James Clavell
Vârtejul

NOTA AUTORULUI

Aceste întâmplări se petrec între 9 februarie şi 3 martie 1979, în Iranul cuprins de revoluţie, cu mult înainte de a începe criza ostaticilor.

Am încercat să prezint lucrurile cât mai real cu putinţă, deşi totul e doar ficţiune, populată cu multe personaje şi locuri imaginare. Nici o persoană sau firmă despre care se vorbeşte în cartea de faţă nu a luat parte sau nu a existat în această perioadă în zona de conflict şi nici nu a stat în intenţia mea să fac vreo legătură sau aluzie la vreuna dintre ele.

Desigur, există umbrele celor doi giganţi care se înfruntă: Alteţa Sa Imperială, Şahul Mohamed Pahlavi – şi tatăl său, Reza Şah – şi Imamul Khomeini, umbre care planează asupra personajelor imaginate şi care constituie un element vital al acestei istorii.

Ei nu figurează printre personajele cărţii, deşi am încercat să prezint o imagine – fictivă, dar corectă – a acelor vremuri, a diferitelor feluri de oameni care le-au străbătut, multiplele opinii care au existat şi ar fi putut fi exprimate, dar nimic din toate acestea nu este prezentat de mine, intenţionat, cu lipsă de respect.

CARTEA I

CAPITOLUL 1
VINERI 9 februarie 1979

În munţii Zagros; pe înserat. Soarele atinse orizontul şi bărbatul trase obosit de hăţurile calului, bucuros că sosise vremea pentru rugăciune.

Se numea Hussain Kowissi şi era un iranian de treizeci şi patru de ani, masiv, cu pielea albă, iar ochii şi barba foarte întunecate. Pe umăr îi atârna o armă automată sovietică AK47. Era bine înfăşurat în haine, ca să se apere de frig – purta un turban alb şi un halat de culoare închisă, murdar şi prăfuit, iar pe deasupra lor un cojoc grosolan din piele de oaie, după obiceiul tribului nomad Kash'kai, legat cu o curea, şi cizme foarte uzate. Pentru că avea urechile acoperite, nu auzise vuietul îndepărtat al turbinelor motoarelor elicopterului ce se apropia. În urma lui, cămila de povară, istovită, smuci de funie, nerăbdătoare să mănânce şi să se odihnească. Fără s-o bage în seamă o blestemă şi descăleca.

Se afla la aproape două mii cinci sute de metri altitudine şi aerul era rarefiat şi rece, foarte rece. Pământul era acoperit cu un strat gros de zăpadă pe care vântul o spulbera în rafale, făcând drumurile alunecoase şi înşelătoare. Dedesubt, poteca prea puţin umblată se încolăcea înapoi către văi îndepărtate şi, în cele din urmă, către Isfahan, de unde venea. Înainte, drumul se răsucea primejdios în sus, printre colţurile de stâncă, apoi către celelalte văile care se deschideau către. Golful Persic şi către oraşul Kowi'ss, unde se născuse, unde locuia acum şi de la care îşi luase numele când devenise mullah.

Nu-i păsa de primejdii sau de frig. Primejdiile îi apăreau la fel de limpezi ca şi aerul.

E aproape ca şi cum aş fi din nou nomad, alături de bunicul, care ne conducea pe vremuri când toate triburile Kash'kai puteau să hălăduiască de la păşunile de iarnă către cele de vară – un cal şi-o puşcă pentru fiecare bărbat şi cirezi îndeajuns, turme de oi şi capre şi cămile nenumărate, cu femeile noastre neacoperindu-şi faţa cu văluri, triburile trăind libere, aşa cum au trăit înaintaşii noştri zeci de secole, nesupuşi nimănui altcuiva decât Voinţei lui Allah – aceste vremuri care s-au sfârşit abia cu şaizeci de ani în urmă, îşi spuse, simţind mânia ridicându-se în el, şi cărora le-a pus capăt RezaHan, soldatul ridicat de jos, care, cu ajutorul viclenilor de englezi, a uzurpat tronul, s-a proclamat Reza Şah, primul dintre Şahii Pah-lavi şi, apoi, cu sprijinul regimentului său de cazaci, ne-a supus şi a încercat să ne şteargă de pe faţa pământului.

A fost Voia lui Allah ca, cu timpul, Reza Şah să fie umilit şi exilat de împuţiţii stăpâni englezi şi să moară uitat; Voia lui Allah ca Mohamed Şah să fie

obligat să scape cu fuga cu câteva zile în urmă; Voia lui Allah ca Khomeini să se întoarcă să continue revoluţia Lui, Voia lui Allah ca mâine sau poimâine să îmi primesc martiriul, Voia lui Allah ca să fim luaţi de Vârtejul Său şi ca acum să fie dată o ultimă lovitură tuturor lacheilor Şahului şi tuturor străinilor.

Elicopterul era mai aproape acum, dar tot nu-l auzi, şuierul vântului care lovea în rafale acoperind zgomotul. Mulţumit, îşi scoase covorul de rugăciune şi-l întinse pe zăpadă. Spatele încă-l durea din pricina rănilor provocate de bici. Îşi umplu palmele de zăpadă, îşi spălă mâinile şi chipul după ritual, pregătindu-se pentru cea de-a patra rugăciune a zilei, apoi se întoarse cu faţa către sud-vest, spre oraşul sfânt, Mecca, aflat la două mii de kilometri depărtare, în Arabia Saudită, şi îşi îndreptă gândurile către Allah.

— Allah-u Akbar, Allah-u Akbar, la illah illa Allah... Se prosternă repetând Shahada, lăsând cuvintele arabe să-l învăluie:

— Allah e mare, Allah e mare, mărturisesc că nu e alt Dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este Profetul Lui. Allah e mare, Allah e mare, mărturisesc că nu e alt Dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este Profetul Lui.

Vântul se întări, suflând şi mai rece. Prin pâsla care-i acoperea urechile prinse zgomotul turbinelor. Acesta crescu şi crescu, îi pătrunse în creier alungându-i pacea şi abătându-i gândurile de la rugăciune. Deschise furios ochii. Elicopterul se apropia, abia la şaizeci de metri deasupra pământului, urcând drept către el.

La început îi trecu prin gând că ar putea fi un aparat militar şi brusc îl năpădi teama că veneau după el. Apoi recunoscu pe fuzelaj culorile roşu, alb, albastru ale Marii Britanii şi cunoscutele însemne S-G împrejurul leului roşu al Scoţiei: compania de elicoptere care opera de la baza aeriană de la Kowiss deasupra întregului Iran, şi teama îl părăsi – dar nu şi mânia. Privi aparatul de zbor urând ceea ce reprezenta. Avea să treacă exact pe deasupra capului său, dar nu prezenta nici o primejdie pentru el. Se îndoia că cei de la bord îl vor băga în seamă, aici, în umbra unui stei de piatră, dar resimţea cu toată fiinţa pacea sa interioară tulburată de aceşti intruşi şi rugile sale zădărnicite. Şi pe măsură ce urletul asurzitor se înteţea, furia lui se ridica odată cu el.

— La illah illa Allah...

Încercă să se întoarcă la rugăciune, dar curentul de aer produs de palele elicopterului îi aruncă zăpada în faţă. În spatele lui, calul necheză şi se ridică înspăimântat în două picioare, priponul făcându-l să se împiedice şi să alunece. Cămila de povară, la fel de înspăimântată, smuci de funia legată de şaua calului, se ridică în picioare, răgi şi încercă să pornească împleticit într-o parte sau în cealaltă, numai pe trei picioare, răsturnându-şi povara şi încurcând legăturile.

Explodă mânios:

— Necredincioşilor! urlă către aparatul care se afla acum aproape deasupra buzei văii.

Ţâşni în picioare, înşfacă arma, trase piedica şi slobozi o rafală, apoi ochi şi goli încărcătorul.

— SATAN! ţipă iarăşi în tăcerea ce se lăsase brusc.

Când primele gloanţe împroşcară elicopterul, tânărul pilot Scot Gavallan rămase pentru o clipă paralizat şi se holbă prosteşte la găurile din parbrizul de plastic.

— Sfinte Christoase! şopti cu răsuflarea tăiată, căci nu se mai trăsese asupra lui niciodată până atunci, dar cuvintele îi fură acoperite de bărbatul aşezat lingă el pe scaunul din faţă, care reacţiona iute şi hotărât, ca un militar:

— Pune-l jos!

Comanda bubui în căşti.

— Pune-l jos! strigă Tom Lochart din nou în laringofon, apoi, pentru că nu avea comenzile proprii, întinse braţul peste mâna stingă a pilotului şi împinse în jos maneta de comandă, reducând brusc puterea motorului şi înălţimea. Elicopterul se legănă ca un beţiv, pierzând brusc din înălţime.

În clipa aceea îi împroşcă cea de-a doua rafală. Deasupra şi spre coadă se auzi un trosnet ameninţător, în altă parte un glonţ chiui, ricoşând de metal, turbinele ţiuiră şi elicopterul se prăbuşi din înălţimi.

Era un Jet Ranger 206, cu un singur pilot şi patru pasageri – unul în faţă, trei în spate – şi era plin. Cu o oră în urmă, Scot îi luase pe ceilalţi, care se întorceau dintr-un concediu de o lună, ca de obicei, de la aeroportul Shiraz, aflat la optzeci de kilometri sud-est. Acum, obişnuitul se transformase în coşmar, iar muntele năvălea către ei; o muchie de piatră se rostogoli miraculos pe alături, la un fir de păr distanţă, şi elicopterul se cufundă într-o depresiune, dându-le o fracţiune de secundă posibilitatea să-şi tragă sufletul, şi să-şi recapete în parte controlul şi ceva din puterea motorului.

— Ai grijă, pentru Dumnezeu! spuse Lochart.

Scot văzuse pericolul, dar nu reacţionase atât de iute. Acum, mâinile şi picioarele făceau aparatul să gliseze în salturi smucite în jurul colţului de stâncă. Patina stângă a trenului de aterizare atinse piatra cu o lovitură laterală, metalul protestă zgomotos şi încă o dată plonjară într-o parte, abia la câţiva metri de suprafaţa neregulată a stâncilor şi de coroanele copacilor, care se apropiau şi se depărtau în salturi de ei.

— Jos şi repede, spuse Lochart. Aşa, acolo, Scot! Nu, dincolo! Colo, în josul crestei ravine... Eşti rănit?

— Nu, nu cred! Tu?

— Acum e bine! Coboară în ravină! Hai, grăbeşte-te! Ascultător, Scot Gavallan aplecă aparatul, depărtându-se prea jos şi prea iute, cu mintea încă răvăşită. Mai simţea în gură gustul de fiere, iar inima îi bătea nebuneşte.

Din spatele peretelui care-l despărţea de cabină, peste zgomotul motoarelor, se făceau auzite strigătele şi blestemele celorlalţi, dar nu putea să rişte să se-ntoarcă şi întrebă neliniştit prin interfon:

— E careva rănit acolo, Tom?

— Lasă asta, concentrează-te! Ai grijă la coasta muntelui! Mă ocup eu de ei.

Tom Lochart încercă să cuprindă dintr-o singură privire totul. Avea patruzeci şi doi de ani, era canadian, fost ofiţer RAF*, fost mercenar şi acum pilot-şef la baza lor, Zagros Trei.

— Ai grijă la coastă şi pregăteşte-te să salţi din nou! Ţin-te de bord şi lasă-l jos! Ai grijă!

Muchia văii se afla puţin deasupra lor şi se apropia prea iute. Gavallan văzu colţii stâncilor drept în calea lui. Abia avu timp să alunece într-o parte, când un vârtej violent de vânt îi azvârli periculos de aproape de coasta abruptă a prăpastiei. Trase prea mult de manşă şi auzi obscenităţi în căşti, dar recapătă controlul aparatului. Apoi văzu drept înaintea lui copaci şi pietre şi, pe neaşteptate, capătul ravinei şi ştiu că erau pierduţi.

Brusc, pentru el totul păru să se desfăşoare cu o viteză mult mai redusă.

— Sfinte Dumnezeule...

— Mult la dreapta, ai grijă la stânci!

Scot simţi că mâinile şi picioarele i se supun şi văzu elicopterul făcând o piruetă la câţiva centimetri deasupra bolovanilor, aproape atingând copacii, sărind pe deasupra lor şi scăpând la loc deschis.

— Pune-l acolo cât de repede poţi!

— Ce? gâfâi el către Lochart, cu măruntaiele arzându-l.

— Sigur, mai bine să aruncăm o privire, să verificăm, spuse Lochart grăbit, nemulţumit că nu putea avea controlul aparatului. Am auzit ceva.

— Şi eu, da' cum stăm cu patinele, ar putea fi rupte?

— Ţine-l din elice. Am să ies afară să verific şi dacă totul e-n regulă, îl pui jos şi o să arunc iute o privire. E mai sigur, numai Dumnezeu ştie dacă gloanţele n-au rupt conducta de ulei sau vreun cablu.

Lochart îl văzu pe Scot luându-şi ochii de la lumini ca să arunce o privire pasagerilor săi.

— Dă-i dracului, pentru Dumnezeu! Mă ocup eu de ei, spuse tăios. Concentrează-te la aterizare!

Îl văzu pe celălalt roşind, dar supunându-se, apoi, încercând să-şi stăpânească brusc ameţeala, se întoarse; aşteptându-se să vadă stropi de sânge şi măruntaie împrăştiate peste tot şi pe cineva urlând, urlete înecate de zgomotul motoarelor, ştiind că n-ar fi putut face nimic până când n-ar fi ajuns la loc sigur şi ar fi aterizat, întotdeauna prima datorie fiind să aterizeze în siguranţă.

Spre nemăsurata lui uşurare, cei trei bărbaţi de pe locurile din spate, doi mecanici şi-un alt pilot, păreau neatinşi, deşi erau cu toţii răvăşiţi, iar Jordan,

---

* Royal Air Force – Forţele Aeriene Regale [engleze]

mecanicul aşezat chiar în spatele lui Scot, era alb la faţă şi se ţinea de cap cu amândouă mâinile. Le întoarse spatele.

Se aflau cam la cincisprezece metri acum, apropiindu-se corect şi repede. Suprafaţa luminişului era curată, albă şi netedă, fără ca vreo tufă de iarbă să-şi arate creştetul prin zăpada groasă, troienită către margini. Părea o alegere bună. Era îndeajuns loc de manevră şi aterizare. Dar cum poţi aprecia adâncimea zăpezii şi forma ascunsă a solului de sub ea? Lochart ştia ce ar fi făcut dacă ar fi avut el comenzile. Dar nu le avea, nu el era căpitanul, deşi era mai în vârstă.

— E în regulă acolo, în spate, Scot.

— Mulţumesc, Doamne, pentru asta. Eşti gata să ieşi?

— Cum ţi se pare suprafaţa?

Scot sesiză îngrijorarea din glasul lui Lochart. Abandonă brusc manevrele de coborâre, mări puterea motorului şi rămase suspendat în aer. Christoase, îşi zise, intrând aproape în panică din pricina prostiei lui, dacă Tom nu m-ar fi atenţionat, aş fi coborât acolo şi doar Dumnezeu ştie cât de adâncă poate fi zăpada, sau ce-i sub ea! Stabiliza aparatul la vreo treizeci de metri şi cercetă coasta muntelui.

— Mulţumesc, Tom! Ce zici de locul ăla?

Noul luminiş, aflat la câteva sute de metri depărtare de partea cealaltă a văii, era mai mic, mai jos, cu o cale bună de scăpare în caz că se ivea nevoia, şi apărat de vânt. Solul era aproape curat de zăpadă, denivelat, dar satisfăcător.

— Îmi pare mai bine acolo.

— Şi mie!

Lochart îşi trase una dintre căşti într-o parte şi privi înapoi.

— Hei, Jean-Luc, strigă peste zgomotul motoarelor, e-n regulă?

— Da! Am auzit ceva.

— Şi noi! Jordan, cu tine cum e?

— Sigur că şi io-s întreg, ce Dumnezeu, strigă Jordan acru. Era un australian înalt, vânos şi scutura capul ca un câine. Numa' că m-am dat al dracului cu capul de pereţi, ce porcărie, nu? Blestemate de gloanţe, ce porcărie! Cică Scot zicea că lucrurile o să meargă afurisit de bine de-acu', că afurisitu' de Şah a şters-o şi s-a-ntors afurisitu' de Khomeini. Mai bine? Uite că blestemaţii trag în noi! Asta n-au făcut-o pân' acu'. Ce porcăria dracului se-ntâmplă?

— De unde dracu' să ştiu eu? Poate-i vreun ţicnit, fericit că are o puşcă. Ţineţi-vă bine, am de gând să arunc o privire. Dacă patinele-s în regulă, ne aşezăm jos şi tu şi cu Rod puteţi să faceţi o verificare.

— Cum stăm cu porcăria aia de presiune la ulei? strigă Jordan.

— E pe verde!

Lochart se sprijini de spătar, aruncând automat o privire cadranelor, luminişului, cerului, la stânga, la dreapta, în sus şi în jos. Coborau uşor şi mai aveau încă şaizeci de metri. Îl auzi în căşti pe Gavallan fredonând fals.

— Te-ai descurcat foarte bine, Scot.

— Pe dracu', spuse bărbatul mai tânăr încercând să păstreze un ton egal. O încurcasem! Am înţepenit ca dracu' când ne-au lovit gloanţele şi, dacă n-ai fi fost tu, aş fi dat în primire.

— În cea mai mare parte-i vina mea, am tras de manşă fără să te previn. Iartă-mă, dar trebuia să ieşim iute din linia de ochire a ticălosului ăla. Am învăţat asta în Malaya.

Lochart petrecuse un an acolo, cu armata britanică, în războiul împotriva insurgenţilor comunişti.

— N-am avut timp să te previn. Aşază-te cât de iute poţi.

Privi aprobator cum Gavallan plană câteva clipe, cercetând cu grijă terenul de dedesubt.

— Aţi văzut cine-a tras în noi, Tom?

— Nu, da' atunci nu mă uitam după asta. Unde vrei să aterizezi?

— Uite colo, mai departe de copacul ăla căzut. Okay?

— Şi mie-mi pare-n regulă. Cât de iute poţi. Ţine-l cam la treizeci de centimetri înălţime.

Planau perfect la câţiva centimetri deasupra zăpezii, la fel de nemişcaţi ca şi bolovanii de dedesubt, deşi vântul bătea în rafale. Lochart deschise uşa. Frigul brusc îl înfiora. Îşi trase până la gât fermoarul bluzonului căptuşit, de zbor, şi se lăsă să alunece uşor în afară, ţinându-şi capul foarte jos, mult sub lamelele rotitoare ale elicelor.

Partea din faţă a unei patine era lovită şi zdrenţuită rău şi chiar uşor răsucită, dar barele care ţineau trenul de aterizare erau întregi. Verifică la iuţeală şi cealaltă patină, mai aruncă o privire celei lovite, apoi ridică degetul mare în sus. Gavallan slăbi uşor maneta de gaze şi aşeză elicopterul jos ca pe un fulg de păpădie.

Într-o clipă, cei trei bărbaţi din spate dădură buzna unul peste celălalt, afară. Jean-Luc Sessonne, pilotul francez, se trase înapoi ca să lase cale liberă celor doi mecanici să-şi înceapă inspecţia, unul de-o parte, celălalt de partea opusă a aparatului, de la cap la coadă. Curentul de aer produs de rotoare le flutura hainele şi le biciuia faţa. Lochart era sub elicopter, căutând urme de ulei sau benzină, dar nu găsi nici una, aşa că se ridică şi se luă după Rodrigues, mecanicul său american, un om foarte priceput, care, de aproape un an, întreţinea aparatul său JR 212 cu care zbura de obicei. Rodrigues deşurubă un panou şi privi cu atenţie înăuntru, în timp ce vârtejul de aer îi flutura smocurile cenuşii de păr şi hainele.

S-G Hellicopters avea cele mai ridicate standarde de siguranţă dintre toate firmele iraniene care foloseau elicoptere, aşa că labirintul de cabluri, ţevi

şi conducte de alimentare era bine întreţinut, curat şi îngrijit, dar brusc Rodrigues arătă cu degetul. Pe fuzelajul elicopterului se vedea o urmă adâncă, lăsată de un glonţ care ricoşase. Căutară cu atenţie ca să descopere unde sărise glonţul. Din nou mecanicul arătă undeva în labirint, de data asta folosind o lanternă. Una dintre conductele de ulei era perforată.

Când îşi trase mâna, era murdară de ulei.

— La dracu', spuse.

— S-o închidem, Rod? strigă Lochart.

— Drace, nu! Ar putea să mai fie ticăloşi d-ăştia cu puşcoace prin jur şi ăsta nu-i un loc să-ţi petreci noaptea.

Rodrigues scoase de undeva o bucată de cârpă şi-o şurubelniţă.

— Vezi în spate, Tom!

Lochart îl lăsă să-şi vadă de ale lui, căutând în jur, neliniştit, un posibil adăpost în caz că ar fi trebuit să înnopteze acolo. De partea cealaltă a luminişului, cu o ţigară în gură, Jean-Luc urina fără grabă lângă un copac căzut.

— Să nu degeri, Jean-Luc, strigă Lochart şi îl văzu pe celălalt săltând vesel jetul.

— Hei, Tom!

De data asta era Jordan.

Se aplecă să treacă pe sub coadă şi se alătură mecanicului. Inima i se opri. Jordan deschisese şi el un panou. În fuzelaj, chiar deasupra rezervoarelor, erau două găuri de gloanţe. Iisuse! O fracţiune de secundă mai târziu şi rezervoarele ar fi fost lovite, se gândi. Dacă n-aş fi împins manşa în jos, am fi încasat-o cu toţii. Fără îndoială. Ne-am fi împrăştiat măruntaiele pe deasupra munţilor, şi pentru ce?

Jordan îl trase de mânecă şi-i arătă ceva înăuntru, urmând linia găurilor. Se mai vedea o lovitură în axul rotorului.

— Să fiu al dracului dacă ştiu cum de n-a nimerit nenorocitu' porcăria asta de elice! strigă el, cu căciuliţă roşie de lână, pe care o purta întotdeauna, trasă adânc peste urechi.

— Nu ne sunase ceasul!

— Ce?

— Nimic! Ai mai găsit şi altceva?

— Nu încă, fir-ar... Tu eşti în regulă, Tom?

Un trosnet brusc şi toţi se răsuciră înspăimântaţi, dar era doar o creangă de copac supraîncărcată cu zăpadă care se prăbuşise la pământ.

— Espèce de con, spuse Jean-Luc şi privi printre pleoape la cer, foarte îngrijorat de lumina în scădere, apoi ridică din umeri, ca pentru sine, aprinse o altă ţigară şi o porni la întâmplare prin jur, lovindu-şi din când în când picioarele unul de celălalt, ca să şi le încălzească.

De partea lui, Jordan nu mai găsi nimic în neregulă. Minutele treceau. Rodrigues încă mormăia şi blestema, cu un braţ strecurat incomod în

măruntaiele compartimentului. Ceilalţi priveau, strânşi în grup în spatele lui, la o distanţă bună de elice. Era mult zgomot şi neplăcut, lumina bună, dar nu pentru mult timp. Mai aveau încă treizeci de kilometri de mers, iar în aceşti munţi nu exista nici un sistem de ghidare în afara micului radioemiţător de la baza lor, care câteodată mergea şi câteodată nu.

— Hai, pentru Dumnezeu, murmură cineva.

La Shiraz, cei doi piloţi şi doi mecanici din echipa pe care o înlocuiau le făcuseră grăbiţi semn de rămas bun şi alergaseră către 125-ul companiei lor, un avion cu reacţie cu opt locuri şi două reactoare, folosit de pentru transport sau misiuni speciale, acelaşi reactor care îi adusese pe ei din concediu, peste Golf, de la Aeroportul Internaţional din Dubai. Lochart şi Jordan veniseră din Anglia, Jean-Luc din Franţa şi Rodrigues de la o vânătoare în Kenya.

— De ce dracu' se grăbesc? întrebase Lochart în timp ce micul bireactor îşi închidea uşile şi pornea către capătul pistei.

— Aeroportul e încă numai în parte operaţional. Toţi sunt în grevă, dar nu-ţi face griji, spusese Scot Gavallan. Trebuie să decolez înainte ca scorţosul ăla, piticania aia căpăţânoasă din turnul de control, care-şi închipuie că-i trimisul Domnului la controlul traficului de zbor al Liniilor Aeriene Iraniene, să ne anuleze decolarea. Mai bine s-o-ntindem şi noi înainte să-şi vâre nasul şi pe-aici.

— Cu vama cum rămâne?

— Încă în grevă, bâtrâne! Dimpreună cu toţi ceilalţi, băncile-s tot închise. Nu-ţi face griji, o să ne întoarcem la normal într-o săptămână, cel mult.

— Merele! spusese Jean-Luc. Ziarele din Franţa spun că Iranul este une catastrophe, cu Khomeini şi mullahii lui pe de-o parte, armata gata oricând să încerce o lovitură militară, cu comuniştii care se vâră peste tot, guvernul lui Bakhtiar neputincios şi războiul civil inevitabil.

— Ce ştiu ăia din Franţa, bătrâne? spusese Scot Gavallan, nepăsător, în timp ce-şi încărcau lucrurile.

— Francezii ştiu, mon vieux. Toate ziarele spun că Khomeini n-o să coopereze niciodată cu Bakhtiar pentru că-i numit de Şah şi oricine a avut vreo legătură cu Şahul e terminat. Terminat. Bătrânu' Scuipă-Foc a zis de cincizeci de ori că n-o să lucreze cu nimeni pus de Şah.

Lochart zisese:

— L-am văzut pe Andy acum trei-zile la Aberdeen şi băga mâna în foc că Iranul se va întoarce la normal curând, acum, că Khomeini s-a întors şi Şahul a şters-o.

Scot se lumină.

— Ei, vezi, dacă e cineva care să ştie cum stau lucrurile, ăsta-i Bătrânu'. Ce mai face, Tom?

Lochart rânjise.

— În mare formă. Plin de energie.

„Andy” era Andrew Gavallan, tatăl lui Scot, preşedinte, şi director executiv al S-G.

— Andy a zis că Bakhtiar are armata, marina şi aviaţia, poliţia şi SAVAK, aşa că Khomeini trebuie să ajungă cumva la o înţelegere. Altfel e război civil.

— Iisuse, spusese Rodrigues, ce dracu' căutăm noi aici?

— Bani!

— Merde! Rahat!

Râseseră toţi. Jean-Luc era un pesimist înnăscut – apoi Scot spusese:

— Ce dracu' mai contează, Jean-Luc? Nimeni nu s-a legat de noi pe-aici, nu? Orice necazuri au avut ăştia, nimeni nu s-a legat de noi. Noi nu lucrăm decât cu IranOil. N-are a face cine e la putere, Bakhtiar, Khomeini sau generalul nu-ştiu-cine, situaţia trebuie să revină curând la normal. Orice guvern are nevoie disperată de petrodolari, aşa că trebuie să aibă elicoptere, trebuie să ne aibă pe noi. Pentru Dumnezeu, ăştia nu-s proşti!

— Nu, dar Khomeini e fanatic şi nu-i pasă de altceva decât de Islam – iar petrolul nu-i Islamul.

— Şi ce faci cu saudiţii, cu Emiratele, cu OPEC, pentru Dumnezeu? Sunt toţi islamici şi toţi cunosc cât face barilul! La dracu' cu asta! Ascultă-mă! Scot mustăcise. Guerney Aviation s-a retras din munţii Zagros şi a redus la zero toate operaţiile lor în Iran. La zero!

Asta-i făcuse atenţi pe toţi. Guerney Aviation era o mare companie americană de elicoptere şi principalul lor rival. Dacă Guerney pleca de-acolo, aveau de lucru de două ori mai mult, iar tot personalul străin al S-G din Iran era plătit după un sistem de bonificaţii legat de profitul activităţii din Iran.

— Eşti sigur, Scot?

— Sigur, Tom. S-au circărit al dracului cu Iran OU în privinţa asta. Lovitura a fost că Iran OU a zis: Dacă vreţi să plecaţi, plecaţi, dar toate elicopterele sunt pe licenţa noastră, aşa că astea rămân. Şi toate piesele de rezervă. Aşa că Guerney le-a zis să şi le bage ştii tu unde, au închis baza de la Gash, au pus toate elicopterele la păstrare şi au plecat.

— Nu cred asta, spusese Jean-Luc. Guerney trebuie să aibă cincizeci de elicoptere pe contract. Nici chiar ei nu-şi pot îngădui să rezilieze un contract atât de mare.

— Şi totuşi am zburat deja săptămâna trecută în trei misiuni care fuseseră toate exclusiv Guerney.

Jean-Luc întrerupse strigătele de bucurie.

— Şi de ce s-a retras Guerney, Scot?

— Şefu' nostru Făr-de-teamă din Teheran crede că nu mai au zănag, nu mai suportă tensiunea sau nu mai vor. Pe bună dreptate! Cea mai mare parte din vitriolul lui Khomeini e contra Americii şi firmelor americane. McIver crede că încearcă să-şi reducă pierderile şi asta e straşnic pentru noi.

— Mon Dieu! Dacă nu-şi pot lua aparatele şi piesele de schimb, sunt în găleată.

— Nu ne priveşte pe noi asta, bătrâne! Noi trebuie să ne facem treaba şi să zburăm. Câtă vreme ne ţinem bine, primim toate contractele lor şi sărim de dublul lefii anul ăsta.

— Tu en parles ă mon cui, ma tete est malade! Râseseră cu toţii. Chiar şi Jordan ştia ce înseamnă

asta: „Să i-o spui lu' Mutu!”

— Nu-ţi face griji, flăcăule, spusese Scot. Încrezător, Lochart dădu din cap ca pentru el. Frigul munţilor încă nu-l pătrunsese. Andy şi Scot au dreptate. Totul o să intre în normal curând. Trebuie să fie aşa. Ziarele din Anglia erau la fel de sigure că situaţia din Iran se va normaliza de la o zi la alta. Asta dacă sovieticii n-au să încerce ceva pe ascuns. Şi fuseseră preveniţi. Se înţeleseseră între ei, şi americanii şi sovieticii, să nu se bage nici unul, aşa că acum iranienii puteau să-şi rezolve problemele lor după cum vroiau. E adevărat că oricine ar fi la putere are nevoie urgent de stabilitate şi de venituri. Iar asta înseamnă petrol. Da, totul o să fie în regulă... Ea crede asta şi dacă ea crede că totul o să fie minunat, odată Şahul răsturnat şi Khomeini întors la putere, de ce n-aş crede şi eu? Ah, Şeherezada, ce dor îmi e de tine!

Îi fusese cu neputinţă să-i telefoneze din Anglia. În Iran, liniile telefonice nu fuseseră niciodată prea bune datorită supraîncărcării sau industrializării mult prea rapide, dar în ultimele opt luni, de când începuseră necazurile, grevele din sectorul telecomunicaţiilor, care se succedau aproape fără întrerupere, făcuseră comunicaţiile interne şi externe din ce în ce mai dificile, iar acum erau aproape inexistente. Când se aflase la sediul companiei, la Aberdeen, pentru controlul medical semestrial, reuşise să-i trimită un telex după opt ore de încercări repetate. Îl trimisese prin grija lui Duncan McIver laTeheran, unde era acum. Nu prea poţi spune multe într-un telex, în afară de „Ne vom revedea în curând. Mi-e dor. Te iubesc.”

Nu mai e mult, draga mea şi...

— Tom!

— O, salut, Jean-Luc! Ce-i?

— O să ningă curând.

— Da.

Jean-Luc avea o faţă subţire, un nas mare, galic şi ochi căprui, era suplu, ca toţi piloţii care aveau controale medicale severe la fiecare şase luni, când nu era nici o iertare pentru kilogramele în plus.

— Cine-a tras în noi, Tom? Lochart ridică din umeri.

— N-am văzut nimic. Tu?

— Nici eu! Sper c-a fost doar un nebun. Ochii lui Jean-Luc îl sfredeleau.

— Pentr-o clipă m-am crezut înapoi în Alger – munţii ăia nu sunt prea diferiţi – la aviaţie, luptându-mă cu fellahii şi FLN. Bătu-i-ar Dumnezeu să-i

bată! Strivi mucul ţigării cu călcâiul. Am trecut printr-un război civil şi detest treaba asta. Cel puţin atunci aveam bombe şi tunuri. Nu vreau să fiu civilul prins în alt război fără altceva pe care să mă bazez decât fuga.

— A fost doar un nebun singuratic.

— Cred c-o să avem de-a face cu o mulţime de nebuni, Tom. De când am părăsit Franţa, am avut o presimţire urâtă. E şi mai rău de când am ajuns aici. Noi am fost în război, tu şi cu mine, cei mai mulţi dintre ceilalţi, nu. Noi doi avem un miros special pentru asta şi-ţi spun că am intrat în mare belea.

— Nu, eşti doar obosit.

— Asta e adevărat.

— Andy a făcut pe grozavul?

— Foarte tare! Vă trimite salutările lui şi zice s-o ţinem tot aşa.

Jean-Luc râse şi-şi înăbuşi un căscat.

— Mon Dieu, mor de foame! Ce-a pregătit Scot pentru întoarcerea noastră?

— A pus un panou cu „Bine aţi venit!” deasupra hangarului.

— La cină, mon vieux, la cină!

— Scot a zis că el şi nişte săteni au fost la vânătoare, aşa că are o pulpă de căprioară şi câţiva iepuri pregătiţi, în schimbul mulţumirilor tale călduroase, şi grătarul o să fie gata până ajungem.

Ochii lui Jean-Luc se aprinseră.

— Bun! Ascultă! Am adus brie, usturoi – un kilogram, şuncă afumată, anşoa, ceapă şi câteva chile de pasta, cutii de bulion şi nevastă-mea mi-a' dat o reţetă nouă de matriciana de la Giani din St. Jean, care e de-a dreptul incredibilă. Şi vin.

Lochart simţi că îi lasă gura apă. Pasiunea lui Jean-Luc era gătitul şi, când vroia, era de-a dreptul inspirat.

— Am adus de la Fortnums conserve din tot ce mi-a trecut prin cap şi nişte whisky. Hei, am dus dorul mâncărurilor tale!

Şi eu ţi-am dus dorul, îşi zise. Când se-ntâlniseră în Dubai îi strânsese mâinile şi îl întrebase:

— Cum a fost în concediu?

— Am fost în Franţa, se împăunase Jean-Luc. Lochart îi invidiase simplicitatea. Nimic în Anglia nu fusese cum trebuia: nici vremea, nici mâncarea, concediul, copiii, ea, sau sărbătorile Crăciunului, oricât de mult încercase.

— Şi ce dacă. M-am întors şi curând o să fiu în Teheran.

— Găteşti deseară, Jean-Luc?

— Desigur! Cum aş putea trăi fără o mâncare ca lumea? Lochart izbucnise în râs.

— Ca restul lumii!

Îl priviră pe Rodrigues care muncea din greu. Motoarele sunau înfundat şi palele elicei îi fluturau hainele. Lochart ridică degetul mare către Scot Gavallan, care aştepta răbdător în cabină. Scot îi răspunse la fel, apoi arătă către cer. Lochart dădu din cap, ridică din umeri, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Rodrigues, ştiind că nu-l putea ajuta altfel decât aşteptând cu stoicism.

— Când te duci la Teheran? întrebă Jean-Luc. Inima lui Lochart îşi înteţi bătăile.

— Am de trimis un raport lui McIver şi o să-l pun la poştă acolo. O să iau un 206. O să dureze toată ziua de mâine ca să verific totul. Scot a spus că trebuie să fim gata să începem operaţiile la întreaga capacitate.

Jean-Luc se holbă la el.

— A spus Nasiri „întreaga capacitate”?

Nasiri era omul de legătură cu partea, iraniană şi managerul bazei, un angajat al lui IranOil, firma guvernamentală care deţinea monopolul şi proprietatea asupra întregului petrol, deasupra şi dedesubtul solului, care urmărea şi autoriza toate zborurile lor. S-G lucra pe bază de contract cu această companie, supraveghind, punând la dispoziţie personal şi aprovizionând cu alimente şi echipament sondele de petrol împrăştiate prin tot ţinutul muntos, şi ocupându-se cu inevitabilele CASEVAC – evacuarea răniţilor, accidente şi situaţii de urgenţă.

— Mă îndoiesc c-o să zburăm prea mult în următoarele săptămâni din pricina vremii, dar ar trebui să fiu în stare să scot un 206.

— Da. O să ai nevoie de un însoţitor. Vin cu tine. Lochart râse.

— Nici gând, bătrâne! Eşti al doilea la comandă şi de serviciu pentru următoarele două săptămâni.

— Dar n-o să fie nevoie de mine. Doar trei zile, ei? Trebuie să mă asigur că apartamentul nostru e-n regulă.

În vremurile normale, Teheranul era locul unde îşi instalau familiile toţi piloţii care lucrau două săptămâni pentru o săptămână liberă. Mulţi dintre ei, în special englezii, optau pentru două luni de serviciu şi o lună liberă, acasă.

— E foarte important să ajung la Teheran.

— O să verific eu apartamentul, dacă vrei, şi, dacă îmi promiţi să găteşti trei nopţi pe săptămână, am să te las să tragi o fugă două zile când mă întorc. Abia ai venit dintr-o lună de concediu.

— A, dar asta a fost acasă! Acum trebuie să mă gândesc la mon amie. Desigur că e tare tristă fără mine, în Teheran. A stat singură o lună întreagă. Fără îndoială!

Jean-Luc îi aruncă o privire lui Rodrigues, apoi se uită din nou la cer.

— Mai putem aştepta încă zece minute, Tom, apoi ar trebui să ne pregătim un fel de tabără, cât mai e lumină.

— Da.

— Dar să ne întoarcem la lucruri mai importante. Tom...

— Nu!

— Merde! Fii francez şi nu anglo-saxon! O lună întreagă! Gândeşte-te ce simte ea!

Rodrigues înşuruba panoul la loc şi-şi şterse mâinile.

— Hai să ieşim dracului de-aici! strigă şi se urcă în cabină.

Îl urmară grăbiţi. Mecanicul încă mai trăgea de centura de siguranţă când se ridicară în aer ţâşnind pe deasupra primei înălţimi către baza lor. Atunci îl văzu pe Jordan holbându-se la el.

— Ce-i Cu tine, Porcărie?

— Cum ai reparat porcăria aia de ţeava, frate-meu? Era a dracului de găurită!

— Cu gumă!

— Ce?

— Cu gumă de mestecat. Sigur, fir-ar al dracului! A ţinut în blestematul ăla de Vietnam, de ce n-ar ţine şi-aici? Sper! Fiin'că e doar o nenorocită de ciobitură mică, da' asta a fost tot ce-am avut, aşa că, lua-v-ar dracu, rugaţi-vă! Şi nu mai înjuraţi, pentru Dumnezeu!

Aterizară cu bine la baza lor când zăpada începu să se aştearnă. Pentru mai multă siguranţă, personalul de la sol aprinsese luminile de aterizare.

Baza era alcătuită din patru rulote mari pe roţi, o bucătărie, un hangar pentru un '212 – un elicopter cu paisprezece locuri pentru transport de mărfuri sau pasageri – şi două 206, platforme de aterizare, şoproane pentru piesele de schimb, pentru sonde şi pompe şi pentru ţevile de foraj. Se afla la două mii două sute optzeci şi şapte de metri altitudine, pe un platou mic, împădurit şi foarte pitoresc, aşezată într-un fel de depresiune pe jumătate înconjurată de vârfuri acoperite cu zăpadă, care se-nălţau la peste trei mii şase sute şaizeci de metri. La opt sute de metri mai departe se afla satul Yazdek. Sătenii făceau parte dintr-un trib mărunt ăl nomazilor Kash'kai, aşezaţi cu un secol în urmă aici, în preajma acestei încrucişări a două dintre drumurile de caravane mai puţin importante, care traversau Iranul de trei, poate patru mii de ani.

S-G avea baza aici de şapte ani, ca urmare a unui contract cu Iran OIL, mai întâi pentru a supraveghea o conductă de petrol şi a efectua ridicarea topografică a zonei, mai apoi ca să ajute la ridicarea şi întreţinerea sondelor de pe câmpurile bogate în petrol din apropiere. Era un loc singuratic, sălbatic şi minunat, misiunile de zbor interesante şi plăcute, orele de serviciu uşoare – căci în Iran legile îngăduiau zborurile numai în cursul zilei. Verile erau încântătoare. Cea mai mare parte a iernii erau înzăpeziţi. În apropiere se aflau lacuri cristaline în care se pescuia bine, iar în pădure vânatul era din belşug. Relaţiile cu sătenii din Yazdek erau excelente. În afara scrisorilor, de obicei erau bine aprovizionaţi, şi nu li se cereau altele în schimb. Şi, de mare importanţă pentru toţi, se aflau la o bună bucată de drum de sediul din

Teheran al firmei, lipsiţi de legătură radio mai tot timpul şi lăsaţi să se descurce fericiţi cu ceea ce aveau.

În clipa în care motorul se opri şi rotorul încetă să se mai învârtească, Rodrigues şi Jordan desfăcură din nou panoul. Rămaseră cu răsuflarea tăiată. Podeaua compartimentului era scăldată în ulei, şi îi izbi mirosul puternic de benzină. Tremurând, Rodrigues cercetă cü atenţie interiorul, apoi făcu un semn cu lanterna: la una dintre îmbinările muchiilor unui rezervor de petrol se formase o mică fisură pe care ar fi fost imposibil s-o detecteze acolo, în munţi. Un firicel de combustibil se scurgea de-acolo, amestecându-se cu uleiul de dedesubt.

— Iisuse, Porcărie! Ia uite, împuţită bombă cu ceas! În spatele lui, Jordan aproape leşină.

— O scânteie şi... La naiba! Dă-mi un furtun, pentru Dumnezeu. O umplu cu apă acum, înainte să sărim în aer!

— Ţi-aduc eu, spuse Scot, apoi adăugă gâtuit: Ei bine, cred că s-a dus una dintre vieţile noastre. Mai avem opt.

— Cred că te-ai născut cu păr, căpitane, spuse Rodrigues, simţind că-i vine să verse. Da! Cred că te-ai născut cu păr. Jucăria asta... se opri brusc, ascultând cu atenţie.

Toţi cei din apropiere îl imitară – Lochart şi Jean-Luc lângă cabana staţiei, împreună cu Nasiri, jumătatea de duzină de iranieni, personal de sol, bucătari şi muncitori. Se lăsă o tăcere adâncă. Apoi din nou, din direcţia satului, ajunse până la ei o rafală de puşcă mitralieră.

— Drace! mormăi Rodrigues, de ce dracu' ne-am întors înapoi în cloaca asta împuţită?

CAPITOLUL 2

Aberdeen, Scoţia. Heliportul McCloud: ora 5, 30 seara.

Marele elicopter cobori din norii joşi despicând aerul cu palele elicei şi ateriza în mijlocul heliportului aglomerat, lângă Rolls-ul parcat în apropierea uneia dintre platformele măturate de ploaie, printre alte elicoptere ce soseau şi plecau cu schimburile de sondori, personal auxiliar şi provizii, toate aparatele şi hangarele afişând mândre la vedere simbolul S-G. Uşa cabinei se deschise şi doi bărbaţi, în salopete de zbor şi veste pneumatice de salvare, coborâră pe scara hidraulică, aplecându-se ca să se apere de vânt şi de ploaie.

Şoferul limuzinei deschise uşa înainte ca ei să ajungă la maşină.

— Grozav zbor, nu-i aşa? spuse vesel Andrew Gavallan, un bărbat înalt, puternic şi foarte zdravăn pentru cei şaizeci şi patru de ani ai săi. Îşi scoase cu uşurinţă vesta de salvare, îşi scuturâ picăturile de ploaie de pe guler şi intră în maşină lângă celălalt bărbat.

— E o minunăţie! până la ultima bucăţică, aşa cum spune constructorul.

— Ţi-am spus că suntem primii străini care-l încearcă în zbor?

— Primii sau ultimii, pentru mine nu e nici o diferenţă. A fost al dracului de zgomotos şi zdruncinător, spuse Linbar Struan nemulţumit, luptându-se cu vesta lui de salvare.

Avea cincizeci de ani, un păr nisipiu şi ochi albaştri. Era capul concernului Struan, un vast conglomerat cu sediul în Hong Kong, poreclit Nobila Casă, care deţinea, în secret, controlul acţiunilor companiei S-G Helicopters'.

— Rămân mai departe la părerea mea că e prea mult de investit într-un singur aparat. Mult prea mult.

— X 63 este, din punct de vedere economic, o mişcare cât se poate de bună." O să fie perfect pentru Marea Nordului, Iran şi oriunde avem încărcături grele, în special Iran, spuse Gavallan răbdător, nedorind ca antipatia lui faţă de Linbar să strice ceea ce fusese un test de încercare perfect. Am comandat şase.

— N-am aprobat încă tranzacţia, explodă Linbar.

— Nu e necesară aprobarea ta, spuse Gavallan şi ochii lui căprui se întunecară. Sunt membru al Consiliului Intern al Casei Struan. Tu şi Consiliul aţi aprobat achiziţia anul trecut, dacă eu o s-o recomand după ce aparatul va fi supus unui test de zbor.

— N-ai recomandat-o încă.

— O fac acum, aşa că terminăm cu asta. Gavallan zâmbi dulce şi se lăsă pe spate, pe pernele maşinii. O să ai contractele la întâlnirea Consiliului, peste trei săptămâni.

— N-o să se termine niciodată, Andrew, tu şi ambiţiile tale prosteşti, nu-i aşa?

— Nu sunt o ameninţare pentru tine, Linbar! Hai să...

— Asta aşa-i!

Furios, Linbar ridică receptorul intercomului şi se adresă şoferului aflat de partea cealaltă a despărţiturii de sticlă insonorizantă:

— John, lasă-l pe domnul Gavallan la birou, apoi mergem la Castelul Avisyard.

De îndată maşina coti către blocul cu trei etaje al birourilor, aflat de cealaltă parte a câmpului de hangare.

— Cum e Avisyardul? întrebă Gavallan cu o intonaţie ciudată în glas.

— Mai bine decât în vremea ta! Îmi pare rău că, tu şi Maureen n-aţi fost invitaţi de Crăciun. Poate anul viitor! Buzele lui Linbar se răsuciră. Da. Avisyard arată mult mai bine. Aruncă o privire afară pe fereastră şi făcu semn cu degetul mare către uriaşul elicopter. Şi ar fi bine să nu dai greş cu ăsta, altfel, cine ştie...?

Chipul lui Gavallan se încorda. Ironia la adresa soţiei sale îl prinsese nepregătit.

— Că veni vorba despre greşeli, ce mai e cu dezastruoasele tale investiţii din America de Sud, cu râca ta prostească cu Toda Shipping în privinţa flotei lor de petroliere, ce zici de pierderea contractului tunelului din Hong Kong în favoarea lui Par-Con-Toda, sau despre felul în care ai manipulat stocul tău de acţiuni, înşelându-ţi vechii prieteni din Hong Kong?

— Înşelat! Rahat! „Vechi prieteni”, rahat! Sunt toţi majori şi n-au făcut mare lucru în ultima vreme pentru noi. Se spune că cei din Shanghai sunt mai isteţi decât noi – cantonezii, cei de pe continent, toţi, aţi spus-o de un milion de ori! Nu-i vina mea că a fost o criză a petrolului, că lumea clocoteşte, că Iranul a ieşit în faţă sau că arabii ne-au pus la zid alături de japonezi, coreeni şi taiwanezi.

Linbar se sufoca de furie.

— Ai uitat că suntem într-o lume diferită acum? Hong Kongul e schimbat. Întreaga lume s-a schimbat. Sunt taipan al Casei Struanilor şi sunt hotărât să am grijă de Nobila Casă şi fiecare taipan a avut parte de recesiuni, chiar şi ticălosul blestemat de Sir Ian Dunross, şi-o să mai aibă, din pricina delirului său cu comoara de petrol din China. Chi...

— Ian are ab...

— Chiar şi Hug Struan a avut recesiuni. Chiar şi nenorocitul nostru fondator, marele Dirk însuşi, putrezească-n iad! Nu-i vina mea că lumea s-a ticăloşit. Crezi că poţi să te descurci mai bine? strigă Linbar.

— De douăzeci de ori! i-o trânti Gavallan. Linbar tremura de furie.

— Te-aş concedia, dacă-aş putea, dar nu pot. M-am săturat până în gât de tine şi de ticăloşiile tale. Te-ai căsătorit în familie, nu faci cu adevărat parte din ea. Dacă e un Dumnezeu în ceruri, o să te distrugi singur! Sunt taipan şi, pe Dumnezeu, tu n-ai să fii niciodată!

Gavallan ciocăni în despărţitura de sticlă şi maşina se opri brusc. Deschise uşa cu o smucitură şi ieşi.

— Dew neh loh moh, Linbar, spuse printre dinţi şi ieşi ca o furtună în ploaie.

Ura lor se născuse în ultimii ani ai deceniului cinci şi începutul deceniului şase, pe când Gavallan lucra pentru Struani în Hong Kong, mai înainte de a veni aici din ordinul tainic al taipanului de atunci, Ian Dunross, fratele fostei sale soţii, Kathy. Linbar fusese nebun de gelozie pe el pentru că Dunross îi acorda încredere, în timp ce lui nu, şi cel mai mult pentru că Gavallan fusese întotdeauna în frunte în cursa celor ce aveau şansa să devină într-o zi taipan, în timp ce Linbar fusese considerat ca lipsit de orice şansă.

Era străvechea lege a Casei Struan ca taipanul să aibă puterea executivă totală şi nediscutabilă şi dreptul inviolabil de a alege momentul retragerii sale şi succesorul – care trebuia să fie un membru al Consiliului Intern şi deci, într-un fel, din familie – dar odată decizia luată, trebuia să renunţe la întreaga putere. Ian Dunross condusese înţelept timp de zece ani, apoi alesese ca

succesor un văr, David MacStruan. Cu patru ani în urmă, David MacStruan, un alpinist entuziast, în floarea vârstei, murise într-un accident în Himalaya. Chiar înainte de a muri, spre uluirea tuturor, îl alesese ca succesor, în faţa a doi martori, pe Linbar. Atât poliţia britanică, cât şi cea nepaleză făcuseră cercetări privind cauzele morţii. Funiile şi echipamentul de căţărare fuseseră sabotate.

Cercetările sfârşiseră cu verdictul „accident”. Peretele muntelui pe care urcau era foarte retras, căderea bruscă, nimeni nu ştia exact ce se întâmplase, nici ceilalţi coechipieri, nici călăuzele, condiţiile de căţărare fuseseră la limită şi sahib era sănătos şi un om înţelept, nu-şi asuma niciodată riscuri prosteşti, dar, sahib, munţii noştri din „ţinuturile” înalte sunt diferiţi de alţi munţi. Munţii noştri au suflet şi se înfurie din când în când, sahib, şi cine poate prevedea ce poate face un spirit? Nimeni nu fusese arătat cu degetul. S-ar fi putut ca funiile şi echipamentul să nu fie sabotate, ci doar prost întreţinute. Karma.

Cu excepţia călăuzelor nepaleze, toţi ceilalţi doisprezece membri ai echipei erau din Hong Kong, prieteni sau asociaţi de afaceri, englezi, chinezi, un american, doi japonezi, Hiro-Toda, şeful firmei Toda Shipping Industries, un vechi prieten apropiat al lui David şi unul dintre asociaţii săi, Nobunaga Mori. Linbar nu fusese printre ei.

Asumându-şi un mare risc, doi bărbaţi şi o călăuză coborâseră pe o crevasă şi ajunseseră la David înainte de a muri. Profitable Choy, unul dintre directorii Concernului Struan, nemăsurat de bogat, şi Mori. Amândoi depuseseră mărturie că, chiar înainte de a muri, David MacStruan îl numise oficial pe Linbar Struan drept succesor.

La scurt timp după ce grupul se întorsese tulburat în Hong Kong, secretara executivă a lui David, căutând prin biroul lui, găsise o pagină bătută la maşină şi semnată de el, datată cu câteva luni înainte şi purtând semnătura lui Profitable Choy ca martor, care confirma cele spuse.

Gavallan îi amintise cât de şocat fusese el, ca şi toţi ceilalţi – Claudia Chen, care era de generaţii secretara executivă a taipanului, şi vara propriei sale secretare executive, Lis Chen, cel mai mult dintre toţi.

— Nu era în firea taipanului, maşter Andrew, îşi spusese ea, o doamnă bătrână, dar cu mintea ascuţită ca un ac. Taipanul n-ar fi lăsat niciodată o hârtie atât de importantă acolo. Ar fi pus-o în seif, în Casa cea Mare, laolaltă cu... cu toate celelalte documente personale.

Dar David MacStruan nu făcuse asta, iar ultima dorinţă şi hârtia care-o purta căpătaseră caracter legal şi acum Linbar Struan era taipan al Nobilei Case şi aşa se sfârşise totul.

Totuşi, dew neh loh moh, Linbar, ţie şi împuţitei de nevastă-ta, drăcoaicei de metresă chinezoaică şi nenorociţilor tăi prieteni. Aş pune prinsoare pe viaţa mea că, chiar dacă David n-a fost ucis, lucrurile au fost aranjate cumva. Dar de ce-ar minţi Profitable Choy sau Mori, de ce-ar face-o, când ei n-au nimic de câştigat din asta?

O rafală bruscă de ploaie se abătu asupra lui şi el se opri o clipă aproape sufocat, trezit din gânduri. Inima îi bătea încă puternic şi se blestema pentru că se pierduse cu firea şi-l lăsase pe Linbar să spună ceea ce n-ar fi trebuit să fie spus.

— Eşti un nerod! Ai fi putut să-l stăpâneşti ca întotdeauna. Trebuie să te descurci cu el şi ai mulţi ani de aici înainte. Eşti la fel de vinovat! rosti cu glas tare. Apoi mormăi: Ticălosul, ar fi trebuit să-şi ţină gura în privinţa lui Maureen.

Erau căsătoriţi de trei ani şi aveau o fiică de doi ani. Prima sa soţie, Kathy, murise cu nouă ani în urmă, de scleroză multiplă.

Sărmană Kathy, se gândi întristat, ce ghinion ai avut!

Îşi miji ochii, privind prin ploaie către Rolls Royce-ul care luă curba de la ieşirea heliportului şi dispăru. Mare ruşine cu Avisyard. Ţin la locul ăla, îşi spuse, amintindu-şi vremurile bune şi rele pe care le trăise acolo cu Kathy şi cei doi copii ai lor, Scot şi Melinda. Castelul Avisyard era străvechiul domeniu al lui Dirk Struan şi fusese lăsat de el taipanului care-l urmase pe tot timpul cât îşi exercitase puterea, iar acesta trebuise să-l treacă mai departe succesorului, iar acesta, la rândul lui, mai departe, sălbatic şi minunat, mai mult de o mie de hectare în ţinutul Ayrshire. Păcat că n-o să mergem niciodată acolo, Maureen, eu şi mica Electra, cu siguranţă nu câtă vreme e Linbar taipan. Păcat, dar aşa e viaţa!

— Ei, ticălosul n-o să trăiască cât lumea, spuse el vântului şi se simţi mai bine, fiindcă o spusese cu glas tare. Apoi trecu cu paşi apăsaţi prin clădire către biroul său.

— Salut, Liz, spuse.

Liz Chen, secretara executivă, era o eurasiană atrăgătoare, de cincizeci de ani, care venise cu el din Hong Kong în '63 şi cunoştea toate tainele firmei Gavallan Holdings, firma sa originară de acoperire a S-G şi a Casei Struan.

— Ce mai e nou? Te-ai certat cu taipanull O să treacă, spuse ea cu vocea-i cântătoare, oferindu-i o ceaşcă de ceai.

— La dracu, da! De unde naiba ştii?

Ea râse doar şi el începu să râdă alături de ea.

— Lual-ar dracu'! L-ai prins pe Mac?

Era vorba de Duncan McIver, şeful operaţiilor S-G în Iran şi cel mai vechi prieten al lui.

— Am pus o fată să tot formeze numărul de dimineaţa până seara, dar circuitele din Iran tot sună ocupat. Nici telexul nu răspunde. Duncan trebuie să fie la fel de nerăbdător ca şi tine să-ţi vorbească. Îi luă haina şi o atârnă pe umeraşul din birou. A sunat soţia: o ia pe Electra de la creşă şi vrea să ştie dacă o să ajungi acasă până-n cină. I-am spus că eu cred că da, dar s-ar putea totuşi să întârzii. Ai conferinţa cu ExTex peste o jumate de oră.

Gavallan se aşează la birou şi se asigură că dosarul este pregătit.

— Nu vrei, te rog, să mai verifici dacă funcţionează telexul cu Mac?

Fără să stea pe gânduri, ea formă numărul.

Încăperea eră largă şi ordonată, cu ferestrele orientate către terenul de aterizare. Pe biroul curat se aflau câteva fotografii de familie înrămate: Kathy cu Melinda şi Scot când erau mici, cu marele castel Avisyard în spatele lor, şi o alta al lui Maureen, ţinând în braţe fetiţa lor. Chipuri plăcute, zâmbitoare. Pe perete, o singură pictură în ulei de Artistotle Quance, reprezentând un mandarin chinez corpolent, un dar din partea lui Ian Dunross la celebrarea primei coborâri reuşite făcută de McIver pe o platformă petrolieră din Marea Nordului şi începutul unei noi ere.

— Andy, spusese Dunross, începând astfel totul. Vreau s-o iei pe Kathy şi copiii şi să pleci din Hong Kong acasă, în Scoţia! Vreau să te prefaci că demisionezi din Casa Struan. Desigur, o să rămâi în continuare membru al Consiliului Intern, dar asta o să fie secret, pentru o vreme. Vreau să te duci la Aberdeen şi să cumperi, fără zgomot, cea mai scumpă proprietate, docuri, fabrici, un mic aeroport, potenţiale heliporturi. Aberdeen este o zonă dosnică, aşa că o să poţi obţine ieftin tot ce-i mai bun. E o operaţiune secretă, doar între noi. Cu câteva zile în urmă am întâlnit un-tip ciudat, un seismolog pe nume Kirk, care m-a convins că Marea Nordului stă pe un enorm câmp de petrol. Vreau ca Nobila Casă să fie gata să furnizeze sondele când acel câmp o să înceapă să fie exploatat.

— Dumnezeule, Ian, cum am putea face asta? Marea Nordului? Chiar dacă e petrol acolo, ceea ce pare imposibil, marea aia e cea mai rea din lume mai tot timpul anului! Ar fi cu neputinţă să activăm tot anul şi oricum cheltuielile ar fi prohibitive! Cum am putea?

— Asta-i problema ta, flăcăule!

Gavallan îşi amintea râsul şi încrederea radioasă. Ca întotdeauna, se simţise încălzit, aşa că părăsise Hong Kongul, iar Kathy fusese încântată să plece şi făcuse tot ceea ce i se ceruse. Dintr-o dată, aproape ca printr-un miracol, câmpurile petrolifere ale Mării Nordului începuseră să înflorească, iar cele mai importante companii americane, în frunte cu ExTex, enormul conglomerat texan al petrolului, şi British Petroleum, se repeziseră acolo cu investiţii uriaşe. El se aflase deja amplasat într-o poziţie superbă, care-i îngăduise să profite de noul El Dorado, şi primul care înţelesese că singura cale eficientă de a deservi vastele exploatări în acele ape agitate era elicopterul, primul – sprijinit de puterea lui Dunross – care adunase uriaşele fonduri necesare pentru închirierea elicopterelor, primul care îi împinsese pe fabricanţii de elicoptere către dimensiuni, norme de siguranţă, echipamente de bord şi standarde de performanţă nevisate până atunci şi primul care dovedise că zborul în orice condiţii, pe orice vreme, în acele mări agitate era cu putinţă. McIver făcuse asta pentru el, căci acest fel de zboruri şi tehnica necesară erau lucruri destul de necunoscute pe atunci.

Marea, Nordului îi condusese către Golf, Iran, Malayesia, Nigeria, Uruguay, Africa de Sud. Iranul, giuvaerul din coroana sa, cu potenţialul său enorm, cu vastele-i profituri, cu cele mai bune contacte în cel mai de sus lăcaş al puterii, Curtea Imperială, care, aşa cum îl asiguraseră partenerii săi iranieni, va fi la fel de puternic, chiar dacă Şahul va cădea.

— Andy, îi spusese cu o zi în urmă generalul Javadah, cel mai important partener, cu sediul în Londra, n-ai de ce să-ţi faci griji. Unul dintre partenerii noştri este rudă cu'Bakhtiar şi, ca măsură de prevedere, avem contacte la cel mai înalt nivel cu apropiaţii lui Khomeini. Desigur, noua eră va fi mai costisitoare decât înainte.

Gavallan zâmbi sardonic. Ce importanţă are surplusul de cheltuieli şi faptul că în fiecare an partenerii devin din ce în ce mai lacomi. A mai rămas încă destul ca să păstrăm Iranul ca pe vasul nostru amiral – îndeajuns cât să revin la normal. Ian a mizat şi Nobila Casă a câştigat înmiit. Păcat că a demisionat atunci, dar purtase steagul Struanilor timp de zece ani. Ar fi fost de ajuns pentru orice bărbat – chiar şi pentru mine. Linbar are dreptate când spune că râvnesc la bucăţica asta. Dacă n-am s-o iau eu, pentru Dumnezeu, are s-o ia Scot. Între timp, tinzând mereu să fim în frunte, X 63 o să ne plaseze cu mult înaintea lui Imperial şi Guerney şi-o să ne facă una dintre cele mai mari companii de elicoptere din lume.

— În câţiva ani, Liz, o să fim cei mai mari, spuse, cu încredere deplină. X 63le o lovitură! Mac o să leşine când o să-i spun.

— Da, zise ea aşezând receptorul telefonului în furcă, îmi pare rău, Andy, circuitele sunt tot ocupate. O să ne dea de veste în clipa în care se eliberează. I-ai spus taipanului restul veştilor bune?

— Nu prea era momentul potrivit! Râseră amândoi.

— Am lăsat-o pentru întâlnirea Consiliului.

Un vechi orologiu de corabie de pe birou începu să sune ora şase. Gavallan se întinse şi deschise receptorul multiband care se afla pe raftul din spatele lui. Big Ben bătu ora...

Teheran – apartamentul lui McIver. Ultimele ecouri ale ceasului muriră, volumul era dat la minimum, o mulţime de paraziţi: „Aici BBC World Service. Este ora şaptesprezece GMT”.

Şaptesprezece GMT însemna ora opt şi jumătate seara în Iran. Cei doi bărbaţi îşi verificară automat ceasurile. Femeia sorbi o înghiţitură din cockteilul de Martini cu vodcă. Cei trei erau strânşi în jurul unui mare radio cu baterii, trecut pe unde scurte, al cărui semnal era slab şi instabil. Afară noaptea era întunecată. Se auzi o rafală îndepărtată de armă automată. Nu îi dădură atenţie. Ea mai luă o înghiţitură, aşteptând. În apartament era frig, încălzirea centrală fiind oprită cu săptămâni în urmă. Singura sursă de căldură era acum un mic radiator electric care, ca şi lumina becurilor, nu funcţiona decât cu jumătate din capacitate.

„... La ora cincisprezece GMT vom transmite o corespondenţă specială, de la trimisul nostru special în Iran...”

— Bun, murmură ea, şi toţi dădură din cap. Avea cincizeci şi unu de ani, dar arăta mai tânără. Era o femeie atrăgătoare, suplă, cu ochi albaştri şi păr blond, şi purta ochelari cu ramă întunecată. Se numea Genevieve McIver, pe scurt Genny.

„... Dar mai întâi un sumar al ştirilor internaţionale, în Anglia, nouăsprezece mii de muncitori au intrat din nou în grevă la fabrica British Leiland din Birmingham, cel mai mare producător de automobile din ţară, cerând salarii mai mari. Negociatorii sindicali reprezentând muncitorii din serviciile publice au ajuns la o înţelegere în privinţa creşterii cu cincisprezece procente a salariilor, deşi primul ministru al guvernului laburist, James Callaghan, doreşte să menţină cele opt virgulă opt procente. Regina va pleca luni în Kuweit, pe calea aerului, începând o vizită de trei săptămâni în statele din Golful Persic. La Washington, preşedintele...”

Emisiunea se pierdu complet. Bărbatul mai înalt înjură.

— Ai răbdare, Charlie, spuse ea blând. O să revină.

— Da, Genny, ai dreptate, răspunse Charlie Petikin. Altă rafală de mitralieră în depărtare.

— Cam riscant s-o trimiţi acum pe regină în Kuweit, nu-i aşa? spuse Genny.

Kuweitul este un şeicat de o bogăţie incomensurabilă, provenită din petrol, aflat chiar dincolo de Golf, mărginind Arabia Sauditî şi Irakul.

— Cam prostească hotărâre la o vreme ca asta, nu-i aşa?

— Al dracului de prostească! Nenorociţii ăia din guvern şi-au pierdut de tot minţile, spuse amar Duncan McIver, soţul ei. Le-au lăsat la dracu-n praznic, la Aberdeen.

Ea râse.

— E destul de departe, Duncan.

— Nu de ajuns de departe pentru mine, Gen! McIver era un bărbat mătăhălos, de cincizeci şi opt

de ani, clădit ca un boxer, cu părul cărunt.

— Callaghan e al dracului de înţepat...

Se opri auzind zgomotul slab al unui vehicul greu ce trecea pe sub ferestre. Apartamentul se afla la ultimul etaj, al cincilea, al unei clădiri moderne dintr-o zonă rezidenţială, în marginea nordică a Teheranului. Încă un vehicul trecu zgomotos.

— Se pare că-s nişte tancuri.

— Sunt tancuri, Genny, spuse Petikin.

Avea cincizeci şi şase de ani, fusese pilot în RAF, era originar din Africa de Sud, avea părul închis şi înspicat cu cenuşiu, era pilot şef în Iran şi şeful

programelor de antrenament al Armatei Iraniene şi al Forţelor Iraniene Helipurtate, din partea S-G.

— Poate că ne paşte încă una rea, spuse ea.

De patru săptămâni, fiecare zi fusese rea. Mai întâi venise legea marţială din septembrie, când fuseseră interzise adunările publice, iar „Şahul impusese interdicţia de circulaţie de la nouă seara la cinci dimineaţa, lucru care nu făcuse altceva decât să zgândăre şi mai rău populaţia, în special în capitală, Teheran, în portul petrolier Abadan şi în oraşele religioase Qom şi Meshed. Muriseră mulţi. Urmase escaladarea violenţei, Şahul şovăise, apoi brusc, în ultimele zile ale lui decembrie, anulase legea marţială, îl numise pe Bakhtiar, unul dintre moderaţi, prim ministru, făcuse concesii, iar apoi, incredibil, pe şaisprezece ianuarie, părăsise Iranul pentru „vacanţe”. Bakhtiar îşi formase propriul guvern, iar Khomeini – încă în exil în Franţa – îl dezavuase pe el, pe membrii guvernului şi pe cei care-l sprijineau. Revoltele se înmulţiseră şi numărul morţilor crescuse din nou. Bakhtiar încercase să negocieze cu Khomeini, care refuzase să se întâlnească cu el sau să-i vorbească, mulţimea se încăpăţânase, armata se încăpăţânase, apoi închisese toate aeroporturile pentru Khomeini, apoi îi îngăduise să vină în ţară şi după asta, la fel de incredibil, cu opt zile în urmă, pe întâi februarie, reîntoarcerea lui Khomeini.

De atunci zilele sunt foarte proaste, îşi zise.

În dimineaţa aceea, ea, soţul ei şi Petikin fuseseră la Aeroportul Internaţional din Teheran. Era joi, o vreme foarte rece şi totul era îngheţat, petice de zăpadă se zăreau ici şi colo, iar vântul bătea uşor. Aerul era tare şi înviorător. Către nord, munţii Elburs erau împodobiţi cu alb, soarele care răsărea însângerând zăpada. Ei trei stăteau lângă un '212 staţionat pe platoul din capătul pistei aeroportului, la mare distanţă de pista din faţa terminalului. Un alt '212 se afla la celălalt capăt al terenului de aterizare, pregătit şi el pentru decolare imediată, amândouă aparatele aduse acolo la ordinul sprijinitorilor lui Khomeini. De partea aceasta terminalul era pustiu, cu excepţia a circa douăzeci de ofiţeri nervoşi, mulţi dintre ei purtând pistoale mitralieră, aşteptând într-un mare Mercedes negru şi o maşină cu radioemiţător, care fusese reglat pe frecvenţa turnului de control. Era linişte acolo.

Un contrast violent cu interiorul terminalului şi zona din afara gardului împrejmuitor.

Înăuntrul clădirii se afla o delegaţie de primire de aproape o mie de politicieni, ayatolahi, mullahi, ziarişti special invitaţi şi sute de poliţişti în uniformă şi Gărzi Islamice cu banderole verzi pe braţ – armata revoluţionară proprie, ilegală a mulahilor. Toţi ceilalţi fuseseră îndepărtaţi de aeroport, toate drumurile de acces blocate, păzite şi baricadate. Imediat după aceste baricade se aflau zeci de mii de oameni de toate vârstele, neliniştiţi. Majoritatea femeilor purtau chador, rochia lungă ca un văl care le acoperea din creştet până în tălpi. Din spatele acestor oameni, mărginind traseul de şaisprezece kilometri până la

cimitirul Behesht-Zahra, unde ayatolahul urma să ţină prima sa cuvântare, se aflau zece mii de poliţişti înarmaţi şi în jurul lor – înghesuiţi în balcoane, la ferestre, pe acoperişuri şi pe străzi – cea mai mare adunare de oameni pe care o cunoscuse vreodată Iranul. O mare de oameni, cei mai mulţi locuitori ai Teheranului. Aproape cinci milioane de persoane se găseau în oraş şi în preajma lui; toţi neliniştiţi, toţi nervoşi, toţi temători că avea să se ivească o întârziere de ultim moment, sau poate că aeroportul va fi închis încă o dată, sau poate că forţele aeriene îl vor doborî – cu sau fără ordin.

Primul ministru Shahpur Bakhtiar, membrii cabinetului şi generalii armatei nu se aflau la aeroport. Deliberat. Nu se afla acolo nici unul dintre ofiţerii sau soldaţii lor. Aceştia aşteptau în barăcile lor sau la aerodromuri sau pe nave, toţi la fel de neliniştiţi şi nerăbdători să treacă la acţiune.

— Aş fi vrut să rămâi acasă, Gen, spusese McIver îngrijorat.

— Aş fi vrut să stăm toţi acasă, spusese Petikin la fel de ne în largul lui.

Cu o săptămână mai înainte McIver fusese contactat de unul dintre simpatizanţii lui Khomeini cu propunerea de a-i pune la dispoziţie elicopterul care să-l ducă pe acesta de la aeroport la Behesht-Zahra.

— Îmi pare rău, asta nu-i cu putinţă. N-am împuternicirea să fac aşa ceva, răspunsese el uluit.

Peste o oră bărbatul se întorsese cu Gărzile Verzi, umplând biroul lui McIver şi cele alăturate cu bărbaţi tineri, duri, cu priviri furioase, doi dintre ei cu pistoale mitralieră sovietice AK 47 pe umăr, iar unul cu un M 16 american.

— Ai să pui la dispoziţie elicopterul, aşa cum am zis, îi spusese, arogant, omul. În caz că cei răspunzători de controlul mulţimii întâmpină dificultăţi. Cu siguranţă că întreg Teheranul va fi acolo ca să-l întâmpine pe Ayatolah, binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!

— Oricât de mult aş vrea să fac asta, nu pot! le răspunsese McIver prudent, încercând să câştige timp.

Se găsea într-o poziţie foarte delicată. Lui Khomeini i se îngăduise să se întoarcă, atâta tot. Dacă guvernul Bakhtiar afla că S-G punea la dispoziţia celui mai aprig duşman al lor un elicopter pentru intrarea triumfală în capitală, ar fi putut fi într-adevăr foarte iritaţi. Şi chiar dacă guvernul ar fi încuviinţat, dacă ceva ieşea prost, dacă Ayatolahul era rănit, S-G ar fi purtat vina, iar vieţile lor n-ar fi valorat o para.

— Toate aparatele noastre sunt închiriate şi eu nu am puterea necesară de a...

— Eu îţi dau puterea necesară, în numele Ayatolahului, spusese bărbatul furios, ridicând glasul. Ayatolahul este singura putere în Iran.

— Atunci ar fi foarte uşor pentru domnia-voastră să obţineţi un elicopter al armatei iraniene, sau al Forţelor Aeriene Iraniene.

— Taci! Vi s-a făcut onoarea de a fi solicitaţi! Ai să faci aşa cum ţi se spune. În numele lui Allah, komitehul a hotărât că vei pune la dispoziţie un '212

cu cei mai buni piloţi ai voştri, ca să-l ducă pe Ayatolah oriunde vom hotărâ, când vom hotărî şi cum vom hotărî noi.

Era pentru prima dată când McIver fusese confruntat cu unul dintre membrii komitehului – mici grupări de tineri fundamentalişti ivite ca prin minune în momentul în care Şahul părăsise Iranul, în fiecare sat, cătun, oraş mai mare sau mai mic, ca să ia puterea, atacând secţiile de poliţie, conducând mulţimea în stradă, preluând controlul oriunde puteau. De cele mai multe ori îi conducea un mullah, dar nu întotdeauna.

Se spunea că, în zona câmpurilor petroliere din Abadan, komitehurile erau formate din fedaini de stânga – care însemna cei ce sunt pregătiţi să se sacrifice.

— Ai să dai ascultare! şi bărbatul îi agită un revolver în faţa ochilor.

— Sunt desigur onorat de încrederea domniei-voastre, spusese McIver, înghesuit de ceilalţi, înconjurat de mirosul greu al sudorii şi hainelor nespălate. Am să cer permisiunea guvernului.

— Guverrâul Bakhtiar e ilegal şi nu e acceptat de popor, mugise bărbatul.

De îndată ceilalţi preluaseră strigătul şi atmosfera devenise neplăcută. Unul dintre ei îşi coborâse pistolul mitralieră de pe umăr.

— Ai să dai ascultare, altfel komitehul o să ia măsuri. McIver îi trimisese un telex lui Andrew Gavallan la Aberdeen şi acesta îi dăduse de îndată aprobarea, sub rezerva unei aprobări din partea partenerilor iranieni ai S-G. Partenerii nu putuseră fi găsiţi. Disperat, McIver contactase ambasada britanică şi ceruse un sfat.

— Ei bine, bătrâne, poţi întreba, desigur, guvernul, oficial sau neoficial, dar n-ai să primeşti vreodată un răspuns. Nu suntem nici măcar siguri că o să-i îngăduie într-adevăr lui Khomeini să aterizeze, sau că Forţele Aeriene n-or să ia problema în mâna lor. În definitiv, ticălosul nu e decât un revoluţionar proscris, îndemnând pe faţă la revoltă împotriva guvernului legal pe care toată lumea îl recunoaşte – şi în primul rând guvernul Majestăţii Sale. Oricum, dacă ai să fii destul de prost să întrebi, guvernul o să-şi aducă odată aminte, fără îndoială, că i-ai stânjenit cândva şi ai încurcat-o oricum.

Până la urmă, McIver încropise un compromis acceptabil cu komitehul.

— În definitiv, subliniase el cu o enormă uşurare, ar arăta foarte ciudat dacă prea onoratul dumneavoastră conducător ar fi dus în oraş de către un aparat britanic. Nu mă îndoiesc că ar fi mai bine dacă aparatul ar fi iranian, condus de un iranian. Desigur că o să pregătesc prin apropiere unul dintre ale noastre, două de fapt, în caz de necesitate, cu cei mai buni piloţi. Va fi suficient să ne chemaţi prin radio! Cereţi un CASEVAC şi o să răspundem imediat.

Şi acum se afla acolo, aşteptând, rugându-se să nu se ivească nici un CASEVAC la care să trebuiască să răspundă.

Jumbo Jetul 747 al companiei Air France apăruse din ceaţa roşietică. Se rotise deasupra aeroportului timp de douăzeci de minute, aşteptând

permisiunea de aterizare. McIver asculta transmisiile turnului de control la radioemiţătorul de pe '212.

— Mai sunt nişte probleme, le spusese celorlalţi doi. Aşteptaţi! Are permisiunea!

— Acu' să vezi, murmurase Petikin.

Priviseră aparatul venind la aterizare. Era de un alb strălucitor, culorile franceze strălucind contrastant pe fuzelaj. Se apropiase milimetru cu milimetru de pământ, într-o aterizare perfectă când, în ultima clipă, pilotul pusese motoarele în plin, renunţând să aterizeze.

— Ce dracu se joacă ăsta acolo? spusese Genny, tresărindu-i inima.

— Pilotul spune că a vrut să arunce o privire mai de-aproape, îi răspunsese McIver. Cred că şi eu aş fi făcut-o, aşa, ca să fiu sigur.

Îi aruncase o ocheadă lui Petikin, care trebuia să execute zborul în cazul unei chemări CASEVAC din partea komitehului.

— Să dea Dumnezeu ca aviaţia militară să nu facă vreo nebunie.

— Uite! exclamase Genny.

Aeronava se apropiase din nou şi atinsese solul. De sub cauciucuri ieşise fum, iar marile ei motoare udaseră, trecând în rotaţie inversă ca să încetinească. Imediat, în întâmpinarea ei ţâşnise un Mercedes şi, pe măsură ce vestea se împrăştiase printre cei aflaţi în clădirea terminalului şi de acolo la baricade, şi de acolo pe străzi, mulţimile înnebuniseră de bucurie. Se pornise o cântare sacadată:

— Allah-u Akbar... Agha uhmad! Allah e mare! Stăpânul s-a întors.

Păruse să treacă o veşnicie până când scara rulantă sosise şi uşile se deschiseseră şi bătrânul cu faţă severă, turban negru şi o barbă bogată coborâse treptele ajutat de una dintre stewardese. Trecuse prin culoarul alcătuit de garda de onoare, formată în grabă de câţiva mullahi şi de echipajul companiei Iran Air France, şi fusese înconjurat de oamenii lui cei mai de încredere şi de oficiali nervoşi, şi împins iute în maşina care o pornise către clădirea aerogării. Acolo îl întâmpinase un tumult înnebunitor de strigăte de bucurie şi ţipete, oameni care se luptau cu frenezie unul cu celălalt ca să se poată apropia de el, să-l atingă, ziariştii din lumea întreagă înghiontindu-se pentru cea mai bună poziţie în barajul de flash-uri şi camere TV, toată lumea strigând, Gărzile Verzi şi poliţia încercând să-l protejeze, să nu fie strivit. Genny îl putuse vedea pentru o clipă – o statuie gravă în mijlocul acelei nebunii frenetice – apoi fusese înghiţit de mulţime.

Femeia mai luă o înghiţitură de Martini, retrăind amintirea, cu ochii fixaţi pe aparatul de radio, încercând să facă emisiunea să continue prin puterea voinţei şi să şteargă amintirea acelei zile şi a discursului lui Khomeini de la cimitirul Behesht-Zahra, loc ales pentru că foarte mulţi din cei masacraţi în Joia Sângeroasă – erau numiţi martiri – fuseseră îngropaţi acolo; să şteargă amintirea imaginilor TV pe care le văzuseră cu toţii mai târziu, a oceanului

furios de trupuri care înconjura coloana motorizată ce îi croia drum, centimetru cu centimetru, ultima urmă de securitate se topise, zeci de mii de bărbaţi, femei şi tineri strigând, zbătându-se, împingându-se ca să ajungă mai aproape de el, căţărându-se peste tot pe microbuzul Chevrolet în care se afla, încercând să ajungă până la el, să-l atingă, ayatolahul stând pe locul din faţă, senin, indicând din când în când mâinile către adulatorii săi. Oamenii se atârnau de capota şi de acoperişul microbuzului, plângând şi strigând, chemându-l pe nume, luptându-se să-i ţină pe alţii la distanţă, împiedicându-l pe şofer să vadă încotro merge, obligându-l uneori să frâneze brusc ca să se scuture de oameni sau alteori să accelereze pur şi simplu, orbeşte; să înlăture amintirea tânărului într-o haină grosolană, cenuşie, care se aruncase pe capota maşinii, dar nu putuse să se prindă cum trebuie şi lunecase uşor într-o parte, sub roţi.

Până la urmă Gărzile Verzi îşi croiseră drum de jur împrejurul şi deasupra microbuzului şi chemaseră elicopterul şi ea îşi aminti felul nepăsător în care elicopterul se împlântase în gloata ce se împrăştia de teama elicelor, trupuri azvârlite peste tot, răniţi oriunde-ţi aruncai privirea, apoi ayatolahul, cu chipul la fel de impasibil şi sever, ieşind în mijlocul grupului său compact de Gărzi Islamice, care-l ajutaseră să urce în elicopter, apoi elicopterul ridicându-se în înălţimi, într-un nesfârşit torent de „Allah-uuuu Akbar... Agha uhmad...”

— Aş mai bea ceva, spuse ea şi se ridică pentru a-şi ascunde un fior. Să-ţi fac şi ţie ceva, Duncan?

— Mulţumesc, Gen!

Se duse în bucătărie după gheată.

— Charlie?

— E-n regulă, Genny, mă descurc eu!

Femeia se opri când emisiunea radioului reveni cu putere.

„... China comunică cum că au avut loc ciocniri importante la graniţa cu Vietnamul şi denunţă aceste atacuri ca o dovadă suplimentară a intenţiilor de hegemonie a Uniunii Sovietice. Din Franţa...”

Semnalul se topi din nou, lăsând în urmă numai paraziţi.

După un moment Petikin spuse:

— Când am venit încoace m-am oprit la club, pentru un pahar. Printre jurnalişti circulă un zvon că Bakhtiar se pregăteşte să ia măsuri. Alt zvon că au fost lupte grele în Meshed după ce gloata i-a spânzurat pe şeful poliţiei şi jumătate de duzină dintre oamenii lui.

— Groaznic! spuse ea, revenind din bucătărie. Cine oare controlează gloatele, Charlie? Cine oare le poate controla într-adevăr? Comuniştii?

Petikin ridică din umeri.

— Nimeni nu pare să ştie precis, dar comuniştii tudehi sunt şi ei în oala asta, chiar dacă sunt în afara legii, ca toţi cei de stânga, în special mujahedinii al-khalq care cred într-un fel de combinaţie între religia islamică şi Marx şi sunt sprijiniţi de ruşi. Şahul, Statele Unite şi cele mai multe guverne din Vest ştiu că

ei sunt ajutaţi şi îndemnaţi de ruşi şi tot aşa zice şi cea mai mare parte a presei iraniene şi partenerii noştri, care s-au udat în pantaloni de frică neştiind în ce parte s-o ia, încercând să-l sprijine şi pe Şah şi pe Khomeini în aceeaşi măsură.

— Să dea Dumnezeu să se hotărască odată. Iranul e un loc grozav şi n-am de gând să plec de-aici!

— Şi ce-i cu ziarele?

— Presa străină e destul de împărţită. Unele ziare americane sunt de părere că Şahul e cel care trebuie învinovăţit, alţii că numai Khomeini, totul e pur religios şi condus de el şi de mullahi. Apoi sunt cei care îi acuză pefedainii de stânga sau pe fundamentaliştii extremişti, Frăţia Islamică. A fost chiar un tip, cred că era francez, care s-a legat de Yaser Arafat şi de OEP...

Se opri. Radioul se auzi pentru o secundă, apoi se întoarse înapoi la paraziţii lui.

— E din pricina petelor solare!

— De-ajuns să faci oftică, spuse McIver.

Fost pilot RAF, ca şi Petikin, fusese primul pilot care se alăturase S-G, iar acum, ca director al lucrărilor din Iran, era totodată şi director executiv al IHC – Iran Helicopter Company – societate mixtă cu participare egală irano-engleză, cu obligatorii parteneri iranieni, căreia S-G îi împrumutase elicopterele, compania care obţinuse şi încheiase toate contractele lor, deţinea banii şi fără de care n-ar fi existat nici un fel de afacere în Iran.

Se aplecă pentru a potrivi puţin lungimea de undă, apoi se răzgândi.

— O să se-ntoarcă, Duncan, spuse Genny încrezătoare. Callaghan e cam sărit, aşa-i?

El îi zâmbi. Erau căsătoriţi de treizeci de ani.

— N-arăţi rău, Gen, n-arăţi rău deloc!

— Pentru asta poţi să mai bei un whisky!

— Mulţumesc! Da', de data asta, pune totuşi ceva whisky în apă.

„...urtătorul de cuvânt al Departamentului Energiei a declarat că noua scumpire cu 14 procente decisă de OPEC va costa anul viitor S.U.A. cincizeci şi unu de miliarde de dolari pentru importul de petrol. La Washington, preşedintele Carter a anunţat că, din pricina situaţiei în continuă deteriorare din Iran, un portavion cu navele aferente a primit ordin să pornească din Philip...”

Vocea crainicului fu înecată de altă staţie, apoi amândouă se stinseră. Aşteptară în tăcere, foarte încordaţi. Cei doi bărbaţi îşi aruncară priviri scurte, încercând să-şi ascundă surpriza.

Genny se duse după sticla de whisky care se afla pe bufet. Tot acolo, ocupând cea mai mare parte a spaţiului, era şi emiţătorul radio, legătura lui McIver cu bazele de elicoptere din tot Iranul – dacă o îngăduiau condiţiile atmosferice.

Apartamentul era mare şi confortabil, cu trei dormitoare şi două camere de zi. În ultimele câteva luni, de când se instaurase legea marţială şi începuseră violenţele, Petikin se mutase acolo cu ei – era singur, divorţase de un an şi acest aranjament le făcea tuturor plăcere.

Un vânt uşor făcu să zăngăne geamurile. Genny aruncă o privire afară. De la casele de peste drum răzbăteau câteva luminiţe slabe. Pe stradă nu era nici un bec. Acoperişurile joase ale uriaşului oraş se întindeau cât vedeai cu ochii. Zăpada se aşternuse pe case şi pe pământ. Cea mai mare parte a celor cinci-şase milioane de oameni care trăiau acolo locuiau într-o mizerie cumplită, dar zona aceasta, din nordul Teheranului, cea mai bună zonă, unde locuiau cei mai mulţi dintre străini şi iranienii înstăriţi, era bine îngrijită. E rău să locuieşti în cea mai bună zonă, dacă-ţi poţi îngădui? se întrebă. Lumea asta-i un loc foarte ciudat, oricum ai încerca să priveşti. Îşi făcu băutura foarte slabă, mai mult sifon, şi veni cu ea înapoi.

— O să fie război civil. E imposibil să mai rămânem aici.

— O să fie în regulă. Carter nu poate să îi... Brusc, luminile şi radiatorul se stinseră.

— Împuţiţii, spuse Genny. Slavă Domnului că avem arzătorul cu butan!

— Poate că întreruperea de curent o să fie scurtă. McIver o ajută să aprindă luminările deja pregătite.

Se uită către uşă. Lângă ea se afla o canistră de douăzeci de litri cu petrol, combustibilul lor în caz de urgenţă. Nu-i plăcea deloc ideea de-a avea petrol în apartament. Toată lumea avea, în special de când trebuiau să folosească luminări aproape în fiecare seară. De săptămâni se stătea între cinci şi douăzeci şi patru de ore la cozile de la benzinării şi chiar şi-atunci era mai mult ca sigur că slujbaşul iranian te refuza pentru că erai străin. De foarte multe ori i se furase petrolul din rezervor. Încuietorile nu ajutau la nimic. Erau mai norocoşi decât mulţi alţii din pricină că aveau acces la rezervele aeroportului, dar pentru o persoană obişnuită, mai ales un străin, cozile făceau viaţa mizerabilă.

Pe piaţa neagră benzina costa până la o sută şaizeci de riali litrul – doi dolari litrul, opt un galon – când puteai să faci rost de ea.

— Aveţi grijă de raţia de rezervă, spuse râzând.

— Mac, poate c-ar trebui s-aşezi o luminare pe ea, aşa, ca-n vremurile vechi, spuse Petikin.

— Nu-l tenta, Charlie! Ce spuneai de Carter?

— Necazul e că dacă se sperie Carter şi bagă chiar şi numai câţiva soldaţi sau avioane ca să sprijine o lovitură militară, o s-arunce totul în aer. Or să urle toţi ca pisica trasă de coadă – ruşii cel mai tare dintre toţi – şi va trebui să facă ceva, iar Iranul va deveni prima mutare din cel de-al Treilea Război Mondial.

McIver spuse:

— Luptăm în Al Treilea Război Mondial, Charlie, din '46. Îl întrerupse un val de paraziţi, apoi se auzi din nou vocea crainicului:

„...pentru activităţi de spionaj. Suntem informaţi din Kuweit de Şeful de Stat Major al Forţelor Armate, că Kuweitul a primit transporturi de arme din partea Uniunii Sovietice.”

— Iisuse! murmurară amândoi bărbaţii.

„ În Beirut, Yasser Arafat, liderul OEP, a declarat că organizaţia lui va continua să sprijine activ revoluţia ayatolahului Khomeini. La o conferinţă de presă din Washington, preşedintele Carter a reafirmat sprijinul Statelor Unite pentru guvernul Bakhtiar şi procesul constituţional. Şi, în cele din urmă, ştiri chiar din Iran: ayatolahul Khomeini a ameninţat să-l aresteze pe primul ministru Bakhtiar dacă nu demisionează şi a chemat poporul să distrugă cumplita monarhie şi guvernul ei ilegal şi armata să se ridice împotriva ofiţerilor aserviţi străinătăţii şi să-şi părăsească unităţile, luînd cu ei armele.

În Insulele Britanice, ninsori deosebit de abundente, furtuni şi inundaţii au dezorganizat cea mai mare pare a ţării, ducând la închiderea aeroportului Heathrow şi blocând la sol toate aparatele. Aici se sfârşeşte buletinul nostru de ştiri. Următorul se va difuza la orele optsprezece GMT. Ascultaţi BBC World Service. Şi acum, de la corespondentul nostru cu problemele agricole: 'Despre găini şi porci. Începem...”

McIver se întinse şi închise aparatul...

— Lua-l-ar dracu'! Lumea se prăbuşeşte şi BBC-ul ne zice de porci.

Genny râse.

— Ce te-ai face fără BBC, fără televiziune şi fără meciurile de fotbal? Furtuni şi inundaţii!

Ridică într-o doară receptorul telefonului. Era mort, ca de obicei.

— Sper că măcar copiii sunt bine.

Aveau un fiu şi o fiică, Hamish şi Sarah, amândoi căsătoriţi de-acum şi la casele lor, şi doi nepoţi, câte unul de la fiecare.

— Micuţa Karen răceşte aşa de rău, iar Sarah, chiar şi la douăzeci şi trei de ani, are nevoie de cineva care s-o înveţe să se îmbrace cum trebuie. N-o să crească niciodată copilul ăsta?

— Împuţită treabă să nu poţi să telefonezi când ai nevoie, spuse Petikin.

— Da. Oricum, e vremea să mâncăm ceva. Astăzi piaţa era aproape goală. De trei zile la rând e aşa, astfel că am avut de ales între o străveche friptură de berbec, din nou cu orez, sau ceva special. Am ales ceva special şi am folosit ultimele două conserve. Avem plăcintă cu carne, conopidă au gratin, tartă de melasă şi aperitiv surpriză.

Luă o luminare şi intră în bucătărie, închizând uşa după ea.

— Mă întreb de ce întotdeauna avem conopidă la grătar?

McIver privea jocul de lumini produs de flacăra lumânării pe uşa bucătăriei. Detest grozăvenia asta. I-am spus de cincizeci de ori.

Brusc atenţia îi fu atrasă de ceva în noapte. Se apropie de fereastră. Oraşul era lipsit de lumini pentru că energia electrică era întreruptă, dar către sud-est o strălucire roşiatică începuse să lumineze cerul.

— Din nou Jalleh, spuse el simplu.

Pe opt septembrie, cu cinci luni în urmă, zeci de mii de oameni ieşiseră pe străzile Teheranului ca să protesteze împotriva declarării de către Şah a legii marţiale. Avuseseră loc acte de vandalism şi distrugere în masă, în special în Jalleh, o suburbie săracă, dens populată, unde fuseseră aprinse ruguri şi ridicate baricade din cauciucuri aprinse. când sosiseră forţele de securitate, mulţimea înfuriată şi agitată strigase „Moarte Şahului!” şi refuzase să se împrăştie. Ciocnirile fuseseră violente. Gazele lacrimogene nu ajutaseră la nimic. Puştile, însă, da. Numărul morţilor fusese estimat de la nouăzeci şi şapte – număr susţinut de către oficialităţi, la două sute cincizeci – după unii martori, până la două sau trei mii – după cum susţineau grupările de opoziţie. În raziile care urmaseră Joiei Sângeroase fuseseră arestaţi şi închişi un mare număr de politicieni din opoziţie, dizidenţi sau pur şi simplu persoane ostile regimului. Mai târziu, guvernul recunoscuse o mie o sută şase persoane, printre care doi ayatolahi, lucru care înfuriase şi mai rău mulţimile.

Privind strălucirea, McIver se simţi cuprins de tristeţe. Dacă n-ar fi fost ayatolahu, zise, în special Khomeini, nu s-ar fi petrecut nici unul dintre aceste lucruri.

Cu ani în urmă, când McIver sosise pentru prima dată în Iran, întrebase un prieten de la Ambasada Britanică ce înseamnă „ayatolah”.

— E un cuvânt arab, aya Allah şi înseamnă „oglindirea lui Allah”.

— E preot?

— Nicidecum! Nu există preoţi în religia islamică – numele religiei lor, ăsta-i alt cuvânt, care-nseamnă „supunere”, supunere la Voinţa Domnului.

— Cum?

— Ei bine, spusese prietenul său râzând, am să-ţi explic, dar trebuie să ai puţină răbdare. Mai întâi iranienii nu sunt arabi, ci arieni. Cei mai mulţi dintre ei sunt musulmani şiiţi, o sectă separată, activă şi foarte aplecată spre misticism. Arabii sunt de obicei suniţi conservatori – care formează cea mai mare parte a miliardului de mahomedani ai lumii – iar deosebirea dintre secte e întrucâtva ca cea dintre protestanţii şi catolicii noştri şi s-au luptat între ei în cursul vremurilor la fel de sălbatic. Dar toţi împărtăşesc aceeaşi credinţă nestrămutată că există un singur dumnezeu: Allah – cuvântul arab pentru Dumnezeu – şi că Mohamed, un bărbat din Mecca ce a trăit între anii 570-632 după Christos, a fost profetul lui, iar cuvintele Coranului, rostite de el şi scrise de alţii în decursul multor ani după moartea lui, vin direct de la Allah şi conţin toate cunoştinţele care sunt necesare unui individ sau societăţii ca să existe. Toate.

— Asta nu-i cu putinţă!

— Pentru mahomedani este, Mac, azi, mâine, întotdeauna. Dar „ayatolah” este un titlu specific numai şiiţilor şi acordat prin consens şi recunoaştere populară de comunitatea din jurul unei moschei – un alt cuvânt arab, care înseamnă loc de întâlnire, ceea ce şi este de fapt: un loc unde se întâlnesc oamenii, să fie limpede, nu o biserică – deci un titlu acordat unui mullah care prezintă acele caracteristici atât de căutate şi admirate între şiiţi: pietate, sărăcie, învăţătură – dar numai cărţile sfinte. Coranul şi Suna – şi spirit de conducere. În mod deosebit acesta din urmă. În rândul mahomedanilor nu se face deosebire între religie şi politică, nu se poate concepe aşa ceva, iar mullahii şiiţi din Iran au fost de la bun început străjeri fanatici ai Coranului şi Sunei, lideri fanatici şi, ori de câte ori a fost nevoie, luptători în revoluţie.

— Dacă ayatolahul sau mullahul nu e un fel de preot, ce e?

— Mullah înseamnă „lider, conducător”, cel care conduce rugăciunea într-o moschee. Oricine poate fi mullah dacă e bărbat şi mahomedan. Oricine. Nu există cler în rândurile mahomedanilor; de nici un fel. Nu stă nimeni între Dumnezeu şi tine, asta-i una dintre frumuseţile acestei credinţe – dar nu şi pentru şiiţi. Ei cred că, după Profet, pământul trebuie să fie condus de un conducător de origine semi-divină, infailibil, sfânt – Imamul, care e un fel de intermediar între oameni şi divinitate. Şi asta este ideea de la care a pornit marea scindare dintre suniţi şi şiiţi, iar războaiele lor au fost la fel de sângeroase ca ale plantageneţilor. Pe când suniţii cred în conducerea colectivă, şiiţii acceptă autoritatea unui Imam.

— Şi atunci cine îl alege pe cel care va fi Imami

— Asta a fost toată problema. Când a murit Mohamed – că veni vorba, el n-a pretins niciodată că, deşi ultimul dintre profeţi, ar fi fost altceva decât un muritor – n-a lăsat nici fii şi nici n-a numit un succesor, un calif. Şiiţii cred că conducerea trebuie să rămână în familia Profetului şi, deci, calif putea fi doar Aii, vărul şi ginerele său, care se căsătorise cu Fatima, fiica lui favorită. Dar suniţii ortodocşi, urmând o tradiţie istorică tribală care se mai aplică chiar şi astăzi, cred că un conducător poate fi ales doar de colectivitate. S-au dovedit mai puternici, aşa că primii trei califi au fost aleşi, doi au fost ucişi de alţi suniţi şi apoi, în cele din urmă, spre mulţumirea şiiţilor, calif a devenit Aii – şi în credinţa lor fierbinte, primul Imam. Ei pretindeau că era de origine semi-divină, inspirat de divinitate, Mac. Aii a rezistat cinci ani, apoi a fost ucis – şiiţii îl consideră martir. Cel mai în vârstă fiu al lui a lui, Cel de-al doilea fiu, prea-respectatul Hussein, la douăzeci şi cinci de ani a ridicat o armată împotriva uzurpatorului, dar a fost măcelărit – din nou se spune „martiriu” – împreună cu toţi oamenii lui, inclusiv cei doi fii mai mici ai fratelui său, propriul său fiu de cinci ani şi un sugar. Asta s-a întâmplat în a zecea zi a Muhraramului, în anul şase sute cincizeci după Christos, după numărătoarea noastră, şaizeci şi unu după a lor şi încă se mai sărbătoreşte martiriul lui Hussein ca cea mai sfântă zi a lor.

— Asta este ziua în care se fac procesiuni şi se flagelează, îşi înfig cârlige în trup şi se chinuie?

— Da. E o nebunie din punctul nostru de vedere. Reza Şah a interzis obiceiul, dar şiismul este o religie pătimaşă care are nevoie de exteriorizări ale suferinţei şi durerii. Aşa că ideea martiriului este adânc înrădăcinată în şiiţi, iar în Iran chiar venerată, ca şi revolta împotriva uzurpatorilor.

— Aşadar s-a pornit bătălia – credincioşii împotriva Şahului.

— Oh, da! şi fanatici sunt de arabele părţi. Pentru şiiţi mullahul este singurul care poate interpreta cuvintele lui Allah, ceea ce îi dă o putere uriaşă. El este conducătorul, tălmăcitorul, legiuitorul, judecătorul şi cel mai mare dintre mullahi sunt ayatolahii.

— Iar Khomeini este Marele Ayatolah, îi zise McIver, privind dus noaptea însângerată de deasupra Jalehului. Este şi, fie că-i place sau nu, toate omorurile, toate vărsările de sânge şi suferinţa şi nebunia trebuie aşternute la picioarele lui, pe drept sau nu.

— O, iartă-mă, Charlie! spuse, revenind la realitate. Mă dusesem departe cu gândul. Ce-i?

Aruncă o privire spre uşa bucătăriei. Era încă închisă.

— Nu crezi că ar trebui s-o scoţi...pe Genny din Iran? întrebă cu voce coborâtă Petikin. Începe să sempută treaba.

— Nu vrea, a dracului! I-am spus de cincizeci de ori, am rugat-o de cincizeci de ori, da' e la fel de încăpăţânată ca un nenorocit de catâr, răspunse McIver la fel de încet. Zâmbeşte doar şi spune: „când pleci tu, plec şi eu”.

Îşi isprăvi băutura, trase din nou o ocheadă spre uşă şi-si turnă în grabă alta. Apoi, cu glas tare:

— Charlie, vorbeşte tu cu ea! Pe tine o să te-asculte!

— Pe dracu'!

— Ai dreptate. Afurisită femeie! Afurisit de încăpăţânată. Toate sunt la fel de afurisite.

Râseră. După o pauză, Petikin spuse:

— Ce face Şeherazada? McIver se gândi un timp.

— Tom Lochart e un bărbat norocos.

— De ce n-a plecat cu el în concediu, să stea în Anglia până când se liniştesc lucrurile în Iran?

— N-are nici un motiv să plece. N-are familie sau prieteni acolo. Vroia ca el să-şi vadă copiii, să fie acolo de Crăciun şi toate chestiile astea. A spus că mai rău ar tulbura apele şi i-ar sta în drum dacă-ar merge cu el. Deirdre Lochart e încă întoarsă pe dos de când cu divorţul şi oricum familia Şeherazadei este aici şi ştii cât de puternice sunt legăturile în familiile iraniene. N-o să plece până nu pleacă Tom şi nici atunci nu sunt foarte sigur. În ce-l priveşte pe el, dacă aş încerca să-l expediez de-aici, cred că şi-ar da demisia. Ar rămâne pentru totdeauna, ca tine! Zâmbi. De ce rămâi?.

— E cel mai bun post pe care l-am avut vreodată în vremuri normale. Pot să zbor cât vreau, să schiez iarna, să ies cu barca vara... Da' să fim sinceri, Mac, Claire a urât întotdeauna locurile astea. De ani de zile îşi petrece vremea mai mult în Anglia decât aici, ca să poată fi alături de Jason şi Beatrice, familia ei şi nepotul nostru. Măcar despărţirea asta a fost amicală. Piloţii de elicoptere n-ar trebui să se-nsoare. Trebuie să umble prea mult de colo. Eu sunt născut în exil şi-am să mor acolo. Nu vreau sa mă întorc la Cape Town, oricum abia mai îmi aduc aminte de locurile alea, şi nu pot să îndur afurisitele alea de ierni englezeşti. Insh'Allah, spuse, totul e în mâinile lui Allah, şi gândul îi făcu plăcere.

Telefonul sună pe neaşteptate, făcându-i să tresară. De luni de zile liniile telefonice funcţionau aleator, iar în ultimele câteva săptămâni deloc, cu nesfârşite atingeri, apeluri greşite, tonuri de ocupat sau defecţiuni care se reparau ca prin minune, fără nici un motiv aparent, pentru o zi sau o oră, ca să revină mai târziu din nou în starea aceea, de parcă, la fel de neaşteptat, s-ar fi aruncat asupra lor o vrajă.

— Pariu pe cinci lire că-i vreun creditor, spuse Petikin, zâmbind către Genny care ieşea din bucătărie la fel de uluită la auzul clopoţelului.

— Nu ţine, Charlie.

Băncile erau în grevă, închise de două luni, ca răspuns la chemarea lui Khomeini la grevă generală, aşa că nimeni, persoane fizice, firme sau chiar guvernul, nu fusese în stare să scoată vreun ban şi tot mai mulţi iranieni foloseau bani lichizi şi nu cecuri.

McIver ridică receptorul, neştiind la ce – sau la cine – să se aştepte.

— Alo!

— Sfinte Dumnezeule, afurisenia funcţionează! se auzi o voce. Duncan, mă auzi?

— Da, da! Te aud slab. Cine-i acolo?

— Talbot, George Talbot, de la Ambasada Britanică. Iartă-mă, bătrâne, dar a explodat bomba: Khomeini l-a numit pe Mehdi Bazargan prim-ministru şi a cerut demisia lui Bakhtiar, altfel e de rău. Aproape un milion de oameni sunt pe străzile Teheranului chiar acum şi lucrurile se înrăutăţesc. Am auzit că s-au răsculat aviatorii de la Dosah Tapeh şi Bakhtiar a zis că dacă nu se potolesc o să ordone intrarea în acţiune a Nemuritorilor...

Nemuritorii erau unităţile de şoc ale Gărzii Imperiale, sprijinitori fanatici ai Şahului.

—... Guvernul Majestăţii Sale, împreună cu cel american, canadian şi altele sfătuiesc personalul care nu are funcţii esenţiale în ambasadă să părăsească de îndată ţara...

McIver încercă să-şi ascundă uluirea de pe chip şi sopti către ceilalţi:

— Talbot, de la ambasadă.

—... Ieri, un american de la KxTex Oil şi un funcţionar oficial din Ministerul Petrolului au fost atacaţi şi ucişi de oameni înarmaţi, neidentificaţi, într-o ambuscadă lângă Ahwaz, în sud-vestul ţării...

Inima lui McIver tresări.

— Voi încă mai faceţi zboruri pe-acolo, nu?

— Prin apropiere, la Bandar-e Delam, pe coastă, spuse McIver fără să-şi schimbe vocea.

— Câţi cetăţeni britanici aveţi acolo, în afară de familiile lor?

— Patruzeci şi cinci, dintr-un personal obişnuit de şaizeci şi şapte. Adică douăzeci şi şase de piloţi, treizeci şi şase de mecanici şi cinci în administraţie – cam strictul necesar pentru noi.

— Cine-s ceilalţi?

— Patru americani, trei germani, doi francezi şi-un finlandez, toţi piloţi. Doi mecanici americani. O să-i considerăm pe toţi băieţii noştri drept englezi, dac-o fi nevoie.

— Şi familii?

— Patru. Toate soţii, nici un copil. Am evacuat restul cu trei săptămâni în urmă. Genny e încă aici. Un american la Kovviss şi doi iranieni.

— Ai face bine să duci mâine ambele soţii iraniene în ambasadele soţilor lor, împreună cu certificatele lor de căsătorie. Sunt în Teheran?

— Numai una, una e la Tabriz.

— Ar fi bine să le faci rost de paşapoarte noi – cât de iute poţi.

După legile iraniene, toţi cetăţenii iranieni care se întorceau în ţară erau obligaţi să predea paşapoartele la Biroul de Imigrări în momentul intrării în ţară, unde se păstrau până când doreau să plece din nou. Ca să poată ieşi din ţară trebuiau să se prezinte personal la biroul respectiv, cu o cerere pentru viză de ieşire, lucru pentru care aveau nevoie de un document de identitate valabil, un motiv satisfăcător pentru a părăsi ţara şi, dacă plecau cu avionul, un bilet valabil, plătit dinainte pentru un anume zbor.

Obţinerea vizei dura, de obicei, zile sau săptămâni.

— Mulţumesc Domnului că n-avem probleme de-astea, spuse McIver.

— Putem să mulţumim Domnului că suntem englezi, continuă Talbot. Din fericire, nu avem nici un frecuş cu ayatolahul, Bakhtiar, sau cu generalii. Totuşi, orice străin poate fi luat în focuri, aşa că îţi recomandăm oficial să trimiţi familiile afară cât de iute şi să reduci personalul la strictul necesar, pentru o vreme. De mâine, la aeroport o să fie un adevărat balamuc; după estimările noastre, mai sunt încă cinci mii de cetăţeni străini, cei mai mulţi dintre ei americani, dar i-am rugat pe cei de la British Airways să ne ajute şi să mărească numărul zborurilor pentru noi şi pentru conaţionalii noştri. Clenciul e că toţi controlorii de zbor civil sunt încă în grevă. Bakhtiar a ordonat să intre în acţiune controlorii militari de zbor şi ei sunt şi mai formalişti, dacă se poate aşa ceva. Suntem siguri că o să fie ceva foarte asemănător exodului.

— O, doamne!

Cu câteva săptămâni în urmă, după luni de ameninţări din ce în ce mai înspăimântătoare la adresa străinilor – cele mai multe împotriva americanilor, pentru că Khomeini ataca fără încetare materialismul american, numindu-l „Marele Satan” – o gloată furioasă scăpase de sub control în oraşul industrial Isfahan, care cuprindea un enorm complex siderurgic, o rafinărie petrochimică, un arsenal şi o fabrică de elicoptere şi unde lucrau şi locuiau o mare parte din cei cincizeci de mii de cetăţeni americani şi familiile lor. Gloata incendiase bănci – Coranul interzice împrumuturile cu dobândă – magazine de băuturi – Coranul interzice alcoolul – şi două cinematografe – locuri de pornografie şi propagandă vestică, întotdeauna ţinte predilecte pentru fundamentalişti, apoi atacase, instalaţiile industriale, împroşcase cele patru etaje ale sediului firmei Grumman Aircraft cu cockteiluri Molotov şi îl arseseră până în temelii.

Asta generase un exod precipitat. Mii de persoane, în majoritate membri ai familiilor muncitorilor străini, se îndreptaseră către aeroportul Teheran, blocându-l, în goana lor pentru cele câteva bilete libere, transformând aeroportul şi sălile de aşteptare într-un fel de tabără de refugiaţi, bărbaţi, femei şi copii dormind acolo, temându-se să-şi piardă rândul, având loc abia îndeajuns să stea în picioare, aşteptând răbdători, dormind, împingându-se, cerând, scâncind, strigând sau, pur şi simplu, aşteptând stoici. Nu existau tabele, liste de priorităţi – la fiecare zbor se vânduseră zeci de bilete pentru acelaşi loc, nu exista evidenţa computerizată, ci doar câţiva funcţionari morocănoşi, cei mai mulţi ostili şi necunoscând engleza, în curând aeroportul devenise mizer şi atmosfera tensionată.

În disperare de cauză, câteva companii închiriară avioane ca să-şi scoată oamenii din Iran. Avioane de transport ale Forţelor Aeriene Americane veniră să ia familiile militarilor, în timp ce toate ambasadele încercau să ascundă adevărata întindere a evacuărilor, nedorind să îl nemulţumească mai mult pe Şah, aliatul lor statornic de douăzeci de ani. Mii de iranieni, toţi sperând să poată scăpa cât se mai putea, îşi aduceau aportul la sporirea haosului. Cei lipsiţi de scrupule şi cei bogaţi reuşeau să treacă în faţa. Mulţi oficiali se îmbogăţiră, devenind şi mai lacomi şi mai bogaţi. Apoi sosi ca o lovitură greva controlorilor de trafic, care închise complet aeroportul.

Timp de două zile, nici un avion nu ateriza şi nu decola. Mulţimile se înşiruiau plecând şi venind. Apoi unii dintre controlorii de trafic se întoarseră la lucru, şi totul se reluă de la capăt: zvonuri de zboruri reluate; fuga la aeroport cu copii şi bagaje, cu tot ce strânseseră de ani de zile sau fără nici un fel de bagaj, pentru un loc sigur care nu exista de fapt; întoarcerea înapoi la Teheran, sute de oameni aşteptând în faţa ta la coadă pentru un taxi, cele mai multe taxiuri în grevă; în cele din urmă reveneai înapoi la hotel ca să descoperi camera ta de mult închiriată altuia, toate băncile închise, aşa că n-aveai de tinde scoate bani ca să ungi mâinile veşnic întinse.

În cele din urmă, cei mai mulţi străini care voiau să plece, plecaseră. Cei care rămăseseră ca să menţină afacerile în picioare, să deservească exploatările de petrol, rafinăriile, zborurile avioanelor, centralele nucleare în construcţie, să facă să plutească tancurile petroliere şi ca să-şi apere giganticele investiţii, se străduiau să treacă neobservaţi, în special dacă erau americani.

Khomeini spusese: „Dacă străinul vrea să plece, lasă-l să plece. Materialismul american este Marele Satan”.

McIver apăsă mai tare telefonul de ureche, căci audiţia se înrăutăţise o clipă şi el se temuse că legătura s-ar fi putut întrerupe.

— Da, George, ce spuneai? Talbot continuă:

— Spuneam, Duncan, că suntem aproape siguri că pân' la urmă totul o să iasă bine. Nu există nimic în lumea asta care să poată face buba asta să plesnească de tot. O sursă neoficială spune că există deja o înţelegere ca Şahul să abdice în favoarea fiului său, Reza – un compromis pe care îl sprijină şi Guvernul Majestăţii Sale. Tranziţia către un guvern constituţional ar putea fi puţin oscilantă, dar n-ai de ce să-ţi faci griji. Iartă-mă, trebuie s-o şterg. Dă-mi de ştire ce-ai hotărât!

Telefonul muri.

McIver înjură, trase de fire fără nici un sens, apoi le povesti celorlalţi cele istorisite de Talbot. Genny zâmbi dulce:

— Nu te uita la mine, răspunsul e „nu”. Sunt de ac...

— Dar, Gen, Tal...

— Sunt de acord că ceilalţi ar trebui să plece, dar aceasta rămâne. Masa e aproape gata.

Se întoarse în bucătărie şi închise uşa, întrerupând orice alte discuţii.

— Să fiu al naibii, afurisita o să plece! spuse McIver.

— Pe leafa mea pe un an că n-o s-o facă înaintea ta! Tu de ce nu pleci, pentru Dumnezeu? O să mă-ngrijesc eu de totul.

— Nu, mulţumesc, da' nu. McIver zâmbi în semiîntuneric. De fapt, e ca şi cum am fi înapoi în timpul războiului, nu-i aşa? În timpul afurisitului de camuflaj, n-ai de ce să-ţi faci griji. Trebuie doar să te obişnuieşti cu asta, să ai grijă de trup şi să te supui ordinelor.

Privi un timp la Petikin, încercând să-şi închipuie baza de la Bandar-e Delam.

— Îl cunoşti pe Stanson, americanul care a fost ucis?

— Da. Tipul obişnuit de individ. Un director local al ExTex. L-am întâlnit odată. Umbla vorba că lucra pentru CIA, da' cred că erau doar zvonuri.

McIver se încruntă la pahar. Talbot avea dreptate în privinţa unui lucru.

— Suntem al dracului de norocoşi că suntem englezi. E rău pentru yankei. Nu-i cinstit.

— Da. Dar tu i-ai acoperit pe ai noştri cât de bine ai putut.

— Sper.

Când Şahul plecase şi violenţa luase amploare peste tot în jur, McIver eliberase cărţi de identitate britanice tuturor americanilor.

— Ar trebui să ţină, doar dacă Gărzile Verzi, poliţia sau SAVAK nu le compară cu licenţele.

După legea iraniană, toţi străinii erau obligaţi să aibă o viză valabilă, care trebuia anulată înainte de a putea părăsi ţara, o carte de identitate care să specifice corporaţia pentru care lucrau şi, toţi piloţii, o licenţă anuală, iraniană, de zbor. Ca o măsură suplimentară de prevedere, McIver obţinuse cărţi de identitate eliberate şi semnate de şeful partenerilor iranieni în Teheran, generalul Valik. Pânî atunci nu fuseseră probleme. McIver le spusese americanilor:

— Ar fi bine să le purtaţi la voi, ca să le puteţi arăta dacă e nevoie.

Şi dăduse ordin întregului personal să poarte fotografia lui Khomeini şi a Şahului.

Petikin încerca să cheme Bandar-e Delam cu radiotelefonul, dar fără succes.

— O să-ncercăm mai târziu, spuse McIver. Toate bazele o să asculte la 8, 30. Asta ne dă ceva timp să hotărâm ce avem de făcut.

— Christoase! O să fie afurisit de greu! Ce crezi? Status-quo*, cu excepţia familiilor?

Foarte îngrijorat, Petikin se ridică şi luă o luminare, încercând să desluşească tiarta prinsă pe perete. Pe ea era marcată situaţia tuturor bazelor lor: echipajele, personalul de sol şi aparatele. Erau împrăştiate prin tot Iranul, de la bazele armatei şi aviaţiei din Teheran şi Isfahan, la bazele de deservire ale sondelor de înaltă altitudine din Zagros, o exploatare forestieră în Tabriz, către nord-vest, o echipă de cercetare a minereurilor uranifere în apropierea graniţei afgane, întreţinerea unei conducte de petrol lângă marea Caspică, patru zone de extracţie în sau lângă Golf şi ultima, departe în sud-est, la Lengeh, spre strâmtoarea Hormuz. Dintre acestea, numai cinci mai erau acum operaţionale: Lengeh, Kowiss, Ban-dar-e Delam, Zagros şi Tabriz.

— Avem cincisprezece '212, incluzând două neoperaţionale, aflate în verificările de două mii de ore, şase '202 şi trei Alouette, care se presupune că funcţionează acum. Şi toate sunt închiriate pe contracte legale, nici unul dintre ele n-a fost reziliat, dar nici unul dintre ele n-a fost achitat, spuse McIver nervos. N-avem cum să le strângem pe toate la Kowiss, nu putem nici să le retragem legal, fără aprobarea beneficiarului sau a dragilor noştri parteneri. Doar dacă am putea declara force majeure.

— Aşa ceva încă nu se poate. Trebuie să fie status-quo cât de mult putem.

---

* Nu se schimbă nimic [aprox. În lb. latină].

Talbot părea încrezător. Status-quo!

— Aş vrea să fie aşa, Charlie! Dumnezeule, anul trecut pe vremea asta aveam aproape patruzeci de '212 la lucru, fără a mai socoti restul.

McIver îi mai turnă whisky.

— Ar fi bine s-o iei încetişor! spuse în şoaptă Petikin. Genny o să sară iar cu gura pe tine. Ştii că ţi-a crescut tensiunea şi nu trebuie să bei!

— Asta-i cu scop medicinal, pentru Dumnezeu!

O luminare pâlpâi şi se stinse. McIver se ridică, aprinse alta şi se întoarse la locul lui ca să privească iarăşi harta.

— Cred că ar fi bine să-i aducem înapoi pe Azadeh şi pe Finlandezul Zburător. Aparatul lui are o mie de ore de zbor, aşa că am putea să ne lipsim de el pentru câteva zile.

Era vorba de căpitanul Erikki Yokkonen şi soţia lui iraniană, Azadeh, iar baza lor se afla lângă Tabriz, în estul provinciei Azerbaidjan, departe, în nord-vestul ţării, lângă graniţa sovietică.

— De ce să nu luăm un 206 să-i aducem aici? Asta l-ar scuti de cinci sute cincizeci de kilometri de condus pe drumuri proaste şi oricum trebuie să-i ducem şi nişte piese de schimb.

Petikin se luminase.

— Mulţumesc, mi-ar prinde bine o ieşire. Am să completez un plan de zbor, prin radio, la noapte, o să plec în zori, realimentez la Bandaje Pahlavi şi-o să cumpăr şi nişte caviar!

— Visătorule! Dar lui Gen n-o să-i placă. Tu ştii ce cred eu despre chestia asta. McIver se întoarse cu spatele la hartă. Suntem foarte expuşi, Charlie, dacă lucrurile se încurcă.

— Cum ne-o fi scris!

McIver dădu din cap. Absentă, privirea lui căzu pe telefon. Îl ridică. Auzi tonul. Înfierbântat, începu să formeze: 00 – internaţionalul, 44 – Marea Britanie, 224 – Aberdeen, Scoţia, 7658080. Aştept, aştept, apoi chipul lui se lumină.

— Christoase! Am legătura!

— S-G Helicopters, rămâneţi la telefon vă rog, spuse centralista înainte ca el s-o poată întrerupe, şi-l lăsă în aer.

Aşteptă enervat.

— S-G Helico...

— Sunt McIver, din Teheran. Dă-mi-l pe Bătrân, te rog!

— E la alt telefon, domnule McIver, suspină fata. O să v-o dau pe secretara lui.

— Hello, Mac, spuse aproape pe dată Liz Chen. Stai aşa o clipă, am să ţi-o dau pe înălţimea Sa. E în regulă la voi? Încercăm să dăm de voi de zile întregi. Stai aşa!

— E-n regulă, Liz.

Un moment, apoi se auzi glasul bucuros al lui Gavallan.

— Mac? Christoase, cum de-ai nimerit? E minunat să te-aud! Am un tip care formează întruna zece ore pe zi numerele tale – de la birou, de la apartament... Ce face Genny? Cum ai reuşit să suni?

— Noneul, Andy. Sunt acasă. Ar fi bine să fim scurţi, în caz că se-ntrerupe iar.

Îi istorisi cele spuse de Talbot. Trebuia să fie foarte prudent, pentru că umbla zvonul că SAVAK, poliţia secretă iraniană, ascultă deseori convorbirile telefonice, în special ale străinilor.

În ultimii doi ani intrase în rutină pentru membrii companiei să presupună că cineva le ascultă convorbirile – SAVAK, CIA, M15, KGB, oricine.

Urmă un moment de tăcere.

— Mai întâi ascultă-i pe cei de la ambasadă şi scoate afară toţi membrii familiilor. Previne Ambasada Finlandeză pentru paşaportul lui Azadeh. Spune-i lui Tom Lochart s-o expedieze pe Şeherazada – l-am pus acum două săptămâni să ceară un permis, în caz că se-ntâmplă ceva. Are nişte scrisori pentru tine, că veni vorba.

Lui McIver îi bătu inima mai repede.

— Bun. O să ajungă aici mâine.

— Am să iau legătura cu BA să văd dacă pot să-i asigur un loc. Pentru orice eventualitate o să trimit şi reactorul companiei. E planificat să zboare mâine la Teheran. Daca ai vreo problemă cu BA, trimite toate familiile şi ce mai e cu el, începând de mâine. Teheran e încă deschis, nu?

— Azi era, spuse prudent McIver.

Îl auzi pe Gavallan spunând la fel de încordat:

— Autorităţile, slavă domnului, au totul sub control.

— Da.

— Mac, ce îmi recomanzi în privinţa personalului iranian?

McIver trase adânc aer în piept...

— Status-quo!

— Bun. Pe-aici, până la cele mai înalte nivele, sunt indicaţii că în curând lucrurile or să reintre în normal. E onoarea noastră în joc, şi viitorul! Ascultă, Mac, zvonul despre Guerney s-a adeverit.

McIver zâmbi abia perceptibil.

— Eşti sigur?

— Da. Cu câteva minute în urmă mi-a sosit un telex de la IranOil, confirmând că o să primim toate contractele Guerney de la Kharg, Kowiss, Zagros şi Lengeh, pentru început, în aparenţă, ordinul a venit foarte de sus şi a trebuit să contribui cu un peşcheş generos la fondul ungătorilor.

După străvechiul obicei iranian, peşcheşul se dădea înainte pentru o favoare care ar fi putut fi acordată. Acelaşi străvechi obicei stipula că orice oficialitate avea dreptul să păstreze peşcheşul ce i se dăduse în timp ce-şi exercita funcţia. Din ce altceva ar fi putut trăi?

— Da' lasă asta! O să ne cuadruplăm profiturile în Iran, băiete!

— Asta-i minunat, Andy!

— Şi asta nu-i tot, Mac. Am comandat încă douăzeci de '212 şi astăzi am confirmat comanda pentru şase X63.

— E o grozăvie! Christoase, Andy, asta-i fantastic! Da' nu sari peste cal?

— Iranul ar putea să treacă prin... hm, dificultăţi temporare, dar restul lumii n-are somn tot căutând alte surse de petrol. Yankeii sunt uzi în chiloţi, băieţaş! Vocea îşi schimbă tonul. Am aprobat şi o altă înţelegere cu ExTex, pentru nişte contracte în Nigeria, Arabia Saudită şi Borneo, altul cu All-Gulf Oil în Emirate. În Marea Nordului nu suntem decât noi, Guerney şi Imperial Helicopters.

— Imperial Helicopters era un subsidiar al lui Imperial Air, cea de-a doua linie aeriană semiguvernamentală ce concura British Airways.

— E esenţial să păstrăm lucrurile stabile în Iran; contractele, elicopterele, piesele de schimb pentru noile aparate. Pentru Dumnezeu, ţine-i strâns pe partenerii noştri dragi! Ce mai fac scumpii noştri?

— Ca de obicei.

Gavallan ştia că asta înseamnă „sunt la fel de împuţiţi”.

— M-am întâlnit de curând la Londra cu generalul Javadeh.

Javadeh plecase din Iran, cu toată familia, cu un an în urmă, chiar înainte de a începe tulburările. În ultimele trei luni, doi dintre ceilalţi parteneri iranieni şi familiile lor se aflau într-o vizită la Londra „pentru motive de sănătate”. Alţi patru erau în America – de asemenea, cu familiile. Trei rămăseseră în Teheran.

— E tare băgăreţ, dar costisitor. Ce se aude cu Kharg? Putem să ne întoarcem acolo?

Insula Kharg era un nespus de important şi enorm terminal de petrol, aflat în largul Golfului, prin care Iranul exporta cea mai mare parte a petrolului său – anul trecut, cam la aceeaşi vreme, aproape şase milioane de barili pe zi, cantitate ce se redusese acum la abia şase sute de mii de barili pe zi. Kharg fusese o sursă uriaşă de venit pentru S-G, dar, cu trei săptămâni în urmă, echipajelor şi aparatelor de sub comanda căpitanului Rudiger Lutz. I se ordonase de către comandamentul militar să părăsească insula şi să se-ndrepte către portul apropiat de pe coastă, Bandar-e Delam.

— Avem vreo şansă să ne-ntoarcem?

— Nu încă, dar vom putea continua să activăm pe toate sondele marine de la Bandar-e Delam – când va înceta greva.

McIver ar fi dorit să adauge: Andy, l-am văzut pe Rudiger şi mi-a zis între patru ochi că e bucuros c-a şters-o de pe insulă, că era ca o bombă cu ceas gata-gata să explodeze, atât de simplu era să fie sabotată. În loc de asta, spuse morocănos:

— O s-i trimit un raport cu membrii familiilor. Autorităţile au totul sub control.

— Da! Ce face tânărul Scot?

— Se descurcă bine. O sa fie operaţional cu un '212 în câteva zile.

McIver zâmbi. Fusese primul instructor al lui Scot.

— Bun! S-ar putea să-l aduc aici să-l pregătesc pentru X 63.

— Nu, mai da-i timp, Andy. E bun, dar îi trebuie timp! Lasă-l să zboare pe '212 un an.

— Cum zici tu. Cum stau lucrurile la Lengeh?

Era baza lor cel mai din sud-est, care acoperea întreaga strâmtoare Hormuz.

— Bine! Scragger raportează că s-au instalat sonde noi de tip Siri, că rezervoarele lor sunt pline ochi şi că după ultimele rapoarte grevele nu i-au afectat deloc. Bănuim că din pricină că sondele sunt făcute de francezi care l-au adăpostit pe Khomeini când a fost exilat din Iran, acum câteva luni.

— Bun, o să transmit şi asta. Când îl vezi pe păcătosul ăla bătrân de Scrag, transmite-i toate cele din partea mea!

— Andy, nu crezi c-ar fi vremea să vorbeşti cu el de pensie?

— Cum stă cu sănătatea?

— Perfect! Dar...

— Face controale la fiecare trei luni, cât de amănunţite şi serioase putem noi?

— Da, dar...

— Atunci zboară până-or să iasă negative.

— Da, dar are şaizeci şi trei de ani şi e vrem...

— Cât timp e legal, rămâne căpitan – aşa i-am promis.

— E-n regulă, da' cum o putea curvarul ăsta bătrân, arţăgos, – libidinos şi nesupus să rămână perfect sănătos, să fiu al dracului dacă-nţeleg! Jur că tot mai cred că trişează cumva, dar nu văd cum ar putea să tragă sforile în privinţa examenului medical. N-are cum! Crede-mă că am zburat cu el şi n-am găsit nici un motiv ca să nu-l declar Al.

McIver lăsă problema deoparte, în favoarea altora mai importante

— Andy, trebuie să fac rost de nişte bani. Bani gheaţă.

— Ţi-am pus la poştă!

McIver auzi râsul zgomotos şi simţi căldura lui.

— Pe mă-ta, Chinezoiule! spuse.

„Chinezoiul” era porecla lui pentru Gavallan care înainte de a veni la Aberdeen, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii ca negustor în China, mai întâi la Shanghai apoi cu Struanii, în Hong Kong, unde se-ntâlniseră pentru prima dată. Pe vremea aceea McIver avea în colonie un mic serviciu de elicoptere care se zbătea să iasă din greutăţi.

— Pentru Dumnezeu, suntem în urmă cu plăţile personalului de sol, sunt de achitat toate cheltuielile piloţilor, aproape totul trebuie să fie cumpărat la...

Se opri la timp, în caz că cineva asculta. Era cât pe ce să spună „negru”.

—...Afurisitele de bănci sunt încă închise şi puţin mărunţiş pe care-l avem îl păstrăm pentru...

Folosise expresia cantoneză însemnând literar „ulei parfumat” – bani folosiţi pentru a „unge”. Javadeh i-a promis la Teheran, generalului Valik, că mâine o să-i dea o jumătate de milion de riali. Am confirmarea prin telex.

— Dar asta înseamnă abia şase mii de dolari, iar noi avem de achitat note de plată pentru o sumă de douăzeci de ori mai mare!

— Ştiu asta, băiete, dar el a spus că şi Bakhtiar şi Ayatolahul vor ca băncile să fie deschise, aşa că o să se deschidă în.cursul săptămânii. Deîndată ce o să se întâmple asta, jură că IHC-ul o să ne plătească totul, tot ceea ce ne datorează. Între timp ai eliberat stocul A?

Era codul pe care McIver şi Gavallan îl foloseau pentru sumele deţinute de IHC în afara Iranului, aproape şase milioane de dolari.

IHC rămăsese în urmă cu plăţile faţă de S-G cu aproape patru milioane de dolari.

— Nu. Pretinde că trebuie să aibă acordul oficial al partenerilor. Aşa că totul e-ngheţat.

Mulţumesc, Doamne, se gândi McIver. Pentru a face operaţiuni în acest cont era nevoie de trei semnături: două din partea partenerilor iranieni şi una din partea S-G, aşa că nici una dintre părţi nu putea să atingă aceste sume fără aprobarea celeilalte...

— E destul de încurcat, Andy, cu plata pe care trebuie s-o faci la noul aparat, cu cele de la echipamentul nostru de aici, eşti cam pe muchie de cuţit, nu-i aşa?

— Toată viaţa am stat pe muchie de cuţit, Mac! Dar viitorul e roz!

— Da, îi zise McIver, pentru afacerile cu elicoptere, dar aici în Iran?

Cu un an în urmă, partenerii iranieni îl forţaseră pe Gavallan să accepte ca toate aparatele S-G şi piesele de schimb aflate în Iran să aparţină legal IHC. Gavallan acceptase cu condiţia ca să poată cumpăra totul înapoi în clipa în care se va putea, fără ca ceilalţi să poată refuza, ca aceştia să efectueze la timp toate plăţile legate de chiria echipamentului şi să achite datoriile aflate în întârziere. De când începuse criza şi se închiseseră băncile, IHC rămăsese în urmă cu plăţile şi Gavallan. efectuase toate cheltuielile pentru elicopterele din Iran din fondurile S-G din Aberdeen, căci partenerii pretinseseră că nu era vina lor că băncile se închiseseră, Javadeh şi Valik susţinând că, deîndată ce totul avea să reintre în normal, ei aveau să plătească tot, fără îndoială.

— Nu uita, Andrew, noi i-am adus cele mai bune contracte de ani de zile. Noi le-am adus, noi. Fără noi, S-G nu poate să funcţioneze în Iran! Deîndată ce totul intră în normal...

Gavallan spunea:

—... Contractele noastre din Iran sunt încă foarte profitabile, nu putem să-i învinovăţim pe partenerii noştri de asta, iar de când cu Guerney, ne-a pus Dumnezeu mâna-n cap.

Da, se gândi McIver, chiar dacă ne stoarce din ce în ce mai tare şi în fiecare an partea noastră devine din ce în ce mai mică, iar a lor din ce în ce mai mare... ei au cheia ţării ăsteia, întotdeauna au avut-o, şi se jură întruna că ce fac ei e sfânt, că-i aranjat, că aşa e cinstit. Trebuie să aibă elicoptere ca să-i poată exploata câmpurile petrolifere. Toată lumea de-aici spune că o s-o ducem ca în rai – ministrul, ambasadorul, oamenii noştri.

Şi de ce n-ar fi aşa? Şahul a făcut tot ce-a putut ca să modernizeze lucrurile, veniturile oamenilor cresc, analfabetismul scade, încasările de pe petrol sunt uriaşe şi, o să salte şi mai mult o dată ce porcăria asta se termină. Aşa zice ministrul, aşa spun şi oamenii mei din Washington, chiar şi bătrânul Willie de la KxTex, pentru Dumnezeu, şi ei trebuie să ştie mai bine ca oricine altcineva. Şansele sunt cincizeci la unu că totul revine la normal în şase luni, ca Şahul o să abdice în favoarea fiului său, Reza, şi a unei monarhii constituţionale. Între timp eu cred că ar trebui...

Linia se-ntrerupse. McIver bătu nemulţumit în furca telefonului. când auzi din nou un sunet, nu era decât sunetul constant de ocupat. Furios, trânti receptorul. Luminile se aprinseră brusc.

— Fir-ar să fie, spuse Genny, cu luminările era mult mai drăguţ!

Petikin zâmbi şi stinse luminile. Încăperea părea în plăcută, mai intimă, iar argintăria sclipea pe masa pregătită.

— Ai dreptate, Genny, din nou ai dreptate.

— Mulţumesc, Charlie! O să primeşti o porţie în plus.

Cina-i aproape gata. Duncan, poţi să mai bei un whisky, nu aşa tare ca ăla pe care l-ai furat. Te rog să nu mă priveşti aşa nevinovat, dar după ce vorbesc cu Neânfricatul Şef, chiar şi eu am nevoie de nişte întăritoare. Ai să-mi povesteşti la cină ce-a spus. Îi lăsă singuri.

McIver îi istorisi lui Petikin cam tot ceea ce aflase d& la Gavallan. Petikin nu era dintre directorii S-G sau IHC şi deci, dacă considera necesar, McIver putea să păstreze pentru el o parte dintre veşti.

Adâncit în gânduri, merse până la fereastră, bucuros că vorbise-cu vechiul său prieten. Au trecut mulţi ani, îşi zise. Paisprezece!

În vara lui '65, când Colonia era inundată de revoluţia lui MaoTze Dun, ale cărui Gărzi Roşii răscoliseră toată China, sfâşâind-o, şi acum încercau să se reverse pe străzile Hong Kongului şi Kowloonului, sosise scrisoarea lui Gavallan. Pe vremea aceea afacerea cu elicoptere a lui McIver era în pragul dezastrului. Rămăsese în urmă cu chiria elicopterului său, iar Genny încerca să se descurce cu doi copii în pragul adolescenţei într-un apartament înghesuit şi zgomotos din Kowloon, unde tulburările erau cele mai rele.

— Dumnezeule, Gen! Uita-te la asta!

În scrisoare se spunea: „Dragă d-le McIver, s-ar putea să-ţi aduci aminte că ne-am întâlnit o dată sau de două ori la curse, acum câţiva ani. Am câştigat o avere pe un armăsar numit „Chinezoiul”. Taipanul, Ian Dunross, mi-a sugerat să-ţi scriu, căci am mare şi urgentă nevoie de sfatul domniei tale. Ştiu că l-ai învăţat să conducă elicopterul şi te recomandă cu foarte multă căldură. Petrolul din Marea Nordului a devenit realitate. Am o teorie că singura cale de a aproviziona sondele pe orice vreme este cu elicopterul. În prezent, asta nu e cu putinţă, cred că din pricina a ceea ce numeşti domnia ta IFR. Am putea face asta cu putinţă. Eu îţi pot oferi timpul, dumneata, priceperea! O mie de lire pe lună, un contract pe trei ani ca să obţii un rezultat pozitiv sau negativ – o bonificaţie în caz de succes, cheltuieli de transport pentru dumneata şi familie până la Aberdeen şi o cutie de whisky Loch Vay de Crăciun. Te rog, telefonează-mi cât de curând cu putinţă!”

Fără un cuvânt, Genny îi dăduse înapoi scrisoarea şi ieşise din camera învăluită de zgomotul continuu al marelui oraş: traficul, claxoanele, vânzătorii ambulanţi, vasele, avioanele, muzica chinezească discordantă, urlând prin ferestrele care zdrăngăneau în vânt.

— Unde dracii' te duci?

— Să împachetez!

Ea izbucnise în râs, alerga. Se înapoi şi i se atârnase de gât.

— E un dar ceresc, Duncan. Iute, telefonează-i! Telefonează-i chiar acum!

— Dar Aberdeen! IFR pe orice vreme! Dumnezeule, yen, nu s-a mai făcut vreodată! Nu există nici un fel de instrucţiuni. Nici nu ştiu dacă e cu putinţă!

— Pentru tine este, băiete, nu mă-ndoiesc! Acum unde naiba or fi plecat Hamish şi Sarah?

— Azi e sâmbătă, s-au dus la film.

O cărămidă trecuse printr-una dintre ferestre spărgând-o, şi tumultul încăierărilor din stradă începuse! Apartamentul lor se găsea la etajul doi şi se deschidea spre o stradă îngustă în foarte populatul cartier Mongol Kok, din Kovvloon. McIver o trăsese pe Genny la adăpost apoi privise cu grijă afară. Jos, în stradă, cinci până la zece mii de chinezi, toţi strigând: „Mao, Mao, Kwai Loh, Kwai Loh”, obişnuitul lor strigăt de asalt, se revărsau către postul de poliţie aflat la o sută de metri mai departe, unde un mic detaşament de poliţişti chinezi în uniformă şi trei ofiţeri britanici aşteptau tăcuţi în spatele unei baricade.

— Dumnezeule, Gen, au arme! şoptise uluit McIver. De obicei poliţia avea doar bastoane. Cu o zi în urmă, consulul elveţian şi soţia lui arseseră de vii în maşina lor, când gloata le răsturnase automobilul şi îi dăduse foc. Noaptea, la postul de radio şi la televiziune, guvernatorul avertizase că ordonase poliţiei să ia orice măsuri considerate necesare ca să oprească toate aceste tulburări.

— Jos, Gen! Lasă-te jos!

Cuvintele îi fură acoperite de difuzoarele prin care superintendentul poliţiei din Kowloon ordona celor adunaţi, în cantoneză şi engleză, să se disperseze. Gloata nu-i dăduse atenţie şi atacase baricada. Şi al doilea ordin de a se opri fusese dispreţuit. Atunci se deschise focul, iar cei aflaţi în primele rânduri se pierdură cu firea şi fură călcaţi în picioare de cei din spatele lor, care o rupseseră la fugă. În curând pe strada pustie nu mai rămăseseră decât o duzină de trupuri zăcând în praf. Acelaşi lucru se! întâmplă în Hong Kong. În ziua următoare, întreaga colonie redevenise calmă, nu mai avură loc lupte de stradă, iar cele câteva grupuri de Gărzi Roşii care încercaseră să îmboldească mulţimea să iasă în stradă fură iute împrăştiate. În cursul săptămânii, McIver îşi vânduse acţiunile companiei sale de elicoptere, zburase la Aberdeen înaintea lui Genny şi se cufundase cu multă dăruire în noua sa muncă.

Femeii îi trebuise o lună ca să împacheteze, să rezolve treburile cu apartamentul lor şi să vândă tot ceea ce nu avea să le mai trebuiască. Când ajunse, el găsise deja un apartament ideal lângă heliportul McLoud, la care ea renunţase imediat.

— Pentru Dumnezeu, Duncan, e la un milion de mile de cea mai apropiată şcoală! Un apartament în Aberdeen! Acum, că eşti la fel de bogat ca Dunross, noi, băiete, o să închiriem o casă!

Zâmbi în sinea lui gândindu-se la acele zile de început. Genny bucuroasă că este înapoi în Scoţia, căci ei nu-i plăcuse niciodată Hong Kongul, viaţa fiind atât de grea acolo, cu bani puţini şi copiii de care trebuise să aibă grijă, iar lui plăcându-i mult munca, Gavallan fiind un bărbat deosebit pentru care merita să munceşti şi alături de care era plăcut s-o faci, dar urând Marea Nordului, frigul şi umezeala şi durerile pe care i le dădea aerul bogat în sare. Cei cinci ani bătuţi pe muchie pe care-i petrecuseră acolo meritaseră. Reînnoise şi extinsese legăturile vechi din lumea încă mică a piloţilor de elicoptere, cei mai mulţi dintre ei foşti piloţi în RAF, RCAF*, RAAF** şi US'AF*** şi alte servicii ale aliaţilor, pregătindu-se pentru ziua în care s-ar fi putut extinde; întotdeauna există o bonificaţie generoasă de Crăciun pusă cu grijă de-o parte pentru pensie şi-ntotdeauna cutia de Lock Vay:

— Andy, asta a fost condiţia care într-adevăr m-a prins.

Gavallan era întotdeauna cel care punea lucrurile în mişcare, transformând în realitate mottoul companiei sale: „Fii îndrăzneţ!”. Lui Gavallan i se spunea „Boierul” în Scoţia răsăriteană din acele zile, de la Aberdeen la Inyerness şi în sud până la Dundee, cu tentacule care atingeau Londra, New York, Huston, oriunde se întrezărea puterea petrolului. Da, bătrânul „chinezoi”

---

* Royal Canadian Air Force.

* * Royal Australian Air Force.

* ** United States Air Force.

e grozav şi te poate ţine pe tine şi pe cei mai mulţi la degetul mic, îşi zise McIver fără ranchiună. Uite cum ai ajuns aici...

— Ascultă, Mac! îi spusese Andrew Gavallan într-una din zile, spre sfârşitul deceniului şase, m-am întâlnit de curând, la o vânătoare, cu unul dintre generalii superiori din Comandamentul Suprem Iranian, generalul Beni-Hassan. Bun trăgător, a lovit de douăzeci de ori şi eu doar de cincisprezece. Am petrecut multă vreme cu el la sfârşitul săptămânii şi i-am vândut nişte elicoptere pentru sprijinul infanteriei şi regimentelor de tancuri, împreună cu întregul program de antrenament pentru infanterie şi aviaţie, şi elicoptere pentru exploatările petroliere. Băiete, suntem...

— Dar nu suntem echipaţi să facem nici jumătate din asta!

— Beni-Hassan e un tip grozav, iar Şahul e într-adevăr un monarh cu vederi înaintate, cu planuri mari de modernizare. Ştii ceva de Iran?

— Nu, Chinezoiule, spusese McIver, bănuitor, recunoscând falsa exuberanţă. De ce?

— Am luat bilete joi pentru Bahrain, pentru tine şi pentru Genny. Acum... ia stai! Mac, ce ştii despre Sheik Aviatiori?

— Genny e fericită la Aberdeen, nu vrea să se mute, copiii abia termină şcoala, noi abia am terminat plata unei case, nu ne mutăm, iar Genny o să te omoare.

— Desigur, spusese suav Gavallan. Sheik Aviation.

— Este o companie de elicoptere mică, dar bună, care deserveşte Golful. Au trei 206 şi câteva avioane de aprovizionare, cu baza în Bahrain. Bine îngrijite şi fac o groază de treabă pentru Aranco, ExTex şi cred că şi Iran Oil. Proprietar şi director este Jock Forsyth, fost paraşutist şi pilot, care a pus compania pe picioare prin anii '50 cu un vechi amic de-al meu, Scrag Scragger, un australian. Scrag e adevăratul proprietar, fost în RAAF, decorat de două ori, acum un fanatic al elicopterelor. Mai întâi se aşezaseră în Singapore, unde l-am întâlnit prima dată pe Scrag. Noi... ei... ne-am cam ciocnit niţel, nu prea-mi aduc aminte cine-a început-o, da' ceilalţi spuneau că a ieşit la egalitate. Apoi s-a mutat în Golf cu un executiv de TExTex care s-a întâmplat să aibă un contract mare care i-a lansat aici. De ce?

— I-am cumpărat. Ai s-o preiei luni, ca director executiv. Scragger şi toţi piloţii lui şi personalul pot să rămână sau nu, după cum ai să propui tu, dar cred că o să avem nevoie de cunoştinţele lor. I-am văzut – sunt băieţi buni. Forsyth e mulţumit să se retragă la Devon. Curios, Scragger n-a zis nimic că te cunoaşte, dar de fapt n-am petrecut cu el decât câteva momente, iar de discutat am discutat cu Forsyth. De acum înainte suntem S-G Hellicopters Ltd. Vinerea următoare vreau să ajungi la Teheran... Ascultă... pentru Dumnezeu, vineri instalezi sediul acolo, ţi-am aranjat o întânire cu Beni-Hassan, ca să semnezi hârtiile pentru contractul cu Forţele Aeriene. A zis că i-ar face plăcere să te prezinte oamenilor potriviţii de peste tot. Oh, da! Ai zece la sută din toată

afacerea, zece la sută din acţiunile noului subsidiar iranian, eşti director executiv pentru Iran – ceea ce include şi restul Golfului, până una-alta...

Desigur că McIver plecase. Nu i-ar fi putut rezista lui Andrew Gavallan şi se bucurase de fiecare clipă, dar nu descoperise niciodată cum o convinsese Gavallan pe Genny.

Când ajunsese acasă în noaptea aceea, ea avea whisky cu sifon pregătit pentru el şi un zâmbet dulce pe chip.

— Hello, dragă! Ai avut o zi bună?

— Da, ce se-ntâmplă? întrebase el suspicios.

— Cu tine ce se întâmplă? Andy spune că s-a ivit o ocazie minunată pentru noi într-un loc numit Teheran dintr-un loc numit Persia.

— Iran. Înainte se chema Persia, Gen, cuvântul modern este Iran. Eu... ei, eu...

— Ce interesant! când plecăm?

— Ei bine, Gen, m-am gândit să discutăm problema asta şi dacă ţi-ar plăcea, am aranja în aşa fel încât aş putea lucra două luni acolo şi as avea o lună liberă – când m-as întoarce aici.

— Şi ce-ai de gând să faci două luni, nopţile şi duminicile?

— Eu, ei... o să muncim în draci şi acolo...

— Sheik Aviation? 'Tu şi bătrânul Scragger, beţivănindu-vă şi destrăbălându-vă împreună la est de Suez?

— Cine, eu? Haide, o să avem atât de multe de făcut că n-o să...

— Nu, n-ai s-o faci, flăcăule! Ha, două acolo şi una aici! Numai peste cadavrul lui Andy şi când spun asta înţeleg cadavru! Mergem ca o familie, pentru Dumnezeu, sau nu mergem, pentru Dumnezeu. Apoi mai dulce: Nu eşti de acord, inimioara mea?

— Acum, ascultă aici, Gen...

Peste o lună o luau încă o dată de la capăt, dar fusese foarte plăcut şi chiar cea mai bună perioadă din viaţa lor. Întâlnise tot felul de oameni interesanţi, se veselise cu Scrag şi cu ceilalţi, îl descoperise pe Charlie şi pe Lochart şi pe Jean-Luc şi pe Erikki, transformând compania în cea mai eficientă şi mai sigură operaţie aeriană din Iran şi Golf, modelând-o în felul în care numai el singur hotăra. Copilul lui. Numai al lui.

Sheik Aviation fusese prima dintre multele achiziţii şi învârteli pe care le făcuse Gavallan.

— De unde dracu' scoţi toţi banii ăştia, Andy? întrebase odată.

— Băncile, de unde altundeva! Suntem în categoria de risc triplu şi scoţieni până-n călcâie.

Descoperise doar mult mai târziu şi doar din întâmplare că S, de la S-G Helicopters, provenea de la Struan, care era de altfel şi sursa secretă a întregii lor finanţări şi a informaţiilor economice, iar S-G era subsidiarul Casei Struan.

— Cum ai aflat, Mac, întrebase Gavallan morocănos.

— Un vechi prieten din Sidney, fost pilot în RAF, care acum s-a băgat în minerit, mi-a scris că l-a auzit pe Linbar lăudându-se că S-G este parte a Nobilei Case. Nu ştiam, că Linbar se ocupă de Struan în Australia.

— Încearcă. Mac, între noi fie vorba, Ian a dorit ca tot amestecul Casei Struan să fie ţinut sub tăcere. David vrea să continue ideea, aşa că ar prefera să păstrezi toate astea pentru tine, spusese cu voce scăzută Gavallan.

David era David McStruan, taipanul de atunci.

— Desigur, nici măcar lui Genny n-am să-i spun. Dar asta explică multe şi mă face să mă simt grozav la gândul că Nobila Casă ne acoperă. M-am întrebat deseori de ce-ai plecat.

Gavallan zâmbise, dar nu-i răspunsese.

— Liz ştie despre Struan, desigur, de Consiliul Intern şi... cam asta este.

Nu spusese niciodată nimănui. S-G înflorise şi crescuse, odată cu afacerile cu petrol. Şi tot astfel şi profiturile, ca şi valoarea acţiunilor sale în combinaţia iraniană. Când se va retrage, peste şase sau şapte ani, va fi un om instruit.

— Nu-i timpul să te opreşti? spunea Genny în fiecare an. Avem bani mai mulţi decât suficienit, Duncan!

— Nu-i vorba de bani, răspundea întotdeauna.

McIver privea pierdut la geana roşie de lumină întinsă către sud-est, peste Jaleh, care acum se lăţise şi se extinsese. În mintea lui era un adevărat vârtej. Jaleh o să fie bomba care-o să arunce în aer tot Teheranul, îşi zise.

Mai luă o înghiţitură de whisky. Nu-i nevoie să mai pui şi tu gaz peste foc. Sunt destule griji care te-apasă! Ce dracu' spunea Chinezoiul când am fost întrerupţi? Mi-ar fi trimis vorbă dacă era ceva important. Până acum n-a dat greş niciodată. Groaznic ce-am auzit de Stanson, ăsta e al treilea civil, toţi americani, doi de la ExTex şi unul de la Guerney, ucişi de atacatori neidentificaţi în ultimele câteva luni. Mă întreb dac-or să înceapă şi cu noi. Iranienii îi urăsc pe englezi la fel de mult ca pe yankei. De unde să mai fac rost de bani? Nu putem să funcţionăm cu o jumătate de milion de riali pe săptămână. Cumva trebuie să mă bazez pe parteneri, dar sunt la fel de şmecheri ca toţi ceilalţi şi adevăraţi experţi în a-şi schimba stăpânul.

Bău ultima picătură din pahar. Fără sprijinul partenerilor, am dat de dracu' chiar după atâţia ani. Ei sunt cei care ştiu cu cine să vorbească, în palma cui şi cât să pună, pe cine să flateze, pe cine să răsplătească, ei sunt cei care vorbesc farsi, ei au legăturile. Şi totuşi, Chinezoiul avea dreptate: oricine ar câştiga, Khomeini, Bakhtiar sau generalii, au nevoie de elicoptere.

În bucătărie, Genny sta să izbucnească în plâns. Conserva de haggis pe care o păstrase ascunsă cu atâta grijă o jumătate de an şi pe care abia o deschisese avusese un defect, iar conţinutul ei era stricat. Lui Duncan îi plăcea atât de mult... Oare cum putea să-i placă un asemenea amestec nedefinit de

bucăţi de inimă, ficat, plămâni şi carne de oaie, ceapă, seu, verdeţuri, totul înghesuit într-o traistă făcută din stomacul sărmanei oi, apoi fiartă câteva ore?

— Uh! La naiba cu toate!

Îl pusese pe tânârul Scot Gavallan, care jurase să păstreze taina, să aducă cutia când se întorsese din ultimul său concediu, pentru această ocazie specială. În ziua aceea era aniversarea căsătoriei lor şi aceasta era surpriza ei pentru Duncan.

La dracu', nu-i vina lui Scot că afurisita de cutie a fost stricată, se gândi nenorocită. Totuşi, la naiba, la naiba, la naiba! Am gândit toată cina asta afurisită de luni de zile şi acum s-a dus pe apa sâmbetei. Mai întâi nenorocitul de măcelar mă lasă baltă, deşi i-am plătit de două ori mai mult decât de obicei, înainte, înghiţi-l-ar Iadul cu Insha Allahul lui cu tot, şi după asta, pentru că afurisitele de bănci sunt închise şi n-am nici un pic de mărunţiş ca să-l mituiesc pe împuţitul de concurent al ticălosului ăsta ca să-mi vândă un picior de miel proaspăt, nu pulpa veche de berbec pe care-a promis-o, apoi băcănia intră brusc în grevă, apoi...

Fereastra micii bucătării era pe jumătate deschisă şi auzi o altă rafală de mitralieră, mai aproape de data asta. Apoi, purtat de vânt, veni din depărtare sunetul răguşit al mulţimii: Allahhh-u Akbanr... Allahhhh-u Akbarrrr... repetat mereu şi mereu. Se cutremură, descoperind o curioasă ameninţare în el. Înainte să înceapă tulburările găsea liniştitoare cele cinci chemări zilnice ale muezinului din vârful moscheii. Nu şi acum, nu revărsându-se din gâtlejurile gloatei.

Urăsc locul ăsta acum, îşi zise, urăsc armele şi ameninţările. Mai găsise una – a doua – în cutia poştală, ca şi cealaltă prost bătută la maşină şi copiată pe cea mai ieftină hârtie. „Pe 1 decembrie ţi-am dat ţie şi familiei o lună ca să părăseşti ţara noastră. Eşti încă aici, eşti acum duşmanul nostru şi o să ne luptăm cu voi fără răgaz”. N-avea nici o semnătură. Aproape fiecare cetăţean străin din Iran primise una.

Urăsc armele, urăsc frigul şi lipsa de încălzire şi de lumină, urăsc toaletele lor împuţite pe care stai cu genunchii la gură ca un animal, urăsc toată violenţa asta stupidă şi distrugerile a ceva ce a fost într-adevăr foarte frumos. Urăsc statul la cozi. Lua-le-ar dracu'! Pe ele şi pe împuţiţii care au găurit cutia de haggis, împuţita asta de bucătărie minusculă şi spurcata de plăcintă cu carne conservată. Pe viaţa mea, nu înţeleg de ce le place bărbaţilor. E ridicol! Carne tocată din conservă, amestecată cu cartofi fierţi, puţină ceapă, unt şi lapte – dacă-l ai – cu pesmet măcinat deasupra şi coaptă până se rumeneşte. Ah! cât despre conopidă, numai mirosul mă face să vărs. Dar am citit că e bună pentru diverticulită şi toată lumea poate să bage de seamă că Duncan nu se mai poate să mă ducă pe mine! L-o fi aiurit pe Charlie? Mă-ndoiesc. Cât despre Claire, ce prostie să laşi un bărbat atât de bun! Mă întreb dacă Charlie a aflat vreodată despre aventura pe care a avut-o cu pilotul

de la Guerney. Cred că nu-i nici un rău în asta – dacă nu te prinde cineva – e greu să stai atât de multă vreme singură, când îţi doreşti aşa ceva. Dar mă bucură că s-au despărţit prieteneşte, deşi totuşi sunt de părere c-a fost doar o curvă egoistă.

Îşi surprinse cu coada ochiului imaginea în oglindă, îşi îndreptă automat buclele părului şi privi într-acolo. Unde-i tinereţea ta? Nu ştiu, dar s-a dus. Cel puţin a mea, căci a lui Duncan, nu, e încă tânăr. Tânăr pentru vârsta lui, măcar de-ar avea grijă de el. Afurisitul de Gavallan! Nu, se simte la fel de bine când crede că Andy are dreptate. Mă bucură că s-a recăsătorit cu o fată" atât de de treabă. Maureen o să-l ţină în formă, ca şi mica Electra. Mi-era atât de teamă că avea să se căsătorească cu secretara aia chinezoaică a lui. Oh! Cu Andy e-n regulă şi tot aşa a fost şi cu Iranul. A fost, acum e vremea sa plecam şi să ne bucurăm de banii noştri. Fără îndoială. Dar cum?

Râse. Deschise cu grijă cuptorul, clipind din pricina căldurii şi mirosului, apoi închise din nou uşa. Nu pot să suport plăcinta cu carne tocată, îşi spuse iritată.

Masa a fost foarte bună, plăcinta cu carne, rumenită exact cât trebuie, aşa cum le plăcea.

— Deschizi sticla de vin, Duncan?

— Îmi pare rău, este iranian, dar e ultima sticlă.

De obicei erau bine aprovizionaţi cu vinuri franţuzeşti şi iraniene, dar mulţimea, încurajată de mullahi, spărsese şi incendiase toate magazinele de băuturi din Teheran, urmând orientarea strictă fundamentalistă a lui Khomeini, băutul oricărui fel de alcool fiind prohibit de Coran.

— Omul meu din bazar mi-a spus că nu există nici o picătură la vânzare oficial, nicăieri, şi chiar şi în hotelurile companiilor vestice este interzis acum consumul de alcool.

— Asta n-o să ţină. Lumea n-o să suporte. Nici asta şi nici fundamentalismul, spuse Petikin. Nu se poate, nu în Persia. De-a lungul istoriei, Şahii au fost întotdeauna toleranţi, şi de ce nu? De aproape trei mii de ani Persia a fost faimoasă pentru frumuseţea femeilor sale – uită-te la Azadeh, sau Şeherazada – şi pentru podgoriile şi vinurile sale. Cum rămâne cu Rubayat-ele lui Omar Khayyam? Nu e un imn închinat vinului, femeilor şi cântecului? Trăiască Persia, zău!

— Persia sună mult mai bine decât Iranul, Charlie, mult mai exotic, aşa cum era când am venit pentru prima dată aici, mult mai plăcut, spuse Genny.

Pentru o clipa atenţia îi fu abătuta de focul de arme, apoi continuă, încercând să-şi ascundă prin vorbe nervozitatea:

— Şeherazada mi-a spus că întotdeauna i-au zis Iran, iar ei şi-au spus arieni. Se pare că Persia a fost numele pe care i l-au dat vechii greci, Alexandru cel Mare şi toţi ăştia. Cei mai mulţi dintre persani au fost mulţumiţi când Reza

Şah a decretat că Persia avea să se numească Iran. Mulţumesc, Duncan, spuse ea primind paharul de vin, admirându-i culoarea şi zâmbindu-i.

— Totul e grozav, Gen, spuse el, şi-o îmbrăţişa scurt. Savurară vinul şi plăcinta, dar nu erau veseli. Aveau prea multe la care să se gândească. Alte tancuri care treceau prin apropiere. Focuri de arme. Strălucirea roşiatică se întindea deasupra Jalehului. Strigătele cântate ale gloatei în depărtare. Apoi, la jumătatea desertului – trufe, o altă preferinţă a lui McIver – linul dintre piloţii lui, Nogger Lane, intră clătinându-se, cu hainele ferfeniţă, cu faţa zgâriată profund, sprijinind o fată. Era înaltă, brunetă, cu ochii negri, cu hainele mototolite, cu o mânecă a pardesiului aproape smulsă şi înspăimântată, murmurând rugător ceva în italiană. Avea îmbrăcămintea, faţa, mâinile şi pairul pline de murdărie, de parcă s-ar fi tăvălit în gunoi.

— Ne-au prins între... Între poliţie şi o gloată de ticăloşi, spuse el dintr-o suflare, aproape incoerent. Un nenorocit mi-a scos benzina din rezervor, aşa că... Dar gloata... erau mii, Mac! Strada părea normală, când, deodată, toată lumea a început să fugă şi mulţimea a ieşit dintr-o stradă laterală şi mulţi aveau arme. Scandau blestemăţia aia, întruna, Allah-u Akbar, Allah-u Akbar, făceau să-ţi îngheţe sângele în vine, niciodată n-am... şi după aia pietre, sticle incendiare, gaze lacrimogene, tot – când au sosit poliţia şi armata şi tancurile. Am văzut trei şi am crezut că ticăloşii or să tragă. După aceea cineva a început să tragă din mulţime, şi peste tot se auzeau puşti, şi... trupuri de jur împrejur... am fugit ca să scăpăm cu viaţă, apoi ne-a văzut o şleahtă de ticăloşi şi-au început să ţipe „American Satan!” S-au luat după noi şi ne-au înghesuit într-o alee. Am încercat să le explic că sunt englez şi Paula italiancă şi nu... Dar mă înghesuiau şi dacă n-ar fi fost un mullah, un ticălos înalt cu barba neagră şi turban negru... ăsta, boşorogul ăsta, i-a chemat înapoi şi, Christoase ne-au lăsat în pace. Ăla ne blestema şi ne-a spus s-o ştergem...

Primi paharul de whisky şi-l goli dintr-o înghiţitură, încercă să-şi recapete respiraţia. Mâinile şi genunchii îi tremurau necontrolabil, deşi nu prea îşi dădea seama de asta.

McIver, Genny şi Petikin îl ascultau îngroziţi. Fata suspină înnebunită.

— Niciodată, niciodată nu am trecut printr-un coşmar ca ăsta, Charlie! continuă cu voce tremurată. Soldaţii erau la fel de tineri ca huliganii ăia şi păreau cu toţii, înspăimântaţi de moarte. Prea mult de îndurat, noapte după noapte... Mulţimea care urlă şi aruncă pietre... Un cockteil Molotov a izbit un soldat în faţă şi omul s-a învăluit în flăcări. Striga dintre flăcări fără... şi apoi ticăloşii iar ne-au înghesuit şi-au început s-o pipăie pe Paula. Încercau s-o împingă, îi rupeau hainele, cred că mi-am pierdut puţin minţile şi l-am apucat pe unul şi i-am zdrobit faţa... ştiu asta pentru că i-am spart oasele feţei şi i s-a turtit nasul şi dacă nu era mullahul la...

— Ia-o uşor, flăcăule, spuse îngrijorat Petikin, dar tânărul nu-i dădu atenţie şi continuă dintr-o suflare:

— Dacă n-ar fi fost mullahul care m-a tras deoparte, l-aş fi lovit până n-ar fi rămas altceva decât carne vie din el. Vroiam să-i scot ochii cu unghiile... Iisuse Christoase, am încercat, ştiu că am încercat să fac asta... Iisuse Christoase! N-am ucis niciodată nimic cu mâinile mele... şi nici n-am vrut vreodată s-o facă până în noaptea asta, dar acum am simţit nevoia şi aş fi făcut-o!

Mâinile îi tremurau când îşi îndepărtă părul blond din ochi, glasul era încordat şi într-un continuu crescendo.

— Ticăloşii, n-aveau nici un drept să pună mâna pe noi. Dar o-nşfăcaseră pe Paula şi...

Lacrimile începură să se adune, buzele lui articulară ceva, dar nici un cuvânt nu se formă, o urmă de spumă îi apăruse la colţurile buzelor.

—...şi să ucid, voiam să uciiid...

Brusc, Petikin se aplecă înainte şi-l plesni cu dosul palmei peste faţă, trântindu-l pe sofa cu braţele şi picioarele aruncate în lături. Ceilalţi aproape ţâşniră în picioare din cauza gestului imprevizibil şi violent. Nogger rămase câteva clipe ameţit, apoi se chinui să se ridice-n picioare, pregătindu-se să se arunce asupra agresorului.

— Stai aşa, Nogger, urlă Petikin.

Comanda îl paraliza pe tânăr. Ţinând pumnii încă strânşi, se uită prosteşte la bărbatul mai în vârstă decât el.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat cu tine? Aproape mi-ai rupt falca, spuse furios, dar lacrimile se opriseră şi ochii îi erau din nou limpezi. Ei?

— Iartă-mă, băiete, dar o porniseşi la vale. Am văzut...

— Pe dracu'! spuse Lane ameninţător, revenindu-şi în fire, dar le luă totuşi ceva timp să-i explice şi să-l liniştească pe el şi pe fată.

Ea se numea Paula Giancani, o fată înaltă, stewardesă la liniile Alitalia.

— Paula dragă, mai bine ai sta aici la noapte, spuse Genny. A trecut de ora stingerii, înţelegi?

— Da, înţeleg. Da, vorbesc englezeşte. Da... eu...

— Haide, am să-ţi dau câteva lucruri. Nogger, tu ai sa iei în primire sofaua.

Mai târziu, Genny şi McIver, încă treji, obosiţi, dar fără chef de somn, ascultau focurile de armă undeva în noapte, scandările cântate în altă parte.

— Vrei nişte ceai, Duncan?

— Bună idee.

Se ridică din pat odată cu ea.

— O, drace, am uitat!

Se aplecă peste birou şi luă o cutie prost împachetată.

— Multă fericire! Nu-i cine ştie ce, doar o brăţară pe care am găsit-o în bazar.

— O, mulţumesc Duncan!

În timp ce o desfăcea, îi povesti despre haggis.

— Ce porcărie!

— Las-o baltă! Anul viitor o să-l petrecem în Scoţia. Brăţara era făcută din ametiste brute, montate în argint.

— O, e-atât de drăguţă! Exact ce-mi doream îţi mulţumesc, dragule!

— Şi eu ţie, Gen.

E trecu un braţ în jurul umerilor şi o sărută absent.

Ea nu băgă prea mult în seamă gestul. Multe sărutări, ale lui şi ale ei, deveniseră de la o vreme doar semne de afecţiune. Aşa cum ai mângâia pe creştet un dine drag.

— Ce te necăjeşte, dragă? ; Totul e în regulă!

Îl cunoştea prea bine.

— Ce? Ce din ceea ce nu ştiu încă?

— Se încurcă lucrurile din ce în ce mai tare, ceas de ceas. Când ai ieşit din cameră cu Paula, Nogger mi-a spus că veneau de la aeroport. Avionul Alitalia, închiriat de guvernul italian ca să evacueze conaţionalii, este ţinut la sol de două zile. Primise permisiunea să decoleze la prânz, aşa că el se duse să-şi spună la revedere. Desigur că decolarea a fost amânată şi iar amânată, ca de obicei, apoi, chiar înainte de apusul soarelui, zborul fusese din nou anulat, întregul aeroport închis şi tuturor li se spusese să plece. Personalul iranian dispăruse pur şi simplu. Atunci, aproape imediat, un grup de revoluţionari foarte bine înarmaţi – şi a subliniat „foarte bine înarmaţi” – a început să se-mprăştie peste tot. Cei mai mulţi purtau banderole verzi pe braţ, dar unii aveau însemnele OIEP, primele pe care le-a văzut Nogger – Organizaţia Iraniană a Eliberării Palestinei!

— O, Doamne, spuse ea. Atunci e-adevărat că OEP îl ajută pe Komeini!

— Da, şi dacă ei dau un ajutor, ăsta e alt joc! Războiul civil a început şi noi ne aflăm, fir-ar să fie, chiar în mijlocul lui.

CAPITOLUL 3

Tabriz Unu. Ora 11, 05 noaptea. Erikki Yokkonen zăcea gol în sauna pe care-o construise cu propriile sale mâini, Temperatura din jur aproape de 60° C; sudoarea îi curgea şiroaie pe trup. Soţia lui, Azadeh, se afla lângă el, la fel de toropită de căldură. Seara fusese grozavă, cu multă mâncare şi două sticle din cea mai bună vodcă rusească – pe care el o cumpărase de pe piaţa neagră în Tabriz şi o împărţise cu cei doi mecanici englezi ai săi şi cu şeful bazei, Aii Dayati.

— Acum mergem la saună, spusese chiar înainte de miezul nopţii, dar ei refuzaseră ca de obicei, abia având destulă putere ca să ajungă, clătinându-se, până la propriile lor cabane.

— Hai, Azadeh!

— Nu în noaptea asta, te rog, Erikki. El se mulţumise să râdă, o ridicase în braţele lui mari, o înfăşurase în haina de blană şi o scosese pe uşa cabanei, printre pinii încărcaţi de zăpadă, în aerul doar cu puţin sub punctul de îngheţ. Era uşor de purtat şi intrară astfel în mica colibă aflată în spatele cabanei lor, în căldura vestiarului, şi apoi, eliberaţi de haine, în saună; iar acum se aflau acolo, întinşi, bărbatul relaxat, în largul lui, femeia, chiar şi după un an de căsătorie, încă nu îndeajuns de obişnuită cu ritualul din fiecare noapte.

Erikki se ridică într-un cot şi o privi. Stătea întinsă pe un prosop gros, pe bancheta din faţa lui. Ţinea ochii închişi şi el îi privi sinii ridicându-se şi coborând, frumuseţea trupului – părul negru corb, sculpturalele trăsături ariene, corpul graţios, cu pielea albă ca laptele – şi ca întotdeauna se simţi plin de această minune a existenţei, atât de mică faţă de cei o sută nouăzeci şi trei de centimetri ai săi.

Zei ai strămoşilor mei, vă mulţumesc că mi-aţi dat o astfel de femeie! îşi zise. Pentru moment nu-şi dădu seama în ce limbă gândea. Putea vorbi patru: finlandeză, suedeză, rusă şi engleză. Ce contează! îşi zise, lăsându-se lin nou pradă căldurii, îngăduind iarăşi gândurilor să alunece odată cu aburii ce se ridicau din pietrele pe care le aşezase cu atâta grijă. Îl mulţumise nespus de mult că îşi construise el însuşi sauna – cum ar trebui să facă orice bărbat – doborând şi cioplind buştenii, aşa cum făcuseră de secole strămoşii lui.

Fusese primul lucru pe care îl înfăptuise când primise acel post acolo, cu patru ani în urmă: alesese şi doborâse copacii. Ceilalţi îl crezuseră nebun. El ridicase din umeri fără supărare.

— Fără saună, viaţa nu înseamnă nimic. Mai întâi îţi faci sauna, apoi casa. Fără saună, o casă nu este o casă. Voi, englezii, nu ştiţi nimic, nimic, despre viaţă!

Se simţise tentat să le povestească cum că fusese născut într-o saună, ca mulţi dintre finlandezi. Şi de ce nu? Dacă stai să te gândeşti, e un lucru de bun simţ: este cel mai cald loc din casă, cel mai curat, cel mai liniştit, cel mai îndrăgit. Nu le spusese, totuşi, asta niciodată; doar lui Azadeh, iar ea înţelesese.

O, da, îşi zise nespus de mulţumit, ea înţelege totul!

Afară, dinspre liziera pădurii nu răzbătea nici un zgomot, cerul nopţii era lipsit de nori, stelele străluceau, zăpada era neîncheipuit de curată. Singurul drum printre munţi se afla la opt sute de metri mai departe. Drumul îşi răsucea meandrele spre nord-vest, către oraşul Tabriz, aflat la şaisprezece kilometri mai departe de acolo către nord, spre graniţa sovietică, aflată şi ea la încă vreo câţiva kilometri. Către sud-est, se încolăcea peste munţi, ca să ajungă în cele din urmă la Teheranul aflat la opt sute cincizeci de kilometri distanţă.

Baza Tabriz Unu servea ca locuinţă pentru doi piloţi – celălalt se aña acum în concediu, în Anglia – doi mecanici englezi, restul iranieni: doi bucătari, opt zilieri, un operator radio şi un administrator. Dincolo de deal se afla satul

Abu-Mard, iar jos, în vale, fabrica de pastă celulozică, proprietate a Iran-Timber, compania care deţinea monopolul forestier şi pe care ei o deserveau sub contract.

Elicopterul JR 212 ducea în pădure tăietori de lemne şi echipament, ajuta la ridicarea campamentelor şi la trasarea celor câteva drumuri care puteau fi tăiate, apoi asigura deservirea cu echipe de schimb şi echipament şi transporta răniţi. Pentru mulţi din acele tabere izolate, elicopterul era singura lor legătură cu lumea de afară şi piloţii erau veneraţi. Erikki iubea într-atât viaţa şi pământul de acolo, atât de asemănătoare cu Finlanda, încât, uneori, îşi închipuia că se află din nou acasă.

Sauna desăvârşea totul. Micuţa construcţie cu două încăperi era aşezată în spatele cabanei, ferită de vederea celorlalte clădiri şi construită tradiţional, avea licheni între bârne pentru izolaţie, iar focul de lemne care încălzea pietrele era bine aerat. Unele dintre pietre, stratul de deasupra, le adusese chiar din Finlanda. Le pescuise bunicul său de pe fundul unui lac, de unde proveneau cele mai bune pietre de saună, şi i le dăduse când fusese ultima dată acasă, în urmă cu unsprezece luni.

— Ia-le, fiule, şi odată cu ele, aşa cum se cuvine, un tonto* bun pentru o saună finlandeză, deşi de ce vrei tu să te căsătoreşti cu una dintre străinele alea, şi nu cu una din neamul tău, crede-mă, nu înţeleg!

— Când ai s-o vezi, bunicule, ai s-o venerezi şi dumneata. Are ochi verzi-albăstrui şi un păr negru-negru şi...

— Dac-o să-ţi dăruiască mulţi fii... ei bine, atunci o să vedem. Un bărbat grozav, ca tine, trebuia de mult timp să fie însurat. Dar cu o străină? Spui că e învăţătoare?

— E membră a Corpului învăţătorilor Iranieni – oameni tineri, bărbaţi şi femei, care s-au oferit voluntar să servească statul şi care merg din sat în sat ca să-i înveţe pe oameni şi pe copii să scrie şi să citească. Mai mult pe copii. Şahul şi împărăteasa au organizat acest Corp cu câţiva ani în urmă şi Azadeh li s-a alăturat când a împlinit douăzeci şi unu de ani. Vine din Tabriz, unde lucrez eu, şi predă în satul nostru, într-o şcoală încropită de săteni. Mă întâlnesc cu ea de şapte luni şi trei zile. Când am văzut-o prima dată avea douăzeci şi patru de ani.

Erikki se încălzi amintindu-şi de primele clipe în care o văzuse, atât de cochetă în uniforma ei, cu părul revărsându-se pe umeri, aşezată într-o poiană din pădure înconjurată de copii, apoi chipul ei ridicându-se spre el zâmbitor, şi mirarea din ochii ei la vederea dimensiunilor sale. Ştiuse de îndată că aceasta era femeia pe care o aşteptase toată viaţa. El avea treizeci şi şase de ani.

---

* Mic spiriduş cafeniu care este spiritul unei saune.

Ah, se gândi privind-o leneş, binecuvântând încă o dată spiritul pădurii care îl condusese în poiana aceea încă trei luni de lucru, apoi două luni de concediu. O să fie minunat să-i pot arăta Suomi – Finlanda.

— E timpul, Azadeh, draga mea, spuse.

— Nu, Erikki, nu încă, nu încă! rosti ea pe jumătate adormita, ameţită – de căldură, nu de alcool, pentru că ea nu bea. Te rog, Erikki, nu!

— Prea multă căldură nu-ţi face bine, spuse el ferm, întotdeauna foloseau engleza când vorbeau între ei, deşi ea putea conversa fluent în rusă, căci mama ei fusese pe jumătate georgiană, provenind dintr-o zonă de graniţă unde era util şi înţelept să fii bilingv. Vorbea, de asemenea, turca, limba cea mai folosită în această parte a Iranului – Azerbaidjan şi, desigur, farsi. Cu excepţia câtorva cuvinte, el nu vorbea farsi sau turceşte.

Împăcat cu sine şi cu lumea, se ridică şi-şi şterse sudoarea, apoi se aplecă peste ea şi o sărută. Îl sărută la rândul ei, înfiorându-se când mâinile lui o căutară, întinzându-şi braţele ca un răspuns.

— Eşti rău, Erikki, spuse, apoi se întinse în toată splendoarea ei.

— Gata?

— Da!

Se agăţă de el, iar bărbatul o ridică cu uşurinţă în braţe, apoi o scoase din saună în vestiar, deschise uşa şi ieşi în aerul îngheţat. Frigul o izbi, tăindu-i respiraţia, făcând-o să se ghemuiască la pieptul lui, iar el ridică zăpadă în pumni şi începu să o frece, făcând-o să simtă înţepături pe tot trupul şi pielea să-i ardă, dar deloc dureros. În câteva secunde simţi o ciudată şi plăcută căldură radiind în ea şi din ea. Îi trebuise o iarnă întreagă să se obişnuiască cu baia de zăpadă după fierbinţeala dinăuntru. Acum, fără ea baia de aburi era neterminată. Făcu la iuţeală acelaşi lucru pentru el, apoi alergă veselă înapoi la căldură, lăsându-l să se rostogolească şi să zburde în zăpadă vreme de alte câteva secunde. Erikki nu observase grupul de bărbaţi şi mullahul ce stăteau scandalizaţi pe o ridicătură, la cincizeci de metri mai departe, pe jumătate ascunşi de copacii de lângă cărare. Îi văzu abia când închidea uşa. Îl inundă un val de furie. Trânti uşa.

— Afară sunt nişte săteni! Cred că ne-au privit. Toată lumea ştie că aici suntem în afara domeniului satului!

Ea era la fel de furioasă şi se îmbrăcară grăbiţi. Îşi trase cizmele de blană şi puloverul gros şi pantalonii, înşfacă toporul uriaş şi se repezi afară. Bărbaţii se aflau încă acolo şi se repezi asupra lor răcnind, cu toporul ridicat. Ei se împrăştiară, apoi unul dintre ei ridică puşca mitralieră şi slobozi în aer o rafală care stârni ecouri în munţi, apoi o îndreptă către pieptul lui. Erikki încremeni, iar mânia i se topi ca suflată de vânt. Nu mai fusese niciodată ameninţat cu arma.

— Pune jos topor, spuse omul într-o engleză poticnită, sau eu ucid pe tine.

Erikki ezită. În clipa aceea, Azadeh se repezi între ei şi izbi puşca, depărtând-o, strigând în turceşte:

— Cum îndrăzneşti să vii aici?! Cum îndrăzneşti să porţi arme?! Ce sunteţi, bandiţi?! Acesta e pământul nostru! Ieşiţi de pe pământul nostru sau am să vă trimit în temniţă!

Se înfăşurase peste rochie cu haina ei groasă de blană, dar tremura de mânie.

— Acesta este pământul poporului, spuse mullahul iritat, ţinându-se la distanţă. Acoperă-ţi părul, femeie. Acoperă-ţi...

— Cine eşti tu, mullahule? Nu eşti din satul meu. Cine eşti?

— Sunt Mahmud, mullahul moscheii Hajsta din Tabriz. Nu unul dintre lacheii tăi, spuse el furios, sărind într-o parte când Erikki se repezi să-l înşface. Bărbatul cu arma rămase descumpănit, dar un altul, aflat la o distanţă sigură, trase piedica.

— În numele lui Allah şi-al Profetului, opreşte porcul străin sau vă trimit pe amândoi în Iadul pe care-l meritaţi!

— Erikki, aşteaptă! Lasă câinii ăştia în seama mea! strigă Azadeh în engleză, apoi se răsti: Ce căutaţi aici? Acesta este pământul nostru, pământul tatălui meu, Abdullah Han, Han al Gorgonilor, neam din neamul Qajarilor, care au domnit aici de veacuri.

Ochii ei se obişnuiseră acum cu întunericul şi îi putu cerceta. Erau zece cu toţii, toţi tineri, toţi înarmaţi, toţi străini de acele locuri, cu excepţia unuia – kalandanil, şeful satului lor.

— Kalandar, cum îndrăzneşti să vii aici?

— Îmi pare rău, înălţimea voastră, spuse el cu voce rugătoare, dar mullahul a spus că trebuie să-l aduc aici pe cărarea asta şi nu pe drumul mare şi deci...

— Ce vrei, parazitule? întrebă ea, întorcându-se către – mullah.

— Respectă-mă, femeie, spuse acesta şi mai mânios. În curând noi o să poruncim aici. Coranul are legi pentru goliciune şi pentru purtări deşănţate: biciul şi pietrele.

— Coranul are legi pentru încălcarea proprietăţii şi pentru bandiţi şi pentru ameninţarea oamenilor paşnici şi pentru cei ce se răscoală împotriva conducătorilor şi stăpânilor lor legiuiţi. Nu sunt unul dintre analfabeţii tăi înspăimântaţi! Ştiu ce eşti şi ce-ai fost întotdeauna: parazitul satelor şi al oamenilor. Ce vrei?

Dinspre bază se apropiau grăbiţi oameni cu lanterne. În fruntea lor, cu ochii încă înceţoşaţi de somn, se aflau cei doi ingineri, Dibble şi Arberry, urmaţi prudent de Aii Dayati. Toţi erau ciufuliţi, îmbrăcaţi în grabă şi îngrijoraţi.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Dayati, încercând să desluşească ceva în întuneric prin lentilele groase ale ochelarilor.

Familia lui servise Hanii Gorgoni şi se aflase sub protecţia acestora de ani de zile.

— Cine sunt...

— Aceşti câini, începu înfierbântată Azadeh, au venit din noapte...

— Ţine-ţi gura, femeie! spuse furios mullahul, apoi se întoarse către Dayati. Cine eşti tu?

Când observă că omul era mullah, îşi schimbă brusc atitudinea şi deveni respectuos.

— Sunt... sunt administratorul companiei Iran-Timber, aici. Excelenţă. Ce s-a întâmplat, vă rog? Ce pot să fac pentru domnia-voastră?

— Elicopterul! În zori am nevoie de el ca să zbor pe la tabere.

— Îmi pare rău, Excelenţă, maşina e desfăcută bucăţi pentru verificarea tehnică. Este politica străinilor...

Azadeh întrerupse furioasă:

— Mullahule, cu ce drept. Îndrăzneşti să vii aici în mijlocul nopţii şi să...

— Imamul Khomeini a dat ordin...

— Imami repetă ea ca un ecou, uluită. Cu ce drept îi spui astfel ayatollahului Khomeini?

— Este Imam. El a dat ordin.

— Unde spune, în Coran sau în Sharia, că un ayatolah poate pretinde că e Imam şi poate porunci unuia dintre credincioşi? Unde spune...

— Nu eşti şiită? întrebă mullahul scos din sărite, conştient că cei ce-l însoţeau ascultau în tăcere.

— Da, sunt şiită, dar nu o proastă analfabetă, mullahule – rostise cuvântul ca pe o jignire – răspunde-mi!

— Vă rog, înălţimea Voastră, spuse Dayati rugător, vă rog lăsaţi această problemă în seama mea. Vă rog, vă implor.

Dar ea începu să strige răstit, iar mullahul îi răspunse la fel, li se alăturară şi alţii şi atmosfera deveni din ce în ce mai tensionată până când Erikki, înfuriat că nu putea înţelege ce-şi spuneau, ridică toporul şi lăsă să-i scape un muget. Se aşternu brusc tăcerea, apoi un alt bărbat trase piedica pistolului mitralieră

— Ce vrea ticălosul ăsta, Azadeh? întrebă Erikki. Ea îi spuse.

— Dayati, spune-i că nu poate obţine aparatul meu şi să plece de pe pământul meu sau trimit după poliţie.

— Vă rog, căpitane, vă rog îngăduiţi-mi să mă ocup eu de asta, căpitane, spuse Dayati, asudat de îngrijorare, mai înainte ca Azadeh să-l poată întrerupe. Vă rog, înălţimea Voastră, vă rog, plecaţi acum!

Apoi, întorcându-se către cei doi mecanici:

— E-n regulă, puteţi să vă-ntoarceţi înapoi în pat. Mă ocup eu de asta!

Abia atunci băgă de seamă Erikki că Azadeh era încă desculţă. O ridică în braţe.

— Dayati, spune acestor matyeryebyets, tuturor, că dacă mai vin aici noaptea, o să le rup gâtul şi dacă cineva atinge chiar şi un fir de păr de-al femeii mele, o să mă târăsc şi-n iad după el, dacă-i nevoie.

Plecă, uriaş în furia lui, urmat de cei doi mecanici. Îl opri o voce în ruseşte.

— Căpitane Yokkonen, aş putea schimba o vorbă cu dumneata, o clipă?

Erikki aruncă o privire peste umăr, simţind-o pe Azadeh încordându-se în braţele sale.

Bărbatul stătea în urma grupului, greu de desluşit, în aparenţă cu nimic diferit de ceilalţi, purtând o scurtă vătuită, comună.

— Da, îi răspunse în ruseşte, dar n-aduce vreo puşcă în casa mea sau vreun cuţit.

Porni cu paşi mari.

Mullahul se apropie de Dayati privindu-l cu ochi îngheţaţi.

— Ce-a spus diavolul străin, ai?

— A fost obraznic, toţi străinii sunt obraznici, înălţimea Ta... femeia a fost şi ea obraznică.

Mullahul scuipă în zăpadă.

— Profetul a dat legi şi pedepse împotriva unei astfel de purtări. Poporul are legi împotriva averilor ereditare şi a furtului de pământuri. Pământul aparţine Poporului. În curând, legi drepte şi pedepse drepte ne vor conduce pe toţi, în sfârşit, şi Iranul va trăi în pace. Se întoarse către ceilalţi. Goi în zăpadă! Împăunându-se cu goliciunea ei, în văzul tuturor, în ciuda tuturor legilor bunei-cuviinţe şi ale modestiei! Târfa! Ce sunt Gorgonii decât lacheii Şahului trădător şi ai câinelui său, Bakhtiar. Ochii lui se-ntoarseră către Dayati. Ce minciuni spui tu despre elicopter?

Încercând să-şi ascundă teama, Dayati răspunse pe nerăsuflate că verificarea de o mie cinci sute de ore era în concordanţă cu regulile internaţionale impuse aparatului şi, ca atare, poruncite de Şah şi de guvern.

— Guvernul ilegal, îl întrerupse mullahul.

— Desigur, desigur că ilegal, încuviinţă deîndată Dayati şi îi conduse nervos în hangar şi aprinse luminile, baza având propriul generator electric, fiind astfel independentă energetic. Motoarele elicopterului erau aşezate piesă cu piesă, îngrijit, milităreşte, în linii regulate.

— N-are nici o legătură cu mine, Excelenţă! Străinii fac ce vor, apoi adăugă iute: Şi deşi toţi ştim că Iran-Timber aparţine Poporului, Şahul ia toţi banii. N-am nici o putere asupra lor, asupra diavolilor străini sau a regulilor lor. Nu pot face nimic!

— Când o să poată zbura? întrebă într-o turcească perfectă bărbatul care vorbea ruseşte.

— Mecanicii au promis că-n două zile, răspunse Dayati, rugându-se în sinea lui, foarte înspăimântat, deşi încerca din răsputeri să n-o arate.

Era limpede pentru el acum că aceşti bărbaţi erau mujahedini de stânga, care credeau în teoria – sprijinită de sovietici – că Islamul şi Marx erau două lucruri compatibile.

— Asta e-n mâna lui Allah. Două zile. Mecanicii străini aşteaptă nişte piese de schimb care au întârziat.

— Care sunt astea?

Nervos, le spuse. Erau unele componente minore şi elicea rotorului de la coadă.

— Câte ore are înregistrate elicea asta? Dayati verifică registrul cu degete tremurânde:

— O mie şaptezeci şi trei.

— Allah e cu noi, zise bărbatul întorcându-se către mullah. Putem să o folosim fără grijă pe cea veche cel puţin încă cincizeci de ore.

— Dar durata de funcţionare a elicei... certificatul de zbor e invalidat, spuse Dayati fără să stea pe gânduri Pilotul n-o să zboare pentru că regulamentul de zbor...

— Regulamentul lui Satan!

— Adevărat, întrerupse cel ce vorbea ruseşte. Unele dintre ele. Dar legile pentru siguranţa zborului sunt importante pentru Popor şi, chiar şi mai Important, Allah a făcut loc în Coran legilor pentru cămile şi cai şi cum să le-ngrijim, iar aceste legi se pot aplica la fel de bine şi aparatelor de zbor care, de asemenea, sunt darurile lui Allah şi ne pot duce acolo unde-i nevoie să îndeplinim lucrarea lui. Trebuie, deci, să le urmăm întocmai, nu-i aşa, Mahmud?

— Desigur, spuse mullahul nerăbdător, sfredelindu-l cu privirea pe Dayati, care începu să tremure. Am să mă-ntorc în două zile, în zori. Elicopterul să fie pregătit, ca şi pilotul, să-ndeplinim lucrarea lui Allah spre binele Poporului. Am să vizitez fiecare tabără din munţi. Mai sunt şi alte femei aici?

— Doar două femei ale muncitorilor şi soţia mea.

— Poartă chador şi văl?

— Desigur, minţi dintr-o suflare Dayati.

Portul vălului era împotriva legilor Iranului. Reza Şah scosese vălul în afara legii în 1936 şi făcuse ca chadorul să fie opţional, iar Mohammed Şah emancipase şi mai mult femeile în '64.

— Bine! Aminteşte-le că Allah şi Poporul veghează chiar şi în blestematul fief al străinilor.

Mahmud se întoarse pe călcâie şi ieşi cu paşi mari, urmat de ceilalţi.

Rămas singur, Dayati îşi şterse fruntea, mulţumit că era unul dintre credincioşi şi că acum soţia lui va purta chador, va fi supusă, se va purta ca şi mama ei, cu modestie, şi nu va umbla în blugi ca înălţimea Sa. Cum îi spusese oare mullahul, chiar faţă de ea? Allah să ne apere daca Abdullah Han aude asta. Deşi, fără îndoială, mullahul are dreptate şi, fără îndoială, Khomeini are dreptate, Allah să-l apere.

În cabana lui Erikki; orele 11, 23 noaptea. Cei doi bărbaţi stăteau la masă, faţă în faţă, în încăperea principală a cabanei. Când străinul bătuse la uşă, Erikki o trimisese pe Azadeh în dormitor, dar lăsase uşa dintre cele două încăperi deschisă, în aşa fel încât ea să poată auzi ce se vorbea. Îi dăduse puşca de vânătoare.

— S-o foloseşti fără teamă! Dacă intră în dormitor, eu sunt deja mort, spusese, ascunzând cuţitul pukoh în teaca lui, la brâu, la spate. Pukohul era un cuţit cu mâner lung, arma finlandezilor. Era socotit de rău augur şi chiar primejdios ca un bărbat să nu aibă unul asupra sa. În Finlanda, legea interzicea să fie purtat la vedere, căci asta ar fi putut fi considerată o provocare, dar toată lumea purta aşa ceva şi întotdeauna în munţi. Cel al lui Erikki Yokkoneh era pe măsura dimensiunilor sale.

— Deci, căpitane, îmi cer iertare pentru deranj. Bărbatul era brunet, cu puţin sub un metru optzeci, trecut de treizeci ani, cu chipul asprit de vreme, cu ochi negri şi trăsături care trădau un amestec slavo-mongol, undeva în linia strămoşilor să-i.

— Mă numesc Feodor Rakoczy.

— Rakoczy a fost un revoluţionar ungur, spuse scurt Erikki, şi, după accent, eşti georgian. Rakoczy nu e un nume georgian. Care ţi-e numele adevărat – şi gradul în KGB?

Bărbatul râse.

— E-adevărat că accentul meu e georgian şi că sunt rus din Georgia, din Tbilisi. Bunicul meu a venit din Ungaria, dar n-are nici o legătură cu revoluţionarul care pe vremuri a devenit prinţ al Transilvaniei, şi nici n-a fost mahomedan, ca tatăl meu şi ca mine. Uite, vezi, amândoi ştim câte ceva din istoria noastră, slăvit fie Allah, spuse el cu voce plăcută. Sunt inginer mecanic la conducta irano-sovietică de gaze naturale, chiar dincolo de graniţă, la Astara, pe ţărmul Caspicei – de partea Iranului şi a lui Khomeini, binecuvântat fie el, împotriva Şahului şi anti-american.

Era foarte mulţumit că fusese instruit în privinţa lui Erikki Yokkonen. O parte din această istorie de acoperire era adevărată. Bineînţeles că provenea din Georgia, din Tbilisi, dar nu era mahomedan şi nici nu-l chema în realitate Rakoczy. Numele său adevărat era Igor Mzytryk şi era căpitan KGB, specialist ataşat Diviziei Aeropurtate 116 care fusese amplasată chiar dincolo de graniţa, la nord de Tabriz, unul dintre sutele de agenţi secreţi infiltraţi în nordul Iranului de luni de zile, care operau acum aproape liberi. Avea treizeci şi patru de ani, era ofiţer KGB de carieră, ca şi tatăl său, şi se afla în Azerbaidjan de şase luni. Vorbea engleza bine, persana şi turca fluent şi, deşi nu putea să conducă un elicopter, cunoştea multe despre elicopterele militare de sprijin, sovietice, cu motoare cu piston, ale diviziei sale.

— În ceea ce priveşte gradul meu, adăugă cu cea mai blândă voce a sa, este acela de prieten. Noi, ruşii, suntem buni prieteni ai finlandezilor, nu-i aşa?

— Da, da, asta-i adevărat. Ruşii, nu comuniştii sovietici! Sfânta Rusie a fost un prieten în trecut, dar când eram un mare ducat al Rusiei. Rusia Sovietică, ateistă, a fost prietenoasă după 1917, când am devenit independenţi. Rusia Sovietică este şi acum. Da, acum, dar nu în '39! Nu în Războiul de Iarnă. Nu, nu atunci!

— Nici voi n-aţi fost în '41, spuse tăios Rakoczy, în '41 aţi pornit războiul împotriva noastră alături de împuţiţii de nazişti, aţi trecut de partea lor împotriva noastră.

— Adevărat, dar numai ca să ne luăm înapoi pământul nostru, Karelia, provincia pe care aţi furat-o de la noi. Noi n-am mărşăluit spre Leningrad, aşa cum am fi putut s-o facem.

Erikki simţea apăsarea cuţitului în şira spinării şi era bucuros de asta.

— Eşti înarmat?

— Nu. Ai spus să nu vin înarmat. Arma mea e afară, la uşă. Nu am pukoh şi nici n-am nevoie să folosesc aşa ceva. Pe Allah, sunt prieten!

— Bun. Un om are nevoie de prieteni.

Erikki îl cântări din priviri, urând ceea ce reprezenta: Rusia Sovietică, cea care, neprovocată, invadase Finlanda în '39, în momentul în care Stalin semnase Pactul de Neagresiune Sovieto-German. Mica armată finlandeză luptase de una singură. Stăviliseră hoardele sovietice timp de o sută de zile în Războiul de Iarnă, apoi fuseseră copleşiţi. Tatăl lui Erikki fusese ucis apărând Karelia, provincia de sud-est, unde Yokkonenii trăiseră de secole. Rusia Sovietică anexase pe dată provincia. De îndată toţi finlandezii plecaseră. Toţi. Nici unul nu dorea să stea sub un steag sovietic, iar regiunea rămăsese un pământ părăsit de finlandezi. Erikki avea doar zece luni pe atunci. În exodul acela au murit mii de oameni. Printre ei, mama lui. A fost cea mai rea iarnă din cite îşi amintea. Şi atunci, în '45, se gândi Erikki, stăpânindu-şi mânia, în '45, America şi Anglia ne-au trădat şi-au dat pământurile noastre agresorului. Dar noi n-am uitat! Cum n-au uitat nici estonienii, lituanienii, letonii, germanii din est, cehii, ungurii, bulgarii, slavii, românii – şi lista e nesfârşită. Dar odată va veni ziua. Socotelii cu sovieticii, o, da, fără-ndoială că va veni odată o zi a socotelilor cu sovieticii – îndeosebi pentru ruşi, care simt cel mai tare jugul lor.

— Pentru un georgian, ştii multe despre Finlanda, rosti calm.

— Finlanda este importantă pentru Rusia. Pactul de înţelegere dintre noi se desfăşoară bine, este sigur şi o lecţie pentru lume că propaganda americană antisoviética este un mit imperialist.

Erikki zâmbi

— Nu-i vreme de politică. Ei. e târziu, ce vrei de la mine?

— Prietenie!

— A! Asta-i uşor de cerut! Dar, aşa cum ştii, pentru un finlandez e mai dificil de acordat.

Se întinse către dulap după sticla aproape goală de vodcă şi două pahare. Eşti şiit?

— Da, dar nu unul bun, Allah să mă ierte! Beau câteodată vodcă, dacă asta vrei să spui...

Erikki turnă în două pahare.

— Sănătate!

Băură.

— Acum, te rog treci la subiect.

— În curând Bakhtiar şi lacheii lui americani or să fie aruncaţi afară din Iran, în curând Azerbaidjanul o să fie cuprins de frământări – dar tu n-ai de ce să te temi, eşti bine văzut aici, ca şi soţia ta şi familia ei – şi am dori cooperarea ta pentru instaurarea păcii în aceşti munţi.

— Sunt doar un pilot de elicopter care lucrează pentru o companie britanică pe un contract al lui Iran-Timber şi sunt apolitic. Noi, finlandezii, nu facem politică, nu-ţi aduci aminte?

— Suntem prieteni, da! Interesele noastre privitoare la pacea lumii sunt aceleaşi.

Pumnul drept al lui Erikki izbi masa, gestul neaşteptat, violent făcându-l pe rus să clipească, iar sticla să se rostogolească pe podea.

— Ţi-am cerut politicos de două ori să vii la subiect, spuse el cu aceeaşi voce calmă. Ai zece secunde.

— Foarte bine, spuse omul printre dinţi. Îţi solicităm serviciile ca să transporţi echipele noastre în tabere, în următoarele câteva zile. Noi...

— Ce echipe?

— Mullahii din Tabriz şi credincioşii lor. Îţi ce...

— Primesc ordine de la companie, nu de la mullahi sau revoluţionari sau oameni care umblă noaptea cu arme, înţelegi?

— Ai să descoperi că e mai bine să ne-nţelegi tu pe noi, căpitane Yokkonen. Ca şi Gorgonii, toţi! spuse Rakoczy apăsat şi Erikki simţi că i se urcă sângele în obraji.

— Iran-Timber e deja implicată şi a trecut de partea noastră. Or să îţi dea ordinele necesare.

— Bun! În cazul ăsta am să aştept să văd care sunt aceste ordine.

Erikki se ridică în toată înălţimea lui.

— Noapte bună!

Rusul se ridică şi el şi îşi fixă asupra lui privirile mânioase.

— Tu şi soţia ta sunteţi mult prea inteligenţi ca să nu înţelegeţi că fără americani şi blestemata lor de CIA, Igâkhtiar este pierdut. Nebunul ăla afurisit de Carter a ordonat infanteriei marine americane şi elicopterelor să se deplaseze în Turcia, iar flotei de război să intre-n Golf, o forţă de asalt cu un

portavion nuclear şi vase de escortă, cu infanterie şi avioane cu armament nuclear la bord, o fio...

— O flotă de război? Nu cred.

— Ba să crezi! Pe Allah, fii sigur că încearcă să pornească un război. Pentru că bineînţeles că noi va trebui să răspundem într-un fel. Trebuie să răspundem unui gest agresiv cu agresivitate, căci, fără-ndoială, încearcă să folosească Iranul împotriva noastră. E-o nebunie! Noi nu vrem război nuclear!

Rakoczy spunea asta din tot sufletul. Rostea cuvintele aproape fără să gândească. Dar cu câteva ore în urmă superiorul lui îl prevenise printr-un mesaj radio codificat că toate forţele sovietice de la graniţă, ca şi rachetele nucleare, erau în alertă galbenă – la un pas de cea roşie – din cauza portavionului şi a flotei care-l însoţea; şi cel mai rău dintre toate, mari mişcări de trupe chineze fuseseră raportate de-a lungul întregii frontiere de opt mii de kilometri cu China.

— Ticălosul de Carter, cu afurisitul lui de Pact de Prietenie cu China, o să ne dea al dracului de furcă dacă i se acordă măcar cât de cât o şansă.

— Dac-o fi, o fi! zise Erikki.

— Insha' Allah, da, dar de ce să fii câinele de lanţ al americanilor sau al aliaţilor lor, englezii? Poporul o să câştige. Noi o să câştigăm! Ajută-ne şi n-ai să regreţi, căpitane! Avem nevoie de priceperea ta pentru câteva...

Se opri brusc. Afară se auzeau paşi apropiindu-se în fugă. Instantaneu în mina lui Erikki apăru cuţitul, iar el făcu un salt ca de pisică, aşezându-se între uşa de la intrare şi cea a dormitorului, chiar în clipa în care prima se dădu cu zgomot de perete.

— SAVAK, gâfâi un bărbat abia desluşit în întunericul de afară, şi se răsuci pe călcâie, dispărând într-o clipă.

Rakoczy ţâşni la uşă, înşfăcând pistolul mitralieră.

— Avem nevoie de ajutorul tău, căpitane, nu uita! Dispăru în noapte.

Azadeh ieşi în sufragerie cu arma pregătită şi chipul alb.

— Ce spunea de portavion? N-am înţeles. Erikki îi spuse. Femeia era uluită.

— Asta înseamnă război, Erikki.

— Da, dacă se-ntâmplă! Îşi puse scurta. Stai aici.

Închise uşa după el. Putea vedea luminile unor maşini ce se apropriau în viteză de-a lungul drumului forestier care lega baza de drumul principal Tabriz-Teheran. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, putu să desluşească două automobile şi un camion militar. Vehiculul din frunte se opri imediat şi poliţişti şi soldaţi se împrăştiară în noapte. Ofiţerul care-i conducea salută.

— Ah, căpitane Yokkonen, bună seara! Am auzit că au fost pe-aici nişte revoluţionari sau comunişti Tudeh. S-au raportat focuri de armă, spuse el într-o engleză perfectă. Înălţimea Sa e bine? Nu sunt probleme?

— Nu, acum nu, mulţumesc colonele Mazardi. Erikki îl cunoştea destul de bine: bărbatul era văr cu Azadeh şi şeful poliţiei din regiune. Dar SAVAK? Asta-i altceva, îşi zise neliniştit. Dacă este, este şi eu nu vreau să ştiu.

— Intră.

Azadeh se bucură să-şi vadă vărul şi-i mulţumi pentru că venise, istorisindu-i cele întâmplate.

— Rusul a zis că se numea Rakoczy? Feodor Rakoczy? întrebă el.

— Da. Dar era evident o minciună, spuse Erikki. E cu siguranţă de la KGB.

— Şi n-a pomenit nici o clipă de ce vrea să viziteze taberele?

— Nu.

Colonelul se gândi un moment, apoi oftă.

— Deci mullahul Mahmud vrea să zboare, da? Un gând necugetat pentru un aşa-numit om al lui Allah şi foarte primejdios. În special dacă este marxist islamic: asta-i sacrilegiu. Din elicopterele în zbor poţi uşor să cazi, aşa mi s-a spus. Poate că am putea să-i dăm o mină de ajutor.

Era înalt şi atrăgător, trecut de patruzeci de ani, iar uniforma era imaculată.

— Nu-ţi face griji, zdrenţăroşii ăştia or să se întoarcă în curând în cocioabele lor păduchioase. În curând Bakhtiar o să ne dea ordinul să potolim câinii ăştia. Iar golanului de Khomeini ar trebui să-i punem repede ţeava-n piept. Francezii trebuiau s-o facă în clipa în care a ajuns acolo. Sunt nişte proşti fără vlagă. Stupid! Dar au fost întotdeauna slabi, întotdeauna s-au vârât în treburile altora şi întotdeauna împotriva noastră! Francezii au fost întotdeauna invidioşi pe Iran. Se ridică. Daţi-mi de ştire când e gata de zbor aparatul ăsta al vostru. Orice s-ar întâmpla, ne întoarcem peste două zile, în zori. Să sperăm că mullahul şi prietenii lui, în special rusul, or să se-ntoarcă.

Plecă.

Erikki puse ceainicul să fiarbă apa pentru cafea. Gânditor, spuse:

— Azadeh, împachetează!

Ea se opri privindu-l nedumerită.

— Cum?

— O să luăm maşina şi-o să plecăm la Teheran. Plecăm în câteva minute.

— N-avem de ce să plecăm, Erikki!

— Dacă elicopterul era gata de zbor, l-am fi folosit, dar nu se poate.

— N-ai de ce să te-ngrijorezi, dragul meu, ruşii au râvnit întotdeauna Azerbaidjanul. Ţarişti, sovietici, nici o diferenţă. Întotdeauna au vrut şi-or să vrea Iranul şi întotdeauna i-am ţinut departe şi-aşa o să fie şi de-aici înainte. N-ai de ce să te îngrijorezi din pricina câtorva fanatici şi a unui singur rus, Erikki! El o privi lung.

— Sunt îngrijorat din pricina marinei americane şi a soldaţilor americani din Turcia. Din pricina forţei naval americane şi a ceea ce a spus agentul KGB: „Tu şi soţia, sunteţi mult prea inteligenţi”. De ce era atât de nervos de unde

ştia atât de multe despre mine şi despre tine şi de ce mi-a cerut serviciile? Du-te şi împachetează, draga mea! Mai e timp!

CAPITOLUL 4
SÎMBĂTĂ 10 februarie 1979

Baza Aeriană Kowiss, ora 3, 32 dimineaţa. Condusă de mullahul Hussain Kowissi, gloata împingea urlând poarta principală, întocmită din bare de fier şi inundată de lumină, şi gardul din sârmă ghimpată care înconjura uriaşa bază. Noaptea era întunecoasă, foarte rece, plină de vârtejuri de zăpadă. Se aflau acolo trei sau patru mii de oameni, cei mai mulţi tineri, unii înarmaţi, câteva tinere purtând chador şi văl, unindu-şi strigătele într-un adevărat tumult:

— Allah e mare... Allah e mare.

Dincolo de poartă, cu. faţa către mulţime, se aflau răspândite plutoane de soldaţi nervoşi, cu armele pregătite. Alte plutoane se aflau mai în spate, în rezervă. Toţi ofiţerii purtau revolvere. În mijlocul şoselei aşteptau, cu motoarele duduind, două tancuri Centurion pregătite de luptă, iar în apropierea lor stătea comandantul taberei şi un grup de ofiţeri. În spatele lor se aflau camioane încărcate cu alţi soldaţi, cu reflectoarele de pe cabine îndreptate către poartă şi gard; soldaţii erau depăşiţi ca număr de douăzeci sau treizeci de ori. Dincolo de camioane se aflau hangarele, clădirile bazei, barăcile şi popota ofiţerilor şi peste tot înjur, grupuri de militari învârtindu-se neliniştiţi de colo-colo, toţi îmbrăcaţi în grabă, căci mulţimea sosise abia de o jumătate de oră, cerând să i se predea baza în numele Ayatolahului Khomeini.

Din nou se auzi în difuzoare vocea comandantului bazei:

— Împrăştiaţi-vă imediat!

Glasul răsuna aspru şi ameninţător, dar scandările gloatei îl acoperiră.

— Allah-u Akbarrr...

Cerul era acoperit, norii ascunzând privirii chiar şi poalele munţilor Zagros ce-şi ridicau în spatele bazei, către sud, piscurile acoperite cu zăpadă. Baza era principalul sediu al, companiei S-G în sudul Iranului şi, de asemenea, amplasamentul a două escadrile a Forţelor Aeriene Iraniene dotate cu F4 şi, de la declararea legă marţiale, a unui pluton de tancuri Centurion şi infanterişti. Dincolo de gard, către est, gigantica rafinărie de petrol îşi întindea peste sute de hectare înaltele coşuri ce vomitau fum, multe dintre ele trimiţând jeturi de flăcări în noapte când erau gazele aprinse. Deşi rafinăria era în grevă şi închisă, parte din ea era scăldată în lumină. Unei echipe minime de personal european şi iranian îi fusese îngăduit, de către comitetul de grevă, să se străduiască să păstreze în siguranţă rafinăria, conductele de alimentare şi rezervoarele de depozitare.

— Allah e mare! strigă din nou Hussain şi deîndată mulţimea prelua strigătul şi din nou cuvintele pătrunseră în minţile şi inimile soldaţilor.

Unul din cei aflaţi în primele rânduri era Aii Bewedan, un recrut ca toţi ceilalţi, tânăr ca toţi ceilalţi, nu cu multă vreme în urmă un sătean ca toţi ceilalţi, de dincolo de gard. Da, îşi zise, simţind că-i plesneşte capul şi inima îi bate ca un ciocan în piept, sunt de partea lui Allah şi pregătit să fiu martir al Credinţei şi Profetului, fie-i numele lăudat. Oh, Allah, fă-mă martir şi ia-mă direct în Paradis, aşa cum s-a făgăduit credincioşilor! Îngăduie-mi să-mi vărs sângele pentru Islam şi Khomeini, nu pentru a-i apăra pe păcătoşii servitori ai Şahului. Cuvintele lui Khomeini erau vii în mintea lui, le auzea lovindu-i timpanele, cuvintele înregistrate pe caseta pe care mullahul lor îi pusese să o asculte în moschee, cu două zile în urmă: „Soldaţi, alăturaţi-vă fraţilor voştri şi surorilor voastre întru lucrarea lui Allah, părăsiţi barăcile luând cu voi armele, nu vă supuneţi ordinelor ilegale ale generalilor, doborâţi guvernul ilegal! Urmaţi porunca lui Allah! Allah e mare!” Inima începu să-i bată mai repede, auzind din nou în închipuire vocea aceea adâncă, groasă, de ţăran, a Conducătorului Conducătorilor, care făcea ca totul să fie limpede.

— Allah e mare, Allah e mare...

Tânărul soldat nu realiză că începuse să strige odată cu mulţimea, cu ochii nedezlipiţi de mullahul aflat dincolo de poartă, de poarta lui Allah, afară, cu mâinile încleştate de barele de fier, în fruntea celor pe care-i ştia fraţii şi surorile lui, încercând s-o doboare. Fraţii lui, soldaţii din apropiere, se foită şi mai neliniştiţi, privindu-l nedumeriţi, neîndrăznind să zică nimic, urletul sacadat pătrunzând în aceeaşi măsură şi în minţile şi inimile lor. Mulţi dintre cei aflaţi de acea parte a gardului ar fi vrut să deschidă poarta; mulţi ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost ofiţerii şi sergenţii şi inevitabilele pedepse, chiar moartea, pe care o ştiau cu toţii ca răsplata pentru revoltă.

De partea lui Allah, dincolo...

Tânărul simţi că-i plesneşte capul de năvala cuvintelor şi nu-l auzi pe sergent strigând, nu-l văzu, vedea doar poarta închisă, oprindu-i pe Credincioşi. Îşi lepădă carabina şi alergă către intrarea aflată la cincizeci de metri de el. Pentru o clipă se lăsă o tăcere grea, toţi ochii dinăuntrul şi din afara incintei fixându-se hipnotizaţi asupra lui.

Colonelul Mohammed Peshadi, comandantul unităţii, un bărbat mărunt, pe cale de a încărunţi, îmbrăcat într-o uniformă imaculată, stătea lângă tancul din frunte. Îl urmări din priviri pe tânărul ce striga „Allah-u Akbar” ridicându-şi vocea solitară deasupra tăcerii. Când acesta ajunse la cinci metri de gard, colonelul făcu un semn sergentului major aflat lângă el, şoptind:

— Ucide-l!

Urechile sergentul vuiau de strigătul tânărului, care acum smucea încuietoarea. Cu o singură mişcare fluidă, smulse carabina celui mai apropiat soldat, ridică piedica, se sprijini o clipă de flancul tancului, fixă cătarea pe ceafa tânărului şi apăsă pe trăgaci. Îi văzu faţa explodând, împroşcându-i pe cei aflaţi

de partea cealaltă a porţii, apoi trupul se nărui şi rămase atârnând obscen de sârma ghimpată.

Pentru o clipă tăcerea se lăsă şi mai apăsătoare. Apoi, ca un singur om, cu Hussain în frunte, gloata se aruncă înainte asemeni unei fiinţe urlătoare, nesimţitoare, lipsite de raţiune. Cei aflaţi în primele rânduri începură să tragă de sârme, fără să le pese ţje ghimpii care le sfâşiau palmele. Împinşi de cei din spate începură să se caţăre pe gard.

Un pistol mitralieră clănţăni către ei. În aceeaşi clipa colonelul îşi îndreptă arătătorul spre ofiţerul aflat în tanc.

De îndată, o limbă de flăcări ţâşni din ţeava tunului de patru ţoli. Tunul era îndreptat pe deasupra capetelor mulţimii şi fusese încărcat cu un proiectil orb, dar violenţa exploziei îi făcu pe atacatori să se rostogolească în panică de pe poartă, o jumătate de duzină de soldaţi scăpară armele din pricina şocului, câţiva o rupseră la fugă şi mulţi dintre privitorii neînarmaţi se împrăştiară înspăimântaţi. Trase şi al doilea tanc, cu ţeava mai coborâtă, limba de flăcări ţâşnind mai aproape de pământ.

Mulţimea se împrăştie. Bărbaţi şi femei o rupseră la fugă de lângă poartă şi gard, călcându-se în picioare în graba lor. Din nou tancul din frunte trase şi din nou ţâşni limba de flăcări şi bubuitura asurzitoare şi mulţimea îşi dublă eforturile în năzuinţa ei de a se depărta de acel loc. Doar mullahul Hussain rămăsese la poartă. Se clătină beat pe picioare, aproape orbit şi asurzit, apoi mâinile i se prinseră de stâlpii porţii şi rămase agăţat acolo. Imediat, instinctiv, mulţi se repeziră să-l ajute. Soldaţi, sergenţi şi un ofiţer.

— Rămâneţi pe locurile voastre! mugi colonelul Peshadi, apoi luă microfonul şi dădu difuzoarele la maximum.

Vocea lui explodă în noapte:

— Toţi soldaţii rămân pe locurile lor! Puneţi piedica la armă! PUNEŢI PIEDICA LA ARMĂ! Toţi ofiţerii şi sergenţii – verificaţi-vă oamenii! Sergent, vino cu mine!

Încă în stare de şoc, sergentul porni către poartă în pas cu comandantul. În faţa acesteia se aflau împrăştiate treizeci sau patruzeci de trupuri călcate în picioare. Masa de răsculaţi se oprise la o sută de metri mai departe şi începea să se regrupeze. Câţiva dintre cei mai zeloşi se pregătiră de un nou atac. Tensiunea crescu din nou.

— STOP! Toată lumea RĂMÎNE UNDE SE AFLĂ!

De data aceasta comanda fu ascultată. Imediat. Îşi simţea sudoarea curgând pe spate şi inima bătându-i nebuneşte în piept. Aruncă o privire cadavrului agăţat de sârma ghimpată, bucurându-se pentru e! – nu murise tânărul ca un martir, cu numele lui Allah pe buze şi nu era el deci, deja în Paradis? – apoi vorbi aspru în microfon:

— Voi trei... Da, voi trei! Ajutaţi-l pe mullah. Acum! Într-o clipă, oamenii din afara gardului către care arătase alergară să îndeplinească ordinul. Împunse furios cu degetul către câţiva soldaţi.

— Voi, deschideţi poarta! Tu, ia trupul de-acolo! Din nou i se dădu instantaneu ascultare. În spatele lui, câteva grupuri de oameni începură să se mişte şi el urlă:

— Am spus RAMINETI PE LOC! PRIMUL CARE MIŞCĂ FARĂ COMANDA MEA E MORT!

Toţi îngheţară. Toţi.

Peshadi aşteptă o clipă, aproape provocându-i, dar nu mişcă nimeni. Aruncă din nou o privire către Hussain, pe care-l cunoştea foarte bine.

— Mullah, spuse cu voce coborâtă, te simţi bine? Stătea acum în spatele lui. Poarta era deschisă. La câţiva metri mai în urmă, cei trei săteni aşteptau ca nişte stane de piatră. Hussain era stăpânit de o monstruoasă durere de cap şi urechile îl dureau cumplit, dar putea auzi şi putea vedea şi, deşi mâinile sale erau însângerate de ghimpii de sârmă, ştia că nu-i rănit şi nu era încă martir, aşa cum aşteptase şi cum se rugase.

— Cer... spuse el slab, cer această... această bază în numele lui Khomeini!

— Ai să vii imediat în biroul meu, îl întrerupse colonelul, cu chipul aspru şi vocea severă. La fel şi voi trei! Ca martori! O să stăm de vorbă, mullah! Eu am să te ascult şi după aceea ai să mă asculţi tu pe mine!

Dădu drumul din nou amplificatorului şi explică ce-avea de gând să facă, cu o voce şi mai aspră, cuvintele stârnind ecouri, despicând noaptea.

— El şi cu mine o să stăm de vorbă. O să discutăm paşnic şi apoi mullahul se va întoarce la moschee şi voi toţi vă veţi întoarce la casele voastre să vă rugaţi. Poarta va rămâne deschisă. Poarta va fi păzită de soldaţii mei şi de tancurile mele şi, pe Allah şi Profetul Său, fie numele Lui lăudat, dacă vreunul dintre voi trece de poartă nechemat sau încearcă să sară gardul, soldaţii mei or să-l ucidă. Dacă mai mulţi de douăzeci dintre voi daţi buzna în unitatea mea, am să-mi conduc tancurile în satele voastre şi am să vă ard casele, cu voi înăuntrul lor! Trăiască Şahul!

Se întoarse pe călcâie şi se depărta cu paşi mari, urmat încet de către mullah şi de cei trei săteni înspăimântaţi. Nimeni altcineva nu mişcă. Pe veranda popotei ofiţerilor, căpitanul Conroe Starke, comandantul grupului companiei S-G, oftă.

— Sfinte Iisuse Christoase! murmură cu neţărmurită admiraţie, fără să se adreseze cuiva anume. Ce cojones!

Ora 5, *21*, *dimineaţa*. Starke stătea la fereastra popotei ofiţerilor, privind peste drum, la clădirea în care se afla biroul lui Peshadi. Mullahul nu ieşise încă. Aici, în holul principal al popotei, era foarte frig. Freddy Ayre se cufundă şi mai

adânc în scaunul pliant de pânză, trăgându-şi scurta de zbor mai strâns în jurul lui, şi privi în sus la înaltul texan ce se legăna încet pe călcâie.

— La ce te gândeşti? întrebă îngrijorat, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mă gândesc că peste exact o oră o să răsară soarele, amice! răspunse Starke absent.

Purta şi el o scurtă de zbor şi cizme de pilotaj îmblănite. Cei doi piloţi se aflau lângă fereastra din colţ a unei încăperi de la primul etaj, de unde se putea vedea cea mai mare parte a unităţii. Prin cameră erau împrăştiaţi o duzină de ofiţeri superiori iranieni cărora li se spusese, de asemenea, să rămână acolo. Cei mai mulţi adormiseră în scaunele pliante, zgribuliţi în scurtele de zbor sau în mantalele militare, căci încălzirea din întreaga unitate era oprită de săptămâni, ca să se economisească combustibil. Câteva ordonanţe obosite, îmbrăcate în mantale, curăţau ultimele resturi de la petrecerea pe care sosirea mulţimii o întrerupsese.

— Mă simt stors, tu nu?

— Nu încă! Da' cum se face că-ntotdeauna nimeresc de serviciu în zilele importante sau de sărbători, Freddy?

— Este privilegiul şefului Fără-de-Teamă, bătrâne, Spuse Ayre, dă un bun exemplu trupei.

Era al doilea la comandă în contingentul S-G, fost pilot RAF, un bărbat atrăgător de douăzeci şi opt de ani, cu ochi albaştri ca porumbele şi vorbind englezeşte cu un pronunţat accent de Oxford.

Starke aruncă o privire către poarta principală, rămasă deschisă. Nici o schimbare. Era încă bine păzită. Afară, cinci sute de săteni aşteptau încă, strînsi unul în celălalt ca să se încălzească. Se întoarse din nou să privească clădirea. Nici aici nu se schimbase ceva. La etajul superior, unde îşi avea biroul Peshadi, luminile erau în continuare aprinse.

— Aş da leafa pe-o lună să chibiţez şi eu pe-acolo, Freddy!

— Cum? Ce vrei să spui?

— Să ascult ce vorbesc Peshadi şi mullahul. – Ah!

Ayre privi peste drum, la clădirea birourilor.

— Ştii, mă gândeam c-am încurcat-o când mizerabilii ăia au început să se caţăre pe gard. A dracului treabă! Eram gata-gata să-mi iau picioarele la spinare, să dau drumul la morişca bătrânei Nelly şi să-i zic adio lui Kublai Khan şi hoardelor sale tătare!

Chicoti ca pentru el, imaginându-şi cum ar fi alergat până la elicopter.

Desigur, adăugă sec, te-aş fi aşteptat, Duke.

Folosise porecla lui Starke, texan ca şi John Wayne, clădit la fel şi tot atât de chipeş ca acesta. Starke râse.

— Mulţumesc, bătrâne! Dacă stau să mă gândesc, dacă ar fi dat buzna ăştia, aş fi ajuns înaintea ta.

Colţurile ochilor lui albaştri se încreţiră şi zâmbi, apoi se întoarse înapoi către fereastră ca să-şi ascundă îngrijorarea. Era a treia confruntare a personalului bazei cu gloata, întotdeauna condusă de un mullah, fiecare înfruntare mai serioasă decât cea dinainte. Iar acum prima moarte deliberată. Şi ce avea să mai urmeze? Această moarte avea să ducă la alta şi la alta şi la alta. Dacă n-ar fi fost colonelul Peshadi, ar fi pornit şi alţi către poartă şi-ar fi fost împuşcaţi, şi acum peste tot prin jur ar fi fost răspândite cadavre. Oh! Peshadi ar fi învins – de data asta. Dar curând el va fi cel înfrânt, doar dacă nu reuşeşte să spulbere încăpăţânarea mullahului. Ca s-o facă, asta însemnă să-l ucidă pe Hussain. Nu poate să-l închidă: mulţimea s-ar călca în picioare ca să-l elibereze, iar dacă-l ucide sau îl exilează, mulţimea o să-l calce pe el în picioare, aşa că s-a vârât într-un joc fără scăpare. Ce-aş face eu? Nu ştiu!

Privi în jurul lui prin încăpere. Ofiţerii iranieni nu păreau îngrijoraţi. Îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei din vedere, pe nici unul mai îndeaproape. Deşi S-G împărţea această bază cu armata de când fusese construită, în urmă cu vreo opt ani, avuseseră prea puţin de-a face cu militarii sau cu personalul Foarţelor Aeriene. De anul trecut, de când preluase comanda ca pilot şef, încercase să extindă contactele lor cu restul bazei, dar fără succes. Iranienii îşi menţineau relaţiile doar între ei.

Asta e-n regulă, se gândi, e ţara lor. Dar tot ei o sfâşie şi noi suntem la mijloc şi acum Manuela e-aici. Fusese copleşit de fericire cu cinci zile în urmă văzându-şi soţia sosind cu elicopterul – McIver n-avea încredere în drumuri – deşi fusese puţin supărat că ea reuşise să convingă pe cineva dintr-un avion al lui British Airways care efectuase un zbor solitar şi reuşise să se strecoare până la Teheran.

— La dracu', Manuela, eşti în pericol aici!

— Nu mai mult decât în Teheran, Conroe dragă. Insha Allah, spusese ea zâmbitoare.

— Cum de l-ai convins pe Mac să te lase să vii aici?

— I-am zâmbit doar, dragule, şi i-am promis sa mă urc în primul avion disponibil care se-ntoarce în Anglia. Pân-atunci, dragule, hai în pat!

Zâmbi în sinea lui şi-şi lăsă gândurile să zboare. Era a treia oară când avea un contract în Iran şi al cincilea an în S-G. Unsprezece ani buni, îşi zise. Mai întâi Aberdeen şi Marea Nordului, apoi Iran, Dubai şi Al Shargaz, chiar dincolo de Golf, şi apoi din nou Iran, unde plănuisem să rămân. Cei mai buni ani, aici au fost. Dar nu şi acum. Iranul s-a schimbat din '73, când Şahul a ridicat de patru ori preţul petrolului, de la un dolar la patru, sau pe-acolo! Pentru Iran e ca şi cum ai socoti înainte şi după Iisus. Înainte erau binevoitori şi săritori, o plăcere să trăieşti printre ei şi să lucrezi cu ei. După? Din ce în ce mai aroganţi, din ce în ce mai plini de ei din pricina necontenitelor aluzii ale Şahului la „inerenta superioritate a iranienilor”, datorată celor trei mii de ani de civilizaţie, şi a proiectelor lui potrivit cărora peste douăzeci de ani Iranul avea

să fie unul dintre liderii lumii, aşa cum era dreptul lui divin, avea să fie a cincea putere industrială pe Pământ, singurul străjer al răscrucii de drumuri dintre est şi vest. Cea mai bună armată, cea mai bună flotă, cea mai bună aviaţie, cu mai multe tancuri, elicoptere, congelatoare, fabrici, telefoane, drumuri, şcoli, bănci şi întreprinderi decât oricine altcineva de aici, din mijlocul lumii. Şi, sprijinindu-se pe toate astea, restul lumii ascultând cu atenţie, sub conducerea sa, Iranul avea să fie un adevărat arbitru între est şi vest, adevărata fântână a întregii înţelepciuni – înţelepciunea lui.

Stark oftă. Ajunsese să înţeleagă toate astea foarte limpede în cursul anilor, dar o binecuvânta pe Manuela care acceptase să se arunce împreună cu el în felul de viaţă iranian, învăţând farsi, mergând peste tot şi văzând totul, privelişti noi şi gusturi şi mirosuri, învăţând despre covoarele persane şi caviar, vinuri şi legende, făcându-şi prieteni, netrăindu-şi viaţa închişi în casă ca mulţi dintre piloţii şi inginerii străini care hotărâseră să-şi lase familiile acasă, să lucreze aici două luni şi să aibă o lună liberă, care stăteau la bazele lor în zilele libere, economisind bani şi aşteptând concediile ca să meargă acasă, oriunde era casa aceasta a lor.

— De-acum casa e aici, spusese ea. Aici o să fim eu şi copiii, adăugase, cu acel zvâcnet al capului pe care el îl admira atât de mult, agitându-şi valurile întunecate ale părului cu pasiunea moştenirii spaniole.

— Ce copii? N-avem copii şi nu ne putem îngădui încă aşa ceva, cu câştigul meu!

Starke zâmbi. Asta se-ntâmplase chiar îndată după ce se căsătoriseră, cu zece ani în urmă. Plecase acasă, în Texas, ca să se căsătorească cu ea imediat ce postul lui la S-G fusese confirmat. Acum aveau trei copii, doi băieţi şi-o fată, şi îşi putea îngădui să-i crească. Şi-acum? Acum ce are să se-ntâmple? Postul de aici e ameninţat, cei mai mulţi dintre prietenii noştri iranieni au plecat, în magazinele în care până ieri fusese îndestulare erau numai rafturi goale – şi teamă unde fusese până atunci veselie. Afurisit Khomeini şi afurisiţi mullahii lui, îşi zise. A întors pe dos o viaţă grozavă şi un loc minunat. Tare aş vrea ca Manuela să ia copiii şi să zboare acasă, la Lubbock, să stea acolo până când se stabilizează lucrurile aici!

Lubbock este un mic orăşel de provincie în districtul Panhandle din Texas, unde tatăl lui încă mai ţinea un ranch – cinci sute de acri, câteva vaci, câţiva cai, ceva agricultură, de ajuns ca familia să trăiască confortabil. Aş vrea să fie deja acolo, dar n-am mai primit nici o scrisoare de săptămâni întregi şi telefoanele sunt moarte.

Blestemat Khomeini, care a înspăimântat-o cu discursurile lui! Mă întreb ce-o să-i spună lui Allah şi ce-o să-i zică Allah lui când or să se-ntâlnească. Se întinse şi se aşeză pe scaunul pliant. Îl văzu pe Ayre privindu-l cu ochi somnoroşi.

— Ai făcut-o latră, zău aşa!

— Era ziua mea liberă, de fapt două zile, şi nu planificasem nimic legat de hoardele astea. Mai exact, intenţionam să beau până-aş fi căzut lat. Îmi lipseşte jumătatea mea, Dumnezeu s-o binecuvânteze, şi oricum Hogmanay e important pentru noi, scoţienii, şi...

— ”Hogmanay” înseamnă Ajunul Anului Nou, iar azi e zece februarie şi nu eşti mai scoţian decât mine.

— Duke, trebuie să te înştiinţez că Ayre e un străvechi clan, iar eu ştiu să cânt la cimpoi, amice.

Ayre căscă de-i trosniră fălcile.

— Christoase, ce obosit îs!

Se îngropa şi mai adânc în scaun, încercând să se aranjeze mai confortabil, apoi aruncă o privire afară pe fereastră. De îndată orice urmă de oboseală i se topi. Un ofiţer iranian ieşea grăbit din clădire, traversând aleea către locul unde se aflau ei. Era maiorul Changiz, comandantul adjunct al bazei. Când intră în încăpere, chipul lui era sever.

— Toţi ofiţerii se vor prezenta la comandant la ora, şapte fix, spuse în farsi. La ora opt va avea loc în piaţă o paradă a întregului personal militar şi a aviatorilor. Oricine lipseşte – oricine, adăugă el întunecat, cu excepţia celor învoiţi medical de mine în prealabil – se poate aştepta la pedepse imediate şi severe.

Ochii lui cercetară încăperea până îl descoperiră pe Starke.

— Te rog urmează-mă, căpitane. Inima lui Starke zvâcni.

— De ce, domnule maior? întrebă în farsi.

— Comandantul doreşte să-ţi vorbească.

— Pentru ce?

Maiorul ridică din umeri şi ieşi. Starke îi spuse în şoaptă lui Ayre:

— Ai face bine să-i previi pe băieţii noştri şi pe Manuela.

— S-a făcut, spuse Ayre şi murmură: Christoase! În timp ce Starke traversa strada şi urca scările în clădirea celalaltă, simţea ochii celorlalţi aţintiţi asupra lui ca pe o greutate fizică. Slavă Domnului că sunt civil şi lucrez pentru o companie britanică şi nu în armata americană, îşi zise.

— Fir-ar să fie, murmură, amintindu-şi de anul său de voluntariat în Vietnam, de zilele acelea de început când acolo nu erau militari americani, ci „doar câţiva consilieri”. Rahat! Şi ticălosul ăla căpăţânos, căpitanul Ritman, maniac cu curăţenia, care a ordonat ca toate elicopterele bazei noastre – o bază în junglă, la un milion de kilometri de orice lucru ai fi vrut – să fie vopsite cu roşu, alb şi albastru strălucitor, culorile americane.

— Da, la dracu', peste tot! Să ştie şi gălbejiţii ăştia cine suntem şi să-şi zdruncine bucile fugind fără să se oprească până în blestemata aia de Rusie!

Partizanii din Viet Cong ne puteau vedea venind de la optzeci de kilometri, pe mine m-au făcut sită şi-am pierdut trei elicoptere Huey, cu

echipaje cu tot, înainte ca ticălosul ăla să fie mutat la Saigon, avansat într-un post mai mare. Nu-i de mirare că am pierdut afurisitul ăla de război.

Intră în clădire şi urcă scările pe lângă cei trei săteni care înlemniseră la uşă, neîngăduindu-li-se să intre înăuntru, în bârlogul comandantului unităţii.

— Bună dimineaţa, colonele! spuse el în engleză, prudent.

— Bună dimineaţa, căpitane Starke! Peshadi trecu la farsi.

— Aş vrea să ţi-l prezint pe mullahul Hussain Kowissi.

— Pacea fie cu tine, spuse Starke în farsi, foarte conştient de petele de sânge provenind de la tânărul mort, pete care încă mai pătau turbanul alb şi halatul negru al mullahului.

— Pacea fie cu tine.

Starke întinse mâna ca să-l întâmpine pe celălalt cu o strângere de mână, aşa cum era obiceiul. Băgă de seamă la timp rănile adânci, abia coagulate, din palmele, bărbatului, provocate de sârma ghimpată. Strânse mâna celuilalt cu grijă. Totuşi văzu o grimasă de durere pe chipu lui.

— Îmi pare rău, spuse în engleză.

Mullahul nu spuse nimic, ci-l privi doar neclintit şi Starke resimţi puternica ură a celuilalt.

— M-ai chemat, colonele?

— Da, te rog ia loc.

Peshadi făcu un semn către scaunul gol aflat de partea cealaltă a biroului. Încăperea era mobilată spartan şi de o ordine desăvârşită. O fotografie a Şahului şi a soţiei lui, Farah, în ţinută de ceremonie, era singura podoabă a pereţilor. Mullahul se aşezase cu spatele către ea. Starke e aşează pe scaunul aflat în faţa celor doi. Peshadi aprinse o altă ţigară şi zări privirea dezaprobatoare a lui Hussain coborând spre ea, apoi ridicându-se şi fixându-i chipul, nu-şi luă ochii de la ochii lui. După unele interpretări, fumatul era interzis de Coran. Se contraziseseră asupra subiectului ăsta timp de o oră, apoi el spusese cu hotărâre:

— Fumatul nu este interzis în Iran, nu încă. Sunt soldat. Am jurat să mă supun ordinelor. În...

— Chiar şi ordinelor ilegale?

— Repet, ordinelor Majestăţii Sale Imperiale, Sahinşahul Mohamed Pahlavi, sau ale reprezentantului lui, primul ministru Bakhtiar, care sunt încă legale, conform legislaţiei iraniene. Iranul nu este încă un Stat Islamic. Nu încă! când o să fie, am să mă supun ordinelor oricui va conduce acest stat islamic.

— Ai să te supui Imamului Khomeini?

— Dacă ayatolahul Khomeini devine conducătorul nostru legal, cu siguranţă.

Colonelul încuviinţase din cap, binevoitor, dar în sinea lui gândise: înainte ca asta să se-ntâmple, or să curgă râuri de sânge.

— Dar dumneata, dacă am să fiu ales conducător al acestui posibil Stat Islamic, ai să mi te supui?

Hussain nu zâmbise.

— Conducătorul Statului Islamic va fi Imamul, Furtuna lui Allah, şi după el un alt ayatolah şi apoi altul...

Ochii hotărâţi, de oţel, nu se dezlipeau de chipul lui şi Peshadi ar fi vrut să-l trântească pe mullah la pământ şi să-şi ia tancurile şi să zdrobească pe oricine nu s-ar fi supus ordinelor Şahinşahului, conducătorul dat de Allah. Da, îşi zise, conducătorul nostru dat de Allah, care vi s-a împotrivit vouă ca şi tatăl său, vouă, mullahilor, şi lăcomiei voastre pentru putere, care a domolit dogmatismul vostru învechit şi a scos Iranul din întunecatul Ev Mediu în măreţia dreptmeritată de acum. Care, de unul singur, a reuşit să salte OPEC-ul în poziţia de acum, de uriaşă putere capabilă să facă faţă companiilor petroliere străine, care i-a aruncat pe ruşi afară din Azerbaidjan după al doilea război mondial şi i-a ţinut chiar şi pe ei la distanţă, făcându-i să-i lingă mâinile ca nişte căţeluşi.

Pe Allah şi Profetul Lui, îşi spuse înfuriat, nedezlipindu-şi privirile de pe chipul lui Hussain, nu pot să-nţeleg de ce mullahii ăştia libidinoşi nu recunosc adevărul în ce-l priveşte pe senilul ăsta bătrân, Khomeini, care-şi strigă minciunile de pe patul de moarte, care nu realizează că sovieticii sunt cei care-l susţin cu bani, îl hrănesc, îl apără, gata să-i incite pe ei, să-i întărite pe ţărani, să ruineze Iranul şi să-l transforme într-un protectorat sovietic. Avem nevoie doar de un singur ordin: „înăbuşiţi imediat revolta!” Cu ordinul ăsta, pe Allah, în trei zile aş transforma Kovissul şi o sută de kilometri în jur într-o zonă paşnică şi prosperă, cu mullahi mulţumiţi în moscheiele lor, unde-şi au locul, cu credincioşi rugându-se de trei ori pe zi, şi într-o lună armata ar aduce Iranul aşa cum a fost anul trecut, iar problema Khomeini ar fi rezolvată definitiv.

La câteva minute de la primirea ordinelor l-aş aresta, l-aş scoate în faţa mulţimii şi i-aş rade jumătate din barbă, l-aş lăsa gol puşcă şi l-aş purta pe străzi într-o căruţă cu gunoi. Aş arăta oamenilor adevărata lui faţă – bătrânul neputincios, înfrânt – transformându-l într-un ratat, şi tot poporul se va întoarce cu spatele şi-şi va astupa urechile la cuvintele lui. După asta ayatolahii, care adoră viaţa şi iubesc puterea şi pământul şi nesfârşitele palavre, îl vor potopi cu acuzaţii, ca şi mullahii şi proprietarii magazinelor din bazar şi chiar şi oamenii de rând, şi cu toţi laolaltă îi vor stinge gloria aşa cum sufli într-un muc de luminare. E atât de simplu să termini cu acest Khomeini sau cu oricare alt mullahi Pe Allah, dacă ar fi fost după mine, l-aş fi târât din Franţa cu luni în urmă.

Trase din ţigară şi se strădui cu mult grijă să nu-şi lase gândurile să-şi croiască drum în privire sau pe chip.

— Ei bine, mullahule, căpitanul Starke este aici. Adaugă ca şi cum ar fi fost un lucru lipsit de importanţă:

— Poţi să vorbeşti în farsi sau în engleză, cum doreşti. Vorbeşte farsi aşa cum şi tu vorbeşti engleza. Fluent.

Mullahul se întoarse către Starke.

— Aşa, spuse, într-o engleză cu accent american, eşti de la CIA.

— Nu! răspunse Starke, devenind brusc atent. Ai fost la studii în S.U.A.?

— Am fost student acolo, da, spuse Hussain, apoi din pricina durerii şi-a oboselii nervii săi cedară. Trecu la farsi şi vocea lui se înăspri. De ce-ai învăţat farsi dacă nu să spionezi pentru CIA sau pentru companiile voastre petroliere? Ei?!

— Pentru curiozitatea mea, doar pentru curiozitatea mea, replică Starke politicos în farsi, cu un accent corect şi un vocabular îndestulător. Sunt oaspete în ţara voastră, invitat aici de guvernul vostru să lucrez pentru guvern, în tovărăşie cu iranienii. E politicos din partea oaspeţilor să ia cunoştinţă de tabuurile şi obiceiurile gazdelor, să înveţe limba, în special când se simt bine în această ţară şi speră să fie oaspeţi aici pentru mulţi ani.

Spuse mai apăsat:

— Şi nu sunt'companiile mele.

— Sunt americane. Tu eşti american, CIA e american. Toate problemele noastre vin de la America. Lăcomia Şahului este americană. Toate problemele noastre vin din America. De ani de zile americanii au scuipat pe Iran.

— Prostii! spuse Starke în engleză, acum la fel de furios, ştiind că singurul fel în care te puteai purta cu cineva agresiv era să loveşti tu primul.

Imediat îl văzu pe celălalt roşind. Îl privi în ochi netemător, lăsând tăcerea să se aştearnă multă vreme. Secundele treceau. Nu-şi luă privirea din ochii mullahului, dar nu-l putu domina. Neliniştit, dar încercând să pară calm, aruncă o privire către Peshadi, care aştepta şi-i privea fumând tăcut.

— Despre ce-i vorba, domnule colonel?

— Mullahul a cerut unul dintre elicopterele tale ca să viziteze toate instalaţiile petroliere din zona noastră. După cum ştii, nu noi îţi coordonăm zborurile şi nici nu participăm la operaţiile voastre. Să pregăteşti unul dintre cei mai buni piloţi ai dumitale pentru asta. Astăzi, începând de la prânz.

— De ce nu foloseşte unul dintre avioanele dumitale? Aş putea să-i pun la dispoziţie un navigator.

— Nu! Unul dintre elicopterele voastre, cu personalul vostru, la amiază.

Starke se întoarse către mullah.

— Îmi pare rău, dar primesc ordine numai de la Iran-Oil prin managerul bazei noastre şi de la reprezentantul regional Esvandiary. Lucrăm sub contract cu ei şi...

— Aparatele cu care zbori sunt iraniene, îl întrerupse mullahul, simţindu-se cuprins de oboseală şi durere şi dorind să isprăvească odată. Ai să pui unul la dispoziţie, aşa cum ţi s-a cerut.

— Sunt înregistrate în Iran, dar sunt proprietatea S-G Helicoptere Ltd., din Aberdeen.

— Sunt înregistrate în Iran, zboară pe cerul iranian, alimentate cu petrol iranian, autorizate de iranieni pentru întreţinerea sondelor iraniene care pompează petrol iranian... Pe Allah, sunt iraniene!

Buzele subţiri ale lui Hussain se strâmbară.

— Esvandiary o să-ţi dea ordinele de zbor necesare până la amiază. Cât o să-ţi ia ca să treci pe la toate amplasamentele voastre?

După o pauză, Starke spuse:

— În zbor, poate şase ore. Cât timp ai de gând să stai la fiecare aterizare?

Mullahul abia aruncă o privire.

— După asta vreau să urmezi conducta petrolieră la Abadan şi să aterizezi unde-o să-ţi spun.

Starke făcu ochii mari. Trase cu coada ochiului la colonel, dar acesta privea ostentativ spiralele de fum ce se ridicau din ţigara lui.

— Mai e o dificultate, mullahule: avem nevoie de aprobări de zbor. Radarul nu funcţionează şi cea mai mare parte a spaţiului de zbor este controlat de Controlul Traficului Aerian de la Kish, şi asta este... hm, armata.

— Vei primi orice fel de permis ai nevoie, zise hotărât Hussain şi-şi întoarse ochii sfredelitori către Peshadi. În numele lui Allah, mă voi întoarce la amiază. Dacă însă îmi stai în cale, vor vorbi armele.

Fiecare dintre cei trei bărbaţi îşi simţea inima bătând puternic în piept. Numai mullahul era mulţumit. El nu avea de ce să-şi facă griji. Era în mâinile lui Allah, făcând lucrarea lui Allah. supunându-se poruncilor: „Nu slăbi duşmanul nici o clipă. Fii ca apa curgând la vale peste zăgaz. Apasă asupra zăgazului uzurpatorului Şah, al lacheilor lui şi al armatei! Va trebui să-i înfrângem prin curaj şi sânge. Nu le dai răgaz în nici un fel, căci îndepliniţi lucrarea lui Allah...”

O pală de vânt făcu fereastra să zăngăne şi involuntar toţi trei îşi întoarseră privirile către ea şi către noaptea de dincolo. Afară era încă întuneric, stelele străluceau, dar către est apăruse o uşoară lucire a zorilor, căci soarele se afla chiar sub muchia orizontului.

— O să mă-ntorc la prânz, colonele Peshadi. Singur sau cu mulţimea. Tu alegi, spuse în şoaptă Hussain şi Starke simţi cu toată fiinţa lui ameninţarea – sau făgduiala. Dar acum, acum a sosit timpul pentru rugăciune.

Se căzni să se ridice în picioare. Palmele încă îl ardeau de durere, spatele şi capul şi urechile îl dureau îngrozitor. Pentru o clipă crezu că o să leşine, dar se luptă să scape de ameţeală şi durere şi ieşi cu paşi mari.

Peshadi se ridică.

— Ai să faci cum cere el, te rog! Adaugă ca o mare concesie:

— E un armistiţiu şi un compromis temporar, până când vom primi ordine definitive de la guvernul legal al Majestii Sale Imperiale şi vom pune capăt aiurelii ăsteia.

Cu mâini tremurânde, aprinse o ţigară de la restul celeilalte.

— N-o să întâmpini nici un fel de probleme. O să-ţi pun la dispoziţie toate permisele necesare, aşa că o să fie un zbor obişnuit. Desigur că trebuie să fii de acord pentru că, bineînţeles, eu nu pot să îngădui unuia dintre aparatele mele militare să se pună la dispoziţia unui mullah, în special a lui Hussain, care-i renumit pentru acţiunile lui subversive. Sigur că nu. A fost o subtilitate strălucită din partea mea, şi n-ai s-o nărui.

Înfuriat, strivi ţigara în scrumiera plină vârf – aerul din încăpere era încărcat de nicotină – şi aproape strigă:

— Ai auzit ce-a spus! La amiază, singur sau cu mulţimea! Mai vrei sânge? Ei?

— Sigur că nu!

— Bun, atunci fă ce ţi se spune!

Peshadi ieşi ca o furtună. Întunecat, Starke se îndreptă către fereastră. Mullahul îşi reluase locul lângă poartă, ridicase braţele şi, ca oricare alt muezin din oricare minaret din ţinuturile islamice, chemă credincioşii la prima rugăciune în araba străveche, ca în fiecare zori.

— Veniţi la rugăciune! Veniţi la rugăciune! E mai bine să te rogi decât să dormi. Nu există alt dumnezeu decât Allah...

Şi în timp ce Starke privea, Peshadi îi luă pios locul în fruntea tuturor bărbaţilor de toate gradele din unitate, care, supuşi şi cu evidentă bucurie, se revărsaseră din barăci, soldaţii aşezându-şi armele jos, pe pământ, lângă ei, sătenii în afara gardului, cu aceeaşi pioşenie. Apoi, urmând îndemnul mullahului, se întoarseră toţi către Mecca şi începură gesturile obligatorii, mătăniile şi litania Shahadei: „Mărturisesc că nu există alt dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este Profetul lui...”

Când se sfârşi rugăciunea, se aşternu o tăcere adâncă. Toţi aşteptau. Atunci mullahul îşi ridică glasul puternic:

— Allah, Coranul şi Khomeini!

Apoi ieşi pe poartă către Kowiss. Supuşi, sătenii îl urmară.

Fără să vrea, Starke se cutremură. Mullahul ăsta este atât de plină de ură, că pare să i se reverse prin pori. Şi atât de multă ură... Într-o zi o să stârnească ceva sau pe cineva. Dacă am să conduc eu zborul, poate că o să-l zgândăr şi mai rău. Dacă numesc pe cineva sau cer un voluntar, e ca şi cum m-aş feri de o responsabilitate care-mi revine.

— Va trebui să zbor eu cu el, mormăi. Trebuie!

CAPITOLUL 5

În împrejurimile Lengehului; ora 6, 42 dimineaţa. Elicopterul de tip JR 212, cu doi piloţi şi toate cele treisprezece locuri pentru pasageri ocupate, efectua un zbor de rutină, indreptându-se către largul strâmtorii Hormuz, dinspre baza SG la Lengeh, pe deasupra apelor placide ale Golfului, către câmpurile petrolifere, exploatate cu sprijinul francezilor, de la Siri. Soarele abia se săltase peste orizont cu promisiunea unei alte minunate zile senine, deşi ceaţa, ca de obicei în Golf, cobora vizibilitatea până la câţiva kilometri.

— Chopper EP-HST, aici Controlul radar Kish, întoarce la 260.

Ascultător, aparatul urmă noul curs.

— 260 la 1000, răspunse Ed Vossi.

— Menţine 1000. Comunică atunci când treci pe deasupra zonei Siri.

Spre deosebire de cea mai mare parte a Iranului, în zonă radarul era foarte bun, cu staţii pe insula Kish şi Lavan, deservit de operatori ai Forţelor Aeriene Iraniene, excelent pregătiţi de USAF, căci ambele capete ale Golfului erau la fel de strategice şi la fel de bine deservite.

— HST.

Ed Vossi era american, fost pilot militar, avea treizeci şi doi de ani şi era îndesat ca un fundaş de fotbal american.

— Radarul e cam nervos azi, nu, Scrag? spuse către celălalt pilot.

— Ba bine că nu. Poate că-i supără hemoroizii.

— Chiar în faţa lor se afla micuţa insulă Siri. Era pustie, izolantă şi joasă, cu o mică pistă de pământ, câteva barăci pentru personalul exploatării şi o mulţime de rezervoare uriaşe alimentate de ţevi aşternute pe fundul mării, venind de la sondele aflate în vestul Golfului. Insula se găsea la vreo şaizeci de mile în largul coastei iraniene, chiar pe graniţa internaţională ce despărţea în două

strâmtoarea Hormuz şi separa apele iraniene de cele ale Omanului şi Emiratelor Arabe Unite. Chiar deasupra rezervoarelor de petrol, elicopterul se înclină uşor îndreptându-se spre vest, către prima oprire programată la câţiva kilometri, pe platforma petrolieră Siri trei.

În momentul acela, zona avea şase pompe funcţionale, toate deservite de un consorţiu francez semi-guvernamental, EPF, care dotase exploatarea pentru IranOil în schimbul unor viitoare livrări de petrol.

— Controlul Kish, HST, survolez Siri la trei sute de metri, spuse Ed Vossi în laringofon.

— Recepţie, HST! Menţine 1000! veni imediat răspunsul. Raportaţi înainte de a ateriza. Aveţi trafic în faţa voastră la ora 10, 00, în urcare.

— Îi vedem.

Cei doi piloţi urmăriră zborul unei formaţii strânse de patru avioane de vânătoare ce se ridicau în înălţimi trecând pe lângă ei, către gura strâmtorii.

— Se grăbesc, spuse cel mai în vârstă şi se foi în scaun.

— Poţi s-o mai zici o dată! Ia uite, Iisuse, sunt USAF, F 15!

Vossi era uluit.

— Drace! Nu ştiam că există aşa ceva pe-aici. Ai mai văzut, Scrag?

— Nu, camarade! spuse Scrag Scragger la fel de îngrijorat, ajustând puţin volumul căştilor sale.

La şaizeci şi trei de ani, era cel mai bătrân pilot din S-G, decanul piloţilor la Lengeh, un bărbat mărunţel, uscăţiv şi zbârcit, foarte slab, foarte încăpăţânat, încărunţit şi cu ochi albaştri deschis, adânciţi în orbite, care păreau întotdeauna să cerceteze orizontul. Vorbea cu un interesant accent australian.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce dracu' se coace. Ăştia de la radar îs la fel de agitaţi ca nişte canguri în călduri, şi-i a treia patrulă pe care-o vedem de când suntem în aer, deşi e doar prima yankee.

— Tre' să fie o grupare de intervenţie, Scrag, sau poate sunt aparatele de escortă pe care le-au trimis americanii în Arabia Saudită, cu AVACS-ul.

Şcragger stătea pe scaunul din stingă, pe post de căpitan-instructor. De obicei tipul JR 212 era configurat pentru un singur pilot, cu scaunul în dreapta, dar Şcragger pusese să fie dotat acest aparat cu comenzi duble, pentru pregătirea piloţilor.

— Ei bine, spuse râzând, cita vreme nu dam cu ochii de MlG-uri, stăm bine.

— Roşii n-or să-şi trimită aparate aici, oricât ar vrea ei să aibă strâmtoarea.

Vossi era foarte sigur pe el. N-avea nici pe jumătate vârsta lui Şcragger şi era aproape de două ori cât el în înălţime.

— N-or s-o facă, citá vreme le spunem că ar fi al dracului de bine să-şi vadă de ale lor, şi-o să avem avioane şi vase şi puterea să le folosim. Îşi miji ochii, încercând să străpungă ceaţa. Ei, Scrag, ia te uită!

Uriaşul superpetrolier era încărcat din greu, mult adâncit în apă, despicând greoi valurile către Hormuz.

— Pariez că are cinci sute de mii de tone sau chiar mai mult.

Îl priviră o vreme. Şaizeci la sută din petrolul lumii libere trecea prin această cale maritimă puţin adâncă şi îngustă – abia douăzeci şi patru de kilometri în şenalul navigabil – dintre Iran şi Oman, douăzeci de milioane de barili în fiecare zi.

— Crezi că or să construiască vreodată un petrolier de un milion de tone, Scrag?

— Sigur c-o s-o facă, dacă vor. Vasul trecu pe sub ei.

— Are pavilion liberian, spuse absent Şcragger.

— Ai ochi de vultur.

— Datorită vieţii mele ordonate, prietene. Şcragger aruncă o privire scurtă în cabină. Toţi pasagerii se aflau pe locurile lor, cu centurile de siguranţă prinse, cu Mae West – vestele de salvare regulamentare pe ei, cu căştile de

protecţie la urechi, citind sau privind pe ferestre. Totul e normal, îşi spuse. Da. Şi instrumentele arată valori normale, sunetele sunt aşa cum trebuie, eu mă simt normal şi tot aşa şi el. Atunci de ce sunt încordat?

Se întrebă, întorcându-se din nou cu faţa înainte. Din pricina acelei forţe de intervenţie, din pricina radarului de la Kish, a pasagerilor, a zilei tale de naştere şi cel mult dintre toate, pentru că eşti în aer şi, singurul mod de a rămâne în viaţă când zbori este să fii încordat. Râse.

— Ce ţi s-a năzărit, Scrag?

— Ţie ţi s-a năzărit. Te dai pilot, aşa-i?

— Sigur, Scrag! spuse prudent Vossi.

— Okay. Ai ginit Siri Trei?

Vossi rânji şi arătă cu degetul în depărtare o sondă ce abia se vedea prin ceaţă, puţin mai către est faţă de grupul celorlalte. Scragger zâmbi.

— Atunci închide ochii.

— Hai, las-o moartă, Scrag, sigur că ăsta-i un zbor de verificare, da' cum să...

— Am luat controlul, spuse Scragger vesel. Instantaneu, Vossi dădu drumul manşei.

— Acum închide ochii, fiin'că a-nceput antrenamentul.

Sigur pe el, tânărul aruncă o ultimă privire atentă la sonda care le era ţinta, îşi potrivi căştile, îşi scoase ochelarii fumurii şi se supuse. Scragger îi puse în mâini perechea specială de ochelari negri pe care i-o confecţionase el însuşi.

— Uite, pune-i pe ăştia şi nu deschide ochii până nu-ţi spun eu. Pregăteşte-te să preiei controlul.

Vossi îşi puse ochelarii şi încet şi cu grijă, cu ochii încă închişi, întinse mâinile şi picioarele, abia atingând manetele şi pedalele, aşa cum ştia că-i place lui Scragger.

— Okay. Gata, Scrag!

— Ia-o-n braţe.

Vossi apucă manşa fără să stea pe gânduri, cu mişcări ferme şi suple, mulţumit că tranziţia fusese lină, aparatul rămânând drept şi fără să se clatine.

Zbura fără balansări, condus doar de urechile lui, şi el încerca să anticipeze cea mai uşoară variaţie în tonul motorului, scăderi sau creşteri care i-ar fi arătat că se ridica sau cobora. O uşoară schimbare. Anticipă bine, aproape simţind mai înainte ca aceasta să se-ntâmple, că motorul prinsese o notă ascuţită, deci turbinele accelerau, iar elicopterul cobora. Făcu corecţiile necesare apoi aduse aparatul din nou la orizontală.

— Bine, prietene, spuse Şcragger aprobator. Acum deschide ochii!

Vossi se aşteptase la ochelarii obişnuiţi de antrenament, care te-mpiedicau să vezi afară prin parbriz, dar îţi îngăduiau să vezi aparatele de bord. Se trezi într-un întuneric total. Brusc, intră în panică, atenţia lui

volatilizându-se o dată cu capacitatea de coordonare a mişcărilor. Pentru o fracţiune de secundă fu complet dezorientat, simţi un gol în stomac, aşteptându-se ca aparatul să înceapă să se balanseze, dar nu se-ntâmplă astfel. Manetele rămaseră neclintite ca o stâncă în mâinile lui Şcragger, pe care nu le simţise până atunci pe comenzi.

— Iisuse, gâfâi Vossi, luptându-se cu ameţeala, întinzând automat mâinile ca să-şi scoată ochelarii.

— Lasă-i aşa, Ed! Asta e o situaţie limită. Eşti singurul pilot la bord şi-ai dat de necaz. Ce-ai să faci? Ia comenzile, haide!

Vossi simţi în gură gust de fiere şi scuipă. Îşi simţea mâinile şi picioarele cuprinse de un tremur nervos. Apucă comenzile, trase prea mult de ele şi aproape ţipă înspăimântat când se balansară puternic, pentru că se aştepta ca Şcragger să-l controleze în continuare. Dar n-o făcea. Total dezorientat, trase din nou prea tare de comenzi. De data asta Şcragger minimaliza greşeala.

— Linişteşte-te, Ed! Ascultă afurisitul ăla de motor. Stăpâneşte-ţi mâinile şi picioarele. Apoi, mult mai blând: Uşurel acum... Te descurci bine. Uşurel... O să verşi mai târziu. Eşti într-o situaţie limită, trebuie să-l pui jos şi ai treisprezece pasageri în spate. Eu 's aici lângă tine, da' nu-s pilot, aşa că ce-ai de gând să faci?

Vossi îşi simţi mâinile şi picioarele revenind la locurile lor şi urechile auziră iarăşi sunetul motoarelor.

— Eu nu pot să văd, dar tu poţi.

— Aşa-i.

— Atunci ai putea să mă conduci!

— Aşa-i.

Vocea lui Scragger căpătă o notă de încordare.

— Sigur că trebuie să pui întrebările corecte. Kish Control, coborâm de la 1000 spre Siri Trei.

— Recepţie. HST!

Glasul lui Scragger îşi schimbă tonalitatea.

— De-aici înainte mă cheamă „Burt”! Sunt un flăcău de pe una din sonde. Habar n-am de zbor, da' pot să citesc un cadran... dacă-mi spui ca lumea unde să mă uit.

Vossi se aruncă bucuros în joc şi puse întrebările potrivite, Burt obligându-l să-şi folosească limitele cunoştinţelor sale de zbor, ale aparatelor din cabină, obligându-l să pună întrebările astfel încât urî necunoscător să poată înţelege şi răspunde. Din timp în timp, când nu era îndeajuns de precis, „Burt” ţipa ascuţit, cuprins de isterie:

— Iisuse, nu găsesc ceasu', care-i, pentru Dumnezeu, toate sunt, ale dracului, la fel! Explică mai încet, oh, Dumnezeule! O să murim cu toţii!

Pentru Vossi întunericul se hrănea cu întuneric. Timpul se dilată. Nu existau cadranele cunoscute sau acele indicatoare atât de liniştitoare. Nu

exista nimic, doar vocea care-l forţa să atingă graniţa capacităţilor sale. când ajunseră la cincisprezece metri de platformă, „Burt” începu să dea indicaţii de aterizare. Vossi era ameţit, înspăimântat de întuneric, ştiind că minusculul cerc de aterizare de pe puntea platformei se ridica în întâmpinarea lui. Mai ai încă timp să renunţi, să măreşti turaţia, să ieşi dracului de aici şi să aştepţi undeva sus, dar câtă vreme?

— Acum eşti la trei metri deasupra şi trei într-o parte, aşa cum ai vrut.

Simţind sudoarea izvorându-i din piele, Vossi puse imediat aparatul în picaj.

— E perfect! Eşti fix la centru, aşa cum ai vrut. Niciodată întunericul nu fusese mai atotstăpânitor şi nici teama pe care o simţea. Murmură o rugăciune. Reduse puţin din turaţie. Păru să treacă o veşnicie, apoi alta şi alta şi în cele din urmă patinele atinseră ceva şi aparatul se aşeză imobil. Pentru un moment nu-i veni să creadă. Simţea o uşurare atât de intensă că aproape îi venea să plângă de bucurie. Apoi, de la mare depărtare, auzi vocea adevărată a lui Şcragger şi-l simţi preluând comenzile.

— Am luat-o eu, prietene! A fost al dracului de bine, Ed, zece din zece. Am preluat eu acum.

Ed Vossi îşi scoase ochelarii. Era ud leoarcă, avea fata albă ca varul şi se lăsă moale în scaun, abia luând în seamă activitatea din faţa lui, plasa grea de frânghie întinsă peste platforma de aterizare care n-avea nici treizeci de metri în diametru.

— Iisuse, am coborât! Am coborât şi suntem teferi! Şcragger lăsase motorul în ralanti. Nu era nevoie să-l oprească de tot, căci era doar o scurtă oprire. Fredona „Waltzing Matilda”, ceea ce i se întâmpla doar când era foarte mulţumit. Puştiul se descurcase, îşi zise. Zburase ca focu'. Da' cât de iute avea să-şi revină? când zbori cu cineva întotdeauna e bine să ştii cât îl ţin zurgălăii.

Se întoarse şi ridică degetul mare către bărbatul care stătea pe scaunul cel mai din faţă al cabinei, unul dintre inginerii francezi care venise să verifice echipamentul electric de pompare abia instalat pe platformă. Restul pasagerilor aşteptară răbdători. Patru erau japonezi, oaspeţi ai oficialităţilor franceze şi ai inginerilor de la EPF. Şcragger nu se simţea în apele lui transportând japonezi, căci îi răscoleau amintiri din zilele războiului, amintiri ale pierderilor australiene din războiul din Pacific, miile de morţi în taberele de prizonieri japoneze şi la calea ferată birmaneză. Mai degrabă crime, îşi spuse întunecat, îndreptându-şi atenţia către platformă.

Inginerul deschisese uşa şi îi ajuta pe muncitorii uranieni să scoată cutiile din cala de mărfuri. Era o vreme fierbinte şi umedă, enervantă, aerul mirosea greu a petrol Şi gaze. În carlingă era înăbuşitor ca de obicei, umiditatea cumplită, dar Şcragger se simţea confortabil.

Trase cu coada ochiului la Vossi, încă moale în scaunul lui, cu mâinile puse după ceafă, încercând să-şi revină. E-un băiat bun, îşi zise Şcragger, apoi

vocea dominatoare din cabină, din spatele lui, îi atrase atenţia. Era Georges de Plessey, şeful oficialilor franceze: responsabilul zonal al EPF. Stătea pe braţul unuia dintre scaune, servind unul dintre nesfârşitele sale discursuri de data asta japonezelor. Mai bine lor decât mie, îşi spuse Scragger amuzat. Îl cunoştea pe Plessey de trei ani şi-i plăcea omul pentru meniurile franţuzeşti pe care le oferea şi pentru calitatea jocului său de bridge, joc care le plăcea amândoura, dar nu şi pentru felul în care susţinea o conversaţie. Găzarii ăştia sunt toţi la fel. N-au habar decât de petrol şi nici n-au chef de altceva şi, în ceea ce-i priveşte, tot restul lumii nu-i pe Pământ decât ca sa consumăm chestia asta şi să o plătim muncind până ne dă borşul pe nas şi crăpăm; ba chiar şi atunci, cele mai multe dintre crematorii folosesc petrol. Fir-ar ai dracului! Preţul la gaz a sărit la 14, 8 barilul. Era 4, 80 cu câţiva ani în urmă şi 1, 80 doar cu alţi câţiva ani înainte de asta. Afurisiţi tâlhari de drumul mare! Gaşca dracului – OPEC, Cele Şapte Surori, ba şi găzarii din Marea Nordului.

— Toate aceste platforme se sprijină pe nişte piloni aşezaţi pe fundul mării, spunea de Plessey. Toate sunt construite şi deservite de francezi. Câte una la o singură exploatare.

Purta o îmbrăcăminte kaki şi avea un păr rar, nisipiu şi faţa arsă de soare. Ceilalţi francezi pălăvrăgeau şi se certau între ei. Asta fac toată vremea, îşi spuse Scragger. Doar din când în când se întrerup ca să mănânce şi să beai vin şi să sucească gâtul vreunei fetişcane care n-are a se aştepta de la ei la mai mult de „adio-şi-n-am-cuvinte”. Ca pricopsind de Jean-Luc, regele fustangiilor. Şi totuşi, fiecare are personalitatea lui. Fiecare. Nu ca amărâţii ăştilalţi. Japonezii sunt toţi scunzi, supli, dichisiţi, toţi îmbrăcaţi la fel: cămaşă albă cu mâneci scurte, cravată neagră, pantaloni negri, pantofi negri, aceleaşi ceasuri digitale, aceiaşi ochelari fumurii. Singura diferenţă e vârsta. Ca sardinele într-o conservă.

— Apa de-aici, ca peste tot în Golf, e puţin adâncă, domnule Kasigi, spunea de Plessey. Aici n-are nici treizeci de metri. Se dă uşor de petrol cam la trei sute de metri Avem şase puncte de foraj în partea asta a câmpului care-l numim Siri Trei. Sunt toate legate, adică concept între ele cu ţevi şi pompează prin ele petrolul în rezervoarele de pe insula Siri. Capacitatea de stocare este de trei milioane de barili şi toate rezervoarele sunt acum pline.

— Şi cheiurile din Sin, domnule de Plessey? întrebă Kasigi Japonezul grizonat care vorbea o engleză limpede şi îngrijită. N-am putut să văd când am trecut peste insulă.

— Pentru moment încărcăm în larg. Anul viitor am planificat să construim un chei, între timp nu-i nici o problemă pentru încărcarea petrolierelor de capacitate medie, domnule Kasjgi. Vă garantăm o deservire rapidă, o încărcare rapidă. În definitiv, suntem francezi. O să vedeţi mâine. Rikomaru a întârziat?

— Nu, o să ajungă la amiază. Care e capacitatea finală a câmpului?

— Nelimitată, spuse râzând francezul. Acum pompăm doar şaptezeci şi cinci de mii de barili pe zi, dar, mon Dieu, sub fundul mării e un lac de petrol.

— Excelenţă căpitan!

La fereastra laterală a elicopterului, în dreptul scaunului lui Şcragger, se înălţase chipul surâzător al tânărului Abdullah Turik, unul dintre componenţii echipei de pompieri.

— Eu foarte bine, foarte bine, dumneata?

— Prima-ntâi, tinere! Cum merge treaba?

— Eu bucuros văd dumneata, căpitan Excelenţă!

Cu un an în urmă, baza de la Lengeh în care se afla Şcragger fusese alertată prin radio că exista un CASEVAC pe această platformă. Era o noapte groaznică şi directorul iranian spusese că probabil pompierul avea peritonită şi ar fi bine să încerce să ajungă acolo cât mai devreme cu putinţă în zori, zborul de noapte fiind interzis în Iran, cu excepţia cazurilor de urgenţă. Şcragger era ofiţer de serviciu şi plecase imediat. Era politica companiei să acţioneze imediat în astfel de situaţii, chiar şi în condiţii deosebit de grele, dar făcea parte şi din serviciul lor special. Îl dusese pe tânăr direct la Spitalul Naval Iranian din Bandar-e Abbas şi îi convinsese pe cei acolo să-l primească. Dacă n-ar fi făcut-o, tânărul ar fi murit.

De atunci, acesta îl întâmpina de fiecare dată când ajungea la sondă şi, o dată pe lună, la bază sosea o pulpă proaspătă de capră, oricât se străduise Scragger să împiedice asta, din pricina preţului exorbitant. O dată vizitase satul de baştină al tânărului, aflat undeva în zona Lengeh, la o distanţă bună de coastă. Era o localitate obişnuită, fără instalaţii sanitare, fără electricitate, fără apă curentă, podele de pământ bătut, pereţi de chirpici, în afara oraşelor, iranienii trăiau cu strictul necesar, dar chiar şi aşa o duceau mult mai bine decât mulţi dintre locuitorii celorlalte state din zona Golfului. Familia lui Abdullah era ca toate celelalte – nici mai bună, nici mai rea. Mulţi copii, nori de muşte, câteva capre şi găini, câţiva acri de mărăcinişuri. Şi tatăl tânărului spusese:

— Curând, într-o zi, o s-avem şi şcoala noastră, Excelenţă pilot, şi rezervorul nostru de apă şi într-o zi electricitate şi, da, e-adevărat, o ducem mult mai bine muncind pentru petrolul pe care îl exploatează străinii, mulţumim lui Allah că ne-a dat petrol. Binecuvântat fie Allah că fiul meu Abdullah trăieşte! A fost Voia Lui ca Abdullah să trăiască, Voia Lui că Excelenţa voastră s-a îngrijit într-arăta de el, Allah fie binecuvântat!

— Cum merge treaba, Abdullah? repetă Scragger, căci tânărul îi plăcea, pentru că gândea în pas cu vremurile, nu ca tatăl său.

— Bine!

Abdullah se apropie, băgându-şi capul pe fereastră.

— Căpitan, spuse opintit, de data asta fără zâmbet şi cu vocea coborâtă atât de mult încât Scragger trebui să se aplece înainte ca să audă. Curând

multe necazuri. Tudehii comunişti, mujhadmii poate fedainii, puşti şi explozive, poate un vapor la Siri, primejdie! Te rog, te rog, nimic nu spune cine zis, da?

Apoi îşi aşează din nou zâmbetul pe faţă şi strigă:

— Aterizări bune şi vino din nou, curând, aga!

Flutură din mină o dată, apoi, încercând să-şi ascundă nervozitatea, se întoarse la ceilalţi. – Sigur, sigur, Abdullah, mormăi Şcragger.

Primprejur se afla un număr de iranieni care îi pregătiseră, dar aşa se întâmpla de obicei. Piloţii erau educaţi pentru că erau singura legătură în caz de urgenţă. Şeful platformei ridică degetul mare în sus. Automat, Şcragger se răsuci, verificând dacă totul era în regulă şi fiecare se aşezase pe locul lui.

— Îl salt, Ed?

— Da, sigur, Scrag.

La trei sute de metri, Şcragger trecu la orizontală, îndreptându-se către Siri Unu, unde trebuiau să debarce restul pasagerilor. Era foarte tulburat.

— Lua-le-ar dracu' de ciori, îşi zise. O singură bombă ar împrăştia insula Siri prin tot Golful.

Era pentru prima dată când auzea vreun zvon de felul ăsta. Zona Siri nu fusese niciodată ţinta vreuneia dintre grevele care închisese toate celelalte câmpuri, în special – după cum credeau muncitorii străini – din cauză că francezii îi dăduseră adăpost lui Khomeini. Sabotaj? Nu spunea japonezul c-o să-i vină un petrolier mâine? Da, aşa spunea! Ce-i de făcut? Nimic, pentru moment. Pune-l deoparte pe Abdullah pentru o vreme, acum nu e timp de aşa ceva. Nu cât eşti în zbor. Trase cu coada ochiului la Vossi. Eh, s-a descurcat bine, foarte bine, mai bine decât... mai bine decât cine? Trecu în revistă chipurile tuturor piloţilor pe care îi pregătise de-a lungul anilor. Sute.

Zbura de când împlinise cincisprezece ani. Intrase la şaptesprezece în Forţele Aeriene Regale Australiene, în 1933, pilotase un Spitfire în '39 ca locotenent, după care trecuse la elicoptere în '45, zburase în '49 în Koreea şi Părăsise armata după douăzeci de ani de serviciu, încă locotenent la treizeci şi şapte de ani. Râse. Cât timp fusese în armată, strânsese întruna caracterizări proaste.

— Pentru Dumnezeu, Şcragger, ce ţi-a căşunat pe general? De data asta ai încurcat-o!

Siri Unu era încă la o distantă bună. Aterizase acolo

— Dar, wingco*, englezoiul a început-o! Ticălosul a zis că toţi australienii sunt nişte hoţi şi au urme de cătuşe în jurul încheeturilor, şi ne tragem din puşcăriaşi.

— Aşa a zis? Tu-i mama lui! Englezoii ăştia-s toţi la fel, Scrag! Deşi, în cazul tău avea probabil dreptate. Familia ta e Acolo Dedesubt** de la

---

* Wingco- wingcomander Poreclă dată Australiei.

* * comandant de escadrilă.

începuturi, da' totuşi te-ai încontrat din nou c-un superior şi, dacă nu-nveţi să te porţi, te las la sol de tot.

Dar n-o făcuse niciodată. Cum ar fi putut? Decorat de două ori, şaisprezece avioane doborâte şi de trei ori pe atâtea misiuni îndeplinite cu plăcere, cu mai multă plăcere decât oricine în întregul RAAF. Încă mai zbura căci asta era tot ceea ce-şi dorea mai mult pe lume, încă mai încerca să fie cel mai bun şi mai sigur şi încă mai dorea să iasă din încurcătură cu toţi pasagerii întregi. Dacă zbori pe elicoptere, e cu neputinţă să nu ţi se întâmple vreo defecţiune în aparatură, îşi zise, ştiind că fusese foarte, foarte norocos, nu ca alţii, piloţi la fel de buni, pe care-i părăsise norocul. Trebuie să ai noroc ca să fii pilot bun. Din nou trase cu coada ochiului la Voss bucuros că nu se aflau în război, că avea de fapt cel mai bun câmp de încercare a unui pilot. Nu mi-ar plăcea să-l pierd pe tânărul Ed. E unul dintre cei mai buni din S-E Acum, ia să vedem cine-i cel mai bun dintre cei cu care ai zburat. Charlie Petikin, desigur. Da, el trebuie să fie pentru că a fost pilot de utilitare. Şi Tom Lochart. Dune McIver e cel mai bun dintre toţi, deşi nu mai zboară putrezi-i-ar oasele cu invenţia aia a lui de control medicale la trei luni, dar aş fi la fel de-al dracului şi la fel de grijuliu, dacă eu aş fi jos şi el ar zbura la şai'ştrei ca o păsărică. Scragger se cutremură. Dacă se strecoară regulamente noi în privinţa vârstei pensionării, am încurcat-o. În ziua în care o să mă dea jos iau catrafusele către Grădina Raiului.

Siri Unu era încă la o distanţă bună. Aterizase acolo de trei ori pe săptămână timp de mai bine de un an, totuşi îşi pregătea de fiecare dată apropierea ca şi cum ar fi fost prima dată.

— Unde-i grijă, nu-i accident. Totul trebuie să fie, pregătit din vreme. Azi o să ne apropiem frumuşel jos.

— Scrag.

— Da, fiule!

— M-ai speriat al dracului!

— Asta-i Lecţia Nr. 1. Ce altceva ai mai învăţat? Cred că am învăţat cât de al naibii de uşor e să intri în panică, cât de singur te simţi şi neputincios şi cât de importanţi sunt ochii.

Vossi aproape explodă:

— Cred că am învăţat că sunt muritor. Fir-ar să fie, zbori pe elicoptere, e cu neputinţă să nu ţi se intimple Iisuse, Scrag, tare m-am speriat, mai să mă scap pe mine.

— Când mi s-a întâmplat mie, eu m-am scăpat.

— Ha?

— Zburam în Kuweit, pe un 47G2, în vremurile vechi, prin '60.

47G2 era un elicopter mic, de trei locuri, cu cabina ca o bulă transparentă, cu motor Bell cu piston, calul de povară al celor mai multe unităţi aeriene de control al circulaţiei şi al poliţiei.

— Zburam cu un doctor şi un mecanic de la ExTex. Vroiau să ajungă într-o oază dincolo de Vafrah, unde McIver e cel mai bun dintre toţi, deşi nu mai zboară, aveau un CASEVAC – un amărât îşi încurcase piciorul în sapa de foraj. Ei, şi zburam cu uşile scoase ca de obicei, fiindcă era vară. Cam la o sută douăzeci de grade, vreme uscată şi împuţită şi pentru oameni şi pentru elicoptere, aşa cum numai în deşert poa' să fie, de departe mai rău ca pe coclaurile noastre, în pustiu. Da' mi se promisese Plată dublă şi o bonificaţie, aşa că bătrânu' meu prieten m-a dat voluntar. Era o zi nenorocită, cum numai în deşert poate să fie, Ed. Vântul ridica nisipul roşu, încins în rafale şi-şi făcea de cap, ştii, ca de obicei – pale bruşte care ridică nisipul în nori deşi, vârtejurile obişnuite în locurile joase. Eram pe la vreo sută de metri şi veneam la aterizare, când am dat peste un nor de praf – o pulbere de fină că nu puteai s-o vezi. Cum mi-a intrat în ochelarii de protecţie, numai Dumnezeu ştie, da' acum era în regulă şi-n clipa următoare tuşeam şi scuipam bojocii din mine şi aveam ochii plini de nisip şi eram la fel de orb ca o cârtiţă bătrână.

— Nu glumeşti?

— Nu, e-adevărat, zău! Nu puteam să văd nimic, nu puteam să-mi deschid ochii şi eram singurul pilot – cu doi pasageri la bord.

— Iisuse, Scrag, amândoi ochii?

— Amândoi ochii şi ne bălăngăneam acolo în aer ca dracu', până am reuşit să stăpânesc mai mult sau mai puţin blestemăţia asta şi inima din piept. Doctorul n-a putut să-mi scoată nisipul din ochi şi de fiecare dată când încerca, sau încercam eu, aproape că ne dădeam cu crăcii în sus – ştii ce sensibil e G2. Erau tot atât de înspăimântaţi ca şi mine şi asta nu m-ajuta câtuşi de puţin. Şi atunci mi-a dat prin cap că singura şansă pe care o aveam era să aterizez orbeşte. Zici că era să faci pe tine. Ei bine, când am pus patinele pe nisip, nu mai rămăsese în mine nici o picătură, nici măcar de sămânţă!

— Iisuse, Scrag! L-ai pus jos, pe bune? Ca azi, da' de-adevăratelea, cu amândoi ochii plini de praf? Nu glumeşti?!

— I-am pus să-mi dea indicaţii aşa cum am făcut cu tine. De fapt doctorul a făcut-o, amărâtu' ălălalt a leşinat

Ochii lui Scragg nu părăsiseră nici o clipă platforma de aterizare.

— Cum ţi se pare?

— Fără probleme.

Siri Unu se afla drept în faţă, platforma de coborâre întinsă deasupra apei. Se zărea responsabilul cu aterizarea şi echipa obligatorie de pompieri aşteptând lângă el. Mâneca de vânt era pe jumătate umflată şi flutura stabil în aceeaşi direcţie. De obicei, Şcragger cobora treptat, imediat după raportul obişnuit către staţia radar. De data asta, în loc de aşa ceva spuse:

— Astăzi o să rămânem sus, frate-meu! O să-ncercăm apropiere la înălţime şi o să-l punem jos drept.

— De ce, Scrag?

— Să schimbăm un pic.

Vossi se-ncruntă, dar nu spuse nimic. Luă la rând fiecare cadran, căutând ceva în neregulă. Nu găsi nimic, Cu excepţia comportării ciudate a bătrânului. Când ajunseră chiar deasupra sondei, Scragger deschise circuitul de emisie.

— Kish radar, aici HST, coborâm de la 1000 pentru Siri Unu.

— Okay, HST, comunicaţi când sunteţi gata de decolare.

— HST.

Se pregătiseră de o apropiere la înălţime, folosită de obicei când locul de aterizare este înconjurat de clădiri înalte, stâlpi sau piloni. Scragger reduse din puterea motorului exact atât cât trebuia. Elicopterul începu să se aşeze uşurel, perfect controlat. Nouă sute, opt sute, şase sute, patru, trei... Amândoi simţiră în aceeaşi clipă vibraţia comenzilor.

— Iisuse, suflă Vossi, dar Scragger aplecase deja foarte mult botul elicopterului în jos şi apăsase manşa până la podea. Aparatul începu brusc o coborâre foarte iute – două sute, o sută... şi vibraţiile creşteau. Privirile lui Vossi săreau de la cadran la cadran, către punctul de aterizare şi din nou la aparatele de bord. Îngheţase în scaunul lui, iar gândurile urlau: S-a dus elicea anticuplu sau transmisia elicei anticuplu!

Platforma de aterizare se repezea către ei, echipa de serviciu se împrăştie în panică, pasagerii se agăţară de mânere, înfricoşaţi de neaşteptatul picaj.

Vossi se ţinea de ambele laterale ale scaunului, întregul panou de bord vibra, iar zgomotul motorului se schimbase. În fiecare clipă se aştepta să piardă definitiv elicea din coadă şi atunci nu ar fi mai avut scăpare. Altimetrul arăta şaizeci metri, cincizeci, patruzeci, treizeci, douăzeci şi mâinile lui se întinseră să apuce manetele ca să înceapă frânarea, dar Scragger îi anticipă mişcarea cu o fracţiune de secundă mai devreme, împinse maneta de gaze la capăt şi opri perfect. Pentru o secundă aparatul păru să atârne cu motoarele urlând, nemişcat la un metru deasupra platformei, apoi atinse platforma la marginea cercului, violent, dar nu atât de violent ca să fie periculos, alunecă înainte şi se opri la doi metri de centru.

— 'Tu-ţi... murmură Şcragger.

— Iisuse, Scrag!

Vossi abia era în stare să vorbească.

— A fost perfect!

— Nu, n-a fost. L-am pus cam la un metru juma' într-o parte.

Cu un efort, Şcragger îşi desprinse mâinile de pe manete.

— Taie rotorul, Ed, repede, cât de repede poţi. Deschise portiera din partea lui, se lăsă să alunece iute afară în curentul şfichiuitor de aer al elicei şi deschise uşa cabinei.

— Rămâneţi pe loc un moment, strigă acoperind zgomotele motorului care se oprea, asudând de uşurare că toată lumea era cu centurile de siguranţă încă puse şi nimeni nu fusese rănit.

Ascultători, oamenii rămaseră aşezaţi, doi dintre ei verzi la chip. Cei patru japonezi se holbară la el impasibili.

Răciturile dracului, îşi zise în gând.

— Mon Dieu, Scrag, strigă Georges de Plessey, ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu, cred că-i anticuplul. În curând o să-i scadă turaţia şi o să...

— De-a ce dracu te joci, Vossi?!

Era Gafari, responsabilul iranian de zbor care îşi vârâse chipul desfigurat de furie pe fereastra pilotului.

— Cum îndrăzneşti să faci un exerciţiu de zbor pe platforma asta?! Am să-ţi fac raport pentru manevră periculoasă!

Şcragger se răsuci spre el.

— Eu pilotam, nu căpitanul Vossi.

Brusc, nemărginita uşurare că reuşise să apunteze cu bine, amestecată cu profundul sentiment de dispreţ pe care-l avea pentru acest om, îl făcu să-şi iasă din fire.

— Cară-te, Gafari, cară-te sau îţi scap una de n-ai s-o uiţi toată viaţa!

Strânse pumnii şi se pregăti.

— Cară-te!

Ceilalţi priveau uluiţi. Vossi se albi. Gafari, mai înalt şi mai voinic decât Scragger, îşi scutură arătătorul către faţa lui Scragger, blestemându-l în iraniană, apoi strigă în engleză, încercând să-l provoace:

— Porc străin, cum îndrăzneşti să mă-njuri, să mă ameninţi?! Am să cer anularea permisului tău de pilotaj pentru manevre periculoase şi am să te azvârl din Iran. Câinilor, credeţi că cerul nostru vă aparţine?!

Scragger se aruncă înainte, dar Vossi se aşeză imediat între ei şi opri lovitura cu pieptul său lat.

— Hei, hei, prietene, ce faci? Hei, iartă-mă, Scrag, spuse liniştit, dar mai bine ne-am uita la elice. Scrag, Scrag, prietene, elicea! Ei?!

Lui Scrag îi trebuiră câteva secunde ca privirile să i se limpezească. Inima îi bătea nebuneşte şi-i văzu pe toţi holbându-se la el. Cu un efort uriaş, îşi stăpâni furia.

— Ai... ai dreptate, Ed. Da.

Apoi se-ntoarse către Gafari.

— A fost... a fost o situaţie specială.

Gafari încercă să-l ia peste picior şi Scragger începu din nou să se enerveze, dar de data asta reuşi să se stăpânească. Merseră către elicopter. Mulţi dintre petroliştii europeni şi iranieni se strânseseră în jurul rotorului din coadă. Elicea se oprise din rotaţie. Dintr-una dintre pale lipseau cam zece centimetri, iar ruptura era zdrenţuită. când Vossi încercă axul principal, era

aproape liber. Enormul cuplu de forte creat de mişcarea descentrată a palelor îl distrusese. În spatele lui, unul dintre pasageri se repezi către marginea platformei şi începu să vomeze violent.

— Iisuse, mormăi Vossi. As putea să-l rup cu două degete!

Gafari sparse tăcerea cu vocea lui răsunătoare.

— E limpede: întreţinere proastă, periclitând...

— Taci, Gafari! spuse de Plessey furios. Merele! Suntem toţi în viaţă şi-i datorăm asta căpitanul Scragger. Nimeni n-ar fi putut să prevadă asta. Standardele S-C sunt cele mai ridicate din Iran.

— O să raportez, domnule de, Plessey...

— Da, te rog, fă chestia asta şi aminteşte-ţi că am să propun pentru citare pentru capacitate profesională.

De Plessey era impozant în mânia lui. Îl detesta pe Gafari, considerându-l un necioplit care-l susţinea pe Khomeini făţiş, incitând muncitorii la grevă dacă nu se afla prin preajmă vreun militar sau poliţist loial Şahului ca în clipa următoare să se-mpăuneze cu loialitatea sa faţă de familia imperială şi să-i pedepsească pe sondori pentru o infracţiune minoră. Porc străin, ai?

— Aminteşte-ţi şi asta: aici este o societate franco-iraniană şi Franţa nu este... cum se spune... Franţa nu a fost niciodată împotriva Iranului când acesta a trecut prin clipe grele.

— Atunci ar trebui să insistaţi ca Siri să fie deservită numai de către francezi... şi nu bătrâni. Am să raportez fără întârziere incidentul

Gafari se îndepărtă. Înainte ca Şcragger să poată face sau spune ceva, de Plessey îi puse palmele pe umeri, îl sărută pe amândoi obrajii, după care îi scutură mâna cu egală căldură.

— Îţi mulţumesc, mon cherami!

Din rândul francezilor se auziră strigăte puternice de bucurie şi se înghesuiră în jurul lui Şcragger, îmbrăţişându-l cu efuziune, apoi Kasigi înainta.

— Domo! spuse el oficios şi, spre şi mai marea stânjeneală a lui Şcragger şi şi mai marea bucurie a francezilor care-şi îndesiră strigătele şi bătăile pe spate şi pe umeri, cei patru japonezi se înclinară înaintea lui la unison.

— Mulţumesc, domnule căpitan! spuse din nou Kasigi cu voce oficială. Da, noi înţelegem şi vă mulţumim.

Zâmbi şi-i oferi cartea lui de vizită pe palmele întinse, însoţit de o altă uşoară înclinare.

— Yoshi Kasigi, Toda Shipping Industries. Vă mulţumesc.

— N-a fost chiar aşa grav, domnule Kaseegee! Spuse Scragger...

Încerca sa treacă peste stânjeneala care-l cuprinsese, peste furia care-l stăpânise, şi să-şi vină în fire, deşi îşi promise în sinea lui că într-o zi, cât de curând, o să încerce să-l găsească pe Gafari, singur pe ţărm.

— Noi, eh, aveam echipament de plutire, aveam spaţiu destul şi l-aş fi putut pune pe apă. E meseria noastră să ajungem jos cu bine. Ed ăsta...

Îi zâmbi vesel lui Ed, ştiind că, punându-se în faţa lui, tânărul îl salvase de la o înfruntare pe care n-ar fi putut s-o câştige.

—... Căpitanul Vossi ar fi făcut acelaşi lucru cu uşurinţă. Am vrut doar să vă scap de-o udătură, deşi apa e plăcută şi călduţă, dar nu ştii la ce să te-aştepţi din partea lui Fălci.

Încordarea se sparse şi râseră cu toţii, deşi puţin nervoşi, pentru că cea mai mare parte a Golfului şi a gurilor nurilor care se vărsau în el erau pline de rechini. Apele calde şi abundenţa de resturi alimentare şi gunoaie neprocesate pe care naţiunile riverane Golfului le revărsau în el de milenii favorizau dezvoltarea peştilor de toate felurile, în special a rechinilor. Şi pentru că toate gunoaiele de pe platformele petroliere treceau peste bord, rechinii erau de obicei prin preajmă.

— Ai văzut vreodată unul mare, căpitane?

— Ba bine că nu! E un rechin cap-de-ciocan care pândeşte în largul insulei Kharg. Am stat acolo câţiva ani şi l-am văzut... ştiu eu, o dată sau de două ori pe lună. Are cam opt-zece metri lungime. Am văzut o mulţime de rechini cenuşii mari, da' ăsta-i singurul într-adevăr mare.

De Plessey se cutremură.

— Merde pe toţi rechinii. Era cât pe-aci să mă înşface unu' o dată, lângă Siri. Eu, cum spuneţi voi... A! Mă bălăceam la apă mică şi rechinul s-a repezit la mine atât de repede că a ajuns cu burta pe nisip. Avea cam doi metri jumate. Am tras în el de şase ori, dar tot s-a zbătut întruna şi a încercat să ajungă la noi şi i-au trebuit ore întregi ca să moară şi nici chiar atunci n-am îndrăznit vreunul dintre noi să ne-apropiem de el. Ehei, rechinii... Trase cu coada ochiului la elicea ruptă.

— În ce mă priveşte sunt foarte fericit aici, pe sondă, încuviinţară cu toţii. Francezii începură să pălăvrăgească între ei, gesticulând. Doi porniră să descarce nişte coşuri, iar altul se duse să dea o mână de ajutor celui care încă mai vărsa peste bord.

Sondorii se depărtară. Japonezii rămaseră în aşteptare, privind atenţi înjur. Superstiţios, Vossi atinse elicea.

— Ca să poarte noroc, ei, Scrag!

— De ce nu? Câtă vreme tu şi pasagerii puteţi să ieşiţi din aparat pe picioarele voastre, a fost o aterizare bună.

— De ce s-a-ntâmplat? întrebă de Plessey.

— Habar n-am, frate-meu, spuse Şcragger. Am trecut printr-un stol de păsări de mare, unele micuţe, pescăruşi poate, pe drum dinspre Siri Trei. Una dintre ele ar fi putut să intre în elice şi să provoace o mică ruptură. N-am simţit nimic, da' cine ştie! Ştiu că rotorul era perfect în dimineaţa asta, pentru că amândoi am verificat elicopterul, ca de obicei. Ridică din umeri: Voia Domnului!

— Oui. Espece de con! Mie nu-mi place să fiu atât de aproape de voia Domnului.

Se încruntă către platforma de aterizare.

— Ar putea un 206 sau un Alouette să ajungă aici şi să ne ia pe rând?

— O să trimitem după un alt '212 şi o să tragem păsărica noastră dincolo.

Şcragger arătă către interiorul platformei, în apropierea schelăriei înalte a sondei.

— Avem roţi în compartimentul de bagaje, aşa că n-o să fie cine ştie ce şi n-o să te-ntârzie.

— Bun, bun. Atunci las asta în grija ta. Ceilalţi, veniţi cu mine, spuse Plessey plin de importanţă. Cred că tuturor ne-ar trebui nişte cafea şi-apoi un pahar de Chablis de la gheaţă.

— Credeam că pe sonde nu se bea, spuse Kasigi. Sprâncenele lui de Plessey se arcuiră.

— Aşa e, mon cher, desigur – pentru iranieni şi pentru cei care nu sunt francezi – desigur. Dar sondele noastre sunt franţuzeşti şi se supun Codului Napoleonian, adăugă plin de măreţie. Trebuie să sărbătorim sosirea noastră în siguranţă aici, aşa că astăzi sunteţi oaspeţii frumoasei Franţe, deci ne putem comporta ca nişte oameni civilizaţi, ocolind regulile. De ce sunt făcute dacă nu ca să fie ocolite? Desigur. Haideţi, apoi o să începem vizita propriu-zisă şi o să vă explic tot.

Îl urmară cu toţii, cu excepţia lui Kasigi.

— Şi dumneata, domnule căpitan, întrebă, ce-ai să faci?

— O să aşteptăm. Elicopterul o să aducă piese de rezervă şi mecanici, răspunse Scragger.

Nu se simţea în apele lui fiindcă nu-i plăcea să se afle atât de aproape de vreun japonez, nefiind în stare să înlăture amintirea atâtor prieteni pierduţi în război, atât de tineri, iar el încă în viaţă, şi veşnica întrebare înnebunitoare: De ce ei şi nu eu?

— O să aşteptăm până o să fie reparat, apoi o să ne întoarcem acasă. De ce?

— Când o să se întâmple asta?

— Pe înserat. De ce?

Kasigi aruncă o privire iute către elice.

— Cu îngăduinţa dumitale, mi-ar plăcea să mă întorc tot cu dumneata.

— Asta hotărăşte căpitanul Vossi! Oficial, el e căpitanul în acest zbor.

Kasigi îşi îndreptă atenţia către Vossi. Tânărul pilot cunoştea sentimentele lui Scragger în privinţa japonezilor, dar nu le putea înţelege. Chiar înainte de decolare spusese: „La dracu', Scrag, Războiul Mondial a fost acum un milion de ani. Japonia este aliata noastră în prezent, singurul aliat important pe care-l avem în Asia”, iar Scragger îi răspunsese: „Las-o baltă, Ed.”Aşa că o lăsase.

— Dumneavoastră, hm, mai bine aţi pleca cu ceilalţi domnule Kasigi. Nu putem şti cât de mult o să dureze.

— Elicopterele îmi dau o stare de nervozitate. As prefera să zbor cu dumneata, dacă n-ai nimic împotrivă!

Kasigi îşi întoarse din nou ochii către Şcragger. Ochi pătrunzători, pe o faţă aspră.

— Am fost în mare pericol. Aproape n-ai avut timp şi totuşi te-ai rotit la nici nouăzeci de metri ca să faci o aterizare perfectă pe pata asta de muscă. A fost un zbor incredibil, incredibil! Un singur lucru nu înţeleg: De ce ai ales o apropiere la înălţime?

Prinse din zbor privirile lui Vossi fixate pe chipul lui Şcragger. Aii, îşi zise, şi pe tine te miră.

— N-aveai nici un motiv pe o zi ca asta, nu-i aşa? Şcragger îl privi îndelung şi mai nemulţumit.

— Aţi zburat pe elicoptere?

— Nu, dar am zburat cu destule ca să ştiu când e vorba de un necaz. Mă ocup de petroliere şi deci de câmpuri petrolifere – aici în Golf, în Irak, în Alaska, oriunde, chiar şi-n Australia.

Kasigi lăsă, să treacă peste el explozia de ură pe care o intuia. Era obişnuit cu asta, ştia motivul, pentru că făcuse multe afaceri până acum în Australia. Foarte multe.

O parte a acestei uri e meritată, îşi zise. O parte! până la urmă, australienii or să se schimbe. Vor fi nevoiţi s-o facă. În definitiv, noi cumpărăm o parte considerabilă din materiile lor prime, acum şi în anii care-or să vină, şi în curând o s-avem şi mai mult. E curios cât de uşor putem obţine pe cale economică ceea ce n-am reuşit să facem pe cale militară.

— Te rog, de ce ai ales o apropiere la înălţime, astăzi? În mod normal ar fi trebuit să fim pe fundul mării acum. De ce?

Şcragger ridică din umeri, vrând să pună capăt poveştii.

— Şefule, spuse Vossi. De ce-ai făcut-o?

— Din noroc! Kasigi zâmbi puţin.

— Dacă-mi îngădui, mi-ar face plăcere să zbor cu dumneata la întoarcere. O viaţă pentru o viaţă, căpitane. Te rog! păstrează cartea mea de vizită. Poate că într-o zi sar putea să-ţi fac vreun serviciu. Se înclină politicos şi îi părăsi.

Ora 11, *56 dimineaţa*.

— Explozive pe Siri, Scrag? De Plessey era uluit.

— Nu-i exclus, replică Scragger la fel de încet.

Se găseau în cel mai îndepărtat punct al platformei, la o distanţă bună de orice fiinţă omenească, şi căpitanul abia isprăvise de istorisit ceea ce îi şoptise Abdullah. Cel de-al doilea '212 se afla de multă vreme acolo, aşteptându-l pe de Plessey care trebuia să dea ordinul de decolare ca să-l ducă pe el şi echipa lui pe Siri, unde erau aşteptaţi pentru prânz. Mecanicii desfăcuseră deja cea mai mare parte a secţiunii din coadă a elicopterului lui Scragger şi erau

adânciţi în reparaţii, Vossi supraveghindu-i atent. Rotorul cel nou şi transmisia erau deja la locul lor. După o clipă, de Plessey spuse neajutorat:

— Explozivele ar putea fi oriunde! Chiar şi o cantitate mică ar putea să afecteze întreg sistemul nostru de pompare. Mon Dieu! Ar fi o cale perfectă de a nărui şi mai mult şansele lui Bakhtiar – sau ale lui Khomeini – de a se întoarce la normal.

— Da. Ai grijă cum foloseşti informaţia şi, pentru Dumnezeu, păstreaz-o pentru tine!

— Sigur. Omul ăsta a fost pe Siri Trei?

— La Lengeh.

— Ei, şi-atunci de ce nu mi-ai spus de dimineaţă?

— N-am avut timp. Scragger aruncă o privire iute în jur, asigurându-se că nu putea să-i audă nimeni. Ai grijă cu orice faci. Fanaticii ăştia nu dau un ban pe nimeni şi nimic şi dacă le trece prin cap că cineva a scăpat o vorbă, se umple marea de cadavre de aici până la Hormuz.

— Aşa-i.

De Plessey era foarte îngrijorat.

— Ai mai spus şi altcuiva?

— Nu, prietene!

— Mon Dieu, ce-aş putea să fac? Paza e... Cum ai putea avea o pază sigură în Iran? Vrei, nu vrei, suntem în puterea lor. Îţi mulţumesc încă o dată! Trebuie să-ţi mărturisesc că mă aşteptam la sabotaje serioase pe Khar'g sau la Abadan, e-n avantajul celor de stânga dacă se creează şi mai mult haos, dar nu m-am gândit că o să ajungă până aici.

Întunecat, se sprijini de balustradă şi privi la marea de dedesubt care spăla leneşă picioarele platformei. Rechinii dădeau târcoale, căutând resturi. Acum ne ameninţă teroriştii. Rezervoarele şi pompele de pe Siri sunt o ţintă bună pentru sabotaj şi dacă se întâmplă ceva acolo, pierdem ani de proiectare, ani de petrol, de care Franţa are disperată nevoie. Petrolul pe care s-ar putea să-l cumpărăm de la împuţiţii de englezi şi din împuţita lor de Mare a Nordului. Cum or îndrăzni să fie atât de norocoşi cu extracţia lor în creştere – cel puţin 1, 3 milioane de barili pe zi?

De ce nu e petrol lângă coastele noastre sau ale Corsicii? Afurisiţi de englezi, cu feţele şi inimile lor înşelătoare. De Gaulle avea dreptate când spunea că trebuie ţinuţi afară din Europa. Şi acum când noi, cu bunătatea inimilor noastre, i-am acceptat, deşi ştim cu toţii că sunt nişte ticăloşi mincinoşi, nici nu le trece prin cap să împartă norocul cu noi, partenerii lor. Se prefac doar că sunt cu noi în Piaţa Comună. Au fost întotdeauna împotriva noastră şi or să fie întotdeauna. Marele Charles avea dreptate în tot ceea ce-i priveşte, deşi s-a înşelat cumplit în privinţa Algeriei. Dacă am avea încă Algeria, pământul şi petrolul ei, am fi bogaţi, mulţumiţi, iar englezii şi nemţii şi tot restul ne-ar linge picioarele.

Între timp, ce-i de făcut?

Te duci la Siri şi prânzeşti. După asta ai să gândeşti mai bine. Mulţumesc, Doamne, că încă mai primim provizii din Dubai, Sharyah şi Al Shargaz, locuri civilizate şi cu bun simţ. Zilnic brie, camembert, boursin, usturoi proaspăt şi unt din Franţa şi vin adevărat, fără de care am muri. Ei, aproape, adăugă el cu oarecare reţinere, observând că Şcragger îl priveşte atent.

— Da, mon brave?

— Ziceam: ce-ai de gând să faci?

— Am să dau ordin să înceapă un exerciţiu de avarie, spuse el maiestuos. Se pare că am dat uitării clauza 56/976 a contractului nostru original franco-iranian, care spune că la fiecare şase luni, pe o perioadă de câteva zile, trebuie verificate măsurile de securitate – întru gloria Franţei şi, hm, a Iranului.

Minunaţii ochi ai lui de Plessey se aprinseră de frumuseţea glumei.

— Desigur că subordonaţii mei au uitat să-mi amintească, dar acum o să ne aruncăm cu toţii în acest exerciţiu, cu un adevărat entuziasm franţuzesc. Peste tot: la Siri, pe platformele de foraj, pe ţărm, chiar şi la Lengeh. Les cretins! Cum îndrăznesc să creadă că ar putea sabota munca noastră de ani de zile?

Aruncă o privire înjur. Încă nu se apropiase nimeni. Restul grupului se strângea acum lângă cel de-al doilea JR 212.

— Va trebui să-i comunic lui Kasigi, căci are un petrolier prin preajmă, comunică el cu voce coborâtă, şi ăsta ar putea fi o ţintă.

— Poţi să te încrezi în el? Vreau să spun că o să facă totul pe ascuns?

— Da, va trebui, mon ami. Va trebui să-l previn, trebuie s-o fac.

Plessey îşi simţi stomacul răsucindu-se. Dumnezeule! îşi spuse foarte tulburat. Sper că e doar foame şi că nu mă paşte alt atac, vreo criză biliară. Deşi nu m-ar mira, cu tot ce s-a-ntâmplat azi. Mai întâi am fost aproape de un accident, apoi cel mai bun pilot al nostru era cât pe ce să se încaiere cu scârbosul de Gafari şi acum aşteptăm să ne lovească revoluţia.

— Kasigi a întrebat dacă ar putea ca la întoarcere să zboare cu tine. când ai să poţi pleca?

— Înainte de apus, dar nu-i nevoie să m-aştepte, poate să plece cu voi!

De Plessey se încruntă.

— Înţeleg de ce nu-ţi plac japonezii. Eu, cel puţin, tot nu pot să-i sufăr pe nemţi, dar trebuie să fim practici. E un client bun şi, deoarece a cerut-o, ţi-aş fi recunoscător dacă, se zicem, l-ai ruga pe Vossi să piloteze, mon cher ami. Da, acum suntem prieteni apropiaţi, ne-ai salvat vieţile şi am fost toţi la voia Domnului. Acum putem... se luminã la faţă. Da, şi dacă zboară cu tine, o să ai o ocazie perfectă de a-i spune ce mi-ai spus şi mie. Sunt sigur că ai să te descurci foarte bine.

— Dar e...

— E unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri, spuse ferm de Plessey. Foarte bine, îţi mulţumesc prietene, am să-l las la Siri. Când eşti gata, ia-l de acolo. Excelent. Atunci e hotărât. Şi fii sigur că am să-ţi fac un raport foarte favorabil, autorităţilor şi chiar însuşi „Boierului” Gavallan.

Zâmbi din nou.

— Acum plecăm, ne vedem mâine.

Înjurând printre dinţi, Şcragger îl privi depărtându-se. De Plessey era şeful peste toţi, aşa că nu putea să facă nimic şi în acea după amiază, în drum către Siri, stătea pe locul din spate, în cabină, transpirând de zor şi detestând faptul.

— Iisuse, Scrag, zisese Vossi şocat când îi spusese că avea să stea în spate, pasager. Te simţi bine?

— Sigur că da. Vreau doar să văd cum e când stai acolo, răspunsese iritat. Mută-ţi fundul pe locul căpitanului, ia-l pe nenorocitul ăla de la Siri şi pun-te dracului ca pana la Langeh sau te ia dracu' la raport.

Kasigi aştepta la heliport. Nu era pic de umbră şi se-ncinsese, era plin de praf şi asudat. Dunele se-ntindeau în depărtare până către conducta petrolieră şi complexul de rezervoare, toate de un cenuşiu murdar din pricina prafului. Şcragger privea diavolii deşertului – mici vârtejuri de vânt care dansau deasupra solului – mulţumind stelei sale norocoase că putea să zboare şi nu trebuia să muncească într-un astfel de loc. Da, elicopterele sunt zgomotoase şi întotdeauna vibrează şi-s greu de stăpânit, îşi zise, şi sigur că îmi lipseşte zborul la înălţime, zborul singur în carlinga avionului, sus, sus de tot, picajurile şi tonourile şi planarea ca un vultur, dar zborul e zbor şi nu-mi place deloc să stau în împuţita asta de cabină. Pentru Dumnezeu, e mai rău chiar decât într-un avion obişnuit. Nu-i plăcea să zboare fără să fie el la comenzi şi nu se simţea niciodată în siguranţă şi asta se adăuga nemulţumirii sale când îi făcu semn lui Kasigi să se aşeze lângă el. Trânti uşa. De partea cealaltă a cabinei, cei doi mecanici moţăiau pe scaune, în salopetele lor albe, pătate de sudoare.

Kasigi îşi potrivi vesta de salvare şi-şi strânse centura de siguranţă. Odată ridicaţi în aer, Scragger se aplecă spre el.

— N-am cum să-ţi spun altfel decât la iuţeală, aşa că ascultă aici. S-ar putea să aibă loc un atac terorist la Siri, pe una dintre platformele de extracţie, sau poate chiar pe vaporul dumitale. De Plessey m-a rugat să te previn.

Kasigi trase adânc aer în piept.

— Când? şuieră pe deasupra zgomotului puternic din cabină.

— Nu ştiu, şi nici de Plessey, dar e mai mult decât probabil.

— Cum, cum o să încerce să saboteze?

— Habar n-am. Cu armele sau cu explozibilele, poate o bombă cu ceas... Aşa că ar fi bine să întăreşti măsurile de siguranţă.

— Sunt mai mult decât întărite, replică imediat Kasigi, apoi văzu o străfulgerare mânioasă în ochii lui Scragger şi pentru o secundă nu putu înţelege de ce, apoi îşi aminti cele ce abia le spusese.

— Ah, te rog să mă ierţi, căpitane, n-am vrut să par lăudăros, atâta doar că am menţinut întotdeauna standarde de securitate foarte ridicate, iar în apele astea vasele mele sunt...

Era cât pe ce să spună „pe picior de război”, dar se opri la timp, stăpânindu-şi iritarea la sensibilitatea celuilalt.

— În apele astea toată lumea e mai mult decât grijulie. Te rog iartă-mă.

— De Plessey a vrut să ştii. Şi de asemenea că nu trebuie să dai pe-afară – că trebuie să păstrezi totul pentru dumneata – şi să nu scapi ceva vreunui iranian.

— Înţeleg! Totul va fi ţinut în secret. Din nou îţi, mulţumesc.

Şcragger încuviinţă scurt din cap şi se aşeză mai bine în scaunul său.

Kasigi îşi dorea din tot sufletul să fi putut şi el să dea scurt din cap şi să se sfârşească totul aşa, dar, fiindcă australianul salvase viaţa însoţitorilor săi şi a sa şi deci le permisese să fie de folos mai departe companiei şi şefului lor, Hiro Toda, simţea că e de datoria lui să încerce o împăcare.

— Căpitane! spuse el cât de încet putea peste tunetul motoarelor, înţeleg de ce noi japonezii, suntem atât de urâţi de australieni şi îmi cer iertare pentru toate Chan-giurile, toate drumurile către Burma şi toate atrocităţile. Pot să-ţi spun doar adevărul. Aceste întâmplări sunt foarte limpede discutate în şcolile noastre şi nu sunt uitate. Este ruşinea noastră naţională că astfel de lucruri s-au întâmplat.

E-adevărat, îşi zise furios în sinea lui, a fost o prostie comiterea unor astfel de atrocităţi, chiar dacă nebunii ăia nu înţelegeau ce făceau – în definitiv cei mai mulţi dintre duşmani erau nişte laşi, s-au predat supuşi cu zecile de mii şi astfel şi-au pierdut toate drepturile lor ca fiinţe umane, după legile codului nostru Bushido, care stipulează că pentru un soldat predarea este cea mai rea dezonoare. Câteva greşeli făcute de câţiva sadici, câţiva ţărani prost-educaţi printre gardienii închisorilor, cei mai mulţi dintre ei fiind Mâncători de Usturoi, coreeni, şi toţi japonezii trebuie să sufere asta pe vecie! E ruşinea Japoniei. Şi cealaltă, cea mai rea dintre toate: comandantul nostru suprem nu şi-a împlinit datoria şi l-a forţat astfel pe împărat să încheie ruşinos războiul

— Te rog, primeşte-mi scuzele în numele tuturor! Şcragger îl privi lung. După o pauză, spuse simplu:

— Iartă-mă, dar nu pot. Fostul meu partener, Forsyth, a fost primul care a intrat în Changi. N-a reuşit niciodată să uite ce-a văzut. În al doilea rând, prea mulţi dintre camarazii mei, nu doar prizonieri de război, au încasat-o de la voi. Prea mulţi. Nu pot să uit, şi mai mult decât atât, n-am s-o fac. N-am s-o fac pentru că, dacă se-ntâmplă asta, ar însemna să-i trădez eu. I-am trădat prin pace – ce pace? i-am trădat pe toţi, asta-i ceea ce cred. Iartă-mă, dar aşa e.

— Înţeleg. Chiar şi aşa am putea face pace. Dumneata şi cu mine. Nu?

— Poate. Poate cu timpul.

Ah, timpul, îşi spuse Kasigi amuzat. Astăzi am fost din nou în pragul morţii. Cât timp mai avem? Tu şi cu mine? Ce-i timpul altceva decât o iluzie, iar viaţa doar o iluzie în altă iluzie? Şi moartea? Îşi amintea, cu mândrie, poemul de moarte al unuia dintre strămoşii săi samurai, care însumase totul desăvârşit.

Ce sunt norii

Altceva decât un motiv pentru cer? Ce e viaţa?

Altceva decât evadare din moarte?

Strămoşul său era Yabu Kasigi, daimo de Izu şi Baka şi sprijinitor al lui Yoshi Toranaga, primul şi cel mai mare dintre supuşii lui Toranaga care, din tată-n fiu, conduseseră Japonia din 1603 până în 1871, când împăratul Meiji desfiinţase shogunatul şi scosese în afara legii întreaga clasă a samurailor. Dar Yabu Kasigi nu rămăsese în amintire pentru credinţa faţă de stăpânul său sau pentru curajul în luptă, aşa cum se întâmplase cu faimosul său nepot, Omi Kasigi, care luptase pentru Toranaga în marea bătălie de la Sekigahara, unde, deşi pierduse un braţ, condusese atacul care zdrobise duşmanul. O, nu, Yabu îl trădase pe Toranaga, sau încercase să-l trădeze şi astfel i se poruncise să-şi facă seppuku – sinuciderea rituală prin despicarea pântecului.

Yabu era venerat pentru caligrafia poemului său de moarte, pentru curajul său când îşi făcuse seppuku în acea zi, îngenunchind în faţa samurailor adunaţi, el îndepărtase batjocoritor pe cel de-al doilea samurai care ar fi trebuit să stea în spatele lui cu sabia cea lungă şi să pună capăt agoniei, iute, retezându-i capul şi înlăturând astfel ruşinea de a i se auzi strigătul de durere. Luase pumnalul scurt şi şi-l înfipsese adânc în pântece, apoi făcuse liniştit cele patru tăieturi, cel mai dificil seppuku din câte fuseseră vreodată: de-a curmezişul şi în jos, din nou de-a curmezişul şi în sus, apoi îşi ridicase măruntaiele cu mâinile, ca în cele din urmă să moară fără să scoată un sunet. Kasigi se cutremură la gândul că ar fi putut face acelaşi lucru, ştiind că n-ar fi avut vreodată curajul. Războaiele moderne nu seamănă deloc cu acele zile când ţi se putea porunci să mori astfel, la simpla dorinţă a stăpânului.

Îl văzu pe Şcragger privindu-l cu atenţie.

— Şi eu am fost în război, spuse el involuntar. Pe avioane. Am zburat pe Zerouri în China, în Malaya, în Indonezia şi-n Noua Guinee. Curajul în timp de război e diferit de curajul în sine. Vreau să spun, nu în timp de război, nu-i aşa?

— Nu înţeleg.

Nu m-am gândit la războiul meu de ani de zile, îşi zise Kasigi, scăldat brusc de un val de teamă, amintindu-şi veşnica spaimă de a fi ucis sau rănit, spaimă care-l măcina şi astăzi, când era sigur că aveau să moară cu toţii, el şi cu însoţitorii săi îngheţaţi de spaimă. Da, şi toţi am făcut astăzi ceea ce am făcut în toţi acei ani de război: ne-am amintit moştenirea noastră, Pământul

Zeilor, ne-am înghiţit spaima aşa cum am fost învăţaţi din copilărie, ne-am prefăcut calmi, ne-am prefăcut echilibraţi ca să nu ne facem de ruşine în faţa altora, am zburat într-o mulţime de misiuni pentru împărat, împotriva duşmanului, cât de bine am putut şi apoi, când el a spus: „Puneţi jos armele”, le-am pus recunoscători, oricât de mare ar fi fost ruşinea.

Câţiva găsiseră această ruşine de nesuportat şi se sinuciseseră după tradiţia străveche, onorabil. Mi-am pierdut oare cinstea pentru că n-am făcut-o? Nici gând! M-am supus împăratului care a poruncit să îndurăm ceea ce nu se putea îndura, apoi m-am alăturat firmei vărului meu, aşa cum ne cerea datoria, şi l-am servit cu cinste spre şi mai marea glorie a Japoniei. Am ajutat la ridicarea companiei Toda Shipping Industries din ruinele Yokohamei, transformând-o într-una din cele mai mari firme din Japonia, am construit nave uriaşe, inventând superpetrolierele, tot mai mari în fiecare an, şi aştept în curând ca să fie aşezată chila primului tanc petrolier de-un milion de tone. Acum vasele noastre sunt peste tot, purtând materii prime în Japonia şi ducând de-aici produse finite. Suntem, pe bună dreptate, minunea lumii, dar, o, atât de vulnerabili! Trebuie să avem petrol sau o să pierim.

Văzu pe una dintre ferestre un petrolier îndreptându-se către Golf şi un altul către Hormuz. Un pod neîntrerupt, îşi zise, cel puţin un petrolier la fiecare sută de mile pe tot drumul de aici către Japonia, zi de zi, ca să hrănească fabricile noastre, fără de care am muri de foame. OPEC-ul o ştie, ne stoarce cât poate şi-şi freacă mâinile bucuros, ca astăzi. Astăzi mi-a trebuit toată puterea voinţei mele ca să mă prefac că sunt calm în timpul tocmelii cu francezul ăsta odios, puţind a usturoi şi a scârboşenia aia zemuindă, borâtura aia numită brie, care-mi cerea, bătăios, doi dolari şi optzeci de cenţi peste preţul deja scandalos de paisprezece dolari şi optzeci de cenţi, iar eu, dintr-o străveche linie de samurai, a trebuit să mă tocmesc cu el ca un chinez din Hong Kong.

— Dar, m'sieur de Plessey, desigur că puteţi vedea că la acest preţ, la care se adaugă transportul...

— Îmi pare rău, m'sieur Kasigi, dar am şi eu ordinele mele. Aşa cum s-a convenit, cele trei milioane de barili de petrol de la Siri trebuie oferite mai întâi dumitale. ExTex a cerut o parte şi alţi patru parteneri importanţi solicitat de asemenea cantitatea. Dacă doreşti, poţi renunţa...

— Nu, dar contractul specifică la preţul curent al OPEC şi...

— Da, dar desigur ştii că toţi furnizorii OPEC cer o bonificaţie. Nu uita că saudiţii plănuiesc să reducă producţia luna asta şi că săptămâna trecută toţi producătorii mai importanţi au hotărât un alt val de reduceri de force majeure, că Libia îşi reduce şi ea producţia. BP – British Petroleum – a continuat reducerile până la patruzeci şi cinci de procente...

Kasigi ar fi vrut să urle de furie când îşi amintea că până la urmă căzuse de acord, cu condiţia să aibă toate cele trei milioane de barili la acelaşi preţ, iar

francezul zâmbise dulce şi spusese „Desigur, cu condiţia să încărcaţi în şapte zile”, amândoi ştiind că aşa ceva era cu neputinţă.

Ştia de asemenea că o delegaţie de stat românească se afla în acele momente în Kuweit, căutând trei milioane de tone de petrol brut, nu trei milioane de barili, ca să-şi compenseze reducerea aprovizionării cu petrol iranian care ajungea la ei prin conductele irano-sovietice, şi că mai erau şi alţi cumpărători, cu duzinele, care aşteptau la rând pentru petrolul de pe Siri, şi pentru toate celelalte transporturi asupra cărora avea dreptul primei opţiuni petrol, gaz natural lichid, nafta şi alte produse petrochimice.

— Foarte bine, şaptesprezece şaizeci un baril, spusese cu voce plăcută Kasigi, dar în sinea lui se jură să egaleze scorul cumva.

— Pentru încărcătura acestui petrolier, m'sieur.

— Desigur că pentru încărcătura acestui petrolier, spusese şi mai amabil.

Şi acum acest pilot australian îmi şopteşte că chiar şi acest petrolier s-ar putea să nu fie în siguranţă.

Bătrânul ăsta ciudat. Prea bătrân ca să mai zboare şi totuşi atât de priceput, atât de bine pregătit, atât de deschis şi atât de prost. Prost! E o prostie să fii atât de deschis, pentru că astfel eşti în puterea celuilalt.

— Spuneai că poate cu timpul am putea face pace. Astăzi amândoi era să sfârşim acest timp. Ne-a salvat doar priceperea dumitale şi norocul, pe care noi îl numim karma. Într-adevăr, nu ştiu cât de mult timp mai avem. Poate că vasul meu va sări în aer mâine. Voi fi la bordul lui. Ridică din umeri. Karma! Hai să fim prieteni! Numai dumneata şi cu mine. Nu cred că ne trădăm aşa camarazii noştri din război, ai dumitale şi ai mei.

Întinse mâna.

— Te rog.

Şcragger privi palma întinsă. Kasigi se străduia să aştepte. Apoi Şcragger cedă, încuviinţă uşor din cap şi strânse mâna cu putere.

— E-n regulă, amice! Hai să-i dăm drumul!

În acea clipă îl văzu pe Vossi întorcânu-se şi făcându-i semn.

Într-o clipă, Şcragger ajunse în cabină.

— Da, Ed?!

— Se anunţă un CASEVAC, Scrag! De pe Siri Trei. Unul dintre cei de acolo a căzut peste bord.

Porniră la iuţeală. Trupul plutea la piciorul sondei, îl ridicară la bord cu un vinci. Rechinii îşi luaseră deja partea din picioare, iar unul dintre braţe lipsea. Capul şi faţa erau lovite rău şi desfigurate ciudat.

Cadavrul era al lui Abdullah Turik.

CAPITOLUL 6

lângă Bandar-e Delam; ora 4, 52 după-amiază.

Umbrele se lungeau. De-a lungul drumului, ţinutul era plin de mărăcinişuri, iar la orizont se înălţau dalele pietroase ale munţilor acoperiţi de zăpadă, capătul nordic al lanţului Zagros. De partea aceasta, dincolo de pârâul şi mlaştinile ce se întindeau până la portul aflat la câţiva kilometri depărtare, se afla una dintre numeroasele conducte de petrol care traversau regiunea în toate direcţiile. Conducta de oţel avea cincizeci de centimetri în diametru şi era aşezată pe capre de beton, trecea pe sub un mic pod, traversând drumul, apoi intra în pământ. La un kilometru către est se afla un sat alcătuit din locuinţe joase, acoperite de praf, cu pereţi nezugrăviţi, din chirpici, şi direcţia aceea se apropia un automobil. Era vechi şi uzat şi se deplasa încet, dar motorul suna bine, prea bine pentru aspectul caroseriei.

În maşină se aflau patru iranieni. Erau tineri şi proaspăt bărbieriţi şi mai bine îmbrăcaţi decât de obicei, deşi toţi erau asudaţi şi foarte nervoşi. În apropierea podeţului, maşina se opri. Unul dintre tineri, care purta ochelari, se ridică de pe locul din faţă şi se prefăcu că urinează la marginea drumului, în timp ce ochii lui scrutară atenţi de jur împrejur.

— E liber, spuse.

De îndată, cei doi din spate ieşiră cu agerime afară ducând între ei un sac grosolan, greu, şi se strecurară aplecaţi, de-a lungul talazului de pământ, sub podeţ.

Tânărul cu ochelari îşi încheie nasturii de la pantaloni, apoi, ca într-o doară, se îndreptă către maşină şi ridică cu grijă capota portbagajului. Sub o bucată de prelată zdrenţuită se zărea ţeava boantă a unui pistol mitralieră de fabricaţie cehoslovacă. Se mai linişti oarecum. Şoferul ieşi şi el şi urină în şanţ cu un jet puternic.

— Am vrut şi eu, Mashoud, dar n-am putut, spuse tânărul cu ochelari, invidios.

Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Nu pot s-o fac niciodată înainte de examen, spuse Mashoud şi râse. Facă Allah să se deschidă din nou Universitatea.

— Allah! Allah e opiul maselor, zise tânărul cu ochelari în direcţia lui, apoi se întoarse către drum.

Era încă pustiu în ambele direcţii, cât se putea vedea cu ochii. La sud, undeva în depărtare, soarele se reflecta în apele Golfului. Aprinse o ţigară. Degetele îi tremurau. Timpul trecea foarte încet. Muştele roiau, făcând tăcerea să pară şi mai profundă. Apoi observă un nor de praf pe drum, dincolo de sat.

— Priveşte!

Amândoi tinerii îşi mijiră ochii privind în depărtare.

— Sunt furgonete sau camioane?

— Camioane militare, spuse neliniştit Mashoud, apoi alergă către marginea podeţului şi strigă: Grăbiţi-vă, voi doi! Se apropie ceva!

— E-n regulă! strigă o voce de dedesubt.

— Suntem aproape gata, spuse cealaltă voce.

Cei doi tineri de sub podeţ deschiseseră sacul şi înghesuiau la întâmplare, de-a lungul conductei de oţel. Săculeţii turtiţi erau plini de explozibil. Conducta era acoperită cu o teacă de prelată şi smoală pentru a o proteja de rugină.

— Dă-mi detonatorul şi fitilul, Aii, spuse răguşit cel ai mare dintre ei.

Amândoi erau acum murdari, iar sudoarea lăsase urme prin stratul de murdărie.

— Uite!

Aii le dădu cu grijă, simţind cămaşa lipită de piele.

— Eşti sigur că ştii cum s-o faci, Bijan?

— Doar am studiat instrucţiunile ore-ntregi. N-am exersat şi cu ochii închişi?

Bijan se strădui să zâmbească.

— Suntem ca Robert Jordan în „Pentru cine bat clopotele”. Chiar aşa!

Celălalt se cutremură.

— Sper că clopotele nu bat pentru noi. Chiar dacă e aşa, ce mai contează? Partidul va învinge, şi masele vor obţine victoria.

Degetele neexperimentate ale lui Bijan înfipseră îndemânatice detonatorul cu nitroglicerină într-unui dintre săculeţii cu exploziv, înfipseră un capăt al fitilului dedesubt şi îngrămădiră ultimii săculeţi peste el, ca să-lţină la locul lui. Vocea lui Mashoud se auzi şi mai neliniştită:

— Grăbiţi-vă! Cred că sunt camioane militare cu soldaţi.

Pentru un moment amândoi tinerii paralizară, apoi desfăşurară fitilul, împiedicându-se unul de celălalt în nervozitatea lor.

Pe neobservate, capătul fitilului prins în detonator scăpă. Aşezară aproape trei metri de fitil pe pământ, prinseră capătul lui şi-şi luară picioarele la spinare, apoi aruncă o privire fugară înapoi, ca să verifice totul, văzu că partea aprinsă ardea frumos, cu scântei, şi rămase cu gura căscată când observă celălalt capăt bălăngânindu-se liber. Ţâşni înapoi, îl înfipse cu mâini tremurânde în detonator şi alunecă. Nitroglicerina explodă şi aprinse săculeţul de exploziv de lângă ea şi acesta îl aprinse pe următorul şi pe următorul şi întreaga grămadă explodă, rupându-l pe Bijan în bucăţi, laolaltă cu şase metri din lungimea ţevii, aruncând în aer podeţul şi răsturnând maşina, ucigând doi din ceilalţi tineri şi smulgând un picior ultimului dintre ei. Petrolul începu să se reverse din conductă. Sute de barili pe minut. Ar fi trebuit să se aprindă, dar nu se întâmplă asta – explozibilul fusese prost amplasat şi detonat – şi când cele două camioane militare se opriră cu prudenţă la o sută de metri mai departe, scurgerea de petrol atinsese deja pârâul. Fracţiunile mai uşoare, gazoase, volatile, pluteau la suprafaţă, iar cele mai dense începură să se afunde în

maluri, în mlaştini şi sol, transformând întreaga zonă într-o porţiune extrem de periculoasă.

În cele două camioane rechiziţionate se aflau douăzeci de Gărzi Verzi, pro-Khomeini, cei mai mulţi dintre ei bărboşi, restul nebărbieriţi, toţi purtând banderolele caracteristice, ţărani, câţiva muncitori petrolişti, un şef pregătit de – OEP şi un mullah, toţi înarmaţi cu arme militare, câţiva răniţi. Un căpitan de poliţie, în uniformă, legat şi cu căluş în gură şi încă în viaţă, zăcea pe podea. Atacaseră şi copleşiseră prin număr un post de poliţie din nord şi se îndreptau acum către Bandar-e Delam ca să continue războiul. Sarcina lor era să-i ajute pe alţii să preia controlul asupra aeroportului civil aflat la câţiva kilometri spre sud.

Cu mullahul în frunte, ajunseră la marginea podeţului distrus. Pentru un moment priviră petrolul care se revărsa, apoi un geamăt le atrase atenţia. Îşi coborâră armele de pe umăr şi se îndreptară prudenţi către maşina răsturnată.

Tânărul căruia explozia îi smulsese un picior zăcea pe moarte, pe jumătate prins sub maşină. Muştele roiau, se aşezau şi se ridicau din nou pe sângele şi măruntaiele întinse peste tot.

— Cine eşti? întrebă mullahul, zgâlţâindu-l brutal. De ce aţi făcut asta?

Tânărul deschise ochii. Fără ochelari, totul părea înceţoşat. Pipăi orbeşte după ei. Spaima de moarte îl inundă. Încercă să spună Shahada, dar nu reuşi să scoată decât un ţipăt adânc. Sângele îi năvăli în gât, sufocându-l.

— Facă-se voia lui Allah, spuse mullahul întorcându-se cu spatele.

Observă în ţarina ochelarii sparţi şi îi ridică. O lentilă era spartă, iar cealaltă lipsea.

— De ce or fi făcut asta? întrebă unul dintre ei. N-avem ordin să sabotăm conductele. Nu acum!

— Trebuie să fie comunişti, sau scârnăvii islamic-marxiste!

Mullahul aruncă ochelarii. Avea faţa zgâriată, halatul lung rupt în câteva locuri şi era flămând.

— Par a fi studenţi! Fie ca Allah să-şi omoare toţi duşmanii la fel de iute.

— Hei, ia uitaţi-vă aici! strigă celălalt.

Scotocise maşina şi găsise trei pistoale mitralieră şi câteva grenade, toate de fabricaţie cehoslovacă.

— Doar cei de stânga sunt atât de bine înarmaţi. Câinii ăştia sunt într-adevăr duşmani.

— Allah fie binecuvântat! Bun! Ne sunt de folos armele astea! Putem să ocolim groapa cu camioanele?

— Da, uşor. Mulţumită lui Allah, spuse şoferul, un bărbat îndesat, bărbos.

Era muncitor într-unui dintre câmpurile petrolifere şi ştia câte ceva despre conductele petroliere.

— Ar fi bine să comunicăm cuiva despre sabotaj, adăugă nervos. Întreaga zonă ar putea să explodeze. Aş putea să dau un telefon la staţia de pompare,

dacă găsim vreunul care să funcţioneze, sau să trimitem un mesaj. Ar putea atunci să închidă conducta. Ar fi bine să ne grăbim, toată zona e în pericol de moarte, iar scurgerea va polua totul în josul râului.

— Asta e-n mâinile lui Allah. Mullahul privi petrolul care se împrăştia.

— Totuşi nu e drept să risipim bogăţia pe care Allah ne-a dat-o. Bine. Ai să încerci să telefonezi de la aeroport.

Un alt ţipăt gâlgâit de ajutor ieşi din gura tânărului. Îl lăsară acolo, să moară singur.

Aeroportul Bandar-e Delam, *ora 5*, *30 după-amiază*.

Aeroportul civil era nepăzit, abandonat, şi nu era operaţional decât pentru contingentul S-G care ajunsese acolo cu câteva săptămâni în urmă, venind din insula Kharg. Avea două piste scurte, un turn scund, câteva hangare, o clădire cu un etaj pentru birouri şi câteva barăci. Iar acum şi câteva rulote moderne – proprietatea S-G – drept locuinţe temporare şi punct de comandă. Era ca oricare alt aeroport din duzinele pe care Şahul le construise pentru liniile aeriene locale care deserveau tot Iranul. „Vom avea aeroporturi şi transporturi moderne”, decretase el, şi se făcuse. Dar de când începuseră tulburările, cu şase luni în urmă, şi toate liniile interne intraseră brusc în grevă, avioanele rămăseseră la sol în tot Iranul, iar aeroporturile fuseseră închise. Mecanicii de sol şi personalul dispăruseră. Cele mai multe dintre avioane fuseseră lăsate în aer liber, fără nici un fel de întreţinere sau îngrijire. Dintre cele trei bimotoare reactoare parcate pe şorţul pistei, două aveau roţile dezumflate, iar unul o fereastră de la carlingă spartă. Toate aveau rezervoarele golite de hoţi. Toate erau murdare aproape nişte epave. Şi triste.

În mare constrast cu acestea erau cele cinci elicoptere strălucitoare ale S-G, trei '212 şi două' 206, aliniate meticulos, spălate şi controlate la sfârşitul fiecărei zile.

Soarele coborâse deasupra orizontului şi arunca umbre lungi. Căpitanul Rudiger Lutz, pilot şef, se îndreptă către ultimul elicopter şi-l inspecta cu aceeaşi grijă ca şi pe celelalte.

— Foarte bine, spuse în cele din urmă. Puteţi să lăsaţi treaba.

Supraveghe mecanicii şi echipa de sol iraniană care împingea aparatele înapoi în hangarele lor, şi ele fără pată. Ştia că mulţi dintre angajaţi râdeau de el pe la spate din pricina meticulozităţii sale, dar asta nu conta atâta vreme cât îl ascultau.

Asta-i cea mai dificilă problemă a noastră, se gândi, cum să-i facem să ne dea ascultare, cum să lucreze într-o situaţie de război, când nu suntem guvernaţi de reguli militare, ci pur şi simplu necombatanţi în mijlocul unei bătălii, indiferent dacă Duncan McIver vrea, s-o admită pe faţă sau nu.

În dimineaţa aceea, Duke Starke îi transmisese prin radio, de la Koviss, mesajele îngrijorătoare ale lui McIver, aflat la Teheran, despre zvonurile

atacului asupra aeroportului din Teheran şi răscoala de la una din bazele aeriene de acolo, pentru că, din pricina distanţei şi a munţilor Bandar-e Delam, nu se putea vorbi direct cu Teheranului nici cu celelalte baze ale lor, numai cu Kowissul. Îngrijorat, Rudi adunase tot personalul lor neiranian, patru piloţi, şapte mecanici – şapte englezi, doi americani, un german şi un francez – într-un loc de unde nu puteau fi auziţi şi le spusese:

— Duke n-a zis prea multe, dar felul în care a făcut-o mi-a tot zis Rudiger, când el de fapt îmi spune de obicei Rudi... Părea agitat.

— Nu-i în firea lui Duke Starke să se agite decât dacă suntem în pom, spusese neliniştit Jon Tyrer, adjunctul american al lui Rudi. Crezi că a dat de greu? Crezi că ar fi mai bine să aruncăm o privire la Kowiss?

— Poate. Da' s-aşteptăm până la noapte, când o să vorbesc cu el.

— În ce mă priveşte, cred c-ar fi mai bine să ne pregătim să tragem o fugă la miezul nopţii, Rudi, spusese notărât mecanicul Fowler Joines. Da, dacă bătrânul Duke e nervos, ar fi mai bine s-o ştergem, să spălăm putina.

— Eşti nebun, Fowler.

— Noi n-am avut niciodată neplăceri, spusese Tyrer. Toată zona asta e mai mult sau mai puţin liniştită, poliţia şi trupele sunt disciplinate şi bine controlate. La dracu', avem cinci baze aeriene pe o rază de treizeci de kilometri şi sunt toţi militari de elită şi fideli Şahului. Fără îndoială că o să fie o lovitură militară loialistă cât de curând.

— Ai fost vreodată în mijlocul vreunei lovituri militare, pentru Dumnezeu?! Trag ca chiorii unu-ntr-altul şi eu sunt civil!

— Okay, să zicem că suntem în pom. Ce propui?

Discutaseră tot felul de posibilităţi. Graniţa Irakuhr pe pământ, prin aer sau pe apă se afla la câteva sute de kilometri depărtare, iar în Kuweit era uşor de ajuns peste.

— O să aflăm din timp, spusese Rudi foarte încrezător McIver o să afle dacă se pregăteşte vreo lovitură.

— Ascultă, fiule, spusese Fowler mai acru decât de obicei, ştiu foarte bine cum sunt firmele astea la fel ca ticăloşii ăia de generali. Dacă într-adevăr se împute treaba, or să ne lase baltă. Să fiu al dracului dacă n-o fi aşa! Aşa că mai bine să punem ceva la cale. N-am de gând să-mi las capul găurit pentru Şah, Khomeini sau chiar pentru Gavallan cel Mare. Eu zic s-o ştergem – să golim cotineaţa!

— Fir-ar al dracului, Fowler! explodase unul dintre piloţii englezi. Vrei să zici să furăm unul dintre propriile noastre aparate? Ne lasă la sol pe vecie!

— Poate-i mai bine decât la porţile Raiului!

— Ne pot doborâ, pentru Dumnezeu! N-o să ne reuşească niciodată – ştii cum sunt urmărite toate zborurile noastre, ce nervoşi sunt ăia de la radar pe-aici! E mai rău decât la Lengeh... Nu putem să ne ridicăm fără să cerem mai întâi permisiunea de-a porni motoarele.

În cele din urmă îi rugase să-i prezinte sugestii în eventualitatea că ar fi fost necesară o evacuare bruscă pe pământ, prin aer sau pe mare şi îi lăsase să se certe.

— Toată ziua îşi storsese creierii ce să facă, ce nu era în regulă la Kowiss sau la Teheran. Ca pilot-şef, se simţea responsabil pentru echipa lui – lăsând la o parte duzina de muncitori iranieni şi pe Jahan, operatorul său radio, pe care nu fusese în stare să-l plătească de şase săptămâni, ca şi toate aparatele şi piesele de schimb.

Suntem al dracului de norocoşi că am scăpat de Kharg atât de bine, îşi zise, simţind că i se strânge stomacul. Retragerea a mers uşurel, cu toate aparatele, cu toate piesele de schimb importante, iar o parte din ele fuseseră aduse chiar de aparatele lor în patru zile, fără să se amestece cu încărcăturile grele sau cu zborurile sub-contractate sau situaţiile de urgenţă.

Fusese uşor să plece din Kharg, pentru că toată lumea voia să plece cât de curând cu putinţă. Chiar şi înainte de a începe tulburările, Kharg era o bază nepopulară, unde nu aveai altceva de făcut decât să munceşti şi să aştepţi zilele libere pentru a merge la Teheran sau acasă. când începuseră necazurile, toată lumea ştia că Kharg era o ţintă primară pentru revoluţionari. Fuseseră o mulţime de lupte de stradă şi împuşcături. De curând, fuseseră zăriţi printre răsculaţi o mulţime de purtători de banderole ale OIEP – Organizaţia Iraniană pentru Eliberarea Palestinei. Şi comandantul insulei ameninţase că o să împuşte fiecare sătean de pe insulă dacă nu se potolesc ciocnirile. De când plecaseră, cu câteva săptămâni în urmă, insula fusese tăcută, ameninţător de tăcută, iar retragerea nu fusese de fapt o urgenţă, îşi aminti el însuşi. Cum să ne descurcăm într-o astfel de situaţie?

Cu o săptămână în urmă zburase la Kowiss că să ridice câteva piese de schimb mai deosebite şi-l întrebase pe Starke cum plănuia să se descurce acolo dacă se iveau, într-adevăr, necazuri.

— La fel ca tine, Rudi. Ai încerca să te descurci în cadrul regulilor companiei, care atunci nu se vor putea aplica, spusese texanul cel înalt. Avem câteva lucruri în favoarea noastră. Aproape toţi băieţii noştri sunt foşti militari, deci există un fel de lanţ de comandă, dar, la dracu', poţi plănui tot ce vrei şi poţi să nu dormi cu nopţile, pentru că atunci când toată şandramaua sare în aer o să fie ca de obicei: o parte dintre tipi or să cedeze, alţii nu, şi n-ai să ştii niciodată dinainte care ce-o să facă, sau nici măcar cum ai să reacţionezi tu însuţi.

Rudi nu fusese niciodată pe câmpul de luptă, deşi când îşi făcuse stagiul militar în armata germană, prin anii '50, fusese la graniţa cu Germania de Est, iar în Germania de Vest eşti întotdeauna conştient de Zid, de Cortina de Fier şi de toţi fraţii şi surorile tale din partea cealaltă şi de legiunile sovietice şi de cele ale sateliţilor lor, aşteptând ameninţătoare, cu zecile lor de mii de tancuri şi rachete în spatele lor, la câţiva metri; şi conştient de prea zeloşii naţionalişti

germani de fiecare parte a graniţei venerându-şi Messia lor care se numeşte Lenin, şi de rniile de spioni care încearcă să ne diece pe dinăuntru. Trist.

Câţi or fi fost dintre cei de la mine de-acasă?

Se născuse într-un mic sat de lângă Plauen, în apropiere de graniţa cehoslovacă, acum parte a Germaniei de Est. În '45 avea doisprezece ani, fratele lui şaisprezece şi se afla deja în armată. Anii de război nu fuseseră răi pentru el, pentru sora lui mai tânără şi pentru mama lui. La ţară se găsea mâncare de ajuns, dar în '45 fugiseră din faţa hoardelor sovietice purtând cu ei tot ce puteau, alăturându-se vastei migraţii germane către vest: două milioane din Prusia, alte două din nord, patru din zona centrală şi alte două din sud, împreună cu milioane de cehi, polonezi, unguri, români, austrieci, bulgari, din toată Europa, înfometaţi, îngroziţi, zbătându-se să rămână în viaţă.

Ah, supravieţuirea.

Îşi amintea cum mergea cu mama lui, cu o căruţă, la o groapă de gunoi, înfrigurat, istovit şi aproape doborât de foame, undeva în apropierea Nurnbergului, prin ţinutul răvăşit de război şi prin oraşele transformate în ruină, mama lui căutând disperată un ceainic – al lor fusese furat peste noapte. Era cu neputinţă să cumperi unul, chiar dacă ai fi avut bani.

— Trebuie să facem rost de un ceainic ca să fierbem apa, sau o să murim cu toţii. O să căpătăm tifos sau dizenterie ca ceilalţi. Nu putem trăi fără apă fiartă, ţipase ea.

Aşa că plecase împreună cu ea, scăldată în lacrimi, convins că era pierdere de vreme, dar găsiseră unul. Era vechi şi ruginit, cu vârful îndoit şi fără miner, dar avea capac şi nu cu curgea. Acum ceainicul era curat şi strălucitor, aşezat la locul de cinste pe soba din bucătăria casei de ţară de lângă Freiburg, în Pădurea Neagră, unde locuiau soţia, fiii şi mama lui. Şi o dată pe an, de fiecare An Nou, mama lui făcea ceai cu apa fiartă în acel ceainic. Şi atunci când era acolo, zâmbea odată cu ea.

Dacă crezi îndeajuns, fiule, şi încerci, spunea ea întotdeauna, cu voce aproape şoptită, poţi să găseşti un ceainic. Nu uita, tu l-ai găsit, nu eu!

Auzi brusc strigăte de alarmă. Se răsuci pe călcâie şi văzu trei camioane militare ţâşnind prin poartă, unul îndreptându-se în viteză către turn, celelalte către hangarele lui. Camioanele frânară derapând şi revoluţionari cu banderole verzi se împrăştiară prin întreaga bază, doi dintre ei repezindu-se la el cu armele coborâte, strigând în farsi, limbă pe care el n-o înţelegea, în timp ce ceilalţi începură să îi strângă oamenii în hangar.

Împietrit, ridică mâinile, cu inima bătându-i nebuneşte. Cei doi atacatori, bărboşi şi asudaţi de agitaţie şi teamă, îşi înfipseră ţevile armelor în dreptul feţei lui şi Rudi tresări.

— Nu sunt înarmat, gâfâi. Ce vreţi? Ei?!

Nici unul dintre ei nu răspunse, dar continuara să-l ţină sub ameninţarea armelor. În spatele lor putu să vadă restul echipei sale mânată din barăci către

pista betonată. Alţi atacatori scotoceau prin elicoptere, răsturnând nepăsători echipamentul, unul dintre ei aruncând vestele de salvare, grijuliu împachetate în buzunarele lor de lângă scaune. Furia îi învinse teama.

— Hei, Sie verrückten Dummkopfel strigă. Lass'n Sie meine verrückten Flugzeuge allein!

Mai înainte de a-şi da seama ce face, împinse armele la o parte şi alergă către ei. O clipă, păru că cei doi iranieni vor trage, dar nu făcură altceva decât să alerge după el, îl ajunseră din urmă şi îl îmbrânciră. Unul ridică patul armei ca să-l lovească în faţă.

— Opreşte!

Omul îngheţă. Cel care strigase comanda în engleză era abia trecut de treizeci de ani, voinic, purtând haine grosolane cu o banderolă verde pe mânecă, o barbă de câteva săptămâni, păr negru, ondulat şi ochi negri.

— Cine e şeful aici?

— Eu sunt.

Rudi se smulse din mâinile atacatorilor.

— Ce faceţi aici? Ce vreţi?

— Luăm în stăpânire aeroportul în numele Islamului şi al Revoluţiei.

Accentul omului era englezesc.

— Câţi soldaţi din aviaţie sunt pe-aici?

— Nici unul. Nu există trupe, nu există operatori în turn, nimeni în afară de noi, spuse Rudi încercând să-şi recapete suflul.

— Nu sunt trupe?

Vocea omului atinse o notă primejdioasă.

— Nu, nimeni. Au trecut patrule pe-aici, de când am venit, de câteva săptămâni. Vin din timp în timp, dar nu e nimeni staţionat aici, şi nu există aparate militare.

Rudi arătă cu degetul către hangar.

— Spune-le acelor oameni să aibă grijă de aparatele mele. Multe vieţi depind de ele. Şi iraniene şi ale noastre.

Omul se răsuci şi văzu ce se întâmpla. Strigă o altă comandă, blestemându-i. Oamenii îi răspunseră la fel, nepăsători, apoi, după o clipă, ieşiră în lumina înserării, lăsând haos în urma lor.

— Te rog să-i ierţi, spuse bărbatul. Mă numesc Zataki. Sunt şeful komitehului din Abadan. Cu ajutorul lui Allah am preluat acum controlul în Bandar-e Delam.

Rudi îşi simţea stomacul arzând. Tot personalul lui străin şi cel iranian era stană de piatră lângă clădirea scundă a birourilor, înconjuraţi de oameni înarmaţi.

— Lucrăm pentru o companie britani...

— Da, ştim de S-G Helicopters.

Zataki se întoarse şi strigă din nou. Alene, câţiva dintre oamenii lui se îndreptară către poartă şi începură să ocupe poziţii de apărare. Se întoarse către Rudi.

— Cum te cheamă?

— Căpitanul Lutz.

— N-ai de ce te teme, căpitane Lutz, dumneata şi oamenii dumitale. Aveţi arme aici?

— Nu, cu excepţia pistoalelor Verey pentru semnalizări luminoase, din dotarea aparatelor. Pentru semnalizări. Semnalizări în caz de pericol.

— Să mi le aduci.

Zataki se întoarse şi se apropie de grupul celor din S-G. Rămase acolo cercetând chipurile. Rudi citi teama pe feţele iranienilor săi – bucătarii, mecanicii de sol, echipa de întreţinere, Jahan şi Yemeni, mangerul de la IranOil.

— Aceştia sunt toţi oamenii mei, spuse, încercând să-şi facă glasul să sune ferm. Toţi angajaţi ai S-G.

Zataki îi aruncă o privire, apoi se apropie şi mai mult şi Rudi trebui să depună mult efort ca să nu clipească din nou.

— Ştii ce înseamnă Mujhadin-al-Khalq? Fedain? Tudeh? întrebă cu voce scăzută, dominându-l cu puterea şi cu arma.

— Da.

— Bine.

După o pauză, Zataki se întoarse să privească tăcut, din nou, pe rând, iranienii. Se aşternu tăcerea. Brusc arătă cu degetul pe unul dintre bărbaţii din echipa de întreţinere. Omul tresări, apoi o rupse la fugă înnebunit, ţipând în farsi. Îl prinseră cu uşurinţă şi îl bătură până la leşin.

— Komitehul o să-l judece şi o să-l condamne în numele lui Allah.

Zataki îi aruncă o privire lui Rudi.

— Căpitane, spuse, cu gura transformată într-o linie subţire, te-am rugat să-mi aduci pistoalele Verey.

— Sunt în seif şi destul de în siguranţă, spuse Rudi la fel de aspru, însă fără să se simtă prea brav în sinea lui. Poţi să le iei oricând doreşti. Se află în aparate doar în timpul misiunii. Vreau să-l eliberaţi pe omul acela.

Fără vreun avertisment, Zataki îşi întoarse pistolul mitralieră şi izbi cu patul în capul lui Rudi, dar acesta, cu reflexe perfecte, îl prinse cu o mână, îl îndepărtă, îl smulse din mâinile omului şi, mai înainte ca arma să izbească pământul, muchia celeilalte palme coborî cu o lovitură zdrobitoare către gâtul neapărat al lui Zataki. Lovitura mortală se întrerupse la timp, abia atingând pielea celuilalt. Rudi se trase un pas înapoi, încolţit: toate armele erau îndreptate spre el. Din nou se aşternu tăcerea.

Oamenii lui aşteptau împietriţi. Zataki se holba furios la el. Umbrele se lungiseră şi mai mult şi o briză blinda se juca cu mâneca de vânt, făcând-o să pocnească uşor.

— Ridică arma!

În tăcerea şi mai adâncă, Rudi înţelese ameninţarea şi promisiunea din ea şi ştiu că viaţa lui şi ale celorlalţi se afla în cumpănă.

— Fowler, fă-o, ordonă el, şi se rugă să fi ales corect. Şovăitor, Fowler se apropie.

— Da, domnule! Vin chiar acu'!

Păru că trece o veşnicie până ce omul străbătu cei douăzeci de metri, dar nimeni nu-l opri şi unul dintre revoluţionari se dădu chiar la o parte din drum. Ridică arma, puse automat piedica şi o întinse precaut lui Zataki, cu patul înainte.

— Nu s-a îndoit şi, ei bine, e ca şi nouă, fiule! Conducătorul grupului luă arma, trase din nou

piedica şi toţi percepură acest sunet ca pe un tunet.

— Ştii să umbli cu o armă?

— Da... sigur că da. Noi... toţi mecanicii a... toţi a trebuit să facem un curs în RAF... Royal Air Force, răspunse Fowler, păstrându-şi privirile nedezlipite de ochii celuilalt şi gândindu-se: „Ce dracu' caut eu aici, în faţa împuţitului ăsta de pui de târfă? ” Putem să plecăm? Suntem civili, fiule, necombatanţi, ne rugăm de iertare, neutri!

Zataki zvâcni din deget către grupul celorlalţi.

— Întoarce-te acolo. Apoi se răsuci către Rudi.

— Unde ai învăţat karate?

— În armată. În armata germană.

— Ah! Germană? Eşti german? Germanii au fost buni cu Iranul, nu ca englezii sau americanii. Care sunt piloţii tăi? Numele şi naţionalitatea lor!

Rudi ezită, apoi arătă cu degetul:

— Căpitan Dubois, francez, căpitan Tyrer, Block şi Forsyth, englezi.

— Nici un american?

Simţi încă o dată stomacul strângându-i-se. John Ifyrer era american şi avea acte de identitate false. Apoi urechile lui prinseră zgomotul unui elicopter apropiindu-se, recunoscând sunetul înfundat, regulat al unui 206, şi cercetă automat cerul laolaltă cu toţi ceilalţi. Unul dintre revoluţionari lăsă să-i scape un ţipăt şi arătă în sus, în timp ce ceilalţi se repeziră să ocupe poziţii de apărare, împrăştiindu-se cu toţii, cu excepţia piloţilor. Toţi recunoscuseră însemnele.

— Toată lumea în hangar, porunci Zataki.

Elicopterul ajunse deasupra aeroportului şi începu să se rotească la trei sute de metri.

— E unul dintr-ale voastre?

— Da, dar nu de la baza asta.

Rudi îşi miji ochii privind în sus. Inima-şi iuţi bătăile când desluşi însemnele.

— Este EP-HXT de la baza noastră din Kowiss.

— Ce vrea?

— Evident: să aterizeze.

— Vezi cine-i la bord şi nu încerca vreo şmecherie! Împreună merseră la staţia radio din birou.

— HXT, mă auzi? HXT!

— HXT. Te aud bine. Aici căpitanul Starke de la Kowiss. Căpitane Lutz?

— Da, căpitanul Lutz, căpitane Starke, spuse, ştiind, după felul formal în care i se adresase, că avea la bord străini – poate duşmani – şi că şi Starke îşi dăduse seama că ceva era în neregulă acolo.

— Cer permisiunea să aterizez. Mai am puţin carburant şi am nevoie de alimentare. Am permisiunea radarului de la Abadan.

Riidi aruncă o privire către Zataki.

— Întreabă cine e în aparat, spuse omul.

— Cu cine eşti la bord? Urmă o pauză.

— Patru pasageri. Care-i problema?

Rudi aşteptă. Zataki nu ştia ce să facă. Oricare dintre bazele militare putea să asculte conversaţia.

— Să coboare lângă hangar.

— Ai permisiunea de aterizare, HXT! Pune-l Ungă hangarul estic.

— HXT.

Zataki se aplecă şi închise aparatul.

— Pe viitor ai să foloseşti emiţătorul numai cu permisiunea mea.

— Sunt rapoarte de rutină care se transmit la Abadan şi la radarul din Kharg. Operatorul meu radio...

Sângele înroşi obrazul lui Zataki, care strigă:

— Până la alte ordine, acest aparat va fi folosit numai dacă se află vreunul dintre noi aici. Nici un elicopter n-o să se ridice sau n-o să aterizeze fără aprobare. Eşti responsabil pentru asta.

Apoi furia se evaporă la fel de iute cum apăruse. Ridică arma. Piedica era încă trasă.

— Dacă ţi-ai fi continuat lovitura, mi-ai fi rupt gâtul şi-aş fi murit. Aşa-i?

După o pauză, Rudi dădu din cap.

— Aşa-i!

— De ce te-ai oprit?

— N-am ucis pe nimeni şi nu vreau să-ncep acum!

— Eu am ucis mulţi, în slujba lui Allah. Mulţi! Binecuvântat fie Allah! Mulţi. Şi am să mai ucid mulţi duşmani ai Islamului, cu ajutorul lui Allah.

Zataki puse piedica.

A fost voia Domnului că lovitura s-a oprit. Nimic mai mult. Nu pot să-ţi dau pe omul ăla. E iranian. Aici suntem în Iran şi el e duşmanul Iranului şi-al Islamului.

Priviră din hangar elicopterul ce se apropia. La bord erau patru pasageri, toţi civili, toţi înarmaţi cu pistoale mitralieră. Pe scaunul din faţă se afla un mullah şi o parte din încordarea lui Zataki se risipi. Nu însă şi mânia. În momentul în care elicopterul atinse solul, revoluţionarii lui năvăliră din ascunzători cu armele coborâte şi înconjurară aparatul. Din el ieşi mullahul Hussain. Chipul lui se aspri la vederea lui Zataki şi a duşmăniei afişate de acesta.

— Pacea fie cu tine. Sunt Hussain Kowissi din komitehul Kowiss.

— Bine ai venit în regiunea mea, în numele lui Allah, mullahule, zise Zataki şi mai întunecat. Sunt colonelul Zataki din komitehul Abadan. Noi conducem regiunea asta şi nu ne plac oamenii care se aşează între noi şi Allah.

— Suniţii şi şiiţii sunt fraţi, Islamul e Islam. Mulţumim fraţilor noştri suniţi de la câmpurile de petrol din Abadan pentru ajutorul lor. Avem de vorbit. Revoluţia noastră islamică încă nu a învins.

Crispat, Zataki dădu din cap, îşi chemă oamenii şi îl invită pe mullah să-l urmeze. Imediat Rudi alergă sub palele elicei.

— Ce dracu se-ntâmplă, Rudi, întrebă Starke din cabină, sfârşind procedura de aterizare şi mişcându-şi umerii care îl dureau.

Rudi îi povesti.

— Tu?

La fel de repede, Starke îi istorisi cele întâmplate în timpul nopţii în biroul colonelului Peshadi.

— Mullahul şi huliganii lui s-au întors la prânz şi erau să crape când am refuzat să decolez cu oameni înarmaţi la bord. Omule, să fi murit acolo, pe loc, da' nu decolam cu oameni înarmaţi! Asta ne face un fel de unelte ale revoluţiei şi revoluţia încă n-a prins pe nicăieri. Venind încoace am văzut sute de soldaţi şi baricade pe drumuri. Ochii lui pătrunzători cuprinseră baza şi grupurile de Gărzi Verzi aflate ici şi colo, restul echipajului rămas lângă barăci, sub pază, iar mecanicul încă zăcând în nesimţire.

— Ticăloşii! spuse şi coborâ.

Se întinse din nou şi se simţi mai bine.

— Până la urmă am ajuns la un compromis: ei şi-au păstrat armele, iar eu încărcătoarele şi le-am depozitat în compartimentul de bagaje.

Se opri. Mullahul se apropia de ei pe sub elicea ce se învârtea leneş.

— Cheia de la compartimentul de bagaje, te rog, căpitane, spuse.

Starke i-o întinse.

— N-avem timp să ne întoarcem înapoi la Kowiss şi să ajungem la Abadan.

— Nu poţi să zbori noaptea?

— Pot, dar e-mpotriva regulilor voastre. Ai avut cască şi ai auzit cât e de rău pe-aici. O să ne bâzâie elicopterele şi avioanele militare ca albinele, înainte de-a ajunge la jumătatea drumului. O să realimentez şi o să rămânem peste

noapte aici, cel puţin eu. Dumneata poţi oricând să capeţi vreun mijloc de transport de la amicii de-aici, dacă-i nevoie s-ajungi în oraş.

Hussain roşi.

— Ai puţin timp, americanule! spuse în farsi. Tu şi toţi paraziţii tăi imperialişti.

— Cum o vrea Allah, mullahule, cum o vrea Allah! Sunt gata de plecare după prima rugăciune, şi-atunci plec cu sau fără tine.

— Ai să mă duci la Abadan, şi-ai să aştepţi şi-apoi ai să te întorci la Kowiss, aşa cum vreau şi aşa cum a ordonat colonelul Peshadi!

Starke izbucni în engleză:

— Dacă ai să fii gata de plecare după prima rugăciune! Dar Peshadi n-a ordonat, nu-s sub ordinele lui sau ale tale sau ale IranOil. IranOil m-a rugat să te iau în cursa asta. Trebuie să realimentez pe drum la întoarcere.

Hussain spuse nervos:

— Foarte bine, o să plecăm în zori. Cât despre realimentare... se gândi o clipă...o să facem asta la Kharg.

Rudi şi Starke rămaseră cu gurile căscate.

— Cum o să primim permisiunea la Kharg? Kharg este loial, ăăă... adică încă sub controlul militarilor. O să vă zboare creierii!

Mullahul îl privi fără să clipească.

— Aşteptaţi aici până când komitehul va hotărâ. Într-o oră vreau să vorbesc cu Kowissul prin radio.

Se îndepărtă ca o furtună. Starke şopti:

— Ticăloşii ăştia sunt prea bine organizaţi, Rudi! Suntem în rahat până-n gât.

Rudi îşi simţea picioarele moi.

— Mai bine ne-am organiza şi noi, să ne pregătim s-o ştergem dracului de-aici.

— O să facem asta după masă. Tu ce faci?

— Credeam că-s mort. O să ne omoare pe toţi, Duke!

— Nu cred! Pentru un motiv oarecare suntem încă importanţi pentru ei. Au nevoie de noi şi de-aia Hussain dă înapoi, ca şi Zataki al tău. S-ar putea să ne înghiontească puţin ca să ne ţină în formă, dar cred că, cel puţin pentru viitorul apropiat, suntem importanţi într-un fel sau altul. Ei nu...

Starke încercă să-şi domolească durerea pe care o simţea în spate şi umeri.

— Mi-ar prinde bine sauna lui Erikki.

Îşi întoarseră privirile când un grup exuberant de Gărzi Verzi lăsă să-i scape în aer o rafală de mitralieră.

— Afurisiţii ăştia sunt săriţi. Din ce-am auzit, operaţia asta este parte a unei revolte generale împotriva armatei. Arme contra armelor. Cum stai cu recepţia? BBC sau Vocea Americii?

— Prost spre foarte prost şi bruiată în cea mai mare parte a nopţii. Sigur că Radio Iranul Liber se aude tare şi limpede ca întotdeauna...

Era vorba de staţia de radio sovietică amplasată chiar dincolo de graniţă, la Baku, pe malul Mării Caspice.

—...iar Radio Moscova se aude de parcă ar fi chiar în curtea noastră, ca întotdeauna.

CAPITOLUL 7

Lângă Tabriz; *ora 6*, *05 seara*. În munţii acoperiţi de zăpadă, departe în nord, în apropierea graniţei sovietice, elicopterul JR 206 al lui Petikin urca iute. În lungul trecătorii; zbură razant peste o creastă, pe deasupra copacilor, urmând şoseaua.

— Tabriz Unu, HFC de la Teheran! Mă auziţi? Chemă din nou. Nici un răspuns. Lumina era în scădere, soarele târziu al după amiezei era ascuns după norii groşi, aflaţi la numai câţiva zeci de metri deasupra lui, cenuşii şi încărcaţi de zăpadă. Încercă din nou să prindă baza. Era foarte obosit, cu faţa plină de lovituri şi dureroasă de la bătaia pe care o primise. Mănuşile şi pielea crăpată a degetelor îl stânjeneau când apăsa butonul de emisie.

— Tabriz Unu, HFC de la Teheran! Mă auziţi?

Din nou nici un răspuns, dar asta nu-l îngrijora. În munţi, comunicaţiile radio erau întotdeauna proaste, nu era aşteptat; deci Erikki Yokkonen sau managerul bazei n-avusese nici un motiv ca să pună pe cineva de serviciu la emiţător. Pe măsură ce drumul urca, plafonul de nori se apropia, dar observă mulţumit că creasta din faţă era încă vizibilă şi, odată trecut de ea, drumul cobora, şi acolo, o jumătate de kilometru mai departe, se afla baza.

În dimineaţa aceea îi trebuise mult mai mult decât se aşteptase ca să ajungă cu maşina la mica bază militară aeriană de la Galeg Morghi, nu departe de Aeroportul Interaţional Teheran, şi, deşi părăsise apartamentul înaintea zorilor, ajunsese acolo când soarele palid se ridicase destul de sus pe cerul poluat, plin de fum.

Fusese nevoit să facă multe ocoluri. Încă se mai duceau lupte de stradă şi multe dintre drumuri erau blocate, unele deliberat, cu baricade, dar cele mai multe cu resturile caroseriilor incendiate ale automobilelor sau autobuzelor. Multe cadavre zăceau răspândite pe trotuarele şi străzile acoperite de zăpadă, mulţi răniţi, iar de două ori poliţişti furioşi îl întorseseră înapoi. Dar perseverase şi alesese un traseu şi mai ocolitor. Când ajunsese, spre surpriza lui, poarta lor dinspre acea parte a bazei unde ţineau cursurile de antrenament era deschisă şi nepăzită. Acolo trebuiau să se afle santinelele aviaţiei. Îşi parcase maşina la adăpost în hangarul S-G, dar nu găsise la datorie pe nimeni din echipa minimă de întreţinere de zi sau din personalul de sol. Era o zi rece, şi el era îmbrăcat în echipament îmblănit de zbor. Zăpada acoperise câmpul şi cea mai mare parte

a pistelor de decolare. Aşteptând, îşi verificase elicopterul pe care avea de gând să-l ia. Totul fusese în regulă.

Piesele de schimb de care era nevoie la Tabriz, rotorul anticuplu şi două pompe hidraulice, se aflau în compartimentul de bagaje. Rezervoarele erau pline, ceea ce-i dădea o autonomie de două ore şi jumătate sau trei, patru – cinci sute de kilometri, în funcţie de vânt, altitudine şi viteză. Trebuia totuşi să realimenteze în drum. Planul de zbor îi ceream-o facă la Bandar-e Pahlavi, un port la Marea Caspică. Împinsese elicopterul pe pista de ciment fără mare greutate. Apoi porţile Iadului se deschiseseră şi se trezise în mijlocul unei bătălii.

Camioane încărcate cu soldaţi ţâşniseră pe poartă, tăind câmpul de-a curmezişul, întâmpinate de o grindină de gloanţe trase din hangarele, barăcile şi clădirile administraţiei unităţii militare. Alte camioane goneau în lungul drumului de centură, trăgând din mers, apoi li se alăturase un transportor blindat Bren, pe şenile, revărsând flăcări pe ţeava mitralierei. Uluit, Petikin recunoscuse pe umeri şi pe căşti însemnele Nemuritorilor. În urma lor veniseră autobuze blindate încărcate cu poliţişti şi alţi oameni înarmaţi, ce se-mprăştiaseră prin partea de bază unde se afla el, punând stăpânire pe ea.

Înainte de a-şi da seama ce se-ntâmplă, patru dintre ei îl înşfăcaseră şi-l târâseră către unul din autobuze, strigând la el în farsi.

— Pentru Dumnezeu, nu vorbesc farsi! strigase la rândul lui, încercând să se smulgă din strânsoare.

Unul dintre ei îl izbise în stomac şi el icnise, se smulsese şi îşi lovise agresorul în faţă. În aceeaşi clipă, celălalt scosese pistolul şi trăsese. Glonţul trecuse prin gulerul scurtei de zbor, ricoşând violent de laterala unui autobuz, lăsând scântei de cordită arsă în urma lui. Îngheţase. Cineva îl izbise puternic peste gură cu dosul palmei, iar alţii începuseră să-l lovească cu pumnii şi picioarele. În clipa aceea se apropiase un ofiţer de poliţie.

— American? Eşti american! spusese furios într-o engleză proastă.

— Sunt englez, gâfâise Petikin cu gura plină de sânge, încercând să se elibereze de oamenii care îl împinseseră cu spatele de capota unui autobuz. Sunt de la S-G Helicopters şi asta este...

— American, sabotor.

Omul îi proptise ţeava revolverului sub nas şi Petikin văzuse degetul încordându-se pe trăgaci.

— Noi, de la SAVAK, ştim că voi, americanii, sunteţi cauza tuturor necazurilor!

Înnebunit de groază, auzise o voce strigând în farsi şi simţise braţele de fier care îl ţineau slăbind strânsoarea. Fără să-i vină a crede, zărise în faţa lui un tânăr căpitan de paraşutişti, englez, îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj şi cu o beretă roşie pe cap, şi doi soldaţi scunzi, cu chipuri orientale, înarmaţi până-n dinţi, cu grenade agăţate de diagonalele de piele şi raniţe în spate.

Nonşalant, căpitanul arunca cu mâna stângă în sus şi-n jos o grenadă, ca pe o portocală. La centură purta un revolver şi, într-o teacă, un cuţit cu o formă curioasă. Se oprise brusc şi arătase către Petikin, apoi spre elicopter, strigând furios la poliţişti în farsi; făcuse un semn imperios din mână după care îl salutase pe Petikin.

— Pentru Dumnezeu, încearcă să arăţi important, căpitane Petikin, spusese repede, cu un plăcut accent scoţian.

Izbise peste mână un poliţist care-l apucase de braţ pe Petikin.

Unul dintre ceilalţi se pregătise să ridice arma, dar se oprise când căpitanul smulsese cuiul de siguranţă de la grenadă, strângând însă bine levierul în mână. În aceeaşi clipă oamenii lui îşi armaseră pistoalele mitralieră, cu mişcări nepăsătoare, dar foarte atenţi. Cel mai în vârstă dintre cei doi zâmbise, mişcându-şi uşor cuţitul în teacă.

— Elicopterul e gata de zbor?

— Da, da, este! se bâlbâise Petikin

— Saltă-l sus cât de repede poţi, lasă uşile deschise şi când eşti gata să pleci fă-mi semn cu degetul şi-o să sărim toţi înăuntru. Pregăteşte-te să te depărtezi jos şi iute. Tenzing, du-te cu el.

Ofiţerul făcuse un semn scurt cu degetul către elicopterul aflat la patruzeci şi cinci de metri mai departe şi se întorsese cu spatele, trecând din nou pe farsi. Îi înjurase pe iranieni, ordonându-le să plece în cealaltă parte, unde bătălia se domolise puţin. Soldatul numit Tenzing îl însoţise pe Petikin, care era încă ameţit.

— Vă rog, grăbiţi-vă, sahib, spusese şi se sprijinise de una dintre uşi, cu arma pregătită.

Petikin n-avuse nevoie de altă încurajare. Alte maşini blindate trecuseră în goană pe lângă ei, fără să le dea atenţie, ca şi celelalte grupuri de poliţişti sau militari care încercau disperaţi să pregătească apărarea bazei împotriva gloatei care putea fi auzită apropiindu-se. În spatele lor, ofiţerul de poliţie se certa furios cu paraşutismul, în timp ce ceilalţi aruncau peste umăr priviri neliniştite către locul de unde se auzeau apropiindu-se strigătele de „Allah-u Akbar!”. Amestecate cu ele, se auzeau focuri de armă şi câteva explozii. La două sute de metri mai departe, pe drumul de centură, avangarda mulţimii incendie o maşină parcată şi aceasta explodă. Motoarele elicopterului se treziseră la viaţă şi sunetul lor îl înfurie pe ofiţerul de poliţie, dar o falangă de tineri civili înarmaţi atacase poarta din cealaltă direcţie. Cineva strigase: mujhadinii! Imediat, toţi cei aflaţi de partea aceasta a bazei se grupaseră ca să îi intercepteze şi începuseră să tragă. Folosindu-se de diversiune, căpitanul şi celălalt soldat alergaseră către elicopter, săriseră în el, iar Petikin trăsese maneta de gaze la maximum, pornind ca o săgeată la câţiva centimetri deasupra ierbii, zigzagând ca să se ferească de un camion în flăcări, apoi urcase glonţ, clătinându-se ca beat, spre înaltul cerului. Căpitanul alunecase,

gata-gata să scape grenada din mână, neputând să pună la loc cuiul de siguranţă din pricina mişcărilor bruşte ale elicopterului. Se aşezase pe scaunul din faţă şi, ţinându-se disperat de el, deschisese uşa, aruncând grenada cu grijă afară, urmărindu-i curba prelungă către pământ. Explodase fără să rănească pe nimeni.

— Minunat, spusese.

Închisese uşa şi-o asigurase, îşi pusese centura, se convinsese că cei doi soldaţi erau în regulă şi ridicase degetul mare către Petikin. Acesta abia îl băgase în seamă. Odată ieşit din spaţiul aerian al Teheranului, aşezase elicopterul în mărăcinişuri, departe de orice drum sau sat, şi căutase găuri de gloanţe în fuzelaj. Când se convinsese că nu era nici una, respirase uşurat.

— Christoase! Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, căpitane! spusese, întinzându-i mâna, chinuit de o migrenă cumplită. La început am crezut că eşti un afurisit de miraj, căpitane...

— Ross. Acesta-i sergentul Tenzing şi acesta, caporalul Gueng.

Petikin strânsese mâinile tuturor şi le mulţumise. Erau oameni mărunţi, veseli, vânjoşi şi supli. Tenzing era mai în vârstă, trecut de cincizeci de ani.

— Cerul v-a trimis!

Ross zâmbise cu dinţi foarte albi pe chipul ars de soare.

— Nu prea ştiam cum o să scăpăm de acolo. N-ar fi fost o soluţie prea bună să ne batem cu poliţia, cu oricine, că veni vorba, chiar şi cu cei din SAVAK.

— Aşa-i!

Petikin nu mai văzuse vreodată ochi atât de albaştri la un bărbat. Apreciase că avea aproape treizeci de ani.

— Ce dracu' se-ntâmpla acolo?

— Se răsculaseră nişte aviatori şi nişte ofiţeri, iar loialiştii veniseră să pună capăt revoltei. Auzisem că se apropiau simpatizanţi de-ai lui Khomeini şi de stânga ca să-i ajute pe răsculaţi. Ce balamuc!

— N-am cum să-ţi mulţumesc mai mult! De unde-mi şti numele?

— Ei, auzisem vag la Tabriz. de planul dumitale de zbor prin Bandar-e Pahlavi şi-am fi vrut să ne iei şi pe noi. Întârziasem şi ne gândeam că te-am pierdut. Am avut o groază de piedici. Oricum, suntem aici. Mulţumim lui Dumnezeu pentru asta!

— Sunteţi gurka*!

— Doar, ăă... cum să zic... cătane bătrâne, ca să zic aşa.

Petikin dăduse gânditor din cap. Băgase de seamă că, în afară de Ross, care purta gradele de căpitan, şi de beretele roşii, nici unul dintre ei nu avea însemne de armă pe umăr.

— Cum află „cătanele bătrâne” de aprobările de zbor?

---

* Trupe coloniale engleze de elită, recrutate în tona indo-nepaleză.

— De fapt nu prea ştiu, spusese nevinovat Ross. Eu doar mă supun ordinelor.

Aruncase o privire în jur. Terenul era plat, pietros, deschis din toate părţile şi acoperit cu o zăpadă rece.

— Nu crezi c-ar trebui să plecăm? Suntem cam expuşi aici.

Petikin se întorsese în cabină.

— Ce se-ntâmplă la Tabriz?

— De fapt, am vrea să ne laşi înainte de Bandar-e Pahlavi, dacă nu te deranjează.

— Sigur.

Petikin începuse automat procedura de decolare.

— Ce se întâmplă acolo?

— Să zicem că trebuie să întrebăm un om ceva despre un câine.

Petikin râsese, căci îi deveniseră simpatici.

— Sunt o mulţime de câini prin jur. Bandar-e Pahlavi să fie şi n-am să mai pun întrebări.

— Iartă-mă, dar ştii cum e. Aş aprecia, de asemenea, dacă mi-ai uita numele şi că am fost la bord.

— Şi dacă mă întreabă autorităţile? Au fost mulţi de faţă la plecarea noastră.

— N-am dat nici un nume. Ţi-am ordonat doar. Ross rânji – cu ameninţări îngrozitoare.

— Au right. Dar n-am să-ţi uit numele.

Petikin aterizase la câţiva kilometri, de periferiile portului Bandar-e Pahlavi. Ross alesese locul de aterizare pe o hartă pe care o avea cu el. Era o plajă acoperită de dune de nisip, la bună distanţă de orice sat, lângă apele albastre, placide, ale Mării Caspice. Bărci de pescuit punctau marea, cumuluşi mari pluteau pe cerul însorit. Ţinutul părea tropical, aerul era umed şi plin de insecte, nu erau urme de ninsoare, deşi, dincolo de Teheran, Munţii Elburs erau acoperiţi cu zăpadă. Era foarte neregulamentar să aterizezi fără aprobare, dar Petikin chemase de două ori aeroportul Bandar-e Pahlavi, unde trebuia să realimenteze, şi nu primise nici un răspuns, aşa că-şi zisese că era destul de acoperit. Putea oricând să acuze o situaţie de urgenţă.

— Mult noroc şi mulţumesc din nou, spusese, strângându-le din nou mâinile. Dacă vreodată aveţi nevoie de vreun serviciu, orice, e asigurat.

Se depărtaseră la iuţeală în susul dunelor, cu raniţele pe umeri. Fusese ultima dată când îi văzuse.

— Tabriz Unu, mă auzi?

Se rotea nehotărât la înălţimea regulamentară de două sute de metri, apoi coborî mai jos. Nici un semn de viaţă şi nici o lumină aprinsă. Ateriza în apropierea hangarelor, cuprins de un sentiment ciudat. Rămase un timp acolo, pregătit pentru decolare imediată, neştiind la ce să se aştepte. Ştirile despre

aviatorii care se răsculaseră la Teheran, îndeosebi cei din presupusa elită a forţelor aeriene, îl tulburaseră foarte mult.

Nu veni nimeni. Nu se întâmplă nimic. Fără prea mare tragere de inimă, încuie cabina cu multă grijă şi ieşi, lăsând motoarele să meargă. Era foarte primejdios şi împotriva regulamentului. Foarte primejdios, pentru că dacă comenzile scăpau era posibil ca elicopterul să salte şi să scape de sub control. Dar nu vreau să fiu luat prin surprindere, îşi zise neliniştit. Verifică comenzile şi se îndreptă repede prin zăpadă către birouri.

Birourile erau pustii, ca şi hangarele, cu excepţia unui JR 212 dezasamblat. Rulotele erau goale, nici urmă de oameni sau vreun semn de luptă. Ceva mai liniştit, străbătu baza cât de iute putu. În cabana lui Erikki Yok-konen se afla o sticlă goală de vodcă. În frigider era una plină. Şi-ar fi dorit foarte mult o înghiţitură, dar pilotajul şi alcoolul nu făceau casă bună.

Mai găsi acolo o sticlă cu apă, nişte pâine iraniană şi şuncă uscată. Bău mulţumit apa.

O să mănânc numai după ce am să inspectez locul, îşi zise. În dormitor, patul era făcut, dar o pereche de pantaloni zăcea aruncată lângă el. Treptat descoperi şi alte semne de plecare grăbită. Celelalte rulote dezvăluiră şi ele alte urme. Nici un mijloc de transport nu se afla pe teritoriul bazei şi Range Roverul roşu al lui Erikki dispăruse şi el. Era limpede că baza fusese părăsită oarecum în grabă. Dar de ce? Scrută cerul. Vântul se înteţise şi îl auzea şuierând prin pădurea încărcată de zăpadă, acoperind mormăitul înfundat al motoarelor elicopterului. Simţi răceala prin jacheta de zbor şi pantalonii matlasaţi şi cizmele îmblănite. Trupul lui jinduia după un duş fierbinte sau, şi mai bine, după o baie de aburi în sauna lui Erikki; după masă, un pat curat, un grog fierbinte şi un somn de opt ore.

Vântul nu-i încă o problemă, îşi zise, dar mai am o oră de lumină, în cel mai bun caz, ca să realimentez şi să mă-ntorc, prin trecătoare, jos în câmpie. Sau să rămân peste noapte aici.

Petikin nu era un om al pădurii şi nici al muntelui. Cunoştea deşertul, savana şi jungla, veldul* şi Ţinutul Mort al Arabiei Saudite. Întinderile vaste, deschise, ale câmpiei nu-l ameţiseră niciodată. Frigul însă da, şi zăpada da.

Mai întâi să realimentez, se gândi, dar în depozit nu era nici un pic de combustibil. Deloc. Erau multe butoaie de o sută cincizeci de litri, dar toate goale.

Asta e, îşi spuse, încercând să-şi stăpânească panica. Mai am destul în rezervoare pentru cei două sute patruzeci de kilometri până la Bandar-e Pahlavi. Aş putea merge până la aeroportul Tabriz ori să încerc să învârtesc ceva la depozitul ExTex de la Ardabil, dar e al dracului de aproape de graniţa sovietică.

---

* Denumire a platourilor golaşe din Africa dcSud.

Cercetă din nou cerul. Fir-ar al dracului! As putea opri aici sau undeva pe drum. Ce să fac? Aici e mai sigur. Opri motoarele şi împinse aparatul în hangar, încuind uşile. Tăcerea devenise asurzitoare. Şovăi, apoi ieşi şi încuie uşa. Paşii lui făceau zăpada să trosnească. Rafalele

vântului îl izbiră tot drumul către cabana lui Erikki. La jumătatea drumului se opri cu un nod în stomac. Simţea că îl priveşte cineva. Se uită în jur, scormonind cu ochii şi urechile pădurea şi baza. Mâneca de vânt dansa în bătaia vântului care mişca vârfurile copacilor, făcându-i să trosnească, şuierând printre trunchiurile pădurii, şi brusc îşi aminti de Tom Lochart stând lângă focul de tabără la Zagros, într-una dintre excursiile lor de schi, istorisind legenda canadiană a lui Wendigo, duhul rău al pădurii adus de vântul sălbatic, care pândeşte în vârfurile copacilor şuierând, aşteptând să te prindă nepregătit şi-apoi, pe neaşteptate, se-aruncă asupra ta, iar tu te-nspăimânţi şi încerci să fugi, dar nu poţi scăpa şi simţi răsuflarea îngheţată în ceafă şi alergi şi alergi cu paşi din ce în ce mai mari până când picioarele nu mai sunt altceva decât cioturi însângerate şi-atunci Wendigo te prinde şi te duce în vârfurile copacilor, unde mori.

Se cutremură. Detesta singurătatea. Ciudat, nu m-am gândit niciodată la asta, dar n-am fost aproape niciodată singur. Întotdeauna e cineva în preajma mea, mecanic sau pilot sau prieten, sau Genny, Mac ori Claire, pe vremuri.

Privea încă intens pădurea. Undeva, în depărtare, începură să latre câini. Senzaţia că se afla cineva acolo persista, foarte puternică. Cu un efort, îşi alungă neliniştea, se întoarse la elicopter şi căută pistolul de semnalizare Verey. Purtă pistolul cu ţeava boantă, supracalibrată, ostentativ la vedere, pe tot drumul de întoarcere către cabana lui Erikki şi se simţi mai mulţumit avându-l şi chiar şi mai mulţumit când încuie uşa şi trase perdelele.

Noaptea coborî repede. În întuneric, animalele porniră după pradă.

Teheran; *ora 7*, *05 seara*. Obosit şi flămând, McIver trecea pe bulevardul rezidenţial pustiu, mărginit de copaci. Toate luminile de pe stradă erau stinse şi el îşi croia drum cu grijă prin semiîntuneric, printre troienele de zăpadă viscolite pe lângă pereţii caselor de pe fiecare parte a străzii. În depărtare se auzeau focuri de armă şi vântul rece purta cu el strigătul: Allahhh-u Akbarrr! Dădu colţul şi aproape se izbi de un tanc Centurion, parcat pe jumătate pe trotuar. câteva secunde fu orbit de lumina unei lanterne.

Nişte soldaţi ieşiră dintr-o ascunzătoare.

— Cine sunteţi, aga, spuse într-o engleză bună un tânăr ofiţer. Ce faceţi aici?

— Sunt căpitanul McIver... Duncan, Duncan McIver... Merg spre casă de la birou şi... şi apartamentul meu este de partea cealaltă a parcului, după celălalt colţ.

— Documentul de identitate, vă rog!

Cu mişcări atente, McIver strecură mâna în buzunarul interior. Simţi acolo, alături de celelalte acte de identitate, cele două mici fotografii – una a Şahului, cealaltă a lui Khomeini – dar din pricina zvonurilor din cursul zilei nu se putu hotărî care ar fi fost potrivită de dat la iveală. Ofiţerul examina actele la lumina lanternei. McIver se acomodase cu întunericul şi sesiză oboseala, barba nerasă şi uniforma şifonată a omului. Soldaţii îl priveau în tăcere. Nici unul nu fuma, ceea ce i se păru curios. Tancul se înălţa ameninţător deasupra lor, de parcă ar fi aşteptat să izbească.

— Mulţumesc.

Ofiţerul îi înapoie documentul uzat. Alte focuri de armă, mai aproape de data asta. Soldaţii aşteptau, privind noaptea.

— Ar fi bine să nu ieşiţi după lăsarea întunericului, aga. Noapte bună!

— Da, mulţumesc. Noapte bună!

McIver porni mai departe uşurat, întrebându-se dacă erau loialişti sau răsculaţi. Christoase, dacă unele unităţi se revoltă şi altele nu, o să fie încurcătura dracului!

Altă intersecţie, strada aceasta şi parcul la fel de întunecate şi pustii, locuri care nu cu multă vreme în urmă fuseseră luminate feeric, alte lumini izvorând din ferestrele clădirilor din jur, servitori şi lume şi copii grăbindu-se încolo şi-ncoace, toţi veseli, multă zarvă şi râsete.

Asta-i ceea ce-mi lipseşte cel mai mult, se gândi. Râsul. Mă întreb dacă se vor mai întoarce vreodată acele vremuri.

Ziua începuse prost, fără telefoane, fără contact radio cu Kowiss şi nu reuşise să comunice cu nici una dintre celelalte baze. Din nou nu se prezentase la lucru nici unul dintre angajaţii biroului, ceea ce îl iritase şi mai mult. De câteva ori încercase să-i trimită un telex lui Gavallan, dar nu putuse obţine legătura.

— Mâine o să fie mai bine, rosti cu voce tare, găsind pustietatea străzii neplăcută.

Blocul lor avea patru etaje, ei ocupând unul dintre apartamentele de la ultimul nivel. Casa scărilor era luminată vag, tensiunea scăzuse din nou la jumătate, iar liftul nu funcţiona de luni de zile. Urcă obosit treptele, lumina palidă făcând urcuşul şi mai sumbru. Dar în apartament, luminările erau deja aprinse şi moralul lui se îmbunătăţi.

— Salut, Genny, spuse închizând uşa şi atârnându-şi în cuier vechiul pardesiu englezesc. E vreme de-un whisky.

— Duncan, sunt în sufragerie. Vino aici o clipă! Străbătu cu paşi mari coridorul, se opri în uşă şi

rămase cu gura căscată. Masa era încărcată cu o duzină de feluri de mâncare iraniene şi boluri cu fructe şi, pretutindeni, lumânări. Genny şi Şeherazada zâmbeau vesele.

— O, Doamne, Şeherazada! Astea-s de la tine? Mă bucur să te văd!

— Şi eu mă bucur să te văd. Mac, arăţi mai tânăr în fiecare zi, amândoi, de fapt! Iertaţi-mă că vă deranjez, spuse dintr-o suflare cu vocea ei gâlgâitoare şi veselă, dar mi-am amintit că ieri a fost aniversarea nunţii voastre, pentru că e cu cinci zile înaintea zilei mele de naştere şi ştiu cât de mult îţi plac horishtul cu carne de miel şi polo şi celelalte lucruri, aşa că le-am adus, Hassan, Deva şi cu mine, şi luminările...

Nu era mai înaltă de un metru şaizeci, genul de frumuseţe persană pe care Omar Khayyam o imortalizase în versuri. Se ridică.

— Acum, că te-ai întors, eu plec.

— Aşteaptă o secundă, de ce nu rămâi să mănânci cu noi.

— O, dar nu pot, oricât de mult aş vrea. Tata dă o petrecere diseară şi eu trebuie să particip. Ăsta este doar un mic dar şi o să-l las pe Hassan să servească şi să strângă, după asta şi eu sper să petreceţi minunat! Hassan! Deva!

Îi îmbrăţişa pe Genny şi pe McIver şi alergă la uşă unde o aşteptau cei doi servitori. Unul dintre ei îi ţinu haina de blană. Se-mbrăcă, apoi îşi înfăşură vălul negru al chadondui în jurul trupului. Îi trimise încă o bezea lui Genny şi plecă grăbită, însoţită de celălalt servitor.

Hassan, un bărbat de 30 de ani, înalt, purtând o tunică albă şi pantaloni negri şi un zâmbet larg pe faţă, încuie uşa.

— Să servesc cina, doamnă? întrebă în farsi.

— Da, te rog, peste zece minute, spuse ea fericită. Dar mai întâi stăpânul ar vrea un whisky.

De îndată Hassan se îndreptă către dulap, turnă băutura şi aduse apa. Apoi se înclină şi plecă.

— Pentru Dumnezeu, Gen, e ca pe vremuri! spuse McIver luminându-se la faţă.

— Da. E-o prostie nu-i aşa, dar asta a fost acum doar câteva luni...

Până atunci avuseseră un cuplu încântător: o bucătăreasă exemplară, pricepută la mâncăruri europene şi iraniene, şi soţul ei, un ipohondru leneş, pe care McIver o poreclise Ali Baba. Amândoi dispăruseră dintr-o dată, ca aproape toţi servitorii cetăţenilor străini, fără nici o explicaţie, fără nici un avertisment.

— Mă întreb dacă sunt bine, Duncan!

— Sigur că da. Ali Baba a fost un şmecher şi cred c-a pus destul deoparte ca să le-ajungă pentru o lună de trândăveală. Paula a plecat?

— Nu, rămâne şi noaptea asta. Nogger nu. Au fost la o masă cu o parte din echipajul ei de la Alitalla.

Sprâncenele i se arcuiră.

— Nogger al nostru e sigur că e coaptă pentru înghesuială, sper că se înşeală. Îmi place Paula.

Ascultară zgomotele făcute de Hassan în bucătărie.

— E cel mai minunat sunet din lume. McIver rânji şi ridică paharul.

— Mulţumim Domnului pentru Şeherazada, că ne-a scăpat de spălat vasele.

— Asta-i cea mai bună parte dintre toate, oftă Genny. Şeherazada e o fată atât de drăguţă şi de grijulie; iar Tommy e-atât de norocos! Şeherazada zice că trebuie să se-ntoarcă mâine. Să sperăm c-o s-aducă ceva scrisori. Ai dat de Andy?

— Nu, nu încă.

McIver se hotărî să nu pomenească de tanc.

— Crezi că l-am putea împrumuta pe Hassan sau pe unul dintre ceilalţi servitori ai ei câteva zile pe săptămână? Te-ar ajuta foarte mult.

— N-aş vrea să-i cer asta, ştii cum e...

— Cred că ai dreptate, e-al dracului de stânjenitor. De la o vreme devenise aproape imposibil pentru cetăţenii străini să afle ajutor în casă. Până în urmă cu câteva luni fusese uşor să găsească servitori minunaţi, grijulii, cu ajutorul cărora întreţinerea unei case, cumpărăturile deveneau de obicei o joacă.

— Asta a fost unul dintre cele mai bune lucruri în Iran, spuse ea. Însemna atât de mult. Tot chinul unui trai într-o ţară atât de străină...

— Tu încă te mai gândeşti la ea ca străină, după atâta vreme?

— Mai mult ca niciodată. Am simţit întotdeauna că toată amabilitatea, politeţea celor câţiva iranieni pe care i-am întâlnit alcătuiesc doar un fel de pojghiţă, că adevăratele lor sentimente sunt cele care se dau acum pe faţă. Nu vreau să spun toată lumea, desigur, nu prietenii noştri; Annoush, de exemplu, e una dintre cele mai drăguţe şi mai binevoitoare persoane din lume.

Anoush era soţia generalului Valik, cel mai important dintre partenerii din Teheran.

— Majoritatea soţiilor simt asta, Duncan, adăugă ea, pierdută în nemulţumirea ei. Poate că de-aia toţi străinii se strâng unii lângă ceilalţi, şi toate petrecerile astea, după-amiaza tenis, sau ieşirile împreună la schi, sau cu arca, sau weekend la Marea Caspică, servitorii purtând şuleţele cu mâncare şi făcând curăţenie... Îmi inchipuiam că o să trăim ca la Riley, dar s-a isprăvit...

— Or să se-ntoarcă vremurile alea, sper din tot sufletul, atât pentru ei, cât şi pentru noi. În drum spre casă am realizat brusc ce-mi lipsea cel mai mult: râsetele. Se pare că nu mai râde nimeni. Vreau să spun, pe stradă. Nici măcar copiii.

McIver îşi bea whiskyul cu înghiţituri mici şi rare.

— Da, şi îmi lipseşte râsul foarte mult. Îmi lipseşte şi Hui. Îmi pare rău că a fost nevoit să plece – totul era pus foarte bine în ordine în ceea ce ne priveşte, până nu demult. Sărmanul, în ce situaţie împuţită l-am băgat, pe el şi minunea aia de nevastă a lui, după toată prietenia pe are ne-a arătat-o! Mă simt destul de ruşinat – cu siguranţă că a făcut tot ce a fost în stare pentru

poporul lui. Din nefericire, Genny, pentru cei mai mulţi dintre ei e pare că n-a fost îndeajuns.

— Ştiu. Trist. Viaţa-i foarte tristă câteodată. Ei, n-are ost să plângi după laptele dat în foc! Ţi-e foame?

— Se pare că da.

Luminările făceau încăperea să pară caldă şi plăcută şi îndepărtau răceala apartamentului. Perdelele trase îi apărau de noapte. Hassan aduse imediat castroanele aburinde cu diferite feluri de horisht – însemnând literar supă, dar părând mai degrabă o tocană groasă de miel, pui şi legume, stafide şi mirodenii felurite – şi polo, deliciosul orez iranian, opărit şi apoi dat la cuptor într-un vas uns cu unt, până când formează o crustă tare, galben-aurie, una dintre mâncărurile lor favorite.

— Binecuvântată fie Şeherazada. E ca o bucurie pentru ochii înlăcrimaţi.

Genny zâmbi.

— Da, este. Şi Paula la fel.

— Nici tu nu eşti rea, Gen!

— Nu te cred, da' te las totuşi să-ţi pui boneţica la noapte. Şi-acum, după cum ar zice Jean-Luc, bon appetit!

Mâncară cu poftă preparatele excepţionale ce le aminteau amândoura de mesele pe care le serviseră în casele prietenilor lor.

— Gen, am dat la prânz peste tânărul Christian Tollonnen. Îţi aduci aminte de prietenul lui Erikki, de la Ambasada Finlandeză? Mi-a spus că paşaportul lui Azadeh e gata. Asta-i bine, dar ce m-a zguduit a fost că a zis, în trecere, că aproape opt din zece dintre prietenii sau cunoştinţele sale iraniene nu mai sunt în Iran şi, dacă acest nou exod o va ţine tot aşa, în curând n-or să mai rămână pe aici decât mullahii şi turma lor. Atunci am început să socotesc şi am descoperit aproape aceeaşi proporţie printre cei pe care i-am numi clasa de mijloc.

— Nu îi condamn că pleacă. Aş face acelaşi lucru. Adăugă aproape involuntar: Nu cred că Şeherazada ar pleca.

McIver sesiză o tonalitate deosebită în vocea ei şi-o cântări din priviri.

— Zău!?

Genny se jucă cu o bucăţică aurie de coajă. Se răzgândi

— Mai devreme se hotărâse să nu-i spună nimic.

— Pentru Dumnezeu, nu-i spune nimic lui Tom, o să facă un infarct! Nu ştiu cât de mult din cele ce spun sunt adevărate şi câte sunt doar nişte năzăreli ale unei fetiţe idealiste, dar mi-a şoptit fericită că şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei la Doshan Tappeh, unde, spunea ea, a fost o adevărată insurecţie, cu arme, grenade şi tot restul...

— Christoase!

—... şi a fost activ de partea celor pe care i-a numit „glorioşii noştri luptători pentru libertate” – care s-au dovedit a fi răsculaţii din Forţele Aeriene,

câţiva ofiţeri şi Gărzile Verzi, sprijiniţi de mii de civili – împotriva poliţiei, trupelor loialiste şi a Nemuritorilor...

CAPITOLUL 8

Aeroportul Bandar-e Delăm, *ora 7*, *50 seara*. Odată cu asfinţitul sosiseră alţi revoluţionari înarmaţi şi acum la toate hangarele şi pe toate drumurile ce duceau către aeroport erau postate santinele. Zataki îi spusese lui Rudi Lutz că nici un membru al personalului S-G nu putea să părăsească zona fără o aprobare prealabilă şi că trebuiau să continue ca şi până atunci treburile şi că unul sau mai mulţi dintre oamenii săi vor însoţi fiecare zbor.

— Nu se va întâmpla nimic dacă vă veţi supune ordinelor, spusese Zataki. Este o situaţie temporară, pe parcursul trecerii de la guvernul ilegal al Şahului la noul guvern al Poporului.

Dar nervozitatea lui şi a adunăturii sale nedisciplinate dezicea toată această încercare de a părea încrezător.

Starke auzise unele murmure şi îi spusese lui Rudi că se aşteptau să sosească în orice moment trupe loiale Şahului, care să pornească un contraatac. până când Rudi, el şi un alt pilot american, John Tyrer, reuşiră să ajungă la staţia radio din rulota lui Rudi, cea mai mare parte a buletinului de ştiri se isprăvise. Puţin din ce mai auziră erau numai veşti proaste.

„... şi guvernele Arabiei Saudite, Kuweitului şi Irakului se tem că tulburările politice din Iran vor destabiliza întreaga zonă a Golfului Persic. Ni se transmite că sultanul Omanului ar fi afirmat că problema e mai mult decât o simplă răspândire a unor idei sau curente politice, ci o altă acoperire convenabilă ca Rusia Sovietică să-şi poată folosi lanţul de state satelit ca să creeze un imperiu colonial în Golf, cu ţelul final de a stăpâni strâmtoarea Hormuz.

Din Iran se comunică cum că în timpul nopţii s-au purtat lupte grele între ofiţerii şcolii de aviaţie pro-Komeini, de la baza aeriană Doshan Tappeh din Teheran – sprijiniţi de mii de civili înarmaţi, şi poliţie, trupe loialiste şi unităţi ale Nemuritorilor, elita Gărzii Imperiale a Şahului. Mai târziu s-au alăturat insurgenţilor peste cinci mii de simpatizanţi ai grupului marxist Saihkal, dintre care o parte au pătruns în depozitul de muniţii al bazei şi au scos de acolo arme şi muniţie.”

— Iisuse, spuse Starke.

„Între timp, Ayatolahul Khomeini a cerut din nou demisia întregului guvern şi a chemat populaţia să-l sprijine pe primul ministru ales de el, Mehdi Bazargan cerând infanteriei, aviaţiei şi marinei să-i acorde ajutorul' Primul ministru Bakhtiar a dezminţit zvonurile despre o lovitură militară iminentă, dar a confirmat existenţa unei mari forţe militare sovietice la graniţă.

Aurul a ajuns la cel mai ridicat preţ de până acum, de două sute cincizeci şi patru de dolari uncia, iar dolarul s-a prăbuşit brusc faţă de toate celelalte monezi.

Aici se încheie buletinul nostru de ştiri de la Londra.”

Rudi închise aparatul. Se aflau în sufrageria rulotei sale. Într-unui dintre dulapuri se găsea un aparat de radio pe înaltă frecvenţă, de rezervă, pe care, ca şi radioul, îl construise el însuşi. Pe o măsuţă, lângă perete, se afla un telefon conectat la reţeaua bazei. Telefonul nu funcţiona.

— Dacă Khomeini iese învingător la Doshan Tappeh, atunci forţele armate vor avea de ales, spus Starke cu hotărâre, lovitură de stat, război civil sau să cedeze.

— N-o să cedeze! Asta ar însemna sinucidere! De ce dracu' ar face-o?! spuse Tyrer.

Era un american slăbănog şi stângaci din New Jersey.

— Şi nu uita că aviaţia e o trupă de elită, cel puţin cei pe care-i cunoaştem! Pentru Dumnezeu! Răsculaţii-s doar o grămadă de localnici cu capete tulburi. De fapt, bomba e că s-au lipit şi marxiştii la chestia asta! Cinci mii! Iisuse! Dacă au ieşit la iveală cu armele, e groasă! Nu prea suntem în toate minţile dacă mai stăm pe aici, nu?!

Starke spuse:

— Doar că suntem aici la cererea noastră; compania spune că nimeni n-are ceva de pierdut dacă cere întoarcerea în ţară. E pus pe hârtie. Vrei să te retragi?

— Nu, nu încă, spuse iritat Tyrer. Dar ce-o să facem?

— În primul rând, fereşte-te din calea lui Zataki. Ticălosul ăsta e sonat.

— Sigur, spuse Tyrer, dar trebuie să punem ceva la cale.

Se auzi un ciocănit brutal şi uşa se deschise. Era Mohammed Yemeni, managerul iranian, un bărbat de patruzeci de ani, atractiv, proaspăt ras, aflat printre ei de un an de zile. Alături de el se aflau două gărzi.

— Aga Kyabi e pe înaltă frecvenţă. Vrea să vă vorbească imediat, spuse cu voce imperioasă.

Kyabi era responsabilul de zonă al companiei Iran-Qil, şi cel mai important oficial din sudul Iranului. Rudi comută imediat aparatul care făcea legătura cu birourile lui Kyabi de lângă Ahwaz, la nord de Bandar-e Delam. Spre uluirea lui, aparatul nu funcţiona. Scutură comutatorul de câteva ori, apoi Yemeni spuse cu batjocură făţişă în gas:

— Colonelul Zataki a ordonat să fie întrerupt curentul, iar aparatul deconectat. O să folosiţi emiţătorul din birouri. Imediat!

Nici unuia nu îi plăcu tonul vocii sale.

— Sosesc îndată, spuse Rudi.

Yemeni se încruntă şi spuse către paznici într-o farsi răguşită:

— Luţiţi-l pe câinele străin! Starke izbucni şi el în farsi:

— Acesta este cortul conducătorului nostru. Sunt legi anume în Coran, care vorbesc despre apărarea conducătorului tribului tău în cortul său, împotriva oamenilor înarmaţi.

Cele două străji se opriră descumpănite. Yemeni rămase cu gura căscată, căci nu se aştepta ca Starke să vorbească farsi, apoi se trase înapoi un pas când acesta se ridică de pe scaun cât era de înalt, continuând:

— Profetul, fie-i numele binecuvântat, a lăsat legi despre buna cuviinţă între prieteni şi tot aşa între duşmani şi a spus că toţi dinii sunt gunoi. Noi suntem Poporul Cărţii şi nu gunoaie.

Yemeni roşi, se întoarse pe călcâie şi plecă. Starke îşi şterse sudoarea de pe palme pe pantaloni.

— Rudi, hai să vedem ce-i cu Kyabi!

Porniră în urma lui Yemeni de-a curmezişul tarmacului, însoţiţi de gărzi. Noaptea era limpede şi-avea un gust plăcut după înghesuiala din micul birou.

— Ce-i toată chestia asta? întrebă Rudi.

Starke îi explică cu gândul în altă parte, dorindu-şi să fie înapoi la Kowiss. Nu-i plăcea s-o lase pe Manuela singură, dar se gândea că era mai în siguranţă acolo decât la Teheran.

— Draga mea, îi spusese chiar înainte de a pleca, am să te scot de aici cât de curând.

— Sunt în siguranţă aici, dragule! Tot atât de bine ca şi-n Texas. Am o mulţime de timp, copiii sunt în siguranţă la Lubbock, n-am plecat din Anglia până n-am primit de veste c-au ajuns acasă şi ştii că bunicul Starke n-o să lase să li se întâmple vreun rău.

— Sigur, cu copiii o să fie în regulă, dar vreau să te ştiu plecată din Iran cât de curând posibil.

Îl auzi pe Rudi spunând:

— Cine-i „Poporul Cărţii”?

— Creştinii şi evreii, răspunse, întrebându-se cum ar putea să-şi strecoare elicopterul în Kowiss. Mahomed considera Biblia noastră şi Torahul lor cărţi la fel de sfinte ca şi Coranul. Multe din ce găseşti acolo se regăsesc şi în Coran. Mulţi savanţi – savanţii noştrii – se gândesc că pur şi simplu le-a copiat, deşi legendele mahomedane spun că Mahomed nu ştia să scrie sau să citească. El a recitat Coranul întreg, poţi să-ţi închipui asta? continuă, încă mirat de ceea ce reuşise să facă. L-au scris alţii, ani după ce el a murit. În arabă e neînchipuit de frumos, ca un poem – cel puţin aşa se spune.

În faţa lor se găsea acum rulota ofiţerului, înconjurată de gărzi care fumau şi, în sinea lui, Starke se simţi bine şi mulţumit că se descurcase acum cu Yemeni şi ziua întreagă cu mullahul Hussain – cincisprezece aterizări, toate perfecte, aşteptând lângă fiecare sondă, în timp ce mullahul predica muncitorilor în numele lui Khomeini, fără ca în vremea asta să se vadă prin jur

picior de soldat, poliţist sau agent SAVAK, dar aşteptându-i totuşi în fiecare clipă şi la fiecare aterizare.

Yemeni e un găinaţ în comparaţie cu Hussain! se gândi.

Zataki şi amândoi mullahii îl aşteptau în rulota ce servea de birou. Jahan, operatorul radio, se afla în faţa emiţătorului. Zataki stătea la biroul lui Rudi. Încăperea, foarte îngrijită de obicei, era acum un adevărat balamuc, cu dosare deschise şi hârtii împrăştiate peste tot, ceşti murdare, mucuri de ţigară în ceşti şi pe podea şi pachete de mâncare pe jumătate consumate pe birouri – orez şi carne de capră, – iar aerul putea a fum de ţigară.

— Mein Gott! izbucni Rudi înfuriat. E o verruckte cocină şi...

— TACI! explodă Zataki. Suntem în război, trebuia să cercetăm. Apoi adăugă mai liniştit: Poţi să... poţi trimite unul dintre oamenii tăi să facă curăţenie. N-ai să-i spui nimic lui Kyabi despre noi. Ai să te porţi ca de obicei şi-ai să asculţi instrucţiunile mele, ai să te uiţi mereu la mine. Ai înţeles, căpitane?

Rudi dădu din cap, cu chipul împietrit. Zataki făcu un semn către operatorul radio care rosti în microfon:

— Excelenţă Kyabi, aici este căpitanul Lutz. Rudi luă microfonul.

— Da, Boss! spuse, folosind porecla pe care o ştiau toţi. Şi el şi Starke îl cunoşte pe Yusuf Kyabi de ani buni.

Kyabi fusese pregătit la Texas A & M, apoi la ExTex, înainte de a prelua sectorul de sud şi erau în relaţii bune cu el.

— Bună seara, Rudi! se auzi vocea, într-o engleză cu puternic accent american. Avem o spărtură la una dintre conductele principale, undeva la nord de voi. E una rea. Mi-am dat seama abia la staţia de pompare. Allah ştie cât de mulţi barili s-au pompat până acum în gol deja, sau cât de mulţi au mai rămas în conductă. Nu cer un CASEVAK, dar vreau în zori un elicopter ca s-o identificăm. Poţi să mă iei în zori?

Zataki dădu din cap a încuviinţare aşa că Rudi răspunse:

— Okay, Boss! O să fim acolo cât de curând posibil, după ce răsare soarele. Vrei un 206 sau un '212?

— Un 206. O să-l iau cu mine pe inginerul şef. Vino şi tu, te rog, poate fi un sabotaj, poate o spărtură. Ai avut vreo problemă la Bandar-e Delam?

Rudi şi Starke erau foarte conştienţi de armele din încăpere.

— Nu mai mult decât de obicei. Ne vedem mâine Dorea să întrerupă legătura fiindcă Kyabi era de obicei foarte liber la gură în ceea ce-i privea pe revoluţionari Nu aproba insurecţia sau fanatismul lui Khomeini şi ura orice amestec în treburile complexului lor petrolier.

— Stai o clipă, Rudi! Am auzit că au fost şi alte tulburări în Abadan şi se aud focuri de armă în Ahwaz. Ştii că un petrolist american şi unul de-ai noştri au fost prinşi într-o ambuscadă şi ucişi ieri, lângă Ahw'az?

— Da. Tommy Stanson. Ce porcărie!

— Da! Allah să-i blesteme pe toţi ucigaşii! Tudeh, mujhadini, fedaini sau cine dracu' or fi;

— Iartă-mă, Boss, trebuie să plec, ne vedem mâine!

— Da, putem să vorbim mâine. Insha Allah, Rudi!

— Insha Allah!

Emisia muri. Rudi răsuflă uşurat. Nu credea că Kyabi spusese ceva care ar fi putut să-i dăuneze, decât dacă aceşti oameni erau în taină tudeh – sau unii dintre ceilalţi extremişti – şi nu sprijinitorii lui Khomeini, aşa cum pretindeau.

'Toţi extremiştii noştri folosesc mullahi drept acoperire, sau încearcă să-i folosească. Din păcate, cei mai mulţi mullahi sunt săraci, needucaţi, o pradă uşoară pentru insurgenţii pregătiţi, Allah să-l blesteme pe Khomeini", îi spusese mai demult Kyabi.

Rudi simţi sudoarea pe spate.

— Unul dintre oamenii mei o să meargă cu tine şi de data asta n-o să-i iei încărcătorul, spuse Zataki.

Rudi îşi împinse bărbia înainte şi tensiunea din încăpere crescu.

— N-am să zbor cu oameni înarmaţi. E împotriva tuturor regulilor companiei, traficului aerian şi în special împotriva ordinelor controlului de zbor iranian. Dacă nu ne supunem acestor reguli ne pierdem licenţa...

— S-ar putea să-mpuşc unul dintre oamenii tăi dacă nu te supui.

Furios, Zataki trânti o ceaşcă pe birou şi cioburile ei se împrăştiară prin toată camera. Starke înainta la fel de furios. Arma lui Zataki zvâcni către el.

— Cei ce se alătură ayatolahului Khomeini sunt oare ucigaşi, asta să fie legea Islamului?

Pentru un moment, Starke crezu că Zataki, va apăsa pe trăgaci, apoi mullahul Hussain se ridică.

— Am să merg eu cu ei: Apoi către Rudi:

— Juri că n-ai să foloseşti nici o înşelăciune şi ai să te întorci aici nesmintit?

După o pauză, Rudi răspunse cu voce tremurătoare:

— Da!

— Eşti creştin?

— Da!

Jură pe dumnezeul tău că n-ai să ne-nşeli. Din nou Rudi făcu o pauză. Au right. Jur pe Dumnezeu că n-am să vă înşel!

— Cum poţi să te-ncrezi în el? întrebă Zataki.

— Nu mă-ncred, spuse simplu Hussain, dar dacă îl înşeală pe Allah, Allah o să-l pedepsească. Pe el şi pe tovarăşii lui. Dacă nu mă întorc sau dacă el ne aduce necazuri...

Ridică din umeri.

Aberdeen. *Domeniul Gavallan*. *Ora 7*, *23 seara*. Erau la televizor, privind pe un ecran mare o reluare a meciului de rugbi din ziua aceea, Scoţia – Franţa. Gavallan, soţia lui, Maureen, John Hogg, care pilota de obicei, avionul 125 al companiei, şi câţiva alţi piloţi. Scorul era 17 la 11 în favoarea Franţei, mult în a doua repriză. Toţi bărbaţii gemură când un scoţian se încurcă, un înaintaş francez recupera mingea şi câştigă treizeci şi cinci de metri.

— Zece lire că Scoţia tot va câştiga, zise Gavallan.

— Merg la pariu, spuse soţia lui şi râse. Era înaltă, roşcată şi purta un verde elegant care se potrivea ochilor ei.

— În definitiv, sunt pe jumătate franţuzoaică.

— Un sfert. Bunica ta era normandă, quelle horreur, şi...

Un strigăt uriaş de bucurie stârni ecouri prin încăpere acoperindu-i complimentul. Un mijlocaş scoţian de pe trei sferturi jucă mingea din repunere, o aruncă unei extreme care o trecu altuia care se desprinse din învălmăşeală trânti doi adversari în calea lui şi se năpusti către linia de fund aflată la patruzeci şi cinci de metri depărtare, zigzagând, schimbând inteligent direcţia, ca să ţâşnească din nou înainte; se împiedică, dar rămase cumva în picioare, pentru ca, într-un ultim efort, cu pieptul tresăltând într-o spectaculoasă alergare, să finalizeze cu un plonjon pe linie, acoperit imediat de trupurile celorlalţi şi de aplauze tunătoare. Marcase! Era 17 la 15.O lovitură reuşită avea să facă 17 egal.

— Hai Scoţia!

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un servitor. Gavallan se ridică imediat. Privi încordat lovitura care fu reuşită şi respiră din nou uşurat.

— Dublu sau nimic, Maureen? o întrebă rânjind peste zgomotul de iad ce se dezlănţuise şi plecă grăbit.

— S-a făcut, strigă ea în urma lui.

A pierdut douăzeci de biştari, îşi zise foarte mulţumit de el şi traversă coridorul casei vechi şi mari, bine aranjată cu mobilă îmbrăcată în piele veche, picturi de bună calitate şi obiecte antice de artă, multe dintre ele din Asia, şi intră în biroul său. Acolo, şoferul lui – în acelaşi timp gardă de corp şi om de încredere – care încerca de trei ore să dea de McIver în Teheran şi urmărea telefoanele primite, ţinea ridicat receptorul unuia dintre cele două telefoane.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, sir, dar...

— L-ai prins, Williams? Minunat – scorul e 17 la 17!

— Nu, circuitele sunt tot ocupate, dar am crezut că asta e destul de important: sir Ian Dunross.

Dezamăgirea lui Gavallan se topi. Luă receptorul. William ieşi şi închise uşa.

— Ian, mă bucur să te aud, e o surpriză plăcută!

— Salut, Andy! Poţi să vorbeşti? Vorbesc din Shanghai.

— Credeam că eşti în Japonia; te aud foarte bine. Cum merge?

— Grozav! Mai bine decât mă aşteptam. Trebuie să fiu scurt. Am auzit un zvon – două de fapt. Primul, că taipanul are nevoie de ceva succese financiare ca să se impună şi că firma Struan a ieşit bine anul ăsta. Ce-i cu Iranul?

— Toată lumea spune că o să se liniştească, Ian. Mac are lucrurile sub control, pe cât e cu putinţă, şi ni s-au promis toate contractele lui Guerney, aşa că ar trebui să fim în stare s-o scoatem mult mai bine la capăt, ba chiar să dublăm profitul, dacă nu apare vreo situaţie neprevăzută.

— Poate că ar trebui să iei în considerare şi asta. Buna dispoziţie a lui Gavallan dispăru. De nenumărate ori vechiul său prieten îi dăduse, confidenţial, avertismente sau informaţii care mai târziu se dovediseră a fi uluitor de adevărate. Niciodată nu ştia de unde obţinea Dunross acele informaţii – sau de la cine dar rareori se înşela.

— Am să mă gândesc la asta chiar acum.

— Altceva. Am auzit că de curând s-a dat în mare taină dispoziţie la foarte înalt nivel, poate chiar la nivelul cabinetului ministerial, să se facă un aranjament financiar şi de conducere pentru Imperial Air. Te-ar afecta asta?

Gavallan ezită. Imperial Air deţinea proprietatea asupra companiei Imperial Helicopters, principalul lui competitor în Marea Nordului.

— Nu ştiu, Ian. În opinia mea, aruncă în vânt banii contribuabililor; ar putea, desigur, să organizeze câte ceva. Îi batem cu mâinile la spate în fiecare domeniu la care mă pot gândi: siguranţă, întreţinere, echipament. Am comandat şase X 63, apropo'!

— Taipanul ştie?

— Vestea i-a zdrobit aproape sfincterul. Gavallan auzi râsul şi pentru o clipă se află înapoi în Hong Kong, în vremurile de demult, când Dunross era taipan şi viaţa atârna de un fir de păr, dar era sălbatic de palpitantă, când Kathy era Kathy şi nu bolnavă. Joss, îşi zise şi din nou se concentra asupra discuţiei.

— Ori ce are legătură cu Imperial e important. Am să verific imediat. Restul ştirilor în legătură cu afacerile de pe aici sunt foarte bune. Mă pregăteam să anunţ contractele cu ExTex la următoarea întâlnire a Consiliului de Conducere. Casa Struan nu e-n primejdie, nu-i aşa?

Din nou râsul.

— Nobila Casă e întotdeauna în primejdie, băiete. Voiam doar să-ţi dau un sfat – trebuie să plec – transmite-i dragostea mea lui Maureen

— Şi tu Penelopei! când te văd?

— Curând! O să sun când pot, transmite-i toate cele bune lui Mac, când îl vezi, pa!

Pierdut în gânduri, Gavallan se aşează pe marginea biroului. Întotdeauna prietenul lui spunea „curând” şi asta putea să însemne o lună sau un an, ba chiar doi ani. Sunt peste doi ani de când m-am întâlnit cu el ultima dată, îşi

zise. Păcat că nu mai e taipan. Mare păcat că s-a retras, dar în definitiv toţi trebuie să ne schimbăm sau să schimbăm câte ceva, odată.

— Mi-a ajuns, Andy, spusese Dunross. Casa Struan stă zdravăn pe picioare, deceniul '70 promite să fie o eră formidabilă pentru extindere şi, ei bine, nu se mai întâmplă nimic palpitant.

Asta se petrecuse în '70, imediat după ce principalul său rival, Quillan Gornt, taipan al Casei Rothwell-Gornt, se înecase într-un accident nautic, în largul coastei Sha Tin, în Hong Kong Imperial Air? Gavallan aruncă o privire la ceas, se întinse după telefon, dar se opri când auzi un ciocănit uşor în uşă. Maureen îşi strecură capul înăuntru, luminându-se la faţă când îl văzu că nu vorbeşte la telefon.

— Am câştigat! 21 la 17! Eşti ocupat?

— Nu, intră, draga mea.

— Nu pot, trebuie să văd dacă e gata cina. Peste zece minute? Dacă vrei, poţi să îmi plăteşti acum!

Ea râse. O prinse în braţe şi o strânse la piept.

— După cină! Eşti dată naibii, doamnă Gavallan.

— Bun, să nu uiţi.

Se simţea bine în braţele lui.

— Totul e-n regulă cu Mac?

— Era Ian. A sunat din Shanghai să spună „hello”.

— Uite alt bărbat drăguţ. Când îl vedem?

— Curând.

Din nou râse odată cu el, cu ochii jucăuşi şi pielea ca spuma laptelui.

Se întâlniseră prima dată cu şapte ani în urmă la Castelul Avisyard, unde David McStruan, taipanul de atunci, dădea balul de Hogmanay. Ea avea douăzeci şi opt de ani, abia divorţase şi n-avea copii. Zâmbetul ei îi spulberase pânzele de păianjen din cap şi Scot şoptise:

— Tată, dacă n-o târăşti pe aia la altar, eşti nebun! Fiica lui, Melinda, spusese acelaşi lucru şi astfel, cu trei ani în urmă, faptul se petrecuse şi fiecare zi de-atunci fusese o zi fericită.

— Zece minute, Andy? Eşti sigur?

— Da! Trebuie doar să dau un telefon. Gavallan o văzu încruntându-se şi adăugă iute:

— Promit, doar unul, şi-apoi William poate să se ocupe de ele!

Îi dădu un sărut fugar şi plecă. Gavallan formă numărul.

— Bună seara! E liber Percy? Sunt Andrew Gavallan. Sir Percy Smedley Taylor era director al Struan Holdings, parlamentar şi candidat probabil pentru Ministerul Apărării – dacă aveau să câştige conservatorii următoarele alegeri.

— Salut, Andy! Mă bucur să te aud. Dacă-i vorba de vânătoarea de sâmbăta viitoare, merg! Iartă-mă că nu ţi-am spus mai înainte, dar lucrurile au

fost destul de complicate cu acest aşa-numit guvern care târăşte ţara de râpă – şi amărâtele astea de sindicate la fel, dacă şi-ar da seama.

— Asta cam aşa-i! Te deranjez?

— Nu, eram pe picior de plecare. Mă duc la Parlament pentru o şedinţă de noapte. Nerozii ăştia vor să ne scoată din NATO, printre altele. Cum a ieşit la teste X 63?

— Splendid! Mai bine decât ziceau ei. E cel mai bun din lume.

— Mi-ar plăcea să-l încerc şi eu, dac-ai putea aranja. Ce pot face pentru tine?

— Am auzit un zvon că s-ar pregăti în taină o reorganizare la nivel înalt a companiei Imperial Air. Ai auzit ceva?

— Pentru Dumnezeu, bătrâne! Ai nişte contacte al dracului de bune! Eu am auzit chestia abia în după-amiaza asta. Mi-a fost şoptită în mare secret de o sursă de încredere a opoziţiei. Al dracului de curios. N-a însemnai prea mult pentru mine la vremea aia. Mă întreb ce-au de gând? Ai ceva concret legat de asta?

— Nu, doar zvonuri!

— O să verific. Mă-ntreb... mă-ntreb dacă tâlharii ăştia nu vor să aranjeze ca Imperial să fie naţionalizată oficial – şi deci şi Imperial Helicopters, şi deci tu şi toată Marea Nordului?

— Sfinte Dumnezeule!

Îngrijorarea lui Gavallan crescu. Gândul nu-i trecuse prin cap.

— Ar putea s-o facă dacă vor?

— Da, tot atât de simplu pe cât o spui.

CAPITOLUL 9

DUMINICĂ 11 februarie 1979

În împrejurimile Bandar-e Delamului; *ora 6*, *55 dimineaţa*. Era imediat după răsăritul soarelui şi Rudi aterizase la bună distanţă de podeţ, iar acum toţi patru stăteau pe buza gropii. Soarele dimineţii era plăcut şi până atunci nu se ivise nici o problemă. Din ţeava spartă încă mai curgea petrol, dar fără presiune.

— E doar ce-a mai rămas pe ţeava, spuse Kyabi. O să se oprească complet într-o oră.

Era un bărbat cu trăsături severe, în deplinătatea celor cincizeci de ani ai săi, proaspăt ras, purtând ochelari, o salopetă kaki uzată şi o cască de protecţie. Se uită nemulţumit în jur. Pământul era îmbibat cu petrol, iar mirosul şi gazele ce se degajau, insuportabile.

— Întreaga zonă e mortală.

O luă înaintea lor către maşina răsturnată, împrejurul ei zăceau trei cadavre răsucite grotesc, care începuseră deja să miroase.

— Amatori, spuse Rudi, alungind muştele. Explozie prematură?

Kyabi nu răspunse. Coborî sub podeţ. Era dificil de respirat acolo, dar cercetă zona cu multă atenţie, apoi urcă înapoi pe drum.

— Aş zice că ai dreptate, Rudi!

Aruncă o privire către Hussain, fără să i se mişte un muşchi de pe faţă.

— Ai voştri? '

Mullahul îşi desprinse ochii de pe maşină.

— Imamul n-a ordonat să se saboteze conductele de petrol. Aceasta este lucrarea duşmanilor Islamului.

— Sunt mulţi duşmanii Islamului care pretind a ascultă de Profet, care i-au luat cuvintele şi le-au răstălmăcit, trădându-l pe El şi trădând Islamul, spuse amar Kyabi.

— Aşa-i, şi Allah o să-i afle şi o să-i pedepsească. Când Iranul o să fie condus după legea Islamului, o să-i căutăm şi o să-i pedepsim în numele Lui.

Ochii negri ai lui Hussain erau la fel de duri.

— Ce poţi să faci ca să împiedici risipa asta?

Le trebuiseră două ore ca să descopere spărtura Zburaseră în cercuri la câteva zeci de metri, uluiţi de cantitatea de petrol risipit care inundase micul râu şi mlaştinile împrejmuitoare şi, dus de curent, ajunsese deja la câţiva kilometri în josul lui. O mâzgă neagră, groasă, acoperea suprafaţa apei din mal în mal. Deocamdată numai un singur sat se afla în calea sinistrului. La câţiva kilometri spre sud se mai aflau şi altele. Râul le oferea apă de băut şi de spălat şi era în acelaşi timp latrină.

— Daţi-i foc cât mai repede!

Kyabi aruncă o privire către inginerul său.

— Ei?!

— Da, da, desigur, dar ce facem cu satul, Excelenţă!? Inginerul era un iranian nervos, între două vârste, care arunca priviri neliniştite mullahului.

— Evacuaţi sătenii. Spuneţi-le să plece câtă vreme mai sunt în siguranţă.

— Şi dacă satul ia foc? întrebă Rudi.

— Ia foc, e voia lui Allah!

— Da, spuse Hussain. Cum o să-i dai foc?

— Un chibrit ar face toată treaba, dar desigur c-ai arde şi tu.

Kyabi se gândi o vreme.

— Rudi, ai pistolul Verey la bord?

— Da.

Rudi insistase să ia pistolul, spunând că era echipament special în caz de urgenţă. Toţi piloţii îl sprijiniseră, deşi ştiau că nu era esenţial.

— Cu patru rachete de semnalizare. Vrei să...

Toţi priviră cerul, auzind zgomotul motoarelor ce se apropiau. Două avioane de vânătoare, zburând jos şi foarte iute, săgetară pe deasupra lor, îndreptându-se către Golf. Rudi aprecie direcţia ca fiind drept spre Kharg. Erau avioane de asalt şi văzuse în suporturile de sub aripi uşile aer-sol. Or fi rachetele astea pentru insula Kharg? se întrebă, simţind că-l gâtuie ceva. Ajunsese revoluţia şi acolo sau era doar un zbor de rutină?

— Ce crezi, Rudi? Kharg? întrebă Kyabi.

— Încolo e Kharg, Boss, spuse Rudi, nevrând să se amestece. S-ar putea să fie un zbor de rutină. Erau zeci de decolări şi aterizări în fiecare zi când mă aflam acolo. Vrei să foloseşti rachetele ca să dai foc?

Kyabi abia-l auzi. Hainele îi erau îmbibate cu sudoare, iar cizmele speciale pentru deşert se înnegriseră din pricina petrolului care mustea peste tot. Se gândea la revolta aviatorilor de la Doshan Tappeh. Dacă cei doi piloţi sunt şi ei rebeli şi atacă insula şi sabotează amplasamentul nostru de acolo, se gândi aproape înecat de furie şi frustrare, Iranul se întoarce înapoi cu douăzeci de ani.

Când Rudi sosise să-l ia, devreme în zori, Kyabi rămăsese uluit la vederea mullahului. Ceruse o explicaţie. Când mullahul susţinuse furios că Kyabi ar fi trebuit să închidă toate punctele de lucru şi să se declare imediat de partea lui Khomeini, rămăsese aproape fără glas.

— Dar asta-i revoluţie, asta înseamnă război civil, spusese.

— E voia lui Allah! Eşti iranian, nu lacheul străinilor. Imamul a poruncit confruntarea cu forţele armate ca să le supunem. Cu ajutorul lui Allah, în câteva zile va lua fiinţă prima republică cu adevărat islamică de pe Pământ, din zilele Profetului – Allah să-l binecuvânteze – şi până azi.

Kyabi voise să spună ceea ce spusese de multe ori altora, între patru ochi.” E un vis nebunesc, iar Khomeini al tău e un maniac, un bătrân senil mânat de o vendetă personală împotriva celor din familia Pahlavi – Reza Şah, a cărui poliţie crede că i-ar fi ucis tatăl şi Mohammed Şah, a cărui poliţie secretă crede că i-ar fi ucis fiul în Irak, acum câţiva ani. Nu-i altceva decât un fanatic îngust la minte, care vrea să ne aducă pe noi, poporul şi în special femeile, înapoi în Evul Mediu. Dar nu spusese nimic din toate astea mullahului, în schimb se forţase să-şi întoarcă gândurile înapoi, asupra problemei satului.

— Dacă satul ia foc, pot să-l reconstruiască uşor. Bunurile lor sunt mai importante.

Îşi ascunse ura.

— Ai putea să ne ajuţi dacă vrei, Excelenţă. Aş aprecia asta. Încearcă să le vorbeşti.

Sătenii refuzară să plece. Pentru a treia oară Kyabi le arătă că focul era singura cale de a le salva apa şi celelalte sate. Apoi le vorbi Hussain, dar ei tot nu voiră să plece. Sosi vremea rugăciunii de amiază şi mullahul se rugă

împreună cu ei şi-i sfătui din nou să părăsească ţărmurile râului. Bătrânii se consultară între ei şi răspunseră:

— Este voia lui Allah, n-o să plecăm.

— E voia lui Allah, încuviinţă Hussain.

Se întoarse pe călcâie şi plecă spre elicopter. Aterizară din nou în apropierea podeţului. Acum petrolul abia se scurgea din ţeava, doar o dâră întunecată.

— Rudi, spuse Kyabi, ia-o în direcţia vântului cât poţi de departe şi trage o rachetă de semnalizare spre podeţ, apoi mai trânteşte una chiar în mijlocul curentului. Poţi s-o faci?

— Aş putea încerca. N-am tras niciodată cu un pistol Verey până acum.

Rudi porni lipăind către deşertul plin de mărăcini. Celălalt se întoarse la elicopter, pe care-l parcase în siguranţă la o distanţă apreciabilă. când se află într-o poziţie potrivită, puse cartuşul gros în pistol, ţinti şi apăsă pe trăgaci. Reculul pistolului fu mai mare decât se aşteptase. Amestecul de fosfor arzând trasă un prelung arc de cerc, jos, pe deasupra pământului, se lovi de sol mult prea aproape, ricoşa răsucindu-se şi căzu în crăpătură. O clipă nu se-ntâmplă nimic, apoi pământul explodă şi focul izbucni către înălţimi şi în lături, transformând maşina răsturnată într-un rug funerar. Unda de şoc, de aer supraîncins, îl învălui, dar trecu de el fără să-i provoace necazuri. Fumul înecăcios, negru, se învolbură către cer. Focul începu să se întindă, gonind în josul râului.

A doua rachetă roşie se înălţă într-un arc înalt, apoi se prăbuşi în râu. Râul luă foc. O ştiură mai mult după sunet, dar, pe când se aflau în aer traversând pârâul în direcţia vântului, văzură focul răspândindu-se cu viteză în josul iui. Nori întinşi de fum negru marcau drumul. lângă sat începură din nou să se rotească. Bărbaţi, femei şi copii fugeau cu ceea ce putuseră apuca la iuţeală. În timp ce priveau, satul arse până la temelii.

Cei patru bărbaţi se îndreptară spre casă.

Pentru Kyabi, casa era sediul Iran Oil, chiar la marginea Ahwazului, un complex curat şi îngrijit, cu clădiri albe din beton, cu peluze bine udate şi o pistă de aterizare pentru elicoptere, toate înconjurate de un gard înalt.

— Mulţumesc, Rudi, spuse cu inimă grea.

În jurul elicopterului se afla un inel de bărbaţi înarmaţi care ţâşniseră din ascunzători în clipa în care aterizaseră, strigând şi ameninţând cu armele. În spatele lui Kyabi, mullahul se juca cu şiragul de mătănii.

Kyabi îşi desfăcu centura de siguranţă. E voia lui Allah, îşi zise. Am făcut ce-am putut, m-am rugat după cuviinţă şi ştiu că nu e alt dumnezeu decât Allah, iar Mahomed este Profetul Lui. Când am să mor, am să mor blestemând duşmanii lui Allah şi pe cel aflat în fruntea lor, Khomeini, Profetul Mincinos, ucigaş, şi pe toţi cei care-l urmează.

Se întoarse. Inginerul era cenuşiu la faţă şi îngheţase în scaunul lui din spatele lui Hussain.

— Allah să te judece, mullahule. Kyabi ieşi.

Îl împuşcară pe Kyabi şi-l târâră cu ei pe inginer. Apoi, pentru că mullahul o ceruse, îngăduiră elicopterului să plece.

CAPITOLUL 10

Baza aeriană Kowiss, *ora 5*, *09 seara*. Manuela trecea grăbită prin curtea companiei S-G către clădirea cu un singur etaj a birourilor, care strălucea curată sub soarele după-amiezii, turnul de transmisiuni înălţându-se deasupra ei ca un al doilea etaj. Purta salopetă de zbor c emblema S-G pe spate, iar părul ei roşcat era înghesuit într-o şapcă de zbor cu cozoroc mare, dar mersul ei trăda de departe feminitatea.

În încăperea de la intrare se aflau trei iranieni din personalul local. Se ridicară politicoşi şi-i zâmbiră privind-o pe sub genele lungi.

— Bună ziua, Excelenţă Pavoud! spuse ea în farsi cu un zâmbet. Căpitanul Ayre vrea să mă vadă?

— Da, doamnă lady. Excelenţa sa este în turn, spuse mai-marele funcţionarilor. Pot avea onoarea de-a vă însoţi?

— Ea refuză, mulţumindu-i, şi se depărta în lungul coridorului pornind, să urce scara în spirală de la capătul acestuia. când o văzu ajunsă acolo, Pavoud spuse dispreţuitor:

— E scandalos felul în care se împăunează în faţa noastră. O face doar ca să-şi bată joc de noi!

— Mai rău ca o femeie de stradă din Cartierul Vechi, Excelenţă! spuse un altul, fa fel de dezgustat. Pe Allah, dintre toţi necredincioşii, americanii sunt cei mai răi şi între ei, femeile lor, cele mai rele; iar asta, asta caută necazul cu luminarea.

— Caută un mădular zdravăn, iranian, spuse un bărbat mărunt, scărpinându-se între picioare.

Pavoud adăugă:

— Ar trebui să poarte chador, să se acopere şi să umble cu modestie. Aici suntem toţi bărbaţi, toţi am zămislit copii. Ne crede eunuci?!

— Ar trebui biciuită că ne batjocoreşte aşa. Pavoud se scobi delicat în nas.

— Cu ajutorul lui Allah, în curând o să fie – în public. Toţi vor trebui să se supună legilor islamice şi pedepselor.

— Se zice că femeile americane n-au păr jos.

— Nu, nu-i aşa. Doar că se rad acolo.

— Cu păr sau fără, Excelenţă şef de birou, mi-ar plăcea s-o-nfig în ea pân-ar începe să schelălăie de plăcere, spuse bărbatul mărunt şi râse laolaltă cu ceilalţi.

— Blegu' ăla de bărbat-su o face în fiecare noapte de când a venit asta aici. Ochii şefului sclipiră. I-am auzit gemând noaptea.

Aprinse o ţigară de la chiştocul celeilalte, apoi se ridică şi privi afară pe fereastră. Purta ochelari şi-şi miji ochii spre cer până când văzu elicopterul în depărtare, luând virajul final de apropiere. Moarte străinilor, îşi zise şi adăugă în adâncul sufletului: şi moarte lui Khomeini şi paraziţilor lui! Trăiască tudehii şi Revoluţia Maselor.

Turnul era mic, cu ferestre de sticlă pe toate părţile şi bine echipat. Aici fusese baza lor permanentă timp de mulţi ani, aşa că S-G avusese timpul să o doteze cu dispozitive moderne pentru zborul pe orice fel devreme.

Freddy Ayre, pilot-şef în absenţa lui Starke, aştepta.

— HXB face turul final, tocmai spunea când Manuela ajunse sus. El...

— O, minunat, îl întrerupse ea fericită, încercaseră să-l contacteze pe Starke toată ziua, fără succes.

— Nu-ţi face griji, spusese Ayre, emiţătoarele lor se defectează deseori, ca şi ale noastre.

Cu o noapte în urmă, imediat după căderea întunericului, singurul lor contact fusese scurtul raport al lui Starke prin care îi anunţa că rămânea peste noapte la Bandar-e Delam şi că avea să ia legătura cu ei astăzi.

— Îmi pare rău, Manuela, dar Duke nu-i la bord. Marc Dubdis pilotează.

— S-a-ntâmplat vreun accident? izbucni ea, simţind că totul se-nvârte în jurul ei. E rănit?

— O, nu! Nu ceva de genu' ăsta. Când am luat legătura cu Marc, acum câteva minute, a spus că Duke a rămas la Bandar-e Delam şi i s-a spus lui să zboare cu mullahul şi echipa lui pe drumul de înapoiere. Asta-i tot.

— Eşti sigur?

— Da, uite, spuse Ayre arătând afară pe fereastră, uite acolo!

Elicopterul se apropia corect dinspre soare. În spatele lui, munţii Zagros se înălţau către cer. Mai jos se vedeau coşurile uriaşei rafinării, scuipând dârele de fum ale gazelor de evacuare ce ardeau întruna. Aparatul coborî exact în centrul platformei de aterizare Nr. 1.

— HXB, opresc motoarele, spuse Marc Dubois, prin radio.

— Înţeles, HXB! răspunse Massil Tugul, operatorul de serviciu din turn, un palestinian, vechi angajat al companiei.

Comută pe frecvenţa principală a bazei.

— Baza, n-avem nici o pasăre în circuit acum. Confirm că HVU şi HCF se vor întoarce înainte de apus.

— Okay S-G.

Urmă un moment de tăcere, apoi pe principala frecvenţă a bazei auziră o voce într-o farsi aspră, transmiţând ceva din 206. O ţinu aşa cam jumătate de minut, apoi se-ntrerupse.

Massil murmură:

— Insha'Allah!

— Cine dracu' a fost ăsta? întrebă Ayre.

— Mullahul Hussain, aga!

— Ce dracu' a zis? întrebă Ayre, uitând că Manuela putea să vorbească farsi.

Massil ezită. Manuela îi răspunse, cu chipul alb ca varul:

— Mullahul a spus „în numele lui Allah şi în numele furtunii lui Allah, loviţi!” A repetat toate astea mereu.

Se opri. De cealaltă parte a aeroportului se auziră pocnete înfundate de arme. Într-o clipă, Ayre luă microfonul:

— Marc, à la tour, vite, immédiatement, ordonă el, cu un accent excelent, apoi îşi miji ochii către bază, aflată la o jumătate de kilometru depărtare.

Din barăci ţâşneau oameni, unii purtând arme. Câţiva căzură, căci alţi oameni le ieşiseră în întâmpinare. Ayre deschise una dintre ferestre ca să audă mai bine – strigăte slabe de „Allah-u Akharr”, amestecate cu răpăitul înfundat al armelor automate.

— Ce-i asta? lângă poartă, lângă poarta principală! spuse Manuela.

Massil, aflat în spatele ei, era la fel de uluit şi speriat. Avre apucă binoclul şi-l duse la ochi.

— Sfinte Dumnezeule, nişte soldaţi au deschis focul asupra bazei militare şi... nişte camioane atacă poarta... o jumătate de duzină... Gărzile Verzi şi mullahi şi soldaţi sar din ele.

Pe canalul de emisie al bazei se auzi o voce strigând înfierbântată în farsi. Transmisia fu brusc întreruptă. Din nou Manuela traduse:

— ”în numele lui Allah, ucideţi toţi ofiţerii care se opun Imamului Khomeini şi luaţi în stăpânire...” E revoluţie!

Privind în jos, îl văzură pe mullahul Hussain şi cei doi însoţitori cu banderole verzi dând buzna unul peste celălalt pe uşa elicopterului, cu armele-n mâini. Mullahul îi făcu semn lui Dubois să iasă din carlingă, dar pilotul se mulţumi să scuture din cap şi, arătând cu degetul către palele elicei care se-nvârteau deasupra, continuă procedurale oprire a motorului. Hussain ezită.

În întreaga zonă ocupată de S-G, lucrul încetase. Oamenii se aplecaseră pe ferestre sau ieşiseră pe tarmac şi rămăseseră acolo în grupuri mici, tăcute, privind peste câmp. Zgomotul focurilor de armă se înteţi. Jeepul şi camionul cisternă care trebuiau să acorde asistenţă elicopterului se opriseră şi ele. În apropiere, în momentul în care se făcuseră auzite armele, Hussain chemă jeepul şi lăsă un om să păzească elicopterul. Şoferul îl văzu venind, sări din maşină şi o rupse la fugă. Mullahul blestemă şi urcă în maşină, însoţit de unul

dintre oamenii săi cu banderolă verde, se aşezară pe locurile din faţă, porniră motorul şi demarară în viteză pe drumul care lega cele două terenuri de zbor, îndreptându-se spre barăcile din depărtare.

Dubois urcă scările câte trei odată. Avea treizeci şi şase de ani, era înalt şi slăbănog, cu păr negru şi zâmbet şmecher pe chip. Se repezi imediat la Ayre şi-i strânse mâna.

— Mon Dieu, ce zi! Freddy. Eu... Manuela! O sărută pe amândoi obrajii, prieteneşte.

— Duke?

— E-n regulă, chérie! S-a certat cu mullahul, care i-a spus că n-o să mai zboare cu el! Bandar-e Delam nu e...

Se opri, foarte conştient de prezenţa lui Massil, în care n-avea încredere.

— Mi-ar prinde bine acum ceva de băut! Hai la cantină, ei?!

Nu ajunseră la cantină. Marc îi conduse afară, în umbra uneia dintre clădiri, de unde puteau privi în siguranţă şi nu puteau fi auziţi.

— N-am cum să ştiu de partea cui e Massil, nu? Sau chiar şi cea mai mare parte a personalului nostru – dacă măcar îşi dau seama pe ce lume sunt, săracii!

De partea cealaltă a câmpului se auzi o explozie puternică. Dintr-una din barăci ţâşniră flăcări şi fumul se ridică încolăcindu-se...

— Mon Dieul O fi depozitul de combustibil?

— Nu, dar aproape!

Ayre era grozav de neliniştit. Altă explozie îi abătu atenţia, apoi, printre focuri de armă sporadice, se auzi bubuitura grea, adâncă, a tunului unui tanc.

Jeepul în care se afla mullahul dispăruse în spatele barăcilor. Camioanele militare se opriseră la întâmplare: În apropierea porţii principale, soldaţii şi Gărzile Verzi dispăruseră în hangare şi barăci. Câteva trupuri zăceau în praf. Tanchiştii care păzeau clădirea în care se afla biroul comandantului Peshadi se culcaseră pe burtă în apropierea intrării, cu armele pregătite. Alţii aşteptau la ferestrele de la etaj. Unul dintre ei lăsă să-i scape o rafală de pistol automat când o jumătate de duzină de infanterişti şi soldaţi din Forţele Aeriene ţâşniră la atac peste drum. O altă rafală şi fură cu toţii morţi, sau pe moarte, sau grav răniţi. Unul dintre cei răniţi porni să se târască spre un adăpost. Tanchiştii îl lăsară să ajungă aproape până acolo, apoi îl ciuruiră cu gloanţe.

Manuela gemu şi amândoi bărbaţii o luară de braţ şi se lipiră mai mult de peretele clădirii.

— E-n regulă, spuse ea. Marc, când se-ntoarce Duke?

— Rudi sau Duke o să sune la noapte sau mâine, garantez eu! Pas de probleme! Le Grand Duke e-n regulă. Mon Dieu! Acum aş bea ceva!

Aşteptară o clipă ca focurile de armă să se domolească.

— Haide, spuse Ayre. O să fim mai în siguranţă în bungalow.

Alergară de-a curmezişul peluzei până într-unui din bungalowurile plăcute care înconjurau gardurile văruite şi grădina meticulos îngrijită. La Kowiss nu existau locuinţe pentru familişti. De obicei, doi piloţi împărţeau între ei un bungalow de două camere.

Manuela îi părăsi ca să aducă de băut.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat, întrebă în şoaptă Ayre.

Francezul îi istorisi la iuţeală despre atac, despre Zataki şi despre bravura lui Rudi.

— Varza* aia bătrână merită într-adevăr o medalie! continuă el admirativ, dar ascultă, noaptea trecută revoluţionarii au împuşcat unul dintre lucrătorii noştri. L-au judecat şi l-au împuşcat în patru minute, acuzându-l că e fedain. În dimineaţa asta, alţi ticăloşi l-au împuşcat pe Kyabi.

Ayre făcu ochii mări.

— Dar de ce?

Dubois îi istorisi despre sabotajul de la conductă, apoi adăugă:

— Când Rudi şi mullahul s-au întors, Zataki i-a înşirat pe toţi în jurul lui şi a spus că Kyabi fusese împuşcat pe drept, că era, un sprijinitor al Şahului, un suporter al Satanei americane şi engleze care spoliază de ani de zile Iranul şi, prin urmare, un duşman al lui Allah.

— Săracu' Boss! Christoase! Îmi plăcea grozav. Era un băiat de treabă!

— Da. Şi pe faţă împotriva lui Khomeini. Şi-acum ticăloşii ăştia au arme. N-am văzut atât de multe puşti până acum. Şi sunt toţi stupides, săriţi.

— Dubois se crispa.

— Bătrânul Duke a-nceput să urle în farsi la ei. Avusese deja o confruntare cu Zataki şi cu mullahul în noaptea trecută. Nu ştim ce-a spus, dar atmosfera s-a-mpuţit, ticăloşii au sărit pe el şi-au început să-l lovească cu picioarele şi să urle. Sigur că am sărit cu toţii, apoi s-a auzit o rafală de armă automată şi-am îngheţat – şi ei, pentru că era Rudi: luase cumva o armă de la unul dintre ei. A mai scăpat o rafală în aer. A strigat: „Lăsaţi-l în pace sau vă omor pe toţi!” cu arma îndreptată către Zataki şi grupul de lângă Duke. I-au dat drumul. După ce i-a înjurat – ma foi, quel homme – au căzut la înţelegere; ei trebuiau să ne lase în pace şi noi îi lăsam cu revoluţia lor; eu trebuia să zbor cu mullahul aici şi Duke să rămână acolo, iar Rudi îşi păstra arma. I-a pus pe Zataki şi pe mullah să jure pe Allah că nu vor rupe înţelegerea, dar tot n-aş avea încredere în ei. Merde, sunt toţi merde, mon ami. Da' Rudi, Rudi a fost fantastic, ar merita să fie francez băiatu' ăsta. Am încercat să-i chem toată ziua, dar n-am primit nici un răspuns...

De partea cealaltă a câmpului, un tanc Centurion ieşi în viteză dintre barăci, se răsuci în câmp deschis şi porni pe strada principală din faţa Cartierului General al bazei şi a popotei ofiţerilor. Se opri acolo cu motoarele

---

* Varză [Kraul], poreclă dată de francezi nemţilor.

mormăind, gras, turtit şi ucigător. Ţeava lungă a tunului se balansa căutând o ţintă; apoi, pe neaşteptate, şenilele se învârtiră, tancul se răsuci în jurul axei şi trase, iar proiectilul demola etajul unde îşi avea colonelul Peshadi birourile. Apărătorii fură luaţi prin surprindere de neaşteptata trădare. Tancul trase din nou. Bucăţi mari de zidărie zburară prin aer şi jumătate de acoperiş se prăbuşi. Clădirea începu să ardă.

Atunci, de la parterul clădirii şi din partea rămasă din etaj, o ploaie de gloanţe învălui tancul. În aceeaşi clipă, doi dintre soldaţii loialişti atacară prin uşa principală cu grenadele în mâini, le aruncară prin deschizăturile tancului şi fugiră spre adăpost. Amândoi bărbaţii se frânseră în două sub rafala de foc automat trasă de peste drum, dar urmă o explozie teribilă înăuntrul tancului şi flăcări şi fum izbucniră din el. Capacul de metal al turelei sări în sus şi un om în flăcări încercă să se tragă afară. Trupul lui fu aproape secţionat în două de grindina de gloanţe pornită din clădirea dărâmată.

Vântul care bătea dinspre bază purta cu el un miros de cordită, flăcări şi carne arzând.

Bătălia continuă mai bine de o oră, apoi luă sfârşit. Soarele ce cobora către apus aruncă un văl însângerat peste împrejurimi şi peste morţii şi muribunzii ce zăceau în cuprinsul bazei. Insurecţia nu reuşise din pricină că colonelul Peshadi sau ofiţerii săi superiori nu fuseseră ucişi în cursul atacului prin surprindere, pentru că de partea insurgenţilor nu trecuseră îndeajuns de mulţi aviatori sau infanterişti şi fiindcă avuseseră de partea lor numai unul dintre cele trei echipaje ale tancurilor.

Peshadi fusese în tancul care condusese atacul şi apărase turnul de control şi comunicaţiile radar. Adunase forţele loiale şi condusese asaltul necruţător care-i zdrobise pe revoluţionarii din hangare şi din barăci. Deîndată majoritatea celor prevăzători, celor care stătuseră deoparte, nesiguri – în acest caz, piloţi şi infanterişti – simţind că răsculaţii erau.pierduţi, nu mai ezitaseră. Imediat şi plini de zel, îşi declaraseră neîncetata şi istorica lor credinţă pentru Peshadi şi Şah, ridicaseră armele aruncate şi la fel de zeloşi, începuseră să tragă în duşman, în numele lui Allah, dar puţini trăgeau cu gândul de a ucide şi, deşi Peshadi o ştia, lăsă o cale de scăpare deschisă şi îngădui unei părţi dintre atacatori să scape pe acolo. Singurul său ordin secret către cei mai de încredere oameni ai săi fusese „Ucideţi-l pe mullahul Hussain”.

Dar, într-un fel sau altul, Hussain reuşi să scape.

— Aici colonelul Peshadi, se auzi pe frecvenţa bazei, în toate difuzoarele. Să-i mulţumim lui Allah că duşmanul este mort, pe moarte sau capturat. Mulţumesc tuturor soldaţilor loiali. Toţi ofiţerii şi soldaţii îi vor ridica pe cei căzuţi glorios sau pe cei care au murit îndeplinind lucrarea lui Allah şi vor raporta numărul acestora – şi de asemenea şi cel al duşmanilor ucişi. Doctori şi cadre medicale, acordaţi asistenţă tuturor răniţilor, fără deosebire! Allah e mare, Allah e mare! Este aproape vremea pentru rugăciunea de seară. În

noaptea aceasta sunt mullah şi am să conduc rugăciunea. Veţi participa cu toţi ca să îi mulţumim lui Allah.

În bungalowul lui Starke, Ayre, Manuela şi Dubois ascultau comunicatul la intercom. Ea isprăvi de tradus ce spusese colonelul în farsi. Se mai auzeau doar paraziţii. Un nor de fum atârna deasupra bazei şi aerul era greu de respirat din pricina mirosului. Cei doi bărbaţi beau cu înghiţituri mici vodcă cu suc conservat de portocale, iar ea sifon. Un arzător portabil cu butelie încălzea plăcut încăperea.

— E curios, spuse gânditoare, încercând să-şi facă curaj şi să nu se gândească la toate acele morţi sau la Starke care se afla încă la Bandar-e Delam, e curios că Peshadi n-a terminat cu „trăiască Şahul”. Sunteţi siguri că pentru el asta e o victorie? Trebuie că e mort de frică!

— Aş fi şi eu, spuse Ayre! E... Tresăriră cu toţii când sună interfonul.

— Alo!

— Aici maiorul Changiz! A, căpitane Ayre, au venit şi pe-acolo? Ce s-a-ntâmplat pe la voi?

— Nimic, nici un insurgent n-a dat pe-aici.

— Slăvit fie Allah! Eram cu toţii îngrijoraţi de siguranţa voastră. Sunteţi siguri că n-aveţi nici un fel de morţi sau răniţi?

— Nici unul, din câte ştiu eu!

— Să-i mulţumim lui Allah! Noi avem o grămadă! Din fericire, nici un duşman nu-i rănit.

— Nici unul?

— Nici unul. N-ai să te superi dacă aş zice să nu raportezi sau să povesteşti despre incidentul ăsta nimănui, prin radio? Nimănui, căpitane! Strict secret, înţelegi?

— E limpede.

— Bun, te rog ascultă pe frecvenţa bazei noastre şi, pentru mai multă siguranţă, noi o să ascultăm pe a voastră. Te rog. Nu folosi emiţătorul decât după ce ne-ai anunţat şi numai în caz de urgenţă.

Ayre simţi că i se urcă sângele în obraz, dar nu spuse nimic.

— Te rog, fii pregătit pentru o întâlnire cu colonelul Peshadi la ora douăzeci-zero-zero – şi acum trimite-l pe Esvandiary cu toţi credincioşii voştri la rugăciunea de seară. Imediat!

— Desigur, dar Barosanii... Esvandiary e-n concediu de-o săptămână!

Esvandiary era managerul staţiei.

— Foarte bine! Trimite restul sub conducerea lui Pavoud. Imediat.

Telefonul, muri. Le spuse celorlalţi ce vorbise, apoi plecă să anunţe ştirile. În turn, Massil era foarte neliniştit.

— Dar, Excelenţă, sunt de serviciu până la apus. Mai avem de primit încă două din elicopterele noastre şi...

— A spus „toţi credincioşii. Deîndată”. Hârtiile tale sunt în ordine, eşti în Iran de ani de zile. Ştie că eşti aici, aşa că mai bine să te duci. Doar dacă n-ai ceva de care să te temi.

— Nu, nu, nimic!

Ayre văzu broboane de sudoare, apărând pe fruntea bărbatului.

— Nu-ţi face griji, Massil, o să mă ocup eu de băieţi. Nu-ţi face griji, o să stau aici până te-ntorci. N-o să dureze!

Pregăti de noapte cele două elicoptere '212, aşteptând din ce în ce mai nemulţumit, căci Massil întârzia mai mult decât ar fi trebuit. Ca să-i treacă timpul, încercase să facă ordine prin hârtii dar renunţă, căci gândurile îi erau tulburate. Singurul lucru care-l mai înveselea era că soţia şi fiul se aflau în siguranţă în Anglia, chiar şi cu vremea scârboasă de acolo, cu furtunile, viscolele, ploile şi frigul nesuferit, cu împuţitele greve şi guvernul ăla nenorocit.

Emiţătorul se trezi la viaţă. Abia se-ntunecase.

— Alo, Kowiss! Aici McIver, în Teheran.

CAPITOLUL 11

Teheran, *birourile S-G*; *ora 6*, *50 seara*. McIver spuse din nou:

— Alo, Kowiss, aici McIver, în Teheran. Mă auziţi?

— Teheran, aici Kowiss. Aşteaptă unu – un minut, în argoul lor, prescurtarea pentru „Te rog aşteaptă o clipă”.

— E-n regulă, Freddy, spuse McIver şi aşează microfonul emiţătorului înapoi pe masă.

El şi Tom Lochart, sosit de la Zagros în după-amiaza aceea, se aflau în biroul său de la ultimul etaj al clădirii care fusese sediul general al S-G de când începuse să-şi desfăşoare operaţiunile în Iran, cu aproape zece ani înainte. Clădirea avea patru etaje şi un acoperiş plat, unde Genny încropise o grădină încântătoare, cu scaune, mese şi grătar, ferită cu paravane de privirile curioase.

Generalul Beni-Hassan, prietenul lui Andrew Gavallan, recomandase călduros clădirea.

— Doar ce-i mai bun pentru compania lui Andy Gavallan. E loc pentru o jumătate de duzină de ofiţeri, preţul e rezonabil, aveţi loc pe acoperiş pentru generatorul vostru şi antena radio, sunteţi în apropierea autostrăzii principală care duce la aeroport, baza e la distanţă convenabilă, cartierul meu general e după colţ, parcarea e mulţumitoare, hotelurile care or să se construiască, la fel, şi uite şi pièce de résistance!

Mândru, generalul îi arătase lui McIver toaleta. Era obişnuită şi nu prea curată.

— Ce-i atât de special în asta? întrebase McIver uluit.

— E singura din clădire. Celelalte sunt fără scaun. Doar o gaura în podea, deasupra unei ţevi de scurgere, şi dacă nu eşti obişnuit să stai pe vine, e o operaţie complicată; de fapt e al dracului de neplăcut, în special pentru doamne, despre care se spune că alunecă în gaură cu rezultate foarte neplăcute, spusese jovial generalul.

Era un bărbat arătos, foarte voinic, foarte prezentabil.

— Peste tot e aşa?

— Chiar şi-n cele mai bune case. Oriunde, în afară de hotelurile moderne. Dacă stai şi te gândeşti la asta, Mac, statul pe vine e mai igienic. Nici o parte sensibilă nu atinge un corp străin. Şi apoi asta – generalul arătase un mic furtun atârnat de robinetul toaletei. Noi folosim apa ca să ne curăţăm, întotdeauna cu mâna stingă. Asta-i mâna pentru murdărie, cea dreaptă e pentru mâncare, pentru care fapt niciodată să nu oferi ceva cu stânga – e proastă creştere, Mac. Niciodată să nu mănânci sau să bei cu mâna stingă în lumea islamică. Apoi nu uita că cele mai multe toalete nu au furtune, aşa că trebuie să foloseşti apă dintr-o găleată – dacă se-ntâmplă să existe vreuna. Aşa cum spuneam, e o operaţiune foarte complicată, dar e-un mod de viaţă. Apropo, printre musulmani nu există stângaci.

Din nou chicotitul binevoitor.

— Cei mai mulţi nu se descurcă bine decât dacă stau pe vine, aşa s-au obişnuit muşchii, aşa că foarte mulţi stau aşa şi pe scaunele din casele din vest, când se uşurează. Ciudat, nu? Da' dacă te gândeşti, în afara celor mai multe dintre oraşe şi chiar şi în cadrul lor, în cea mai mare parte a Asiei, a Orientului Mijlociu, Chinei, Indiei, Africii şi Americii de sud nu există nici măcar apă curentă.

— Dau un ban să ştiu ce gândeşti, Mac, spuse Lochart. Canadianul stătea în faţa lui, într-un şezlong vechi, ca şi al lui. Încălzirea şi lumina funcţionau din plin, cu curent electric de la propriul generator. McIver mormăi:

— Mă gândeam la toalete, nu-mi place să stau pe vine. Şi afurisita asta de apă! Nu mă pot obişnui cu ele.

— Acum nu mă mai deranjează, abia bag de seamă. Noi aşa avem în apartamentul nostru. Şeherazada zice că o să aducă o toaletă „occidentală” acolo, dacă vreau, ca dar de nuntă, dar i-am spus că pot să mă descurc şi aşa. Lochart zâmbi strâmb. Nu mă mai deranjează acum, da', pentru Dumnezeu, ăsta a fost lucrul care a scos-o din minţi pe Deirdre.

— La fel ca pe toate nevestele noastre. E cea mai mare suferinţă a lor; pentru toate – şi pentru Genny. Nu-i vina mea, fir-aş să fiu, că cea mai mare parte a lumii o face aşa.

Slavă Domnului c-avem un scaun ca lumea în apartamentul nostru! Genny ar fi în stare să omoare pentru asta.

McIver se jucă cu butonul amplificatorului de la emiţător.

— Hai, Freddy, mormăi.

Pe pereţi se aflau multe hărţi, dar nici o fotografie, deşi se observa urma decolorată a uneia dată jos de curând: fotografia obligatorie a Şahului. Afară, cerul nopţii era luminat de focurile care punctau orizontul oraşului întunecat, în care nu se zăreau case sau străzi luminoase decât acolo, la ei. Focuri de armă, puşti şi arme automate, amestecate cu sunetul omniprezent al oraşului – gloatele strigând Allahhh-u Akbarrrr... Difuzorul prinse viaţă.

— Aici Kowiss, vorbeşte căpitanul Ayre. Te aud tare şi limpede, căpitane McIver.

Amândoi bărbaţii tresăriră, iar Lochart se ridică în picioare.

— Ceva nu e-n regulă, Mac: nu poate să vorbească deschis, ascultă cineva.

McIver apăsă comutatorul emiţătorului.

— Faci pe operatorul radio, Freddy, spuse el deliberat, ca să se asigure că nu se înşela, şi ore suplimentare?

— S-a întâmplat să fiu aici, căpitane McIver.

— Totul cinci cu cinci?

Asta însemna semnal radio la maximă putere sau, în jargonul piloţilor, 'Totul e în regulă”.

După o pauză deliberată, care spunea „nu”, se auzi:

— Da, căpitane McIver.

— Bine, căpitane Ayre, spuse McIver, ca să-l facă să înţeleagă că pricepuse. Dă-mi-l pe căpitanul Starke, te rog.

— Îmi pare rău, sir, nu pot. Căpitanul Starke e încă la Bandar-e Delam.

McIver zise tăios:

— Ce caută acolo?

— Căpitanul Lutz i-a ordonat să se oprească şi a ordonat căpitanului Dubois să termine zborul VIP cerut de IranOil şi aprobat de dumneata.

Starke reuşise să ajungă la Teheran înainte de decolare, ca să explice problema cu mullahul Hussain lui McIver. Acesta aprobase zborul în măsura în care colonelul Peshadi era de acord cu el şi îi ceruse să îl ţină la curent.

— Avionul va sosi la Kowiss mâine, căpitane McIver?

— E posibil, dar nu se ştie niciodată.

Un JK 125 fusese programat pentru Teheran cu o zi în urmă, dar din pricina insurecţiei care cuprinsese aeroportul, tot traficul spre el fusese provizoriu amânat până a doua zi, luni.

— Ne străduim să obţinem aprobarea pentru un zbor direct la Kowiss. Treaba e-ncurcată din pricină că sunt puţini controlori militari de zbor. Aeroportul de la Teheran este... cum să spun... aglomerat, aşa că nu putem să scoatem de acolo pe nici unul dintre ai noştri. Spune-i Manuelei să fie pregătită în caz că primim aprobarea.

McIver se strâmbă, încercând să hotărască ce şi cât ar trebui să spună deschis, apoi îl văzu pe Lochart făcându-i semn.

— Lasă-mă pe mine, Mac, Freddy vorbeşte franţuzeşte, îi spuse în şoaptă.

McIver se lumină la faţă şi se aplecă recunoscător înainte, întinzându-i microfonul.

— Ecoute, Freddy, începu Lochart în franceza canadiană pe care ştia că chiar şi Ayre, a cărui franceză eră excelentă, avea dificultăţi în a o înţelege, marxiştii, sprijiniţi de insurgenţii lui Khomeini, se pare că şi cu ceva OEP, tot mai controlează Aeroportul Internaţional şi turnul. Cel mai important zvon din noaptea asta e că se pregăteşte o lovitură, că primul ministru a aprobat-o, că trupele sunt în sfârşit în mişcare în Teheran, cu ordine să zdrobească revolta şi să tragă în plin. Ce probleme ai pe-acolo? Cu tine e-n regulă?

— Da, nu-ţi face griji, îl auzirăreplicând aluziv într-o franceză aspră. Mi s-a ordonat să nu spun nimic, dar pe-aici nu sunt într-adevăr probleme, poţi să fii sigur, însă ăştia ascultă. La Puture – porecla lor pentru Bandar-e Delam, unde aerul putea întruna a petrol – îs o grămadă de probleme şi Boss a fost trimis Sus mai înainte să-i vină vremea.

Lochart făcu ochii mari.

— Kyabi a fost împuşcat, mormăi către McIver. – ...da' moş Rudi are totul sub control şi Duke e-n

regulă. Mai bine ne-am opri aici, bătrâne, se trage cu urechea.

— Înţeleg. Fii atent şi spune-le şi altora, dacă poţi, că noi suntem bine. Adăugă în engleză, fără să schimbe tonul: Şi repet că o să-ţi trimitem nişte mărunţiş pentru oamenii tăi mâine.

Vocea lui Ayre căpătă o notă veselă.

— Zău, amice? Involuntar, Lochart râse.

— Zău! Pune pe cineva de serviciu permanent la aparat, şi o să te anunţăm de cum progresăm. Ţi-l dau pe căpitanul McIver din nou. Insha'Allah.

Îi întinse microfonul.

— Căpitane, ai auzit ceva de Lengeh, ieri sau azi?

— Nu, am încercat, dar n-am putut să-i contactăm. S-ar putea să fie din pricina petelor solare. Încerc din nou acum.

— Mulţumesc! Transmite-i salutările mele căpitanului Scragger şi aminteşte-i că săptămâna viitoare trebuie să facă un control medical. McIver zâmbi strâmb, apoi adăugă: Te rog urmăreşte să mă sune în clipa în care se întoarce.

Închise aparatul. Lochart îi repetă ce-i spusese Ayre şi îşi turnă încă un whisky.

— Şi mie, pentru Dumnezeu, spuse iritat McIver.

— Dar Mac, tu...

— Nu începe iar, fă unul mai slab!

În timp ce Lochart turna, McIver se ridică, se duse la fereastră şi privi îndelung afară, fără să vadă nimic.

— Sărmanul Kyabi! Era un om bun, fără îndoială. Bun pentru Iran şi cinstit cu noi. De ce l-or fi ucis? Nebuni!

Rudi „ordonându-i” lui Duke şi lui Marc. Ce dracu' o fi însemnând asta?!

— Evident, au avut necazuri, dar Rudi a preluat controlul. Freddy mi-ar fi spus dacă Rudi n-ar fi făcut-o – e foarte ascuţit la minte iar franceza lui e bună, aşa că ar fi găsit o cale. A avut destul timp, chiar dacă „ei” ascultau, oricine dracu' or fi „ei”, spuse Lochart.

— Poate că a fost ca la Zagros.

La Zagros, sătenii din Yazdek veniseră în zori, a doua zi după întoarcerea lui Lochart din concediu. Mullahul satului primise ordine de la Khomeini să înceapă insurecţia împotriva guvernului legal al Şahului şi să ia controlul în zona sa. Mullahul se născuse în sat şi era înţelept ca munţii acoperiţi iarna de zăpadă şi accesibili doar cu mare dificultate în restul anului, iar şeful poliţiei, împotriva cui trebuia să conducă revolta, era nepotul lui, iar Nasiri, managerul bazei, de asemenea unul dintre cei vizaţi, era căsătorit cu fiica surorii soţiei sale, care acum locuia la Shiraz. Chiar mai important decât atât, toţi erau galezani, un trib neînsemnat al nomazilor Kashkai, care se aşezaseră acolo cu secole în urmă, ca să apere acea mică întretăiere de drumuri înguste, iar şeful poliţiei, pe care-l chema Nitchak Han, era în acelaşi timp kalandar, şeful ales al tribului.

Deci omul se consultase, după cuviinţă, cu Nitchak Han şi Hanul fusese de acord că trebuia să aibă loc o revoltă împotriva duşmanului lor ereditar, Şahul Pahlavi, că, pentru a celebra, revolta, toţi cei care doreau puteau să tragă cu arma către stele şi că, în zori, va conduce cercetarea trebuitoare de la aeroportul străinilor.

Sosiseră în zori, înarmaţi, până la ultimul om din sat. Nitchak Han nu mai purta uniforma de poliţai, ci hainele tribului. Era mult mai scund decât Lochart, cu trup vânjos dar suplu, cu mâini de fier şi picioare de oţel, purtându-şi cartuşiera trecută peste piept şi puşca în mâini. Printr-o înţelegere prealabilă, la cererea Hanului, Lochart, însoţit de Jean-Luc Sessonne, le ieşi înainte lângă cele două coloane ridicate la repezeală din pietre puse una peste cealaltă, care simbolizau poarta bazei. Lochart salută şi fu de acord că Nitchak Han avea jurisdicţie asupra bazei cele două mormane de pietre fură oficial dărâmate urmară strigăte de bucurie de toate părţile şi se traseră multe focuri de armă în aer, apoi Nitchak Han îi prezentă un buchet de flori lui Jean-Luc Sessonne, ca reprezentant al Franţei, mulţumindu-i în numele tuturor galezan-kashkailor pentru adăpostul şi sprijinul acordat lui Khomeini, care-i scăpase de duşmanul lor, Şahul Pahlavi.

— Îi mulţumim lui Allah că cel ce s-a numit singur „Regele Regilor”, care a cutezat sacrilegiul de a-şi lega sângele de cel al regilor Cyrus şi Darius cel Mare – „bărbaţi curajoşi şi mândri” – lumina arienilor, lacheul diavolilor străini, a fugit ca un fante boit din seraiul unui paşă irakian.

Urmară brave cuvântări din partea ambelor părţi şi începu ospăţul, iar Nitchak Han cu mullahul alături, îl rugase pe Tom Lochart, şeful tribului străinilor de la Zagros Trei, să-şi desfăşoare activitatea sub noul regim ca şi până atunci, iar Lochart încuviinţase grav.

— Să sperăm că Rudi şi oamenii lui sunt la fel de norocoşi ca tine la Zagros, Tom.

McIver se întoarse către fereastră, ştiind că nu putea face nimic ca să-i ajute.

— Lucrurile se-nrăutăţesc din ce în ce mai mult, mormăi.

Uciderea lui Kyabi e un lucru groaznic şi un semn foarte prost pentru noi, se gândi. Cum dracu' pot s-o scot pe Genny din Teheran şi unde dracu-i Charlie?

Nu auziseră de Petikin de când plecase, cu o zi în urmă, dimineaţa, din Tabriz. De la personalul de sol de la Galeg Morgrii primiseră rapoarte încurcate – că Petikin fusese răpit şi obligat să zboare cu „trei persoane necunoscute", sau că „trei piloţi din aviaţia militară deturnaseră elicopterul şi zburaseră spre graniţă", sau că „cei trei pasageri erau ofiţeri superiori care fugeau din ţară". De ce trei pasageri în fiecare poveste? se întrebase McIver. Ştia că Petikin trebuia să fi ajuns la aerodrom în siguranţă, pentru că maşina lui era încă acolo, deşi jefuită, cu rezervorul golit şi radioul smuls. Bandar-e Pahlavi, unde ar fi trebuit să alimenteze, tăcea şi Tabrizul nu fusese niciodată în bătaia emiţătorului. Înjură în şoaptă.

Avusese o zi grea. Îl hărţuiseră neîncetat creditorii furioşi, telefoanele nu lucraseră, telexul se blocase şi fuseseră necesare ore în şir ca să fie repus în funcţiune, şi întâlnirea lui de la prânz cu generalul Valik, care, aşa cum promisese Gavallan, ar fi trebuit să îi furnizeze săptămânal bani lichizi, fusese un dezastru.

— De îndată ce băncile se deschid, o să plătim tot ceea ce datorăm.

— Pentru Dumnezeu, spui chestia asta de săptămâni! comentase rece McIver. Am nevoie de bani acum!

— Toţi avem nevoie, şuierase generalul tremurând de furie, dar foarte conştient de angajaţii săi iranieni din celălalt birou, care cu siguranţă trăgeau cu urechea. Suntem în plin război civil şi nu pot deschide băncile.

Era un bărbat rubicond, pe cale de a cheli, cu pielea închisă la culoare, fost general de armată, purtând un costum scump şi un ceas la fel de scump. Coborâse glasul şi mai mult.

— Dacă n-ar fi fost idioţii de americani care l-au trădat pe Şah şi l-au convins să îngrădească puterile glorioaselor noastre armate, nu ne-am afla în rahatul ăsta.

— Sunt englez, aşa-cum bine ştii, şi v-aţi băgat singuri în rahat.

— Englezi, americani, care-i diferenţa? E numai vina voastră! L-aţi trădat amândoi pe Şah şi Iranul şi-acum trebuie să plătiţi pentru asta.

— Cu ce? întrebă McIver acru. Aveţi toţi banii noştri.

— Dacă n-ar fi fost partenerii voştri iranieni, eu în special, n-aţi avea nici un ban. Andy nu se plânge. Am primit un telex de la respectatul meu coleg, generalul Javadah, că Andy a semnat săptămâna asta noul contract cu Guerney.

— Andy mi-a spus că a primit un telex de la dumneata prin care i-ai confirmat că ai promis că ai să ne asiguri toate lichidităţile.

— Am promis că am să-ncerc.

Generalul făcu un efort să-şi domolească mânia fiindcă avea nevoie de cooperarea lui McIver. Îşi tamponă fruntea şi îşi deschise servieta. Era plină ochi cu riali în bancnote mari, dar ţinu capacul în aşa fel încât lui McIver îi fu cu neputinţă să vadă înăuntru, apoi scoase un mic pachet de bancnote, închizând-o repede. Numără foarte ostentativ cinci sute de mii de riali – aproximativ şase mii de dolari.

— Uite, spuse cu multă emfază, punând rialii pe masă şi luând restul de bancnote. Săptămâna viitoare, sau eu sau unul dintre colegii mei, o să-ţi mai aducă. Dă-mi o chitanţă, te rog.

— Mulţumesc. McIver semnă chitanţa.

— Când putem să...

— Săptămâna viitoare, dacă băncile se deschid, putem aranja totul. Întotdeauna ne ţinem cuvântul. Întotdeauna. N-am aranjat noi contractele Guemey.

Valik se aplecă spre el şi-şi coborî şi mai mult glasul.

— Acum, aş vrea o cursă specială. Mâine vreau un '212, care să decoleze în cursul dimineţii.

— Ca să meargă unde?

— Trebuie să controlez unele dintre facilităţile noastre la Abadan, spuse Valik, şi McIver băgă de seamă sudoarea ce-i acoperea chipul.

— Şi cum o să obţinem aprobările necesare, generale? Cu tot spaţiul vostru aerian controlat de militari...

— Lasă aprobările, doar...

— Dacă nu avem un plan de zbor, aprobat în prealabil de militari, zborul e ilegal!

— Poţi întotdeauna să spui că ai cerut permisiunea şi că ţi s-a dat verbal. Ce-i atât de greu?

— Mai întâi este împotriva legilor iraniene, domnule general, legilor voastre! Al doilea, chiar dacă ni se îngăduie verbal şi aparatele se ridică în aer, tot trebuie să dai următorului controlor de trafic aerian numărul de înregistrare. Toate aparatele sunt înregistrate la Cartierul General al Aviaţiei şi sunt mai sensibili în privinţa elicopterelor decât civilii. Şi dacă n-ai un astfel de număr. Controlorul o să zică: „Pune-te jos la baza militară următoare şi prezintă-te la turn”. Şi când aterizezi, or să te primească foarte iritaţi – şi pe bună dreptate –

cu gărzi înarmate, aparatul meu o să fie reţinut, iar pasagerii şi echipajul aruncaţi în închisoare.

— Atunci, găseşte o cale! E un zbor foarte important! Contractele Guerney depind de el. Nu trebuie decât să ai aparatul gata la ora nouă, să zicem la Galeg Morghi.

— De ce acolo? De ce nu la Aeroportul Internaţional?

— E mai convenabil şi mai liniştit acolo.

McIver se încruntă. Valik avea desigur autoritatea să ceară şi să autorizeze un astfel de zbor.

— Foarte bine, am să încerc.

Trase pachetul de formulare de zbor în alb, băgând de seamă că ultima copie se referea la zborul lui Petikin la Tabriz, şi neliniştea lui crescu din nou. Unde dracu' o fi ăsta acum? La rubrica „pasageri” îl trecu pe generalul Valik, preşedintele IHC, şi i-l dădu.

— Te rog, semnează ca persoană autorizată. Valik împinse înapoi formularul.

— Nu e nevoie să fie trecut numele meu aici – scrie doar patru pasageri – or să mă-nsoţească soţia mea şi cei doi copii – şi ceva bagaje. O să stăm o săptămână la Abadan, apoi ne-ntoarcem. Pregăteşte doar un '212 la nouă dimineaţa, la Galeg Morghi.

— Iartă-mă, generale, dar pe autorizaţie trebuie trecute nume, altfel aviaţia n-o să accepte planul de zbor. Toţi pasagerii trebuie trecuţi cu numele lor. Am să cer aprobarea, dar nu-mi fac prea mari speranţe.

McIver începu să adauge şi alte nume.

— Nu, stai, nu-i nevoie să treci numele noastre, scrie doar că acest zbor e necesar ca să trimiţi piese de schimb la Abadan. Fără îndoială că sunt piese de schimb pe care trebuie să le trimiţi acolo.

Sudoarea i se adunase broboane pe chip.

— În regulă, dar mai întâi semnează la „autorităţi” şi trece numele tuturor pasagerilor şi destinaţia.

Generalul se înroşise la faţă.

— Aranjează asta fără să mă amesteci pe mine. Acum!

— Nu pot!

McIver se enervase la fel de mult.

— Repet: militarii or să vrea să ştie totul despre cine şi unde. Acum sunt la fel de insistenţi ca ţânţarii. O să ne trezim cu mai multe întrebări decât de obicei, pentru că de săptămâni întregi n-am avut nici un zbor în direcţia aia. Teheranul nu-i ca în sud, unde zburăm toată ziua.

— Asta e un zbor special pentru piese de schimb. Pur şi simplu!

— Nu-i deloc simplu! Santinelele de la Galeg Morghi n-or să te lase să te urci la bord. Fără documente şi nici turnul de control. Or să te vadă urcând la bord, pentru Dumnezeu! McIver îl privise exasperat. De ce nu aranjezi

aprobarea dumneata însuţi, domnule general? Ai cele mai bune legături în Iran, ai spus asta limpede de atâtea ori. Pentru dumneata ar trebui să fie simplu.

— Toate aparatele sunt ale noastre, sunt proprietatea noastră, a noastră!

— Da, desigur, spusese la fel de nervos McIver, da' când o să le achitaţi. Ne datoraţi aproape patru milioane de dolari, plăţi restante. Dacă vreţi să mergeţi la Abadan, asta-i treaba voastră, da' dacă vă prind făcând-o într-un elicopter S-G, cu documente false – pe care eu trebuie să le contrasemnez – o să vă treziţi în închisoare, laolaltă cu întreaga familie, cu mine şi cu pilotul, or să-mi confişte aparatul şi-o să ne închidă firma pe veci.

Numai gândul la închisoare îi făcea greaţă. Dacă era adevărat numai a zecea parte, din cele ce se spuneau despre SAVAK şi închisorile iraniene, nu era un loc pe unde să vrei treci.

Valik îşi înghiţise mânia. Se aşezase şi abordase un zâmbet bolnav.

— Nu-i nevoie să ne certăm, Mac. Am trecut prin prea multe împreună. Am să fac să merite treaba asta. Ei?! Şi pentru tine şi pentru pilot. Deschise servieta. Ei?! Douăsprezece milioane de riali. Pentru voi doi.

McIver privise banii fără să clipească. Douăsprezece milioane însemnau cam o sută cincizeci de mii de dolari, este o sută de mii de lire sterline. Scuturase din cap, ameţit. Imediat Valik spusese:

— E-n regulă, douăsprezece milioane fiecare. Şi cheltuielile – jumătate acum, jumătate-când o să fim în siguranţă la aeroportul din Kuweit. Ei?!

McIver fusese zguduit. Nu numai din pricina banilor, dar şi pentru că Valik spusese pe faţă „Kuweit”, ceea ce el suspectase, dar nu îndrăznise să gândească. Era o întoarcere cu o sută optzeci de grade faţa de tot ce spunea de luni de zile generalul. De luni întregi făcea multă paradă despre cum o să zdrobească Şahul opoziţia, apoi pe Khomeini. Chiar şi după plecarea incredibilă a Şahului şi uluitoarea întoarcere a lui Khomeini în Iran – Dumnezeule, s-a-ntâmplat cu numai zece zile în urmă! spusese de zeci de ori că nu există nici un motiv de teamă, fiindcă Bakhtiar şi generalii Statului Major Imperial deţin balanţa puterii şi n-au să îngăduie niciodată „acestei revoluţii a lui Khomeini, de fapt revoluţie comunistă” să izbutească. Şi nici Statele Unite n-aveau s-o îngăduie. Niciodată! La vremea potrivită, armata avea să preia puterea. Valik repetase asta foarte sigur pe el abia cu o zi în urmă, adăugând că auzise că din moment în moment, armata avea să facă o mişcare de forţă şi că înăbuşirea de către Nemuritori a micii răscoale a aviatorilor de la Doshan Tappeh era primul semn.

McIver îşi desprinsese privirea de la bani şi se uitase în ochii omului.

— Ce ştii dumneata şi eu nu?

— Despre ce vorbeşti? începuse să se bâlbâie acesta. Eu nu ştiu...

— S-a-ntâmplat ceva. Ce anume?

— Trebuie să ies de aici cu familia, spusese generalul cu disperare în glas. Se aud zvonuri groaznice. Lovitură de stat sau război civil, Khomeini sau

nu, suntem însemnaţi, înţelegi? E familia mea, Mac, trebuie să ies de-aici până se liniştesc lucrurile. Douăsprezece milioane fiecare, ei?!

— Ce zvonuri?

— Zvonuri! Valik aproape scuipase cuvintele. Obţine aprobarea oricum! Plătesc înainte.

— Oricât de mulţi bani ai să oferi, n-am s-o fac. Trebuie să fie ceva legal.

— Dobitoc ipocrit! Legal!? Cum operezi de atâţia ani în Iran? Cu peşcheşuri! cât ai plătit tu însuţi pe sub mână? Sau vameşilor? Peşcheşuri! Cum crezi că obţinem contractele? Ei!? Contractele Guerney. Cu peşcheşuri! Punând în tăcere bani număraţi în palmele potrivite. Eşti atât de prost încât nu înţelegi care sunt căile iraniene?

McIver spusese la fel de întunecat:

— Ştiu cum e cu peşcheşul, nu sunt prost şi ştiu că Iranul are căile sale. O, da, Iranul-are căile sale. Răspunsul e nu.

— Atunci sângele copiilor mei şi al soţiei mele o să-ţi păteze mâinile. Şi al meu.

— Despre ce vorbeşti?

— Ţi-e teamă de adevăr?

McIver se holbase la el. Soţia şi cei doi copii ai lui Valik erau favoriţii lui şi-ai lui Genny.

— De ce eşti atât de sigur?

— Am un văr în poliţie. A văzut o listă secretă a SAVAK. Poimâine trebuie să fiu arestat, împreună cu multe alte personalităţi proeminente, ca o concesie făcută opoziţiei. Împreună cu familia mea. Şi ştii cum sunt în stare să trateze femeile şi copiii în faţa...

Cuvintele lui Valik se pierduseră. Apărarea lui McIver se năruise. Auziseră cu toţii zvonuri oribile despre torturarea soţiilor şi copiilor în faţa celor arestaţi, pentru a-i forţa să accepte ce li se cerea, sau pur şi simplu din amuzament, din răutate.

— E-n regulă, spusese neputincios, simţindu-se cumplit, ştiind că fusese încolţit. Am să încerc, dar nu te aştepta să primeşti aprobarea şi n-ar trebui să te duci în sud, spre Abadan. Cel mai bine ar fi să încerci spre Turcia. Poate am putea să te ducem până la Tabriz, şi de-acolo ai putea să plăteşti pe cineva să te treacă peste graniţă cu un camion. Trebuie că ai prieteni acolo. Şi nu poţi să te urci la Galeg Morghi: n-ai cum să te strecori la bord cu Annoush şi copiii şi nici măcar să intri în unitatea militară fără să fii oprit. Va trebui... Va trebui să te luăm de undeva din afara Teheranului. Undeva departe de drumuri şi în afara bătăii radarului.

— E-n regulă, dar trebuie să fie Abadan.

— De ce? Îţi înjumătăţeşti şansele!

— Familia mea, tatăl şi mama mea, ajung acolo pe sosea. Ai însă desigur dreptate în privinţa unităţii de la Galeg Morghi. Am putea să fim luaţi de la marginea Teheranului. De la...

Valik se gândise un moment, apoi continuă dintr-o suflare:

—...la intersecţia conductei de sud cu râul Zehsan. E departe de drum şi sigur. O să fim acolo dimineaţa, la ora unsprezece. Allah să te binecuvânteze, Mac. Dacă ai să ceri autorizaţia pentru piese de schimb, eu o să aranjez să fie aprobată. Te rog. Te implor!

— Cum rămâne cu realimentarea? când o să aterizezi pentru realimentare, ofiţerul de acolo n-are cum să nu te vadă şi-ai să fii arestat în câteva secunde.

— Cere realimentarea la baza aeriană militară de la Isfahan. O să aranjez la Isfahan...

Valik îşi ştersese sudoarea de pe faţă.

— Şi dacă ceva merge prost?

— Insha'Allah. Cere autorizarea zborului pentru piese de schimb, fără nici un nume sau sunt mort – ori şi mai rău – şi împreună cu mine Annoush, Jalal şi Setarem. Te rog!

McIver ştia că face o nebunie.

— Am să cer autorizarea. Piese de schimb pentru Bandar-e Delam. Ar trebui să aflu până la miezul nopţii dacă s-a aprobat. Am să trimit pe cineva să aştepte şi să nu-o aducă acasă. Telefoanele nu merg, aşa că va trebui Să vii până la mine după confirmare. Asta o să-mi lase timp să mă gândesc la treaba asta şi să hotărăsc dacă da sau nu.

— Dar ai...

— La miezul nopţii.

— Da, foarte bine, o să fiu acolo.

— Cum rămâne cu ceilalţi parteneri?

— Ei nu ştiu nimic de asta! Emir Paknouri sau unul dintre ceilalţi o să-mi ţină locul.

— Cum rămâne cu banii săptămânali?

— O să ţi-i pună ei la dispoziţie. Din nou Valik îşi ştersese fruntea.

— Allah să te binecuvânteze, îşi pusese pardesiul şi se îndreptase spre uşă. Servieta rămăsese pe masă.

— Ia asta cu tine! Valik se întorsese.

— Ah, vrei să plătesc în Kuweit sau în Elveţia? În ce monedă?

— N-o să fie nici o plată. Poţi autoriza un zbor. Poate putem să te ducem până la Bandar-e Delam. De-acolo te descurci singur.

— Dar... dar, totuşi, o să ai nevoie de bani de cheltuială să plăteşti... ei... pilotul, sau altceva.

— Nu, însă poţi să-mi dai un avans de cinci milioane de riali din banii pe care ni-i datoraţi ca parteneri şi de care avem disperată nevoie.

McIver mâzgălise o chitanţă şi i-o dăduse:

— Dacă tu n-ai să fii aici, Emir sau ceilalţi s-ar putea să nu fie atât de generoşi...

— Băncile se vor deschide săptămâna viitoare. Suntem siguri de asta. O, da, foarte siguri.

— Ei bine, să sperăm c-o să fie aşa şi-o să căpătăm ceea ce ni se datorează.

Văzuse expresia lui Valik, îl văzuse numărând banii, ştiind că îl socotea nebun că nu acceptase peşcheşul, ştiind de asemenea că inevitabil omul va încerca să mituiască pilotul, oricine va fi acesta, ca să-i ducă ultima porţiune de drum – dacă elicopterul avea să părăsească cumva măcar spaţiul aerian al Teheranului – iar asta va fi dezastruos.

Iar acum, în biroul lui, privind fără ţintă afară pe fereastră, în noapte, fără să audă focurile ele armă sau să vadă străfulgerările care luminau din tind în când oraşul, îşi zise: Dumnezeule, SAVAK?! Trebuie să încerc să-l ajut! Trebuie! Nefericiţii ăia de copii şi sărmana femeie... Trebuie! Şi când Valik va încerca să mituiască pilotul – deăi am să-l previn pe pilot dinainte – o să reziste acesta, oare? Dacă Valik a oferit acum douăsprezece milioane, la Abadan suma va fi dublată. Tom are la ce folosi banii, şi Nogger Lane şi eu. Oricine. Doar pentru un zbor scurt peste Golf – scurt, într-o singură direcţie, fără întoarcere. De unde dracu' a scos Valik toţi banii ăştia în numerar? Sigur că de la o bancă. De săptămâni umbla zvonul că, pentru o sumă oarecare, anumite persoane, bine plasate puteau să scoată bani din Teheran chiar dacă oficial băncile erau închise; sau pentru o sumă şi mai mare, să obţină transferul banilor într-un cont secret din Elveţia, iar acum băncile elveţiene gemeau sub greutatea banilor scoşi din ţară. Miliarde. Câteva milioane puse în palma potrivită şi totu-i cu putinţă. Nu-i la fel peste tot, în toată Asia? Fii cinstit, de ce doar în Asia? Nu e oare valabil pentru întreaga lume?

— Tom, spuse obosit, încearcă la controlorii de zbor militari şi vezi dacă elicopterul a primit aprobarea. Vrei?

În ceea ce-l privea pe Lochart, era doar un zbor de rutină. McIver îi spuse doar că se întâlnise în ziua aceea cu Vajik şi că generalul îi dăduse ceva bani, dar nimic în plus. Încă nu hotărâse ce pilot avea să trimită, dorind s-o facă el însuşi şi astfel să nu supună pe nimeni altcineva riscului. Afurisite de controale medicale! Afurisite regulamente!

Lochart se îndreptă spre radioemiţător. În clipa acea în biroul alăturat se auzi zgomotul unei învălmăşeli, apoi uşa se deschise brusc. În cadrul ei apăru un tânăr cu o armă automată pe umăr şi banderolă verde pe braţ. Îl însoţeau alţi şase tineri. Personalul iranian aştepta paralizat. Tânărul se holbă la McIver şi la Lochart, apoi cercetă lista.

— Salaam, aga. Cap'tan McIver? îl întrebă pe Lochart într-o engleză şovăitoare, cu accent puternic.

— Salaam, aga: Nu, eu sunt căpitanul McIver, spuse McIver îngrijorat.

Primul gând care-i trecuse prin minte fu: ăştia sunt alţii din acelaşi grup care l-au ucis pe sărmanul Kyabi? Al doilea: Genn ar fi trebuit să plece cu ceilalţi, ar fi trebuit să insist. Al treilea fu îndreptat către grămada de riali din servieta lui diplomat, aşezată pe podea, lângă cuier.

— Ah, bine, spuse politicos tânărul.

Avea o figură voluntară, cearcăne întunecate în jurul I ochilor şi deşi McIver socoti că nu depăşise 25 de ani, avea aerul unui bătrân.

— Pericol pentru voi aici. Acum vă rog, plecat! Noi suntem komitehul pentru acest bloc. Vă rog acum plecata Acum!

— E-n regulă, sigur, ăăă, mulţumesc.

De două ori până atunci McIver se gândise că ar fi fost prudent să evacueze birourile din pricina încăierărilor şi a gloatei din stradă, deşi, uluitor, dacă se ţinea seama de numărul lor uriaş, mulţimile fuseseră foarte disciplinate şi provocaseră foarte puţine stricăciuni proprietăţilor particulare sau europenilor – exceptând maşinile parcate în stradă. Acum era pentru prima dată când cineva venise să-l avertizeze personal.

McIver şi Lochart îşi puseră ascultători pardesiele. McIver închise valiza diplomat şi se pregătiră de plecare. Stinse luminile.

— Cum lumini, când nimeni altcineva? întrebă conducătorul tinerilor.

— Avem propriul nostru generator, pe acoperiş. Tânărul zâmbi ciudat, cu dinţi foarte albi.

— Străinii au generator şi căldură, iranienii nu. McIver se pregătea să răspundă, dar se opri.

— Voi primit mesaj? Mesaj despre plecare? Mesaj astăzi?

— Da.

Un mesaj la birou, unul la apartament, pe care îl găsise Genny în cutia de scrisori. Spuneau doar: „Pe 1 decembrie aţi fost preveniţi să plecaţi. De ce sunteţi încă aici, dacă nu ca duşmani? V-a mai rămas puţin timp. Semnat: Studenţii pentru o Republică Islamică în Iran.

— Dumneavoastră sunteţi, ăăă, reprezentanţii Universităţii?

— Noi suntem komitehul vostru. Vă rog plecat acum. Puşmanii mai bine nu întorc vreodată, nu?

McIver şi Lochart ieşiră. Revoluţionarii îi urmară în jos pe scări. Liftul nu funcţiona de săptămâni. Strada era încă pustie, fără grupuri de oameni, iar în depărtare se auzeau focurile de armă.

— Nu întoarceţi, trei zile! I McIver se holbă la ci.

— Nu-i cu putinţă! Am multe...

— Pericol!

Tânărul şi însoţitorii lui, la fel de tineri, aşteptau în tăcere, privindu-i. Nu toţi erau înarmaţi, boi dintre ei aveau bâte. Doi erau cu mâinile goale.

— Nu întoarce. Foarte rău. Trei zile spune komitehul. Înţelegi?

— Da, dar unul dintre noi trebuie să realimenteze generatorul sau telexul se va opri şi-atunci vom rămâne fără legătură...

— Telex nu important. Nu vine înapoi. Trei zile. Tânărul le făcu, răbdător semn să plece.

— Pericol aici, nu uitaţi, vă rog. Noapte bună! Foarte conştienţi de privirile invidioase, McIver şi Lochart se urcară în maşinile lor care fuseseră încuiate în garajul de la subsolul clădirii. McIver conducea Roverul său coupe de patru locuri, model '65, şi pe care îl păstra ca nou. Lochart împrumutase maşina lui Scot Gavallan, un vechi Citroen uzat, ţinut cu bună ştiinţă subturat, deşi motorul era îngrijit cum trebuie, frânele perfecte, şi la nevoie putea fi foarte rapid. Demarară şi după al doilea colt se opriră unul lângă celălalt.

— Nenorociţii ăştia vorbeau serios, spuse supărat McIver. Trei zile? Nu pot să nu merg la birou trei zile!

— Da. Şi acum?

Lochart aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Tânărul dăduse colţul şi stătea acolo privindu-i.

— Ar fi bine să plecăm. Am să-ţi fac o vizită acasă, spuse grăbit.

— Da, dar dimineaţă, Tom. Acum nu putem face nimic.

— Trebuia să mă-ntorc înapoi la Zagros, ar fi trebuit să plec astăzi...

— Ştiu, stai şi mâine, pleci după aia. Nogger poate să facă drumul ăsta dacă vine aprobarea, ceea ce mă îndoiesc. Vino pe la zece. Zări tinerii începând să înainteze către ei. Pe la zece, Tom, spuse grăbit.

Apăsă pe acceleraţie şi porni înjurând. Tinerii îi văzură plecând şi conducătorul lor, Ibrahim, se bucură, fiindcă nu dorea o ciocnire cu străinii şi nici să-i omoare sau să îi aducă în faţa judecăţii. Doar pe cei din SAVAJC şi poliţiştii vinovaţi şi duşmanii Iranului, înăuntrul Iranului, cei care doreau să-l aducă înapoi pe Şah şi totalitariştii marxişti trădători care se opuneau democraţiei şi libertăţii religiei şi educaţiei şi universităţilor.

— Oh, ce mi-ar plăcea o maşină ca asta, spuse unul dintre ei, aproape bolnav de invidie. E un '68, nu, Ibrahim?

— Un '65. Într-o zi o să ai una şi benzină să pui în ea. Într-o zi o să fii cel mai faimos scriitor şi poet din Iran.

— E dezgustător că străinul ăla se împăunează cu atâta bogăţie, când în Iran e-atât de multă sărăcie, spuse altul.

— În curând or să plece toţi, pentru totdeauna!

— Crezi că ăştia doi or să se-ntoarcă mâine, Ibrahim?

— Sper să nu, spuse cu un râs obosit. Dac-o fac, nu ştiu ce-o să facem. Cred că i-am speriat îndeajuns. Totuşi ar trebui să trecem pe la blocul ăsta cel puţin de două ori pe zi.

Un tânăr care avea o bâtă îşi puse afectuos braţul în jurul umerilor lui.

— Mă bucur că te-am votat să fii şeful nostru! Eşti cea mai bună alegere.

Încuviinţară cu toţii.

Ibrahim Kyabi era foarte mândru de cuvintele lor, mândru că era o parte din revoluţia care avea să pună capăt tuturor necazurilor Iranului şi mândru, de asemenea, de tatăl său, inginer petrolist şi o persoană importantă în compania IranOil, care lucrase răbdător în decursul anilor pentru democraţie în Iran, opunându-se Şahului şi care acum avea să fie o voce puternică în noul o gloriosul Iran.

— Haideţi, prieteni, spuse el mulţumit. Mai avem câteva clădiri de cercetat.

CAPITOLUL 12

Insula Siri; *ora 7*, *42 seara*. La ceva mai mult de o mie o sută de kilometri sud-vest de Teheran, încărcarea petrolierului japonez de cincizeci de mii de tone Rikomaru era pe sfârşite. O lună frumoasă lumina Golful Noaptea era înmiresmată, cerul spuzit de stele, iar Scragger acceptase să-l însoţească pe de Plessey la bord pentru a cina cu Yoshi Kasigi. Acum toţi trei se aflau pe punte alături de căpitanul vasului, privind sub lumina puternică a reflectoarelor marinarii japonezi şi inginerul şef de lingă marea conductă de încărcare trecută peste bord către complexul de robineţi de pe pontonul fix, plutitor, la care era tras petrolierul, deasemenea scăldat în lumină.

Se găseau la circa două sute de metri de joasa insulă Siri. Petrolierul era ancorat sigur, cu cele două lanţuri de la prora fixate de două geamanduri în faţă şi două ancore înapoi la pupa. Petrolul era pompat din rezervoarele de pe ţărm printr-o conductă aşezată pe fundul mării până la ponton şi de-acolo pe bord, prin propriul lor sistem de conducte, în rezervoare. Încărcarea şi descărcarea erau operaţii primejdioase din pricina gazelor foarte volatile, explozive, care se strângeau în rezervoare, în spaţiul liber de deasupra masei de petrol brut, rezervoarele goale fiind şi mai periculoase până ce erau spălate. Pentru mai multă siguranţă, în petrolierele cele mai moderne, în spaţiul anume construit în rezervoare, se pompa azot, un gaz inert care, la nevoie, putea fi eliberat în atmosferă.

Rikomaru nu era echipat astfel.

Inginerul şef strigă către oamenii aflaţi jos pe ponton:

— Închideţi valva, apoi se întoarse către puntea superioară şi ridică degetul mare în sus, către căpitan, care făcu semn că a înţeles şi-i spuse lui Kasigi, în japoneză:

— Putem ridica ancora când suntem gata?

Era un bărbat subţiratic, cu chipul smead, cu o cămaşă şi pantaloni scurţi de un alb orbitor, şosete şi pantofi albi, epoleţi şi o şapcă marinărească cu cozoroc.

— Da, căpitane Moriyama. Cât de repede ar fi asta?

— În două ore cel mult. Să curăţăm totul şi să strângem legăturile.

Asta însemna că trebuiau să trimită şalupa să desfacă lanţurile de ancoră prinse de geamandurile plutitoare, apoi să le reataşeze ancorelor navei.

— Bine.

Către de Plessey şi Scragger, Kasigi spuse în engleză:

— Am umplut şi suntem gata să plecăm. Cam peste două ore o să fim pe drum.

— Excelent, spuse de Plessey la fel de uşurat. Acum ne putem relaxa.

Întreaga operaţiune se desfăşurase foarte bine. Paza fusese întărită pe întreaga insulă şi pe navă. Tot ce putuse fi verificat, fusese verificat. Doar trei iranieni, a căror prezenţă era esenţială, avuseseră voie să urce la bord. Fiecare fusese controlat şi urmărit cu atenţie de echipajul japonez. Nici unul dintre iranienii de pe ţărm nu lăsase să se întrevadă vreo intenţie ostilă. Fusese scotocit fiecare loc care ar fi putut ascunde explozibil sau arme.

— Poate că sărmanul tânăr de pe Siri Unu se înşelă, Scrag, mon ami!

— Poate, replică Scragger. Totuşi, amice, cred că tânărul Abdullah Turik a fost ucis: nimeni nu se alege cu obrazul şi ochii mutilaţi în halul ăla căzând de pe platformă într-o mare calmă. Sărmanul nefericit.

— Dar rechinii, căpitane Scragger? întrebă Kasigi, la fel de tulburat. Rechinii ar fi putut să-i producă rănile acelea.

— Da, ar fi putut, da' pun pariu pe viaţa mea că a fost din pricina celor ce mi-a spus.

— Sper să te-nşeli.

— Pariez că n-o să aflăm niciodată adevărul, spuse trist Scragger. Cum era cuvântul acela, domnule Kasigi? Karma. Karma amărâtului ăla a fost scurtă şi deloc plăcută.

Ceilalţi încuviinţară din cap. Priviră în tăcere cum nava era detaşată de cordonul ombilical al pontonului. Ca să vadă mai bine, Scragger se apropie de balustrada punţii superioare. Sub o baie de lumină, petroliştii deşurubau cu mult efort ţeava de doisprezece ţoii de la complexul de valve al pontonului. Acolo se aflau şase oameni: doi dintre japonezii din echipaj, trei iranieni şi un inginer francez. În faţa lui se desfăşura, pe toată lungimea şi lăţimea ei, puntea, în mijlocul căreia se odihnea elicopterul lui, un JR 206. Aterizase acolo la sugestia lui de Plessey şi cu aprobarea lui Kasigi.

— Beau, îi spusese el francezului, am să te duc înapoi la SirLsau la Lengeh, cum vrei.

— Yoshi Kasigi sugerează să rămânem amândoi peste noapte, Scrag, şi să ne-ntoarcem dimineaţa. Ar fi o schimbare pentru tine. Putem să plecăm în zori, să ne-ntoarcem la Lengeh. Hai la bord, mi-ar face mare plăcere.

Şi astfel aşezase elicopterul pe puntea petrolierului, la asfinţit, nu prea sigur de motivele pentru care acceptase invitaţia, dar făcuse un pact cu Kasigi şi simţea că trebuie să-l onoreze. Şi, de asemenea, se simţea cumplit de responsabil pentru tânărul Abdullah Turik. Aspectul cadavrului tânărului îl

zguduise rău şi-l făcuse să-şi dorească să fie la Siri până când pleca petrolierul. Astfel că venise şi încercase să fie un oaspete bun, plăcut, fiind de acord cu de Plessey, fără prea mare tragere de inimă totuşi, că poate, în definitiv, moartea tânărului era doar o coincidenţă şi că precauţiile lor aveau să împiedice orice încercare de sabotaj.

De când începuse încărcarea, cu o zi înainte, erau cu toţii nervoşi, iar în seara aceea în mod deosebit. Ştirile BBC-ului fuseseră din nou foarte proaste – comunicate despre confruntări din ce în ce mai aprige în Teheran, Meshed şi Qom. Pe lingă asta era raportul lui McIver pe care Ayre îl retransmisese prudent de la Kowiss, în franceză – ştirea despre blocarea neîntreruptă a Aeroportului Internaţional Teheran, despre o posibilă lovitură de stat şi despre Kyabi. Asasinarea lui Kyabi îl răscolise şi pe de Plessey şi toate acestea, laolaltă cu valul de zvonuri şi contra-zvonuri care circulau printre iranieni, făcuse ca seara să fie sumbră. Zvonuri despre o iminentă intervenţie militară americană, despre o iminentă intervenţie militară sovietică, despre tentative de asasinare a lui Khomeini, a lui Bazargan, primul ministru numit de el, a lui Bakhtiar, primul ministru legal, a ambasadorului american, zvonuri că lovitura militară de stat avea să aibă loc la Teheran în acea noapte, că Khomeini era deja arestat, că toţi militarii de toate armele capitulaseră şi Khomeini era conducătorul de facto al Iranului şi că generalul Nassiri, şeful SAVAK, fusese capturat, judecat şi împuşcat.

— Nu, pot fi chiar toate adevărate, dăduse glas Kasigi gândului tuturor. Nu putem face altceva decât să aşteptăm.

Fusese o gazdă minunată. Toată mâncarea fusese japoneză, chiar şi berea. Scragger încercase să-şi ascundă dezgustul în faţa aperitivelor cu shushi, dar apreciase foarte mult puiul fript pe grătar într-un sos dulce amărui, orezul, creveţii prăjiţi şi salata de legume.

— Încă o bere, căpitan Scragger? îl îmbiase Kassigi.

— Nu, mulţumesc, nu-mi permit mai mult de una, deşi trebuie să recunosc că e bună. Poate nu atât de bună ca Foster's, da' foarte aproape.

De Plessey zâmbise.

— Nu ştii ce compliment e ăsta, domnule Kasigi. când un australian spune că o bere e aproape ca Foster's, e într-adevăr o laudă.

— O, da, ştiu, într-adevăr, domnule de Plessey. Acolo, Dedesubt, şi eu prefer Foster's.

— Petreci multă vreme acolo? îl întrebase Scragger.

— O, da. Australia este una dintre principalele surse de tot felul de materii prime pentru Japonia. Compania mea are cargouri care transportă cărbune, minereu de fier, grâu, orez şi soia. Importăm cantităţi uriaşe din orezul vostru, deşi o mare parte din el merge la producerea băuturii noaste naţionale, sake. Aţi gustat sake, căpitane?

— Da, da, am gustat o dată. Dar vinul cald... sakeul nu prea e pe gustul meu.

— Aşa e, spusese de Plessey, apoi adăugase grăbit, cu excepţia iernii, ca să te-ncălzească. Ce spuneaţi despre Australia?

— Mi-a plăcut foarte mult ţara. Cel mai mare dintre fiii mei urmează cursurile Universităţii din Sydney, aşa că îl vizităm din timp în timp. E o minunăţie atât de mare, atât de bogată, atât de goală.

Da, se gândise morocănos Scragger, vrei să spui atât de goală, abia aşteptând s-o umple milioanele voastre de furnici lucrătoare. Slavă Domnului că suntem la câteva mii de kilometri depărtare şi America n-o să îngăduie niciodată să fim ocupaţi.

— Tâmpenii, spusese McIver odată, în urmă cu doi ani, în timpul unei ciorovăieli amicale, când el, McIver, şi Petikin se aflau la Singapore, într-un concediu de o săptămână. Dacă vreodată, în viitor, Japonia va alege momentul potrivit, să zicem când America s-ar lua de gât cu ruşii, America n-o să fie în stare să mişte un deget pentru a ajuta Australia. Cred c-o să cadă la înţelegere şi...

— Dirty Duncan şi-a pierdut biluţele, Charlie, intervenise Scragger.

— Aşa-i, încuviinţase Petikin. Te înţeapă, Scrag.

— O, nu, nu. Adevăratul vostru protector e China. La bine sau la rău, China o să fie întotdeauna aici. Şi numai China o să fie întotdeauna în poziţia de a opri Japonia, dacă vreodată Japonia se militarizează şi devine îndeajuns de puternică ca să pornească spre sud. Dumnezeule, Australia e Marele Premiu al Pacificului, sipetul cu comori al Pacificului! Da' nici unuia dintre voi, nenorociţilor, acolo, Dedesubt, nu vă dă prin cap să faceţi planuri de viitor sau să vă folosiţi dovleacul. Tot ce vreţi, afurisiţilor, e un weekend de trei zile, mai mulţi bani pentru mai puţină afurisită de muncă, afurisitul de învăţământ gratuit, asistenţă medicală şi socială gratuită şi să stea alţi fraieri pe metereze. Sunteţi mai rău decât bătrâna Anglie, nefericita de ea, care nu s-a ales cu nimic. Adevărata ameninţare...

— Aveţi petrolul Mării Nordului. Dacă ăsta nu-i norocu' dracului, o să...

— Adevăratul necaz e că ticniţii voştri de Dedesubt habar n-au pe ce lume sunt.

Stai jos, Scrag! Spusese Petikin îngrijorat. Aţi convenit să nu vă păruiţi. Deloc. Amândoi. Aţi făcut-o odată, dar a fost amical. Dacă încerci să-l pocneşti pe Mac când nu e criţă, ajungi în şanţ. S-ar putea să aibă hipertensiune, dar are şi-o centură neagră.

— Eu să-l pocnesc pe Dirty Duncan? Glumeşti, amice! Eu nu mă leg de amărâţi bătrâni...

Scragger zâmbi în sinea sa, amintindu-şi acea ciorovăială care pusese capăt tuturor celorlalte ciorovăieli ale lor. Singapore e un loc minunat, îşi zise, apoi, simţindu-se mai bine, îşi întoarse atenţia către petrolier. Mâncase bine şi

era foarte bucuros că încărcarea se isprăvise. Noaptea era grozavă. Departe, deasupra lui, zări luminile de navigaţie ale unui avion ce se-ndrepta către vest şi se-ntrebă în gând unde avea să aterizeze, cărei companii îi aparţinea şi câţi pasageri avea la bord. Vedea foarte bine noaptea şi constată că oamenii de pe ponton aproape isprăviseră cu deşurubarea ţevii. Odată ce-avea să fie ridicată cu vinciul la bord, petrolierul putea să plece. În zori, Rikomaru avea să se găsească în strâmtoarea Hormuz şi el avea să decoleze şi să zboare acasă, la Lengeh, cu de Plessey.

Apoi privirea sa ageră zări nişte oameni îndepărtându-se în fugă de staţia de pompare de pe ţărm, ceva mai puţin luminată. Îşi îndreptă atenţia spre ei. Urmă o mică explozie, apoi o izbucnire de flăcări când se aprinse petrolul. Toţi cei aflaţi pe bord priviră cu gura căscată. Flăcările începură să se-mprăştie şi se auziră strigăte în iraniană şi franceză. Dinspre barăci şi rezervoarele de petrol alergau oameni. Sclipirea neaşteptată a unui pistol mitralieră în întuneric, urmată de pârâitul ascuţit, urât. Din difuzoarele navei răzbătu în japoneză vocea căpitanului:

— La posturile de avarie!

Oamenii de pe ponton îşi redublară imediat eforturile, înspăimântaţi de ideea că, cumva, focul ar fi putut să se răspândească prin conductă spre ponton, aruncându-l în aer. În momentul în care capătul de racord căzu de pe robinet, iranienii săriră grăbiţi în mica lor barcă pneumatică cu motor şi se îndepărtară în viteză, considerându-şi însărcinarea dusă la bun sfârşit. Inginerul francez şi marinarii japonezi alergară în sus pe schelă, în timp ce vinciul petrolierului se trezi la viaţă zăngănind şi trase conducta pe bord.

Sub punţi, echipajul alergase la posturile de avarie, unii la camera motoarelor, alţii pe puntea superioară, iar alţii în coridoare. Pentru moment, cei trei iranieni care supravegheau distribuirea petrolului în diferite părţi ale navei fuseseră lăsaţi singuri. O rupseră la fugă spre punte. Unul dintre ei, Said, se prefăcu că se-mpiedică şi căzu lângă bocaportul principal. Când fu sigur că nu este observat, îşi deschise la iuţeală pantalonii şi scoase un mic dispozitiv cu exploziv plastic, care scăpase controlului corporal când venise la bord. Fusese legat cu bandă adezivă, sus, între picioare. Activă în grabă detonatorul chimic care trebuia să explodeze cam peste o oră, înghesui dispozitivul în spatele robinetului principal şi fugi către schelă. Ajuns pe punte, rămase uluit descoperind că oamenii de pe ponton nu îl aşteptaseră şi că şalupă era acum aproape de ţărm. Ceilalţi doi iranieni se ciorovăiau agitaţi, la fel de înfuriaţi că fuseseră lăsaţi la bord. Nici unul dintre ei nu era membru al celulei sale de stânga.

Pe ţărm, petrolul revărsat ardea cu furie, scăpat de b control, dar scurgerea fusese oprită şi spărtura lată. Trei oameni, un francez şi doi iranieni, suferiseră suri grave.

Camionul pompierilor revărsa asupra flăcărilor apă rnare aspirată din Golf. Nu bătea vântul şi fumul negru, necăcios, făcea lupta cu focul şi mai dificilă.

— Puneţi nişte spumă pe el, strigă Legrande, managerul francez.

Aproape scos din fire de furie, încerca să împung ordine, dar toţi alergau de colo-colo sub lumina reflectoarelor, fără să ştie ce să facă.

— Jacques, strânge-i pe toţi şi hai să-i numărăm. cât de repede poţi!

Tot personalul de pe insulă era compus din şapte francezi şi treizeci de iranieni. Un grup de apărare din trei oameni, înarmaţi doar cu bâte încropite în grabă, se repezi în întuneric fără să ştie dacă se mai puteau aştepta la un alt sabotaj şi din ce parte s-ar fi putut ivi primejdia.

— M'sieur! strigă medicul iranian după Legrande. Acesta coborî către ţărm, spre complexul de ţevi şi valve conectate la rezervorul de pe ponton. Medicul era îngenuncheat lângă doi dintre răniţii ce zăceau întinşi pe o bucată de prelată, inconştienţi. Unul dintre ei avea părul complet ars şi arsuri grave pe cea mai mare parte a feţei. Celălalt fusese împroşcat cu petrol de explozia iniţială, care îi aprinsese instantaneu hainele, provocându-i arsuri de gradul întâi pe cea mai mare parte a feţei, pieptului şi picioarelor.

— Mon Dieu! mormăi Legrande şi-şi făcu cruce la vederea pielii carbonizate, abia recunoscându-l pe maistrul iranian.

Unul dintre inginerii francezi stătea ghemuit în apropiere, gemând încet, cu palmele şi braţele pline de arsuri. Printre gemetele de suferinţă se revărsa un şuvoi neîntrerupt de invective.

— Te duc la spital cât de repede pot, Paul.

— Găseşte-i pe păcătoşii ăia şi dă-le foc! răspunse inginerul şi se lăsă din nou pradă durerii sale.

— Sigur, încuviinţă neajutorat Legrande, apoi se întoarse către medic. Fă ce poţi. Am să cer un CASEVAC.

Se depărta grăbit spre încăperea radioemiţătorului, aflată într-una dintre barăci, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Atunci observă la capătul îndepărtat al pistei înguste de decolare doi bărbaţi ce alergau către o mică faleză. Dincolo de ea se afla un mic golf cu un debarcader modest, folosit pentru iole şi înot. Pariez că ticăloşii au o barcă acolo, îi trecu imediat prin gând. Aprope nebun de furie, strigă după ei, în întuneric:

— Ticăloşilor!

Când se produsese prima explozie, de Plessey se repezise la aparatul de radio aflat pe punte, care făcea legătura cu ţărmul.

— Aţi găsit mitraliera aia? întrebă în franceză pe directorul adjunct al bazei.

În spatele lui, Scragger, Kasigi şi căpitanul priveau la fel de întunecaţi. Luminile de pe punte fuseseră diminuate. Luna se ridicase sus pe cer şi lumina cu putere.

— Nu, m'sieur. După prima rafală atacatorii au dispărut.

— Ce pagube a suferit sistemul de pompare?

— Nu ştiu. Aştept... Ah... Doar o clipă... Uite-l pe m'sieur Legrande.

După un moment, din nou în franceză:

— Aici Legrande. Trei arşi, doi iranieni foarte rău, celălalt e Paul Beaulieu, palmele şi braţele. Cer imediat un CASEVAC. Am văzut doi bărbaţi îndreptându-se către golf, probabil sabotorii, s-ar putea să aibă o barcă acolo.

— Adună toată lumea, să văd cine lipseşte!

— Da, imediat!

— Pagubele?

— Nu sunt mari. Cu puţin noroc, rezolvăm într-o săptămână, cu siguranţă, până soseşte celălalt petrolier.

— Vin la ţărm de îndată ce pot. Aşteaptă o clipă!

De Plessey se întoarse către ceilalţi şi le spuse ce-i transmisese Legrande. Scragger spuse imediat:.

— Zbor eu cu CASEVAC-ul, nu-i nevoie să chemaţi pe altcineva.

Kasigi interveni:

— Aduceţi răniţii la bord. Avem un punct medical şi un doctor. E foarte priceput, în special la arsuri.

— Minunat!

— Scragger o rupse la fugă. De Plessey rosti în microfon:

— Ne ocupăm noi de CASEVAC, de aici, pune oamenii pe brancarde, căpitanul Scragger o să-i aducă imediat la bord. E un doctor aici. Un tânăr ofiţer de punte japonez apăru şi i se adresă scurt căpitanului, care scutură

— Cei trei iranieni, care au fost lăsaţi la bord când ceilalţi de pe ponton au fugit, vor să fie duşi la ţărm imediat. Am spus că pot s-aştepte.

Apoi strigă către camera motoarelor, pregătindu-se să pornească nava. Kasigi privea fix insula şi rezervoarele de acolo. Am nevoie de petrolul ăla, se gândea, şi am nevoie ca insula să fie în siguranţă. Dar nu este şi nu pot să fac nimic ca să o apăr.

— Mă duc la ţărm, spuse de Plessey şi plecă. Scragger era deja lângă elicopter, descuind uşile din

spate.

— Ce faci, Scrag?

— Pot să întind brancardele pe locurile din spate şi să le ancorez, mai degrabă decât să agăţ o plasă de transport în afara aparatului.

— Vin cu tine.

— Hopa sus!

Aruncară o privire scurtă în jur peste toată hărmălaia. Cei trei iranieni alergaseră către ei şi bălmăjeau ceva. Era limpede că vroiau să meargă la ţărm cu elicopterul.

— Îi luăm, Scrag?

Scragger era deja pe locul pilotului, iar degetele îi dansau peste întrerupătoare.

— Nu. Tu eşti în cadrul urgenţei, ei nu! Urcă sus, bătrâne.

Arătă către scaunul din dreapta, apoi făcu un semn iranienilor să se îndepărteze.

— Nah, ajaleh daram – nu, mă grăbesc – spuse, folosind una dintre cele câteva expresii în farsi pe care le ştia.

Doi dintre ei se traseră ascultători înapoi; cel de-al treilea se strecură pe locul din spate şi începu să-şi prindă centura. Scragger scutură din cap, făcându-i semn să iasă.

Omul nu-l băgă în seamă şi-i vorbi repezit, întinzând pe chip un zâmbet forţat şi arătând către ţărm.

Nerăbdător, Scragger îi făcu din nou semn să iasă şi apăsă cu un deget comutatorul de pornire a motoarelor. Acestea începură să geamă imediat. Din nou, bărbatul refuză şi, furios acum, arătă către ţărm, dar glasul lui era înecat de bubuitul motoarelor. Pentru un moment, Scragger îşi zise „okay, de ce nu? ”, apoi observă chipul celuilalt, salopeta îmbibată de sudoare şi i se păru că mirosea a teamă.

— Afară! spuse, cântărindu-l din ochi.

Said nu-i dădu nici o atenţie. Deasupra lor elicea se răsucea încet, prinzând viteză.

— Lasă-l să rămână! strigă de Plessey pe deasupra zgomotelor. Să ne grăbim mai bine!

Brusc, Scragger întrerupse procedura de pornire şi, cu foarte multă putere pentru un bărbat mărunt, desfăcu centura de siguranţă a lui Said şi îl azvârli pe punte, pe jumătate inconştient, mai înainte ca cineva să înţeleagă ce se-ntâmpla. Îşi făcu palmele pâlnie la gură şi strigă în sus către puntea de comandă:

— Hei, voi de sus, Kasigi! Fantele ăsta e-al dracului de nerăbdător să ajungă la ţărm! N-a fost pe sub punţi?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, sări înapoi în cabină şi izbi butonul de pornire.

De Plessey îl privi o clipă în tăcere.

— Ce-ai văzut la omul ăla?

Scragger ridică din umeri. Cu mult înainte ca motorul să ajungă la puterea maximă, marinarii îl înşfăcaseră pe Said şi pe ceilalţi doi şi-i împingeau din spate către puntea de comandă. Elicopterul ţâşni ca o săgeată spre ţărm.

Cei doi răniţi erau deja pe brancarde. Legară la iuţeală o brancardă de rezervă de locul din spate şi deasupra ei fu legată ferm prima targa. Scragger îi dădu o mână de ajutor francezului rănit, acum cu ambele braţe bandajate, să se aşeze lingă el pe locul din faţă. Străduindu-se să nu simtă mirosul, ridică aparatul în aer şi zbură înapoi, aterizând uşor ca un funigel.

Doctorul şi ajutoarele lui îl aşteptau cu pungile de plasmă pentru transfuzie şi seringile cu morfină pregătite. În câteva secunde, Scragger ţâşni din nou către ţărm. Peste alte secunde ultima targa fu aşezată la locul ei şi el se ridică în zbor ca să se aşeze din nou, delicat, pe punte. Încă o dată doctorul fu acolo, cu acele pregătite şi din nou alergă aplecat către brancardă, pe sub elicele care se învârteau. De data asta însă nu folosi seringa.

— Ah, îmi pare rău, spuse într-o engleză opintită. Acest bărbat mort, apoi, aplecându-şi capul, porni în fugă spre infirmerie.

Ajutoarele lui luară cadavrul cu ele. Scragger opri motoarele, încuie totul, după care se duse la parapet şi vomă cu spasme violente. De când văzuse, auzise şi mirosise un pilot arzând într-un biplan prăbuşit în flăcări, cu foarte mulţi ani în urmă, era stăpânit de groaza de a fi prins în aceeaşi situaţie. Nu fusese niciodată în stare să suporte mirosul părului şi pielii umane arse.

După un timp îşi şterse gura, respiră aerul curat şi îşi binecuvântă norocul. Fusese doborât de trei ori – de două ori în flăcări – dar de fiecare dată scăpase teafăr. De patru ori trebuise să aterizeze forţat, punând manual elicea pe contrasens, ca să-şi salveze viaţa lui şi a pasagerilor – de două ori deasupra junglei, peste coroanele copacilor, o dată cu motorul în flăcări.

— Dar numele meu nu era pe listă, mormăi. Nu atunci. Se apropiau paşi. Se întoarse şi-l văzu pe Kasigi înaintând pe punte cu o sticlă de bere Kirin, rece ca gheaţa, în fiecare mână.

— Te rog să mă ierţi, poftim, spuse Kasigi grav, oferindu-i berea. Arsurile îmi trezesc aceeaşi stare şi mie; şi mie mi-a venit să vărs. Am coborât să văd cum se simt răniţii şi... şi mi-a fost foarte rău.

Scragger bău recunoscător. Lichidul rece, cu gust de hamei, ale cărui bule îi înţepau limba, îl făcu să se simtă ca renăscut.

— Iisuse Christoase, a fost bun! Mulţumesc, amice. Şi, pentru că spusese o dată, îi fu mai uşor s-o spună şi a doua oară.

— Mulţumesc, amice. Kasigi auzi cuvintele repetate de două ori şi socoti – repurtase o victorie majoră. Amândoi se întoarseră spre marinarul care venea grăbit către ei cu un mesaj telex în mână. I-l dădu lui Kasigi, care se duse lângă cel mai apropiat bec, îşi puse ochelarii şi se strădui să citească. Scragger îl văzu tresărind şi întunecându-se şi mai mult la faţă.

— Veşti proaste?

După o pauză, Kasigi spuse:

— Nu, doar unele probleme!

— Pot face ceva?

Kasigi nu răspunse. Scragger aşteptă. Putea să vadă zbuciumul din ochii celuilalt, deşi pe chip nu lăsa să se ghicească nimic, şi era sigur că Kasigi încerca să hotărască dacă să-i spună sau nu. Apoi acesta spuse:

— Nu cred. Se referă la fabrica... complexul nostru petrochimic de la Bandar-e Delam.

— Cea pe care o construieşte Japonia?

Ca toată lumea din Golf, Scragger ştia despre uriaşa întreprindere care valora trei miliarde şi jumătate de dolari şi care, odată terminată, avea să fie, fără îndoială, cel mai mare complex petrochimic din Asia Mică şi din Orientul Mijlociu, cu o fabrică de trei sute de mii de tone de etilena în inima ei. Construcţia începuse în '71 şi era isprăvită cam în proporţie de optzeci şi cinci la sută.

— Ala da, fabrică!

— Da, dar e construită de întreprinderi private japoneze, nu de guvernul japonez, spuse Kasigi. Fabrica Iran-Toda e finanţată de capital privat.

— Ah! spuse Scragger, tot ce ştia căpătând un sens. Toda Shiping – ImnTodal – Sunteţi aceeaşi companie?

— Da, dar suntem numai o parte din sindicatul patronal japonez care a oferit banii şi suportul tehnic Şahului... Iranului, se corectă Kasigi.

Toţi zeii, mari şi mici, să blesteme pământul ăsta, pe cei ce-l locuiesc, pe Şah, pentru că a iscat crizele de petrol, OPEC-ul, blestemaţi fie toţi fanaticii bigoţi şi mincinoşii care trăiesc aici. Aruncă din nou o privire asupra mesajului şi fu mulţumit să vadă că mâinile nu-i tremurau. Era într-un cod secret, din partea preşedintelui companiei sale, Hiro Toda.

Spunea: „Urgent! Datorită inflexibilităţii absolute şi neîntrerupte a iranienilor, a trebuit, în cele din urmă, să dispun încetarea tuturor lucrărilor de construcţie de la Bandar-e Delam. În prezent, cheltuielile depăşesc totalul de cinci sute milioane dolari şi vor ajunge probabil până la un miliard mai înainte să putem începe producţia. Dobânzile prezente se ridică la patru sute nouăzeci şi cinci de mii de dolari zilnic. Datorită ticăloaselor presiuni, făcute în secret de Sabia Ruptă, planul nostru Alternativa A4 a fost refuzat. Du-te urgent la Bandar-e Delam şi trimite-mi un raport personal. Directorul şi şeful de lucrări, Watanabe, te aşteaptă. Te rog confirmă”.

E cu neputinţă să ajung acolo, îşi zise Kasigi doborât. Iar dacă Planul 4 e respins, suntem ruinaţi.

Alternativa A4 prevedea ca Hiro Toda să contacteze guvernul japonez pentru împrumuturi cu dobândă scăzută şi în acelaşi timp, discret, să-l roage pe primul ministru să declare complexul Iran-Toda de la Bandar-e Delam proiect naţional. „Proiect Naţional” însemna că guvernul recunoştea oficial extrema importanţă a lucrărilor şi urma să se-ngrijească de finalizarea lor. Sabia Ruptă era codul lor pentru duşmanul personal al lui Hiro Toda şi principalul lor rival, Hidioshy Ishida, care conducea nemăsurat de puternicul grup de companii comerciale cu numele generic de Mitsuwari. Blestema-l-ar toţi zeii pe viermele ăsta invidios şi mincinos, Ishida, gândea Kasigi în timp ce spunea:

— Compania mea e una dintre multele din cadrul acestui sindicat patronal.

— Am zburat o dată peste fabrica voastră. Veneam de la baza noastră de la Abadan. Eram cu un aparat de transport, aduceam un '212. Aveţi necazuri pe-acolo?

— Momentan.

Kasigi se opri, privindu-l îndelung. Încet încet, din bucăţi, începea să se formeze un plan.

— Unele probleme temporare; importante, dar temporare. După cum ştii, am avut şi noi, din plin, de la început partea noastră de necazuri, deşi nimic din vina noastră.

Mai întâi a fost în februarie '71, când douăzeci şi trei de producători de petrol au semnat înţelegerea OPEC în privinţa preţurilor, formând acest cartel, dublând preţul la doi dolari şi şaisprezece cenţi barilul... Apoi războiul de Yom Kippur, în '73, când OPEC a oprit livrările către Statele Unite şi a ridicat preţul la cinci dolari şi doisprezece cenţi... după asta catastrofa din '74, când transporturile de petrol ale OPEC au fost reluate, dar din nou la peste dublul preţului lor – zece dolari şi nouăzeci şi cinci – şi a-nceput recesiunea economică mondială. De ce Statele Unite au îngăduit OPEC-ului să distrugă economia lumii, când doar ei singuri aveau posibilitatea să-i zdrobească, n-o să ştim niciodată. Baka! şi-acum suntem pe vecie la mâna OPEC. Acum principalul nostru furnizor, Iranul, e în revoluţie, petrolul a ajuns la aproape douăzeci de dolari barilul şi trebuie să plătim. Trebuie! Îşi strânse pumnul, gata să izbească cu el în balustradă, apoi îl desfăcu, dezgustat de lipsa sa de control.

— Cât despre Iran-Toda, spuse, forţându-se să pară calm, ca toată lumea şi noi i-am găsit pe iranieni foarte dificili în a te înţelege cu ei, în ultimii ani. Făcu semn către mesaj. Preşedintele companiei mele îmi cere să mă duc la Bandar-e Delam.

Scragger fluieră.

— Încurcată treabă. Vreau să spun dificilă.

— Da.

— E important?

— Da. Este.

Kasigi lăsă cuvintele să atârne în aer, convins că Scragger avea să sugereze soluţia. Pe ţărm, solul îmbibat cu petrol din jurul complexului de valve ardea încă cu flăcări strălucitoare. Maşina pompierilor împrăştia spumă. În apropiere putea fi zărit de Plessey vorbind cu Legrande.

Scragger spuse:

— Ascultă, amice, eşti un client important al lui de Plessey, nu? Ar putea să-ţi aranjeze un charter. Avem un 206 de rezervă. Dacă e de acord... Toate aparatele noastre sunt contractate cu IranOil, cu el, de fapt. Poate am putea obţine permisiunea de la Controlul de Trafic Aerian să te ducem în susul coastei, sau dacă ai putea să rezolvi la Imigrări şi vamă, la Lengeh; poate te-am putea sălta peste Golfín Dubai sau Al Shargaz, de-acolo poate că ai

putea să iei un avion spre Abadan sau Bandar-e Delam. Oricum, amice, ar putea să ne ajute să-i dăm drumul.

— Crezi c-o să vrea?

— De ce nu? Eşti important pentru el.

Sigur că suntem foarte importanţi pentru el, şi o ştie. Dar n-am să uit niciodată scandaloasa bonificaţie de doi dolari de baril.

— Iartă-mă, ce ai spus?

— Am spus: ce v-a făcut totuşi să porniţi proiectul ăsta? E departe de casă şi n-avea cum să vă aducă altceva decât necazuri. Ce v-a făcut să-l porniţi?

— Un vis.

Kasigi simţea nevoia să aprindă o ţigară, dar fumatul era îngăduit doar în anumite zone, protejate de incendiu.

— Cu unsprezece ani în urmă, în '68, un om numit Banjiro Kyama, un inginer bătrân care lucra pentru compania mea, şi rudă cu preşedintele ei, Hiro Toda, trecea cu maşina prin câmpurile petroliere din jurul Abadanului. Era prima lui vizită în Iran şi oriunde s-a dus a văzut jeturi de gaze naturale aprinse. I-a venit brusc un gând: n-am putea transforma gazul ăsta irosit în produse chimice? Avem tehnologia şi priceperea şi obişnuinţa de a planifica pe termen lung. Priceperea şi banii japonezilor, alăturate materiei prime iraniene, care acum e în întregime irosită. O idee strălucită, unică, şi încă una dintre primele din categoria ei. Studiul de fezabilitate a luat trei ani. Destul de mult, deşi rivali invidioşi au pretins că am pornit-o prea repede şi în acelaşi timp au încercat să ne fure ideile şi să-i aţâţe pe alţii împotriva noastră. Dar Planul Toda a mers înainte după cuviinţă şi a fost obţinută o finanţare trei miliarde şi jumătate de dolari. Desigur, suntem doar o parte din sindicatul Gyokotomo – Mitsuwari-Toda, dar navele Toda vor transporta partea japoneză din produsele de care industria noastră are o nevoie, dacă vom putea isprăvi vreodată complexul, se gândi dezgustat.

— Şi-acum visul e un coşmar? Am auzit vorbindu-se că proiectul e-n lipsă de fonduri.

— Duşmanii răspândesc tot felul de zvonuri.

Peste omniprezentul murmur al generatoarelor navei, urechile lui Kasigi prinseră începutul ţipătului pe care-l aştepta, surprins că durase atât de mult până să îl audă.

— Când de Plessey se întoarce la bord, ai să m-ajuţi?

— Bucuros. El e omul care...

Scragger se opri. Din nou părerea de ţipăt.

— Arsurile trebuie să fie deosebit de dureroase. Kasigi dădu din cap. O nouă izbucnire a flăcărilor le îndreptă atenţia către ţărm. Priviră oamenii de-acolo. Focul era aproape sub control.

Un alt ţipăt. Kasigi îl neglija, cu gândurile la Bandar-e Delam şi la răspunsul pe care ar fi trebuit să-l trimită imediat prin telex lui Hiro Toda. Dacă cineva poate să rezolve problema noastră, acela e Hiro Toda. El trebuie s-o facă. Dacă el n-o face, sunt ruinat şi nereuşita lui devine şi-a mea.

— Kasigi-san!

Era căpitanul, care striga de pe puntea de comandă.

— Hai!

Scragger ascultă şuvoiul de cuvinte japoneze, deloc plăcute urechilor sale, revărsat de căpitan. Kasigi răsuflă adânc.

— Domo! strigă, apoi, repezit, către Scragger uitând de toate celelalte: Haide!

Îl conduse în fugă către schela de bord.

— Iranianul, iii aduci aminte? Cel pe care l-ai aruncat din elicopter. E sabotor şi a plantat un dispozitiv exploziv sub punţi.

Scragger îl urmă prin culoar, în jos pe scări, sări câte două trepte odată, trecură în fugă de-a lungii coridoarelor în jos, pe altă punte şi pe încă una şi atunci îşi aminti ţipetele. Credeam că vin de pe punte şi nu de dedesbut, din cale, îşi zise. Ce i-or fi făcut? Îl ajunseră din urmă pe căpitan şi pe inginerul şef. Doi marinari furioşi pe jumătate împingeau, pe jumătate târau în faţa lor un Said paralizat de spaimă. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi bolborosea incoerent, ţinându-şi cu o mână pantalonii ridicaţi. Se opri tremurând şi gemând şi arătă către una dintre valve. Căpitanul se aşeză foarte precaut pe vine, se întinse în spatele robinetului uriaş, apoi se ridică.

Explozibilul plastic era abia cu puţin mai mare decid palma lui. Dispozitivul de temporizare era chimic, o fiolă înglobată în el şi legată puternic cu bandă adezivă.

— Opreşte-l! îi ceru furios într-o persană ezitantă întinzându-l către omul care se trase înapoi, bolborosind şi ţipând.

— Nu se poate opri. E gata să explodeze, nu-nţelegi? Căpitanul îngheţă.

— Spune că nu se poate opri.

Mai înainte de a putea schiţa o mişcare, unul dintre marinari i-l smulse din mână şi, pe jumătate trăgându-l pe-Said cu el, pe jumătate îmbrâncindu-l, se repezi către ieşire. În locul acela nu existau hublouri, dar erau pe puntea următoare. Cel mai apropiat hublou se afla într-un colţ al coridorului, bine închis cu două mari piuliţe-fluture, metalice. Aproape îl izbi pe Said de ele, ţipând la el să le deschidă. Cu mâna liberă începu să desfacă una dintre ele. Zăvorul căzu, apoi cel al lui Said. Marinarul deschise hubloul. În aceeaşi secundă dispozitivul explodă, smulgându-i marinarului amândouă mâinile şi cea mai mare parte a feţei, iar lui Said capul, împroşcând uşa cabinei cu sânge. Ceilalţi, sosiţi în fugă de dedesubt, fură aproape aruncaţi înapoi în coridor. Apoi Kasigi înainta şi îngenunche lângă cadavre. Ameţit, scutură încet din cap. Căpitanul sparse tăcerea.

— Karma! murmură.

CAPITOLUL 13

La Teheran; *ora 8*, *33 seara*. După ce se despărţise de McIver în apropierea birourilor lor, Tom Lochart se dusese acasă, întâlnind în drum câteva diversiuni, câţiva poliţişti furioşi, dar nimic care să-l împiedice. Locuinţa lui era un apartament splendid la mansarda unei clădiri moderne cu şase etaje, în cea mai bună zonă rezidenţială, un dar de nuntă de la socrul său.

Şeherazada îl aştepta. Îşi aruncă braţele în jurul lui, îl sărută cu pasiune, îl rugă să se aşeze în faţa focului şi să-şi scoată pantofii, alergă să-i aducă nişte vin – răcit exact aşa cum îi plăcea lui – îi aduse o gustare, spunând că cina avea să fie gata în curând, alergă în bucătărie şi, cu vocea ei armonioasă, fluidă, ceru slujnicei şi bucătarului să se grăbească fiindcă stăpânul sosise acasă şi era flămând, apoi se întoarse înapoi şi se aşeză la picioarele lui pe podeaua minunat şi din belşug acoperită cu covoare, înconjurându-şi genunchii cu braţele şi privindu-l cu adoraţie.

— Oh, sunt atât de fericită să te văd, Tommy. Mi-a fost atât de dor de tine! spuse într-o engleză încântătoare. Oh! Mi-am petrecut timpul foarte interesant, astăzi şi ieri.

Purta pantaloni persani din mătase uşoară şi o bluză lungă şi-largă şi, pentru el, era dureros de frumoasă. Şi dorită. Peste câteva zile avea să fie cea de-a douăzeci şi treia aniversare a zilei ei de naştere. El avea patruzeci şi trei de ani. Erau căsătoriţi de aproape un an şi el se simţise vrăjit din prima clipă când o văzuse.

Asta se-ntâmplase cu ceva mai mult de trei ani în urmă, la o serată din Teheran dată de generalul Valik, un văr al tatălui ei. Era în primele zile ale lui septembrie, vacanţa de vară a şcolilor englezeşti era pe sfârşite, iar Deirdre, soţia lui, era în Anglia cu fiica lor, bucurându-se de ultimele zile de vacanţă şi petrecere şi, în dimineaţa aceea, primise încă o scrisoare iritată din partea ei, insistând să-i scrie lui Gavallan pentru transferul imediat.

„Urăsc Teheranul, nu vreau să trăiesc acolo nici ol clipă în plus. Tot ce-mi doresc este Anglia, ca şi Monica; de altfel. De ce nu vrei să te gândeşti o clipă şi la noi, la blestematele tale de elicoptere şi compania S-G? Toată familia mea e aici, toţi prietenii mei şi-ai Monicăi. M-am săturat până-n gât să trăiesc departe de ţară şi vreau casa mea undeva lângă Londra, cu grădină, sau chiar şi-n oraş. Sunt câteva case, adevărate chilipiruri, în Putney şi în Clapham Common. Sunt sătulă până peste cap de străini şi de slujbe în străinătate şi sunt sătulă până în gât de mâncarea iraniană, de mizerie, de căldură, de frig, de limba lor nesuferită, de closetele lor împuţite pe care trebuie să stai ghemuit ca un animal, de obiceiurile lor murdare, de purtările lor, de totul. E timpul să punem lucrurile în ordine, câtă vreme mai sunt încă tânără.”

— Excelenţă?

Chelnerul zâmbitor şi scrobit îi oferise plin de solicitudine o tavă cu băuturi, cele mai multe sucuri. Mulţi mahomedani din clasa de mijloc sau din păturile de sus beau alcool atunci când se aflau singuri, acasă, dar mai puţin în public – băuturi tari şi vinuri de toate felurile fiind de vânzare în Teheran, ca şi în barurile hotelurilor moderne. Nici un fel de astfel de restricţii nu erau impuse străinilor, care puteau să bea pe faţă sau în încăperile lor, spre deosebire de Arabia Saudită şi unele dintre emirate, unde oricine era prins era pasibil de pedeapsa cerută de Coran: biciul.

— Mamoonan – mulţumesc, spusese politicos şi acceptă un pahar de vin alb, persan, foarte căutat încă de acum aproape trei milenii, abia băgând în seamă chelnerul şi pe ceilalţi oaspeţi, incapabil să depăşească starea depresivă şi iritarea provocate de faptul că acceptase să se alăture acelei petreceri, înlocuindu-l pe McIver care trebuise să plece la baza lor de la Al Shargaz, de cealaltă parte a Golfului.

— Dar tu, Tom, vorbeşti farsi, spusese McIver nevinovat, şi cineva trebuie să meargă.

Da, îşi zisese, dar Mac ar fi putut la fel de uşor săi roage pe Charlie Petikin.

Era aproape noua, încă nu se servise masa şi el stătea lângă una dintre uşile deschise care dădea în grădină, privind afară, la luminările şi peluzele peste care erau asternute covoare minunate pe care oaspeţii stăteau lezaţi sau întinşi, alţii în picioare, în grupuri sub copacii de lângă micul bazin. Noaptea era plină de stele şi blândă, casa bogată şi spaţioasă, aşezată în districtul Shemiran, la poalele Munţilor Elburs, iar petrecerea era la fel ca multe altele la care din pricină că putea să vorbească farsi, era de obicei primit cu plăcere. Toţi iranienii erau bine îmbrăcaţi, era multă veselie şi multe bijuterii, mesele erau încărcate cu o abundenţă de mâncăruri, atât europene cât şi iraniene, calde sau reci, conversaţii despre ultima piesă jucată la Londra sau la New York sau „ai să pleci la vară la Saint Moritz la schi, sau la Cannes”, sau despre preţul petrolului şi bârfele despre curtea regală şi despre Majestatea Sa Imperială, Majestatea Asta sau Cealaltă, toate, toate presărate cu politeţuri şi flatări şi complimente extravagante, atât de necesare în societatea iraniană la toate nivelurile, păstrând o aparenţă calmă, politicoasă şi blândă, unde rar pătrundea un străin, cu atât mai puţin cineva din afara ţării.

Pe vremea aceea era staţionat la Galeg Morghi, un aeroport militar de lingă Teheran, unde se pregăteau piloţii aviaţiei militare iraniene. În zece zile trebuia să plece la noul său post, la Zagros, foarte conştient că această navetă cu două săptămâni la Zagros şi una la Teheran va aprinde şi mai tare spiritul soţiei sale. În acea dimineaţă, într-o izbucnire de furie, îi răspunsese la scrisoare şi i-o trimisese cu un mesager special.

„Dacă vrei să rămâi în Anglia, rămâi în Anglia, dar nu mă mai cicăli şi nu-ţi mai băga nasul în ce nu ştii. Găseşte-ţi casă unde vrei, dar n-am să locuiesc niciodată acolo. Niciodată! Am o slujbă bună, plătită foarte bine şi-mi place şi asta e! Am duce o viaţă frumoasă dacă ţi-ai deschide ochii. Ştiai că sunt pilot când ne-am căsătorit, Ştiai care este viaţa pe care am ales-o, ştiai că n-aş trăi în Anglia, ştiai că asta este ceea ce ştiu să fac şi nu mai pot schimba lucrurile acum. Termină cu cicăleala sau supăr! Dacă vrei să schimbi lucrurile, fie cum vrei...

La dracu'! M-am săturat! Christoase, spune că urăşte Iranul şi tot ce ţine de el, dar nu ştie nimic despre Iran. Ba n-a ieşit niciodată afară din Teheran! N-o s-o facă, nici măcar n-o să încerce vreodată mâncărurile şi a făcut| vizite doar la cele câteva neveste ale personalului britanic, întotdeauna aceleaşi – minoritatea guralivă şi bigotă, insulară, la fel de plictisită şi plictisitoare, cu interminabilele lor întâlniri de bridge, nesfârşitele ceaiuri,! „dar, dragă, cum poţi să suporţi ceva ce nu e de la Fortnum sau de la Marks şi Sparks”, care se înghesuiau să obţină o invitaţie la Ambasada Britanică, la o cină cu friptură greţoasă de vacă şi budincă de Yorkshire, sau la un ceai cu sandvişuri cu castravete şi prăjitură cu mac, toţi pe deplin convinşi că tot ce e englezesc e cel mai bun lucrul din lume, în special bucătăria englezească: morcovi fierţi, conopidă fiartă, cartofi fierţi, varză de Bruxelles fiartă,! biftec în sânge sau friptură uscată de miel pe post de culme a perfecţiunii...

— Oh, biată Excelenţă, nu arătaţi deloc veselă!! spusese ea în şoaptă.

El privise în jur şi lumea se schimbase.

— Ce s-a întâmplat? întrebase ea cu o uşoară încruntătură pe chipu-i oval.

— Iartă-mă, şoptise cu răsuflarea tăiată, dezorientat pentru o clipă de prezenţa ei, cu inima bătând şi gâtul uscat, senzaţii pe care nu le trăise niciodată până atunci, am crezut că eşti o nălucă... Ceva ieşit din” O mie şi una de nopţi”... O minune...

Se oprise cu un efort, simţindu-se prost.

— Iartă-mă, eram la un milion de kilometri depărtare. Mă cheamă Lochart, Tom Lochart.

— Da, ştiu, spusese ea râzând.

Ochi jucăuşi, căprui deschis; buzele străluceau umed, pielea avea culoarea pământului iranian; un şal măsliniu. Purta un veşmânt de mătase albă, era parfumată şi abia-i ajungea până la bărbie.

— Sunteţi acel căpitan-instructor răutăcios care-l freacă pe sărmanul meu văr Karim de cel puţin trei ori pe zi?

— Cum?

Lochart descoperise că îi era greu să se concentreze.

— Acolo.

Ea arătase cu degetul în partea cealaltă a încăperii.

Tânărul era în civil şi zâmbea către ei, iar Lochart nu-l recunoscuse, deşi era unul dintre elevii săi – foarte atrăgător, cu părul negru buclat, cu ochi negri şi bine făcut.

— Un văr deosebit: căpitanul Karim Peshadi din Forţele Aeriene Imperiale Iraniene.

Îşi întorsese privirile către Lochart, fluturând din genele lungi şi negre. Şi din nou inima lui îşi oprise bătăile. Stăpâneşte-te, pentru Dumnezeu! Ce dracu' se-ntâmplă cu tine?

— Eu... ei bine, încerc să nu-l frec decât dacă... ştiu eu... dacă merită, e numai ca să-şi poată apăra pielea.

Încercase să-şi amintească dosarul căpitanului Peshadi dar nu reuşise şi, disperat, trecu la farsi.

— Dar, înălţimea Voastră, dacă mi-aţi face nemăsurata onoare, dacă aţi rămâne să discutăm şi m-aţi onora spunându-mi numele domniei-voastre, promit că o să... Îşi scotocise mintea după cuvântul potrivit, dar nu-l găsise şi spusese în schimb: Voi fi sclavul vostru pentru totdeauna şi, desigur, va trebui să-l aşez pe Excelenţa Sa, vărul vostru, cu o sută de puncte deasupra tuturor celorlalţi.

Ea bătuse din palme încântată:

— O, prea cinstită Excelenţă, Excelenţa Sa, vărul meu, nu mi-a spus că vorbiţi limba noastră. O, cât de minunat sună cuvintele când le rostiţi Domnia-voastră!

Aproape plutind, Lochart ascultase extravagantele ei complimente care erau obişnuite în farsi şi se auzise răspunzând la fel, binecuvântându-l în gând pe Scragger, care, cu mulţi ani în urmă, când se alăturase companiei WeikAviation, după ce părăsise RAF-ul în '65, îi spusese: Dacă vrei să zbori cu noi, amice, mai bine învaţă farsi, fiin'că eu n-o s-o fac!” Pentru prima dată realiză cât de potrivită era persana ca limbă a dragostei, a aluziilor?

— Numele meu e Şeherazada Paknouri, Excelenţă

— Atunci înălţimea Sa este, până la urmă, din „O Mie, şi Una de Nopţi”.

— Ah, dar nu pot să vă istorisesc vreo poveste nici chiar dacă aţi jura c-o să-mi tăiaţi capul. Apoi, în engleză râzând: Am fost ultima din clasa mea la compunere...

— Cu neputinţă!.

— Sunteţi întotdeauna atât de galant, căpitane Lochart?

Ochii ei îl tachinau. Se aurise spunând – în farsi:

— Numai cu cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

O văzuse colorându-se în obraji şi plecându-şi ochii şi se gândise furios şi înspâimântat în acelaşi timp că distrusese totul, dar când ea privise din nou în sus către el, ochii îi zâmbeau.

— Mulţumesc. Faceţi fericită o bătrână doamnă. Scăpase paharul din mână. Îl ridicase blestemând, cerându-şi scuze, dar în afară de ea nimeni nu observase.

— Sunteţi căsătorită? îi scăpase fără să vrea.

Nu se gândise că ar fi putut fi aşa, dar desigur că trebuia să fie căsătorită şi oricum el era căsătorit şi avea o fiică de opt ani şi ce drept avea să fie nemulţumit – pentru Dumnezeu, te porţi ca un nebun, ţi-ai pierdut' minţile – apoi urechile şi ochii lui începuseră din nou sa funcţioneze.

— Cum, ce-aţi spus?

— O, am spus că am fost căsătorită – de fapt, mai sunt pentru încă trei săptămâni şi două zile – şi că numele meu după căsătorie este Paknouri. Numele meu de familie este Bakravan.

Oprise un chelner şi alesese de pe tavă un pahar cu vin, pe care i-l întinsese. Din nou încruntarea.

— Sunteţi sigur că vă simţiţi bine, domnule căpitan?

— O, da, da! răspunsese pe nerăsuflate. Ce spuneaţi? Paknouri?

— Da, înălţimea Sa, emirul Paknouri, era atât de în cincizeci de ani, un prieten al tatei, iar tata şi mama s-au gândit că ar fi bine pentru mine să mă căsătoresc cu iar el a consimţit, deşi sunt o slăbănoagă, nu de-ajuns de rotofeie ca să trezesc dorinţa, oricât de mult aş mânca: Aşa vrea Allah.

Ea ridicase din umeri, apoi zâmbise şi lui i se păruse că răsare soarele.

— Sigur ca am fost de acord, însă doar cu condiţia ca, dacă nu mi-ar fi plăcut căsătoria, aceasta să înceteze după doi ani. Aşa că în cea de-a şaptesprezecea mea zi de naştere am fost căsătoriţi şi nu mi-a plăcut încă de la început, şi-am plâns, şi-am plâns, şi-atunci, deoarece nu au fost copii după doi ani, sau după anul următor la care m-am învoit, soţul meu, stăpânul meu, a acceptat binevoitor să divorţeze de mine şi acum, din fericire, este cu putinţă ca el să se căsătorească, iar eu sunt liberă, dar din nefericire atât de bătrână...

— Nu sunteţi bătrână, sunteţi la fel de...

— O, da, bătrână...

Ochii ei zburdau şi se prefăcea întristată, dar el îşi dăduse seama că nu era şi se urmărise vorbindu-i, râzând împreună cu ea, apoi făcând semn vărului ei să li se-alăture, îngrozit că acesta ar fi putut fi de fapt alesul ei, pălăvrăgind cu ei, aflând că tatăl ei era un important bazaari*, că familiala era numeroasă şi cosmopolită, cu mulţi prieteni şi cunoştinţe sus-puse, că mama ei era bolnavă, că avea surori şi fraţi şi fusese la şcoală în Elveţia, însă numai o jumătate de an, pentru că-i fusese mult prea tare dor de Iran şi de familia ei. Apoi cinase cu ei, fericit şi vesel, chiar şi cu generalul Valik, şi fusese cea mai minunată clipă din viaţa lui.

---

* Negustor în bazar.

Când plecase în acea noapte, nu se dusese acasă, ci o pornise pe drumul ce ducea în sus, către Daraband, în munţi, unde, pe malurile unui pârâu, se aflau multe cafenele înconjurate de grădini încântătoare, cu scaun mese şi divane somptuos aşternute cu covoare, puteai să te odihneşti, să mănânci sau să dormi – unele dintre ele suspendate deasupra pârâului, aşa încât apa şipotea pe dedesubt – şi stătu acolo întins, privind în sus la stele, ştiind că se schimbase, ştiind că înnebunise, ştiind, de asemenea, că ar fi trecut peste orice obstacol şi ar fi îndurat orice suferinţă ca să o ia de soţie. Şi o făcuse, deşi drumul fusese dureros şi de multe ori plânsese cuprins de disperare.

— La ce te gândeşti, Tommy? îl întreba acum, stând la picioarele lui pe minunatul covor, dar de nuntă de la generalul Valik.

— La tine, îi răspunse îndrăgostit, simţindu-şi grijile îndepărtate de tandreţea ei.

Sufrageria era călduroasă, ca toate încăperile uriaşului apartament, şi delicat luminată, perdelele trase, prin jur zăceau împrăştiate multe covoare şi perne, iar focul de lemne ardea vesel.

— De fapt, mă gândesc toată vremea la tine. Ea bătu din palme.

— E minunat!

— Nu mă duc mâine la Zagros, ci poimâine.

— Oh, asta-i şi mai minunat.

Îi îmbrăţişă genunchii şi îşi aşează capul pe ei.

— Minunat!

El îi mângâie părul.

— Ai spus c-ai făcut lucruri interesante astăzi.

— Da. Ieri şi azi. Am fost la ambasada ta şi am luat paşaportul, aşa cum mi-ai spus să fac.

— Grozav, acum eşti canadiancă.

— Nu, iubitule, iraniancă. Tu eşti canadian. Ascultă. Cel mai bun lucru a fost că am fost la Doshan Tappeh, spuse ea mândră.

— Drace, zise el fără să vrea, fiindcă ei nu-i plăcea să-l audă înjurând. Iartă-mă, dar asta a fost o nebunie. Acolo se dau lupte, eşti nebună să te primejduieşti astfel!

— O nu m-am amestecat printre luptători, îi spuse ea vită şi se ridică şi ieşi în fugă, spunând: Am să-ţi arăt.

O clipă mai târziu apăru în cadrul uşii. Îşi pusese un hador cenuşiu care o acoperea din creştet până în călcâie, lăsându-i liberă abia o mică parte a feţei, veşmânt pe care el îl ura.

— Ah, stăpâne, spuse în farsi, făcând o piruetă în faţa lui nu-i nevoie să te temi pentru mine. Allah şi Profetul, fie-i numele lăudat, priveghează asupra mea...

Se opri, observându-i expresia.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă în englezeşte.

— Nu te-am văzut niciodată în chador. E... nu ţi se potriveşte...

— O, ştiu că e urât şi n-am să-l port niciodată acasă, însă pe stradă mă simt mai bine când port aşa ceva pe mine. Toate privirile alea nesuferite ale bărbaţilor... E vremea să ne întoarcem cu toate la portul ăsta. Şi al vălului.

Era surprins.

— Şi cum rămâne cu toate libertăţile pe care le-aţi câştigat? Libertatea de a vota, de a scoate vălul, libertatea de a merge unde vreţi, de a vă căsători cu cine vreţi, de a nu mai fi tratate ca un obiect, aşa ca până nu demult? Dacă acceptaţi chadorul, o să pierdeţi toate celelalte.

— Poate da, poate nu, Tommy.

Era bucuroasă că vorbeau în engleză, aşa încât putea să-l contrazică puţin, lucru de neconceput dacă ar fi avut un soţ iranian şi atât de mulţumită că hotărâse să se căsătorească cu acest bărbat care, de necrezut, îi îngăduia să aibă o opinie şi, încă şi mai uluitor, îi îngăduia să şi-o exprime deschis faţă de el. Vinul acesta al libertăţii e ameţitor, îşi zise, foarte greu, foarte primejdios de băut de către o femeie, ca nectarul din Grădinile Paradisului.

— Când Reza Şah a luat vălul de pe feţele noastre, spuse, ar fi trebuit, totodată, să ia şi obsesia din minţile bărbaţilor. Tu nu te duci la piaţă, Tommy, nu conduci maşina, nu ca femeie. N-ai idee cum este. Bărbaţii – pe stradă, în bazar, la bancă, peste tot – sunt la fel. Poţi citi în minţile lor aceleaşi gânduri, aceeaşi obsesie la ce gânduri despre mine pe care numai tu ar trebui să le ai. Îşi scoase chadorul, îl puse cu grijă pe un scaun şi aşeză din nou la picioarele lui.

— De azi înainte am să-l port pe stradă, ca mama mea şi mama mamei mele înaintea ei, nu din pricina lui Khomeini, Allah să-l apere, ci pentru tine, preaiubit meu soţ!

Îl sărută uşor şi se lipi de genunchiul său şi el ştia că hotărârea fusese luată. Doar dacă nu-i poruncea el să fac altfel, dar atunci aveau să işte neplăceri în casă, pentru că, aici era într-adevăr dreptul ei să hotărască acest lucru Era iraniancă, casa ei era în Iran şi întotdeauna avea şi fie acolo. Aceasta era parte din înţelegerea lui cu tatăl ei aşa că toate necazurile erau iraniene iar soluţia iraniană: zile de oftaturi adânci şi priviri pline de tristeţe, câteva lacrimi, purtare umilă de sclavă, suspine măsurate în timpul nopţii, alteori oftaturi arzătoare, fără vreun cuvânt sau privire supărată, toate în stare să distrugă pacea sufletească a unui soţ, sau tată, sau frate. Lochart găsea că e foarte greu s-o înţeleagă câteodată.

— Fă cum vrei, dar fără Doshan Tappeh, spuse, mângâindu-i părul.

Era minunat şi mătăsos şi strălucea aşa cum numai tinereţea poate străluci.

— Ce s-a întâmplat acolo? Faţa ei se lumină.

— A, a fost atât de palpitant! Nemuritorii – chiar trupele de şoc ale Şahului – nu i-au putut alunga pe Credincioşi. Peste tot se auzeau focuri de

armă. Am fost destul de în siguranţă: au fost cu mine sora mea, Laleh, împreună cu vărul meu Aii şi soţia lui. Vărul Karim era acolo. El şi câţiva alţi ofiţeri s-au declarat de partea Islamului şi a Revoluţiei şi ne-a spus unde să-l găsim şi cum, mai erau şi alte doamne, aproape două sute, toate în chador, şi am strigat neîncetat Allah e mare, Allah el mare!" Apoi unii dintre soldaţi au venit la noi: Nemuritorii. Ochii ei se măriră. Închipuieşte-ţi, chiar şi Nemuritorii încep să vadă Adevărul.

Lochart era îngrozit şi uluit în acelaşi timp de primejdia la care se expusese ea ducându-se acolo fără să-i ceară, chiar dacă fusese însoţită. Până atunci, insurecţia lui Khomeini păreau că trece pe lingă ea fără s-o atinga; doar la început, când se porniseră tulburările, ea se temuse pentru siguranţa tatălui ei şi a cunoştinţelor lor. Hori şi bancherii importanţi din bazar, bine cunoscuţi prin contactele lor la Curte. Din fericire, tatăl ei le şterşese toate îngrijorările când îi şoptise lui Lochart şi fraţii lui îl sprijineau în secret pe Khomeini şi erau împotriva Şanului, şi făceau asta de ani de zile. Iar acum, se gândi, acum, că Nemuritorii cedează, cei tineri din eşaloanele superioare, cum e Karim, sprijină pe faţă revolta, va fi o uriaşă baie de sânge.

— Câţi erau? întrebă, încercând să hotărască ce să facă.

— Numai trei ni s-au alăturat, dar Karim a spus că e un început bun şi că ne putem aştepta clipă de clipă ca Bakhtiar şi derbedeii lui să fugă cum a fugit şi Şahul.

— Ascultă, Şeherazada, astăzi guvernele Angliei şi Canadei au ordonat întregului personal auxiliar şi familiilor lor din Iran să părăsească ţara pentru un timp. Mac trimite pe toată lumea la Al Shargaz până se liniştesc lucrurile.

— Asta-i foarte înţelept, da, foarte înţelept!

— Mâine o să ajungă aici un 125.O să le ia pe Genny, pe Manuela, pe Azadeh şi pe tine, aşa că împachetează...

— O, n-am să plec, dragostea mea! Nu-i nevoie ca eu să plec. Şi Azadeh? Ea de ce să plece? Nu-i nici o primejdie pentru noi! Tata ar şti cu siguranţă dacă ar fi vreo primejdie. Nu trebuie să te-ngrijorezi.

Băgă de seamă că paharul lui era aproape gol, aşa că ţâşni în picioare şi îl reumplu, apoi se-ntoarse la locul ei.

— Sunt foarte în siguranţă.

— Dar cred că ai fi mai în siguranţă dacă ai pleca din Iran pentru un timp.

— E minunat că te gândeşti aşa la mine, iubitule, dar n-am nici un motiv să plec şi sigur c-o să-l întreb pe tata mânine, sau tu ai putea să...'

O mică bucată de jeratec căzu de pe grătar încercă să se ridice, dar ea se afla deja acolo.

— Fac eu asta, odihneşte-te, iubitule, trebuie să, obosit! Poate că îţi faci mâine timp să-l vizităm pe tata.

Aranja îndemânatică focul. Chadorul ei era pe scaunul din apropiere. Băgă de seamă că trage cu coada ochiului la el şi umbra unui zâmbet trecu peste chipul ei.

— Ce-i?

Drept răspuns, ea se mulţumi să zâmbească din noul îl ridică şi fugi veselă din cameră, de-a lungul coridorului! către bucătărie.

Răscolit, Lochart privi vreme îndelungată focul încercând să-şi pună în rânduială argumentele, căci nu voia să-i poruncească. Dar o s-o fac dacă trebuie! Dumnezeule, atât de multe necazuri: Charlie dispărut, Kowis-sul e un balamuc, Kyabi ucis şi Şeherazada în mijlocul ciocnirilor de stradă. E nebună! E-o nebunie să-ţi asumi un asemenea risc. Dac-o pierd, o să mor. Doamne oricine ai fi, oriunde ai fi, apăr-o!

Sufrageria era mare. La capătul celălalt se afla ol masă lungă eu scaune, la care se puteau aşeza douăsprezece persoane. De cele mai multe ori foloseau camera după obiceiul iranian, stând pe podea cu o faţă de masă aşezată între ei, sprijiniţi de perne. Foarte rar purtau pantofi, iar ea niciodată cu tocuri înalte, care ar fi putut strica covoarele groase. Aveau cinci dormitoare, trei băi, două sufragerii, aceasta pe care o foloseau de obicei sau când aveau oaspeţi şi încă una, mai mică, la cel mai îndepărtat capăt al apartamentului, care era, după obicei, locul unde se retrăgea ea atunci când el avea de discutat afaceri sau când o vizitau surorile sau prietenele sau alte cunoştinţe, astfel ca pălăvrăgeala lor să nu-l deranjeze. În jurul Şeherazadei era întotdeauna mişcare, întotdeauna cineva din familie, copii, dădace, dar numai în cursul zile, până la asfinţit, deşi deseori cunoştinţele sau prietenii apropiaţi rămâneau ca oaspeţi peste noapte.

Lui nu-i păsa de asta. Pentru el apăreau ca o familie veselă, gregară. O parte a înţelegerii lui cu tatăl ei era că avea să înveţe cu răbdare obiceiurile iraniene şi să trăiască după obiceiurile iraniene trei ani şi o zi. Apoi ea să aleagă: să trăiască temporar în afara graniţelor Iranului, cu Şeherazada dacă era nevoie:

— Pentru că până atunci, îi spusese binevoitor tatăl ei, Jared Bakravan, cu ajutorul lui Allah cel Unic şi al profetului Său, fie ca cuvintele Lui să trăiască în veci, până atunci ai să ştii îndeajuns ca să poţi face alegerea potrivită, pentru că, fără îndoială, până atunci vei avea fii şi fiice, căci, deşi fiica mea e prea slabă, divorţată şi încă lipsită de copii, nu cred să fie stearpă.

— Dar e încă atât de tânără, s-ar putea să hotărâm că e prea devreme ca s-avem copii...

— Nu e niciodată prea devreme, îi răspunsese Bakravan tăios. Cărţile sfinte sunt foarte limpezi. O casă are nevoie de copii. Fără copii, o femeie se leneveşte. Asta e cea mai mare problemă a prea iubitei mele Şeherazada: n-are copii. Cu unele obiceiuri moderne sunt de acord, cu unele nu.

— Dar dacă ne-nţelegem, ea şi cu mine, că e prea devreme...

— O astfel de hotărâre nu e treaba ei!

Jared Bakravan fusese uluit. Era un bărbat mărunt, pântecos, cu barbă şi păr alb şi ochi duri.

— Ar fi o monstruozitate, o insultă, să discuţi vreodată asta cu ea! Trebuie să gândeşti ca un iranian, sau această posibilă căsătorie n-are să dureze – şi nici n-are să-nceapă. Niciodată! A, poate că nu doreşti copii?!

— O, nu, desigur că vreau copii, dar poate...

— Bun, atunci asta e hotărât aşa.

— Atunci ar putea fi hotărât aşa: timp de trei ani şi o zi, pot să hotărăsc dacă e prea devreme?

— O astfel de idee e prostească. Dacă nu vrei copii... O, ba da, sigur că vreau, Excelenţă!

În cele din urmă, bătrânul spusese fără prea mare entuziasm:

— Un an şi o zi numai. Dar numai dacă juri pe Singurul Dumnezeu că vrei într-adevăr copii, că această cerere uluitoare este absolut temporară. Capul tău este într-adevăr plin cu tot felul de absurdităţi, fiule. Cu ajutorul lui Allah, astfel de absurdităţi or să dispară ca zăpada în nisipul deşertului. Desigur că femeile au nevoie de copii.

Lochart zâmbi absent pentru sine însuşi. Acest bătrân minunat s-ar tocmi şi cu Dumnezeu în Paradis. Şi de nu? Nu-i asta ocupaţia naţională a iranienilor? Dar ce să-i spun peste câteva zile? Acest an şi-o zi aproape a trecut. Vreau oare povara copiilor? Nu, nu încă! Dar Şeherazada vrea! O, ea s-a supus hotărârii mele, n-a pomenit niciodată de asta, dar nu cred că a fost vreodată de acord cu ea.

Putea să audă sunetele înfundate ale vocii ei şi ale slujnicei din bucătărie şi liniştea pe care o sublinia astfel era ca întotdeauna minunată. Atât de mare contrast cu atmosfera din carlingă, cealaltă viaţă a lui... Pernele erau foarte confortabile şi privea focul. În noapte se auziră focuri de armă, dar deveniseră atât de obişnuite încât abia le băgă în seamă.

Trebuie s-o scot din Teheran, îşi zise. Dar cum? N-o să plece niciodată câtă vreme familia ei e aici. Poate că e mai în siguranţă aici decât oriunde altundeva – nu şi dacă se alătură răsculaţilor. Doshan Tappeh. Şi-a pierdut minţile, dar aşa sunt cu toţii acum. Doamne, aş vrea să ştiu dacă i s-a ordonat într-adevăr armatei să zdrobească revolta. Bakhtiar trebuie să mişte curând sau s-a terminat cu el. Dar dac-o face, o să fie o baie de sânge, pentru că iranienii sunt un popor violent, veşnic în căutarea morţii, dacă e-n slujba lui Allah.

Ah, mahomedami! Şi Dumnezeu. Unde este acum Unicul Dumnezeu? În toate inimile şi minţile drept-credincioşilor. Şiiţii sunt credincioşi, ca şi Şeherazada şi întreaga ei familie. Şi tu? Nu. Nu încă, dar mă străduiesc. I-am promis că o să mă străduiesc, i-am promis că o să citesc Coranul şi am să-mi deschid mintea. Şi? Acum nu e vremea să te gândeşti la asta. Fii practic! Gândeşte practic! E în primejdie. Cu chador sau fără, nu trebuie să

se-amestece. Şi totuşi de ce nu?! E ţara ei. Da, dar e soţia mea şi am să-i poruncesc să nu se bage. Tatăl ei are un domeniu la Marea Caspică, lângă Bandar-e Pahlavi. Poate c-au s-o ia cu ei acolo, sau s-o trimită acolo.

Vremea e bună acum, nu-i frigul scârbos de-aici, deşi în noastră e cald, iar rezervoarele de gaz sunt întotdeauna pline şi-s lemne pentru foc şi mâncare în frigider, mulţumită bătrânului şi familiei.

Dumnezeule, îi datorez atât de mult, atât de mult! Un zgomot uşor îi atrase atenţia. Şeherazada stătea uşă, purtând chadorul şi un văl uşor pe care nu-l văzuse pânî atunci. Niciodată ochii ei nu fuseseră mai ademenitori. Chadorul foşni când ea se apropie, apoi îl să să se deschidă. Nu purta nimic pe dedesubt, priveliştea trupului ei îi tăie respiraţia.

— Aşa...

Glasul ei era întotdeauna plin de moliciune şi vibraţii şi cuvintele persane sunau dulce.

— Aşa, deci, Excelenţă, soţul meu! Deci, acum, chadorul meu vă face plăcere!?

Se întinse după ea, dar ea se trase iute înapoi un pas, râzând.

— Aşa îşi poarta, vara, chadorul femeile de stradă, aşa spune.

— Şeherazada...

— Nu.

De data asta o prinse cu uşurinţă. Gustul ei, strălucirea pielii ei, moliciunea ei...

— Poate, Stăpâne, spuse ea printre sărutări, tachinându-l cu blândeţe, poate că sclava ta va purta întotdeauna chadorul aşa, pe stradă, în bazar. Multe femei fac asta, aşa se spune!

— Nu. Gândul ăsta mă scoate din minţi, încercă s-o ridice în braţe, dar ea îi şopti:

— Nu, iubitule, să stăm aici.

— Dar servitorii... Ea şopti din noii.

— Uită de ei, n-or să ne deranjeze. Uită-i! Uită totul! e implor, iubitule! Şi aminteşte-ţi numai că asta este casa ta, că asta este inima ta, şi eu sunt eterna ta sclavă.

Rămaseră acolo. Ca de fiecare dată, pasiunea ei o egală pe a lui, deşi nu putea să înţeleagă cum sau de ce, doar că împreună cu ea el urca cu adevărat în Paradis, petrecea în grădinile Paradisului cu această nimfă, şi se reîntorcea din nou cu ea pe Pământ.

Mai târziu, în timpul cinei, soneria de la uşă le tulbură pacea. Răspunse servitorul Hassan. Omul se întoarse cameră, închizând uşa.

— Stăpâne, este Excelenţa Sa generalul Valik, spuse el în şoaptă. Îşi cere iertare că ajunge atât de târziu, dar important şi întreabă dacă Excelenţa voastră i-ar putea acorda câteva minute.

Nemulţumirea lui Lochart crescu, dar Şeherazada atinse cu blândeţe şi totul dispăru.

— Primeşte-l, iubitule, am să te-aştept în pat. Hass; adu o altă farfurie şi încălzeşte horishtul. Exelenţa sa desigur flămând.

Valik îşi ceru iertare îndelung pentru că venise a de târziu, refuză mâncarea de două ori, dar, după cum e de aşteptat, le îngădui până la urmă să îl convingă şi mâncă flămând ca un lup. Lochart aşteptă răbdător, împlinind şi făgăduiala pe care i-o făcuse tatălui ei de a ţine minte obiceiurile iraniene, că familia se află pe primul loc, că era dovadă de bună creştere să ocoleşti un subiect de discuţie, niciodată să nu fi prea direct, niciodată să nu vorbeşti deschis: în farsi era mai mai uşor decât în engleză.

— Sunt foarte bucuros să vă văd, domnule general! Ce pot face pentru domnia-voastră?

— Am auzit abia acum o jumătate de oră că te-ai întors în Teheran. Horishtul ăsta e de departe cel mai bun pe care l-am mâncat de ani de zile. Îmi pare rău că te tulbur la o oră atât de târzie.

— Nici o problemă! Lochart lăsă tăcerea să crească. Celălalt bărbat mult mai în vârstă mâncă, nestânjenit că mânca singur. O bucată de carne de miel rămase agăţată de mustaţa lui şi Lochart o privi fascinat, întrebându-se câtă vreme va rămâne acolo, apoi Valik îşi şterse gura.

— Felicitările mele Şeherazadei! Bucătarul ei este bine pregătit. Am să-i spun vărului meu iubit, Excelenţeă Jared.

— Mulţumesc!

Lochart aşteptă. Din nou tăcerea se lăsă grea între ei. Valik sorbi puţin ceai.

— A sosit aprobarea pentru '212?

— Nu până când am plecat noi.

Lochart nu fusese pregătit pentru întrebare.

— Ştiu că Mac a trimis un curier după el. I-aş telefona, dar din nefericire telefonul nostru nu funcţionează? De ce?

— Partenerii mei ar prefera să pilotezi dumneata.

— Căpitanul McIver l-a numit pe căpitanul Lane în caz că se primeşte aprobarea.

— O să o primească.

Valik îşi şterse din nou gura, apoi îşi mai turnă nişte ceai.

— Partenerii mei ar vrea să pilotezi dumneata. Sunt convins că McIver o să încuviinţeze.

— Îmi pare rău, dar eu trebuie să mă întorc la Zagros. Vreau să mă asigur că totul e-n regulă.

Îi istorisi pe scurt ce se-ntâmplase acolo.

— Sunt sigur că Zagros poate să mai aştepte câteva zile. Sunt sigur că Jaled va fi foarte bucuros să afle că ai socotit importantă această rugăminte a partenerilor mei.

Lochart se încruntă.

— Sunt bucuros să fac orice. De ce-i atât de important pentru partenerii domniei-voastre zborul ăsta? câteva piese de schimb, câţiva riali...

— Toate zborurile sunt importante. Partenerii mei sunt foarte grijulii ca să asigure cele mai bune servicii. Aşadar, e-n regulă?

— Eu... mai întâi va trebui să vorbesc cu Mac, al doilea mă îndoiesc că o să primească aprobarea şi al treilea ar trebui într-adevăr să mă întorc la baza mea.

Valik arboră cel mai plăcut zâmbet al său.

— Sunt sigur că Mac o să-şi dea încuviinţarea. Ai să primeşti aprobarea de a părăsi spaţiul aerian al Teheranului.

Se ridică.

— Acum mă duc să mă-ntâlnesc cu Mac şi am să să-i spun că ai acceptat. Mulţumeşte Şeherazadei. Din nou, mii de scuze pentru că am venit atât de târziu, dar sunt vremuri tulburi.

Lochart nu se ridică de la masă.

— Totuşi, vreau să ştiu ce-i atât de important cu aceste câteva piese de schimbăm şi câteva zeci de mii de riali.

— Partenerii mei au hotărât că este, aşa că, dragul meu prieten mai tânăr, auzind că te afli aici şi cunoscând relaţiile apropiate ale domniei tale cu familia mea, au socotit deîndată că ai fi fericit s-o faci dacă ţi-aş cere-o personal. Facem parte din aceeaşi familie, nu-i aşa?

Era spusă pe faţă acum, deşi zâmbetul rămăsese Ochii lui Lochart se îngustară.

— Mă bucur să fac tot ce pot ca să ajut...

— Bun, atunci e aranjat, mulţumesc! Nu mă conduce, mă descurc eu.

În uşă, generalul se întoarse şi se uită cu înţeles înjur.

— Eşti un om foarte norocos, căpitane. Te invidiez. După plecarea lui, Lochart se aşează lângă focul pe cale de a se stinge, privind flăcările. Hassan şi slujnica strânseră masa, spuseră noapte bună, dar el nu-i auzi nici pe ei şi nici pe Şeherazada care se întoarse mai târziu, îl privi îndelung, după care se întoarse tăcută înapoi în pat, lăsându-l supusă pradă reveriei sale.

Lochart simţea un gol în inimă. Era foarte conştient că Valik ştia bine că toate lucrurile de valoare din acel apartament, împreună cu însuşi apartamentul, erau un dar de nuntă din partea tatălui Şeherazadei. Jared Bakravan îi dăduse chiar şi proprietatea de facto a întregii clădiri, sau cel puţin a chiriilor care se încasau de-acolo. Puţini ştiau de controversa lor.

— Oricât v-aş aprecia generozitatea, nu pot să accept toate astea, şir, spusese Lochart. E cu neputinţă!

— Dar acestea sunt lucruri materiale, lucruri neimportante.

— Da, dar e prea mult... Ştiu că leafa mea nu-i prea mare, dar putem să ne descurcăm, zău aşa!

— Da desigur, însă de ce n-ar putea soţul fiicei mele să trăiască plăcut? Cum altfel ai putea învăţa în linişte obiceiurile iraniene, ca să-ţi îndeplineşti promisiunea? Te asigur, fiule, toate acestea reprezintă puţin pentru mine. Acum eşti parte, din familia mea. Familia reprezintă cel mai important lucru în Iran. Familia îngrijeşte de familie.

— Da, însă eu trebuie să mă îngrijesc de ea, eu, nu domnia voastră.

— Fără îndoială – şi cu ajutorul lui Allah ai s-o faci. Cu timpul ai să-i poţi oferi viaţa cu care este ea obişnuită. Dar acum aceasta nu-ţi este cu putinţă, căci mai ai încă de întreţinut fosta soţie şi copilul, lucru pe care trebuie să-l faci. Acum este dorinţa mea ca să aranjezi toate lucrurile astea într-un mod civilizat, în felul nostru iranian. Ai promis să trăieşti ca noi, nu?

— Da, dar vă rog, nu pot să accept toate astea! Daţi-i ei ce doriţi, nu mie! Mie trebuie să mi se îngăduie să fac totul după puterile mele.

— Sunt sigur că ai s-o faci! Între timp, toate astea sunt un dar către tine nu către ea. Asta face posibil darul meu – care este ea – către tine.

— Daţi-i-l ei, nu...

Jared Bakravan spusese tăios:

— Este Voia lui Allah ca bărbatul să fie stăpânul casei. Dacă nu este casa ta, atunci n-ai să fii stăpânul. Trebuie să insist. Sunt capul familiei şi Şeherazada va face ceea ce îi voi spune eu şi eu trebuie să insist pentru Şeherazada, altfel căsătoria nu poate avea loc. Văd dilema ta, izvorâtă din modul de viaţă occidental, deşi nu-i pătrund înţelesul, domnule, dar aici felul de viaţă iranian domină orice altceva, iar familia îngrijeşte de familie.

În atotstăpânitoarea singurătate a sufrageriei, Lochart încuviinţă în sinea lui. Are dreptate şi am ales-o Pe Şeherazada; am hotărât sa accept, dar ticălosul ăsta de Valik mi-a aruncat totul în faţă şi m-a făcut să mă simt mizerabil din nou, şi îl urăsc pentru asta, îl urăsc fiindcă nu pot plăti pentru tot şi ştiu că singurul dar pe care pot sa i-l dau ei este libertatea pe care n-ar fi avut-o altfel niciodată, şi viaţa mea dacă e nevoie. Cel puţin acum e canadiancă şi nu trebuie să rămână.

Nu te prosti singuri E iraniancă şi întotdeauna o fie. S-ar simţi oare acasă la Vancouver B.C. cu toată ploaia, fără nimeni apropiat din familie, fără prieteni fără nimic iranian? Da, da, cred că da. Pentru un timp am să ţin locul celorlalţi. Pentru un timp, sigur, nu pentru totdeauna.

Era prima dată când se confrunta cu adevărata problemă care îşi arunca umbra între ei. Iranul nostru – cel vechi, cel al Şahului – s-a dus pentru totdeauna. Nu-mi pasă că poate cel nou o să fie mai bun. Ea o să se adapteze şi eu la fel. Vorbesc farsi şi ea e soţia mea şi Jared e puternic. Dacă va trebui să plecăm pentru o vreme, o să mă descurc cu această despărţire temporară. Nu-i

nici o problemă cu asta, viitorul e încă roz şi bun şi o iubesc atât de mult şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ea.

Focul era aproape stins acum şi simţea aroma atât de liniştitoare a lemnului ars şi odată cu ea o undă a parfumului ei. Pernele încă păstrau urmele trupurilor lor şi, deşi era pe deplin satisfăcut şi consumat, o dori din nou. E într-adevăr una dintre hurii, duhurile Paradisului, se gândi somnoros. Sunt prins în vraja ei şi e minunat. Nu mă plâng şi dacă aş muri în noaptea asta, ştiu cum e Paradisul.

E minunată, Jared e minunat şi cu vremea copiii ei vor fi minunaţi, iar familia ei... ah, familia. Familia se-ngrijeşte de familie. Asta-i legea! Trebuie să fac ce a cerut Valik, îmi place sau nu. Trebuie! Tatăl ei a spus asta limpede.

Ultima dintre bucăţile de jeratic se stinse scânteind şi în moartea lui mai străluci o dată. Ce-i atât de important în privinţa câtorva piese de schimb şi a câtorva riali? întrebă ei flăcările.

Flăcările nu-i răspunseră.

LUNI 12 februarie 1979
CAPITOLUL 14

La Tabriz Unu; *ora 7*, *12 dimineaţa*. Charlie Petikin dormea adânc, ghemuit pe o saltea aşternută direct pe podea, sub o singură pătură, cu mâinile legate în faţă. Abia se crăpase de ziuă şi era foarte frig. Santinela nu-i îngăduise să folosească un arzător cu butan şi era încuiat într-una dintre încăperile cabanei lui Erikki Yokkonen care în mod normal slujea de depozit. Pe partea interioară a geamului străluceau flori de gheaţă. Fereastra avea gratii pe din afară. Zăpada acoperea pervazul.

Deschise ochii şi se săltă brusc în şezut, uluit, fără să-şi dea seama, pentru o clipă, unde se afla. Apoi amintirile îl invadară şi se sprijini de perete, simţind cârcei în tot trupul.

— Blestemată încurcătură, murmură, încercând să-şi mişte umerii.

Somnoros, se şterse neîndemânatic la ochi cu amândouă mâinile şi îşi frecă faţa, simţindu-se murdar. Perii neraşi ai bărbii erau înspicaţi cu alb. Nu-mi place să fiu neras, îşi zise. Azi e luni, am ajuns aici sâmbătă la asfinţit şi m-au prins ieri, ticăloşii!

Sâmbătă seara, în jurul cabanei se auziseră multe zgomote care-i sporiseră neliniştea. O dată fusese sigur că auzise glasuri înfundate. Stinsese luminile, trăsese zăvorul şi rămăsese în prag cu pistolul Verey în mână. Scrutase întunericul cu multă atenţie, apoi văzuse – sau crezuse că vede – o mişcare la treizeci de metri mai departe, apoi alta ceva mai încolo.

— Cine-i acolo? strigase, vocea lui stârnind ecouri stranii. Ce vreţi?

Nu-i răspunsese nimeni. Altă mişcare. Unde? treizeci-patruzeci de metri mai departe; greu de socotit distanţele noaptea. – Uite. şi-acolo alta. Un om sau

doar un Hui. Sau umbra unei crengi... Sau poate... Ce-a fost? – Acolo, lingă pinul acela mare.

— Tu, tu de-acolo, ce vrei? Nici un răspuns.

Nu putuse să-şi dea seama dacă era un om sau un Mânios şi chiar puţin înspăimântat, ochise şi apăsă trăgaciul. Bubuitura păruse un tunet şi stârnise ecouri prin munţi, iar racheta roşie ţâşnise către copac, ricoşase de el într-un snop de scântei, se izbise de altul ca să ardă la urmă fâsâind şi împroşcând într-un nămete. Aşteptase. Nu se întâmplase nimic. Zgomote în pădure, acoperişul hangarului trosnind, vântul între vârfurile copacilor, din când în când zăpada căzând de pe o cracă prea încărcată care zvâcnea înapoi eliberată.

Foarte teatral, tropăise cu furie ca să-şi încălzească picioarele, aprinsese luminile, încărcase din nou pistolul şi pusese zăvorul la uşă.

— Începi să te porţi ca o babă, spusese cu glas tare, apoi adăugase: Prostii. Urăsc liniştea, nu-mi place să fiu singur, detest zăpada, frigul, teama şi toate întâmplările din dimineaţa asta, de la Galeh Morghi, m-au răscolit, blestemăţia dracului, şi e-adevărat, dacă n-ar fi fost tânărul Ross, ştiu că ticălosul ăla din SAVAK m-ar fi ucis.

Verificase dacă uşă este încuiată şi toate ferestrele închise şi perdelele trase, apoi îşi turnase un pahar mare de vodcă, amestecând-o cu puţin suc îngheţat de portocale pe care-l găsise în congelator şi se aşezase în faţa focului, încercând să se adune. Găsise ouă pentru dejun şi era înarmat. Arzătorul funcţiona bine. Era plăcut. După un timp se simţise mai bine, mai în siguranţă, înainte de a se culca, în dormitor, verificase din nou încuietorile. când fusese satisfăcut, îşi scosese cizmele de zbor şi se-ntinsese pe pat. Curând adormise.

Dimineaţa, frica de peste noapte dispăruse. După dejunul cu ouă ochiuri şi pâine prăjită, aşa cum îi plăcea, făcuse ordine în cameră, îşi pusese scurta şi cizmele de zbor, deschisese uşa şi se trezise cu un pistol mitralieră sub nas, şase revoluţionari năvăliseră în cameră şi începuse interogatoriul. Ore în şir.

— Nu sunt spion, nu sunt american. V-am spus-o de zeci de ori. Sunt englez.

— Mincinosule! Hârtiile tale spun că eşti din Africa de Sud, pe Allah, sunt şi ele false?

Şeful lor, bărbatul care-şi spunea Feodor Rakoczy, arăta a fi dur, mai înalt şi mai în vârstă decât ceilalţi, cu acnireci, căprui şi vorbea o engleză cu un accent puternic. Aceleaşi întrebări întruna:

— De unde vii? De ce eşti aici? Cine-i superiorul tău CIA? Cine-s contactele tale aici? Unde-i Erikki Yokkonen?

— Nu ştiu! V-am spus de cincizeci de ori că nu ştiu! Nu era nimeni aici ieri-seară, când am aterizat. Am fost trimis să-l iau. Pe el şi pe nevastă-sa. Aveau treburi la Teheran.

— Mincinosule, au fugit acum două nopţi! De ce ar fi fugit dacă veneai după ei?

— V-am spus, nu mă aşteptau. De ce să fugă? Unde sunt Dibble şi Arberry, mecanicii noştri? Unde-i administratorul nostru, Dayati şi...

— Cine-i contactul CIA în Tabriz?

— N-am nici unul, suntem o firmă englezească şi cer să vorbesc cu consulul nostru din Tabriz. Cer...

— Duşmanii poporului nu pot cere nimic. Nici chiar îndurare. Este voia lui Allah să fim în război. În război, oamenii se-mpuşcă.

Interogatoriul durase toată dimineaţa. În ciuda protestelor sale, îi luase toate hârtiile, paşaportul cu vitala viză de ieşire şi permisul de rezidenţă, îl legaseră şi-l aruncaseră acolo, cu ameninţări cumplite în caz că ar fi încercat să fugă. Mai târziu, Rakoczy şi doi paznici se întorseseră.

— De ce nu mi-ai spus că ai adus piese de schimb pentru '212?

— Nu m-ai întrebat, spusese furios Petikin. Cine dracu' eşti? Dă-mi înapoi actele! Cer să-l văd pe consulul britanic. Dezleagă-mi mâinile! Lua-te-ar dracu'!

— Allah o să te pedepsească dacă huleşti! În genunchi Şi cere iertare lui Allah.

Îl forţaseră să îngenuncheze.

— Cere iertare!

Se supusese, urându-i şi mai mult.

— Poţi să pilotezi un '212 la fel de bine ca un 206?

— Nu, spusese el, ridicându-se greoi în picioare.

— Minţi! Scrie pe licenţa ta. Rakoczy o aruncase ne masă. De ce minţi? Care-i diferenţa?

— Nu crezi nimic din ce spun! N-ai crede adevărul. Sigur că ştiu că e pe licenţa mea. Nu te-am văzut când ai luat-o? Sigur că pilotez un '212 dacă am trecut examenul.

— Komitehuto să te judece şi o să te condamne, zisese Rakoczy cu o hotărâre în glas care-i iscase un val dureros în lungul şirei spinării, apoi îl lăsaseră.

La apus îi aduseseră nişte orez şi supă şi plecaseră din nou. Nu dormise aproape deloc şi acum, în zori, înţelegea cât de neajutorat era. Teama începu din nou să crească. Demult, în Vietnam, fusese doborât, prins şi condamnat la moarte de către Viet Cong, dar cei din plutonul său veniseră după el înarmaţi până-n dinţi, însoţiţi de Beretele Verzi, şi incendiaseră satul cu Viet Cong cu tot. Fusese un alt moment când scăpase de la o moarte sigură.

— Niciodată să nu te crezi mort până nu mori. Chiar aşa! În felul ăsta, bătrâne, spusese tânărul său comandant american, în felul ăsta poţi dormi nopţile.

Comandantul fusese Conroe Starke. Plutonul lor de elicoptere fusese mixt, americano-englezi, şi ceva canadieni, cu baza la Danang. Altă afurisită de procărie şi aia.

Mă întreb ce face Duke acum, îşi zise. Ce noroc are afurisitul! Ce noroc să fie în siguranţă la Koviss şi ce noroc c-o are pe Manuela! Asta într-adevăr e dată dracului! Făcută ca un urs Koala, pisicoasă, cu ochii ăia mari, căprui şi cu rotunjimi tocmai cât trebuie.

Îşi lăsă mintea să colinde gândindu-se la ea şi la Starke, la unde ar fi putut fi Erikki şi Azadeh, la satul din Vietnam, la tânărul căpitan Ross şi la oamenii săi. Dacă n-ar fi fost el... Ross era un alt salvator. În această viaţa trebuie să ai parte de salvatori ca să supravieţuieşti. Oamenii ăştia ciudaţi care apar miraculos în viaţa ta, aparent fără motiv, chiar la timp, ca să-ţi dea şansa de care dusese lipsă:" Nu uita Charlie, Profetul Mohamed a spus că Allah – Dumnezeu – are trei mii de nume. O mie sunt cunoscute numai îngerilor, o mie profeţilor, trei sute sunt în Torah, Vechiul Testament, alte trei sute în Zabur, asta este Cartea Psalmilor lui David, alte trei sute în Noul Testament şi nouăzeci şi nouă în Coran. Asta face laolaltă două mii nouă sute nouăzeci şi nouă. Un nume a fost ascuns de Dumnezeu. În arabă se cheamă Allah alazam: Cel Mai Măreţ Nume al Domnului. Oricine citeşte Coranul îl află fără să ştie. Dumnezeu e înţelept ca să-şi ascundă cel mai important nume, nu? "

— Da, dacă există un Dumnezeu! îşi zise Petikin, îngheţat şi plin de cârcei.

Cu puţin înainte de amiază, Rakoczy se întoarse însoţit de cei doi oameni ai săi. Spre uluirea lui, Rakoczy zâmbea. Îl ajută politicos să se ridice în picioare şi începu să-i desfacă legăturile.

— Bună ziua, căpitane Petikin. Îmi pare rău pentru greşeală. Te rog, vino cu mine.

Îl conduse în încăperea principală. Pe masă era cafea.

— Bei cafeaua neagră, sau ca englezii, cu lapte şi zahăr?

Petikin îşi freca încheieturile, încercând să-şi pună mintea în funcţiune.

— Ce-i asta? Prizonierului i se oferă o masă copioasă?

— Iartă-mă, nu înţeleg.

— Nimic.

Petikin îl privi o clipă, încă nesigur.

— Cu lapte şi zahăr.

Cafeaua avea un gust minunat şi îl revigora. Îşi mai puse.

— Deci e o greşeală, totul e o greşeală.

— Da. Eu... am verificat povestea dumitale şi e adevărat. Allah fie lăudat. O să pleci îndată ca să te întorci la Teheran.

Petikin îşi simţi gâtul uscat în faţa neaşteptate-graţieri. Aparent graţiere, îşi zise suspicios.

— Am nevoie de combustibil. Tot combustibilul nostru a fost furat, nu există nici o picătură în rezervor.

— Aparatul dumitale a fost realimentat. Am supravegheat personal operaţiunea.

— Te pricepi la elicoptere?

Petikin se întreba de ce bărbatul era atât de nervos.

— Puţin.

— Iartă-mă, dar eu nu-ţi cunosc numele.

— Smith. Mr. Smith. Feodor Rakoczy zâmbi.

— Acum ai să pleci, te rog. Imediat!...

Petikin îşi găsi cizmele de zbor şi le trase în picioare. Ceilalţi bărbaţi îl priveau tăcuţi. Băgă de seamă că purtau pistoale mitralieră sovietice. Pe masa de lângă uşă se afla sacul lui de drum. Lângă el, documentele sale: paşaportul, viza, permisul de lucru şi licenţa de zbor emisă de Comisia Iraniană pentru Autorizarea Zborurilor. Încercând să nu lase să i se vadă surpriza pe chip, se asigură că erau toate acolo şi le îndesă în buzunar. Când se îndreptă spre frigider, unul dintre bărbaţi i se aşeză în cale şi îi făcu semn să plece.

— Mi-e foame, spuse Petikin, încă foarte suspicios.

— E câte ceva de mâncare în aparat. Urmează-mă, te rog!

Afară, aerul avea un miros minunat, ziua era cristalină şi plăcută, cu un cer curat, foarte albastru. Către vest se înghesuiau alţi nori de zăpadă, spre est drumul către trecătoare se vedea clar. Peste tot împrejurul lui pădurea sclipea, zăpada reflectând lumina. În faţa hangarului se afla elicopterul lui, cu parbrizul curăţat, cu toate ferestrele şterse. Nimic nu fusese atins înăuntru, deşi cutia cu hărţi se găsea acum într-un buzunar lateral, nu sub scaun, unde o lăsa de obicei. Foarte atent, începu controlul premergător decolării.

— Te rog, să grăbim, spuse Rakoczy.

— Desigur!

Petikin îşi iuţi demonstrativ mişcările, fără sa se grăbească de fapt, fără să omită nimic în inspecţia lui, cu toate simţurile încordate ca să descopere vreun sabotaj subtil sau chiar unul grosolan. Combustibilul verificat, ueiul, tot. Putea să vadă şi să simtă nervozitatea crescândă a celorlalţi. Totuşi nu mai era nimeni la bază. În hangar se zărea celălalt elicopter, un '212 cu piesele motorului încă îngrijit înşirate pe jos. Piesele de schimb pe care le adusese fuseseră puse pe o bancă în apropiere.

— Acum eşti gata! Rakoczy o spusese ca un ordin.

— Urcă! Ai să realimentezi la Bandar-e Pahlavi, ca şi până acum.

Se întoarse către ceilalţi, îi îmbrăţişa grăbit şi se urcă pe scaunul din dreapta.

— Porneşte şi decolează imediat! Vin la Teheran cu dumneata.

Prinse pistolul mitralieră între genunchi, îşi strânse centura, închise uşa cu grijă, apoi săltă casca din cârligul aflat în spatele lui şi şi-o puse pe cap, evident obişnuit cu interiorul unei carlingi.

Petikin băgă de seamă că ceilalţi doi ocupaseră poziţii de apărare cu faţa către drum. Apăsă butonul de pornire a motoarelor. Curând acestea începură să şuiere şi gesturile familiare şi faptul că Smith se afla la bord – deci era puţin probabil ca aparatul să fi fost sabotat – îi dădu un uşor sentiment de beţie.

— Am plecat, spuse în laringofon şi se ridică precum o vijelie, aplecat uşor spre trecătoare.

— Bun, zise Rakoczy. Foarte bine! Zbori foarte bine! Puse arma pe genunchi, cu ţeava îndreptată ca din întâmplare către Petikin.

— Te rog nu zbura prea bine!

— Pune piedica la armă, sau n-am să zbor deloc! Rakoczy ezită, apoi bloca arma.

— Sunt de acord că e primejdios în timpul zborului.

La două sute de metri, Petikin reveni la orizontală apoi coborî brusc, într-un unghi ascuţit, către terenul de aterizare.

— Ce faci?

— Vreau să mă orientez.

Se baza pe faptul că, deşi nu era străin într-o carlingă Smith nu putea să piloteze un 206 – altfel ar fi singur. Ochii lui cercetau terenul de jos, căutând un motiv pentru nervozitatea şi graba de apleca a celuilalt. Câmpul părea acelaşi. În apropierea intersecţiei drumului îngust ce pornea de la bază, unindu-se cu şoseaua principală care se îndrepta spre nord-vest, către Tabriz, se zăreau două camioane. Amândouă se îndreptau către bază. De la această înălţime se putea vedea uşor că erau camioane militare.

— Am să aterizez să văd ce vor, spuse.

— Dacă o faci, spuse Rakoczy fără vreo urmă de teamă, are să te coste multă suferinţă şi permanentă mutilare. Te rog, mergi spre Teheran. Dar mai întâi către Bandar-e Pahlavi.

— Care ţi-e numele adevărat?

— Smith.

Petikin lăsă lucrurile aşa, înconjură o dată baza, apoi o porni către sud-vest de-a lungul drumului către Teheran, îndreptându-se spre trecătoare şi încercând să câştige timp – încrezător că, undeva pe drum, avea să-i vină şi lui rândul.

CAPITOLUL 15

La Teheran; *ora 8*, *30 dimineaţa*. Tom Lochart îşi strecura bătrânul Citroen printre resturile bătăliilor din noaptea ce abia se sfârşise,

îndreptându-se către Galeg Morghi. Dimineaţa era mohorâtă şi îngheţată şi e1 întârziase deja, deşi plecase de acasă odată cu răsăritul, soarelui.

Trecuse pe lângă multe cadavre şi oameni care le jeleau ascuţit, multe caroserii arse de automobile şi camioane, unele încă fumegând, resturi ale ciocnirilor din toiul nopţii. Grupuri de civili, mai mult sau mai puţin fanatici încă mai stăteau pe balcoane sau baricade şi el trebuise să facă o duzină de ocoluri. Mulţi dintre oameni înjurau banderolele verzi ale lui Khomeini. Toţi aceştia erau înarmaţi. Străzile pustii, lipsite de trafic, păreau ameninţătoare. Din timp în timp treceau în viteză pe lângă el camioane ale poliţiei, câteva automobile şi camioane civile, dar nu-i dădură nici o atenţie, claxonând doar şi înjurându-l ca să se dea la o parte din drum. El răspundea la fel, aproape fără să-i peste dacă va ajunge vreodată la aeroport, ceea ce ar fi fost o soluţie perfectă pentru dilema lui.

Viră brusc, ca să evite un automobil ce ţâşnise dintr-o stradă laterală pe contrasens. Acesta nu se opri şi el înjură maşina, Teheranul, Iranul şi pe Valik şi spuse cu voce tare „Insha Allah”', dar asta nu-i ajută la nimic.

Deasupra lui se întindea un cer murdar, acoperit de nori joşi, încărcaţi cu zăpadă, care nu-i plăcea deloc, aşa cum nu-i plăcuse să părăsească căldura patului şi pe Şeherazada.

Cu puţin înaintea zorilor, soneria ceasului îi trezise brusc.

— Credeam că n-ai să pleci, iubitule! Mă gândeam că ai spus că pleci mâine.

— Am un zbor neaşteptat, cel puţin cred c-o să plec. De asta a venit Valik. Trebuie să mă-ntâlnesc mai întâi cu Mac, dar, dacă plec, am să lipsesc câteva zile. Culcă-te, draga mea.

Se bărbierise, se îmbrăcase în grabă, băuse la iuţeală o ceaşcă de cafea şi plecase.

Afară era încă întuneric, abia se ivise o geană mohorâtă de lumină, aerul era acru şi încărcat de fum. În depărtare se auzeau inevitabilele focuri rare de armă. Se simţise dintr-o dată copleşit de presimţiri negre.

McIver locuia la numai câteva clădiri depărtare. Lochart fusese surprins să-l găsească îmbrăcat.

— Hello, Tom!

— Hai, intră! Aprobarea de zbor a sosit azi-noapte. Prin curier. Valik are ceva putere, nu credeam c-o să-o obţină. Cafea?

— Mulţumesc! Te-ai întâlnit cu el noaptea trecută?

— Da.

McIver porni înaintea lui către bucătărie. Cafeaua clocotea plăcut. Nici un semn de Genny, Paula sau Nogger Lane. Îi turnă lui Lochart.

— Valik mi-a spus c-a fost la tine şi că ai fost de acord să pleci.

Lochart mârâi.

— Am spus că o să plec dacă ai să aprobi tu şi după ce am să vorbesc cu tine, dacă primim aprobarea. Unde-i Nogger?

— Acasă la el. I-am amânat zborul noaptea trecută. E încă destul de şocat din pricina ciocnirii ăleia.

— Îmi închipui. Ce s-a-ntâmplat cu fata, cu Paula?

— E-n camera de oaspeţi. Zborul ei e încă amânat, dar probabil c-o să plece astăzi. A trecut pe-aci azi-noapte George Talbot, de la ambasadă, şi a spus că a auzit că aeroportul a fost curăţat de revoluţionari şi astăzi, cu puţin noroc, o să fie câteva zboruri, decolări şi aterizări.

Lochart dădu din cap gânditor.

— Atunci poate că până la urmă Bakhtiar o să câştige.

— Să sperăm, nu? Azi-dimineaţă BBC-ul spunea că Doshan Tappeh e încă în mâinile lui Khomeini şi că Nemuritorii stau pe coadă de jur împrejurul lui.

Lochart se cutremură, gândindu-se că Şeherazada ar putea fi acolo... Promisese să nu se mai ducă.

— Talbot a zis ceva despre vreo lovitură de stat?

— Doar că se zvoneşte că se opune Carter. Dac-aş fi iranian şi general, n-aş ezita. Talbot a fost de acord. A spus că lovitura va avea loc în următoarele trei zile. Trebuie să se întâmple! Revoluţionarii au prea multe arme.

Lochart o vedea în închipuire pe Şeherazada scandând laolaltă cu celelalte mii de oamenii, tânărul căpitan Karirn Peshadi trecând de partea lui Khomeini şi cei trei Nemuritori dezertând.

— Nu ştiu ce-aş face, Mac, dac-aş fi unul dintre ei!

— Slavă Domnului că nu suntem şi ăsta-i Iranul, nu Anglia, cu noi pe baricade. Oricum, Tom, dacă soseşte astăzi avionul, am s-o urc pe Şeherazada. O să stea mai bine la Al Shargaz, cel puţin pentru câteva săptămâni. Şi-a luat paşaportul canadian?

— Da, dar eu nu cred c-o să meargă Mac.

Îi povesti despre participarea ei la luptele, de la Doshan Tappeh.

— Dumnezeule, ar trebui să se caute la cap! Am să o rog pe Gen să stea de vorbă cu ea.

— Genny se duce la Al Shargaz? McIver spuse iritat:

— Nu, dar dac-ar fi după mine ar fi acolo deja de-o săptămână. O să fac tot ce pot. Şeherazada se simte bine?

— Minunat, dar aş da oricât ca să se liniştească lucrurile în Teheran. Mă îmbolnăvesc de îngrijorare pentru ea, când eu sunt la Zagross şi ea aici. Lochart înghiţi puţină cafea. Dacă e să plec, mai bine o şterg acum. Stai cu ochii pe ea, te rog!

Se uită la McIver încruntat, drept în ochi.

— Ce-i cu zborul ăsta, Mac? Mac îl privi la fel de neclintit.

— Spune-mi exact ce ţi-a zis Valik noaptea trecută. Lochart îi istorisi cuvânt cu cuvânt.

— E un ticălos dacă a-ncercat să te facă de ruşine în felul ăsta!

— A reuşit foarte bine. Din nefericire, face încă parte din familie şi e încă-n Iran. Ei, acum ştii.

Lochart se strădui ca glasul să nu-i trădeze amărăciunea.

— L-am întrebat ce-i atât de important cu aceste câteva piese de schimb şi câţiva riali şi m-a dus cu vorba.

Chipul lui McIver era neclintit şi părea mai bătrân şi mai greoi decât îl ştia de obicei – şi totuşi mai dur.

— Mac, de ce-s atât de importante câteva piese de schimb şi câţiva riali?

McIver îşi isprăvi cafeaua şi-şi mai turnă puţină. Coborî vocea.

— Nu vreau s-o trezesc pe Genny sau pe Paula, Tom. Asta rămâne între noi.

Îi spuse lui Lochart ce se întâmplase în birou. Lochart simţi sângele năvălindu-i brusc în obraji.

— SAVAK? El şi Annoush şi micuţa Setarem şi Jalal? Sfinte Dumnezeule!

— Din pricina asta am acceptat să încerc. Trebuie! Sunt la fel de prins la înghesuială. Amândoi suntem, dar încă n-am terminat.

McIver îi spuse despre bani. Lochart rămase cu gura căscată.

— Douăsprezece milioane de riali, cash. Sau echivalentul în Elveţia?

— Nu ridica glasul! Da, douăsprezece pentru mine şi alte douăsprezece pentru pilot. Noaptea trecută a spus că oferta lui e încă în picioare şi să nu fiu naiv, adăugă întunecat McIver. Dacă n-ar fi fost Gen aici, l-aş fi aruncat pe uşă afară.

Lochart îl asculta cu. O ureche. Douăsprezece milioane de riali sau echivalent în altă monedă, bani gheaţă, în altă parte?! Mac are dreptate. Dacă Valik a oferit asta aici, în Teheran, care ar fi plata când ar avea graniţa sub ochi? Christoase!

McIver îl privea.

— Ce crezi, Tom? Încă mai vrei să pleci?

— Nu pot să refuz, nu pot! Nu acum când am primit aprobarea de zbor.

Era pe masa din bucătărie şi o ridică. Pe document scria: „EP-HBC, aprobat să zboare la Bandar-e Delam. Zbor prioritar pentru piese de schimb. Urgenţă. Realimentare la Baza IIAF Isfahan. Echipaj: Unu – căpitan Lane”. „Lane” era tăiat cu o cruce şi deasupra scria Bolnav. Pilot înlocuitor, apoi un spaţiu liber. Încă nu era contrasemnat de McIver.

McIver trase eu ochiul, la uşa închisă a bucătăriei, apoi se întoarse iarăşi către Lochart

— Valik vrea să fie luat din afara Teheranului, în secret.

— Treaba asta pute din ce în ce. De unde vrea să-l luăm?

— Dacă ajungi la Bandar-e Delam, Tom, şi asta nu-i nici măcar probabil, o să facă presiuni asupra ta să-i duci mai departe, în Kuweit.

— Fără-ndoială.

Lochart nu-şi clinti privirile de pe faţa lui McIver.

— O să folosească orice metodă de convingere. Familia, Şeherazada, totul, în special banii. Milioane, bani gheaţă. Şi amândoi ştim că ne-ar folosi.

Vocea lui Lochart era lipsită de intonaţie.

— Dar dacă zbor mai departe în Kuweit, fără permis iranian, pe un elicopter înregistrat în Iran, fără aprobări iraniene sau ale companiei, cu pasageri iranieni clandestini, încercând să fugă de guvernul lor încă legal, comit o deturnare şi pot fi supus Dumnezeu ştie câtor acuzaţii, aici şi în Kuweit, iar autorităţile kuweitiene or să-mi confişte elicopterul, or să m-arunce în închisoare şi, în mod sigur, or să mă extrădeze în Iran. În orice caz, s-ar termina cu viitorul meu ca pilot şi nu m-aş mai întoarce niciodată înapoi în Iran la Şeherazada, iar SAVAK s-ar putea s-o înşface şi pe ea, aşa că n-am de gând să fac asta.

— Valik e o scârbă împuţită. O să vină înarmat. Ar putea să-ţi pună pistolul în ceafă, să te forţeze să...

— Asta e posibil. Vocea lui Lochart rămase calmă, dar măruntaiele îi ardeau. N-am de ales. Trebuie să-l ajut şi-am s-o fac, dar nu-s nici pe departe tâmpit.

După o pauză, adăugă:

— Nogger stie de chestia asta?

— Nu.

În lungile ceasuri de veghe ale acelei nopţi, după ce cântărise toate planurile cu putinţă, McIver hotărâse să se ducă el însuşi şi să nu rişte viaţa lui Nogger Lane sau a lui Lochart.

La dracu cu controlul medical şi cu faptul că aş fi legal la bord, îşi spusese. Tot zborul e o nebunie – aşa că încă puţină nebunie în plus nu strică.

Planul lui era simplu. După ce avea să vorbească cu Tom Lochart; va spune doar că se hotărâse să nu încuviinţeze zborul şi nu va contrasemna permisul şi că va merge până la locul de întâlnire cu maşina, numai cu atâta benzină în rezervor ca Valik să poată să facă drumul pe şosea. Chiar dacă Lochart ar fi vrut să vină cu el, ar fi fost uşor să-i fixeze o întâlnire şi-apoi să nu se prezinte, ci doar să plece cu maşina la Galeg Morghi, să-şi treacă numele pe permis, ca pilot, şi să decoleze spre locul de întâlnire...

— Ce? întrebă el.

— Sunt numai trei posibilităţi, spuse Lochart din nou: să refuzi, să mă autorizezi pe mine sau să autorizezi pe altcineva. L-ai anulat pe Nogger, Charlie nu-i aici, aşa că rămânem numai tu şi cu mine. Tu nu poţi să pleci, Mac, pur şi simplu nu poţi, e prea primejdios.

— Sigur că n-aş pleca, licenţa mea...

— Nu poţi să pleci, Mac! spuse ferm Lochart. Iartă-mă. Pur şi simplu nu poţi!

McIver oftă. Înţelepciunea lui depăşi obsesia de a zbura şi se hotărî la cel de-al doilea plan.

— Da, da, ai dreptate. Aşa-i. Aşa că ascultă cu grijă. Dacă vrei s-o faci, asta e treaba ta, eu nu ţi-o ordon. O să te autorizez pe tine, dacă vrei, dar pun nişte condiţii. Daca ajungi la locul de întâlnire şi ţi se pare în ordine, ia-i de acolo, apoi du-te la Isfahan. Valik a spus c-o să aranjeze asta. Dacă la Isfahan e okay, mergi mai departe. Poate Domnul-Trage-Sfori e-n stare să aranjeze tot drumul. Trebuie să mizăm pe asta.

— Pe asta mizez.

— Bandar-e Delam.e capătul liniei. N-ai să treci dincolo de graniţă. Ne-am înţeles?

McIver întinse mâna.

— Ne-am înţeles, zise Lochart stringând-o şi rugându-se în gând să-şi poată ţine promisiunea.

McIver îi comunică locul de întâlnire, semnă permisul şi băgă de seamă că-i tremură mâinile. Dacă ceva merge prost, ghici ciupercă după cine o să vină SAVAK? După amândoi şi poate chiar după Gen, se gândi din nou, plin de presimţiri sumbre.

Nu-i spusese lui Lochart că ea îl auzise pe Valik noaptea trecută şi ghicise restul.

— Eu sunt de acord, Duncan, spusese ea cu voce gravă. E teribil de riscant, dar trebuie să-ncerci să-i ajuţi, şi pe Tom, care-i la fel de înghesuit ca şi ei. N-ai de ales.

McIver îi întinse permisul.

— Tom, ţi se ordonă în mod special să nu treci peste graniţă. Dac-o faci, cred că ai să pierzi într-adevăr totul, inclusiv pe Şeherazada.

— Tot planul ăsta e-o nebunie, da' asta e.

— Da. Noroc.

Lochart dădu din cap, îi zâmbi şi plecă. McIver închise uşa de la intrare.

Sper că-i hotărârea potrivită, se gândi cu capul plesnind de durere. Era o nebunie să mă duc eu şi totuşi aş vrea să fiu eu în locul lui, nu el. Aş vrea!

— Oh, spuse el surprins.

Genny stătea lângă uşa bucătăriei, cu un halat călduros peste cămaşa de noapte. Nu purta ochelarii şi se uita la el cu ochii mijiţi.

— Sunt al naibii de bucuroasă că n-ai plecat, Duncan! spuse ea cu voce slabă.

— Ce?!

— O, hai, prostuţule, te cunosc prea bine! N-ai închis un ochi toată noaptea încercând să iei o hotărâre. Şi nici eu. Eram îngrijorată pentru tine. Ştiu că dac-aş fi fost în locul tău, aş fi plecat – sau aş fi vrut să plec, dar Duncan, Tom e-un bărbat puternic şi-o să se descurce. Şi sper într-adevăr s-o ia pe Şeherazada şi să nu se mai întoarcă vreodată. Lacrimile începură să-i curgă

pe obraji. Sunt atât de bucuroasă că n-ai plecat! Îşi şterse lacrimile, se îndreptă către maşina de gătit şi puse ceainicul pe foc.

— Drace, iartă-mă, câteodată chiar că mă ia valul, iartă-mă.

O îmbrăţişa.

— Gen, dacă vine astăzi avionul companiei, ai să urci la bord? Te rog!

— Sigur, dragă, dac-ai să vii şi tu.

— Dar, Genny...

— Duncan, ascultă un moment, te rog.

Se întoarse, îşi puse braţele în jurul lui şi îşi sprijini fruntea de pieptul lui, continuând cu aceeaşi voce pierdută care îl tulbura profund.

— Trei dintre partenerii tăi au fugit deja cu familiile lor şi cu toţi banii cu care au putut. Şahul şi familia lui au plecat cu toţi banii lor, alte mii de oameni, majoritatea dintre cei pe care-i cunoaştem, sunt plecaţi, ai spus-o tu singur, şi acum chiar Marele General Valik a rupt-o la fugă, în ciuda legăturilor lui suspuse – şi trebuie că sunt de ambele părţi ale baricadei – şi dacă Nemuritorii n-au zdrobit mica revoltă de la Doshan Tappeh, câţiva cadeţi din aviaţie şi civili prost înarmaţi – practic la ei acasă – e vremea să închidem prăvălia şi s-o ştergem!

— Nu putem, Gen! izbucni bărbatul şi ea îi putu auzi inima răpăind în piept şi îngrijorarea ei crescu. Asta ar fi un dezastru.

— Ar fi numai pentru scurt timp, până se îndreaptă lucrurile.

— Dac-o şterg din Iran, ruinez S-G.

— Nu ştiu nimic în privinţa asta, Duncan, dar sigur e că decizia îi aparţine lui Andy, nu a ta, el ne-a trimis aici.

— Da, dar el m-a întrebat ce cred şi n-am putut să recomand plecarea şi părăsirea în urma noastră a elicopterelor şi a pieselor valorând douăzeci sau treizeci şi ceva de milioane de dolari – în balamucul ăsta n-ar rezista o săptămână. Ar fi furate sau distruse şi-am pierde totul, totul – nu uita, Gen, toţi banii noştri de pensie, totul, pentru noi, e legat de S-G.

— Dar, Duncan, nu crezi că...

— N-aş pleca lăsând aici elicopterele şi piesele. McIver se simţi pierdut şi cuprins de panică la acest gând.

— Pur şi simplu nu pot.

— Atunci ia-le cu tine.

— Pentru Dumnezeu! Nu le putem scoate de-aici. Nu putem obţine aprobările! Nu pot să le scot din inventarul iranian. Nu putem. Suntem prinşi aici până se isprăveşte războiul.

— Nu suntem, Duncan, nici tu, nici eu, nici băieţii noştri. Trebuie să te gândeşti şi la ei, trebuie să ieşim de-aici. Or să ne arunce oricum afară, oricine ar câştiga, cu atât mai mult Khomeini.

O străbătu un tremur la amintirea primului discurs al acestui om în cimitir: „Mă rog lui Allah să taie mâinile tuturor străinilor...”

CAPITOLUL 16

La Tabriz Unu; *ora 9*, *30 dimineaţa*. Range Rover-ul roşu ieşi pe porţile palatului Hanului şi coborî dealul, îndreptându-se către drumul spre Tabriz şi Teheran. Conducea Erikki, cu Azadeh lângă el. Colonelul Mazardi, şeful poliţiei şi totodată vărul ei, fusese cel care-l convinsese pe Erikki să nu plece vineri la Teheran.

— Drumul ar fi mult prea primejdios. E şi aşa îndeajuns de rău ziua, spusese. Insurgenţii n-or să se întoarcă acum. Eşti destul de în siguranţă. E mult mai bine să te duci să-i faci o vizită înălţimii Sale Hanul şi să-i ceri sfatul. Ar fi mult mai înţelept. Azadeh încuviinţase.

— Erikki, sigur c-o să facem orice vrei tu, dar m-aş simţi într-adevăr mai bucuroasă dacă în noaptea asta am merge acasă, să-l văd pe tata.

— Verişoara mea are dreptate, căpitane; desigur, poţi face cum doreşti, dar jur pe Profet, facă Allah să-i dăinuiască-n veci cuvintele, că siguranţa înălţimii Sale este la fel de importantă pentru mine ca şi pentru dumneata. Dacă ai să doreşti, pleci mâine. Pot să te-asigur că nu e nici o primejdie aici. Am să pun santinele. Dacă acest aşa-numit Rakoczy sau oricare străin sau mullahul ăsta, se apropie la un kilometru de aici sau de palatul Gorgonilor, o să regrete asta.

— O, da, Erikki, te rog, spusese plină de entuziasm Azadeh. Sigur, dragul meu, o să facem orice vrei tu, dar poate ai vrea să te consulţi cu înălţimea Sa tatăl meu în privinţa planurilor tale.

Erikki acceptase fără entuziasm.

Arberry şi celălalt mecanic, Dibble, hotărâseră să meargă la Tabriz, la Hotelul Wnternaţional, şi să petreacă weekend-ul acolo.

— Piesele trebuie să sosească luni, căpitane. bătrânul McIver-Zgârie Brânză ştie că elicopterul trebuie să fie în stare de funcţionare miercuri sau va trebui să trimită altul şi n-o să-i placă asta. O să tragem tare şi-o să facem treaba şi-o să-l punem pe picioare. Să ne fie cu iertare, dar administratorul bazei poate să vină şi să ne ia când are nevoie. Suntem englezi, n-avem de ce ne face griji. Nimeni n-o să se-atingă de noi. Şi nu uita, Lucrăm pentru guvernul lor, oricare ar fi nenorocitul ăsta de guvern, şi n-am avut nici un scandal cu nici unul dintre nenorociţii ăştia, să ne fie cu iertare. Acum te rog să nu-ţi faci griji pentru noi, dumneata şi cu doamna. O să stăm cuminţi şi-o să te-aşteptăm să te întorci miercuri. Distracţie plăcută la Teheran!

Aşa că Erikki pornise în convoi cu colonelul Mazardi către periferiile Trabrizului. Palatul întins al Hanilor Gorgoni era aşezat la poalele munţilor, în mijlocul a hectare de grădini şi livezi înconjurate de ziduri înalte. când sosiseră, întreaga casă se trezise şi se adunase, mame şi surori vitrege, nepoate, nepoţi, servitori şi copiii servitorilor – nu însă şi Abdullah Han, tatăl ei. Azadeh fusese

primită cu braţele deschise şi lacrimi în ochi şi bucurie şi alte lacrimi şi îndată fusese pus la cale un festin sărbătoresc pentru a doua zi, care să celebreze norocul de a o avea din nou acasă, după atâta timp. „Dar, o, ce îngrozitor! Bandiţii şi un mullah necioplit îndrăznind să vină pe pământul tău? Oare n-a donat înălţimea Sa, prea onoratul tată, butoaie de riali şi sute de acri de pământ diferitelor moschee din Tabriz şi împrejurimi? ” Erikki Yokkonen-fusese primit cu politeţe şi suspiciune. Toţi se temeau de el, de dimensiunile trupului său, de iuţeala sa în mânuirea cuţitului, de temperamentul său violent şi nu puteau să înţeleagă blândeţea pe care o arăta prietenilor şi nemăsurata dragoste pe care o revărsa asupra lui Azadeh.

Ea era a cincea între cele şase surori vitrege şi un frate încă sugar. Mama ei, moartă de mulţi ani, Fusese a doua soţie a lui Abdullah Han, care la acea dată mai avea o nevastă. Fratele ei de sânge, Hakim, pe care-l adora, cu an an mai în vârstă decât ea, fusese repudiat de Abdullah Han şi se afla, în dizgraţie, la Khvoi, în nord-vestul ţării – exilat pentru crime împotriva Hanului, crime de care şi Hakim şi Azadeh jurau că nu era vinovat.

— Mai întâi o baie, spuseseră vesele surorile ei vitrege şi poţi să ne spui tot ce s-a-ntâmplat, fiecare amănunt.

O trăseseră vesele cu ele pe Azadeh în intimitatea băii calde şi luxoase, unde, complet în afara amestecului oricărui bărbat, sporovăiseră şi bârfiseră până în zori.

— Mahmud al meu n-a făcut dragoste cu mine de-o săptămână, spusese cu o zvâcnire a bărbiei Najoud, cea mai în vârstă dintre surorile vitrege ale lui Azadeh.

— Trebuie să fie altă femeie, dragă Najoud, zisese cineva.

— Nu, nu-i asta, are probleme cu erecţia.

— O, sărmana de tine! Ai încercat să-i dai stridii...

— Sau ai încercat să-ţi dai cu ulei de trandafir pe sâni...

— Sau să-l freci cu extract de jacaranda, corn de rinocer şi mosc...

— Jacaranda, mosc oi corn de rinocer? N-am auzit de aşa ceva, Fazulia.

— E o reţetă nou-nouţă, de fapt una străveche, de pe vremea lui Cyrus cel Mare. Asta e o taină, însă penisul Marelui Rege era cam mic pe vremea când era tânăr, dar după ce a cucerit Medesul, a devenit ca prin minune de invidiat. Se pare că a obţinut la Medes o poţiune magică şi care, dacă este frecată de el timp de o lună... Marele Preot i l-a dat lui Cyrus în schimbul vieţii sale, cu condiţia ca Marele Rege să jure să păstreze secretul numai în familia sa. A trecut prin vreme din tată-n fiu, secole de-a rândul, şi acum, dragi surori, taina e-n Tabriz!

— Of, cine, dragă, dulce surioară Fazulia, cine?

— Oh, mai taci din gură Zadi, cum poate să vorbească dacă vorbeşti tu! Continuă, Fazulia.

— Da, taci din gură, Zadi, şi binecuvântează norocul cel bun – Hassan al meu are erecţii dimineaţa, la prânz şi seara şi e atât de plin de dorinţa pentru mine că nu-mi dă timp nici măcar să mă spăl pe dinţi!

— Ei bine, secretul elixirului a fost cumpărat de stră-stră-stră-bunicul actualului posesor la un preţ uriaş. Mi s-a spus, pentru un pumn de diamante...

— Eiii...!

—...dar acum poţi cumpăra un clondir mit pentru cincizeci de mii de riali.

— O, asta-i prea mult! Unde-as putea găsi atât de mulţi bani?

— Ca întotdeauna, ai să îi găseşti în buzunarele lui. Şi poţi întotdeauna să te tocmeşti. Nimic nu-i prea mult pentru astfel de poţiune, când nu putem avea alţi bărbaţi...

— Dacă îşi face efectul...

— Sigur că şi-l face, oh, de unde să o cumpărăm, scumpă-scumpă Fazulia?

— În Bazar, în magazinul lui Abu Bakra Bin Hassan Bin Saiidi. Ştiu eu drumul. O să mergem'mâine, înainte de prânz. Să vii cu noi, dragă Azadeh.

— Nu mulţumesc, dragă soră.

Apoi urmase o cascadă de râsete şi una dintre cele tinere spusese:

— Sărmana Azadeh, n-are nevoie de jacaranda şi muşchi, are nevoie exact de contrariul!

— Jacaranda şi mosc, copilă, cu corn de rinocer, spusese Fazulia.

Azadeh râsese laolaltă cu ele. O întrebaseră toate, pe faţă sau pe ocolite, dacă soţul ei păstra proporţiile întru toate, şi cum se descurca ea, atât de slăbuţă şi-atât de fragilă cu asta şi îi suporta greutatea. „Prin vrăji”, le răspunsese celor mai tinere; „foarte uşor” celor mai serioase şi”cu neînchipuit extaz, aşa cum trebuie să fie în Paradis, ” celor geloase şi celor pe care le ura şi dorea în taină să le necăjească.

Nu toată lumea fusese de acord cu căsătoria ei cu acest uriaş străin. Mulţi încercaseră să-l influenţeze pe tatăl ei împotriva lui şi-a ei, dar ea câştigase şi ştia cine-i irau duşmanii: sora vitregă, Zadi, obsedată sexual, minâinoasa verişoară Fazulia, cu exagerările ei lipsite de sens, dintre toate cea mai rea, vipera mieroasă, sora cea mai, Najoud şi răutăciosul ei de bărbat, Mahmud, să-i pedepsească Allah pentru răutăţile lor!

— Draga mea Najoud, sunt atât de bucuroasă că sunt acasă, dar acum e vremea de culcare!

Şi astfel se culcaseră. Toate. Unele fericite, altele triste, altele furioase, altele pline de ură, altele iubitoare, unele cu soţii lor, iar altele singure. Coranul îngăduia bărbaţilor patru neveste în acelaşi timp, cu condiţia să le trateze pe toate la fel, în orice privinţă. Profetul Mahomed fusese singurul dintre toţi căruia i se îngăduise să aibă oricât de multe neveste dorise. După cum spuneau legendele, Profetul avusese în cursul vieţii unsprezece soţii, deşi nu

toate în acelaşi timp. Unele muriseră, de unele divorţase, iar altele trăiseră şi după moartea lui. Dar toate îl cinstiseră.

Erikki se trezise când Azadeh se strecurase lângă el în pat.

— Ar trebui să plecăm cât mai devreme posibil, Azadeh, draga mea...

— Da, spusese ea aproape adormită – patul atât de confortabil, apropierea lui atât de confortabilă – da, cum vrei tu, dar te rog, nu mai înainte de prânz, pentru că buna mea mamă vitregă o să umple căldări de lacrimi.

— Azadeh... Dar ea adormise. El oftase la fel de mulţumit şi adormise la rândul lui. Nu plecaseră duminică, aşa cum plănuiseră. Tatăl ei hotărâse că nu este potrivit, căci dorea să vorbească mai mult cu Erikki.

În zori, astăzi, luni, după rugăciunea pe care o conduse însuşi Hanul şi după micul dejun – cafea, pâine şi iaurt şi ouă – li se îngăduise să plece şi acum ieşeau pe drumul de munte pe şoseaua principală ce ducea la Teheran.

— Ciudat, spuse Erikki, colonelul Mazardi a spus că o să ne aştepte aici.

Colonelul nu se zărea nicăieri, iar punctul de verificare era părăsit.

— Poliţia, spuse Azadeh, căscând. Nu sunt niciodată acolo unde ai nevoie de ei.

Drumul urca spre o trecătoare. Cerul era albastru şi limpede, iar vârfurile munţilor deja scăldate de razele soarelui. Jos, în vale, era încă întuneric, frig şi umed drumul alunecos, zăpada troienită, dar asta nu-l îngrijora căci Range Rover-ul avea tracţiune pe patru roţi şi lanţuri. Mai târziu, trecând pe lângă intersecţia cu drumul către bază, nu opri. Ştia că baza e pustie, singur elicopterul JR 212 aşteptând reparaţiile.

Mai înainte de a părăsi palatul, încercase fără succes să ia legătura cu administratorul, Dayati. Dar acum asta nu mai conta. Se lăsă pe spate în scaun. Avea rezervoarele pline şi cinci bidoane de rezervă, a câte douăzeci de litri fiecare, pe care le luase de la pompa particulară a lui Abdullah. Pot ajunge cu uşurinţă azi la Teheran. Şi mă întorc până miercuri – dacă mă-ntorc. Ticălosul ăla de Rakoczy – e o veste foarte proastă, într-adevăr.

— Vrei puţină cafea, iubitule?

— Mulţumesc. Vezi dacă poţi să prinzi BBC sau VOA, pe unde scurte.

Primi mulţumit cafeaua fierbinte din termos, ascultând trosnetul paraziţilor şi piuitul aparatului, staţiile sovietice care se auzeau puternic şi aproape nimic altceva. Posturile de radio iraniene erau încă în grevă şi oprite, cu excepţia celor deservite de militari. În tot cursul sfârşitului de săptămână, prietenii, cunoştinţele, negustorii şi servitorii, aduseseră zvonuri şi contrazvonuri de tot felul, de la o iminentă invazie sovietică la o iminentă invazie americană, de la lovituri militare izbutite în capitală, la predarea umilitoare a tuturor generalilor în mâinile lui Khomeini şi la demisia lui Bakhtiar.

— Dobitocii! izbucnise AbdullahHan.

Era un bărbat corpolent, trecut de şaizeci de ani, bărbos, cu ochi negri şi buze pline. Încărcat de bijuterii şi bine îmbrăcat...

. De ce-ar demisiona Bakhtiar? Nu câştigă nimic, aşa că n-are nici un motiv, încă.

— Şi dacă câştigă Khomeini? întrebase Erikki.

— Voia lui Allah.

Hanul stătea întins pe covoare în marea cameră, cu Erikki şi Azadeh aşezaţi în faţa lui şi garda personală, înarmată. În spate.

— Dar victoria lui Khomeini o sa fie doar temporară, dacă o s-o aibă. Armata o să-l supună pe el şi pe mullahii lui, mai devreme sau mai târziu. E un om bătrân, o să moară curând, cu cât mai devreme cu atât mai bine, căci deşi a împlinit Voia lui Allah şi a fost unealta care l-a înlăturat pe Şah, căruia-i sosise vremea, e răzbunător, îngust la minte şi la fel de megaloman ca şi Şahul, dacă nu chiar mai rău. Nu mă-ndoiesc c-o să ucidă mai mulţi iranieni decât a făcut-o Şahul.

— Dar nu-i un om sfânt, pios şi în toate aşa cum ar trebui să fie un ayatolah, întrebase prudent, neştiind la ce să se aştepte. De ce-ar face aşa ceva?

— E obiceiul tiranilor. Hanul râsese şi mai luase o bucată de halva, căci era mort după dulciurile turceşti.

— Şi Şahul? Ce se va întâmpla acum?

Oricât de mult îi displăcea Hanul lui Erikki, era mulţumit de ocazia ce se ivise de a-i afla părerile. De el depindeau în Iran multe din viaţa lui şi a lui Azadeh şi nu dorea să plece.

— Cum o vrea Allah. Mohamed Şah a făcut necrezut de multe lucruri bune pentru Iran, ca şi tatăl său înaintea lui, dar în ultimii câţiva ani s-a închis de tot în sine şi nu asculta de nimeni. Nici chiar de Şahbanu, împărăteasa Farah, care era înţeleaptă şi devotată. Dacă ar fi avut cât de cât bun simţ, ar fi abdicat în favoarea fiului său, Reza. Generalii au nevoie de cineva în jurul căruia să se strângă. Ar fi putut fi sprijiniţi şi pregătiţi până ar fi fost gata să Preia puterea. Nu uita că Iranul e monarhie de aproape trei mii de ani. Întotdeauna un conducător absolut – ar spune „tiran” – deţinând puterea absolută şi înlăturat numai prin moarte. Zâmbise cu buzele pline şi senzual. Dintre Şahii Qajar, dinastia noastră legitimă, care domnit o sută cincizeci de ani, numai unul, ultimul din linie, vărul meu, a murit de moarte naturală. Suntem un popor oriental, nu occidental, care înţelegem violenţa şi tortura. Viaţa şi moartea nu sunt judecate după standardele voastre.

Ochii lui întunecaţi păruseră să se întunece şi mai mult.

— Poate că voia lui Allah e să se-ntoarcă Qajarii. Sub domnia lor Iranul a prosperat.

Asta nu-i ce-am auzit eu, gândise Erikki, dar se stăpânise şi-şi păstrase liniştea. Nu-s eu pus să judec ce va fi sau ce-a fost aici.

BBC şi Vocea Americii fuseseră bruiate toată duminica, ceea ce era un lucru obişnuit. Radio Moscova se auzise tare şi limpede ca de obicei, ca şi Radio

Iranul Liber care emitea din Tbilisi, la nord de graniţă. Buletinele lor de ştiri, în iraniană şi engleză, vorbeau despre o insurecţie totală împotriva „guvernului ilegal al lui Bakhtiar, a Şahului izgonit şi a stăpânilor săi americani, conduşi de militaristul şi mincinosul preşedinte Carter. Astăzi Bakhtiar a-ncercat să câştige bunăvoinţa maselor anulând contracte militare jecmănitoare, într-un total de 13 miliarde de dolari, impuse forţat ţării de Şahul alungat: 8 miliarde de dolari în Statele Unite, tancuri englezeşti Centurion valorând 2, 3 miliarde, plus două reactoare nucleare franţuzeşti şi unul german, valorând alte 2, 7 miliarde. Această veste a provocat panică printre conducătorii occidentali şi cu siguranţă vor arunca bursele capitaliste într-o binemeritată prăpastie.”

— Iartă-mă că întreb, tată, dar o să se prăbuşească Occidentul?! întrebase Azadeh.

— Nu acum, răspunsese Hanul rece, nu până când sovieticii or să hotărască cum că a sosit vremea să denunţe împrumuturile de optzeci de miliarde de dolari pe care le datorează băncilor occidentale şi chiar unora din Orient.

Râsese sardonic, jucându-se cu şiragul de perle pe rare-l purta în jurul gâtului.

— Fără-ndoială că bancherii Orientului sunt mult mai şireţi. Cel puţin nu sunt atât de lacomi. Ei împrumută judicios şi cer garanţii, n-au încredere în nimeni şi cu siguranţă nu în mitul „iubirii creştine”.

Era bine ştiut că Gorgonii deţineau enorme loturi de pământ în Azerbaidjan, pământ bun, petrolifer, o mare parte din compania Iran Timber, proprietăţi pe ţărmul Mării Caspice. O mare parte a Bazarului din Tabrizşi cele mai multe dintre băncile comerciale de acolo. Erikki îşi amintise ce auzise despre Abdullah Han pe când încerca să obţină îngăduinţa de a se căsători cu Azadeh, despre zgârcenia şi lipsa lui de îndurare în afaceri”. Calea cea mai grabnică de a ajunge în Paradis sau în Iad este să-i datorezi lui Abdullah cel Crud un rial şi să nu-i plăteşti, rugându-l să înţeleagă că eşti sărac – şi să rămâi în Azerbaidjan”.

— Tată, te rog, pot să-ntreb, anularea atât de multor contracte nu o să provoace haos...

— Nu, nu poţi să-ntrebi. Ai pus şi-aşa destule întrebări pentru o zi. O femeie trebuie să-şi stăpânească limba şi să asculte – acum poţi pleca.

Ea îşi ceruse imediat iertare pentru greşeală şi plecase supusă. Erikki se ridicase şi el să plece, dar Hanul îl oprise.

— Nu ţi-am îngăduit încă să pleci. Te rog stai jos. De ce te-ai teme de un sovietic izolat?

— Nu ştiu! Mi-e teamă de sistem. Omul ăla trebuie să fie de la KGB.

— De ce nu l-ai ucis atunci, pur şi simplu?

— N-ar fi folosit la nimic, ba dimpotrivă. Ar fi dăunat nouă, bazei, companiei Iran Timber, lui Azadeh, poate chiar şi domniei-voastre. A fost trimis la mine de alţii. Vă cunoaşte.

Erikki îl privise pe bătrân cu multă atenţie.

— Cunosc mulţi dintre ei, ruşi, sovietici sau ţarişti, întotdeauna au râvnit Azerbaidjanul, dar întotdeauna au fost buni clienţi pentru noi şi ne-au ajutat împotriva împuţiţilor de englezi. Îi prefer englezilor. Zâmbetul lui se subţie şi mai mult. Va fi foarte uşor să îndepărtăm pe acest Rakoczy.

— Bun, atunci faceţi-o, vă rog. Erikki râsese cu toată gura.

— Şi pe toţi ceilalţi, asta ar fi într-adevăr Lucrarea Allah!

— Nu sunt de acord, spusese Hanul, indispus. Asta ar fi lucrarea Satanei. Fără ruşii care să li se opună americanii şi câinii lor englezi ne-ar domina pe noi şi întreaga lume. Ar înghiţi cu siguranţă Iranul. Sub Şahul Mohammed aproape au reuşit. Fără Rusia Sovietică, oricare ar fi lipsurile ei, n-ar avea cine să-i ţină în frâu pe americani, cu politica lor, aroganţa, proasta creştere, blue-jeans-îi, mâncarea, democraţia, atitudinea lor dezgustătoare faţă de femei, de lege şi ordine, pornografia lor scârboasă, naivitatea lor diplomatică şi răutatea. Da, ăsta e cuvântul corect: răutatea cu care se-mpotrivesc Islamului.

Ultimul lucru pe care-l dorea Erikki era o altă confruntare. În ciuda hotărârii sale, simţise că se înfurie la rândul lui.

— Am avut o înţelegere...

— E-adevărat, pe Allah! se răstise la el Hanul. E adevărat!

— Nu este, şi ne-am legat în faţa dumnezeului domniei-voastre şi a spiritelor mele că nu vom discuta politică, nici a lumii voastre, nici a lumii mele.

— E-adevărat, recunosc, mârâise Abdullah Han, cu faţa contorsionată de furie.

Îşi sprijinise mâna pe pumnalul ornamental de la brâu şi deîndată omul din garda personală coborâse pistolul mitralieră de pe umăr şi-l îndreptase către Erikki.

— Pe Allah, mă faci mincinos în propria mea casă? mugi el.

Erikki spuse printre dinţi:

— Vă amintesc, doar, înălţimea Voastră, în faţa lui Allah al vostru, înţelegerea.

Ochii întunecaţi, injectaţi de furie, se holbaseră la el. Privise înapoi gata să-şi tragă pumnalul pukoh şi să ucidă să fie ucis.

— Da, da, şi asta-i de asemenea adevărat, mormăise Hanul şi furia îi trecuse la fel de repede cum pornise.

Aruncase o privire gărzii şi îi făcuse semn, mânios, să se depărteze.

— Ieşi afară.

Încăperea devenise foarte liniştită. Erikki ştia că mai şi alte străji prin apropiere, iar în pereţi găuri prin care se putea spiona. Simţise sudoarea pe frunte şi atingerea pumnalului pukoh pe spate, în dreptul mijlocului.

Abdullah Han ştia că pumnalul se afla acolo şi că Erikki l-ar fi folosit fără ezitare, dar Hanul îi acordase odată pentru totdeauna îngăduinţa de a purta armă în prezenţa lui: cu doi ani în urmă. Erikki îi salvase viaţa.

Asta se-ntâmplase în ziua în care Erikki îi ceruse permisiunea de a se căsători cu Azadeh şi fusese refuzat cu hotărâre.

— Nu, pe Allah! Nu vreau necredincioşi în familia mea. Pleacă din casa mea, îţi zic pentru ultima dată!

Erikki se ridicase de pe covor cu inima zdrobită. În acel moment se auzise zgomot dincolo de uşă, apoi împuşcături, uşa fusese izbită de perete şi doi bărbaţi, asasini înarmaţi cu pistoale-mitralieră, năvăliseră în încăpere în timp ce coridorul din spatele lor răsuna de zgomote de luptă şi focuri de arme automate. Omul din garda personală a Hanului ucisese pe unul dintre ei, dar celălalt îl ciuntise cu gloanţe, apoi îşi întorsese arma spre Abdullah Han care, uluit, rămăsese aşezat pe covor. Mai înainte să poată apăsa pe trăgaci a doua oară, asasinul murise cu pumnalul lui Erikki în gâtlej. În acelaşi moment, Erikki ţâşnise către el, îi smulsese arma din mâini şi pumnalul din gât şi tot atunci un alt asasin năvălise în încăpere, trăgând. Erikki izbise chipul omului cu pistolul mitralieră, ucigându-l, aproape smulgându-i capul de pe umeri cu puterea loviturii, apoi ţâşnise în coridor, înnebunit de furie. Trei atacatori şi doi dintre membrii gărzii Hanul erau morţi sau pe moarte. Ultimii atacatori o rupsese la fugă, dar Erikki îi lovise pe amândoi cu pumnalul. Continuase să alerge. Numai când o găsise pe Azadeh, se convinsese că e în siguranţă, că nu păţise nimic, îşi domolise setea de sânge şi se liniştise din nou.

Erikki îşi amintea cum o părăsise şi se întorsese în aceeaşi mare încăpere în care Abdullah Han încă mai şedea pe covor.

— Cine erau oamenii ăştia?

— Asasini, duşmani! Ca şi străjile care i-au lăsat să intre, spusese Hanul cu răutate. A fost Voia lui Allah să te afli aici şi să-mi salvezi viaţa; Voia lui Allah că trăiesc. Poţi să o iei pe Azadeh de soţie. Da. Dar pentru că nu-mi placi, vom jura în faţa lui Allah şi a zeilor tăi, oricare ar fi ei, că nu vom discuta vreodată religia sau politica nici uneia dintre lumile noastre. Aşa poate că n-o să-trebuiască să te omor.

Aceiaşi ochi negri şi reci îl priviseră neclintiţi şi atunci. Abdullah Han bătuse din palme. În aceeaşi clipă uşa se deschisese şi apăruse un servitor.

— Adu cafea!

Omul dispăruse grăbit.

— Am să las subiectul acesta, despre lumea ta, şi am să deschid altul, despre care putem discuta: fiica mea, Azadeh.

Erikki devenise şi mai prudent, căci nu ştia prea bine cât de mult se putea întinde puterea tatălui asupra ei, sau drepturile lui ca soţ cât timp era în Azerbaidjan şi cu atât mai mult în fieful bătrânului. Dacă Abdulllah Han îi cerea într-adevăr lui Azadeh să se întoarcă înapoi acasă şi să divorţeze, ar face-o,

oare, ea? Cred că da, mi-e teamă că da. Fără îndoială că n-o să accepte nimic din ce ar putea fi împotriva lui. Îi luase apărarea chiar în ura lui paranoică pentru America, explicându-i ce o cauzase.

I s-a poruncit să plece acolo la Universitate de către tatăl lui, îi spusese ea. Vremea pe care a petrecut-o acolo, în America, a fost cumplită, Erikki, fiind obligat să înveţe ba şi încercând să obţină diploma în ştiinţe economice pe care tatăl lui i-o pretindea mai înainte de a-i îngădui să se întoarcă acasă. Tata îi ura pe ceilalţi studenţi care-şi hăteau joc de el pentru că nu putea să joace jocurile lor, nentru că era mai împlinit decât ei, ceea ce-n Iran este un semn de bunăstare, dar nu şi-n America, şi pentru că-nvăţa încet. Dar cel mai mult dintre toate pentru felul de viată pe care a trebuit să-l îndure – forţat, Erikki! Să mănânce lucruri necurate, cum ar fi carnea de porc, care e împotriva religiei noastre, să bea bere şi vin şi alcooluri tari, lucruri care sunt împotriva religiei noastre, să facă lucruri care nu se pot numi şi să suporte porecle care nu se pot rosti. Şi eu aş fi furioasă dacă aş fi în locul lui. Te rog, ai răbdare cu el. Nu vezi tu roşu înaintea ochilor când ţi se pomeneşte de sovietici, din pricina a ceea ce au făcut ei tatălui, mamei şi ţării tale? Ai răbdare cu el, te implor! N-a încuviinţat el căsătoria noastră? Ai răbdare cu el!

Am fost foarte răbdător, îşi zisese Erikki, dorind să se sfârşească odată întrevederea, mai răbdător decât cu oricare alt om.

— Ce-i cu soţia mea, înălţimea Voastră? Obiceiul cerea să i se adreseze astfel şi Erikki o făcea din când în când, din politeţe. Abdulllah Han zâmbise subţire.

— Natural, viitorul fiicei mele mă interesează. Ce-ai de gând să faci când vei ajunge la Teheran?

— N-am nici un plan. M-am gândit doar că e foarte potrivit s-o scot din Tabriz pentru câteva zile. Rakoczy spunea că au nevoie de serviciile mele. când KGB-ul spune asta în Iran, sau în Finlanda, sau chiar în America, e bine s-o ştergi cât mai repede şi să te pregăteşti de necazuri. Dac-ar răpi-o, aş fi ca o păpuşă în mâinile lor.

— În Teheran ar putea s-o răpească mult mai uşor decât aici, dacă asta-i intenţia lor. Uiţi că-aici e Azerbaidjanul – buzele i se răsuciră batjocoritoare – nu ţara lui Bakhtiar.

Erikki se simţi neajutorat sub privirea scrutătoare.

— Ştiu doar că asta cred că-i cel mai bine de făcut pentru ea. Am spus că am s-o apăr cu viaţa mea şi-am s-o fac, până când viitorul politic al Iranului este hotărât – de domnia-voastră şi de alţi iranieni – cred că e cel mai înţelept lucru de făcut.

— În cazul ăsta, du-te! spusese tatăl ei, atât de brusc încât aproape se înspăimântase. Dacă ai nevoie de ajutor trimite-mi cuvintele astea...

Se gândise. un moment, apoi zâmbetul lui devenise sardonic.

— Trimite-mi propoziţia „Toţi oamenii sunt născuţi egali”. Ăsta-i un alt adevăr, nu-i aşa?

— Nu ştiu, înălţimea Voastră, răspunsese el precaut. Dacă e aşa sau nu, e cu siguranţă Voia lui Allah.

Abdullah izbucnise în râs, se ridicase şi plecase, lăsându-l singur în marea încăpere, cu sufletul cuprins de o răceală de gheaţă, profund tulburat de acel bărbat ale cărui gânduri nu le putea înţelege.

— Ţi-e frig, Erikki? întrebă Azadeh.

— O nu, nu, deloc, spuse, revenindu-şi din visare, ascultând sunetul motorului în timp ce urcau pe drumul de munte către trecătoare. Se aflau chiar sub creastă. Întâlniseră puţine maşini circulând în ambele sensuri. După o curbă ieşiră la soare şi trecură creasta. Atent, Erikki schimbă vitezele imediat şi, pe măsură ce coborau panta domoală, începură să prindă viteză. Drumul lunecos, presărat cu troiene de zăpadă, fusese construit din ordinul lui Reza Şah, ca şi calea ferată, şi era o minune inginerească, cu taluzuri, excavaţii în stâncă, poduri şi terasament abrupte, fără balustrade spre marginile prăpăstioase. Schimbă din nou vitezele, conducând repede, dar prudent, foarte mulţumit că nu plecaseră noaptea.

— Poţi să-mi mai dai nişte cafea? îl servi bucuroasă.

— Mă bucur tare mult că am să văd Teheranul. Avem multe lucruri de cumpărat, Şeherazada e acolo şi am o listă întreagă de cumpărături pentru surorile mele şi nişte cremă de faţă pentru mama vitregă...

O asculta neatent, căci se gândea la Rakoczy, Teheran, McIver şi la care ce ar fi trebuit să fie pasul următor...

Drumul cobora răsucindu-se şi unduind. Încetini, conducând şi mai prudent, căci în spatele lui apăruseră maşini. Primul era un autoturism supraîncărcat ca de obicei cu pasageri, iar şoferul conducea prea aproape, prea iute, cu degetul permanent pe claxon, chiar şi atunci când era evident cu neputinţă să te dai la o parte din calea lui. Erikki îşi astupă urechile în faţa nerăbdării zgomotoase a celuilalt, cu care încă nu se obişnuise, cum nu se obişnuise încă nici cu felul neglijent în care conduceau iranienii, chiar şi Azadeh.

— Nesăbuitul!

Luă următoarea curbă aproape orbeşte, panta accentuându-se brusc, şi atunci, nu prea departe în faţa lor, în locul în care şoseaua continua drept înainte, zări un camion supraîncărcat ce urca gemând la deal, depăşit pe contrasens de un automobil. Frână lipindu-se de coasta muntelui. În acelaşi moment, maşina din spatele lui acceleră, îl depăşi claxonând asurzitor şi se aruncă în jos pe banda opusă a curbei. Cele două automobile se ciocniră şi amândouă se rostogoliră peste marginea drumului, prăbuşindu-se o sută cincizeci de metri mai jos şi explodând în flăcări. Erikki se trase şi mai aproape de peretele stâncos şi frână. Camionul ce se apropia nu opri, trecând pur şi

simplu pe lângă ei şi continuându-şi drumul în sus ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, şi asemeni lui procedară toate maşinile care îl urmară.

Coborî din maşină, înainta până la marginea prăpastiei şi privi în vale. Rămăşiţele arzânde ale maşinilor erau împrăştiate pe coasta muntelui în jos, cale de două sau trei sute de metri. Nici o şansă de-a exista supravieţuitori Şi nici o şansă de-a ajunge acolo fără echipament serios de căţărare. Când se-ntoarse înapoi, scutură din cap nefericit.

— Insha Allah, dragul meu, spuse Azadeh liniştită. A fost voia lui Allah.

— Nu, n-a fost. A fost prostie evidentă.

— Sigur că ai dreptate, dragule, cu siguranţă că a fost o prostie evidentă, reluă ea imediat cu cel mai liniştitor glas al ei, ghicindu-i mânia – deşi neînţelegând-o, aşa cum nu înţelegea multe dintre lucrurile ce se petreceau în capul acestui om ciudat care era soţul ei. Ai perfectă dreptate, Erikki, a fost o prostie evidentă, dar a rost voia lui Allah ca prostia acestor şoferi să le provoace moartea lor şi celor care călătoreau împreună cu ei; a fost voia lui Allah sau altfel drumul ar fi fost liber. Ai într-adevăr dreptate.

— Oare? zise el obosit.

— Oh, da, fără îndoială, Erikki, ai avut perfectă dreptate!

Îşi continuară drumul. Satele ce se întindeau de-o parte ori de alta sau de-a curmezişul drumului erau sărăcăcioase –, unele chiar foarte sărăcăcioase – cu străzi înguste şi murdare, colibe grosolane şi case cu pereţi înalţi, construite primitiv, câteva moschei mizere, tarabe, capre, oi, găini şi roiuri de muşte care nu erau încă atât de insuportabile cum aveau să devină în timpul verii. Întotdeauna erau resturi aruncate în stradă şi în jubb, şanţul de pe marginea drumului, şi nelipsitele haite de câini vagabonzi jigăriţi, scormonind în gunoaie, câini care turbau adesea.

Dar zăpada făcea peisajul şi munţii pitoreşti şi ziua se desfăşură bine mai departe, deşi cu vreme rece pe cerul albastru se adunau nori cumulus. În Range Rover era cald şi confortabil. Azadeh purta un costum de schi, modern, matlasat, pe dedesubt un pulover de caşmir al cărui albastru se asorta cu cel al costumului, şi cizmuliţe scurte. Îşi scosese scurta şi căciuliţă de lână şi părul ei negru, lung, cârlionţat de la natură, îi căzuse pe umeri. Aproape de amiază se opriră să mănânce lângă un izvor de munte.

Spre seară trecură printre livezi de meri, peri şi cireşi, pomii golaşi, fără frunze, formând un peisaj lugubru, ajungând în cele din urmă la periferiile Qazvinului, un oraş cu – poate – o sută şi cincizeci de mii de locuitori şi multe moschei.

— Câte moschei sunt în tot Iranul, Azadeh?

— Odată mi s-a spus că douăzeci de mii, răspunse ea somnoroasă, deschizând ochii şi privind înainte printre gene. Ah, Qazvin. Am ajuns repede, Erikki.

Căscă cu poftă şi se aşeză mai comod în scaun, lăsându-se pe jumătate pradă somnului.

— Sunt douăzeci de mii de moschei şi cincizeci de mii de mullahi. Aşa se zice... În ritmul ăsta o s-ajungem la Teheran în câteva ceasuri...

Zâmbi, iar cuvintele ei se pierdură. Se simţea mai în siguranţă acum, că trecuseră de jumătatea drumului. De cealaltă parte a Qazvinului, drumul era bun până la Teheran. În Teheran, Abdullah Han era proprietarul multor case şi apartamente, unele dintre ele închiriate străinilor. Pe câteva le păstrase pentru el şi familia sa şi îi spusese lui Erikki că, de data aceasta, din pricina tulburărilor, puteau să locuiască într-unui dintre acestea, aflat nu departe de cel al lui McIver.

— Mulţumesc! Mulţumesc foarte mult, spusese Erikki şi mai târziu Azadeh zisese:

— Mă-ntreb de ce a fost atât de bun. Nu prea-i stă în fire. Te urăşte pe tine şi pe mine, orice aş încerca să fac să-i fiu pe plac.

— Nu te urăşte, Azadeh.

— Îmi cer iertare că nu sunt de aceeaşi părere cu tine, dar mă urăşte. Îţi repet din nou, dragul meu, sora mea cea mai mare, Najoud, este cea care îi otrăveşte sufletul în privinţa mea şi a fratelui meu, ea şi împuţitul de bărba-su! Nu uita că mama a fost cea de-a doua soţie a tatălui meu, aproape pe jumătate de vârstă mamei lui Najoud şi de două ori mai frumoasă şi, deşi mama a murit când eu aveam şapte ani. Najoud încă păstrează în ea ura asta. Desigur, nu pe faţă, e mult prea deşteaptă pentru asta. Erikki, n-ai să înţelegi niciodată cât de subtile, ascunse şi puternice pot fi femeile iraniene, sau cât de răzbunătoare, în spatele aparenţei lor atât de dulci. Najoud e mai rea decât şarpele din Grădina Paradisului. Ea e pricina tuturor duşmăniilor.

Minunaţii ei ochi albastru-verzui se umpluseră de lacrimi.

— Când eram mică, tatăl meu ne iubea într-adevăr pe mine şi pe fratele meu. Şi eram favoriţii lui. Petrecea mai multă vreme cu noi, în casa noastră, decât în palat. Apoi când a murit mama, ne-am dus să locuim în palat, dar nici unul dintre fraţii vitregi sau surorile noastre nu ne iubeau cu adevărat. când ne-am mutat la palat, totul s-a schimbat, Erikki. Din pricina lui Najoud.

— Azadeh, te sfâşie ura asta! Suferi tu, nu ea. Uit-o! Acum nu mai are putere asupra ta şi-ţi repet, n-ai nici o dovadă!

— N-am nevoie de dovezi, ştiu. Şi n-am să uit niciodată.

Erikki lăsase lucrurile aşa. N-avea nici un sens să se certe, nici un sens să ascundă ceea ce fusese o sursă de multă violenţă şi multe lacrimi. Mai bine să rămână aşa, deschisă, decât îngropată, mai bine să lase cale liberă furiei din timp în timp.

În faţa lor drumul părăsi câmpiile şi intră în Qazvin, un oraş ca multe alte oraşe iraniene, zgomotos, înghesuit, murdar, poluat şi cu străzi aglomerate. Alături de drum se afla şanţul care însoţea cele mai multe drumuri din Iran. Aici

adâncimea lui era de un metru, în unele părţi era betonat, cu urme de noroi, gheaţă şi un fir de apă pe fund. Din şanţuri creşteau copaci, localnicii îşi spălau lucrurile acolo, câteodată le foloseau ca surse de apă potabilă sau canale de scurgere. Dincolo de şanţuri începeau zidurile. Ziduri care ascundeau case sau grădini mari sau mici, bogate sau sărăcăcioase. De obicei, casele din oraş – fie ele din centru sau de la periferii – erau ca nişte cutii mizere, unele din cărămidă, altele din chirpici, unele tencuite, altele nu şi aproape toate ascunse. Multe dintre ele aveau podele din pământ bătătorit, foarte puţine beneficiau de apă curentă, electricitate şi canalizare.

Circulaţia se aglomera cu o iuţeală uluitoare. Biciclete, motociclete, autobuze, camioane, automobile de toate dimensiunile, mărcile şi vârstele, de la străvechi la foarte vechi, aproape toate pline de lovituri şi cârpite, unele bogat împodobite cu felurite vopseluri şi mici beculeţe colorate, pe măsura fanteziei proprietarului. Erikki condusese pe astfel de drumuri de multe ori în ultimii ani şi ştia că se puteau întâmpla blocaje. Dar aici nu exista altă cale, nu exista drum de centură în jurul oraşului, deşi fusese planificat unul de mulţi ani. Zâmbi dispreţuitor, încercând să n-audă zgomotul şi îşi zise: „Niciodată n-o să existe vreun drum de centură. Cei din Qazvin n-ar putea suporta tăcerea!” Locuitorii Qazvinului şi cei ai oraşului Rasht de lângă Marea Caspică, erau ţinta multor glume iraniene.

Ocoli o carcasă scorojită de foc, apoi puse în casetofon o casetă cu muzică de Beethoven şi dădu volumul la maximum ca să alunge zgomotele din jur. Dar asta nu-l ajută prea mult.

— Circulaţia e mai proastă ca de. Obicei. Unde-i poliţia? spuse Azadeh, trezită de-a binelea. Ţi-e sete?

— Nu, nu, mulţumesc.

— Îi aruncă o privire. Puloverul şi părul în dezordine o prindeau foarte bine. Rânji.

— Da' aş vrea... te vreau pe tine. Ea râse şi-l luă de braţ.

— Eu nu te vreau, eu înnebunesc după tine!

— Minunat.

Erau mulţumiţi împreună.

Ca de obicei, drumul era prost, ici şi colo asfaltul era întrerupt în parte din pricina uzurii, în parte din pricina reparaţiilor care nu încetau nicioată sau a unelor lucrări de îmbunătăţire, deşi drumurile aveau rareori semne de circulaţie sau parapete de siguranţă. Ocoli o groapă adâncă, apoi se strecură pe lângă o altă epavă răsturnată cu nepăsare într-o margine a drumului. Un camion rablagit se apropia din cealaltă direcţie cu claxonul urlând furtunos. Era decorat în culori ţipătoare, barele de protecţie erau legate cu sârmă, cabina n-avea acoperiş şi parbriz, iar un şomoiog de cârpă ţinea loc de capac rezervorului de benzina. Camionul era plin cu vreascuri de care stăteau agăţaţi precar trei pasageri. Şoferul stătea strâns ghemuit în cabină, înfofolit într-un cojoc

zdrenţuit. Lângă el se aflau încă doi bărbaţi. Trecând pe lângă el, Erikki rămase surprins de privirile lungi pe care i le aruncară. Câţiva metri mai departe un autobuz uzat, supraîncărcat cu călători, avansa şovăitor către el. Ca să-i lase loc, prudent, se apropie şi mai mult de marginea drumului ajungând cu roţile pe buza şanţului, şi se opri. Din nou băgă de seamă că şoferul şi pasagerii se uitau la el – femei în chador, bărbaţi şi tineri bărboşi, îmbrăcaţi gros ca să se apere de frig. Unul dintre ei ridică pumnul către el, altul strigă o înjurătură.

Până acum n-am avut nici un fel de necaz, se gândi neliniştit. Oriunde îşi arunca privirile – pe stradă sau în maşini – vedea aceleaşi chipuri încruntate. Trebuia să meargă foarte încet din pricina roiurilor de biciclete şi motociclete ruginite ce se luptau pentru locurile de trecere printre maşini, autobuze şi camioane, scurgându-se în şiruri lungi, fără să ţină seama de alte legi de circulaţie decât cele care-i conveneau fiecăruia.

O turmă de oi se revărsă pe neaşteptate dintr-o stradă laterală, strângându-se unele într-altele în mijlocul drumului, motocicliştii urlând înjurături la adresa ciobanilor, iar aceştia răspunzându-le la fel, toată lumea furioasă, nerăbdătoare, claxoanele urlând neîncetat.

— Afurisită circulaţie, idioate oi! spuse Azadeh, nerăbdătoare, trezită de-a binelea. Claxonează, Erikki.

— Ai răbdare, mai bine dormi. N-am cum să depăşesc, strigă el pe deasupra tumultului, conştient de atmosfera ostilă care-i înconjura. Ai răbdare!

Avură nevoie de o oră ca să parcurgă încă trei sute de metri. Vânzători ambulanţi, pietoni, gunoaie şi nenumărate alte vehicule ce veneau din ambele părţi şi se alăturau şuvoiului îngreunau din ce în ce mai mult circulaţia. Se afla la câţiva centimetri în spatele unui autobuz care ocupa cea mai mare parte a străzii, aproape frecându-se de automobilele de pe banda vecină, de cele mai multe ori cu una dintre roţi trecută de jumătate peste muchia şanţului. Motocicliştii treceau nepăsători pe alături, izbind lateralele Range Roverului sau ale celorlalte vehicule, înjurându-se între ei şi pe toată lumea, împingându-se, dând călcâie oilor sau trecând peste ele. Un mic automobil îl izbi uşor în spate, apoi şoferul îşi propti mina pe claxon într-o furie paroxistică, ceea ce iscă în Erikki un val brusc de mânie.

Astupă-ţi urechile, îşi porunci sie însuşi. Fii calm! Nu poţi face nimic. Fii calm.

Dar găsea lucrul acesta din ce în ce mai dificil de îndeplinit. După o jumătate de oră, oile cotiră într-o uliţă laterală şi circulaţia se îmbunătăţi puţin. Apoi, după următorul colţ găsiră întreaga şosea răscolită şi o groapă nemarcată, adâncă de 7 metri, lată de aproape şase şi pe jumătate plină cu apă. Un grup de muncitori insolenţi stăteau pe vine în apropiere, schimbând înjurături şi gesturi obscene cu cei de pe şosea. Era cu neputinţă să înaintezi sau să dai înapoi, aşa că toate autovehiculele trebuiau să ocolească printr-o îngustă străduţă laterală. Nereuşind să ia curba, autobuzul din faţă trebui să se

oprească, să dea înapoi – înconjurat de şi mai multe strigăte furioase şi tumult – iar când Erikki dădu la rândul său înapoi ca să-i facă loc, o veche maşină albastră, aflată până atunci în spatele lui, se strecură pe lângă el, pe partea opusă şoselei, către un mic loc liber rămas în faţa lor, forţând maşina care venea din faţă să frâneze brusc şi să derapeze. Una dintre roţile ei nimeri în şanţ şi automobilul se aplecă periculos. Acum circulaţia era blocată complet.

Înfuriat, Erikki puse frânele, deschise portiera cu o smuci tură şi, apropiindu-se de maşina intrată în şanţ, îşi încorda uriaşa-i putere ca să o tragă la loc pe şosea. Nimeni nu dădu vreo mână de ajutor, în schimb înjurară cu toţii, adăugându-şi vocile vacarmului. Se îndreptă apoi către maşina albastră. În clipa aceea camionul dădu colţul şi se făcu loc, şoferul maşinii albastre apăsă pe acceleraţie făcând un gest obscen şi maşina lui ţâşni vuind înainte.

Cu un efort, Erikki descleştă pumnii. Maşinile de pe ambele părţi ale drumului claxonau la el. Urcă în Roverul lui Şi porni motorul.

— Uite!

Neliniştită, Azadeh îi întinse o ceaşcă de cafea o bău, conducând cu o singură mână, căci traficul încetinise din nou. Maşina albastră dispăruse. Când putu să vorbească liniştit, spuse:

— Dacă puneam mina pe el sau pe maşina lui, i-aş făcut bucăţi pe amândoi!

— Da. Da, ştiu. Erikki, ai băgat de seamă cât de duşmănoşi se uită toţi la noi? atât de furioşi?!

— Da, da, am văzut.

— De ce oare? Am mai trecut prin Qazvin de douăzeci de...

Azadeh se aplecă instinctiv, căci o bucată de pământ izbi pe neaşteptate fereastra din partea ei. Se strecură înspăimântată sub braţul lui protector. El înjură şi ridică ferestrele, apoi întinse mina pe deasupra ei şi încuie portiera.

Un bulgăre de noroi izbi din nou parbrizul.

— Ce dracu' i-a apucat pe ăştia? murmură el. Parc-am avea deasupra noastră un steag american şi fluturăm poza Şahului!

O piatră zbură de nicăieri şi ricoşa de una dintre portierele maşinii, apoi în faţa lor autobuzul ieşi din îngusta străduţă laterală într-o piaţă largă din faţa unei moschei, cu tarabe şi câte două benzi de circulaţie de fiecare parte. Spre uşurarea lui Erikki, prinseră viteză. Circulaţia era încă lentă, dar se mişcau şi trecu pe banda a doua, îndreptându-se către ieşirea spre Teheran, aflată la celălalt capăt al pieţei. La jumătatea cele două benzi începură să se înghesuie pe măsură ce alte vehicule se alăturau traseului pentru şoseaua spre Teheran.

— N-a fost niciodată atât de rău, murmură. Ce dracu' se-ntâmplă?

— Poate vreun alt accident, spusese foarte neliniştită Azadeh. Sau lucrări la şosea. Să ne întoarcem? Se circulă mai bine pe partea cealaltă?

— Avem destul timp, o încuraja el. Ieşim de aici în câteva minute. Odată ieşiţi din oraş, o să fie în bine.

În faţa lor, toată lumea încetinea din nou şi zarva se înteţi iarăşi. Cele două benzi de circulaţie se înfundau devenind treptat una, unde abundau huidueli, înjurături, opriri, porniri, un şirag ce se târa trudnic cu aproape cincisprezece kilometri pe oră, tarabele şi cărucioarele de pe marginea străzii înaintând până pe carosabil şi încălecând şanţurile. Erau aproape de ieşire când nişte tineri porniră să alerge pe lângă ei strigând insulte, unele urâte. Unul dintre ei izbi în parbrizul dinspre partea lui.

— Câine american! Porc american!

Acestora li se alăturară alţii şi nişte femei în chador cu pumnii ridicaţi. Erikki era prins la mijloc şi nu putea ieşi dintre celelalte vehicole, nu putea să accelereze sau să încetinească şi nici nu putea să întoarcă şi simţi cum îl umple mânia în faţa neputinţei sale. O parte dintre bărbaţi începură să lovească în capota şi lateralele Range Roverului şi în parbrizul portierei din partea sa. Acum era un grup numeros şi cei aflaţi pe partea lui Azadeh începură s-o batjocorească, gesticulând obscen, încercând să deschidă portiera. Unul dintre tineri sări pe capotă, dar alunecă şi căzu şi-abia reuşi să se rostogolească la o parte din calea maşinii, mai înainte ca aceasta să treacă peste el. Autobuzul din faţa lor se opri. Imediat începu o înghiontează frenetică pentru că posibilii pasageri se îmbulzeau să urce, iar cei de sus să coboare. În acel moment Erikki văzu un spaţiu liber, apăsă pe accelerator aruncând jos un alt om, ocoli autobuzul, abia reuşind să evite pietonii care treceau neglijent printre vehicule, viră într-o stradă laterală care, miraculos, era liberă, goni în lungul ei şi trecu într-alta, evită la un fir de păr o masă de motociclişti şi-şi continuă drumul. În curând se simţi aproape pierdut, pentru că nu exista altă regulă pentru străzile oraşului în afara faptului că erau pline cu gunoaie, câini vagabonzi şi vehicule circulând alandala. Dar se orienta după soare şi în cele din urmă ieşi într-o stradă mai largă, îşi făcu loc printre celelalte maşini şi în curând ajunse la un drum pe care îl recunoscu, unul care îl duse într-o altă piaţă din faţa unei alte moschei şi de acolo înapoi la drumul către Teheran.

— E-n regulă acum, Azadeh! Au fost doar nişte huligani!

— Da, spuse ea tremurând. Ar trebui biciuiţi. Erikki studiase mulţimea din preajma moscheii, de pe străzi şi din vehicule, încercând să găsească o explicaţie pentru această ostilitate generală. Ceva s-a schimbat, îşi spuse. Ce anume? Apoi simţi un nod în stomac.

— N-am văzut un soldat sau un camion militar de când am plecat din Tabriz. Nici unul. Tu?

— Nu, nu! îmi aduc aminte de asta acum, când o spui.

— S-a întâmplat ceva, ceva serios.

— Război? Să fi trecut sovieticii graniţa? Chipul ei îşi pierdu şi mai mult din culoare.

— Mă îndoiesc. S-ar vedea trupe mergând către nord, sau avioane.

Îi aruncă o privire.

— Să lăsăm asta, spuse mai mult ca să se convingă singur. O să ne distrăm de minune în Teheran. Şeherazada e acolo, şi o mulţime dintre prietenele tale... Èra vremea să faci o schimbare. Poate că o să iau zilele libere pe care le am, am putea merge în Finlanda pentru o săptămână sau două.

Ieşiseră din centrul oraşului şi se aflau acum la periferie. Zona era sărăcăcioasă, cu aceleaşi ziduri, case şubrede şi gropi. Aici şoseaua spre Teheran se lărgea, având patru benzi, două de fiecare parte şi, deşi circulaţia era încă foarte densă şi lentă, abia douăzeci şi cinci de kilometri la oră, nu era îngrijorat. Ceva mai în faţa lor, drumul Abadan-Kermanshah se ramifica spre sud-vest şi ştia că acesta avea să preia o mare parte a aglomeraţiei. Ochii lui măturară automat indicatoarele de la bord aşa cum ar fi făcut-o în cabină, cu instrumentele de acolo, şi îşi dori din nou, ca de nenumărate ori până atunci, să fi fost în elicopter, zburând pe deasupra şi în afara acestui balamuc. Indicatorul de benzină arăta rezervorul gol mai mult de trei sferturi. În curând trebuia să realimenteze, dar cu atâtea canistre de rezervă la bord nu era o problemă, începiniră ca să depăşească un alt camion, parcat cu arogantă nepăsare în apropierea unor vânzători ambulanţi, şi care umplea aerul cu mirosul greu al gazelor motorului Diesel. Atunci alte diverse obiecte apărute din neant se izbiră de parbrizul lor.

— Poate c-ar trebui să ne-ntoarcem, Erikki, să ne-ntoarcem la Tabriz. Poate am putea ocoli Qazvinul...

— Nu, spuse el, părându-i-se straniu să audă teama în vocea ei – de obicei ea nu se temea de nimic. Nu, repetă şi mai blând, mergem la Teheran şi-o să aflăm care-i necazul, şi-atunci o să hotărâm.

Ea se trase mai aproape şi-şi puse o mână pe genunchiul lui.

— Huliganii ăia m-au înspăimântat, blestemaţii, murmură, jucând nervoasă printre degete mărgelele turcoaz pe care le purta în jurul gâtului.

Cele mai multe femei iraniene purtau mărgele turcoaz sau albastre sau o singură piatră albastră, împotriva deochiului.

— Fii de căţea! De ce trebuie să se poarte aşa?! Diavoli! Fie afurisiţi pe veci!

Chiar la marginea oraşului se afla o mare unitate militară de instrucţie şi o bază aeriană.

— De ce nu sunt soldaţi aici?

— Mi-ar plăcea şi mie să ştiu, răspunse el.

Pe dreapta se ivi intersecţia cu drumul Abadan-Ker-manshah. Cea mai mare parte a vehicolelor luară calea asta. Garduri din sârmă ghimpată mărgineau amândouă şoselele, ca şi cele mai multe drumuri şi autostrăzi importante din Iran. Gardurile erau necesare ca să împiedice oile, caprele, vacile şi oamenii să traverseze drumul. Accidentele erau foarte frecvente şi mortalitatea ridicată.

Dar asta-i normal în Iran, se gândi Erikki. Ca nerozii ăia nebuni care au căzut în prăpastie. Nimeni nu ştie, nimeni nu a raportat accidentul şi nimeni nu s-a străduit să-i îngroape doar hoitarii, animalele sălbatice şi haitele de câini vagabonzi.

Se simţiră mai bine când lăsară oraşul în urmă. Peisajul de ţară se desfăşură din nou în faţa lor, livezile îşi luară din nou locul dincolo de drum, şanţuri şi sârmă ghimpată, muntele Elbrus la nord şi ţinutul vălurit la sud. Dar înainte ca viteza să crească cât de cât, cele două benzi ale lor se aglomerară şi mai mult, viteza scăzând din ce în ce, apoi deveniră treptat una singură, înghesuită şi plină de huiduieli înfuriate. Obosit, blestemă inevitabilele lucrări rutiere care probabil că provocaseră gâtuirea, schimbă vitezele, mâinile şi picioarele lucrând singure, ca după o voinţă proprie, el abia percepând că oprea şi pornea, oprea şi pornea, înaintând centimetru cu centimetru, motoarele huruind şi supraîncălzindu-se, zgomotul şi nemulţumirea crescând în fiecare vehicul. Brusc, Azadeh arătă cu degetul înainte.

— Uite!

La o sută de metri mai departe era un baraj. Grupuri de oameni îl înconjurau. Unii erau înarmaţi, toţi erau civili şi îmbrăcaţi sărăcăcios. Barajul se afla la marginea unui sat greu de definit, cu tarabe alături de drum şi, pe pajiştea de la marginea lui, sătenii – bărbaţi, femei şi copii – se amestecau cu oamenii de lângă barieră. Toate femeile purtau chador negru sau cenuşiu. Pe măsură ce fiecare vehicul se oprea, se verificau actele de identitate ale ocupanţilor şi apoi era lăsat să să treacă. Câteva maşini fuseseră scoase de pe drum pe pajişte, unde oameni din grup interogau ocupanţii.

Erikki zări şi acolo arme.

— Nu sunt Gărzile Verzi, spuse.

— Nu-i nici un mullah acolo. Vezi vreun mullah?

— Nu.

— Sunt tudehi sau mujhadini, saufedaini.

— Ar fi bine să-ţi pregăteşti actele, spuse el şi zâmbi. Pune-ţi scurta, să nu răceşti când deschid ferestrele... şi căciuliţă.

Nu-l îngrijora frigul, ci curba sânilor ei ridicaţi mândri sub pulover, fineţea taliei şi părul ei lăsat liber.

În cutia de bord se afla un cuţit mic, în teaca lui. Îl ascunse în cizma dreaptă. Celălalt, marele pukoh, era sub pufoaica lui, la brâu, în mijlocul spatelui. Când în cele din urmă le veni rândul, bărbaţi ursuzi, bărboşi, înconjurară maşina. Câţiva purtau carabine americane, unul un AK. Printre ei se aflau câteva femei – doar chipuri în chador. Se holbară la ea cu ochi rotunzi şi încruntări dezaprobatoare.

— Actele! spuse unul dintre ei în farsi, întinzând mâna, răsuflarea-i greţoasa acoperind mirosul veşmintelor şi trupurilor nespălate ce pătrundea în maşină.

Azadeh privea drept înainte, încercând să nu bage în seamă rânjetele, murmurele şi apropierea lor, cu care nu era nicidecum obişnuită. Politicos, Erikki îi întinse actele lor. Omul le primi, se uită la ele şi le trecu mai departe unui tânăr care ştia să citească. Toţi ceilalţi aşteptară tăcuţi, holbându-se, tropăind din picioare de frig. Într-un târziu, tânărul spuse într-o persană aspră:

— E un străin venit dintr-un loc numit Finlanda. Vine de la Tabriz. Nu-i american.

— Arată a american, spuse altcineva.

— Femeia se numeşte Gorgon. E nevasta lui. Cel puţin aşa scrie în hârtii.

— Sunt soţia lui, spuse scurt Azadeh. Ca...

— Cin' te-a-ntrebat? se răsti grosolan primul bărbat. Numele tău de familie e Gorgon. E un nume de moşieri, iar accentul tău e poruncitor şi arogant, ca şi purtările, şi mai mult ca sigur eşti un duşman al poporului.

— Nu sunt duşmanul nimănui. Vă...

— Taci! Femeile trebuie să ştie să se poarte, să fie caste şi să se acopere, să fie supuse – chiar şi într-un stat socialist.

Omul se întoarse către Erikki.

— Unde mergeţi?

— Ce spune, Azadeh? Ea traduse.

— Teheran, răspunse el zdrahonului, cu voce coborâtă. Azadeh, spune-i că mergem la Teheran!

Numărase şase puşti şi o armă automată. Circulaţia îl închidea ca într-un ţarc. Nu vedea nici o cale de ieşire, încă. Ea traduse mai departe, adăugind:

— Soţul meu nu vorbeşte farsi.

— De unde ştim noi asta şi de unde ştim că eşti căsătorită? Unde-i certificatul de căsătorie?

— Nu-l am cu mine! Că sunt căsătorită scrie în actele mele.

— Astea-s nişte acte eliberate de Şah. Nişte acte ilegale. Unde-s cele noi?

— De la cine, semnate de cine? se repezi ea agresivă. Daţi-ne actele înapoi şi îngăduiţi-ne să plecăm!

Duritatea ei avu efect asupra bărbatului şi a celorlalţi. Omul-şovăi.

— Veţi înţelege, vă rog, că sunt mulţi spioni şi duşmani ai poporului care trebuie prinşi.

Erikki simţea inima izbind ca un ciocan. Chipuri mohorâte, oameni ieşiţi din Evul Mediu. Urâţi. Grupului format în jurul lor se alăturară şi alţi bărbaţi. Unul dintre ei se agita foarte zgomotos, făcând semne furioase maşinilor şi camioanelor ce veneau din spatele lui, să treacă în faţă spre a fi verificate. Nimeni nu claxona. Toată lumea îşi aştepta rândul. Şi pe deasupra întregii îmbulzeli plutea o tăcere ameninţătoare, sumbră.

— Ce se întâmplă aici?

Un bărbat îndesat îşi făcu loc cu umerii prin mulţime. Oamenii se dădură politicoşi la o parte din calea lui. Pe umărul lui atârna un pistol mitralieră

cehoslovac. Celălalt îi explică şi îi întinse documentele. Chipul bărbatului îndesat era rotund şi neras, ochii întunecaţi, hainele sărăcăcioase şi slinoase. Pe neaşteptate trosni un foc de armă şi toate capetele se întoarseră către pajişte. Pe pământ, alături de micul automobil care fusese tras deoparte de mulţime, zăcea un om. Unul dintre cei care înconjuraseră automobilul stătea deasupra lui cu o armă automată în mână. Un alt pasager era lipit de portiera maşinii cu mâinile deasupra capului. Brusc, acesta străpunse cordonul de trupuri care-l înconjura şi o rupse la fugă. Omul cu arma ochi şi trase, greşi ţinta şi trase din nou. De data asta bărbatul care alerga ţipă şi se prăbuşi, zvârcolindu-se în agonie, încercă să se târască mai departe, dar picioarele nu-l ajutară. Agale, cel cu arma se apropie de el, îşi goli încărcătorul în trupul lui, ucigându-l treptat, treptat.

— Ahmed! strigă bărbatul îndesat, de ce iroseşti gloanţele când cizmele tale ar fi făcut la fel de bine treaba? Cine-s ăia?

— SAVAK!

Un murmur de satisfacţie străbătu mulţimea şi cineva scăpă un strigăt de bucurie.

— Prostule, atunci de ce i-ai ucis aşa de repede, ei?! Adu-mi aici actele lor!

— Fiii ăştia de câine au nişte hârtii care pretind că-s oameni de afaceri din Teheran, da recunosc pe unu' din SAVAK când îl văd. Vrei hârtii false?

— Nu, rupe-le!

Bărbatul îndesat se întoarse către Erikki şi Azadeh.

— Aşa vom face cu toţi duşmanii Poporului şi-i vom şterge de pe faţa pământului.

Ea nu-i răspunse. Actele lor se aflau în mâna murdară. Ce-ar fi dacă şi hârtiile noastre ar fi socotite false? Insha Allah. când omul isprăvi de cercetat documentele lor de identitate, privi îndelung la Erikki, apoi la ea.

— Zici că eşti Azadeh Gorgon Yok... Yokkonen, nevasta lui?

— Da.

— Bine!

Îndesă actele lor în buzunar şi făcu un semn cu degetul către pajişte.

— Spune-i să ducă maşina acolo. O să vă percheziţionăm. Dar fă-o acum!

Bărbatul urcă pe bara de protecţie, zgâriind vopseaua cu cizmele.

— Ce-i asta? întrebă, arătând cu degetul către crucea albastră pe fond alb pictată pe acoperiş.

— E steagul finlandez, spuse Azadeh. Soţul meu e finlandez.

— De ce e acolo?

— Îi face plăcere lui.

Bărbatul îndesat scuipă, apoi arătă din nou cu degetul către pajişte.

— Grăbeşte-te, acolo!

Când ajunseră într-un loc liber, cu gloata după ei se lăsă să alunece jos.

— Afară! Vreau să percheziţionez maşina, să văd dacă n-aveţi arme sau ceva interzis.

Azadeh spuse:

— N-avem arme sau...

— Afară! Şi tu, femeie, tu ţine-ţi gura!

Babele din mulţime şuierară aprobator. Furios, el împunse cu degetul către cele două trupuri prăbuşite în santul năruit:

— Judecata Poporului e scurtă şi hotărâtă. Nu uitaţi asta!

Arătă către Erikki.

— Spune-i monstrului tău de bărbat ce-am spus – dacă e bărbatul tău...

— Erikki, el spune că judecata poporului este scurtă şi hotărâtă şi să nu uităm asta. Ai grijă, dragul meu, noi, noi trebuie să ieşim din maşină. Vor să percheziţioneze maşina.

— Foarte bine, dar trage-te încoace şi ieşi pe partea mea.

Erikki ieşi, dominând mulţimea cu înălţimea lui. Îşi puse braţele protector în jurul ei, în timp ce bărbaţii, femeile şi câţiva copii se înghesuiau în jurul lor, lăsându-le prea puţin loc. Mirosul trupurilor nespălate era sufocant. O simţea tremurând, oricât de mult încerca ea să ascundă asta. Priviră împreună cum bărbatul cel îndesat şi alţi câţiva se căţărară în maşina lor imaculată, urcându-se pe scaune cu cizmele înnoroiate. Alţii deschiseră portiera din spate, scoţând şi împrăştiind nepăsători lucrurile lor, scotocind cu mâinile murdare în buzunare, deschizând totul, şi bagajele lui şi ale ei.

Unul dintre bărbaţi ridică la vedere lenjeria ei subţire şi cămăşile de noapte şi din mulţime se auziră mieunaturi şi strigăte batjocoritoare. Babele murmurară dezaprobator. Una dintre ele întinse mâna şi o apucă de păr. Azadeh se trase înapoi, dar cei din spatele ei nu-i făcură loc. Deîndată Erikki îşi mişcă trupul masiv ca s-o ajute, dar mulţimea înghesuită compact nu mişcă, deşi unii apropiere ţipară aproape zdrobiţi, strigătele lor înfuriindu-i pe ceilalţi care se apropiară şi mai mult, ameninţători, răstindu-se la el. Brusc, Erikki înţelese pentru prima dată în viaţa lui că nu putea s-o apere. Ştia că ar fi putut ucide o duzină dintre ei mai înainte ca să-l copleşească şi să-l ucidă, dar asta n-ar fi apărat-o.

Realitatea gândului îl cutremură. Îşi simţi picioarele moi şi o nevoie copleşitoare de a urina, iar mirosul spaimei care-l domina aproape îl sufocă şi trebui să se lupte cu panica ce-l invadase. Privea prostit cum li se luau lucrurile. Unii bărbaţi se depărtau târând din greu canistrele cu vitala benzină, fără de care n-aveau cum s-ajungă la Teheran, căci toate staţiile de benzină erau în grevă, închise. Încercă să-şi forţeze picioarele să se mişte, dar ele nu-l ascultară – şi nici gura. Una dintre babe strigă ceva către Azadeh, care scutură din cap aiurită, iar bărbaţii preluară strigătul, înghiontindu-i, apropiindu-se şi mai mult şi el îşi simţi nările umplându-se de mirosul lor fetid şi urechile asurzite de cuvintele strigate în farsi. Avea încă braţele în jurul ei şi, în mijocul

hărmălaiei, ea privi în sus şi putu citi în ochii ei groaza, dar nu putu auzi ce îi spunea. Din nou încercă să croiască mai mult loc pentru amândoi, dar din nou nu reuşi. Disperat, se strădui să-şi stăpânească panica sălbatică, sufocantă, ce creştea din ce în ce înlăuntrul lui şi nevoia de-a lovi care începuse să pună stăpânire pe el, ştiind că, odată ce-ar începe, s-ar stârni o încăierare care ar fi ucis-o, dar nu se putu stăpâni şi izbi orbeşte cu cotul liber. În acelaşi moment, o ţărancă dolofană, cu ochii plini de o ură stranie îşi croi drum printre ceilalţi şi azvârli chadorul în pieptul lui Azadeh, scuipând o avalanşă de cuvinte în farsi, abătând atenţia de la bărbatul prăbuşit sub picioarele lui, cu pieptul zdrobit de lovitură. Mulţimea striga la ei. Era limpede că-i cereau ei să pună chadorul şi Azadeh ţipa printre lacrmi „Nu, nu, lăsaţi-mă în pace!” complet dezorientată. În viaţa ei nu fusese niciodată tratată astfel, nu fusese niciodată într-o gloată ca asta, nu se găsise niciodată în apropierea ţăranilor, înconjurată de atâta ostilitate.

— Pune-l, târfă...

— În numele lui Allah, pune chadorul.

— Nu în numele lui Allah, femeie, în numel Poporului!

— Allah e mare, supune-te Cuvântului!

— Mă piş pe Allah, în numele Revol...

— Acoperă-ţi părul, târfă şi fiică de târfă!

— Supune-te Profetului, fie-i numele lăudat! Strigătele şi înghiontelile se înteţiră, iar bărbatul care zăcea pe pământ fu zdrobit sub picioare, apoi cineva se agăţă de braţul cu care Erikki o ţinea pe Azadeh pe după umeri şi ea simţi cealaltă mână a lui pornind către pumnalul de la spate şi strigă:

— Nu, nu, Erikki, or să te omoare!

Cuprinsă de panică, împinse ţăranca şi se zbătu să-şi tragă chadorul pe ea, repetând întruna „Allah'u Akbar”şi asta îi mai potoli întrucâtva pe cei din preajmă, strigătele se domoliră, deşi cei aflaţi mai în spate se împingeau ca să vadă mai bine, împingându-i în caroseria Range Roverului. În înghesuială, mai câştigară puţin spaţiu în jurul lor, deşi erau încă înconjuraţi din toate părţile. Ea nu ridică privirile, se mulţumi doar să îl ţină strâns de braţ, tremurând ca un pisoi îngheţat, înfăşurată în vălul grosolan. Un val de râsete izbucni când unul dintre bărbaţi îşi puse sutienul ei pe piept şi începu să se scălămbăie. Actele de vandalism continuară până când, pe neaşteptate, Erikki sesiză ceva nou în preajmă.

Bărbatul cel îndesat şi însoţitorii lui se opriseră şi priveau nemişcaţi spre Qazvin. În timp ce încerca să se lămurească, îi văzu topindu-se în mulţime. În câteva secunde dispăruseră. Alţi oameni din apropierea barierei se urcau în maşini şi se-ndreptau spre Teheran, accelerând. O parte dintre săteni se întorseseră şi ei către oraş, apoi alţii, până când întreaga mulţime păru vrăjită.

Pe drum, printre şirurile învălmăşite ale maşinilor, se apropia o altă mulţime de oameni, cu mullahi în frunte. Unii dintre mullahi şi mulţi dintre

bărbaţi erau înarmat. Strigau „Allah'u Akbar, Allah şi Khumeini” şi se repeziră asupra barierei. Se auziră câteva focuri de armă şi dinspre barieră li se răspunse la fel. Adversarii se ciocniră luptându-se cu pietre, bare de fier şi pari şi, câteodată, ousti. Mulţimea din jur se împrăştie. Sătenii o rupseră la fugă spre adăpostul caselor, şoferii şi pasagerii dispărură în maşinile lor, în şanţuri sau se întinseră la pământ.

Strigătele de atac şi de răspuns, împuşcăturile, zgomotul şi ţipetele acestei încăierări mărunte îl scoaseră pe Erikki din paralizia care-l cuprinsese. O împinse pe Azadeh către maşină, culegând în grabă cele mai apropiate dintre bunurile lor împrăştiate, le aruncă în portbagaj, trânti capota, mătură din cale câţiva dintre sătenii care începuseră şi ei să culeagă dintre lucrurile aruncate pe jos, sări pe locul şoferului şi porni motorul, dând scurt maşina înapoi, apoi schimbând direcţia, ţâşnind cu motorul urlând de-a curmezişul pajiştei, paralel cu drumul. În faţa lui şi puţin spre dreapta zări pe bărbatul îndesat cu trei dintre însoţitorii lui urcând într-o maşină şi îşi aminti că omul mai avea încă actele lor. Pentru o fracţiune de secundă se gândi să se oprească dar brusc respinse gândul şi menţinu direcţia către copacii care mărgineau drumul. Atunci îl văzură pe celălalt coborându-şi arma de pe umăr, ochind şi trăgând. Rafala trecu puţin prea sus şi Erikki smuci volanul cu reflexele unui nebun, îşi înfipse călcâiul în accelerator şi ţâşni către ţeava armei, transformând Range Rovenil într-un berbec. Masiva bară de protecţie a maşinii izbi omul, strivindu-l de aripa laterală a automobilului său, zdrobindu-l laolaltă cu maşina, în timp ce pistolul mitralieră continuă să tragă până îşi goli încărcătorul, gloanţele izbindu-se mieunând de metal sau pătrunzând prin parbriz. Ieşit din minţi, Erikki dădu înapoi, apoi. Ţâşni din nou înainte, rasturnând epava maşinii şi ucigând ocupanţii şi ar fi ieşit din maşină continuând măcelul cu mâinile goale, dar în clipă aceea văzu în oglinda retrovizoare oamenii alergând către el şi atunci se răzgândi şi plecă.

Range Roverul era construit anume pentru astfel de terenuri, avea cauciucuri speciale pentru zăpadă, care muşcau adânc pământul răscolit. În câteva clipe ajunseră printre copaci, la adăpost de urmăritori, şi el vină ieşind în şosea, cuplă viteza întâi şi amândouă diferenţialei trecând peste şanţul adânc şi rupând gardul de sârmă ghimpată. Odată ajuns pe şosea debloca unul dintre diferenţiale, schimbă viteza şi porni ca o furtună.

Numai când ajunse destul de departe de acel loc i se risipi ceaţa sângerie de pe ochi. Cu răsuflarea tăiată îşi aminti şuierul gloanţelor ce împroşcaseră maşina şi că Azadeh era cu el. Cuprins de panică, o căută cu privirea. Era teafără, deşi îngheţată de spaimă, şi stătea ghemuită în scaun, agăţându-se cu amândouă mâinile de un miner lateral, înconjurată de găuri de gloanţe, găuri de gloanţe în parbriz, găuri în acoperiş, dar ea întreagă şi nevătămată, deşi în prima clipă văzu doar chipul urâţit de chador al unei femei iraniene, un chip ca oricare altul dintre zecile de mii pe care le zăriseră în mulţime.

— Oh, Azadeh! gâfâi, apoi întinse braţul şi o trase către el, conducând cu o singură mână.

Peste o clipă încetini şi trase la marginea drumului, îmbrăţişând-o, în timp ce pe ea o scuturau suspinele. Nu observă că indicatorul de benzină arăta rezervorul aproape gol sau că circulaţia se aglomera, şi nici privirile duşmănoase ale trecătorilor sau că în multe maşini se aflau revoluţionari care se grăbeau către Teheran.

CAPITOLUL 17

La Zagros Trei; *ora 3*, *18 după-amiază*. Întinşi pe sănii, cei patru bărbaţi coborau în viteză panta din spatele bazei, cu Scot Gavallan puţin înaintea lui Jean-Luc Sessonne, care era cap la cap cu Nasiri, managerul bazei, urmaţi la vreo douăzeci de metri de Nitchak Han. Era o întrecere aranjată de Jean-Luc, „Iranul împotriva lumii", şi toţi patru bărbaţii încercau înfierbântaţi să-şi mărească viteza. Zăpada era o pulbere de un alb virginal, zăpadă măruntă şi foarte uşoară, absolut neatinsă, aşternută deasupra unei cruste întărite. Urcaseră cu toţii pe creasta din spatele bazei, însoţiţi de Rodrigues şi un sătean pe post de arbitri de start. Premiul câştigătorului consta din cinci mii de riali – cam şaizeci de dolari – şi una dintre sticlele cu whisky ale lui Lochart.

— Tom n-o sa se supere, hotărâse Jean-Luc cu măreţie. Are un concediu suplimentar, huzureşte vesel la Teheran, în timp ce noi trebuie să stăm la bază! Iar eu, nu sunt eu la comandă? Bineînţeles. Comandantul confiscă sticla spre gloria Franţei, spre binele trupelor mele glorioaselor noastre gazde şi stăpâni ai acestor pământuri, Yazdek Kash'kai, adăugase el în strigătele unanime de bucurie.

Era o după-amiază minunată, însorită, la două mii cinci sute de metri altitudine, cerul de un albastru adânc era lipsit de nori, aerul cristalin. Noaptea, ninsoarea se oprise. De când plecase Lochart la Teheran, cu trei zile în urmă ninsese întruna. Acum baza şi depresiunea dintre munţi era o privelişte de basm, cu brazi, zăpadă şi creste ce se ridicau la patru mii cinci sute de metri, sub un strat de şaizeci de centimetri de zăpadă proaspătă.

Pe măsură ce se apropiau de piciorul pantei, aceasta devenea şi mai abruptă, iar nişte troiene nevăzute îi săltau din când în când. Prinseseră viteză, uneori aproape disparârid sub norii de zăpadă, plini de entuziasm, lipiţi cu tot trupul de sănii şi hotărâţi să învingă.

În faţa lor erau câteva pâlcuri de pini. Scot frână iscusit cu călcâiele bocancilor săi de schi, strângând cu mâinile înmănuşate capătul curbat al patinelor din faţă, şi trasă un graţios arc de cerc în jurul copacilor, se mai simţi săltat încă o dată, apoi se năpusti în jos pe ultima parte a pantei, către linia de sosire ce se vedea departe, jos, şi unde restul sătenilor şi al personalului bazei îi încurajau cu strigăte. Nasiri şi Jean-Luc frânară o fracţiune de secundă mai

târziu, ocoliră pâlcul de copaci ceva mai repede, săltară într-o cascadă de zăpadă şi îl ajunseră din urmă, distanţa dintre ei reducându-se doar la câţiva centimetri.

Nitchak Han nu frână deloc, sau se prefăcu doar, se încredinţă lui Allah pentru a suta oară în viaţa lui, închise ochii şi se îndreptă glonţ către copaci. Insha'Allah. Trecu pe lângă primul copac la distanţă de jumătate de metru, Pe lângă următorul la un sfert de metru, deschise ochii tocmai la timp ca să evite să dea cu capul de un trunchi de copac, spintecă un desiş de puieţi, ţâşni brusc peste o ridicătură, ocolind miraculos un trunchi căzut se se izbi din nou de pământ, primind în piept o lovitură dureroasă care aproape îi tăie respiraţia, dar se ţinu mai departe de mânere, venind vertiginos din urmă, alunecă aplecat primejdios pe o patină preţ de o secundă, îşi recapătă echilibrul şi ţâşni din pădure mai iute decât ceilalţi, pe o traiectorie mai dreaptă decât ceilalţi, cu zece metri înaintea tuturor, într-un tunet de urale din partea sătenilor.

Distanţa dintre cei patru concurenţi scădea, ei lipindu-se cât mai mult de săniile lor pentru a câştiga încă o idee de viteză; Scot, Nasiri şi Jean-Luc s-au apropiat din ce în ce mai mult din urmă pe Nitchak Han. În acest loc zăpada nu era atât de bună şi mici ridicături îi făceau să salte, forţându-i să se agate mai strâns de sănii. Încă două sute de metri, încă o sută, oamenii de la bază şi sătenii strigau şi-l implorau pe Allah pentru victorie, optzeci, şaptezeci, şaizeci, cincizeci, apoi...

Dâmbul, deşi mare, era bine ascuns. Aflat în frunte, Nitchak Han fu primul aruncat în sus şi pierdu controlul, – rostogolindu-se pe o parte cu răsuflarea tăiată, apoi Scot şi Jean-Luc ţâşniră amândoi în aer, răsucindu-se, căzând cu mâinile şi picioarele răşchirate, la fel de neajutoraţi, răsturnându-şi săniile în nori de pulbere îngheţată. Nasiri încercă disperat să-i ocolească şi pe ei şi ridicătura şi-şi smuci sania într-un derapaj violent, dar alunecă de pe ea şi o porni răsucindu-se la vale, oprindu-se puţin mai departe decât – ceilalţi, gâfâind. Nitchak Han se ridică şi îşi şterse zăpada de pe faţă şi barbă.

— Slăvit fie Allah, murmură el, nevenindu-i să creadă că nu-şi rupsese nici o mână sau vreun picior, apoi privi în jur către ceilalţi.

Se adunau şi ei de jos, Scot înecându-se de râs pentru că Jean-Luc, care n-avea nici el vreo zgârietură, rămăsese întins pe spate, slobozind o explozie de invective în franceză. Nasiri sfârşise aproape îngropat cu capul înainte într-un troian de zăpadă şi, încă râzând. Scot se îndreptă către el să-l ajute. Era puţin julit, dar nimic grav.

— Ei, voi de-acolo, strigă cineva din mulţimea de jos. Şbra Jordon Porcărie. Cum rămâne cu porcăria asta de cursă? încă nu s-a terminat! Hai Scot, hai Jean-Luc, Bentru Dumnezeu, daţi-i drumul odată!

Scot îl lăsă pe Nasiri şi porni să alerge către punctul de sosire aflat la cincizeci de metri mai departe, dar alunecă şi căzu în zăpada groasă, se ridică împleticindu-se a alunecă din nou, cu picioarele ca de plumb. Jean-Luc se ridică

şi el clătinat şi se repezi după el, urmat îndeaproape de Nasiri şi Nitchak Han. Strigătele mulţimii se înmulţiră, încurajând bărbaţii ce se luptau cu zăpada, căzând, sărind înainte, ridicându-se şi căzând din nou, într-o întrecere foarte dură, uitând toate durerile. Scot se afla ceva mai în frunte, urmat de Nitchak Han, Jean-Luc şi Nasiri încurajaţi de Fowler, roşu la faţă şi la fel de încins ca şi sătenii.

Mai aveau zece metri. Bătrânul Han era cu un metru înaintea lor, când alunecă şi se întinse cu faţa în jos, cu picioarele şi mâinile răşchirate; Scot prelua conducerea, urmat îndeaproape de Nasiri, şi de Jean-Luc la câţiva centimetri în urma lor. Cursa se transformase de fapt într-un mers împleticit, întrerupt de rostogoliri, foarte obositor, la fiecare pas trebuind să-şi smulgă cizmele din zăpada înaltă.

Se auzi un cutremurător strigăt unanim când Nitchak Han începu să înainteze în patru labe pe ultimii câţiva metri. Jean-Luc şi Scot încercară un ultim salt disperat către linia de sosire, cu capul înainte, şi căzură cu toţii într-o grămadă, înconjuraţi de strigăte.

— Scot a câştigat...

— Nu, Jean-Luc...

— Nu, bătrânul Nitchak...

Când reuşi să-şi tragă sufletul, Jean-Luc spuse:

— Deoarece nu există o părere clară şi nici chiar preacinstitul nostru mullah nu e îndeajuns de sigur, eu, Jean-Luc, îl declar pe Nitchak Han câştigător cu o lungime de nas.

Urmară alte strigăte, care se repetară după ce adăugase el.

— Şi deoarece învinşii au pierdut atât de curajos premiez cu încă o sticlă de whisky din rezerva lui Tom sticlă pe care o voi confisca tot eu şi care va fi împărţita de către toţi lucrătorii străini, la apusul soarelui.

Fiecare strânse mâna cu fiecare. Nitchak Han fu de acord ca luna următoare să mai facă o întrecere şi deoarece cinstea legea şi nu bea alcool, se tocmi feroce oferindui lui Jean-Luc sticla de whisky pe care o câştigase la jumătate de preţ. Toată lumea izbucni din nou în urale apoi cineva scoase un strigăt de avertisment.

Către nord, departe, în munţi, o rachetă roşie de semnalizare cădea în vale. Se lăsă brusc tăcerea. Racheta dispăru. Apoi încă una descrise un arc de cerc, ca să se prăbuşească din nou: SOS, urgent.

— CASEVAC, spuse Jean-Luc privind printre gene. Trebuie să fie la sonda Rosa sau la Bellissima.

— Am plecat.

Scot Gavallan porni grăbit.

— Vin cu tine. O să luăm un '212 şi o să transformăm totul într-un zbor de verificare pentru tine.

În câteva minute se aflau în aer. Sonda Rosa era una dintre sondele pe care le căpătaseră în urma contractului Guerney, iar Bellissima, una dintre cele pe care o deserveau în mod obişnuit. Toate cele unsprezece sonde din zona aceea fuseseră instalate de o companie italiană pentru IranOil şi deşi toate erau legate prin radio cu ZagrosTrei, legătura nu era întotdeauna bună din pricina munţilor şi a efectului de ecranare. Rachetele de semnalizare ţineau locul radioului.

Aparatul urcă constant, trecând de trei mii de metri, plafonul operaţional de patru mii de metri depinzând de încărcătură. Văile acoperite cu zăpadă sclipeau în lumină soarelui. În faţa lor, într-un luminiş de pe un mic platou aflat la trei mii şapte sute opt zeci şi cinci de metri altitudine, se zărea sonda Rosa – câteva trailere pentru locuinţe şi şoproane împrăştiate la întâmplare în jurul turnului înalt. Şi o platformă de aterizare.

— Rosa, aici Jean-I.uc! Mă auzi?

Aşteptă răbdător.

— Tare şi limpede, Jean-Luc!

Era vocea veselă a lui Mimmo Sera, „omul firmei” cel mai mare în funcţie de acolo, un inginer însărcinat cu toate lucrările.

— Ce ne-ai adus?

— Nimic, Mimmo. Am văzut o rachetă roşie şi verificam

— Mon Dieu, CASEVAC! N-am fost noi. Fără să mai stea pe gânduri, Scot întrerupse manevra de aterizare, aplecă aparatul pe-o parte şi se îndreptă către noile coordonate, urcând mai sus în munţi.

— Bellissima?

— O să verificăm.

— Daţi-ne de ştire, da? N-am avut vreo legătură de d a început furtuna. Care-s ultimele ştiri?

— Ultima am auzit-o acum două zile. BBC-ul spunea că Nemuritorii de la Doshan Tappeh au înăbuşit o revoltă a Şcolii de Piloţi şi a civililor. N-avem nici o veste de la sediul central din Teheran sau de la altcineva. Dacă aflăm ceva, o să vă comunicăm prin radio.

— Ei, radio! Jean-Luc, mai avem nevoie de încă o duzină de ţevi de şase ţoii şi ca de obicei, de ciment, începând de mâine. Okay!

— Bien sur!

Jean-Luc era încântat că apăruse de lucru în plus şi că se ivise ocazia de a dovedi că erau mai buni decât Guerney.

— Cum merge?

— Am săpat până la trei mii de metri şi se pare că o să dăm de ceva grozav. Aş vrea să-l tubez luna viitoare, dacă se poate. Poţi comanda la Slumberger?

Slumberger era o firmă internaţională care producea şi aproviziona cu echipament electronic de mare precizie pentru măsurări la mare adâncime a

depunerilor de petrol şi a calităţii diferitelor straturi, echipamente de ghidaj pentru sondele de foraj, de agăţare a sapelor rupte, de forare prin explozie, ţevi de oţel pentru pomparea petrolului, dimpreună cu expert, care puteau să le manevreze. Foarte scumpe, dar absolut necesare. Tubarea puţului era ultima operaţiune înainte de cimentarea îmbrăcăminţii de oţel şi conectarea sondei la conductă.

— O să ţi le aducem aici luni, de oriunde ar fi, Mimmo – cu voia lui Khomeini.

— Mamma mia, spune-i lui Nasiri că trebuie să le primim.

Recepţia se pierdea iute.

— Nici o problemă! O să te chem la întoarcere. Jean-Luc aruncă o privire afară din carlingă.

Treceau peste o culme, încă în urcare, cu motoarele în plin efort.

— Merde! Mi-e foame, spuse şi se întinse în scaun. Mă simt de parcă mi-aş fi făcut masaj cu un perforator pneumatic – da' ce cursă!

— Ştii, Jean-Luc, ai ajuns la linia de sosire o secundă înaintea lui Nitchak Han. Fără îndoială.

— Desigur, dar noi, francezii, suntem mărinimoşi, diplomatiques şi foarte practici. Ştiam c-o să ne vândă whiskyul nostru la juma' de preţ. Dacă ar fi fost învins, ne-ar fi costat o avere. Jean-Luc zâmbi. Dacă n-ar fi fost movila aia, n-aş fi ezitat, aş fi câştigat detaşat.

Scot zâmbi şi el şi nu spuse nimic. Respira uşor, dar era conştient de faptul că trebuia să respire. După regulament, peste limita de patru mii de metri, piloţii trebuiau să poarte mască de oxigen dacă erau nevoiţi să rămână în aer mai mult de o jumătate de oră. N-aveau aşa ceva şi totuşi niciodată vreunul dintre piloţii lor nu simţise altceva decât o uşoară durere de cap, deşi îţi trebuia o săptămână sau chiar mai mult ca să te acomodezi cu viaţa la două mii cinci sute de metri. Era mai greu pentru sondorii de la Bellissima.

Escalele lor la Bellissima erau de obicei foarte scurte. Era de cele mai multe ori ca un salt de colo-colo, cu încărcătura maximă de două mii de kilograme. Ţevi, pompe, motoare Diesel, vinciuri, generatoare, substanţe chimice, alimente, trailere, rezervoare, oameni, noroi generic pentru lichidul pompat în gaura forată ca să înlăture resturile, să lubrefieze sapa, la momentul potrivit să domolească presiunea petrolului sau a gazului fără de care forajele de adâncime erau cu neputinţă de efectuat. Apoi saltul de acolo, cu sau fără încărcătură completă – lucrători sau echipament ce trebuia reparat sau înlocuit.

— Suntem un fel de camion ţopăitor, îşi zise Scot măturând întruna cu privirea cerul, instrumentele şi tot ce se vedea în jur. Da, dar ce minunat e să zbori şi să nu conduci pe şosea.

Trecuseră de mult de limita copacilor, şi dedesubt se vedeau foarte aproape colţurile stâncilor. Trecură de ultima creastă. Acum se putea vedea sonda.

— Bellissima, aici Jean-Luc. Mă auziţi?

Sonda Bellissima se afla cel mai sus din tot lanţul, la exact patru mii o sută de metri deasupra nivelului mării, cuibărită pe o platformă de stâncă, chiar sub creastă. Dincolo de marginea stâncii, coasta muntelui se prăvălea abrupt cale de două mii cinci sute metri într-o vale lată de şaisprezece kilometri şi lungă de cincizeci, căscată ca o mare rană în suprafaţa pământului.

— Bellissima, aici Jean-Luc. Mă auziţi? Din nou nici un răspuns. Schimbă canalele.

— Zagros Trei, mă auzi?

— Tare şi limpede, căpitane! veni imediat răspunsul operatorului iranian de la bază, Aliwani. Excelenţă, Nasiri e lângă mine.

— Rămâi pe frecvenţa asta. Bellissima ne-a chemat, dar n-avem contact radio. O să aterizăm.

— Înţeles. Rămân pe frecvenţă.

Ca întotdeauna la Bellissima, Scot era uluit de vastitatea convulsiilor scoarţei pământului care născuseră acea vale. Şi ca toţi cei care vizitaseră această sondă, se minună din nou de imensitatea riscului, a efortului şi cheltuielilor necesare pentru localizarea pungii de petrol, pentru alegerea amplasamentului, ridicarea sondei, apoi străpungerea zecilor de mii de metri, ca sondele să devină profitabile. Dar erau într-adevăr profitabile, pe măsura întregii zone, cu uriaşele ei depozite de petrol şi gaz prinse în capcana conurilor de calcar, între trei mii patru mii de metri de la suprafaţă. Şi după asta, celelalte investiţii şi riscuri uriaşe: legătura intre această sondă şi conducta care străbătea Munţii Zagros unind rafinăriile de la Isfahan, din centrul Iranului, cu cele de la Abadan din Golf, o altă extraordinară realizare inginerească a vechii companii Anglo-Iranian Oil, acum naţionalizată şi rebotezată IranOil, furată, Scot flăcăule, furată e cuvântul corect”, spusese tatăl său de atâtea ori.

Scot Gavallan zâmbi în sinea lui amintindu-şi de tatăl său, simţind un val de căldură în suflet. Sunt al dracului de norocos că mi-e tată, îşi zise, mi-e dor de mama, dar totuşi mă bucur c-a murit. E cumplit pentru o femeie drăguţă, activă, să devină o neajutorată, legată de un scaun cu rotile, ca o cochilie pietrificată şi totuşi cu mintea intactă chiar şi la sfârşit, cea mai bună mamă pe care care ar putea-o avea cineva. Afurisit ghinion moartea ei. În special pentru tata! Dar mă bucur că s-a recăsătorit. Maureen e grozavă şi tata e grozav şi am parte de o viaţă grozavă şi viitoru-i roz: o groază de zboruri, elicoptere din belşug, iar în câţiva ani o să mă-nsor. Cu Tess. Inima lui îşi iuţi bătăile. A dracului încurcătură că Linbar e unchiul ei şi ea nepoata lui favorită, da' are al dracului noroc că n-am nimic de-a face cu el. Ea are numai opt'şpe ani, aşa că e timp de ajuns.

— Unde ai ateriza, mon vieux? auzi în căşti.

— Dinspre vest, spuse, adunându-şi gândurile.

— Bun.

Jean-Luc privea atent înainte. Nici un semn de viaţă. Locul, acoperit din belşug cu zăpadă, era aproape îngropat în nămeţi. Doar platoul de aterizare era curăţat. Din rulote se înălţau fire de fum.

— Ah, acolo!

Zăriră lângă platformă silueta măruntă a unui bărbat încotoşmănat până la urechi, fluturându-şi braţele.

— Cine e?

— Cred că e Pietro.

Scot se concentra asupra manevrelor de aterizare. La această înălţime şi din pricina poziţiei platformei de stâncă se iscau adesea rafale neaşteptate, turbulenţe de vânt şi vârtejuri şi nu era îngăduită nici o greşeală. Se apropiară pe deasupra abisului, scuturaţi de vânt, corectă admirabil direcţia când trecu pe deasupra stâncii şi aşeză aparatul pe sol.

— Bine.

Jean-Luc îşi îndreptă iarăşi atenţia către figura încotoşmănată în care îl recunoscu acum pe Pietro Fieri, unul dintre maiştri de foraj, următorul ca importanţă după reprezentantul companiei. Îl văzură trecându-şi muchia palmei de-a curmezişul gâtului, semnul pentru oprirea motoarelor, ceea ce însemna că nu era necesara o decolare imediată. Jean-Luc deschise un hublou lateral şi îi făcu semn să se apropie.

— Ce s-a-ntâmplat, Pietro? strigă ca să acopere zgomotul motoarelor.

— Guineppa e bolnav, strigă la rândul lui Pietro, bătându-se cu pumnul în stingă pieptului. Credem că ar fi inima şi asta nu-i tot. Uite acolo!

Arătă undeva sus. Jean-Luc şi Scot îşi suciră gâturile ca să vadă mai bine, dar nu putură să zărească ceea ce îl neliniştea. Jean-Luc îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi afară. Frigul îl izbi şi el clipi, ochii lăcrimându-i din pricina vântului şi a vârtejurilor provocate de rotor, ochelarii de soare nefiindu-i de prea mare ajutor. Atunci văzu care era problema şi simţi un ghem urât în stomac.

La câteva sute de metri deasupra lor şi aproape drept deasupra taberei, chiar sub creastă, atârna un enorm troian de zăpadă şi gheată.

— Merele!

— Dacă chestia asta pleacă, se porneşte avalanşa pe toată coasta muntelui şi ar putea să ne ia şi pe noi şi tot ce e în vale odată cu ea.

Chipul lui Pietro era albăstriu din pricina frigului. Era un bărbat voinic, îndesat şi foarte puternic, cu o barbă întunecată, înspicată cu alb, cu ochi căprui şi pătrunzători. Clipea des din pricina vântului.

— Guineppa vrea să stea de vorbă cu tine. Hai la rulota lui.

— Şi asta? Jean-Luc făcu un semn cu degetul mare în sus, peste umăr.

— Dac-o fi să fie... asta e!

Pietro râse scurt, arătându-şi dinţii albi ce contrastau puternic cu fondul întunecat al scurtei sale pătate de petrol.

— Haide!

Îşi plecă mult capul ca să se ferească de elicea care se-nvârtea şi porni cu paşi apăsaţi.

— Haide!

Neliniştit, Jean-Luc măsură ameninţarea ce atârna deasupra lor. Ar fi putut să ţină trei săptămâni sau să cadă peste o secundă. Deasupra crestei, Cerul era imaculat, dar soarele după-amiezei dădea puţină căldură.

— Stai aici, Scot! Ţine-l la ralanti! strigă, apoi porni stângaci după Pietro, prin zăpada foarte adâncă.

Mario Guineppa era reprezentantul companiei. Rulota sa cu două compartimente era călduroasă şi ne-îngrijită, cu hărţi pe pereţi, îmbrăcăminte pătată de petrol, mănuşi groase şi căşti de protecţie agăţate în cuie, întreaga panoplie a unui petrolist împrăştiată prin încăperea ce îi slujea şi de birou şi de sufragerie în acelaşi timp.

El era în dormitor. Zăcea în pat, complet îmbrăcat, dar fără cizme în picioare: un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, cu un nas impozant şi trup înalt, de obicei plesnind de sănătate şi ars de soare, dar acum palid şi cu o stranie urmă albăstruie pe buze. Alături de el se afla maistrul celuilalt schimb, Enrico Banastasio, un bărbat mărunt, brunet, cu ochi negri şi o faţă ascuţită.

— Ah, Jean-Luc, mă bucur să te văd, spuse Guineppa o cu voce slabă.

— Şi eu pe tine, mon ami.

Foarte îngrijorat, Jean-Luc îşi trase fermoarul de la scurta de zbor şi se aşează pe pat.

Guineppa răspundea de Bellissima de doi ani – douăsprezece ore de serviciu, douăsprezece ore libere, două luni acolo, doua libere – şi deschisese aici trei mari puţuri care produceau şi mai pregătea loc pentru încă patru.

— Te-aşteaptă spitalul din Shiraz.

— Asta nu e important. Mai întâi troianul ăla, Jean-Luc. Vreau să...

— Evacuăm tot şi-l lăsăm pe stronzo ăla în mâinile Domnului, interveni Banastasio.

— Mamma mia, Enrico, zise iritat Guineppa. Îţi mai spun o dată că putem să-i dăm o mână de ajutor lui Dumnezeu, cu sprijinul lui Jean-Luc. Pietro e de acord, aşa-i, Pietro?

— Da, spuse Pietro din cadrul uşii, cu o scobitoare între dinţi. Jean-Luc, eu m-am născut în Aosta, în Alpii Italieni, aşa că ştiu câte ceva despre munţi şi avalanşe şi cred că...

— Şi, e vos fijamete, – şi eşti sărit, spuse scurt Banastasio.

Pietro făcu un scurt gest obscen:

— În vosalimente – 'te-n cur!

— Cu ajutorul tău, Jean-Luc, o să fie uşor să deviem...

— Ce vrei să fac?

Până-ntr-un loc pe care o să ţi-l arate el, pe coasta dinspre nord. Acolo o să dea drumul în zăpadă unui baton de dinamită şi asta o să provoace o avalanşă care o să-îndepărteze primejdia de la noi. Pietro zâmbi.

— Chiar aşa. Cocoaşa aia o să dispară. Banastasio spuse şi mai furios:

— Pentru Dumnezeu, îţi repet că-i al dracului de riscant. Ar trebui mai întâi să evacuăm şi, după aia, dacă vrei, încearcă-ţi dinamita!

Chipul lui Guineppa se contorsiona, străbătut de un spasm dureros. Îşi puse o mână pe piept.

— Dacă evacuăm, trebuie să închidem totul şi...

— Şi? închidem totul. Şi ce dacă! Dacă nu-ţi pasă de propria ta viaţă, gândeşte-te la noi, ceilalţi. Eu zic să...

— Ia-l pe Pietro şi zboară deasupra crestei, evacuăm, pronto! Apoi folosim dinamita. Jean-Luc nu e mai sigur aşa?

— Fără-ndoială că e mai sigur, răspunse prudent Jean-Luc, nedorind să îl agite şi mai mult pe bătrânul Pietro, spuneai că ştii câte ceva despre avalanşe. Cât o să ţină aia?

— Nasul meu îmi spune c-o să plece curând, foarte curând. Dedesubt sunt nişte crăpături. Poate mâine, poate chiar la noapte! Ştiu unde să produc explozia şi e foarte sigur. Pietro privi către Banastasio. Pot s-o fac, orice-ar crede stronzo ăsta.

Banastasio se ridică.

— Jean-Luc, eu şi schimbul meu ne evacuăm, pronto, orice s-ar hotărâ!

Plecă. Guineppa se suci în pat.

— Jean-Luc, ia-l pe Pietro sus, acum...

— Mai întâi evacuăm pe toată lumea la sonda Rosa, cu tine în frunte, zise tăios Jean-Luc, apoi o să dinamităm. Dacă ţine, te întorci la treabă, dacă nu, e de ajuns loc la Rosa, o vreme, pentru tine.

— Nu mai întâi, la urmă... nu-i nevoie să evacuăm. Jean-Luc abia îl asculta. Estima numărul oamenilor pe care trebuia să-i deplaseze. Fiecare din cele două schimburi era alcătuit din nouă bărbaţi, maistru, ajutorul lui, pompagiul care supraveghea pompele de noroi şi hotăra asupra compuşilor săi chimici şi a densităţii, săpătorul care se îngrijea de forat, mecanicul care răspundea de toate vinciurile, pompele şi celelalte maşinării şi patru muncitori care aveau în grijă agăţarea sau desprinderea din cârlig a ţevilor, prăjinilor şi sapei.

— Aveţi şapte muncitori şi bucătari iranieni?

— Da. Da-ţi spun că nu-i nevoie să evacuăm, repetă slăbit Guineppa.

— E mai sigur, mon vieux. Jean-Luc se întoarse către Pietro: Spune tuturor să nu-şi ia multe lucruri cu ei şi să se mişte repede.

Pietro aruncă o privire în jos, către Guineppa.

— Da sau nu? Dezgustat, Guineppa dădu din cap.

— Cere să rămână o echipă de voluntari. Dacă nu vrea nimeni. Sfântă Fecioară, închide totul.

Pietro era vizibil dezamăgit. Ieşi afară, continuând să scobească în dinţi. Guineppa se foi în patul lui, încercând să se aşeze mai confortabil, şi începu să înjure, părea mult mai fragil decât înainte. Jean-Luc spuse cu voce scăzută:

— E mai bine să evacuăm, Mario.

— Pietro e isteţ şi deştept, dar porca mizeria, Banastasio s-a scăpat de tot pe el. Întotdeauna îmi face necazuri şi e vina lui că s-a stricat emiţătorul. Ştiu asta.

— Ce?!

— Cineva l-a trimit jos în timpul schimbului lui. Acum avem nevoie de unul nou. Ai vreunul de rezervă?

— Nu, dar am să văd dacă pot să obţin unul. Se poate repara? Poate că unul dintre mecanicii noştri...

— Banastasio a zis c-a alunecat şi-a căzut pe el, da' am auzit c-a dat cu ciocanul în el, fin'că nu funcţiona ca lumea. Mamma mia.

Guineppa strânse din ochi, strâmbându-se şi apucându-se cu mâinile de piept, începând din nou să înjure.

— De când ai dureri?

— De două zile. Azi a fost mai rău. Stronzo Banastasio... murmură Guineppa. Dar la ce te poţi aştepta, e în familie. Of, familia lui e pe jumătate americană. Am auzit că partea americană are legături cu mafioţii.

Jean-Luc zâmbi în sinea lui fără să creadă, ascultând doar cu o ureche tirada. Ştia că se urau unul pe celălalt: Guineppa, patricianul roman de origine portugheză, şi Banastasio, ţăranul siciliano-american. Asta nu trebuie sa surprindă, se gândi, după ce stau închişi aici, douăsprezece ore la lucru, douăsprezece ore libere, zi după zi, lună după lună, oricât de bună ar fi plata. Ah, gata, ce bine mi-ar prinde leafa lor! Oh, chiar şi cel mai prost plătit muncitor sondor primeşte într-o săptămână tot atât cât primesc eu într-o lună: o leafă mizerabilă de o mie două sute de lire sterline într-o lună – pentru mine, căpitan cu vechime şi instructor cu patru mii opt sute de ore de zbor. Chiar şi cu mizerabila de diurnă, cinci mii lire pe lună nu-i de ajuns pentru copii, taxe scolare, nevastă, ipotecă şi toată mizeria de impozite, fără să socotim mâncărurile bune şi vinul şi draga mea Savada. Ah, Sayada, ce dor mi-e de tine! Dar Lochart...

Rahat! Tom Lochart ar fi putut să mă ia cu el şi asfe1 aş fi putut fi la Teheran în braţele ei chiar acum. Doamne câtă nevoie am de ea şi de bani... Bani! Usca-le-ar Dumnezeu testiculele celor de la fisc! Abia-mi ajunge cât primesc şi dacă Iranul se duce dracului, ce-o să se-ntâmple? Pun pariu că S-G n-o să supravieţuiască. Ăsta-i ghinionul lor. O să fie întotdeauna de lucru pentru un pilot excelent ca mine, undeva în lume. Băgă de seamă că Guineppa îl privea.

— Da, mon vieux.

— Plec cu ultimul transport.

— Ar fi bine să pleci cu primul. E un medic la Rosa...

— Mă simt bine, pe cinstite.

— Jean-Luc se auzi strigat şi îşi puse scurta.

— Pot să fac ceva pentru tine? Omul zâmbi istovit.

— Ia-l pe Pietro deasupra, cu dinamita...

— O să fac şi-asta, da' la urmă de tot. Cu un pic de noroc, înainte de înserat. Nu-ţi face griji!

Afară, frigul îl izbi din nou. Pietro îl aştepta. Oamenii se strânseseră deja lângă elicopterul care îşi învârtea încet elicele, cu pachete şi saci de drum de diferite mărimi. Banastasio trecu pe lângă ei ducând în lesă un mare lup alsacian.

— Omu' ăsta a zis să nu iei bagaje, îi spuse Pietro.

— Nu iau, răspunse Banastasio la fel de acru. Am actele mele, câinele şi schimburi. Restul poate fi înlocuit pe banii afurisitei ăsteia de firme. Apoi către Jean-Luc: Ai un transport complet Jean-Luc! Hai să pornim!

Căpitanul verifică aşezarea oamenilor şi a câinelui la bord, apoi îl chemă prin radio pe Nasiri şi-i comunică ce-aveau de gând să facă.

— Okay, Scot, dă-i drumul! Tu conduci, spuse şi ieşi.

Văzu ochii lui Scot mărindu-se.

— Vrei să spui, de unul singur?

— De ce nu, mon brave! Ţi-ai făcut toate orele de antrenament. Ăsta-i al treilea zbor de verificare al tău. Trebuie să-ncepi cumva! Dă-i drumul!

Îl urmări pe Scot ridicându-se. În mai puţin de cinci secunde, elicopterul ajunse deasupra prăpastiei, cu un gol de trei mii de metri sub el. Ştiind cât de ameţitor şi minunat era primul zbor de unul singur de la Bellissima, invidia emoţia bărbatului. Tânărul Scot o merită, îşi zise, privindu-l critic. Îşi desprinse ochii de pe elicopterul care se depărta şi-şi aruncă privirile înjur, întrebându-se ce se schimbase deodată. Apoi realiză că tăcerea era atât de atotcuprinzătoare incit i se păru că asurzise. Pentru un moment simţi o ameţeală ciudată, ba chiar puţină greaţă, apoi şuierul vântului crescu din nou şi redeveni el însuşi.

— Jean-Luc, acolo!

De cealaltă parte a taberei, din umbră, înconjurat de un grup de oameni, îl chema Pietro. Îşi croi drum cu mult efort până la ei. Erau ciudat de tăcuţi.

— Uite acolo, spuse Pietro nervos, arătând în sus. Chiar sub troian, acolo. La opt sute – o mie de metri dedesubt. Vezi crăpăturile?

Le văzu. Îşi simţi măruntaiele îngreunându-se. Nu mai erau nişte crăpături, ci adevărate fisuri. În timp ce priveau, se auzi un geamăt profund. Întreaga masă de zăpadă şi gheaţă păru să se mişte un milimetru. O mică bucată de zăpadă îngheţată se desprinse şi se rostogoli la vale. Prinse viteză, mărindu-se, coborând cu zgomot de tunet în josul pantei abrupte.

Înmărmuriseră. Avalanşa, conţinând acum tone de zăpadă şi gheaţă, se opri cam la cincizeci de metri de ei. Unul dintre oameni sparse tăcerea:

— Să sperăm că elicopterul nu se-ntoarce glonţ înapoi, ca un kamikadze! Asta ar putea fi detonatorul, amico! Chiar şi un zgomot slab poate să declanşeze întreaga afurisenie!

CAPITOLUL 18

Deasupra Qazvinului; *ora 3*, *17*, *după-amiază*. Din momentul în care, cu aproape două ore în urmă, Charles Petikin părăsise Tabrizul împreună cu Rakoczy, bărbatul pe care el îl ştia sub numele de Smith, pilotase elicopterul în linie cât de dreaptă şi cât mai stabil cu putinţă, sperând să-l adoarmă pe agentul KGB sau cel puţin să-i slăbească atenţia. Pentru acelaşi motiv evitase orice conversaţie coborând-şi căştile pe gât. În cele din urmă Rakoczy se dăduse bătut, mulţumindu-se să privească terenul de sub ei, dar rămăsese în alertă, cu arma de-a curmezişul genunchilor, cu degetul mare pe piedica de siguranţă. Petikin se întreba cine era omul, ce era, cărui grup de revoluţionari îi aparţinea – poate armatei sau Serviciului Secret – şi dacă era aşa, de ce era atât de important să ajungă la Teheran. Nici o clipă nu-i trecuse prin cap că omul era rus şi nu iranian.

La Bandar-e Pahlavi, unde alimentarea fusese cumplit de înceată, nu făcuse nimic ca să întrerupă monotonia; plătise doar cu ultimii dolari rămaşi şi privise cum se umplu rezervoarele, apoi semnase chitanţa oficială – IranOil. Rakoczy încercase să pălăvrăgească cu cel care făcuse treaba, dar omul fusese ostil, evident înspăimântat de a fi văzut alimentând acest elicopter străin şi chiar şi mai înspăimântat de pistolul mitralieră aflat pe scaunul din faţă. Tot timpul cât se aflaseră la sol, Petikin cântărise şansa de a încerca să înşface arma. Nici o clipă nu avusese ocazia. Era o armă cehoslovacă. În Coreea şi în Vietnam erau cu grămada. Dumnezeule, se gândi, vremea aia parcă ar fi fost acum un milion de ani.

Decolase de la Bandar-e Pahlavi şi-acum se îndrepta către sud, la trei sute de metri altitudine, urmând şoseaua Qazvin. Către est zărea plaja unde îi lăsase pe căpitanul Ross şi pe cei doi paraşutişti ai săi, şi iarăşi se întrebă care fusese misiunea lor şi de unde stinseră că zbura către Tabriz.

Sper ca Dumnezeu să-i ajute, orice-ar avea de făcut. Trebuie sa fie ceva urgent şi important. Sper să-l mai întâlnesc pe Ross.

— De ce zâmbeşti, căpitane?

Vocea se auzi în căşti. Automat, la decolare le pusese la urechi. Privi către Rakoczy şi ridică din umeri, apoi se-ntoarse la instrumentele sale şi la terenul de sub ei. Deasupra Qazvinului viră către sud-vest, urmând şoseaua spre Teheran, retrăgându-se încă o dată în el însuşi. Ai răbdare, îşi spuse, apoi îl văzu pe Rakoczy încordându-se şi lipindu-şi faţa de fereastră, privind în jos.

— Apleacă-te spre stânga, puţin spre stânga, îl auzi poruncind grăbit, cu întreaga atenţie îndreptată către cele ce se petreceau dedesubt.

Petikin aplecă elicopterul uşor. Rakoczy se afla pe partea dinspre sud.

— Ajunge! Fă o întoarcere cu 180!

— Cee?

Accentua aplecarea aparatului, realizând brusc că bărbatul uitase de pistolul mitralieră aflat în poala lui. Inimia îşi iuţi bătăile.

— Acolo, dedesubt, pe drum... Camionul...

Petikin nu-i dădu atenţie. Rămase cu ochii lipiţi de pistol, măsurând grijuliu distanţa dintre ei, cu inima bătând nebuneşte.

— Unde? Nu văd nimic.

Accentua şi mai mult aplecarea aparatului ca să se poată roti repede pe noua direcţie.

— Ce camion?

Mâna sa stingă ţâşni înainte şi înşfacă arma de ţeava, aruncând-o neîndemânatic prin ferestruică, în cabina din spatele lor. În acelaşi timp împinse mina dreaptă, cu care ţinea manşa, mult spre stânga, apoi iute spre dreapta şi din nou stânga-dreapta, clătinând violent elicopterul. Rakoczy fu luat complet prin surprindere şi se lovi cu capul de geamurile laterale, ameţind pentru o clipă. Imediat Petikin îşi strânse pumnul stâng şi-l izbi fără prea mare pricepere în falcă, încercând să-l doboare, însă Rakoczy, cu reflexele antrenate în luptele de karate, reuşi să oprească lovitura cu braţul. Încă ameţit, înşfăcă încheietura mâinii lui Petikin, revenindu-şi în puteri cu fiecare secundă ce trecea. În timp ce cei doi bărbaţi se luptau, elicopterul se rotea primejdios.

Se înşfăcară unul pe celălalt, înjurând, stânjeniţi de centurile de siguranţă, Rakoczy pe partea dinspre sol. Fiecare se înverşuna şi mai mult. Rakoczy, având două mâini libere, începu să domine. Brusc, Petikin prinse manşa cu genunchii, îşi eliberă mâna dreaptă şi îl izbi în faţă. Lovitura nu fu destul de reuşită, dar puterea ei îl dezechilibra, făcu ca manşa să scape din strânsoarea genunchilor şi să alunece spre dreapta, periclitând delicatul echilibru pe care tălpile lui îl menţineau pe pedalele palonierului. Elicopterul se balansa brusc, aplecându-se tare pe-o parte, pierzând din înălţime – nici un elicopter nu poate zbura fără pilot, nici măcar o secundă – forţa centrifugă aruncându-l lateral şi, în învălmăşeală, manşa fu împinsă în jos. Aparatul plonja din înălţimi, scăpat de sub control.

Cuprins de panică, Petikin abandonă lupta. Se zbătu orbeşte să recapete controlul, în timp ce motoarele urlau, iar instrumentele păreau că înnebuniseră. Mâinile, picioarele şi antrenamentul lui luptau împotriva panicii, corectând întruna mişcările haotice. Căzură trei sute de metri mai înainte de a putea aduce aparatul la orizontală, oprindu-i căderea, cu inima gata să-i iasă din piept, la cincisprezece metri de pământul acoperit cu zăpadă. Îi tremurau mâinile şi respira greu. Simţi ceva dur între coaste şi-l auzi pe Rakoczy

înjurând. Ameţit, realiză că vorbele nu erau iraniene, dar nu recunoscu limba. Îl privi şi-i văzu chipul strâmbat de mânie şi metalul cenuşiu al pistolului automat şi se blestemă pentru că nu se gândise la asta. Furios, încercă să împingă ţeava într-o parte, dar Rakoczy o apăsă şi mai tare.

— Opreşte-te, sau îţi zbor creierii, matyerye byets!

În aceeaşi clipă Petikin puse aparatul într-un picaj violent, dar pistolul apăsă şi mai tare, dureros, şi simţi piedica trasă şi cocoşul ridicându-se.

— Ultima ta şansă!

Pământul era foarte aproape şi se ridica ameţitor de repede. Petikin înţelese că nu putea să-şi dezechilibreze adversarul.

— E-n regulă, e-n regulă, spuse, cedând, redresând aparatul şi începând să urce.

Presiunea din ceafă crescu şi odată cu ea durerea.

— Mă doare, pentru Dumnezeu, şi mă dezechilibrezi! Cum pot să pilotez dacă nu...

Rakoczy se mulţumi să apese şi mai tare arma, strigând, înjurându-l şi izbindu-l cu capul de rama parbrizului.

—...pentru Dumnezeu, strigă Petikin disperat, încercând să-şi potrivească puţin căştile care-i fuseseră smulse în timpul luptei, cum dracii' pot să pilotez cu ţeava pistolului tău în ceafă?!

Apăsarea scăzu şi el reuşi să redreseze aparatul.

— Cine dracii' eşti, totuşi?!

— Smith.

Rakoczy era la fel de istovit. O fracţiune de secundă mai târziu, se gândi, şi ne-am fi întins pe pământ ca o balegă proaspătă.

— Credeai că ai de-a face c-un amator?

Înainte de-a se putea opri, mâna îi plecă reflex şi îl izbi pe Petikin peste gură.

Petikin fu zguduit de lovitură şi elicopterul se răsuci în aer, dar reveni iute sub control. Simţea obrazul luându-i foc.

— Mai fă asta înc-o dată şi-l întorc pe spate! zise, cu o mare hotărâre în glas.

— Ai dreptate, spuse imediat Rakoczy. Îmi cer iertare pentru... pentru asta... pentru prostia asta, căpitane!

Se trase prudent înapoi spre uşa de pe partea sa, dar păstră arma pregătită şi îndreptată către el.

— Da. Nu era nevoie de aşa ceva, te rog să mă ierţi. Petikin îl privi aiurit.

— Îţi pare rău?

— Da, te rog să mă ierţi. Nu era necesar. Nu sunt un barbar.

Rakoczy se reculese.

— Dacă îmi dai cuvântul că n-ai să mai încerci să mă ataci, am să pun deoparte arma. Jur că nu eşti în nici un pericol!

Petikin se gândi o clipă.

— E-n regulă, dacă-mi spui cine eşti şi ce eşti!

— Cuvântul tău?

— Da.

— Foarte bine! Te cred pe cuvânt, căpitane. Rakoczy puse piedica pistolului şi îl strecură în buzunarul de la spate.

— Numele meu este Aii bin Hassan Karakose şi sunt kurd. Casa mea – satul meu – se află pe coasta Muntelui Ararat, la graniţa sovieto-iraniană. Cu voia lui Allah, lupt pentru libertate împotriva Şahului şi împotriva oricui altcuiva care ar vrea să ne ducă în sclavie. Te mulţumeşte?

— Da, da. Atunci de ce...

— Te rog mai târziu, mai întâi du-te acolo, repede! Arătă undeva dedesubt.

— Coboară şi apropie-te mai mult.

Se aflau la două sute cincizeci de metri altitudine, în dreapta drumului Qazvin-Teheran. La doi kilometri în urmă, de-a curmezişul drumului, se întindea un sat şi se zăreau fumuri încolăcindu-se în vânt.

— Acolo, lângă şosea!

La început Petikin nu realiză către ce arăta celălalt. Avea încă mintea tulburată de întrebări despre kurzi şi istoricele războaie seculare împotriva Şahilor persani. Apoi zări adunătura de maşini şi camioane înghesuite într-o parte a drumului, şi oamenii care înconjurau o camionetă modernă, cu o cruce albastră pe o suprafaţă rectangulară albă, desenată pe acoperiş, şi alte maşini trecând încet pe alături.

— Vrei să spui acolo? Vrei să ajungi deasupra maşinilor şi camioanelor alea? întrebă, simţind încă durerea din obraji şi din gât. Grămada aia de camioane, de lângă cea cu cruce albastră pe acoperiş?

— Da.

Ascultător, Petikin porni să coboare.

— Ce-i atât de important acolo?

Ridică ochii. Celălalt îl privea suspicios.

— Ce-i, ce dracu' se mai întâmplă acum?

— Vrei să spui că într-adevăr nu ştii ce înseamnă o cruce albastră pe fond alb? Nu, ce-i cu asta, ei?

Petikin îşi aţinti privirea pe camionul aflat mult mai aproape acum, îndeajuns de aproape ca să poată desluşi că era un Range Rover roşu, înconjurat de o gloată furioasă, iar cineva din mulţime izbea parbrizul din spate cu patul puştii.

— Este steagul Finlandei, auzi în căşti şi chipul lui Erikki îi apăru brusc în minte.

— Erikki are un Range Rover, izbucni şi văzu patul puştii spărgând parbrizul. Crezi că poate fi Erikki?

— Da. Da, e posibil!

Coborî imediat în viteză, uitând de durere, înlăturând în fierbinţeala gestului toate întrebările ce se iviseră despre cum şi ce ştia acest luptător pentru libertate despre Erikki. Zăriră mulţimea întorcându-se către ei şi împrăştiindu-se. Trecu foarte iute şi foarte jos, dar nu-l văzu pe Erikki.

— Îi vezi?

— Nu, nu pot să văd în interiorul cabinei.

— Nici eu, spuse nelinişţit Petikin, dar ciţiva dintre nemernicii ăştia sunt înarmaţi şi loveau în parbriz. Îi vezi?

— Da, cred că sunt fedaini. Unul dintre ei a tras în sus către noi. Dacă...

Rakoczy se întrerupse, apucându-se strâns de scaun, căci elicopterul se rotise brusc cu 180 de grade, la nici şase metri deasupra solului, şi ţâşnise înapoi. De data aceasta grupul de bărbaţi şi femei se împrăştie, îmbulzindu-se şi căzând unul peste celălalt. Maşinile care circulau în ambele direcţii încercară să accelereze şi să se îndepărteze sau se opriră brusc şi un camion supraîncărcat derapa, izbindu-se de altul. Câteva automobile şi camioane ieşiră de pe drum şi unul aproape se răsturnă în şanţ. Spulberând un nor de zăpadă, Petikin se roti într-un unghi de 90 de grade chiar în faţa Roverului, ca să se întoarcă spre el, abia avu timp să-l recunoască pe Erikki, trecu într-o altă curbă de 90 de grade pentru ca apoi să se ridice glonţ spre cer.

— El e. Ai văzut găurile de gloanţe din parbriz? întrebă uluit. Du-te în spate după pistolul mitralieră o să ţin aparatul pe loc şi-apoi o să coborâm să-l luăm de acolo. Grăbeşte-te! Vreau să nu le dau timp să-şi revină

Rakoczy îşi desfăcu imediat centura de siguranţă şi încercă să apuce pistolul prin mica fereastră dintre cefe două compartimente, dar nu putu să ajungă până la arma ce zăcea pe podea. Cu mare dificultate se răsuci în scaun şi se caţără înăuntru, strecurându-şi jumătate din trup prin fereastră, cu capul înainte, bâjbâind după ea. Petikin realiză că omul era în mâna lui. Ar fi fost atât de uşor să deschidă fereastra şi să-i dea un brânci afară, atât de uşor! Dar cu neputinţă.

— Haide, strigă, şi-l ajută să se tragă înapoi în scaun. Pune-ţi centura.

Rakoczy se supuse, încercând să-şi recapete suflul, binecuvântând norocul că Petikin era un prieten al finlandezului şi ştiind că dacă ar fi fost în locul lui n-ar fi ezitat să deschidă uşa.

— Sunt gata, spuse, armând pistolul mitralieră, uluit de prostia pilotului.

Englezii sunt atât de proşti, că merită să piardă.

— De ce...

— Am pornit!

Petikin roti elicopterul, coborând cu maximă viteză într-un arc de cerc. Câţiva bărbaţi înarmaţi se găseau încă în apropierea camionului, cu armele îndreptate către ei.

— O să le fac un pic de vânt şi când spun „foc”, trage o rafală pese capetele lor!

Roverul ţâşni către ei, şovăi, apoi se răsuci într-o parte ca beat – nu erau copaci în apropiere – şovăi din nou şi se repezi spre ei după cum dansa în jurul lui elicopterul.

Petikin se opri brusc la două zeci de metri distanţă de maşină şi trei de la sol.

— Foc! ordonă.

Imediat Rakoczy lăsă să-i scape prin fereastra deschisă o rafală de mitralieră, ochind nu pe deasupra capetelor, ci chiar în grupul bărbaţilor şi femeilor care se adăpostiseră în spatele maşinii lui Erikki, ascunşi vederii pilotului, ucigând sau rănind o parte din ei. Toţi cei din preajmă o rupseră la fugă înnebuniţi de spaimă, ţipătul răniţilor amestecându-se cu urletul motoarelor. Şoferii şi pasagerii săriră din maşini şi camioane, rupând-o la fugă prin troienele de zăpadă cât de repede puteau. O altă rafală şi panica spori, toată lumea se depărta în goană şi circulaţia se opri de tot. Din spatele unui camion de peste drum apără nişte tineri cu carabine în mâini. Rakoczy trase asupra lor şi a celor din preajmă.

— Întoarce cu 360! strigă.

Elicopterul făcu îndată o piruetă, dar nu se afla nimeni în apropiere. În zăpadă zăceau patru trupuri.

— Am spus să tragi pe deasupra lor, pentru Dumnezeu! începu Petikin, dar în clipa aceea uşa maşinii se deschise brusc şi Erikki ieşi afară cu pumnalul într-o mână.

Rămase pentru un moment singur, apoi lângă el se ivi o femeie înfăşurată într-un chador. Imediat Petikin aşează elicopterul pe zăpadă, păstrând însă motoarele turate, astfel că abia atingea pământul.

— Haide, strigă, făcându-le semn.

Începură să alerge, Erikki pe jumătate trăgând-o pe Azadeh, pe care căpitanul nu o recunoscu. Rakoczy deschise uşa din partea lui şi sări afară, apoi deschise uşa din spate şi se răsuci, punându-se în gardă. Slobozi încă o rafală scurtă către drum. La vederea lui, Erikki se opri uluit.

— Grăbeşte-te! strigă Petikin, înţelegând motivul pentru care ezita. Erikki, vino-ncoace!

Atunci o recunoscu pe Azadeh.

— Dumnezeule, murmură, apoi strigă din nou: Haide, Erikki!

— Repede, n-a mai rămas prea multă muniţie, strigă şi Rakoczy în ruseşte.

Cu o singură mişcare, Erikki o săltă pe Azadeh în braţe şi porni în fugă. Câteva gloanţe fluierară pe lângă el.

Lângă elicopter, Rakoczy îl ajută s-o împingă în spate apoi, pe neaşteptate, îl dădu la o parte cu ţeava armei.

— Aruncâ-ţi cuţitul şi treci pe scaunul din faţă! ordonă în ruseşte. Acum!

Pe jumătate paralizat de uimire, Petikin îl privi pe Erikki şovăind, roşu de mânie. Rakoczy spuse aspru:

— Pentru Dumnezeu, mi-a mai rămas destui de multă muniţie pentru ea, pentru tine şi pentru pilotul ăsta căcăcios. Urcă!

Undeva printre maşini începu să păcăne un pistol mitralieră. Erikki îşi aruncă pumnalul în zăpadă şi îşi strecură trupul înalt pe locul din faţă. Rusul se vârî lângă Azadeh şi Petikin luă înălţime, depărtându-se în viteză, zigzagând pe deasupra pământului ca o găină înspăimântată, apoi urcă în înalturi. Când putu să vorbească, spuse:

— Ce dracu' se întâmplă?

Erikki nu-i răspunse. Se răsuci ca să se asigure că Azadeh e în siguranţă. Ţinea ochii închişi şi era prăbuşită lângă perete, gâfâind, încercând să-şi recapete răsuflarea. Rakoczy îi pusese centura de siguranţă, dar când Erikki întinsese mâna, rusul îi făcu semn cu arma să se oprească.

— O să fie-n regulă, îţi promit. Continuă să vorbească ruseşte. Dacă ai să te porţi aşa cum a-nvăţat prietenul tău să se poarte.

Îl ţintui cu privirea în timp ce-şi strecura mâna în geantă ca să scoată un încărcător proaspăt.

— Aşa, ca să ştii. Acum, faţa înainte, te rog. Încercând să-şi stăpânească furia, Erikki făcu ce i se spusese.

Îşi puse căştile. N-aveau cum să fie auziţi de Rakoczy, în spate nu era nici o legătură prin interfon şi amândurora li se părea ciudat să fie atât de liberi şi totuşi încătuşaţi.

— Cum ne-ai găsit, Charlie, cine te-a trimis? spuse în microfon, încă suflând greu.

— Nimeni. Ce dracu-i cu ticălosul ăsta? Am plecat la Tabriz să te iau pe tine şi pe Azadeh, m-am trezit răpit de nemernicul ăla din spate şi-apoi m-a deturnat spre Teheran. A fost un noroc, pentru Dumnezeu! Ce dracu' a-a-ntâmplat?

— Am rămas fără combustibil. Erikki îi povesti pe scurt ce se-ntâmplase. când s-a oprit motorul, am înţeles că se terminase cu noi. Toţi păreau că înnebuniseră. Cu câteva clipe înainte totul era în regulă, apoi am fost din nou înconjuraţi. Am încuiat uşile, dar era doar o problemă de timp.

Din nou se răsuci peste spătarul scaunului. Azadeh deschisese ochii şi îşi trăsese chadorul de pe faţă. Îi zâmbi obosită şi întinse mâna ca să-l atingă, dar Rakoczy o opri.

— Vă rog să mă iertaţi, înălţimea Voastră, spuse în farsi, dar aşteptaţi până aterizăm. Totul o să fie în regulă.

Repetă asta în rusă către Erikki, adăugind:

— Am nişte apă. Ai vrea să i-o dau soţiei tale? Erikki dădu din cap.

— Da, te rog.

O privi bând, recunoscătoare.

— Mulţumesc!

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc, spuse politicos, deşi îşi simţea gâtul uscat, nedorind favoruri pentru el.

Zâmbi încurajator.

— Azadeh, ca mana din ceruri, nu-i aşa? Charlie-i ca un înger.

— Da, da, a fost voia lui Allah. Mă simt bine acum, Erikki, lăudat fie. Allah! Mulţumeşte-i lui Charlie din partea mea.

El îşi ascunse îngrijorarea. Întâlnirea cu cea de-a doua gloată o paralizase de spaimă – ca şi pe el, şi jurase că dacă va ieşi vreodată în viaţă din încurcătura asta, nu va mai călători niciodată fără armă şi, de preferinţă, grenade de mână. Băgă de seamă că Rakoczy îl privea. Dădu din cap şi se întoarse din nou la locul lui.

— Matyerye byets! murmură, verificând automat instrumentele de zbor.

— Nenorocitul ăsta-i cam sărit. I-am spus că nu-i nevoie să ucidă pe careva. I-am spus să tragă pe deasupra capetelor.

Petikin îşi coborî uşor vocea, nesimţindu-se în largul lui să vorbească deschis, deşi era cu neputinţă ca Rakoczy să-i audă.

— Ticălosul ăsta aproape că m-a omorit de câteva ori. De unde-l cunoşti, Erikki? Cum aţi ajuns de v-aţi amestecat, tu şi Azadeh, cu kurzii?

Erikki se holbă la el.

— Kurzi? Vrei să spui nemernicul ăla de colo, din spate?

— Da, el, sigur că da, Ai bin Hassan Karakose. Vine de pe muntele Ararat, este unfedain kurd.

— Kurd, pe dracu'! E rus şi KGB-ist!

— Iisuse Christoase! Eşti sigur? Petikin era vizibil şocat.

— O, da, pretinde că e mahomedan, dar pariez că şi asta e o minciună. De faţă cu mine îşi zice Rakoczy, altă minciună. Sunt toţi nişte mincinoşi – şi în definitiv de ce ne-ar spune nouă, duşmanul, ceva?

— Dar a jurat că-i adevărul şi i-am dat cuvântul meu! Furios, pilotul îi istorisi despre luptă şi despre înţelegerea pe care o încheiaseră.

— Eşti un prost, Charlie! Tu, nu el. Nu l-ai citit pe Lenin, Stalin, Marx? El face ceea ce fac toţi KGB-iştii şi comuniştii fanatici, folosesc totul în sprijinul. „Cauzei Sacre”: puterea mondială absolută pentru Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, şi ne pun pe noi să ne strângem de gât ca să scape ei de efort. Dumnezeule, mi-ar prinde bine o vodcă!

— Un coniac bun ar merge mai bine.

— Amândouă, amestecate, ar fi chiar şi mai bine! Erikki cercetă cu atenţie pământul de sub ei. Zburau fără probleme, motoarele sunau bine şi aveau de-ajuns combustibil. Ochii lui se îndreptară cercetător spre Teheran.

— Nu mai e mult. A spus unde să-l lăsăm?

— Nu.

— Poate avem atunci o şansă.

— Da.

Petikin începu să înţeleagă.

— Spuneai ceva de o barieră. Ce s-a-ntâmplat acolo? Chipul lui Erikki se înăspri.

— Am fost opriţi. Revoluţionari de stânga. Â trebuit să scăpăm cu fuga. Nu ne-au mai rămas nici un fel de acte, nici ale lui Azadeh, nici ale mele. Nimic! Un ticălos gras de la barieră a oprit totul şi n-am mai avut timp să le luăm înapoi, îl scutură un tremur. N-am fost niciodată atât de înspăimântat, Charlie, niciodată! Eram neajutorat în mijlocul gloatei ăleia şi aproape m-am scăpat pe mine de teamă pentru că nu puteam s-o apăr. Împuţitul ăla gras mi-a luat totul: paşaportul, actul de identitate, licenţa de zbor, totul!

— Mac o să-ţi dea altele şi ambasada ta o să-ţi elibereze alt paşaport.

— Nu de mine mă-ngrijorez, da' ce fac cu Azadeh?

— O să obţină şi ea un paşaport finlandez, aşa cum Şeherazada a primit unul canadian. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— E încă în Teheran, nu?

— Sigur. Şi Tom ar trebui să fie acolo. Trebuia să ajungă ieri acolo de la Zagros, cu poşta de acasă...

Ciudat, îşi zise Petikin în treacăt, încă mai consider Anglia acasă, chiar dacă m-am despărţit de Claire şi de toate.

— S-a întors chiar acum din concediu. Asta mi-ar plăcea să fac: să plec în concediu. Trebuia s-o fac de mult. Poate că Mac ar putea să trimită pe cineva să mă-înlocuiască.

Erikki îi trase un ghiont uşor.

— Să lăsăm grijile pentru mâine, ce zici? Ei, Charlie, ăsta da zbor! când te-am văzut, mi-am zis: visez sau sunt mort. Ai văzut steagul meu finlandez?

— Nu, l-a văzut Aii... cum îi zici tu? Recovski?

— Rakoczy.

— Rakoczy l-a recunoscut. Dacă n-ar fi fost el, mie nu mi-ar fi dat prin cap. Îmi pare rău. Petikin aruncă o privire în spate. Ce vrea cu tine?

— Nu ştiu, dar orice-ar fi e în folosul sovieticilor. Erikki înjură îndelung.

— Aşa că şi noi îi datorăm viaţa, nu? După un timp Petikin spuse:

— Da, n-aş fi putut-o face singur.

Trase cu coada ochiului în cabina din spate. Rakoczv era foarte atent, Azadeh somnola şi pe chipul ei plăcut treceau umbre. Dădu scurt din cap, apoi se întoarse.

— Azadeh pare okay.

— Nu, Charlie, nu e-aşa, spuse Erikki, cu o strângere de inimă. Ziua de azi a fost cumplită pentru ea. A spus că niciodată nu s-a aflat atât de aproape de săteni... vreau să spun înconjurată, înghesuită... Azi au reuşit s-o facă să se

piardă cu firea. Acum a văzut adevărata faţă a Iranului, realitatea poporului ei. Asta şi faptul c-au forţat-o să-şi pună chadorul. Fu din nou străbătut de un tremur. A fost ca un viol – i-au violat sufletul. Acum cred că totul va fi altfel pentru ea, pentru noi. Cred că va avea de ales: familia sau eu, Iranul sau exilul. Ăştia nu ne doresc aici, e vremea să plecăm, Charlie! Cu toţii!

— Nu, greşeşti. Poate pentru tine sau Azadeh s-au schimbat lucrurile, dar tot au nevoie de petrol, aşa că tot mai au nevoie de elicoptere. Noi mai suntem utili încă mulţi ani de aici înainte, ani buni. Cu contractele Gueme; şi toate...

Petikin se opri simţind o bătaie pe umăr şi se uită în spate. Azadeh era trează. Nu auzi ce spunea Rakoczy, aşa că îşi trase la o parte o cască.

— Ce?

— Nu folosi radioul, căpitane, şi pregăteşte-te să aterizezi la periferie, unde am să-ţi spun.

— Trebuie să cer permisiunea.

— Nu fi prost! Permisiunea de la cine? Toţi sunt mult prea ocupaţi acolo, jos. Aeroportul Teheran e asediat, chiar şi Doshan Fappeh şi Galeg Morghi. Ascultă sfatul meu şi aterizează pe aeroportul Rudrama, după ce mă laşi p mine.

— Va trebui să raportez. Militarii insistă... Rakoczy râse sardonic.

— Militarii? Şi ce-ai să raportezi? C-ai aterizat pe un deal lângă Qazvin, ai luat parte la uciderea a cinci sau şase oameni, ai luat cu tine doi străini care fugeau? De cine? de popor?

Întunecat Petikin se întoarse cu spatele ca să deschidă emiţătorul, dar Rakoczy se aplecă înainte şi-l scutură neîndurător.

— Trezeşte-te! Militarii nu mai există. Generalii i-au acordat victoria lui Khomeini. Militarii nu mai există, s-au dat bătuţi.

Îl priviră toţi fără să înţeleagă. Elicopterul se legănă. Grăbit, Petikin echilibra comenzile.

— Despre ce vorbeşti?

— Noaptea trecută, târziu, generalii au ordonat tuturor trupelor să se întoarcă în cazărmi. Toţi soldaţii. Au lăsat câmpul de luptă lui Khomeini şi revoluţiei sale. Acum, între Khomeini şi puterea deplină nu există armată, poliţie, jandarmi. Poporul a învins!

— Asta nu-i cu putinţă! spuse Petikin.

— Nu, spuse Azadeh înspăimântată. Tatăl meu ar fi ştiut.

— A! Abdullah cel Mare, spuse Rakoczy batjocoritor. Acum ştie, dacă mai trăieşte.

— Nu-i adevărat!

— E... e posibil, Azadeh, interveni Erikki cutremurat. Asta ar explica de ce n-am văzut poliţie sau armată şi de ce mulţimea era atât de ostilă.

— Generalii n-ar face niciodată asta, spuse ea tremurând, apoi se întoarse către Rakoczy. Ar fi sinucidere, pentru ei şi alte mii. Spune adevărul, pe Allah!

Chipul lui Rakoczy oglindea bucuria, încântarea de a răsuci cuvintele şi a semăna dezbinarea care să-i nelinişteascâ.

— Acum Iranul este-n mâinile lui Khomeini, ale mullahilor lui şi ale Gărzilor Revoluţionare.

— E o minciună!

— Dacă asta-i adevărat, Bakhtiar e un om terminat. N-o să mai...

— Prostu' ăla neputincios nici măcar n-a-nceput! Rakoczy izbucni în râs. Ayatolahul Khomeini a băgat spaima în generali şi-acum o să le ia şi gâturile, ca să termine treaba cum trebuie.

— Atunci războiul s-a terminat!

— A, războiul, se întunecă Rakoczy. Da, pentru unii.

— Da, aruncă Erikki o nadă, şi dacă ceea ce spui e adevărat, s-a terminat şi cu tine, cu tudehii, cu toţi marxiştii. Khomeini o să vă măcelărească pe toţi.

— O, nu, căpitane, Ayatolahul a fost sabia care l-a distrus pe Şah, dar poporul a ţinut sabia.

— El şi mullahii lui şi poporul o să vă distrugă. E la fel de înverşunat anticomunist ca şi antiamerican. Ar fi mai bine s-aştepţi să vezi ce-o să se-ntâmple şi să nu te minţi singur, nu crezi? Khomeini e un om practic şi-i place să se bucure de putere, orice ar spune el acum.

Petikin o văzu pe Azadeh albindu-se la faţă şi simţi aceeaşi undă îngheţată.

— Şi kurzii? întrebă răguşit. Cum e cu ei? Rakoczy se-aplecă înainte cu un zâmbet ciudat.

— Sunt kurd, orice ţi-ar spune finlandezul despre sovietici şi KGB. Poate să dovedească ce spune? Sigur că nu! cât despre kurzi, Khomeini o să încerce să ne strivească – dacă i se îngăduie – laolaltă cu toate minorităţile tribale sau religioase. Şi străinii, şi burghezia, latifundiarii, zarafii, sprijinitorii Şahului şi, adăugă el batjocoritor, oricine nu va accepta interpretarea dată de el Coranului. Şi, dacă i se îngăduie, ticălosul va vărsa râuri de sânge în numele Dumnezeului său – al lui, nu Cel Adevărat şi Unic!

Aruncă o privire iute în jos pe fereastră, încercând să se orienteze, apoi adăugă şi mai sardonic:

— Această eretică sabie a lui Allah a servit scopului său şi acum o să fie transformată în brăzdar de plug şi îngropată.

— Vrei să spui – ucis, zise Erikki. – îngropat!

Din nou râsul.

— Voia Poporului.

Azadeh se trezi la viaţă şi încercă să-şi înfigă degetele în ochii lui, blestemându-l. El o prinse cu uşurinţă şi o ţinu la distantă, lăsând-o să se zbată zadarnic. Erikki privea cu chipul cenuşiu. Nu putea face nimic deocamdată.

— Potoleşte-te, spuse aspru Rakoczy. Tu, dintre toţi, ar trebui să doreşti să dispară ereticul. O să-l şteargă de pe faţa pământului pe Abdullah Han şi pe toţi Gorgonii, cu tine cu tot, dacă câştigă!

O împinse într-o parte.

— Poartă-te cum trebuie sau va trebui să te lovesc! Aşa e, tu ar trebui să-i doreşti cel mai tare moartea! Trase piedica pistolului mitralieră. Întoarceţi-vă, amândoi.

Se supuseră, urându-l pe om şi pistolul lui.

Periferia Teheranului se afla în faţa lor, cam la cincisprezece kilometri depărtare. Mergeau paralel cu drumul şi calea ferată, având Munţii Elbrus în stânga lor, apropiindu-se de oraş dinspre vest. Deasupra lor cerul era acoperit de nori grei, printre care nu răzbătea soarele.

— Căpitane, vezi pârâul pe care-l traversează şoseaua, podul?

— Da, îl văd, spuse Petikin, încercând să încropească un plan ca să-l doboare.

Şi Erikki se gândea la asta, socotind dacă s-ar fi putut răsuci destul de iute ca să-l înşface, însă se afla într-un loc nepotrivit pentru asta.

— Aterizează opt sute de metri către sud, în spatele măgurii aceleia. O vezi?

Nu departe de ea trecea un drum secundar care ducea la Teheran. Acolo circulaţia era mai rară.

— Da, şi după aia?

— După aia eşti liber, pentru o vreme.

Rakoczy râse şi-l împunse pe Petikin în ceafă cu ţeava Pistolului.

— Cu mulţumirile mele. Dar nu te mai întoarce, staţi cu faţa înainte amândoi şi nu desfaceţi centurile de siguranţă. Nu pierdeţi din vedere nici o clipă că vă supraveghez foarte atent. Când aterizezi, aterizează cum trebuie şi fără şmecherii şi când am să fiu departe, decolează! Dar nu te-ntoarce sau s-ar putea să mă sperii. Damenii speriaţi apasă pe trăgaci, înţelegi?

— Da.

Petikin cercetă locul de aterizare. Îşi aranja casca.

— Ţi se pare în regulă, Erikki?

— Da, ai grijă la troienele de zăpadă.

Erikki încercă să-şi ascundă nervozitatea din glas.

— Ar trebui să facem un plan.

— Cred că e prea deştept, Charlie!

— Poate doar dac-o face vreo greşeală. Numai una singură.

Aterizarea decurse bine şi simplu. Zăpada, biciuită de curenţii stârniţi de elice, se învolbură pe lângă ferestre.

— Nu vă întoarceţi!

Nervii bărbaţilor erau întinşi la maximum. Auziră uşa deschizându-se şi simţiră aerul rece. Apoi Azadeh tipă „Erikki!”

În ciuda ordinului, amândoi se răsuciră. Rakoczy era deja afară, trăgând-o pe Azadeh după el. Femeia izbea din picioare şi se zbătea, încercând să se agate de uşă, dar el o domina cu uşurinţă. Avea pistolul mitralieră agăţat de umăr. Instantaneu, Erikki smuci uşa din partea sa şi se strecură afară, trecu pe sub fuzelaj şi atacă. Ajunse prea târziu. O scurtă rafală la picioarele lui îl opri. Zece metri mai departe, în afara razei elicei, Rakoczy ţinea cu o mână pistolul mitralieră îndreptat către ei, cealaltă înfiptă cu putere în gâtul femeii.

Pentru o clipă Azadeh împietri şi ea, apoi îşi reînnoi eforturile, strigând şi ţipând, zbătându-se să ajungă la el, luându-l prin surprindere pe rus. Erikki făcu un salt. Rakoczy o înşfacă cu amândouă mâinile, o scutură violent, îmbrâncind-o puternic către Erikki, întrerupându-i saltul şi doborându-l la pământ odată cu ea. În aceeaşi clipă sări înapoi, se răsuci şi o rupse la fugă, apoi se întoarse din nou cu arma pregătită, cu degetul încordat pe trăgaci. Nu fu nevoie să apese, pentru că finlandezul şi femeia se aflau în genunchi, pe jumătate ameţiţi. În spatele lor, pilotul stătea pe locul lui. Erikki îşi reveni şi îşi trase protector soţia în spatele lui, pregătindu-se pentru un alt atac.

— Stai, strigă poruncitor Rakoczy, sau de data asta vă omor pe toţi. Stai! Trase o rafală de avertisment în zăpadă. Întoarceţi-vă la elicopterul! Amândoi.

Cu toate simţurile treze, Erikki îl privi suspicios.

— Plecaţi, sunteţi liberi, plecaţi!

Disperată şi înspăimântată, Azadeh se aruncă pe locul din spate. Erikki se întoarse încet, acoperind-o cu trupul lui. Cu mână fermă, Rakoczy păstră ţeava armei îndreptată către ei. Îl văzu pe finlandez aşezându-se pe tocul din spate, cu picioarele proptite de patină, lăsând uşa deschisă. Motoarele începură imediat să prindă viteză, elicopterul se ridică la o jumătate de metru de pământ, răsucindu-se încet ca să se-ntoarcă cu faţa spre el. Uşa din spate se închise. Inima începu să-i bată mai tare.

Acum, îşi zise, muriţi cu toţii sau trăim ca să ne înfruntăm altă dată? Clipa păru să dureze o veşnicie. Elicopterul se trase înapoi metru cu metru, o ţintă tentantă. Degetul lui se încorda uşor, dar nu apăsă mai tare. Câţiva metri încă şi elicopterul se răsuci, pornind înainte printre câmpurile de zăpadă, apoi se ridică spre înălţimi.

Bun, îşi zise, simţindu-se copleşit de oboseală. Ar fi fost mai bine dac-aş fi putut păstra femeia ca ostatică, dar n-are a face. Putem pune mâna pe fiica bătrânului Abdulllah Han mâine sau poimâine. Mai pot s-o aştept pe ea şi pe Yokkonen. Între timp, e de stăpânit o ţară şi de ucis nişte generali, mullahi şi ayatolahi. Şi mulţi alţi duşmani.

CAPITOLUL 19

Aeroportul Teheran; *ora 5*, *05 după-amiază*. McIver conducea prudent pe drumul care însoţea gardul de sârmă ghimpată de protecţie, îndreptându-se spre poarta ce dădea către aerogara de mărfuri. Drumul acoperit de zăpadă era alunecos şi necurăţat, temperatura chiar sub punctul de îngheţ, cerul acoperit şi mohorât şi până la căderea nopţii nu era mai mult de o oră. Privi din nou la ceas. Nu am prea mult timp, îşi zise, încă foarte enervat de închiderea biroului său, noaptea trecută, de către komiteh. Dis-de-dimineaţă încercase să se strecoare în clădire, dar era încă păzită, şi toate rugăminţile sale de a i se îngădui să verifice telexul se dovediseră infructuoase

— Afurisit popor, spusese Genny când el intrase cu paşi mari înapoi în apartament. Trebuie să facem ceva. Ce zici de George Talbot, ne-ar putea ajuta?

— Mă îndoiesc, dar merită încercat. Dacă Valik... Se întrerupsese.

— La vremea asta cred că Tom a făcut realimentarea şi trebuie să fie aproape de capăt. Oriunde o fi ăsta.

— Să sperăm, spusese ea ca într-o rugă tăcută. Să sperăm că se termină cu bine. Ai văzut vreun magazin deschis?

— Nici unul, Gen. O să avem supă la conservă şi o sticlă de bere la prânz.

— Îmi pare rău, berea s-a terminat.

Încercase să cheme prin radio Kowissul şi celelalte baze, dar nu primise nici un răspuns. Nu putuse să prindă nici BBC nici AFN. Ascultase în fugă inevitabila tiradă antiamericană de la Radio Iranul Liber din Tabriz şi închisese dezgustat aparatul. Telefonul era mort. Încercase să citească, dar nu reuşise, frământat de gândurile la Lochart, Petikin, Starke şi toţi ceilalţi, detestând să fie ţinut departe de biroul său şi de telex şi, pentru moment, să nu poată controla lucrurile. Nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Niciodată. Blestemat fie Şahul că a plecat şi a lăsat totul să se prăbuşească! Era minunat până acum. Orice problemă aveai, te duceai la aeroport, luai o cursă pentru Isfahan, Tabriz, Abadan, Fformuz, Al Shargaz, sau oriunde vroiai, apoi cu elicopterul restul drumului, încotro aveai chef. Câteodată Genny venea şi ea ca într-o excursie şi mâncau în aer liber şi beau bere rece ca gheaţa.

— 'Tu-le mama lor!

Chiar după prânz emiţătorul trosnise şi se trezise la viaţă. Fusese Freddy Ayre, de la Kowiss, care transmisese mesajul că reactorul avea să fie la aeroportul Teheran astăzi, în jurul orei cinci după-amiază venind de la Al Shargaz un ţinut independent aflat la o mie două sute de kilometri sud de Teheran, de cealaltă parte a Golfului, unde S-G avea un birou.

— A zis că are aprobare, Freddy? întrebase McIver înfierbântat.

— Nu ştiu. Tot ce au spus cei de acolo a fost: „ETA Teheran unu-şapte-zero-zero. Spune-i lui McIver, noi nu putem să-l contactăm”. Şi a repetat de câteva ori.

— Cum stau lucrurile pe la tine?

— Cinci cu cinci. Starke e încă la Bandar-e Delam şi n-am avut alt contact cu ei decât pe fugă, acu' o juma' de oră.

— Rudi a transmis?

— Da.

McIver încercase să păstreze un ton neutru.

— Da. Păstrează legătura şi cu el şi cu noi. Ce s-a întâmplat azi-dimineaţă cu operatorul tău radio? Te-am 'chemat câteva ceasuri fără vreo scofală.

Urmase o pauză prelungă.

— E reţinut.

— Pentru ce dracu'?

— Nu ştiu, Mac... căpitane McIver. Îţi raportez de îndată ce aflu. De asemenea îndată ce îl trimit înapoi la Bandar-e Delam pe Marc Dubois. Da'... ei, aici e puţin mai delicat. Am fost toţi consemnaţi la bază. Aici în turn avem o simpatică şi amabilă santinelă înarmată, toate zborurile sunt anulate, cu excepţia unui CASEVAC, şi chiar şi atunci ni s-a ordonat să luăm gărzi cu noi şi n-avem autorizarea să depăşim în zbor zona noastră.

— Pentru ce toate astea?

— Nu ştiu. Prea stimatul comandant al bazei, colonelul Peshadi, m-a asigurat că numai astăzi, eventual şi mâine. La ora cincisprezece şi şaisprezece am primit un scurt mesaj de la căpitanul Scragger, aflat în zbor cu Charlie Eco Zulu Zulu – charter special pentru Bandar-e Delam.

— De ce dracu' se duce acolo?

— Nu ştiu, sir. Bătrânu' Ser... Căpitanul Scragger zicea că a fost solicitat de de Plessev la Siri. Eu, ăă... nu cred că mai avem prea mult timp. Amabila noastră santinei-începe să se enerveze, dar dacă poţi să trimiţi aici avionu? Peshadi spune că o să-i aprobe aterizarea. Am să-ncerc s-o trimit pe Manuela de-aici, dar nu te-aştepta la pre mult. E nervoasă ca un iepure vârât într-o cuşcă plină cu vulturi fiindcă n-are veşti de la Starke.

— Pot să-mi închipui. Spune-i că eu o trimit pe Gen. Acum am terminat. Dumnezeu ştie cât o să-mi ia să ajung la aeroport.

Se întorsese către Genny:

— Gen, împachetează...

— Ce vrei să iei cu tine Duncan? întrebase ea dulce.

— Nu eu plec, tu pleci!

— Nu fi prost, dragule, dacă vrei să ajungi la vreme la avion, ar trebui să te grăbeşti. Dar, te rog, ai grijă şi nu uita fotografiile! A, că veni vorba, am uitat să-ţi spun că în timp ce tu încercai să intri în birou, Şeherazada a trimis unul dintre servitorii ei până aici ca să ne cheme la cină.

— Gen, pleci cu avionul şi bas ta!

Cearta se încheiase cât ai clipi din ochi. El plecase şi se folosise de drumurile lăturalnice, căci cele mai multe dintre drumurile principale erau

blocate de furnicare de oameni. De fiecare dată când fusese oprit ridicase fotografia lui Khomeini pe al cărui revers scria în farsi „Trăiască Ayatolahul” şi i se făcea semn să treacă. Nu văzuse nici un soldat, nici un jandarm sau poliţai, aşa că n-avusese nevoie să scoată fotografia Şahului, sub care scria „Trăiască Gloriosul Iran”. Totuşi avusese nevoie de două ore şi jumătate pentru un drum care în mod normal i-ar fi luat o oră, cu fiecare minut din ce în ce mai îngrijorat că ar fi putut ajunge prea târziu. Însă avionul nu era pe nici una dintre cele două piste paralele, nici pe platforma de beton din aerogara de mărfuri şi nici lângă clădirea terminalului din partea cealaltă a câmpului.

Aruncă din nou o privire la ceas: 5, 17. Încă o oră de lumină. Nu se grăbeşte deloc, îşi spuse: Măcar de-ar ajunge! Dumnezeu ştie, s-ar fi putut întoarce înapoi lângă clădirea terminalului se aflau trase câteva reactoare civile. Unul dintre ele, un '747 al Royal Iran Air, era o

epavă răsucită, distrusă de foc. Celelalte păreau în regulă. Se afla prea departe ca să le vadă însemnele, dar între ele trebuia să fie cel al Alitaliei – Paula Giancani locuia încă la ei şi Nogger Lane îşi făcea mult de lucru în preajma ei. Drăguţă fata asta, îşi zise absent.

Ajunse în faţa porţii ce dădea către aerogară de mărfuri şi depozite. Depozitul era închis de miercuri, automat joi şi vineri, zilele sfinte ale mahomedanilor şi weekendul iranian – şi nu fusese cu putinţă să treacă pe acolo sâmbătă sau duminică, nici el, nici altcineva din personalul lui iranian. Poarta era deschisă şi nepăzită.

Se strecură în curte. Chiar în faţă se afla vama de mărfuri şi peste tot bariere şi panouri în engleză şi farsi – ”INTRAREA INTERZISA. INTRARE. IEŞIRE. TRECEREA OPRITĂ” – şi simbolurile diferitelor companii internaţionale de transport şi elicoptere care aveau birouri permanente aici. De obicei era aproape imposibil să intri cu maşina în curte. Acolo era de lucru zi şi noapte pentru aproape cinci sute de oameni care trebuiau să manipuleze enormele cantităţi de bunuri militare şi civile ce se revărsau în Iran în schimbul unei părţi din cele nouăzeci de milioane de dolari din venitul zilnic obţinut pe petrol. Acum însă, toată zona era pustie. Sute de lăzi de lemn şi carton, de toate mărimile, zăceau împrăştiate în zăpadă, multe deschise şi jefuite, cele mai multe sfărâmate şi amestecate cu zăpadă. Câteva autoturisme şi camioane abandonate în paragină şi un camion incendiat. Urme de gloanţe în caroserii.

Poarta de la vamă, care închidea accesul către pistă, era închisă şi se ţinea într-o singură balama. De ea se afla prinsă o placardă pe care sta scris în engleză şi farsi: INTRAREA OPRITĂ FĂRĂ APROBAREA VĂMII”. Aşteptă, apoi claxona şi aşteptă din nou.

Nu-i răspunse nimeni, aşa că ieşi, deschise larg poarta şi se întoarse la maşină. La câţiva metri de partea cealaltă opri, închise poarta la loc, apoi îndreptă automobilul către depozitele S-G, baraca birourilor şi hangarele

alăturate atelierului de reparaţii, care puteau adăposti patru '212 şi cinci 206 şi unde acum se găsea trei 206 şi un'212.

Spre uşurarea lui, uşile principale erau încă închise şi încuiate. Se temuse că depozitele şi hangarul ar fi putut fi sparte şi jefuite sau distruse. Era principalul lor depozit pentru piese de schimb şi reparaţii în Iran. În inventarul său se aflau piese şi scule pentru reparaţii de peste două milioane de dolari, laolaltă cu propriile lor pompe de alimentare cu benzină şi rezervoare subterane care conţineau o foarte secretă rezervă de vreo zece mii de litri de carburant pentru elicoptere, pe care McIver o „pierduse” când începuseră necazurile.

Scrută cerul cu privirea. Vântul îi spuse că avionul avea să aterizeze dinspre vest, pe Pista 29 Stângă, dar încă nu se vedea nici urmă de el. Descuie uşa, o închise în urma lui şi trecu grăbit prin holul îngheţat către biroul principal şi telex. Era închis.

— Idioţi blestemaţi! murmură.

Ordinele în vigoare spuneau că telexul trebuia să stea permanent deschis. Când îi dădu drumul, nu se întâmplă nimic. Încercă întrerupătoarele de la becuri, dar nici ele nu se aprinseră.

— Afurisită ţară!

Nemulţumit, merse până la radio-emiţătoare şi le deschise pe amândouă – UHF şi VHF. Ambele se puteau alimenta de la baterii în caz de urgenţă. Zumzetul lor îl reconforta.

— Eco Tango Lima Lima, rosti limpede, clar în microfon literele de înregistrare a aparatului – ETLL. Aici McIver, mă auziţi?

— Eco Tango Lima Lima. Sigur că da, bătrâne, primi deîndată răspunsul laconic. Suntem cam singuri aici sus. Tot chemăm de o juma' de oră. Unde eşti?

— La biroul de mărfuri. Iartă-mă, Johnny, spuse, recunoscând vocea căpitanului-pilot al avionului lor. A fost al dracului de greu s-ajung aici, acum am sosit. Unde sunteţi?

— La douăzeci şi şapte de kilometri sud – chiar în ciorbă – trecem de nouă mii pe approach-ul obişnuit. Ne aşteptăm să ajungem pe Pista 29 Stânga. Ce se-ntâmplă, Mac? Nu putem prinde turnul de la Teheran. De fapt, n-am primit nici măcar un răspuns de când am intrat în spaţiul aerian iranian.

— Sfinte Dumnezeule! Nici de la radarul din Kish?

— Nici de la ei, bătrâne! Care-i treaba?

— Nu ştiu. Turnul a lucrat ieri până pe la miezul nopţii, militarii ne-au dat liber pentru un zbor către sud.

McIver era surprins ştiind că radarul de la Kish era tare tipicar în privinţa traficului aerian intern şi extern, în special a zborurilor care traversau Golful.

— Întregul aeroport e pustiu şi te cam ia cu fiori. Venind încoace am dat de o mulţime de lume prin tot oraşul. Câteva puncte de control pe şosea, dar nimic ieşit din comun. Nici încăierări, nici altceva.

— Ceva probleme cu aterizarea?

— Mă îndoiesc că funcţionează vreunul dintre aparatele de control, dar plafonul de nori e cam pe la o mie trei sute şi vizibilitatea cam şaizprezece kilometri. Pista pare în regulă.

— Ce crezi?

McIver cântări toate elementele pro şi contra unei aterizări fără asistenţa sau aprobarea turnului de control.

— Aveţi destul combustibil pentru drumul de întoarcere?

— O, da. N-aveţi cum să ne alimentaţi?

— Doar în caz de urgenţă, până una-alta.

— Am intrat în stratul de nori la o mie cinci sute şi vă am la vedere.

— Okay, Eco Tango Lima Lima. Vântul bate din est cam cu zece noduri. Normal aţi ateriza pe 29 Stânga. Baza militară pare închisă şi pustie, aşa că n-ar trebui să mai fie şi alte zboruri. Toate zborurile civile interne sau externe au fost anulate. Vă sugerez să faceţi o trecere şi dacă vi se pare în regulă să veniţi direct. Nu vă mai pierdeţi vremea pe sus, prin jur sunt prea mulţi glumeţi cărora le place să apese pe trăgaci. Imediat ce aţi aterizat, întoarceţi şi pregătiţi-vă pentru o decolare rapidă, în caz ca e nevoie. O să vă ies în întâmpinare cu maşina.

— Eco Tango Lima Lima.

Îşi scoase batista şi-şi şterse palmele şi fruntea, dar când se ridică simţi inima răsucindu-i-se în piept: în uşa deschisă stătea un ofiţer al vămii cu mâna sprijinită neglijent pe pistolul din toc. Uniforma îi era pătată şi şifonată şi faţa rubicondă spuzită de ţepii unei bărbi nerase de trei sau patru zile.

— Oh, spuse McIver luptându-se să pară calm, salaam aga – vă salut, Excelenţă.

Nu-l recunoscu ca pe unul dintre obişnuiţii biroului. Omul îşi mişcă ameninţător pistolul în toc şi privirile-i alergară de la McIver către emiţător şi înapoi. Cu opintiri, pentru că vorbea prea puţin persana, spuse:

— Inglissi me dania aga? Be-bahk-shid man zaban-e shoma ra khoob nami-danan. Vorbiţi englezeşte, domnule? Vă rog să mă iertaţi, dar eu nu vorbesc limba domniei-voastre.

Ofiţerul mârâi.

— Ce faci aici? spuse într-o engleză stâlcită, lăsând să i se vadă dinţii pătaţi de tutun.

— Sunt... sunt căpitanul McIver, şeful S-G Helicoptere, răspunse el prudent şi rar. Verific doar telexul şi aştept un avion care trebuie să sosească.

— Avion!? Ce avion?

În momentul acela aparatul trecu la trei sute de metri deasupra aeroportului. Vameşul ieşi grăbit afară pe tarmac, urmat îndeaproape de McIver. Văzură liniile plăcute, curate, ale reactorului bimotor profilându-se pe norii de culoarea mâlului şi-l urmăriră câteva clipe lansându-se în picaj într-un viraj abrupt, ca să se înscrie la aterizare.

— Ce avion? Ei?!

— E avionul nostru obişnuit, avionul obişnuit de la Al Shargaz. Numele îl făcu pe om să izbucnească într-o explozie de invective.

— Be bahk shid nana dhan konan

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

— Nu aterizare... Nu aterizare, înţelegi?

Omul arătă furios de la avion către birou, la emiţător.

— Spune avion!

McIver dădu din cap liniştit, fără să se simtă câtuşi de puţin liniştit şi-i făcu semn să intre. Numără zece mii de riali – cam o sută zece dolari, şi-i oferi.

— Ei. Vă rog acceptaţi taxa de aterizare – bani de aterizare.

Omul revărsă o altă ploaie în farsi.

McIver puse banii pe masă, apoi trecu pe lângă el în magazie. Descuie o uşă. În mica încăpere, puse acolo chiar pentru acest scop, se găseau tot felul de resturi de piese şi trei bidoane de tablă cu benzină, de câte douăzeci de litri fiecare. Ridică unul şi-l puse în afara uşii, amin-tindu-şi ce-i spusese generalul Valik: peşcheşul nu e mită, ci un dar şi un bun obicei iranian. După o secundă se hotărî să plece din uşă, dar o lăsă deschisă. Trei bidoane puteau să fie mai mult decât o garanţie că nu se va ivi vreo problemă.

— Bebahk shid, aga – vă rog să mă scuzaţi, domnule. Apoi adăugă în englezeşte:

— Trebuie să mă întâlnesc cu şefii mei.

Ieşi afară din clădire şi urcă în maşină fără să privească înapoi.

— Ticălos afurisit, gata să fac un infarct, murmură, apoi îl dădu uitării şi conduse maşina până pe pista de parcare, către punctul de oprire.

Zăpada nu era mai adâncă de câţiva centimetri şi nu prea rea. Singurele urme erau cele lăsate de maşina lui şi pista principală era la fel de virgină. Vântul se înteţise, amplificând senzaţia de frig. Nu-l băgă în seamă, concentrându-se asupra avionului. Aparatul făcu un viraj strâns, cu trenul de aterizare coborât şi flapsurile scoase, planând uşor lateral, cu pricepere, ca să piardă din înălţime şi să scurteze distanţa de apropiere.

John Hogg semnaliza cu luminile de poziţie şi coborî aparatul, lăsându-l să ruleze până se aşeză în siguranţă pe sol şi abia atunci, cu mare precauţie, începu să folosească frânele. Se întoarse pe pista de parcare şi mări puterea motoarelor ca să ajungă până la McIver. Lângă prima alee de acces opri. Până când McIver ajunse lângă fuzelaj, uşa fu deschisă, scara coborâtă şi John Hogg

îl aştepta la piciorul ei, într-o scurtă matlasată, bâtând din picioare ca să nu îngheţe.

— Salut, Mac! strigă

Era un bărbat îngrijit, subţiratic, cu o faţă smeadă şi mustaţă.

— Mă bucur să te văd. Hai înăuntru, o să-ţi fie mai cald!

— Bună idee.

McIver opri motorul şi-l urmă în sus, pe trepte. În interior domnea o căldură plăcută, luminile erau aprinse, cafeaua pregătită, ziarele londoneze în-rastelul lor. McIver ştia că avea să găsească vin şi bere în frigider, o toaletă cu scaun şi hârtie moale în spate – din nou civilizaţia. Flutură mâna către copilot.

— Mă bucur atât de mult să te văd, Johnny! Rămase cu gura căscată.

Aşezat într-unui dintre scaunele rabatabile ale avionului de opt locuri, cu faţa luminată de un zâmbet, stătea Andrew Gavallan.

— Hello, Mac!

— Dumnezeule! Dumnezeule, Chinezoiule! cât mă bucur să te văd, spuse McIver dându-i un ghiont. Ce dracu faci? De ce nu mi-ai spus cavii? Ce-a fost în capul tău?

— Încetişor, flăcăule! Cafea?

— Dumnezeule, da. McIver se aşează în faţa lui.

— Ce face Maureen? Dar micuţa Electra?

— Grozav – nemaipomenit! Se apropie cea de-a doua zi de naştere a ei şi-i deja o teroristă. M-am gândit că ar fi bine să schimbăm o vorbă, aşa că mi-am luat catrafusele şi iată-mă.

— Nu pot să-ţi spun cât de mult mă bucur. Arăţi grozav, spuse McIver şi aşa şi era.

— Mulţumesc, flăcăule. Nici tu nu stai aşa rău. Ce mai faci? De-adevăratelea, Mac, întrebă Gavallan ceva mai apăsat.

— Excelent.

Hogg aşează cafeaua în faţa lui McIver şi alături de ea un păhărel de whisky pentru el şi un altul pentru Gavallan.

— Ah, mulţumesc Johnny, spuse McIver luminându-se la faţă. Sănătate!

Ciocni paharul cu Gavallan şi înghiţi alcoolul, mulţumit.

— Sunt îngheţat ca întruchiparea milei. Abia am scăpat dintr-o ciocnire cu un afurisit de la vamă. De ce-ai venit? Vreo problemă, Andy? O, da ce-i cu avionul? Şi revoluţionarii şi loialiştii sunt foarte sensibili. Oricare dintre ăştia ar putea sosi în forţă să ţi-l confişte.

— Johnny Hogg ţine un ochi deschis în partea asta. O să vorbim într-un minuţel şi de problemele mele. Dar am hotărât că ar fi mai bine să vin şi să văd cu ochii mei. Avem prea multe în joc acum, aici şi afară, cu toate contractele şi aparatele astea noi pe cale de a sosi. X 63 ar da lovitura, Mac! Nu poate fi ceva mai bun.

— Minunat, când le primim?

— La anul. Îţi spun mai multe despre asta mai încolo. Acum, pentru mine Iranul este prioritatea numărul unu. Trebuie să punem la cale ceva planuri în caz de urgenţă, cum să ţinem legătura şi toate astea. Ieri am pierdut ore întregi în Al Shargaz încercând să obţin o aprobare iraniană pentru Teheran, dar n-am avut succes, chiar şi ambasada lor era închisă. Am fost personal la clădirea lor, Al Mulla, dar era închisă că nici musca nu putea intra acolo. L-am pus pe reprezentantul nostru să sune acasă la ambasador, dar acesta ieşise să prânzească în oraş toată ziua! până la urmă am fost la Controlul Aerian de aşteptăm, dar până la urmă i-am dus cu vorba şi mi-au dat aprobarea de decolare doar ca să tragem o fugă – şi uite-mă aici. Mai întâi, care e situaţia operaţiunilor noastre la Al Shar?

McIver îi istorisi ce ştia. Lui Gavallan i se risipi cea mai mare parte a bunei dispoziţii.

— Deci Charlie a dispărut, Tom Lochart îşi riscă chiar capul şi toate afacerile noastre din Iran – prosteşte sau vitejeşte, depinde cum priveşti lucrurile, Duke Starke e în Bandar-e Delam cu Rudi, Kowissul e în stare de asediu şi am fost aruncaţi afară din birourile noastre.

— Da, spuse morocănos McIver, am autorizat zborul lui Tom...

— Aş fi făcut acelaşi lucru, probabil, dacă aş fi fost acolo, deşi nu-i o scuză pentru primejdia în care e vârât – el, noi, sau amărâtul ăla de Valik cu familia lui. Dar aşa e, SAVAK e o chestie prea împuţită pentru a place cuiva.

Gavallan era evident zguduit, deşi nu lăsa să se vadă nimic pe faţă.

— Ian a avut din nou dreptate.

— Ian? Dunross? L-ai văzut? Ce face bătrânul pişicher?

— M-a sunat din Shanghai. Îi istorisi ce aflase.

— Care sunt ultimele ştiri în privinţa situaţiei politice de aici?

— Ar trebui să ştii mai multe decât mine. Aici primim veşti adevărate numai prin BBC şi VOA. Încă nu sunt ziare de nici un fel şi circulă doar zvonuri, continuă McIver, gândindu-se de fapt la vremurile bune pe care le petrecuse cu Dunross în Hong Kong.

Îl învăţase să piloteze un mic elicopter cu un an înainte de a i se alătura lui Gavallan la Aberdeen şi, deşi nu se întâlneau prea des, lui McIver îi făcuse nespusă plăcere compania celuilalt.

— Bakhtiar e încă sus, cu armata în spatele lui, dar Bazargan şi Khomeini îl muşcă de buci... O, drace, am uitat să spun, Boss Kyabi a fost ucis.

— Iisuse Christoase, asta-i groaznic! De ce?

— Nu ştim de ce, sau cum, sau de cine. Ne-a spus Freddy Ayre.

— Mă iertaţi că vă-ntrerup, sir, se auzi în difuzoare vocea placida a lui Hogg cu o notă de grabă, dinspre terminal vin către noi trei maşini încărcate ochi cu arme şi oameni.

Amândoi bărbaţii priviră afară prin micile ferestre rotunde. Se zăreau maşinile. Gavallan ridică binoclul şi-l îndreptă către ele.

— Cinci sau şase oameni în fiecare maşină. Pe locul din faţă din prima maşină e un mullah. Oamenii lui Khomeini.

Atârnă binoclul de gât şi ieşi repede de pe locul lui.

— Johnny!

Hogg era deja la uşă.

— Da.

— Planul B.

Imediat Hogg ridică degetul mare în sus şi în aceeaşi clipă mări puterea motoarelor, în timp ce Gavallan se zbătea să se strecoare într-o scurtă îmblănită şi ridică din fugă un mic sac de călătorie.

— Hai, Mac.

O porni înaintea lui în jos pe trepte, sărind câte două odată. McIver îl urmă imediat. În clipa în care ajunseră jos, treptele fură trase înapoi, uşa închisă, motoarele îşi măriră turaţia şi aparatul se îndepărtă, prinzând viteză.

— Întoarce-te cu spatele către maşini, Mac! Nu te uita la ei, uită-te la avionul care pleacă.

Totul se petrecuse atât de iute, încât McIver abia avusese timp să îşi tragă fermoarul scurtei. Una dintre maşini se desprinse din grup ca să intercepteze avionul, dar acum acesta îşi lua avânt pe pistă. În câteva secunde se ridică şi fu departe. Se întoarseră către maşinile ce se apropiau.

— Şi-acum, Andy?

— Asta depinde de comitetul de primire.

— Ce dracu' era „Planul B”?

— Ceva mai bun decât planul C, flăcăule. Asta însemna ori la bal ori la spital. Planul B: eu ies, Johnny decolează imediat şi nu spune nimănui că a trebuit să plece în grabă, mâine la aceeaşi oră se întoarce, dacă n-are contact vizual sau radio, atunci Johnny sare o zi şi vine cu o oră mai devreme şi tot aşa, timp de patru zile. După care stă pe coadă în Al Shargaz şi aşteaptă alte instrucţiuni

— Planul A?

— Asta dacă am fi putut rămâne în siguranţă peste noapte – el de pază în avion, eu cu tine.

Maşinile se opriră scrâşnind din frâne. Mullahul şi Gărzile Verzi îi înconjurară cu armele îndreptate către ei, toată lumea vociferând. Brusc, Gavallan mugi „Allah-u Akbar!” şi toţi se opriră descumpăniţi. Îşi ridică foarte teatral pălăria către mullah, înarmat şi el ca şi ceilalţi, şi scoase un document scris în farsi ce arăta foarte oficial şi care avea un sigiliu greu, din ceară roşie, în partea de jos. Îl înmână mullahului.

— Este permisul de aterizare la Teheran, de la noul ambasador al Iranului la Londra, îi spuse senin lui McIver, în timp ce ceilalţi oameni se înghesuiau în

jurul mullahului, holbându-se la hârtie. M-am oprit în drum la Londra ca să-l iau. Spune că sunt un VIP într-o problemă oficială şi pot să vin şi să plec fără oprelişti.

— Cum dracu' ai reuşit asta? întrebă McIver admirativ.

— Cu multă influenţă, flăcăule! Influenţă şi un mare heungyau, adăugase, prudent, echivalentul peşcheşului în cantoneză.

— Ai să vii cu noi, rosti cu accent american un tânăr bărbos, aflat lângă mullah. Eşti arestat!

— Pentru ce, dragul meu domn?

— Aterizare ilegală, fără autorizaţie. Gavallan împunse hârtia cu degetul.

— Aici este autorizarea oficială de la propriul vostru ambasador la Londra. Trăiască revoluţia! Trăiască Ayatolahul Khomeini!

Tânărul şovăi, apoi traduse mullahului. Urmă un schimb furios de replici şi murmure din partea grupului.

— Voi veţi veni amândoi cu noi!

— Vă urmăm în maşina noastră. Haide, Mac, spuse Gavallan hotărât şi se urcă pe locul de lângă şofer.

McIver porni motorul. Pentru moment ceilalţi fură depăşiţi de situaţie, apoi cel care vorbea englezeşte şi un altul se strecurară în spate. Amândoi aveau câte un AK 47.

— Mergeţi la terminal! Voi arestaţi, în clădirea aerogării, lângă ghişeul imigrărilor, se aflau alţi inşi cu atitudini duşmănoase şi un funcţionar oficial de la imigrări, foarte nervos. McIver îi prezentă deîndată permisul de intrare în aeroport şi permisul de muncă, explicându-i cine erau el şi Gavallan şi cum lucrau sub contract pentru IranOil şi încercă să-i ducă cu vorba, dar i se făcu un semn poruncitor să tacă. Funcţionarul examina documentele şi paşaportul lui Gavallan cu multă meticulozitate şi fără grabă, în tot acest timp tinerii înghesuindu-i şi sufocându-i cu mirosul trupurilor lor. Apoi omul deschise geanta de voiaj a lui Gavallan şi scotoci brutal, dar nu conţinea decât aparatul de ras, o cămaşă de schimb, lenjerie şi pijamale şi o sticlă de whisky de un sfert. Sticla fu confiscată pe dată de unul dintre tineri, deschisă şi vărsată pe podea.

— Dew neh îoh moh, spuse suav în chineză Gavallan şi McIver aproape că se-necă. Sus cu revoluţia!

— Mullahul îl luă la întrebări pe funcţionar şi putură să vadă spaima pe chipul omului. Într-un târziu, tânărul care vorbea englezeşte spuse:

— Autorităţile vor păstra acte şi paşaport şi voi explicaţi mai mult mai târziu.

— Am să-mi păstrez paşaportul, spuse Gavallan blând.

— Autorităţile păstrează! Duşmanii poporului vor suferi. Cei care încalcă legea, aterizări ilegale şi veniri aici, vor suferi pedeapsa islamică. Excelenţa Sa vrea să ştie cine în avion cu voi.

— Doar echipajul meu de două persoane. Sunt pe lista ataşată aprobării pentru aterizare. Acum, paşaportul meu, vă rog! Şi acel document...

— Autorităţile păstrează! Unde stai?

McIver îşi dădu adresa. Tânărul traduse. Din nou urmă o discuţie înfierbântată.

— Trebuie să vă spun: acum avioanele voastre nu pot să zboare sau aterizări fără permise mai întâi. Toate avioanele Iranului... Toate avioanele acum în Iran aparţin statului şi...

— Avioanele aparţin proprietarilor de drept. Proprietarilor de drept, spuse McIver.

— Da, spuse tânărul, dispreţuitor. Statul nostru islamic e proprietar. Dacă nu place legi, pleacă! Pleacă Iran! Noi nu chemat la tine aici.

— Ah, dar greşeşti! Noi, cei de la S-G Helicopters, am fost invitaţi aici. Noi lucrăm pentru guvernul vostru şi am servit IranOil ani de zile.

Bărbatul scuipă.

— IranOil firma Şahului. Statul Islamic are petrolul, nu străinii. Voi curând arestaţi cu toţi ceilalţi pentru mare crimă: furat petrolul Iranului.

— Prostii! N-am furat nimic. Am ajutat Iranul să intre în secolul douăzeci. Am...

— Pleacă Iran dacă vrei, spuse din nou cel ce vorbea fără să-i dea atenţie. Acum toate ordinele vin de la Imamul Khomeini. El spune nu aterizări sau decolări fără îngăduinţă. De fiecare dată o gardă de la Khomeini merge cu fiecare avion. Înţelegi?

— Noi înţelegem-ce spuneţi, replică Gavallan politicos. Pot să vă rog să ne daţi asta în scris? Căci guvernul Bakhtiar s-ar putea să nu fie de acord.

Omul traduse şi se iscă un hohot general de râs.

— Bakhtiar s-a dus, spuse bărbatul printre hohote de râs. Potaia Şahului se ascunde. Se ascunde, înţelegi? Imamul este guvernul. El singur.

— Da, desigur, spuse Gavallan fără să-l creadă. Deci putem pleca?!

— Pleacă. Mâine prezentaţi autorităţi.

— Unde şi care autorităţi?

— Autorităţile Teheran.

Omul traduse pentru ceilalţi şi din nou toată lumea râse. Mullahul băgă în buzunar paşaportul şi celelalte documente şi plecă călcând apăsat, plin de importanţă. Gărzile îl însoţiră, luându-l cu ele şi pe asudatul ofiţer. Ceilalţi o porniră care încotro, în aparenţă fără ţintă. Câţiva rămaseră să-i privească, sprijiniţi de perete, fumând, cu carabinele militare agăţate neglijent de umăr. Clădirea era foarte friguroasă şi deosebit de goală.

— Are în mare măsură dreptate, ştii?

Gavallan şi McIver priviră în jur. Era George Talbot de la Ambasada Britanică, un bărbat scund, uscăţiv, de cincizeci şi cinci de ani, îmbrăcat într-un pardesiu gros şi pe cap cu o căciulă rusească de blană. Stătea în uşa biroului

vamal. Lângă el se afla un bărbat cam de şaizeci de ani, înalt, lat în umeri, cu ochi de un albastru palid, foarte duri, cu mustaţa cenuşie şi tunsă scurt, ca şi părul, îmbrăcat obişnuit – fular, pălărie şi un pardesiu vechi. Amândoi fumau.

— O, hello, George, mă bucur să te văd! Gavallan se îndreptă către el, întinzându-i mâna. Îl cunoştea de ani de zile, fuseseră şi în Iran şi în Malaya, unde lucrase Talbot mai înainte şi unde S-G avea de asemenea vaste operaţii de deservire a exploatărilor petroliere.

— De când eşti aici?

— Doar de câteva minute. Talbot strivi ţigara, tuşind absent.

— Hello, Duncan! Ei, grozavă bramburească, nu-i aşa?

— Da, aşa-i.

Gavallan aruncă o privire scurtă celuilalt bărbat.

— Ah, îmi dai voie să ţi-l prezint pe dl. Armstrong? Gavallan îi scutură mâna.

— Hello, spuse, întrebându-se unde îl mai văzuse şi cine era, măsurându-i căutătura fermă şi chipul aspru.

Cincizeci de lire pentru un nasture rupt că dacă-i american e de la CIA, se gândi.

— De la ambasadă? întrebă ca din întâmplare, ca să afle.

Omul zâmbi şi scutură din cap.

— Nu, sir.

Îşi ascuţise auzul, dar nu putu să identifice accentul – englezesc sau american. Poate fi şi unul şi altul.

Sau canadian, se gândi. E greu de spus după două cuvinte

— Cu treburi oficiale pe-aici? întrebă McIver.

— Da şi nu.

Talbot se îndreptă cu paşi mari către uşa care ducea spre pista aeroportului, unde se afla parcată maşina lui McIver, îndepărtându-i de urechi iscoditoare.

— De fapt, în clipa în care am auzit apropiindu-se reactorul vostru, noi, ăăă, ne-am grăbit încoace sperând că ai putea să iei nişte, ăăă, cum să zic, nişte misive pentru guvernul Majestăţii Sale. Ambasadorul v-ar fi mai mult decât recunoscător. Dar, ei bine, am ajuns aici chiar la vreme ca să vă vedem avionul decolând. Păcat!

— Aş fi bucuros să vă ajut oricum, spuse Gavallan la fel de încet. Poate mâine?

Văzu brusc schimbul de priviri dintre cei doi bărbaţi şi se întrebă încă o dată ce i se părea a nu fi în regulă.

— E cu putinţă, domnule Gavallan? întrebă Armstrong.

— E cu putinţă.

Gavallan hotărî că era englez, deşi nu în întregime. Talbot zâmbi şi tuşi fără să bage de seamă.

— O să plecaţi cu sau fără aprobare iraniană, permis oficial sau paşaport?

— Eu... hm... am într-adevăr o copie a acelui document şi un alt paşaport. Am cerut oficial unul de rezervă în cazul unei astfel de eventualităţi.

Talbot oftă.

— Neobişnuit, dar înţelept. O, apropo, mi-aş dori tare mult o copie a permisului de aterizare oficial pe care-l ai.

— Poate că nu-i o idee atât de bună – oficial. Nu poţi şti niciodată la ce şarlatanii pot recurge unii oameni în zilele astea.

Talbot râse, după care zise:

— Dacă, ăă... pleci mâine, am aprecia foarte mult dac-ai fi atât de bun să-l iei pe domnul Armstrong cu dumneata, bănuiesc că Al Shargaz este ţinta.

Gavallan şovăi.

— E o cerere oficială? Talbot zâmbi.

— Oficial neoficială.

— Cu sau fără aprobare iraniană, permis sau

— Eşti perfect îndreptăţit să întrebi asta. Garantez că hârtiile domnului Armstrong vor fi în perfectă regulă.

Adăugă, evident pentru a încheia conversaţia:

— Aşa cum atât de bine ai subliniat, în zilele noastre unii oameni nu cunosc nici o măsură când e vorba de şarlatanii.

Gavallan dădu din cap.

— Foarte bine, domnule Armstrong. Eu am să fiu cu căpitanul McIver. Depinde de dumneata să dai de noi. Cel mai devreme, ETD ar fi aici în jur de cinci după-amiazâ, dar n-am să aştept după dumneata. E-n regulă?

— Mulţumesc, sir.

Gavallan ascultă din nou atent, dar tot nu se putu hotărâ.

— George, la începutul discuţiei spuneai de piticania arogantă „Are dreptate, ştii? ”. Dreptate în privinţa cui? Că acum trebuie să descopăr şi să mă prezint cine ştie cărei autorităţi necunoscute din Teheran?

— Nu, că Bakhtiar a demisionat şi se-ascunde. Amândoi bărbaţii rămaseră cu gurile căscate.

— Sfinte Dumnezeule! Eşti Sigur?

— Bakhtiar a demisionat oficial cu câteva ore în urmă şi, foarte înţelept din partea lui, a dispărut.

Vocea lui Talbot era moale şi calmă, iar fumul de ţigară îi puncta cuvintele.

— De fapt situaţia a devenit dintr-o dată destul de delicată. De aici şi... ăăă... neliniştea noastră în privinţa hm... cum să zic... În sfârşit, să lăsăm asta. Noaptea trecută, Şeful Statului Major, generalul Ghara-Baghi, sprijinit de ceilalţi generali, a ordonat tuturor trupelor să se întoarcă înapoi în cazărmi, declarând că forţele armate erau acum neutre şi prin asta lăsându-l fără apărare pe primul lor ministru legal şi statul în mâinile lui Khomeini.

— Neutre? îl îngână Gavallan neîncrezător. Asta-i imposibil! Imposibil, e ca şi cum s-ar sinucide!

— Sunt de acord, dar e-adevărat.

— Christoase!

— Desigur, numai o parte din unităţi se vor supune altele vor lupta, continuă Talbot. Fără îndoială, poliţia şi SAVAK nu sunt afectate, ei n-o să se lase, deşi bătălia lor va fi pierdută până la urmă. Insha Allah, bătrâne. până atunci vom înota în sânge până la genunchi, stai liniştit.

McIver întrerupse tăcerea.

— Dar dacă Bakhtiar... asta nu-nseamnă că s-a terminat? S-a terminat, spuse din ce în ce mai înfierbântat, războiul civil s-a terminat, să-i mulţumim Domnului pentru asta! Generalii au oprit adevărata baie de sânge, cea mare. Acum putem cu toţii să revenim înapoi la normal. Necazurile au luat sfârşit!

— Oh, nu, dragul meu prieten, spuse şi mai liniştit Talbot, necazurile abia au început.

CAPITOLUL 20

La sonda Bellissima; *ora 6*, *35 seara*. Apusul de soare era superb, norii tiviţi cu roşu, jos, deasupra orizontului, cerul limpede, curat, luceafărul de seară strălucitor iar secera lunii neştirbită. Dar era foarte frig acolo, la peste patru mii de metri, şi deja se întunecase către est, iar Jean-Luc identificase cu greu elicopterul care se apropia.

— Uite-l că vine, Gianni! strigă el către sondor. Asta avea să termine cea de-a treia tură a lui Scot Gavallan.Toată lumea, sondori, bucătari, muncitori, trei pisici şi patru câni, inclusiv un canar aparţinându-i lui Gianni Salubrio – fuseseră deja transportaţi în siguranţa la sonda Rossa. Excepţie făceau Gianni, Pietro şi alţi doi oameni care încă mai erau ocupaţi cu închiderea sondei şi Mario Guineppa, care ţinuse să rămână până la capăt, în ciuda insistenţelor lui Jean-Luc.

Jean-Luc păstră un ochi îngrijorat îndreptat către troianul de zăpadă care atârna deasupra şi care trosnea din când în când, făcându-l să simtă fiori pe şira spinării. Când elicopterul se întorsese prima dată, toată lumea îşi ţinuse răsuflarea, înspăimântată de zgomot, deşi Pietro îi asigurase că erau doar palavre: numai dinamita putea să pornească o avalanşă sau Dumnezeu. Şi atunci, ca şi cum ar fi vrut să dovedească că se înşeală, troianul se mişcase din nou, doar puţin, dar îndeajuns ca să le oprească respiraţia celor care încă mai rămăseseră la sonde.

Pietro închise ultimul întrerupător şi turbinele generatoarelor Diesel începuseră să-şi încetinească rotaţia. Îşi şterse obosit fruntea, lăsând pe ea o urmă de ulei. Îl dureau spatele şi mâinile din pricina poziţiei şi a frigului, dar

puţul era închis şi asigurat cât de bine putuse. Zări deasupra prăpastiei elicopterul începând o manevră prudentă de apropiere.

— Să mergem, spuse în italiană către ceilalţi. Nu mai putem face altceva pe-aici. Nimic altceva decât să aruncăm dracului în aer rahatul ăla care atârnă deasupra noastră.

Ceilalţi îşi făcură nervoşi cruce şi porniră tropăind prin zăpadă către platforma elicopterului, lăsându-l singur. Privi în sus către creastă.

— Parc-ai fi vie, murmură. Un monstru împuţit gata să se rostogolească ca să mă-nghită pe mine şi sonda mea. Dar n-ai s-o faci, târfă!

Intră în mica magazie de dinamită şi luă cele două încărcături de explozibil pe care le pregătise – şase batoane de dinamită în fiecare, legate în jurul unei capse cu un fitil de treizeci de secunde. Le puse cu grijă într-o geantă mică, împreună cu o brichetă şi o cutie de luminări de rezervă.

— Sfântă Fecioară, se rugă simplu, fă ca blestemăţiile astea să funcţioneze!

— Pietro, hei, Pietro!

— Vin, vin! E destul timp!

Ajuns afară, văzu faţa albă, ciupită de vărsat a lui Gianni.

— Ce se-ntâmplă?

— Guineppa. Mai bine hai să vezi.

Mario Guineppa zăcea pe spate, horcăind şi dând ochii peste cap. Jean-Luc se afla lângă pat, ţinându-l de încheietura mâinii.

— Bate când iute... când de-abia pot să-l simt, spuse nelinişti t.

— Mario a trecut printr-un control medical serios acum patru săptămâni. Cel anual. Cardiogramă, totul. Foarte serios. A ieşit perfect! Pietro scuipă pe podea. Doctorii!

— A fost prost c-a insistat să rămână, spuse Gianni.

— El e şeful, face ce-i place. Hai să-l punem pe targa şi s-o luăm din loc, adăugă grav Pietro. Nu mai putem face nimic pentru el aici. La dracu' cu dinamita. O s-o facem mâine sau poimâine. Îl ridicară cu grijă, îl înfăşurară ca să-i fie cald şi-l transportară afară din rulotă, prin zăpadă, către elicopterul care-aştepta.

Chiar când ajunseră lângă platformă, muntele gemu. Priviră în sus. Zăpada şi gheaţa începură să se rostogolească, prinzând viteză. În câteva secunde, avalanşa se pornise în forţă. Nu era timp să fugă. N-aveau altceva de făcut decât s-aştepte. Mugetul crescu, zăpada se scurse de pe munte şi purtă cu ea în abis o rulotă şi unul dintre marile rezervoare de oţel. Apoi se opri.

— Mamma mia! oftă Gianni făcându-şi cruce. Credeam că ne-am dus de data asta.

Şi Jean-Luc îşi făcuse cruce.

Troianul de deasupra lor părea şi mai ameninţător. Mii de tone aplecate deasupra aşezării, parte din suprafaţa stâncilor descoperită. Pale mici de zăpada cădeau continuu.

— Jean-Luc!

Era Guineppa. Avea ochii deschişi.

— Nu... Nu aştepta... Dinamitează acum... Trebuie, trebuie!

Pietro spuse:

— Are dreptate. Acum său niciodată! Te rog... mă simt bine... mamma mia, fă-o acum! Mi-e bine.

Alergară către elicopter. Targa încăpu de-a curmezişul nudului de scaune din faţă şi fu legată repede la locul ei. Ceilalţi îşi puseră centurile de siguranţă. Jean-Luc urcă în carlingă, se aşeză pe scaunul din stânga şi-şi puse căştile.

— E-n regulă, Scot?

— Formidabil, bătrâne. Ce face Guineppa?

— Nu prea bine. Jean-Luc verifică instrumentele. Totul era pe verde iveau îndeajuns combustibil.

— Merde! Căciula aia poate să se lase în fiecare clipă, ai grijă la curenţii de aer, s-ar putea să fie destul de răi şi-n sus şi-n jos!

Scot îi întinse încă o pereche de căşti care era legată în reţeaua lor.

— Uite, le-am racordat pentru Pietro cât timp am aşteptat la Rosa. Să i le dai când ne ridicăm. Nu prea mă simt în siguranţă aici.

— Dă-i drumul!

Scot trase maneta de gaze şi ridică aparatul de pe sol, dădu puţin înapoi, se întoarse şi ajunse deasupra prăpastiei. Când începură urcarea, Jean-Luc se strecură peste scaun înapoi în cabină.

— Uite, pune astea pe cap, Pietro! Acum eşti în legătură cu noi, în faţă.

— Bun, foarte bine!

Pietro îşi alesese cel mai apropiat scaun de uşă.

— Când începem, pentru Dumnezeu, pentru sănătatea mea şi-a mamei tale, să nu cazi!

— Pietro râse nervos. Jean-Luc se mai uită o dată la Guineppa care părea să se simtă mai bine acum, merse din nou în faţă şi-şi puse căştile.

— M-auzi, Pietro?

— Şi, şi, amico!

Elicopterul se ridică spiralând. Ajunse la acelaşi nivel cu creasta. Din acest unghi, troianul de zăpadă nu părea atât de periculos. Începură să se legene uşor.

— Urcă încă treizeci de metri, amico, se auzi în căşti şi mai spre nord.

— Înţeles, Pietro. Tu eşti navigatorul acum, spuse Scot. Cei doi piloţi se concentrară. Pietro le arătă locul – coasta de nord – unde dinamita trebuia să taie suportul nămetelui şi să creeze o avalanşă care să-l îndepărteze de sondă.

— S-ar putea să meargă, murmură Scot. Mai făcură un tur ca să se-asigure.

— Amico, când ajungem la treizeci de metri deasupra locului ăla, rămâi aşa. Am să aprind fitilul şi-am să arunc. Buono?

În vocea lui se putea bănui un tremur.

— Nu uita să deschizi uşa, bătrâne, spuse sec Scot.

În loc de răspuns, auziră un şuvoi de invective în italiană. Scot zâmbi, apoi un curent de aer descendent îl coborî cincisprezece metri mai înainte de a putea corecta. În minutul următor erau la altitudinea şi poziţia potrivite.

— Bun, amico, ţine-l acolo!

Jean-Luc se întoarse să privească. În spatele lui, în cabină, ceilalţi se holbau fascinaţi la Pietro. Acesta scoase prima încărcătură şi trase de fitil ca să-l facă să stea drept, fredonând „Aida”.

— Sfântă Fecioară, Pietro, spuse Gianni, eşti sigur că ştii ce faci?

Pietro îşi strânse pumnul stâng, îl puse pe cel drept, în care ţinea dinamita, pe bicepsul stâng şi făcu un gest edificator.

— Pregătiţi-vă, ăia din faţa, spuse în laringofon şi-şi deschise centura de siguranţă. Verifică locul deasupra căruia se aflau, apoi dădu din cap.

— Bun. Ţine-l aşa. Gianni, fii gata cu uşa. Deschide afurisenia aia o idee şi eu fac restul.

Aparatul se clătina din pricina turbulenţelor de aer. Gianni îşi deschise centura şi merse până la uşă.

— Grăbeşte-te, spuse, simţindu-se foarte nesigur pe picioare, apoi adaugă către cel mai apropiat dintre prietenii săi: Apucă-te de cureaua mea. Deschide uşa, Gianni.

Gianni se luptă cu uşa şi o deschise de câteva palme, ţinând-o aşa. Toţi uitaseră de bolnavul de pe brancardă. Un curent puternic de aer năvăli cu zgomot în cabină. Aparatul se răsuci, vârtejul format de uşa deschisă creându-i dificultăţi lui Scot în a-l controla. Pietro ridică fitilul şi încercă să aprindă bricheta cu degetul mare. Nu reuşi. Repetă de câteva ori gestul, de fiecare dată mai nervos.

— Sfântă Fecioară, haide!

Începuseră să îi curgă picături de sudoare de pe faţă când, în cele din urma, bricheta se aprinse. Fitilul prinse viaţă, scuipând scântei. Ţinându-se cu o mână, se aplecă spre uşă, biciuit de curenţii de aer. Aparatul săltă şi amândoi bărbaţii îşi doriră să fi avut prevederea de a aduce o centură de siguranţă suplimentară. Cu grijă, Pietro aruncă încărcătura de explozibil prin deschizătura uşii. Imediat, Gianni trânti uşa şi-o încuie. Apoi începu să înjure.

— Lansat bomba, să plecăm! ordonă Pietro clănţănind din dinţi de frig şi-şi legă din nou centura.

Imediat elicopterul viră, aplecându-se într-o parte, şi el fu atât de mulţumit că reuşise încât începu să râdă. Ceilalţi i se alăturară isteric. Pe fondul veseliei generale, se întoarseră ca să privească în jos în timp ce el număra:

— Şase, cinci, patru, trei, doi, unu...

Nu se întâmplă nimic. La fel de repede cum izbucnise, râsul se topi.

— Ai văzut-o căzând, Jean-Luc?

— Nu, n-am văzut nimic! spuse întunecat francezul, nedorind să repete manevra. Poate a lovit o stâncă şi i-a sărit capsa!

Dar în sinea lui spunea: Italian idiot, mâncător de scârboşenii, nu eşti în stare să legi câteva batoane de dinamită la un afurisit de fitil.

— O facem din nou, da?

— De ce nu, spuse încrezător Pietro. Detonatorul a fost perfect! Diavolul a vrut să nu ia foc. Da, fără îndoială se întâmplă de multe ori în zăpadă. De multe ori. Zăpada-i o târfă şi nu poţi să ştii...

— Nu da vina pe zăpadă, Pietro! A fost voia Domnului, nu a diavolului, spuse Gianni superstiţios, făcându-şi cruce. Pe sufletul mamei, de ajuns cu diavolul câtă vreme suntem sus.

Pietro luă a doua încărcătură şi o examina cu grijă. Sârma care ţinea legate batoanele era tare şi fitilul nu se mişca.

— Uite, vezi, e perfectă. Ca şi cealaltă.

O săltă dintr-o mână în cealaltă, apoi o izbi tare de cotiera fotoliului ca să vadă dacă fitilul sare de la locul lui.

— Mamma mia, spuse unul dintre oameni, simţindu-şi stomacul întors pe dos. Eşti nebun?

— Asta nu-i ca nitroglicerina, amico, răspuse Pietro şi izbi şi mai tare. Uite, vezi? E strânsă bine.

— Nu aşa de strânsă ca gaura mea! spuse furios Gianni în italiană. Opreşte-te, pentru Dumnezeu!

Pietro ridică din umeri şi privi afară pe fereastră. Creasta se apropia. Putea să vadă locul exact.

— Pregăteşte-te, Gianni, apoi în laringofon: Doar încă puţin, signor pilot, mai către est. Ţine-l aşa... Stai pe loc! Nu poţi să-l ţii mai nemişcat? Pregăteşte-te, Gianni!

Ridică fitilul, apropiind bricheta de capătul liber.

— Deschide păcătoasa aia de uşă!

Nervos, Gianni îşi desfăcu centura de siguranţă şi se supuse, aparatul se răsuci şi el ţipă când alunecă, izbind cu toată greutatea trupului în uşă, deschizând-o larg şi alunecând în afară. Însă cel din spatele lui îl ţinea de curea şi rămase atârnat pe margine, pe jumătate înăuntru, jumătate în afară, vârtejul de aer trăgând de el. În clipa în care Gianni deschisese uşa, Pietro frecase cu degetul mare piatra brichetei şi fitilul se aprinsese, dar în panica ce-i cuprinsese pe toţi, atenţia îi fu abătută şi, instinctiv, se repezise şi el să-l apuce

pe Gianni, iar dinamita îi căzu din mână. Îl priviră cu toţii, înnebuniţi, aruncându-se pe podea, căştile zburându-i smulse de pe urechi, întinzându-le pe sub scaune într-o parte şi-n alta după cum aluneca legătura de dinamită, în timp ce fitilul ardea vesel. Aproape leşinat, Gianni se apucă strâns cu o mână de minerul uşii şi începu să se tragă înapoi, înnebunit de spaimă că cureaua lui se va rupe şi blestemându-se că o purta pe cea subţire, dăruită de soţia lui de Crăciun. Degetele lui Pietro atinseră dinamita. Fitilul scânteie şi-i arse carnea, dar el nu simţi durerea. Înşfacă bine explozibilul şi, încă întins pe podea, se zvârcoli răsucindu-se în jurul lui, se agăţă de suportul unui scaun şi aruncă dinamita cu ce mai rămăsese din fitilul arzând pe deasupra lui Gianni, afară, apoi întinse mâna liberă şi se încleşta de unul dintre picioarele prietenului său, ajutându-l să se tragă înapoi. Celălalt trânti uşa, o închise şi cei doi, Pietro şi Gianni, se prăbuşiră pe podea unul lângă celălalt.

— Ia-l de aici, Scot, spuse slab Jean-Luc. Elicopterul se aplecă pe-o parte lăsând faţa de nord a muntelui la treizeci de metri dedesubt. Pentru un moment creasta rămase la fel de pură, îngheţată şi nemişcată. Urmă o explozie uriaşă pe care nimeni din elicopter n-o simţi sau auzi. Zăpada spirală în sus şi începu să se aşeze, apoi, cu un muget puternic, întreaga faţă de nord se rostogoli în jos. Avalanşa căzu în vale, săpând în coasta muntelui o brazdă de patru sute de metri lăţime, până când se opri. Elicopterul se răsuci.

— Dumnezeule, uite, spuse Scot, arătând în faţa lor.

Troianul de zăpadă dispăruse. Deasupra sondei Bellissima rămăsese doar o pantă blândă. Aşezarea era neatinsă, exceptând locul în care fuseseră rulota şi rezervorul de nămol, luate mai devreme de prima avalanşă.

— Pietro, strigă Jean-Luc înfierbântat, ai...

Se opri. Pietro şi Gianni se aflau încă pe podea, încercând să se adune, Pietro fără căşti pe cap.

— Scot, nu se poate vedea de la ferestrele lor! Du-te mai aproape şi întoarce-te ca să poată vedea şi ei.

Înfierbântat, Jean-Luc se caţără înapoi în cabină şi începu să-i tragă ghionturi lui Pietro, felicitându-l. Toţi se uitară la el cu priviri înceţoşate şi când înţeleseseră ce striga, încercând să acopere urletul motoarelor, îşi uitară teama şi se repeziră la ferestre şi atunci, văzând cât de perfect îndepărtase explozia primejdia, lăsară să le scape un strigăt de bucurie. Gianni îl îmbrăţişa călduros pe Pietro, jurându-i veşnică prietenie, binecuvântându-l pentru că le salvase vieţile şi slujba.

— Niente, caro, spuse Pietro expansiv. Nu sunt eu din Aosta?

Jean-Luc se apropie de targa şi-l scutură blând pel Mario Guineppa.

— Mărio, Pietro a reuşit! I-a ieşit perfect, Bellissima e-n siguranţă!

Guineppa nu răspunse. Murise...

CAPITOLUL 21

MARTI 13 februarie 1979

Pe coasta de nord a muntelui Sabalan; *ora 10 dimineaţa*. Era o noapte cu un frig pătrunzător şi un cer lipsit de nori. O mulţime de stele, luna strălucitoare. Căpitanul Ross şi cei doi gurka îşi croiau prudenţi drum pe sub o creastă, în urma călăuzei şi a agentului CIA. Soldaţii purtau pe deasupra uniformei salopete cu glugă, albe ca zăpada, mănuşi şi lenjerie groasă, dar totuşi frigul îi chinuia. Se aflau la aproape două mii patru sute de metri altitudine, mergând cu vântul în faţă către ţinta lor, aflată la opt sute de metri de partea cealaltă a versantului. Deasupra lor se înălţa la peste patru mii opt sute de metri uriaşa siluetă conică a vulcanului stins.

— Meshghi, ne oprim şi ne odihnim, spuse agentul CIA în turceşte către călăuză.

Amândoi erau îmbrăcaţi cu hainele grosolane ale triburilor din munţi.

— După cum ţi-e voia, aga, aşa să fie.

Călăuza îi conduse în afara cărării, prin zăpadă, într-o mică peşteră pe care nici unul dintre ei n-o observase. Omul era bătrân şi vânos ca un măslin împovărat de ani, păros şi subţiratic, cu hainele zdrenţuite şi totuşi cel mai în putere dintre toţi, după aproape două zile de urcuş.

— Bine, spuse agentul CIA, apoi către Ross: Hai să ne-nghesuim aici până ne-ntremăm.

Ross îşi dădu jos de pe umăr carabina, se aşeză şi-şi sprijini uşurat raniţa de perete, simţind mii de ace în tălpi, coapse şi spate.

— Tot trupul mi-e numai junghiuri, fir-ar al naibii, spuse dezgustat. Şi cic-aş fi în formă!

— Eşti în formă, sahib, spuse în gurkali, cu un zâmbet, Sergentul gurka, cel căruia i se spunea Tenzing. La Următoarea învoire urcăm pe Everest. ai?

— Pe mă-ta! îi răspunse Ross în engleză şi cei trei soldaţi râseră împreună.

Apoi agentul spuse gânditor:

— Trebuie să fie ceva să stai pe vârful muntelui ăla Ross îl văzu privind afară, în noapte, la cele peste trei mii de metri de munte aflate sub ei. Când se văzuseră prima dată, la locul de întâlnire de lingă Bandare – Pahlavi, cu două zile în urmă, dacă nu i s-ar fi spus dinainte l-ar fi socotit în parte mongol, nepalez sau tibetan, fiindcă omul avea părul negru, o piele gălbuie şi ochi, asiatici şi era îmbrăcat ca un nomad.

— Contactul tău de la CIA se numeşte Rosemont, Vien Rosemont. E pe jumătate vietnamez, pe jumătate american, îi spusese colonelul de la CIA la pregătire. Are douăzeci şi şase de ani, e aici de un an, vorbeşte farsi şi turceşte şi tatăl lui a fost agent şi poţi să te-ncrezi în el orbeşte.

— Se pare că va trebui s-o fac, sir, până la urmă, nu credeţi?

— Ah? Oh... sigur, da, cred că da. O să-l întâlneşti la sud de Bandar-e Pahlavi, la coordonatele astea; e folositor să aibă barca. O să ţineţi coasta pân-o să ajungeţi chiar la sud de graniţa sovietică şi de-acolo o luaţi la picior.

— El e călăuza?

— Nu, el e... âăă... cel care ştie despre Mecca – ăsta e numele de cod pentru postul de radar. Să facă rost de călăuză e problema lui, dar el o să vă ducă. Dacă nu-i acolo, aşteptaţi toată sâmbătă noaptea. Dacă nu-i acolo până-n zori, e deconspirat şi voi abandonaţi, okayl

— Da. Ce-i cu zvonurile despre insurecţia din Azerbaidjan?

— Din cele ce ştim, sunt ceva lupte în Tabriz şi în partea vestică, nimic în jurul Ardabilului.

— Rosemont ar trebui să ştie mai multe. Noi, hm..., noi ştim că sovieticii au masat trupe şi sunt pregătiţi sa acţioneze dacă Azerbaidjanul îi înlătură pe sprijinitorii lui Bakhtiar. Depinde de conducătorii lor. Unul dintre ei e Abdullah Han. Dacă dai de necaz, du-te la el, e unul dintre ai noştri. Loial.

— E-n regulă. Şi pilotul ăsta, Charles Petikin!? Să zicem că n-o să ne ia...

— Convinge-l – într-un fel sau altul. Operaţiunea asta – aprobată până sus la vârf, şi de la voi şi de la noi, dar nu putem pune nimic în scris. Aşa-i, Bob?

Celălalt bărbat aflat la pregătire, un anume Robert Armstrong, – nici pe el nu-l mai întâlnise până atunci – dăduse din cap afirmativ:

— Da.

— Şi iranienii? Ei l-au aprobat?

— E o problemă de ăă... securitate naţională, a voastră şi-a noastră. Şi a lor, dar ei, ăăă... ei sunt ocupaţi. Bakhtiar... Ei, Bakhtiar este... s-ar putea să nu mai ţină prea mult.

— Atunci e-adevărat, Statele Unite fac curăţenie?

— Nu ştiu nimic de asta, căpitane.

— O ultimă-ntrebare: de ce nu vă trimiteţi oamenii voştri?

În locul colonelului răspunsese Robert Armstrong:

— Sunt toţi ocupaţi. Nu putem aduce aici alţii prea repede. Nu cu antrenamentul dumitale, de elită.

Desigur că suntem bine antrenaţi, se gândi Ross mişcându-şi umerii băşicaţi de curelele raniţei. Să ne căţărăm, să sărim, să schiem, să înotăm pe sub apă, să ucidem tăcut sau cu foarte mult zgomot, să ne mişcăm uşor ca briza în urma teroriştilor sau a duşmanilor şi să aruncăm totul în aer dacă-i nevoie, deasupra şi sub apă. Dar sunt al dracului de norocos că am tot ce vreau. Sănătate, studii, Sandhurst, paraşutişti, SAS şi chiar iubiţii mei gurkas. Le zâmbi amândoura şi spuse în gurkali, într-un dialect vulgar, o obscenitate care îi făcu să izbucnească într-o cascadă tăcută de râs. Vien Rosemont şi călăuza se uitară la ei.

— Vă cer iertare, Excelenţelor, spuse în farsi, le spuneam doar fraţilor mei să-şi măsoare purtările.

Meshghi nu spuse nimic, mulţumindu-se să-şi întoarcă privirile înapoi în noapte. Rosemont îşi scosese cizmele şi acum îşi masa picioarele ca să şi le dezgheţe.

— Tipii pe care i-am văzut, ofiţerii englezi, nu sunt prieteni cu soldaţii lor. Nu ca tine.

— Poate că-s mai norocos decât alţii.

Cu coada ochiului, Ross urmărea călăuza care se ridicase în picioare şi stătea acum la intrarea în peşteră ascultând. Bătrânul devenise din ce în ce mai nervos în ultimele câteva ceasuri. Cât de mult pot să mă încred în el? se întrebă, apoi aruncă o privire iute către Guene aflat cel mai aproape. Bărbatul cel scund înţelese şi dădu uşor din cap.

— Căpitanul e de-al nostru, îi spunea Tenzing lui Rosemont, plin de mândrie. Ca şi tatăl său şi bunicul înaintea lui – amândoi au fost Sheng-han.

— Ce înseamnă asta?

— E un titlu gurka, spuse Ross ascunzându-şi mândria. Înseamnă stăpân al munţilor. Nu e prea mare lucru în afara regimentului.

— Trei generaţii în aceeaşi uniformă! E ceva obişnuit?

Sigur că nu-i obişnuit, ar fi vrut să-i spună, detestând întrebările cu caracter personal, deşi îi plăcea Rosemont.

Barca sosise la timp şi drumul în susul coastei fusese parcurs iute şi sigur, ei stând ascunşi sub saci. La căderea serii ajunseseră uşor pe ţărm şi până la noul punct de întâlnire, unde-i aşteptase călăuza. De-acolo repede până la picioarele dealului şi-apoi în munţi. Rosemont nu se plânsese nici o clipă, grăbindu-i întruna, vorbind puţin şi fără să pună nici una din barajul de întrebări la care se aşteptase.

Rosemont aştepta răbdător, băgând de seamă că Ross se gândea la altceva. Apoi văzu călăuza ieşind din peşteră, şovăind, întorcându-se şi aşezându-se pe vine, la intrare, cu arma pe genunchi.

— Ce se-ntâmplă, Meshghi? întrebă.

— Nimic, aga. În vale sunt turme. Capre şi oi.

— Bine.

Rosemont se sprijini mai confortabil de perete. Era norocos. Mare noroc că găsiseră peştera, un loc minunat de odihnă. Îi aruncă o privire lui Ross şi-l văzu uitându-se la el. După o pauză, zise:

— E mare lucru să faci parte dintr-o echipă.

— Care-i planul de-aici înainte?

— Când ajungem la intrarea peşterii, o să vă conduc. Tu şi băieţii tăi rămâneţi în urmă până când mă asigur eu de toate. Okay?

— Cum vrei. Da' ia-l pe sergentul Tenzing cu tine, poate să-ţi apere spatele. V-acopăr eu pe-amândoi, cu Gueng.

. Dupa o pauza. Rosemont încuviinţa din cap.

— Sigur, pare o idee bună. E-n regulă, sergent?

— Da. Vă rog să-mi spuneţi ce doriţi cu cuvinte simple. Engleza mea nu e prea bună.

— E de-ajuns, spuse Rosemont, ascunzându-şi nervozitatea.

Ştia că Ross îl cântărea aşa cum îl cântărea şi el, căci erau prea multe în joc. Trebuie doar să aruncăm Mecca în aer, îi spusese directorul de operaţii. Avem o echipă de specialişti care o să te-ajute. Nu ştim cât de buni sunt, dar sunt cei mai buni pe care-i putem obţine. Şeful e-un căpitan: John Ross, uite-i fotografia, şi cu el o pereche de gurka. Nu ştiu dacă vorbesc engleza, dar au avut şi ei recomandări. E ofiţer de carieră. Ascultă, fiindcă n-ai mai lucrat niciodată îndeaproape cu englezi, un mic avertisment: Nu te apropia prea tare, nu deveni prea prietenos, şi nu te grăbi să foloseşti prenumele prea repede. Sunt la fel de sensibili ca o pisică în călduri în privinţa întrebărilor prea personale, aşa că ia-o încetişor. Okayl

— Sigur.

— Din câte ştim noi, o să găseşti Mecca goală. Celelalte Posturi ale noastre din apropierea Turciei sunt încă operaţionale. Ne gândim să rămânem cât de mult putem. Între timp, sperăm ca şeful să ajungă la înţelegere cu Şmecherii cei noii, Bakhtiar sau Khomeini. Dar Mecca... Afurisiţi ticăloşii care ne-au băgat într-un asemenea risc!

— Cât de mare?!

— Credem c-au plecat pur şi simplu în grabă, fără să distrugă nimic. Ai fost acolo, pentru Dumnezeu! Mecca e plină ochi cu jucărele ultrasecrete, aparataj de ascultare, de urmărire, radar de mare distanţă, cifru de trammisie prin satelit şi coduri şi computere, îndeajuns pentru ca prea puţin amabilul şef al KGB, Andropov, să fie ale „Personalitatea Anului” – dacă pune mâna pe ele. Poţi să crezi una ca asta? Ticăloşii ăia şi-au pus pur şi simplu coada pe spinare!

— Trădare?

— Mă îndoiesc! Doar prostie curată. Idioţii! N-a existat nici măcar un plan pentru situaţii critice la Sabalan pentru Dumnezeu! Şi de altfel nicăieri în altă parte. Nu-i deloc vina lor, cred. Nimeni dintre noi nu şi-a închipuit că Şahul o s-o lase baltă atât de repede, sau că Khomeini o să-l strângă pe Bakhtiar de zurgălăi atât de iute. N-am primit nici un semn, nici măcar de la SAVAK.

Şi-acum trebuie să strângem resturile, se gândi Vien. Sau mai corect, să le-aruncăm în aer. Se uită iute la ceas, simţindu-se foarte obosit. Încercă să prindă semnele nopţii şi ale lunii. Mai bine mai stăm o jumătate de oră. Îl dureau picioarele şi capul. Ross îl privea şi zâmbi în sinea lui. Eu n-o să cedez, englezule, da tu?

— O oră, după aia plecăm, spuse Vien.

— De ce să mai aşteptăm?

— O să ne ajute luna mai bine. Suntem în siguranţă aici şi avem timp. Ţi-e limpede ce trebuie să facem?

— Mizez totul în Mecca, ce-mi arăţi tu, arunc în aer totul şi-odată cu asta şi intrarea peşterii şi o ştergem ca iepurii până acasă.

Rosemont zâmbi şi se simţi mai bine.

— Ce-nseamnă „casă” pentru tine?

— Nu prea ştiu, răspunse Ross, luat prin surprindere. Nu-şi pusese niciodată întrebarea. După un moment, adăugă mai mult pentru el decât pentru american:

— Poate Scoţia, poate Nepal. Tatăl şi mama mea sunt în Katmandu, sunt la fel de scoţieni ca şi mine, dar locuiesc acolo din '51, când s-a pensionat el. Am fost şi eu născut acolo, deşi mi-am făcut cea mai mare parte a vieţii în Scoţia. Amândouă înseamnă casă pentru mine. Dar tu.

— Washington D.C. – de fapt First Church, Virginia, este aproape o parte a Washingtonului. Acolo m-am născut.

Rosemont tânjea după o ţigare, dar ştia ca ar fi fost primejdios.

— Tata lucra la CIA. Acum e mort, dar în ultimii ani ai vieţii a lucrat în apropiere, la Langley. Cartierul General al CIA este la Langley.

Era bucuros c-avea prilejul să vorbească.

— Mama e încă la First Church. N-am fost acolo de câţiva ani. Ai fost vreodată în State?

— Nu, nu încă.

Vântul se înteţise puţin şi amândoi cercetară un timp întunericul nopţii.

— O să slăbească după miezul nopţii, spuse încrezător Rosemont.

Ross văzu călăuza schimbându-şi din nou locul. O s-o rupă la fugă?

— Ai mai lucrat cu călăuza şi mai înainte?

— Sigur. Am bătut toţi munţii ăştia cu el, anul trecut. Am petrecut o lună aici. Rutină. O mulţime dintre adversari s-au infiltrat prin zona asta şi încercăm sa le luăm urma – aşa cum fac şi ei.

Rosemont privi călăuza.

— Meshghi e băiat bun. Kurzilor nu le plac iranienii sau irakienii sau prietenii noştri de peste graniţă. Dar ai dreptul să-ntrebi.

Ross trecu pe gurkali.

— Tenzing, ochii-n toate părţile şi pe călăuză. Mănânci mai târziu!

— Imediat!

Tenzing se strecură din sac şi dispăru în noapte.

— L-am trimis de pază.

— Bine, spuse Rosemont.

Îi urmărise cu multă atenţie în timpul urcuşului şi era foarte impresionat de felul în care lucrau în echipa, acoperindu-se unul pe celălalt, întotdeauna unul dintre ei unind flancurile. Întotdeauna ştiind parcă ce trebuie să facă, fără ordine. Întotdeauna cu piedica armei trasă.

— Nu-i cam periculos? întrebase ceva mai devreme

— Ba da, domnule Rosemont – dacă nu ştii ce faci spusese englezul fără aroganţa pe care se-aştepta s-o descopere. Dar când fiecare copac sau colţ sau bolovan poate ascunde duşmani, diferenţa între sigur şi nesigur înseamnă să ucizi sau să fii ucis.

Îşi aminti că celălalt adăugase, nevinovat: „O să facem tot ce putem ca să vă sprijinim şi să vă scoatem de-aici” şi se întrebă din nou dacă vor putea să intre lăsând la o parte ieşitul. Mecca fusese abandonată de aproape o săptămână, nimeni nu ştia la ce să se aştepte când vor ajunge acolo, putea fi intactă, deja golită sau chiar ocupată.

— Ştii că întreaga operaţiune e-o nebunie?

— Nu-i treaba noastră să ne gândim la asta.

— Treaba noastră-i doar să o facem sau să murim? Cam împuţită treabă.

— Şi eu cred că-i împuţită, dacă te-ajută cumva! Fusese prima dată când râseseră laolaltă. Rosemont se simţise mult mai bine.

— Ascultă, n-am mai spus-o până acum, dar mă bucur că sunt cu voi trei în gaşcă.

— Noi, ăăă, ne bucurăm şi noi că suntem aici. Ross îşi ascunse stânjeneala în faţa complimentului

direct.

— Aga, strigase în farsi către călăuză, te rog gustă din mâncarea noastră!

— Mulţumesc, aga, dar nu mi-e foame, răspunse bătrânul fără să se mişte din gura peşterii.

Rosemont îşi trase cizmele.

— Aveţi multe unităţi militare în Iran?

— Nu, juma' de duzină. Aici îi pregătim pe iranieni.

— Crezi că Bakhtiar o să reziste mult?

Îşi deschise rucsacul şi împărţi cutiile de conserve cu carne de vită.

— Nu, umblă vorba printre triburi că o s-o termine repede, probabil împuşcat, până într-o săptămână.

Ross fluieră.

— Aşa de rău?

— Mai rău. Că-n cel mult un an Azerbaidjanul o să fie un protectorat sovietic.

— Fir-ar al dracului!

— Sigur, dar nu ştii niciodată, zâmbi Vien, asta face viaţa interesantă.

Ross îi întinse plosca cu un gest neglijent.

— Cea mai bună pritoceală iraniană ce se poate cumpăra.

Rosemont se strâmbă şi luă cu grijă o înghiţitură, apoi se lumină la faţă.

— Sfinte Iisuse Christoase! Scotch adevărat!

Se pregăti să tragă o duşcă zdravănă, dar Ross era atent şi înşfacă iute plosca.

— Cu grijă, e tot ce-avem, aga!

Rosemont rânji. Mâncară la iuţeală. În grotă era o căldură plăcută şi se simţeau bine.

— Ai fost vreodată în Vietnam? întrebă Rosemont, simţind nevoia să vorbească, simţind că venise vremea.

— Nu, niciodată. Aproape am ajuns o dată acolo când tata şi cu mine eram în drum spre Hong Kong, dar de la Saigon ne-am abătut spre Banghok.

— Cu gurka?

— Nu, asta a fost cu ani în urmă, deşi acum avem acolo un batalion. Aveam... Ross se gândi o clipă... Aveam şapte sau opt ani. Taică-meu avea nişte legături vagi prin Hong Kong, Dunross, da, aşa se numeau şi erau un fel de adunare a clanului. Nu-mi amintesc prea multe din Hong Kong decât un lepros care zăcea în ţarină lângă debarcaderul feribotului. Trebuia să trec pe lângă el în fiecare zi – aproape în fiecare zi.

— Taică-meu a fost în Hong Kong în '63, spuse Vien mândru. Era pe vremea aia director adjunct de oficiu CIA. Ridică o piatră şi se juca cu ea. Ştii că sunt pe jumătate vietnamez?

— Da. Mi-au spus.

— Ce ţi-au mat spus?

— Doar că pot să am încredere oarbă în tine. Rosemont zâmbi forţat.

— Să sperăm că au dreptate.

Începu să-şi verifice cu foarte multă grijă carabina M 16

— Am vrut mereu să vizitez Vietnamul. Taică-meu cel adevărat, a fost vietnamez. Plantator. A fost ucis chiar înainte de-a mă naşte. Asta pe vremea când francezii deţineau Indochina. L-au aranjat cei din Viet Cong, în apropiere de Dien Bien Fu. Tristeţea i se risipi şi zâmbi. Mama e tot atât de americană ca şi Big Mac şi când s-a recăsătorit a ales ca lumea. Nici un tată adevărat nu m-ar fi putut iubi mai mult.

Gueng ridică brusc piedica carabinei sale.

— Sahib!

Ross şi Rosemont îşi înşfăcară armele, apoi vântul aduse până la ei un şuierat ascuţit. Ross şi Gueng se relaxară.

— E Tenzing.

Sergentul apăru din noapte la fel de tăcut cum plecase. Dar acum avea chipul întunecat.

— Şahib, multe camioane pe drumul de jos.

— În engleză, Tenzing.

— Da, sahib. Multe camioane, am numărat unsprezece, în convoi, pe drumul de pe fundul văii.

Rosemont înjură.

— Drumul duce la Mecca.

— Cât de departe erau? Bărbatul scund ridică din umeri?

— Pe fundul văii. Am mers de partea cealaltă a culmii şi acolo e...

Rosti un cuvânt în gurkali şi Ross îi spuse echivalentul în engleză.

— Un promontoriu. Drumul din vale se răsuceşte ca un şarpe când urcă; dacă coada şarpelui e în vale şi capul undeva unde se termină drumul, atunci patru camioane trecuseră bine de coadă...

Rosemont înjură din nou.

— O oră, în cel mai bun caz. Mai bine...

În acel moment se auziră zgomote învălmăşite şi atenţia lor zbură către gura peşterii. Abia avură timp sa vadă călăuza îndepărtându-se în fugă, urmată de Gueng.

— Ce dracu'...!

— Oricare ar fi motivul, ăsta abandonează navă, spuse Ross. Lasă-l. O oră ne dă vreo şansă?

— Sigur, destulă!

Îşi săltară la iuţeală raniţele în spate şi Rosemont îşi încarcă pistolul mitralieră.

— Ce facem cu Gueng?

— O să ne-ajungă din urmă.

— O luăm de-a dreptul. Eu merg primul. Dacă dau de necaz, voi o lăsaţi baltă. Okay!

Frigul era aproape ca o barieră fizică prin care ei trebuiau să străbată. Dar Rosemont îi conducea bine, zăpada nu era rea pe cărarea şerpuitoare, luna dădea o mână de ajutor şi bocancii de munte le îngăduiau să păşească cu spor. Trecură repede de creastă şi începură coborâşul pe partea cealaltă. Aici drumul era mult mai alunecos, coasta muntelui golaşă, doar câteva smocuri de buruieni şi ierburi ce se luptau să se ridice deasupra zăpezii. În faţa lor se afla gura peşterii. Drumul pătrundea direct în ea, iar în zăpadă se vedeau multe urme de cauciucuri.

— Ar putea fi făcute de camioanele noastre, spuse Rosemont, ascunzându-şi neliniştea, n-a nins de câteva săptămâni.

Le făcu semn celorlalţi să aştepte şi o porni înainte, ieşi în drum şi alergă către intrare. Tenzing îl urma, adăpostindu-se după denivelările terenului, mişcându-se la fel de repede. Ross îl văzu pe Rosemont dispărând în întuneric, apoi pe Tenzing. Neliniştea lui crescu. De unde se afla nu putea vedea prea departe în josul drumului pentru că nu departe era o curbă în pantă abruptă. Lumina puternică a lunii făcea colţii de stâncă şi valea mult mai ameninţătoare şi se simţi gol şi singur, începând să urască aşteptarea. Dar era încrezător.

„Dacă ai gurka cu tine ai întotdeauna o şansă, fiule, spunea tatăl lui. Apără-i şi ei or să te apere întotdeauna. Şi nu uita niciodată: cu ceva noroc, într-o zi vei fi shen han. Ross zâmbi în sinea sa, plin de mândrie. Titlul era dat, atât de rar, numai celui cu care regimentul se putea mândri; care escalada de unul singur un vârf important din Nepal; care se folosise de kukri şi salvase viată unui gurka în serviciul Marelui Raj. Bunicul său căpitanul Kirk Ross,

decorat, ucis în 1915 în bătălia de pe Somme, îl primise post mortem. Tatăl său, locotenent-colonelul Gavin Ross, şi el decorat, îl primise în Burrna în 1943. Şi eu? Ei bine, am escaladat un vârf important-K4 – şi asta-i tot, până una alta, dar am destul timp.

Simţurile sale sensibile îl avertizară şi îşi scoase kukriul, dar era Gueng. Bărbatul cel mărunţel stătea aplecat deasupra lui, respirând greu.

— Nu îndeajuns de repede, sahib, şopti vesel în gurkali. Te-aş fi putut avea cu-o clipă în urmă.

Ridică în sus capul retezat şi zâmbi.

— Îţi aduc un dar.

Era primul pe care-l vedea Ross. Avea ochii deschişi. Groaza încă strâmba chipul bătrânului. Gueng l-a ucis, dar eu am dat ordinul, se gândi îngreţoşat. Fusese doar un bătrân speriat de moarte care vroise să scape dintr-o încurcătură cât timp se mai putea, sau era un spion, un trădător, alergând să ne trădeze duşmanului?

— Ce-i, sahib, şopti Gueng, cu sprâncenele încruntate.

— Nimic, pune-l jos.

Gueng îl aruncă într-o parte. Capul se rostogoli puţin în josul pantei, apoi se opri.

— L-am căutat, sahib, şi-am găsit asta. Îi dădu amuleta.

— Asta-i atârna de gât, iar asta – îi întinse un săculeţ mic de piele – asta îi atârna lângă boaşe.

Amuleta era doar o piatră albastră, ieftină, purtată împotriva deochiului. În săculeţ se afla o bucată mică de carton, înfăşurată în plastic. Ross se strădui să descifreze şi simţi un ghimpe în inimă. În clipa aceea vântul aduse din nou un şuierat, dar pe un ton diferit. Imediat îşi ridicară armele şi-alergară către gura peşterii, ştiind că Tenzing le dăduse semnalul de liberă trecere şi totodată le ceruse să se grăbească.

Înăuntrul cavernei întunericul părea şi mai profund şi după ce ochii lor se obişnuiră cu el, văzură o scânteie de lumină. Era o lanternă cu becul parţial acoperit.

— Aici, căpitane!

Deşi Rosemont vorbise în şoaptă, vocea lui stârni un ecou puternic.

— Pe-aici.

Îi conduse şi mai adânc în grotă şi când fu sigur că totul era în regulă, lăsă lumina să strălucească de jur împrejur pe pereţii de piatră, ca să se poată orienta.

— Puteţi folosi lanternele.

Peştera era imensă şi din ea se desprindeau o mulţime de tuneluri şi treceri, unele naturale, altele săpate de om. Tavanul peşterii se afla la vreo cincizeci de metri deasupra capului.

— Aici este zona de descărcare, spuse.

Când găsi tunelul pe care îl căuta, îşi îndreptă lanterna în lungul lui. La celălalt capăt se afla o uşă groasă de oţel, întredeschisă.

— Ar trebui să fie închisă, şopti răguşit. Nu ştiu dac-a fost lăsată aşa sau altfel, dar acolo trebuie să mergem.

Ross îi făcu semn lui Tenzing. Într-o clipă, kukriul apăru în mâna lui şi soldatul trecu înaintea lor, dispărând înăuntru. Automat, Ross şi Gueng ocupară poziţii defensive. Să ne apărăm? De cine? se întrebă Ross neajutorat, simţindu-se încolţit. În oricare dintre tunelurile astea ar putea fi ascunşi cincizeci de inşi. Secundele se târau. Din nou se auzi şuieratul. Ross o porni alergând în fruntea lor, trecu de uşă, urmat de Gueng şi Rosemont. Odată intrat, Rosemont îl văzu pe Tenzing postat în apropiere, în poziţie de acoperire. Închise uşa după el şi aprinse becurile. Lumina neaşteptată îi făcu pe ceilalţi să tresară.

— Aleluia, spuse Rosemont vizibil uşurat. Mărimile ziceau că dacă generatoarele încă mai funcţionează, o să facem treabă bună. Uşa se-nchide ermetic.

Împinse la locul lor zăvoarele grele şi îşi atârnă lanterna de centură. Se aflau într-o altă peşteră mult mai mică, adaptată scopului – podeaua netezită şi acoperită, pereţii nedreptăţi. Era un fel de anticameră cu birouri şi telefoane şi tot felul de resturi împrăştiate de jur împrejur.

— Tipii de-aici se vede că n-au pierdut nici o clipă să-şi ia picioarele la spinare, nu? spuse amar, traversând grăbit încăperea către un alt tunel, trecând prin el într-o altă sală cu şi mai multe birouri, câteva ecrane de radar şi telefoane cenuşii şi verzi.

— Cele gri sunt pe intern. Verzile duc la turn şi la antenele de pe creastă şi de acolo, prin satelit, la Teheran la principala centrală din ambasadă şi la diferite locuri strict secrete. Poate că tipii de la transmisiuni şi-au făcut totuşi treaba.

La capătul celălalt al camerei mai era un tunel.

— Ăla duce jos, la camera generatoarelor secţiei ăsteia, care are tot echipamentul pe care trebuie să-l aruncăm în aer. Dormitoarele, bucătăriile, cantina, atelierele de reparaţii sunt în alte peşteri, dincolo de zona de descărcare. Aici lucrau aproape optzeci de inşi, zi şi noapte.

— Mai e vreo cale de ieşit de-aici? întrebă Ross. Senzaţia de claustrofobie era mai sufocantă ca niciodată.

— Sigur, în sus, pe unde să ieşim.

Trepte grosolane conduceau către tavanul boltit. Rosemont începu să urce. Pe platforma scării se afla o usă: „ZONĂ DE MAXIMĂ SECURITATE. TRECEREA INTERZISĂ FĂRĂ AUTORIZAŢIE SPECIALĂ”. Şi aceasta era deschisă.

— Drace! mormăi.

Încăperea era bine finisată, podeaua netezită, pereţii daţi cu var. Duzini de computere şi ecrane radar şi echipament electronic în dulapuri ordonate;

multe birouri, scaune şi telefoane gri şi verzi. Şi două de culoare roşie, pe un birou central.

— Pentru ce-s alea?

— Legătura directă cu Langley, printr-un satelit militar.

Rosemont ridică receptorul unuia. Era mort. La fel şi celălalt. Scoase o bucată de hârtie, se uită pe ea, apoi se duse la un panou de comutatoare şi umblă la câteva. Lăsă să scape o obscenitate când auzi uşorul zumzet. Computerele începură să clănţăne, încălzindu-se, şi trei dintre ecranele radar se iluminară, iar linia centrală albă începu să rotească, lăsând în urma ei un desen alambicat.

— Ticăloşii! Ticăloşii au lăsat totul aşa! Degetuf lui împunse către patru calculatoare aflate li colţuri...

— Aruncaţi-le pe astea în aer! Sunt inima!

— Da, sahibl Gurka scoase raniţa şi începu să aşeze plasticul şi detonatoarele.

— Fitile de o juma' de oră, spuse Rosemont.

— De-o juma' de oră să fie. Ross se holba fascinat la unul dintre ecrane. Către nord putea să vadă cea mai mare parte a Caucazului, către est întreaga Caspică, ba chiar o parte a Mării Negre, toate cu extraordinară claritate.

— O grămadă de spaţiu de iscodit.

Rosemont se duse la un panou şi întoarse un comutator. Pentru o clipă Ross rămase ca prostit. Îşi dezlipi ochii de pe ecran.

— Acum înţeleg de ce suntem aici.

— Şi asta-i doar o parte.

— Christoase! Mai bine s-o trosnim. Ce facem cu gura peşterii?!

— N-avem vreme să facem o treabă decentă, iar de partea cealaltă a uşii e doar gunoi obişnuit, pe care oricum l-au furat. O să surpăm tunelurile în urma noastră şi o să folosim ieşirea de evacuare.

— Unde-i asta.

Americanul se-ndreptă către o uşă. Era încuiată, scoase o grămadă de chei, fiecare cu plăcuţa ei, şi o alese pe cea trebuitoare. Uşa se deschise. În spatele ei, un şir de trepte înguste urcau abrupt în spirală.

— Ne scoate în vârful muntelui. Tenzing, vezi ca drumul să fie liber. Tenzing porni să urce scările două deodată.

— Pe urmă?

— Camera cifrului şi seifurile. O să le minăm. Apoi transmisiunile. Generatoarele ultimele. Okay?

— Da.

Lui Ross îi plăcea această hotărâre din ce în ce mai mult.

— Înainte de-a o face, aruncă o privire la asta. Scoase micul carton învelit în plastic.

— Gueng a ajuns-o pe călăuza noastră. Asta era la el. Chipul lui Rosemont îşi pierdu culorile. Pe mica bucăţică de carton se afla o amprentă, ceva scris în ruseşte şi o semnătură.

— Un document de identitate, izbucni el. Un document de identitate comunist!

În spatele lui, Gueng se opri o clipă.

— Aşa mi-am zis şi eu. Ce spune, de fapt?

— Nu ştiu, nu ştiu nici eu ruseşte, da-mi pun viaţa că e un permis de liberă trecere.

Un val de greaţă îi cuprinse stomacul când îşi aminti toate zilele şi nopţile pe care le petrecuse în tovărăşia bătrânului, cutreierând munţii, dormind alături de el sub cerul liber, simţindu-se în siguranţă. Şi-n tot timpul ăsta fusese spionat. Scutură prostit din cap.

— Meshghi a fost cu noi ani de zile – era unul din banda lui Aii bin Hassan Karakose – Aii e unul din şefii Rezistenţei şi unul dintre cele mai bune contacte ale noastre din munţi. Un tip grozav, care operează uneori până în nord, la Baku. Iisuse, poate c-a fost trădat. Se uită din nou la document. Doar că nu-mi vine să cred!

— Mie-mi vine să cred că am fost traşi pe sfoară cu bună-ştiinţă. Ne-au momit, spuse Ross. Poate că convoiul e o parte din asta, plin cu soldaţi care să ne urmărească. Mai bine ne-am grăbi, ei!?

Rosemont dădu din cap, luptându-se să domine spaima care îl invadase, ajutat şi de calmul celuilalt.

— Da, ai dreptate.

Încă zguduit, trecu printr-un mic pasai către o altă uşă. Încuiată. În timp ce căuta cheia pe inelul celorlalte, spuse:

— Îţi datorez ţie şi oamenilor tăi scuze. Nu ştiu... eu m-am lăsat dus, sau cum a trecut ticălosul ăsta prin verificările de siguranţă, dar a făcut-o şi probabil că ai dreptate. Ne-au aranjat. Îmi pare rău dar... La dracu'! Asta n-ajută nici cât negru sub unghie.

— Ajută!

Ross rânji şi frica îi părăsi brusc pe amândoi.

— Okay!

— Okay. Mulţumesc. Da, mulţumesc. Gueng l-a ucis?

— El, spuse sec Ross. Mi-a adus capul lui. De obicei, ei aduc doar urechile.

— Iisuse! Eşti de mult cu ei?

— Cu gurka? De patru ani.

Cheia alunecă în încuietoare şi uşa se deschise. Camera cifrului era de o ordine pedantă. Telex şi teleimprimatoare şi maşini de copiat. Pe un birou separat Se afla aşezată o imprimantă ciudată, cu propria ei tastatură.

— Ăla-i decodificatorul. Merită orice sumă ai vrea s-o ceri celorlalţi.

Pe masă erau aliniate creioane şi o jumătate de duzină de manuale. Rosemont le ridică.

— Sfinte Sisoe!

— Toate erau caiete de cifru pe care scria MECCA. Exemplar unic.

— Ei bine, cel puţin codurile principale sunt încuiate. Se îndreptă către seiful modern, cu încuietoare electronică cu afişaj digital de la zero la nouă, îngropat într-unui din pereţi, citi combinaţia de pe bucăţica lui de hârtie şi atinse cifrele. Dar lumina nu se aprinse.

— Poate am greşit un număr. Citeşte-mi-le tu.

— Sigur.

Ross începu să citească lunga serie de numere. În spatele lui, Tenzig intră fără zgomot. Nici unul dintre bărbaţi nu-l auzi. Apoi amândoi simţiră prezenţa străină în aceeaşi clipă şi se răsuciră scurt, cuprinşi de panică. Tenzing nu lăsă să i se vadă plăcerea pe chip, şi-şi astupă urechile în faţa valului de invective profanatoare. Nu spusese Sheng Han să-i pregătească fiul şi să-l facă mai înţelept, mai priceput în a se furişa şi a ucide? Nu jurase el să-l apere şi să-i fie dascăl tăcut?

— Dar, Tenzing, pentru numele lui Dumnezeu, să nu afle fiul meu că ţi-am spus! Să rămână între noi această taină.

De săptămână întregi fusese foarte greu să-l prindă pe sahib nepregătit, se gândi fericit. Dar Gueng a reuşit în noaptea asta şi-acum şi eu. E mult mai bine că am făcut-o noi decât duşmanul, care acum ne-nconjoară ca albinele matca.

— Scara duce în sus, cale de şaptezeci şi cinci de trepte, până la o uşă de fier, spuse cu cea mai bună voce oficială a sa. Uşa e ruginită, dar am forţat-o. Afară e o peşteră, dincolo de peşteră e noaptea. Un bun drum de scăpare, sahib. Ce nu-i bine e că de-acolo am văzut capul convoiului. Făcu o pauză, nedorind să greşească. Poate că a mai rămas jumătate de oră.

— Întoarce-te la prima uşă, Tenzing, Cea pe care am încuiat-o. Mineză tunelul de partea aceasta a uşii, ca să laşi uşa neatinsă. Fitil de douăzeci de minute. Spune-i lui Gueng să-şi pregătească fitilele la aceeaşi durată. Din acest moment. Spune-i lui Gueng ce ţi-am ordonat.

— Da, sahib!

Ross se întoarse. Observă sudoarea de pe fruntea lui Rosemont.

— Okay!

— Sigur, am ajuns la 103. Ultimele două numere sunt 660 şi 31.

Văzu degetele americanului atingând cifrele. Lumina verde începu să clipească. Mâna dreaptă a lui Rosemont se îndreptă spre miner.

— Stai aşa!

Ross îşi şterse sudoarea de pe obraz simţind peru aurii ai bărbii nerase zgâriindu-l.

— Crezi că-i vreo şansă să fie pusă vreo mină-cap-cană?

Rosemont se holbă la el, apoi la seif.

— E posibil... Sigur, e posibil!

— Atunci hai să aruncăm în aer scârboşenia şi să nu riscăm.

— Trebuie, ăă... trebuie să verific dacă principala carte de coduri e înăuntru sau nu. Asta şi decodificatorul au prioritate.

Din nou privi lumina care clipea.

— Du-te înapoi în cealaltă cameră, adăposteşte-te cu Gueng şi strigă când eşti gata. E treaba mea.

Ross ezită. Apoi dădu din cap şi ridică amândouă raniţele cu explozibil şi detonatoare.

— Unde-i camera transmisiunilor?

— Uşa următoare.

— Camera generatoarelor este importantă?

— Nu, doar asta, decodificatorul şi cele patru calculatoare de acolo. Deşi ar fi fost mai bine ca tot etajul ăsta să se ducă dracului.

Rosemont îl urmări pe Ross îndepărtându-se, apoi îi întoarse spatele şi se uită din nou la mâner. Simţea o apăsare urâtă în piept. Ticălosul ăla de Meshghi! Mi-am pus viaţa în joc – toţi ne-am pus-o, chiar şi Aii Karakose.

— Eşti gata? strigă nerăbdător.

— Aşteaptă.

Din nou stomacul său se răzvrăti. Ross ajunse lângă el fără să se facă auzit, ţinând în mâini o coardă de alpinism din nylon, lungă şi subţire, pe care o legă la iuţeală de mâner.

— Trage de el când îţi spun, dar nu deschide uşa. O s-o deschidem de-acolo.

Ross ieşi grăbit.

— Acum.

Rosemont inspiră adâne, ca să-şi liniştească bătăile inimii, şi răsuci minerul către poziţia „DESCHIS”, apoi o rupse la fugă prin tunel către cealaltă peşteră. Ross îi făcu semn să se lipească de perete lângă el.

— L-am trimis pe Gueng să-l avertizeze pe Tenzing. Gata?

— Sigur.

Ross întinse coarda, apoi trase tare. Coarda rămase întinsă. Trase ceva mai tare şi atunci aceasta cedă cam treizeci de centimetri, dar nu mai mult. Tăcere. Nimic Amândoi bărbaţii transpiraseră.

— Ei bine, spuse Ross cu mare uşurare şi se ridică. Paza bună trece primejdia rea.

Explozia îi acoperi cuvintele, un nor des de praf şi fragmente de metal izbucni din coridor în peştera lor, făcând să le vibreze plămânii, împrăştiind mese şi scaune. Toate ecranele de radar explodară, luminile dispărură, unul dintre telefoanele roşii se smulse de la locul lui şi zbură de-a curmezişul camerei, izbindu-se de carcasa de oţel a unui computer. Treptat, praful se

aşează, în timp ce, în întuneric, amândoi bărbaţii tuşeau să-şi dea sufletul. Rosemont fu primul care îşi reveni. Lanterna lui se afla încă la centură. Bâjbâi după ea.

— Sahib strigă Tenzing neliniştit, năvălind în încăpere cu lanterna în mână şi Gueng alături.

— E-n regulă, spuse Ross, încă tuşind nestăpânit. Tenzing dădu peste el zăcând printre resturi. Pe

Obraz îi curgea o dâră subţire de sânge, dar era doar o rană superficială de la o bucată de sticlă.

— Binecuvântaţi fie zeii, spuse Tenzing şi-l ajută să se ridice.

Ross se luptă să rămână în picioare.

— Doamne Dumnezeule! Se uită prostit în jur la întreg dezastrul, apoi porni clătinându-se după Rosemont prin coridor, în camera codurilor. Seiful dispăruse odată cu decodificatorul, manualele, şi telefoanele, lăsând o gaură uriaşă în rocă. Tot echipamentul electronic era doar o grămadă de bucăţi răsucite de metal şi sârmă. Izbucniseră deja mici incendii.

— Iisuse, rosti Rosemont.

Abia reuşea sa articuleze hârâit cuvintele, adânc răvăşit în sinea lui de apropierea brutală a morţii, în timp ce gândurile urlau: Fugi, scapă din locul acesta al morţii tale!

— Doamne-Dumnezeule, mare afurisenie! Neputincios, Rosemont încercă să mai spună ceva, nu putu, picioarele îl purtară într-un colţ şi acolo vomă spasmodic.

— Acum e mai bine.

Ross descoperi că-i era greu să vorbească, urechile încă îl dureau, capul era stăpânit de-o migrenă monstruoasă, adrenalina se revărsa în sânge, încercând să domine propriu-i imbold de-a o rupe la fugă.

— Tenzing, voi aţi terminat?

— Două minute, sahib. Omul o zbughi.

— Gueng!?

— Da, sahib. Tot două minute. Plecă grăbit.

Ross se îndreptă către celălalt colţ şi icni. Apoi se simţi mai bine. Bâjbâi după ploscă şi bău o înghiţitură lungă. Îşi şterse gura cu mâneca bluzei de camuflaj, traversă încăperea şi îl scutură pe Rosemont care stătea sprijinit de perete.

— Ia!

Îi dădu plosca.

— E-n regulă?

— Da, sigur.

Rosemont se simţea încă ameţit, dar acum mintea lucra. Avea un gust amar în gură, scuipă fiere în praf. Micile focare de incendiu ardeau, agitând

umbre nebuneşti pe pereţi şi pe tavan. Luă cu grijă o înghiţitură. După un moment spuse:

— Nimic mai bun în lumea asta ca scotchul, încă o înghiţitură şi-i dădu plosca înapoi.

— Ar fi bine s-o ştergem dracului de-aici.

Ajutat de lumina lanternei, scotoci printre resturi, găsi rămăşiţele contorsionate-ale atât de importantului decodificator şi-şi croi cu grijă drum către următoarea Peşteră, aşezând resturile lângă încărcătura aflată la baza unuia dintre calculatoarele din colţ.

— Ce nu-nţeleg, spuse neputincios, este de ce n-a sărit în aer toată afurisenia cu noi cu tot, cu toate explozivele împrăştiate în jur?

— Înainte de a mă întoarce cu funia şi a-l trimite pe Gueng după Tenzing, i-am spus să-ndepărteze toate explozibilele şi detonatoarele. Aşa, pentru siguranţă.

— Te gândeşti întotdeauna la toate? Ross zâmbi obosit.

— Face parte din slujbă. Transmisiunile.

Camera fu minată la repezeală. Rosemont trase cu coada ochiului la ceas.

— Opt minute până la explozie. O să lăsăm generatoarele.

— Bun. Tenzing, ia-o înainte.

Porniră în sus pe scări. Chepengul de fier scârţâi şi se deschise. Odată ajunşi în noua grotă, Ross prelua conducerea. Precaut, scrută cu grijă întunericul nopţii şi împrejurimile. Luna era încă sus pe cer. La trei sau patru sute de metri depărtare, camionul din frunte urca ultima pantă.

— Încotro, Vien? întrebă. Rosemont se simţi încălzit.

— În sus, spuse, păstrând căldura în el. Urcăm! Dacă soldaţii vin după noi, lăsăm baltă ţărmul şi ne-ndreptăm spre Tabriz. Dacă nu vin, ocolim şi ne-ntoarcem pe unde am venit.

Tenzing porni în frunte. Era ca o capră de munte, dar alegea calea cea mai uşoară, ştiind că cei doi bărbaţi erau încă foarte zguduiţi. Aici panta era abruptă, dar nu prea dificilă, cu prea puţină zăpadă ca să-i împiedice. Abia porniseră când pământul se cutremură sub ei şi auziră sunetul aproape complet înăbuşit al primei explozii. La scurte intervale de timp urmară şi alte mici cutremure.

Încă una, îşi spuse Rosemont, bucuros de frigul care-i limpezea capul. Ultima explozie, camera transmisiunilor, unde folosiseră tot explozibilul rămas – fu mult mai puternică şi cutremură într-adevăr pământul. Dedesubt şi către dreapta lor, o parte din munte se prăbuşi şi fumul ţâşni din craterul format.

— Christoase! murmură Ross. Probabil o gură de ventilaţie.

— Sahib. Uite jos acolo!

Camionul din faţă se oprise la intrarea în peşteră. Din el săreau bărbaţi, în timp ce alţii se holbau în sus către creasta muntelui, luminaţi în plin de

farurile camioanelor din spate. Toţi aveau carabine. Ross şi ceilalţi se cufundară mai adânc în umbră.

— O să urcăm până la creastă, spuse în şoaptă Rosemont, arătând în sus şi către stânga. O să fim în afara zonei lor de vedere şi bine adăpostiţi. Apoi ne-ndreptăm către Tabriz, aproape către est. E okay?

— Tenzing, dă-i drumul.

— Da, sahib.

Ajunseră la creastă şi trecură peste ea ca să urce din nou, croindu-şi drum către est fără să vorbească, păstrându-şi energia pentru că mai erau mulţi, mulţi kilometri de mers. Terenul era accidentat şi zăpada le îngreuna mersul. În curând, mănuşile ajunseră nişte zdrenţe, inimile şi picioarele se umplură de jolituri, tălpile începură să-i doară, dar, nemaifiind incomodaţi de raniţele grele, avansau repede şi aveau moralul ridicat. Ajunseră la una dintre cărările care traversau munţii. De câte ori cărarea se bifurca, alegeau întotdeauna partea care apuca spre înălţimi. În văi erau sate, foarte puţine.

— Mai bine să rămânem sus, spusese Rosemont, şi să sperăm că nu dăm peste nimeni.

— Crezi că pe-aici ar putea fi duşmani?

— Sigur. Nu e numai un ţinut cu orientare antimonarhistă, dar şi anti-Kliomeini, „anti” oricine. Rosemont răsufla greu. De cele mai multe ori, fiecare sat luptă împotriva celorlalte şi e un ţinut minunat pentru bandiţi.

Îi făcu semn lui Tenzing să o ia înainte, recunoscător lunii care le lumina calea şi celor trei că se aflau cu el. Tenzing ţinea pasul, dar era un pas de muntean, măsurat şi fără grabă, constant. După o oră prelua conducerea Tueng, apoi Ross. Rosemont şi din nou Tenzing. La fiecare oră de mers, trei minute de odihnă, apoi din nou la drum.

Luna cobori spre orizont. Se depărtaseră o bună bucată de drum şi mergeau mai uşor, începând să coboare muntele. Cărarea şerpuia spre est, către o ravină depărtată, cu o formă curioasă. Rosemont o recunoscu.

— Jos, în vale, e un drum secundar care merge la Tabriz. Pe vreme de iarnă e doar ceva mai mult decât o cărare, dar se poate merge pe el. Hai s-o ţinem aşa până-n zori, apoi să ne odihnim şi să facem un plan. Okay?

Ajunseră la linia copacilor şi la liziera pădurilor de pini mergând mult mai încet, resimţind oboseala. Tenzing era încă în frunte. Zăpada amortiza sunetul paşilor şi aerul curat, proaspăt îi făcea plăcere. Brusc, simţi primejdia şi se opri. Ross era chiar în spatele lui şi se opri şi el. Rămaseră cu toţii nemişcaţi, aşteptând. Apoi Ross înainta prudent. Tenzing scruta întunericul din faţă, din care luna croia umbre ciudate. Fără grabă, amândoi bărbaţii îşi foloseau zonele periferice ale retinei. Nimic. Nici un zgomot, nici un miros. Aşteptară. Puţină zăpadă căzu de undeva, dintr-un copac. Nici o altă mişcare. Apoi o pasăre de noapte părăsi o creangă în faţa lor şi către dreapta şi şe-ndepărtă cu zgomot.

Tenzing arătă în direcţia aceea, îi făcu semn lui Ross să aştepte, îşi trase cu o mişcare alunecoasă kukriul din teacă şi înainta singur, topindu-se în noapte.

După câţiva metri, Tenzing zări la cincizeci de metri în faţa lui un bărbat întins în spatele unui copac şi simţi sângele încălzindu-i-se în vine. Când ajunse mai aproape, îşi dădu seama că celălalt nu-i simţise prezenţa. Se apropie şi mai mult. Apoi văzu cu coada ochiului o umbră mişcându-se în stânga, alta la dreapta şi atunci înţelese.

— Ambuscadă! strigă din străfundul rărunchilor şi plonja la adăpost.

Primul val de gloanţe trecu pe lângă el fără să-l nimerească. O parte din ai doilea îi găuri plămânul stâng, smulgându-i o parte din spinare şi izbindu-l de trunchiul unui copac căzut. Alte arme deschiseră focul pe partea opusă a cărării, gloanţele şuierând pe lângă Ross şi ceilalţi doi care ţâşniseră la adăpostul copacilor şi viroagei. O vreme, Tenzing zăcu acolo neputincios. Putea să audă focurile de armă, dar i se păreau departe, deşi ştia ca trebuiau să fie în apropiere. Cu un ultim imens efort, se săltă în picioare şi asalta armele care-l uciseseră. Văzu o parte dintre cei care-i atacaseră întorcându-se către el şi auzi gloanţele şuierând în jurul lui, unele găurindu-i gluga. Unul îi trecu prin umăr, dar nu-l simţi, mulţumit că murea aşa cum se cădea să moară bărbaţii din regiment: înaintând netemători. Într-adevăr, nu-mi este teamă, sunt hindus şi merg mulţumit să-l întâlnesc pe Shiva, iar când voi renaşte am să mă rog lui Brahma, Vishnu şi Shiva să mă nasc din nou gurka.

Când ajunse în rândurile atacatorilor, pumnalul său reteză braţul cuiva. Picioarele îi cedară, o lumină neînchipuită, orbitoare, îi explodă în cap şi el păşi în moarte fără durere.

— Opriţi focul! strigă Ross.

Reuşind să-şi vină în fire, adună frânele bătăliei în mâinile lui. Identificase două grupuri de foc, dar n-avea cum să ajungă la vreunul din ele. Locul ambuscadei fusese bine ales, iar focul încrucişat era ucigător. Îl văzuse pe Tenzing căzând. Îi trebuise toată puterea voinţei sale să nu se ducă în ajutorul lui, dar mai întâi trebuia câştigată bătălia şi trebuiau apăraţi ceilalţi. Împuşcăturile stârneau ecouri după ecouri în munţi. Se scutură de raniţă, găsi grenadele, se asigură că trecuse piedica pe foc automat, încă neştiind cum să-i conducă afară din capcană. Apoi îl văzu pe Tenzing ridicându-se în picioare cu un strigăt de luptă şi pornind la atac clătinându-se în susul pantei, creând diversiunea de care avea nevoie. Îi ordonă imediat lui Rosemont:

— Acoperă-mă! Iar lui Gueng:

— Du-te! arătând în faţă către acelaşi grup pe care Tenzing îl ataca.

Gueng ţâşni imediat din viroaga lui şi se aruncă asupra celorlalţi, a căror atenţie fusese distrasă de Tenzing. Când îşi văzu camaradul doborât, furia îl năpădi, dădu drumul levierului grenadei, o azvârli în mijlocul lor şi se aruncă în zăpadă. În clipa în care grenada explodă era deja în picioare, împroşcând cu carabina în direcţia ţipetelor, punând capăt multora dintre ele. Văzu un om

plângând şi un altul încercând disperat să se târască sub tufisuri. O izbitură a kukriului reteză o parte din capul celui ce se târa. O rafală scurtă îl despică pe celălalt şi din nou Gueng se răsuci aruncându-se la adăpost, neştiind de unde avea să vină iar primejdia.

O altă explozie de grenadă îi îndreptă atenţia către cealaltă parte a cărării. Ross se târâse înainte din adăpostul său. Îl înconjuraseră gloanţele, dar Rosemont începuse să tragă rafale scurte, atrăgând focul asupra lui, dându-i ajutorul de care avea nevoie, şi el reuşi să ajungă în siguranţă la următorul copac, găsi o adâncitură în zăpadă şi se lăsă să cadă în ea. Pentru o secundă aşteptă, adunându-şi puterile, apoi ţâşni pe zăpada îngheţată către locul de unde se trăgea. Era ascuns vederii atacatorilor şi îi trebui foarte puţin timp. Apoi auzi explozia celeilalte grenade şi ţipetele şi se rugă ca Gueng şi Tenzing să fie teferi. Focul duşmanilor se apropia şi când hotărî că se afla în poziţia potrivită, scoase cuiul primei grenade şi, cu carabina în mâna stângă, trecu peste culmea ridicăturii. În clipa în care ajunse la loc liber, văzu oamenii, dar nu unde se aşteptase. Erau cinci, abia la douăzeci de metri depărtare. Puştile lor se îndreptară spre el, dar reflexele lui erau ceva mai rapide şi fu pe burtă în spatele unui copac cu levierul grenadei eliberat, numărând, mai înainte ca prima rafală să izbească în lemn. În cea de-a patra secundă a numărătorii se întinse pe după trunchi şi aruncă cu boltă grenada către ei, îngropându-şi capul sub braţ. Explozia îl săltă de la pământ, sfărâmă în bucăţi trunchiul unui copac aflat în apropiere, îngropându-l sub crengi şi zăpadă. În josul cărării, Rosemont îşi golise încărcătorul în direcţia unde credea că erau atacatorii, înjurând nelinişstit, înfipse un nou încărcător şi mai trase o rafală. Dincolo de cărare, pe cealaltă pantă ghemuit în spatele unui bolovan, Gueng aşteptă ca cineva să mişte. Lingă copacul sfârtecat de explozie văzu un pm îndepărtându-se în fugă, aplecat de mijloc. Ochi şi omul muri în ecoul împuşcăturii. Urmă tăcerea. Rosemont îşi simţea inima galopând nebuneşte. Nu mai putea s-aştepte.

— Acoperă-mă, Gueng, strigă şi ţâşni în picioare, alergând către copac.

Sclipirea unui foc de armă în dreapta lui, un glonte şuierând pe lângă el, apoi Gueng deschise focul de pe pantă. Un ţipăt gâlgâit şi rafala încetă. Rosemont alergă înainte până când se trezi în mijlocul amplasamentului ambuscadei, cu carabina la şold. Trei oameni zăceau sfârtecaţi în bucăţi, ultimul pe moarte, cu armele îndoite şi răsucite. Toţi purtau îmbrăcămintea grosolană a triburilor nomade. În timp ce-i privea, ultimul dintre ei icni şi muri. Se întoarse şi alergă către celălalt copac, trăgând într-o parte crengile, croindu-şi drum prin zăpadă către Ross. Pe coasta muntelui Gueng aşteptă, pândind ca să ucidă tot ce mişca. În spatele bolovanului, printre resturile celor trei trupuri pe care grenada lui le sfârtecase, mişcă uşor ceva. Aşteptă abia respirând, dar era doar o sălbăticiune a pădurii ce ieşise după hrană. Curând au să cureţe locul, şi are să redevină ca înainte, îşi zise, cuprins de veneraţie în faţa înţelepciunii zeilor.

Mătură încet locul cu privirea. Îl văzu pe Tenzing prăbuşit pe o parte a pietrei, cu pumnalul încă strâns în pumn. Înainte să plec o să-l iau, îşi zise. Familia lui o să-l cinstească, iar fiul lui o să-l poarte cu aceeaşi cinste. Tenzing Sheng Han a trăit şi a murit ca un bărbat şi va renaşte după cum or hotărî zeii. Karma!

Altă mişcare. În faţă, în pădure. Se concentra asupra ei. De cealaltă parte a cărării, Rosemont trăgea de crengi cu braţele încordate dureros, luptându-se să le îndepărteze. În cele din urmă ajunse la Ross şi inima aproape-şi opri bătăile. Ross era prăbuşit la pământ cu braţele deasupra capului şi carabina alături. Zăpada şi spatele salopetei erau pătate de sânge. Îngenunche şi-i întoarse cu faţa în sus şi aproape ţipă de uşurare că încă mai respira. Pentru câteva clipe îl privi cu ochi goi, apoi înţelegerea reveni în ei, se ridică în picioare şi clipi.

— Tenzing şi Gueng?

— Tenzing a încasat-o. Gueng e pe partea ailaltă. Ne acoperă. E teafăr.

— Slavă Domnului... Sărmanul Tenzing.

— Verifică-ţi braţele şi picioarele.

Grijuliu, Ross îşi mişcă membrele. Păreau să fie întregi.

— Mă doare al dracului capul, dar în rest sunt în regulă.

Aruncă o privire înjur şi văzu atacatorii prăbuşiţi la pământ.

— Cine-s ăştia?

— Nomazi, bandiţi, poate.

Rosemont cercetă drumul înainte. Nici o mişcare. Noaptea părea minunată.

— Ar fi bine s-o ştergem dracului de-aici înainte ca să mai sară şi alţi ticăloşi la noi. Crezi că poţi merge?

— Da. Lasă-mă câteva clipe să-mi revin.

— Ross îşi frecă faţa cu o mână de zăpadă. Răceala ei îl ajută.

— Mulţumesc. Înţelegi? Mulţumesc. Rosemont zâmbi.

— Face parte din slujbă, spuse cu o strâmbătură.

Îşi întoarse privirea spre nomazi. Se îndreptă către ei mergând foarte aplecat şi căută pe unde putea. Nu găsi nimic.

— Poate localnici sau doar bandiţi. Ticăloşii ăştia pot fi foarte cruzi dacă te prind în viaţă.

Ross dădu din cap şi-l străfulgera un alt spasm dureros.

— Acum mi-e bine, cred. Ar fi bine s-o ştergem. Focurile de armă cred că s-au auzit de la kilometri. Şi ăsta nu-i locul unde să-ţi pierzi vremea.

Rosemont văzuse grimasa de durere.

— Să mai stăm puţin.

— Nu, mă simt mai bine dacă merg.

Ross îşi adună puterile, apoi strigă în gurkali:

— Gueng, plecăm!

Începu să se ridice în picioare. Se opri când un şuierat scurt, vestindu-i primejdia, îi răspunse.

— La pământ! icni şi-l trase pe Rosemont cu el.

Un singur glonţ de armă veni din noapte şi-l alese pe Rosemont, îngropându-se în pieptul lui, rănindu-l mortal. Apoi se auziră focuri de pe partea cealaltă a pantei, un ţipăt şi din nou tăcere. După un timp Gueng i se alătură lui Ross.

— Sahib, cred că ăsta a fost ultimul! până una-alta.

— Da.

Aşteptară alături de Vien Rosemont până când muri, apoi făcură ceea ce trebuia pentru el şi pentru Tenzing şi după aceea porniră mai departe.

CAPITOLUL 22

Baza militară aeriană Isfahan; *ora 5*, *40 dimineaţa*. Către răsărit, întunericul nopţii începea să fie risipit de lumina zorilor. Baza era liniştită, nu se vedea nimeni prin jur, cu excepţia Gărzilor Islamice înarmate care, împreună cu mii dintre locuitorii Isfahanului şi conduşi de mullahi, luaseră baza cu asalt cu o zi în urmă şi acum o stăpâneau, toţi soldaţii şi ofiţerii de aviaţie şi auxiliarii consemnaţi în barăcile lor sub pază, sau liberi, trecuţi pe faţă de partea lui Khomeini şi a revoluţiei.

Santinela Relazi avea optsprezece ani şi era foarte mândru. de banderola verde de pe braţ şi de faptul că era de strajă în faţa barăcii în care era închis trădătorul general Valik şi familia lui, prinşi cu o zi în urmă, ascunşi în popota ofiţerilor laolaltă cu pilotul străin, agent CIA. Allah e mare, se gândi. Mâine vor fi trimişi în Iad, împreună cu toţi oamenii necuraţi ai mâinii stângi.

De generaţii, cei din familia Relazi fuseseră cizmari şi avuseseră o mică dugheană în vechiul bazar din Isfahan. Da, îşi zise. Am fost bazaari până cu o săptămână în urmă, când mullahul nostru m-a chemat pe mine şi pe toţi credincioşii, să purtăm războiul lui Allah. Mi-a dat să pun pe braţ semnul lui Allah şi puşca asta şi mi-a arătat cum s-o folosesc. cât de minunate sunt lucrările lui Allah!

Se trăsese la adăpostul barăcii, ferit de bătaia zăpezii, dar frigul umed îl pătrundea, deşi purta toate hainele pe care le avea pe lumea asta: un tricou gros, o cămaşă din pânză aspră pe deasupra, o haină şi pantaloni cumpăraţi la mâna a doua, un pulover vechi şi o străveche manta militară, care pe vremuri aparţinuse tatălui său. Îşi simţea tălpile amorţite.

— Facă-se voia lui Allah, spuse tare şi se simţi mai bine.

Or să mă schimbe curând şi-apoi am să mănânc iarăşi. Pe Allah, soldaţii trăiesc ca nişte adevărate paşale – cei puţin două mese în fiecare zi – una cu orez, închipuieşte-ţi. Şi-s plătiţi în fiecare săptămână. Plata Satanei dar totuşi plată... Fu scuturat de o tuse rea, şuierătoare. Îşi schimbă carabina americană

pe celălalt umăr, găsi în buzunar mucul de ţigară pe care îl păstrase şi-l aprinse. Pe Profetul lui Allah, se gândi vesel, cine şi-ar fi putut închipui că vom putea lua baza atât de uşor, cu atât de puţini morţi în rândurile noastre, trimişi în Paradis mai înainte ca să îi putem covârşi pe soldaţii de la poartă şi să năvălim în tabără, fraţii noştri dinăuntru blocând pistele cu camioane şi ceilalţi punând mâna pe avioane şi elicoptere ca să împiedice pe trădătorii slujitori ai Şahului să scape cu fuga. Luând în piept gloanţele duşmanului cu numele lui Allah pe buze, am strigat: alăturaţi-vă nouă, fraţilor! Alăturaţi-vă revoluţiei lui Allah! Ajutaţi la împlinirea lucrării lui Allah! Veniţi în Paradis! Nu mergeţi în Iad!”

Tânărul începu să tremure şi porni să murmure cuvintele săpate în mintea lui de duzini de mullahi recitind Coranul, apoi traducând: Acolo să zacă în veci, cu toţi păcătoşii şi întru toate blestematul Popor al Mâinii Stângi, fără să guste nici mâncare, nici băutură, alta decât apă clocotită sau fier topit, sau putreziciuni. Şi când focurile Iadului le vor arde cu totul pielea, le va creşte una nouă, astfel ca suferinţa lor să nu ia vreodată sfârşit.

Închise ochii sub intensitatea rugăciunii: Fă să mor cu unul dintre numele lui Allah pe buzele mele, şi dă-mi astfel putinţa să merg drept în Grădinile Paradisului, alături de tot Poporul Mâinii Drepte; să stau acolo veşnic; să nu mai simt vreodată foamea, să nu mai vad fraţii şi surorile din sat cu pântecul umflat lunecând în moarte scâncind, să nu mai plâng niciodată noaptea de răutăţile vieţii şi să fiu în Paradis: întinşi pe divane de mătase, înveşmântaţi în halate de mătase verde şi slujiţi de tineri proaspeţi ca florile primăverii, purtând cupe, bre şi pocale din care se revarsă vinul, gustând din fructele pe care le dorim şi carnea păsărilor pe care vom pofti. Şi ale noastre vor fi huriile cu ochii mari şi întunecaţi ca perlele ascunse în cochilia lor, veşnic tinere, veşnic fecioare, printre copaci umbroşi încărcaţi de fructe, lângă ape susurânde, fără să îmbătrânim, veşnic tineri...

Patul armei îi pulveriza nasul şi u sparse oasele tetei, izbindu-l pe viaţă şi schilodindu-l pentru totdeauna, fără să-l ucidă, înainte de al trânti leşinat în zăpadă. Atacatorul lui era un soldat de aceeaşi vârstă cu el şi acesta ridică în grabă carabina şi cu ajutorul ei sparse încuietoarea uşii firave şi o trânti de perete.

— Grăbiţi-vă, şopti el transpirat de teamă. Imediat generalul Valik îşi scoase precaut capul afară. Tânărul îl apucă de braţ:

— Haideţi, grăbiţi-vă, pe Allah!

— Allah să te fericească, spuse Valik clănţănind din dinţi.

Se repezi înapoi şi se întoarse cu două grămezi uriaşe de riali pe care tânărul îi înghesui în bluza sa de camuflaj şi dispăru la fel de tăcut precum sosise. Generalul şovăi o clipă, cu inima bătând nebuneşte. Văzu arma în zăpadă şi o ridică, o încarcă şi şi-o trecu peste umăr, apoi înşfacă servieta diplomat, binecuvântându-l pe Allah că revoluţionarii fuseseră prea grăbiţi când

cercetaseră ca să descopere fundul fals mai înainte de a-l arunca acolo în aşteptarea întrunirii tribunalului.

— După mine, şopti poruncitor familiei; dar, în numele lui Allah, nu faceţi zgomot! Urmaţi-mă cu atenţie!

Îşi înfăşură mai bine haina în jurul lui şi o porni în frunte prin zăpadă. Soţia lui, Annoush, fiul său de opt ani, Jalal, şi fiica sa, Sctarem, de şase, şovăiră o clipă în uşă. Toţi purtau costume de schi. Annoush purta pe deasupra şi o blană de nurcă pe care Gărzile Islamice o dispreţuiseră batjocoritoare ca pe o întruchipare a Păcatului.

— Păstreaz-o, îi spuseseră zeflemitori, numai asta şi te condamnă.

În cursul nopţii se bucurase de căldura pe care i-o oferise, stând ghemuită în ea pe podeaua de pământ din baraca neîncălzită, ţinându-şi copiii la piept.

— Haideţi, dragilor! şopti, încercând să nu-i înspăimânte.

Trupul santinelei care gemea uşor întins în zăpadă le tăia calea.

— Mamă, de ce doarme în zăpadă? întrebă în şoaptă fetiţa.

— Lasă asta, draga mea, să ne grăbim! De acum înainte, nici un sunet!

Păşi tăcută peste el. Fetiţa nu reuşi şi trebui să pună piciorul pe el şi se-mpiedică, întinzându-se cât era de lungă în zăpadă, dar nu ţipă. Sări în picioare, ajutată de fratele ei. Împreună, mână în mână, se depărtară grăbiţi. Valik îi conduse cu prudenţă. Când ajunseră la hangarul unde era adăpostit elicopterul, răsuflă ceva mai uşurat. Se aflau la o distanţă bună de tabăra principală, de cealaltă parte a enormei piste de decolare. Asigurându-se că în apropiere nu se aflau santinele, alergă până la elicopter şi se uită în cabină. Spre enorma sa uşurare, nici acolo nu dormea vreo santinelă. Încercă uşa. Nu era încuiată. O deschise făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă şi flutură din mână către ceilalţi. I se alăturară în tăcere. Îi ajută să urce şi se strecură după ei, trăgând uşa şi încuind-o pe dinăuntru. Aranja la iuţeală copiii cât mai confortabil pe nişte pături sub scaune, atenţionându-i să nu-şi facă simţită prezenţa orice s-ar întâmpla. Apoi se aşeză lângă soţia lui, îşi înfăşură o pătură în jurul umerilor pentru că îi era foarte frig şi o apucă de mână. Pe obrajii femeii curgeau lacrimi.

— Ai răbdare, nu plânge! N-o să mai dureze mult, şopti, mângâind-o. Nu trebuie să mai aşteptăm mult. Insha Allah.

— Insha Allah! răspunse ea ca un ecou, dar toată lumea a-nebunit. Ne-au aruncat într-un hambar împuţit ca pe nişte criminali. Ce-o să se-ntâmple cu noi?

— Cu ajutorul lui Allah am ajuns pân-aici, aşa că de ce nu şi până-n Kuweit?

Ajunseseră aici cu o zi în urmă, înainte de amiază. Zborul de la locul de întâlnire de la marginea Teheranului decursese fără vreun incident. Toate benzile radio fuseseră tăcute. Şoferul lui de încredere, care îl slujea de

cincisprezece ani, se întorsese cu maşina înapoi la Teheran, cu ordinul de-a nu spune nimănui că ei plecaseră la casa lor de la Marea Caspică.

— Pentru reuşita acestei evadări n-am încredere în nimeni, spusese Valik soţiei sale în timp ce aşteptau sosirea elicopterului.

Ea răspunsese:

— Desigur! Dar ar fi trebuit s-o luăm cu noi pe Şeherazada. Asta i-ar fi prins bine şi ei şi lui Tom Lochart şi ne-ar fi garantat că Tom ne-ar fi dus mai departe.

— Nu, ea n-ar fi plecat niciodată. De ce-ar face-o? Cu sau fără Şeherazada, în el nu trebuie s-avem încredere. E străin şi nu-i unul de-al nostru.

— Ar fi fost mai înţelept s-o aducem pe ea.

— Nu, spusese el, ştiind ce-avea de făcut cu Lochart. Tot drumul de la Teheran la Isfahan stătuse pe scaunul din faţă lângă Lochart. Zburaseră jos, ocolind oraşele şi aeroporturile. când Lochart chemase controlul de zbor de la baza militară Isfahan, erau evident aşteptaţi. Turnul le dăduse direcţia de aterizare, cu ordinul de a nu mai apela şi a nu mai folosi emiţătorul. Generalul de brigadă de aviaţie Mohamed Seladi, unchiul lui Valik, care aranjase ca ei să aterizeze şi să realimenteze, îi aşteptase la platforma heliportului.

Generalul îi întâmpinase sobru. Cum era vremea prânzului, spusese că puteau să mănânce la bază mai înainte de-a pleca mai departe.

— Dar, Excelenţă Mohamed, avem destulă mâncare aici, în avion, îi spusese Valik.

— Trebuie să insist, spusese nervos Seladi. Trebuie să insist, Excelenţă! Trebuie să-l salutaţi pe comandant. E necesar...şi trebuie să discutăm.

În acest timp, Gărzile Verzi şi gloata dăduseră buzna pe porţi, năvălind în unitate, şi îi arestaseră pe toţi, ducându-l pe Lochart în altă parte a bazei.

Fii de căţea, se gândi furios Valik. Să ardeţi cu toţii în Iad! Am ştiut că trebuia doar să realimentăm şi să plecăm îndată. Seladi e un încurcă-lume dobitoc. E numai greşeala lui.

La primul etaj al unei clădiri aflate la patru sute de metri mai departe, Tom Lochart dormea adâne. Fu trezit brusc de zgomotul unei învălmăşeli în coridor, uşa se izbi de perete şi el fu orbit de lumina unei lanterne.

— Repede, spuse o voce într-o engleză cu accent american şi doi bărbaţi îl ajutară să se ridice în picioare.

Imediat, cele două siluete pe jumătate ascunse de întuneric se întoarseră şi plecară în fugă. Lui Lochart îi trebui doar o fracţiune de secundă ca să-şi vină în fire, apoi o rupse la fugă după ele de-a lungul coridorului, în jos pe scări şi afară. Acolo se opri alături de ceilalţi, răsuflând greu. Abia avu timp să vadă că amândoi bărbaţii erau ofiţeri – un căpitan şi un maior – mai înainte de a o rupe la fugă din răsputeri în semiîntuneric.

Zorii luminau cerul către răsărit. Zăpada cădea uşor, ajutându-i să se ascundă şi estompându-le zgomotul paşilor. Dimpotrivă lor se afla Camera de Gardă şi în faţa ei câţiva revoluţionari, moţăind neatenţi, înghesuiţi în jurul un foc de lemne. Cei trei bărbaţi se abătură de la drumul lor şi alergară mai departe printre două rânduri de barăci, ocoliră din nou printr-o alee, când un camion încărcat cu revoluţionari care cântau dădu colţul înaintea lor, apoi ieşiră în câmp deschis, pe drumul de centură, către hangarul cel mai îndepărtat în care se afla elicopterul. În umbra hangarului se opriră ca să-şi tragă sufletul.

— Ascultă, pilotule, spuse gâfâind maiorul, când îţi zic eu, alergăm până la elicopter şi decolăm! Gata?!

— Şi cu ceilalţi ce facem? întrebă Lochart, abia în stare să vorbească, simţind o durere ascuţită în coaste. Ce facem cu generalul Valik şi familia...?

— Lasă-i!

Aii, maiorul, împunse cu degetul către celălalt.

— Aii stă cu tine în faţă şi eu în spate. Cât timp îţi trebuie să decolezi, din momentul în care porneşti motoarele?

— Minimum...

— Scurtează-l, îl întrerupse maiorul. Haide! Alergară către elicopter. În clipa aceea Lochart văzu

O maşină cu luminile stinse ţâşnind peste drum către ei şi simţi că i se taie respiraţia.

— Uite!

— În numele lui Allah, grăbeşte-te, pilotule! Lochart îşi dublă eforturile, sări pe scaunul pilotului, împinse comutatoarele şi începu să mărească turaţia. În acelaşi moment, maiorul se întinse şi trase uşa glisantă dintre cabina din spate şi carlingă. Aproape leşină când se trezi sub nas cu carabina lui Valik.

— O, dumneata eşti, maiorule? Slăvit fie Allah!

— Slăvit fie Allah că eşti aici şi-ai reuşit să scapi, Excelenţă, gâfâi maiorul, încercând să se liniştească, şi se strecură lângă el, în timp ce motoarele roteau elicea fără a prinde încă viteză.

— Lăudat fie Allah c-ai scăpat, dar unde-i soldatul?

— A luat banii şi-a şters-o! A adus armele?

— Nu, asta e tot.

— Fiu, de căţea, spuse maiorul furios, apoi strigă la Lochart: în numele lui Allah, grăbeşte-te!

Se răsuci şi privi la maşina care se apropia. Distanţa dintre ei se reducea repede. Înşfacă iute carabina de la Valik, îngenunche în uşa deschisă, ochi şoferul şi apăsă pe trăgaci. Rafala trecu prea sus, în spatele lui Annousri, şi copiii ţipară îngroziţi, maşina vira săltând peste marginea Şoselei, mergând în zig-zag, şi o coti prin spatele unui rând de magazii, apăru pentru o clipă la vedere, ca să accelereze dispărând din nou în spatele hangarului.

Lochart avea căştile la urechi şi privea acele indicatoarelor săltând, rugându-le să se grăbească.

— Haideţi, afurisitelor! mârâi, cu mâinile şi picioarele Pe comenzi, ascultând geamătul crescând al motoarelor.

Căpitanul de lângă el se ruga cu glas tare. N-o putea auzi pe Annoush suspinând în spate şi nici nu-i putea vedea pe copiii îngroziţi de spaimă care ţâşniseră din ascunzătorile lor ca să se pitească în spatele ei, sau pe Valik şi maiorul care răcneau la el să se grăbească. Indicatoarele urcau. Tot mai sus. Tot mai sus. Aproape pe verde. Acum! Mâna lui stingă începu să ridice maneta de gaze, dar maşina apăru derapând din spatele hangarului şi se îndreptă spre ei, ca să oprească la cincisprezece metri mai departe. Din ea săriră cinci bărbaţi, unul repezindu-se direct spre carlingă şi îndreptând un pistol automat către el, ceilalţi alergând către uşa cabinei. Era aproape în aer, dar ştia că ar fi mort dacă ar mai urca încă un centimetru, şi-l văzu pe celălalt făcându-i furios semne să oprească. Se supuse, apoi se întoarse ca să vadă ce se întâmplă în spate. Ceilalţi urcau în cabină. Erau cu toţii ofiţeri. Valik şi maiorul îi îmbrăţişau şi se lăsau îmbrăţişaţi, apoi auzi în căşti „Decolează pentru numele lui Allah” şi simţi un ghiont în coaste. Era Aii, căpitanul de lângă el.

— Decolează! spuse din nou în engleza lui cu accent american şi ridică degetul mare către omul de afară care încă mai ţinea arma îndreptată spre el.

Omul se repezi la uşă, urcă şi trânti uşa în urma lui.

— Grăbeşte-te, afurisitule, uite colo!

Arătă de partea cealaltă a pistei. Către ei se îndreptau alte maşini. Cineva se aplecase afară pe fereastra uneia dintre portiere şi se vedeau scânteierile de la gura unei ţevi de pistol mitralieră. În câteva secunde Lochart era în aer, cu toate simţurile concentrate asupra zborului, în spatele lui, unii dintre ofiţeri izbucniră în urale, apucându-se strâns de mânere şi scaune când elicopterul începu să balanseze, evitând gloanţele, şi se aşezară care pe unde putea. Cei mai mulţi erau colonei. Unii erau încă zguduiţi, în special generalul Seladi, care stătea între Valik şi maior.

— Nu eram sigur că sunteţi domnia voastră, Excelenţa general! spunea maiorul, aşa că am tras pe deasupra, doar de avertisment. Să-i mulţumim lui Allah că planul a decurs atât de bine.

— Dar eraţi cât pe-aci să decolaţi! Aveaţi de gând să ne părăsiţi!

— O, nu, Excelenţa voastră, unchiule, îl întrerupse blând Valik. A fost din pricina pilotului englez. S-a speriat şi n-a mai vrut s-aştepte. Nu prea au sânage, englezii. Nu te mai gândi la el. Suntem înarmaţi, avem mâncare şi suntem în siguranţă! Slăvit fie Allah! Şi slăvit fie c-am avut timp să pun toate astea la cale.

Da, îşi zise. Dacă n-aş fi fost eu şi banii mei, am fi fost toţi morţi. Bani să-l mituim pe cel care v-a eliberat, pe noi şi pe voi, şi pe maior şi pe căpitan, ca să-l poată elibera pe Lochart, de care mai am nevoie doar încă puţin.

— Dacă ne-aţi fi părăsit, am fi fost împuşcaţi! Generalul Seladi era roşu de furie.

— Allah să-l arunce pe pilot în iad! De ce-ai mai pierdut vremea cu eliberarea lui? Aii poate să piloteze un '212.

— Da, dar Lochart are mai multă experienţă şi-avem nevoie de el ca să ne descurce.

Valik zâmbi încurajator către Annoush, care stătea de partea cealaltă a cabinei, cu faţa la 6-l, cu fetiţa ce tremura în braţele ei şi băiatul care rnoţăia pe podea cu capul în poala ei. Îi zâmbi slab, mutând copilul de pe un braţ pe celălalt ca să domolească durerile ce o torturau. Se aplecă spre ea şi-o atinse, apoi se aşeză mai confortabil în scaunul lui şi-şi închise ochii, foarte obosit, dar deosebit de mulţumit.

— Eşti un om foarte deştept, îşi spuse. În adâncul inimii ştia că fără stratagema sa de a se preface în faţa lui McIver că avea să fie arestat de SAVAK, în special familia, nici McIver, nici Lochart nu l-ar fi ajutat să fugă. Le ştii măsura la toţi, ca şi lui Gavallan. Proştii! se gândi batjocoritor. Cât despre tine, Seladi, idiotul şi rapacele meu unchi, care ne-ai aranjat realimentarea la Isfahan şi pe care n-ai reuşit s-o aranjezi în deplină siguranţă, în schimbul unei treceri pentru tine şi unsprezece dintre prietenii tăi, tu eşti şi mai rău! Eşti un trădător. Dacă n-aş fi avut un informator sus-pus la Cartierul General, n-aş fi auzit de marea trădare a generalilor ca să pot fugi şi am fi fost prinşi în Teheran ca muştele la oala cu miere. Loialiştii s-ar putea să câştige încă. Bătălia nu-i încă pierdută, dar între timp, familia mea şi cu mine vom urmări evenimentele din Anglia, St. Moritz sau New York.

Se lăsă pradă tulburătoarei şi minunatei puteri a reactoarelor care îi duceau către un loc sigur, către o casă la Londra, o locuinţă la ţară în Surrey, altele în California şi în Elveţia şi spre conturile din băncile din Bahamas.

Ah, da, îşi spuse vesel. Şi asta îmi aminteşte de contul nostru comun cu S-G, blocat în Bahamas. Alte patru milioane care ne vor îmbogăţi şi atât de uşor de smuls din ghearele apucătoare ale lui Gavallan, mai mult decât de ajuns ca să-mi asigure o viaţa liniştită mie şi familiei mele, orice s-ar întâmpla aici, până când ne vom putea întoarce. Khomeini n-o să trăiască o veşnicie, chiar dacă câştigă. Afurisitul! în curând o să ne putem întoarce acasă. În curând Iranul o să fie din nou cel obişnuit şi între timp noi o s-avem tot ce ne trebuie.

Îl auzea încă pe Seladi mormăind ceva despre Lochart şi că era cât pe-aci să fie părăsit.

— Linişteşte-te, Excelenţă!

Îl luă de braţ, domolindu-l, şi se gândi: tu şi potăile tale încă mai valoraţi ceva. Doar o vreme. Poate ca ostatici, poate ca momeală. Cine ştie. Nici unul dintre voi nu sunteţi rude, în afară de tine, iar tu ne-ai trădat.

— Linişteşte-te, preastimatul meu unchi! Cu ajutorul lui Allah, pilotul o să capete ceea ce merită!

Da. Lochart. N-ar fi trebuit să intre în panică. Ar fi trebuit s-aştepte ordinele mele. E dezgustător să te laşi cuprins de panică.

Închise ochii şi adormi, foarte satisfăcut de el.

CAPITOLUL 23

Rafinăria Iran-Toda, *Bandar-e Delam*; *ora 12*, *45 după-amiază*. Scragger fluiera fals, pompând cu mâna combustibil în rezervoarele principale din butoaiele friari, aliniate într-o camionetă japoneză, lângă elicopterul său proaspăt spălat sclipind în soare. Alături de el se afla un tânăr pe jumătate adormit, cu o banderolă verde pe braţ, ciucit pe vine la umbră, sprijinit în carabina lui M16. Soarele de amiază era cald, iar briza uşoară făcea ziua plăcută, îndepărtând umiditatea, constantă aici pe coastă. Scragger era îmbrăcat uşor: cămaşă albă cu epoleţi de căpitan, pantaloni subţiri de vară şi pantofi negri, inevitabilii ochelari fumurii şi şapca. Rezervoarele erau pline ochi.

— Asta-i, fiule, spuse către japonezul însărcinat să-l ajute.

— Hai, Anjim-san – da, domnule pilot, răspunse omul. Ca toţi angajaţii rafinăriei, purta salopetă albă, imaculată şi mănuşi cu sigla Iran-Toda Industry pe spate, cu acelaşi lucru scris politicos deasupra în farsi şi echivalentul în caractere japoneze dedesubt.

— ”Hai” să fie, spuse Scragger, folosind unul dintre cuvintele pe care le prinsese de la Kasigi în drum spre Lengeh, cu o zi în urmă.

Arătă cu degetul.

— Şi acum rezervoarele de cursă lungă şi după aceea cele de rezervă.

Pentru zborul pe care de Plessey îl autorizase cu atâta mărinimie duminica, noaptea, ca să celebreze victoria asupra sabotorilor, Scragger scosese scaunele din spate şi legase în locul lor două butoaie de două sute de litri:

— Să fie acolo, domnule Kasigi. Le-am conectat la rezervoarele principale. Putem folosi o pompă de mână şi putem să realimentăm în aer, dac-o să trebuiască. Şi dacă o să pompaţi. Acum n-o să mai trebuiască să aterizăm pentru realimentare. Nu poţi să fii niciodată sigur de vremea din Golf, întotdeauna se iscă furtuni neaşteptate sau vârtejuri, ceaţă, iar vântul poate să joace o festă. Cea mai bună cale e să stăm puţin în larg.

— Şi Fălci?

Scragger râsese odată cu el.

— Bătrânul rechin-ciocan din Kharg? Cu ceva noroc, l-am putea vedea dac-ajungem pân-acolo şi nu ne abatem din drum.

— Tot nu ne-au chemat de la radarul din Kish?

— Nu, dar nu mai contează. Ne-au dat permisiunea până la Bandar-e Delam. Sunteţi sigur că pot să realimentez la fabrica voastră?

— Da. Avem rezervoare acolo, căpitane, heliport, hangare şi atelier de reparaţii. Au fost primele lucruri pe care le-am ridicat. Aveam un contract cu Guerney.

— Da, ştiu de asta. Acum s-au retras, nu?

— Da, aşa e. Acum o săptămână. Sau cam aşa... Poate va prelua contractul compania voastră. Poate o să vă numească la conducerea bazei aeriene. E permanent de lucru pentru cinci elicoptere – trei '212 şi poate două 206 – câtă vreme construim acolo.

Scragger chicotise.

— Asta o să-l facă pe bătrânu Andy cel Mare să creadă că l-a apucat pe Dumnezeu de picior, iar Dirty Dunk o să se scape pe el.

— Poftim!?

Scragger încercase sa explice gluma cu McIver, dar când isprăvise, Kasigi nu râsese, ci spusese doar:

— O, acum înţeleg!

Gaşcă de săriţi, îşi zise Scragger.

După ce isprăvi realimentarea, mai făcu o verificare. Motoarele, rotorul, elicele, deşi nu se-aştepta să plece atunci. De Plessey îl rugase să-l aştepte pe Kasigi, să zboare cu el unde avea nevoie şi să-l aducă înapoi la Lengeh joi. Aparatul corespundea. Pe deplin satisfăcut, aruncă o privire la ceas, apoi arătă cu degetul spre pântec şi se frecă.

— E vremea să halim, hai!

— Hai.

Ajutorul lui zâmbi şi făcu semn către micuţa camionetă din apropiere, apoi arătă cu degetul spre clădirea principală cu patru etaje, ce se înălţa cam la doua sute de metri mai departe, unde se aflau birourile conducerii firmei. Scragger scutură din cap.

— Merg pe jos, spuse, şi-şi flutură cele două degete parodiind mersul, aşa că tânărul făcu o jumătate de plecăciune, se urcă în camionetă şi demară.

Scragger rămase locului o clipă, privind şi lăsându-se privit de santinelă. Acum, când camionul plecase şi rezervoarele fuseseră închise, putea simţi mirosul mării şi lesturile putrezite de pe ţărmul din apropiere. Era aproape vremea refluxului. În Golf era o-singură maree pe zi, ca şi în Marea Roşie, din pricină că era puţin adânc şi aproape complet închis de pământ, dacă nu socoteai strâmtoarea Hormuz.

Îi plăcea mirosul mării. Crescuse la Sydney, întotdeauna în apropierea mării. După război se instalase din nou acolo. Cel puţin, îşi zise, am fost acolo în intervalul Hkre diferite slujbe şi femeia şi copiii au stat acolo şi încă mai stau – mai mult sau mai puţin. Fiul său şi cele două fiice erau acum căsătoriţi, cu propriii lor copii. De câte ori se afla din nou acasă, poate o dată pe an, îi vizita. Între ei exista o relaţie amicală, deşi uşor distantă. În anii de început, soţia lui şi

copiii veniseră să se instaleze în Golf, După o lună plecaseră înapoi acasă, la Sydney.

— Ne găseşti la Bondi, Scrag, spusese ea. Ne-ajung străinătăţurile, flăcăule. Pe timpul detaşării sale de doi ani în Kuweit, ea întâlnise un alt bărbat. Când Scragger se întorsese acasă, ea spusese:

— Cred c-o să divorţăm, flăcăule. E cel mai bun lucru pentru copii, pentru tine şi pentru mine.

Şi aşa se-ntâmplase. Noul ei soţ trăise câţiva ani, apoi murise. Scragger şi ea alunecară încet într-o relaţie amicală, ca şi cum nu s-ar fi despărţit, dar nici nu fuseseră supăraţi unul pe celălalt.

E soi bun. Iar copiii sunt fericiţi şi eu zbor. Îi mai trimitea încă, lunar, bani. Întotdeauna ea spunea că n-are nevoie.

— Atunci pune-i deoparte, pentru zile negre, Nell, replica el mereu.

Până acum, ea, copiii şi copiii copiilor nu au avut zile negre, bat în lemn. Cel mai apropiat lemn era patul carabinei pe care o ţinea revoluţionarul în poală. Din umbră, omul se uita la el cu răutate. Bastard scârbos, n-o să-mi strice ziua. Zâmbi către el, apoi îi întoarse spatele, se întinse şi privi înjur. E un loc grozav pentru o rafinărie îşi zise, îndeajuns de aproape de Abadan, de conductele principale care leagă câmpurile petrolifere din nord şi sud. Grozavă idee să încerci să nu risipeşti tot gazul ăsta care se arde! Miliarde de tone în toată lumea – o risipă criminală dacă stai şi te gândeşti.

Rafinăria se afla pe un promontoriu, cu propriile sale cheiuri dragate, care se-ntindeau pe cincizeci-de metri în apele Golfului, despre care Kasigi îi spusese că vor fi capabile să deservească două superpetroliere în acelaşi timp, indiferent de mărimea acestora. În jurul heliportului erau kilometri pătraţi de coloane de cracare şi clădiri ce păreau întreţesute cu mii de reţele de plastic şi oţel de toate dimensiunile, labirinturi întregi cu robineţi şi valve uriaşe, cu staţii de pompare şi peste tot macarale şi buldozere şi grămezi gigantice de tot felul de materiale de construcţii, munţi de ciment şi nisip, suluri de plase de oţel împrăştiate printre stive ordonate, de dimensiunea terenurilor de fotbal, de lăzi şi containere acoperite cu învelitori din plastic şi drumuri pe jumătate terminate, fundaţii, cheiuri şi gropi. Dar nu se vedea nimic mişcând, nici oameni, nici maşini.

Când aterizaseră, lângă platformă îi aşteptase un comitet de primire de douăzeci sau treizeci de japonezi adunaţi în grabă, împreună cu peste o sută de grevişti iranieni şi Gărzi Verzi înarmate, unii purtând banderole cu OIEP, primele pe care le vedea până atunci Scragger. După multe strigăte şi ameninţări şi cercetări ale hârtiilor lor şi aprobări date de Controlul Aerian de la Kish, purtătorul lor de cuvânt lor zisese că doi dintre ei puteau să rămână, dar nimeni nu putea să plece şi nici elicopterul nu putea decola fără permisiunea komitehului. În drum spre clădirea birourilor, inginerul-şef Watanabe, care vorbea englezeşte, le explicase că, de aproape două luni, komitehul de grevă

preluase controlul asupra absolut oricărei probleme. În acest timp nu progresaseră aproape cu nimic şi lucrul încetase.

— Nu ne îngăduie nici măcar să executăm lucrări de întreţinere la echipament.

Era un bărbat trecut de şaizeci de ani, cu un chip aspru, dur, cu părul grizonat şi mâini puternice, muncite. Aprinsese o altă ţigare de la cealaltă, pe jumătate arsă. EL

— Şi aparatul de radio?

— Au încuiat camera de transmisiuni acum şase zile; ne-au interzis s-o folosim şi-au luat cheia cu ei. Telefoanele bineînţeles că nu funcţionează de săptămâni întregi, iar telexul cam de ceva mai mult de o săptămână. Mai avem încă aproape o mie de japonezi aici. N-au avut permisiunea să vină cu familiile. Suntem la limită cu proviziile, n-am primit nici o scrisoare de şase săptămâni. Nu putem să ieşim de-aici. Nu putem să lucrăm. Suntem aproape prizonieri şi nu putem să facem nimic decât cu foarte mare tămbălău. Oricum, măcar suntem în viaţă şi putem proteja ceea ce am făcut, aşteptând răbdători să ne îngăduie să continuăm. Suntem într-adevăr foarte onoraţi să vă primim, Kasigi-san – şi pe dumneavoastră, domnule căpitan!

Scragger îi lăsase cu treburile lor, intuind că există o tensiune între ei, oricât se străduiau s-o ascundă. Seara mâncase puţin, ca întotdeauna, şi-şi îngăduise o bere japoneză, rece ca gheaţa.

— Fir-aş al naibii, nu-i la fel de bună ca Fostersl Apoi îşi făcuse cele unsprezece minute de exerciţii după modelul aviaţiei canadiene şi se dusese la culcare. Chiar cu puţin înainte de miezul nopţii, când încă mai citea, auzise o bătaie uşoară în uşă. Kasigi intrase agitat, cerându-şi scuze pentru deranj, dar era de părere că Scragger ar fi trebuit să afle imediat că ascultaseră la radio o declaraţie a unui purtător de cuvânt al lui Khomeini, la Teheran, spunând că toată armata – toate armele – se declaraseră de partea lui, primul ministru Bakhtiar demisionase şi acum Iranul era complet eliberat de jugul Şahului şi că din ordinul personal al lui Khomeini toate luptele trebuiau să înceteze, toate grevele la fel, Producţia de petrol trebuia să înceapă imediat, toate bazarurile şi magazinele să se redeschidă, toţi bărbaţii trebuiau să predea armele şi să se reîntoarcă la lucru şi, mai presus de orice, toţi trebuiau să înalţe mulţumiri fui Allah pentru victorie.

Kasigi zâmbise cu toată faţa.

— Acum putem începe din nou, mulţumită tuturor zeilor. Eh?! Acum lucrurile or să fie din nou normale.

Când Kasigi plecase, Scragger rămăsese întins pe spate, cu lumina aprinsă, lăsându-şi mintea să hălăduiască asupra noilor posibilităţi care se deschideau. Ale dracului ciori, îşi zisese, ce iute a mers totul! Aş fi pariat pe orice că Şahul n-o să fie niciodată scos din ţară, ba şi mai mult, că lui Khomeini

n-o să i se îngăduie niciodată să se întoarcă, şi mi-aş fi pus chiloţii la bătaie pe o lovitură militară.

Stinsese luminile.

— Căruţa merge, Scrag, bătrâne, ai văzut destule. Dimineaţa se trezise devreme, acceptase ceaiul verde, japonez, în locul celui obişnuit pe care îl bea la micul dejun – indian şi foarte puternic şi întotdeauna cu lapte condensat, şi plecase să facă verificările, să cureţe şi să realimenteze elicopterul şi – acum că toată treaba era făcută cum trebuie – era foarte flămând. Dădu scurt din cap către santinela care nu-l băgă în seamă şi porni cu paşi mari spre clădirea cu trei etaje a birourilor.

Kasigi stătea la una dintre ferestrele de la ultimul etaj, unde erau birourile personalului executiv. Era în sala de consiliu, un birou spaţios, amplasat pe colţul clădirii, cu o masă uriaşă şi scaune pentru douăzeci de persoane, privind absent la Scragger şi elicopterul lui, cu mintea răscolită de gânduri, străduindu-se din greu să-şi stăpânească furia.

Din zori trecuse în revistă aproximările de cheltuieli, rapoartele, planificările de lucru, creditările, şi toate duseseră la acelaşi rezultat: era nevoie de cel puţin un miliard de dolari şi un alt an de muncă pentru a începe producţia. Vizita abia a doua oară rafinăria, care nu se afla în sfera lui de responsabilităţi, deşi era director şi membru al Comitetului Executiv de Conducere, cel mai înalt eşalon decizional al conglomeratului lor. În spatele lui, inginerul şef Watanabe stătea singur la masa cea mare, aşteptând răbdător, fumând ca de obicei ţigară după ţigară. Era responsabil cu lucrările de doi ani, director adjunct de când începuse proiectul, în '71, un bărbat cu mare experienţă. Inginerul şef dinaintea lui murise acolo, pe şantier, ca urmare a unui atac de cord.

Nu-i de mirare, se gândise Kasigi mânios. Cu două am fi în urmă, poate patru, trebuie că i-a părut evident că bugetul nostru maxim de 3, 5 miliarde o să fie inadecvat, că depăşirile erau deja uriaşe şi termenele de finalizare total nerealistie.

— De ce nu ne-a informat inginerul şef Kasusaka? De ce n-a făcut un raport special?

— A făcut, Kasigi-san, spuse politicos Watanabe. Dar, din ordinul şefului de proiect de aici, toate rapoartele trebuie să treacă prin mâinile partenerilor noştri numiţi de tribunal. E o procedură iraniană. Întotdeauna trebuie alcătuită o societate mixtă cu participare egală, cu responsabilităţi egale – dar treptat iranienii reuşesc să aranjeze întâlnirile şi contractele şi clauzele, de cele mai multe ori folosind ca scuză tribunalul sau Şahul, până când au controlucefacto şi atunci... Ridică din umeri. N-aveţi idee ce deştepţi sunt, mai rău ca negustorii chinezi, mult mai rău! Cad de acord să cumpere tot animalul, dar după aceea renunţă şi iau numai muşchii şi te lasă cu restul în braţe.

Stinse ţigara fumată numai pe jumătate şi aprinse alta.

— A fost ò şedinţă a întregului Consiliu cu toţi partenerii şi cu Gyokotomo. Yoshi Gyokotomo însuşi, Preşedintele Sindicatului Patronal – aici, în biroul ăsta, chiar înainte să moară inginerul şef Kasusaka-san. Am fost şi eu prezent. Kasusaka-.san i-a avertizat pe toţi că întârzierile datorate birocraţiei iraniene şi feluritelor piedici puse de ele – „presiuni” e cuvântul potrivit – aveau să întârzie termenul de începere a producţiei şi să genereze o mare creştere a cheltuielilor totale. Am fost prezent, l-am auzit cu urechile mele, dar tot ce-a spus el a fost trecut cu vederea de partenerii iranieni, care i-au spus preşedintelui că totul va fi aranjat, că doar Kasusaka-san nu înţelege Iranul şi felul în care fac ei lucrurile aici. Watanabe studia atent capătul ţigării sale.

— Kasusaka-san a spus exact acelaşi lucru când a rămas între patru ochi cu Gyokotomo-san, implorându-l să aibă grijă, şi i-a dat un raport amănunţit, în scris.

Kasigi strânse din fălci.

— Ai fost de faţă la această întâlnire?

— Nu, dar mi-a spus ce a vorbit: că Gyokotomo-sama a acceptat raportul şi a spus că el însuşi o să-l prezinte până la cel mai înalt nivel la Teheran şi acasă, în Japonia. Dar nu s-a întâmplat nimic, Kasigi-san, nimic!

— Unde e copia raportului?

— Nu e nici una. În ziua următoare, înainte de a pleca la Teheran, Gyokotomo a ordonat să fie distruse.

Bătrânul ridică iarăşi din umeri.

— Treaba inginerului şef Kasusaka – şi a mea – a fost şi este să construim rafinăria, oricare ar fi problemele întâmpinate şi să nu ne amestecăm în activitatea Grupului.

Watanabe aprinse o nouă ţigară de la cealaltă, fumată doar pe jumătate, trase adânc în piept un fum şi o stinse delicat pe cealaltă – deşi ar fi dorit s-o izbească de scrumieră şi de masă şi de clădire şi de întreaga fabrică, să le facă bucăţele şi odată cu ele pe băgăreţul de Kasigi care îndrăznea să-l ia la întrebări, care nu ştia nimic, care nu lucrase niciodată în Iran şi-şi căpătase locul în companie pentru că era rudă cu familia Toda.

— Spre deosebire de inginerul şef Kasusaka, adăugă deosebit de blând, eu am păstrat în decursul anilor copii ale rapoartelor mele lunare.

— Soka? spuse Kasigi, încercând să dea un ton egal vocii.

— Da.

Şi copii ale acestor copii, într-un loc foarte sigur – adăugă el, răutăcios în adâncul sufletului, scoţând un dosar gros din servietă şi punându-l pe masă – în caz că o să încercaţi să mă faceţi pe mine responsabil de tot dezastrul.

— Le puteţi citi dacă doriţi.

— Mulţumesc.

Kasigi făcu un efort să reziste tentaţiei de a se repezi dosar. Watanabe îşi frecă obosit obrajii. Stătuse treaz cea mai mare parte a nopţii, pregătindu-se pentru întâlnirea asta.

— Odată ce ne întoarcem la normal, lucrarea va progresa repede. Am terminat cam optzeci la sută. Am motive să cred că am putea isprăvi, cu o planificare corectă; e trecut totul în rapoartele mele, inclusiv problema întâlnirii cu Kasusaka, cu partenerii iranieni şi poi cu Gyokotomo-sama.

— Ce-ai sugera ca soluţie globală pentru Iran-Toda!

— Nu poate fi nici una până nu revenim la normal.

— Acum am revenit, ai auzit emisiunea.

— Am auzit-o, Kasigi-saan, dar normal pentru mine înseamnă când guvernul Bazagran va prelua pe deplin controlul.

— Asta o să se-ntâmple în câteva zile. Soluţia?

— Soluţia e simplă. Să avem parteneri noi care să coopereze, să aranjăm finanţarea de care avem nevoie şi într-un an, poate mai puţin de-un an, am putea începe producţia.

— Ar putea fi aranjată problema cu partenerii? Vocea lui Watanabe deveni la fel de subţire ca şi

buzele sale.

— Cei vechi fuseseră toţi numiţi sau aprobaţi de tribunal, deci oameni ai Şahului, deci suspecţi şi duşmani ai poporului. N-am văzut pe nici unul de când s-a întors Khomeini şi nici n-am auzit de ei. Am auzit zvonuri că ar fi fugit cu toţii, dar... Watanabe ridică din umerii săi laţi. N-am cum să verific fără telex, fără telefon, fără transport. Mă îndoiesc că atitudinea noilor parteneri va diferi prea mult.

Kasigi dădu din cap şi aruncă din nou o privire pe fereastră, fără să vadă nimic. E uşor să dai vina pe iranieni şi pe morţi şi pe întâlniri secrete şi pe rapoarte distruse. Preşedintele Yoshi Gyokotomo nu menţionase niciodată vreo întâlnire cu Kasusaka sau vreun raport scris. De ce să ascundă Gyokotomo un astfel de raport vital? Ridicol, căci compania lui suportă aceleaşi riscuri ca şi a noastră. De ce?! Dacă Watanabe spune adevărul şi propriile sale rapoarte o pot dovedi, atunci de ce? Şi atunci, într-o clipă, pe care Watanabe o observă, chipul lui Kasigi reflectă adevărul: pentru că uriaşa depăşire de costuri şi proasta conducere a complexului Iran-Toda, alăturată dezastruoasei scăderi în transporturile maritime mondiale, aveau să doboare Toda Shiping Industry, pe Hiro Toda personal şi să ne lase deschişi unei preluări. Preluare de către cine? Desigur că de Ypshi Gyokotomo. Bineînţeles de familia asta de ţărani parveniţi care ne urăsc pe noi, cei cu sânge nobil, stirpe de samurai din cele mai vechi timpuri.

Şi din nou Kasigi îşi simţi creierul gata-gata să explodeze.

Fără îndoială că de Yoshi Gyokotomo, dar ajutat şi îndemnat, desigur, de vechiul nostru rival, Mitsuwari Industries. Oh, Gyokotomo o să piardă o avere,

dar îşi pot acoperi partea lor de pierdere în timp ce o să ungă palmele care trebuie, sugerând că or să suporte împreună pierderile lui Toda, să o dezmembreze şi, cu ajutorul mitei, să o pună sub o conducere potrivită. Şi odată cu Toda se vor prăbuşi şi rudele lor: Kasigi şi Kayama. E ca şi cum aş muri.

Iar acum sunt cel care trebuie să aducă acasă groaznicele veşti. Rapoartele lui Watanabe nu vor dovedi nimic, pentru că, fără îndoială, Giokotomo o să nege totul, acuzându-mă pe mine că încerc să-l acuz pe el şi o să strige cât îl ţine gura că rapoartele lui Watanabe dovedesc fără putinţă de tăgadă, de ani de zile, incapacitatea managerială a lui Hiro Toda. Aşadar am dat de bucluc oricum. Poate că Hiro Toda a pus la cale să mă vâre pe mine în tot necazul ăsta. Poate că vrea să mă înlocuiască cu unul dintre fraţii sau nepoţii lui.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă şi aceasta se izbi de perete. Tânărul secretar al lui Watanabe intră grăbit şi tulburat, cerându-şi îndelung scuze că i-a deranjat:

— Oh, vă rog să mă scuzaţi, Watanabe-san, oh, da, îmi pare rău...

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrerupse scurt Watanabe.

— A venit în forţă un komiteh, Watanabe-san, Kasigi-sama. Priviţi!

Tânărul cu chipul alb ca varul arătă către celelalte ferestre care se desfăşurau pe faţada clădirii.

Kasigi ajunse primul. În faţa uşii principale se afla un camion plin cu revoluţionari, urmat de alte camioane şi automobile. Bărbaţii care săreau din ele începuseră să se adune la întâmplare în grupuri. Scragger se îndrepta într-acolo şi-l văzură oprindu-se, apoi pornind din nou către uşa principală, dar i se făcu semn să se dea la o parte, în timp ce un Mercedes mare se apropie. De pe bancheta din spate ieşi un bărbat îndesat, voinic, cu barbă albă, purtând halat şi turban de culoare neagră, însoţit de un bărbat mult mai tânăr, cu mustaţă, îmbrăcat în haine uşoare şi cu cămaşa descheiată la gât. Amândoi purtau ochelari. Watanabe îşi ţinu respiraţia.

— Cine sunt? întrebă Kasigi.

— Nu ştiu, dar un ayatolah înseamnă întotdeauna necazuri. Mullahii poartă turbane albe, ayatolahu negre.

Înconjuraţi de o jumătate de duzină de oameni înarmaţi, cei doi bărbaţi păşiră importanţi în clădire.

— Takeo, adu-i sus cu multă ceremonie. Tânărul plecă fără să mai stea pe gânduri.

— O singură dată ne-a mai vizitat un ayatolah: anul trecut, imediat după focul de la Abadan. A organizat o adunare a tuturor personalului nostru iranian, a strigat la ei vreo trei minute şi apoi, în numele lui Khomeini, le-a poruncit să intre în grevă.

Faţa lui deveni o mască.

— Asta a fost începutul tuturor necazurilor. Noi, ceilalţi, străinii, ne-am descurcat cum am putut mai bine de-atunci.

— Şi-acum?

Watanabe ridică din umeri, păşi iute până la birou şi apucă o fotografie înrămată a lui Khomeini, pe care Kasigi n-o observase, atârnând-o pe perete.

— Doar din politeţe, spuse cu un zâmbet sardonic. Nu vreţi să ne-aşezăm? Se aşteaptă din partea noastră la mult formalism. Vă rog, luaţi locul din capul mesei.

— Nu, Watanabe-san. Te rog, dumneata eşti responsabil, eu sunt doar un vizitator.

— Cum doriţi.

Watanabe îşi luă locul obişnuit, cu faţa la uşă. Kasigi sparse tăcerea:

— Ce-a fost cu focul de la Abadan?

— Ah, iertaţi-mă, îşi ceru scuze Watanabe, de fapt dezgustat că înlocuitorul său nu ştia nimic de acest eveniment atât de important. A fost în august trecut, în timpul lunii sfinte a Ramadanului, când nici un dreptcredincios nu poate mânca sau bea de la răsăritul soarelui până la apus şi de obicei sunt mereu cu capsa pusă. Pe vremea aia puţină lume protesta în ţară împotriva Şahului, cei mai mulţi la Teheran şi la Qom, dar nu era nimic serios atunci, iar ciocnirile erau uşor controlate de poliţie şi SAVAK. Pe cincisprezece august, nişte inşi au dat foc unui cinematograf, cinematograful Rex din Abadan. „S-a întâmplat” ca toate uşile să fie încuiate sau blocate, „s-a întâmplat” ca pompierii şi poliţia să se mişte încet şi, în panica dezlănţuită, au murit aproape cinci sute de persoane, cele mai multe femei şi copii.

— Cumplit!

— Da, întreaga naţiune a fost scandalizată. S-a dat vina imediat pe SAVAK, şi deci pe Şah. Şahul a dat vina pe cei de stânga şi a jurat că poliţia şi SAVAK n-au nimic de-a face cu asta. Sigur că s-a deschis o anchetă care a ţinut săptămâni întregi. Din nefericire, a lăsat problema făptaşilor nerezolvată.

Watanabe era atent la sunetul paşilor.

— Asta a fost scânteia care a aprins facţiunile de opoziţie războinice opuse ale lui Khomeini şi i-a smuls pe Pahlavi de pe tronurile lor.

După o pauză, Kasigi întrebă:

— Cine crezi că a pus foc cinematografului?

— Cine ar fi vrut să-i distrugă pe Pahlavi? E foarte uşor să strigi „SAVAK”! Watanabe auzi liftul oprindu-se.

Ce înseamnă cinci sute de femei şi copii pentru un fanatic, de orice fel de orientare?

Uşa fu deschisă de secretarul Takeo. Ayatolahul şi civilul intrară cu multă importanţă şi în urma lor se înghesuiră încă şase oameni înarmaţi. Watanabe şi Kasigi se ridicară politicoşi în picioare şi se înclinară.

— Bine aţi venit, spuse Watanabe în japoneză, deşi putea să vorbească foarte bine farsi. Sunt Naga Watanabe. Eu răspund de ceea ce se întâmplă aici şi acesta este domnul Kasigi, de la sediul nostru principal din Japonia. Cu cine am plăcerea să vorbesc, vă rog?

Takeo, care putea vorbi perfect farsi, începu să traducă, dar civilul care se aşezase deja îl întrerupse scurt.

— Vous parlez français? spuse grosolan către Watanabe.

— Iye – nu, răspunse Watanabe în japoneză.

— Bien sûr, m'sieur, spuse şovăitor Kasigi, într-o franceză mediocră, je parle un peu, ma je parle Anglais mieux et m'sieur Watanabe aussi – vorbesc puţin franceză, dar vorbesc engleză mai bine, ca şi domnul Watanabe.

— Foarte bine, spuse scurt omul într-o engleză cu accent parizian. Atunci o să vorbim englezeşte. Eu sunt Muzadeh, ministru adjunct pentru zona Abadan, din partea primului ministru Bazagran...

— Dar nu Bazagran, face legile, ci Imamul, întrerupse tăios ayatolahul. Imamul l-a numit pe Bazagran temporar prim-ministru până când, cu ajutorul lui Allah, se formează statul nostru islamic.

Era trecut de şaizeci de ani, un bărbat cu chip rotund, cu sprâncenele la fel de albe ca şi barba şi îmbrăcat cu o grijă studiată.

—...Sub conducerea Imamului, adăugă el apăsat.

— Da, desigur, spuse Muzadeh, apoi continuă ca şi cum n-ar fi fost întrerupt,...şi vă informez oficial că Iran-Toda se află sub controlul nostru direct. Peste trei zile va avea loc o şedinţă pentru a organiza conducerea şi operaţiunile viitoare. Toate contractele anterioare din vremea Şahului – deci ilegale – sunt anulate. Am să numesc un nou comitet de conducere, cu mine ca preşedinte, reprezentanţi ai muncitorilor, un muncitor japonez şi dumneata. O să...

— Şi eu şi-un mullah din Bandar-e Delam, spuse ayatolahul, străpungându-l cu privirea.

Muzadeh trecu furios la farsi.

— Putem discuta componenţa comitetului mai târziu. Vocea sa păstra o urmă de nervozitate. Cel mai important lucru e să-i avem pe muncitori reprezentaţi.

— Cel mai important lucru e să-ndeplinim lucrarea lui Allah l

— În această privinţă, a lucra pentru popor şi a lucra pentru Allah e acelaşi lucru.

— Nu, dacă a lucra pentru popor înseamnă a lucra într-ascuns pentru Satan.

Toţi cei cinci iranieni înarmaţi se foiră neliniştiţi. Fără să-şi dea seama, se regrupaseră în două grupuri de patru şi două persoane. În tăcere, ochii lor alergau de la unul la celălalt dintre bărbaţii aflaţi la masă. Unul dintre ei ridică încet piedica armei.

— Ce spuneaţi? întrebă Watanabe repede şi aproape adăugă Banzai, cu uşurare, când băgă de seamă că toţi îşi îndreptaseră atenţia către el. Doriţi să formaţi un nou comitet?

— Da.

Cu un efort, Muzadeh îşi smulse privirile de la ayatolah şi continuă:

— O să pregătiţi toate registrele pentru control şi veţi fi responsabili pentru orice problemă ivită – în trecut sau în viitor – sau crime împotriva Iranului, trecute sau viitoare.

— Am fost parteneri cu guvernul Iranului de la încep...

— Cu Şahul, nu cu poporul iranian! îl întrerupse Muzadeh. În spatele lui, santinelele – tineri, unii adolescenţi, unii abia cu tuleie pe faţă – începură să murmure.

— Adevărat, domnule Muzadeh, spuse Watanabe, netemător.

Mai trecuse prin astfel de confruntări de multe ori de atunci în ultimele câteva luni.

—...dar noi suntem japonezi, Iran-Toda este construită de către tehnicieni japonezi – cu mult ajutor din partea muncitorilor şi specialiştilor iranieni – şi e plătit în totalitate cu bani japonezi.

— Asta n-are nimic...

— Da ştim, spuse ayatolahul tare, dar binevoitor, acoperindu-l pe celălalt, ştim asta şi sunteţi bineveniţi în Iran. Ştim că japonezii nu sunt la fel cu stricaţii de americani sau viclenii de englezi. Şi deşi nu sunteţi mahomedani, din nefericire pentru voi, neavând încă ochii deschişi spre Allah, noi vă primim cu bucurie. Dar acum... acum, cu ajutorul lui Allah ne-am luat din nou ţara în stăpânire. Acum trebuie să facem... să facem noi aranjamente pentru operaţiunile viitoare. Oamenii noştri or să rămână aici şi or să pună întrebări. Vă rog cooperaţi cu ei. N-aveţi nimic de ce vă teme, amintiţi-vă! Dorim la fel de mult ca şi voi ca această fabrică să fie terminată şi să-nceapă să lucreze. Mă numesc Ismael Awhazi şi sunt ayatolanul acestei regiuni.

Se ridică atât de brusc, încât mulţi dintre cei de faţă tresăriră.

— O să ne-ntoarcern peste patru zile, de azi înainte. Muzadeh spuse înfierbântat în farsi:

— Avem alte ordine pentru aceşti trei...

Dar ayatolahul plecase deja. Muzadeh se ridică şi ieşi sfidător, urmat de oamenii lui.

Când rămaseră singuri, Kasigi îşi îngădui să scoată batista şi să-şi şteargă fruntea. Tânărul Takeo era încă şocat. Watanabe căută prin buzunare ţigările, dar pachetul era gol. Zdrobi cutia, Takeo se trezi la viaţă, se repezi la un sertar şi scoase un pachet nou, îl deschise şi-l întinse.

— Mulţumesc, Takeo!

Watanabe se aşeză şi-şi aprinse ţigara.

— Poţi pleca acum. Se uită la Kasigi.

— Deci, spuse, începe din nou.

— Da.

Kasigi era frământat de implicaţiile unui nou komiteh hotărât să ducă lucrurile la bun sfârşit.

— Asta-i cea mai bună veste pe care o puteam căpăta. O să fie primită cu mare bucurie în Japonia!

De fapt, se gândea din ce în ce mai înfierbântat, ştirea asta o să îndepărteze blestemul purtat de rapoartele lui Watanabe şi poate, cumva, noi, Hiro Toda şi eu, împreună, îl vom putea neutraliza pe Gyokotomo şi dacă – şi mai bine – Hiro s-ar retrage în favoarea fratelui său, asta ar fi perfect.

— Ce-i? întrebă, observându-l pe Watanabe privindu-l îndelung.

— N-am vrut să spun că începe din nou lucrul, Kasigi-san, spuse tăios inginerul şef. Noul komiteh n-o să fie cu nimic mai bun decât celălalt. De fapt o să fie mai rău. Cu vechii parteneri, nelipsitul peşcheş deschidea uşile şi ştiai cu cine ai de-a face. Dar cu fanaticii ăştia... Nişte amatori!

Iritat, Watanabe îşi trecu mâna prin păr. Toţi zeii şi spiritele, daţi-mi putere să nu mă răstesc la prostul ăsta pentru nemărginita lui prostie! îşi zise. Fii înţelept! Linişteşte-te! E doar o maimuţă nu dintr-o stirpe ca a ta, direct descendentă din stăpânitorii din nord.

— Deci ayatolahul a minţii?! Bucuria lui Kasigi se topi.

— Nu, amărâtul ăla credea în ce spunea, dar nu se va întâmpla nimic. Poliţia şi SAVAK, indiferent ce nume o să poarte de aici înainte, încă controlează Abadanul şi zona asta. Localnicii sunt în cea mai mare parte arabi suniţi, nu iranieni şiiţi. Vreau să spun c-or să înceapă din nou omorurile.

Waţanabi explică ciocnirea verbală pe care cei doi o avuseseră în farsi.

— Acum, când fiecare facţiune încearcă să câstige puterea, o să fie şi mai rău.

— Barbarii ăştia n-or să se supună lui Khomeini, n-or să lase armele?

— Vreau să spun că cei de stânga, ca Muzadeh, or sa continue războiul ajutaţi şi instigaţi de sovietici, care doresc cu disperare să intre în stăpânirea Iranului. Au dorit întotdeauna Iranul şi-or să dorească întotdeauna Iranul, pentru petrol şi pentru strâmtoarea Hormuz, fiindcă cu piciorul pe strâmtoare vor stăpâni Occidentul şi Japonia. În ceea ce mă priveşte, Occidentul, America şi restul lumii pot să putrezească. Dar noi suntem obligaţi să pornim războiul dacă strâmtoarea va fi închisă navelor noastre.

— Aşa e. Fără îndoială, aşa e. Kasigi era la fel de nervos.

— Ştim cu toţii asta. Sigur că asta înseamnă război câtă mai depindem de petrol.

— Da, spuse Watanabe întunecat, zece ani, nu mai mult!

— Da!

Amândoi bărbaţii erau conştienţi de uriaşul efort naţional depus în proiectele de cercetare, pe faţă sau în secret, pentru dezvoltarea unor noi

surse de energie care să facă Japonia independentă energetic. Proiectul Naţional. Sursa: soarele şi marea.

— Zece ani, da, doar zece ani! Kasigi era încrezător.

— Dacă avem zece ani de pace şi acces liber la piaţa americană, atunci o să avem gata varianta noastră şi-atunci o să stăpânim lumea. Dar între timp, adăugă înfuriindu-se din nou, următorii zece ani va trebui să ne ploconim în faţa tuturor barbarilor şi bandiţilor.

— N-a spus Hruşciov că „ruşii nu trebuie să facă nimic ca să câştige Iranul, pentru că Iranul e un măr putred care o să cadă singur în mâinile noastre”? Watanabe se înfuriase. Garantez că scârboşeniile alea scuturã copacul cu toată puterea.

— I-am bătut odată, spuse întunecat Kasigi, amintindu-şi războiul naval ruso-japonez din 1904, la care participase bunicul său. Putem s-o facem din nou. Omul ăla, Muzadeh, ar putea fi un progresist şi duşman al mulahilor. Nu-s cu toţii fanatici sprijinitori ai lui Khomeini...

— Aşa e, Kasigkvan. Însă unii sunt la fel de fanatici supuşi ai zeului lor, Lenin-Marx, şi la fel de proşti. Dar mă prind fără şovăială că Muzadeh e unul dintre aşa-numiţii intelectuali, cu studii în Franţa, a cărui pregătire a fost plătită din bursele Şahului, care a fost adoptat, pregătit şi trimis încoace de profesori de stânga francezi! Am petrecut doi ani la Sorbona, la un curs postuniversitar. Cunosc intelectualii ăştia, cretini. Iar unii dintre profesori au încercat să mă atragă şi pe mine. Odată...

Zgomotul unei rafale scurte de armă automată de afară îl întrerupse. Pentru un moment, amândoi bărbaţii rămaseră nemişcaţi, apoi ţâşniră la fereastră. Patru etaje mai jos, ayatolahul şi Muzadeh stăteau pe treptele din faţa intrării. În faţa lor, în curte, îi ameninţa cu o mitralieră un bărbat, singur în mijlocul unui semicerc de oameni înarmaţi, iar restul erau împrăştiaţi prin apropiere, prin camioane, unii dintre ei strigând şi toţi părând agresivi. Scragger se afla undeva către marginea câmpului vizual şi în timp ce priveau îl observară strecurându-se într-o poziţie defensivă mai bună. Ayatolahul ridică braţele şi începu să vorbească. Watanabe nu putea auzi ce spune omul, aşa că deschise cu grijă o fereastră şi privi prudent afară.

— Spune: „în numele lui Allah, predaţi armele. Imamul a poruncit-o! Aţi auzit cu toţii emisiunea lui şi mesajul. Vă spun din nou: supuneţi-vă lui şi predaţi armele!”

Urmară strigăte şi mai furioase de ambele, părţi, oamenii ameninţându-se unii pe alţii cu pumnii. În mijlocul confuziei, Scragger se depărta încetişor şi dispăru după o clădire. Watanabe se aplecă şi mai mult pe fereastră, întinzându-se să audă mai bine.

— Omul care ameninţă cu arma, nu pot să văd dacă poartă o banderolă verde sau nu... ah, nu poartă, deci trebuie să fie fedain sau tudeh.

În curte se aşternuse tăcerea. Oamenii începuseră să-şi caute poziţii mai bune, toate armele încărcate, fiecare trăgând cu coada ochiului la vecini, cu toţi nervii întinşi ia maximum. Bărbatul care îi ameninţa pe cei doi ridică arma şi urlă la ayatolah:

— Porunceşte oamenilor tăi să lase jos armele!

Muzadeh păşi înainte, nedorind o confruntare acolo, ştiind că oamenii lui erau mult depăşiţi ca număr.

— Stai, Hassan, o să...

— N-am luptat şi fraţii noştri n-au murit ca să predăm armele şi puterea ayatolahilor!

— Guvernul are puterea. Guvernul! Muzadeh ridică şi mai mult glasul.

— Vă veţi păstra cu toţii armele acum şi o să le predaţi la biroul meu. căci eu reprezint noul guvern şi...

— Nu-i adevărat, strigă ayatolahul. Mai întâi, în numele lui Allah, toate gărzile neislamice o să-şi pună armele jos, pe pământ, şi-or să plece în pace. Al doilea, guvernul este supus Komitehului Revoluţionar sub directa îndrumare a Imamului şi acest om, Muzadeh, nu este confirmat încă în funcţie, deci n-are nici un fel de autoritate. Supuneţi-vă, sau veţi fi dezarmaţi.

— Eu reprezint aici guvernul!

— Nu-i adevărat!

— Allah-u Akhar, strigă cineva şi apăsă pe trăgaci. Hassan, tânărul aflat în mijlocul semicercului, primi rafala în spate şi se răsuci în pirueta dansului morţii. Răpăiră imediat şi alte arme şi oamenii se aruncară la adăpost sau se întoarseră către vecinii lor.

Bătălia fu scurtă şi sălbatică. Muriră mulţi, dar oamenii lui Muzadeh fuseseră mult inferiori ca număr. Gărzile Verzi fură necruţătoare. Câţiva dintre ei îl prinseseră pe Muzadeh şi acesta era acum în genunchi, în praf, cerând îndurare. Ayatolahul se afla pe trepte. O rafală de gloanţe îl izbise în piept şi stomac şi acum zăcea în braţele unui om, cu hainele pătate de sânge. Un şuvoi subţire de sânge i se scurgea din colţul gurii pe barbă.

— Allah e mare, Allah e mare! murmură el, apoi slobozi un geamăt gâlgâit de durere.

— Învăţătorule, spuse cu lacrimile pe obraji omul care îl susţinea, spune-i lui Allah c-am încercat să te apărăm. Spune-i Profetului!

— Allah e mare, murmură.

— Ce facem cu Muzadeh? întrebă altcineva.

— Ce să faceţi cu el? împliniţi lucrarea lui Allah. Ucideţi-l! Ucideţi-l, aşa cum trebuie să ucideţi toţi duşmanii Islamului. Nu e alt Dumnezeu decât Allah!

Ordinul fu dus la îndeplinire instantaneu, cu cruzime. Ayatolahul muri zâmbind, cu numele lui Allah pe buze. Ceilalţi îl plânseră, menindu-i Paradisul.

CAPITOLUL 24

Baza militară aeriană Kowiss. *Ora 2*, *32 după-amiază*. Manuela Starke se afla în bucătăria bungalowului, pregătind tocană după o reţetă mexicană. De la un casetofon cu baterii, aşezat pe pervazul ferestrei, muzica country umplea mica încăpere. Pe aragaz se afla o oală mare, plină cu bucăţi de carne şi o parte dintre ingrediente şi, când aceasta începu să fiarbă, femeia micşoră flacăra, lăsând-o să fiarbă domol, şi aruncă o privire la ceasul de la încheietura mâinii, ca să reţină ora. Exact cum trebuie, îşi zise. O să mâncăm pe la şapte, iar luminările or să creeze o atmosferă plăcută la masă.

Mai erau de tăiat o mulţime de lucruri, pe lângă ceapă şi carnea de capră, aşa încât continuă fericită, fredonând absentă sau schiţând din când în când, în ritmul muzicii, câte un mic pas de dans. Bucătăria era mică şi era dificil să te mişti prin ea, deloc asemănătoare cu uriaşa bucătărie cu tavanul din grinzi de lemn, de la străvechea şi întinsa hacienda spaniolă – oh, atât de minunată – pe care familia ei o stăpânea de aproape un secol în Lubbock, unde crescuseră ea, fraţii şi surorile ei. Dar nu-i pasa că locuia înghesuită sau că gătea fără ustensilele potrivite. Se bucura că avea de făcut ceva care să-i abată gândurile de la întrebarea care o frământa: când avea să-şi revadă din nou soţul?

Conroe a plecat sâmbătă cu mullahul la Bandar-e Delam, îşi zise încercând să se liniştească, astăzi e marţi, deci numai trei zile – şi ziua de azi nici măcar nu s-a sfârşit. Noaptea trecută am vorbit cu el la radio.

„Salut, scumpo, totul e-n regulă aici, nu te-ngrijora. Iartă-mă, trebuie să plec. Timpul de emisie e limitat pentru moment. Te iubesc şi ne vedem curând!”

Vocea lui atât de minunată şi plină de siguranţă... şi totuşi era dureros de convinsă că sesizase o undă de nervozitate, Lucru care o preocupa de atunci şi-i tulbura visele. Ţi se pare, o să se-ntoarcă în curând. Lasă visele nopţii şi vezi-ţi de visul tău de toate zilele. Totul e-n regulă, concentrează-te asupra gătitului!

Adusese cu ea de la Londra, odată cu alte mirodenii, pachete de boia, papricaş, piper negru, ghimbir, usturoi proaspăt, ardei iute uscat şi fasole uscată şi multe altele şi doar câteva lucruri pentru noapte, şi hârtie igienică, în singura geantă de voiaj pe care o putuse lua la bordul avionului. Mirodenii picante pentru că Starke adora mâncărurile mexicane, în special reţeta asta de tocană numită chili, amândoi căzând de acord că, în afară de curry, tocana indiană, era singurul mod de a face carnea de capră gustoasă. Nu avusese nevoie să aducă cu ea îmbrăcăminte sau alte lucruri, pentru că mai avea câte ceva-în apartamentul lor de la Teheran. Celălalt dar pe care-l adusese era un mic borcan de zacusca, după care ştia că erau înnebuniţi Genny şi Duncan McIver – servită pe pâine prăjită, fierbinte, unsă cu unt – pâine pe care Genny o cocea când putea să obţină făină şi drojdie.

Astăzi Manuela copsese pâine. Cele trei pâini se răceau pe masă în tăvile lor, sub o bucată de tifon, ferite de muşte. Blestemate muşte! Muştele strică vara chiar şi la Lubbock... Ah, Lubbock, cum s-or simţi copiii?

Billy Joe şi Conroe Junior şi Sărita – şapte, cinci şi trei ani. Oh, minunile mele, se gândi ea fericită, mă bucur atât de mult că v-am trimis acasă la tatăl meu şi că aveţi zece mii de acri să alergaţi şi pe bunicul Starke în apropiere, cu vocea lui răguşită şi atât de blândă: „Da să vă puneţi cizmele, că-s şerpi pe-aici, m-auziţi? ”

— Trăiasca Texasul, spuse tare şi râse singură, tocind cu degetele îndemânatice, amestecând cu lingura, gustând din când în când, mai adăugind puţină sare sau usturoi.

Îl văzu pe fereastră pe Freddy Ayre traversând mica piaţă către turnul radio. Alături de el păşea Pavoud, şeful angajaţilor iranieni. Un tip simpatic, îşi zise. Suntem norocoşi că avem un personal de încredere. Dincolo de ei se zărea pista principală şi restul bazei, acoperită, de zăpadă, şi cerul înnorat al după-amiezei ascunzând vârfurile munţilor. Câţiva dintre piloţi şi mecanici – Marc Dubois, care îl adusese pe mullah de la Bandar-e Delam, printre ei – loveau într-o doară o minge de fotbal.

Nu se întâmpla nimic altceva acolo, doar întreţinerea aparatelor, verificarea pieselor de schimb, o pensulă de vopsea dată ici şi colo – nici un zbor începând de duminică, când se petrecuse revolta şi atacul asupra bazei. Duminică seară, trei dintre răsculaţi – un aviator şi doi sergenţi din regimentul de tancuri – fuseseră judecaţi de curtea marţială şi împuşcaţi în zori. Ieri şi azi baza fusese tăcută. O dată, ieri, văzuseră două avioane de vânătoare ţâşnind către cer, dar atât, ceea ce era ciudat, căci baza era una de antrenament şi de obicei foarte aglomerată. Nimic nu părea să se mişte. Se vedeau câteva camioane, nici un tanc şi nimeni nu mărşăluia – nici măcar vizitatori. Noaptea se auziseră focuri de armă şi strigăte, care se domoliseră însă repede.

Se studie critic în oglinda atârnată de un cârlig deasupra chiuvetei plină cu crătiţi, linguri, ceşti şi farfurii murdare. Îşi întoarse pe rând când un obraz, când celălalt, studiindu-şi chipul – atât cât putea vedea din el.

— Arăţi bine acum, dragă, spuse imaginii, dar ar fi foarte bine să-ţi mişti fundul şi să faci nişte jogging şi să termini cu pâinea, vinul, chilii, tostadas, burritos, tacos, muchchas, mâncarea de fasole, prăjiturile de casă însiropate cu miere, ochiurile cu şuncă prăjită şi biscuiţii de casă...

Oala începu din nou să clocotească, abătându-i atenţia. Mai reduse o idee flacăra, gustă amestecul roşcat, gros, încă amărui, căci nu fiersese îndeajuns.

— Omule, spuse cu uşurare, asta o să-l facă pe Conroe mai fericit decât un porc la troacă!

Chipul i se încruntă. Aşa ar fi, dacă ar fi aici. Ei, asta e! Băieţilor o să le placă la fel de mult. Începu să spele vasele, dar nu putu să-şi abată gândurile de la Bandar-e Delam. Simţi că-i dau lacrimile.

— Of, la naiba! Stăpâneste-te!

— CASEVAC!

Strigătul slab răzbătând de afară o făcu să tresară şi să privească pe fereastră. Meciul de fotbal încetase. Toţi oamenii se holbau la Ayre care cobora alergând scările turnului, strigând la ei. Îi văzu îmbulzindu-se în jurul lui, apoi răspândindu-se în toate părţile. Ayre se îndreptă către bungalowul ei. Îşi scoase în grabă şorţul, îşi şterse lacrimile şi deschise uşa.

— Ce s-a întâmplat, Freddy? El zâmbi.

— Ziceam să-ţi spun că turnul lor m-a anunţat prin radio să pregătesc un '212 pentru un zbor CASEVAC, urgent, la Isfahan. Au aprobare de la IranOil.

— E departe?

— O, nu, doar la vreo trei sute de kilometri, câteva ceasuri. E destulă lumină. Marc o să rămână peste noapte acolo şi-o să se-ntoarcă mâine.

Ayre zâmbi iarăşi.

— E bine c-avem ceva de făcut. Ciudat, au cerut să zboare Marc.

— De ce el?

— Nu ştiu. Poate din pricină că-i francez şi francezii l-au ajutat pe Khomeini. Ei, trebuie să plec. Tocana ta miroase grozav, Marc e fiert că n-o să aibă parte de ea!

Plecă spre birouri, înalt şi arătos. Ea rămase în uşă. Mecanicii împingeau afară din hangar un '212 şi Marc Dubois flutură vesel mâna şi îşi trase fermoarul la combinezonul îmblănit de zbor, grăbindu-se să urmărească verificarea dinaintea zborului. Atunci observă convoiul de patru maşini care se apropia în lungul drumului de centură. În acelaşi timp îl văzu şi Fred Ayre. Se încruntă, intră în birou.

— Ai pregătit aprobarea de zbor, domnule Pavoud?

— Da, excelenţă.

Pavoud îi întinse hârtia. Ayre nu băgă de seamă încordarea care-l stăpânea şi nici că mâinile-i tremurau.

— Mulţumesc. Ai face bine să vii şi dumneata în caz că totul e-n farsi.

— Dar, excelenţă...

— Haide.

Încheindu-şi nasturii de la combinezonul de zbor din pricina vântului, Ayre ieşi grăbit. Pavoud îşi şterse palmele asudate. Ceilalţi iranieni îl priviră la fel de neliniştiţi.

— Cum o vrea Allah, spuse unul dintre ei binecuvântându-l, mulţumind lui Allah şi Profetului că nu era chemat el, ci Pavoud.

În jurul elicopterului verificarea continua. Ayre ajunse în acelaşi timp cu maşinile. Zâmbetul îi dispăru. În maşini erau înghesuiţi oameni înarmaţi din Gărzile Verzi, care se răspândiră de jur împrejurul elicopterului. Printre ei se aflau şi aviatori în uniformă.

De pe locul din faţă al maşinii din frunte ieşi mullahul Hussain Kowissi, purtând un turban foarte alb şi un halat negru, nou, şi vechile sale cizme uzate. De umăr îi atârna pistolul mitralieră AK 47. Se vedea de departe că el comanda. Ceilalţi deschiseră uşile din spate ale primei maşini şi-l traseră afară pe colonelul Peshadi, apoi pe soţia lui Peshadi se răsti, înjurându-i, şi ei se traseră puţin înapoi. Colonelul se îndreptă din spate, netezindu-şi mantaua de uniformă şi şapca. Soţia lui purta un palton gros, mănuşi, o pălărie mica şi o geantă pe umăr. Avea chipul alb şi tras, dar, ca şi soţul ei, îşi ţinea mândră fruntea sus. Se întoarse şi întinse mâna după o mică geantă de mână aflată în maşină dar unul dintre Gărzile Verzi o înşfacă, după o uşoară ezitare, însă i-o întinse.

Ayre încercă să-şi ascundă uluirea.

— Ce se-ntâmplă?

— Suntem... suntem trimişi sub pază la Isfahan. Unitatea mea... unitatea mea a fost trădată şi se află în mâinile răsculaţilor.

Colonelul nu încerca să-şi ascundă furia de pe chip şi se răsuci către Hussain, răstindu-se din adâncul plămânilor, în farsi:

— Te-ntreb din nou: ce-are a face soţia mea cu toate astea, ei?

Nervos, unul dintre revoluţionarii aflat în apropiere îl împinse în spate cu ţeava armei. Fără să se întoarcă, Colonelul îi smuci arma, îndepărtând-o cu un gest indiferent.

— Fiu de căţea râioasă!

— Opreşte-te! spse Hussain în farsi, Sunt ordine din Isfahan! Ţi-am arătat ordinul prin care tu şi soţia ta trebuie să fiţi trimişi deîndată...

— Ordinul? O bucată de hârtie mizerabilă, soioasă, mâzgălită indescifrabil de mâna unui analfabet şi semnat de un ayatolah de care n-am auzit în viaţa mea!

Hussain se apropie de el.

— Urcaţi, amândoi, sau o să pun să fiţi târâţi cu forţa!

— Când o să fie gata aparatul! Dispreţuitor, colonelul scoase o ţigară.

— Dă-mi un foc. Ordonă unuia dintre oamenii aflaţi lângă el şi când omul şovăi se răsti. Eşti surd?! Un foc!

Omul zâmbi strâmb şi găsi un chibrit, iar toţi cei din jurul lui dădură din cap aprobator, chiar şi mullahul, admirând curajul în faţa morţii, curajul în faţa Iadului, pentru că fără îndoială acest om era omul Şahului şi se-ndrepta către Iad. Fără îndoială, către Iad. Nu l-am auzit strigând „Trăiască Şahul” doar cu câteva ore în urmă când, în mijlocul nopţii, ajutaţi de toţi soldaţii şi aviatorii şi câţiva dintre ofiţerii bazei, am invadat şi am pus stăpânire pe unitate şi pe minunata lui casă, ceilalţi ofiţeri fiind deja în celule? Allah e mare! A fost voia lui Allah, minunea înfăptuită de Allah că puterea generalilor s-a năruit ca mormanul de gunoi, aşa cum ne-au spus mullahii că o să se întâmple. Imamul a avut din nou dreptate, Allah să-l apere!

Hussain se apropie de Ayre care îngheţase, uluit de ceea ce se-ntâmpla, încercând să-nţeleagă. Alături, Marc Dubois era la fel de stupefiat. Toate verificările fuseseră oprite.

— Salaam, spuse mullahul, încercând să fie politicos. N-aveţi de ce vă teme. Imamul a poruncit ca totul să revină înapoi la normal.

— Normal?! îl îngână Ayre furios. Acesta-i colonelul Peshadi, comandant de tancuri, eroul forţei voastre de intervenţie trimisă în Oman ca să ajute la înăbuşirea unei revolte sprijinite de marxişti şi stoparea invaziei din Yemenul de Sud.

Se întâmplase în '73, când sultanul Omanului îi ceruse ajutor Şahului.

— N-a primit colonelul Peshadi cea mai mare medalie care se dă numai pentru curaj în luptă, Zolfarazan?

— Da, dar acum colonelul Peshadi e chemat să răspundă la întrebări privind crime împotriva poporului iranian şi a legilor lui Allah! Salaam, căpitane Dubois. Mă bucur că o să pilotezi dumneata.

— Mi s-a cerut să zbor pentru un CASEVAC. Asta nu e un CASEVAC! spuse Dubois.

— Este evacuarea unor victime. Colonelul şi soţia sa trebuie să fie evacuaţi la Comandamentul General din Isfahan. Hussain adăugă cu un zâmbet sardonic: Poate ei sunt victimele.

Ayre spuse:

— Îmi pare rău. Aparatele noastre sunt închiriate de IranOil. Nu putem face ceea ce ni se cere.

Mullahul se răsuci şi strigă:

— Excelenţă Esvandiary!

Kuram Esvandiary, sau Barosanii cum i se mai spunea, abia trecuse de treizeci de ani, era foarte popular printre piloţii străini, foarte eficient şi pregătit de S-G. Petrecuse doi ani la sediul central al S-G de la Aberdeen cu o bursă dată de Şah. Apăru de undeva din spate şi pentru un moment nici unu! dintre cei de la S-G nus recunoscură în el managerul staţiei. Era un individ care se îmbrăca de obicei pedant şi se rădea cu multă grijă, dar acum avea o barbă deasă, nerasă de trei-patru zile, şi purta haine grosolane, cu o banderolă verde pe braţ, o pălărie pleoştită, iar de umăr îi atârna o carabină M 16.

— Zborul e trecut aici, spuse el întânzându-i lui Ayre formularele obişnuite. Le-am semnat şi ştampilat.

— Dar, Barosane, sigur că-ntelegi că ăsta nu este de fapt un CASEVAC!

— Numele meu este Esvandiary, domnul Esvandiary, interveni el fără să zâmbească şi Ayre roşi, iar acesta este un document legal de la IranOil, care v-a angajat sub contract aici în Iran.

Chipul i se înăspri.

— Dacă refuzaţi o cerere oficială în condiţii bune de zbor, încălcaţi contractul şi dacă o faceţi fără vreun motiv, atunci avem dreptul să vă

confiscăm toate bunurile, aparatele, hangarele, piesele de schimb, casele, echipamentul şi să vă dăm imediat afară din Iran.

— Nu poţi să faci asta!

— Sunt reprezentantul şef al lui IranOil aici, acum! spuse Esvandiary scurt. IranOil este proprietatea guvernului. Komitehul Revoluţionar sub conducerea Imamului Khomeini, pacea fie cu el, este guvernul. Citiţi contractul cu IranOil şi contractul dintre S-G şi Iran Helicoptere. Ai de gând să decolezi sau refuzi?

Ayre îşi stăpâni nervii.

— Cum rămâne... Cum rămâne cu primul ministru Bakhtiar şi guvernul Bakhtiar?

Esvandiary şi mullahul îl priviră lung.

— N-ai auzit încă? A demisionat şi-a fugit. Generalii au capitulat alaltăieri dimineaţă, Imamul şi Komitehul Revoluţionar sunt guvernul Iranului acum.

Ayre, Dubois şi toţi cei din jurul lui rămaseră cu gurile căscate la el. Mullahul spuse în farsi ceva ce nu înţeleseră. Oamenii săi râseră.

— Capitulat? fu tot ce putu spune Ayre.

— A fost voia lui Allah ca generalii să-şi vină în fire, Spuse Hussain cu ochii strălucind. Au fost arestaţi. Întregul Stat Major. Toţii. Aşa cum vor fi arestaţi toţi duşmanii Islamului. L-am prins şi pe Nassiri, aţi auzit de el? continuă mullahul ironic.

Nassiri era detaşatul şef al SAVAK, pe care Şahul îl arestase cu câteva săptămâni în urmă şi care se afla în închisoare, aşteptând procesul.

— Nassiri a fost găsit vinovat de crime împotriva umanităţii şi împuşcat împreună cu alţi trei generali: Kahimi, guvernatorul legii marţiale din Teheran, Naji, guvernatorul general al Isfahanului, şi comandantul de, paraşutişti Khosrowdad. Îti pierzi vremea. Decolezi sau nu?

Ayre abia era în stare să gândească. Daca ce spune e adevărat, atunci Peshadi şi soţia lui sunt ca şi morţi. S-a întâmplat totul atât de repede, totul atât de imposibil...

— Noi, sigur că o să... decolăm, dacă... dacă-i un zbor legal! Da de fapt, ce doriţi?

— Să-l transportaţi imediat la Isfahan pe Excelenţa Sa, mullahul Hussain Kowissi, cu însoţitorii săi.

— Imediat, întrerupse Esvandiary nerăbdător, împreună cu prizonierul şi soţia lui.

— Ei... colonelul şi soţia... nu sunt pe document.

Şi mai enervat, Esvandiary îi smulse hârtia din mâini şi scrise pe ea.

— Acum sunt.

Arătă către Manuela care sătea în spatele lui Dubois şi Ayre, îmbrăcată în salopetă şi cu părul înghesuit cu grijă sub o şapcă. O observase din clipa în care sosise, ispititoare şi tulburătoare ca întotdeauna.

— Ar trebui s-o arestez pentru pătrundere neautorizată pe un teritoriu străin, spuse răguşit. N-are dreptul să se afle aici. Aici nu sunt locuinţe pentru familişti şi nici nu se prevede asta pe vreuna dintre bazele noastre sau în regulamentele S-G.

De lângă elicopter, colonelul Peshadi strigă furios în englezeşte:

— Decolăm astăzi sau nu? Ne e frig. Grăbiţi-vă, Ayre: vreau să petrec cât mai puţin timp cu putinţă în compania acestor gunoaie!

Esvandiary şi mullahul roşiră. Ayre strigă la rândul lui, curajul colonelului încălzindu-l:

— Da, ser, îmi pare rău! Eokay, Marc?

— Da.

Dubois îl întrebă pe Esvandiary:

— Unde este aprobarea militarilor?

— E cu toate documentele acolo, ca şi cea pentru zborul de întoarcere de mâine.

Esvandiary adăugă în farsi către mullah:

— Cred c-ar trebui să urcaţi, Excelenţă. Mullahul plecă. Gărzile îi făcură semn lui Peshadi şi soţiei sale să urce la bord. Urcară treptele fără să şovăie, cu fruntea sus. Oameni înarmaţi se înghesuiră după ei şi mullahul se aşeză în scaunul din stânga, în faţă, lângă Dubois.

— Aşteptaţi un minut, începu Ayre, depăşind şocul. Nu zburăm cu oameni înarmaţi. E împotriva regulilor. Şi ale voastre şi ale noastre.

Esvandiary strigă un ordin, arătând cu degetul la Manuela. Imediat patru oameni înarmaţi o înconjurară. Alţii se apropiară mai mult de Ayre.

— Acum dă-i drumul lui Dubois.

Încordat şi foarte conştient de primejdie, Ayre se supuse. Dubois încuviinţă din cap şi porni motoarele. În curând se afla în aer.

— Acum, în birou! spuse Esvandiary, acoperind zgomotul motoarelor.

Îi rechemă pe cei ce-i trimisese s-o înconjoare pe Manuela şi le ordonă să se urce înapoi în maşini.

— Lăsaţi aici o maşină şi patru santinele. Mai am nişte ordine pentru străinii ăştia. Tu, adăugă el grosolan către Pavoud, tu fă un raport la zi asupra tuturor aparatelor de aici, înregistrează toate piesele de schimb, toate misiunile de transport, ca şi cantitatea de combustibil şi personalul străin şi iranian, cu numele lor, funcţia, numărul de paşaport, permisul de rezidenţă, permisul de lucru şi licenţa de zbor. Înţelegi?

— Da, da, Excelenţă Esvandiary, da, desigur!

— Şi vreau să văd mâine toate paşapoartele şi permisele. Treci la treabă!

Omul plecă grăbit. Esvandiary intră înconjurat de plecăciuni. O porni înaintea tuturor, intră în biroul lui Starke şi se aşeză la masa acestuia. Ayre îl urmă.

— Stai jos.

— Mulţumesc, eşti foarte drăguţ! spuse Ayre batjocoritor, aşezându-se pe scaunul din faţa lui.

Amândoi bărbaţii aveau aceeaşi vârstă. Iranianul Scoase o ţigară şi o aprinse.

— De-aici înainte acesta va fi biroul meu, spuse. Acum, că Iranul e în sfârşit în mâini iraniene, putem începe să facem schimbările necesare. Următoarele doua săptămâni o să acţionaţi sub conducerea mea personală până când o să fiu sigur că aţi înţeles noile reguli. Sunt cea mai înaltă autoritate pentru Kovviss a IranOil şi o să autorizez toate aprobările de zbor. Nimeni nu decolează fără aprobare scrisă şi întotdeauna numai cu o santinelă înarmată lângă el.

— E împotriva legilor internaţionale şi iraniene şi e interzis! în afară de asta, este al dracului de primejdios şi basta!

Se lăsă o tăcere grea. Apoi Esvandiary dădu din cap.

— O să luaţi santinele care vor avea arme, dar nu muniţie.

Zâmbi.

— Uite, vezi, putem să ajungem la un compromis. Putem fi rezonabili. Vezi, noua eră va fi bună şi pentru voi.

— Sper să fi şi pentru tine.

— Adică?

— Adică fiecare revoluţie de care am citit începe întotdeauna prin a se măcina pe sine însăşi. Prietenii devin iute duşmani şi, chiar mai repede, mor.

— La noi n-o să fie aşa. Esvandiary era pe deplin încrezător.

— La noi n-o să fie aşa. Revoluţia noastră a fost o adevărată revoluţie a poporului. A întregului popor. Toţi au vrut să scape de Şah şi de stăpânii lui străini.

Sper să ai dreptate, amărâtule, se gândi Ayre, căci omul îi fusese cândva simpatic. Dacă şefii voştri pot judeca, condamna şi împuşca patru generali de prim rang, toţi oameni de treabă, exceptându-l pe Nassiri, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, pot să aresteze şi să brutalizeze patrioţi minunaţi ca Peshadi şi soţia lui. Dumnezeu să te-ajute!

— Ai isprăvit cu mine, până una-alta?

— Aproape.

Esvandiary se simţi străbătut de-un val de mânie. Pe fereastră o zări pe Manuela întorcându-se la bungalow înconjurată de-o parte dintre piloţi şi pofta îi mări furia.

— Ar fi bine să învăţaţi să vă purtaţi şi să pricepeţi că Iranul este o ţară asiatică, orientală, o putere mondială şi niciodată, niciodată nu va fi exploatată de englezi, americani sau chiar sovietici. Niciodată!

Se lăsă să alunece pe spate în scaun şi-şi puse picioarele pe birou, aşa cum îi văzuse făcând de sute de ori pe Starke şi pe Ayre, cu călcâiele către Ayre, un gest insultător în această parte a lumii.

— Englezii au fost mai răi decât americanii. Ne-au făcut de râs în faţa lumii vreme de o sută şi cincizeci de ani, tratând străvechiul Tron al Păunului şi ţara noastră ca pe propriul lor fief, folosind apărarea Indiei ca scuză. Au dictat mai-marilor noştri, ne-au ocupat de trei ori, ne-au forţat să semnăm tratate inechitabile, ne-au corupt conducătorii ca să obţină concesiuni. De o sută cincizeci de ani englezii şi ruşii îşi împart ţara mea, englezii au ajutat celelalte hiene să ne fure provinciile din nord, Caucazul nostru, şi l-au sprijinit pe Reza Han să ajungă pe tron, ne-au ocupat, cu sovieticii, în timpul războiului vostru mondial şi numai cu un efort suprem am sfărâmat lanţurile şi i-am aruncat afară din ţară.

Pe neaşteptate, obrazul i se strâmbă şi urlă:

— Nu-i aşa?

Ayre nu se mişcase, nici măcar nu clipise.

— Barosane, şi asta-i ultima dată când îţi mai spun aşa, zise liniştit, n-am nevoie de prelegeri, fă-ţi treaba ta. Dacă putem să găsim o metodă satisfăcătoare, atunci asta-i altceva. Om trăi şi-om vedea. Dacă vrei biroul ăsta, n-ai decât. Dacă vrei să răstorni pământul, n-ai decât. Şi de fapt ai tot dreptul să sărbătoreşti: aţi câştigat, aveţi armele, aveţi puterea şi acum răspunzi de toată treaba. Şi ai dreptate, e ţara ta, aşa că hai s-o lăsăm aşa, da?

Esvandiary se holbă la el. Îşi simţea capul plesnind de ura ce mocnea de ani şi care acum nu mai trebuia stăpânită. Şi deşi ştia sigur că nu e vina lui Ayre, era la fel de convins că, cu o clipă în urmă, i-ar fi împroşcat pe toţi – şi pe el – cu gloanţe, dacă nu s-ar fi supus şi n-ar fi zburat cu mullahul şi trădătorul Peshadi către judecata şi Iadul pe care-l merita. N-am uitat soldatul pe care l-a ucis Peshadi, cel care vroise să ne deschidă poarta, sau pe ceilalţi, ucişi cu două zile în urmă când ne-a învins Peshadi, sute de morţi, fratele meu şi doi dintre cei mai buni prieteni ai mei printre ei. Şi toate celelalte sute, mii, poate zeci de mii care au murit pe tot cuprinsul Iranului... Nu i-am uitat, pe nici unul!

Un firicel de salivă i se întinsese pe obraz şi el îl şterse cu dosul palmei, reuşind să-şi vină în fire, amintindu-şi importanţa misiunii sale.

— E-n regulă, Freddy – spusese Freddy involuntar – şi asta e ultima dată când îţi spun aşa. E-n regulă, să rămână aşa.

Se ridică foarte obosit, dar mândru de felul în care-i dominase şi foarte încrezător, foarte sigur de el, sigur că putea să-i pună pe străinii ăştia la treabă şi să-i facă să muncească şi să se poarte cum trebuie până când aveau să fie alungaţi din ţară. Foarte curând asta, îşi zise. Aici n-am întâmpinat nici o dificultate în a pune în acţiune planul pe termen lung al partenerilor IHC. Are dreptate Valik. Avem destui piloţi iranieni şi n-avem nevoie de nici un străin. Pot să conduc eu operaţiunea asta ca asociat, slavă lui Allah că Valik a fost întotdeauna un sprijinitor tainic al lui Khomeini. În curând o să am o casă mare în Teheran, iar cei doi fii ai mei vor merge acolo la Universitate, ca şi micuţa

mea Fatmeh, deşi poate că ea ar trebui să meargă şi la Sorbona un an sau doi...

— O să mă-ntorc la nouă dimineaţa. Nu închise uşa după el.

— Fir-ar al dracului, murmură Ayre.

O muscă începuse să izbească sticla unei ferestre. N-o băgă în seamă şi nu auzi zgomotul pe care-l făcea. Străbătut brusc de un gând, trecu în celălalt birou. Pavoud şi ceilalţi se aflau la fereastră, privind plecarea străini lor.

— Pavoud!

— Da, da, Excelenţă!

Ayre observă că chipul bărbatului avea o tentă cenuşie şi arăta mult mai în vârstă decât de obicei.

— Ştiai de generali, că s-au predat? întrebă, compătimindu-l.

— Nu, Excelenţă.

Obişnuit s-o facă, Pavoud minţea cu uşurinţă, îngheţat de teamă, se închisese în el însuşi, încercând să-şi amintească dacă ar fi putut scăpa ceva în ultimii trei ani, dându-se de gol faţă de Esvandiary, fiindcă nu-i trecuse nici o clipă prin cap că acesta ar fi putut fi în secret un membru al Gărzilor Islamice.

— Noi... noi... Am auzit... zvonuri despre capitularea lor, dar ştiţi cum umblă zvonurile...

— Da. Da, cred că ai dreptate.

— Eu... vă supăraţi dacă mă aşez?

Pavoud bâjbâi după un scaun, simţindu-se foarte bătrân. Dormise foarte prost în ultima săptămână şi drumul cu bicicleta, cale de trei kilometri, din acea dimineaţă de la mica sa locuinţă cu patru camere din Kowiss – pe care o împărţea cu familia fratelui său, cinci adulţi şi şase copii – fusese mai obositor decât de obicei. Desigur că el şi toţi oamenii din Kowiss auziseră de generalii care se predaseră umili, prima veste venind de ta moschee, împrăştiată de mullahul Hussain, care spusese că o primise printr-o transmisie radio secretă, de la Comandamentul General al lui Khomeini din Teheran, deci era adevărată. Imediat, şeful grupului lor tudeh organizase o şedinţă şi toţi îşi exprimaseră surpriza în faţa laşităţii generalilor.

— Asta arată cât de dăunătoare este influenţa americanilor care i-au trădat şi i-au împins la gestul ăsta, ca şi cum s-ar fi sinucis sau s-ar fi castrat ei înşişi, căci, fără îndoială, or să moară cu toţii, indiferent dacă îi omorâm. Toţi fuseseră foarte nehotărâţi şi în acelaşi timp înfricoşaţi de bătălia care se apropia, împotriva fanaticilor şi mullahilor, opiul Poporului, iar Pavoud asudase de uşurare când şeful spusese că primiseră ordine să nu iasă încă în stradă, ci să stea ascunşi şi să aştepte până când va veni ordinul unei ridicări generale.

— Tovarăşe Pavoud, e vital să te păstrezi în cei mai buni termeni cu piloţii străini de la baza aeriană! O să avem nevoie de ei şi de elicopterele lor, sau o să trebuiască să împiedicăm folosirea lor de către duşmanii poporului. Ordinele noastre sunt să trecem nebăgaţi în seamă şi să avem răbdare. Când o

să primim în sfârşit ordinul de-a ieşi în stradă împotriva lui Khomeini, tovarăşii noştri din nord or să treacă graniţa ca frunza şi iarba.

Băgă de seamă că Ayre îl privea.

— Mă simt bine, domnule căpitan! Sunt doar îngrijorat de toate astea şi... şi de noua eră...

— Fă doar ce-a zis Esvandiary. Ayre se gândi o clipă.

— Mă duc la turn să comunic la sediu cele întâmplate. Eşti sigur că ţi-e bine?

— Da, da, mulţumesc.

Ayre se încruntă, apoi porni de-a lungul coridorului şi urcă scările. Uluitoarea schimbare a lui Esvandiary, care ani de zile fusese prietenos, afabil şi nici măcar o idee antienglez, îl zguduise. Pentru prima dată de când se afla în Iran simţi că viitorul lor era întunecat.

Spre surpriza lui, turnul de control era gol. După revolta de sâmbătă, acolo fusese postată o santinelă permanentă. Maiorul Changhiz, cu uniforma încă însângerată, ridicase din umeri:

— Sunt sigur că o să înţelegi. E stare de necesitate. Ne-au fost ucişi astăzi mulţi oameni credincioşi şi n-am descoperit toţi trădătorii. Încă. Până la alte ordine, o să transmiteţi numai în timpul zilei şi atunci numai ce e absolut necesar. Toate zborurile sunt anulate până la noi ordine.

— Au right, domnule maior. Apropo, unde-i operatorul nostru radio, Massil?

— A, da, palestinianul. E la interogatoriu.

— Pot să întreb pentru ce?

— Afiliere la OEP şi activităţi teroriste.

Ieri fusese informat că Massil mărturisise şi fusese împuşcat fără să aibă ocazia de-a auzi sau vedea dovezile, de a-i pune întrebări sau de a-l vedea. Săracul, îşi zise închizând uşa turnului şi pornind aparatura. Massil mi-a fost întotdeauna credincios şi recunoscător pentru slujbă, atât de bine calificat, absolvent al facultăţii din Cairo, secţia Transmisii Radio, primul din grupa lui, dar fără vreo şansă de-a lucra undeva. Şi fără ţară. Drăcia dracului! Consideram paşapoartele noastre ca sigure; cum o fi oare să n-ai aşa ceva şi să fii, să zicem, palestinian? Mare încurcătură să nu ştii ce se întâmplă la fiecare frontieră, fiecare ofiţer de la Imigraţie, poliţai, birocrat sau funcţionar – un potenţial inchizitor.

Slavă Domnului din ceruri că m-am născut englez şi nici măcar Regina Angliei nu poate să-mi ia titlul ăsta, deşi afurisitul de guvern laburist încearcă să ne schimbe moştenirea colonială. Dar-ar ciuma în ei, că fiecare rezident australian, canouck, kiwi, springbok, kenyan sau chinez şi o sută de alţi englezi vor avea curând nevoie de o afurisită de viză ca să se întoarcă acasă.

— Dobitocii! mormăi. Nu înţeleg că, de cele mai multe ori, aceştia sunt fiii şi fiicele oamenilor care le-au clădit imperiul şi-au murit pentru el!?

Aşteptă ca aparatele să se încălzească. Murmurul lor îi făcea plăcere, luminile roşii şi verzi clipeau şi nu se mai simţea izolat de lume. Sper că Angela şi tânărul Frederick sunt sănătoşi. Împuţită viaţă! Să nu primesc scrisoare sau telefoane şi telexul să fie mort! Ei, poate în curând totul o să funcţioneze din nou.

Se întinse după comutatorul de emisie, sperând că McIver sau cineva asculta în acel moment. Atunci băgă de seamă că, din reflexul unui vechi obicei, odată cu aparatura de emisie recepţie comutase şi radarul. Se întinse să-l închidă. În momentul acela, spre marginea ecranului, către nord-vest, lângă linia de treizeci de kilometri, aproape ascuns de reflexiile puternice ale munţilor, apăru un mic punct. Îl cercetă surprins câteva secunde. Experienţa îi spuse repede că era un elicopter.

Se asigură că putea recepţiona toate frecvenţele şi când privi iar ecranul scânteia dispăruse. Aşteptă. Nu reapăru.

Fie a aterizat, fie a fost doborât sau se strecoară pe sub petala radarului, îşi zise. Care din ele?

Secundele treceau. Nici o schimbare, doar linia groasă, alb strălucitoare, mătura ecranul cu mişcarea ei circulară, lăsând în urmă o imagine concentrică a terenului înconjurător. Nici un semn al elicopterului. Degetele apăsară comutatorul de emisie şi îşi trase microfonul mai aproape, ezită, apoi se răzgândi şi trecu din nou pe recepţie.

N-am de ce să alertez operatorii de la turnul bazei aeriene – dacă o fi vreunul de serviciu acolo, îşi zise. Se încruntă la ecran. Cu un creion mare de ceară roşie, marcă traseul posibil al aparatului, socotind că zboară cu optzeci de noduri. Minutele trecură. Ar fi putut comuta pe o distanţă de investigare mai apropiată, dar nu o făcu, în caz că aparatul nu se îndrepta către el şi, foarte puţin probabil, încerca să se strecoare prin zona lor. Acum ar trebui să se afle la şase sau şapte kilometri distanţă, se gândi. Ridică binoclul şi începu să cerceteze cerul de la nord către vest, apoi către sud. Urechile prinseră zgomotul unor paşi uşori pe ultimele trepte ale scării. Inima îşi iuţi bătăile şi închise radarul. Ecranul muri când uşa se deschise.

— Căpitanul Ayre? întrebă aviatorul într-o uniformă îngrijită, cu o faţă plăcută, voluntară, cu trăsături persane, proaspăt ras, spre treizeci de ani, purtând o carabină militară standard în mâini.

— Da, eu sunt.

— Sunt sergenul Wazari, noul vostru controlor de zbor.

Omul îşi sprijini carabina de un perete, întinse mâna şi Ayre i-o strânse.

— Salut! Am o şcoală de trei ani în aviaţia militară americană. Controlor de zbor militar. Am fost chiar şase luni la aeroportul Van Nuys.

Cuprinse cu privirea echipamentul.

— Frumoase scule!

— Da... mulţumesc...

Ayre răsuci binoclul în mâini un timp, apoi îl puse jos.

— Ce s-a întâmplat la aeroportul Van Nuys?

— E-o mică pistă în Valea San Fernando, lângă Los Angeles. Un nimic, da al treilea aeroport din State ca trafic şi-o grozăvenie. Wazari zâmbi. Numai avioane particulare, cea mai mare parte a lor cu tot felul de fanţi care învaţă să zboare şi care nu deosebesc o balegă de-o elice, cel puţin douăzeci în circuit la orice oră din zi sau din noapte şi opt sunt la aterizare şi toţi se simt şi vor să arate ca nişte richtofeni. Râse. Grozav loc să instruieşti un controlor de zbor, da după şase luni eşti terminat.

Ayre se forţă să zâmbească, străduindu-se să nu privească cerul.

— Locul ăsta e destul de liniştit; ba chiar normal. Noi... ei, nu prea zburăm, aşa cum ştii. Mi-e teamă că nu prea ai mare lucru de făcut aici.

— Sigur, vroiam doar s-arunc o privire, ca să pot începe mâine de dimineaţă cu mintea limpede.

Căută în buzunarul uniformei, scoase de acolo o listă şi i-o dădu lui Ayre.

— Aveţi trei zboruri programate pentru forajele locale, începând de la opt dimineaţa, okay?

Fără să-şi dea seama, apucă o cârpă şi şterse urma de pe ecranul radarului, făcând ordine pe masa acestuia. Puse creionul roşu de ceară în suportul lui, alături de celelalte. Ayre îşi coborî privirile pe listă.

— Astea sunt autorizate de Esvandiary?

— Cine-i ăsta?

Ayre îi spuse. Sergentul râse.

— Ei, domnule căpitan, maiorul Charighiz personal a ordonat zborurile astea, aşa că poţi să fii sigur că sunt confirmate.

— El n-a fost arestat odată cu colonelul?

— La dracu', nu, domnule căpitan! Mullahul Hussain Kowissi l-a numit pe maiorul Changhiz comandantul temporar al unităţii, până se primeşte confirmarea de la Teheran.

Fără şovăială, degetele lui comutară aparatul de recepţie pe frecvenţa principală a bazei.

— Alo, baza! Aici Wazari, la S-G. E nevoie ca zborurile de mâine să fie contrasemnate de Esvandiarv de la IranOil!

— Negativ, se auzi în difuzor acelaşi accent american. Totul e okay acolo?

— Da, am preluat totul fără nici un fel de probleme. Sunt cu căpitanul Ayre acum.

În timp ce vorbea, sergentul privea cerul.

— Bine. Domnule căpitan Ayre, aici controlorul şef. Orice zboruri autorizate de maiorul Changhiz se consideră aprobate automat de IranOil.

— Aş putea primi asta în scris, vă rog?

— Sergentul Wazari o să vă aducă o copie în două exemplare la opt dimineaţa, okay?

— Mulţumesc!

— Mulţumesc, baza, spuse Wazari, intenţionând să închidă transmisia, apoi rămase cu ochii holbaţi. Stai aşa, baza! Avem o pasăre în zbor. Elicopter la 270 de grade.

— Unde, unde? îl văd. Cum dracu' a trecut pe sub radar? Sunteţi cuplaţi?

— Negativ.

Sergentul îşi regla binoclul.

— Bell '212, înregistrat... nu pot să-l văd. Se îndreaptă spre noi.

Comută pe emiţătorul de înaltă frecvenţă.

— Aici Controlul Militar Aerian Kowiss. Elicopterule, declară-ţi înregistrarea, direcţia de zbor şi locul de origine.

În afară de paraziţi, nu se auzea nimic. Aceeaşi chemare repetată de bază. Nici un răspuns.

— Ticălosul a dat de dracu', mormăi Wazari. Îşi regla din nou binoclul.

Ayre înşfacă binoclul de rezervă cu inima bătând nebuneşte. Când elicopterul se înscrise pe traiectul de aterizare, văzu înregistrarea: EP-HBX

— Eco Peter Hotel Boston Exray, spuse în aceeaşi clipă sergentul.

— HBX, confirmă baza.

Încercară din nou să ia legătura radio. Nici un răspuns.

— Urmează procedura obişnuită de zbor. E de aici? Căpitane Ayre, e unul dintre ale voastre?

— Nu, sir, nu e dintre ale mele, nu e de aici. Adăugă prudent:

— HBX ar putea fi totuşi o înregistrare S-G.

— Cu baza unde?

— Nu ştiu.

— Sergent, imediat ce coboară glumeţul ăsta, îl arestezi cu toţi pasagerii şi îi trimiţi sub pază aici, la Cartierul General, apoi îmi faci un raport rapid, cu cine şi de unde.

— Da, domnule.

Wazari căzu pe gânduri, apoi alese un creion roşu de ceară şi trasă pe ecranul radarului aceeaşi linie pe care o trasase Ayre, iar el o ştersese. O privi îndelung o vreme, ştiind că şi Ayre îl privea cu atenţie, dar nu spuse nimic. Se mulţumi să şteargă din nou sticla şi îşi întoarse atenţia către aparatul ce se apropia...

Priviră amândoi în tăcea elicopterul care urmă circuitul obişnuit, apoi întrerupse corect manevra de aterizare, şi se îndreptă către ei, dar nu încercă să aterizeze, ci rămase la înălţimea corectă şi mai făcu un tur mult mai mic, legănându-se dintr-o parte în cealaltă.

— Nu-i merge radioul. Vrea verde spuse Ayre şi se întinse după o rachetă de semnalizare. În regulă?

— Sigur. Trimite-i una, dar e tot în rahat.

Ayre verifică dacă puternicul reflector cu fascicul îngust era trecut pe verde – permisiunea de aterizare. Îl îndreptă spre elicopter şi apăsă întrerupătorul. Elicopterul confirmă legănându-se din nou dintr-o parte în cealaltă, apoi începu să coboare. Wazari îşi ridică iute carabina şi ieşi afară. Ayre îndreptă din nou binoclul către aparat, dar tot nu putu să recunoască pilotul sau pe cel de lângă el, amândoi încotoşmănaţi în îmbrăcăminte groasă, şi purtând ochelari. Apoi o rupse la goană în jos.

Personalul S-G, piloţi şi mecanici, se adunaseră sa privească. De-a lungul drumului de centură se îndrepta spre ei cu viteză, din direcţia unităţii militare, un automobil. Manuela stătea în uşa bungalowului. Platforma de aterizare era ampalsată în faţa clădirii birourilor. La adăpostul ei, culcaţi pe burtă, se aflau patru Gărzi Verzi rămase în acoperire şi printre ei şi Wazari. Ayre observă că unul era foarte tânăr, aproape un adolescent, şi se juca cu puşca mitralieră. Cuprins de panică, manevrând întruna deschizătorul, tânărul scăpă mitraliera pe asfaltul pistei cu ţeava îndreptată direct către Ayre, dar arma nu se descarcă. Tânărul ridică arma de ţeava şi o izbi de câteva ori cu patul de pământ ca s-o scuture de zăpadă, îndepărtând la fel de neglijent şi nepăsător alte urme de zăpadă de pe trăgaci. De centură îi atârnau câteva grenade agăţate de inelele de siguranţă. Ayre se alătură în grabă mecanicilor care se aşezaseră la adăpost.

— Ei, drăcia dracului, spuse unul dintre ei scârbit, o să-l ia dracu' şi pe noi odată cu el. E-n regulă, căpitane? Am auzit că Barosanii a dat pe-afară!

— Da, aşa e. HBX, de unde e, Benson?

— Bandar-e Delam, replică acesta. Era un englez roşcovan şi rubicond.

— Pe-o juma' de bătrână că e Duke.

Când elicopterul îşi aşează patinele pe sol şi opri motoarele, Wazari porni înaintea tuturor, urmat de unele dintre santinele care strigau Allah-u Akbarrr'. Înconjurară aparatul cu armele aţintite către el.

— Săriţii naibii, spuse nervos Ayre, parc-ar fi poliţiştii din Keystone.

Tot nu putea să-l vadă limpede pe pilot, aşa că ieşi de unde stătea, rugându-se să fie Starke.

Uşa cabinei alunecă înapoi. Bărbaţi înarmaţi săriră jos cu strigăte de bucurie, nepăsători faţă de palele elicei care încă se mai învârtea, strigând veseli celorlalţi să lase – armele. În mijlocul întregii tevaturi, cineva mai înfierbântat scăpă o rafală de salut în aer. Pentru moment, toţi începură să se împrăştie în goană ca să se pună la adăpost, apoi cu şi mai multe strigăte se regrupară în jurul uşilor, oamenii din automobilul sosit în acelaşi timp alăturându-se şi ei vacarmului. Ajutat de mâinile întinse ale celorlalţi, din elicopter coborî un mullah grav rănit. Apoi o brancardă. Apoi alţi răniţi şi Ayre îl văzu pe Wazari alergând către el.

— Aveţi un doctor aici? spuse el grăbit.

— Da.

Ayre se întoarse şi-şi puse palmele pâlnie la gură.

— Benson! Adu-l pe felcer şi pe Doc în pas alergător. Apoi către sergent, pornind în grabă înapoi alături de el:

— Ce dracu' se-ntâmplă?

— Sunt de la Bandar-e Delam. A fost acolo o contrarevoluţie. Afurisiţii de fedaini.

Ayre văzu deschizându-se uşa pilotului şi pe Starke ieşind afară şi nu auzi restul celor spuse de Wazari.

— Salut, Duke, bătrâne!

Îşi păstră cu bună-ştiinţă chipul neclintit şi vocea fără inflexiuni, deşi era atât de fericit şi înfierbântat în sinea lui că simţea că plesneşte.

— Unde-ai fost?

Starke rânji, obişnuit cu subânţelesurile limbii engleze:

— La pescuit, bătrâne, spuse.

Manuela se repezi prin mulţime şi se aruncă în braţele lui, agăţându-i-se de gât. El o ridică cu uşurinţă şi o învârti în aer.

— Ei, scumpo! urlă. Ah, cred că totuşi mă placi!

Ea zâmbi printre lacrimi şi rămase atârnată de gâtul lui.

— Oh, Conroe, când te-am văzut îmi venea să mor...

— Noi era cât pe-aci, drace, scumpo, spuse Starke involuntar, dar ea nu-l auzi.

O mai strânse încă o dată în braţe, apoi o aşeză jos.

— Stai aici o clipită, până pun eu treaba în ordine. Hai, Freddy!

O porni înainte, croindu-şi drum prin mulţime. Mullahul rănit se afla întins pe pământ, sprijinit de o patină, pe jumătate inconştient. Omul de pe brancardă era deja mort.

— Puneţi mullahul pe targa, ordonă Starke în farsi. Gărzile Verzi pe care le adusese cu elicopterul se supuseră fără să stea pe gânduri. Wazari, singurul în uniformă de acolo, şi ceilalţi de la bază rămaseră uluiţi, nici unul dintre ei neluându-l în seamă pe Zataki, liderul revoluţionar sunit care preluase comanda la Bandar-e Delam şi care acum stătea sprijinit de elicopter, urmărindu-i atent de la adăpostul uniformei de zbor S-G pe care-o purta.

— Dă-mi voie să văd, Duke, spuse doctorul cu răsuflarea tăiată de atâta alergătură şi cu stetoscopul atârnat de gât. Mă bucur că te-ai întors!

Doctorul Nutt era un bărbat greoi, de cincizeci şi ceva de ani, cu păr alb şi un nas de beţiv. Îngenunche lângă mullah şi începu să-i examineze pieptul ud de sânge.

— Mai bine să-l ducem la infirmerie. Cât mai repede. Şi pe ceilalţi.

Starke puse pe doi dintre cei aflaţi în apropiere să ridice brancardă şi să-l urmeze pe doctor. Din nou fu ascultat fără şovăială de oamenii pe care-i adusese cu el, în timp ce ceilalţi se holbau la el. Acum erau nouă cu toţii, inclusiv Wazari şi cei patru care rămăseseră.

— Eşti arestat, spuse Wazari. Starke făcu ochii mari.

— Pentru ce? Wazari şovăi.

— Ordine de sus, căpitane! Eu doar lucrez aici.

— Şi eu la fel. Sunt pe-aici dacă vrea cineva să-mi vorbească, sergent!

Starke zâmbi liniştitor către Manuela care se albise la faţă.

— Du-te acasă, dragoste. N-ai de ce să-ţi faci griji. Se întoarse cu spatele şi se apropie mai mult de uşa laterală a elicopterului ca să se uite înăuntru.

— Iertaţi-mă, domnule căpitan, dar sunteţi arestat. Urcaţi în maşină, trebuie să vă duc la bază, pronto.

Când Starke se întoarse, descoperi că asupra lui era aţintită ţeava unui pistol. Doi soldaţi din Gărzile Verzi săriră la el pe la spate, înşfăcându-l strâns de braţe. Ayre sări spre ei, dar unul dintre revoluţionari îi propti arma în burtă, oprindu-l la timp. Cei doi începură să-l târască pe Starke către maşină. Alţii se apropiara să-i ajute, căci el începuse să se zbată, înjurându-i. Manuela privea cuprinsă de panică. Atunci se auzi un muget de furie şi Zataki năvăli prin cordonul de oameni, smulse carabina din mâinile sergentului Wazari şi încercă să-l izbească cu patul armei în cap. Wazari fu salvat de reflexele sale rapide de boxer care-l făcură să-şi ferească la timp capul şi să blocheze lovitura. Mai înainte de a putea spune ceva, Zataki strigă:

— Ce face câinele ăsta cu arma? N-aţi auzit, proştilor, că Imamul a poruncit să dezarmaţi toţi soldaţii?

Wazari începu, înfierbântat:

— Ascultă, eu sunt însărcinat să...

Se opri înspăimântat. Avea ţeava unui pistol proptită în gât.

— Nu eşti autorizat nici măcar să te uşurezi până nu-ţi dă voie komitehul local, spuse Zataki.

Era mai îngrijit ca înainte, proaspăt ras, cu faţa curată.

— Ai autorizaţie din partea komitehului?

— Nu, nu, dar...

— Atunci, în numele lui Allah şi al Profetului, eşti suspect!

Menţinând ţeava pistolului apăsată de gâtul lui, Zataki făcu semn cu cealaltă mână.

— Lăsaţi-l pe pilot în pace şi puneţi armele jos sau, pe Allah şi Profetul Său, vă ucid pe toţi!

În clipa în care apucase carabina sergentului, oamenii lui îi înconjuraseră pe ceilalţi şi acum, din spate, îi ţineau sub ameninţarea armelor. Nervoşi, cei doi care imobilizaseră pe Starke îi dădură drumul.

— De ce ne-am supune ţie, spuse unul dintre ei morocănos, ei?! Cine eşti tu ca să ne dai nouă ordine?

— Sunt colonelul Zataki, membru al Komitehului Revoluţionar din Bandar-e Delam, mulţumită lui Allah! Americanul ne-a ajutat să scăpăm de un

contraatac al fedainilor şi a adus aici mullahul şi pe cei care aveau nevoie de asistenţă medicală.

Pe neaşteptate îl cuprinse din nou mânia. Îl îmbrânci pe Wazari şi sergentul se prăbuşi neputincios la pământ, cu mâinile şi picioarele răşchirate.

— Lăsaţi-l pe pilot în pace, n-aţi auzit?!

Ochi şi apăsă pe trăgaci, iar glonţul trecu prin gulerul scurtei din blană de oaie pe care o purta unul dintre oamenii aflaţi lângă Starke. Manuela aproape leşină şi toţi ceilalţi se împrăştiară în fugă.

— Data viitoare ţi-l trag direct între ochi. Tu, latră el către Wazari, tu eşti arestat. Cred că eşti trădător, aşa că va trebui să te verificăm. Ceilalţi mergeţi cu Allah şi spuneţi-le celor din komitehul vostru că mi-ar face plăcere să mă întâlnesc cu ei. Aici.

Le făcu semn cu mâna să plece. Oamenii începură să mormăie între ei şi în acalmia de moment Ayre se strecură lângă Manuela şi îşi trecu braţul în jurul umerilor ei.

— Ţin-te de mine, şopti el. E-n regulă acum. Îl văzu pe Starke făcându-le semn să se depărteze. Dădu din cap.

— Hai, Duke, spune să plecăm.

— Nu, te rog, Freddy! Eu mă simt bine, zău.

Se strădui să zâmbească şi continuă să se roage ca omul cu pistolul să-i domine pe ceilalţi şi toate lucrurile să se sfârşească aşa. Te implor, Doamne, fă să se termine totul!

Priveau cu toţii în tăcere în timp ce Zataki aştepta cu pistolul pregătit în mână lângă sergentul prăvălit la pământ, la picioarele sale, vreme în care cei ce-l înfruntaseră se holbau nehotărâţi către el. Starke rămăsese în mijlocul lor, nici pe departe sigur că Zataki avea să învingă. Colonelul verifică încărcătorul.

— Mergeţi cu Allah, toţi, repetă iarăşi, mai tare de data asta şi mai furios. Aţi surzit cu toţii?!

Fără prea mare tragere de inimă, se depărtară. Alb la faţă, sergentul se ridică şi-şi netezi uniforma. Ayre îl văzu încercând să-şi ascundă cu disperare teama.

— Ai să rămâi aici şi n-ai să te mişti pân-am să-ţi spun.

Se întoarse scurt către Starke, care o privea pe Manuela.

— Pilotule, ar trebui să terminăm descărcarea, apoi oamenii mei trebuie să mănânce.

— Da... şi-ţi mulţumesc!

— Pentru nimic. Oamenii ăştia nu ştiau, nu trebuie învinovăţiţi. Din nou se uită la Manuela, cu ochii negri, străpungători.

— Femeia ta, pilotule?

— Soţia mea, replică Starke.

— Soţia mea e moartă. A murit în incendiul de la Abadan, cu cei doi fii ai mei. A fost voia lui Allah.

— Câteodată voia lui Allah e greu de îndurat.

— Voia lui Allah e voia lui Allah. Ar trebui să isprăvim descărcarea.

— Da.

Starke se caţără în cabină, simţind că pericolul fusese îndepărtat doar pentru moment, căci Zataki era la fel de sensibil ca nitroglicerina. Doi răniţi erau încă legaţi la locurile lor, alături de alţi doi, întinşi pe brancarde. Îngenunche lângă unul dintre ei:

— Cum te simţi, bătrâne? şopti în engleză. Jon Tyrer deschise ochii şi clipi. Avea capul înfăşurat într-un bandaj însângerat.

— Okay... da... okay. Ce... ce... ce s-a-ntâmplat?

— Poţi să vezi?

Tyrer păru surprins. Privi îndelung la el mijindu-şi ochii, apoi îşi frecă pleoapele şi fruntea. Spre uşurarea lui Starke, spuse:

— Sigur... Te văd puţin ca prin ceaţă şi mă doare capul ca dracu', da văd cum trebuie. Sigur că te văd, Duke. Ce dracu s-a-ntâmplat?

— În timpul contraatacului fedainilor din dimineaţa asta ai fost prins intre două focuri. Un glonţ ţi-a şters tâmpla şi când te-ai ridicat ai început să alergi în cercuri ca o găină beată, strigând: „Nu văd, nu văd! '. Apoi te-ai prăbuşit şi nu mai ştii de tine de-atunci.

— De-atunci! Fir-ar să fie! Americanul privi afară pe uşa cabinei.

— Unde dracu' suntem?

— Kowiss. M-am gândit c-ar fi bine să te-aduc aici, şi pe ceilalţi, repede.

Tyrer era încă uluit.

— Nu-mi amintesc nimic, nimic! Fedaini. Pentru Dumnezeu, Duke, nu-mi amintesc nici măcar când am fost urcat la bord!

— Stai aici, bătrâne, îţi explic mai târziu. Se întoarse şi strigă:

— Freddy, adu pe cineva să-l ia pe Jon Tyrer să-l ducă la doctor.

Adăugă în farsi către Zataki care privea din uşă:

— Excelenţă Zataki, vă rog, rugaţi nişte oameni să vă transporte răniţii la infirmerie.

Făcu o pauză scurtă.

— Adjunctul meu, căpitanul Ayre, o să aranjeze cu hrana oamenilor. N-aţi vrea să luaţi masa cu mine, în casa mea?

Zataki zâmbi ciudat şi scutură din cap:

— Mulţumesc, pilotule, spuse în englezeşte, o să mănânc cu oamenii mei. În seara asta însă trebuie să stăm de vorbă. Dumneata şi cu mine.

— Oricând doriţi.

Starke sări din cabină. Oamenii începură să ia răniţii. Arătă către bungalowul său.

— Aceea este casa mea. Sunteţi binevenit acolo, Excelenţă.

Zataki îi mulţumi şi se depărta, împingându-l înaintea sa pe sergentul Wazari.

Ayre şi Manuela se apropiara. Ea îl apucă de mână.

— Când a apăsat pe trăgaci, am crezut... Zâmbi slab, trecând pe farsi.

— Ah, iubitule, ce frumoasă îmi pare ziua acum, că te ştiu teafăr alături de mine!

— Şi mie lângă tine. Starke îi zâmbi.

— Ce s-a-ntâmplat la Bandar-e Delam? întrebă ea, revenind la engleză.

— A fost o afurisită de luptă între oamenii lui Zataki şi cam cincizeci de revoluţionari de stânga, la unitatea militară de aviaţie. Ieri, Zataki a pus stăpânire pe baza noastră în numele lui Khomeini şi-al revoluţie. M-am cam încontrat cu el când am ajuns acolo, da acum lucrurile-s oarecum aranjate, deşi-i sărit, periculos ca un şarpe cu clopoţei. Oricum, în zori, fedainii de stânga au atacat aeroportul în camioane şi pe jos. Zataki dormea laolaltă cu oamenii săi. Nu puseseră santinele, nimic – ai auzit că generalii au capitulat şi Khomeini-i acum căpetenia?

— Da, am auzit asta, de fapt acum câteva clipe.

— Când mi-am dat seama de atac, parcă se deschiseseră porţile Iadului. Gloanţele şuierau peste tot, trecând prin pereţii rulotelor. Eu, mă ştii, am şters-o din rulotă să mă pun la adăpost... Ţi-e frig, dragoste?

— Nu, nu, darling. Hai să mergem acasă, aş vrea să beau ceva... Oh, dumnezeule!

— Cee?

Dar ea o pornise deja în fugă spre casă.

— Tocana! Am lăsat tocana pe foc!

— Iisuse Christoase, murmură Ayre, credeam că suntem pe cale să fim împuşcaţi sau altceva de genul ăsta!

Starke se luminase tot.

— Avem tocană?

— Da. Ce-a fost la Bandar-e Delam?

— Nu-s prea multe de zis, Freddy. Porniră încet către casă.

— Am şters-o din trailer. Mă gândeam că atacatorii îşi închipuie că Zataki şi oamenii lui dormeau acolo, dar Zataki i-a pus pe toţi să se culce în hangare, în jurul elicopterelor. Freddy, lua-i-ar dracu', sunt paranoici în privinţa elicopterelor! C-o s-o ştergem cu ele sau o să le folosim ca să-i scoatem din ţară pe cei din SAVAK, generalii, duşmanii revoluţiei. Mă rog, bătrânu' Rudi şi eu mine ne făcusem mici în spatele unui rezervor de rezervă când nişte ticăloşi ăştia nou veniţi – nu-i poţi deosebi între ei decât că tipii lui Zataki strigă „Allah-u Akbar!” când mor – unii dintre fedaini au început să tragă cu o puşcă mitralieră Sten asupra hangarelor tocmai când Jon Tyrer o ştergea din trailerul lui. L-am văzut căzând şi mi-am pierdut minţile – ca şi ticăloşii ăia – acu să nu-i spui Manuelei – şi-am smuls o armă de la unul dintre ei şi mi-am început bucăţica mea de război ca să-l scot de-acolo pe Jon. Rudi...

Starke începu să zâmbească.

—...Să-i fi văzut, afurisitul! Şi-a făcut şi el rost de-o armă şi eram ca Butch Cassidy şi Sundance Rid...

— Sfinte Dumnezeule! V-aţi pierdut minţile! Starke dădu din cap.

— Aşa-i! Da' l-am scos pe Jon din foc şi după aia Zataki şi trei dintre tipii lui au ţâşnit dintr-un hangar şi au atacat grupul principal, trăgind ca nebunii. Da', drace, au rămas fără muniţie, netoţii, să-i fi văzut stând acolo! N-ai văzut niciodată vreunul mai neajutorat.

Ridică din umeri.

— Rudi şi cu mine ne-am zis: ce dracu', să tragi într-un om neînarmat nu-i cinstit şi Zataki se purtase cum trebuie după ce mullahul Hussain a plecat şi noi... ei... am ajuns la înţelegere, aşa că am tras o rafală peste capul atacatorilor şi asta i-a dat lui Zataki şi celorlalţi timp să se adăpostească.

Ridică din nou din umeri.

— Cam asta-i tot.

Se aflau acum în apropierea bungalowului. Adulmecă aerul.

— Chiar avem tocană, Freddy?

— Da. Dacă nu s-a ars. Asta-i tot ce s-a-ntâmplat?

— Sigur. Doar că atunci când focurile de armă au încetat, m-am gândit că cel mai bine ar fi s-o ştergem încoace la doctorul Nutt. Mullahul arăta rău şi eu eram speriat din pricina lui Jon. Zataki a spus: „Sigur, de ce nu? Eu trebuie să merg la Isfahan” – aşa că iată-ne aici. Radioul s-a stricat pe drum. Puteam să vă aud, dar nu puteam să transmit. Cam asta-i.

Ayre îl privi adulmecând din nou aerul, ştiind că un psihopat ca Zataki nu i-ar fi dat niciodată lui Starke autoritatea pe care i-o acordase şi nu l-ar fi apărat pentru atât de puţin ajutor.

Texanul deschise uşa bungalowului. Fură imediat înconjuraţi de aroma nemaipomenită, picantă şi se simţi purtat înapoi acasă, în Texas, paradisul a o mie de alte feluri de mâncare. Manuela îi pregătise de băut ce-i plăcea lui. Dar nu bău atunci, intră în bucătărie, apucă lingura mare de lemn şi gustă amestecul. Manuela îl privea abia respirând. Mai gustă o dată.

— Ce zici de asta? spuse vesel.

Tocana era cea mai bună pe care o mâncase vreodată.

CAPITOLUL 25

La Barajul Dez; *ora 4*, *31 după-arniază*. Elicopterul JR 212 al lui Lochart era parcat în spatele curţii pavate a clădirii, chiar lângă şopronul care ţinea loc şi de hangar, în apropierea unui teren de aterizare bine întreţinut. Pilotul era urcat pe cabina elicopterului, verificând axul rotorului cu multitudinea lui de cuple, siguranţe şi puncte sensibile; până atunci nu găsise vreo neregulă. Coborî grijuliu şi-şi şterse mâinile de unsoare.

— Okay? întrebă Aii Abbasi, de unde stătea întins la soare.

Era tânărul şi foarte atrăgătorul pilot iranian de elicopter care ajutase în zori la eliberarea lui Lochart din închisoare, la baza aeriană Isfahan, şi care stătuse în faţă, în carlingă, alături de el, tot drumul până acolo.

— Totul în regulă?

— Desigur, spuse Lochart. L-am curăţat şi e gata de drum.

Era o zi plăcută, caldă şi lipsită de nori. Când soarele avea să coboare sub orizont, peste o oră sau două, temperatura avea să scadă cu douăzeci de grade sau chiar mai mult, dar asta nu conta. Ştia că n-avea să sufere de frig pentru că generalii aveau întotdeauna grijă de ei şi e cele necesare lor pentru supravieţuire. Pentru moment sunt necesar lui Valik şi generalului Selavi – dar numai pentru moment. Din casă şi de pe plaja care mărginea apele albastre şi limpezi ale lacului se auzeau râsete îndepărtate. Casa arăta nefiresc în acea pustietate: un bungalow modern, spaţios, cu patru dormitoare şi încăperi separate pentru servitori. Era aşezat pe o mică înălţime de unde se puteau vedea lacul şi barajul, singura construcţie din întreaga zonă.

De jur împrejurul lacului şi barajului se întindea un ţinut de o pustietate sălbatică – dealuri scunde, pietroase, ridicându-se dintr-un platou înalt, lipsit de orice vegetaţie. Singura cale de-a ajunge acolo era fie pe jos, fie în zbor cu elicopterul sau cu un avion uşor ce putea coborî pe pista îngustă şi foarte scurtă de pământ, cioplită în terenul accidentat.

Mă îndoiesc că ar putea ateriza aici chiaf şi un bimotor uşor, îi trecuse prin gând lui Lochart când o văzuse prima dată. Trebuie neapărat un monomotor; şi n-ai cum să mai încerci o dată. Odată ce te-ai hotărât, eşti bun hotărât. Dar e-o ascunzătoare grozavă, fără îndoială! Pur şi simplu grozavă!

Aii se ridică şi se întinse. Ajunseseră aici dimineaţa, fără ca în timpul zborului să se petreacă vreun eveniment deosebit. La ordinele şi indicaţiile generalului Seladi, modificate din când în când în şoaptă de căpitanul Aii, Lochart se ţinuse aproape de pământ, strecurându-se printre trecători, ocolind oraşele şi satele. Ţinuseră radioul deschis toată vremea. Singura transmisie pe care o auziseră fusese o emisiune plină de venin din Isfahan, repetată de câteva ori, despre un '212 plin de trădători care încercau să fugă către sud şi trebuia interceptat şi doborât.

— Nu au dat numele noastre şi nici înregistrarea, spusese Aii înfierbântat. Trebuie c-au uitat să le scrie.

— Şi cu ce dracu' ne-ajută asta? intervenise Lochart. Suntem probabil singurul elicopter pe cer.

— Nu-ţi face griji. Ţin-te la cel mult treizeci de metri, şi acum ia-o către vest.

Lochart fusese surprins, aşteptându-se să se îndrepte către Bandar-e Delam, care se afla aproape drept către sud.

— Unde mergem?

— Lasă busola, de acum înainte o să te îndrum eu!

— Unde mergem?

— La Bagdad, râsese Aii.

Nimeni nu-i spusese destinaţia până când nu ajunseseră aproape de locul aterizării şi atunci – la peste trei sute de kilometri de Isfahan, zburând tot drumul foarte jos şi cu vântul în faţă, cu consum maxim de carburant şi mult dincolo de limita de timp la care se aşteptau, cu indicatorul rezervorului pe zero de foarte multă vreme. Aii ajunsese să se roage cu glas tare.

— Dacă aterizez în sălbăticia asta uitată de Dumnezeu, nu mai ieşim niciodată de-aici! Ce fac cu combustibilul?

— E din belşug acolo unde-o s-ajungem... Allah fie lăudat, spusese Aii înviorat când trecuseră de culmea dealului şi zăriseră lacul şi barajul. Allah fie lăudat!

Lochart îl îngânase ca un ecou şi aterizase fără să mai stea pe gânduri. Lângă platforma de aterizare se afla un rezervor subteran de două mii de litri şi un şopron pe post de hangar. Acolo se găseau scule, tuburi de aer comprimat pentru cauciucuri şi rastele pentru schiuri de apă şi bărci.

— Hai să-l punem la adăpost, spuse Aii. Împinseră împreună elicopterul sub acoperişul exact atât de mare cât să-l cuprindă, punându-i opritoare la roţi. În timp ce plia elicele, Lochart observă trei deltaplane agăţate deasupra capului, sub acoperiş. Erau acoperite de praf şi zdrenţuite.

— Ale cui sunt astea?

— Asta a fost o locuinţă de vacanţă a generalului Forţelor Aeriene Imperiale Hassayn Aryani. Au fost ale lui.

Lochart fluieră. Aryani era legendarul şef al aviaţiei militare care, după cum se zvonea, fusese pentru Şah ceea ce era căpitanul gărzii pretoriene în vremurile Imperiului Roman, şi totodată confidentul său şi căsătorit cu una dintre surorile acestuia. Fusese ucis într-un accident cu deltaplanul în urmă cu doi ani.

— Aici a murit?

— Da.

Aii arătă către celălalt mal al lacului.

— Se zice c-a intrat într-un vârtej de aer şi s-a izbit de faleza aia.

Lochart îl cântări atent.

— ”Se zice”? Nu crezi asta?

— Nu. Sunt sigur c-a fost asasinat. Noi, cei din aviaţie, suntem convinşi.

— Vrei să zici că deltaplanul lui a fost sabotat? Aii ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate da, poate nu. Dar era un om foarte prudent şi un pilot prea inteligent ca să intre într-un astfel de vârtej. Aryani n-ar fi zburat niciodată pe vreme proastă.

Ieşi la soare. Jos, spre lac, se auzeau vocile şi râsetele unora dintre însoţitori şi ale copiilor lui Valik ce se jucau acolo.

— Folosea o şalupă rapidă să se ridice, schiuri de apă şi era tras de o funie lungă, agăţată de şalupa care mergea cu viteză pe lac până prindea suficientă viteză; atunci lăsa să-i cadă schiurile şi se ridica în aer până la o sută cincizeci, trei sute de metri, după care plana în spirală până jos şi ateriza la câţiva centimetri de pluta de acolo.

— Era aşa de bun?

— Da, era aşa de bun. Era prea bun, de-aia a fost ucis.

— De cine?

— Nu ştiu. Dacă aş fi ştiut, atunci el – sau ei – ar fi de multă vreme morţi!

Lochart simţi adoraţia din glas. L-ai cunoscut, deci...

— Am fost aghiotantul lui – unul dintre aghiotanţii lui, timp de un an. Era de departe cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată, cel mai bun general, cel mai bun pilot, cel mai bun sportiv, schior, totul. Dac-ar fi fost acum în viaţă, Şahul n-ar fi fost niciodată păcălit de străini sau încolţit de vechiul nostru duşman. Carter. Şahul n-ar fi plecat niciodată, Iranul n-ar fi fost lăsat să alunece în abis, iar generalii n-ar fi fost niciodată lăsaţi să ne trădeze.

Chipul i se strâmbă de furie.

— E de neconceput că am fi putut fi trădaţi dacă el trăia.

— Atunci cine l-a ucis? Sprijinitorii lui Khomeini?

— Nu, nu acum trei ani. Era un naţionalist faimos, dar unul modern. Cine? Tudehu, fedainii sau orice fanatic de dreapta, stânga sau centru care-ar fi vrut să slăbească Iranul.

Aii îşi întoarse faţa către el – ochi negri într-un chip dăltuit în marmură.

— Sunt chiar şi dintre aceia care spun că persoane sus puse se temeau de ascensiunea lui în ceea ce priveşte puterea şi popularitata.

Lochart clipi.

— Vrei să spui că Şahul ar fi putut să poruncească uciderea lui?

— Nu, nu, sigur că nu, dar a reprezentat întotdeauna o ameninţare pentru cei care îl înşelau pe Şah. Era far-mandeh, conducător al poporului. Era o ameninţare pentru toţi: pentru interesele englezilor, fiindcă îl sprijinea pe primul ministru Mossadegh care a naţionalizat com\pania Anglo-IranOil, i-a sprijinit pe Şah şi OPEC-ul când au ridicat de patru ori preţul petrolului; era proisraelian, deşi nu antiarab, deci o ameninţare pentru OEP şi Yasser Arafat; ar fi putut fi socotit o ameninţare pentru interesele americane sau pentru toate cele şapte puteri, separat sau laolaltă, fiindcă nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ei sau de vreunul anume. De nimeni. Pentru că mai presus de orice era patriot.

Privirea lui Aii avea o căutătură ciudată. Deşi gura zâmbea, uitătura îi rămase neschimbată.

— Asasinatul e o artă străveche în Iran. N-a fost Jbn-al-Sabbuh unul dintre noi? Aici e o altă lume.

— Iartă-mă, Ibn-ai-Sabbah?

— Bătrânul de pe Munte, Hassan Ibn-al-Sabbah, conducătorul religios Ismaelian care a născocit Gilda Asasinilor şi cultul asasinatului politic în secolul al unsprezecelea.

— O, sigur, nu mă gândeam la asta. Nu se presupune c-a fost un prieten al lui Omar Khayyam?

— Unele legende aşa spun. Figura lui Aii era ca de piatră.

— Aryani a fost ucis. De cine? Nimeni nu ştie încă. Împinseră uşa barăcii şi-o închiseră.

— Şi-acum? întrebă Lochart

— Acum aşteptăm.

După aceea plecăm mai departe în exil, se gândi Aii. Şi ce dacă, o să fie numai temporar şi cel puţin ştiu unde mă duc. Nu ca Şahul, sărmanul, care-i un rătăcitor fără ţară. Eu pot să plec în America.

Numai el şi părinţii lui ştiau că avea un paşaport american.

Afurisitul! Ce deştept a fost tata, îşi spuse.

— Nu ştii niciodată, fiule, ce are Allah de gând, spusese grav tatăl lui. Te sfătuiesc să ceri un paşaport câtă vreme poţi. Dinastiile nu durează, numai familiile. Şahii vin şi pleacă. Şahii se mănâncă unii pe ceilalţi şi cei doi Pahlavi împreună însumează doar cincizeci şi patru de ani de Majestate Imperială. Ce-a fost Reza Han înainte de-a se încorona Rege al Regilor? Un soldat aventurier, fiul unor săteni analfabeţi din Mazandaran, lângă Marea Caspică.

— Dar, desigur, tată, Reza Han a fost un om deosebit: fără el şi fără Mohammed Reza Şah am fi încă sclavii englezilor.

— Dinastia Pahlavi ne-a folosit nouă, fiule, da. În multe feluri. Dar Reza Şah a pierdut în cele din urmă. Nu şi-a împlinit nici ţelurile lui şi nici ale noastre, crezând prosteşte că germanii vor câştigă războiul şi încercând să sprijine Axa. Şi astfel le-a dat o scuză trupelor de ocupaţie engleze să-l detroneze şi să-l exileze.

— Dar, tată, Mohammed Şah nu poate să cadă! E mai puternic decât a fost vreodată tatăl lui. Armatele noastre sunt invidia lumii, avem mai multe avioane decât Anglia, mai multe tancuri decât Germania şi mai mulţi bani decât Cressus, americanii sunt aliaţii noştri, suntem cea mai mare putere militară şi poliţistul Orientului Apropiat şi Mijlociu. Iar conducătorii din lumea întreagă se gudură pe lângă el. Chiar şi Brejnev.

— Da, dar încă nu ştim care-i voia lui Allah. Ia-ţi paşaportul!

— Un paşaport american poate fi foarte periculos! Ştii că se spune că aproape totul ajunge la Şah prin SAVAK. Ce se-ntâmplă dacă aude? Sau dacă aude generalul Aryani? Mi-ar ruina cariera în aviaţie!

— De ce? Pentru că bineînţeles ai să te duci să le spui mândru c-ai obţinut un paşaport pe care-l vei păstra ascuns până în ziua în care-ţi va putea fi folositor în sprijinul Tronului. Ei?!

— Desigur!

— Deschide-ţi ochii la felul în care se-nvârte lumea, fiule! Promisiunile regilor nu valorează nimic. Pot oricând să se-ascundă după interese de stat. Dacă Şahul acesta sau următorul sau chiar marele tău general ar avea de ales între viaţa ta şi ceva mult mai preţios pentru ei, ce-ar alege? Nu te-ncrede în prinţi, în generali, în politicieni, or să te vândă – pe tine, familia ta şi tot ceea ce ai – pentru o mână de sare pusă într-un blid de orez pe care nici măcar n-or să se obosească să-l guste!

Şi oh, cât e de adevărat! Carter şi generalii lui ne-au vândut, apoi Şahul şi generalii lui şi apoi generalii noştri au făcut acelaşi lucru. Totuşi, cum pot fi atât de proşti să se omoare unii pe ceilalţi? se întrebă, cutremurându-se la ghidul cât de aproape de moarte fusese Isfahan. Trebuie că şi-au pierdut toţi minţile!

— E răcoare la umbră, spuse Lochart.

— Da. Da, este.

Aii îşi întoarse faţa către el şi se îndepărtă neliniştit, tatăl meu avea dreptate. Generalii sunt toţi la fel, chiar şi ticăloşii ăştia doi. Valik sau Seladi ne-ar fi vândut dacă ar fi trebuit. Şi încă ar face-o. Au nevoie de mine pentru că sunt singurul care pot să pilotez – în afară de amărâtul ăsta, care nu ştie că-l paşte moartea.

— Scapă de Lochart ăsta, îi spusese Seladi. De ce să-l luăm de-aici? El ne-ar fi părăsit la Isfahan, noi de ce să nu-l lăsăm aici? Mort. Nu putem să-l lăsăm în viaţă: ne ştie pe toţi şi ne-ar trăda.

— Nu, Excelenţa voastră, unchiule, spusese Valik. Ar fi mai de folos ca un dar kuweitienilor sau irakienilor. Pot să-l bage ei în închisoare sau să-l extrădeze. El e acela care a furat elicopterul iranian şi-a acceptat, pentru bani, să ne scoată din ţară, nu-i aşa?

— Da. Şi totuşi poate să dea numele noastre revoluţionarilor.

— până atunci o să fim cu toţii – noi şi familia noastră – în siguranţă.

— Eu zic să scăpăm de el. El ne-ar fi sacrificat. Scapă de el şi-o să mergem la Bagdad, nu în Kuweit.

— Vă rog, Excelenţă, mai gândiţi-vă. Lochart este un pilot mult mai experimentat.

Aii trase cu coada ochiului la ceas. Mai erau treizeci de minute până la decolare. Îl văzu pe Lochart privind către casa în care erau Valik şi Seladi.

Mă întreb cine-o să câştige: Valik sau Seladi. Amărâtului ăsta i se pregăteşte o închisoare kuweitiană sau irakiană, ori un glonţ în cap? Or să-l îngroape după ce-l împuşcă sau or să-l lase vulturilor?

— Care-i necazul, întrebă Lochart.

— Nimic, nimic, căpitane! Mă gândeam doar ce noroc am avut să scăpăm de la Isfahan.

— Da. Îţi datorez viaţa.

Lochart era sigur că dacă Aii şi maiorul nu l-ar fi eliberat, ar fi sfârşit înaintea unei maimuţăreli de tribunal al komitehului. Şi dac-ar fi fost prins

acum? Acelaşi lucru. Nu-şi îngăduise să se gândească la Şeherazada sau la Teheran sau să facă un plan. Asta o să vină mai târziu, îşi spuse din nou, odată ce-ai să vezi ce întorsătură iau lucrurile şi unde-ai să sfârşeşti.

Unde-or plănui să meargă? în Kuweit sau doar un salt scurt peste graniţă, în Irak? De obicei Irakul e ostil iranienilor, aşa că s-ar putea să fie cam încurcat pentru ei. De aici se ajunge uşor în zbor în Kuweit şi cei mai mulţi kuweitieni sunt suniţi, nu şiiţi, şi deci împotriva lui Khomeini. Împotriva ideii ăsteia stă faptul că, pentru a ajunge acolo, trebuie să te strecori printr-o zonă foarte delicată, spaţiul iranian şi irakian, cu militari nervoşi, pripiţi şi întotdeauna gata să apese pe trăgaci. Pe o zonă de optzeci de kilometri trebuie că sunt douăzeci de aerodromuri militare iraniene, cu aparate de vânătoare operaţionale alimentate şi duzini de piloţi înspăimântaţi, gata să-şi dovedească cu disperare credinţa faţă de noul regim.

Şi cum rămâne cu promisiunea pe care ai făcut-o lui McIver, că n-ai să-i duci pe ultima porţiune a traseului?

Din pricina celor întâmplate la Isfahan, suntem însemnaţi acum. E imposibil ca revoluţionarii să fi uitat numele tău sau înregistrarea elicopterului. Ai văzut pe cineva scriindu-ţi numele? Nu, nu cred. Totuşi ar fi bine să scapi de-aici cât mai repede cu putinţă. Eşti implicat într-o evadare, la Isfahan au murit oameni, oricum o dai, tot ai încurcat-o.

Şi cum rămâne cu Şeherazada? Nu pot s-o părăsesc aici. S-ar putea să trebuiască s-o fac. Ea e-n siguranţă la Teheran. Şi dacă vin după tine şi Şeherazada le deschide uşa şi atunci ei o iau în locul tău?

— Mi-ar prinde bine ceva de băut, rece, spuse simţindu-şi dintr-o dată gura uscată. Crezi că au o Coke sau ceva de genul ăsta?

— Mă duc să văd.

Amândoi îşi ridicară privirile auzind copiii lui Valik venind către ei pe cărarea dinspre lac, cu Annoush după ei.

— Ah, spuse ea, cu zâmbetul ei fericit, totuşi cu cearcăne întunecate în jurul ochilor. E o zi minunată, nu? Suntem atât de norocoşi!

— Da.

Răspunseră amândoi, întrebându-se în acelaşi timp cum se putea căsători o astfel de femeie cu un asemenea bărbat. Era o plăcere să o priveşti.

— Căpitane Abbasi, unde e soţul meu?

— În casă, înălţimea Voastră, cu ceilalţi. Vreţi să vă-nsoţesc? Mă duceam chiar acolo.

— Nu vrei să-i spui, te rog, din partea mea, să vină până la mine?

Aii n-ar fi vrut s-o lase singură cu Lochart, pentru că femeia fusese de faţă când Valik şi Seladi îi spuseseră planurile lor, cerându-i sfatul în privinţa destinaţiei, deşi nu şi în privinţa eliminării lui Lochart, care se discutase mai târziu.

— N-aş vrea să-l tulbur eu singur pe general, înălţimea voastră. Poate am putea merge împreună.

— Te rog, spune-i că-l caut eu.

Era la fel de imperioasă ca şi generalul, deşi cu o voce mult mai binevoitoare şi fără a fi jignitoare. Aii ridică din umeri. Insha Allah, îşi zise şi plecă.

Când rămaseră singuri – cei doi copii se alergau în jurul barăcii jucând v-aţi ascunselea – Annoush îl atinse cu blândeţe pe Lochart.

— Nu ţi-am mulţumit că ne-ai salvat vieţile, Tom! Lochart rămase surprins. Era pentru prima dată când îi spunea pe numele mic. Întotdeauna îi spusese „căpitane Lochart” sau „vărul meu prin alianţă” sau „Excelenţa voastră, soţul Şeherazadei”.

— Mă bucur c-am fost de folos.

— Ştiu ce aţi făcut pentru copiii noştri şi pentru mine, dumneata şi vechiul nostru prieten, Mac. Nu te uita aşa surprins, dragul meu. Cunosc limitele puterii soţului meu şi slăbiciunile lui. Ce soţie n-o ştie?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ştiu şi ce-nseamnă asta pentru dumneata. Ţi-ai pus în primejdie viaţa dumitale şi a Şeherazadei, viitorul dumitale şi poate chiar firma.

— Nu şi a Şeherazadei. Ea este perfect în siguranţa acolo. Tatăl ei, Excelenţa Sa Bakravan, o s-o ţină la adăpost până când o să poată ieşi. Bineînţeles că e-n siguranţă.

Privi în ochii căprui ai femeii şi citi ce se afla în spatele lor şi inima lui se strânse.

— Mă rog asta din toată inima, Tommy, şi-l implor pe Allah să-ţi împlinească dorinţa. Îşi şterse lacrimile. N-am fost atât de tristă în viaţa mea. Nu mi-am închipuit vreodată c-aş putea să fiu atât de tristă. Tristă că trebuie să fug. Tristă pentru sărmanul soldat care-a murit în zăpadă. Tristă pentru toate familiile noastre şi prietenii care au trebuit să rămână în urmă, tristă pentru că nimeni nu mai e în siguranţă în Iran. Mi-e tare teamă că cei mai mulţi din cercul nostru vor fi persecutaţi de mullahi. Întotdeauna au fost... cum aş putea să spun... Prea moderni şi prea progresişti. Nu mai e nimeni în siguranţă aici, nici chiar Khomeini.

Lochart se auzi spunând Insha' Allah, dar n-o asculta, înspăimântat dintr-o dată că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Şeherazada, n-avea să mai fie vreodată cu putinţă să se-ntoarcă înapoi în Iran sau s-o scoată pe ea de-acolo.

— O să fie totul normal, în curând. Se va putea călători şi totul va fi okay. Fără îndoială că aşa va fi. În câteva luni. Trebuie să fie aşa. Fără îndoială că lucrurile vor reveni la normal curând.

— Sper, Tommy, pentru că o iubesc pe Şeherazada şi-ar fi păcat să nu pot s-o văd pe ea şi pe micuţ.

— Eh?!

Rămase cu gura căscată la ea.

— Aşadar... desigur că n-ai de unde să ştii, spuse, apoi îşi şterse ultima lacrimă. Era prea devreme pentru dumneata. Şeherazada mi-a spus că e sigură că poartă în pântece primul ei prunc.

— Dar... dar... ei bine, ea...

Se opri neajutorat, uluit şi în acelaşi timp extaziat.

— Nu poate fi aşa!

— O, nu era încă foarte sigură, Tommy, dar simţea că totuşi e-adevărat. Câteodată o femeie poate să spună lucrul ăsta. Te simţi diferit. Atât de diferit şi atât de minunat, atât de împlinită, adăugă ea cu vocea plină de bucurie.

Lochart încercă să-şi pună mintea la lucru, pe deplin conştient că pentru ea era imposibil să înţeleagă tumultul pe care îl iscase în sufletul lui. Dumnezeule din ceruri, îşi zise, Şeherazada!

— Mai sunt câteva zile până poate să fie sigură, continuă ea. Cred că trei sau patru. Să mă gândesc. Da, cu ziua de azi, marţi, încă patru zile ca să fie sigură. Asta ar fi fost în ziua în care te-ai întâlnit cu tatăl şi, spusese ea cu delicateţe. Ai fost să-l vezi de Ziua Sfântă, vineri, pe şaisprezece după numărătoarea voastră, nu-i aşa?

— Da, spuse Lochart.

De parc-ar fi putut să uite.

— Ştiţi şi despre asta?

— Desigur.

Annoush era mirată de întrebarea lui.

— O cerere atât de deosebită din partea dumitale şi o hotărâre atât de importantă trebuiau să fie făcute cunoscute nouă tuturor. Oh, n-ar fi minunat să aibă un copil? Nu i-ai spus dumneata Excelenţei Sale Bakravan că doreşti copii? Sper, deci, să fie binecuvântată de Allah, pentru că asta cu siguranţă o să facă să-i treacă nopţile şi zilele mai uşor şi mai vesel până, când ai să poţi s-o scoţi de-aici. Kuweitul nu e departe. Îmi pare doar rău că n-a venit cu noi. Asta ar fi făcut totul perfect.

— Kuweitul?

— Da, dar n-o să ne oprim acolo. O să mergem la Londra.

Din nou se văzu tulburarea. Nu vreau să-mi părăsesc casa şi prietenii şi... nu vreau...

În spatele ei Lochart zări deschizându-se uşa casei. Valik şi Seladi ieşiră împreună cu Aii. Toţi trei purtau acum armă la şold. Trebuie să fi avut arme ascunse aici, îşi zise absent, în timp ce Aii salută, trecând în josul aleii către lac. Plini de veselie, cei doi copii se năpustiră din spatele barăcii în braţele lui Valik. El o ridică pe fetiţă în aer, apoi o aşează jos.

— Da, Annoush? zise el soţiei sale.

— Ai vrut ca eu şi copiii să fini aici exact la ora asta.

— Da. Te rog pregăteşte-i pe Setarem şi pe Jalai. O să plecăm în curând.

Fără să mai stea pe gânduri, copiii se repeziră în casă.

— Căpitane, elicopterul e gata?

— Da, este gata.

Valik îi aruncă o privire soţiei sale.

— Te rog, pregăteşte-te, draga mea. Ea zâmbi, dar nu se mişcă.

— Trebuie doar să-mi iau haina. Sunt gata de plecare.

Se apropiau şi restul ofiţerilor. Câţiva dintre ei purtau arme automate. Lochart îşi desprinse gândurile de la Şeherazada şi Ziua Sfântă şi încă patru zile şi sparse tăcerea.

— Care-i planul? Valik spuse:.

— Bagdad. Decolăm în câteva minute.

— Credeam că mergem în Kuweit, spuse Annoush.

— Am hotărât să mergem la Bagdad. Generalul Seladi crede că e mai sigur să ne îndreptăm către sud.

Valik nu-şi dezlipea privirea de la Lochart.

— Vreau să fim în aer în zece minute.

— Vă sfătuiesc să aşteptaţi până la două sau trei după-amiază şi...

Seladi îl întrerupse rece:

— Am putea să fim înconjuraţi aici. Soldaţii ne-ar putea pregăti o ambuscadă. În apropiere sunt baze militare care ar putea trimite o patrulă. Nu înţelegi problemele militarilor. Plecăm imediat către Bagdad.

— Spre Kuweit ar fi mai bine şi mai sigur, dar în ambele locuri elicopterul va fi confiscat fără o aprobare de zbor iraniană, spuse Lochart.

— Poate da, poate nu, spuse calm Valik. Bacşişul şi câteva legături sus-puse vor face totul.

Tu, un străin strecurat în familia mea, se gândi nepăsător, împreună cu acest elicopter, o să fiţi momeala care-i va satisface chiar şi pe irakieni. Pentru că sigur că noi vom conveni că pilotezi ilegal. Chiar şi aprobarea pe care ai obţinut-o de la Teheran a fost ilegală. Irakienii vor înţelege şi n-or să ne facă nici un rău. Cei mai mulţi îl urăsc şi se tem de Khomeini şi de felul în care înţelege el Islamul. Cu tine, cu elicopterul şi poate şi ceva – puţin – pe de lături, de ce ne-ar face probleme?

Îl observă pe Lochart privindu-l.

— Da?

— Cred că Bagdadul e o alegere proastă. Generalul Seladi spuse scurt:

— Plecăm acum.

Lochart roşi în faţa grosolăniei. Câţiva dintre ceilalţi se foiră nervoşi.

— Vom pleca când sunt gata aparatul şi pilotul. Aţi mai zburat în munţii ăştia?

— Nu, n-am mai zburat, dar un '212 poate să treacă de ei şi la Bagdad o să mergem. Acum!

— Arunci vă doresc noroc. Rămân la părerea mea privind Kuweitul şi aşteptarea, dar faceţi ce doriţi, pentru că eu n-am să pilotez.

Tăcerea se adânei şi mai mult. Seladi se înroşi la faţă.

— Ai să te pregăteşti de plecare! Acum! Lochart îi spuse lui Valik:

— Pe drumul către Isfahan v-am spus că n-am să zbor ultima porţiune de drum. N-am să pilotez avionul de-aici înainte. Poate s-o facă Aii, e pe deplin calificat pentru asta.

— Eşti la fel de căutat ca oricare dintre noi, spuse Valik, uluit în faţa prostiei sale. Nu mă-ndoiesc că o să zbori cu noi...

— Nu, n-am s-o fac. Am să plec pe jos de-aici, căci nu puteţi pierde vremea să mă lăsaţi undeva pe drum. Aii poate să piloteze. A avut baza în zona asta şi cunoaşte radarul. Lăsaţi-mi o armă şi-o să mă duc la Bandar-e Delam. Okay?

Ceilalţi priveau tăcuţi de la unul la celălalt, aşteptând.

Valik cugeta la această nouă problemă. La fel şi Seladi. Amândoi ajunseră la aceeaşi concluzie. Insha-Allah. Lochart alesese să rămână aici, deci Lochart alesese consecinţele.

— Foarte bine, spuse calm Valik. O să piloteze Aii.

Zâmbi şi apoi, pentru că-l respecta pe Lochart ca pilot, adăugă iute:

— Pentru că suntem un popor foarte democratic, sugerez să punem la vot: Irak sau Kuweit?

— Kuweit, spuse Annoush fără să stea pe gânduri şi ceilalţi repetară ca un ecou cuvântul, mai înainte ca Seladi să-i poată întrerupe.

— Bun, zise Valik.

Mi-am permis să fiu contrazis pentru că Seladi pretinde că-l ştie pe şeful poliţiei din Bagdad şi-a spus că, acolo, obţinerea libertăţii pentru mine şi familia mea şi pentru el n-ar costa mai mult de douăzeci de mii de dolari americani, ceea ce-ar fi mult mai ieftin decât în Kuweit. cât de mult ar trebui să plătească ceilalţi, e treaba lor. Sper că au bani cu ei, sau mijloacele de a-i obţine repede.

— Sigur că sunteţi de acord, Excelenţa Voastră, unchiule! Kuweitul. Mulţumesc. Căpitane, poate ai vrea să-i spui lui Aii că o să piloteze el. E jos la lac.

— Sigur, mă duc doar să-mi iau lucrurile. Puteţi să-mi lăsaţi o carabină?

— Desigur.

Lochart dispăru în baracă. Seladi spuse:

— Cineva să scoată elicopterul şi plecăm imediat. Câţiva porniră să dea ascultare ordinului. Lochart îşi puse sacul de zbor şi geanta lângă uşă şi-o porni în jos pe cărare, spre lac. Seladi îl privi plecând, apoi, nemulţumit şi nerăbdător, se duse lângă elicopter. Valik observă privirea soţiei sale.

— Da, Annoush?

— Ce-aţi pus la cale pentru căpitanul Lochart? întrebă ea în şoaptă, pentru a nu fi auziţi.

— El, ai auzit, refuză să piloteze şi vrea să rămână, să plece pe jos.

— Şi tu cum gândesti, dragul meu? Ai de gând să-l împuşti?

Pe faţa ei se aşternuse un zâmbet dulce.

— Să-l ucizi?

— ”Ucis” ar fi un cuvânt greşit.

Buzele lui zâmbiră.

— Sunt sigur că ai să fii de acord că Lochart reprezintă acum o mare primejdie. Ne ştie pe toţi, toate numele, şi familiile tuturor vor suferi când va fi prins şi torturat şi condamnat. Este voia lui Allah. El a ales. Seladi ar fi vrut oricum s-o facă. O hotărâre militară. Am spus nu, căci ar trebui să piloteze până la capăt.

— Ca să fie sacrificat în Kuweit sau la Bagdad?

— Seladi i-a dat ordinele lui Aii, nu eu. Lochart e condamnat, sărmanul! E tragic, dar necesar. Eşti de acord, nu?

— Nu, dragul meu. Iartă-mă, dar nu sunt. Aşa că dac-o să fie rănit sau atins cumva, or să regrete mulţi asta. Zâmbetul lui Annoush nu se schimbă.

— Şi tu printre ei, dragul meu.

Bărbatul se roşi brusc. În spatele lui, câţiva dintre însoţitori împingeau la loc deschis elicopterul şi începură să-l încarce. Coborî vocea:

— Nu m-ai auzit, Annoush? Reprezintă o ameninţare. Nu e unul dintre noi. Joared îl tolerează cu greu şi-ţi garantez că e o mare primejdie pentru noi, pentru cei pe care i-am lăsat în urma noastră, pentru familia ta, dar şi pentru a mea.

— Nu m-ai auzit, bărbate? Îţi garantez că cunosc prea bine primejdiile, dar dacă este ucis aici – ucis – ai să mori şi tu.

— Nu fi ridicolă!

— Într-o zi ai să adormi şi n-ai să te mai trezeşti. Are să fie voia lui Allah.

Nu-i dispăruse nici zâmbetul de pe chip şi nici blândeţea din glas. Valik şovăi, apoi obrazul i se-năspri şi porni grăbit în josul cărării. Copiii ţâşniră către ea şi ea le spuse blând:

— Aşteptaţi aici, dragii mei, mă întorc într-o clipă. Peste apa lacului, sprijinită pe stâlpi, se întindea o platformă deschisă pentru serbări câmpeneşti, cu grătar şi bar, sub o pergolă îngrijită, şi câteva trepte care coborau în apă, pentru schiori sau pentru barca cu motor legată în adăpostul ei din apropiere. Lochart se afla la marginea apei, cu mâinile ridicate. Aii ţinea pistolul mitralieră îndreptat către el. Primise ordine clare de la Seladi.

— Du-te la lac şi aşteaptă. O să te chemăm înapoi sau o să-l trimitem pe pilot după tine. Dacă vine pilotul după tine, ucide-l şi întoarce-te repede.

Detesta ordinul. Să bombardezi sau să ataci revoluţionari sau răsculaţi de pe un elicopter înarmat nu era crimă cum era asta. Avea chipul pământiu. Nu ucisese până atunci şi ceruse iertare lui Allah, dar ordinul era ordin.

— Iartă-mă, spuse, abia rostind cuvintele, şi apăsă pe trăgaci.

În clipa aceea, picioarele lui Lochart părură să cedeze şi el se răsuci, căzând pe-o parte în apă. Automat, Aii îi urmări mişcarea, ochind în mijlocul spatelui, ca la exerciţiu, ştiind că n-ar fi putut să greşească de la distanţa aceea. Foc!

— Stai!

Fracţiunea de secundă în care ezitase dăduse îndeajuns timp creierului său să asculte ordinul şi să i se supună recunoscător. Cutremurat de uşurare, simţi degetul scăzând presiunea pe trăgaci. Valik se repezi către el şi amândoi priviră în apa nămoloasă acolo, la umbră, şi destul de adâncă. Aşteptară, dar Lochart nu apăru la suprafaţă.

— Poate este sub platformă sau sub plută, spuse Aii. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi de pe mâini, mulţumind lui Allah că sângele pilotului nu-i păta mâinile.

— Da.

Valik asudase şi el, dar mai mult de frică. Nu mai văzuse niciodată până atunci privirea aceea în ochii soţiei sale, zâmbetul care-i promisese moartea în somn. E răutatea strămoşilor ei, îşi zise. E din neamul Qajarilor, acei Qajari care-şi orbeau sau ucideau bucuroşi rivalii la tron, sau pe copiii acestora. În o sută patruzeci şi şase de ani de domnie, un singur Şah Qajar îşi părăsise tronul prin moarte naturală. Valik privi înjur, o văzu stând în capătul cărării, apoi se întoarse din nou către Aii.

— Dă-mi arma ta!

Cu mâini tremurânde, Valik puse pistolul mitralieră jos, pe platforma din lemn geluit, şi strigă tare:

— Lochart, ţi-am lăsat o armă. A fost o greşeală! Căpitanul a greşit!

— Dar, generale...

— Du-te la elicopter! ordonă Valik cu glas tare. Seladi e un prost! N-ar fi trebuit să-ţi dea niciodată ordinul să-l ucizi pe bietul om. O să decolăm imediat şi plecăm în Kuweit, nu la Bagdad. Aii, du-te şi porneşte motoarele.

Aii plecă. Trecând pe lângă Annoush, o privi curios cu coada ochiului, apoi se grăbi mai departe. Ea coborî şi se alătură soţului său.

— Ai văzut? întrebă el.

— Da.

Aşteptară. Nici un sunet. Nici un val nu plesnea stâlpii. Era un calm minunat, iar faţa lacului era ca sticla şi nu adia deloc vântul.

— Mă rog să fie ascuns pe undeva, spuse ea cu un imens gol în suflet, ştiind însă că timpul avea să vindece ruptura. Mă bucur că sângele lui nu ne pătează mâinile. Seladi e un monstru.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Erau ascunşi vederii dinspre elicopter şi casă. Îşi scoase revolverul şi trase în pământ, lângă el.

— Pentru Seladi. Eu... Hm, eu cred că l-am lovit pe Lochart când a ieşit la suprafaţă. Ei?

Ea îl luă de braţ.

— Eşti un om bun şi înţelept. Plecară înapoi, la deal, mână în mână.

— Fără tine, fără inteligenţa şi curajul tău n-am fi scăpat niciodată din Isfahan. Dar exilul?

— Exilul temporar, spuse el jovial, uşurat că momentul de răutate dintre ei trecuse. Apoi o să ne întoarcem din nou acasă.

— Asta ar fi minunat! spuse ea, străduindu-se să creadă.

Trebuie să mă întorc sau o să înnebunesc. Trebuie s-o fac pentru copii.

— Mă bucur c-ai ales Kuweitul. Nu mi-au plăcut niciodată Bagdadul şi irakienii ăştia. Of!

În ochii ei încă mai plutea o umbră.

— Ce-a zis Lochart despre „aşteptat până se lasă întunericul” a fost o greşeală?

— E o bază aeriană la câteva mile. Am fi putut fi văzuţi de radar, Annoush, sau de către veghea de pe dealuri. Seladi are dreptate în privinţa asta. Baza va trimite o patrulă după noi. Trecură peste creastă.

Copiii aşteptau încă în uşa cabinei, toţi ceilalţi fiind la bord. Grăbiră pasul. Kuweitul e mult mai potrivit. Am hotărât deja să nu ţin cont de prostul ăla îngâmfat de Seladi. Nu trebuie niciodată să ai încredere în el.

În câteva minute erau în aer, îndreptându-se către nord pe deasupra dealurilor, ocolind colţurile de stâncă, stând aproape de pământ, ca să fie la adăpost de primejdia apropiatei baze aeriene. Aii Abbasi era un pilot bun şi cunoştea zona foarte bine. Odată trecut de culmea dealului, coborî în vale şi se întoarse către vest trecând ca fulgerul printr-o trecătoare, ca să evite perimetrul exterior al bazei aeriene. Graniţa irakiană era la circa optzeci de kilometri mai departe, în faţa lor.

Zăpada acoperea înălţimile munţilor aflate sus, deasupra lor, şi chiar porţiuni din versanţi, deşi ici şi colo, printre stânci sălbatice, în adâncul unor văi se vedeau pete verzi. Bubuiră pe deasupra unui sat neştiut şi neaşteptat, apoi şerpuiră către sud, urmând din nou cursul apei, paralel cu graniţa care era departe către dreapta lor. Întregul zbor n-avea să dureze mai mult de două ore, depinzând de vânt, iar vântul le era favorabil.

Cei aflaţi în cabină în apropierea ferestrelor priveau vesel ţinutul ce alerga pe lângă ei. Copiii primiseră cele mai bune locuri. Maiorul îl ţinea pe Jalal, Valik îşi ţinea fiica, lângă Annoush. Toată lumea era mulţumită, câţiva se rugau în tăcere. Până la asfinţit nu era mult şi se anunţa a fi plăcut, norii tiviţi cu roşu.

— Roşu cer la asfinţit, ciobănaşu-i mulţumit, recită Annoush încetişor în engleză la urechea lui Setarem.

În carlinga din faţă, sunetul motoarelor era bun şi toate indicatoarele pe verde. Aii era bucuros că pilota, bucuros că nu-l ucisese pe Lochart, care stătuse acolo, în faţa lui, fără să spună nimic, fără să cerşească îndurare sau să murmure rugăciuni, stătuse pur şi simplu cu mâinile ridicate în sus, aşteptând. Sunt sigur că e teafăr sub platformă. Slăvit fie Allah. Aruncă o privire scurtă hărţii, reîmprospătându-şi memoria. N-avea de fapt nevoie de asta. Petrecuse mulţi ani minunaţi acolo, zburând pe deasupra trecătorilor.

În curând avea să iasă din munţi deasupra câmpiilor mlăştinoase ale Tigrului şi Eufratului, rămânând la nivelul solului, ocolind Dezful, apoi Ahvaz şi Khorramshahr, apoi, ţâşnind peste valurile Shat-el-Arabului şi graniţă, în Kuweit şi în libertate.

În faţa lui se afla o culme cu un vârf înalt, dominându-le pe cele din jur, aşa cum se aşteptase, şi el săltă aparatul în sus, scoţându-l dintr-o vale ca să plonjeze în următoarea, stăpânit de bucuria zborului. Atunci...

— HBC urcă la trei sute de metri şi redu viteza, năvăli în căşti şi în creier.

Nu zburase nici măcar şase minute.

Ordinul fusese dat în farsi, apoi repetat în engleză şi din nou în farsi şi din nou în engleză şi tot timpul ăsta el ţinu aparatul la mică înălţime, încercând disperat să-şi pună creierul în funcţiune.

— Elicopter HBC, eşti ilegal, ieşi din vale şi redu viteza.

Aii Abbasi privi în sus printre pleoape, scrutând cerul, dar nu văzu nici un avion. Solul văii alerga pe lângă el. În faţa lui urma o altă culme şi după ea o succesiune de coline şi văi care duceau jos, către câmpii. Spre vest, graniţa irakiană se afla la şaizeci de kilometri depărtare, un zbor de vreo douăzeci de minute

— Elicopter HBC, eşti ilegal, ieşi din vale şi redu viteza.

Gândurile lui strigau: ai de ales între trei posibilităţi – supune-te şi mori, încearcă să scapi sau aterizează şi aşteaptă noaptea şi încearcă la prima rază de lumină, dacă ai să supravieţuieşti rachetelor şi gloanţelor.

În faţa lui şi către stânga văzu copacii şi solul depărtându-se, pereţii văii adâncindu-se abrupt într-o ravină. Aşa că se aruncă într-acolo, alegând fuga. Îşi simţea mintea lucrând bine. Îşi scoase căştile şi se dădu în mâinile lui Allah, simţindu-se mai bine aşa. Încetini pe măsură ce se apropia de capătul ravinei, zigzagă pe lângă câţiva copaci şi se tupilă într-o altă viroagă, reducându-şi mai mult viteza, urmând prevăzător albia pârâului. Alţi copaci şi colţuri de stâncă i se ridicară în cale şi el şerpui printre ele. Ţin-te jos şi zboară încet şi economiseşte benzina şi croieşte-ţi drum către sud, îşi zise din ce în ce mai sigur pe el. Apropie-te de graniţă când poţi şi nu te grăbi. N-o să te prindă niciodată dacă-ţi foloseşti toată priceperea. O să se-ntunece curând. Poţi să scapi de ei pe întuneric şi ştii destule despre zborul fără vizibilitate ca s-ajungi în Kuweit. Dar oare cum ne-au zărit? Parcă ne-ar fi aşteptat! Să ne fi zărit pe radar când am ajuns la Barajul Dez? Ai grijă!

Copacii erau mai deşi acolo şi trebui să evite un pâlc de pe coasta muntelui. Se apropie şi mai mult de stânci şi se ridică pentru a trece de creastă în valea următoare. Trecu fără nici o primejdie şi coborî la adăpostul stâncilor, scrutând întruna cu ochii înainte şi deasupra lui, întotdeauna după un loc potrivii pentru aterizare în caz că-l lăsa vreuna dintre turbine. Era atent şi încrezător şi-şi făcea bine meseria.

Toate instrumentele erau pe verde. Minutele trecură şi, deşi cercetă răbdător cerul, nu văzu nimic. Spre capătul văii următoare răsuci elicopterul într-un tur de 360 de grade şi mătură atent cerul cu privirea. Nimic deasupra lui. În siguranţă. Ne-au pierdut! Insha Allah! Respiră adânc şi, foarte mulţumit, se întoarse din nou către sud, peste culmea următoare şi peste următoarea, iar dincolo de ea, în faţa lui, zări câmpia.

Cele două avioane de vânătoare aşteptau. Erau F 14.

CAPITOLUL 26

Aeroportul Teheran, birourile S-G; ora 5, 48 seara.

—...nu ţi se permite să aterizezi, se auzi în difuzor, printre paraziţi puternici.

Gavallan, McIver şi Robert Armstrong se aflau strânsi, în jurul emiţătorului, ascultând încordaţi; pe ferestre se vedea priveliştea de afară, mohorâtă şi deprimantă în lumina înserării.

Vocea slabă ca o adiere a lui John Hagg, aflat în avionul care se apropia, reveni din nou:

— Teheranule, aici EcoTango Lima Lima, începând de ieri avem aprobare de aterizare de la Kish şi...

— ETLL, nu ţi se permite să aterizezi!

Vocea controlorului de zbor era răguşită şi speriată. McIver înjură în barbă.

— Repet: negativ, toate zborurile externe sunt anulate şi toate aparatele de zbor civile sunt la sol până la noi ordine din partea Imamului.

Pe lângă această voce puteau auzi mai slab alte voci, turuind în farsi – mai multe microfoane deschise pe această frecvenţă.

— Întoarce-te la punctul de plecare!

— Repet: avem autorizarea radarului din Kish, care ne-a trecut Controlului de Zbor de la Isfahan, care a confirmat autorizarea. Trăiască Ayatolahul Khomeini şi victorie Islamului! Sunt la şaizeci de mile sud de punctul Varamin şi mă pregătesc pentru Pista 29 Stânga. Rog confirmaţi funcţionarea ILS-ului dumneavoastră. Mai aveţi şi alte zboruri în circuit?

Un moment, vocile în farsi dominară transmisia turnului, după care:

— Trafic negativ, ETLL, negativ ILS, dar nu ai permisiunea. Vocea în engleză cu accent american se întrerupse brusc şi o voce furioasă, cu un accent puternic, prelua transmisia:

— Fără aterizări! Komiteh dă ordine Teheran. Kish nu Teheran. Isfahan nu Teheran. Noi dăm ordine Teheran. Dacă aterizări, tu arestat!

Vocea veselă a lui John Hagg replică imediat:

— Eco Tango Lima Lima, înţeleg că nu doriţi să aterizăm, Teheranule, şi doriţi să anulaţi aprobarea noastră, ceea ce cred că este o greşeală în concordanţă cu regulile traficului aerian – aşteptaţi unu, vă rog.

Apoi imediat, pe frecvenţa particulară a S-G, printre paraziţi, se făcu auzită vocea lui încordată.

— Baza, dispuneţi!

McIver comută canalele fără să stea pe gânduri şi rosti în microfon:

— Trei sute şaizeci, aşteaptă unu – însemnând „roteşte-te în aşteptarea răspunsului”.

Ridică privirile către Gavallan, care se întunecase la faţă. Robert Armstrong fluiera încet.

— Mai bine îl lăsăm să plece. Dacă aterizează, s-ar putea să-i dea cu legea-n cap şi să confişte aparatul, spuse.

— Cu aprobările oficiale? replică Gavallan. Ai spus turnului că avem scrisoarea ambasadorului, englez aprobată de biroul lui Bazargan?

— Dar nu de Bazargan însuşi, sir, spuse Robert Armstrong şi chiar şi aşa, dacă e să judecăm drept, nemernicii din turn sunt legea până una-alta. Vă sugerez să...

Se opri şi arătă cu degetul, şi mai întunecat la faţă.

— Uite acolo.

Două maşini însoţite de o dubă radio, cu antena altă legănându-se în aer, goneau de-a lungul drumului secundar de acces. Sub privirile lor, camioanele intrară pe Pista 29 Stânga, parcând în mijlocul ei. Din ele săriră Gărzi Islamice care ocupară poziţii de apărare. Duba radio continuă să se-ndrepte către ei.

— Firar să fie! murmură McIver.

— Mae, crezi că supraveghează frecvenţa noastră?

— E mai sigur să ne închipuim că da, Andy. Gavallan luă microfonul.

— Abandonează. B repet B.

— EcoTangoLimaLima.

Apoi pe frecvenţa turnului, binevoitor şi prietenos:

— Teheranule, acceptăm cererea voastră de a renunţa la aprobare şi cerem oficial permisiunea de aterizare pentru mâine la prânz, pentru a livra piese de schimb solicitate urgent, repet-urgent, de IranOil şi a lua echipele restante la concediu. Plecarea imediată.

McIver mormăi:

— John îşi revine întotdeauna repede. Apoi către Armstrong: O să vă...

— Aşteaptă unu, Eco Tango Lima Lima, îl întrerupse vocea din turn.

— O să vă trecem pe lista de pasageri când o să putem, domnule Armstrong. Îmi pare rău, azi n-avem nici o veste bună. Cum staţi cu actele?

Armstrong îşi desprinse privirile de la maşina care se apropia:

— Eu, hm... eu aş prefer să fiu un consultant de specialitate al S-G care pleacă în concediu, dacă nu vă supăraţi. Fără plată, bineînţeles.

Îl privi în ochi pe Gavallan:

— Ce înseamnă „B repet B”?

— Încearcă din nou mâine la aceeaşi oră.

— Şi dacă or să accepte cererea lui ETLL?

— Atunci o să fie mâine şi o să fiţi consultant de specialitate.

— Mulţumesc. Să sperăm c-o să fie mâine. Armstrong se uită din nou la maşina care se apropia

şi adăugă repede:

— O să fiţi acasă în jurul orei zece, deseară, domnule Gavallan? Aş putea trece oare să schimbăm o vorbă? Nimic important.

— Sigur, o să v-aştept. Ne-am mai întâlnit până acum, nu-i aşa?

— Da. Dacă n-ajung până la zece şi-un sfert, înseamnă că am fost reţinut şi nu pot să vin. Ştiţi cum e... şi-am să trec dimineaţă.

Armstrong se pregăti de plecare.

— Mulţumesc.

— Unde ne-am întâlnit?

— Hong Kong.

Robert Armstrong salută politicos din cap şi ieşi înalt şi ţeapăn. Îl văzură trecând prin birouri, îndreptându-se spre uşa care ducea către hangare şi ieşirea din spate şi spre parcarea S-G, unde-şi lăsase maşina, un automobil nedefinit. Maşina lui McIver era parcată în faţa clădirii.

— Parcă ar mai fi fost pe aici înainte, spuse McIver gânditor.

— Hong Kong? Nu-mi amintesc deloc de el! Tu?

— Nu.

McIver se încruntă.

— O s-o întreb pe Gen. Are o memorie bună la nume. Nu-s prea sigur că-mi place sau am încrede în afurisitul ăsta de Robert Nu-ştiu-cine Armstrong, orice-ar zice Talbot.

La amiază se duseseră să-l întâlnească pe Talbot ca să afle ce-şi-cum cu Armstrong. Tot ce acceptase George Talbot să spună fusese:

— Ah, e un ins destul de cumsecade, zău, şi noi, hm... am aprecia dacă l-aţi scoate de-aici şi ăăă... n-aţi pune prea multe întebări. Rămâneţi la prânz, desigur? Mai avem încă nişte calcan de Dover, destul de bun, proaspăt congelat, suficient caviar sau somon afumat dacă vreţi, câteva La Doucette 76 la gheaţă – sau cârnaţi cu piure şi vinul casei pe care vi-l recomand din inimă, dacă vreţi, cremă de ciocolată sau trufe cu lichior şi ne-a mai rămas încă

jumătate dintr-un Stilton destul de decent. Chiar dacă lumea arde, cel puţin putem s-o privim cum arde ca nişte gentlemani. Ce-aţi zice de-un gin înainte de masă?

Prânzul fusese foarte bun. Talbot spusese că Bakhtiar părăsea câmpul de luptă în favoarea lui Bazargan şi Khomeini şi asta putea să înlăture cea mai mare parte a necazurilor.

— Acum, că nu mai e nici o şansă de vreo lovitură militară de stat, lucrurile ar trebui să revină la normal.

— Până la urmă.

— Când crezi c-o să fie „până la urmă”?

— Când ei, oricine ar fi ăştia, or să rămână fără muniţie. Dar, dragul meu prieten, orice aş crede eu, nu contează.

Contează ce crede Khorrâeini şi numai Dumnezeu ştie ce crede Khomeini.

Gavallan îşi aminti hohotele ascuţite de râs, ca nişte cotcodăceli, ale lui Talbot la propria sa glumă şi zâmbi.

— Ce-i? întrebă McIver.

— Îmi aminteam de Talbot, la prânz. Maşina era încă la o sută de metri.

— Talbot ascunde un munte de secrete. Despre ce crezi că vrea Armstrong „să schimbăm o vorbă”?

— Poate să ne mai încurce puţin. În definitiv, Mac, noi ne-am dus la ambasadă ca să întrebăm de el. Curios! De obicei nu uit... Hong Kong. Am tendinţa să-l asociez cu cursele de la Happy Valley. Până la urmă îmi amintesc eu. Aş spune un lucru privitor la el: e foarte punctual. I-am spus ora cinci şi-a fost aici, şi părea că iese din pereţi.

Ochii lui Gavallan se îngustară sub sprâncenele groase, apoi se întoarseră către maşina care se apropia şi care parca în faţa lor.

— Sunt tot atât de sigur ca şi de existenţa Scoţiei că n-a vrut să se-ntâlnească cu amicii noştri din komiteh. Mă întreb de ce.

Komitehul consta din doi tineri înarmaţi, un mullah – nu acelaşi de ieri – şi Sabolir, şeful Serviciului Imigrări de la aeroport – transpirat tot şi foarte tulburat.

— Bună seara, Excelenţă, spuse McIver, nasul lui revoltându-se împotriva mirosului pătrunzător de transpiraţie acră. Aţi dori, poate, un ceai?

— Nu, nu, mulţumesc, spuse Sabolir.

Era foarte atent şi încordat, deşi încerca să ascundă asta sub o mască arogantă. Se aşeză pe cel mai bun scaun.

— Avem noi reglementări pentru dumneavoastră.

— O?!

McIver mai avusese de-a face cu el de-a lungul ultimilor ani şi-i oferise, din când în când, câte o cutie de whisky, benzină pentru maşină şi, câteodată, zboruri gratuite şi cazare pentru el şi familia sa, în cursul câtorva concedii de vară, în staţiunile Mării Caspice. „Am oprit camere pentru câţiva dintre

angajaţii noştri cu funcţii de conducere, şi nu pot beneficia de ele, dragă domnule Sabolir. E păcat să nu folosim locul ăsta, nu-i aşa? ” Odată îi aranjase o excursie de-o săptămână în Dubai pentru două persoane. Fata fusese tânără şi foarte frumoasă şi, la sugestia obraznică a lui Sabolir, fusese trecută în actele companiei ca „expert iranian”.

— Ce putem face pentru dumneavoastră?

Spre surpriza lor, Sabolir scoase paşaportul lui Gavallan şi documentele aprobate mai înainte şi le puse pe birou.

— Aici sunt paşaportul şi documentele dumneavoastră, ăăă... aprobate, spuse el cu voce unsuroasă şi oficială – din obişnuinţă. Imamul a ordonat începerea imediată a activităţilor normale. Statul ăăă... Islamic al Iranului a revenit la normal, iar aeroportul se va redeschide în, hm, trei zile, pentru traficul normal aprobat în prealabil. Trebuie să reveniţi la normal acum.

— Începe din nou pregătirea aviatorilor militari? întrebă McIver, stăpânindu-se cu greu să-şi ascundă bucuria din glas, pentru că acesta era un contract foarte mare şi foarte profitabil.

Sabolir şovăi.

— Da, presupun că...

— Nu, rosti hotărât mullahul într-o engleză corectă. Nu, nu până când Imamul sau Komitehul Revoluţionar nu încuviinţează aceasta. Am să mă îngrijesc să primiţi, un răspuns ferm. Nu cred că această parte a activităţilor dumneavoastră va reâncepe, încă. Între timp, activităţile obişnuite – piese de schimb şi zborurile contractate pentru a asigura deservirea companiei IranOil şi a reîncepe producţia de petrol, sau pentru Iran-Timber şi tot aşa – pot începe de poimâine, cu condiţia ca zborurile să fie aprobate în prealabil.

— Excelent, spuse Gavallan şi McIver îl îngână ca un ecou.

— Zborurile de înlocuire a echipelor care lucrează la sondele de foraj, dacă sunt aprobate în prealabil şi dacă documentele lor sunt în ordine, continuă mullahul, vor începe de poimâine. Producţia de petrol trebuie să fie prioritară. La fiecare zbor intern vă va însoţi un membru al Gărzilor Islamice.

— Dacă suntem anunţaţi în prealabil şi dacă omul se prezintă la vreme, dar nu înarmat, spuse McIver politicos, pregătindu-se pentru inevitabila ciocnire.

— Gărzile Islamice înarmate vă vor însoţi pentru propria voastră protecţie, pentru a preveni deturnările de către duşmanii statului, spuse tăios mullahul.

— Vom coopera cu foarte mare plăcere, Excelenţă, îl întrerupse calm Gavallan, cu mare plăcere, într-adevăr, dar sunt sigur că nu doriţi să primejduiţi vieţi sau să afectaţi Statul Islamic. Vă rog, oficial, să-l rugaţi pe Imam să fie de acord să ne lipsim de arme în orice situaţie. Ne e limpede că aveţi acces imediat la domnia sa. Între timp, toate aparatele noastre rămân la sol până când vor avea confirmarea, sau aprobarea guvernului meu.

— N-o să ţineţi la sol nici un aparat şi veţi intra în normal!

Mullahul era foarte furios.

— Poate că un compromis sub rezerva aprobării sale de către Imam – gărzile voastre să-şi păstreze armele, dar căpitanul să ţină muniţia în timpul zborului... De acord?

Mullahul şovăi. Gavallan spuse aspru:

— Imamul a poruncit să fie predate toate armele, nu-i aşa?

— Da. Foarte bine, accept!

— Mulţumesc. Mac, pregăteşte hârtiile să le semneze Excelenţa Sa, şi asta priveşte pe toţi băieţii noştri. Acum avem nevoie de noi documente de zbor, Excelenţă. Singurele pe care le avem sunt cele vechi, ăăă... nefolositoare, de la regimul vechi, dinainte. Ne-aţi putea da aprobările necesare? Chiar domnia voastră, Excelenţă. Sunteţi evident un om important şi ştiţi ce se întâmplă.

Complimentul părea să-l fi făcut pe mullah mai înalt cu câţiva centimetri. Omul avea cam treizeci de ani, o barbă unsuroasă şi îmbrăcămintea uzată până la urzeală. După accentul lui, Gavallan îl ghicise a fi studiat în Anglia, unul dintre miile de iranieni pe care Şahul îi trimisese peste graniţă cu bursă, pentru a fi educaţi în Occident.

— O să ne daţi, desigur, documente noi acum, ca să devenim legali în ochii noii ere.

— Noi... hm... noi vom semna alte documente pentru fiecare din aparatele voastre. Da!

Mullahul scoase nişte hârtii din servieta ponosită şi îşi puse o pereche de ochelari vechi, cu lentile groase, una dintre ele crăpată. Hârtia pe care o căuta se afla chiar la fundul teancului.

— Aveţi în grija voastră treisprezece aparate iraniene JR 212, şapte JR 206 şi patru Alouette, în diferite locuri, toate înregistrate în Iran şi deţinute de Iran Helicopter Company. E corect?

Gavallan scutură din cap.

— Nu tocmai. În acest moment ele sunt de fapt proprietatea S-G Helicopters din Aberdeen. Iran Helicopter Company, societate mixtă între noi şi partenerii noştri iranieni, nu poate deveni proprietara lor până nu sunt achitate.

Mullahul se încruntă, apoi aduse hârtia mai aproape de ochi.

— Dar contractul care dă dreptul de proprietate lui Iran Helicopter – care este o companie iraniană este semnat, nu-i aşa?

— Da, însă e valabil numai dacă este achitat, iar plăţile sunt... sunt în întârziere.

— Imamul a spus că toate datoriile vor fi plătite, aşa că vor fi plătite.

— Fără îndoială, dar între timp aparatele sunt proprietatea celui care plăteşte, continuă Gavallan prudent.

Spera în sinea lui, deşi ştia că fără prea mari sorţi de izbândă, că între timp turnul avea să încuviinţeze cererea de aterizare pentru a doua zi, inteligent formulată, a lui Johnny Hogg. Mă întreb dacă gângăvitul ăsta ar putea să ordone aşa ceva, îşi zise. Dacă Khomeini a ordonat ca totul să revină la normal, o să revin şi eu la normal şi pot să mă întorc fără grijă înapoi la Londra. Cu ceva noroc, până la sfârşitul săptămânii pot să reziliez contractul cu ExTex care priveşte plăţile pentru noul X63.

— De luni de zile toate plăţile pentru aceste aparate, cu dobânzi, taxe bancare şi aşa mai departe, se tac din fondurile noastre în folosul IHC şi...

— Islamul interzice camătă şi plata dobânzilor, spuse mullahul cu o siguranţă care-i zgudui. Băncile nu pot încasa dobânzi. Deloc. E camătă.

Gavallan trase cu coada ochiului la McIver, apoi, liniştit, îşi îndreptă întreaga atenţie către mullah.

— Dacă băncile nu pot încasa dobânzi, cum se vor desfăşura afacerile în ţară şi străinătate?

— După legile islamice, numai după legile islamice. Koranul interzice camătă. Adăugă dezgustat: Ce fac băncile străine e murdar. Din pricina lor are Iranul atât de multe necazuri. Băncile sunt instituţii ale răului şi nu vor mai fi tolerate. Cât despre Iran Helicopter Company, Komitehul Revoluţionar Islamic a ordonat ca toate companiile mixte să-şi suspende activitatea în vederea unei reconsiderări a termenilor. Mullahul flutură hârtiile: Toate aceste aparate sunt iraniene, înregistrate în Iran. Iraniene!

Cercetă din nou îndelung, printre pleoape, documentele.

— Aici, în Teheran, aveţi trei JR 212, patru JR 206 şi un 47G4 – aici, la aeroport. Nu-i aşa?

— Sunt împrăştiate prin jur, îi spuse McIver prudent. Aici, la Doshan Tappeh şi Galeg Morghi.

— Dar sunt toate aici, în Teheran?

Cât timp vorbise cu Gavallan, McIver îi cântărise cu atenţie toate reacţiile şi încercase în acelaşi timp să citească pe dos ceea ce scria pe hârtia din mâna mullahului. Pe ea erau înşirate toate aparatele cu seria de înmatriculare şi o mare parte dintre documentele pe care compania S-G era obligată să le ţină permanent la zi, cu o copie în turnul de control. Stomacul se strânse dureros când observă EP-HBC – elicopterul JR 212 al lui Lochart – încercuit cu roşu şi de asemenea EP-HFC – elicopterul JR 206 al lui Petikin.

— Avem un '212 împrumutat la Bandar-e Delam, „ spuse, hotărându-se să aleagă cea mai sigură variantă, înjurându-l în sinea lui pe Valik şi sperând că Tom Lochart se afla fie la Bandar-e Delarn, fie teafăr în drum spre casă. Restul sunt aici.

— Împrumutat. Asta ar fi EP... EP-HBC, spuse mullahul, foarte mulţumit de el însuşi. Acum, de ce...

Vocea controlorului de trafic îl întrerupse:

— Echo Tango Lima Lima, cerere refuzată. Chemaţi Isfahanul pe 118, 3

— Bună ziua.

— Foarte corect. Bun.

Mullahul dădu din cap satisfăcut, Gavallan şi McIver înjurară în sinea lor încă o dată, iar Sabolir, care ascultase şi privise în tăcere schimbul de replici, înţelegând foarte limpede acum că cei doi încercau să-l manipuleze pe mullah, chicoti în sinea lui, ferindu-şi cu grijă ochii de privirile celorlalţi, uitându-se drept în podea, pentru orice eventualitate.

Cu puţină vreme în urmă, când atenţia mullahului era îndreptată în altă parte, prinsese dibaci privirea lui McIver şi schiţase un zâmbet încurajator, prefăcându-se că e alături de ei, înlemnit de spaimă că McIver ar fi putut să interpreteze greşit toate favorurile de până atunci, care erau de fapt numai răsplata pentru că el netezise calea pieselor de schimb ce intrau în ţară şi a echipajelor care plecau.

În dimineaţa aceea, la radio, un purtător de cuvânt al Kpmitehului Revoluţionar Islamic îndemnase toţi cetăţenii loiali să denunţe, pe oricine care ar fi comis crime împotriva Islamului. În cursul acelei zile, trei dintre colegii săi fuseseră arestaţi, ceea ce iscase un val de ură în întregul aeroport. Gărzile Islamice nu motivaseră în vreun fel anume. Pur şi simplu îi târâseră pe oamenii aceia de acolo şi-i aruncase în închisoarea Qasr – temuta închisoare SAVAK-unde, se zvonea, fuseseră împuşcaţi astăzi, după o judecată sumară, cincizeci de duşmani ai Islamului. Unul dintre cei arestaţi era unul din proprii săi oameni, care primise cu o zi în urmă zece mii de riali. Şi trei canistre de benzină din magazia lui McIver, omul păstrându-şi una, pe celelalte două luându-le la el acasă, după cum se cuvenea, noaptea trecută.

Oh, Allah, fă să nu-mi percheziţioneze casa!

Vocea nevinovată a lui Johnny Hogg se auzi încă o dată în emiţător:

— Echo tango Lima Lima, mulţumesc, sus cu revoluţia şi bună ziua. Apoi, încordat, pe canalul lor: Baza, confirmă!

McIver se-ntinse şi comută pe canalul lor.

— Aşteaptă unu, ordonă, profund conştient de prezenţa mullahului. Crezi că...

— Ah, vorbiţi direct cu avionul? Un canal propriu?

— Canalul companiei, Excelenţă, e practica obişnuită.

— Obişnuită. Da. Deci EP-HBC e la Bandar-e Delam, spuse mullahul şi citi de pe hârtie: Livrare de piese de schimb. E-adevărat?

— Da, spuse McIver, rugându-se în sinea lui.

— Şi când trebuie să se-ntoarcă acest aparat? McIver simţea privirea apăsătoare a mullahului.

— Nu ştiu. N-a fost cu putinţă să luăm legătura cu Bandar-e Delam. O să vă spun cât de curând pot. Acum, Excelenţă, în privinţa aprobărilor pentru diferitele noastre zboruri, credeţi că...

— EP-HFC. EP-HFC e la Tabriz?

— E la mica bază Forsha, spuse McIver fără să se simtă prea bine.

Se ruga ca nebunia de la bariera de la Qazyin să treacă neraportată şi să fie uitată. Se întrebă iarăşi unde era Erikki. Ar fi trebuit să vină la locuinţa lui la ora trei, pentru a-i însoţi la aeroport, dar nu apăruse.

— Aeroportul Forsha?

Mullahul îl privi îndelung şi făcu un efort să se concentreze.

— EP-HFC a zburat sâmbătă la Tabriz ca să livreze piese de rezervă şi să ia de acolo o echipă de schimb. S-a întors noaptea trecută. O să fie trecut mâine pe noile documente.

Mullahul se întunecă brusc.

— Dar orice aparat care vine sau pleacă trebuie raportat imediat. N-avem nici o înregistrare a unei aprobări de zbor, ieri.

— Căpitanul Petikin n-a putut lua ieri legătura cu Teheranul. De asta se fac vinovaţi militarii, cred. A-ncercat să ia legătura pe tot drumul de întoarcere. Adăugă dintr-o suflare: Dac-o să reluăm operaţiile, cine-o să autorizeze zborurile pentru IranOil. Domnul Darius, ca de obicei?

— Ăă... da... cred că da. Dar de ce n-a fost raportată azi sosirea sa?

Gavallan interveni cu un zâmbet forţat:

— Sunt foarte impresionat de eficienţa voastră, Excelenţă! E păcat că acei-controlori de zbor militari care au fost ieri de serviciu nu o împărtăşesc. Pot vedea cu uşurinţă că noua Republică Islamică va depăşi de departe modul de lucru occidental. Va fi o adevărată plăcere să deservim noii noştri clienţi. Trăiască noul! Aş putea să vă cunosc numele?

— Eu... Eu sunt Mohammed Tehrani, spuse omul, abătut din nou de la direcţia pe care dorise să o imprime discuţiei.

— Atunci, Excelenţă Tehrani, aş putea să vă rog să beneficiem de conducerea voastră? Dacă ETLL ar avea îngăduinţa domniei voastre să aterizeze mâine, am putea îmbunătăţi nemăsurat eficienţa noastră, încercând s-o egalăm pe a domniilor voastre. Aş putea atunci să fiu sigur că compania noastră oferă Ayatolahului Khomeini şi colaboratorilor săi personali, ca domnia voastră, serviciile la care au dreptul să se aştepte. Piesele de schimb pe care le transportă ETLL o să facă operaţionale alte două '212 şi eu m-aş putea întoarce la Londra ca să întăresc sprijinul nostru pentru Marea Revoluţie. Sunteţi cu siguranţă de acord...

— Nu-i cu putinţă, komitehul...

— Sunt sigur că komitehul va asculta sfatul domniei voastre. O, bag de seamă că aţi avut ghinionul de a vă sparge ochelarii. Groaznic. Eu mă descurc greu fără ai mei. Poate că aş putea face astfel încât aparatul nostru să aducă mâine, de la Al Shargaz, o nouă pereche.

Mullahul era tulburat. Avea vederea foarte proastă. Dorinţa de a avea nişte ochelari noi, ochelari buni, era covârşitoare.

Oh, ar fi o comoară incredibilă, un dar de la Allah. Fără îndoială că Allah a strecurat gândul ăsta în capul străinului.

— Nu cred că... nu ştiu. Komitehul n-ar putea face ce cereţi atât de repede.

— Ştiu că e greu, dar dacă aţi interveni pentru noi pe lângă komiteh, cu siguranţă c-o să v-asculte. Ne-ar ajuta nemăsurat şi v-am fi îndatoraţi, adăugă Gavallan, folosind fraza înnobilată de vreme care în orice limbă înseamnă „ce vrei în schimb? ”.

Îl văzu pe McIver comutând pe frecvenţa turnului şi oferindu-i microfonul.

— Apăsaţi butonul ca să vorbiţi, Excelenţă. Mi-ar face o mare cinste sprijinul domniei voastre!

Mullahul Tehrani ezită, neştiind ce să facă. În timp ce el privea microfonul, McIver trase cu coada ochiului semnificativ către Sabolir. Cu reflexe perfecte, Sabolir înţelese imediat.

— Desigur că orice-aţi hotărâ, Excelenţă Tehrani, komitehul va încuviinţa, începu el cu voce onctuoasă, dar mâine, mâine, înţeleg că aveţi ordine să vizitaţi celelalte aeroporturi, ca să vă asiguraţi unde şi câte elicoptere civile sunt în zona voastră. Teheran. Da?

— Da, astea sunt ordinele, încuviinţă mullahul. Eu şi câţiva membri ai komitehului meu trebuie să cercetăm celelalte aeroporturi mâine.

Sabolir oftă din greu, prefăcându-se dezamăgit, iar McIver se stăpâni cu dificultate să nu izbucnească în râs, atât de mult patos punea în rol.

— Din nefericire, nu va fi cu putinţă pentru domnia voastră să le vizitaţi pe toate – cu maşina sau pe jos – şi sa fiţi totuşi înapoi ca să supravegheaţi personal sosirea şi plecarea imediată a acestui singur aparat care a fost respins astăzi – deşi nu din vina lui, ci din pricina aroganţilor controlori de zbor de la Kish şi Isfahan care au avut îndrăzneala de-a nu vă consulta pe domnia voastră mai întâi.

— Adevărat, adevărat, încuviinţă mullahul, au greşit...

— V-ar conveni ora şapte dimineaţa, Excelenţă Tehrani? spuse fără să stea pe gânduri McIver. Am fi foarte bucuroşi să dăm o mână de ajutor komitehului aeroportului. O să vă dau cel mai bun pilot al meu şi-o să vă întoarceţi la vreme ca să supravegheaţi decolarea. Câţi oameni vor merge cu domnia voastră?

— Şase, spuse mullahul absent, stâpânit de gândul de-a fi în stare să-şi îndeplinească ordinele – lucrarea lui Allah – într-un mod atât de convenabil şi extravagant, asemeni unui veritabil ayatolah. S-ar putea, s-ar putea împlini asta?

— Sigur, spuse McIver. La şapte dimineaţa, aici. Căpitan... ăăă... Căpitanul-şef Nathaniel Lane o să aibă pregătit un '212. Şapte, inclusiv domnia voastră şi până la şapte soţii. Desigur că domnia voastră veţi zbura în carlingă, cu pilotul. Consideraţi asta aranjat.

Mullahul zburase doar de două ori în viaţa lui: spre Anglia, la universitate, şi la întoarcerea acasă, înghesuit într-un zbor special închiriat pentru studenţi de IranAlr. Se lumină la faţă şi se întinse după microfon.

— La şapte dimineaţa.

McIver şi Gavallan nu-şi trădară uşurarea în faţa victoriei. Nici Sabolir.

Sabolir era mulţumit că mullahul fusese prins în cursă. Facă-se voia lui Allah. Acum, dacă voi fi acuzat pe nedrept, acum am un aliat, îşi spuse. Prostul ăsta, fiul ăsta de căţea, mullah mincinos, nu s-a lăsat el oare mituit? E limpede că a fost mită, nu peşcheş! Două, de fapt: nişte ochelari noi şi un zbor neautorizat, costisitor. Nu s-a lăsat el cu bună-ştiinţă prostit de viclenii şi excrocii de englezi care încă mai credea ne pot amăgi cu zorzoane, furându-ne moştenirea milenară pentru câţiva riali? Ascultă-l pe prostul ăsta dându-le străinilor tot ce vor! Trase cu coada ochiului la McIver şi-i prinse privirea cu subânţeles. Apoi îşi întoarse încă o dată ochii către podea. Acum, tu, arogant fiu de căţea occidentală, îi zise în sinea sa, ce favoare de preţ ar trebui să-mi faci mie în schimbul ajutorului pe care ţi l-am dat?

La French Club; *ora 7*, *10 seara*. Gavallan primi un pahar de vin roşu, McIver unul alb de la chelnerul francez în livrea. Ciocniră şi băură satisfăcuţi, obosiţi după lungul drum de întoarcere de la aeroport. Stăteau în hol, aşezaţi în scaunele confortabile, moderne, laolaltă cu alţi oaspeţi, cei mai mulţi europeni, bărbaţi şi femei, privind grădinile acoperite cu zăpadă şi terenurile de tenis, barul întins, după care urmau multe alte încăperi pentru banchete, dans, piscină, jocuri de cărţi, saună, în alte părţi ale acestei minunate clădiri, amplasată în cea mai bună zonă a Teheranului.

French Club era singurul club încă în funcţiune dintre cele frecventate de străini. American Services Club, cu uriaşul lui complex de distracţii, terenuri de sport şi de baseball, ca şi British, Pars-American, German Club şi multe altele fuseseră închise, barurile şi depozitele lor de băuturi sparte şi răvăşite.

— Dumnezeule, a fost bun, spuse McIver, simţindu-se purificat de vinul alb cu cuburi de gheaţă. Nu-i spune lui Gen c-am trecut pe-aici.

— N-o să fie nevoie, Mac, o să-şi dea seama singură.

— Ai dreptate. Asta e. Am reuşit să rezerv locuri astă-seară la cină – m-a costat o avere, dar merită. De obicei găseai locuri aici numai pe la ora asta.

Întoarse capul spre o izbucnire de râsete a unor francezi aflaţi într-un colţ.

— O clipă mi s-a părut că e Jean-Luc. Parc-au trecut ani de când am fost aici la petrecerea lui din Ajunul Crăciunului. Mă întreb dac-o să mai apucăm vreuna.

— Sigur că da, îl încuraja Gavallan, îngrijorat că entuziasmul părea să-l părăsească pe vechiul său prieten. Nu te lăsa afectat de povestea cu mullahul.

— Mi s-a făcut pielea de găină – ca şi atunci cu Armstrong, că tot veni vorba. Şi cu Talbot. Da ai dreptate, Andy, n-ar trebui să las să mă afecteze. Stăm mai bine decât acum două zile...

Îl întrerupse alt val de râsete şi începu să se gândească la vremurile minunate şi momentele petrecute acolo cu Genny şi Pettikin şi Lochart – n-o să mă gândesc acum la el şi la toţi ceilalţi piloţi, şi mulţimea lor de prieteni englezi, americani, iranieni. Totul s-a dus. Se întâmpla cam aşa: „Gen, hai să trecem pe la French Club, astăzi după-amiază sunt finalele de tenis”... Sau: „Cocktailul lui Valik începe la opt seara, la Clubul Ofiţerilor Iranieni”... Sau: E un meci de polo, de baseball, un concurs de înot”... Sau: „Iartă-mă, nu putem săptămâna asta, are ambasadorul ceva aranjat pe Caspica”... Sau: „Mi-ar plăcea are mult, dai Genny nu poate, a plecat să cumpere nişte covoare la Isfahan”.

— Pe vremuri aveam o grămadă de făcut aici, Andy. Societatea era cea mai bună, fără îndoială. Acum e greu chiar să păstrezi legătura cu oamenii noştri.

Gavallan încuviinţă din cap.

— Mac, zise el blând. Un răspuns cinstit la o întrebare cinstită: vrei să pleci din Iran şi să laşi pe altcineva să-ţi ia locul?

McIver îl privi fără să clipească.

— Sfinte Dumnezeule! Cine ţi-a dat ideea asta? Nu, sigur că nu. Adică te-ai gândit la asta pentru că sunt un pic dărâmat şi... Sfinte Dumnezeule, nu!

Dar în mintea lui ţâşni brusc aceeaşi întrebare de neînchipuit cu câteva zile în urmă: „Îţi pierzi elanul, controlul, dorinţa de-a continua – e vremea să te retragi? ” Nu ştiu, îşi zise, înfiorat dureros de adevăr, dar chipul lui zâmbea.

— Totul e-n regulă, Andy, nu există lucruri cu care să nu ne putem descurca.

— Bine; iartă-mă, sper că nu te-ai supărat c-am întrebat. Cred că discuţia cu mullahul a fost încurajatoare l cu excepţia momentului în care a vorbit despre aparatele noastre iraniene”.

— Adevărul e că, de când am semnat contractul, Valik şi partenerii noştri iranieni s-au purtat ca şi cum aparatele noastre ar fi fost ale lor. Slavă Domnului că e un contract englezesc, întărit de legi englezeşti.

Gavallan îşi aruncă privirea peste umărul lui McIver. Ochii i se măriră. Fata care intrase avea puţin sub douăzeci de ani, ochii negri, era brunetă şi de-a dreptul uluitoare. McIver îi urmări privirea, se lumină la faţă şi se ridică.

— Hello, Sayada, zise, făcându-i un semn. Pot să ţi-l prezint pe Andrew Gavallan? Andy, ea e Sayada Bertolin, o prietenă a lui Jean-Luc. Nu vrei să stai cu noi?

— Mulţumesc, Mac, dar nu, nu pot! Am trecut să joc squash cu un prieten. Arăţi bine. Mă bucur că te-am întâlnit, domnule Gavallan.

Întinse mâna şi Gavallan i-o strânse.

— Iartă-mă, trebuie s-o şterg. Sărutări lui Genny. Se aşezară din nou.

— Încă o dată la fel, chelner, te rog, spuse Gavallan. Mac, între noi doi, puicuţa asta mă face să mă simt fără vlagă!

— De obicei e invers! replică McIver. Poţi fi sigur că e foarte populară, lucrează la Ambasada Kuweitiană, e libaneză şi l-a vrăjit pe Jean-Luc.

— Mamă, mamă, nu-l condamn...

Zâmbetul lui Gavallan se topi. Robert Armstrong intra pe uşă alături de un iranian înalt, cu trăsături dure, de circa cincizeci de ani. Îl văzu pe Gavallan, dădu scurt din cap către el, apoi continuă conversaţia şi urcă scările către celelalte încăperi.

— Mă întreb ce dracu' vrea omul ăsta... Gavallan se întrerupse când amintirile îi năvăliră în minte. Robert Armstrong, Superintendentul şef al CID Kowloon, ăsta e... sau a fost!

— CID? Eşti sigur?

— Da, CID sau Special Branch... aşteaptă o clipa... El... da, aşa este... A fost un prieten al lui Ian, dacă mă gândesc bine, acolo l-am întâlnit, la Casa cea Mare de pe Peak, nu la curse. Deşi poate că l-am văzut şi pe-acolo, tot cu Ian. Dacă îmi amintesc bine, a fost în noaptea în care Quillaa Gornt a venit neinvitat şi foarte nedorit. Nu-mi amintesc prea bine, dar cred că era aniversarea căsătoriei lui Ian cu Penelopa... Chiar înainte de-a pleca eu din Hong Kong... Doamne, asta s-a-ntâmplat acum aproape şaisprezece ani, nu-i de mirare că nu-mi amintesc de el.

— Aveam, impresia că el şi-a amintit de tine în clipa în care ne-am întâlnit, ieri, la aeroport

— Şi eu la fel.

Îşi isprăviră băuturile şi plecară, amândoi neobişnuit de tulburaţi.

Universitatea Teheran; *ora 7*, *32 minute seara*. În curtea pătrată a Universităţii, demonstraţia celor peste o mie de studenţi cu orientare de stânga era zgomotoasă şi primejdioasă. Prea multe facţiuni, prea mulţi fanatici, prea mulţi dintre ei înarmaţi. Era frig şi umed şi încă întuneric, deşi în amurg se aprinseseră câteva lumini şi torţe.

Rakoczy se afla spre marginea mulţimii, amestecat printre participanţi, îmbrăcat la întâmplare, ca şi ceilalţi, arătând aidoma lor, deşi acum acoperirea lui fusese schimbată şi nu mai era Smith sau Feodor Rakoczy, mahomedanul rus, simpatizant islamic-marxist, ci aici, la Teheran, redevenise Dimitri Yazernov, reprezentantul sovietic în Comitetul Central Tudeh, un post pe care-l primise din când în când în cursul ultimilor ani. Stătea într-un colţ al careului, împreună cu cinci dintre ceilalţi studenţi lideri Tudeh, la adăpost de vântul tăios, cu pistolul mitralieră încărcat, atârnat de umăr, şi aştepta să se audă primul foc de armă.

— În orice clipă de-acum, spuse în şoaptă.

— Dimitri, în cine trebuie să trag primul? întrebă nervos unul dintre tineri.

— Mujhadinul, ticălosul ăla afurisit, cel de colo, spuse el răbdător, arătând către bărbatul cu barbă neagră, mult mai în vârstă decât ceilalţi. Nu te grăbi, Farmad, şi ascultă ce-ţi spun. E profesionist şi-i din OEP.

Ceilalţi se holbară la el uluiţi.

— De ce el, dacă-i din OEP? întrebă Farmad.

Era îndesat, clădit otova, cu un cap mare şi ochi mici, inteligenţi.

—...Cei din OEP au fost marii noştri prieteni în decursul anilor. Ne-au antrenat şi ne-au sprijinit şi ne-au dat arme.

— Pentru că acum OEP îl va sprijini pe Khomeini, le explică răbdător. Nu l-a invitat Khomeini pe Arafat aici, săptămână viitoare? Nu le-a dat celor din OEP clădirea Ambasadei Israeliene pentru ambasada lor? OEP poate să pună la dispoziţie toţi tehnicienii de care au nevoie Khomeini şi Bazargan ca să-i înlocuiască pe israelieni şi americani, în special la câmpurile petrolifere. Nu-l vreţi pe Khomeini puternic, nu?

— Nu. Dar OEP a fost f...

— Iranul nu este Palestina. Palestinienii ar trebui să rămână în Palestina. Voi aţi câştigat revoluţia, de ce să daţi străinilor victoria voastră?

— Dar OEP a fost aliata noastră, insistă Farmad, iar Rakoczy se bucură că descoperise punctul slab mai înainte ca unele dintre atributele puterii să fie trecute acestui om.

— Aliaţii care devin duşmani n-au nici o valoare. Nu uita ţelul!

— Sunt de acord cu tovarăşul Dimitri, spuse cu enervare în glas un altul, cu ochi reci şi foarte duri. N-avem nevoie ca OEP să dea ordine aici. Dacă nu vrei să-l dobori tu, Farmad, o s-o fac eu. Pe toţi. Şi pe toţi din Gărzile Verzi, câinii ăia.

— În OEP nu trebuie să ai încredere, spuse Rakoczy, continuând aceeaşi lecţie, semănând aceleaşi seminţe. Gândiţi-vă cum oscilează şi-şi schimbă poziţia, chiar şi la ei acasă. Acum spun că sunt marxişti, după aia că sunt mahomedani, apoi flirtează cu trădătorul Sadat şi după aia-l atacă. Avem documente care o dovedesc – adăugă, căci dezinformarea se potrivea perfect – şi documente care dovedesc că pun la cale asasinarea regelui Hussein şi ocuparea Iordaniei şi o pace separată cu Israelul şi America. Au avut deja întâlniri secrete cu CIA şi Israelul. Nu sunt cu adevărat anti-izraelieni.

Ah, Israel, se gândea, în timp ce gura îşi continuă singură lecţia bine învăţată, cât de important eşti pentru Mama Rusia. atât de bine amplasat în cazanul Orientului, o veşnică sursă de zâzanie care poate înfuria fără greş, oricând, pe oricine din lumea islamică, în special atât de bogatele şeicate; care poate neîndoios să ridice toţi mahomedanii împotriva creştinilor, împotriva, principalilor noştri duşmani, aliaţii voştri americani, englezi şi francezi – şi în acelaşi timp să le micşoreze puterea şi să-i ţină pe ei şi Occidentul în cumpănă în timp ce noi înghiţim atât de vitalele comori: Iranul anul acesta, Afganistanul după aceea, Nicaragua anul viitor, apoi Panama şi celelalte, întotdeauna pentru

acelaşi scop: stăpânirea strâmtorii Hormuz, a Canalului Panama, a Constantinopolului şi a sipetului cu comori al Africii de Sud. Ah, Israel, eşti atuul nostru în jocul de monopoly al lumii. Dar niciodată nu o să-l vindem şi nici nu o să renunţăm la el. N-o să te lăsăm nicicând de izbelişte – oh, te vom lăsa să pierzi multe bătălii, dar niciodată războiul; te vom lăsa să flămânzeşti, dar nu să mori; o să îngăduim compatrioţilor tăi bancheri să ne finanţeze pe noi – şi prin noi distrugerea ta; o să acceptăm să sângerezi America de moarte, o să-ţi întărim duşmanii – dar nu prea mult – şi-o să privim când ai să fi jefuit, dar nu-ţi face griji, n-o să te lăsăm niciodată să dispari, oh, nu, niciodată! Eşti mult prea preţios.

— Palestinienii sunt prea aroganţi şi plini de ei, spuse întunecat un student înalt, şi niciodată politicoşi şi niciodată conştienţi de importanţa Iranului în lume. Şi nu ştiu nimic despre istoria noastră veche.

— Adevărat! Sunt ţărani şi-s ca nişte paraziţi prin tot Orientul Mijlociu şi Golful nostru, luând cele mai bune slujbe.

— Da, încuviinţă un altul, sunt mai rău ca evreii. Rakoczy râse în sinea lui. Îi făcea foarte multă plăcere slujba sa, îi făcea plăcere să lucreze cu studenţii de la Universitate, întotdeauna un câmp fertil, îi plăcea să fie Profesor.

Dar chiar asta sunt, îşi zise mulţumit. Un profesor de terorism, de putere şi de preluare a puterii. Poate că semăn mai mult cu un fermier: semăn sământa, o hrănesc, o păzesc şi culeg recolta, muncind toată ziua şi pe orice vreme, aşa cum trebuie s-o facă un fermier. Unii ani sunt buni, alţii răi, dar fiecare an înseamnă puţin progres, ceva mài multă experienţă, ceva mai multe cunoştinţe în privinţa pământului, ba chiar mai multă răbdare. Primăvară, vară, toamnă, iarnă, – întotdeauna aceeaşi fermă – Iranul – întotdeauna acelaşi ţel: în cel mai bun caz Iranul o să devină pământ rusesc, în cel mai rău caz, un satelit rusesc care să apere pământul sacru al Mamei Rusia. Cu piciorul nostru pe strâmtoarea Hormuz.

Ah, îşi zise cuprins de o iluminare nepământeană, arzătoare, religioasă, dac-aş putea dărui Iranul Mamei Rusia, viaţa mea n-ar fi trăită în van.

Occidentul merită să piardă, în special americanii. Sunt nişte proşti atât de egocentrişti, şi-ndeosebi nerozi. E de neconceput că acest Carter nu vede valoarea strâmtorii Hormuz în general şi a Iranului în special şi ce catastrofă ar fi pierderea lor pentru Occident. Şi totuşi, iată, în ciuda tuturor justificărilor practice, ne-a dat nouă Iranul.

Îşi aminti valul de neîncredere care răzbătuse până la cele mai înalte niveluri când contactele lor din însăşi inima Washingtonului le şoptiseră că acest Carter avea de gând să-l abandoneze pe Şah. Oh, ce aliat ne-a fost Carter! Dac-aş crede în Allah, m-aş ruga: Allah e mare! Allah e mare! Apără-l pe cel mai bun aliat al nostru, Preşedintele Peanut, şi ajută-l să câştige încă o rundă. Cu el ales a doua oară, o să câştigăm America şi astfel o să conducem lumea. Allah e mare! Allah e mare!

Brusc îngheţă. Se prefăcea de atâta vreme că e mahomedan, încât uneori acoperirea lui se înstăpânea asupra adevăratului eu şi începea să-şi pună întrebări şi să se îndoiască. Sunt încă Igor-Mzytryk, căpitan KGB, soţul scumpei mele Delaurah, atât de frumoasă mea armeanca, cea care mă aşteaptă să mă-ntorc acasă, la Tibilisi? E oare acasă, ea, care crede atât de tainic în Dumnezeu, în Dumnezeul creştinilor care este acelaşi cu cel al mahomedanilor şi al evreilor?

Dumnezeu. Dumnezeu are o mie de nume. Exista un Dumnezeu?

Nu există, îşi spuse ca o litanie şi puse acest gând înapoi în compartimentul lui şi se concentra asupra înfruntării care avea să aibă loc.

Tensiunea creştea plăcut între studenţii înghesuiţi, în jurul lor, pe deasupra capetelor, zburând încolo şi încoace strigăte furioase.

— Nu ne-am vărsat sângele ca să ia puterea mullahul. Uniţi-vă, fraţi şi surori, uniţi-vă sub steagul Tudeh...

— Jos tudehii! Uniţi-vă pentru sfânta cauză islamic-marxistă! Noi, mujhadinii, ne-am vărsat sângele şi suntem martiri ai Imamului Aii, Martirul Martirilor, şi Lenin...

— Jos cu mullahii şi Khomeini – trădătorul Iranului! O mare de urale întâmpină acest strigăt şi alţii îl preluară, apoi treptat vocea dominatoare reluă:

— Uniţi-vă, fraţi şi surori, uniţi-vă, urmând adevăraţii conducători ai revoluţiei, tudehii. Uniţi-vă să apăraţi...

Cercetă cu ochi critic mulţimea. Era încă fragmentată, amorfă, nu încă gloata ce ar fi putut fi manevrată şi folosită ca armă. Unii trecători mahomedani priveau şi ascultau în diferite atitudini şi grade de dispreţ sau mânie. Unii moderaţi clătinau capetele şi treceau mai departe, lăsând scena majorităţii, care era profund şi hotărât împotriva lui Khomeini.

În jurul lor se înălţau clădirile înalte din cărămidă ale Universităţii, construită de Reza Şah în anii '30. Rakoczy petrecuse câteva trimestre acolo, cu cinci ani în urmă, pretinzând că este din Azerbaidjan, deşi cei din tudeh îl ştiau ca Dimitri Yazernov, trimis, continuând modelul, să organizeze celulele Universităţii.

De la începuturile ei, Universitatea fusese întotdeauna un loc de disensiuni împotriva Şahului, deşi Şahul, Mohammed, – mai mult decât oricare alt monarh din istoria Persiei, sprijinise cu generozitate educaţia. Studenţii din Teheran fuseseră avangarda revoltelor cu mult înainte ca Komeini să devină întunecata lor inimă. Fără Khomeini n-am fi izbutit niciodată, se gândi.

Khomeini a fost flacăra în jurul căreia ne-am putut strânge şi uni cu toţii ca să-l răsturnăm pe Şah de pe tron şi sa-i dăm afară pe americani. Nu e senil sau bigot, aşa cum spun mulţi, ci un conducător necruţător, cu un plan primejdios de limpede, o mare şi primejdioasă chansma şi o putere primejdios de mare printre şiiţi – aşa că e vremea să se-ntâlnească cu Dumnezeul care nu există. Rakoczy râse brusc.

— Ce-i? întrebă Farmad.

— Mă gândeam doar ce-o să zică Khomeini şi toţi mullahii săi când or să descopere că nu există Dumnezeu, că niciodată n-a existat! Că nu este Rai, nu este Iad, nu sunt hurii şi totul e un mit.

Râseră şi ceilalţi.

Unul nu râse: Ibrahim Kyabi. Nu mai rămăsese fărâmă de râs în el, numai dorinţă de răzbunare. Când ajunsese acasă cu o zi în urmă, la prânz, descoperise casa răvăşită şi pe mama lui prăbuşită în lacrimi, fraţii şi surorile îndureraţi. Abia sosise vestea că tatăl său, inginerul, fusese ucis de Gărzile Islamice în faţa sediului IranOil de la Abhaz şi că trupul său fusese lăsat vulturilor.

— Pentru ce? ţipase.

— Pentru crime împotriva Islamului! spusese printre propriile lacrimi unchiul său Dewar Kyabi, care adusese acasă teribila veste. Aşa ne-au spus ucigaşii lui! Erau din Abadan, fanatici, cei mai mulţi analfabeţi, şi mi-au spus că era slugă de-a americanilor, că de ani de zile se întovărăşise cu duşmanii Islamului, ajutându-i şi îngăduin-du-le să ne fure petrolul.

— Minciuni, toate-s minciuni! strigase Ibrahim. Tata a fost împotriva Şahului. Un patriot, un drept credincios! Cine erau câinii ăştia! Cine? Am să le dau foc dimpreună cu părinţii lor? Cum îi cheamă?

— A fost voia lui Allah, Ibrahim, ce-au făcut ei! Insh Allah. O, sărmanul meu frate! Voia lui Allah!

— Nu există Allah!

Ceilalţi se holbaseră la el, îngroziţi.

Era pentru prima dată când Ibrahim articulase gândul care creştea în el de mulţi ani, hrănit de prietenii sai, studenţi ce se întorceau de peste graniţă, studenţi la Universitate, hrănit de câţiva dintre profesorii care n-o spuseseră niciodată pe faţă, ci doar îi încurajau să pună întrebări, să se-ndoiască de tot şi de toate.

— Insh Allah e pentru proşti, spusese el. Un blestem, blestemul superstiţiei, ca proştii să se-ascundă în spatele lui!

— Nu trebuie să spui asta, fiule! ţipase mama lui înspăimântată. Du-te la moschee! Cerşeşte îndurarea lui Allah! E voia lui Allah c-a murit tatăl tău, nimic mai mult! Du-te la moschee!

— Aşa o să fac, spusese el, dar în inima sa ştia că viaţa lui se schimbase; nici un Dumnezeu n-ar fi îngăduit să se întâmple aşa ceva. Cine erau oamenii ăia, unchiule? Descrie-i!

— Erau oameni obişnuiţi, Ibrahim, aşa cum ţi-am mai spus. Mai tineri decât tine, cei mai mulţi. N-aveau nici un conducător sau mullah cu ei, deşi era unul în elicopterul străinilor care venise de la Bandar-e Delam. Dar sărmanul meu frate a murit blestemându-l pe Khomeini. Dacă nu s-ar fi întors cu elicopterul străinilor, dacă... dar atunci, Insh Allah, îl aşteptau oricum.

— A fost un mullah în elicopter?

— Da, da, a fost...

— Ai să te duci la moschee, Ibrahim? îl întrebase din nou mama lui.

— Da, repetase, prima minciună pe care i-o spusese vreodată.

Nu-i trebuise mult timp ca să-i găsească pe liderii tudehi din Universitate şi pe Dimitri Yazernov şi să jure credinţă, să obţină un pistol mitralieră şi, cel mai mult dintre toate, să-i roage să afle numele mullahului din elicopterul de la Bandar-e Delam. Şi acum stătea acolo aşteptând, dorind răzbunare, sufletul său ţipând împotriva nedreptăţii comise tatălui său. În numele falsului Dumnezeu.

— Dimitri, să începem, spuse stăpânit de furia-i aţâţată de strigătele mulţimii.

— Trebuie s-aşteptăm, Ibrahim, zise blând Rakoczy, toarte mulţumit că-l avea pe tânăr cu el. Nu uita că gloata este un mijloc pentru a ajunge la capăt. Aminteşte-ţi planul!

Când le spusese, cu o oră în urmă, fuseseră împietriţi.

— Să atacăm Ambasada Americană?!

— Da, spusese liniştit. Un raid rapid. Intrăm şi ieşim: Mâine sau poimâine. În noaptea asta, demonstraţia o să devină o gloată. Ambasada este la nici doi kilometri distanţă. O să fie uşor să îndreptăm mulţimea furioasă în direcţia aceea, ca experiment. Ce acoperire poate fi mai potrivită pentru un atac decât o ciocnire de stradă? Lăsăm duşmanii mujhaedini şi fedaini să se repeadă împotriva mahomedanilor şi să se omoare unii pe alţii, în timp ce noi luăm iniţiativa. În noaptea asta mai semănăm. Mâine sau poimâine o să atacăm Ambasada Americană.

— Dar e cu neputinţă, Dimitri, cu neputinţă!

— Doar un raid, nu o încercare de ocupare. Asta o să vină mai târziu. Un raid e ceva neaşteptat şi lesne de executat. Poţi foarte uşor să ocupi ambasada pentru o oră; să-l iei ostatic pe ambasador şi pe toţi ceilalţi vreme de o oră sau ceva mai mult, timp în care să jefuieşti. Americanii n-au puterea de-a se opune, asta este cheia pentru ei. Aici sunt planurile clădirii şi numărul soldaţilor din marina americană, iar eu o să fiu acolo să vă ajut. Lovitura o să fie uriaşă. O să izbească prin titlurile ziarelor şi o să-l încurce cumplit pe Bazargan şi Khomeini şi chiar şi mai mult pe americani. Nu uitaţi cine e adevăratul duşman şi că acum trebuie să vă mişcaţi repede, ca să smulgeţi iniţiativa de la Khomeini.

Fusese uşor să-i convingă. O Să fie uşor să creez diversiunea, îşi zise. Şi va fi uşor să mă duc drept spre biroul CIA şi încăperea radio de la subsol, să arunc în aer seiful, să-l golesc de toate documentele şi caietele de cifru, apoi înapoi în sus pe scările din spate către al doilea etaj, o iau la stânga, o a treia cameră la stânga – dormitorul ambasadorului – seiful din spatele picturii în ulei ce atârnă deasupra patului, să-l arunc şi pe-ăsta-n aer şi să-l golesc şi pe el. Neaşteptat, iute şi violent – dacă există vreo opoziţie.

— Dimitri, uite!

Rakoczy se răsuci pe călcâie. Pe şosea se apropiau sute de tineri, cu Gărzi Verzi şi mullahi în fruntea lor. Imediat Rakoczy urlă: „Moarte lui Khomeini!” şi trase o rafală în aer. Izbucnirea bruscă şi neaşteptată a focurilor de armă dezlănţui o adevărată nebunie. Se auziră strigăte din toate părţile deodată, alte arme deschiseră focul în patrulaterul clădirilor şi toţi începură să se împrăştie, călcându-se în picioare unii pe ceilalţi în graba lor. Se auziră ţipete. Înainte de a-l putea opri, îl văzu pe Ibrahim ţintind către Gărzile Verzi ce se apropiau trăgând. câţiva oameni din primele rânduri se prăbuşiră. Un muget de mânie explodă din direcţia aceea şi spre ei începură să tragă alte arme. Se aruncă la pământ înjurând. Torentul de gloanţe nu-l nimeri, dar îl atinse pe Farmad şi pe cei din apropiere, nu şi pe Ibrahim şi ceilalţi trei lideri Tudeh. Strigă la ei şi toţi se trântiră pe ciment, în timp ce studenţii cuprinşi de panică deschiseră focul cu puşti şi pistoale.

Fură răniţi mulţi mai înainte ca mujhadinul cel voinic pe care Rakoczy îl marcase pentru execuţie să îşi adune oamenii în jurul lui şi să conducă asaltul împotriva islamicilor, împingându-i înapoi. Imediat, alţii îi săriră în ajutor şi retragerea se transformă într-o fugă dezordonată; un muget străbătu mulţimea studenţilor şi demonstraţia deveni o gloată.

Îl înşfacă pe Ibrahim care era cât pe-aci să pornească la atac fără să se gândească.

— După mine! ordonă, îmbrâncindu-l laolaltă cu ceilalţi la adăpostul unei clădiri, apoi, când se asigură că erau cu el, o rupse la fugă cu sufletul la gură, într-o retragere disperată.

Se opri un moment ca să-şi tragă răsuflarea la o încrucişare de cărări din grădina acoperită cu zăpadă. Vântul era îngheţat şi noaptea îi acoperise pe de-a-ntregul.

— Ce-i cu Farmad? gâfâi Ibrahim. E rănit...

— Nu, spuse, e mort. Haideţi! Porni înaintea lor, alergând fără şovăială prin grădină, pe stradă, pe lângă Facultatea de ştiinţe, traversă Parcarea intrând în parcul de alături şi nu se opri până când zgomotele încăierării nu rămaseră departe în urmă. Simţea un junghi în coaste şi respira sacadat, trăgând aerul în piept cu spasme adânci, dureroase. Când putu să vorbească, spuse:

— Nu vă faceţi griji de nici un fel. Întoarceţi-vă înapoi la casele voastre sau la dormitoare. Pregătiţi pe toată lumea pentru atac. Mâine sau poimâine. Comitetul o să dea ordinul.

Se depărta grăbit prin noaptea ce se lăsa.

Apartamentul lui Lochart; *ora 7*, *30 seara*. Şeherazada stătea întinsă într-o baie plină de spumă, cu capul proptit pe o pernă gonflabilă şi ochii închişi. Avea părul legat şi adunat în creştet într-un prosop.

— O, Azadeh dragă, spuse ea toropită, cu fruntea îmbrobonită de sudoare, sunt atât de fericită...

Azadeh se afla şi ea în cadă, cu capul în partea opusă, bucurându-se de căldură şi de intimitate şi de apa dulce parfumată – părul ei lung adunat, de asemenea, în creştet într-un prosop de un alb pur. Cada era largă şi adâncă şi confortabilă, pentru două persoane. Mai avea încă cearcăne întunecate sub ochi şi nu putea să scape de amintirea îngrozitoare a zilei petrecute la punctul de control de pe drum, sau în elicopter. Dincolo de draperii se lăsase noaptea. În depărtare se auzeau ecourile focurilor de arme. Nici una dintre ele nu le dădea atenţie.

— Aş vrea ca Erikki să se fi-ntors deja, spuse.

— N-o să stea mult. E timp destul, draga mea. N-o să cinăm înainte de nouă, aşa că avem aproape două ceasuri ca să ne pregătim.

Şeherazada deschise ochii şi-şi puse palma pe coapsele zvelte ale lui Azadeh, bucurându-se de atingerea pielii ei.

— Nu te-ngrijora, draga mea Azadeh, o să se-ntoarcă în curând uriaşul tău cu părul roşu. Şi nu uita că am să-mi petrec noaptea cu părinţii mei, aşa că voi doi puteţi să alergaţi goi puşcă cât e noaptea de lungă. Bucură-te de baie, fii fericită şi pierde-ţi simţirile când o să se-ntoarcă.

Râseră amândouă.

— Totul e minunat acum. Eşti nevătămată, noi toţi suntem teferi, Iranul e în siguranţă – cu ajutorul lui Allah. Imamul a învins şi Iranul e în siguranţă şi liber.

— Aş vrea să cred asta. Aş vrea să cred aşa cum o crezi tu, spuse Azadeh. Nu pot să-ţi explic cât de groaznici au fast oamenii aceia de la barieră – mă simţeam sufocată de ura lor. De ce trebuie să ne urască aşa – pe mine şi pe Erikki? Ce le-am făcut noi lor? Nimic! Nimic, şi totuşi ne urau.

— Nu te gândi la ei, draga mea. Şeherazada îşi înăbuşi un căscat. Ăştia de stânga sunt toţi nebuni. Pretind că sunt mahomedani şi-n acelaşi timp marxişti. Sunt împotriva lui Allah şi deci blestemaţi. Sătenii? Sătenii sunt needucaţi, cum prea bine ştii, şi cei mai mulţi dintre ei, oameni simpli. Nu te-ngrijora, ăsta-i trecutul! Acum totul o să fie bine, ai să vezi.

— Sper, ah, cum îmi doresc să ai dreptate. Nu vreau mai bine. Ci doar aşa cum a fost întotdeauna, din nou normal.

— Oh, o să fie.

Şeherazada se simţea foarte mulţumită, apa era atât de mătăsoasă, atât de caldă, ca pântecele matern. Ah, îşi zise, încă trei zile ca să fiu sigură, apoi Tommy o să-i spună tatei că o, da, desigur că vrea fii şi fiice, şi apoi în ziua următoare, ziua cea mare, am să ştiu cu siguranţă, deşi sunt sigură de-acum. N-am avut întotdeauna cicluri regulate? Şi atunci pot să-i dau lui Tommy darul meu de la Allah şi-o să fie atât de mândru!

— Imamul împlineşte lucrarea lui Allah. Cum ar putea fi altfel decât bine?

— Nu ştiu, Şeherazada. Niciodată în istoria noastră mulahii n-au fost demni de încredere, doar paraziţi pe spinarea sătenilor.

— A, dar acum e diferit, spuse Şeherazada, fără să vrea să discute cu adevărat asemenea probleme serioase. Acum avem un conducător adevărat şi pentru prima dată când se află la cârma Iranului – acum. Nu e el cel mai pios dintre oameni, cel mai învăţat bărbat al Islamului, cel mai hun cunoscător al legilor? Nu împlineşte el lucrarea lui Allah? N-a obţinut el imposibilul: izgonirea Şahului şi a corupţiei lui neobrăzate, impiedicându-i pe generali să ducă la bun sfârşit o lovitură de stat împreună cu americanii? Tata spune că acum suntem mai în siguranţă ca niciodată.

— Oare?

Azadeh îşi aminti de Rakoczy şi ce spusese în elicopter despre Khomeini şi despre pasul înapoi în istorie şi ştia că rostise adevărul. O mulţime de adevăruri, iar ea ar fi vrut să-i scoată ochii cu unghiile, urându-l, dorindu-i moartea, căci desigur era unul dintre aceia care se folosea de mullahii fără minte ca să înrobească pe toată lumea.

— Vrei să fii condusă de legile islamice din vremea Profetului, de-acum aproape o mie cinci sute de ani? Chador obligatoriu, pierderea tuturor drepturilor noastre atât de greu câştigate, votul, dreptul la muncă şi la tratament egal?

— Nu vreau să votez sau să lucrez sau să fiu egală. Cum poate fi o femeie egala unui bărbat? Vreau doar să fiu o bună soţie pentru Tommy al meu şi-n Iran prefer chadorul pe stradă.

Toropită de căldură, Şeherazada îşi ascunse delicat un alt căscat.

— Insh Allah, Azadeh darling. Desigur, totul o să fie ca mai înainte, dar tata spune că va fi mult mai minunat, fiindcă acum suntem proprii noştri stăpâni, deţinând pământul, petrolul şi totul din ţară. N-or să mai fie generali străini neobrăzaţi sau politicieni care să ne facă de râs şi – odată Şahul cel rău alungat – o să trăim de aici înainte fericiţi – tu cu Erikki al tău, eu cu Tommy al meu şi mulţi, mulţi copii. Cum ar putea fi altfel? Allah este cu Imamul şi Imamul este cu noi. Suntem atât de norocoşi, îi zâmbi şi-şi strecură afectuoasă braţul pe sub piciorul prietenei ei.

— Sunt atât de bucuroasă că rămâi cu mine, Azadeh. Îmi pare c-a trecut atâta vreme de când ai fost la Teheran ultima dată.

— Da!

Fuseseră prietene mulţi ani. Mai întâi în Elveţia unde se-ntâlniseră la şcoală, în Ţinutul de Sus, deşi Şeherazada stătuse numai un trimestru, afectată de depărtarea de familie şi de Iran, apoi mai târziu la Universitatea din Teheran, iar acum, de mai puţin de un an, pentru că amândouă se căsătoriseră cu străini din aceeaşi companie, se apropiaseră şi mai mult, mai mult decât surorile, ajutându-se una pe cealaltă să se adapteze ciudăţeniilor străinilor.

— Câteodată nu-l înţeleg pe Tommy al meu deloc, Azadeh! spusese Şeherazada printre lacrimi la început. Îi place să fie singur. Vreau să zic, singur de tot, numai el şi cu mine, casa goală, nici măcar un singur servitor. Mi-a spus chiar că-i place să stea singur-singur, numai el, să citească doar, fără familie sau copii în jurul lui, fără conversaţie sau prieteni. Oh, câteodată e cumplit, de-a dreptul cumplit!

— Erikki e absolut la fel, îi răspunsese Azadeh. Străinii nu sunt ca noi, sunt foarte ciudaţi. Eu vreau să-mi petrec zilele cu prietenii, cu copiii şi familia, dar Erikki nu. E bine că Erikki şi Tommy lucrează ziua. Eşti mai norocoasă: Tommy e plecat câte două săptămâni la rând, când poţi sa trăieşti normal. Şi altceva: ştii, Şeherazada, mi-au trebuit luni să mă obişnuiesc să dorm într-un pat!

— N-am reuşit niciodată! Oh, atât de sus, deasupra podelei, atât de uşor să cazi, întotdeauna aplecat foarte mult pe partea lui, aşa că întotdeauna stai incomod şi te trezeşti cu dureri în ceafă. Un pat e atât de îngrozitor comparat cu saltelele moi, aşternute pe covoarele minunate de pe podea, atât de confortabil şi de civilizat!

— Da, dar Erikki nu vrea să folosească saltele şi covoare. Insistă să dormim în pat. Nu vrea, pur şi simplu să mai încerce. Câteodată e o mare uşurare când pleacă.

— O, acum dormim cum trebuie, Azadeh. Am sfârşit cu nonsensul ăsta al patului occidental după prima lună.

— Cum ai făcut?

— Oh, am oftat toată noaptea şi l-am ţinut treaz, armanul meu iubit, apoi am dormit toată ziua ca să fiu proaspătă din nou, să pot ofta cât ţine noaptea de lungă!

Şeherazada râsese încântată. Şapte nopţi şi iubitul meu s-a prăbuşit. A dormit ca un prunc următoarele trei nopţi corect, şi-acum doarme întotdeauna aşa cum ar trebui s-o facă o persoană civilizată. Face aşa chiar şi când e la Zagros. Tu de ce nu-ncerci? Îţi garantez c-o să izbuteşti, dragă, în special dacă te plângi puţintel, pe lângă asta, că patul ţi-a iscat un junghi în spate şi sigur că încă adori să faci dragoste cu el, dar te rog fii puţin mai grijuliu...

Azadeh râsese.

— Erikki al meu e mai isteţ decât Tommy al tău. Când Erikki a încercat saltelele pe covorul nostru, el a oftat toată noaptea şi s-a sucit şi s-a răsucit şi m-a ţinut trează. Am fost atât de istovită după trei nopţi, încât chiar mi-a plăcut patul. Când îmi vizitez familia dorm civilizat, deşi, când Erikki e la palat, folosim un pat. Ştii, draga mea, altă problemă: îl iubesc pe Erikki al meu, dar câteodată e atât de necioplit încât îmi vine să mor. Zice întruna „da” şi „nu” când îl întreb câte ceva. Cum poţi avea o conversaţie după „da” sau „nu”?

Zâmbi în sinea ei. Da, e foarte dificil traiul cu el, dar fără el, acum e de neconceput – toată dragostea lui şi voia bună şi mărimea şi puterea şi

întotdeauna făcând ceea ce vreau, numai că prea uşor, aşa că am prea puţine şanse, să-mi exersez dibăcia.

— Suntem amândouă foarte norocoase, Şeherazada, nu-i aşa?

— Oh, da, darling. Nu poţi să rămâi pentru o săptămână sau două? Chiar dacă Erikki trebuie să se-ntoarcă, rămâi, te rog! M-aş bucura!

— Când Erikki se-ntoarce, poate c-o să-l rog... Şeherazada se mişcă în cadă, plimbând bulele de spumă peste sâni şi suflându-le din palmele desfăcute.

— Mac a spus că de la aeroport o să vină aici, dacă o să întârzie. Genny vine direct de-acasă, dar nu înainte de nouă. Am rugat-o pe Paula să vină şi ea, italianca, dar nu pentru Nogger, pentru Charlie. Chicoti. Charlie aproape leşină când se uită la el.

— Charlie Petikin? O, dar asta-i minunat, asta-i foarte ne! Atunci ar trebui să-l ajutăm, îi datorăm atât de mult... Hai să-l ajutăm s-o ispitească pe italianca asta sexi.

— Minunat! Hai să vedem cum să i-o dăm pe Paula.

— Ca amantă sau soţie?

— Amantă. Ei, ia să mă gândesc. Câţi ani are?

— Trebuie să aibă cel puţin douăzeci şi şapte. Crezi că ar fi o bună nevastă? Ar trebui să aibă o nevastă. Toate fetele pe care i le-am arătat, discret, Tommy şi cu mine, l-au făcut doar să zâmbească şi să ridice din umeri – i-am adus chiar şi pe a treia verişoară a mea care avea – 15 ani, gândindu-mă că s-ar putea să-l tenteze, dar nimic. Oh, bine, acum avem ceva de pus la cale. Avem destul timp să discutăm asta, să ne-mbrăcăm, să ne pregătim – şi am câteva rochii drăguţe, din care poţi să-ţi alegi.

— Pare atât de ciudat, Şeherazada, să nu ai nimic, nimic – bani, acte...

Pentru o clipă, Azadeh se trezi înapoi în Range Rover, lângă barieră, iar în faţa ei se afla mujhadinul cu faţa buhăită care le furase documentele, pistolul lui mitralieră scuipând flăcări, în timp ce Roverul lui Erikki îl strivea de cealaltă maşină ca pe un gândac, făcând să-i ţâşnească pe gură sânge şi murdărie...

—...Să n-ai nimic, spuse, forţându-se să alunge imaginile urâte, nici chiar un ruj.

— Nu-ţi face griji, am eu îndeajuns din toate şi Tommy o să se bucure atât de mult că sunteţi aici tu şi cu Erikki. Nu-mi place când sunt singură. Săraca de tine, nu-ţi face griji, acum eşti în siguranţă!

Nu mă simt deloc în siguranţă, îşi zise Azadeh, deţestând teama atât de străină de viaţa ei, teamă care chiar şi acum părea să îndepărteze căldura apei. Nu m-am simţit în siguranţă decât când l-am lăsat pe Rakoczy şi arma şi atunci a durat doar un moment fericirea de-a scăpa teferi de diavolul ăla, eu, Erikki şi Charlie. Nici bucuria de a găsi lângă micul aeroport o maşină cu benzină în rezervor nu mi-a alungat teama. Urăsc să-mi fie teamă!

Se cufundă încă puţin în cadă, apoi se întinse şi deschise robinetul de apă caldă, vălurind cu palma curentul fierbinte.

— E atât de bine... murmură Şeherazada, cufundată în spuma grea şi apa aproape senzuală. Mă bucur atât de mult că vrei să rămâi...

Cu o seară în urmă, când Azadeh, Erikki şi Charlie ajunseseră la, apartamentul lui McIver, se lăsase deja întunericul. Îl găsiseră acolo pe Gavallan, aşa că nu avuseseră loc. Azadeh era prea înspăimântată ca să vrea să rămână în apartamentul tatălui ei chiar şi cu Erikki, aşa c-o întrebaseră pe Şeherazada dac-ar fi putut să se mute la ea până se întorcea Lochart. Fericită, Şeherazada încuviinţase imediat, bucuroasă de tovărăşia lor. Totul decursese minunat dar, după aceea, în timpul serii, în apropiere se auzise o rafală de mitralieră care-o făcuse să tresară.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, Azadeh, spusese McIver, doar câteva capete înfierbântate care lasă să scape abur, probabil celebrează. N-ai auzit ordinul lui Khomeini de a depune toate armele?

Toţi fuseseră de aceeaşi părere şi Şeherazada adăugase:

— Imamul va fi ascultat.

Întotdeauna spunea „Imamul” când se referea la Khomeini, aproape asociindu-l cu cei 12 imami ai şiiţilor – descendenţii direcţi ai Profetului Mahommed, aproape divini – desigur, un sacrilegiu, „dar ceea ce a împlinit Imamul este aproape un miracol, nu-i aşa? ” spusese Şeherazada cu inocenţa ei înşelătoare, „fără îndoiala că libertatea noastră e un dar de la Allah...”

După aceea fusese atât de cald şi plăcut în pat, alături de Erikki, dar el fusese ciudat şi morocănos, nu Erikki pe care îl cunoştea ea:

— Ce s-a-ntâmplat, ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, Azadeh. Nimic. Mâine vreau să mă gândesc. N-am avut timp în noaptea asta să vorbesc cu Mac sau cu Gavallan. Mâine o să ne gândim, acum dormi, draga mea.

În timpul nopţii se trezise de două ori din coşmare violente, tremurând îngrozită, strigându-l pe Erikki.

— E-n ordine, Azadeh, sunt aici, a fost doar un vis! Eşti în siguranţă acum!

— Nu, nu mă simt în siguranţă, Eriki. Ce se-ntâmplă cu mine?! Hai să ne-ntoarcem la Tabriz sau hai să plecăm, să plecăm departe de oamenii ăştia îngrozitori!

Iar dimineaţă Erikki o părăsise ca să se-ntâlească cu McIver şi Gavallan şi mai dormise un timp, dar nu prinsese prea multă putere din acel somn. Îşi petrecuse restul dimineţii visând cu ochii deschişi sau ascultând istorisirile Şeherazadei despre Galeg Morghi sau ascultând cam la fiecare ceas recolta de zvonuri culeasă de servitorii ei – alţi generali împuşcaţi, alte noi arestări, închisorile deschise de gloată; hotelurile firmelor occidentale incendiate sau împroşcate cu gloanţe; zvonuri că Bazargan a preluat frânele guvernării,

mujhadinu răsculându-se pe faţă în sud, kurzii răsculându-se în nord, Azerbaidjanul declarându-şi independenţa, triburile nomade ale kashkailor şi bakhtiarilor scuturând jugul Teheranului; toată lumea depune armele şi nimeni nu depune armele; zvonuri că primul ministru Bakhtiar fusese capturat şi împuşcat sau scăpase printre dealuri, sau prin Turcia în America; preşedintele Carter pregătind o invazie sau Carter recunoscând guvernul Khomeini; trupele sovietice adunându-se la graniţă, gata să invadeze, sau Brejnev venind la Teheran ca să-l felicite pe Khomeini; Şahul aterizând în Kurdistan, sprijinit de trupe americane, sau Şahul murind în exil...

Mai târziu prânzul cu părinţii Şeherazadei, în casa familiei Bakravan, de lângă bazar, dar numai după ce Şeherazada insistase să poarte chadorul, urând chadorul Şi tot ceea ce reprezenta el. Alte zvonuri auzite în uriaşa casă a familiei, dar neînsemnate, cei de acolo netemători. Şi profund încrezători în soartă. Abundenţă, ca de obicei, aşa cum era în propria ei casă de la Tabriz, iar servitorii zâmbitori şi salăvindu-l pe Allah pentru victorie. Jared Bakravan le spusese jovial că de-acum bazarul avea să se redeschidă şi, cu toate băncile" străine închise, afacerile vor fi nemaipomenite, aşa cum au fost înainte ca Şahul să-şi instaleze legile diavoleşti.

După prânz se întorseseră la apartamentul Şeherazadei pe jos, înfăşurate în chador. Nu întâmpinaseră nici o dificultate şi toţi bărbaţii fuseseră cuviincioşi. Bazarul fusese aglomerat, din păcate prea puţine lucruri de vânzare, deşi fiecare vânzător vorbea de mulţimea de mărfuri ce urma să fie adusă cu camioanele, cu trenurile sau cu avioanele, sute de vase înghesuindu-se în porturi, încărcate cu mărfuri. Pe stradă treceau mii de oameni cu numele lui Khomeini pe buze, scandând „Allah-u Akbarrr", aproape toţi bărbaţii şi băieţii înarmaţi, dar nici unul dintre cei bătrâni. În unele zone, în locul poliţiei dirijau traficul Gărzile Verzi, amatoriceşte şi ia întâmplare, sau stăteau prin preajmă, agresivi; în alte părţi poliţie, ca de obicei. Două tancuri zdrăngăniseră pe lângă ele, conduse de soldaţi, cu mulţime de membri ai Gărzilor Verzi şi civili pe blindaj, fluturându-şi mâinile către pietonii care scoteau strigăte de bucurie. Şi totuşi, toată lumea era încordată sub spoiala de bucurie, în special femeile înfăşurate în vălurile lor.

La un moment dat dăduseră un colţ şi zăriseră în faţa lor un grup de tineri înconjurând o femeie cu părul negru, îmbrăcată în haine occidentale, îmbrâncind-o, strigându-i cuvinte batjocoritoare şi insulte şi făcând gesturi obscene, câţiva dintre ei desfăcându-şi hainele şi fluturându-şi penisul spre ea. Femeia era trecută de treizeci de ani, îmbrăcată îngrijit, cu un pardesiu scurt peste rochie, cu picioare lungi şi părul lung adunat sub o pălărie mică. Era însoţită de un bărbat care îşi făcu loc prin mulţime către ea, începând imediat să strige că e englez şi cerându-le să fie lăsaţi în pace, dar ceilalţi nu-i dădură nici o atenţie, îmbrâncindu-l, concentrându-se asupra femeii. Ea împietrise de spaimă. Şeherazada şi Azadeh nu avuseseră cum să ocolească mulţimea care

se mărea din ce în ce mai mult, înghesuindu-le fără putinţă de mişcare, aşa ca fuseseră obligate să privească. La un moment dat sosise un mullah care ceruse mulţimii să plece, predicându-le străinilor supunerea în faţa legilor şi obiceiurilor islamice.

Când ajunseseră erau amândouă obosite şi se simţeau întinate. Îşi scoseseră hainele şi se prăbuşiseră pe aşternuturi.

— Mă bucur că am ieşit astăzi, spusese Azadeh, obosită şi foarte îngrijorată, dar noi, femeile, ar fi bine să organizăm un marş de protest înainte de a fi prea târziu. Va trebui să pornim pe străzi fără chaclor sau văluri, ca să arătăm mullahilor că nu suntem bunuri proprietatea cuiva, că avem drepturi şi că portul chadorului ne priveşte pe noi, nu pe ei.

— Da, haide! în definitiv am ajutat şi noi la cucerirea victoriei. Şheherazada căscase pe jumătate adormită. Oh, sunt atât de istovită...

Puiul de somn le întremase.

Toropită, Azadeh privea bulele de spumă ce plesneau pe suprafaţa apei şi mai fierbinţi acum, în aburii plăcut mirositori. Se ridică pentru o clipă, întinzându-şi spuma pe sâni şi pe umeri.

— E ciudat, Şeherazada, dar am fost bucuroasă că purtam chadorul astăzi. Bărbaţii aceia au fost îngrozitori.

— Bărbaţii de pe stradă sunt întotdeauna îngrozitori, dragă Azadeh.

Şeherazada deschise ochii şi-i privi pielea aurie, sclipitoare, vârfurile mândre ale sânilor.

— Eşti atât de frumoasă, Azadeh dragă!

— Ah, mulţumesc, dar tu eşti cea frumoasă! Azadeh îşi aşează mâna pe pântecul prietenei ei, bătând încetişor.

— Mămică, nu?

— O, sper într-adevăr asta.

Şeherazada oftă şi închise ochii, lăsându-se din nou pradă fierbinţelii.

— Cu greu mă pot imagina mamă. Încă trei zile şi am să ştiu. Când o să aveţi copii tu şi cu Erikki?

— Într-un an sau doi.

Azadeh rosti cu voce calmă minciuna pe care o spusese deja de-atâtea ori, dar era foarte speriată că e stearpă, fiindcă nu folosise anticoncepţionale de când se căsătorise şi-şi dorise din totdeauna să aibă copilul lui Erikki de la bun început. Veşnic acelaşi coşmar, noaptea: că avortul îi răpise orice şansă de-a mai avea copii, oricât de mult încercase s-o liniştească doctorul neamţ. Cum am putut să fiu atât de proastă?

A fost uşor, eram îndrăgostită, aveam doar şaptesprezece ani şi eram îndrăgostită, oh, cât de tare! nu aşa ca acum, cu Erikki, pentru care mi-aş da bucuroasă viaţa, cu Erikki este adevărata dragoste, veşnică, blândă, pasionată. Cu Johnny Ochi-frumoşi al meu a fost ca un vis. Ah, mă întreb unde eşti acum, ce faci, tu, atât de înalt şi blond, cu ochii tăi de un albastru-cenuşiu şi oh, atât

de britanic! Cu cine te-ai căsătorit, câte inimi ai mai zdrobit, aşa cum ai zdrobit-o pe-a mea, dragule? Dragul meu.

În vara aceea el urma cursurile şcolii din Rougemont, satul alăturat de cel în care îşi isprăvea ea şcoala, evident ca să înveţe franceza. Era după plecarea Şeherazadei. Îl întâlnise la Sonnenhoff prăjindu-se la soare, bucurându-se de frumuseţea Gstaadului aşezat ca într-un ceaun între munţii care îl înconjurau. El avea nouăsprezece ani pe atunci, ea abia împlinise şaptesprezece de trei zile şi cât fusese vara de lungă colindaseră Ţinutul de Sus, atât de minunat, atât de minunat, prin munţi şi păduri, înotând în pâraie, jucându-se, iubindu-se, atât de aventuros şi pasionat, sus, deasupra norilor.

Mai mulţi nori decât aş putea să-mi închipui, îşi spuse visătoare. Eram cu capul în nori în vara aia, învăţând despre bărbaţi şi viaţă fără să ştiu de fapt nimic. Apoi, toamna, el spusese iartă-mă, dar trebuie să plec acum. Trebuie să mă întorc înapoi la universitate, dar am să mă întorc de Crăciun. Nu se întorsese niciodată. Şi, mult înainte de Crăciun, ea aflase. Şi tot chinul şi toată teroarea, acolo unde ar fi trebuit să fie numai fericire, îngheţată de spaimă că avea să se afle la şcoală şi atunci trebuia să dea de ştire părinţilor ei, căci avortul era ilegal în Elveţia fără consimţământul părinţilor, aşa că trecuse graniţa în Germania, unde acest lucru era posibil, găsind cumva doctorul cel bun care o liniştise şi o ajutase. Fără nici o durere, fără nici un necaz, nimic – doar puţine dificultăţi la împrumutatul banilor. Încă îndrăgostită de Johnny. Apoi, în anul următor şcoala terminată, totul învăluit în taină, se întorsese acasă, la Tabriz. Mama vitregă descoperise într-un fel oarecare – sunt sigură că Najoud, sora mea vitregă, m-a trădat, nu mi-a împrumutat ea banii? – apoi aflase tatăl. O ţinuse un an ca pe un fluture în insectar. Apoi iertarea, pacea, un fel de pace, cerşind îngăduinţa de-a urma universitatea din Teheran.

— Mă învoiesc dacă juri pe Allah că nu vei avea nici un fel de legătură cu bărbaţii, că-mi vei da ascultare absolută şi ai să te măriţi numai cu cine aleg eu, spusese hanul.

Fusese prima din clasa ei, apoi se rugase să fie lăsată în Corpul învăţătorilor, ca un fel de scuză de-a scăpa din acel palat.

— Mă învoiesc, dar numai pe pământurile noastre! Avem îndeajuns de multe sate de care poţi să te-ngrijeşti, spusese el.

Mulţi bărbaţi din Tabriz doriseră să se căsătorească cu ea, dar tatăl ei îi refuzase, ruşinat din pricina ei. Apoi Erikki.

— Şi când acest străin, acest... acest sărăntoc vulgar, prost crescut, închinător la duhuri, un monstru care nu poate rosti un cuvânt în farsi sau în turceşte, care nu ştie nimic despre obiceiurile sau istoria noastră sau cum să se poarte într-o societate civilizată, al cărui singur talent e acela că poate să bea cantităţi enorme de vodcă şi să piloteze un elicopter, când el o să afle că nu eşti virgină, că eşti pângărită şi poate distrusă înăuntru pentru totdeauna...

— I-am spus deja, tată, spusese ea printre lacrimi. Şi i-am mai spus că fără învoirea ta nu pot să mă căsătoresc.

Şi apoi miracolul atacului asupra palatului şi tatăl aproape ucis. Erikki ca un războinic răzbunător din străvechile cărţi cu poveşti. Îngăduinţa de-a se mărita, un mic miracol. Erikki înţelegând, un alt miracol. Dar, până acum, nici un copil. Bătrânul doctor Nutt spune că sunt perfectă şi normală şi să am răbdare. Cu ajutorul lui Allah, o să am un fiu şi de data asta o să fie numai fericire. Aşa cum e cu Şeherazada. Atât de minunată, cu chipul ei drăgăstos, şi sânii şi şoldurile, părul şi pielea ca mătasea...

Simţi sub degete moliciunea pielii prietenei ei şi îi făcu mare plăcere. Începu să o mângâie absentă, lăsându-se învăluită de căldură şi tandreţe. Suntem binecuvântate că suntem femei, îşi zise, că putem să ne îmbăiem împreună şi să dormim împreună, să ne sărutăm şi să ne-atingem, să ne iubim fără păcat.

— Şeherazada, murmură, cedând la rândul ei, cât îmi plac atingerile tale...

În oraşul vechi; *ora 7*, *52 seara*. Bărbatul traversă grăbit piaţa acoperită de zăpadă de lângă străvechea moschee Mehrid, intră pe poarta principală a bazarului acoperit, trecând din frigul pătrunzător în semiîntunericul familiar, cald, aglomerat. Era trecut de cincizeci de ani, corpolent, asudat în graba lui, cu îmbrăcăminte scumpă, căciula de astrahan alunecată într-o parte. În aleea îngustă, un măgar împovărat din greu îi bloca drumul şi el înjură, trăgându-se înapoi ca să lase animalul şi stăpânul său să se strecoare pe lângă el, apoi porni din nou, grăbit, o luă la stânga printr-o trecere îngustă şi ieşi în strada vânzătorilor de haine.

Nu te grăbi, îşi repeta întruna, simţindu-şi pieptul şi picioarele străbătute de junghiuri dureroase. Acum eşti în siguranţă, mergi mai încet. Dar groaza îi pusese stăpânire pe minte şi, în panică, grăbi pasul, dispărând în labirintul nesfârşit. La câteva nuntite după el apăru un grup de Gărzi Verzi înarmate, urmând acelaşi drum. Nu se grăbeau.

Strada îngustă a prăvăliilor de orez era blocată de o mulţime mult mai mare decât de obicei, toată lumea înghiontindu-se pentru mărunta cantitate scoasă la vânzare. Se opri pentru un moment şi îşi şterse fruntea, apoi porni din nou mai departe. Bazarul era ca un stup zumzăitor, plin de viaţă, cu sute de treceri, alei şi fundături murdare, mărginite pe ambele părţi de prăvălii slab luminate, o parte dintre ele cu un etaj, ale căror tejghele dădeau direct în stradă, dughene, cămăruţe fără uşi sau ferestre, ca nişte găuri pătrate lipsite de peretele din faţă, unele abia nişte nişe adâncite în pereţi, pentru bunuri sau servicii de toate felurile, de la alimente la ceasuri de import, de la măcelării la bijuterii, de la cămătari la negustori de arme, toţi aşteptând un client, chiar dacă nu aveau prea mult de vândut sau de făcut. Pe deasupra zgomotului, pălăvrăgelii, târguielilor, se înălţa acoperişul arcuit, cu luminatoare pentru

ventilaţie şi iluminare pe timpul zilei. Aerul era încărcat de mirosurile speciale ale bazarului, miros de fum, de prăjeală râncedă, fructe putrede şi carne friptă, mâncăruri, mirodenii şi urină, murdărie, praf şi benzină, miere, curmale şi resturi, toate amestecate cu mirosul trupurilor şi sudorii mulţimii celor care se năşteau, trăiau şi mureau acolo.

Oameni de toate vârstele şi de toate felurile se înghesuiau acolo: teherani, turkomani, kurzi, kashkai, armeni şi arabi, libanezi şi levantini, dar bărbatul grăbit nu le dădea nici o atenţie, nici lor şi nici constantelor ademeniri de a se opri şi cumpăra, se mulţumea să împingă şi să se strecoare, croindu-şi drum prin mulţime. Traversă dintr-un salt strada sa, a aurarilor, o apucă în josul celei a vânzătorilor de mirodenii, a meşterilor de bijuterii, înaintând şi mai adânc în labirint, aprins la faţă şi cu părul încâlcit de sudoare sub căciula de astrahan.

Doi negustori care-l observară râseră.

— Pe Allah, nu l-am văzut niciodată până acum pe bătrânul Paknouri săltând atât de grăbit – câinele bătrân e probabil pe cale să adune o datorie de zece riali.

— Mai degrabă pe Paknouri Zgârcitul îl aşteaptă un băieţaş apetisant, legănându-şi poponeţul în aer pe un covoraş.

Ironiile lor se topiră iute la apariţia Gărzilor Verzi înarmate. Când se aflară în siguranţă, departe de ochii şi urechile lor, cineva mormăi:

Ce-or căuta căţelandrii ăştia amărâţi aici?

— Caută pe cineva! Asta trebuie să fie, arde-i-ar focurile iadului! N-ai auzit că arestează oamenii toată ziua?

— Arestează oamenii? Şi ce fac cu ei?

— Îi bagă în închisoare. Acum au luat în stăpânire închisorile. N-ai auzit că au spart porţile închisorii Qasr? I-au eliberat pe toţi, au închis în locul lor temnicerii şi acum se ocupă ei de asta. Şi-au alcătuit propriile lor plutoane de execuţie şi tribunale, am auzit, şi-au împuşcat o mulţime de generali şi poliţai. Şi chiar acum se duc lupte de stradă la Universitate. Allah să ne apere, fiul meu Farmad e la o demonstraţie acolo. Prostul! I-am spus să nu se ducă în noaptea asta.

Jared Bakravan, tatăl Şeherazadei, se afla în încăperile de la etajul de sus al prăvăliei sale din strada Zarafilor, prăvălie care aparţinea familiei sale de cinci generaţii şi se afla într-una dintre cele mai bune poziţii din bazar. Era specialist în operaţiuni bancare şi finanţe. Şedea pe un vraf înalt de covoare, bând ceai împreună cu vechiul său prieten, Aii Kia, care reuşise să fie numit printre oficialii guvernului Bazargan. Cel mai mare fiu al lui Bakravan, Meshang, un bărbat de treizeci de ani, arătos, proaspăt ras, înclinat spre o obezitate tihnită, stătea chiar lângă el, ascultând şi învăţând. Aii Kia era şi el proaspăt ras, şi purta ochelari; Bakravan, greoi, cu barbă albă. Amândoi erau trecuţi de şaizeci de ani şi se cunoşteau de-o viaţă.

— Şi cum o să fie returnat împrumutul? Peste cât timp? întrebă Bakravan.

— Din veniturile de la petrol, ca de obicei, răspunse Kia răbdător, aşa cum ar fi făcut şi Şahul, pe o perioadă de timp de cinci ani. Cu obişnuitul unu la sută pe lună. Prietenul meu Mehdi, Mehdi Bazargan, spune ca Parlamentul o să garanteze împrumutul în momentul în care se adună. Zâmbi şi adăugă, exagerând uşor: Şi pentru ca nu sunt numai în cabinetul Mehdi, ci şi în Consiliul de Miniştri, pot personal să supraveghez legislaţia. Sigur ca ştii cât de important e împrumutul, la fel de important şi pentru bazar.

— Desigur.

Bakravan se trase de barbă ca să-şi stăpânească hohotele de râs. Săracul Aii, îşi zise, pompos ca întotdeauna.

— Cu siguranţă că nu se cade să pomenesc eu de asta vechiului meu prieten, dar unul dintre bazaari m-a întrebat ce-i cu milioanele în aur deja avansate ca sprijin revoluţiei? Avansate ca să-l finanţeze pe Ayatolahul Khomeini, Allah să-l apere, adăugă politicos.

În adâncul sufletului îşi spunea: Îndepărteze-l Allah dintre noi cât mai curând, acum c-am învins, mai înainte ca el şi paraziţii cu ochelari de cal, mullahii lui rapaci, să ne facă şi mai mult rău. cât despre tine, Aii prietene, care deformezi adevărul şi îţi exagerezi importanţa, s-ar putea într-adevăr să fii cel mai vechi prieten al meu, dar dacă-ţi închipui că mă-ncred în tine mai mult decât într-o cămilă care se balegă... De parcă vreunul dintre noi ar putea să se încreadă într-un alt iranian, cu excepţia celor din familie şi chiar şi atunci cu foarte multă grijă.

— Sigur că eu ştiu că Ayatolahul n-a văzut niciodată, n-a avut nevoie, sau n-a atins vreun singur rial, spuse el, convins de ceea ce spunea, dar totuşi noi, negustorii din bazar, am plătit în folosul său sume uriaşe de bani, în numerar, aur şi valută, finanţându-i campania, desigur că pentru gloria lui Allah şi a preaiubitului nostru Iran.

— Da, ştim asta şi Allah o să vă binecuvânteze pentru ce-aţi făcut, ca şi Ayatolahul. Cu siguranţă că împrumuturile astea or să fie restituite imediat ce-o să avem bani. În aceeaşi clipă. Împrumuturile negustorilor din bazarurile Iranului sunt primele pe listă spre a fi returnate, dintre toate datoriile interne. Noi, cei din Guvern, realizăm cât de important a fost ajutorul vostru. Dar Excelenţă Jared, prietene, mai înainte de a putea tace orice altceva, trebuie să pornim producţia de petrol. Şi, ca să facem asta, trebuie să avem bani. Aceste cinci milioane de dolari de care avem imediată nevoie vor fi că un grăunte de orez într-un butoi acum, când toate băncile străine ni se vor supune, le vom controla şi cele mai multe vor fi date afară din Iran...

— Iranul nu are nevoie de bănci străine. Noi, negustorii din bazar, putem face tot ce este necesar – dacă o să ni se ceară. Orice! Dacă vom căuta cu răbdare, spre gloria Iranului, poate... poate s-ar putea descoperi că avem toată priceperea şi toate legăturile chiar printre noi.

Bakravan sorbi din ceai cu eleganţă studiată.

— Fiul meu Meshang are o diplomă de la Harvard Business School – minciuna nu-i deranja pe nici unul dintre ei – cu ajutorul studenţilor eminenţi ca el...

Lăsă ideea să plutească. Aii Kia o prinse imediat din zbor.

— Fără îndoială că nu te-ai gândit să-i oferi serviciile Ministerului meu de Finanţe. Eşti sigur că nu-ţi este de mai mare trebuinţă ţie şi colegilor tăi? Fără îndoială că aşa este.

— Da, da, dar nevoile preaiubitei noastre ţări precumpănesc asupra dorinţelor noastre personale dacă, desigur, guvernul doreşte să-i folosească inegalabilul talent.

— Am să-i vorbesc despre asta lui Mehdi, vechiul meu prieten şi coleg, la întâlnirea zilnică de mâine dimineaţă, zise Aii Kia, întrebându-se în treacăt când avea să-i fie acordată prima audienţă pe care o aştepta de mult, de când fusese numit Ministru Adjunct de Finanţe. Aş putea să-i spun şi faptul că primeşti să susţii împrumutul?

— Am să-mi consult fără întârziere partenerii. Va fi hotărârea lor, nu a mea – adăugă Bakravan cu vizibilă tristeţe, care nu păcălea pe nici unul dintre ei – dar am să insist în favoarea ta, prietene.

— Mulţumesc. Din nou Kia zâmbi. Noi, cei din guvern, şiAyatolahul o să apreciem ajutorul celor din bazar.

— Suntem întotdeauna gata să dăm o mână de ajutor. După cum ştii, am făcut-o întotdeauna, spuse blând bătrânul, amintindu-şi masivul suport financiar acordat de-a lungul anilor de negustorii bazarului mullahilor, lui Khomeini sau oricărui personaj politic mai important, ca Aii Kia, care se opusese oricăruia dintre Şahi.

Allah să-i blesteme pe Pahlavizi. Ei sunt cauza tuturor necazurilor noastre. Blestemaţi fie pentru toate necazurile pe care ni le-au produs cu dorinţa lor insistentă şi prea grăbită de modernizare, pentru nesăbuita nepăsare cu care au privit sfaturile şi influenţa noastră, pentru că i-au invitat pe străini aici – cincizeci de mii de americani numai anul trecut – lăsându-i să ia toate slujbele mai bune şi băncile. Şahul a luat în râs ajutorul nostru, a desfiinţat monopolul nostru, ne-a legat de mâini şi de picioare şi ne-a smuls tot ce-am moştenit de-a lungul istoriei. Peste tot, în tot cuprinsul Iranului.

Dar ne-am răzbunat. Am pus la bătaie influenţa ce ne-a mai rămas şi am mizat pe neclintita ură a lui Khomeini şi controlul său asupra maselor nespălate şi analfabete şi-am câştigat. Şi acum, dacă băncile străine vor pleca, vom fi mai bogaţi şi cu mai multă influenţă decât am fost vreodată. Împrumutul ăsta va fi uşor de aranjat, dar Aii Kia şi guvernul lui or să asude puţin. Suntem singurii care putem face rost de bani. Răsplata oferită nu e îndeajuns de mare, încă, nici măcar ca să compenseze închiderea bazarului toate aceste luni. Şi-atunci

care ar trebui să fie? se întrebă nespus de satisfăcut de târguială. Poate procentul ar... Uşa se izbi de perete şi Emir Paknouri năvăli în încăpere.

— Jared, o să mă aresteze! ţipă cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

— Cine? Cine să te aresteze şi pentru ce? bolborosi Bakravan. Tihna obişnuită a casei fusese tulburată, chipurile înspăimântate ale secretarilor, funcţionarilor şi servitorilor înghesuindu-se în deschizătura uşii.

— Pentru... pentru crime împotriva Islamului. Paknouri plângea acum de-a binelea.

— Trebuie să fie vreo greşeală, e cu neputinţă!

— Da, e imposibil, dar ei... ei au venit la mine acasă cu numele meu... acum o juma' de oră noi...

— Cine? Spune-mi numele lor şi am să le nenorocesc părinţii! Cine-a venit?

— Ţi-am spus! Gărzile, Gărzile Revoluţionare, Gărzile Verzi, da, ei, sigur, continuă Paknouri pe nerăsuflate, fără să bage de seamă tăcerea bruscă ce se lăsase.

Aii Kia icni şi cineva murmură:

— Allah să ne apere.

—...Acum o juma' de oră sau cam aşa... cu numele meu pe-o bucată de hârtie... numele meu, Emir Paknouri, starostele breslei aurarilor, care au dat milioane de riali... au venit la mine acasă acuzându-mă, dar servitorii... şi soţia mea era acolo şi eu... Pe Allah şi profetul său, Jared, ţipă el prăbuşindu-se în genunchi, n-am comis nici o crimă – sunt unul dintre Bătrânii Bazarului, am dat milioane şi...

Se opri brusc, zărindu-l pe Aii Kia.

— Kia, Aii Kia, Excelenţă, ştii prea bine ce-am făcut eu ca s-ajut revoluţia!

— Desigur!

Kia era alb la faţă şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Trebuie să fie vreo greşeală.

Ştia că Paknouri era un negustor cu mare influenţă în bazar, respectat, primul soţ al Şeherazadei şi unul dintre cei mai vechi susţinători ai săi.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Sigur că-i o greşeală!

Bakravan îşi trecu braţul în jurul sărmanului om, încercând să-l liniştească.

— Ceai proaspăt! imediat, porunci.

— Un whisky, te rog, ai un whisky? bâlbâi Paknouri. O să beau ceai după aia. N-ai un whisky?

— Nu aici, sărmane prieten, dar sigur că e nişte vodcă. Apăru îndată. Paknouri o dădu pe gât dintr-o înghiţitură, înecându-se puţin. Refuză un al doilea pahar, într-un minut sau două se mai linişti şi începu din nou să istorisească ce se întâmplase.

Prima dată când bănuise că ceva nu e în regulă fusese când auzise voci puternice în holul casei sale luxoase, aflată chiar la marginea bazarului. Se afla la etaj cu soţia, pregătindu-se pentru cină.

— Căpetenia lor, erau cinci cu toţii, căpetenia lor flutura bucata aia de hârtie şi cerea să mă vadă. Sigur ca servitorii nu îndrăzneau să mă tulbure sau să lase maimuţa aia sus, aşa că mai-marele servitorilor a spus că se duce să vadă dacă-s acasă şi-a urcat. Mi-a zis că hârtia era semnată de cineva numit Uwari, în numele Komitehului Revoluţionar. În numele lui Allah, cine-s aştia? Cine-i acest om, Uwari? Ai auzit vreodată de omul ăsta, Jared?

— E un nume destul de comun, răspunse Bakravan, după obiceiul iranian de-a da întotdeauna un răspuns chiar dacă nu ştii nimic. Dumneata ai auzit ceva, Excelenţă Aii?

— După cum spui, e un nume comun. A mai pomenit omul ăsta de altcineva, Excelenţă Paknouri?

— S-ar fi putut. Allah să ne apere! Dar cine-s ăştia, cine-i Komitehul Revoluţionar? Aii Kia, desigur c-ar trebui să ştii...

— Au fost pomenite multe nume, spuse important Kia, ascunzându-şi brusca nelinişte care-l cuprindea de fiecare dată când se rosteau cuvintele Komitehul Revoluţionar.

Ca oricine altcineva din guvern sau din afara lui, se gândi dezgustat, n-am de fapt nici un fel de informaţie despre componenţa lui sau când şi unde se-ntâlneşte, ci doar că pare să fi luat naştere acum două săptămâni, în momentul în care s-a întors Khomeini în Iran şi de ieri, de când Bakhtiar s-a dat la fund, se poartă de parcă ar fi însăşi Legea, conducând în numele lui Khomeini şi cu autoritatea lui, punând la repezeală judecători noi, cei mai mulţi fără nici un fel de pregătire legală, autorizând arestări, tribunale revoluţionare şi execuţii imediate, cu totul în afara legilor şi jurisprudenţei normale. Şi împotriva Constituţiei. Arde-le-ar casele şi înghiţi-i-ar iadul, după cum merită!

— Abia în dimineaţa asta prietenul meu, Mehdi... Începu el confidenţial, apoi se opri.

Prefăcându-se că abia atunci bagă de seamă pentru prima oară personalul care încă se înghesuia în uşă, le făcu un semn poruncitor cu mina să plece de-acolo. Când uşa fu închisă – fără entuziasm – îşi coborî vocea, servindu-le un zvon ca şi cum ar fi fost o informaţie confidenţială.

— Abia în dimineaţa asta, cu ăăăă... Încuviinţarea noastră, s-a dus la Ayatolah şi a ameninţat că demisionează dacă Komitehul Revoluţionar nu încetează să acţioneze trecând peste capul şi autoritatea sa şi aşa i-a pus la locul lor definitiv.

— Lăudat fie Allah, spuse Paknouri foarte uşurat. N-am câştigat Revoluţia ca să îngăduim dezordinii să ia locul poliţiei secrete, dominaţiei străine şi Şahului.

— Sigur că nu. Lăudat fie ÂUah că acum guvernul este în cele mai bune mâini. Dar te rog, Excelenţă Paknouri, te rog continuă-ţi povestea chinurilor.

— Nu prea mai am multe de spus, Aii, zise Paknouri mai liniştit şi căpătând curaj, înconjurat fiind de astfel de prieteni puternici. Eu, ăăă... am coborât să-i văd pe cei ce dăduseră buzna aşa şi le-am spus că-i o greşeală stupidă, dar capul ăla de lemn, dinele scârnav şi analfabet, tot flutura hârtia în faţa mea, spunea că sunt arestat şi că trebuie să merg cu el. I-am spus să aştepte... I-am spus să aştepte şi m-am dus să iau nişte hârtii, dar nevastă-mea... soţia mi-a spus să nu mă încred în ei căci s-ar putea să fie tudehi sau mujhadini deghizaţi sau fedaini. Am fost de acord cu ea şi am hotărât că ar fi mai bine să vin aici, să mă consult cu tine şi cu ceilalţi.

Îndepărtă faptele reale din minte, şi anume că o rupsese la fugă în clipa în care îl auzise pe conducătorul grupului cerând în numele Komitehului Revoluţionar şi al lui Uwari personal ca Paknouri Zgârcitul să iasă în faţa lui Allah pentru crime împotriva lui Allah.

— Sărmanul meu prieten, spuse Bakravan, sărmanul meu prieten, cât trebuie să fi suferit! Lasă asta acum, acum eşti în siguranţă. Rămâi aici la noapte. Aii, mâine, îndată după prima rugăciune, du-te la biroul primului ministru şi asigură-te că problema asta e rezolvată şi nebunii ăia pedepsiţi. Ştim cu toţii că Emir Paknouri e patriot, că el şi toţi meşterii aurari au sprijinit revoluţia şi sunt esenţiali pentru împrumutul ăsta.

Obosit, se strădui să n-audă mulţimea de platitudini pe care Aii Kia se porni să le mormăie. Îl studie pe Paknouri. Omul avea faţa încă palidă şi părul îmbibat de sudoare. Sărmanul, prin ce şoc trebuie să fi trecut! Ce ruşine, cu toate bogăţiile sale şi bunul renume – legat prin vărul lui Annoush, soţia generalului Valik, de neamul Qajarilor – toată străduania mea pentru Şeherazada n-a dus la nimic. Ce ruşine că n-a putut să zămislească copii şi să cimenteze legătura familiilor noastre! Măcar un singur copil, pentru că atunci desigur că n-ar mai fi urmat divorţul şi necazurile mele cu străinul Lochart. Oricât de mult ar încerca străinul ăsta să înveţe felul nostru de viaţă, n-o să reuşească niciodată. Şi câtă cheltuială ca să poată păstra reputaţia familiei. Trebuie să vorbesc din nou cu vărul Valik şi să aranjez din nou ca Lochart să mai primească nişte bani. Valik şi nesătuii lui parteneri de la IHC pot foarte bine să-şi permită să facă asta pentru mine din milioanele pe care le câştigă, cele mai multe dintre ele în valută. Ce i-ar costa? Nimic! Cheltuielile vor fi trecute în contul lui Gavallan şi S-G. Partenerii lui îmi sunt datori mii de favoruri, mie, care de ani de zile i i-am sfătuit cum să câştige atâta control şi atâta bogăţie cu atât de puţin efort.

— Plăteşte-l tu pe Lochart, Jared, Excelenţă! spusese Valik obraznic ultima dată când îl rugase. Fără îndoială că asta ţi-e obligaţia. Împărţim tot ce câştigăm, şi ce înseamnă un mărunţiş ca ăsta pentru vărul meu favorit şi cel mai bogat bazaari din Teheran?

— Cheltuiala ar trebui să fie suportată de toţi partenerii. Îl putem folosi când vom controla complet firma. Cu noile planuri pentru viitorul IHC, partenerii-tăi vor fi mai bogaţi decât...

— Am să mă consult imediat cu el. Sigur, e hotărârea lor, nu a mea.

— Mincinosule, se gândi bătrânul sorbind ceaiul; totuşi ar fi spus la fel. Îşi înăbuşi un căscat, obosit şi flămând. Un pui de somn înainte de cină mi-ar prinde bine.

— Îmi pare atât de rău, Excelenţelor, îmi pare rău, dar am probleme urgente de care trebuie să mă ocup.

— Paknouri prietene, îmi pare bine că totul s-a rezolvat. Rămâi aici peste noapte. Meshang o să-ţi aranjeze aşternuturi şi învelitori şi nu te îngrijora. Aii, prietene, însoţeşte-mă până la poarta bazarului. Ai vreun mijloc de transport? întrebă el subtil, ştiind că primele avantaje al unui ministru adjunct erau maşina, şoferul şi o cantitate nelimitată de benzină.

— Da, mulţumesc. Primul ministru a insistat pentru asta. A insistat. Importanţa departamentului nostru, cred...

— Voia lui Allah, spuse Bakravan.

Foarte satisfăcuţi, ieşiră cu toţii din încăpere, coborând scările înguste într-un mic coridor care ducea către prăvălie. Zâmbetele le dispărură şi în gură simţiră un gust amar.

Acolo-i aşteptau aceiaşi cinci membri ai Gărzilor Verzi, trecându-şi timpul aşezaţi pe scaune sau pe mese, toţi înarmaţi cu carabine militare americane, toţi abia trecuţi de douăzeci de ani, nebărbieriţi sau bărboşi, cu haine sărace şi soioase, unii cu pantofii găuriţi, alţii încălţaţi direct pe piciorul gol. Conducătorul lor se scobea tăcut în dinţi, restul fumau scuturând nepăsători scrumul pe covoarele nepreţuite de Kash'kai ale lui Bakravan. Unul dintre aceşti tineri tuşea urât din când în când, respirând şuierat. Bakravan simţi că i se taie picioarele. Toţi angajaţii lui îngheţaseră, aliniaţi pe lângă unul dintre pereţi. Toţi. Chiar şi băieţaşul care-i servea ceaiul, favoritul său. Afară, strada era foarte tăcută. Nimeni prin preajmă. Chiar şi zarafii de peste drum păreau să se fi topit.

— Salaam, aga! Allah să vă binecuvânteze, spuse el politicos, cu o notă ciudată în glas. Ce pot să fac pentru voi?

Conducătorul grupului nu-i dădu nici o atenţie, mulţumindu-se să-l străpungă cu privirile pe Paknouri. Avea un chip plăcut, dar ciupit de vărsat, boală aproape endemică în Iran. Abia trecuse de douăzeci de ani, cu ochii şi părul negru şi mâini bătătorite de muncă, jucându-se cu carabina. Îl chema Yusuf Senvar – Yusuf Zidarul.

Tăcerea se adânci şi Paknouri nu mai putu să reziste tensiunii.

— E o greşeală, ţipă el, faceţi o greşeală!

— Ai crezut că ai să scapi cu fuga de răzbunarea lui Allah?

Avea un glas liniştit, aproape blândă, deşi cu un accent dur, ţărănesc, pe care Bakravan nu-l putea localiza.

— Ce răzbunare a lui Allah?! ţipă Paknouri. N-am făcut nimic rău, nimic!

— Nimic?! N-ai lucrat cu şi pentru străini, de ani de zile, ajutându-i să scoată din ţară bogăţia naţiunii noastre?

— Bineînţeles că nu pentru asta, ci doar ca să creăm noi locuri de muncă şi să ajutăm econo...

— Nimic? Nu l-ai servit pe Şahul Satan ani de zile?

— Nu, am fost în opoziţie, toată lumea ştie, eu... eu am fost în opo...

— Da totuşi l-ai servit şi i-ai îndeplinit poruncile! Paknouri era desfigurat şi aproape nu se mai putea stăpâni. Buzele i se mişcau, dar nu reuşea să rostească nici un cuvânt. Hârâi:

— Toţi l-au servit – desigur că toţi l-au servit, el era Şahul, dar noi am lucrat pentru revoluţie – Şahul era Şahul, sigur că toată lumea l-a servit cât timp era la putere...

— Imamul nu l-a servit, spuse Yusuf cu vocea dintr-o dată aspră. Imamul Khomeini niciodată nu l-a servit pe Şah. În numele lui Allah, a făcut-o, oare?

Încet îi privi pe fiecare în ochi. Nimeni nu-i răspunse. În tăcerea care se lăsase, Bakravan îl văzu băgând mâna în buzunarul zdrenţuit şi dând la iveală o bucată de hârtie şi ştiu că el era singurul de-acolo care putea opri acest coşmar.

— Din ordinul Komitehului Revoluţionar, începu Yusuf, şi al lui Aliallah Uwari, Paknouri Zgârcitu, eşti chemat la judecată. Înfăţişează-te...

— Nu, Excelenţă, spuse Bakravan ferm, dar politicos, cu sângele bubuindu-i în urechi. Acesta este bazarul. De la începuturile timpului ştim că bazarul are propriile sale legii, proprii săi conducători. Emir Paknouri este unul dintre ei. Nu poate fi arestat sau dus de aici împotriva voinţei sale. Nu poate fi atins. Aceasta este legea bazarului de la începuturile timpului.

Îl ţintui cu privirea pe tânăr, fără teamă, ştiind că nici Şahul şi nici chiar SAVAK nu îndrăzniseră vreodată să atace legile lor sau dreptul de sanctuar.

— Sunt legile bazarului mai presus decât cele ale lui Allah, zaraf Bakravan?

Simţi un val de gheaţă străbătându-l.

— Nu... nu, desigur că nu...

— Bun. Eu mă supun legilor lui Allah şi împlinesc lucrarea lui Allah.

— Dar nu poţi să-l arestezi...

— Mă supun legilor lui Allah şi fac numai, lucrarea lui Allah!

Ochii bărbatului erau căprui şi netemători sub sprâncenele negre. Făcu un semn către carabină.

— Nu-mi trebuie arma asta. Nici unul dintre noi n-are nevoie de arme ca să împlinească lucrarea lui Allah. Doresc din toată inima să fiu un martir al lui Allah, ca atunci am să mă duc direct în Paradis, fără nevoia de-a fi judecat,

iertându-mi-se toate păcatele. Dacă e să fie în noaptea asta, atunci o să mor binecuvântându-l pe cel care o să mă ucidă, pentru că ştiu c-o să mor împlinind lucrarea lui Allah.

— Allah e mare! spuse unul dintre bărbaţi, iar ceilalţi îl urmară ca un ecou.

— Da, Allah e mare, dar tu, zaraf Bakravan, tu te-ai rugat de cinci ori azi, aşa cum a poruncit Profetul?

— Sigur ca da, desigur, se auzi Bakravan spunând, ştiind că minciuna lui nu era un păcat, căci taquiah – tăinuirea, îngăduia, cu voia Profetului, oricărui musulman să mintă chiar şi când era vorba de credinţă, dacă îşi simţea viaţa ameninţată.

— Bun! Taci şi ai răbdare. O să mă-ntorc la tine mai târziu.

Un alt fior îl străbătu în timp ce omul se întoarse către Paknouri.

— Din ordinul Komitehului Revoluţionar şi al lui Aliallah Uwari, Paknouri Zgârcitu, eşti chemat în faţa lui Allah pentru crime împotriva lui Allah.

Gura lui Paknouri tremură:

— Eu... eu... nu poţi să... aici...

Vocea lui se pierdu. Un fir de spumă se strecură pe la colţurile buzelor. Îl priveau cu toţii, Gărzile Verzi fără emoţie, ceilalţi îngroziţi.

Aii Kia îşi drese vocea.

— Acum, ascultaţi! Poate c-ar fi mai bine să lăsăm asta până mâine, începu, încercând să-şi păstreze vocea importantă. Emir Paknouri e evident tulburat de greşeală...

— Cine eşti tu?! Ai?

Comandantul grupului îl sfredeli cu privirea, aşa cum o făcuse cu Paknouri şi Bakravan.

— Sunt ministrul adjunct Aii Kia, răspunse Aii, păstrându-şi curajul sub tăria privirii, de la Departamentul de Finanţe, membru al cabinetului primului ministru Bazargan, şi vă sugerez să aşteptaţi, în numele lui Allah.

— Tu, Departamentul tău de Finanţe, cabinetul tău, Bazagran al tău, n-are nimic de-a face cu mine sau cu noi. Noi ascultăm de mullahul Uwari, care ascultă de Komiteh, care ascultă de Imam, care ascultă de Allah.

Omul se scarpină absent, apoi îşi întoarse din nou atenţia către Paknouri.

— Afară! porunci cu vocea încă blândă. Sau o să te târâm.

Paknouri se prăbuşi cu un geamăt şi rămase inert. Ceilalţi priveau neputincioşi. Cineva murmură „Voia lui Allah”' iar micul servitor începu să suspine.

— Taci, băiete, spuse Yusuf fără mânie. A murit?

Unul dintre oamenii lui se apropie şi se aşeză pe vine lângă Paknouri.

— Nu. Aşa a vrut Allah.

— Aşa a vrut Allah. Hasan, ridică-l! Bagă-l în troaca cu apă şi dacă nu se trezeşte îl ducem în cârcă!

— Nu, întrerupse curajos Bakravan, nu! O să rămână aici. E bolnav şi...

— Eşti surd, moşule?

O urmă de iritare se ivi în glasul lui Yusuf. Teama cuprinse încăperea. Micul servitor îşi înfipse pumnul în gură ca să nu ţipe. Yusuf rămase cu privirea aţintită asupra lui Bakravan în timp ce omul numit Hasan, lat în spate şi puternic, îl ridică cu uşurinţă pe Paknouri şi ieşi cu el din prăvălie, pornind-o în susul aleii.

— Voia lui Allah, spuse, cu ochii pe Bakravan. Ei?

— Unde, vă rog... unde îl duceţi?

— La închisoare, sigur, unde altundeva ar putea fi dus?

— Care... care închisoare... vă rog? Unul dintre ceilalţi bărbaţi râse:

— Ce mai contează care închisoare?

Pentru Jared Bakravan şi cei din jurul său încăperea deveni sufocantă şi apăsătoare ca o celulă, deşi aerul nu se schimbase şi era. deschisă, ca întotdeauna, pe tot peretele dinspre alee.

— Aş vrea să ştiu, Excelenţă, spuse Bakravan cu voce groasă, încercând să-şi ascundă ura, vă rog.

— Evin!

Fusese cea mai temută dintre închisorile Teheranului. Yusuf simţi un alt val de teamă. Trebuie că toţi sunt vinovaţi dacă se tem atât, se gândi. Aruncă o privire în spate, către fratele său mai tânăr.

— Dă-mi hârtia!

Fratele lui avea doar cincisprezece ani, era murdar şi tuşea rău. Dădu la iveală o jumătate de duzină de bucăţi de hârtie şi scotoci printre ele. O găsi pe cea căutată.

— Aicea e, Yusuf.

Celălalt se holbă îndelung la ea.

— Eşti sigur că e aia care trebuie?

— Da. Tânărul întinse un deget bont către nume. Silabisi încet, literă cu literă:

— J-A-R-E-D-B-A-K-R-A-V-A-N.

Cineva murmură „Allah să ne apere” şi, în tăcerea adncă, Yusuf luă hârtia şi o ridică spre Bakravan. Ceilalţi priveau împietriţi. Abia răsuflând, bătrânul o luă cu degete tremurânde. Vreme de câteva momente, imaginea îi dansă în faţa ochilor, apoi putu să citească cuvintele „Jared Bakravan, din bazarul Teheran, din ordinul Komitehului Revoluţionar şi al lui Aliallah Uwari, eşti chemat deîndată în faţa Tribunalului Revoluţionar de la închisoarea Evin, mâine, imediat după prima rugăciune, ” ea să răspunzi la întrebări”. Hârtia era semnată „Aliallah” cu un scris de analfabet.

— Ce întrebări? zise prostit.

— Care-o vrea Allah!

Conducătorul grupului îşi trecu carabina pe umăr şi se ridică în picioare.

— În zori. Adu hârtia cu tine şi nu întârzia.

În momentul acela zări sclipind în lumina unei luminări tava de argint, paharele cizelate şi sticla de vodcă pe jumătate goală, aflate în holul întunecat, pe o măsuţă joasă, aproape ascunse de o draperie.

— Pe Allah şi Profetul lui, se răsti furios, aţi uitat legile lui Allah?

Slujbaşii prăvăliei se traseră la o parte din calea lui. Apucă sticla, o întoarse cu gâtul în jos, golindu-i conţinutul pe podeaua de pământ bătut şi o aruncă. O parte din lichid e întinse până la unul dintre covoare. Instinctiv, băieţaşul se trânti în genunchi şi începu să-l şteargă.

— Lasă-l aşa!

Îngheţat de spaimă, băiatul se trase într-o parte. Nepăsător, Yusuf împrăştie cu talpa piciorului mica băltoacă de lichid.

— Pata să vă amintească de legile lui Allah, moşule! spuse. Dacă pătează.

Privi cercetător covorul.

— Ce culori! Minunat! Minunat!

Oftă, se scărpina, apoi se-ntoarse către Bakravan şi Kia.

— Dac-aţi aduna toată bogăţia noastră, a pasadanilor şi aţi adăuga la ea pe ale familiilor noastre şi ale familiilor taţilor noştri şi tot nu ne-am putea îngădui nici chiar un colţ dintr-un covor ca ăsta.

Zâmbi strâmb.

— Şi totuşi, dac-aş fi atât de bogat ca tine, zaraf Bakravan – ştii că legea lui Allah pedepseşte şi camătă? – chiar dac-aş fi atât de bogat şi tot nu mi-aş cumpăra un covor d-ăsta! N-aş avea nevoie de aşa covoare! N-am nimic, noi n-avem nimic, nu ne trebuie nimic, numai Allah!

Ieşi cu paşi mari.

În apropierea Ambasadei Americane; *ora 8*, *15 seara*. Erikki aştepta de aproape patru ceasuri. De la fereastra apartamentului prietenului său, Christian Tollonen, aflat la primul etaj, unde stătea, putea vedea zidurile înalte ce înconjurau curtea inundată de lumină a Ambasadei Americane, aflată mai jos pe stradă, soldaţii din infanteria marină în uniformă, lângă uriaşa poartă de fier, bătând din picioare ca să se încălzească, şi marea clădire a ambasadei din spatele lor. Circulaţia era încă dificilă, cu gâtuituri ici şi colo, toată lumea claxonând şi încercând să treacă în faţă, pietonii la fel de nerăbdători şi egoişti ca întotdeauna. Luminile de pe stradă nu erau aprinse. Nu exista poliţie. Nici n-ar conta, îşi zise, locuitorii Teheranului nu dau un ban pe legile de circulaţie. N-au făcut-o niciodată şi nici n-or s-o facă vreodată. Ca nebunii ăia de pe şosea, în munţi, care şi-au sfârşit singuri zilele. Ca şi cei din Tabriz. Sau din Qazvin.

Pumnul său uriaş se strânse la gândul celor întâmplate la Qazvin. La Ambasada Finlandei sosiseră în dimineaţa aceea rapoarte cum că populaţia Qazvinului se revoltase, că naţionaliştii azerbaidjeni din Tabriz se răsculaseră din nou şi se duceau lupte împotriva forţelor fidele guvernului lui Khomeini şi că

întreaga provincie de graniţă, bogată în petrol şi cu deosebită importanţă strategică, îşi declarase din nou independenţa faţă de Teheran, independenţă pentru care luptase de-a lungul secolelor, întotdeauna ajutată şi aţâţată de Rusia, veşnicul duşman al Iranului, gata oricând să înghită bucăţi din teritoriul ei.

Rakoczy şi alţii ca el probabil că roiesc în tot Azerbaidjanul.

— Sigur că sovieticii jinduiesc după ţara noastră, spusese mânios Abdullah Gorgon Han în timpul înfruntării lor, chiar înainte ca el şi Azadeh să plece spre Teheran, sigur că Rakoczy al tău şi oamenii lui sunt aici în forţă! Ne aflăm pe cea mai subţire muchie de cuţit din lume, pentru că noi suntem cheia lor către Golf şi strâmtoarea Hormuz şi jugulara vestului. Dacă n-am fi fost noi, Gorgonii, legăturile noastre tribale şi o parte din aliaţii noştri kurzi, am fi acum o provincie sovietică, lipită la cealaltă jumătate a Azerbaidjanului, pe care sovieticii ne-au furat-o cu ani în urmă, ajutaţi întotdeauna de viclenii de englezi. Oh, cum îi urăsc pe englezi, chiar mai mult decât pe americani, care sunt doar nişte barbari stupizi şi prost crescuţi! E-adevărat, nu-i aşa?

— Nu sunt aşa! Nu cei pe care i-am întâlnit eu. Iar S-G ne tratează corect.

— Până acum! Dar o să te trădeze! Englezii trădează pe oricine nu e englez şi chiar şi atunci o să-l trădeze dacă asta foloseşte scopului lor.

— Insh Allah!

Abdullah Gorgon Han râsese bine dispus.

— Insh Allah. Şi Insh Allah că armata sovietică s-a retras dincolo de graniţă şi atunci i-am zdrobit marionetele lăsate în urmă şi am zdrobit Republica Democratică Azerbaidjan şi Republica Populară Kurdă, dar îi admir. Joacă doar ca să câştige şi schimbă regulile cum le convine. Adevăratul învingător în războiul vostru mondial a fost Stalin. El a fost colosul. Nu a dominat el totul la Posdam, Yalta şi Teheran? Nu i-a manevrat el pe Churchill şi Roosevelt? N-a stat Roosevelt cu el în Ambasada Sovietică de la Teheran? Cum am măi râs noi, iranienii, când Marele Preşedinte i-a dăruit lui Stalin viitorul, când ar fi avut puterea să-l arunce înapoi peste propria-i graniţă. Ce geniu! Pe lângă el, aliatul vostru, Hitler, a fost un cârpaci sărăntoc. Voia lui Allah, nu?

— Finlanda a fost de partea lui Hitler numai ca să se lupte cu Stalin şi ca să-şi ia înapoi pământurile.

— Dar aţi pierdut. Aţi ales greşit de ce parte a baricadei să staţi şi aţi pierdut. Chiar şi-un prost putea să înţeleagă că Hitler o să piardă. Cum a putut Reza Şah să le atât de prost? Ah, căpitane, n-am înţeles niciodată de ce Stalin v-a lăsat pe voi, finlandezii, în viaţă. Dac-aş fi fost în locul lui, aş fi pustiit Finlanda, ca lecţie, aşa cum a mai decimat o duzină de alte ţări. De ce v-a lăsat pe toţi în viaţă? Pentru că l-aţi înfruntat în Războiul de Iarnă?

— Nu ştiu, poate. Şi eu cred că sovieticii n-or să renunţe niciodată.

— Niciodată, căpitane. Dar nici noi. Noi, azerbaidjenii, o să le dăm întotdeauna peste cap planurile şi o să-i ţinem întotdeauna în şah. Ca în '46.

Dar atunci Occidentul era puternic. Exista doctrina Truman care-i avertiza pe ruşi să stea cuminţi, altfel e de rău, se gândise Erikki mohorât. Dar acum, acum când Carter e la cârmă? Care cârmă?

Se aplecă greoi înainte şi-şi reumplu paharul, nerăbdător să se întoarcă la Azadeh. În apartament era frig şi încă mai purta pardesiul, căci încălzirea centrală era oprită şi pe la ferestre trăgea. Dar încăperea era largă şi plăcută şi cu un aer masculin, cu vechi balansoare, mici, dar bune covoare persane şi bronzuri decorau pereţii, cărţi, reviste şi ziare – finlandeze, ruseşti, iraniene – se găseau împrăştiate peste tot, pe mese, pe scaune şi pe rafturi, o pereche de pantofi de damă era pusă neglijent pe unul dintre rafturi. Bău vodca, plăcându-i căldura pe care i-o dădea, apoi privi încă o dată afară pe fereastră, la ambasadă.

Pentru moment se întrebă dacă ar fi meritat să emigreze în America cu Azadeh.

— Bastioanele se prăbuşesc, murmură cu voce tare. Iranul nu mai e un loc sigur. Europa e atât de vulnerabilă, Finlanda pe muchie de cuţit...

Atenţia îi fu atrasă de ceea ce se petrecea pe stradă. Acum traficul era total blocat de bande de tineri ce se adunau pe ambele părţi ale drumului. Complexul de clădiri al Ambasadei Americane se afla la colţul străzii Tahkt-e Jamshid şi al bulevardului principal, numit Roosevelt. Era numit Roosevelt, îşi reaminti vag. Cum îi zice acum? Strada Khomeini? Strada Revoluţia?

Uşa apartamentului se deschise.

— Hei. Erikki! spuse tânărul finlandez zâmbind.

Christian Tollonen purta o căciulă rusească din blană şi un pardesiu dublat cu mesadă, pe care le cumpărase la Leningrad, într-un weekend de beţie cu alţi prieteni de la Universitate.

— Am aşteptat patru ceasuri.

— Trei ore şi douăzeci şi două de minute şi o jumătate de sticlă din cea mai bună vodcă Moskovskaia de contrabandă care poate fi cumpărată oriunde în lume. Şi ne-am înţeles trei sau patru ceasuri.

Christian Tollonen, un bărbat blond cu ochi cenuşii, abia trecut de treizeci de ani, era burlac şi adjunctul ataşatului cultural al Ambasadei Finlandeze. Erau prieteni de când sosise în Iran, cu câţiva ani în urmă.

— Toarnă-mi şi mie unul, pentru Dumnezeu, am nevoie! Se coace încă o demonstraţie şi a fost chinul dracului să ajung aici.

Se îndreptă către fereastră fără să-şi scoată pardesiul. Cele două părţi ale mulţimii se uniseră în faţa ambasadei, agitându-se ca un furnicar. Toate porţile fuseseră închise. Nelinişţit, Erikki băgă de seamă că printre tineri nu erau mullahi. Se puteau auzi strigăte.

— Moarte Americii, moarte lui Carter, traduse Christian.

Putea să vorbească fluent farsi, pentru că tatăl său fusese diplomat în Iran, iar el îşi petrecuse cinci ani din tinereţe la şcoală în Teheran.

— Porcăriile obişnuite: jos cu Carter şi imperialismul american!

— Fără „Allah-u Akbar”, spuse Erikki.

Pentru o clipă gândurile îl duseră înapoi la bariera de pe şosea şi simţi un bulgăre de gheaţă în stomac.

— Fără mullahi.

— Fără, n-am văzut nici unul prin preajmă.

În stradă ritmul strigătelor se iuţi, în timp ce diferitele facţiuni se roteau cu rândul în faţa porţii de fier.

— Cei mai mulţi dintre ei sunt studenţi de la Universitate. Au crezut că sunt rus şi mi-au spus că a fost o încăierare serioasă acolo, cei de stânga împotriva Gărzilor Verzi – poate douăzeci sau treizeci de morţi şi răniţi – şi că încă mai continuă.

În timp ce priveau, cincizeci sau şaizeci de tineri începură să zgâlţâie porţile.

— Le arde buza după o bătaie! Şi nu e urmă de poliţie ca să-i oprească.

Erikki îi întinse paharul.

— Ce-am face fără vodcă? Erikki râse:

— Am bea brandy! Ai adus totul?

— Nu, dar e un început.

Christian se aşeză într-unui dintre fotoliile de lângă măsuţa joasă din faţa lui Erikki şi-şi deschise servieta.

— Uite o copie a certificatului tău de naştere şi de căsătorie. Slavă domnului că am avut copii. Am reuşit să dau de cineva la biroul lui Bazargan ca să-ţi pună pe-al tău o ştampilă de rezidenţă temporară, bună pentru trei luni.

— Eşti un magician!

— Au promis c-o să-ţi elibereze o nouă licenţă de zbor în Iran, dar când anume, nu mi-au zis. Cu carnetul de identitate S-G şi fotocopia licenţei britanice, au spus că e destul de legal. Acum, paşaportul lui Azadeh e temporar. Îl deschise şi arătă fotografia. Nu e standard. Am făcut o copie polaroid după fotografia pe care mi-ai dat-o, o să meargă până când facem rost de una potrivită. Pune-o să semneze imediat ce-o întâlneşti. A ieşit din ţară de când v-aţi căsătorit?

— Nu, de ce?

— Dacă iese pe un paşaport finlandez... Ei bine, nu ştiu cum o să-i afecteze statutul ei iranian. Autorităţile au fost întotdeauna sensibile, în special în privinţa conaţionalilor. Khomeini pare şi mai xenofob, aşa ca regimul lui s-ar putea să fie şi mai drastic. S-ar putea să a se pară că a renunţat la naţionalitatea ei. Nu cred c-or s-o lase să se întoarcă.

Atenţia le fu abătută pentru un moment de o izbucnire de strigăte înfundate din mijlocul tinerilor înghesuiţi în strada. Sute dintre ei îşi agitau pumnii strânşi şi undeva, cineva cu un difuzor portativ striga ceva.

— După cum simt eu acum, în măsura în care pot s-o scot de aici, nu-mi pasă, spuse Erikki.

Tânărul îi aruncă o privire iute. După un moment, spuse:

— Poate că ar trebui să ştie şi ea ce-o aşteaptă, Erikki. N-am cum să-i fac rost de documente de schimb, sau de vreun paşaport iranian, dar ar fi foarte riscant pentru ea să plece fără ele. De ce nu-i ceri tatălui ei să aranjeze chestia asta? Ar putea să facă rost de ele cu uşurinţă, stăpâneşte mai tot Tabrizul, nu?

Erikki clătină abătut din cap.

— Da, dar ne-am mai certat o dată chiar înainte de a pleca. Tot îi mai displace căsătoria noastră.

După o pauză, Christian spuse:

— Poate din pricină că n-aveţi copii încă. Ştii cum sunt iranienii...

— E vreme de ajuns şi pentru copii, spuse Erikki cu un gol în suflet.

O să avem şi copii la vremea potrivită. Nu-i nici o grabă şi bătrânul doctor Nutt zice că ea e sănătoasă. Drace, dacă-i spun ce-a zis Christian despre documentele ei iraniene, n-o să plece niciodată. Dacă nu-i spun şi i se refuză întoarcerea, n-o să mi-o ierte niciodată. Şi oricum n-o să plece fără îngăduinţa tatălui ei.

— Ca să-i obţin documente noi înseamnă că va trebui să ne întoarcem şi... Ei bine, nu vreau să mă întorc acolo.

— De ce, Erikki? De obicei abia aşteptai s-ajungi la Tabriz.

— Rakoczy.

Erikki îi istorisise tot ce se petrecuse, cu excepţia uciderii mujkadinului de la baricadă şi a faptului că Rakoczy îi ucisese pe ceilalţi când îi salvase pe ei. Ceva amănunte e mai bine să rămână nespuse, îşi zise sumbru.

Christian Tollonen luă o înghiţitură de vodcă.

— Care-i adevărata problemă?

— Rakoczy.

Erikki nu clipi. Christian ridică din umeri. Mai umplu de două ori paharele şi goli sticla.

— Prosit!

— Prosit! Mulţumesc pentru hârtii şi paşapoarte! Strigătele de afară le atraseră din nou atenţia.

Mulţimea era bine disciplinată, deşi devenea din ce în ce mai zgomotoasă. În curtea Ambasadei Americane se aprinseseră alte reflectoare şi puteau desluşi limpede capete la ferestrele clădirii.

— Au şi ei generatoare.

— Da, şi unităţi de încălzire centrală, pompe de petrol, de toate. Christian scoase din dulap o altă sticlă. Asta şi statutul lor special în Iran – n-au nevoie de vize, nu se supun legilor iraniene – a iscat cea mai mare parte a urii împotriva lor.

— Pentru Dumnezeu, e tare frig aici, Christian! N-ai lemne deloc?

— Nici o fărâmiţă. Afurisita de încălzire e oprită de, când m-am mutat aici – trei luni. Asta înseamnă aproape toată iarna.

— Poate-i mai bine aşa. Erikki făcu un semn către perechea de pantofi. Ai destulă căldură, nu?

Christian rânji.

— Câteodată. Trebuie să recunosc că Teheranul era unul dintre cele mai grozave locuri de pe pământ pentru tot felul de distracţii. Acum, însă... Acum, bătrâne... O umbră îi trecu peste faţă. Cred că Iranul n-o să fie Paradisul pe care amărâţii ăştia de afară cred că l-au câştigat, ci Iadul pe Pământ pentru cei mai mulţi dintre ei, în special pentru femei.

Luă o înghiţitură de vodcă. Lângă zidul împrejmuitor, agitaţia spori când un tânăr cu carabina militară americană atârnată de umăr se caţără pe umerii celorlalţi şi încercă fără succes să ajungă până la muchia zidului.

— Mă întreb ce-aş face eu dacă ăla ar fi zidul meu şi nemernicii ăştia ar începe să sară peste el, repezindu-se la mine?

— Le-ai zbura creierii, ceea ce ar fi destul de legal, nu-i aşa?

Christian izbucni brusc în râs.

— Numai dacă reuşesc să scap după aia. Îi întoarse privirea. Şi tu, care-i planul?

— N-am nici unul. Cel puţin până când nu vorbesc cu McIver. N-am avut nici o şansă azi-dimineaţă. El şi Gavallan erau amândoi ocupaţi încercând să dea de urma partenerilor iranieni. Apoi au avut nişte întâlniri la Ambasada Britanică cu cineva numit... cred c-au zis Talbot.

Christian îşi ascunse interesul trezit brusc.

— George Talbot?

— Da, aşa-i. Îl ştii?

— Da, e al doilea secretar.

Nu mai adăugă „Talbot este şi – în secret – şeful spionajului englez în Iran. Face asta de ani de zile şi este unul dintre agenţii cei mai importanţi.”

— Nu ştiam că mai e în Teheran. Credeam că a plecat cu câteva zile în urmă. Ce vroiau McIver şi Gavallan de la el?

Erikki ridică din umeri şi se întoarse, privind absent cum mai mulţi tineri încercau să escaladeze zidul, cea mai mare parte a gândurilor sale ocupate cu obţinerea actelor lui Azadeh.

— Spuneau ceva că ar fi vrut să afle mai multe despre un prieten de-al lui, întâlnit ieri la aeroport, cineva numit Armstrong, Robert Armstrong.

Christian Tollonen aproape scăpă paharul din mână.

— Armstrong? întrebă străduindu-se să pară calm, foarte bucuros că Erikki stătea cu spatele către el.

— Da.

Erikki se-ntoarse spre el.

— Îţi spune ceva?

— Un nume destul de comun, răspunse bărbatul mai tânăr, mulţumit să-şi audă vocea sunând obişnuit.

Robert Armstrong din MI 6, fost Special Branch, se afla în Iran pe contract de câţiva ani. Se presupunea că împrumutat de la guvernul britanic, probabil consilier Şef al foarte secretului Departament al Contraspionajului Intern Iranian, un om rar văzut în public şi cunoscut numai de câţiva, foarte puţini, cei mai mulţi din comunitatea serviciilor secrete.

Ca mine, îşi zise, întrebându-se ce-ar spune Erikki dacă ar ştii că este expert în probleme iraniene al Serviciului Secret Finlandez, că el cunoaşte cam totul despre Rakoczy şi mulţi alţi agenţi străini, că prima sa sarcină este să încerce să afle totul despre Iran, dar să nu facă nimic şi să nu se amestece niciodată între combatanţii interni sau externi. Să aştepte doar, să privească, să reţină şi să-şi amintească. Ce-o mai face Armstrong pe-aici?

Ca să-şi ascundă neliniştea, se ridică, prefăcându-se că vrea să vadă mai bine mulţimea.

— Au aflat ce vroiau?

Din nou, Erikki ridică din umeri.

— Nu ştiu, nu i-am prins. Erau... se opri şi îl cercetă pe celălalt. E important?

— Nu, nu, deloc. Ţi-e foame? Tu şi cu Azadeh sunteţi liberi la cină?

— Iartă-mă, nu în noaptea asta. Aruncă o privire la ceas. Ar trebui să mă întorc. Mulţumesc din nou pentru ajutor.

— N-ai pentru ce. Ce spuneai de McIver şi Gavallan ai tăi? Au de gând să schimbe operaţiunile pe-aici?

— Nu cred. Trebuia să mă întâlnesc cu ei la trei după-amiază, să mergem la aeroport, dar să mă întâlnesc cu tine şi să obţin paşapoartele era mult mai important pentru mine.

Erikki se ridică în picioare şi întinse mâna, dominându-l cu înălţimea lui.

— Mulţumesc din nou.

— N-ai pentru ce. Christian îi scutură călduros mâna. Ne vedem mâine.

În stradă, strigătele încetaseră şi se lăsase o tăcere ameninţătoare. Amândoi bărbaţii alergară la fereastra. Toată atenţia celor de afară era îndreptată spre bulevardul principal, numit până atunci Roosevelt. Apoi auziră strigăte din ce în ce mai puternice de „Allahhh-iuiu Ak-banr”. Erikki murmură:

— E vreo ieşire prin spatele clădirii?

— Nu e.

Hoarda noilor veniţi avea mullahi şi Gărzi Verzi în primele rânduri, cei mai mulţi înarmaţi, ca şi masa de tineri care-i urma. Toţi strigau la unison „Allah e mare! Allah e mare!”, copleşindu-i cu mult ca număr pe studenţii ce demonstrau în faţa ambasadei, deşi şi cei de acoío erau la fel de bine înarmaţi. Imediat, manifestanţii de stânga se răspândiră în poziţii defensive bine alese, în uşile caselor şi printre maşini. Bărbaţi, femei şi copii, prinşi ca într-o cursa în

maşini şi camioane, începură să se împrăştie. Gărzile Islamice se apropiara iute, şi în timp ce rândurile din faţă se revărsau pe trotuare şi printre vehiculele blocate şi se apropiau de zidurile inundate de lumină, ritmul strigătelor lor crescu, paşii se iuţiră şi toţi se pregătiră. Atunci, lucru uluitor, studenţii începură să se retragă. Tăcuţi. Gărzile Verzi şovăiră. Retragerea fu paşnică şi deci şi hoarda se purtă paşnic. În curând demonstranţii se depărtară şi nici unul dintre ei nu mai ameninţa ambasada. Mullahii şi Gărzile Verzi începură să dirijeze circulaţia. Trecătorii care fugiseră sau îşi abandonaseră vehiculele răsuflară din nou uşuraţi. Mulţumiră lui Allah pentru ajutorul Său şi se îmbulziră înapoi. Claxoanele şi blestemele izbucniră din nou, cu frenezie sporită, în timp ce maşinile, camioanele şi pietonii îşi reluară lupta pentru locuri.

Marile porţi de fier ale ambasadei nu se deschiseră, în schimb se deschise o uşă laterală. Christian îşi simţea gâtul uscat.

— Aş fi pus prinsoare pe viaţa mea că avea să iasă o grozăvenie de încăierare.

Erikki era la fel de uimit.

— Parc-ar fi aşteptat Gărzile Verzi şi ar fi ştiut de unde şi când or să vină. Parc-ar fi făcut repetiţie...

Se întrerupse şi se apropie şi mai mult de fereastră, roşu la faţă.

— Uite, acolo jos, în uşa aia, ăla e Rakoczy!

— Unde? Cine? O, vrei să zici bărbatul în bluzon de zbor, care vorbeşte cu tipul ăla scund?

Christian se strădui să străpungă cu privirea întunericul de jos. Cei doi bărbaţi se aflau pe jumătate în umbră. Îşi strânseră mâinile şi ieşiră la lumină. Era într-adevăr Rakoczy.

— Eşti sigur că...

Dar Erikki smucise deja uşa şi se găsea la jumătatea drumului în jos pe scări. Îl văzu într-o străfulgerare smulgându-şi marele pumnal din teaca de la curea şi strecurându-l în mânecă, cu minerul în palmă.

— Erikki, nu fi prost! strigă, dar Erikki dispăruse deja. Alergă înapoi la fereastră, exact la timp ca să-l vadă ieşind în fugă pe uşă, năpustindu-se prin mulţime în urmărirea celuilalt.

Rakoczy nu se vedea nicăieri, dar Erikki nu-l pierduse din ochi. Se afla la patruzeci şi cinci de metri mai departe şi-l văzu dând colţul spre sud, în bulevardul Roosevelt, şi dispărând. când ajunse la colţ, sovieticul era în faţa lui, mergând repede, dar nu prea repede. Între ei se aflau mulţi trecători, traficul era lent şi foarte zgomotos. Ocolind o încâlceală de camioane, Rakoczy ieşi în şosea, aşteptă ca un vechi şi şifonat Volkswagen să se strecoare claxonând pe lângă el şi aruncă o privire iute în jur. Îl văzu pe Erikki. Ar fi fost aproape imposibil să-i scape bărbatul cu un cap mai înalt decât toţi cei din jurul său. O rupse la fugă fără să stea pe gânduri, zigzagând prin mulţime, coti brusc pe o străduţă laterală, alergând iute. Erikki îl văzu şi o porni în fugă după el.

Trecătorii îi înjurară pe amândoi, iar un bătrân se trezi aruncat în mizeria de pe jos când Rakoczy îşi făcu loc să treacă într-o altă străduţă.

Străzile laterale erau înguste, cu resturi împrăştiate peste tot, fără prăvălii sau tarabe deschise şi iluminat public, câţiva trecători obosiţi târându-şi picioarele către case, o multitudine de uşi şi arcade ducând către felurite cocioabe şi trepte urcând către alte cocioabe, întreaga zonă mirosind a urină, resturi, gunoaie şi vegeta e putrezit. Rakoczy nu era la mai mult de patruzeci de metri în faţa lui. Coti într-o alee mai mică răsturnând nişte, tarabe pe care dormeau familii întregi, care înălţară în urma lui strigăte mânioase, schimbă direcţia şi dispăru într-un pasaj şi de-acolo într-altul, trecu într-o alee, aproape rătăcit, apoi într-alta, o străbătu şi se opri cu răsuflarea tăiată, descoperind că se afla într-o fundătură. Îşi duse mâna la revolver fără să se gândească, apoi zări o trecere drept înainte şi ţâşni prin ea. Pereţii erau atât de apropiaţi încât se atingea de amândoi în timp ce trecea printre ei, cu pieptul săltând greu, adâncindu-se şi mai mult în vizuina încâlcită. O bătrână golea un vas de excremente în şanţul puturos şi el o îmbrânci, răsturnând-o răşchirată la pământ, în timp ce alţii se lipeau de pereţi ca să se tragă la o parte din calea lui. Erikki era doar la douăzeci de metri în spatele lui, furia dându-i puteri, şi sări peste bătrână care se afla încă prăbuşită cu jumătate de trup în şanţ, îşi dublă eforturile, reducând din distanţă. Imediat după colţ, adversarul lui se opri, trase în drum o străveche tarabă şi, mai înainte ca Erikki să se poată feri, dădu peste ea şi se prăbuşi la pământ pe jumătate ameţit.

Cu un muget de furie, Erikki se ridică pe bâjbâite în picioare, clătinându-se ameţit un moment, se caţără peste resturi şi o rupse la fugă din nou, cu pumnalul în mână şi dădu colţul, dar trecerea din faţa lui era goală. Se opri. Răsufla greu, dureros, şi era scăldat în sudoare. Era greu de desluşit ceva în întuneric, deşi vedea bine noaptea. Apoi zări o mică arcadă. Trecu prudent pe sub ea cu pumnalul pregătit. Trecerea îl duse într-o curte interterioară presărată cu moloz şi scheletul ruginit alunei maşini distruse. Multe canaturi şi treceri se deschideau din acest spaţiu urât mirositor, unele închise cu uşi, altele ducând la scări şubrede către etajele superioare.

Era tăcere. O tăcere rău prevestitoare. Simţea ochi privindu-l. De sub nişte resturi ţâsniră şobolani care apărură sub o grămadă de moloz, într-o parte se afla o arcadă, cu o străveche inscripţie în farsi, pe care nu putea înţelege, deasupra. Sub arcadă, întunericul părea mai adânc. Trecerea întunecată, ca o criptă, se oprea la guşă deschisă. Uşa era din lemn, ferecată cu benzi de fier ruginit de vreme şi pe jumătate atârnând în balamale.

Dincolo de ea părea a fi o încăpere. Când se apropie, văzu pâlpâind o luminare.

— Ce vrei?

Din întuneric, vocea omului răzbătu până la el, făcându-i părul de pe ceafă să se zbârlească. Cuvintele erau în engleză – nu era a lui Rakoczy – cu un accent străin şi o asprime sinistră.

— Cine... cine eşti? întrebă neliniştit, scotocind întunericul cu toate simţurile, întrebându-se dacă era Rakoczy care se prefăcea a fi altcineva.

— Ce vrei?

— Eu... eu vreau... eu urmăresc un om, spuse, fără să ştie încotro să vorbească, glasul lui stârnind ecouri stranii sub tavanul nevăzut, boltit înalt, deasupra.

— Omul pe care îl cauţi nu e aici. Pleacă!

— Cine eşti tu?

— Nu contează. Pleacă!

Flacăra luminării era doar o măruntă scânteie de lumină în întuneric, făcându-l să pară şi mai adânc.

— Ai văzut pe cineva venind încoace, alergând încoace?

Omul râse încetişor şi spuse ceva în farsi. Foşnete şi câteva râsete înfundate îi înconjurară pe Erikki şi el se răsuci pe călcâie cu pumnalul fluturând protector în faţa, lui.

— Cine eşti?

Foşnetele continuară de jur împrejur. Undeva picura apă într-un rezervor. Aerul era umed şi mirosea a rânced. Zgomotul depărtat al unor focuri de armă. Alte foşnete. Se răsuci din nou, simţind pe cineva în apropiere, dar nevăzând pe nimeni, doar arcada şi, dincolo de ea, lumina palidă a nopţii. Sudoarea i se prelingea pe faţă. Se duse lângă uşă şi se sprijini, prudent, cu spatele de perete, sigur acum că Rakoczy se afla acolo. Tăcerea se lăsă şi mai grea.

— De ce nu răspunzi? zise. Ai văzut pe cineva? Din nou un chicotit moale.

— Pleacă! Apoi tăcerea.

— De ce ţi-e teamă, cine eşti?

— Cine sunt, nu contează pentru tine. Iar aici nu există teamă – în afară de a ta.

Vocea era la fel de blândă ca şi mai înainte. Apoi omul adăugă ceva în farsi şi un alt val de râsete îl înconjură.

— De ce-mi vorbeşti în engleză?

— Îţi vorbesc în engleză pentru că nici un iranian sau om care ar putea citi cuvintele Cărţii n-ar veni aici fie zi, fie noapte. Doar un nebun ar veni aici.

Cu coada ochiului, Erikki zări ceva sau pe cineva trecând între el şi luminare. Ridică brusc pumnalul.

— Rakoczy?

— Acesta e numele omului pe care-l cauţi?

— Da. El e. E aici, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu te cred, oricine ai fi. Tăcere, apoi un oftat adânc.

— Facă-se voia lui Allah.

O poruncă şoptită în farsi, pe care Erikki n-o înţelese.

De jur împrejurul lui sclipiră chibrituri. Se aprinseră luminări şi mici opaiţe. I se tăie răsuflarea. Pe lângă coloanele şi pereţii cavernei boltite se aflau grămezi de zdrenţe. Sute. Bărbaţi şi femei. Resturi bolnave, putrezite, de bărbaţi şi femei zăcând pe paie sau pe aşternuturi de zdrenţe. De pe feţele roase, ochii se holbau la el. Cioturi de membre. O bătrână scheletică se afla aproape lângă picioarele sale şi el sări înapoi înspăimântat, până în mijlocul uşii.

— Suntem numai leproşi aici, spuse bărbatul. Stătea sprijinit de o coloană din apropiere, o grămadă neajutorată de zdrenţe. O altă zdreanţă îi acoperea pe jumătate orbitele ochilor. Din chipul lui nu mai rămăsese aproape nimic, în afara buzelor. Flutură slab ciotul unui braţ.

— Aici suntem numai leproşi. Necuraţi. Aceasta este Ţara Leproşilor. Îl vezi pe omul tău printre noi?

— Nu... Eu... Îmi pare rău, spuse Erikki cutremurat.

— Îţi pare rău? Vocea omului era plină de ironie. Da. Tuturor ne pare rău. Insh Allah! Insh Allah.

Erikki îşi dorea cu disperare să se întoarcă şi să o rupă la fugă, dar picioarele nu îl ascultau. Cineva tuşi, o tuse seacă, înspăimântătoare, apoi îşi simţi gura articulând:

— Cine... cine eşti?

— Odată am fost profesor de engleză, acum sunt dintre Cei Necuraţi. Unul dintre morţii vii. Aşa vrea Allah. Pleacă, binecuvântează-l pe Allah pentru mila lui.

Copleşit, Erikki îl văzu pe om mişcându-şi resturile braţelor. Supuse, luminile din criptă începură să se stingă, mulţimea de ochi continuând să-l privească.

Afară, în aerul nopţii, trebui să facă un efort deosebit ca să nu o rupă la fugă îngrozit, simţindu-se murdar, dorind să-şi smulgă imediat hainele şi să facă o baie şi să se frece cu săpun şi să se clătească şi să să se frece cu săpun, din nou şi din nou.

— Opreşte-te, murmură, simţind că-l trec fiori. N-ai de ce să te sperii.

CAPITOLUL 26
MIERCURI 14 februarie 1979

Închisoarea Evin: *ora 6*, *29 dimineaţa*. Închisoarea era ca orice închisoare modernă, din zile mai bune sau mai proaste: cenuşie, ameninţătoare, cu pereţi înalţi şi hidoasă. În dimineaţa aceea lumina de dinaintea zorilor avea ceva straniu, strălucirea de deasupra orizontului era ciudat de roşie, nici urmă de ceaţă sau măcar nori pe cer, pentru prima dată de săptămâni întregi şi, deşi

era încă rece, se promitea o zi minunată, deosebită, fără smog. Aerul era proaspăt şi curat, ca prevestind o schimbare. Un vânt blând destrăma fumul ce se ridica din resturile automobilelor care mai ardeau încă şi de pe baricadele pe care, în noaptea ce trecuse, se ciocniseră Gărzile Verzi, acum legale, cu loialiştii şi cei de stânga, amestecaţi cu poliţişti suspecţi şi militari, acum în afara legii, ca şi fumul de la nenumăratele focuri la care se încălzeau sau găteau milioane de locuitori ai Teheranului.

Cei câţiva pietoni care treceau pe lângă zidurile şi poarta uriaşă, spartă şi smulsă din balamale a închisorii şi pe lângă Gărzile Verzi care trândăveau acolo, îşi fereau ochii şi grăbeau pasul. Circulaţia era rară. Alt camion încărcat cu gărzi şi prizonieri frână, oprindu-se pentru curta vreme la poartă pentru a fi cercetat. Baricada temporară se deschise şi se închise din nou. Dinăuntrul durilor se auzi o rafală bruscă de arme de foc. Afară, gărzile Verzi căscară şi se întinseră.

Odată cu soarele, din înaltul minaretelor se auziră chemările muezinilor, cele mai multe dintre ele înregistrate pe casete şi trimise în cele patru zări de difuzoare. Şi, ca ori e câte ori se auzea chemarea, credincioşii se întrerupeau din ceea ce aveau de făcut, se întorceau cu faţa spre Mecca îngenuncheau pentru prima rugăciune.

Jared Bakravn oprise maşina chiar la capătul drumului. Acum era îngenuncheat şi se ruga alături de şoferul său şi de ceilalţi. Petrecuse cea mai mare parte a nopţii încercând să dea de cei mai importanţi dintre prietenii şi aliaţii săi. Ştirea arestării şi interogării ilegale a lui Paknouri străbătuse bazarul. Toată lumea fusese cuprinsă pe dată de mânie, dar nimeni nu pornise să organizeze miile de oameni într-un protest sau o grevă sau să-i îndemne să închidă bazarul. Primise o mulţime de sfaturi: să înainteze un protest lui Khomeini însuşi, primului ministru Bazargan personal, să nu apară în faţa tribunalului, să apară, dar să refuze să răspundă oricăror întrebări, să se prezinte şi să răspundă la unele întrebări, să se prezinte şi să răspundă la toate întrebările. „Facă-se voia lui Allah”, dar nimeni nu se oferise să meargă cu el, nici chiar cel mai bun prieten al său şi unul dintre cei mai importanţi avocaţi din Teheran, care jurase că era mult mai important pentru el să se întâlnească cu judecătorii Curţii Supreme în această problemă. Nimeni nu se oferise, cu excepţia soţiei, fiului şi celor trei fiice ale sale, care se rugau pe covoraşele lor de rugăciune, în spatele lui.

Isprăvi rugăciunea şi se ridică tremurând. Imediat şoferul începu să strângă covoraşele. Jared se înfiora. Dimineaţă se îmbrăcase cu grijă şi purta un pardesiu gros, costum şi o căciulă de astrahan şi nici o bijuterie.

— De aici... de aici merg pe jos, spuse.

— Nu, Jared, începu soţia lui înlăcrimată, abia luând în seamă zgomotele îndepărtate de mitralieră. Sigur că e mult mai bine să soseşti aşa cum se

cuvine unui conducător. Nu eşti tu cel mai important bazaari din Teheran? Nu s-ar potrivi rangului tău să mergi pe jos.

— Da, da, ai dreptate.

Se aşeză pe bancheta din spate. Aveau un Mercedes mare, albastru, nou şi bine întreţinut. Soţia lui, o matroană dolofană, cu fardul brăzdat de lacrimi, îşi ascunsese coafura scumpă sub un chador care-i acoperea şi blana de nurcă. Se aşeză lângă el, agăţându-i-se de braţ. Meshang, fiul său, era la fel de înlăcrimat ca şi fiicele sale, Şeherazada printre ele, toate purtând chador.

— Da... da, ai dreptate. Allah să-i blesteme pe revoluţionarii ăştia.

— Nu te-ngrijora, tată, spuse Şeherazada, Allah o să te apere. Gărzile Revoluţionare nu fac decât să respecte poruncile Imamului, iar Imamul nu face decât să urmeze poruncile lui-Allah.

Vocea ei suna atât de încrezătoare, atât de sigură, dar ea părea atât de deprimată, încât Bakravan uită să-i atragă atenţia să nu-l numească pe Khomeini Imam.

— Da, îi răspunse, sigur că totul e o greşeală.

— Aii Kia ajurat pe Coran că primul ministru Bazargan va opri tot balamucul ăsta, spuse soţia lui. Ajurat că o să se ducă la el azi-noapte. Ordinul e probabil deja aici.

Noaptea trecută îi spusese lui Aii Kia că fără Paknouri nu putea fi vorba de vreun împrumut, că el însuşi era frământat de grija că bazarul avea să se revolte şi că toate sursele de finanţare ale guvernului, ale lui Khomeini, ale moscheilor şi chiar ale lui Aii Kia personal vor fi tăiate.

— Aii n-o să dea greş, spuse el întunecat. Nu îndrăzneşte. Ştiu prea multe despre ei toţi.

Maşina se opri în faţa porţii principale. Gărzile Verzi se holbară tâmp la ea. Jared Bakravan îşi adună curajul.

— N-o să întârzii mult.

— Allah să te apere! Te-aşteptăm aici, te aşteptăm. Soţia lui îl sărută şi ceilalţi o imitară, urmară alte lacrimi, apoi se trezi stând în faţa santinelelor.

— Salaam! Sunt chemat martor la tribunalul mullahului Aliallah Uwari.

Comandantul gărzilor luă hârtia, se uită la ea ţinând-o cu susul în jos şi o dădu unuia dintre ceilalţi, care ştia să citească.

— E din bazar, spuse celălalt tânăr – Jared Bakravan. Comandantul ridică din umeri.

— Arată-i unde să meargă.

Celălalt îl conduse pe poarta năruită. Bakravan îl urmă şi când bariera se închise în spatele lui, cea mai mare parte din încrederea lui dispăru. Mica curte dintre ziduri Şi clădirea principală podită cu pământ bătătorit era umedă şi sumbră. Aerul putea. Către est zări sute de bărbaţi stând în picioare sau zăcând întinşi pe jos, înghesuiţi unul în celălalt, tremurând mizerabil de frig. Cei mai mulţi purtau uniforme. Ofiţeri. Către vest, curtea era goală. În faţa lui se

afla o poartă înaltă, ferecată în fier, care se dădu de perete ca să-l lase să treacă. În anticameră găsi duzini de alţi oameni obosiţi şi înspăimântaţi, aşezaţi în rânduri pe bănci sau stând în picioare sau pur şi simplu aşezaţi direct pe podea, câţiva ofiţeri în uniformă, ba chiar şi un colonel. Pe câţiva îi recunoscu: importanţi oameni de afaceri, favoriţi de la Curte, directori de societăţi, deputaţi, dar pe nici unul nu-l cunoştea îndeaproape. câţiva îl recunoscură. Se auziră şoapte agitate.

— Grăbeşte-te, spuse nervos gardianul.

Era un tânăr ciupit de vărsat şi-şi croi drum cu coatele până la măsuţa la care stătea un funcţionar agasat.

— A mai venit unul pentru Excelenţa Sa, mullahul Uwari.

Funcţionarul primi hârtia şi-i făcu un semn lui Bakravan.

— Stai pe undeva. O să te cheme când o să fie nevoie de tine.

— Salaam, Excelenţă! spuse Bakravan cutremurat de grosolănia omului. Când o să se întâmple asta? Trebuia să fiu aici imediat după...

— Când o vrea Allah. O să te cheme când o să aibă nevoie de tine, răspunse omul, îndepărtându-l cu o mişcare a mâinii.

— Dar eu sunt Jared Bakravan din bazar şi...

— Ştiu să citesc, aga, spuse omul şi mai obraznic. când o să fie nevoie, o să te cheme. Acum Iranul este un Stat Islamic cu o singură lege pentru toţi, nu una pentru bogaţi şi alta pentru săraci.

Bakravan fu îmbrâncit într-o parte de alţi oameni spre erau împinşi către funcţionar. Tremurând de furie, îşi croi drum către perete. Într-o parte, un bărbat îşi făcea nevoile într-o găleată deja plină până la buză, urina revărsându-se pe podea. O mulţime de ochi îl urmăreau pe Bakravan. câţiva inşi mormăiră:

— Pacea lui Allah cu tine!

Încăperea putea cumplit. Îşi simţea inima bătând gata-gata să-i iasă din piept. Cineva îi făcu loc pe o bancă şi se aşeză recunoscător.

— Allah să vă binecuvânteze, Excelenţelor!

— Şi pe domnia ta, aga, răspunse unul dintre ei. Eşti acuzat?

— Nu, nu, m-au chemat ca martor, spuse el cutremurat.

— Excelenţa voastră este martor la mullahul Uwari?

— Da, da, aşa e, Excelenţă. Cine e?

— Un judecător. Un judecător revoluţionar, mormăi bărbatul.

Era un om mărunt, trecut de cincizeci de ani, cu chipul mai ridat decât al lui Bakravan şi cu părul ciufulit. Strângea nervos din pleoape.

— Nici unul dintre cei de-aici nu pare să ştie ce se întâmplă, sau de ce-au fost chemaţi, sau cine-i Uwari ăsta. Doar că e numit de Ayatolah şi judecă în numele lui.

Bakravan privi în ochii omului şi văzu groaza şi se simţi şi mai descumpănit.

— Excelenţa voastră este de asemenea martor?

— Da, da, sunt, deşi, de ce m-au chemat pe mine, care sunt doar un diriginte de poştă, nu ştiu.

— Poşta e foarte importantă. Poate că au nevoie de sfatul domniei tale. Crezi că o să ne ţină mult să aşteptăm?

— Insh Allah! M-au chemat ieri după cea de-a patra rugăciune şi aştept de-atunci. M-au ţinut aici toată noaptea. Trebuie s-aşteptăm până când ne cheamă. Aia e singura toaletă, continuă omul arătând către găleată. Cea mai cumplită noapte pe care am petrecut-o vreodată – groaznică! în timpul nopţii s-au auzit multe împuşcături. Umblă zvonul că au fost executaţi încă trei generali şi o duzină de funcţionari ai SAVAK.

— Cincizeci sau şaizeci, spuse bărbatul aşezat de cealaltă parte, ieşind din starea de prostraţie. Trebuie să fie cam şaizeci. Erau înghesuiţi aici ca ploşniţele în salteaua ţăranului. Toate celulele sunt pline ochi. Acum două zile Gărzile Verzi au dărâmat porţile, au copleşit paznicii şi i-au aruncat în temniţă, au dat drumul majorităţii deţinuţilor şi apoi au început să umple celulele cu localnici. Îşi coborî şi mai mult vocea. Toate celulele sunt supraaglomerate, mai rău ca pe vremea Şahului, blestema-l-ar Allah că nu a... Ceas de ceas, Gărzile Verzi aduc alţi şi alţi oamem fedaini şi mujhadini şi tudehi, toţi amestecaţi cu noi, nevinovaţii, credincioşii – îşi coborî şi mai mult vocea, rotindu-şi albul ochilor – şi oameni de treabă care n-ar trebui niciodată să fie atinşi. Şi când mulţimea a deschis porţile închisorii, au găsit bastoane electrice şi biciuri şi paturi de tortură şi... la colţurile gurii i se adunase spumă. Se zice că... că noii temniceri le folosesc şi... Şi odată ce-ai ajuns aici, Excelenţă, aici rămâi. Lacrimile începură să se adune la colţurile ochilor afundaţi în faţa buhăită. Hrana e groaznică, închisoarea e groaznică şi am ulcer şi... Şi fiul ăsta de căţea de la masă, el... el nu-nţelege că trebuie să mănânc anumite mâncăruri...

La capătul celălalt al încăperii se stârni zarvă şi uşa se dădu de perete. O jumătate de duzină de Gărzi Verzi intrară în încăpere şi începură să înghiontească în dreapta şi-n stânga cu armele ca să-şi croiască drum liber. În spatele lor, alţi paznici-înarmaţi înconjurau un ofiţer de aviaţie cu uniforma mototolită şi epoleţii smulşi, cu mâinile legate la spate, care păşea mândru, cu fruntea sus. Bakravan simţi că i se taie respiraţia: era colonelul Peshadi, comandantul bazei aeriene Kovviss, un văr de-al său. Alţii îl recunoscură pe colonel pentru că se făcuse multă publicitate în jurul victorioasei intervenţii iraniene din urmă cu câţiva ani, la Dhofar, în sudul Omanului, intervenţie care zdrobise cu succes atacul ucigător al forţelor marxiste sud-yemenite împotriva Omanului şi, de asemenea, în jurul curajului arătat de însuşi Peshadi, care condusese tancurile iraniene în focul luptei.

— Nu e Eroul de la Dhofar? întrebă cineva, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Da, el e! Allah să ne apere! Dacă l-au arestat pe el. Iritat, unul dintre paznici îl împinse pe Peshadi în spate, încercând să-l forţeze să grăbească pasul. Colonelul se întoarse, deşi îl încurcau rău cătuşele, răstindu-se la el într-o izbucnire mânioasă:

— Fiu de căţea, mă mişc cât de repede pot, arde-te-ar focul Iadului!

Temnicerul îl înjură, apoi îl izbi cu patul puştii în stomac. Colonelul îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la picioarele lui, dar continuă să-i blesteme şi o făcu şi-n timp ce-l smuciră unii de picioare, câte doi de fiecare braţ, şi-l târâră afară, în curtea de vest, şi-i blestemă şi acolo, pe ei, pe Khomeini şi pe falşii mullahi, pentru toate numele lui Allah, după care strigă:

— Trăiască Şahul! Nu e alt dumnezeu decât Allah... Gloanţele îl reduseră la tăcere.

În anticameră se aşternuse o tăcere înspăimântată. Cineva suspină. Un bătrân începu să verse. Alţii începură să şoptească, mulţi porniră să se roage, iar Bakravan fu sigur că totul era un coşmar, creierul său obosit refuzând realitatea.

Aerul fetid era rece, dar el se simţea ca într-un cuptor şi se sufoca. Mor? se întrebă neputincios şi-şi descheie gulerul cămăşii, apoi cineva-l atinse şi deschise ochii. Pentru o clipă privi în jur fără să vadă ceva, sau să-şi dea seama unde se află. Zăcea pe podea. Omul cel mărunt era aplecat, îngrijorat, asupra lui.

— Te simţi bine?

— Da, da, cred că da! spuse slăbit.

— Ai leşinat, Excelenţă! Sigur te simţi bine?

Mai multe mâini îl ajutară să se aşeze din nou. Le mulţumi, ameţit. Îşi simţea trupul foarte greu, simţurile amorţite, pleoapele grele.

— Ascultă, şopti omul cu ulcer, este ca-n Revoluţia Franceză: ghilotina şi teroarea! Dar cum se poate întâmpla asta când conduce Ayatolahul Khomeini, asta nu-nţeleg!

— Nu ştie! spuse omul cel mărunt, la fel de înspăimântat. N-are cum să ştie, este doar un om al lui Allah, cel mai pios şi cel mai învăţat dintre toţi ayatolahii...

Un val de oboseală îl învălui şi simţi nevoia să se sprijine de perete, lăsându-se să alunece în ceaţă. Mai târziu, o mână aspră îl scutură, trezindu-l.

— Bakravan, te cheamă! Haide!

— Da, da, bâlbâi el, ridicându-se greoi în picioare, găsind că-i venea greu să vorbească, recunoscându-l pe Yusuf, mai-marele celor care veniseră cu o noapte în urmă în bazar. Păşi împleticindu-se după el, printre ceilalţi, ieşind din cameră în coridor, urcând nişte trepte, apoi de-a lungul altui coridor neîncălzit, mărginit de celule cu vizete în fiecare uşă, pe lângă gărzi şi alţi oameni care îl priveau ciudat, cineva plângând în apropiere.

— Unde, unde mă duci?

— Păstrează-ţi puterile, o să ai nevoie de ele. Yusuf se opri la o uşă, o deschise şi-l împinse înăuntru.

Încăperea era mică, aproape sufocantă şi aglomerată. În centru se afla o masă de lemn la care stătea un mullah cu patru tineri de fiecare parte, iar pe ea nişte hârtii şi un mare Coran. În perete, sus, aproape de tavan, era o ferestruică zăbrelită, o pată de lumină spre cerul albastru. Membri ai Gărzilor Verzi stăteau sprijiniţi de pereţi.

— Jared Bakravan, hazaarl, zaraf, spuse Yusuf. Mullahul ridică privirea de pe lista pe care o studia.

— Ah, Bakravan. Salaam!

— Salaam, Excelenţă! rosti tremurător Bakravan. Mullahul avea cam patruzeci de ani, ochii şi barba negre, turban alb şi halat negru, zdrenţuit. Bărbaţii de lângă el erau tineri, înjur de douăzeci de ani, nebărbieriţi sau bărboşi, îmbrăcaţi sărăcăcios, cu armele sprijinite lângă ei.

— Cum... cum pot să... să vă fiu de folos? întreba Bakravan, încercând să fie calm.

— Sunt Aliallah Uwari, numit judecător de Komitehul Revoluţionar, iar oamenii ăştia sunt şi ei judecători. Acest tribunal se conduce după Cuvântul lui Allah şi Cartea Sfântă.

Vocea mullahului era aspră, iar accentul qazvin.

— Îl cunoşti pe acest Paknouri, zis şi Paknouri Zgârcitul?

— Da, îmi îngădui să spun, Excelenţă, că după Constituţia noastră şi străvechile legi ale bazarului...

— Ar fi bine să răspunzi la întrebare, îl întrerupse unul dintre tineri. N-avem timp de pierdut cu discursuri! Îl cunoşti sau nu?

— Da... da, desigur.

— Excelenţă Uwari, întrerupse din uşă Yusuf, vă rog, pe cine doriţi să aduc următorul?

— Paknouri! După aia...

Mullahul îşi miji ochii asupra listei de nume.

— Apoi sergentul de poliţie Jufrudi. Unul dintre cei aşezaţi la masă spuse:

— Câinele a fost judecat ieri-noapte de celălalt tribunal revoluţionar şi împuşcat în dimineaţa asta.

— Voia lui Allah.

Mullahul trase o linie peste nume. Toate celelalte nume de deasupra erau tăiate cu linii.

— Atunci adu-l pe Hassan Turlak din celula 573. Bakravan fu cât pe-aci să ţipe. Turlak era un foarte respectat jurnalist şi scriitor, jumătate iranian, jumătate ţigan, un curajos şi zelos critic al regimului Şahului, are-şi petrecuse câţiva ani în închisoare din pricina atitudinii sale opoziţioniste. Tânărul neras de lângă mulah îşi scarpină nervos obrazul spuzit.

— Cine e Turlak, Excelenţă? Mullahul citi de pe listă:

— Reporter la ziar.

— Ne pierdem vremea cu el! Nu încape îndoială că e vinovat, spuse un altul. N-a fost el acela care susţinea că cuvântul trebuie schimbat, că spusele Profetului nu sunt potrivite pentru ziua de azi? E vinovat, sigur că e vinovat!

— Voia lui Allah!

Mullahul îşi îndreptă atenţia către Bakravan.

— Paknouri a luat vreodată camătă? Bakravan îşi desprinse gândurile de la Turlak.

— Nu, niciodată, şi el...

— A împrumutat bani cu dobândă?

Bakravan simţi un nod arzător în stomac. Privi ochii negri şi reci şi făcu cu greu un efort să-şi pună mintea la lucru.

— Da, dar într-o societate modernă...

— Nu spune limpede în Sfântul Coran că a împrumuta bani cu dobândă e camătă şi e împotriva legilor lui Allah?

— Da, camătă este împotriva legilor lui Allah, dar într-o societate modernă...

— Sfântul Coran este fără greşeală, Cuvântul este limpede şi veşnic. Camătă e camătă, legea e lege. Ochii mullahului se îngustară. Te supui legii?

— Da, da, Execlenţă! Desigur, desigur că mă supun!

— Te supui celor Cinci Stâlpi ai Islamului? Acestea erau obligatorii pentru toţi mahomedanii: rostirea Shahadei; rugăciunea rituală, de cinci ori pe zi; plata voluntară a Zakatei, zeciuiala anuală; postul din zori şi până la apus în timpul lunii sfinte a Ramadamului; şi ultima, Hajjui – călătoria rituală la Mecca, o dată în viaţă.

— Da, da, mă supun – doar că... doar că, ultima... eu... n-am făcut încă pelerinajul la Mecca, nu încă!

— De ce nu? întrebă tânărul cu obrajii spuziţi. Ai mai mulţi bani decât muşte pe-o balegă. Cu banii tăi, ai putea pleca cu orice maşină zburătoare, cu oricare! De ce nu?

— Sănătatea mea... spuse Bakravan păstrându-şi privirile plecate şi rugându-se ca minciuna să sune convingător. Inima... inima mea e slabă.

— Când ai fost ultima dată la moschee? întrebă mullahul.

— Joi... Joia trecută. La moscheea din bazar.

Era adevărat, fusese acolo, deşi nu ca să se roage, ci pentru o întâlnire de afaceri.

— Acest Paknouri cinsteşte şi el cei Cinci Stâlpi ca un drept credincios? întrebă unul dintre tineri.

— Eu... eu cred... că da.

— Toată lumea ştie că n-o face, e bine ştiut c-a fost un sprijinitor al Şahului. Ei?!

— E un patriot, un patriot care a susţinut cu bani Revoluţia şi pe Ayatolahul Khomeini, Allah să-l binecuvânteze, i-a susţinut cu bani pe mullahi, în decursul anilor...

— Dar vorbeşte americăneşte şi a lucrat pentru americani şi pentru Şah, ajutându-i să ne exploateze şi să ne fure bogăţia noastră din subsol, nu-i aşa?

— El... el a fost un patriot care... a lucrat cu străinii pentru binele Iranului...

— Când Şahul Satan a format ilegal un partid, Paknouri s-a alăturat acestuia, servindu-l pe Şah ca deputat în Majlis, nu-i aşa? întrebă mullahul.

— A fast deputat... da, răspunse Bakravan, dar a lucrat pentru...

— Ca deputat a votat pentru aşa-numita Revoluţie albă a Şahului, care a luat pământul moscheilor, a decretat egalitatea femeilor, a înfiinţat tribunale civile şi şcoli de stat, împotriva poruncilor Sfântului Coran.

Sigur că a votat pentru asta, ar fi vrut Bakravan să Strige, simţind sudoarea scurgându-i-se pe obraji şi pe ceafă. Sigur, am votat cu toţii pentru aşa ceva! N-a votat întreaga populaţie, în număr covârşitor, pentru asta, ba chiar mulţi ayatolahi şi mullahi! Nu controla Şahul guvernul, poliţia, jandarmeria, poliţia secretă, armata? Şi nu stăpânea cea mai mare parte a pământului? Şahul era atotputernic, blestemat fie el! îşi zise, abia stăpânindu-şi furia. Blestemat fie el şi Revoluţia lui Albă din '63, cu care a început toată putreziciunea, i-a scos din minţi pe mullahi şi continuă să ne macine cu toate reformele sale moderne, care sunt direct răspunzătoare pentru ridicarea acestui obscur pe atunci ayatolah Khomeini, ca figură proeminentă. Nu i-am avertizat de o mie de ori noi, negustorii din bazar, pe sfetnicii Şahului? De parcă oricare dintre reforme a însemnat cine ştie ce. De parcă oricare dintre reforme... Da sau nu?

Îşi ieşi brusc din reverie şi se blestemă. Concentrează-te, îşi zise cuprins de panică. Bestia asta de fiu de căţea leproasă încearcă să te prindă în cursă. Ce-a întrebat?! Ai grijă, e viaţa ta în joc, ai grijă! A, da, revoluţia Albă.

— Emir Pak...

— În numele lui Allah, da sau nu? îl întrerupse aspru mullahul.

— El... da... da, a votat pentru... pentru Revoluţia Albă când a fost deputat în Majlis. Da, aşa este!

Mullahul oftă şi tinerii se foiră în scaune. Unul căscă, apoi se scarpină între picioare, jucându-se absent cu mădularul.

— Eşti deputat?

— Nu, nu, eu... am demisionat când a poruncit Ayatolahul Khomeini.

— Vrei să spui când Imamul Khomeini, când Imamul a poruncit?

— Da, da... am demisionat, chiar ăăă... chiar în clipa în care a poruncit Imamul, eu... am demisionat îndată, spuse şi nu mai adăugă: am demisionat cu toţii la sugestia lui Paknouri când a fost momentul şi eram siguri că Şahul hotărâse să plece şi să treacă puterea primului ministru Bakhtiar, mult mai

moderat şi raţional. Dar nu ca puterea să fie uzurpată de Khomeini, ar fi vrut să ţipe din străfundul plămânilor. N-a fost niciodată plănuit aşa, Allah să-i blesteme pe americanii care ne-au vândut, pe generalii care ne-au vândut, pe Şahul care-i de vină.

— Toată lumea ştie, toată lumea ştie că l-am sprijinit pe Imam, fie ca el să se bucure de viaţă veşnică!

— Da, Allah să-l binecuvânteze! urmă mullahul ca un ecou împreună cu ceilalţi. Dar tu, Jared Bakravan din bazar, ai cerut vreodată camătă?

— Niciodată! spuse imediat Bakravan, sincer, deşi spaima îl cuprinsese.

Am împrumutat bani, toată viaţa mea, dar dobânzile au fost întotdeauna cinstite şi rezonabile, niciodată camătă, îşi zise, niciodată! Şi toată vremea am fost consilierul diferiţilor inşi şi miniştri, aranjând împrumuturi particulare sau publice, transferând fonduri în afara Iranului, particulare sau publice, făcând bani, foarte mulţi bani – asta era o afacere bună şi legală.

— Eu m-am împotrivit, m-am împotrivit Revoluţiei Albe şi Şahului de câte ori am putut, e binecunoscut că m-am opus...

— Şahul a comis crime împotriva lui Allah, împotriva Islamului, împotriva Sfântului Coran, împotriva imamului, Allah să-l apere, împotriva credinţei şiite! Toţi cei care l-au ajutat sunt la fel de vinovaţi. Ochii mullahului erau neiertători. Ce crime ai comis împotriva lui Allah şi a Cuvântului lui Allah?

— Nici una! ţipă el, aproape la capătul puterilor. În numele lui Allah, jur, nici una!

Uşa se dădu de perete. Yusuf intră în încăpere cu Paknouri. Bakravan fu cât p-aci să leşine din nou. Mâinile lui Paknouri erau prinse în cătuşe dinaintea sa. Mâzgă şi urină îi pătau pantalonii şi petele de pe piepţii hainei arătau că vomase. Capul îi atârna tremurând necontrolat, părul era încâlcit şi murdar, mintea pierdută. Când îl văzu pe Bakravan, chipul i se strâmbă într-o grimasă.

— Ah, Jared, Jared, bătrâne prieten şi coleg, Excelenţă! Ai venit să mi te-alături în Iad? Râse scurt, ascuţit. Nu e cum mi-am închipuit. Diavolii încă n-au tuns şi nici uleiul clocotit sau flăcările, dar nu e aer, ci o foare putoare şi stai înghesuit în ceilalţi şi nu poţi să te-ntinzi pe jos sau să te-aşezi, aşa că stai în picioare şi-apoi încep ţipetele din nou şi focurile de armă şi toată vremea eşti ca un ou, înghesuit ca un ou de caviar, dar... dar...

La vederea mullahului, bolboroseala pe jumătate incoerentă se întrerupse. Îl năpădi groaza.

— Tu eşti, tu eşti, Allah?

— Paknouri, spuse blând, eşti acuzat de crime împotriva lui Allah. Acest om mărturiseşte împotriva ta.

— Da, da! Am înfăptuit crime, crime împotriva lui! i Sunt vinovat! răcni Paknouri. De ce oare aş fi altfel în Iad?

Căzu în genunchi într-o izbucnire de lacrimi, bolborosind:

— Nu e alt dumnezeu decât Allah nu e dumnezeu nu dumnezeu şi Mohamed e Profetul nici unui dumnezeu şi...

Brusc se opri. Când îşi ridică privirile, chipul îi era şi mai contorsionat.

— Sunt Allah, tu eşti Satana!

Unul dintre tineri întrerupse tăcerea.

— Huleşte! E stăpânit de Satana, s-a declarat el însuşi vinovat!

— Facă-se voia lui Allah!

Toţi ceilalţi încuviinţară din cap.

— Facă-se voia lui Allah!

Mullahul făcu semn către unul din paznici care îl ridică pe Paknouri din genunchi şi-l scoase afară, apoi se uită la Bakravan care se holba în urma prietenului său, îngrozit cât de repede, doar peste noapte, fusese distrus.

— Acum, Bakravan. Tu...

— L-am adus pe Ttirlak ăla, aşteaptă afară! interveni Yusuf, întrerupându-l.

— Bun, zise mullahul, apoi îşi întoarse privirile către Bakravan şi Bakravan ştiu că e la fel de pierdut ca şi prietenul său Paknouri, era pierdut şi sentinţa avea să fie aceeaşi. Îşi auzea sângele bubuind în urechi. Văzu buzele mullahului mişcându-se, apoi se opriră şi toată lumea se uita la el.

— Vă rog? întrebă pierdut. Eu... Îmi pare rău, n-am auzit ce-aţi spus.

— Poţi să pleci. Deocamdată. Împlineşte poruncile lui Allah!

Nerăbdător, mullahul aruncă o privire unuia dintre membrii Gărzilor Verzi, un bărbat înalt şi urât.

— Ahmed, scoate-l afară! Apoi către Yusuf:

— După Turlak, căpitanul de poliţie Mohammed Dezi, celula 917...

Bakravan se simţi smucit de braţ, se întoarse şi ieşi afară. Pe coridor fu gata să cadă, dar Ahmed îl prinse şi, ciudat de blând, îl sprijini de perete.

— Trage-ţi sufletul, Excelenţa.

— Sunt liber să plec?

— Sunt desigur la fel de surprins ca şi domnia ta, aga, spuse bărbatul. În faţa lui Allah şi-a Profetului, sunt la fel de surprins ca şi domnia ta. Eşti primul căruia i se dă drumul astăzi, martor sau acuzat.

— Eu... aici... se găseşte aici apă?

— Aci nu. Afară e din belşug. Ar fi mai bine să pleci. Ahmed îşi coborî vocea şi mai mult:

— E mai bine să pleci, da? Sprijină-te de braţul meu. Recunoscător, Bakravan se agăţă de el, abia răsuflând. Porniră încet înapoi pe drumul pe care venise. Abia-i vedea pe ceilalţi – paznici, prizonieri sau martori. Pe coridorul care ducea către anticameră, Ahmed îşi făcu loc cu umerii spre o uşă laterală, afară în curtea dinspre vest. Plutonul de execuţie se afla acolo şi trei bărbaţi erau legaţi de stâlpi în faţa lui. Un stâlp era gol. Intestinele şi băşica lui Bakravan se goliră fără voia lui.

— Grăbeşte-te, Ahmed! strigă nervos comandantul plutonului.

— Voia lui Allah, spuse Ahmed.

Îl târî voios pe Bakravan până la stâlpul liber, aflat lângă cel al lui Paknouri, care aiura pierdut în propriul său Iad.

— Deci până la urmă tot n-ai scăpat! Aşa e drept. Am auzit cu toţii minciunile tale. Ai minţit în faţa lui Allah! Te ştim cu toţii, ştim ce-ai făcut, cunoaştem necredinţa ta, ştim că ai încercat chiar să-ţi cumperi calea către Paradis cu daruri date Imamului, Allah să-l apere. De unde ai făcut rost de toţi banii, dacă nu din camătă şi furt?

Salva de gloanţe nu fu deloc precisă. Comandantul plutonului folosi alene revolverul ca să-l reducă la tăcere pe unul dintre condamnaţi, apoi pe Bakravan.

— Nu l-aş fi recunoscut, spuse repezit bărbatul. Asta arată cât de răi şi mincinoşi sunt ziariştii.

— Asta nu-i Hassan Turlak, spuse Ahmed. El vine după aia.

Omul se holbă la el.

— Atunci cine-i ăsta?

— Un negustor din bazar spuse Ahmed. Negustorii din bazar sunt cămătari fără credinţă. Eu ştiu. Ani de zile am lucrat acolo pentru Farazan strângând excremente, ca şi tatăl meu înaintea mea, până când m-am făcut zidar, cu Yusuf. Dar ăsta... Râgâi.

—...ăsta a fost cel mai bogat cămătar. Nu-mi aduc aminte prea multe de el decât cât de bogat era, da-mi amintesc totul despre femeile lui. Nu şi-a învăţat şi nu şi-a domolit niciodată femeile, care n-au purtat niciodată chador, împăunându-se cu trupul lor. Îmi amintesc totul despre diavoliţa de fii-sa, care trecea pe strada zarafilor din timp în timp, pe jumate goală, cu pielea ca spuma laptelui, cu părul fluturând, cu sânii jucând, cu şoldurile ademenitoare, cea căreia i se zice Şeherazada, care arată aşa cum crez că trebuie s-arate o huruie. Îmi amintesc tot despre ea – şi cum am blestemat-o că mi-a strecurat gânduri păcătoase în cap, înnebunindu-mă, ca pe toţi ceilalţi ca mine, încercând să ne ispitească...

Îşi scarpină scrotul, simţindu-şi membrul întărindu-se. Allah s-o blesteme pe ea şi pe toate femeile care nu se supun legilor lui Allah şi iscă gânduri păcătoase în noi, împotriva Cuvântului lui Allah. O, Allah, fă aşa ca s-o pot pătrunde, sau fă-mă martir şi du-mă direct în Paradis, ca s-o fac acolo.

— A fost vinovat de toate crimele, spuse, întorcându-se cu spatele.

— Dar... dar a fost condamnat? strigă după el comandantul plutonului.

— Allah l-a condamnat, sigur că l-a condamnat. Stâlpul aştepta şi mi-ai spus să mă grăbesc. A fost voia lui Allah! Allah e mare! Allah e mare! Acum am să ţi-l aduc pe Turlak, hulitorul...

Ahmed ridică din umeri.

— A fost voia lui Allah!

CAPITOLUL 28

Lângă Bandar-e Delam; *ora 11*, *58 dimineaţa*. Era vremea rugăciunii de amiază şi autobuzul străvechi, şubred şi supraîncărcat se opri pe marginea drumului. Urmând ascultători un mullah, pasager şi el, toţi mahomedanii coborâră, îşi desfăcură covoraşele de rugăciuni şi îşi închinară sufletele lui Allah. Cu excepţia familiei de indieni hinduşi care se temeau că-şi vor pierde locurile, cei mai mulţi dintre ceilalţi pasageri nemahomedani coborâseră şi ei, Tom Lochart printre ei, bucurându-se de ocazia de a-şi dezmorţi picioarele sau de se uşura. Armeni creştini, evrei orientali, o pereche de nomazi kashakai – care, deşi mahomedani, erau scutiţi de un străvechi obicei de obligaţia rugăciunii de amiază, iar femeile lor de portul vălului sau chadorului – doi japonezi şi câţiva arabi creştini, toţi foarte conştienţi de prezenţa singurului european.

Ziua era călduroasă, ceţoasă şi umedă din pricina apropierii de apele Golfului. Tom Lochart se sprijini obosit de capota maşinii, de sub care motorul supraîncălzit lăsa să scape aburi. Îl durea capul, simţea înţepături în încheieturi şi junghiuri în muşchi din pricina marşului său forţat de la Barajul Dez, acum aflat la aproape trei sute de kilometri spre nord, şi a călătoriei inconfortabile în autobuzul aglomerat, zgomotos, care zdruncina cumplit. Tot drumul de la Afhaz, unde reuşise să ducă cu vorba Gărzile Verzi şi să se urce în autobuz, stătuse înghesuit cu alţi doi inşi pe o banchetă pe care abia era loc pentru doi oameni – unul dintre ei, un tânăr membru al Gărzilor Verzi, ţinându-şi în braţe carabina M 16 laolaltă cu copilul, în timp ce soţia lui, însărcinată, stătea în picioare pe îngustul culoar dintre scaune, printre treizeci de alţi pasageri înghesuiţi într-un spaţiu pentru cincisprezece. Fiecare banchetă era la fel de încărcată cu bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele, aerul fetid, glasurile bolborosind într-o mulţime de limbi. Deasupra capului şi sub picioarele lor saci, cutii, boccele şi lăzi pline cu legume sau pui pe jumătate morţi, una sau două capre sfrijite, subalimentate, cu picioarele legate. Portbagajul de pe acoperiş la fel de încărcat. Dar sunt al dracului de norocos că mă aflu aici, se gândi, retrăindu-şi suferinţele, ascultând cu o jumătate de ureche incantaţia adormitoare a Shahadel.

Cu o zi în urmă, la Dez, pe înserat, când auzise elicopterul decolând, ieşise de sub micul ponton binecuvântându-l pe Dumnezeu că scăpase. Apa fusese foarte rece şi tremura, dar culesese de jos pistolul mitralieră, verificase percutorul şi apoi urcase către casă. Uşa era descuiată. În frigiderul care încă zumzăia plăcut, alimentat cu curent electric de la generatorul propriu, găsise mâncare şi băutură. Înăuntrul casei era cald. Îşi scosese hainele şi le uscase pe o sobă electrică, înjurându-i pe Valik şi Seladi, încredinţându-i Satanei.

— Ticăloşii! Ce dracu le-am făcut altceva decât să le salvez afurisitele de capete?

Căldura şi luxul casei erau tentante. Oboseala îl făcea să sufere. Noaptea ce trecuse o petrecuse la Isfahan aproape fără să doarmă. Aş putea dormi, să plec în zori, se gândise. Am o busolă şi cunosc cât de cât drumul. Ocolesc aeroportul Aii Abbasi de care vorbeau, apoi mă îndrept către est până la şoseaua principală Kermanshah-Ahwaz-Abadan. N-ar trebui să am probleme să urc într-un autobuz sau să mă ia cineva cu maşina. Aş putea să plec acum. Luna o să-mi lumineze calea şi, în plus, n-am să fiu prins aici dacă baza trimite vreo patrulă; Aii era şi el neliniştit în privinţa asta, ca şi Seladi. Am fi putut fi zăriţi foarte uşor, foarte uşor, dar oricum, dacă te opreşte cineva, ce le spui?

Se gândise la asta câtă vreme îşi pregătise un brandy cu sifon şi ceva de mâncare. Valik şi ceilalţi deschiseseră două conserve de câte o jumătate de kilogram dintr-un minunat caviar cenuşiu de Beluga şi le lăsaseră nepăsători pe masa din sufragerie, încă pe jumătate pline. Le mâncase cu plăcere. Marşul forţat prin munţi fusese dificil, dar nu atât de rău pe cât se-aşteptase.

Imediat după răsăritul soarelui ajunsese la şoseaua Kermanshah-Ahwaz-Abadan, aproape imediat fusese luat cu maşina de nişte muncitori constructori coreeni care evacuau laminorul pe care-l construiau, sub un contract, la Kermanshah. Era aproape o tradiţie ca străinii sa se ajute între ei la drum. Se îndreptau către aeroportul Abadan, unde li se spusese că îi aştepta un mijloc de transport care să-i ducă pe calea aerului înapoi în Coreea.

— Multe lupte la Kermanshah, îi spuseseră într-o engleză opintită. Toată lumea puşti. Iranienii omoară unul altul. Toţi nebuni, barbari, mai răi ca japonezii!

Îl lăsaseră la autogara din Ahwaz. Ca prin minune, reuşise să ducă cu vorba pe cei de-acolo şi să-şi facă rost de un bilet în următorul autobuz care trecea pe lângă Bandar-e Delam.

Da. Şi-acum? Îşi aminti întunecat cum, după ce aruncase cutiile goale de caviar în grămada de gunoi, se răzgândise şi le luase de-acolo, îngropându-le, apoi se întorsese şi ştersese paharul pe care-l folosise şi chiar clanţa uşii. Ar trebui să te cauţi la cap! Parcă or să se uite după amprente?! Da, dar la vremea aia am crezut că-i mai bine să nu las nici o urmă c-am fost pe-acolo! Eşti nebun! Eşti pe documentele de zbor la Teheran, i-ai luat fără autorizaţie pe Valik şi familia lui, apoi fuga de la Isfahan, ai transportat duşmani ai statului şi i-ai ajutat să evadeze. Va trebui să răspunzi pentru asta, indiferent dacă în faţa SAVAK-ului sau a lui Khomeini! Şi cum o să justifice S-G sau McIver lipsa unui elicopter iranian, care ajunge în Kuweit sau Bagdad, sau unde dracu' o s-ajungă ăsta, şi o să fie anunţat?

Ce încurcătură împuţită!

Da. Şi-apoi mai e Şeherazada...

— Nu-ţi face griji, aga, îi întrerupse cineva gândurile, suntem toţi în mâinde lui Allah.

Mullahul zâmbea uitându-se în sus către el. Era un bărbat tinerel, bărbos şi se urcase în autobuz la Ahwaz cu soţia şi trei copii. Pe umăr purta o carabină.

— Şoferul spune că vorbeşti farsi şi că eşti din-Canada, şi din Poporul Cărţii.

— Da, da, sunt, aga! răspunse Lochart cu un efort de voinţă.

Rugăciunea se isprăvise şi acum toată lumea se înghesuia în uşa autobuzului.

— Atunci şi dumneata vei merge în Paradis, aşa cum a făgăduit Profetul, dacă vei fi găsit demn de asta. Deşi nu în partea noastră de Paradis. Mullahul zâmbi timid. Iranul va fi primul stat din lume cu adevărat islamic, din vremurile Profetului până azi. Din nou zâmbetul timid. Eşti... eşti prima persoană a Cărţii pe care o întâlnesc sau cu care vorbesc. Ai învăţat să vorbeşti farsi la şcoală?

— Am fost la şcoală, Excelenţă, dar cea mai mare parte a vremii am avut profesori particulari.

Lochart îşi ridică sacul de zbor pe care-l luase cu el pentru mai multă siguranţă şi porni să se aşeze la coadă. Locul său era deja ocupat. Alături de drum se uşurau câţiva pasageri – bărbaţi, femei şi copii.

— Şi Excelenţa lucrează în petrol?

Mullahul se aşeză la coadă lângă el şi imediat oamenii se dădură la o parte ca să-l lase s-o ia înainte. În autobuz, pasagerii începuseră deja să se certe, câţiva strigând la şofer să se grăbească.

— Da, pentru marele vostru IranOil, răspunse Lochart, conştient că cei din apropiere ascultau şi ei, înghiontindu-se ca să ajungă mai aproape, să audă mai bine.

Nu mai ai mult de mers, îşi zise. Aeroportul nu poate să fie la mai mult de câteva mile distanţă. Chiar cu puţin înaintea amiezei zărise pentru câteva clipe un '212 îndreptându-se într-acolo dinspre Golf. Era prea departe ca să-şi poată da seama dacă era civil sau militar, dar se îndrepta în direcţia unde se afla aeroportul. Ar fi grozav să mă-ntâlnesc cu Rudi şi cu ceilalţi, să trag un pui de somn şi...

— Şoferul spunea că ai fost într-o excursie lângă Kermanshah...

— În Luristan, la sud de Kermanshah.

Lochart se concentra. Reluă povestea asupra căreia se hotărâse, aceeaşi pe care o spusese la ghişeul de bilete de la Ahwaz şi Gărzilor Verzi care vroiseră şi ele să ştie cine era şi ce căuta acolo.

— Am fost într-o excursie pe munţi, în nordul Lunstanului, şi am rămas blocat acolo într-un sat, din pricina unui viscol, o săptămână. Mergeţi la Shiraz?

Acesta era capătul liniei.

— Shiraz e locul unde e moscheea mea şi locul naşterii mele. Vino, o să stăm împreună.

Mullahul se aşează pe cel mai apropiat loc, lângă un bătrân, puse unul dintre copii pe genunchi şi arma între picioare, lăsându-i lui Lochart un colţ de scaun. Lochart se supuse fără tragere de inimă, nevrând să stea lângă un mullah vorbăreţ şi curios, dar în acelaşi timp recunoscător pentru un loc unde se putea aşeza.

Autobuzul se umplu repede. Oamenii se înghesuiau pe lângă ei, încercând să-şi facă loc sau să ajungă şi mai departe, în spate.

— Ţara domniei tale, Canada, se învecinează cu Marele Satan, nu-i aşa?

— Canada şi America au graniţe comune, spuse Lochart, cu un gust amar în gură. Cea mai mare parte a americanilor sunt din Poporul Cărţii.

— Ah, da, dar mulţi sunt evrei şi zionişti. Şi evreii şi zioniştii şi creştinii sunt împotriva Islamului, duşmani ai Islamului şi deci împotriva lui Allah. Nu-i adevărat că evreii şi zioniştii stăpânesc Marele Satan?

— Dacă vrei să spui America, nu, aga, nu e aşa!

— Dar dacă o spune Imamul, atunci este aşa! Mullahul era foarte încrezător şi binevoitor şi cită din Coran:

— ”Căci Allah s-a mâniat pe ei şi se vor chinui de-a pururi”. Apoi adăugă: Dacă Imamul...

În celălalt capăt al autobuzului se stârni agitaţie şi se întoarseră într acolo. Zăriră pe unul dintre iranieni smucindu-l furios pe indianul cu turban de pe locul său, ca să-i ia locul. Indianul se forţă să zâmbească şi rămase în picioare. După obicei, primul care se, aşeza avea dreptul să rămână pe loc, netulburat. Avalanşa de glasuri se porni din nou şi-apoi un alt bărbat dintre cei înghesuiţi pe culoar începu să blesteme cu glas tare pe toţi străinii. Era îmbrăcat grosolan, înarmat şi stătea alături de cei doi japonezi, care se înghesuiau pe o banchetă alături de un bătrân kurd zdrenţăros, şi-i ţintuia cu privirea.

— De ce necredincioşii străini stau jos în timp ce noi stăm în picioare? Cu ajutorul lui Allah, nu mai suntem slugile necredincioşilor! spuse şi mai furios şi îi împunse cu degetul. Mişcaţi-vă!

Nici unul dintre japonezi nu se clinti. Unul dintre ei îşi scoase ochelarii şi îi zâmbi. Omul şovăi şi fu gata să izbucnească, apoi se răzgândi, se întoarse şi răcni la şofer să se grăbească. Înainte de a-şi pune ochelarii la loc pe nas, japonezul prinse privirea lui Lochart, mişcă uşor din cap şi-i zâmbi.

Lochart zâmbi la rândul său. La Ahwaz, în timp ce se-nghesuiau cu toţii la autobuz, unul dintre japonezi i se adresase într-o engleză acceptabilă:

— Urmaţi-ne, sir. La orele de vârf, în autobuzele şi trenurile din Tokio e mult mai rău.

Cu mare risipă de politeţuri, cei doi îşi croiră la iuţeală drum şi găsiră un loc, iar pentru ei locuri la spatele autobuzului. În timpul opririi de la amiază pălăvrăgiseră puţin, istorisindu-i că erau ingineri la Iran-Toda şi se întorceau din concediu.

— Ah, spuse vesel mullahul, văzând că şoferul se strecura înapoi pe locul său. Acum plecăm, mulţumită lui Allah!

Şoferul porni autobuzul făcând multă tevatură şi acesta o porni, legănându-se, la drum. Strigă:

— Următoarea staţie Bandar-e Delam – dac-o vrea Allah!

— Voia lui Allah!

Mullahul era foarte mulţumit. Îşi întoarse din nou atenţia către Lochart, strigând ca s-acopere zgomotul:

— Aga, ce spuneai despre Marele Satan?

Lochart ţinea ochii închişi, prefăcându-se că nu-l aude. Mullahul îl atinse.

— Ce spuneai, aga, despre Marele-Satan?

— Nu spuneam nimic, aga.

— Ce? Nu te-am auzit!

Lochart păstră o mască politicoasă, conştient de primejdia în care se afla, şi spuse mai tare:

— Nu spuneam nimic, aga. Drumul e foarte obositor, nu-i aşa?! închise din nou ochii. Cred c-am să dorm puţin.

— De ce să nu spui nimic! strigă în jos către el un tânăr ce stătea-n picioare pe culoar. America e vinovată pentru toate necazurile noastre. Dacă n-ar fi fost America, ar fi pace în toată lumea.

Lochart se încăpăţână să-şi ţină ochii închişi şi încercă Să-şi astupe urechile, ştiind că era la capătul răbdării, jumătate din el dorind să aibă pistolul mitralieră sub scurtă, cealaltă jumătate recunoscătoare că se afla în geantă. Mullahul îl scutură de mânecă.

— Înainte de-a adormi, aga, nu eşti de acord că lumea ar arăta mult mai bine fără blestemata de Americă?

Lochart se luptă cu furia din el şi rămase cu ochii închişi. O altă zguduitură mai apăsată, de data asta venind dinspre culoar, şi tânărul îi strigă în ureche:

— Răspunde-i Excelenţei Sale!

Lochart se simţi brusc sătul de toată propaganda antiamericană şi de minciunile pe care i le serveau întruna. Alb de furie, deschise ochii, respinse mâna bărbatului şi explodă în engleză:

— Ei bine, o să-ţi spun, mullahule. Ai face bine să-i mulţumeşti lui Allah că există America, pentru că fără ea acolo, în lumea asta afurisită n-am fi nimic şi-am fi cu toţii într-un afurisit de gulag sau sub pământ – tu, eu, smucitul ăsta şi chiar Khomeini.

— Ce?

Îl văzu pe mullah cu gura căscată şi realiză că vorbise în engleză. Puse frâu valului de vorbe şi spuse în farsi, ştiind că n-avea cum să le explice logic:

— Citam din Sfânta Biblie în engleză, spuse, inventând la iuţeală ceva. Rosteam cuvintele spuse de Abraham la mânie. N-a spus Abraham: „răul

bântuie pământul sub multe feţe. E datoria credincioşilor să... să se apere de rău, de orice fel de rău, de toate relele". Nu-i aşa?

Mullahul îl privi ciudat şi cită din Coran:

— "Şi Dumnezeu i-a zis lui Abraham: Te voi pune în fruntea noroadelor pământului. Şi Abraham i-a spus: şi a neamului meu. Dumnezeu i-a zis: Supuşii mei nu adăpostesc făcătorii de rele".

— Adevărat, răspunse Lochart. Şi-acum trebuie să mă gândesc la Dumnezeul cel Unic, Dumnezeul lui Abraham a lui Moise şi Iisus şi Mohammed. Fie-i numele lăudat!

Închise ochii. Inima îi bătea cu putere. În orice clipă se aştepta să primească în faţă patul armei tânărului furios sau ca mullahul să strige, cerând şoferului să oprească autobuzul. Nu se aştepta la îndurare, dar momentul trecu şi-l lăsară cu presupusa sa rugăciune.

Mullahul oftă, lipsa de spaţiu înghesuindu-l în necredincios. Mă întreb cum se roagă un Necredincios fie şi din Poporul Cărţii, îşi zicea. Ce-i spune el lui Allah? Sunt într-adevăr de plâns.

La aeroportul Bandar-e Delam; *ora 12*, *32 după-amiază*. Maşina Forţelor Aeriene Iraniene, cu steagul verde al lui Khomeini fluturând, trecu pe lângă santinelele adormite de la poartă şi trase într-un vârtej de praf în faţa rulotei care-i servea lui Rudi de birou. Din ea coborâră doi ofiţeri în uniforme impecabile şi odată cu ei trei Gărzi Verzi. Rudi Lutz ieşi să întâmpine ofiţerii: un maior şi un căpitan. când îl recunoscu pe căpitan, se lumină la faţă.

— Salut, Hushang! Mă întrebam ce mai faci! Ofiţerul mai în vârstă îl întrerupse furios:

— Sunt maiorul Qazani, contraspionajul aviaţiei. Cum de un elicopter iranian, aflat sub controlul vostru, încearcă să părăsească spaţiul aerian iranian, nerespectând ordinele repetate ale unei patrule de interceptare şi dispreţuind complet instrucţiunile controlului de la sol?

Rudi se holbă aiurit la el.

— Nu e în zbor decât unul singur dintre elicopterele mele, pentru un CASEVAC cerut de controlul radar de la Abadan.

— Care-i numărul de înregistrare?

— EP-F1XX. Ce înseamnă toate astea?

— Asta vreau să ştiu!

Maiorul Qazani trecu pe lângă el, intră în rulotă şi se aşează. Însoţitorii din Gărzile Verzi aşteptară.

— Vino încoace, îl chemă iritat maiorul. Stai jos, căpitane Lutz.

Rudi şovăi, apoi se aşeză la biroul său. Prin câteva găuri de glonţ din peretele din spatele lui se strecurau raze de lumină. Gărzile Verzi şi celălalt ofiţer intrară şi şi închiseră uşa.

— Ce e HXX? Un 206 sau un '212? întrebă maiorul.

— E un 206. Ce se...

— Câte '212 ai aici?

— Două: HXX şi HGG. Radarul de la Abadan a autorizat ieri HXX pentru un zbor CASEVAC la Kowiss, să care răniţii în urma unui atac al fedainilor, ieri în zori.

— Da, am auzit despre asta. Şi că aţi dat o mână de ajutor Gărzilor să-i trimită în Iadul pe care-l merită pentru care mii de mulţumiri! EP-HBC e un '212 înregistraţ de S-G? Rudi şovăi.

— Nu ştiu pe dinafară, domnule maior. Nu am aici evidenţa tuturor aparatelor noastre, dar aş putea afla dacă pot să prind baza noastră de la Kowiss. Radioul e întrerupt de o zi întreagă. Acum, vă rog, o să v-ajut din toate puterile, dar despre ce e vorba?

Maiorul Qazani aprinse o ţigară, îi oferi una lui Rudi care scutură din cap.

— E vorba de un '212: EP-HBC. Credem că e un JR 212 al S-G cu un număr necunoscut de persoane la bord, care a trecut graniţa în Irak cu puţin înainte de asfinţitul soarelui, ieri-seară, fără nici un fel de aprobare, nesocotind – aşa cum am mai spus – nesocotind ordinele explicite de aterizare date prin radio.

— Nu ştiu nimic de asta!

Mintea lui Rudi lucra febril. Trebuie c-a încercat cineva să fugă, îşi zise.

— Nu e pasărea noastră. Noi nu putem nici măcar să pornim motoarele fără okay-ul controlului de zbor de la Abadan. Este SOP.

— Cum ai explica atunci acest HBC?

— Ar putea fi un aparat Guerney care duce o parte din Personalul lor, sau de la oricare dintre celelalte companii de elicoptere. E foarte greu, uneori imposibil în ultima vreme, să completezi un plan de zbor. Ştiţi cum... ăăă... cât de instabilă a fost activitatea radar în ultimele săptămâni.

— ”Instabilă” nu e un cuvânt bun, spuse căpitanul Hushang Abasi.

Era un bărbat foarte chipeş, suplu, cu o mustaţă tunsă scurt, purta ochelari fumurii şi însemnele de armă, aripile, pe uniformă. Tot anul ce trecuse fusese staţionat la Kharg, unde el şi Rudi se cunoscuseră.

— Şi dacă e un aparat S-G?

— Atunci trebuie să existe o explicaţie potrivită. Rudi era bucuros că Hushang trecuse cu bine prin

revoluţie, în special pentru că fusese întotdeauna un critic nestăpânit al mullahilor care se amestecau în guvernare.

— Sunteţi sigur că e un zbor ilegal?

— Sunt sigur că zborurile legale au autorizări de zbor, aparatele ce efectuează zboruri legale se supun regulilor traficului aerian şi aparatele ce efectuează zboruri legale nu încearcă să se ascundă şi nu trec graniţa în viteză, spuse Hushang, şi sunt aproape sigur că am văzut sigla S-G la prima mea trecere, Rudi.

Ochii lui Rudi se îngustară. Hushank era un foarte bun pilot.

— Ai zburat la interceptare?

— Am condus patrula.

În rulotă se aşternu tăcerea.

— Vă deranjează dacă deschid o fereastră, domnule maior? Fumul îmi dă dureri de cap.

Maiorul spuse nervos:

— Dacă HBC este un elicopter S-G, cineva o să se aleagă cu mai mult decât o durere de cap.

Rudi deschise fereastra.

HBC pare a fi una dintre înregistrările noastre. Ce dracu s-a întâmplat? Parc-am fi sub o vrajă, sub un blestem, în ultimele zile! Mai întâi psihopatul ăla, Zataki, şi uciderea mecanicului nostru, apoi sărmanul Kyabi, apoi atacul din zori al afurisiţilor de fedaini, ieri, cât pe-aci sa ne ucidă şi rănindu-l pe Jon Tyrer. Christoase, sper ca Jon e teafăr şi acum alte necazuri. Se aşează din nou, simţindu-se foarte obosit.

— Tot ce pot face e să-ntreb.

— Cât de departe în nord operaţi? întrebă maiorul.

— De obicei Ahwaz. Dezful ar fi cam limita noastră extremă.

Interfonul bazei sună. Ridică receptorul şi nu observă privirea pe care şi-o aruncară cei doi piloţi. Era Fowler Joines, mecanicul şef.

— Alo, e-n regulă?

— Da, mulţumesc, fii fără grijă.

— Daca ai nevoie de ajutor, amice, sosim în fugă. Telefonul se închise. Se întoarse către maior, simţindu-se ceva mai bine.

De când îl înfruntase pe Zataki, toţi oamenii săi şi piloţii îl tratau de parcă era însuşi Boierul Gavallan; iar de ieri, de când fuseseră respinşi fedainii, chiar şi komitehul Gărzilor Verzi se purta foarte respectuos cu el – toţi, cu excepţia administratorului bazei, Yemeni, care tot mai încerca să-i facă zile fripte.

— Dezful e la limita extremă. În zbor dus. Odată am zburat...

Se opri. Era cât pe-aci să spună „odată am zburat cu supervizorul de zonă până la Kermanshah”. Dar atunci, amintirea felului brutal şi ilogic în care fusese ucis Boss Kyabi se trezi şi din nou simţi că-l cuprinde greaţa. Văzu că maiorul şi Hushang îl priveau lung;

— Iertaţi-mă. Vroiam să spun, domnule maior, odată am avut un zbor până la Kermanshah. Cu realimentare, după cum ştiţi, suntem foarte mobili.

— Da, căpitane Lutz, da, ştim.

Maiorul strivi mucul ţigării şi aprinse alta.

— Primul ministru Bazargan, desigur cu aprobarea prealabilă a Ayatolahului Khomeini, adăugă el precaut, neavând încredere în Abbasi sau în Gărzile Verzi, care ar fi putut şi ele pe ascuns să înţeleagă engleza, a emis ordine stricte în privinţa tuturor aparatelor de zbor din Iran, în special a elicopterelor. Acum o să chemăm Kowissul.

Intrară în încăperea emiţătorului. Yemeni începu imediat să protesteze că nu poate să aprobe legătura fără Îngăduinţa komitehului local – în care el se numise membru, ca singurul care putea să scrie şi să citească. Unul dintre cei din Gărzile Verzi se pregăti să plece să-i convoace, dar maiorul îl dădu la o parte pe Yemeni şi obţinu ce voia.

Kowissul nu răspunse chemărilor lor.

— Voia lui Allah!

— O să fie mai bine după apusul soarelui, aga! spuse operatorul radio Jahad, în farsi.

— Da, mulţumesc.

— Ce vă trebuie, aga, spuse Yemeni, grosolan, detestând pe cei ce-i încălcaseră atribuţiile, iar uniformele Şahului aproape scoţându-l din minţi. O să fac eu pentru domniile voastre.

— N-am nevoie de tine pentru nimic, fiu de căţea! se răsti maiorul furios şi toată lumea tresări, iar Yemeni înţepeni de spaimă. Dacă-mi faci necazuri, am să te târăsc în faţa tribunalului nostru pentru amestec în treburile primului ministru şi ale lui Khomeini. Ieşi afară!

Yemeni dispăru.

Gărzile Verzi râseră şi unul dintre ei spuse:

— Să-i sparg capul, aga?

— Nu, nu, mulţumesc. Nu-i mai important decât o muscă pe balega unei cămile.

Trase din ţigară învăluindu-se de fum, după care privi gânditor către Rudi. Veştile despre cum îl salvase acest german pe Zataki, cel mai important comandant al Gărzilor Revoluţionare din zonă, ajunseseră până la baza aeriană. Se ridică şi se duse la fereastră. Afară se vedea maşina lui şi steagul verde al lui Khomeini şi Gărzile Verzi pierzându-şi vremea prin preajmă.

Gunoaie, îşi zise. Fii de căţea. Toţi! N-am scăpat de stăpânirea şi influenţa americanilor şi nu am ajutat la alungarea Şahului ca să lăsăm frânele vieţilor noastre şi minunatele noastre palate unor păduchioşi, oricât de viteji ar fi unii dintre ei.

— Aştepţi aici, Hushang! Am să las două gărzi cu tine! Aşteaptă aici şi ia legătura cu ajutorul lor. Am să trimit maşina după tine.

— Am înţeles!

Aruncându-i din nou o privire dură lui Rudi, maiorul spuse în englezeşte:

— Vreau să ştiu daca HBC este un elicopter S-G, care-i este baza şi cum a ajuns în zona asta şi cine era la bord.

Dădu ordinele necesare şi plecă într-un vârtej de praf.

Hushang trimise gărzile să spună celorlalţi ce se întâmpla. Acum cei doi erau singuri.

— Deci, spuse zâmbind şi întinse mâna. Mă bucur că te văd, Rudi.

Îşi strânseră mâinile călduros.

— Mă întrebam cum... cum te-ai descurcat. Hushang râse.

— Vrei să spui dacă am fost lichidat? O, nu crede toate poveştile alea, Rudi, nu, totul e grozav! când am plecat din Kharg am petrecut o vreme la Dushan Tappeh, apoi am venit aici, la Baza Aeriană Abadan. Rudi aşteptă.

— Şi după asta?

— Şi după asta... Hushang se gândi un moment. Şi după asta, când Şahul a părăsit Iranul, comandantul bazei ne-a aliniat pe toţi până la ultimul şi ne-a spus că el consideră jurământul nostru de credinţă anulat. Toţi ei din armată am jurat credinţă Şahului personal, dar când a plecat, jurămintele noastre par să fi fost cumva repudiate. Comandantul ne-a cerut tuturor – ofiţeri şi auxiliari – să alegem ce vroiam să facem: să rămânem sau ă plecăm. „Dar, a adăugat el la sfârşit, în această unitate transferul de putere către noul guvern legal se va face în ordine”. Ni s-au dat douăsprezece ore să hotărâm. Hushang se încruntă. Câţiva au plecat. Cei mai mulţi ofiţeri superiori. Ce-ai fi făcut, Rudi?

— As fi rămas, desigur! Heimat ist immer Heimat!

— Ce?

— Ţara ta rămâne întotdeauna ţara ta.

— Â, da. Da, aşa am zis şi eu. O umbră îi trecu pe faţă. După ce am ales cu toţii, comandantul l-a chemat pe ayatolahul Ahwazi, şeful ayatolahilor, şi a făcut oficial transferul de putere apoi s-a împuşcat. A lăsat o notă spunând: „Toată viaţa mea l-am servit pe Mohammed Reza Şah, aşa cum tatăl meu l-a servit pe Reza Şah, tatăl său. Nu pot să servesc mullahi sau politicieni, sau să trăiesc cu mirosul trădării care a cuprins ţara”. Rudi şovăi:

— Era vorba de americani?

— Maiorul crede că s-a referit la generali. Unii dintre noi cred că s-a referit la trădarea Islamului.

— De către Khomeini?

Rudi îl văzu pe Hushang privindu-l lung, cu ochi căprui, nevinovaţi, pe o faţă ca cioplită în marmură şi pentru o secundă avu sentimentul stânjenitor că acesta nu mai era prietenul său, ci cineva purtând acelaşi chip, cineva gata să-i întindă o cursă. O cursă pentru ce?

— Un astfel de gând ar însemna trădare, nu?! spuse Hushang.

Era o propoziţie, nu o întrebare şi un fior care îndemna la prudenţă îl străbătu pe Rudi.

— Mi-e teamă pentru Iran, Rudi! Suntem atât de expuşi, atât de preţioşi pentru ambele superputeri, urâţişi invidiaţi de atât de mulţi vecini...

— Ei, dar armatele voastre sunt cele mai mari şi mai bine echipate din zonă. Voi sunteţi puterea în Golf.

Se duse la micul frigider încorporat în perete.

— Ce-ar fi să împărţim o sticlă de bere rece ca gheaţa?

— Nu, mulţumesc!

De obicei o făceau plini de desfătare.

— Ţii regim?

Celălalt scutură din cap şi zâmbi ciudat.

— Nu, m-am lăsat. E darul meu pentru noul regim.

— Atunci o să bem ceai, ca pe vremuri, spuse Rudi fără să schimbe tonul vocii.

Intră în bucătărie şi puse ceainicul pe foc, dar se gândea: Hushang s-a schimbat, într-adevăr, dar dacă ai fi în locul lui şi tu te-ai fi schimbat. Lumea lui e cu dosu-n sus, ca Germania de Vest şi Germania de Est, dar nu-i chiar aşa de rău.

— Ce face Aii? întrebă.

Aii era fratele mai în virată a lui Hushang, pe care acesta-l adora, pilot de elicopter, pe care Rudi nu-l întâlnise niciodată, dar despre care Hushang vorbea întotdeauna, râzându-şi de legendarele sale aventuri şi cuceriri de la Teheran, Paris şi Roma – în vremurile vechi, minunatele vremuri vechi, îşi zise, poate prea emfatic.

— Aii cel Mare se simte minunat şi el, spuse Hushang cu un zâmbet de încântare.

Chiar înainte de plecarea Şahului ei discutaseră în taină ce alegere ar fi fost bine să facă şi căzuseră de acord că, orice s-ar fi întâmplat, aveau să rămână: „Suntem încă armă de elită, o să putem pleca şi de aici înainte în Europa”. Zâmbi mândru de fratele său. Nu era invidios pe succesele lui, dar şi-ar fi dorit să poată avea măcar a zecea parte din ele. Dar va trebui s-o lase mai moale acum, cel puţin cât o să fie-n Iran.

Ceainicul începu să clocotească. Rudi pregăti ceaiul.

— Te superi dacă te-ntreb despre HBC?

Trase cu ochiul pe uşă în cealaltă încăpere. Prietenul lui îl privea.

— E-n regulă?

— Ce vrei să ştii?

— Ce s-a-ntâmplat?

După o pauză, Hushang începu:

— Eram comandantul patrulei de alarmă. Am decolat la alarmă şi ni s-a spus să interceptăm un elicopter care fusese zărit încercând să se strecoare în zona noastră. S-a dovedit a fi unul civil, ascunzându-se printre pereţii văilor din preajma localităţii Dezful. Nu răspundea chemărilor radio în farsi sau în engleză. Am aşteptat, ţinându-ne de el. Odată ajuns la loc deschis, am tras o rafală de avertisment şi atunci am crezut că recunosc emblema S-G. Dar n-a ţinut deloc cont de mine. Pur şi simplu-s-a depărtat de graniţă şi-a băgat cărbuni. Colegul meu a tras şi el, dar aparatul a continuat să se ferească.

Ochii lui Hushang se îngustară la amintirea excitării de care fusese cuprins. Vânător şi vânat. Pentru prima dată atunci. Avea urechile pline de dulcele ţipăt al reactoarelor sale, zgomotul paraziţilor radio şi ordinul „Armaţi rachetele!”. Mâinile şi degetele supunându-se, apăsând declanşatorul, racheta

ratând prima dată când elicopterul executase o piruetă, săgetând într-o parte şi-n cealaltă, ager ca o libelulă, colegul său trăgând şi el şi ratând cu o fracţiune, rachetele nefiind cu detectoare de căldură. Altă ratare. Ajunseseră dincolo de graniţă. Dincolo de graniţă erau scăpaţi, dar nu şi de mine, de pedeapsă, aşa că am mers mai departe, cu tunurile străfulgerând, cu imaginea chipurilor la hublourile cabinei şi a globului de foc în care se dizolvase... când am ieşit din întoarcerea în care mă strivea acceleraţia şi m-am uitat din nou, dispăruse. Rămăsese doar un bulgăre de fum şi plăcerea.

— L-am turtit! spuse. L-am dat jos!

Rudi se întoarse ca să-şi ascundă tremurul. Presupusese că HBC scăpase, oricine ar fi pilotat.

— N-au fost... supravieţuitori?

— Nu, Rudi. A explodat.

Se strădui să-şi păstreze vocea calmă şi profesională.

— A fost... a fost prima mea ţintă. N-am gândit niciodată că avea să fie atât de dificil.

N-a fost un adversar prea grozav, se gândi Rudi înfuriat şi dezgustat. Rachete şi tunuri împotriva a nimic, dar presupun că ordinele sunt ordine şi HBC era pe picior greşit, oricine îl pilota, oricine ar fi fost la bord. Ar fi trebuit să se oprească. Eu m-aş fi oprit. Oare?! Şi dac-aş fi fost pilotul avionului de vânătoare şi eram în Germania, iar elicopterul ar fi zburat către graniţa inamică cu Dumnezeu ştie cine la bord şi eu aş fi primit ordine să-Aşteaptă o clipă! Hushang a făcut-o în spaţiul aerian irakian? Ei bine, n-am să-l întreb. Hushang nu mi-ar spune dac-a făcut-o, sunt la fel de sigur cum sunt că Allah nu vorbeşte cu Khomeini – eu n-aş face-o.

Mohorât, turnă din ceainicul de tablă în cel de porţelan şi-şi aduse aminte de celălalt ceainic de fier, din copilărie, apoi trase cu coada ochiului pe fereastră. Un vechi autobuz oprise pe drumul din afara aeroportul. Văzu coborând din el un bărbat înalt. Pentru moment nu-şi dădu seama cine e, apoi, cu un oftat de bucurie, îl recunoscu şi spuse repezit:

— Iartă-mă un moment.

Se întâlniră la poartă. Gărzile Verzi îi priveau curioase.

— Tom! Wiegehts? Ce mai faci? Ce dracu cauţi aici? De ce nu mi-ai spus că vii? Ce mai e pe la Zagros? Ce face Jean-Luc?

Era atât de bucuros, că nu observă oboseala lui Lochart sau starea hainelor sale – prăfuite, rupte şi murdare de drum.

— O grămadă de istorisit, Rudi, spuse Lochart. O grămadă! Dar sunt rupt. Am mare nevoie de nişte ceai şi de ceva somn. Okay?

— Desigur! Rudi îi zâmbi larg. Desigur! Haide! Am să deschid ultima şi cea mai secretă sticlă de whisky, cea pe care mă prefăceam chiar faţă de mine însumi că n-o am şi o să...

Atunci observă starea prietenului său şi zâmbetul îi dispăru.

— Ce dracu ţi s-a-ntâmplat? Arăţi de parc-ai fi fost târât prin tufişuri!

Observă imperceptibila mişcare din ochi a lui Lochart către gărzile care stăteau în apropiere, ascultând.

— Nimic, Rudi. Absolut nimic. Mai întâi o baie. Da?

— Sigur... Da, desigur. Tu... ăăă... poţi să foloseşti rulota mea.

Deosebit de tulburat, porni alături de Lochart către aeroport. Nu-l văzuse niciodată atât de bătrân şi de încet. Părea tulburat, de parcă ar fi avut o aterizare forţată. Lângă hangar îl zări pe Yemeni iscodindu-i pe fereastra biroului. Powler Joines şi celălalt mecanic se opriseră din lucru şi porniseră către ei. Atunci, la capătul celălalt al bazei, îl văzu pe Hushang ieşind pe scările rulotei sale şi capul păru să-i explodeze.

— O, Christoase, spuse rămânând cu gura căscată. Nu HBC!

Lochart se opri brusc, culorile dispărându-i din obraji.

— Cum dracu ai aflat de asta?

— Da a zis că HBC a fost doborât! Doborât! Cum ai scăpat? Cum?

— Doborât?

Lochart se cutremură.

— Iisuse! Cine, cine a spus asta?

Reflexele îl ajutară pe Rudi şi, fără să pară un gest anume, întoarse spatele către Hushang. „Ofiţerul iranian din uşă. Nu te uita, pentru Dumnezeu! El a condus patrula de interceptare – F 14. El i-a doborât.”

Îşi puse un zâmbet îngheţat pe faţă, îl înşfacă pe Lochart de mână şi, din nou încercând să nu se trădeze, îl trase cu forţa către cea mai apropiată rulotă.

— Poţi să te culci în rulota lui Jon Tyrer, spuse cu jovialitate forţată şi în clipa în care închise uşa în spatele lui îi şopti grăbit: Hushang a spus c-a doborât HBC lângă graniţa irakiană, înainte de apus, ieri. L-a distrus complet. Cum ai scăpat, cine era la bord? Repede! Spune-mi ce s-a-ntâmplat, repede!

— Eu... n-am zburat pe ultima bucată. Nu eram în el, spuse Lochart, încercând să-şi pună mintea în funcţiune şi păstrând la rândul său glasul coborât, pentru că pereţii rulotei erau foarte subţiri. M-au lăsat la Barajul Dez. Am venit pe jos.

— Barajul Dez? Ce dracu făceai acolo? Cine te-a lăsat?

Lochart şovăi. Totul se întâmpla atât de repede...

— Nu ştiu dacă ar trebui... ar trebui să...

— Pentru Dumnezeu, au venit după HBC! Trebuie să facem ceva, repede! Cine-l pilota? Cine era la bord?

— Toţi iranieni fugind din Iran. Toţi piloţi din Isfahan. Generalul Seladi, colonei şi maiori din Isfahan, nu le ştiu numele, generalul Valik şi soţia şi... Lochart se căzni să rostească... Şi cei doi copii.

Rudi era uluit. Auzise despre Annoush şi cei doi copii şi-l întâlnise pe Valik de câteva ori.

— Asta-i groaznic! Groaznic! Ce dracu o să le zic?

— Ce? Despre ce?

Cuvintele se rostogoliră singure.

— Maiorul Qazani şi Hushang – au venit abia acum o juma' de oră. Maiorul abia a plecat, da mi s-a ordonat să-l găsesc pe HBC, unde are baza şi cine era la bord. Mi s-a ordonat să chem Kowissul şi să aflu şi Hushang o să asculte şi nu-i un prost. Nu e prost deloc. Şi e sigur că a văzut semnele S-G mai înainte de a-l face bucăţele. Kowissul o să trebuiască să spună că-i pasărea noastră, aşa c-o să cheme Teheranul şi cu asta s-a sfârşit.

Lochart se aşează prostit pe una dintre cuşete.

— I-am prevenit! I-am prevenit să aştepte până la lăsarea nopţii! Ce dracu am să fac?

O bătaie în uşă. Îngheţară.

— Skipper, eu sunt, Fowler. Ţi-am adus ceva ceai. M-am gândit că lui Tom i-ar prinde bine.

— Mulţumesc! Aşteaptă o clipă, Fowler, spuse, apoi coborî vocea. Tom, ce povestim? Te-ai gândit la ceva?

— Cel mai bun lucru care mi-a trecut prin cap a fost că mă întorc de la o vacanţă în munţi, în Luristan, la sud de Kermanshah. Am fost prins într-un sat de o ninsoare, aproape o săptămână, şi până la urmă am luat-o pe jos.

— Asta-i bine! Unde ţi-e baza? Lochart ridică din umeri.

— Zagros.

— Bine! Ţi-a cerut cineva actele de identitate până acum?

— Da. Vânzătorul de tichete la Ahwaz şi nişte Gărzi Verzi.

— Sheisse!

Rudi deschise uşa. Fowler Joines aduse tava cu ceştile de ceai.

— Ce faci, Tom? spuse el cu zâmbetul său fără dinţi.

— Mă bucur să te văd, Fowler! Tot mai înjuri?

— Nu aşa rău ca Jordon Porcărie. Ce face vechiul meu camarad?

Oboseala îl învălui pe Lochart şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Zagros şi Jordon Porcărie, Rodrigues, Jean-Luc, Scot Gavallan şi ceilalţi, păreau atât de departe.

— Încă poartă pălăria! spuse cu mare efort.

Acceptă ceaiul recunoscător şi-l înghiţi. Fierbinte, gros, dens, cu lapte dulce condensat, cea mai mare găselniţă din lume.

Ce-a zis Rudi? S-o şterg? Nu pot, se gândi cufundându-se în somn, nu fără Şeherazada.

Rudi termină de istorisit lui Fowler povestea inventată de Lochart.

— Împrăştie vestea.

Mecanicul clipi.

— O excursie pe munte? Tom Lochart? El, pe picioare? Cu ştii tu cine în afurisitul de Teheran? Te-ai ţicnit, Rudi bătrâne?!

Rudi îl privi lung.

— Cum spui, amice.

Fowler se întoarse să vorbească cu Lochart, dar acesta adormise deja, cu chipul tras de istovire.

— Mamă, e...

Ochii săi albaştri, vicleni, aşezaţi adânc pe faţa săpată de riduri, se întoarseră către Rudi.

— Am să împrăştii vestea asta de parc-ar fi afurisita de Facere însăşi.

Plecă. Chiar înainte ca uşa să se închidă, Rudi prinse imaginea lui Hushang aşteptând lângă Tyrer şi-i păru rău că-l lăsase acolo, singur, atâta vreme. Se uită din nou scurt la Lochart. Săracul Tom! Ce dracu făcea-n Isfahan? Dumnezeule, ce încurcătură! Ce dracu să fac acum? Luă grijuliu ceaşca din mâinile lui Lochart, dar canadianul se trezi speriat.

Pentru moment, Lochart nu-şi dădu seama unde se află, dacă e treaz sau visează. Inima-i bătea, o durere de cap îi întuneca vederea şi se închipuia înapoi la baraj, pe marginea apei, cu Rudi stând cu spatele la lumină, exact ca Aii, el neştiind dacă să se arunce asupra lui sau să rişte să sară în apă, vrând să strige „Nu trage! Nu trage!...”

— Christoase, am crezut că erai Aii, gâfâi. Iartă-mă! Acum mi-e mai bine. Nu te-ngrijora!

— Aii?

— Pilotul... Pilotul de pe HBC. Aii Abbasi! Vroia să mă ucidă.

Pe jumătate adormit, Lochart îi istorisi ce se întâmplase. Atunci băgă de seamă că Rudi devenise alb ca varul.

— Ce s-a-ntâmplat?

Rudi arătă cu degetul mare spre uşă:

— Acela-i fratele lui, Hushang Abbasi. El e cel care a doborât HBC.

CAPITOLUL 29

Teheran; *ora 4*, *17 după-amiază*. Amândoi bărbaţii priveau nemişcaţi, încordaţi şi nervoşi aparatul telex din biroul S-G aflat la ultimul etaj.

— Dă-i drumul, pentru Dumnezeu! murmură McIver şi aruncă din nou o privire iute pe ceas.

Avionul trebuia să sosească la cinci treizeci.

— Va trebui să plecăm în curând, Andy. Niciodată nu ştii cum e cu circulaţia.

Gavallan se legăna absent într-un vechi balansoar ce scârţâia pe la încheieturi.

— Da, dar Genny n-a ajuns încă. Imediat ce soseşte, plecăm şi noi. În cel mai rău caz pot să chem Aberdeenul de la Al Shargaz.

— Dacă Johnny Hogg trece prin zona Kish şi Isfahan şi aprobarea rămâne în vigoare la Teheran.

— De data asta o să sosească! Am o presimţire că mullahul nostru Tehrani vrea într-adevăr ochelari noi. Sper din tot sufletul că Johnny i-a adus.

— Şi eu.

Era prima zi în care komitehul îngăduise vreunui străin să se întoarcă în clădire. Cea mai mare parte, a dimineţii fusese petrecută curăţind şi pornind generatorul care, desigur, rămăsese fără combustibil. Aproape imediat telexul începuse să clănţăne, trezindu-se la viaţă: „Urgent! Vă rugăm confirmaţi că telexul funcţionează şi informaţi pe domnul McIver că am un mesaj Avisyard pentru şefu. E încă în Teheran? ” Telexul era de la Elisabeth Chang, din Aberdeen. Avisyard era codul companiei, rareori folosit, însemnând un mesaj strict secret, doar pentru McIver, care trebuia să fie prezent personal la aparat. Îi trebuiseră trei încercări ca să contacteze Aberdeenul.

— Până acum n-am pierdut nici o pasăre, spuse Gavallan ca un fel de rugăciune interioară.

— Şi eu mă gândeam la asta. McIver îşi mişcă umerii.

— Ai vreo idee ce-ar putea să merite un Avisyard?

— Nu.

Gavallan îşi ascunse tristeţea, gândindu-se la adevăratul Avisyard, castelul Avisyard unde-şi petrecuse atâţia ani fericiţi cu Kathy, care sugerase codul. Nu te gândi la Kathy acum. Nu acum!

— Urăsc afurisitele astea de telexuri, întotdeauna încurcă treburile, spunea McIver.

Îşi simţea stomacul arzând, în cea mai mare parte din pricina scandalului pe care i-l făcuse cu o noapte în urmă Genny, când insistase ca ea să se urce în avionul de astăzi şi totodată şi pentru că nu primise încă nici o veste de la Lochart. Pe lângă asta, din nou nici unul dintre salariaţii iranieni al biroului nu se prezentase la lucru, în afara piloţilor care sosiseră în dimineaţa aceea. McIver îi trimisese pe toţi înapoi, cu excepţia lui Petikin, pe care îl păstrase de serviciu.

Nogger Lane trecuse pe acolo în jurul prânzului, raportând că zborul său cu mullahul Tehrani, şase Gărzi Verzi şi cinci femei decursese bine.

— Cred că prietenul nostru mullahul mai vrea un zbor mâine. Te aşteaptă la cinci şi un sfert fix la aeroport.

— E-n regulă, Nogger. Schimbă-l pe Charlie.

— Haide, Mac, bătrine, am lucrat din greu toată ziua, peste normă, şi Paula e încă în oraş!

— O ştiu prea bine, bătrâne, şi după cum se prezintă lucrurile, o să fie aici toată săptămâna. Îl înlocuieşti pe Charlie, îţi aşezi codiţa fierbinte pe scăunel, aduci toate registrele de zbor la zi, şi dacă mai scoţi un cuvânt te mut la dracu-n praznic în Nigeria!

Şi se puseseră pe aşteptat, ştiind prea bine că telexurile trebuiau să treacă o parte a drumului lor prin liniile telefonice obişnuite.

— Al dracului de multe fire de-aici până la Aberdeen! mirii McIver.

Gavallan repetă:

— Imediat ce soseşte Genny, plecăm! O să m-asigur că e-n siguranţă în Al Shargaz înainte de a pleca spre casă. Ai dreptul să ceri asta.

— Ştiu, şi eu şi tu şi tot Iranul ştie, da ea se pare că n-a aflat încă.

— Femeile! spuse Gavallan diplomatic. Mai pot face şi altceva?

— Nu cred. Faptul că i-ai stors puţin pe cei doi parteneri care ne-au rămas a însemnat tare mult.

Gavallan dăduse de ei: Mohammed Siamanki şi Turiz Bakhtiar – un nume comun în Iran printre cei bogaţi şi puternici din numerosul trib Bakhtiar, în care fostul prim-ministru era unul dintre şefi. Gavallan îi smulsese cinci milioane de riali în numerar, cu puţin peste şaizeci de mii de dolari, o nimica toată faţă de ceea ce le datorau partenerii, şi făgăduiala unor alte sume săptămânale în schimbul unei promisiuni şi a unei chitanţe scrise, că acestea le vor fi rambursate în mână în afara ţării – dacă va-fi nevoie – şi locuri în avion – dacă avea să fie nevoie.

— E-n regulă, dar unde-i Valik? Cum dau de el? întrebase Gavallan, prefăcându-se că nu ştie nimic de fuga acestuia.

— Ţi-am mai spus o dată: e-n vacanţă cu familia! îi răspunsese Siamanki, grosolan şi arogant ca-ntotdeauna. O să te contacteze la Londra sau Aberdeen. De mult trebuia discutată problema fondului nostru de la Bahamas...

— Fondului nostru comun, dragul meu asociat! Şi mai e problema celor aproape patru milioane de dolari pe care ni-i datoraţi pentru lucrări deja încheiate, în afara plăţii ratelor pentru aparatele noastre, de multă vreme restante.

— Dacă băncile ar fi fost deschise, aţi fi avut banii! Nu-i vina noastră că împuţiţii de aliaţi ai Şahului l-au ruinat pe el şi Iranul. Noi n-avem nici o vină pentru nici una dintre catastrofele astea! Nici una! cât despre bani, n-am plătit şi în trecut?

— Da. De obicei cu şase luni întârziere, însă ai dreptate, dragul meu prieten, până la urmă ne-am smuls partea noastră. Dar dacă toate societăţile mixte sunt suspendate, după cum mi-a spus mullahul Tehrani, cum o să mai activăm de-aici înainte?

— Unele societăţi mixte, nu toate – informaţia ta e exagerată şi incorectă, Gavallan. Am fost anunţaţi să trecem la activitatea normală cât mai curând cu putinţă. Echipele pot pleca imediat ce schimbul lor soseşte aici. Producţia câmpurilor petroliere trebuie să revină din nou la capacitatea maximă. N-or să fie nici un fel de probleme. Dar, ca să evităm orice fel de necazuri, am reînnoit încă o dată contractul de asociere. Mâine, ilustrul meu văr, ministrul de finanţe Aii Kia, se alătură consiliului...

— Stai o clipă! Eu trebuie să aprob, în prealabil, orice schimbare a consiliului de conducere...

— Ai avut puterea asta, dar consiliul a votat modificarea acestei clauze. Dacă vrei să faci o contestaţie, poţi s-o prezinţi la următoarea întâlnire la Londra, dar în circumstanţele actuale această schimbare e necesară şi rezonabilă. Ministrul Kia ne-a asigurat că o să fim omişi de pe listă. Bineînţeles că procentajul şi comisioanele ministrului Kia vor fi scăzute din partea voastră!

Încercând să găsească o cale să iasă din încurcătură, Gavallan se strădui să nu privească telexul, dar era foarte greu.

— Acum totul pare în regulă, peste o clipă totul se impune.

— Da. Da, Andy, aşa e. Talbot a pus capac la toate, astăzi.

În dimineaţa aceea, devreme, avuseseră o scurtă întâlnire cu Talbot.

— O, da, bătrâne, societăţile mixte sunt sigur persona nongrata acum îmi pare rău, le spusese sec. Cei de sus au hotărât să suspende complet activitatea societăţilor mixte până la noi instrucţiuni, deşi ce instrucţiuni şi de la cine, nu au specificat. Sau cine-sunt „Cei de sus”. Presupunem că decretul olimpian este de la dragul şi vechiul Komiteh Revoluţionar, oricine ar fi ăştia. Pe cealaltă faţă a monezii, bătrâne, ayatolahul şi primul ministru Bazargan au declarat amândoi că toate datoriile străine vor fi onorate. Sigur că Khomeini e mai presus de Bazargan şi emite contraordine, Bazargan emite instrucţiuni pe care Komitehul Revoluţionar le modifică. Komitehurile locale sunt compuse din cetăţeni vigilenţi care consideră propriile lor versiuni ale legii ca inspirate de Dumnezeu şi nici unul dintre ştrengarii ăştia n-a predat încă măcar o armă. Închisorile se umplu frumuşel ochi, capetele se rostogolesc – şi totul are un destul de străvechi şi plicticos aer familiar, bătrâne, şi mai degrabă sugerează că ar trebui cu toţii să ne retragem la Margate pentru o vreme.

— Vorbeşti serios?

— Sfatul nostru de a evacua întreg personalul neesenţial încă e valabil – din momentul în care se redeschide aeroportul, ceea ce numai Dumnezeu ştie când se va întâmpla, dar s-a promis pentru sâmbătă. Am obţinut cooperarea BA şi am închiriat un '747. cât despre ilustrul Aii Kia, e un oficial neînsemnat, foarte neînsemnat, într-adevăr, fără nici un fel de putere, un un bun prieten după cum bate vântul. Apropo, am auzit de curând că ambasadorul Statelor Unite la Kabul a fost răpit de fundamentalişti şiiţi mujhadini, anticomunişti, care au încercat să îl schimbe pentru alţi mujhadini arestaţi de guvernul prosovietic în încăierarea care a urmat, a fost omorât. Lucrurile se încing destul de drăgălaş!

Telexul păcăni, atenţia se încorda, dar maşina nu porni. Amândoi înjurară.

— Imediat ce-ajung la Al Shargaz pot să telefonez la birou şi să aflu care-i problema.

Gavallan se întoarse către uşă când aceasta se deschise. Spre surpriza lui, era Erikki. Ar fi trebuit să se întâlnească cu el şi Azadeh la aeroport. Erikki

zâmbea cu zâmbetul său obişnuit, dar în spatele lui nu era nici un pic de lumină.

— Hello, şefu! Salut, Mac!

— Salut, Erikki! Ce-i nou? McIver îl privi cercetător.

— O uşoară schimbare a planului. Noi... ăăă... ei bine, Azadeh şi cu mine ne întoarcem mai întâi la Tabriz.

Cu o seară în urmă, Gavallan sugerase ca Erikki şi Azadeh să plece imediat: „O să găsim pe cineva să-ţi ţină locul. Ce-ar fi să vii cu mine, mâine? S-ar putea să-i facem rost de documente lui Azadeh la Londra”.

— De ce schimbarea asta, Erikki? S-a răzgândit Azadeh să plece din Iran fără documente?

— Nu. Cu o oră în urmă am primit un mesaj de la tatăl ei. Uite, citeşte-l şi tu!

Erikki îi dădu lui Gavallan, care îl citi odată cu McIver. Nota, scrisă de mână, spunea: „De la Abdullah Han către căpitanul Yokkonen. E nevoie ca fiica mea să se întoarcă imediat aici şi îţi cer să-i acorzi îngăduinţa”. Era semnată „Abdullah Han”. Mesajul era repetat în farsi pe cealaltă parte.

— Eşti sigur că e scrisul lui? întrebă Gavallan.

— Azadeh e sigură. Şi ea-l cunoaşte şi pe mesager, adăugă Erikki. Mesagerul nu ne-a spus nimic altceva decât că se duc lupte acolo.

— Pe şosea e exclus.

McIver se întoarse spre Gavallan.

— Poate mullahul nostru, Tehrani, să-i dea o autorizare lui Erikki? După cum spunea Nogger, se dădea Mălai-Mare după călătoria sa de azi-dimineaţă. Am putea să montăm nişte rezervoare suplimentare pe un 206, cel al lui Charlie. Erikki ar putea să îl piloteze. Poate cu Nogger sau unul dintre ceilalţi – ca să-l aducă înapoi.

— Erikki, ştii ce risc îţi asumi? spuse Gavallan.

— Da.

Încă nu le spusese despre morţi.

— Te-ai gândit la toate – la toate? Rakoczy, bariera de la şosea, Azadeh... Am putea s-o trimitem pe Azadeh singură şi ai putea să pleci cu avionul de azi, iar noi ţi-am expedia-o cu zborul de sâmbătă.

— Haide, şefu, n-ai face niciodată asta şi nici eu n-aş putea s-o părăsesc.

— Sigur, dar trebuia zis. E-n regulă, Erikki, ocupă-te de rezervoarele suplimentare, noi o să-ncercăm să obţinem aprobarea. Vă sugerez să vă-ntoarceţi amândoi la Teheran cât mai repede cu putinţă ca să prindeţi avionul de sâmbătă – amândoi. S-ar putea să fie foarte înţelept pentru tine să te transferi şi să încerci în altă parte: Australia, Singapore, poate, sau Aberdeen. Dar acolo s-ar putea să fie prea frig pentru Azadeh. Te rog să-mi spui!

Gavallan îi întinse vesel mâna.

— Tabriz fericit, ei?

— Mulţumesc. Erikki ezită. Veşti de la Tom Lochart?

— Nu, nu încă! încă nu pot prinde Kowissul sau Ban-dar-e Delamul. De ce, Şeherazada a început să se neliniştească?

— Mai rău: tatăl ei e-n închisoarea Evin şi...

— Iisuse Christoase! explodă McIver. Gavallan era la fel de surprins, cunoscând zvonurile despre arestări şi plutoane de execuţie.

— Pentru ce?

— ”Să răspundă la întrebări” în faţa unui komiteh. Nimeni nu ştie pentru ce sau cât de mult o să fie reţinut.

Gavallan spuse nesigur:

— Ei bine, dacă-i numai pentru întrebări... Ce s-a întâmplat, Erikki?

— Şeherazada a venit acum o jumătate de ora acasă, scăldată în lacrimi. Noaptea trecută, după cină, când s-a întors la casa părinţilor ei, se deschiseseră porţile iadului. Se pare că nişte Gărzi Verzi au venit în bazar, l-au înşfăcat pe Emir Paknouri – îţi aduci aminte, fostul ei soţ – pentru crime împotriva Islamului şi i-au ordonat lui Bakravan să se prezinte în zori ca să răspundă la nişte întrebări. Pentru care motiv, nimeni nu ştie! Erikki oftă. Au mers cu el la închisoare în dimineaţa asta, ea, mama ei, surorile şi fratele. Au ajuns acolo chiar după ivirea zorilor şi-au aşteptat, şi-au aşteptat şi încă ar mai fi aşteptat şi acum dacă, în jur de două după-amiază, Gărzile Verzi care făceau de pază acolo nu le-ar fi spus s-o şteargă. Se lăsă o tăcere adâncă. Tot Erikki o sparse.

— Mac, încearcă la Kowiss. Spune-le să ia legătura cu Bandar-e Delam. Tom ar trebui să fie informat despre tatăl Şeherazadei. Observă privirea dintre cei doi. Ce-i cu Tom?

— E pe un charter către Bandar-e Delam.

— Da, mi-ai spus asta, Mac. Mi-a zis şi Şeherazada. Tom i-a spus c-o să se-ntoarcă în câteva zile.

Erikki aşteptă. Gavallan se mulţumi să privească în jos.

— Ei bine, spuse Erikki. Trebuie să aveţi un motiv serios...

— Cred că da, spuse Gavallan.

— Amândoi, el şi McIver, erau convinşi că Tom Lochart nu s-ar fi dus de bunăvoie în Kuweit, oricum ar fi încercat Valik să-l mituiască şi amândoi se temeau la fel de mult că fusese forţat.

— E-n regulă, tu eşti şeful! Bine, am şters-o. Iartă-mă c-am adus veşti proaste, dar credeam că-i mai bine să ştiţi. Zâmbi forţat. Şeherazada nu prea e-n formă. Ne vedem la Al Shargaz!

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, Erikki! McIver spuse:

— Dacă dai de Gen, nu pomeni de tatăl Şeherazadei, da?

— Sigur.

După ce Erikki plecă, McIver spuse:

— Bakravan e un bazaari destul de important ca să-l aresteze aşa, pe fugă.

— Aşa e.

După o pauză, Gavallan reluă:

— Sper din tot sufletul că Erikki nu se vârâ în vreo capcană. Mesajul ăla pute puţin. Puţin mai mult.

Clănţănitul telexului îi făcu pe-amândoi să tresară. Citiră mesajul linie cu linie, pe măsură ce ieşea din aparat. Gavallan începu să înjure şi continuă să înjure până când aparatul se opri.

— Blestemat fie Imperial Helicopters!

Smulse hârtia din aparat. Mac trimise apelul lor pe linie şi „Aşteaptă Unu”. Gavallan reciti textul. Era tot din partea lui Liz Chang. „Dragă şefule, am încercat să dăm de dumneata ceas de ceas descind am auzit de la Johnny Hogg că ai rămas la Teheran. Îmi pare rău că-ţi aduc veşti proaste, dar luni, dis-de-dimineaţă, Imperial Air şi Imperial Helicopters au anunţat împreună „noi aranjamente financiare ca să îmbunătăţească competitivitatea lor în Marea Nordului”. IH a căpătat permisiunea să subscrie 17, 1 milioane de lire sterline din fondul public şi li s-au anulat alte 48 de milioane din datoria de 68 de milioane printr-un transfer de hârtii către firma mamă, în locul datoriei. Am fost anunţaţi în secret că 18 din cele 19 contracte ale noastre cu feluritele companii din Marea Nordului, care urmau să fie reînnoite, au fost oferite lui IH sub costurile reale. Thurston Dell, de la ExTex, are nevoie urgentă să stea de vorbă cu dumneata. Operaţiile noastre din Nigeria an urgentă nevoie de trei, repet trei '212; poţi să le obţii din rezervele din Iran? Presupun că astăzi ai să te duci cu John Hogg lam Al Shargaz ori Dubai. Te rog, răspunde-mi. Mac, dacă înălţimea Sa a plecat deja, te rog răspunde-mi. Salutări lui Genny.”

— Am dat de belea! spuse Gavallan. Ăsta-i jaf la drumul mare pe banii contribuabililor!

— Atunci... atunci să-i dăm în judecată! spuse nervos McIver, neplăcut impresionat de culoarea chipului lui Gavallan. Concurenţă neloială!

— Nu pot, pentru Dumnezeu! Apoi, şi mai tare şi mai supărat: Dacă guvernul nu urlă, n-am ce dracului face! Dacă nu trebuie să-şi plătească datoriile ori să fixeze costuri mult sub ale noastre! Dew neh loh moh cu Calaghan şi ciumeţii lui!

— Haide, Andy, n-or fi toţi ciumeţi!

— Ştiu asta, pentru Dumnezeu! urlă Gavallan. Dar mi se pare drept!

Apoi sufletul său bun domoli mânia şi începu să râdă, deşi inima îi bătea cu putere.

— Afurisit guvern! adăugă amar. Habar n-au pe ce lume sunt!

McIver îşi simţea mâinile tremurând.

— Christoase, Andy, credeam c-o să ţi se spargă vreun vas de sânge!

Înţelegea foarte bine implicaţiile telexului: toţi banii lui erau băgaţi în acţiunile S-G.

— Optsprezece contracte din nouăsprezece? Asta ştirbeşte zdravăn operaţiile noastre din Marea Nordului.

— Ştirbeşte peste tot. Cu scutirea de datorie aşa de mare, IH poate să ceară mai puţin decât noi oriunde în lume. Şi Thurston voia să-l sun urgent? Asta trebuie să însemne că ExTex o să dea înapoi, în cel mai bun caz o să renegocieze din pricina noilor preţuri „ajustate” şi eu i-m reînnoit contractul pentru X63.

Gavallan îşi scoase batista şi-şi tampona sprâncenele, apoi îl zări pe Nogger Lane căscând gura din uşă.

— Ce dracu' vrei?

— Ăăă... ăăă... nimic, sir. Am crezut c-a luat foc! Nogger Lane închise uşa grăbit.

— Andy! spuse încetişor McIver când lucrurile se domoliră, Struanii n-au să preia ei lovitura?

— Struanii ar putea, nu prea uşor anul ăsta, totuşi... Lindbar n-o s-o facă.

Gavallan îşi păstră şi el vocea la fel de egală.

— Când o s-audă de asta, o să-i tragă un dans. Nici că se putea întâmpla chestia asta într-un moment mai potrivit pentru el.

Zâmbi strâmbi gândindu-se la telefonul lui Ian Dunross şi la avertismentele lui. Nu-i spusese lui McIver despre ele nu făcea parte din casa Struan, deşi era un vechi prieten al lui Ian. De unde dracu îşi obţine Ian informaţiile?

Netezi hârtia telexului. Punea vârf unui şir de probleme cu IH. Cu şase luni în urmă, IH atrăsese la ei una dintre persoanele cu funcţii de răspundere din S-G, care luase cu ea multe dintre tainele companiei. Chiar luna ce trecuse, după un an de muncă şi investiţii uriaşe, Gavallan pierduse în favoarea lui IH o ofertă a Camerei de Comerţ pentru Marea Nordului. Camera de Comerţ cerea să se pună la punct echipament electronic pentru operaţii de salvare aeropurtate, pe orice vreme, zi sau noapte, astfel ca elicopterele să poată zbura în siguranţă pe sute de mile deasupra Mării Nordului, să planeze la punct fix, să ridice din mare opt oameni şi să se-ntoarcă tefere şi cât mai repede în condiţii zero zero şi pe furtuni puternice. Pe vreme de iarnă, chiar şi cu un costum special de supravieţuire în apă, şansa de viaţă şi rezistenţă în apele acelea reci era cam de o oră.

Ian Dunross se entuziasmase în mod deosebit.

— Nu uita, Andy, asemenea cunoştinţe şi echipament se vor potrivi perfect în planul nostru pentru Marea Chinei.

Gavallan alocase o jumătate de milion de lire sterline şi un an de muncă elaborării sistemelor electronice şi de ghidaj, împreună cu o companie de echipamente electronice. Dar în ziua cea mare, pilotul de încercare oficial

descoperise că nu poate să lucreze cu echipamentul, deşi şase dintre piloţii de linie S-G, inclusiv Tom Lochart şi Rudi Lutz, nu avuseseră după aceea nici un fel de probleme. Totuşi S-G nu putuse obţine certificarea necesară la vreme.

— Nedreptatea în toată afacerea asta împuţită, îi spusese Ian lui McIver, e că IH a obţinut contractul folosind un Guerney' 661 cu echipament danez neomologat la bord. Nouă ne-au dat şutul şi ei au obţinut dispensa. E o ticăloşie! Apropo, sigur că nu pot să dovedesc asta, dar fac prinsoare că pilotul de încercare a încasat bani zdraveni. A fost trimis „la odihnă o perioadă de vreme". Oh, o să ne primim înapoi banii şi contractul peste un an sau doi, pentru că echipamentul nostru e mai sigur, mai bun şi-i făcut în Anglia! între timp, Imperial operează la un nivel de siguranţă care poate fi îmbunătăţit, cred.

Asta contează, de fapt, îşi zise recitind telexul, siguranţa înainte de toate.

— Mac, vrei să-i trimiţi lui Liz răspunsul din partea mea: „Plec la Al Shargaz acum şi telefonez la sosire. Trimite-i un telex lui Thurston şi întreabă-l ce clauză oferă dacă dublez numărul elicopterelor X63 care sunt acum pe comandă".

— Ei?!

— Ei bine, nu costă nimic să întreb. IH o să afle sigur de problemele noastre de-aici şi n-am de gând să las scârnăviile aleagă ne-arate cu degetul – mai bine să-i descumpănim. În orice caz, am putea folosi două X63 aici ca să asigurăm toate contractele Guerney – dacă se schimbă lucrurile. Termină telexul cu: „Pe curând."

— Okay!

Gavallan se aşeză înapoi în fotoliul pliant şi-şi lăsă gândurile să rătăcească, adunându-şi puterile. Trebuie să fiu foarte puternic şi foarte isteţ. Întâmplarea asta poate să mă îngroape pe mine şi S-G şi să-i dea lui Linbar tot ceea ce-i trebuie – asta şi Iranul la un loc. Da, şi a fost o prostie să îţi pierzi firea aşa. Ai avea nevoie de copacul mânios al lui Kathy... Ah, Kathy, Kathy!

Copacul mânios era un vechi obicei al clanului. Un pom anume, ales de bătrânul clanului, undeva în apropiere şi la care te puteai duce singur când Aghiuţă – cum zicea Mama Dunross bunica lui Kathy – „când te-apucă Aghiuţă acolo poţi să sudui şi să spumegi şi să te mânii şi să blestemi până când nu-ţi mai rămân blesteme şi-atunci întotdeauna o să fie pace în casă şi niciodată n-o să simţi nevoia să-ţi sudui bărbatul sau nevasta sau iubitul sau copiii. Aye, un copăcel, pentru că un copac poate să îndure toate blestemele, chiar şi pe cele născocite de însuşi Aghiuţă."

Prima dată când se slujise de copacul mânios al lui Kathy fusese în Hong Kong. În grădina Casei celei Mari – reşedinţa taipanilor Casei Struan – era un jacaranda. Pe atunci taipan era Ian, fratele lui Kathy. Ştia data exact: era miercuri, 21 august 1963, în noaptea în care ea îi spusese.

Sărmana Kathy, Kathy a mea! încă o mai iubesc. Kathy cea născută sub o stea nenorocoasă, pierzându-şi capul după unul dintre Aleşi – John Selkirk,

locotenent aviator în RAF, decorat – căsătorită imediat la optsprezece ani neînpliniţi, văduvă nici trei luni mai târziu, el doborât din înălţimi ca o torţă şi dispărut; ani împuţiţi de război şi alte suferinţe, doi fraţi dragi ucişi în luptă, unul din ei geamănul tău; întâlnirea din Hong Kong în '46, îndrăgostit la prima vedere de tine, sperând din toată inima să pot să-ţi înlătur ghinionul. Ştiu că Melinda şi Scot au reuşit – au scos-o la capăt minunat, grozav! Şi atunci, în '63, înainte de aniversarea celei de-a treizeci şi opta zi de naştere, scleroza multiplă.

Întoarcerea acasă în Scoţia, cum îţi doriseşi dintotdeauna. Eu, ca să pun în practică planul lui Ian, tu ca să-ţi recapeţi sănătatea. Dar partea asta n-a fost să fie. Te-am văzut murind. Zâmbetul dulce cu care reuşeai să ascunzi infernul dinăuntru, atât de curajoasă şi blândă şi înţeleaptă şi drăgăstoasă, dar pierzându-te bucată cu bucată; încet şi totuşi prea repede, inexorabil. În '68, într-un scaun pe roţi, cu mintea încă asemeni unui cristal şi glasul limpede, restul o cochilie tremurătoare scăpată de sub control. Apoi au urmat anii '70.

Crăciunul acela îl petreceau la castelui Avisyard. Şi-n a doua zi după Anul Nou, când ceilalţi plecaseră şi Melinda şi Scot schiau în Elveţia, ea-i spusese:

— Andy, dragul meu, nu mai pot să îndur încă un an, încă o lună sau încă o zi.

— Da, răspunsese el simplu.

— Iartă-mă, dar o să am nevoie de ajutor. Trebuie să plec şi îmi pare atât de rău c-a durat atât de mult, dar acum trebuie să plec, Andy. Trebuie să o fac singură, dar am nevoie de ajutor. Da?!

— Da, draga mea!

Petrecuseră o zi şi o noapte vorbind. Vorbind despre lucrurile plăcute şi vremurile bune şi ce ar trebui să facă el pentru Melinda şi Scot şi că ea dorea ca el să se căsătorească din nou şi-i spusese cât de minunată fusese viaţa cu el şi râseseră şi unul şi celălalt şi lacrimile lui nu izbucniseră decât mult mai târziu. Îi ţinuse mina paralizată în care pusese somniferele şi-i sprijinise capul tremurător de pieptul lui, ajutând-o şi dându-i un pahar cu apă şi puţin whisky pentru noroc şi nu-i dăduse drumul până când tremuratul nu încetase. Doctorul spusese blând:

— N-o învinovăţesc! Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi făcut-o cu ani în urmă. Sărmana doamnă!

Se dusese apoi la copacul mânios, dar fără să strige cuvinte, nimic. Doar lacrimi.

— Andy?

— Da, Kathy?

Gavallan ridică privirea. Genny şi McIver îl priveau din uşă.

— Oh, salut, Genny! Iartă-mă, eram la un milion de kilometri. Se ridică. Cred... cred că Avisyardul ăsta m-a pus pe gânduri.

Ochii lui Genny se măriră.

— O, un telex Avisyard? Nu cumva a căzut vreo pasăre?

— Nu, slavă Domnului! Doar IH, din nou cu vechile lor şmecherii.

— Ah, slavă Domnului! spuse Genny vizibil uşurată. Era îmbrăcată cu un palton şi cu o pălărie cochetă pe cap. Valiza mare se afla în biroul celălalt unde aşteptau Nogger Lane şi Charlie Petikin.

— Ei bine, Andy, spuse, ar trebui să plecăm, dacă nu cumva vrei să-l contrazici pe domnul McIver! Sunt gata, ca întotdeauna.

— Haide, Gen, nu-i nevoie să...

McIver se opri, în timp ce ea ridică imperios o mână.

— Andy, rosti ea dulce, te rog spune-i domnului McIver că e război.

— Gen, o să...

— E război, pentru Dumnezeu!

Îi făcu poruncitoare semn lui Nogger Lane să plece de lângă valiza ei. O ridică, clătinându-se puţin sub greutatea ei şi ieşi val-vârtej afară cu un şi mai imperios „Pot să-mi duc singură valiza, vă mulţumesc foarte mult!”

În urma ei rămase un mare gol. McIver oftă. Nogger Lane se stăpânise cu greu să nu izbucnească în râs. Gavallan şi Charlie Petikin îşi ziseră că ar fi mai bine să nu comenteze.

— Ei, ăăă... nu-i nevoie să ne conduci, Charlie, spuse Gavallan cam nepoliticos.

— Aş vrea, totuşi, dacă nu deranjez, răspunse Petikin fără să vrea de fapt, însă McIver îl rugase între patru ochi să-l sprijine în cursul discuţiei cu Genny.

— Ai o pălărie nostimă, Genny! îi spusese imediat după deliciosul mic dejun cu Paula.

Genny îi zâmbise dulce.

— Nu-ncerca să mă-nmoi, Charlie Petikin, sau o încasezi şi tu! Cunosc eu bărbaţii! De fapt, mi s-a cam acrit, zău!

Gavallan îşi puse scurta, luă telexul şi-l îndesă în buzunar.

— De fapt, Charlie, spuse şi o parte a îngrijorării sale deveni evidentă acum, dacă nu te deranjează, aş vrea mai degrabă să n-o faci! N-am terminat încă de discutat unele lucruri cu Mac!

— Sigur, sigur!

Petikin întinse mâna, ascunzându-şi bucuria. Faptul că nu pleca la aeroport îi dădea putinţa să beneficieze de nişte ore suplimentare, singur, cu Paula. „Paula, puişorule”, îi zicea de la acel mic dejun, deşi ea era brunetă şi în plină maturitate. Lui McIver îi spuse:

— Ne vedem acasă!

— De ce n-aştepţi aici – vreau să contactez toate bazele imediat ce se-ntunecă şi ne putem întoarce împreună. Aş vrea să rămâi pe baricade. Nogger, tu poţi s-o ştergi!

Nogger Lane se lumină la faţă şi Petikin înjură în sinea lui.

McIver se aşează la volan, Gavallan lângă el şi Genny în spate.

— Mac, hai să vorbim despre Iran.

Trecură în revistă variantele lor. De fiecare dată ajungeau iarăşi la aceeaşi concluzie întunecată. Trebuiau sa spere că situaţia avea să revină la normal, băncile să se redeschidă, că aveau să primească banii care li se datorau şi care se aflau acolo, că firma lor mixtă avea să fie scutită de necazuri şi că nu mai aveau să se ivească probleme.

— Trebuie, n-ai ce face, trebuie s-o ţii aşa, Mac! Cită vreme putem să lucrăm, va trebui să continui, oricare ar fi problemele.

McIver era la fel de grav.

— Ştiu, dar cum să mă descurc fără bani? Şi cum rămâne cu ratele?

— Cumva îţi fac eu rost de bani pentru asta. Am să aduc cash de la Londra peste o săptămână. Pot s-aduc cu avionul banii tăi şi piese pentru câteva luni încă. S-ar putea chiar să fac acelaşi lucru cu X 63 dacă pot să rearanjez plăţile, dar... ei, nu mă gândisem c-o să pierdem atâtea contracte în favoarea IH. Poate o să pot căpăta câteva dintre ele înapoi. Oricum o fi, treaba se-ncurcă o vreme, dar nu-ţi face griji. Sper din tot sufletul ca Johnny să ajungă; trebuie neapărat s-ajung acasă acum, sunt atât de multe ele făcut.

McIver evită abia-abia o ciocnire frontală cu o maşină care ţâşnise dintr-o stradă laterală, fu aproape să nimerească în rigolă şi ieşi din nou în şosea.

— Săritu dracului! Eşti teafără, Genny?

Trase cu ochiul în oglinda retrovizoare şi clipi, văzându-i faţa împietrită. Gavallan simţi şi el valul de răceală, încercă să spună ceva, dar se răzgândi. Mă întreb dacă o să pot lua legătura cu Ian. Poate m-ar putea scoate din groapa asta – şi gândul îl duse la tragica moarte a lui David McStruan. Atâţia dintre ei, Struani, McStruani, Dunroşi, duşmanii lor Gornts, Rothwells, Broocks cei de demult, au murit de moarte violentă sau au dispărut în largul mării sau în accidente ciudate! până acum Ian a supravieţuit, dar cât timp? N-o să scape de prea multe ori.

— Cred c-am ajuns la opt, Andy! spusese Dunross ultima dată când se-ntâlniseră.

— Şi-acum ce-a mai fost?

— Nu cine ştie ce: o maşină capcană a explodat în Beirut imediat după ce-am trecut pe lingă ea! N-ai de ce să-ţi faci griji, ţi-am mai spus-o şi înainte, nu e nici o regulă! Se întâmplă doar să fiu vrăjit.

— Ca în Macao?

Dunross era un entuziast pilot de curse şi condusese în multe dintre marile premii Macao. În '65 – cursele erau încă de amatori – câştigase cursa, dar cauciucul drept din faţă îi explodase pe linia de sosire şi-l aruncase în balustradă, apoi maşina se rostogolise de-a dura pe pistă, celelalte maşini reuşiseră să-l evite, în afară de una care-l izbise în plin. Trebuiseră să taie

caroseria ca să-l scoată dintre resturile ei – dar neatins, fără vânătăi, doar cu laba piciorului stâng lipsă.

— Ca-n Macao, Andy, spusese Dunross cu un zâmbet ciudat. Doar un accident! De fiecare dată.

A doua oară explodase motorul, dar scăpase fără nici o julitură. Se şoptise că motorul său fusese „aranjat” şi lumea vorbea de duşmanul său, Quillan Gornt, dar nu pe faţă. Quillan e mort şi Ian trăieşte, se gândi Gavallan, ca şi mine, ca şi Lochart. Afurisitul ăsta o să trăiască o veşnicie... Dumnezeule Atotputernic, încep să am idei macabre şi stupide! Trebuie să le pun capăt, Mac e destul de îngrijorat şi aşa. Trebuie să găsesc o cale de ieşire din mizeria asta.

— În caz de urgenţă, Mac, o să trimit un mesaj prin Talbot. Şi fă acelaşi lucru. Mă-ntorc peste câteva zile, negreşit, şi până atunci o să am răspunsurile – între timp am să ţin avionul la sediu – Johnny poate să ne slujească de curier. E cel mai bun lucru pe care-l pot face astăzi.

Genny, care nu scosese un cuvânt şi refuzase politicoasă să participe la conversaţie, deşi ascultase cu atenţie, era şi ea ceva mai mult decât îngrijorată. E evident că n-avem nici un viitor aici şi aş fi chiar foarte bucuroasă să plec – dac-ar veni şi Duncan. Totuşi nu putem să fugim pur şi simplu cu coada intre picioare şi să-i lăsăm să fure munca de-o viaţă a lui Duncan! Asta l-ar omorî ca un glonţ. Oh, tare-aş vrea să facă ce i se spune! Ar fi trebuit sa se pensioneze anul trecut, când Şahul era încă la putere.

Bărbaţii! Proşti afurisiţi! Toţi! Dumnezeule Mare, ce proşti sunt bărbaţii!

Circulaţia era foarte lentă acum. De două ori trebuiseră să ocolească din pricina baricadelor ridicate de-a curmezişul drumului, amândouă păzite de bărbaţi înarmaţi, nu Gărzi Verzi, care le făcură furioşi semn să se îndepărteze. Între resturile îngrămădite se vedeau ici şi colo trupuri, maşini incendiate şi un tanc. Câinii scormoneau după hrană. La un moment dat, în apropiere se auziră focuri de armă şi apucară pe o stradă laterală, ocolind o bătălie încrâncenată între nişte grupări necunoscute. Un proiectil de AG rătăcit izbi o clădire din apropiere, dar fără să-i pună în pericol. McIver îşi croi drum ocolind caroseria masivă a unui autobuz, arsă, mai mult decât bucuros că insistase ca Genny să părăsească Iranul. Din nou trase cu coada ochiului în retrovizor şi îi văzu chipul alb sub pălărie şi inima lui se frânse.

E-a dracului de bună! îşi zise mândru. Are atâta tărie. A dracului de bună, dar atât de afurisit de încăpăţânată! Urăsc afurisita aia de pălărie. Nu o prind pălăriile. De ce dracu nu vrea să facă ce i se spune, fără să facă scandal? Săraca Gen! O să mă simt atât de uşurat când o să o ştiu departe de primejdie!

Lângă aeroport, circulaţia aproape se opri. Sute de maşini pline ochi cu oameni – bărbaţi, femei şi copii, cei mai mulţi europeni, îndreptându-se într-acolo în urma zvonului că aeroportul fusese deschis. Gărzi Verzi înfuriate întorcând pe toată lumea din drum, panouri încropite grosolan, scrijelite în farsi

şi în engleză cu greşeli de ortografie, bătute în trunchiurile copacilor şi pe pereţi: 'ERPORT INTEZIS ACUM. ERPORT DESKIDE LUNI – DACĂ TIKET ŞI VISA”

Le luă o jumătate de oră să-i convingă pe cei de la bariere să-i lase să treacă. Genny fu cea care reuşi până la urmă. Dar cea mai mare parte a soţiilor personalului străin, cele care trebuiseră să facă cumpărături şi să se descurce cu servitorii în viaţa de zi cu zi, puteau sa vorbească câteva cuvinte în farsi şi, deşi nu scosese o vorbă tot drumul, se aplecă înainte şi spuse câteva cuvinte cu glas plăcut. Imediat li se făcu semn să treacă.

— Dumnezeule, Gen, e formidabil! spuse McIver. Ce i-ai spus ticălosului ăla?

— Andy, zise ea satisfăcută, te rog spune-i domnului McIver că i-am spus că el este suspect de variolă şi trimis din ţară.

La poarta către zona cargo şi biroul lor se aflau alte Gărzi Verzi, dar de data asta le fu mult mai uşor şi era limpede că erau aşteptaţi. Avionul se afla deja pe pistă, înconjurat de camioane şi Gărzi Verzi înarmate. Doi revoluţionari pe motociclete le făcură semn să-i urmeze şi ieşiră de pe pistă în zgomot de motoare, conducându-i.

— De ce aţi întârziat? spuse mullahul Tehrani nervos, coborând treptele aparatului urmat de doi revoluţionari înarmaţi.

Şi Gavallan şi McIver observară că purta ochelarii noi. Îl zăriră pentru o clipă pe John Hogg în cabină, iar la picioarele scărilor, unul dintre revoluţionari cu pistolul mitralieră pregătit în mână.

— Avionul trebuie să decoleze imediat. De ce aţi întârziat?

— Îmi pare rău, Excelenţă! Circulaţia. Insh allah, îmi pare rău, spuse McIver prudent. Am înţeles de la căpitanul Lane că lucrarea domniei voastre în folosul Ayatolahului, fie să trăiască veşnic, a fost satisfăcătoare.

— N-a fost îndeajuns timp ca să termin tot ce aveam de lucru. Aşa a vrut Allah. Este ăăă... este necesar să mă duc şi mâine. O să aranjaţi, vă rog, pentru nouă dimineaţa.

— Cu plăcere! Aici este lista pasagerilor şi echipajul. McIver îi întinse hârtia. Gavallan, Genny şi

Armstrong se aflau trecuţi acolo, Armstrong ca pierind în concediu. Tehrani citi uşor hârtia, evident extaziat de noii săi ochelari.

— Unde este acest Armstrong?

— Oh, am crezut că e la bord!

— Nu e nimeni la bord în afara echipajului, spuse nervos mullahul, imensa plăcere de-a fi în stare să vadă covârşindu-i enervarea că îngăduise avionului să aterizeze.

Era bucuros c-o făcuse, ochelarii erau un dar de la Allah şi cea de-a doua pereche promisă de pilot, săptămâna viitoare, avea să-l pună la adăpost de un eventual accident şi cea de-a treia pereche, numai pentru citit... Oh, Allah e

mare! Allah e mare! Toate mulţumirile lui Allah c-a pus gândul în capul pilotului şi că îmi îngăduie să văd atât de bine!

— Avionul trebuie să decoleze imediat!

— Nu stă în firea domnului Armstrong să întârzie, Excelenţă! spuse Gavallan încruntându-se. Nici el, nici McIver nu auziseră de el de ieri, nici nu venise la apartamentul lor noaptea trecută.

În dimineaţa aceea, Talbot ridicase din umeri spunând că Armstrong fusese reţinut, dar să nu-şi facă griji, avea să ajungă la vreme la aeroport.

— Poate că aşteaptă la birouri, spuse Gavallan.

— Nu-i nimeni acolo dintre cei care n-ar trebui să se afle acolo. Avionul o să decoleze acum! Nu pot s-aştept! Urcaţi, vă rog, avionul va decola imediat!

— Perfect, spuse Gavallan. Cum vrea Allah. Apropo, am avea nevoie de o aprobare pentru un '125 care să se întoarcă sâmbătă şi aprobare pentru un 206 care să plece mâine laTabriz.

Cu mare protocol, îi întinse hârtiile completate îngrijit

— Ăăă, avionul poate să se-ntoarcă, dar nici un zbor la Tabriz!

— Dar, Excelenţă...

— Nu, nu, spuse mullahul, conştient că ceilalţi îl priveau.

Ordonă camionului care bloca pista să se tragă din drum şi se uită la Genny care ieşise din maşină, încuviinţând aprobator. Gavallan şi McIver fură surprinşi să observe că acum îşi băgase părul sub eşarfa pălăriei, astfel că nici un fir nu i se zărea şi cu haina ei lungă dădea aproape impresia că purta chador.

— Vă rog aburca la bord!

— Mulţumesc, Excelenţă! spuse ea într-o farsi corectă, pe care o tot repetase cu ajutorul unui dicţionar toată dimineaţa şi cu exact atâta seriozitate câtă trebuia. Dar cu îngăduinţa domniei voastre am să rămân. Soţul meu nu este atât de sănătos la cap cum ar trebui să fie, în ultima vreme, dar domnia voastră – fiind un om de o deosebită inteligenţă – o să înţelegeţi că, deşi o femeie nu poate să se împotrivească dorinţelor soţului ei, stă scris că însuşi Profetul a trebuit să fie îngrijit.

— Adevărat, adevărat, spuse mullahul uitându-se gânditor la McIver.

McIver se holbă perplex, fără să înţeleagă mare lucru.

— Rămâi, dacă doreşti!

— Mulţumesc, spuse Genny cu foarte multă politeţe. Atunci am să rămân. Mulţumesc, Excelenţă, pentru îngăduinţa şi înţelepciunea domniei voastre!

Îşi ascunse satisfacţia faţă de şiretenia ei şi spuse în engleză:

— Duncan, mullahul Tehrani e de acord că trebuie să rămân.

Îl văzu încruntându-se şi continuă dintr-o suflare:

— Am să aştept în maşină. McIver ajunse acolo înaintea ei.

— Ai să te urci ca dracu în fofează, sau te pun cu forţa la bord.

— Nu fi prost, Duncan, dragule – era atât de supusă! şi nu striga, îţi face rău la tensiune!

Gavajlan se apropie şi o parte din încrederea ei se evaporă. În jurul lor zăpada era murdară, cerul murdar, iar tineri cu chipuri întunecate se holbau la ea.

— Ştii că într-adevăr iubesc locurile astea, spuse ea zâmbitoare. Cum aş putea să plec?

— Tu... afurisito, pleci!

McIver era atât de furios că abia putea să vorbească şi pentru o clipă Genny se temu că mersese prea departe.

— Plec şi eu când ai să pleci şi tu, Duncan!

— Chiar acum!

— Nu plec! Repet: nu plec fără tine! Şi dacă încerci să mă forţezi, am să fac atâta teatru că n-ai să mai vezi avion şi aeroport până la Judecata de Apoi. Andy, explică-i acestui... acestei persoane! O, ştiu că puteţi amândoi să mă târâţi la bord, dar dac-o faceţi, o să vă stricaţi obrazul şi vă cunosc eu prea bine pe amândoi! Andy!

Gavallan râse:

— Mac, ai încurcat-o!

În ciuda mâniei sale, McIver râse şi el, iar mullahul care asculta şi privea scutură din cap dispreţuitor în faţa capriciilor necredincioşilor.

— Gen, ai pritocit chestia asta toată vremea, bolborosi McIver.

— Cine, eu?

Era inocenţa întruchipată.

— Să moară mincinosul!

— E-n regulă, Gen, spuse McIver cu buzele tremurând, e-n regulă, ai câştigat! Dar să ştii că ţi-ai pierdut mult mai mult decât prestigiul!

— Urcaţi! spuse mullahul.

— Ce facem cu Armstrong? zise McIver.

— Ştie regulile şi ora.

Gavallan o îmbrăţişa pe Genny şi-i scutură mâna lui McIver.

— Ne vedem curând şi ai grijă! Urcă la bord. Reactorul decola.

În timpul lungului drum de întoarcere către birou, nici Genny, nici Duncan McIver nu băgară de seamă trecerea timpului. Amândoi erau preocupaţi. Gen stătea pe scaunul din faţă cu palma odihnindu-se uşor pe genunchiul lui. Era foarte obosită, dar foarte satisfăcută.

— Eşti o femeie de treabă, Gen, spusese el în clipa în care rămăseseră singuri. Dar n-am să ţi-o iert!

— Da, Duncan! spusese ea supusă, aşa cum orice femeie de treabă o face din când în când.

— N-am să te iert niciodată, să ştii!

— Da, Duncan!

— Şi nu mai zice „Da, Duncan”! Condusese o vreme, apoi spusese morocănos:

— Mi-ar fi plăcut să te ştiu la adăpost în Al Shargaz, dar mă bucur că eşti aici.

Înţeleaptă, ea nu scosese o vorbă. Se mulţumise să zâmbească şi-şi pusese palma pe genunchiul lui. Acum erau amândoi liniştiţi.

Urmă o călătorie enervantă, cu multe ocoluri, multe împuşcături şi multe cadavre şi câini şi mulţimi înfuriate de oameni, gunoaie, străzile nefiind curăţate deja de luni întregi, iar rigolele înfundate. Noaptea se lăsă pe nesimţite şi frigul se aspri. Maşini ciudate şi câteva camioane militare încărcate cu oameni trecură vâjâind pe lângă ei, nepăsători la felul cum circulau.

— Eşti obosit, Duncan? Nu vrei să conduc eu?

— Nu. Mi-e bine, mulţumesc.

Se simţi foarte obosit şi foarte bucuros când, în cele din urmă, dăduseră colţul în strada lor ameninţător de întunecoasă, ca toate celelalte, singura lumină provenind de la biroul lor de la ultimul etaj. Ar fi preferat să lase maşina în stradă, dar era sigur că atunci când avea să se înapoieze benzina îi va fi fost furată din rezervor – deşi acesta avea încuietoare – asta dacă maşina avea să mai fie acolo. Intră în garaj, încuie maşina, încuie garajul şi urcă scările. Charlie Petikin îi aştepta pe palier cu chipul alb ca varul.

— Salut, Mac, slavă Domnului! Apoi o zări pe Genny şi se opri.

— Oh, Genny, ce, ce s-a întâmplat? N-a ajuns avionul?

— A ajuns, răspunse McIver. Ce dracu s-a întâmplat, Charlie?

Petikin încuie uşa biroului după ei şi trase-cu coada ochiului la Genny, care spuse obosită:

— E-n regulă, mă duc la toaletă.

Iisuse Christoase, se gândi, e un joc atât de prostesc! N-o să înveţe niciodată! Duncan o să-mi spună deîndată ce o să rămânem singuri, aşa că oricum o să aflu şi mi-ar fi plăcut mai mult să o aflu de la sursă. Îşi târî obosită picioarele către uşă.

— Nu, Gen! spuse McIver şi ea se opri uluită. Ai vrut sa rămâi, aşa că...

Ridică din umeri şi ea observă o schimbare la el şi nu ştia dacă bună sau rea.

— Hai să auzim, Charlie.

— Rudi a luat legătura cu noi prin radio, acum mai puţin de o juma' de oră! începu Charlie Petikin dintr-o suflare. HBC a fost doborât, s-a tras în el în zbor, nu sunt supravieţuitori.

Genny şi McIver se albiră.

— O, Dumnezeule! Femeia bâjbâi după un scaun.

— Nu înţeleg ce se întâmplă, spuse Petikin neajutorat. E o nebunie, ca un vis, dar Tom Lochart n-a păţit nimic. E la Bandar-e Delam, cu Rudi.

McIver reveni la viaţă.

— Tom e teafăr? explodă el. A scăpat?

— Nu ieşi dintr-un elicopter în care „s-a tras în zbor”. Nimic din toate astea n-are sens, decât dacă e vreo înscenare. Tom zbura cu o încărcătură de piese de schimb, nu cu pasageri, dar ofiţerul ăsta a spus că elicopterul era plin cu oameni şi Rudi a zis: „Spune-i domnului McIver că eu, căpitanul Lochart, m-am întors din concediu”. Am vorbit chiar cu el.

McIver rămase cu gura căscată.

— Ai vorbit cu el? E teafăr? Eşti sigur? Din ce concediu, pentru Dumnezeu!

— Nu ştiu, dar chiar am vorbit cu el. A venit la microfon.

— Stai o clipă, Charlie! Cum a dat de noi Rudi? E la Kowiss?

— Nu. Spunea că ne cheamă de la Controlul Aerian de la Abadan.

McIver mormăi o obscenitate, uşurat în privinţa lui Lochart şi în acelaşi timp Cutremurat de soarta lui Valik şi a familiei lui. Plin cu oameni? Ar fi trebuit să fie numai patru. Ar fi avut nevoie pe loc de răspunsuri la cincizeci de întrebări şi ştia că n-avea-cum să scape din capcană, că el şi Tommy erau amestecaţi. Nu spusese nimănui în afară de Gavallan de adevărata misiune a lui Lochart sau de dilema în care se aflase autorizând-o.

— Hai s-o luăm de la capăt, Charlie, cuvânt cu cuvânt! Trase cu coada ochiului la Genny care îngheţase. Te simţi bine, Gen?

— Da, da! Mă duc să-mi fac un ceai!

Vocea ei le păru amândurora foarte slabă. Se duse în chicinetă. Tremurând, Petikin se aşează pe marginea unui birou.

— Pe cât de exact îmi amintesc, Rudi a spus: „Am lângă mine un ofiţer de la Forţele Aeriene Iraniene şi îmi trebuie un răspuns oficial”. Apoi în difuzor s-a auzit cealaltă voce: „Aici maiorul Qazani, de la Contraspionajul Aviaţiei. Vă cer să-mi răspundeţi imediat la întrebări. HBC este o înregistrare a S-G sau, nu? ” Ca să câştig timp, am zis: „Staţi o clipă să iau dosarul!” Am aşteptat sperând un semn de la Rudi, dar n-am prins nimic, aşa că mi-am închipuit că totul era în regulă şi am zis: „Da, EP-HBC e un '212 de-al nostru”. Imediat Rudi a izbucnit şi a înjurat cum nu l-am auzit niciodată până acum şi a spus ceva cam aşa: „Pentru Dumnezeu, asta-i groaznic, pentru că HBC a încercat să fugă în Irak şi aviaţia aeriană, pe bună dreptate, a doborât aparatul trimiţându-l cu toţi cei de la bord în iadul pe care-l merită. Cine dracu îl pilota? Şi cine dracii era la bord? ”

Petikin îşi şterse o picătură de sudoare.

— Cred c-am înjurat şi eu, m-am pierdut cu firea o clipă, nu pot să-mi amintesc prea bine, Mac, apoi am spus ceva cam aşa: „Groaznic! Stai aşa, o să iau registrul de zbor”, sperând ca dracu că vocea o să sune mai mult sau mai puţin în regulă. L-am luat şi am văzut numele lui Nogger tăiat, scris alături „bolnav”, apoi numele lui Tom Lochart şi semnătura ta autorizând zborul. Se uită neajutorat la McIver. Era limpede că Rudi nu voia să spun că era Tom, aşa

că am spus doar că după registrul nostru de zbor nu figurează încredinţat cuiva.

McIver roşi.

— Dar dacă tu...

— Era cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac atunci, pentru Dumnezeu! I-am zis că nu e încredinţat nimănui. Rudi a început din nou să înjure, dar mi s-a părut că suna diferit acum, mai uşurat. „Ce dracu' spui acolo?!" mi-a zis. „Spun doar, căpitane Lutz, că după registrele noastre HBC e încă în hangar la Doshan Tappeh. Dacă a dispărut, înseamnă că a fost furat", am spus, sperând că glasul meu sună convingător. Mac, bâjbâiam şi încă nu înţelegeam care era problema. Apoi cealaltă voce a zis: „Problema asta va fi rezolvată oficial, imediat. Vă cer să-mi trimiteţi imediat registrele voastre de zbor". I-am spus: „Okay, unde doriţi să le trimit? " Asta l-a descumpănit puţin, pentru că sigur n-am cum să i le trimit acum. Până la urmă, a zis să păstrăm registrele la loc sigur şi-o să primim mai târziu instrucţiuni. Apoi a venit Tom la aparat şi-a zis ceva cam aşa: „Căpitane Petikin, te rog transmite-i scuzele mele domnului McIver pentru c-am întârziat în concediu, dar am fost prins de o ninsoare într-un sat la sud de Kermanshah. cât de curând pot, vin acasă".

Petikin răsuflă adânc, se uită la Genny, apoi din nou la McIver.

— Asta e. Asta e tot. Ce crezi?

— Despre Tom, nu ştiu.

McIver se duse greoi până la fereastră, Petikin şi Genny simţind şi ei greutatea care-l apăsa. Pe pervaz se strânsese zăpadă, vântul se înteţise. În depărtare se auzeau focuri sporadice de armă – puşti şi pistoale mitralieră – dar nici unul dintre ei nu le dădu atenţie.

— Genny, eu...

— Nu are nici un sens, Charlie! Nici un sens în ceea ce-l priveşte pe Tom.

Turnă apa clocotită în ceainic, lângă ceştile deja pregătite, bucuroasă ca are ceva de făcut cu mâinile simţindu-se neajutorată şi dorind să plângă, dorind să strige împotriva nedreptăţii, să strige la oricine şi orice, ştiind că Tom şi Duncan erau prinşi în cursă, Duncan al ei semnase planul de zbor, ştiind că nu putea să pomenească nimic despre Annoush sau despre copii sau despre Valik, dacă fuseseră la bord – trebuie să fi fost la bord; dar atunci cine pilota, dacă nu era Tommy?

— Furtul... ei bine, e evident că Tommy este pe autorizaţia de aici, ca şi Duncan. Autorităţile din Teheran au încă autorizaţia. Autorizaţia are numele lui Duncan pe ea, deci furtul nu prea are un sens.

— Acum îmi dau seama de asta, dar la vremea aia ideea părea bună.

Petikin se simţea groaznic. Ridică registrul de zbor.

— Mac, ce-ar fi să-l pierdem, să scăpăm de el?

— Controlul de zbor de la Teheran are încă originalul. Tom a realimentat. Trebuie să fie vreun registru şi pe-acolo.

— Pe vremuri obişnuite, sigur, dar acum, cu toată porcăria asta?

— Poate.

— Poate-am putea obţine originalul!

— Haide, pentru Dumnezeu, ceri luna de pe cer!

Genny începu să toarne ceaiul în cele trei ceşti. Tăcerea se adânci. Doborât, Petikin spuse:

— Şi tot nu văd cum, dacă Tom a pornit-o de la Doshan Tapeh... Şi dup-aia? decât dacă aparatul a fost furat pe drum sau când realimenta.

Îşi trecu nervos degetele prin păr.

— Trebuie să fi fost furat. Unde a realimentat? Kowiss? Poate-ar putea să ne-ajute!

McIver nu răspunse, se mulţumi să privească lung în noapte. Petikin aşteptă, apoi răsfoi registrul de zbor, găsi copia şi se uită pe dos.

— Isfahan? spuse el surprins. De ce Isfahan? McIver nu-i răspunse nici de data asta. Genny adăugă lapte condensat în ceai şi-i dădu o ceaşcă lui Petikin.

— Cred că te-ai descurcat foarte bine, Charlie! spuse ea, neştiind ce să spună altceva, apoi îi duse cealaltă ceaşcă lui McIver

— Mulţumesc, Gen!

Îi văzu lacrimile şi izbucni şi ea la rândul ei în plâns. „El îşi petrecu o mină în jurul umerilor ei, gândindu-se la Annoush şi la petrecerea de Crăciun pe care ea şi Genny o dădeau pentru toţi copiii prietenilor lor, cu atât de puţin timp în urmă, la micii Setarem şi Jalal, stelele tuturor jocurilor, copii atât de minunaţi, acum hălci de carne pentru corbi.

— Veste bună cu Tommy, dragule, nu-i aşa? spuse ea printre propriile lacrimi, uitând de Petikin.

Stânjenit, Petikin ieşi şi închise uşa după el şi nici unul dintre ei nu observă plecarea lui.

— E bine ce-am auzit de Tommy, spuse din nou. Ăsta-i un lucru bun.

— Da, Gen. Ăsta e un lucru bun.

— Ce-am putea face?

— Să aşteptăm! Om trăi şi om vedea! Sper din tot sufletul ca ei să nu fi păţit-o, dar... dar cumva ştiu că au fost la bord.

Îi îndepărtă lacrimile cu afecţiune.

— Dar vine sâmbăta, Gen, şi când avionul pleacă, tu o să fii la bord, îi spuse blând. Ţi-am promis că numai până punem în ordine treaba asta, însă de data asta trebuie să pleci.

Ea dădu din cap. McIver gustă din ceai. Avea un gust foarte bun. Zâmbi în jos, către ea.

— Ai făcut un ceai al dracului de bun, Gen, spuse. Dar asta nu îndepărtă spaima sau suferinţa femeii sau furia împotriva tuturor omorurilor şi inutilităţii şi tragediei şi brutala năruire a vieţilor lor plăcute, sau anii cu care îl îmbătrâneau toate astea pe soţul ei. Grijile-l omoară, îl omoară! îşi zise cu furie

crescândă. Şi-apoi, pe neaşteptate, i se arătă răspunsul. Se uită înjur, să se asigure că Petikin nu se află acolo.

— Duncan, şopti ea, dacă nu vrei ca ticăloşii ăştia să ne fure viitorul, de ce nu plecăm luând totul cu noi? Ei? Aparate, piese şi personal?

— Nu putem să facem asta, Gen. Ţi-am spus-o de cincizeci de ori!

— O, ba da, putem – dacă vrem şi dac-avem un plan! O spusese cu asemenea încredere nestrămutată, că îl molipsi şi pe el.

— Andy o să ne-ajute. Andy poate să facă planuri, noi nu – tu poţi să le duci la îndeplinire, el nu poate. Ei nu ne doresc aici. Aşa să fie, atunci o să plecăm! Dar cu aparatele noastre şi piesele noastre şi cu mândria noastră. Va trebui să fim foarte precauţi, dar putem s-o facem. Putem s-o facem, ştiu că putem!

CARTEA a-II-a

CAPITOLUL 30
SÂMBĂTĂ 17 februarie 1979

La Kowiss; *ora 6*, *38 dimineaţa*. Mullahul Hussain stătea cu picioarele încrucişate pe o cuvertură subţire, verificând funcţionarea pistolului său mitralieră AK 47. Cu mişcări experimentate, montă la locul lui noul încărcător.

— Bun! spuse.

— O să mai fie lupte astăzi? întrebă soţia lui.

Se afla în celălalt colţ al încăperii, stând în picioare lângă o sobă în care ardeau lemne, pe care se încălzea o oală cu apă pentru prima ceaşcă de cafea a zilei. Chadorul ei negru foşni când se mişcă, ascunzând că era din nou însărcinată.

— Cum o vrea Allah.

Îl îngână ca im ecou, încercând să-şi ascundă teama, înspăimântată de ce s-ar putea întâmpla cu ei când bărbatul ei va obţine martiriul pe care-l căuta atât de neobosit, dorind din adâncul inimii să poată striga din vârful minaretului că era prea greu de îndurat acest sacrificiu pe care îl cerea Allah, ei şi copiilor ei. Şapte ani de căsătorie şi trei copii în viaţă şi patru morţi şi cumplita sărăcie a tuturor acestor ani, un contrast atât de mare cu traiul de dinainte, în familia ei, care avea o tarabă de măcelar în bazar – întotdeauna mâncare îndeajuns şi râsete, şi putinţa de-a ieşi afară fără chador, petreceri la iarbă verde şi chiar mergeau la cinema, toate astea adânciseră cute pe faţa ei odată atrăgătoare. Voia lui Allah, dar nu-i cinstit, nu-i cinstit! O să murim de foame! Cine-o să vrea să ţină familia unui mullah mort? Cel mai mare fiu al lor, Aii, un băieţel de şase ani – stătea pe vine lângă uşa colibei cu o singură încăpere, aflată lângă moschee, urmărind cu atenţie fiecare mişcare a tatălui său. Cei doi fraţi mai mici, de trei şi de doi ani, dormeau pe salteaua de paie aşezată direct pe podeaua de pământ, înfăşuraţi într-o veche pătură militară, ghemuiţi unul în celălalt ca nişte pisoi.

În încăpere se afla o masă grosolană de lemn şi două bănci, câteva oale şi crătiţi, o saltea mare şi una mai mică pe covoare vechi, un opaiţ pentru iluminat. Un robinet care câteodată funcţiona, lăsând să curgă apa. Rigola de afară servea la spălat şi la aruncatul gunoiului. Nimic nu împodobea pereţii văruiţi în alb, de pământ uscat. Muşte şi alte insecte şi într-o nişă, cu faţa spre Mecca, un Coran foarte uzat.

Abia se crăpase de ziuă. Era rece şi cerul înnorat. Hussain făcuse deja chemarea pentru rugăciunea de dimineaţă în moschee şi ştersese murdăria de

pe armă, ungând-o cu grijă, curăţânclu-i ţeava de pulberea arsă, şi umpluse încărcătorul.

Acum e gata, ca întotdeauna, îşi zise mulţumit. Era pregătit să împlinească şi mai departe lucrarea lui Allah şi era destulă treabă pentru o astfel de armă: AK 47, mult mai bună decât M14, mai simplă, mai robustă şi la fel de precisă la distanţă mică. Nătărăii americani, nătărăi ca întotdeauna, să facă o armă de infanterie complicată şi precisă la o mie de metri, când cea mai mare parte a luptelor se duceau la distanţă de trei sute de metri şi puteai să târăşti în noroi un AK 47 toată ziua şi tot era în stare să facă ceea ce se aştepta de la el: să ucidă. Moarte duşmanilor lui Allah!

Deja avuseseră loc ciocniri între Gărzile Verzi şi islamicii marxişti şi alţi simpatizanţi de stânga, în Kowiss şi la Gach Saran, un oraş în apropiere, spre nord-vest, cu o rafinărie de petrol. Ieri, după asfinţit, condusese Gărzile Verzi împotriva uneia dintre casele conspirative Tudeh, întâlnirea fiind trădată de unul dintre membri în schimbul speranţei de iertare. Nu fusese iertat câtuşi de puţin. Bătălia fusese bruscă, scurtă şi sângeroasă. Fuseseră ucişi unsprezece oameni şi el spera că printre ei se afla unul dintre lideri. Până atunci, cei din tudeh nu ieşiseră încă în stradă în forţă, dar o demonstraţie numeroasă fusese organizată de ei pentru mâine după-amiază, în sprijinul demonstraţiei tudeh din Teheran, chiar dacă Khomeini avertizase în mod deosebit împotriva ei. Confruntările erau deja plănuite, amândouă părţile ştiau. Vor muri mulţi, îşi zise întunecat. Moarte duşmanilor Islamului!

— Uite, spuse femeia, dându-i nectarul fierbinte, dulce şi negru, singurul lux pe care şi-l îngăduia, cu excepţia vinerilor sfinte, a unor zile anume şi întreaga lună sfântă a Ramadamului, în timpul căreia renunţa bucuros la cafea.

— Mulţumesc, Fatima, spuse politicos.

Când fusese numit mullah, părinţii săi îi găsiseră nevastă, iar mentorul său, ayatolahul Isfahani îi spusese să se căsătorească, aşa că el se supusese.

Bău cafeaua bucurându-se de ea şi-i înapoie ceaşca. Căsătoria nu-l abătuse de la calea sa, deşi din timp în timp îi făcea plăcere să doarmă alături de ea, să-i simtă în frigul iernii pulpele groase şi fierbinţi, câteodată întorcând-o spre el, împreunându-se, apoi adormind din nou, dar niciodată cu adevărat liniştit.

Am să fiu liniştit doar în Paradis. Numai atunci, îşi zise, înfierbântându-se din nou, simţindu-se atât de aproape de ţel. Mulţumesc lui Allah că am primit numele după imamul Hussain, martirul martirilor, al doilea fiu al imamului Aii, Marele Martir de acum treizeci de secole, în bătălia din Karbala. N-o să-l uităm niciodată! Se înfierbântă şi mai mult, uşurat acum de durerile Ashurei, cea de-a zecea zi a Muharramului, trecută de câteva săptămâni, aniversarea acelui martiraj, cea mai sfântă zi şiită, o zi a plângerii. Spatele încă mai purta urme. În ziua aceea fusese din nou în Qom, ca şi anul trecut şi cel dinaintea lui, luând parte la procesiunile de Ashura, procesiunile de purificare, alături de zeci de mii

de alţi iranieni, flagelându-se ca să-şi amintească de martiriul divin, sângerându-se cu bice şi lanţuri şi cârlige. Îi trebuiseră multe săptămâni ca să se refacă, să fie în stare sa stea în picioare fără dureri. Voia lui Allah, îşi spuse mândru. Durerea nu înseamnă nimic; lumea asta nu înseamnă nimic. M-am ridicat împotriva lui Peshadi de a baza aeriană şi am cucerit baza şi am supus-o şi l-am adus la Isfahan în lanţuri, aşa cum mi s-a poruncit, şi acum, astăzi, am să mă duc din nou la unitatea militară să cercetez străinii şi să-i supun pe ei şi pe acest Zataki sunit care crede că e Gingis Han, iar în după-amiaza asta am să conduc din nou drept-credincioşii împotriva ateiştilor tudehi, pentru a împlini lucrarea lui Allah, supunându-mă Imamului, care se supune numai lui Allah. Mă rog ca astăzi să fiu primit în Paradis, unde drept-credincioşii se odihnesc pe canapele aşternute cu brocart şi. fructele celor două grădini stau să fie culese – cuvintele atât de familiare ale Coranului îi erau întipărite în creier.

— N-avem de mâncare, îi spuse nevasta, întrerupându-i şirul gândurilor.

— O să primiţi mâncare de la moschee, spuse, şi fiul său Aii deveni şi mai atent, oprindu-se câteva clipe din scărpinatul muşcăturilor de purici şi alte insecte.

— De-acum înainte tu şi copiii n-o să mai fiţi flămânzi. O să împărţim zilnic horisht şi orez celor nevoiaşi, aşa cum am făcut de-a lungul istoriei.

Zâmbi către Aii, se întinse şi îi ciufuli părul.

— Allah ştie că suntem printre cei nevoiaşi.

De când se întorsese Khomeini, moscheile îşi reluaseră acest străvechi rol de a împărţi zilnic hrană simplă, dar hrănitoare, mâncare adunată ca parte din zakat, sau cumpărată cu bani din zakat – zeciuiala voluntară la care toţi mahomedanii erau supuşi – care redevenise acum din nou prerogativa exclusivă a moscheilor. Hussain aruncă câteva blesteme asupra Şahului, care anulase în urmă cu doi ani subsidiile anuale ale mullahilor şi moscheilor, provocându-le o asemenea sărăcire şi suferinţă.

— Du-te cu oamenii la moschee. Când vor primi toţi mâncare, ia cât îţi trebuie pentru tine şi copii. Să faci asta în fiecare zi.

— Mulţumesc.

— Mulţumeşte-i lui Allah.

— O fac, o, da, o fac.

Hussain îşi trase cizmele şi îşi trecu arma pe umăr.

— Pot să vin şi eu, tată? întrebă Aii cu vocea sa subţire. Vreau şi eu să împlinesc lucrarea lui Allah!

— Sigur, vino cu mine.

Femeia încuie uşa după ei şi se aşează pe bancă, stomacul arzând-o de foame, simţindu-se slăbită şi cuprinsă de greţuri, prea obosită pentru a mai alunga muştele care se aşezaseră pe faţa ei. Era în cea de-a opta lună. Moaşa îi spusese că de data asta avea să fie mai greu ca înainte, pentru că copilul era aşezat într-o poziţie greşită. Începu să plângă, amintindu-şi zvârcolirile şi

suferinţele şi ţipetele ultimei naşteri şi ale celei dinaintea ei şi a tuturor celorlalte.

— Nu te îngrijora, o liniştise bătrâna moaşă, eşti în mâinile lui Allah. Puţină balegă proaspătă de cămilă pe-pântece o să îndepărteze durerile. Datoria unei femei e de a naşte copii şi eşti tânără.

Tânără? Am douăzeci de ani şi sunt bătrână, bătrână-bătrână! Ştiu asta şi ştiu şi de ce şi am minte şi ochi şi pot chiar să-mi scriu numele şi ştiu că putem s-o ducem mai bine, şi Imamul ştie, iar asta se va întâmpla odată ce străinii vor fi daţi afară şi smuls răul adus de felul lor de viaţă. Imamul – Allah să-l apere! – este înţelept şi bun şi vorbeşte cu Allah, se supune numai lui Allah, iar Allah ştie că femeile nu sunt lucruri neînsufleţite de care să-ţi baţi joc şi să le arunci înapoi în zilele Profetului, cum vor nişte fanatici. Imamul o să ne apere de extremişti şi n-o să îngăduie să fie retras Actul Familiei dat de Şah,.care ne-a dat dreptul să votăm şi ne-a apărat împotriva divorţului pronunţat la bunul plac al bărbatului, n-o să îngăduie să ni se ia dreptul la vot, toate drepturile şi libertăţile câştigate, sau dreptul de-a alege dacă vrem să purtam chadorsuu nu, niciodată – dac-o să vadă cât de tare ne împotrivim, când o să vadă în întreaga tară hotărârea noastră neclintită.

Fatima îşi uscă lacrimile şi se simţi mai bucuroasă la gândul demonstraţiei plănuite peste trei zile şi o parte din durere se topi. Da, noi, femeile, o să demonstrăm pe străzile Kowissului, sprijinind mândre surorile noastre marile oraşe, Teheran, Kom şi Isfahan, doar că eu o să port de bunăvoie chador din cauza lui Hussain. O, cât de minunat va fi să ne arătăm solidaritatea cu femeile şi cu revoluţia!

Veştile despre demonstraţiile plănuite la Teheran străbătuseră Iranul, pe ce căi nimeni nu era sigur, dar toate femeile ştiau. Şi fiecare femeie hotărâse să se alăture şi toate femeile încuviinţaseră – chiar şi cele care nu îndrăzneau s-o spună.

La baza aeriană; *ora 10*, *20 dimineaţa*. Starke se afla în turnul S-G privind avionul care venea la aterizare cu flapsurile scoase la maximum, trecând motoarele pe revers cu toată puterea în momentul în care atinse solul. Zataki şi Esvandiary se aflau şi ei acolo, alături de doi membri ai Gărzilor Verzi. Zataki era proaspăt ras.

— Virează dreapta la capătul pistei, Eco Tafigo Lima Lima, spuse răguşit sergentul Wazari, tânărul controlor de trafic şcolit de USAF.

Purta haine civile, grosolane, în locul uniformei sale îngrijite. Faţa îi era tumefiată, nasul zdrobit, îi lipseau trei dinţi şi i se umflaseră urechile în urma bătăii pe care Zataki i-o administrase în public. Acum nu putea respira pe nas.

— Opreşti în faţa turnului bazei.

— Înţeles! se auzi în difuzor vocea lui John Hogg. Repet: avem permisiunea să luăm trei pasageri, să livrăm piese de schimb de care e urgentă nevoie şi să ne întoarcem imediat la Al Shargaz. Vă rog confirmaţi.

Wazari se întoarse către Zataki, evident înspăimântat.

— Excelenţă, vă rog iertaţi-mă, dar ce ar trebui să răspund?

— Nu spune nimic, scârnăvie.

Zataki ridică ţeava boantă a pistolului automat. Se întoarse către Starke:

— Spune-i pilotului tău să treacă în faţă, să oprească motoarele şi apoi să-i coboare pe tarmac pe toţi cei din avion. Aparatul o să fie percheziţionat şi dacă are permisiune din partea mea poate să plece mai departe, iar dacă n-are permisiune, n-o să plece mai departe! Dumneata vii cu mine – şi tu la fel, se întoarse către Esvahdiary.

Ieşi. Starke făcu cum i se ordonase şi se întoarse să-l urmeze, dar o secundă rămase singur cu tânărul sergent. Acesta îl prinse de braţ şi-i şopti agitat:

— Pentru Dumnezeu, ajută-mă să urc la bord, căpitane! O să fac orice! Orice!

— Nu pot! E imposibil! spuse Starke, părându-i rău pentru om.

Cu două zile în urmă, Zataki adunase pe toată lumea şi-l bătuse pe sergent până-l lăsase fără simţiri „pentru crime împotriva revoluţiei”, îl trezise, îl făcuse să mănânce murdării şi-apoi îl bătuse din nou până la leşin. Numai Manuelei şi celor foarte bolnavi li se îngăduise să nu participe.

— Cu neputinţă!

— Te rog! Te implor! Zataki e nebun! O să... Wazari se întoarse înspăimântat când un membru al

Gărzilor Verzi apăru în uşă. Starke trecu pe lângă el, coborî scările şi ieşi pe tarmac, ascunzându-şi tulburarea.

Freddy Ayre se afla la volanul Jeepului. Manuela era lângă el, împreună cu unul dintre piloţii englezi şi Jon Tyrer, cu un bandaj peste ochi. Manuela purta pantaloni largi, un pardesiu lung şi părul legat sub o şapcă de pilot.

— Urmează-ne, Freddy, spuse Starke şi se urcă lângă Zataki pe scaunele din spate ale maşinii.

Esvandiary întoarse cheia în contact şi porni în viteză ca să intercepteze avionul care întorcea la capătul pistei principale, întovărăşit periculos îndeaproape de un roi de camioane ale Gărzilor Verzi şi de două motociclete.

— Nebunii, murmură Starke. Zataki râse cu dinţi albi.

— Entuziaşti, pilotule, nu nebuni.

— Cum o vrea Allah!

Zataki trase cu coada ochiului la el, devenind serios.

— Vorbeşti limba noastră, ai citit Coranul şi ne cunoşti. A venit vremea să spui Shahada înaintea a doi martori şi sa devii mahomedan. Aş fi onorat să fiu unul dintre ei.

— Şi eu, spuse imediat Esvandiary, dorind de asemenea să pună umărul la salvarea unui suflet, deşi nu din acelaşi motiv.

IranOil avea nevoie de piloţi pregătiţi ca să pună pe roate producţia, la capacitate maximă, în timp ce aveau să fie pregătiţi iranienii care să ia locul piloţilor străini, iar un Starke mahomedan putea fi unul dintre aceştia.

— Aş fi şi eu, de asemenea, prea onorat de a vă fi martor.

— Mulţumesc, răspunse Starke în farsi.

În decursul anilor, gândul îi trecuse şi lui prin minte. Odată, pe când se afla în Anglia, liniştit, şi tot ce avea de făcut era să piloteze în cât mai multe misiuni posibil şi să aibă grijă de oamenii săi şi să râdă cu Manuela şi copiii – a fost asta doar acum o jumătate de an – îi spusese Manuelei:

— Ştii, Manuela, sunt multe lucruri grozave în mahomedanism.

— Te gândeşti la cele patru neveste, iubitule?! spusese ea dulce şi imediat el se pusese în gardă.

— Hai, Manuela, vorbeam serios! Sunt foarte multe în Islam...

— Pentru bărbaţi, nu pentru femei. Nu spune Coranul: „şi drept-credincioşii", bărbaţii va să zică, „vor sta pe aşternuturi de mătase şi vor avea hurii pe care nici om, nici duh nu le-au atins" – Conroe, dulceaţă, n-am reuşit niciodată să desluşesc chestia asta! De ce trebuie să fie veşnic virgine?! Ajută asta cu ceva bărbaţii? Şi oare femeile primesc acelaşi tratament – câţi bărbaţi tineri şi pofticioşi doresc?

— Nu vrei să asculţi, pentru Dumnezeu? Vroiam să spun că dacă ai fi trăit în deşert, în mijlocul deşertului Sahara sau al celui Saudit – aminteşte-ţi vremea când am fost în Kuweit şi am ieşit, doar tu şi cu mine, am ieşit în deşert, stelele mari cât scoicile şi tăcerea atât de adâncă, noaptea atât de curată şi nemărginită, noi atât de insignifianţi, îţi aminteşti cât de atinşi am fost de Infinit? Aminteşte-ţi ce-am spus: „Acum înţeleg. Dacă eşti nomad şi născut într-un cort, poţi fi stăpânit de Islam".

— Şi adu-ţi aminte, dragoste, ce am spus eu: că noi nu ne-am născut în nici un afurisit de cort.

Zâmbi, amintindu-şi cum o prinsese în braţe şi o sărutase sub stele şi se umpluseră unul de celălalt. Mai târziu el spusese:

— Am vrut să spun – învăţătura pură a lui Mahomed. Vroiam să zic cum, cu atât de mult spaţiu, atât de înspăimântător în neţărmurirea lui, că simţi nevoia unui adăpost sigur, că Islamul ar fi un astfel de adăpost, poate singurul. Învăţăturile sale, cele de la origini, nu sunt înguste. Nu cele răstălmăcite de fanatici.

— O, sigur, dragule! spusese ea cu cel mai dulce glas al ei. Dar noi nu trăim în nici un deşert şi n-o s-o facem niciodată şi tu eşti Conroe, iubitule, Starke, pilot de elicopter, şi chiar în clipa în care ai să începi să te gândeşti la cele patru neveste eu am şters-o, eu şi copiii, şi nici Texasul n-o să fie îndeajuns de mare ca să te scape de trosneala pe care o s-o capeţi de la Manuela Rosita Santa de Cuellar Perez, dragule, iubitule, scumpule mieluşel!

Zataki se uită la el şi trase adânc aer în piept, simţind mirosul de petrol, zăpadă şi iarnă.

— Poate că într-o zi o s-o fac, le spuse lui Zataki şi Esvandiary. Poate că da. Dar când o vrea Allah, nu acum.

— Fie ca Allah să scurteze timpul. Te risipeşti ca necredincios.

Dar deja toată atenţia lui Starke era concentrată pe avionul care venea la punctul de oprire şi către Manuela care trebuia să plece astăzi. Dificil pentru ea, al dracului de dificil, dar trebuia să plece.

În dimineaţa aceea, devreme, vorbise cu McIver prin radio, aflând că avionul avea aprobarea să oprească la Kowiss – dacă i se aproba asta de cei de-acolo – şi că avea sa ducă piese de schimb şi că mai era spaţiu pentru trei pasageri. În cele din urmă, maiorul Changhiz şi Esvandiary încuviinţaseră, dar numai după ce Starke, foarte nervos,! e ceruse asta în faţa lui Zataki.

„ Ştiţi că echipele noastre trebuiau să fie de mult schimbate! Unul din patru elicoptere JR 212 are nevoie de piese de schimb şi două din 206 sunt gata pentru verificările de o mie cinci sute de ore. Dacă nu pot avea echipaje noi şi piese de schimb, nu pot să lucrez şi voi o să fiţi învinovăţiţi că nu v-aţi supus Ayatolahului Khomeini, nu eu!

Maşina se opri lângă avion în şuierul descrescător al motoarelor. Uşa nu era încă deschisă şi putu să-l vadă pe John Hogg privind prin fereastra cabinei. Aparatul era înconjurat de camioane şi arme. Gărzi Verzi nervoase roiau înjur. Zataki încercă să se facă auzit şi apoi, exasperat, trase un foc în aer.

— Depărtaţi-vă de aparat! ordonă. Pe Allah şi Profet! Numai oamenii mei o să-l controleze! Depărtaţi-vă!

Morocănoase, celelalte Gărzi Verzi se traseră puţin înapoi.

— Pilotule, spune-i să deschidă repede uşa şi să scoată pe toată lumea de acolo repede, mai înainte să mă răzgândesc.

Starke ridică degetul mare către Hogg. În clipa aceea pilotul secund deschise uşa. Scara fu coborâtă. Imediat, Zataki sări pe trepte şi rămase la capătul lor cu arma pregătită.

— Excelenţă, n-aveţi nevoie de asta, îi spuse Starke. Toată lumea afară, cât de repede puteţi, okay.

Erau opt pasageri: patru piloţi, trei ingineri şi Genny McIver.

— Dumnezeule, Genny! Nu m-aşteptam să te văd!

— Hello, Duke! Duncan a crezut că-i mai bine aşa şi... ei bine, las-o baltă.

Manuela o văzu şi coborî să o întâmpine. Se îmbrăţişară şi Starke băgă de seamă cât de mult părea să fi îmbătrânit Genny. Îl urmă pe Zataki în avionul gol. Fuseseră aşezate scaune suplimentare. În spate, lângă toaletă, se aflau câteva lăzi.

— Piese de schimb şi motorul de schimb de care ai nevoie! strigă John Hogg de pe locul pilotului, întinzându-i documentele. Hello, Duke!

Zataki luă documentele şi făcu un semn cu degetul mare către Hogg.

— Afară.

— Dacă nu vă supăraţi, eu răspund pentru aparat, vă rog să mă scuzaţi, spuse Hogg.

— Pentru ultima dată, afară! Starke spuse:

— Ieşi puţin de pe locul tău, Johnny. Vrea doar să verifice dacă există arme. Excelenţă, ar fi mai sigur dacă pilotului i s-ar îngădui să rămână pe locul lui. Garantez eu pentru el.

— Afară!

Fără grabă, John Hogg se strecură din mica-i carlingă.

Zataki se asigură că nu se afla nimic în buzunarele laterale ale scaunului, apoi îi făcu semn să treacă înapoi în scaun şi cercetă cabina.

— Astea sunt piesele de schimb care-ţi trebuie?

— Da, spuse Starke şi-i făcu politicos loc să coboare pe pistă, unde colonelul strigă după câţiva dintre oamenii săi să descarce lăzile.

Oamenii o făcură cu nepăsare, izbind marginile uşii şi treptele, făcându-l pe pilot să clipească. Apoi Zataki controla aparatul cu grijă, negăsind nimic care să-l irite – cu excepţia vinului la gheaţă şi a băuturilor din frigider.

— Fără băutură în Iran! Nici o picătură! Se confiscă! Puse să fie sparte sticlele pe pistă şi porunci să se deschidă lăzile. Un motor, o turbină de motor şi multe alte piese de schimb. Totul era trecut în documente. Starke privea din uşa cabinei, încercând să nu iasă prea mult în evidenţă. Zataki întrebă:

— Cine-s pasagerii ăştia?

Ofiţerul secund îi întinse lista. Era scrisă în engleză şi farsi:... „Piloţi suplimentari, temporari, şi ingineri mecanici, toţi trebuind să plece de mult în concediu şi să fie înlocuiţi”. Scrută cu privirea pe rând numele de pe listă şi oamenii.

— Duke, spuse prudent din cabină John Hogg, am pentru tine nişte bani şi o scrisoare de la McIver. E în regulă?

— Pentru moment, da.

— Două plicuri în buzunarul interior al uniformei mele, atârnată acolo. Scrisoarea e numai pentru tine, a spus Mac.

Starke le găsi şi le înghesui în buzunarul interior al pufoaicei.

— Ce se întâmplă la Teheran? întrebă din colţul gurii.

— Aeroportul e un balamuc. Toată lumea încearcă să iasă cu cele trei sau patru avioane care au primit plâng acum aprobare, spuse John Hogg dintr-o suflare, şi cel puţin şase Jumbo Jeturi care-şi dau coate, aşteptând la nesfârşit permisiunea de aterizare. Eu, ă... eu am sărit puf şi simplu peste rând, ma-am strecurat fără o aprobare propriu-zisă şi am spus: „Oh, iertaţi-mă, credeam că am voie”. Mi-am ridicat oamenii şi am şters-o. Abia am avut vreme să schimb o vorbă cu McIver – era înconjurat de o mulţime de revoluţionari cu degetul pe trăgaci şi un mullah ciudat, sau doi – dar părea în regulă. Pettikin, Nogger şi

ceilalţi păreau cu toţii okay. Sunt lăsat la Al Shargaz pentru cel puţin o săptămână, ca să fac naveta până aici, cum s-o putea.

Al Shargaz nu era departe de Dubai, unde S-G avea cartierul general din acea parte a Golfului.

— Avem permisiunea de la ATC Teheran să aducem piese de schimb şi echipaje care să se potrivească la număr cu cele pe care intenţionăm să le scoatem. Pare c-au de gând să ne ţină mai mult sau mai puţin la paritate şi cu toată puterea de lucru. Avem zboruri programate sâmbăta şi miercurea.

Se opri să-şi tragă sufletul.

— Mac zice să-mi găseşti vreo scuză ca să trec pe-aici din timp în timp. Trebuie să fiu un fel de curier între el şi Andrew Gavallan până se revine la normal.

— Ai grijă! spuse Starke şi îi acoperi gura cu palma, zărindu-l pe Zataki că aruncă o privire în sus, către avion.

Îl urmărise inspectând pasagerii şi documentele lor, apoi îl văzu făcându-i un semn şi coborî scările.

— Da, Excelenţă.

— Acest om nu are viză de ieşire.

Omul era Roberts, unul dintre sondorii de vârstă mijlocie, cu multa experienţa. Îngrijorarea îi marcase obrazul deja plin de riduri.

— Am spus că n-am putut să fac rost de vreuna, căpitane Starke! N-am putut să facem rost de viză. Birourile de emigrare sunt încă închise. La Teheran n-a fost nici o problemă.

Starke aruncă o privire peste document. Expirase doar de patru zile.

— Poate de data asta aţi putea să îl lăsaţi, Excelenţă! E adevărat că nu există viză...

— Nu pleacă. Rămâne. Roberts se albi.

— Dar Teheranul mi-a dat drumul şi trebuie să fiu la Londra...

Zataki îl înşfacă de pufoaica şi îl împinse din rând, trântindu-l la pământ. Roberts ţâşni înfuriat în picioare.

— Pentru Dumnezeu, am aprobare...

Se opri. Unul dintre membrii Gărzilor Verzi îşi pusese carabina în pieptul lui şi altul se afla în spatele lui, amândoi pregătiţi să apese pe trăgaci. Starke interveni:

— Aşteaptă în jeep, Roberts. La dracu, aşteaptă lângă jeep!

Unul dintre revoluţionari îi făcu brânci brutal către maşină, în timp ce Starke încerca să îşi ascundă propria îngrijorare: John Tyrer şi Manuela nu aveau nici ei vize de ieşire valabile.

— Nu există vize, nu pleacă! repetă Zataki veninos şi lua documentele următorului om.

Genny, care venea la rând, era foarte înspăimântată, urându-l pe Zataki şi violenţa şi mirosul de frică ce-o înconjura, necăjită din pricina lui Roberts

care trebuia să se întoarcă în Anglia, căci unul dintre copiii săi era foarte bolnav, suspect de poliomielită, iar poşta, telefoanele şi telexul puteau fi folosite doar sporadic. Îl urmări pe Zataki trecând încet peste hârtiile pilotului de lângă ea. ticălos împuţit gândi ea. Trebuie s-ajung în avion, trebuie! O, cât de mult aş vrea să fi plecat cu toţii! Sărmanul Duncan. Pur şi simplu n-o să se-ngrijească de el, n-o să aibă grijă să mănânce ca lumea şi sigur o să facă iar o criză de ulcer.

— Viza mea de ieşire e expirată, spuse ea încercând să pară timidă, lăsând să i se vadă câteva lacrimi în colţurile ochilor.

— Şi a mea! spuse Manuela cu o voce mică. Zataki se uită la ele. Ezită.

— Femeile nu sunt responsabile. Numai bărbaţii. Voi, femeile, puteţi pleca. De data asta. Urcaţi la bord!

— Domnui Roberts poate să vină şi el? întrebă Genny, arătând către mecanic.

— Urcaţi la bord! strigă Zataki cu sângele urcat în obraji, cuprins de una din bruştele furii maniacale.

Cele două femei zburară în sus pe scări, toată lumea cuprinsă într-o clipă de panică, şi chiar proprii săi oameni din Gărzile Verzi se foiră nervoşi.

— Excelenţă, aveţi dreptate, spuse Starke în farsi, străduindu-se să pară calm. Femeile n-ar trebui să contrazică un bărbat.

Aşteptă împreună cu ceilalţi, abia respirând, sub privirile întunecate care îl străpungeau, dar îşi păstră ochii neclintiţi. Zataki dădu din cap şi continuă morocănos examinarea hârtiilor pe care le avea în mână.

Cu o zi în urmă se întorsese de la Isfahan şi Esvandiary autorizase pentru ziua următoare, după-amiază, un zbor care să-l ducă din nou la Bandar-e Delam.

Cu cât mai curând, cu atât mai bine! se gândi Starke întunecat. Şi totuşi îi părea rău pentru Zataki. Noaptea trecută îl găsise sprijinit de un elicopter, cu palmele apăsate pe tâmple, cuprins de o mare suferinţă.

— Ce se-ntâmplă, aga?

— Capul meu! Eu... capul...

Îl convinsese să îi facă o vizită doctorului Nutt şi î1 dusese pe ocolite către bungalowul acestuia.

— Dă-mi doar o aspirină sau codeină, doctore! Orice ai, spusese Zataki.

— Poate că ar fi bine să mă laşi să îţi fac un control şi...

— Fără control! Ştiu ce nu e-n regulă cu mine! SAVAK nu e-n regulă cu mine! închisoarea nu e-n regulă cu mine!

Şi mai târziu, când codeina îndepărtase în parte durerea, Zataki îi istorisise că în urmă cu un an şi jumătate fusese arestat, acuzat de propagandă împotriva Şahului. Pe atunci lucra ca ziarist la unul dintre ziarele din Abadan. Fusese închis timp de opt luni şi apoi, imediat după incendiul din Abadan, eliberat. Nu-i spusese lui Starke ce-i făcuseră.

— A fost voia lui Allah, pilotule! zisese amar, dar din ziua acea îl binecuvântez zilnic pe Allah pentru că-mi dă încă o zi de viaţă ca să strivesc alţi oameni ai SAVAK-ului sau ai Şahului, poliţia sa de lachei şi soldaţi şi pe oricine şi pe toţi care l-au ajutat în răutăţile sale. Odată l-am sprijinit. N-a plătit educaţia mea, aici şi-n Anglia? Doar el e de vină pentru SAVAK! El e de vină! Partea asta din răzbunarea mea e doar pentru mine. Încă n-am început să mă răzbun pentru soţie şi copii, ucişi în focul din Abadan.

Starke se stăpânise. Nu ieşise niciodată la lumină cine, de ce sau cum provocase incendiul care avusese ca efect moartea a aproape cinci sute de persoane. Îl urmări pe Zataki continuându-şi încet şi laborios inspecţia în lungul liniei posibililor pasageri. Câţi alţii mai aveau documente incomplete sau expirate, Starke nu ştia. Toată lumea era încordată, o umbră rău prevestitoare atârnând asupra tuturor. În curând avea să fie rândul lui Tyrer şi Tyrer trebuia să plece. Doc Nutt spunea că era mult mai sigur ca Tyrer să fie examinat cât de curând cu putinţă la Al Shargaz sau Dubai, unde existau facilităţi medicale minunate.

Sunt sigur că e teafăr, dar pentru el e cel mai bine sa-şi odihnească ochii pentru o vreme. Şi ascultă, Duke, Pentru numele lui Dumnezeu, ţine-l deoparte din calea lui Zataki şi atrage-le atenţia şi celorlalţi să facă acelaşi lucru. E gata sa explodeze şi numai Dumnezeu ştie ce-o să se-ntâmple atunci.

— Ce s-a-ntâmplat cu el?

— Din punct de vedere medical, nu ştiu. Psihologice periculos, foarte periculos. Aş zice că e un maniac depresiv. În mod sigur paranoic. Probabil, boala e cauzată direct de ce i s-a-ntâmplat în închisoare. Ti-a spus ce i-a făcut?

— Nu, n-a spus!

— Dac-ar fi după mine, aş recomanda să fie ţinut sub sedative şi sub nici o formă în apropierea armelor.

Grozav, se gândi Starke neputincios. Cum dracu-o să reuşesc eu asta? Cel puţin Genny şi Manuela sunt la bord şi în curând or să fie la Al Shargaz, care e un paradis comp...

Un strigăt de avertisment îi atrase atenţia. Din spatele avionului, venind dinspre ieşirea principală a turnului, se apropia mullahul Hussain cu Gărzi Verzi – şi păreau foarte ostili. Imediat Zataki uită de pasageri, îşi coborî pistolul mitralieră de pe umăr şi, purtându-l neglijent în mână, trecu între mullah şi avion. Doi dintre oamenii săi se mişcară cu el alături şi ceilalţi se apropiară de aparat, ocupând poziţii defensive, acoperindu-şi şeful.

— Dar-ar dracii în afurisitele astea de ciori! mormăi cineva. Acum ce se mai întâmplă?

— Fiţi gata să vă trântiţi pe brânci! spuse Ayre.

— Căpitane, şopti Roberts gâfâind, trebuie s-ajung în avionul ăla! Trebuie! Fetiţa mea cea mică e bolnavă rău de tot! Poţi să faci ceva cu ticălosul ăla?

— O să încerc.

Zataki îl privea cu ură pe Hussain.

Cu două zile în urmă se dusese la Isfahan, invitat acolo ca să discute cu komitehul lor secret. Toţi cei unsprezece membri erau ayatolahi şi mullahi şi-acolo, pentru prima dată, descoperise adevărata faţă a revoluţiei în care luptase atât de îndârjit ca să învingă şi pentru care suferise atât de mult: „Ereticii vor fi striviţi şi daţi uitării. O să avem numai Tribunale Revoluţionare. Dreptatea va fi împărţită repede şi definitiv, fără nici un fel de apel. Mullahii erau foarte siguri de ei, foarte siguri de drepturile lor divine de a conduce şi de a împărţi dreptatea, căci doar ei interpretau Coranul şi Saria. Prudent, Zataki îşi păstrase groaza şi gândurile pentru el, dar înţelegea că era din nou trădat.

— Ce vrei, mullahule spuse, rostind cuvântul ca pe-o insultă.

— Mai întâi vreau să-nţelegi că n-ai nici o putere aici. Ce faci la Abadan, e treaba ayatulahilor din Abadan, dar aici n-ai nici o putere, aici, în unitatea asta militară, în baza asta, asupra acestor oameni, ori asupra acestui avion.

Pe Hussain îl înconjurau o duzină de tineri cu chipuri dure, înarmaţi, toţi din Gărzile Verzi.

— Nici o putere, ei?!

Batjocoritor, Zataki se întoarse cu spatele şi strigă-n engleză:

— Avionul să decoleze imediat! Toţi pasagerii să urce la bord!

Făcu mânios un senin către pilot să plece, apoi se întoarse din nou către Hussain.

— Ei bine, ce mai urmează!? spuse, în timp ce-n spatele lui pasagerii se grăbiră să-i dea ascultare şi, pentru că Gărzile Verzi erau atente la Zataki şi Hussain, Starke îi făcu semn lui Roberts să urce la bord, apoi lui Ayre să dea o mână de ajutor, acoperind fuga mecanicului. Îl ajutară împreună pe Tyrer să iasă din jeep. Zataki se juca cu arma, cu toată atenţia îndreptată asupra lui Hussain.

— Ei bine, ce mai urmează? întrebă din nou. Hussain rămăsese perplex, oamenii săi la fel de conştienţi de armele îndreptate către ei. Motoarele se treziră la viaţă. Văzu pasagerii grăbindu-se să se îmbarce, cu Starke şi Ayre ajutând un om cu ochii bandajaţi să urce treptele, apoi pe cei doi piloţi de lângă jeep, reactoarele avionului prinseră putere şi, în clipa în care ultimul om ajunse sus, treptele se ridicară şi avionul se puse în mişcare.

— Ei, aga, ce urmează? Ce mai ai de spus?

— Am de spus... am de spus că komitehul din Kowissi îţi ordonă ţie şi oamenilor tăi să părăsiţi Kowissul.

Cu picioarele înfipte în beton, gata să lupte dacă ar fi fost nevoie şi să moară dacă trebuia, fără să tresară sub izbitura aerului supraîncălzit al turbinelor când avionul trecu către pista de decolare, Zataki strigă batjocoritor oamenilor săi, acoperind mugetul motoarelor:

— Auziţi, komitehul din Kowiss ne ordonă să plecăm! Oamenii săi începură să râdă şi unul dintre membrii Gărzilor Verzi ale lui Hussain, un adolescent fără barbă aflat în spatele grupului, îşi ridică iute carabina şi muri imediat, aproape tăiat în două de rafala precisă de armă pornită dinspre oamenii lui Zataki. Tăcerea era întreruptă doar de motoarele ce se depărtau. O clipă Hussain rămase descumpănit de brutalitatea gestului şi imaginea bălţii de sânge care se întinsese pe asfalt.

— A fost voia lui Allah, spuse Zataki. Ce vrei, mullahulel

Abia atunci Zataki observă băieţelul îngheţat de spaimă holbându-se la el, ascuns după poalele halatului mullahului, atârnat de el, căutând apărare, semănând atât de mult cu propriul său fiu, cel mai mare, atât de mult încât pentru o clipă se trezi înapoi, în zilele fericite dinaintea incendiului, când totul părea bine şi exista chiar şi-un fel de viitor, Revoluţia Albă a Şahului o minunăţie, reformele agrare, supunerea mullahilor, educaţia universală şi celelate lucruri, zilele bune când eram tată, dar care nu se vor mai repeta niciodată. Electrozii şi foarfecele au distrus posibilitatea asta.

Un junghi violent de durere se stârni în pântece, urcă în cap la amintirea asta şi îi veni să ţipe, dar nu o făcu, îndepărtând ca de obicei suferinţa, concentrându-se asupra morţii pe care o putea oferi atât de simplu. Putea citi hotărârea nestrămutată de pe chipul mullahului şi se pregăti. Îi plăcea nespus să omoare cu pistolul mitralieră. Ropotul fierbinte, arma vie, zvâcnind în scurte explozii străpungătoare, mirosul acru al corditei, sângele duşmanilor lui Allah şi ai Iranului curgând. Mullahii sunt duşmani – şi cea mai mare parte a celor ce sunt cu Khomeini, care comite sacrilegiul de a îngădui oamenilor să-l numească Imam şi să-i fie adulată fotografia, şi puri mullahii între noi şi Allah, împotriva tuturor învăţăturilor Profetului.

— Grăbeşte-te! mugi. Îmi pierd răbdarea! Îl vreau pe omul acela! spuse Hussein, arătând cu degetul.

Zataki se întoarse. Mullahul arăta către Starke.

— Pilotul? De ce? Pentru ce? întrebă perplex.

— Pentru nişte întrebări. Vreau să-i pun nişte întrebări.

— Despre ce?

— Despre evadarea ofiţerilor de la Isfahan.

— De ce-ar şti el despre asta? A fost cu mine la Bandar-e Delam, la sute de mile depărtare, când s-a întâmplat asta, ajutând Revoluţia împotriva duşmanilor lui Allah. Adăugă veninos: Duşmanii lui Allah sunt peste tot, pretutindeni! Sacrilegiul e pretutindeni. Închinarea la Iuda se practică peste tot, nu-i aşa?

— Da, da, duşmanii sunt din belşug şi sacrilegiul e sacrilegiu. Dar e pilot de elicopter, un necredincios a fost pilotul elicopterului care a evadat şi ar putea şti ceva. Vreau să-i pun nişte întrebări.

— Nu câtă vreme sunt eu aici.

— De ce? De ce nu? De ce nu...

— Nu tu. Nu cât timp sunt eu aici. Pe Allah! Nu cât sunt eu aici! Mai târziu, sau mâine, sau ziua următoare, când va vrea Allah, dar nu acum.

Îl cântări din priviri pe Hussain şi văzu pe faţa şi în ochii lui că acceptase şi nu mai era nici o ameninţare. Privi cu grijă, atent, faţa fiecăruia dintre Gărzile Verzi ce-l înconjurau pe mullah, dar nu mai simţi primejdia. Ca de obicei, moartea rapidă şi bruscă a unuia dintre ei, se gândi fără să se simtă vinovat, îi supune pe ceilalţi.

— Acum poate o să te-ntorci la moscheea ta, e aproape vremea pentru rugăciune.

Îi întoarse spatele şi porni către jeep, ştiind că oamenii săi o să-l apere. Le făcu semn lui Starke şi lui Ayre şi se aşează pe scaunul din faţă, cu pistolul mitralieră pregătit, dar nu atât de vizibil ca mai înainte. Unul câte unul oamenii se retraseră către maşinile lor şi plecară.

Hussain era pământiu la chip. Oamenii săi aşteptau, unul dintre ei îşi aprinse o ţigară. Toţi erau conştienţi de trupul de la picioarele lor şi de sângele care încă se scurgea din el.

— De ce i-ai lăsat să plece, tată? întrebă băieţelul cu vocea sa subţire ca un ciripit.

— Nu i-am lăsat, fiule! Avem lucruri mai importante de făcut, acum, imediat. După care o să ne-ntoarcem.

CAPITOLUL 31

La Zagros Trei. Scot Gavallan se holba de-a lungul ţevii unui pistol mitralieră Sten cu piedica trasă. Abia aterizase cu un JR 212 după primul drum al zilei la sonda Rosa, unde livrase o altă încărcătură de prăjini de sondă şi ciment şi, în momentul în care oprise motoarele, Gărzi Verzi înarmate ţâşniseră din hangar, înconjurându-l. Detestând spaima care-l cuprinsese, îşi dezlipi privirile de pe ţeava armei şi se uită în ochii negri, răutăcioşi.

— Ce... ce vrei? zise răguşit, apoi reluă într-o farsi opintită: Ceh karhareh'?

Omul cu arma revărsă un şuvoi de cuvinte furioase, incomprehensibile. Scot îşi scoase căştile.

— Mau iabahe shoma ra khooh nami danam, aga! – Nu vorbesc limba voastră, excelenţă! strigă el peste şuieratul motoarelor, înghiţind obscenitatea pe care ar fi vrut s-o adauge.

Alte cuvinte furioase şi omul îi făcu semn să iasă din carlingă. Atunci îl văzu pe Nasiri, managerul bazei din partea IranO'd, scos târâş din birou cu hainele mototolite şi plin de vânătăi, îmbrâncit spre '212 de către alte Gărzi Revoluţionare. Se aplecă puţin pe fereastră.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

— Vor să cobori din elicopter, căpitane! strigă Nasiri. Ei... te rog, grăbeşte-te!

— Aşteaptă până opresc!

Nervos, Scot isprăvi procedura. Ţeava pistolului mitralieră nu se mişcase şi nici duşmănia ce-l înconjura nu slăbise. Elicele încetineau destul de repede şi când fu regulamentar să plece, îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi. Fu imediat îmbrâncit la o parte. Strigând înfierbântaţi, nişte indivizi smuciră uşa carlingii, deschizând-o la maximum, se holbară înăuntru. În timp ce ceilalţi deschiseră la rândul lor uşa cabinei şi săriră la bord.

— Ce dracu s-a întâmplat, aga? îl întrebă pe Nasiri, păzind mulţimea vânătăilor.

— Noul... noul komlteh a făcut o greşeală, spuse Nasiri încercând să-şi păstreze demnitatea, crezând că sunt un sprijinitor al Şahului şi nu un revoluţionar şi sprijinitor al Imamului.

— Cine dracu sunt oamenii ăştia? Nu sunt din Yazdeh!

Dar mai înainte ca Nasiri să poată răspunde, revoluţionarul cu banderolă verde şi pistol mitralieră ten îşi făcu loc cu coatele în mulţime.

— În birou, acum! spuse omul într-o engleză proastă, apoi se-ntinse şi-l înşfacă pe Scot de mâneca bluzonului de zbor ca să-l facă să se grăbească.

Automat, Scot îşi smulse mâneca din mâna lui. Ţeava unei arme i se propti în coaste.

— E-n regulă, pentru Dumnezeu, hârâi întunecat la faţă şi porni cu paşi mari către birou.

În birou, Nitchak Han – kalandarul satului – şi bătrânul mullah erau aşezaţi la masă, cu spatele la peretele de lângă fereastra deschisă. Amândoi aveau chipurile împietrite. Îi salută şi ei răspunseră cu o înclinare a capului, neliniştiţi. Intrând după Nasiri în încăpere, mai mulţi membri ai Gărzilor Verzi se înghesuiră în spatele lor.

— Ce karhareh kalandar, întrebă Scot, ce se întâmplă?

— Oamenii ăştia sunt... pretind că ar fi komitehul nostru cel nou, răspunse cu dificultate Nitchakm Han. Sunt trimişi din Sharpur să pună stăpânire pe... pe satul nostru şi pe... aeroportul nostru.

Scot rămase perplex. Ceea ce spunea mai-marele satului n-avea nici un sens; deşi Sharpur era cel mai apropiat oraş şi legal avea jurisdicţie asupra zonei, tradiţia spunea că întotdeauna triburile kashkai din munţi să se conducă singure, atâta timp cât acceptau suzeranitatea Şahului şi Teheranului, se supuneau legilor, nu se înarmau şi erau paşnici.

— Dar voi întotdeauna...

— Linişte! spuse mai-marele Gărzilor Verzi fluturându-şi pistolul mitralieră şi Scot îl văzu pe Nitchak Han roşind.

Mai-marele Gărzilor era bărbos, trecut de 30 de ani, îmbrăcat sărăcăcios, cu ochi negri şi ceva rău sclipind în ei. Îl târî pe Nasiri în faţa grupului şi latră ceva în farsi.

— Eu... eu trebuie să traduc, căpitane! spuse nervos Nasiri. Mai-marele lor, Ali-sadri, spune că trebuie să le răspunzi la întrebările care or să urmeze. Eu i-am răspuns la mai toate, dar vrea...

Ali-sadrî îl blestemă şi începu să pună întrebări, citind de pe o listă pregătită. Nasiri traducea.

— Eşti comandant aci?

— Da, temporar.

— Care ţi-e naţionalitatea?

— Engleză. Acum ce drac...

— E vreun american pe-aci?

— Nu, din câte ştiu eu, răspunse Scot fără să stea pe gânduri şi fără să i se mişte vreun muşchi de pe faţă, sperând că lui Nasiri, care ştia că Rodrigues, mecanicul său, era american şi avea acte false englezeşti, nu i se pusese întrebarea asta.

Nasiri traduse fără să şovăie. Unul dintre ceilalţi revoluţionari scria pe o hârtie răspunsurile.

— Câţi piloţi sunt aici?

— Pentru moment, eu sunt singurul.

— Unde sunt ceilalţi, cine sunt şi care e naţionalitatea lor?

— Pilotul nostru şef, căpitanul Lochart, e canadian, e la Teheran – cu un charter prin preajma Teheranului, cred – este aşteptat să se-ntoarcă din zi în zi. Celălalt, al doilea la comandă, căpitanul Sessonne, francez, a trebuit să plece astăzi la Teheran cu un zbor comandat urgent de IranOil.

Celălalt îşi ridică ochii sfredelitori.

— Ce-i atât de urgent?

— Sonda Rosa e gata să străpungă un nou puţ. Aşteptă în timp ce Nasiri explică ce însemna asta şi

că sondorii aveau urgentă nevoie de ajutorul experţilor de la Schlumberger, acum cu sediul la Teheran. În dimineaţa aceea Jean-Luc chemase controlul de zbor de la Shiraz, sperând să aibă şansa de a primi o aprobare de zbor pentru Teheran. Spre surpriza şi bucuria lui, Shirazul îi dăduse imediat aprobarea.

— Imamul a hotărât că toată producţia de petrol o să reînceapă, spuseseră, aşa c-o să înceapă.

Jean-Luc fusese în aer în câteva minute. Scot Gavallan zâmbise în sinea lui, ştiind adevăratul motiv pentru care Jean-Luc făcuse trei schimburi la rând în cabina elicopterului: acum putea să fure o vizită Sayadei, vizită de mult aşteptată. Scot o întâlnise o dată.

— Are vreo soră? întrebase plin de speranţă. Comandantul grupului de Gărzi Verzi ascultă răbdător ce spunea Nasiri, apoi îl întrerupse din nou şi Nasiri clipi.

— El, Ali-sadrâ, spune că în viitor toate zborurile or să fie aprobate de el sau de omul ăsta.

Arătă către un tânăr revoluţionar care scria răspunsurile lui Scot.

— În viitor toate zborurile or să aibă unul dintre oamenii săi la bord. În viitor n-or să existe decolări fără aprobare prealabilă. Cam într-o oră o să-l duci pe el şi pe oamenii lui la toate sondele din zonă.

— Explică-i că asta nu se poate face, pentru că trebuie să mai livrăm ţevi şi ciment la sonda Rosa. Altfel, când Jean-Luc se întoarce mâine, n-o să fie gata la timp.

Nasiri începu să explice. Mai-marele îl întrerupse grosolan, ridicându-se:

— Spune-i pilotului necredincios să fie gata într-o oră şi după aia... ba mai bine spune-i să vină cu noi în sat, unde pot să-l supraveghez. Vii şi tu. Şi spune-i să fie foarte supus, findcă deşi Imamul vrea ca producţia de petrol să pornească iarăşi imediat, toate persoanele din Iran sunt supuse legii islamice, chiar dacă-s iranieni sau nu. Nu avem nevoie de străini aici.

Omul aruncă o privire iute către Nitchak Han.

— Acum o să ne-ntoarcem în satul tău, spuse şi ieşi cu paşi mari.

Nitchak Han roşi. El şi mullahul se ridicară şi-l urmară.

— Căpitane, trebuie să mergem cu el în sat, spuse Nasiri.

— De ce?

— Ei bine, eşti singurul pilot aici şi cunoşti zona, rosti Nasiri răspunsul pregătit dinainte, întrebându-se care putea fi de fapt adevăratul motiv.

Îi era foarte teamă. Nimeni nu-l avertizase de schimbările neaşteptate şi nici cei din sat n-aveau habar că drumul era curăţat după ultima ninsoare. Dar în dimineaţa aceea sosise în sat camionul cu doisprezece revoluţionari din Gărzile Verzi. Imediat, mai-marele komitehului scosese o bucată de hârtie semnată de Komitehul Revoluţionar din Sharpur, care le dădea jurisdicţie asupra Yazdehului şi întregii producţii a IranOil, a facilităţilor şi elicopterelor din zonă. Când, la cererea lui Nitchak Han, Nasiri spusese că o să transmită prin radio un protest la IranOil, unul dintre revoluţionari începuse să-l bată. Mai-marele îl oprise pe om, dar nu-şi ceruse iertare şi nici nu-i arătase lui Nitchak Han respectul cuvenit, ca unui kalandar al acestei ramuri a Kashkailor. Spaima ce-l cuprinsese pe Nasiri crescuse şi ar fi vrut să se întoarcă la Sharpur cu soţia şi familia.

Allah să blesteme toate komitehurile, fanaticii şi străinii şi pe marele Satan american care e cauza tuturor problemelor noastre!

— Ar fi mai bine să plecăm, spuse. Ieşiră afară.

Ceilalţi se depărtaseră deja în josul cărării ce ducea către sat. când trecu pe lângă hangar, Scot îi văzu pe cei şase mecanici adunaţi sub privirea atentă

a unei santinele înarmate. Santinela fuma şi simţi o strângere de inima. Peste tot se aflau tăbliţe în farsi şi în engleză: „FUMATUL OPRIT! PERICOL!” Mai într-o parte, cei de-al doilea '212 al lor era în ultimele faze ale verificării de o mie cinci sute de ore, dar lipsa celor două 206 aflate în dotarea obişnuită făcea ca hangarul să pară gol şi abandonat.

— Aga, îi spuse lui Nasiri, făcând semn din cap către santinelele care veneau în urma lor, spune-le că trebuie să pregătesc elicopterul şi ordonă-i nenorocitului ăla să nu mai fumeze în hangar.

Nasiri făcu ceea ce i se spusese.

— A spus în regulă, dar să ne grăbim.

Santinela care fuma îşi aruncă leneş ţigara pe asfalt. Unul dintre mecanici o strivi grăbit. Nasiri ar fi rămas, dar santinela îi făcu semn să plece. Se depărta fără tragere de inimă.

— Alimentaţi FDC şi faceţi o verificare la sol, spuse prudent Scot, nefiind sigur dacă una dintre santinele nu înţelegea cumva engleza. Într-o oră trebuie să duc komitehul nostru într-o vizită oficială pe la amplasamente. Se pare că acum avem un nou komiteh.

— Căcat! mormăi cineva.

— Ce-i cu sculele pentru sonda Rosa? întrebă Jordon Porcărie.

Lângă el se afla Rod Rodrigues. Scot îl vedea cât de neliniştit este.

— Asta va trebui s-aştepte. Alimentaţi FDC. Porcărie – şi toată lumea – faceţi o verificare. Rod, spuse ca să-l încurajeze pe bătrân, acum, că revenim la normal, ai să ajungi în curând înapoi la Londra. Capitol Acasă!

— Sigur, mulţumesc, Scot!

Santinela de lângă Scot îi făcu semn să plece.

— Baleh, aga!

— Da, e-n regulă, excelenţă, răspunse Scot, apoi adăugă către Rodrigues: Rod, te rog, fă-mi o verificare atentă.

— Sigur.

Scot porni, urmat de santinelă. Jordon strigă îngrijorat:

— Ce se-ntâmplă şi unde te duci?

— Mă duc să fac o plimbare, răspunse sarcastic. De unde dracu să ştiu? Am zburat toată dimineaţa!

Porni mai departe, simţindu-se obosit şi neajutorat şi nelalocul lui, dorind ca Lochart şi Jean-Lucsă fie acolo. Ticăloşi afurisiţi! Komiteh – o gaşcă de derbedei afurisiţi!

Nasiri era de acum la o sută de metri mai în faţă păşind iute, ceilalţi dispăruseră deja după curba potecii care şerpuia printre copaci. Temperatura era chiar sub punctul de îngheţ şi zăpada trosnea sub tălpi. Deşi Scot, îmbrăcat în echipamentul de zbor, simţea o căldură plăcută, cizmele de zbor îl stânjeneau la mers şi el tropăi prost dispus, încercând – fără să fie în stare – să-l ajungă din urmă pe Nasiri. Zăpada era troienită în jurul cărării şi aplecase

copacii sub greutatea ei. Cerul era limpede. La opt sute de metri mai în faţă, în josul potecii şerpuitoare, se afla satul.

Satul Yazdeh era aşezat pe un mic platou, plăcut apărat de vânturile de înălţimi. Colibele şi casele erau făcute din lemn, piatră şi chirpici şi adunate în jurul pieţii, în faţa micii moschei. Spre deosebire de majoritatea satelor, era prosper, cu belşug de lemne de foc pentru iarnă, vânat din abundenţă, cu turme de oi şi capre ale obştii, câteva cămile şi treizeci de cai şi iepe de prăsilă, mândria sătenilor.

Casa lui Nitchak Han era o locuinţă cu un etaj, acoperită cu ţiglă şi având patru încăperi, aşezată lângă moschee şi mai mare decât toate celelalte. Lângă ea se afla şcoala – cea mai modernă clădire. Tom Lochart proiectase structura simplă şi, cu un an în urmă, îl convinsese pe McIver să finanţeze lucrarea. Până acum câteva luni, şcoala fusese condusă de un tânăr din Corpul de Profesori al Şahului, satul fiind aproape în totalitate analfabet. Odată cu plecarea Şahului, tânărul dispăruse.

Din vreme în vreme, Tom Lochart şi ceilalţi din bază ţineau aici scurte conferinţe, mai mult şedinţe de întrebări şi răspunsuri, în parte pentru a întreţine bunele relaţii şi în parte pentru a avea ceva de făcut când nu zburau. Conferinţele erau bine primite şi participau mulţi adulţi, ca şi copii, încurajaţi să facă asta de Nitchak Han şi soţia lui. Coborând de pe deal, Scot îi văzu pe ceilalţi intrând în şcoală. Camionul care adusese Gărzile Verzi era parcat afară. Sătenii se strânseseră în grupuri, privind în tăcere. Bărbaţi, femei şi copii, nici unul înarmat. Femeile kashkai nu purtau văluri sau chador, ci rochii multicolore.

Urcă scările şcolii. Ultima oară când fusese acolo, doar cu câteva săptămâni în urmă, ţinuse o conferinţă despre Hong Kong, pe care-l cunoştea de pe vremea când tatăl său încă mai lucra acolo şi pe care-l vizitase, de la internatul englez, în timpul vacanţelor. Îi fusese foarte greu să explice cum era Hong Kongul, străzile sale aglomerate, taifunuri, beţişoare pentru mâncat şi scrierea sa ciudată, silabică, mâncărurile şi capitalismul său agresiv, un stat minuscul, copleşit de imensitatea Chinei.

Mă bucur că ne-am întors în Scoţia, îşi zise. Mă bucur, că bătrânul a pus pe roate S-G pe care într-o zi am să o conduc.

— Trebuie să te-aşezi, căpitane, spuse Nasiri. Aici. Arătă un scaun, la capătul încăperii joase, aglomerate. Alisadrî şi alţi patru revoluţionari erau aşezaţi la masă, unde ar fi stat de obicei profesorul. Nitchak Han şi ceilalţi şedeau în faţa lor. Sătenii stăteau de jur împrejur.

— Ce se-ntâmplă?

— E un fel de şedinţă.

Scot îl văzu pe Nasiri înspăimântat şi se întrebă ce-ar face dacă Gărzile Verzi s-ar porni să-l bată. Ar fi trebuit să fiu centură neagră sau boxer, îşi spuse obosit, încercând să înţeleagă cuvintele în farsi care se revărsau din gura mai-marelui.

— Ce spune, aga? îi şopti lui Nasiri.

— Eu... el îi spune lui Nitchak Han cum va fi condus satul de aici înainte. Te rog, am să-ţi explic mai târziu.

Nasiri se depărta. După o vreme, tirada încetă. Toţi se uitară la. Nitchak Han. Acesta se ridică încetişor. Shipul lui era grav şi cuvântarea sa fu scurtă. Char şi Scot îţelesese.

— Yazdeh este kashkai. Yazdeh o să rămână kashkai.

Întoarse spatele către masă şi se îndepărtă, urmat de mullah.

La comanda furioasă a mai-marelui lor, cele două Gărzi Verzi îi tăiară calea. Dispreţuitor, Nitchak Han îi îmbrânci deoparte. Alţii îl înşfăcară, tensiunea în încăpere crescu şi Scot văzu unul dintre săteni strecurându-se nebăgat în seamă afară din încăpere. Cei care îl ţineau pe Nitchak Han se întoarseră către Ali-sadrî şi alţi patru se ridicaseră în picioare, strigând înfuriaţi. Nici unul nu-l atinsese pe bătrânul mullah. Acesta ridică braţele şl începu să vorbească, dar mai-marele strigă la ei, întrerupându-l, şi un oftat prelung trecu printre săteni. Nitchak Han nu se zbătu în mâinile oamenilor care îl ţineau, mulţumindu-se doar să-i întoarcă privirea lui Ali-sadrî şi Scot simţi ura ca o izbitură fizică.

Comandantul revoluţionarilor răcni la ceilalţi ţărani, apoi întinse un deget acuzator către Nitchak Han şi îi porunci încă o dată să se supună şi încă o dată Nitchak Han spuse liniştit:

— Yazdeh e kashkai. Yazdeh va râmâne kashkai. Ali-sadrî se aşează. La fel făcură şi ceilalţi patru. Din nou Ali-sadrî arătă cu degetul spre el şi spuse câteva cuvinte. Sătenii tresăriră. Cei patru bărbaţi de lângă el încuviinţară din cap. Ali-sadrî spuse un singur cuvânt, care despică tăcerea ca un paloş:

— Moarte!

Se ridică în picioare şi ieşi urmat de săteni şi de Gărzile Verzi care-l târau pe Nitchak Han după ei, uitând de Scot. Scot se lăsă în jos lângă un perete, încercând să se facă cât mai mic. În curând rămase singur.

Afară, Gărzile Verzi îl târâră pe Nitchak Han lingă peretele moscheii şi-l lăsară acolo. Piaţa se golise de săteni. Sătenii ieşiţi din şcoală se grăbiră şi ei să plece. Cu excepţia mullahului. Acesta păşi încet până la Nitchak Han şi rămase lângă el, cu faţa către Gărzile Verzi care, la douăzeci de metri mai departe, îşi pregătiră armele. La porunca lui Ali-sadrâ, doi dintre ei îl târâră pe bătrân într-parte. Nitchak Han aşteptă tăcut lângă perete, mândru, apoi scuipă în ţărână.

Bubui un foc de armă singuratic şi glonţul veni de nicăieri. Ali-sadrî muri mai înainte de a atinge pământul. Tăcerea se lăsă brusc, atotcuprinzătoare, şi Gărzile Verzi se răsuciră înspăimântate în cerc, apoi îngheţară când o voce strigă:

— Allah-uAkbar, puneţi jos armele!

Nimeni nu mişcă; apoi unul dintre cei din plutonul de execuţie se întoarse brusc, îndreptând arma către Nitchak Han, dar muri mai înainte de a apăsa pe trăgaci.

— Allah e mare. Puneţi jos armele!

Unul dintre revoluţionari lăsă arma la pământ cu un zdrăngănit. Un altul îi urmă exemplul, altul o rupse la fugă către camion, dar muri mai înainte de a face zece paşi. Acum toate celelalte arme se aflau trântite în ţarină şi toţi cei care erau în jurul lor rămăseseră nemişcaţi.

Atunci uşa casei lui Nitchak Han se deschise şi soţia sa ieşi cu carabina coborâtă, urmată de un tânăr, înarmat şi el cu o carabină. Femeia era înspăimântătoare în mândria ei. Cu zece ani mai tânără decât soţul ei, păşi înainte, în zornăitul cerceilor şi al lanţurilor de la gât şi în foşnetul cojocului ei din piele argăsită şi al fustelor roşii – singurele sunete în toată piaţa. Ochii înguşti ai lui Nitchak Han, săpaţi în chipul cu pometi înalţi, se îngustară şi mai mult şi-apoi liniile adânci de la colţurile ochilor se adunară. Nu-i spuse însă nimic, se mulţumi doar să privească la cei opt revoluţionari care rămăseseră. Crud. Ei se holbară la el, apoi unul dintre ei se aplecă să-şi ia arma şi femeia îl împuşcă în stomac, iar omul scăpă un vaiet prelung, zvârcolindu-se în zăpadă; îl lăsă să urle o vreme. Un al doilea foc şi ţipetele încetară. Acum rămăseseră şapte. Nitchak Han zâmbi tăcut. Din case şi colibe ieşiră în piaţă bărbaţii şi femeile satului. Toţi erau înarmaţi. Îşi îndreptă iarăşi atenţia către cei şapte.

— Urcaţi în camion, întindeţi-vă pe jos şi puneţi mâinile la ceafă.

Posomorâţi, aceştia se supuseră. Porunci la patru dintre săteni să-i păzească, apoi se-ntoarse către tânărul care ieşise din casa lui.

— Mai e unul la aeroport, fiule. Ia pe cineva cu tine şi ocupă-te de el. Adu-i cadavrul înapoi, dar acoperiţi-vă feţele pentru ca necredincioşii să nu vă recunoască.

— Facă-se voia lui Allah.

Tânărul arătă cu degetul către şcoală. Uşa era încă deschisă, dar nu se vedea nici urmă de Scot.

— Necredinciosul, spuse încet, el nu e din satul nostru. Apoi plecă repede. Satul aştepta. Nitchak Han se scarpină gânditor în barbă, apoi ochii săi se îndreptară către Nasiri care stătea ghemuit lângă scările şcolii. Obrajii omului se goliră de sânge.

— Eu... eu n-am văzut nimic... Nimic, Nitchak Han! hârâi el cu voce spartă, apoi se ridică şi veni spre el, ocolind cadavrele. Eu întotdeauna... de doi ani sunt aici şi... Întotdeauna am făcut tot ce-am putut pentru sat. Eu... n-am văzut nimic, spuse mai tare, cuprins de o spaimă abjectă, apoi groaza explodă în el şi-o rupse la fugă spre ieşirea din piaţă. Şi muri. O duzină trăseseră-n el.

— E-adevărat că singurul martor al răutăţii acestor oameni trebuie să fie Allah, oftă Nitchak Han.

Îi plăcuse Nasiri, dar nu era unul din poporul său. Nevasta lui veni lângă el şi îi zâmbi. Ea scoase o ţigară, i-o întinse şi i-o aprinse, apoi puse ţigările şi chibriturile înapoi în buzunar. Nitchak Han pufăi gânditor. Nişte câini lătrară printre case şi un copil ţipă, domolit repede.

— O să se întâmple o mică avalanşă care va rupe drumul acolo unde a mai fost luat odată de zăpadă, ca să-i ţină şi pe alţii departe până la dezgheţ, spuse în cele din urmă. O să punem trupurile înapoi în camion şi o să turnăm petrol peste ele şi după asta o să-i dăm drumul să cadă de pe şosea în Râpa Cămilelor Zdrobite. S-ar părea că komitehul a hotărât că putem să ne conducem singuri, ca întotdeauna, şi că ar trebui să fim lăsaţi în pace, ca întotdeauna, şi-apoi au plecat şi au luat trupul lui Nasiri cu ei. L-au împuşcat pe Nasiri aici în piaţă, aşa cum am văzut cu toţii, când a încercat să fugă de judecată. Din nefericire, la întoarcere au avut un accident. E un drum foarte primejdios, aşa cum o ştim cu toţii. Poate că au luat trupul lui Nasiri să dovedească cum că şi-au făcut datoria şi au curăţat munţii noştri de un prea cunoscut sprijinitor al Şahului şi l-au împuşcat când a încercat să fugă. Desigur că era un sprijinitor al Şahului, când Şahul avea puterea şi mai înainte ca Şahul să fugă.

Sătenii încuviinţară mulţumiţi şi aşteptară. Toţi doreau să afle răspunsul la ultima întrebare: cum rămânea cu ultimul martor? Cum rămânea cu necredinciosul care încă mai era în şcoală?

Nitchak Han îşi scarpină barba. Îl ajuta întotdeauna când era cazul să ia hotărâri dificile.

— În curând or să vină şi alte Gărzi Verzi, atrase de maşinile zburătoare făcute de străini şi conduse de străini în folosul străinilor, din cauza petrolului care e scos din pământul nostru, în folosul duşmanilor noştri Tehrani, care strâng taxe, şi al altor străini. Dacă n-ar fi aici sonde, nu ar fi străini şi deci nici Gărzi Verzi. Pământul e bogat în petrol şi altundeva, unde e mai uşor de adunat. Altundeva. La noi, nu! Cele câteva sonde ale noastre nu sunt importante, iar cele unsprezece baze – dificil de ajuns şi primejdioase. N-au fost nevoiţi să arunce în aer creasta muntelui ca să salveze una de la avalanşă, abia acum câteva zile?

Urmară strigăte de încuviinţare din partea tuturor. Trase fără grabă din ţigară. Oamenii îl priveau încrezători. Era kalandar, şeful care îi condusese înţelept vreme de optsprezece ani, la bine şi la rău.

— Dacă n-ar fi maşini zburătoare, n-ar fi sonde. Deci daca aceşti străini vor pleca, continuă cu aceeaşi voce aspra, tărăgănată, mă îndoiesc că alţi străini se vor aventura până aici ca să repare şi să redeschidă cele unsprezece baze, pentru că sigur că bazele astea vor cădea curând în paragină, poate chiar vor fi jefuite de bandiţi. Aşa c-or sa ne lase în pace. Fără bunăvoinţa noastră, nimeni nu poate să facă ceva în munţii noştri. Noi, kashkaii, dorim să trăim în pace. O să fim liberi şi o să ne conducem după obiceiul nostru şi tradiţiile

noastre, prin urmare străinii trebuie să plece de bunăvoie şi trebuie să se termine şi cu sondele şi cu orice altceva ce e străin.

Îşi stinse cu grijă ţigara în zăpadă.

— Să-ncepem acum. Daţi foc şcolii!

Fu ascultat de îndată. Puţin petrol, şi lemnul cioplit şi uscat transformă repede totul într-un pojar. Toată lumea aştepta, dar necredinciosul nu apăru şi nici când răscoliră ruinele nu-i găsiră resturile trupului.

CAPITOLUL 32

Lângă Tabriz; *ora 11*, *49 dimineaţa*. Erikki Yokkonen trecea în elicopterul său JR 206 prin trecătorile înalte la capătul cărora se găsea oraşul. Lângă el stătea Nogger Lane, iar Azadeh în cabina din spate. Femeia purta o jachetă de zbor voluminoasă, peste costumul de schi, dar în sacul de drum de lângă ea se afla un chador. „Aşa, pentru mai multă siguranţă”, spusese ea. Purta pe cap a treia pereche de căşti, pe care Erikki o conectase la sistemul de bord special pentru ea.

— Tabriz Unu, mă auzi? repetă el.

Aşteptară. Nici un răspuns – şi se aflau destul de aproape.

— Ar putea fi abandonat, ar putea fi o capcană, aşa cum a fost cu Charlie. Mai bine să aruncăm o privire ca lumea înainte de a ateriza, spuse Nogger nelinişti, măturând cu ochii cerul şi pământul.

Cerul era limpede, temperatura mult sub punctul de îngheţ, iar munţii încărcaţi de zăpadă. Cu ajutorul unor aranjamente făcute de Controlul de Trafic Aerian Teheran, realimentaseră fără nici un incident la un depozit IranOil, chiar la marginea oraşului Bandar-e Pahlavi – care primise deja alt nume.

— Khomeini i-a luat pe toţi din scurt, dacă e să judecăm după cât de săritori sunt cei de la Controlul de Zbor şi cât de repede s-a redeschis aeroportul, spuse Erikki încercând să destrame starea depresivă care u cuprinsese pe toţi...

Azadeh era încă puternic afectată de ştirea execuţiei lui Emir Paknouri „pentru crime împotriva Islamului şi de veştile şi mai groaznice despre tatăl Şeherazadei.

— Asta-i crimă! explodase ea îngrozită, când auzise. Ce crime ar fi putut el comite? El, care îl sprijinea de generaţii pe Khomeini şi pe mullahii lui?

Nici unul dintre ei nu putuse să-i dea vreun răspuns.

Familia fusese chemată să ridice trupul şi acum se aflau într-o profundă şi adâncă jale, Şeherazada înnebunise de durere, casa era închisă chiar şi pentru Azadeh şi Erikki. Azadeh nu voise să părăsească Teheranul, dar Erikki primise un al doilea mesaj de la tatăl ei, care îl repeta pe primul – „Căpitane, am nevoie de fata mea, urgent, la Tabriz” – şi acum erau aproape acasă.

Înainte era „acasă”, se gândi Erikki, acum nu mai sunt atât de sigur.

În apropierea Kasvinului zburaseră pe deasupra locului unde Range Roverul său rămăsese fără benzină şi Petikin şi Rakocy îi salvaseră, pe el şi pe Azadeh, din mâinile gloatei. Range Roverul nu mai era acolo. Trecuseră după aceea pe deasupra satului mizer unde fusese baricada şi de unde fugiseră după ce îl zdrobise pe mujhadinul buhăit care le furase documentele. E-o nebunie că ne întoarcem, îşi zise.

— Mac are dreptate, insistase Azadeh. Du-te la Al Shargaz. Lasă-l pe Nogger sa mă ducă la Tabriz şi să m-aducă înapoi, ca să prind următorul zbor. O să vin la tine la Al Shargaz, orice-ar zice tata.

— Te duc acasă şi te-aduc înapoi, spusese. Gata! Decolaseră de la Doshan Tappeh imediat după răsăritul soarelui. Baza era aproape goală, multe dintre clădiri şi hangare acum doar nişte cochilii arse, avioane ale Forţelor Aeriene Iraniene transformate în epave, camioane şi un tanc cu emblema Nemuritorilor pe o latură, distrus de foc. Nimeni nu curăţa resturile dezastrului. Nu erau santinele. Feluriţi inşi cărau cu ei tot ce putea arde. Era încă dificil de găsit de vânzare ulei de luminat sau alimente, dar în fiecare zi şi în fiecare noapte aveau loc nenumărate ciocniri între Gărzile Verzi şi cei de stânga.

Hangarul S-G şi atelierul de reparaţii n-aveau nici o stricăciune. În pereţi erau o mulţime de găuri de gloanţe dar nu fusese furat încă nimic şi mai funcţiona, mai mult sau mai puţin, cu câţiva mecanici şi funcţionari, încercând să-şi desfăşoare activitatea normal. Magnetul îl constituise achitarea unei părţi din salariile restante, din banii pe care McIver îi storsese de la Valik şi ceilalţi parteneri. Îi dăduse ceva numerar şi lui Erikki, ca sa plătească echipa de la Tabriz Unu.

— Ţine-mi pumnii, Erikki. Astăzi am întâlnire la minister ca să rezolv problema finanţărilor şi banilor care ni se datorează, îi spusese chiar înainte de a decola, şi ca să reînnoim toate licenţele expirate. Talbot, de la ambasadă, a fixat întâlnirea. Crede că sunt şanse destul de mari ca Bazargan şi Khomeini să preia controlul şi să-i dezarmeze pe cei de stânga. Trebuie pur şi simplu să ţinem bine tot ce-i al nostru şi să nu ne pierdem cu firea.

Uşor pentru el, se gândi Erikki.

Trecură peste creastă. Aplecă aparatul şi coborî iute.

— Acolo-i baza!

Amândoi piloţii îşi încordară atenţia. Mâneca de vânt era singurul lucru care se mişca. Nici un mijloc de transport nu se vedea parcat pe undeva. Nici un firicel de fum de la nici una dintre cabane.

— Ar trebui să fie fum.

Făcu un ocol strâns la 200 de metri înălţime. Nu ieşi nimeni să-i întâmpine.

— O să m-apropii mai mult.

Se rotiră iute şi se depărtară. Tot nu mişcă nimic, aşa că se-ntoarseră înapoi la trei sute de metri. Erikki se gândi un moment.

— Azadeh, aş putea ateriza în curtea palatului, în afara zidurilor.

Azadeh scutură imediat din cap.

— Nu, Erikki, ştii cât de nervoase sunt santinelele şi cât de sensibil este el când soseşte cineva nechemat.

— Dar noi am fost chemaţi! Cel puţin tu. Ni s-a poruncit, ăsta e cuvântul adevărat. Am putea să mergem pân-acolo, sa ne rotim, să aruncăm o privire şi, dacă pare în regulă, putem ateriza.

— Am putea ateriza la o oarecare distanţă şi apoi pe jos...

— Nu mergem pe jos. Nu fără arme la noi!

Nu fusese în stare să facă rost de vreuna din Teheran. Fiecare afurisit de huligan are oricât de multe vrea, îşi zise iritat. Trebuie să fac rost de una, nu mă mai simt în siguranţă.

— Mergem, ne uităm şi după asta o să hotărăsc. Comută pe frecvenţa turnului de la Tabriz şi chemă.

Nici un răspuns. Chemă din nou, apoi aplecă aparatul pe o parte şi se îndreptă către oraş. Trecând peste satul Abu Mard, arătă în jos cu degetul şi Azadeh văzu mica şcoală unde ea îşi petrecuse atât de multe ore fericite, poienile din apropiere şi acolo, chiar lângă pârâu, era locul unde-l văzuse pentru prima dată pe Erikki, zugrăvindu-l în închipuire ca pe un gigant al pădurii şi se-ndrăgostise, miracol al miracolului, ca să fie salvată de el dintr-o viaţă de chin. Întinse mâna prin ferestruică şi îl atinse.

— Ţi-e bine? E destul de cald?

Îi zâmbi.

— O, da, Erikki! Satul ne-a purtat noroc, nu-i aşa?

Îşi păstră mâna pe umărul lui. Atingerea le făcu plăcere amândoura.

În curând zăriră aeroportul şi calea ferată care ducea spre nord în Azerbaidjanul sovietic, aflat la câţiva kilometri depărtare, şi de acolo la Moscova, iar către sud-est se curba către Teheranul aflat la cinci sute şaptezeci de kilometri depărtare.

Oraşul era mare. Puteau zări deja Citadela şi Moscheea Albastră şi fabricile de oţel, poluante, colibele şi cocioabele şi casele celor şase sute de mii de locuitori.

— Uite acolo!

Fumul se ridica cu rotocoale mari dintr-o latură a gării. În apropierea Citadelei se vedeau mai multe incendii. Şi nici un răspuns de la turnul de control al aeroportului Tabriz şi nici urmă de activitate pe platoul pistei de aterizare, deşi acolo se aflau parcate câteva avioane mici utilitare. Multă activitate la baza militară, un du-te-vino de avioane şi maşini, dar din câte îşi dădeau seama, nu se auzeau focuri de armă şi nu se vedeau lupte sau mulţime pe străzi, întreaga zonă din jurul moscheii fiind ciudat de pustie.

— N-aş vrea să mă las prea jos, spuse. Nu vreau să tentez vreun sărit cu degetul pe trăgaci.

— Îţi place Tabrizul, Erikki? întrebă Nogger ca să-şi ascundă neliniştea.

Nu mai fusese niciodată acolo.

— E un oraş mândru, vechi şi înţelept, deschis şi liber. Cel mai cosmopolit din Iran. Am petrecut zile grozave aici – mâncare şi băutură din toată lumea, ieftine şi la îndemână, caviar şi vodcă rusească şi somon scoţian afumat şi, pe vremurile bune, Air France aducea o dată pe săptămână pâine şi brânzeturi proaspete franţuzeşti. Mărfuri turceşti, caucaziene, englezeşti, americane, japoneze – de toate şi orice! E celebru pentru covoarele sale, Nogger, şi frumuseţea fetelor...

O simţi pe Azadeh ciupindu-l de lobul urechii şi râse.

— E-adevărat, Azadeh, nu eşti din Tabriz? E un oraş minunat, Nogger! Vorbesc un dialect farsi care se apropie mai mult de turcă decât de altceva. De secole e un mare centru comercial, parte iranian, parte rusesc, parte turcesc, parte kurd, parte armean şi întotdeauna rebel şi independent, întotdeauna râvnit de ţari – iar acum de sovietici.

Ici şi colo, grupuri de oameni se holbau în sus către ei.

— Nogger, vezi vreo armă?

— O mulţime, dar nimeni nu trage în noi, încă. Erikki survola cu precauţie oraşul şi se-ndreptă către est. Terenul urca spre poalele dealurilor înghesuite unele într-altele şi tot acolo, pe o ridicătură, se afla palatul înconjurat de ziduri al Gorgonilor, până la care ducea un drum. Nu circula nimic pe el. Multe hectare de pământ bun închise între zidurile înalte ale grădinii, o fabrică de covoare, garaje pentru douăzeci de maşini, saivane pentru iernatul oilor, colibe şi adăposturi pentru peste o sută de servitori şi paznici şi întinsa clădire cu acoperişul alcătuit din cupole, incluzând cincizeci de încăperi, o mică moschee şi un minaret subţirel. Lângă intrarea principală se aflau parcate câteva maşini. Elicopterul se roti la două sute de metri.

— Măricel apartament, spuse Nogger Lane uluit.

— A fost construit pentru străbunicul meu de prinţul Sergheev, din ordinul Romanovilor, Nogger, ca peşcheş, spuse Azadeh într-o doară, privind terenul de sub ei. Asta prin 1890, când ţarul ne furase deja provinciile caucaziene şi încerca din nou să rupă Azerbaidjanul de Iran şi căuta ajutorul hanilor Gorgoni. Dar spiţa noastră a fost întotdeauna credincioasă Iranului, deşi a încercat să menţină un oarecare echilibru.

Scruta cu privirea palatul de sub ei. Oamenii ieşeau din clădirea principală şi câţiva din anexe, servitori şi santinele înarmate.

— Moscheea a fost ridicată în 1907, ca să celebreze semnarea noului acord ruso-englez asupra împărţirii noastre şi a sferelor de influenţă. Uite, Erikki, aceia nu sunt Naoud şi Fazulia şi oh, uite, Erikki, acolo nu este fratele meu, Hakim? Ce face Hakim aici?

— Unde? Oh, îl văd! Nu, nu cred că...

— Poate... poate că Abdullah Han l-a iertat! spuse ea înfierbântată. O, n-ar fi minunat?

Erikki scrută printre pleoapele apropiate oamenii de dedesubt.

Se întâlnise pe fratele ei doar o singură dată, la nunta lor, dar îi plăcuse foarte mult. Anume pentru acea zi Abdullah Han ridicase interdicţia la care era supus, după care îl trimisese înapoi la Kvoy în nordul Azerbaidjanului, lângă graniţa turcă, unde avea drepturi asupra unor exploatări miniere.

— Hachim n-a vrut decât să se ducă la Paris să studieze pianul, spusese Azadeh, dar tata n-a vrut să ţină cont de asta. L-a blestemat şi l-a exilat, acuzându-l de complot.

— Nu-i Hachim.

Ochii lui Erikki erau mai buni decât ai ei.

— Oh!

Azadeh îşi strânse pleoapele, ferindu-se de curentul de aer. Era foarte dezamăgită.

— Da, ai dreptate Erikki.

— Uite-l pe Abdullah Han!

Nu puteai greşi în privinţa omului impozant, corpolent, cu barbă lungă, care ieşise din clădirea principală, oprindu-se în picioare pe trepte, cu două santinele înarmate în spatele lui. Alături de el se aflau alţi doi bărbaţi, amândoi îmbrăcaţi în paltoane groase ca să se apere de frig.

— Cine-s ăştia?

— Străini, spuse ea încercând să-şi ascundă dezamăgirea. N-au arme şi nu e nici un mullah cu ei, deci nu sunt Gărzi Verzi.

— Sunt europeni, interveni Nogger. Ai binoclu, Erikki?

— Nu.

Erikki se opri din rotire şi coborî la o sută cincizeci de metri, rămânând în aşteptare, privindu-l intens pe Han. Îl văzu arătând cu degetul spre elicopter şi spunând ceva celuilalt bărbat, apoi ridicându-şi din nou ochii către aparat. Se mai adunaseră şi alţi membri ai familiei, şi alte surori ale ei, unele purtând chador, şi servitori încotoşmănaţi împotriva frigului. Erikki mai coborî încă vreo treizeci de metri. Îşi scoase ochelarii fumurii şi casca şi trase fereastra glisantă laterală. Aerul îngheţat îl izbi, tăindu-i răsuflarea o clipă. Îşi scoase capul afară ca să poată fi văzut limpede de toţi şi-şi flutură mâna. Toţi ochii de jos se îndreptară către Abdullah Han. După o pauză, Hanul îi răspunse fluturând la rândul său mâna. Fără plăcere.

— Azadeh, scoate-ţi căştile şi fă ce-am făcut eu. Femeia se supuse imediat. Unele dintre surorile ei

Îi făcură înântate semne, sporovăind între ele. Abdullah n-o băgă în seamă, mulţumindu-se să aştepte.

Matyeryebyetd! îşi zise Erikki, apoi se aplecă afară din cabină şi arătă cu degetul la spaţiul larg de lângă bazinul mozaicat, îngheţat, din curte, cerând

permisiunea de a ateriza. Abdullah Han încuviinţă din cap, arătă şi el cu degetul acolo, vorbind scurt către străjile sale, după care se întoarse pe călcâie şi intră înapoi în casă. Cei doi bărbaţi îl urmară. O santinelă rămase afară. Coborî către locul de aterizare, verificându-şi piedica pistolului automat.

— Nu se vede nici un comitet de primire vesel!

— Nu te-ngrijora, Nogger, spuse Azadeh cu un râs nervos. O să ies eu prima, Erikki. E mai bine aşadar să ies eu prima.

Aterizară. Azadeh deschise uşa pe partea ei şi coborî să-şi întâmpine surorile şi mama vitregă, cea de-a treia nevastă a tatălui ei, mai tânără decât ea. Hananam – Prima Soţie – era de aceeaşi vârstă cu el, dar acum era ţintuită la pat şi nu-şi părăsea niciodată camera. Cea de-a doua lui soţie, mama lui Azadeh, murise cu mulţi ani în urmă.

Straja îi ieşi înainte lui Azadeh. Politicos. Erikki respiră mai uşurat. Era prea departe ca să audă ce se spunea şi oricum nici el, nici Nogger nu vorbeau farsi sau turceşte. Omul făcu semn către elicopter, ea încuviinţă din cap, apoi se răsuci spre ei şi le făcu semn. Erikki şi Nogger încheiară procedura de oprire a motoarelor, privind santinela care continua să-i urmărească cu seriozitate.

— Şi tu urăşti armele tot atât de mult ca şi mine, Erikki?

— Mai mult. Da cel puţin omul ăla ştie cum s-o folosească, amatorii mă sperie!

Erikki scoase siguranţele sistemului electric şi băgă în buzunar cheia de pornire. Încercară să se alăture lui Azadeh şi surorilor ei, dar straja li se aşeză în cale. Azadeh strigă:

— Spune că trebuie să mergem în camera de primire, imediat, şi să aşteptăm acolo! Vă rog, veniţi după mine.

Nogger rămase ultimul. Una dintre surorile cele drăguţe îl privi în ochi şi el zâmbi în sinea lui, urcând scările câte două odată.

Camera de primire era mare, rece şi umedă şi plină de curenţi de aer, mobilată cu mobilă grea, victoriană, şi multe covoare şi perne pe care puteai să stai întins, şi vechi şi demodate samovare. Azadeh îşi aranja părul în fata uneia dintre oglinzi. Costumul ei de schi era elegant şi modern – Abdullah Han nu ceruse niciodată vreuneia dintre fiicele sau soţiile lui, sau femeilor casei, să poarte chador şi nici nu aproba ideea. Atunci de ce purta Najoud unul astăzi? se întrebă, simţind că devine din ce în ce mai neliniştită. Un servitor aduse ceai. Aşteptară o jumătate de oră, apoi un alt străjer sosi şi-i vorbi. Ea răsuflă adânc.

— Nogger, tu trebuie s-aştepţi aici, spuse. Erikki, tu şi cu mine trebuie să-l însoţim pe paznic.

Erikki o urmă încordat, dar încrezător că pacea armată pe care o stabilise cu Abdullah Han avea să se menţină. Atingerea pumnalului îl liniştea. Straja deschise o uşă de la capătul coridorului şi le făcu semn să înainteze.

Abdullah Han stătea pe covor, sprijinit de nişte perne, cu faţa către uşă şi străjile în spatele lui, în încăperea bogată, victoriană şi oficială – într-o oarecare măsură degradată şi murdară. Cei doi bărbaţi pe care-i văzuse pe trepte erau aşezaţi cu picioarele încrucişate lângă el. Unul era european, un bărbat voinic ce se ţinea foarte bine la cei şaizeci de ani ai săi, cu umeri laţi şi ochi asiatici, aşezaţi pe o faţă prietenoasă. Celălalt era mai tânăr, trecut de treizeci de ani, cu trăsături asiatice şi culoarea pielii gălbuie. Amândoi purtau îmbrăcăminte groasă de iarnă. Erikki deveni şi mai precaut şi rămase în aşteptare lângă uşă, în timp ce Azadeh se apropie de tatăl ei şi îngenunche înaintea lui, sărutându-i mâinile dolofane, pline de giuvaieruri, şi binecuvântându-l. Impasibil, hanul îi făcu semn să se dea deoparte, păstrând privirea ochilor negri, întunecaţi, aţintită asupra lui Erikki, care îl salută politicos de la uşă, dar rămase pe loc. Ascunzându-şi ruşinea şi teama, Azadeh îngenunche din nou pe covor cu faţa către el. Erikki zări amândoi străinii aruncând priviri iuţi, apreciative, către ea şi temperamentul lui se încinse cu un grad. Tăcerea se adânci.

Lângă Han se afla o tavă cu halva, cuburi mici din acea delicatesă turcească, îndulcită cu multă miere, pe care el o adora şi din care înghiţi câteva, aruncând sclipiri din inelele degetelor.

— Aşa, deci, spuse aspru. Se pare ca ucizi la întâmplare, ca un câine turbat.

Ochii lui Erikki se îngustară, dar nu spuse nimic.

— Ei?

— Dacă ucid, nu o fac ca un câine turbat. Pe cine se zice c-am ucis?

— Pe un bătrân dintr-o adunare la marginea Qazvinului, cu o lovitură de umăr; i-ai zdrobit pieptul. Sunt martori. După aceea, trei bărbaţi într-o maşină şi unul afară. Acesta era unul dintre importanţii luptători pentru libertate. Şi aici sunt martori. Mai departe, pe drum, cinci morţi şi mulţi răniţi, rămaşi în urma fugii tale cu un elicopter – alţi martori.

Tăcere. Azadeh nu se clintise, deşi sângele îi fugise din obraji.

— Ei bine, dacă sunt martori, atunci trebuie să ştiţi, de asemenea, că încercam să ajungem la Teheran în linişte, eram neînarmaţi, am fost agresaţi de gloată şi dacă n-ar fi fost Charlie Petikin şi Rakoczy, poate...

Erikki se opri o clipă, băgând de seamă schimbul brusc de priviri între cei doi străini, apoi, şi mai prudent, continuă: am fi probabil morţi. Eram neînarmaţi. Rakoczy avea armă, şi ceilalţi au tras primii asupra noastră.

Abdullah Han observase şi el schimbarea în atitudinea bărbaţilor de lângă el. Gânditor, îl privi pe Erikki.

— Rakoczy, acelaşi care ţi-a atacat baza împreună cu mullahul marxist-islamic şi cu oamenii lui? Mahomedanul sovietic?

— Da.

Erikki se întoarse către cei doi străini, străpungându-i cu privirea.

— Agentul KGB care pretindea că vine din Georgia, de la Tbilisi.

Abdullah Han zâmbi subţire.

— KGB? De unde ştii asta?

— Am văzut destuil ca să ştiu.

— Aparatul este în bună regulă, deja verificat la sol de mecanicii tăi, iar Iran Timber te-a detaşat aici pentru... pentru mine.

— Ca să fac ce?

— Ca să zbori, spuse omul nervos. Stai prost cu auzul?

— Nu, dar se pare că tu stai!

Respiraţia bărbatului deveni şuierătoare. Cel mai în vârstă zâmbi ciudat. Abdullah Han se întoarse spre Azadeh şi ea aproape ţâşni în picioare, înspăimântată.

— Du-te să o saluţi pe Hananam.

— Da... da, tată... se bâlbâi ea şi ţâşni în picioare.

Erikki se mişcă o jumătate de pas, dar străjile erau pregătite. Unul îl ţintea cu arma, şi ea spuse aproape să izbucnească în lacrimi:

— Nu, Erikki, eu... trebuie să... trebuie să plec. Dispăru mai înainte s-o poată opri. Asiaticul sparse tăcerea.

— N-ai de ce te teme. Avem nevoie doar de pregătire dumitale.

Erikki Yokkonen nu răspunse, convins că era încolţit, că şi el şi Azadeh erau încolţiţi şi pierduţi, ştiind că, dacă n-ar fi fost străjile, i-ar fi atacat acum, fără şovăire, l-ar fi ucis pe Abdullah Han şi poate şi pe ceilalţi doi – iar cei trei ştiau şi ei asta.

— De ce-aţi trimis după soţia mea, înălţimea voastră? întrebă el cu aceeaşi voce domoală, ştiind deja răspunsul. Aţi trimis două mesaje.

Abdullah Han pufni batjocoritor.

— Pentru mine ea n-are nici o valoare, dar are pentru prietenii mei: ca să te-aducă aici şi să te facă să-i asculţi şi, pe Allah şi Profetul Său, ai să le dai ascultare! Ai faci ce vrea omul ăsta!

Una dintre străji mişcă pistolul mitralieră o fracţiune de milimetru şi zgomotul pe care-l făcu stârni ecouri în încăpere. Sovieticul cu chip asiatic se ridică în picioare.

— Mai întâi pumnalul tău, te rog.

— Vino să-l iei, dacă ţii atât de mult.

Omul şovăi. Abdullah Han izbucni brusc în râs, un râs crud, care-i enervă pe toţi.

— Lasă-i cuţitul. Asta o să-ţi facă viaţa mai interesantă. Apoi către Erikki: Ar fi foarte înţelept din partea ta să fii ascultător şi să te porţi frumos.

— Ar fi înţelept să ne laşi să plecăm în pace!

— Ai vrea să-ţi vezi copilotul atârnând de degetele mari?

Ochii lui Erikki se îngustară şi mai mult. Sovieticul mai în vârstă se aplecă înainte, şoptind ceva la urechea Hanului, a cărui privire nu-l părăsise nici o

clipă pe Erikki. Mâinile se jucau cu pumnalul bătut în pietre preţioase. Când străinul isprăvi, dădu din cap.

— Erikki, ai să-i spui copilotului tău că trebuie şi el să fie supus câtă vreme e-n Tabriz. O să-l trimitem la bază, dar micul elicopter o să rămână aici pentru o vreme. Făcu un semn asiaticului să plece...

— Mă numesc Cimtarga, căpitane!

Omul nu era nici pe departe atât de înalt ca Erikki, dar era bine clădit, cu umeri largi.

— Mai întâi, noi...

— Cimtarga este numele unui munte la est de Samarkand. Care ţi-e numele adevărat... şi gradul?

Omul ridică din umeri.

— Strămoşii mei au călărit cu Timur Tamerlan, mongolul, cel căruia îi plăcea să ridice munţi de cranii. Mai întâi mergem la baza voastră. O să mergem cu maşina.

Trecu pe lângă el şi deschise uşa, dar Erikki nu se mişcă şi nu-şi dezlipi privirea de pe faţa Hanului.

— Am să trec pe la soţia mea diseară.

— Ai s-o vezi când... Abdullah Han se opri, căci celălalt bătrân se aplecase înainte şi-i şoptea la ureche.

Din nou Hanul încuviinţă din cap.

— Bine. Da, căpitane, ai s-o vezi diseară şi la fiecare două seri. Dacă...

Lasă cuvântul să plutească în aer. Erikki se întoarse călcâie şi ieşi.

Când uşa se închise în urma lor, tensiunea din capere se topi. Bătrânul chicoti.

— Ai fost perfect, perfect! Ca de obicei.

Abdullah Han îşi masă umărul stâng, stânjenit de durerea din încheieturile artritice.

— O să fie ascultător, Piotr, dar numai atâta vreme cât nerecunoscătoarea şi neascultătoarea mea fiică e la mâna mea.

— Fiicele sunt întotdeauna dificile, răspunse Piotr Oleg Mzytryk.

Venea de la nord de graniţă, din Tbilisi.

— Nu chiar, Piotr! Celelalte se supun şi nu-mi dau nici un necaz. Dar asta mă scoate din sărite dincolo de orice măsură!

— Atunci, alung-o de îndată ce finlandezul a împlinit ce i se cere! Alungă-i! Pe amândoi.

Ochii asiatici adunară cute la colţurile lor, pe faţa plăcută. Adăugă moale:

— Dac-aş fi fost cu treizeci de ani mai tânăr şi ea ar fi fost liberă, ţi-aş fi cerut să-mi îngădui să ţi-o iau de pe cap.

— Dac-ai fi cerut-o mai înainte să apară nebunul ăsta, puteai să o ai – cu binecuvântarea mea – spuse acru Abdullah Han, dar îşi ascunse surpriza şi o înlătură, ca să se gândească mai târziu la cele spuse. Regret că i-am dat-o,

cred că-l scoate şi pe el din sărite. Regret jurământul meu înaintea lui Allah de a-l lăsa în viaţă – a fost un moment de slăbiciune.

— Poate că da. Câteodată e bine să fi mărinimos; ţi-a salvat totuşi viaţa.

— Insha Allahl A fost mâna lui Allah. El era doar un instrument.

— Desigur, spuse liniştitor Mzytryk, desigur.

— Omul ăsta e un diavol! Un diavol ateist care pute a sete de sânge. Dacă n-ar fi fost străjile mele – ai văzut tu însuţi – acum ne-am bate pe viaţă şi pe moarte!

— Nu, nu câtă vreme ea e-n puterea ta şi poţi face cu ea ce vrei.

Piotr zâmbi ciudat.

— Dacă Allah vrea, or să fie curând în Iad, amândoi! spuse Hanul, încă furios că trebuia să îl ţină pe Erikki în viaţă ca să-l ajute pe Mzytryk, când ar fi putut să-l dea mujhadinilor de stingă şi în felul ăsta să scape de el definitiv.

Mullahul Mahmud, unul dintre conducătorii din Tabriz al facţiunii islamic-marxiste a mujhadinilor care atacase baza, venise la el cu două zile în urmă şi îi spusese ce se-ntâmplase la bariera de pe drum.

— Uite aici documentele lor, ca dovadă, se răstise el agresiv. Ale străinului care trebuie să fie de la CIA şi a doamnei, fiica ta. În clipa în care se întoarce la Tabriz, o să-l ducem în faţa komitehidui nostru, o să-l judecăm, o să-l aducem la Qazvin şi o să-l dăm morţii.

— Pe Profet, n-o s-o faceţi! Nu, până când nu vă îngădui eu, spusese el imperios, luînd hârtiile. Câinele ăla turbat de străin este însurat cu fiica mea! Nu e de la CIA, e sub protecţia mea cât vreau eu şi dacă atingeţi chiar şi un singur împuţit de fir de păr roşu din capul lui, sau vă amestecaţi în treburile lor sau ale bazei mai înainte de a îngădui eu, am să-mi retrag tot sprijinul pe care vi-l acord pe ascuns şi nimic nu va opri Gărzile Verzi de a şterge de pe faţa pământului toţi luptătorii de stânga din Tabriz. O să vi-l dau când vreau eu, nu voi!

Mullahul plecase morocănos şi Abdullah îl mai trecuse încă o dată pe Mahmud pe lista lui de urgenţe. După ce examinase documentele cu grijă şi descoperise paşaportul, actul de identitate al lui Azadeh şi celelalte vize, fusese încântat, pentru că asta îi mai adăuga putere asupra ei şi a soţului ei.

Da, se gândi, ridicându-şi ochii către sovietic, acum or să facă tot ce le cer, orice.

— Voia lui Allah! Însă ea s-ar putea să fie curând văduvă...

— Să sperăm că nu prea curând!

Râsul lui Mzytryk era sănătos şi molipsitor.

— Nu până ce soţul ei nu-şi isprăveşte însărcinarea. Abdullah Han se simţea încălzit de prezenţa omului acesta şi de sfaturile sale înţelepte şi bucuros că Mzytryk avea să facă ce i se cerea. Dar totuşi trebuie să fiu un păpuşar mai bun ca până acum, îşi zise, dacă vreau să supravieţuiesc – eu şi Azerbaidjanul.

În toată provincia, ca şi în Tabriz, situaţia era acum foarte delicată. Insurecţii de diferite orientări, facţiuni de diferite culori luptându-se între ele, zeci de mii de soldaţi sovietici postaţi chiar dincolo de graniţă. Şi tancuri. Şi nimic între ei şi Golf care să îi stânjenească, cu excepţia mea, îşi zise. Şi odată ce vor stăpâni Azerbaidjanul – Teheranul fiind de neapărat, aşa cum a dovedit-o istoria de atâtea ori – Iranul va cădea în mâinile lor ca mărul putred din previziunile lui Hruşciov. Odată cu Iranul – Golful, petrolul întregii lumi şi Hormuzul. Îi venea să urle de mânie. Allah să-l blesteme pe Şah care n-a vrut să aştepte, n-a avut mintea să zdrobească cu douăzeci de ani în urmă o revoltă minoră inspirată de mullahi şi să-l trimită pe Ayatolahul Khomeini în Iad, aşa cum l-am sfătuit eu, şi astfel a pus în primejdie dominaţia noastră absolută, inevitabilă, asupra întregii lumi, în afară de Rusia ţaristă sau sovietică, adevăratul nostru duşman. Eram atât de aproape! Americanii ne mâncau din palmă, gudurându-se şi împingându-ne cele mai moderne arme ale lor, implorându-ne să facem ordine în Golf şi să-i ţinem în frâu pe arabii obraznici, să înghiţim petrolul lor, să-i facem vasali, pe ei şi toate petele alea de muscă, împuţitele şeicate sunite de la Saudi la Oman. Am fi putut răsturna Kuweitul într-o zi, Irakul într-o săptămână, şeicii Emiratelor şi Arabiei Saudite ar fi şters-o înapoi în deşertul lor, ţipând după îndurare. Am fi putut obţine orice tehnologie am fi dorit, orice vapor, avion, tanc, armă, numai cerând-o, chiar şi Bomba, pe Allah! Reactoarele noastre construite în Germania ar fi făcut-o atât de aproape de a împlini voia lui Allah, noi, şiiţi Iranului! Inteligenţa noastră superioară, istoria noastră străveche, petrolul nostru şi stăpânirea strâmtorii, care până la urmă va aduce în genunchi întregul Popor al Mâinii Stângi, atât de aproape de câştigarea Ierusalimului şi controlul oraşului Mecca, Sfânta Sfintelor! atât de aproape de a deveni primii pe Pământ, aşa cum e dreptul nostru! Dar acum, acum totul e primejduit şi din nou încercăm sa-i păcălim pe diavolii barbari din nord, şi toate din pricina unui singur om! Insha Allalh îşi zise şi asta îndepărta o parte din mânie

Totuşi, dacă Mzytryk n-ar fi fost în camera, şi-ar fi ieşit din minţi şi-ar fi urlat şi-ar fi bătut pe cineva, pe oricine. Dar omul era aici şi trebuia să se ocupe de el, de problemele Azerbaidjanului, astfel că-şi stăpâni mânia şi chibzui următoarea mişcare. Degetele ridicară ultima bucată de halva şi o azvârliră în gură.

— Ţi-ar plăcea să te însori cu Azadeh, Piotr?

— Ţi-ar plăcea să ai un ginere mai bătrân ca tine? spuse omul cu un râs dezaprobator.

— Dac-aşa vrea Allah... răspunse el punând în glas atâta sinceritate câtă trebuia şi zâmbi în sinea lui, pentru că, deşi îndepărtată la iuţeală, văzuse lumina bruscă din ochii prietenului său.

Deci aşa, îşi spuse, prima dată când o vezi, o şi vrei! Acum, dacă într-adevăr ţi-aş da-o când am scăpa de monstru, ce-ar însemna asta pentru

mine? Multe lucruri. Eşti liber, eşti puternic, din punct de vedere politic ar fi înţelept şi i-ai băga minţile-n cap şi te-ai purta cu ea aşa cum merită, nu ca finlandezul, care se gudură pe lângă ea. Ai fi un instrument al răzbunării mele. Sunt multe avantaje.

Cu trei ani în urma, Piotr Oleg Mzytryk ocupase imensa dasha şi pământurile care aparţinuseră tatălui său – şi el un vechi prieten al Gorgonilor – lângă Tbilisi, unde de generaţii Gorgonii aveau şi ei legături foarte importante de afaceri. De atunci, Abdullah Han ajunsese să-l cunoască îndeaproape, locuind la vilă în nenumăratele sale călătorii de afaceri. Descoperise că Piotr Oleg era la fel ca toţi ceilalţi ruşi: ascunşi, lăsând prea puţin de la ei, dar, spre deosebire de cei mai mulţi, săritor şi prietenos Şi mult mai puternic decât orice alt rus pe care-l cunoştea. Văduv, cu o fiică măritată, un fiu în marina militară şi nepoţi şi obiceiuri deosebite. Locuia singur în uriaşa vilă, dacă nu socoteai servitorii şi o rusoaică ciudat sălbatică. O rusoaică eurasiană, căreia îi spunea Vertinskaia, trecută bine de treizeci de ani pe care el o întâlnise de două ori în trei ani, şi pe care o păstra aproape ca pe o comoară unică. Părea să fie în parte sclavă, în parte prizonieră, în parte tovarăşă de beţie, în parte târfă, în parte călău şi în parte pisică sălbatică.

— De ce nu o omori, să termini odată cu ea, Piotr? întrebase odată când între ei izbucnise o ceartă violentă şi Mzytryk o scosese din cameră bătând-o cu biciul, în timp ce femeia scuipa şi blestema, zvârcolindu-se în mâinile servitorilor care o trăgeau de acolo.

— Nu... nu încă... Încă... spusese Mzytryk tremurând, e mult prea preţioasă!

— Ah, da? Da, acum înţeleg.

Abdullah Han fusese la fel de excitat, simţind aproape acelaşi lucru pentru Azadeh, şovăiala de a arunca un astfel de obiect util cum era ea, mai înainte de a fi pe deplin supusă, târându-se la picioarele lui umilă şi amintindu-şi cât de mult îl invidiase pe Mzytryk pentru că Vertinskaia îi era amantă şi nu fiică, astfel ca actul final de răzbunare să poată fi consumat.

Allah s-o blesteme pe Azadeh! îşi zise. Blestemata! Ar fi putut fi copila mamei sale, care îmi dădea atât de multă plăcere, care-mi aminteşte mereu de ce-am pierdut, ea şi diavolul ei de frate, amândoi tipare ale mamei la faţă şi purtări, dar nu din acelaşi material de calitate. Ea, care era ca o hurie din grădina lui Allah! Mă gândeam că amândoi copiii noştri mă vor iubi şi cinsti. Dar nu, odată ce Naftara s-a dus în Paradis, a ieşit la iveală adevărata lor fire. Acum ştiu că Azadeh complota cu fratele ei să mă ucidă. N-am dovada?! Oh, Allah! Mi-aş dori s-o pot bate aşa cum face Piotr cu perechea ei, dar eu nu pot, nu pot! De fiecare dată când ridic mâna asupra ei, o văd pe preaiubita mea, Allah s-o blesteme pe Azadeh şi s-o trimită-n Iad!

— Linisteste-te! spuse blând Mzytryk.

— Ce?

— Arătai atât de tulburat, prietene. Nu te-ngrijora. Totul o să fie în ordine. Ai să găseşti tu o cale de a o pedepsi.

Abdullah Han încuviinţă greoi din cap.

— Mă cunoşti prea bine.

Adevărat, îşi zise, poruncind ceai pentru el şi vodcă centru Mzytryk, singurul om cu care se simţea bine, în largul lui. Mă întreb ce eşti cu adevărat? în anii trecuţi, pe vremea tatălui tău, când ne-ntâlneam Vddasha, spuneai de obicei că eşti în concediu, dar niciodată unde lucrezi şi nici n-am putut să aflu, oricât de mult am încercat. La început am presupus că erai în Armata Sovietică, pentru că odată, când erai beat, mi-ai spus că ai fost comandant de tanc la Sevastopol, în timpul celui de-al doilea război mondial, şi pe tot drumul până la Berlin. Apoi m-am răzgândit şi mi-am zis că, mai degrabă, tu şi tatăl tău lucraţi în KGB sau GRU, pentru că nimeni în tot URSS-ul nu iese la pensie cu astfel de case, cu asemenea pământuri în Georgia, cea mai bună parte a imperiului. Fără să aibă cunoştinţe deosebite şi influenţă. Spui că eşti la pensie acum. Şi unde-ai lucrat mai înainte?

Încercând să afle măsura puterii lui Mzytryk, în zilele când îl cunoscuse, Abdullah Han lăsase să-i scape că o celulă clandestină a comuniştilor Tudehi din Tabriz punea la cale asasinarea lui, şi ar fi vrut ca această celulă să fie înlăturată. Era doar în parte adevărat, motivul real fiind că din grup făcea parte fiul unui om pe care-l ura în taină şi pe care nu-l putea ataca pe faţă. Într-o săptămână, toate capetele lor fuseseră înfipte în pari lângă moschee, însoţite de o plăcuţă: „Aşa vor pieri toţi duşmanii lui Allah” şi el plânsese cu lacrimi reci la funeralii şi râsese în taină.

Că Piotr Mzytryk avea putinţa să elimine una dintre propriile lor celule era într-adevăr un semn al puterii şi în aceeaşi măsură Abdullah îşi cunoştea valoarea în faţa lor. Se întoarse către el.

— Cât timp o să-ţi trebuiască finlandezul?

— Câteva săptămâni.

— Ce se-ntâmplă dacă Gărzile Verzi îl împiedică să zboare sau pun mâna pe el?

Sovieticul ridică din umeri.

— Să sperăm că va termina însărcinarea. Mă îndoiesc că vor rămâne supravieţuitori – fie el, fie Cimtarga – dac-or să fie găsiţi de partea asta a graniţei.

— Bun. Acum, înapoi unde eram înainte de a fi întrerupţi. Eşti de acord că n-o să existe sprijin masiv pentru tudehi aici câtă vreme americanii rămân deoparte şi Khomeini nu începe un pogrom împotriva lor?

— Azerbaidjanul a fost întotdeauna în sfera noastră de interes. Am spus mereu că ar trebui să fie un stat independent. Există mai mult decât suficiente bogăţii, putere, resurse minerale şi petrol ca să se susţină şi, de asemenea, – Mzytryk zâmbi – şi conducători iluminaţi. Ai putea ridica steagul, Abdullah. Sunt

sigur că ai primi tot sprijinul de care ai nevoie ca să fii preşedinte. Şi recunoaşterea noastră imediată.

Şi după aia, în ziua următoare aş fi asasinat, în timp ce tancurile s-ar rostogoli peste graniţă, îşi spuse Hanul fără supărare. Oh, nu, distinsul meu prieten, Golful este o tentaţie prea mare, chiar şi pentru tine.

— E o idee splendidă, spuse din toată inima, dar aş avea nevoie de timp. Între timp m-aş putea baza pe faptul ca tudehii să fie asmuţiţi împotriva insurgenţilor?

Zâmbetul lui Piotr Mzytryk rămase neschimbat, dar ochii îşi schimbară privirea.

— Ar părea ciudat ca tudehii să-şi atace fraţii vitregi. Marxismul islamic este susţinut de mulţi intelectuali mahomedani. Am auzit că şi tu îi sprijini.

— Sunt de acord că trebuie să existe un echilibru în Azerbaidjan, dar cine a ordonat celor de stânga să atace aeroportul? Cine le-a ordonat să atace şi să incendieze gara? Cine le-a ordonat să arunce în aer conducta de petrol? Sigur că nimeni cu bun simţ. Am auzit că a fost mullahul Mahmud de la moscheea Hajra. Îl privi atent pe Piotr. Unul dintre ai voştri.

— N-am auzit niciodată de el.

— Ah, spuse Abdullah Han cu prefăcută jovialitate, fără să-l creadă. Mă bucur, Piotr, pentru că e un fals mullah, un mullah mincinos. Nici măcar un adevărat marxist-islamic. Un palavragiu, un instigator zdrenţăros el este cel care a năvălit la baza lui Yokkonen. Din nefericire, îl sprijină peste cinci sute de luptători la fel de nedisciplinaţi şi primeşte bani de undeva. Şi ajutoare – ca pe Rakoczy. Ce este Rakoczy ăsta pentru tine?

— Nu mult, spuse imediat Piotr, fără să-şi schimbe zâmbetul şi vocea, mult prea inteligent ca să evite întrebarea. E un inginer specialist în conducte petroliere din Ashara de graniţă, unul dintre conaţionalii noştri mahomedani, despre care se crede că s-a alăturat mujhadinilor ca luptător pentru libertate, desigur, fără permisiunea sau aprobarea noastră.

Nici un muşchi de pe faţa lui Piotr nu se mişcă, dar înlăuntrul lui se învolburau obscenităţi şi-i venea să strige: Fiule, fiule, ne-ai trădat! Ai fost trimis să spionezi, să te infiltrezi printre mujhadinî şi să raportezi, atâta tot! Şi pe lângă asta ai fost trimis să-l recrutezi pe finlandez, apoi să te duci la Teheran şi să-i organizezi pe suniţii de la Universitate, nu să te aliezi cu un câine turbat de mullah, să ataci aerodroamele sau să ucizi zdrenţăroşii de lângă drum. Ţi-ai pierdut minţile, prostule? Dacă ai fi fost rănit şi prins? De câte ori trebuie să-ţi spun că şi ei şi noi putem să înfrângem voinţa oricui, în timp, şi să-l golim pe el, sau pe ea, de toate tainele! E o prostie să-ţi asumi asemenea riscuri. Finlandezul e important doar pentru o vreme, dar nu îndeajuns de important ca să nu te supui ordinelor, ca să-ţi rişti viitorul. Viitorul fratelui tău şi al meu! Dacă fiul e suspect, e suspect şi tatăl; dacă tatăl e suspect, familia e şi ea suspectă. De câte ori ţi-am spus că la KGB se lucrează după carte,

distrugându-i pe cei care nu ascultă de regula cărţii, care gândesc pentru ei, care-şi asumă riscuri, care depăşesc instrucţiunile.

— Rakoczy ăsta e fără importanţă, spuse el liniştit.

Fii calm, îşi porunci, începându-şi litania. N-ai de ce sa te-ngrijorezi. Ştii prea multe secrete ca să poţi fi atins.

La fel şi fiul meu. E bun, cu siguranţă că se înşeală în privinţa lui. A fost verificat de multe ori de tine şi de alţi agenţi. Eşti în siguranţă. Eşti puternic, eşti sănătos şi poţi şi să te culci cu această micuţă frumuseţe, Azadeh, aoi s-o mai violezi pe Vertinskaia în aceeaşi zi.

— Important e că te afli în inima Azerbaidjanului prietene! spuse cu aceeaşi voce liniştitoare. Ai să primeşti sprijinul de care ai nevoie şi sfaturile tale privitoare la marxiştii islamici or să ajungă la cine trebuie. O să ai echilibrul pe care-l ceri...

— Bun, contez pe asta.

— Între timp, continuă Mzytryk întorcându-se la adevăratul motiv al neaşteptatei sale călătorii până acolo cum rămâne cu căpitanul englez? Poţi să ne ajuţi?

Cu o zi înainte, la casa lui de lângă Tbilisi sosise un telex strict secret de maximă prioritate, codificat, de la centru, anunţându-l că postul secret de radar şi ascultare al CIA, de pe coasta de nord a muntelui Sabalan, fusese aruncat în aer de sabotori cu puţin înainte de sosirea echipelor locale trimise să ia toate cărţile, maşinile de coduri şi calculatoarele.

„Discută imediat cu Ivanovici. Personal”, continuase telexul folosind numele de acoperire al lui Abdullah Han. „Spune-i că sabotorii erau englezi, un căpitan şi doi gurka, şi un agent american CIA – Rosemont (nume conspirativ Âbu Kurd) conduşi de unul dintre mercenarii noştri, ucis de ei mai înainte de a putea să-i atragă într-o ambuscadă. Un soldat şi agentul CIA au fost ucişi în timpul fugii, iar cei doi supravieţuitori se crede că se îndreaptă către sectorul lui Ivanovici. Aranjează să fie cooperant. Secţiunea 16-a. Confirmă.”

Secţiunea 16 însemna „această persoană sau persoane sunt în mod special consideraţi duşmani şi trebuie interceptaţi, reţinuţi şi aduşi la interogatoriu prin orice mijloace”. Adăugarea literei a însemna: „Dacă acest lucru nu poate fi îndeplinit, eliminaţi-i fără şovăială”.

Mzytryk luă o înghiţitură de vodcă, aşteptând.

— Am aprecia foarte mult ajutorul tău.

— Întotdeauna aţi avut ajutorul meu, spuse Abdullan, dar să găseşti în Azerbaidjan doi sabotori experţi, care desigur că s-au deghizat cumva până acum, e aproape o imposibilitate. Cu siguranţă că au case conspirative unde să se ducă, există un consulat britanic în Tabriz şi o duzina de trasee prin munţi care ne ocolesc pe noi. Se ridică în picioare se duse la fereastra, privind afara. De acolo putea vedea elicopterul parcat în curte, sub pază. Ziua era încă senină.

— Dac-aş conduce operaţia aia, m-aş preface că mă îndrept către Tabriz, dar apoi m-aş întoarce şi aş ieşi la marea Caspică. Cum au ajuns aici?

— Pe Caspica, dar urmele duc încoace. Au fost găsite cadavre în zăpadă şi urmele celorlalţi doi duceau încoace.

Ratarea misiunii Sabalan stârnise valuri de furie în eşaloanele superioare. Existenţa unei cantităţi atât de mari de echipament ultrasecret CIA, atât de la îndemână, fusese ani de zile un magnet pentru operaţiile de achiziţionare şi infiltrare. În ultimele două săptămâni, informaţii că unele dintre posturile de radar fuseseră evacuate, dar nu distruse în timpul retragerii şi panicii – la care contribuiseră şi ei – făcuseră vulturii să fie gata să se arunce îndată asupra prăzii, din toate puterile. Mzytryk, consilier superior în zona lui, îndemnase la precauţie, la folosirea localnicilor mai degrabă decât a echipelor sovietice, ca să nu-l supere pe Abdullah Han, cel mai important şi mai de preţ agent şi contact al său, şi să nu işte un incident internaţional.

— E complet greşit să riscăm o confruntare, spusese, păstrându-se în limitele cărţii şi ale propriului plan. Ce câştigăm dintr-o acţiune imediată, dacă nu cumva am fost dezinformaţi, şi Sabalan nu e decât o mare capcană, ceea ce e foarte probabil? câteva cărţi de cifruri pe care s-ar Putea, sau nu, să le avem deja. cât despre computerele ultramoderne, operaţiunea Zatopek are deja problema asta în mână.

— Zatopek era o operaţiune secretă, foarte controversă inovatoare a KGB-ului, lansată în 1965, care fusese numită după un alergător ceh de cursă lungă. Cu un buget iniţial de zece milioane de dolari operaţiunea Zatopek a fost o sursă continuă de cele mai moderne şi mai bune tehnologii vestice, să le asigure prin simpla cumpărare printr-o reţea de companii fantomă, şi nu prin metoda convenţională şi foarte costisitoare a furtului şi spionajului. „Banii nu înseamnă nimic în comparaţie cu ceea ce câştigăm, spunea ultrasecretul său raport iniţial către Centru, când se-ntorsese prima dată din Orientul îndepărtat, în '64. Sunt zeci de mii de oameni de afaceri corupţi şi indivizi hoinari gata să ne vândă ce-i mai bun şi ce-i mai nou pentru un câştig. Un câştig uriaş pentru orice individ ar însemna o nimica toată pentru noi, pentru că vom economisi miliardele investite în cercetare şi dezvoltare, pe care le putem cheltui cu marina, aviaţia şi armata terestră. Şi, la fel de important, economisim ani de sudoare, efort şi greşeli, şi aproape fără nici o cheltuială ne menţinem la acelaşi nivel cu orice pot concepe minţile lor. Câţiva dolari pe sub măsuţele lor împuţite or să ne aducă tot tezaurul lor”.

Piotr Mzytryk se încălzi amintindu-şi cum fusese acceptat planul său, deşi, bineînţeles, însuşit cum se cuvenea de superiorii săi, ca propria lor idee, aşa cum şi el şi-l însuşise de la unul din agenţii săi secreţi din Hong Kong, un cetăţean francez, Jacques de Viile, din marele conglomerat al Struanilor, care-i deschisese ochii.

— Nu e împotriva legilor Statelor Unite să exporţi tehnologie în Franţa sau în Germania Federală sau într-o duzină de alte ţări, şi nu e împotriva legislaţiei acelei ţări ca o companie să expedieze marfa asta în alte ţări, unde nu sunt legi împotriva expedierii bunurilor către Uniunea Sovietică. Afacerile sunt afaceri, Gregor, şi banii fac lumea să se-nvârtă. Numai prin Struani am putea să vă trimitem tone de echipamente pe care americanii vi le interzic. Noi deservim China, de ce nu şi pe voi? Gregor, voi, marinarii, nu înţelegeţi afacerile!

Mzytryk zâmbise în sinea lui. În acele zile era cunoscut ca Gregor Sislev, căpitan al unui mic cargobot sovietic care cabota de la Vladivostok la Hong Kong, acoperirea lui pentru ultrasecreta funcţie de supraveghetor adjunct pentru Asia al Direcţiei întâi a KGB. În decursul anilor, după '64, când am propus pentru prima dată schema, se gândi mândru, cu un capital total până acum de optzeci şi cinci de milioane de dolari. Operaţiunea Zatopek a economisit pentru Mama Rusia miliarde şi s-a dovedit un constant, ba chiar în creştere, izvor de dispozitive NASA, europene, japoneze, minuni electronice, computere, programe, planuri, roboţi, circuite integrate, medicamente şi tot felul de minunăţii, pentru a copia şi produce după voia noastră, cu echipamente produse de acelaşi duşman, aduse şi plătite cu împrumuturile pe care ni le pun ei la dispoziţie şi pe care niciodată n-o să le returnăm. Ce proşti sunt! Aproape izbucni în râs. Dar, chiar mai important. Zatopek îmi dă mână liberă să continui să operez şi să manevrez cum vreau în zona asta, să joc marele joc pe care proştii de englezi îl lasă să le scape din mână.

Îl privi pe Abdullah Han care stătea la fereastră. Aşteptă răbdător ca să se hotărască ce favoare dorea în schimbul sabotorilor.

Haide, Şuncă Rea, îşi zise încruntat, folosind porecla secretă pe care i-o dăduse. Amândoi ştim că o să-i prinzi pe matyeryebyets ăia dacă vrei, dacă sunt în Azerbaidjan.

— O să fac ce pot, spuse Abdullah Han, rămânând cu spatele către el şi Mzytryk nu-şi ascunse zâmbetul. Dacă-i prind, ce să fac, Piotr?

— Spune-i lui Cimtarga. O să aranjeze el totul.

— Foarte bine. Abdullah Han dădu din cap şi se aşeză din nou. E aranjat, deci.

— Mulţumesc! spuse Piotr foarte satisfăcut.

O asemenea hotărâre din partea lui Abdullah Han promitea un succes rapid.

— Mullahul ăsta ele care vorbeam, Mahmud, spuse Hanul, e foarte primejdios. Şi banda lui de cuţitari. Cred că sunt o ameninţare pentru toată lumea. Tudehii ar trebui să fie îndemnaţi să se ocupe de el – pe ascuns, bineînţeles.

Mzytryk se întrebă cât de multe ştia Abdullah despre sprijinul acordat de ei, pe ascuns, lui Mahmud, unul dintre cei mai buni şi mai fanatici convertiţi.

— Tudehii trebuie protejaţi, şi prietenii lor de asemenea.

Observă sclipirea imediată de iritare, aşa că se hotărî să facă un compromis şi adăugă imediat:

— Poate că omul ăsta ar putea fi mutat şi înlocuit. O ruptură generală şi încăierări fratricide n-ar ajuta decât duşmanului.

— Mullahul e-un mullah mincinos şi nu un adevărat credincios în orice privinţă.

— Atunci trebuie să plece. Repede. Piotr Mzytryk zâmbi. Abdullah Han nu.

— Foarte repede, Piotr. Definitiv! Iar grupul lui risipit.

Preţul era mare, dar Secţiunea 16/a îi dădea destulă autoritate.

— De ce nu? Repede şi permanent, dacă tu spui că e necesar. Sunt de acord să ăă... transmit recomandările tale.

Mzytryk zâmbi şi acum Abdullah Han zâmbi la fel de satisfăcut.

— Mă bucur că ne-am înţeles, Piotr. Fă-te mahomedan, pentru sufletul tău nemuritor.

Piotr Mzytryk zâmbi:

— Cu vremea. Între timp, fă-te comunist pentru plăcerile tale pământeşti.

Hanul râse şi se aplecă înainte pentru a-i umple din nou paharul

— Nu te-aş putea convinge să rămâi câteva zile?

— Nu, dar mulţuumesc. După ce mâncăm, cred c-o s-o pornesc înapoi spre casă.

Zâmbetul se lărgi.

— Am o grămadă de treburi.

Hanul era foarte mulţumit. Deci acum pot să-l dau uitării pe mullahul care mă necăjea şi şleahta lui şi-am mai scăpat de-un dinte stricat. Dar mă-ntreb ce-ai face tu, Piotr, dac-ai şti că soldatul şi căpitanul, sabotorii pe care-i cauţi, se află la celălat capăt al domeniului meu, aşteptând să poată ieşi în siguranţă de-aici. Dar încotro? Către Teheran sau către tine? Nu m-am hotărât încă. O, ştiu c-ai venit să-mi cerşeşti ajutorul. De ce oare îi păstrez eu la adăpost, de ce altceva să mă fi întâlnit eu cu ei în taină la Tabriz, acum două zile, de ce să-i fi adus eu aici pe ascuns, dacă nu pentru tine? Poate. Păcat că Vien Rosemont a fost ucis. Era folositor. Totuşi informaţiile şi avertismentul ascuns în codul pe care i l-a dat căpitanului pentru mine este şi mai folositor. O să fie greu de înlocuit. Da. Şi tot atât de adevărat este că dacă ţi se face o favoare trebuie să răspunzi la fel. Necredinciosul Erikki e doar una dintre ele. Sună dintr-un clopoţel şi când servitorul apăru, porunci:

— Spune-i fiicei mele Azadeh c-o să ia masa cu noi.

CAPITOLUL 33

La Teheran; *ora 4*, *17 după-amiază*. Jean-Luc Sessonne izbi ciocănelul de bronz de uşa apartamentului lui McIver. lângă el se afla Sayada Bertolin. Acum, că intraseră în clădire şi erau singuri, îi cuprinse sânii prin pardesiu şi o sărută.

— Îţi promit că n-o să-ntârziem mult; apoi ne-ntoarcem în pat.

Ea râse.

— Bine. Ai oprit masă la French Club?

— Sigur, o s-avem timp berechet.

— Da.

Purta un impermeabil elegant, gros, pe deasupra uniformei sale de aviator, iar zborul de la Zagros nu fusese lipsit de greutăţi. Nimeni nu răspunsese la desele sale apeluri radio, deşi eterul era plin de voci aţâţate, rostind în farsi cuvinte pe care el nu le putea pronunţa sau înţelege. Se păstrase la înălţimea regulamentară şi făcuse o apropiere tipică de Aeroportul Internaţional Teheran. Nici acolo nu-i răspunsese cineva. Mâneca de vânt era umflată şi arăta un vânt lateral foarte puternic. Pe platforma de beton de lângă clădire, alături de alte reactoare – unul dintre ele o epavă scorojită de foc – se aflau patru Jumbo Jeturi. Unele primeau pasageri – înconjurate de prea mulţi bărbaţi, femei şi copii, fără nici o ordine la urcare, scările din faţă şi din spate ale cabinei supraîncărcate primejdios, peste tot prin jur împrăştiate valize şi alte bagaje. Nu zărise urmă de poliţist sau de ofiţer de circulaţie nici acolo şi nici de cealaltă parte a clădirii, unde toate drumurile care duceau spre aeroport erau supraaglomerate cu maşini care nu se puteau mişca, înghesuite bară la bară. Parcarea de maşini era plină ochi şi totuşi alte şi alte automobile încercau să se strecoare, în timp ce pe trotuare se îngrămădeau cei ce coborau din ele.

Jean-Luc îi mulţumise lui Dumnezeu că zbura şi nu trebuia să meargă pe jos şi aterizase fără probleme la aeroportul apropiat, Galegh Morghi. Trăsese elicopterul în hangarul S-G şi organizase imediat un drum în oraş cu ajutorul unei bancnote de zece dolari. Prima oprire la biroul Schlumberger, unde fixase o oră, dis-de-dimineaţă, de întoarcere la Zagros, apoi la apartamentul ei. Sayada era acasă. Ca întotdeauna după ce fuseseră atâta vreme despărţiţi, prima împreunare fu imediată, nerăbdătoare, dură, egoistă şi mutual explozivă.

O întâlnise la o petrecere de Crăciun, în Teheran, cu un an, două luni şi trei zile în urmă. Îşi amintea seara cu exactitate. Încăperea era aglomerată şi, în momentul în care sosise, o văzuse de parcă ar fi fost pustiu înjur. Era singură, îmbrăcată într-o rochie albă şi diafană, sorbind din pahar cu înghiţituri mici.

— Vous parlez français, madame? întrebase, ameţit de frumuseţea ei.

— Sony, mesieur, doar câteva cuvinte. Aş prefera engleza.

— Atunci în engleză! Sunt nespus de bucuros că te-am întâlnit, dar am o dilemă.

— Oh? Care?

— As vrea să fac dragoste cu tine imediat!

— Ei?!

— Eşti întruchiparea unui vis...

Ar suna mult mai bine în franceză, dar n-are a face, îăi zisese.

— Te caut de-o veşnicie şi trebuie să fac dragoste cu tine. Eşti atât de irezistibilă!

— Dar... dar soţul meu este acolo, sunt căsătorită!

— Asta-i o condiţie, madame, nu un impediment! Ea râsese şi el ştiuse că era a lui. Un singur lucru mai rămânea ca să fie totul perfect:

— Ştii să găteşti?

— Da, spusese ea cu o asemenea încredere, încât înţelesese că va fi superbă, că în pat va fi divină şi că ceea ce îi lipsea avea s-o-nveţe el.

Ce norocoasă este că m-a-ntâlnit pe mine, se gândi vesel şi izbi din nou în uşă. Lunile cât fuseseră împreună trecuseră în zbor. Soţul ei vizita rar Teheranul. Era un bancher libanez din Beirut, de origine franceză.

—...şi deci civilizat, comentase Jean-Luc cu deplină încredere, sigur că ar aproba legătura noastră, chiar, dacă ar afla vreodată. E destul de bătrân în comparaţie cu tine. Sigur că ar fi de acord.

— Nu prea sunt sigură, cheri. Nu are decât cincizeci de ani, iar tu eşti...

Divin, îi sărise el în ajutor, ca şi tine! Pentru el era adevărat. Nu cunoscuse vreodată asemenea piele şi păr mătăsos şi membre lungi şi o pasiune senzuală care părea un dar ceresc.

— Mon Dieu oftase el într-o noapte, cu răsuflarea tăiată, ţinut îndelung pe culmi de magia ei. Aş muri în braţele tale!

Mai târziu ea îl sărutase şi-i adusese un prosop fierbinte şi se strecurase înapoi în pat. Se întâmpla într-o vacanţă la Istanbul, în toamna anului trecut, şi profunda senzualitate a acestui oraş îi învăluise.

Pentru ea legătura era excitantă, dar nu într-atât încât să pună capăt celorlalte. Discutase subiectul cu soţul ei, în noaptea petrecerii.

— Ah! spusese el amuzat. Deci de-asta voiai să ne întâlnim cu el.

— Da, îl găsesc interesant, chiar dacă e francez şi perfect egocentrist, ca întotdeauna, dar mă excită. Da.

— Ei bine, ai să rămâi în Teheran doi ani. Nu pot să fiu aici decât câteva zile pe lună, e prea primejdios şi ar fi ruşinos pentru tine să fii singură în fiecare noapte, nu-i aşa?

— Ah, deci am permisiunea ta.

— Unde-i soţia lui?

— În Franţa. El e-n Iran timp de două luni, apoi are o lună liberă pe care-o petrece cu ea.

— Poate-ar fi o idee foarte bună legătura asta. Bună pentru sufletul tău, bună pentru trupul tău şi bună pentru munca noastră. Şi mai important, ar abate atenţia.

— Da, m-am gândit şi eu la asta. I-am spus că nu vorbesc franţuzeşte şi are multe avantaje – e membru al French Clubului.

— Ah. Atunci sunt de acord. Bun, Sayada, spune-i că sunt un bancher de origine franceză, ceea ce e-n parte adevărat. N-a fost stră-străbunicul meu infanterist al lui Napoleon în timpul campaniei sale din Orient, către India? Spune-i francezului tău că suntem libanezi de multe generaţii, nu doar de câţiva ani!

— Da, eşti înţelept ca-ntotdeauna!

— Fă-l să te facă membră a French Clubului. Asta ar fi perfect. E multă putere acolo. Antanta Iran-Israel trebuie cumva sfărâmată; Şahul trebuie pus într-un fel oarecare la locul lui; trebuie să despărţim Israelul de Iran, de petrolul iranian sau duşmanul nostru, Begin, o să fie tentat să invadeze Libanul ca să ne arunce afară luptătorii. Cu petrolul iranian o să reuşească şi ăsta va fi sfârşitul unei alte civilizaţii. M-am săturat să mă mut de colo-colo.

— Da, da. Sunt de acord.

Sayada era foarte mândră. Atât de multe realizări într-un singur an, incredibil cât de multe! Săptămâna viitoare, liderul Yasser Arafat era invitat în Iran pentru o întâlnire triumfală cu Khomeini, drept mulţumire pentru ajutorul acordat de el revoluţiei. Exporturile de petrol către Israel erau încheiate, Khomeini, fanaticul, anti-israelian, instalat la putere şi pro-israelianul Şah dat uitării. Progresase atât de mult de când îl întâlnise pentru prima dată pe Jean-Luc, un progres de neconceput! Şi ştia că-şi ajutase soţul care era o persoană sus-pusă în OEP, fiindu-i curier special, ducându-i mesaje şi casete de la şi către Istanbul, de la şi către French Clubul din Teheran oh cât de multe sfori trebuiseră trase ca să-i convingă pe irakieni să-i îngăduie lui Khomeini să se pună la adăpost în Franţa, unde nu mai-avea să fie ţinut la colţ, escortat peste tot de atrăgătorul meu amant. O, da, se gândi mulţumită, prietenii lui Jean-Luc şi legăturile lui au fost atât de folositoare. Într-o zi, curând, ne vom întoarce în Gaza şi ne vom recâştiga pământurile şi casele şi magazinele şi podgoriile...

Uşa apartamentului se deschise larg. Era Charlie Petikin.

— Sfinte Dumnezeule, Jean-Luc! Ce dracu faci aici? Salut, Sayada, azi pari mai frumoasă ca niciodată! Intraţi.

Îi strânse mâinile lui Jean-Luc, iar pe ea o sărută prieteneşte pe amândoi obrajii, simţindu-i căldura trupului prin pardesiul lung, gros, cu glugă, care o ascundea aproape complet. Cunoştea pericolele, Teheranului şi se îmbrăca şi ea ca atare: „Mă scapă de atât de multe necazuri, Jean-Luc! Ştiu că e stupid şi arhaic, dar nu vreau să fiu scuipată, sau să mă trezesc că cine ştie ce golan împuţit îşi flutură penisul la mine sau se masturbează când trec pe lângă el. Nu este şi n-o să fie niciodată Franţa. Sunt de acord că e de necrezut că acum în Teheran trebuie să port o formă de chador ca să mă simt la adăpost, deşi cu o lună în urmă n-o făceam. Orice-ai spune, cheri, vechiul Teheran s-a dus pentru totdeauna...”

E păcat în unele privinţe, îşi zise, intrând. Avea tot ce era mai bun din est şi din vest. Şi ce era mai rău. Dar acum îi plâng pe iranieni, în special pe femei. Oare de ce mahomedanii, şi în special şiiţii, sunt atât de înguşti la minte şi nu-şi lasă femeile să se îmbrace modern? Oare pentru că sunt atât de reprimaţi şi obsedaţi de sex? De ce nu pot fi deschişi la minte, ca noi, palestinienii, sau egiptenii, şargazii, cei din Dubai, indonezienii, pakistanezii, şt-atât de mulţi alţii? Trebuie să fie impotenţa. Ei bine, nimic nu poate să mă-mpiedice să mă alătur marşului de protest al femeilor. Cum îndrăzneşte Khomeini să încerce să ne trădeze pe noi, femeile, care-am luptat pe baricade pentru el?!

În apartament era frig, reşoul electric funcţiona încă la jumătate din putere, aşa că nu-şi scoase haina, deschizând-o doar puţin ca să stea mai confortabil, şi se aşeză pe una dintre canapele. Purta o rochie călduroasă un model parizian, despicată până la coapsă. Amândoi bărbaţii observaseră asta. Fusese aici de multe ori şi considera apartamentul incomod şi obscur, deşi Genny îi plăcea foarte mult.

— Unde-i Genny?

— A plecat la Al Shargaz, azi-dimineaţă, cu avionul.

— Şi-atunci a plecat şi Mac? întrebă Jean-Luc.

— Nu, numai ea. Mac a ieşit la...

— Nu-mi vine să cred! Se jura că n-o să plece niciodată fără bătrânul Dirty Duncan.

Petikin râse.

— N-am crezut nici eu, dar a plecat ca o mieluşică.

. E destulă vreme să-i spun lui Jean-Luc adevăratul motiv pentru care-a plecat, îşi zise.

— Pe-aici lucrurile au stat rău?

— Da, şi din ce în ce mai rău. Mereu alte şi alte execuţii.

Petikin se gândi că-i mai bine să nu amintească de tatăl Şeherazadei de faţă cu Sayada. N-am de ce s-o neliniştesc.

— Ce-aţi zice de un ceai? Am făcut deja puţin. Aţi auzit de închisoarea Qasr, astăzi?

— Ce-i cu ea?

— A atacat-o gloata, spuse Petikin intrând în bucătărie după ceşti. Au spart porţile şi au dat drumul la toată lumea, au agăţat nişte ofiţeri ai SAVAK şi poliţişti, şi-acum umblă zvonul că Gărzile Verzi s-au instalat acolo cu tribunale ad-hoc şi umplu celulele cu cine le pică în mână şi le golesc la fel de repede – prin faţa plutoanelor de execuţie.

Sayada ar fi vrut să spună că închisoarea fusese luată cu asalt şi cei dinăuntru eliberaţi şi acum duşmanii revoluţiei – duşmanii Palestinei – îşi primeau binemeritata pedeapsă, dar rămase liniştită, ascultând atentă spusele lui Petikin.

— Mac s-a dus cu Genny la aeroport mai devreme, apoi la minister, după care vine aici. O să se-ntoarcă repede. Cum a fost drumul spre aeroport, Jean-Luc?

— Înghesuială pe kilometri întregi. Bătrânu a oprit avionul la Al Shargaz pentru câteva săptămâni, ca să-i scoată pe toţi afară dac-o fi nevoie, sau s-aducă echipe de schimb.

— Bun. Scot Gavallan trebuia să plece de mult în concediu şi cu el câţiva dintre mecanicii noştri. Poate avionul să primească aprobare să se oprească la Shiraz?

— O să-ncercăm săptămâna viitoare. Khomeini şi Bazargan vor să înceapă din nou producţia de petrol la capacitatea maximă, aşa că sperăm c-o să coopereze.

— Ai să fii capabil să aduci echipe noi, Charlie? întrebă Sayada, întrebându-se dacă unui aparat englezesc ar trebui să i se îngăduie să zboare atât de neîngrădit.

Afurisiţi de englezi, întotdeauna reuşesc să se strecoare cumva.

— Ăsta-i planul, Sayada.

Petikin mai turnă apă clocotită în ceainic, fără să observe grimasa lui Jean-Luc.

— Ni s-a ordonat, mai mult sau mai puţin, de Ambasada Engleză să evacuăm tot personalul neesenţial. Avem câţiva care sunt în plus şi Genny şi John Hogg au venit s-o ia şi pe Manuela Starke de la Koviss.

— Manuela-i la Koviss?

Sayada era la fel de surprinsă ca şi Jean-Luc. Petikin le spuse cum sosise ea şi McIver o trimisese acolo.

— Toţi se mişcă de colo-colo, aşa că e greu să ţii urma tuturor. Ce faceţi aici şi cum stau lucrurile la Zagros? Rămâneţi la cină. Astă-seară gătesc eu.

Jean-Luc îşi ascunse groaza.

— Iartă-mă, mon vieux, în seara asta e imposibil. Cât despre Zagros... La Zagros lucrurile sunt perfecte, ca întotdeauna! În definitiv, e sectorul franţuzesc. Am venit aici să-i iau pe cei de la Schlumberger, mă-ntorc mâine în zori şi trebuie să-i aducem înapoi peste două zile. Cum aş putea rezista zborurilor suplimentare?

Zâmbi către Sayada şi ea îi răspunse la fel.

— În definitiv, Charlie, mi se datora de mult un weekend. Unde-i Tom Lochart? când se-ntoarce la Zagros?

Petikin simţi un nod în stomac. De când îl sunase Rudi Lutz, în urmă cu trei zile, de la turnul de control Abadan, raportând că HBC fusese doborât încercând să se strecoare dincolo de frontieră şi că Tom se-ntorsese din concediu, nu primiseră nici o altă informaţie decât un mesaj telefonic oficial, retransmis prin Koviss, că Lochart pornise înapoi spre Teheran pe şosea. Nu începuse încă nici o anchetă oficială despre deturnarea aparatului.

Aş da orice să se întoarcă Tom, îşi zise. Dacă Sayada n-ar fi aici, i-aş spune lui Jean-Luc despre ce e vorba. E un prieten mult mai apropiat de Tom decât mine, dar nu ştiu nimic despre Sayada. În definitiv ea nu e din familie, lucrează pentru kuweitieni şi povestea asta cu HBC ar putea fi botezată trădare.

Absent, turnă o ceaşcă şi i-o întinse Sayadei, alta lui Jean-Luc – ceai fierbinte, negru, cu zahăr şi lapte de capră, care nu le plăcea nici unora, dar pe care îl acceptară din politeţe.

— Tom a făcut ce trebuia, spuse precaut, cu o intonaţie comună. S-a întors de la Bandar-e Delam alaltăieri, vine pe şosea. Dumnezeu ştie cât o să-i ia, dar ar fi trebuit să fie aici noaptea trecută. Să sperăm c-ajunge astăzi.

— Asta ar fi perfect, zise Jean-Luc. Atunci ar putea să-i ducă înapoi la Zagros pe cei de la echipa Schlumberger şi eu mi-aş lua câteva zile libere.

— Abia ai avut una, iar acolo tu comanzi.

— Ei, cel puţin poate să se întoarcă cu mine, să preia baza şi-atunci să mă-ntorc sâmbătă.

Jean-Luc zâmbi Sayadei.

— Vodcă! S-au aranjat toate!

Fără să-şi dea seama, luă o înghiţitură de ceai şi fu cât pe-aci să se-nece.

— Mon Dleu, Charlie, te iubesc ca pe-un frate, da ăsta este merdel

Sayada râse şi Petikin se umplu de invidie.

Nu-i nimic, îşi zise, simţindu-şi inima bătând mai repede, cursa Paulei trebuie să se întoarcă de pe-o zi pe alta. Ce n-aş da să-i văd ochii luminându-se când priveşte la mine, aşa cum se-ntâmplă cu Sayada şi Domnul Cassanova! Mai bine ia-o încet, Charlie Petikin, te-ai putea face de râs. Ea are douăzeci şi nouă de ani, tu ai cincizeci şi şase şi n-ai făcut altceva decât să vorbiţi de câteva ori. Da, dar mă excită mai mult decât am fost vreodată în viaţa mea, şi-acum îl pot înţelege pe Tom Lochart care a luat-o razna din pricina Şeherazadei.

De pe dulap se auzi soneria emiţătorului. Se ridică şi dădu drumul la aparat.

— Teheranul, dă-i drumul.

— Aici căpitanul Ayre, din Kowiss, pentru căpitanul McIver, urgent!

Transmisia era slabă şi acoperită de paraziţi.

— Aici căpitanul Petikin, căpitanul McIver nu-i aici pentru moment. Te aud doi pe cinci. Cu ce pot să te-ajut?

— Aşteaptă Unu. Jean-Luc mârâi:

— Ce-i cu Freddy şi cu tine? „Căpitan Ayre” şi „căpitan Petikin”?

— E doar un cod, spuse Petikin absent, privind pierdut la aparat, şi Sayada deveni atentă. L-am încropit la repezeală şi înseamnă că are pe cineva acolo lângă el, sau ascultă cine nu trebuie. Ar putea fi cineva ostil. Dacă răspunzi la fel, înseamnă că ai înţeles mesajul.

— Asta-i foarte isteţ, spuse Sayada. Aveţi multe coduri, Charlie?

— Nu, dar încep să-mi doresc să avem. E greu al dracului să nu-nţelegi ce se-ntâmplă în realitate. N-ai cum să te vezi la faţă, n-ai poştă, n-ai telefoane şi telexul e-un chin cu ticniţii ăştia, care ne stau toată ziua pe cap, prea fericiţi să aibă ocazia de-a apăsa pe trăgaci. De ce oare n-or pune jos armele, să lase pe toată lumea să trăiască în pace?

Aparatul zumzăia plăcut. Afară, dincolo de fereastră, ziua era înnorată şi sumbră, norii promiţând mai multă ninsoare, lumina târzie a după-amiezei dând acoperişurilor oraşului şi munţilor de dincolo de ele un aer mizer.

Aşteptară nerăbdători.

— Aici căpitan Ayre, din Kowiss.

Vocea era tot acoperită de paraziţi şi trebuiau să se concentreze ca să poată desluşi ce spunea.

— Mai întâi vă transmit un mesaj primit cu câteva minute în urmă de la Zagros Trei, de la căpitanul Gavallan.

Jean-Luc tresări.

— Mesajul spune, cuvânt cu cuvânt: „Pan, pan, pan – semnalul internaţional al aviatorilor în caz de probleme, doar cu puţin mai jos de Mayday – mi s-a comunicat chiar acum din partea komitehtului local că nu mai suntem persana grata în Zagros şi că toţi cetăţenii străini de la sonde trebuie să evacueze zona în 48 de ore, altfel e de rău. Solicit recomandări imediate asupra procedurii”. Sfârsitul mesajului. Aţi recepţionat?

— Da, spuse Petikin dintr-o suflare, mâzgălind o notă. Asta-i tot ce-a zis?

— Doar că suna tare înfundat.

— O să-l informez pe căpitanul McIver şi-o să vă chem cât de repede pot.

Jean-Luc se aplecă înainte şi Petikin îl lăsă să ia microfonul.

— Aici Jean-Luc, Freddy! Te rog vorbeşte cu Scot şi spune-i că mă întorc mâine, cum am stabilit, înainte de prânz. Mă bucur c-am schimbat o vorbă cu tine, mulţumesc, şi-acum uite-l din nou pe Charlie.

Înapoie microfonul. Toată bonomia lui se evaporase.

— O s-o facem, căpitane Sessonne. Mă bucur c-am putut sta de vorbă. Următoarea problemă: avionul a luat pasagerii noştri împreună cu doamna Starke, inclusiv căpitanul Jon Tyrer care a fost rănit într-un contraatac nereuşit al forţelor de stânga, la Bandar-e Delam.

— Ce atac? mormăi Jean-Luc. Acum aud de el. Petikin era la fel de îngrijorat.

— Şi, după cum s-a stabilit, în câteva zile o s-aducă înapoi echipe de schimb. Mai departe: căpitanul Starke...

Auziră cu toţii şovăiala şi nelinştea din glas şi rostirea curios de artificială, de parcă informaţia ar fi fost citită.

Căpitanul Starke a fost luat la Kowiss ca să răspundă la nişte întrebări în faţa komitehului...

Amândoi bărbaţii rămaseră cu gurile căscate.

—...Să lămurească nişte lucruri despre o evadare în masă, cu elicopterul, a unor ofiţeri de aviaţie de la Isfahan, simpatizanţi ai Şahului, pe data de treisprezece, marţea trecută, despre care se crede c-au avut un pilot european. După asta: operaţiile aeriene continuă să se îmbunătăţească sub atenta supraveghere a noii conduceri; domnul Esvandiary este acum managerul regional al Iran OU şi doreşte să preluăm toate contractele Guerney. Ca acest lucru să poată fi dus la bun sfârşit sunt necesare trei '212 şi un 206. Vă rog comunicaţi hotărârea dumneavoastră. Avem nevoie de piese de schimb pentru HBN, HKJ şi HGX şi bani pentru salariile rămase în urmă. Deocamdată atât.

Petikin continua să ia notiţe, abia putând să gândească.

— Am, ăăă... am notat totul şi o să-l informăm pe căpitanul McIver imediat ce se-ntoarce. Ai spus, ă... ai spus „un atac la Bandar-e Delam”? Te rog, dă-ne amănunte.

Eterul era tăcut, nu se-auzeau decât paraziţi. Aşteptară, apoi din nou vocea lui Ayre, de data asta obişnuită.

— N-am altă informaţie decât c-a fost un atac al forţelor opozante Ayatolahului Khomeini, iar căpitanii Starke şi Lutz au ajutat la respingerea lui. După asta, căpitanul Starke a adus aici răniţii, pentru îngrijiri. Din personalul nostru, numai Tyrer a fost atins. Astă-i tot.

Petikin simţi o broboană de sudoare pe obraz şi-o şterse.

— Ce... ce s-a-ntâmplat cu Tyrer? Tăcere, apoi:

— O rană uşoară la cap. Doctorul Nutt spune c-o să; fie okay.

Jean-Luc spuse:

— Charlie, întreabă-l ce-i cu povestea asta cu Isfahanul.

Ca prin vis, Petikin îşi văzu degetele apăsând comutatorul de emisie.

— Ce-i cu povestea cu Isfahanul? Aşteptară în tăcere, apoi:

— N-am altă informaţie decât cea pe care v-am transmis-o.

— Cineva îi spune ce să zică, şopti Jean-Luc. Petikin apăsă butonul de emisie, apoi se răzgândi:

deşi erau atât de multe întrebări de pus lui Ayre, era limpede că acesta n-avea cum să răspundă.

— Mulţumesc, căpitane, spuse, bucuros că vocea îi suna ferm. Te rog, roagă-l pe Barosanii să facă cererea pentru elicopterele suplimentare în scris, menţionând termenul contractului şi planificarea plăţilor. Trimite-l cu avionul companiei când o să-ţi aducă schimbul. Anunţă-ne... anunţă-ne tot ce afli despre căpitanul Starke. McIver o să te contacteze cât de curând posibil.

— Wilko. Terminat.

Se mai auzeau doar paraziţii. Petikin se jucă cu comutatoarele. Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, uitând de Sayada care stătea tăcută pe canapea, fără să piardă nimic.

— ”Atenta supraveghere”? Asta sună rău, Jean-Luc.

— Da. Probabil vrea să însemne că vor trebui să zboare cu Gărzi Verzi înarmate la bord.

Jean-Luc înjură. Toate gândurile îi erau îndreptate către Zagros şi la modul în care s-ar fi putut descurca tânărul Scot Gavallan fără îndrumarea lui.

— Merele! De dimineaţă, când am plecat, totul era cinci pe cinci, iar Controlul de Zbor de la Shiraz era la fel de săritor ca un hotelier elveţian în extrasezon. Merde!

Petikin îşi aminti brusc de Rakoczy şi cât de aproape fusese de un dezastru. O secundă se gândi să-i spună lui Jean-Luc, apoi se hotărî să n-o facă. Era ceva de domeniul trecutului.

— Poate c-ar trebui să luăm legătura cu Controlul de Zbor de la Shiraz, pentru ceva ajutor.

— Mac s-ar putea să aibă vreo idee. Mon Dieu, nu sună prea bine nici pentru Duke! Komitehurile astea se înmulţesc ca păduchii. Bazargan şi Khomeini ar face bine să se ocupe de ele repede, mai înainte să fie muşcaţi!

Jean-Luc se ridică foarte îngrijorat şi se întinse, apoi o văzu pe Sayada ghemuită pe canapea, zâmbindu-i, cu ceaşca de ceai neatinsă pe măsuţa de alături. Buna dispoziţie îi reveni imediat.

Momentan nu pot face nimic pentru tânărul Scot sau pentru Duke, dar pot face pentru Sayada.

— Iartă-mă, chérie! spuse zâmbind. Vezi, fără mine sunt întotdeauna probleme la Zagros. Charlie, noi plecăm acum. Trebuie să văd ce-i cu apartamentul, dar ne întoarcem înainte de cină, să zicem pe la opt. până atunci Mac ar trebui să se-ntoarcă, nu?

— Da. Nu vrei să bei ceva? Iartă-mă, nu mai avem vin. Whisky?

Le oferi fără prea mult entuziasm, căci era ultima lor sticlă de trei sferturi.

— Nu, mulţumesc, mon vieux!

— Jean-Luc se strecură în pardesiu, observă în oglindă că arăta la fel de cuceritor ca întotdeauna şi se gândi la cutiile cu sticle de vin, conserve şi brânză cu care avusese înţelepciunea să-i ceară soţiei sale să aprovizioneze apartamentul.

— A bien tôt. Îţi aduc nişte vin.

— Charlie, interveni Sayada, urmărindu-i pe amândoi cu atenţie, aşa cum făcuse de când începuse să funcţioneze emiţătorul, ce a vrut Scotty să spună despre evadare cu elicopterul?

Petikin ridică din umeri.

— Tot felul de zvonuri despre tot felul de evadări, pe uscat, pe apă şi în aer. Întotdeauna se presupune că europenii sunt amestecaţi, spuse, sperând să fie convingător. Se dă vina pe noi pentru orice.

Şi de ce nu? Voi sunteţi responsabili! se gândi fără răutate Sayada Bertolin. Politic, era încântată să-i vadă pe amândoi asudaţi, personal, nu. Îi

plăceau amândoi, ca cea mai mare parte a piloţilor, în special Jean-Luc, care o satisfăcea nemăsurat şi-o amuza constant. Sunt norocoasă că sunt palestiniancă, îşi zise, şi creştină coptă cu o străveche descendenţă. Asta-mi dă puterile pe care ei nu le au: conştiinţa unei descendenţe până înapoi, în vremurile biblice, o înţelegere a vieţii pe care ei niciodată n-or s-o poată obţine, împreună cu capacitatea de a disocia politica de prietenie şi de budoar. Câtă vreme e necesar şi prudent. Nu avem treizeci de secole de experienţă de supravieţuire? Nu este oare Gaza colonizată de trei mii de ani?

— Umblă un zvon că Bakhtiar a şters-o din ţară la Paris.

— Nu cred asta, Charlie! spuse Sayada. Dar e-un altul pe care-l cred, adăugă, observând că el nu-i răspunsese la întrebarea despre elicopterul de la Isfahan. Se pare că generalul vostru, Valik, şi familia lui au şters-o la Londra ca să-şi întâlnească acolo partenerii de la IHC. Şi-odată cu asta se pare că au săltat milioane de dolari.

— Parteneri?! spuse dispreţuitor Jean-Luc. Nişte hoţi, cu toţii, fie aici, fie la Londra, şi-n fiecare an e mai rău ca-nainte!

— Nu sunt cu toţii răi, spuse Petikin.

— Aceşti cretins fură din sudoarea frunţii noastre, Sayada. Mă miră că bătrânul Gavallan îi lasă aşa.

— Hai, Jean-Luc, spuse Petikin, se luptă cu ei pentru fiecare centimetru...

— Fiecare centimetru din munca noastră, bătrâne! Noi zburăm, nu el. Cât despre Valik, Jean-Luc ridică din umeri cu extravaganţă galică, dacă aş fi fost un iranian înstărit, aş fi plecat cu luni în urmă cu tot ce puteam să strâng. E limpede de luni de zile că Şahul a scăpat controlul. Acum e din nou ca pe vremea Revoluţiei Franceze şi Terorii, dar fără stilul nostru, sensul, moştenirea de civilizaţie sau buna creştere. Scutură dezgustat din cap. Ce pierdere! când te gândeşti la toate secolele de învăţătură şi bogăţie pe care noi, francezii, le-am investit încercând să-i ajutăm pe oamenii ăştia să se târască din întunecatul Ev Mediu, şi ce-au învăţat? Nici măcar cum să facă o pâine ca lumea.

Sayada râse şi, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută.

— Ah, Jean-Luc! Te iubesc, pe tine şi încrederea pe care-o dovedeşti! Şi-acum, mon vieux, trebuie să plecăm, avem multe de făcut!

După plecarea lor, Petikin se duse la fereastră şi privi îndelung arară, peste acoperişuri. Se auzeau inevitabilele focuri sporadice de armă şi se vedea ceva fum pe lângă Jaleh. Nu un foc mare, dar suficient. O briză ţărişoară împrăştia fumul. Norii atingeau munţii. Frigul răzbătea puternic dinspre ferestrele cu pervazuri împodobite cu gheaţă şi zăpadă. În stradă se zăreau multe Gărzi Verzi, pe jos sau în camioane. Apoi, din minaretele de peste tot, în jur, muezinii începură chemarea la rugăciunea de după-amiază. Chemările lor părură să-l înconjoare. Dintr-o dată se simţi cuprins de presimţiri sumbre.

La Ministerul Aviaţiei, *ora 5*, *04 după-amiază*. Duncan McIver stătea obosit pe un scaun de lemn, într-un colţ al anticamerei aglomerate a ministrului adjunct. Era frig şi-i era foame şi era foarte nervos. Ceasul îi spunea că aşteaptă de aproape trei ore. Prin încăpere se aflau răspândiţi o duzină de alţi oameni, iranieni, câţiva francezi, americani, englezi şi un kuweitian purtând ogalabia – un halat larg, arăbesc, şi o podoabă pe cap ca o banderolă răsucită.

Cu câteva clipe în urmă, europenii se opriseră politicos din pălăvrăgeală ca răspuns la chemările muezinilor care pătrunseseră prin ferestrele înalte. Mahomedanii îngenunchează cu fata către Mecca şi îşi spuseseră rugăciunea de după-amiază. Fusese scurtă şi se isprăvise repede şi încă o dată conversaţiile dezlânate se reluaseră. Niciodată nu era înţelept să discuţi-ceva important într-un birou guvernamental, în special atunci.

Încăperea era rece şi plină de curenţi de aer. Purtau cu toţii paltoanele, erau la fel de obosiţi, câţiva stoici, cei mai mulţi fierbând de mânie, căci tuturor, ca şi lui McIver, le trecuse de mult ora audienţei.

— Insha Allah! murmură, dar asta nu-l ajută prea mult.

Cu puţin noroc, Genny e deja la Al Shargaz, îşi zise. Tare mă bucur că e la adăpost şi al dracului mă bucur că şi-a băgat minţile-n cap.

— Eu sunt cea care pot vorbi cu Andy. Tu nu poţi să pui toate astea în scris.

— Asta-i adevărat, spusese el în ciuda nemulţumirii sale, adăugind şovăitor: Poate că Andy ar putea face un plan pe care noi să-l ducem la capăt. Am putea să-l ducem la capăt. Sper din suflet să dea Dumnezeu să nu trebuiască. Prea e al dracului de primejdios. Prea mulţi flăcăi şi prea multe aparate împrăştiate peste tot. Al dracului de primejdios! Gen, uiţi că nu suntem în război, deşi trăim în mijlocul unuia.

— Da, Duncan, dar n-avem nimic de pierdut.

— Avem de pierdut nişte oameni şi nişte aparate!

— O să încercăm doar să vedem dacă se poate face. Nu-i aşa, Duncan?

Bătrânica mea, cu siguranţă că-i cea mai bună curieră din câte-am putea avea – dac-avem într-adevăr nevoie de una. Are dreptate. E mult prea primejdios să scrii într-o scrisoare: „Andy, singura cale pentru a ieşi din rahatul ăsta e să vedem dacă putem născoci un plan ca să luăm de aici toate aparatele noastre şi piesele de schimb care sunt în prezent sub înregistrare iraniană şi, tehnic, proprietatea unei companii iraniene numită IHC”.

Christoase, ăsta-i jaf cu premeditare!

Soluţia nu este plecarea. Trebuie să rămânem aici şi să muncim şi să ne luăm banii când s-or deschide băncile. Trebuie să-i fac cumva pe parteneri să ne ajute, sau poate ministrul ăsta ar putea să ne dea o mână de ajutor. Dac-o s-o facă, oricât ar costa, am putea s-aşteptăm să treacă furtuna. Guvernul trebuie să aibă pe cineva care să-i ajute să-şi pună producţia la punct. Lor le trebuie elicoptere şi nouă ne trebuie banii noştri.

Ridică privirile când uşa se deschise şi un funcţionar făcu semn unuia dintre ceilalţi să intre în birou, chemându-l pe nume. Nu părea să existe vreo logică în felul în care erai chemat. Chiar şi pe vremea Şahului nu era niciodată „primul sosit, primul servit”. Întotdeauna funcţionaseră doar influenţa şi banii.

Talbot, de la Ambasada Britanică, fusese cel care aranjase întâlnirea cu adjunctul primului ministru şi-i aduse o scrisoare de recomandare.

— Iartă-mă, bătrâne, nici eu nu pot să ajung la primul ministru, dar adjunctul lui, Antazam, e stofă bună. Vorbeşte bine engleza. Nu e unul dintre revoluţionarii lor suciţi. O să te rezolve el.

McIver se întorsese de la aeroport chiar înainte de prânz şi parcase cât de aproape putuse de birourile guvernamentale. Când îşi prezentase scrisoarea – în engleză şi farşi – santinelei de la uşa principală, la vremea potrivită, îl trimisese cu o altă santinelă în josul străzii, la o altă clădire, unde urmaseră o mulţime de întrebări, şi de colo în jos, pe altă stradă – la această clădire, apoi din birou în birou până când sosise aici, cu o oră întârziere şi fierbând de furie.

— A, nu vă faceţi griji, aga, aveţi destul timp! spusese amabil funcţionarul care-l primise, spre uşurarea lui, într-engleză bună şi-i dăduse înapoi plicul conţinând scrisoarea. Acesta-i biroul care trebuie. Vă rog intraţi pe uşa aceea şi luaţi un loc în anticameră. Ministrul Kia o să primească de îndată ce va putea.

— ”Nu vreau să-l văd pe el!” fusese gata-gata să izbuc-ască.

— Întâlnirea mea e cu primul ministru adjunct Anan!

— Ah, ministrul adjunct Antazan? Da, aga, dar nu mai e în guvernul primului ministru Bazargan. Insha Allah, spusese tânărul cu voce plăcută. Ministrul Kia se ocupă de toate, şi de... ei, străini, finanţe şi avioane.

— Dar trebuie să insist...

McIver se întrerupsese, căci numele îi sună cunoscut – şi aminti ce-i spusese Talbot şi cum partenerii IHC rămaşi în ţară implantaseră pe acest om în Consiliul de Conducere cu o subvenţie uriaşă şi nici un fel de garanţie de ajutor.

— Aga ministru Aii Kia?

— Da, aga. Ministrul Aii Kia o să vă primească imediat ce va putea.

Funcţionarul era un tânăr simpatic, bine îmbrăcat cu costum, cămaşă albă şi cravată albastră, exact ca pe vremuri.

McIver avusese intuiţia să includă în plic, alături de scrisoare, un peşcheş de cinci mii de riali, exact ca pe vremuri. Banii dispăruseră. Poate că lucrurile revin într-adevăr la normal, îşi zisese. Intrase în cealaltă cameră, îşi trăsese un scaun într-un colţ, începând să aştepte. În buzunar mai avea un alt teanc de riali şi se întreba dacă ar fi trebuit să umple plicul cu cantitatea potrivită. De ce nu? se gândi. Suntem în Iran, oficialii neînsemnaţi primesc sume neînsemnate, oficialii sus-puşi sume mai mari – scuze, peşcheş. Asigurându-se că nu-l observă nimeni, puse în plic câteva bancnote de valoare mare, apoi mai

adăugă câteva, ca să fie sigur. Poate că amărâtul ăsta ar putea chiar să ne ajute. Partenerii aveau toată Curtea în palmă. Poate c-au făcut acelaşi lucru cu Bazargan.

Din timp în timp, prin anticameră treceau grăbiţi în celălalt birou funcţionari preocupaţi, plini de importanţă, cu hârtii în mâini. Din când în când, unul dintre oamenii care aşteptau era politicos chemat înăuntru. Fără excepţie, stăteau acolo doar câteva minute şi ieşeau încruntaţi sau roşii la faţă, furioşi şi evident cu mâinile goale. Cei care încă mai aşteptau se simţeau din ce în ce

mai neliniştiţi. Timpul trecea foarte încet.

— Aga McIver!

Uşa biroului era deschisă. Un funcţionar îi făcea semn.

Aii Kia era aşezat în spatele unui birou foarte mare, pe care nu se afla nimic. Pe chip avea întins un zâmbet, dar ochii îi erau duri şi mici şi McIver îl detestă instinctiv.

— Ah, domnule ministru, câtă bunăvoinţă din partea dumneavoastră ca să mă primiţi! spuse McIver întinzându-i mâna şi străduindu-se să pară entuziast şi bine dispus.

Aii Kia zâmbi politicos şi îi strânse moale mâna.

— Vă rog, luaţi loc, domnule McIver. Vă mulţumesc aţi venit până aici. Aveţi o scrisoare de prezentare. Engleza sa era bună, cu accent de Oxford, unde plecase la studii chiar înainte de cel de-al doilea război mondial, cu o bursă a Şahului, stând pe toată durata războiului. Flutură obosit mâna către funcţionarul rămas în uşă. Omul plecă.

— Da, ăă... era adresată ministrului adjunct Antazan, dar am înţeles că ar trebui să vă fie prezentată domniei voastre.

McIver îi întinse plicul. Kia luă scrisoarea, aprecie cu mare exactitate numărul de bancnote, aruncă neglijent plicul pe masă spre a arăta că ar trebui să mai urmeze şi alţi bani, citi cu atenţie scrisoarea scrisă de mână, apoi o puse pe birou în faţa sa.

— Domnul Talbot este un onorabil prieten al Iranului, deşi reprezentantul unui guvern ostil, spuse cu voce moale. Ce ajutor special aş putea acorda prietenului unei atât de onorabile persoane?

— Sunt trei probleme, domnule ministru, dar poate mi s-ar îngădui să vă spun ce bucuroşi suntem noi cei de la S-G că aţi hotărât să ne acordaţi favoarea experienţei domniei voastre, alăturându-vă consiliului de conducere.

— Vărul meu a fost foarte insistent. Mă îndoiesc că pot să ajut, dar facă-se voia lui Allah!

— Facă-se voia lui Allah.

McIver îl urmărea atent, încercând să-l citească, şi nu putea să-şi explice dezgustul instantaneu pe care făcea mari eforturi să-l ascundă.

— Mai întâi există un zvon că toate societăţile mixte sunt suspendate până la o decizie a Konmehiilui Revoluţionar.

— Până la o decizie a guvernului, îl corectă scurt Kia.

— Şi cum o să afecteze asia compania noastră, IHC?

— Mă îndoiesc că o va afecta câtuşi de puţin, domnule McIver. Iranul are nevoie de serviciile elicopterelor pentru producţia de petrol. Guerney Aviation a plecat. Se pare că pentru compania voastră viitorul arată mai bine ca niciodată.

McIver spuse prudent:

— Dar nu ni s-au plătit de multe luni lucrările făcute în Iran. Suportăm toate plăţile şi ratele pentru aparatele de la Aberdeen şi suntem foarte adânc implicaţi aici cu lucrările pe care le avem trecute în contract.

— Mâine o să se deschidă... o să se deschidă Banca Centrală. Din ordinul primului ministru – şi-al Ayatolahului, desigur. O parte din banii datoraţi o să vă parvină, sunt sigur.

— Aţi putea estima la cât ne putem aştepta, domnule ministru? McIver simţise revenindu-i speranţa.

— Mai mult decât de-ajuns ca să... ca să vă menţineţi operaţionali. Am aranjat deja să puteţi scoate echipajele de îndată ce ajung schimburile aici.

Aii Kia scoase un dosar subţire dintr-un sertar şi-i dădu o hârtie. Era un ordin către Biroul Imigrărilor de la Teheran, Abadan şi Aeroportul Shiraz ca să îngăduie piloţilor IHC şi echipelor de mecanici să intre sau să iasă din ţară, la paritate, om pentru om. Ordinul era prost bătut la maşină, dar lizibil, în farsi şi engleză, semnat în numele komitehului responsabil pentru Iran Oii şi datat cu o zi în urmă. McIver nu auzise deloc de aşa ceva.

— Vă mulţumesc! Pot de asemenea avea aprobarea domniei voastre pentru ca avionul nostru să facă cel puţin trei drumuri pe săptămână în următoarele săptămâni – desigur, numai până când Aeroportul Internaţional va reveni la normal – ca să aducă echipele, piesele de schimb, echipamentul şi aşa mai departe şi, adăugă el ca din întâmplare, să scoată de-aici oamenii ce aşteaptă să plece?

— S-ar putea să aprob asta. McIver îi întinse hârtiile.

— Mi-am luat libertatea să vă prezint în scris, ca să vă scutesc de tot efortul, domnule ministru, cu copii adresate Controlului Traficului Aerian de la Kisii, Kowiss, Shiraz, Abadan şi Teheran.

Kia citi cu grijă hârtia de deasupra. Era în farsi şi engleză, simplă, directă şi cu formulările oficiale corecte.

Degetele îi tremurau. Ca să semneze aşa ceva şi-ar fi depăşit cu mult autoritatea, dar acum, cu primul ministru adjunct în dizgraţie, ca şi propriul său superior – amândoi presupuşi demisionaţi de către încă misteriosul Komiteh Revoluţionar – şi cu haosul în creştere în guvern, ştia că trebuia să-şi asume riscul. Nevoia imperioasă pentru el, familia lui şi prietenii lui de-a avea oricând acces la un avion particular, în special un reactor, făcea ca riscul să merite.

Pot spune întotdeauna că şeful mi-a spus s-o semnez, îşi zise ascunzându-şi nervozitatea din priviri şi de pe chip. Aparatul e un dar de la

Allah – în caz că vor fi împrăştiate minciuni despre mine. Afurisitul de Jared Bakravan! Prietenia cu câinele ăla de bazaari aproape m-a târât şi pe mine în trădarea lui împotriva statului. N-am împrumutat bani în viaţa mea, şi nici nu m-am amestecat în comploturi cu străinii, nici nu l-am sprijini pe Şah.

Ca să-l descumpănească pe McIver, aruncă hârtiile lângă scrisoarea de prezentare cu un gest aparent furios.

— S-ar putea face ca aceasta să fie aprobată. Va fi o taxă de aterizare de cinci sute de dolari. Asta e totul, domnule McIver? întrebă, ştiind că nu era.

Hoţ de dine englez, crezi că poţi să mă prosteşti pe mine?!

— Doar un singur lucru, excelenţă. McIver îi întinse ultima hârtie. Avem trei aparate care au nevoie disperată de reparaţii şi întreţinere. Este necesară o viză de ieşire semnată ca să le trimit la Al Shargaz.

Îşi ţinu răsuflarea.

— Nu-i nevoie să trimiteţi din ţară aparate preţioase, domnule McIver. reparaţi-le aici.

— O, aş face-o dacă s-ar putea, excelenţă, dar n-am cum. Nu avem nici piesele şi nici mecanicii şi fiecare zi în care vreunul dintre elicopterele noastre nu funcţionează îi costă o avere pe partenerii noştri. O avere!

— Nu mă-ndoiesc că le puteţi repara aici, domnule McIver. Aduceţi doar piesele de schimb şi mecanicii de la Al Shargaz.

— Separat de costul reparaţiilor, sunt de întreţinut echipele şi plata lor. Totul este foarte scump. Poate ar trebui să amintesc că ăsta este costul suportat de partenerii iranieni. Face parte din înţelegerea noastră să pună la dispoziţie toate vizele de ieşire necesare.

McIver continuă să-l linguşească.

— Avem nevoie de fiecare piesă de echipament gata de lucru pentru noile contracte Guerney, dacă hotărârea guvernului de-a aduce producţia de petrol la normal trebuie adusă la îndeplinire. Fără echipament...

Lăsă propoziţia în suspensie şi din nou îşi ţinu respiraţia, rugându-se să fi ales momeala potrivită.

Kia se încruntă. Orice costa bani din partea iraniană venea în parte şi din propriul său buzunar.

— Cât de curând pot fi reparate şi aduse înapoi?

— Dacă le pot scoate în câteva zile, două săptămâni. Poate mai mult, poate mai puţin.

Din nou Kia şovăi. Contractele Guerney adăugate la contractele IHC deja existente, elicopterele, echipamentul, tot restul mijloacelor fixe şi materialele pentru sonde valorau milioane din care ştia că acum avea a şase parte. Fără să bag nici un ban, chicoti el adânc în sinea lui. În special, dacă totul e pus la dispoziţie, fără cheltuieli, de acest străin.

— Viză de ieşire pentru trei elicoptere?

Aruncă o privire la ceas. Era un Cartier şi împodobit cu pietre preţioase, un peşcheş din partea unui bancher care, cu două săptămâni în urmă, avusese nevoie să rămână singur cu o linie de telex în funcţiune, o jumătate de oră. În câteva minute avea o întâlnire cu preşedintele Controlului de Trafic Aerian şi putea cu uşurinţă să-l prindă în plasa acestei hotărâri.

— Foarte bine.

Era încântat că putea fi atât de puternic, un funcţionar oficial în ascensiune, în stare de-a sprijini implementarea politicii petroliere a guvernului, economisind în acelaşi timp banii partenerilor.

— Foarte bine. Dar vizele vor fi valabile doar pentru două săptămâni şi licenţa va costa... se gândi o clipă, va costa cinci mii de dolari pe aparat, în numerar, înaintea plecării, şi trebuie să se-ntoarcă în două săptămâni.

— Nu, nu pot să obţin atâţia bani lichizi la vreme. Aş putea să vă dau o chitanţă sau un cec plătibil la o bancă elveţiană, pentru două mii de dolari pe aparat.

Se târguiră câteva clipe şi se înţeleseră la trei mii o sută de dolari.

— Mulţumesc, aga McIver, spusese politicos Aii Kia. Vă rog, prefăceţi-vă deprimat la plecare, ca să nu încurajaţi pe pungaşii care aşteaptă afară.

Când McIver se află în maşină, îşi scoase hârtiile şi se uită îndelung la semnături şi ştampila oficială.

— E aproape prea frumos ca să fie adevărat! murmură cu glas tare.

Sosirea avionului e legală! Kia spune că suspendarea n-o să ne afecteze pe noi, avem permis de ieşire pentru trei elicoptere de care-i nevoie în Nigeria pentru ceva mai mult de nouă mii de dolari, faţă de valoarea lor de trei milioane, e mai mult decât cinstit. N-am crezut niciodată c-o să mă descurc cu toate astea!

— McIver, îşi spuse vesel, meriţi un scotch! Un scotch foarte mare!

În partea de nord a oraşului, *la periferie*; *ora 6*, *50 seara*. Tom Lochart ieşi din taxiul vechi şi jerpelit şi îi dădu şoferului o hârtie de douăzeci de dolari. Impermeabilul şi uniforma de zbor erau şifonate şi el era foarte obosit, nebărbierit, murdar şi se simţea soios, dar bucuros de a fi în sfârşit în faţa casei şi lingă Şeherazada. Îndepărtă toate astea. Cădeau câţiva fulgi de zăpadă dar nu-i băgă în seamă şi se repezi în clădire şi pe scări la etaj. N-avea nevoie să încerce liftul: nu funcţiona de luni de zile.

Maşina pe care o împrumutase de la unul dintre piloţii de la Bandar-e Delam rămăsese ieri fără benzină jumătatea drumului către Teheran, căci indicatorul rezervorului era defect. O lăsase la un garaj şi se-nghesuise într-un autobuz şi-apoi într-altul şi după nenumărate pene, întârzieri şi ocolişuri, ajunsese la autogara din Teheran în urmă cu două ore. N-avusese unde să se spele, nu exista apă curentă, toaletele erau doar obişnuitele găuri în pământ, înfundate, mizere şi bântuite de muşte. Nu găsise taxiuri la staţia de taximetre sau pe străzi. Nici un autobuz nu trecea cât de cât prin apropierea casei, şi era

prea departe să meargă pe jos? Apoi apăru un taxi şi îl opri şi, deşi era aproape plin, supunându-se obiceiului, smuci uşa şi îşi făcu loc înăuntru implorându-i pe ceilalţi pasageri să-i îngăduie să împartă cu ei maşina. Se ajunse la un compromis rezonabil. Ei s-ar fi simţit onoraţi dacă el ar fi rămas, iar el s-ar fi simţit onorat să plătească pentru toţi şi să rămână ultimul şi să plătească şoferului cu bani gheaţă. Bani americani. Fusese ultima lui bancnotă.

Scoase cheia şi o băgă în broască, dar uşa era încuiată pe dinăuntru, aşa că apăsă soneria, aşteptând nerăbdător ca slujnica să deschidă uşa. Şeherazada n-ar fi deschis niciodată ea însăşi. Degetele îi băteau pe uşă un ritm vesel, inima-i era plină de iubire. Înfierbântarea lui crescu când auzi apropiindu-se paşi. Zăvorul fu tras şi uşa se crăpă de un deget. O faţă ciudată, acoperită de chador se holbă la el.

— Ce doreşti, aga?

Vocea era aspră ca şi limba pe care-o vorbea, înfierbântarea lui se topi, lăsând în urmă-i un gol ameţitor.

— Cine eşti? spuse la fel de răstit.

Femeia vru să închidă uşa, dar el îşi strecură piciorul între marginea ei şi canat şi o deschise.

— Ce faci în casa mea? Sunt Excelenţa Lochart şi asta e casa mea! Unde-i înălţimea Sa, soţia mea? Ei?!

Femeia se lumină la faţă, apoi porni cu paşi mărunţi în lungul coridorului către uşa sufrageriei şi o deschise. Lochart văzu acolo nişte străini, bărbaţi şi femei, şi arme sprijinite de perete.

— Ce dracu se-ntâmplă? mormăi în engleză şi intra cu paşi mari în cameră.

Aşezaţi turceşte, desculţi, cu picioarele murdare, doi bărbaţi şi patru femei se uitau nemişcaţi la el de pe covoarele sale, sprijindu-se de pernele sale, întrerupţi de la masa pe care o luau în faţa căminului din sufrageria sa, în care ardea vesel un foc, mâncând din farfuriile sale împrăştiate neglijent în jur. Un bărbat mai în vârstă decât ceilalţi, spre patruzeci de ani, îşi sprijinea mâna pe pistolul înfipt în centură.

Se simţi invadat de o furie nebună, prezenţa acelor străini fcr-i'.o violare şi un sacrilegiu.

— Cine sunteţi voi? Unde-i soţia mea? Pentru Dumnezeu, ieşiţi afară din...

Se opri. Arma era îndreptată către el.

— Cine eşti, aga?

Cu pieptul străpuns de mii de ace din pricina efortului deosebit, Lochart îşi domină furia.

— Sunt... sunt... asta este casa mea... eu sunt proprietarul.

— A, proprietarul! Eşti proprietarul?

Bărbatul, care se numea Teymour, îl întrerupse cu un râs scurt.

— Străinul, soţul femeii Bakravan?

Ridică piedica pistolului când Lochart se pregăti să sară la el.

— Nu! Pot să trag repede şi foarte precis. Căutaţi-l! îi spuse celuilalt bărbat care se ridică imediat în picioare.

Omul îşi plimbă cu pricepere mâinile pe trupul lui, îi luă din mâini geanta de zbor şi se uită în ea.

— N-are arme: Manualele de zbor, busola. Eşti pilotul Lochart?

— Da, spuse Lochart, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Stai acolo! Acum!

Lochart se aşeză pe scaun, departe de cămin. Omul puse pistolul pe covor lângă el şi scoase o hârtie.

— Dă-i-o!

Celălalt făcu ce i se spuse. Hârtia era scrisă în farsi. Îl priviră atenţi.

Lui Lochart îi trebui puţin timp să descifreze scrisul: „Ordin de confiscare pentru crime împotriva statului islamic. Toate proprietăţile lui Jared Bakravan sunt confiscate, cu excepţia casei familiale şi a magazinului din bazar”. Era semnat indescifrabil în numele unui komiteh şi datat cu două zile în urmă.

— Asta... asta-i ridicol! începu neajutorat. Excelenţa... Excelenţa Sa Bakravan a fost unul dintre marii suporteri ai Ayatolahului Khomeini. Mare! Trebuie să fie vreo greşeală!

— Nu este. A fost arestat, găsit vinovat de camătă şi împuşcat.

Lochart rămase cu gura căscată

— Trebui... Trebuie să fie o greşeală...

— Nu-i nici una, aga, nici una, spuse Teymour fără răutate, privindu-l atent, înţelegând primejdia ce zăcea în el. Ştim că eşti canadian, pilot, că ai fost plecat, că eşti căsătorit cu una dintre fiicele trădătorului şi nu eşti responsabil pentru crimele sale sau ale ei – dacă a comis vreuna.

Întinse mâna după pistol când Lochart se roşi.

— Am spus „dacă”, aga, stăpâneşte-ţi mânia! Aşteptă şi nu ridică pistolul greu, bine întreţinut şi gata de tragere.

— Nu suntem nişte derbedei nepregătiţi, suntem luptători pentru libertate, profesionişti. Şi ni s-au dat aceste camere să păzim nişte VIP-uri care vor sosi mai târziu. Ştim că nu eşti duşmanul nostru, aşa că fii calm. Sigur că ăsta este un şoc pentru dumneata. Înţelegem, desigur că înţelegem, dar avem dreptul să luăm ceea ce-i al nostru.

— Dreptul? Ce drept aveţi?

— Dreptul cuceritorului, aga! A fost vreodată altfel? Voi, englezii, ar trebui să ştiţi asta mai bine ca oricare alţii.

Vocea lui suna echilibrat. Femeile îl priveau cu ochi reci, duri.

— Linişteşte-te. Nici unul dintre bunurile dumitale nu a fost atins. Încă.

Făcu un semn din mână.

— Convinge-te singur!

— Unde-i soţia mea?

— Nu ştiu, aga. Nu era aici când am sosit noi. Am sosit în dimineaţa asta.

Lochart era aproape înnebunit de grijă. Dacă tatăl ei fusese găsit vinovat, o să sufere şi familia? Toată lumea? Stai o clipă, totul confiscat... cu excepţia casei familiale, nu scria aşa pe hârtie? Trebuie să fie acolo... Christoase, asta-i la kilometri depărtare şi n-am nici o maşină...

Încerca să-şi pună mintea în mişcare.

— Ai spus că n-a fost nimic atins încă. Vrei să spui că în curând o să fie atins?

— Un om înţelept îşi protejează bunurile. Ar fi foarte înţelept să pui la adăpost ceea ce-i al domniei tale. Tot ce-i al lui Bakravan rămâne aici, dar bunurile domniei tale, nu. Sigur că poţi să le iei. Nu sântem hoţi.

— Şi lucrurile soţiei mele?

— Şi ale ei, desigur. Lucrurile personale. Ţi-am spus că nu suntem hoţi.

— Cât... cât timp am?

— Până mâine, la cinci după-amiază.

— Nu-i de-ajuns timp, poate încă o zi?

— Pân la cinci după-amiază. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, nu, mulţumesc!

— Atunci, la revedere, aga, dar mai întâi, te rog, dă-mi cheile.

Lochart roşi în ciuda hotărârii sale. Le scoase şi i le întinse celuilalt bărbat de lângă el.

— Ai spus VIP. Ce VIP?

— VIP, aga. Locul ăsta a aparţinut unui duşman al statului, acum este proprietatea statului, spre folosinţa oricui vrea acesta. Iartă-mă, dar sigur că-nţelegi.

Lochart îşi plimbă privirile de la el la celălalt bărbat din nou la el. Oboseala şi neputinţa îl striveau.

— Eu... ăăă... Înainte de-a pleca aş vrea să mă schimb să mă bărbieresc. Okay?

După o pauză, Teymour spuse:

— Da. Hassan, du-te cu el!

Lochart ieşi urmat de Hassan, urându-l pe acel bărbat şi pe ceilalţi şi tot ce se-ntâmpla. Trecu prin coridor către camera sa. Nimic nu fusese atins, deşi toate dulapurile şi sertarele erau deschise şi persista un miros de fum de ţigară, dar nici un semn de plecare grăbită sau violenţă. Patul fusese folosit.

Adună-te şi fă un plan. Nu pot! E-n regulă. Atunci bărbiereşte-te şi fă un duş şi schimbă-te şi du-te la Mac. Nu-i prea departe, poţi să mergi pe jos până acolo şi el o să te ajute. O să-ţi împrumute bani şi o maşină şi-ai s-o găseşti la casa familiei şi nu te gândi la Jared. Pur şi simplu nu te gândi!

Lângă Universitate, *ora 8*, *10 seara*. Rakoczy mută opaiţul mai aproape de vraful de hârtii, agende, dosare şi documente pe care le furase din seiful de la etaj al Ambasadei Americane, continuând să le sorteze. Era singur într-o

cămăruţă închiriată, una din multele încăperi ca nişte vizuini, cele mai multe pentru studenţi, închiriată pentru el de Farmad, studentul lidertudeh ucis în noaptea încăierării.

Încăperea cu o singură ferestruică era murdară, neîncălzită, mobilată doar cu un pat, un scaun şi o masă şubredă. Geamurile erau crăpate şi pe jumătate acoperite cu carton.

Râse tare. Atât de mult obţinut la un preţ atât de mic! Fusese un plan foarte bun. Încăierarea ca să ne-acopere, perfect aranjată în afara porţilor ambasadei, studenţii, apoi pe neaşteptate focurile de armă de pe acoperişurile de peste drum, stârnind panică, porţile smulse uşor şi alergând în curte, singura noastră piedică infanteriştii marini înarmaţi cu puşti şi chiar şi ei cu ordin de-a nu trage, exact timpul necesar până ce sprijinitorii lui Khomeini să poată ajunge pentru a potoli încăierarea, ucigându-ne sau luându-ne prizonieri. Acoperit de infernul de-afară, alergând prin spatele clădirii, spărgând uşa secundară, apoi în sus pe scări, singur, în timp ce oamenii mei de afară creau alte diversiuni, trăgând în aer, strigând, atenţi să nu ucidă pe nimeni, dar făcând cât mai mult zomot şi ţipând. Un palier şi următorul, apoi alergând i-a lungul coridorului, strigând la americani – două târfe înspăimântate şi un tânăr – „La podea! întindeţi-vă sau o să fiţi ucişi!” Se supuseseră grăbiţi, ca şi toţi ceilalţi, nu-i învinovăţesc. Atacul fusese atât de neaşteptat şi ei pregătiţi, neînarmaţi şi cu grijă împinşi spre panică. În dormitor – gol, cu excepţia unui servitor iranian paralizat frică, cu braţele deasupra capului, pe jumătate vârât subpat, aruncând la iuţeală seiful în aer, totul în geanta de lui, apoi din nou afară, în jos pe scări, câte trei odată şi afară în mulţimea agitată. Ibrahim Kiabi şi ceilalţi m-au ajutat, retragerea perfectă, fiecare obiectiv atins. *Sursa* e impresionată, îşi zise din nou. Avansarea mea la gradul de maior e sigură şi tata o să fie atât de mândru de mine!

— Pe Allah şi pe Profetul Său! spuse el involuntar, în timp ce un val de mulţumire îl cuprindea, fără să bage în seamă ce spusese. Nu m-am simţit niciodată atât de bine!

Se întoarse fericit la munca sa. Până acum, seiful nu descoperea nici o comoară, dar multe documente despre ni CIA în Iran, unele ştampile personale, un cifru care ar fi putut fi deosebit, conturi, câteva legitimaţii de mică valoare, câteva chei. Nu-i nimic, îşi zise, mai sunt încă multe de verificat, agende şi hârtii personale. În curând Ibrahim Kiabi o să vină acolo ca să discute Marşul Femeilor. Ştie cum ar fi putut fi abătut către ţelul tudeh. Khomeini e adevărata primejdie, îşi zise, şi singura. Şi asta e ciudat, el şi inflexibilitatea lui de granit. Cât de repede e adus în faţa Infinitului, cu atât mai bine. Un curent de aer îngheţat trecu prin geamurile deschise. Nu-I deranja. Îi era cald pentru că purta scurta sa de piele, un pulover, cămaşă şi lenjerie groasă, ilic şi pantofi solizi. Întotdeauna să ai şosete şi pantofi zdraveni în caz că trebuie să fugi! : spuseseră profesorii săi. Întotdeauna să fii pregătit să fugi.

Îşi aminti amuzat cum fugise de Erikki Yokkonen, purtându-l prin labirint şi pierzându-l acolo, lângă Casa Leproşilor.

Sunt sigur că va trebui să-l ucid într-o zi. Şi pe diavoliţa aceea de femeie. Cum rămâne cu Azadeh? Cum rămâne cu fiica lui Abdullah Khan? Abdullah cel Crud care, deşi preţios ca agent dublu, începe să devină prea arogant, prea independent şi prea important pentru siguranţa noastră? Da, dar acum i-aş vrea pe amândoi, soţul şi soţia înapoi la Tabriz, făcând ce le cerem noi. Cât despre mine, mi-ar plăcea să fiu din nou în concediu, încă o dată acasă, teafăr, Igor Mzytryk, căpitan KGB din nou, acasă cu Delaurah, îmbrăţişând-o în patul nostru minunat, cu cele mai fine aşternuturi din Irlanda, ochii ei verzi strălucind, pielea ca spuma laptelui şi atât de minunată! Încă şapte săptămâni şi va sosi primul nostru născut. O, sper să fie băiat.

Întotdeauna cu o ureche atentă să surprindă primejdia, auzi chemările muezinilor la rugăciunea de seară, începu să strângă de pe masă. În curând avea să vină acolo Ibrahim Kyabi şi nu era nevoie ca tânărul să ştie ce-l preocupa. Totul dispăru iute în geanta de voiaj. Ridică o scândură din podea şi puse geanta în adâncitura de dedesubt, care mai adăpostea un pistol automat încărcat, înfăşurat cu grijă într-o pânză îmbibată în ulei, şi o jumătate de duzină de grenade de fragmentaţie englezeşti. Puţin praf presărat în crăpături şi orice urmă a ascunzătorii dispăru. Micşoră flacăra opaiţului până când fitilul rămase abia o scânteie şi trase perdelele. Pe pervaz se strânsese puţină zăpadă.

Începu să aştepte răbdător. Trecu o jumătate de oră. Nu era obiceiul lui Kyabi să întârzie. Apoi auzi paşi. Pistolul era îndreptat către uşă.

Ciocăniturile, după un anume cod, se înşiruiră fără greşeală; totuşi, când descuie uşa, se strecura la adăpostul precar al peretelui şi o smuci brusc, gata să lovească duşmanul – dac-ar fi fost vreunul. Dar era Ibrahim Kyabi, înfofolit până la urechi şi bucuros că ajunsese.

— Iartă-mă, Dimitri, spuse bătând din picioare şi spulberându-şi zăpada din păr, dar autobuzele aproape că nu există.

Rakoczy încuie uşa.

— Punctualitatea e importantă. Vroiai să ştii cine a fost mullahul din elicopterul de la Bandar-e Delam, când tatăl tău a fost ucis. Sărmanul, ţi-am făcut rost de numele lui.

Văzu ochii tânărului luminându-se şi îşi ascunse un zâmbet.

— Se numeşte Hussain Kowissi şi e mullahul din Kowissi. Îl ştii?

— Nu. N-am fost niciodată acolo... Hussain Kowissi? Bun. Mulţumesc!

— Am verificat pentru tine. În aparenţă este un fanatic anticomunist, fanatic sprijinitor al lui Khomeini, dar în realitate este un agent secret al CIA.

— Cum?

— Da, continuă Rakoczy minciuna foarte bine ticluita, a petrecut câţiva ani în S.U.A., trimis acolo de Şah, vorbeşte engleza fluent şi a fost recrutat în

secret de ei când era student. Antiamericanismul lui e la fel de fals ca şi dăruirea lui.

— Cum reuşeşti, Dimitri? Cum de ştii atât de multe fără telefoane, fără telex sau altele?

— Uiţi că fiecare autobuz adăposteşte o parte din oamenii noştri, fiecare taxi, camion, sat, poştă. Nu uita, adăugă, crezând în ceea ce spunea, nu uita că masele sunt de partea noastră. Noi suntem Masele!

— Da.

Zelul tânărului era vizibil şi ştia că Ibrahim e instrumentul potrivit – şi pregătit.

— Mullahul, Hmydn a ordonat Gărzilor Verzi să-ţi împuşte tatăl ca spion şi slugă a străinilor.

Culoarea dispăru din obrajii lui Kyabi.

— Atunci... atunci îl vreau! E al meu.

— Ar trebui lăsat în seama profesioniştilor. O să aranjez...

— Nu, te rog, trebuie să mă răzbun!

Rakoczy se prefăcu că se gândeşte la asta, ascunzându-şi mulţumirea. Hussain Kowissi fusese demult însemnat să dispară.

— În câteva zile am să fac rost de arme, o maşină şi o echipă ca să meargă cu tine.

— Mulţumesc, dar asta e tot ce-mi trebuie.

Cu degetele tremurătoare, scoase din buzunar un cuţit.

— Asta şi o oră sau două şi nişte sârmă ghimpată şi-am să-i arăt până unde poate să meargă răzbunarea unui fiu.

— Bun. Şi-acum Marşul Femeilor. E hotărât definitiv peste trei zile...

Se opri cu o tresărire de surpriză. Ţâşni brusc spre celălalt perete şi apăsă o umflătură abia vizibilă. O parte a peretelui se trase la o parte ca să lase cale liberă către o scară întunecată şi şubredă.

— Haide! ordonă şi-o rupse la fugă în jos, spre libertate cu Kyabi urmându-l orbeşte, cuprins de panică.

În acel moment, fără nici un avertisment, uşa sări în ţăndări, aproape ruptă din balamale, şi cei doi oameni care o doborâseră cu umerii se prăbuşiră în încăpere, alţii trecând peste ei. Toţi erau iranieni, toţi purtau banderole verziei se năpustiră în urmărirea lor cu armele pregătite.

În jos pe scări, câte trei odată, urmăriţi şi urmăritori, împiedicându-se, gata să cadă, ridicându-se la iuţeală şi ţâşnind afară în stradă, în noapte şi mulţime, şi acolo Rakoczy nimeri drept în ambuscada pregătită şi în braţele lor. Ibrahim Kyabi schimbă brusc direcţia fără şovăială şi dispăru, traversând strada în aleea aglomerată, înghiţit de întuneric.

Dintr-o maşină veche, parcată de partea cealaltă a străzii, lângă ieşirea secundară, Robert Armstrong îşi urmărise oamenii intrând şi prinzându-l pe Rakoczy, apoi fuga lui Kyabi.

Mai înainte ca lumea de pe stradă să înţeleagă ce se întâmplă, Rakoczy fusese înghesuit la iuţeală într-o dubă ce aştepta în apropiere. Doi dintre membrii Gărzilor Verzi înaintară către Armstrong, amândoi îmbrăcaţi mai bine decât de obicei, amândoi cu tocuri de piele la centură pentru Mauserele lor. Oamenii se traseră neliniştiţi din calea lor, privindu-i cu coada ochiului, nevrând să dea de necaz. Cei doi bărbaţi urcară în maşină şi Armstrong porni motorul, depărtându-se încet, ceilalţi membrii ai Gărzilor Verzi rămaşi amestecâdu-se printre trecători, în câteva clipe, Robert Armstrong fu o părticică a circulaţiei de la ora de vârf. Cei doi bărbaţi îşi traseră banderolele verzi de pe braţ şi le băgară în buzunar.

— Iartă-ne, l-am pierdut pe ticălosul ăla tânăr, Robert, spuse cel mai în vârstă dintre ei într-o engleză cursivă, cu accent american.

Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, proaspăt ras – colonelul Hashemi Fazir, şeful adjunct al Contraspionajului Intern, pregătit în Statele Unite şi fost agent SAVAK înainte de a se forma acest departament al Serviciilor Secrete.

— Nici o problemă, Hashemi, spuse Armstrong. Bărbatul mai tânăr de pe locul din spate spuse:

— L-am filmat pe Kyabi la încăierarea de la ambasadă, aga, şi de là Universitate.

Era trecut de douăzeci de ani, cu o mustaţă luxurianta şi cu buzele strâmbate crud.

— O să-l ridicăm mâine.

— Să fiu în locul vostru n-aş face-o acum, că e pe fugă, locotenente, răspunse Armstrong, atent la drum. Dacă l-am marcat, puneţi-i o coadă şi-o să vă ducă la peştii mai mari. V-a dus la Dimitri Yazerov.

Ceilalţi râseră.

— Da, aşa e!

— Şi Yazerov o să ne ducă la tot felul de oameni şi locuri interesante.

Hashemi îşi aprinse o ţigară şi le oferi şi lor.

— Robert?

— Mulţumesc.

Armstrong trase un fum şi se strâmbă.

— Dumnezeule, Hashemi! Sunt groaznice! O să te omoare!

— Cum o vrea Allah.

Apoi Hashemi cită în farsi:

— ”Spălaţi-mă în vin când o să mor/ La groapă să-mi citiţi poeme despre vin/ De vreţi să mă găsiţi în Ziua de Apoi/ Căutaţi-mă în praf, la uşa pivniţei cu vin”.

— Ţigările, nu vinul, or să te omoare, spuse sec Armstrong, legănat de melodicitatea versurilor persane.

— Colonelul cita din Rubaiyattle al lui Omar Khayyam, spuse săritor, în engleză, tânărul de pe bancheta din spate. Înseamnă că...

— Ştie ce-nseamnă, Mohammed, îl întrerupse Hashemi. Domnul Armstrong vorbeşte perfect farsi. Mai ai multe de învăţat!

Trase din ţigară o vreme, privind circulaţia.

— Opreşte o clipă, te rog, Robert. Când maşina se opri, Hashemi spuse:

— Mohammed, du-te înapoi la sediu şi aşteaptă-ne acolo. Asigură-te că nimeni, dar nimeni, n-ajunge la Yazerov înaintea mea. Spune-i echipei... doar să se asigure că totul e gata. Vreau să-ncep la miezul nopţii.

— Da, domnule colonel.

Tânărul plecă. Hashemi îl urmări până dispăru în mulţime.

— Mi-ar prinde bine un whisky mare, cu sifon. Mai mergi un pic, Robert.

— Sigur.

Armstrong porni motorul, trăgând cu coada ochiului la însoţitorul său, simţind o notă deosebită în voce.

— Probleme?

— O grămadă.

Cu chipul împietrit, Hashemi urmări o vreme maşinile şi trecătorii.

— Nu ştiu cât de mult o să ni se mai îngăduie să operăm, cât de mult mai suntem în siguranţă sau în cine să am încredere.

— Şi ce altceva e nou? zâmbi Armstrong mohorât. Ăsta-i riscul meseriei, lecţia pe care-am învăţat-o în unsprezece ani de când sunt consilier al Contraspionajului Intern şi douăzeci de ani înainte de asta, în poliţia din Hong Kong.

— Vrei să fii de fatâţă când îl interoghez pe Yazerov, Robert?

— Da, dacă nu vă stau în cale.

— Ce vrea M16 de la el?

— Sunt un fost CID, fost Special Branch, sub un contract particular ca să v-ajut pe voi să puneţi pe roate un serviciu echivalent. Ştiai?

— Îmi amintesc foarte bine. Două contracte pe câte cinci ani, unul care, din fericire, expiră până anul viitor, când ai să te retragi cu o pensie bună.

— Slabă şansă! spuse Armstrong dezgustat. Khomeini şi guvernul o să-mi plătească pensia? Slabă şansă.

Îl stăpânea de mult ideea că acum tot serviciul său din Iran era pierdere de vreme şi că, laolaltă cu devalorizarea dolarului Hong Kong, de când ieşise la pensie în '66, adevărata sa pensie avea să fie cam pe sponci.

— Pensia mea a cam intrat la apă. Ochii negri se încruntară.

— Robert, ce vrea M16 de la ticălosul ăsta? Armstrortg se încruntă. Ceva era tare în neregulă în noaptea asta. Tânărul Kyabi n-ar fi trebuit să scape din plasă, iar Hashemi e nervos ca un agent începător la prima paraşutare în spatele liniilor.

— Din câte ştiu eu, ei nu vor nimic. Pe mine mă interesează. Pe mine, răspunse cu voce liniştită.

— De ce?

O poveste tare lungă, se gândi Armstrong. Să vă spun că Dimitri Yazerov este un nume de acoperire pentru Feodor Rakoczy, islamo-marxistul rus pe care încerca să-l prindă de luni de zile? Să vă spun că adevăratul motiv pentru care mi s-a spus să v-ajut să puneţi mâna pe el în noaptea asta e că, din întâmplare, M16 a descoperit prin intermediul unui turist ceh că numele lui adevărat este Igor Mzytryk, fiul lui Piotr Oleg Mzytryk, care, pe vremea când eu eram în Hong Kong, era cunoscut sub numele de Gregor Suslev, expert în spionaj, pe care-l credeam mort de multă vreme?

Nu, nu-l vrem pe Yazernov, dar îl vrem într-adevăr – eu îl vreau – pe tatăl lui, care se presupune că trăieşte pe undeva la nord de graniţă, uşor de ajuns. O, Doamne, fă-l să fie în viaţă şi să putem pune mâna pe el, pentru că ardem de nerăbdare să scoatem totul de la scârbosul ăsta – fost şef al spionajului din Extremul Orient, profesor de spionaj la Universitatea din Vladivostok, membru marcant al Partidului şi Dumnezeu mai ştie ce altceva – totul, prin toate mijloacele cu putinţă.

— Cred – noi credem – că Yazerov e mai important decât legătura sa cu studenţii tudehi. E frate geamăn cu dizidentul vostru kurd, Aii bin Hassan Karakose.

— Vrei să spui că-i acelaşi om?

— Da.

— Imposibil!

Armstrong ridică din umeri. Îi aruncase un os. Dacă nu vroia să-l înhaţe, asta era treaba lui.

Circulaţia era din nou încurcată, toată lumea claxonând şi blestemând. Bărbatul îşi astupă urechile şi strivi chiştocul de ţigară iraniană. Hashemi îl privi încruntat.

— De ce te interesează Karakose şi kurzii, dacă ceea ce spui e adevărat?

— Kurzii acoperă toate frontierele: sovietice, irakiene, turceşti şi iraniene, spuse el dintr-o suflare, o largă mişcare naţionalistă kurdă – foarte sensibilă şi uşor de exploatat de sovietici – cu mari implicaţii internaţionale prin toată Asia Mică. Sigur că ne interesează.

Adâncit în gânduri, colonelul privi îndelung pe fereastră, afară, zăpada ce cădea alene. Un biciclist trecu pe lângă ei, izbind neglijent aripa maşinii. Spre surpriza lui Armstrong, Hashemi – de obicei un om echilibrat – coborî furios fereastra şi-l înjură pe tânăr şi toţi strămoşii săi.

Strivi posomorât ţigara.

— Lasă-mă aici, Robert. O să-ncepem cu Yazernov la miezul nopţii. Eşti binevenit.

Deschise portiera.

— Stai aşa, bătrâne, suntem prieteni de multă vreme. Ce dracu se întâmplă?

Colonelul şovăi, apoi trase portiera.

— SAVAK a fost desfiinţat de guvern, ca şi celelalte departamente de informaţii, inclusiv noi, şi s-a ordonat dezmembrarea lor imediată.

— Da, dar de la biroul primului ministru vi s-a spus deja să continuaţi în secret. N-ai de ce să te temi, Hashemi! Tu nu eşti pătat. Ţi s-a spus să-i zdrobeşti pe tudehi, pe fedaini şi pe marxiştii islamici... Mi-ai arătat ordinul. Operaţia din noaptea asta nu urma linia?

— Da, aşa e.

Hashemi făcu din nou o pauză, cu chipul împietrit şi vocea greoaie.

— Da, aşa este, dar... Ce ştii de Komitehul Revoluţionar Islamic?

— Doar că se presupune că e compus din oameni aleşi personal de Khomeini, începu Armstrong sincer. Are puteri largi, nu ştiu cine, câţi sunt, unde sau când se întâlnesc, sau chiar dacă Khomeini prezidează şedinţele sau cine altcineva.

— Eu ştiu sigur că în viitor, cu aprobarea lui Khomeini, acest komiteh va fi investit cu puterea supremă, că Bazargan este doar o personalitate de moment până când Komitehul va emite noua Constituţie Islamică care ne va aduce înapoi în vremea Profetului.

— Drăcia dracului! murmură Armstrong. Fără guvern ales?

— Deloc.

Hashemi fierbea de furie.

— Nu aşa cum cunoaştem noi termenul.

— Poate că Constituţia o să fie respinsă, Hashemi. Poporul va trebui să voteze. Nu toată lumea e un sprijinitor fanatic al...

— Pe Allah şi pe Profetul Lui! Nu te prosti singur, Robert, spuse aspru colonelul. Imensa majoritate sunt fundamentalişti. Ăsta e singurul lucru de care se pot agăţa. Burghezii şi bogătaşii noştri şi clasele de mijloc sunt din Teheran, Tabriz, Abadan, Isfahan, toţi sprijiniţi de Şah, o mină, comparativ cu ceilalţi treizecişişase de milioane dintre noi, dintre care cea mai mare parte nu ştiu nici măcar să citească sau să scrie. Fără îndoială că orice aprobă Khomeini o să fie votat. Şi ştim amândoi care-i viziunea lui despre Islam, Coran şi Saria.

— Cât de curând o să fie gata Constituţia?

— Înţelegi atât de puţine despre noi, după toată vremea asta, petrecută aici? spuse Hashemi iritat. În momentul în care avem puterea, o folosim până ne scapă. Noua Constituţie a intrat în vigoare în momentul în care nefericitul ăla de Bakhtiar a fost trădat de Carter, trădat de generali şi forţat s-o şteargă. Cât despre Bazargan – pios, cinstit, drept şi înclinat spre democraţie, numit de Khomeini primul ministru legal, dacă va fi ales – amărâtul e doar o momâie, un paravan pentru orice şi pentru tot ceea ce poate ieşi prost de aici înainte.

— Vrei să spui c-o să fie ţapul ispăşitor, o să fie dat în judecată?

— Judecată?! Ce judecată?! Nu ţi-am spus ce consideră Komitehul judecată? Dacă-l acuză, îl împuşcă! Insha Allah! Şi ultimul lucru – şi asta-i pricina pentru care nu pot să gândesc limpede, sunt atât de furios că trebuie să

mă-mbăt – am auzit în după-amiaza asta, în foarte mare taină, că SAVAK a fost reorganizat în secret şi va fi rebotezat SAVAMA şi că Abri Pahmudi o să fie numit director.

— Sfinte Dumnezeule!

Armstrong se simţea de parcă cineva i-ar fi tras cu un par în cap. Abri Pahmudi era unul dintre cei trei prieteni de-o viaţă ai Şahului, care fuseseră la şcoală cu el în Iran şi mai târziu în Elveţia, care urcase treptele puterii ca să ajungă sus, în Seryiciul Secret Imperial şi se zvonea că era, după membrii familiei Şahului, cel mai apreciat consilier, care chiar acum se presupunea că stă ascuns, aşteptând ocazia să negocieze cu guvernul Bazargan, în numele Şahului, o monarhie constituţională şi apoi abdicarea Şahului în favoarea fiului său Rheza.'

— Dumnezeule mare, asta explică totul!

— Da, spuse amar Hashemi. De ani de zile ticălosul, întâlnire militară sau politică, la fiecare conferinţă la nivel de stat, la orice înţelegere secretă şi, în ultimele zile, la orice, ăsta a luat parte la orice întâlnire crucială, la întâlnire importantă cu Statele Unite, cu generalii americani, la orice decizie importantă a Şahului, a generalilor noştri şi a fost prezent de fiecare dată când a fost discutată şi combătută o lovitura de stat.

Era atât de furios, încât lacrimile începuseră să i se rostogolească pe obraji.

— Suntem toţi trădaţi: Şahul, revoluţia, poporul, tu, eu, toată lumea. De câte ori în decursul anilor nu ne-am prezentat raportul în faţa lui, tu şi cu mine – iar eu de zeci de ori singur – cu liste, nume, conturi de bancă, legături secrete pe care numai noi le puteam afla şi cunoaşte? Totul, totul în scris, o singură copie. Nu era asta regula? Suntem toţi trădaţi.

Armstrong se simţea cuprins de un fior de gheaţă. fără îndoială că Pahmudi ştia totul despre implicarea sa în Contraspionajul Intern. Pahmudi trebuia să ştie totul, toate lucrurile importante despre George Talbot, despre perechea sa de la CIA, Lavenov, echivalentul sovietic, toate planurile noastre pe termen scurt sau lung, operaţiile de neutralizare a amplasamentelor de radar ZIA cu oameni ca tânărul căpitan Ross, planurile debarcărilor.

— Drăcia dracului, mormăi, furios în acelaşi timp că propriile lor surse nu-l preveniseră din timp.

Pahmudi! Suav, inteligent, vorbitor a trei limbi şi discret. Niciodată în cursul anilor nu se iscase nici cea mâi mică urmă de suspiciune împotriva lui. Niciodată. Cum putuse să scape curat, chiar şi în faţa Şahului, care punea mereu să-i fie verificaţi şi rasverificaţi colaboratorii de vârf? Şi-avea toată dreptatea. Cinci tentative de asasinat împotriva lui, gloanţe în trup şi-n faţă. Nu era el conducătorul unui popor cunoscut pentru violenţa lui şi a conducătorilor săi?

Christoase, unde-or să ducă toate astea?

Pe aceeaşi şosea, *ora 9*, *15 noaptea*. Departe, către sud, McIver înainta centimetru cu centimetru, îndreptându-se către zona bazarului unde se afla casa familiei Bakravan. Tom Lochart se afla lângă el.

— O s-o-scoatem la capăt, spuse McIver, bolnav de îngrijorare.

— Sigur, Mac, nu-ţi face griji.

— Da, n-avem de ce să ne îngrijorăm.

Când ajunsese uşurat acasă de la întâlnirea la minister cu Aii Kia, îl găsise acolo pe Lochart, abia sosit cu câteva clipe mai înainte. Bucuria sporită de descoperirea că Tom e teafăr îi fusese umbrită deîndată de felul în care arăta şi de ştirile pe care Petikin i le prezentase – mesajul retransmis de Freddy Ayre din partea lui Scot Gavallan, de la Zagros, şi Starke luat de comitehul de la Kowiss ca să răspundă la întrebări în privinţa evadării de la Isfahan.

— Toată vina este a mea, Mac, toată! spusese Tom Lochart.

— Nu, nu-i vina ta, Tom. Suntem amândoi prinşi în cursă. Oricum, eu am aprobat zborul, măcar de i-ar fi folosit lui Valik. Toţi erau la bord, tu cum dracu ai scăpat?! Spune ce s-a-ntâmplat, apoi am să-l sun pe Freddy. Vrei ceva de băut?

— Nu... nu, mulţumesc. Ascultă, Mac, trebuie s-o găsesc pe Şeherazada. Nu era acasă. Sper că e la ai ei şi trebuie...

— E acolo, ştiu că-i acolo, Tom. Mi-a spus-o Erikki în dimineaţa asta, chiar înainte de-a pleca la Tabriz. Ai auzit de tatăl ei?

— Da, am auzit. Păcat, mare păcat. Eşti sigur că-i acolo?

— Da.

McIver merse greoi până la dulap şi-şi pregăti ceva de băut, continuând:

— N-a stat în apartament de când ai plecat. Şi era teafără până alaltăieri, când au văzut-o Erikki şi Azadeh. Ieri ei au...

— Erikki a spus cumva cum se simţea?

— A spus că era bine, după cum se putea aştepta. Ştii cât de strâns legate sunt familiile iraniene... Despre tatăl ei nu ştim altceva decât ce ne-a spus Erikki: că a fost chemat la închisoare ca martor şi următorul lucru pe care l-a aflat familia a fost să meargă să ridice trupul, fiind împuşcat pentru crime împotriva Islamului. Erikki a zis că l-au luat şi... ei bine... erau în doliu. Îmi pare rău, dar asta e!

Luă o înghiţitură mare din băutura plăcută la gust, simţindu-se ceva mai bine.

— Era teafără, acasă. Mai întâi spune ce ţi s-a-ntâmplat, după asta am să-l sun pe Freddy şi plecăm să vedem ce-i cu Seherazada.

Lochart înşiră totul pe nerăsuflate. Îl ascultară uluiţi.

— când Rudi mi-a zis că acest ofiţer de aviaţie, Abbasi, era cel care a doborât HBC, aproape că mi-am ieşit din minţi. Cred că am leşinat şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că a doua zi Abbasi şi ceilalţi plecaseră deja. Mac,

ideea asta a lui Charlie despre furtul aparatului n-are cum să stea-n picioare. Deloc.

— Ştim asta, Tom; mai întâi termină-ţi povestea.

— N-am putut obţine aprobarea să mă-ntorc în zbor, aşa că am împrumutat o maşină – am sosit doar de câteva ceasuri – şi am pornit drept către apartament. Ticăloşia e că a fost confiscat de Gărzile Verzi, cu toate bunurile domnului Bakravan, cu excepţia prăvăliei din bazar şi casa familială.

Continuă cu cele întâmplate la apartament, adăugind:

— Sunt ca un câine de pripas între ei. Acum, Seherazada şi cu mine nu mai avem nimic.

Izbucni în râs şi era un râs amar şi McIver simţi că ceva se rupe în el.

— E-adevărat că era clădirea lui Jared – apartamentul şi tot ce mai avea înăuntru – deşi... deşi era parte din... zestrea Şeherazadei... Să mergem, ei, Mac?

— Mai întâi lasă-mă să vorbesc cu Freddy.

— O, desigur. Iartă-mă. Sigur. Sunt atât de îngrijorat, că nu pot să gândesc ca lumea.

McIver îşi isprăvi băutura şi se duse la emiţător. Îl privi nemişcat o vreme.

— Tom, spuse trist, ce vrei să faci cu povestea asta de la Zagros?

Lochart şovăi.

— Aş putea s-o iau pe Şeherazada cu mine...

— E prea primejdios, flăcăule! Iartă-mă, dar aşa e. McIver îl simţi pe Lochart măsurându-şi posibilităţile şi cumpănindu-se, apoi oftă, simţindu-se foarte bătrân.

— Dacă Şeherazada e de acord, o să mă-ntorc înapoi mâine pe seară cu Jean-Luc şi-o să rezolvăm treaba la Zagros, iar ea pleacă cu zborul următor la Al Shargaz... În funcţie de ceea ce găsim la Zagros... dacă trebuie să-nchidem. Insha Allah! O să transportăm toţi sondorii noştri la Shiraz, iar de-acolo or să plece cu cursele obişnuite. Compania lor o să le spună unde trebuie să meargă şi noi o să deplasăm totul la Kowiss, aparate, piese şi personal. Okay?

— Da. Între timp am să mă duc la minister, mâine dimineaţă la prima oră, să văd dacă pot aranja şi acolo ceva.

McIver apăsă butonul emiţătorului.

— Kowiss, aici sediul. Mă auziţi?

— Sediul, aici Kowiss. Căpitanul Ayre! Dă-i drumul, te rog, căpitane McIver.

— Mai întâi în privinţa situaţiei de la Zagros Trei: spune-i căpitanului Gavallan că amândoi căpitanii Lochart şi Sessonne se vor întoarce mâine în jurul prânzului cu instrucţiuni. Între timp, pregătiţi aparatele, dând ascultare instrucţiunilor komitchului.

Împuţiţi afurisiţi, îşi zise. Apoi continuă, în folosul celor care ascultau:

— Administratorul IranOil de la Zagros să reamintească komitehului că Ayatolahul şi guvernul au ordonat în mod specific revenirea producţiei de petrol la normal, închiderea Zagrosului ar însemna o tulburare gravă a producţiei normale din zonă. Informaţi-l pe căpitanul Gavallan că am să prezint toate astea imediat ministrului Kia, care, cu o oră-n urmă, mi-a confirmat personal şi mi-a eliberat aprobări în scris ca să trimitem totul de-acolo şi să efectuăm schimbarea echipelor cu avionul nostru, până când...

— Christoase, Mac, asta-i o veste grozavă! izbucni vocea prin eter, involuntar.

— Da... cu avionul nostru, până când se reiau zborurile regulate. Echipele de schimb şi aparatele de schimb vor deservi toate contractele suplimentare şi contractele Guerney pe care guvernul ne cere să le preluăm, aşa că nu-nţeleg atitudinea komitehului local. Înţelegi, căpitane Ayre?

— Yes, sir. Mesaj recepţionat cinci pe cinci!

— Căpitanul Starke s-a întors? O lungă tăcere, apoi:

— Negativ, sediule.

Vocea lui McIver deveni şi mai rece.

— Anunţaţi-mă imediat ce se-ntoarce. Căpitane Ayre, între noi doi – şi te rog să nu spui şi altora: dacă are o cât de mică problemă şi nu se-ntoarce teafăr la bază până-n zori, am să ţin la sol toate aparatele noastre din întreg Iranul, am să opresc toate operaţiile şi am să dispun ca absolut tot personalul nostru să părăsească Iranul.

— Bravo, Mac! spuse Petikin în şoaptă. McIver era prea concentrat ca să-l audă.

— Ai înţeles asta, Kowiss? Tăcere, apoi:

— Afirmativ.

— În ceea ce te priveşte, adăugă McIver, continuându-şi ideea ce-i venise brusc, te rog comunică-i din partea mea maiorului Changiz şi lui Barosanii că ţi-am ordonat să întrerupi chiar acum toate operaţiunile, inclusiv zborurile CASEVAC până când Starke se va întoarce la bază. Ai înţeles?

Tăcere, apoi:

— Afirmativ. Mesajul va fi transmis imediat.

— Bun. Dar numai informaţia care se referă la baza, voastră, restul este secret până-n zori. Zâmbi strâmb, apoi adăugă:

— Am să fac o inspecţie imediat ce se-ntoarce avionul, ca să mă asigur că toate documentele sunt la zi. Altceva?

— Nu, sir, nu, pentru moment. Aşteptăm să vă vedem şi-o să fim pe recepţie ca de obicei.

— Terminat. Închid. Petikin spuse:

— Asta ar trebui sa ţină, Mac: Să-i pună un pic pe jăratic!

— Poate da, poate nu. Nu putem să oprim zborurile CASEVAC. În afară de motivele umanitare, asta ne scoate în afara legii şi ei pot să ne fure totul.

McIver isprăvi de băut, aruncă o privire la ceas.

— Haide, Tom. N-o să-l mai aşteptăm pe Jean-Luc. Hai să mergem s-o găsim pe Şeherazada.

Traficul se mai rărise puţin, dar încă se mai circula cu viteza melcului, iar zăpada se depunea pe parbriz. Şoseaua era alunecoasă şi mărginită de troiene murdare de zăpadă.

— Fă la dreapta la intersecţia următoare, spuse Lochart.

— Okay, Tom.

Un timp rulară din nou în tăcere. McIver dădu colţul.

— Tom, ai semnat pentru combustibil la Isfahan?

— Nu, n-am făcut-o.

— Te-a întrebat cineva ceva, ţi-a cerut numele, lucruri d-astea? Gărzile Verzi, oricine?

Lochart îşi desprinse gândurile de la Şeherazada.

— Nu, nu-mi amintesc. Eram doar „căpitanul”, parte din decor. Din câte-mi amintesc, n-am fost prezentat nimănui. Valik şi Annoush şi copiii au plecat la prânz, imediat ce-am ajuns, şi celălalt general... Christoase, numi aduc aminte numele!... Ah, da, Seladi, aşa-i zicea. Toată lumea-mi spunea „căpitane”. Eram doar o parte din decor. De fapt, am stat lângă elicopter, în hangar, toată vremea cât am fost acolo, urmărind realimentarea şi verificând aparatul, ba chiar mi-au adus ceva de mâncare pe o tavă şi-am mâncat în cabină. Am stat acolo toată vremea până când afurisiţii ăia din Gărzile Verzi au sărit pe mine şi m-au târât de-acolo şi m-au încuiat într-o cameră. Fără nici un avertisment, Mac! Pur şi simplu înconjuraseră baza. Trebuie c-au avut ajutor serios din interior. Trebuie să fie aşa. Ticăloşii ăia care m-au înşfăcat erau isterizaţi cu toţii. Strigau că eram CIA, american. Au ţinut-o întruna cu asta, dar erau mai preocupaţi de ocuparea bazei decât de mine. La intersecţie ia-o la stânga, Mac. De-acum nu mai e departe.

McIver conduse neliniştit. Era o zonă cu clădiri vechi şi trecătorii se holbau după ei.

— Poate c-o să reuşim să-i ducem. Să pretindem că HBC a fost furat de la Doshan Tappeh de cineva necunoscut. Poate că n-o să se ţină după acte pân la Isfahan.

— Şi-atunci de ce l-au luat pe Duke Starke?

— Din obişnuinţă. McIver oftă adânc.

— Ştiu că-i cu bătaie lungă, dar s-ar putea să funcţioneze. Poate că „americanul de la CIA” o să vă fie de ajutor şi o să pună capăt chestiei ăsteia. Lasă-ţi mustaţă sau barbă, cine ştie!

Lochart scutură din cap.

— Asta n-ajută. Sunt pe prima aprobare. Amândoi suntem, aici e buba.

— Când ai decolat de la Doshan Tappeh cine te-a văzut?

Lochart se gândi o clipă:

— Nimeni. Cred că Nogger a supravegheat alimentarea cu o zi înainte. El...

— Aşa-i, îmi amintesc acum. Înjura, zicea că îi dădeam prea mult de lucru când era tinerica asta, Paula, în oraş. Da pe-acolo era cineva din personalul iranian, santinele? Ai plătit bacşiş cuiva?

— Nu, nu era nimeni.

Lochart îşi miji ochii, privind pe fereastra laterală. Se înfierbântă puţin şi arătă cu degetul.

— Acolo e curba, nu mai e departe!

McIver se strecură încet pe străduţa îngustă unde abia aveau loc să treacă două maşini. De ambele părţi, zăpada troienise până sus zidurile. Uşi şi arcade de fiecare parte. McIver nu mai fusese până atunci acolo şi era surprins că Bakravan, atât de bogat, trăia într-o zonă atât de săracă. A fost foarte bogat, îşi reaminti cu un fior involuntar şi-acum e foarte mort pentru crime împotriva statului. Şi ce ar fi putut constitui o crimă împotriva statului? Din nou se cutremură.

— Aia-i uşa, acolo pe stângă!

Se opriră lângă un troian de zăpadă acoperit de resturi. Fixată în peretele înalt, acoperit cu mucegai igrasios, se întrezărea o uşă nedefinită. Era ferecată cu benzi de fier, iar fierul era ruginit.

— Hai înăuntru, Mac.

— Am s-aştept câteva clipe şi dacă totul e-n regulă, am să plec. Sunt turtit.

E-o singură soluţie, se gândea McIver şi-ntinse mâna, oprindu-l pe Lochart.

— Tom, avem permisiunea să scoatem de-aici trei '212. Tu iei unul, mâine. La dracu cu Zagros. Jean-Luc se descurcă acolo. Nu ştiu ce-i cu Şeherazada, dacă or s-o lase să plece sau nu, dar ar fi bine s-o ştergi de-aici cât mai repede. E singurul lucru de făcut. Pleacă repede, cât mai poţi! Pe ea o s-o urcăm în primul avion...

— Şi tu? Cum rămâne... Cu tine cum rămâne, Mac?

— Cu mine? N-ai de ce să-ţi faci griji. Tu şterge-o de-aici. Dac-or s-o lase pe ea să plece, ia-o şi pe ea! Jean-Luc se poate descurca la Zagros. Oricum, se pare c-o să trebuiască să-nchidem şi-acolo. E-n regulă?

Lochart îl privi lung.

— O să mă gândesc la asta, Mâc. Dar mulţumesc. Ieşi.

— O să mă-ntorc imediat ce se crapă de ziuă. Nu-l lăsa pe Jean-Luc să plece fără mine. Putem să hotărâm atunci. Okay?

— Da.

McIver îşi urmări prietenul lovind în uşă cu ciocănelul demodat. Sunetul era puternic. Amândoi bărbaţii aşteptară – Lochart ameţit de îngrijorare, pregătindu-se pentru întâlnirea cu familia, lacrimile, saluturile de bun-venit şi

întrebările, trebuind să fie politicos, când ceea ce-şi dorea era să o ducă în camerele lor şi să o îmbrăţişeze şi să şteargă amintirea coşmarului. Aşteptă în faţa uşii, apoi bătu din nou, mai tare. Aşteptă.

McIver opri motorul ca să economisească benzina. Tăcerea făcu aşteptarea şi mai grea. Fulgii de zăpadă se adunau pe parbriz. Oamenii treceau pe alături ca nişte duhuri, suspicioşi şi ostili.

Auzi apropiindu-se paşi înfundaţi şi vizorul apărat de gratii se deschise o idee. Ochii care îl cercetară pe Lochart erau reci şi duri şi nu recunoscu minuscula porţiune de chip pe care-o putea vedea.

— Sunt eu, Excelenţa Lochart, începu în farsi, încercând să facă vocea să sune normal. Soţia mea, doamna Seherazada, este aici.

Ochii priviră în jur ca să vadă dacă era singur sau însoţit, cercetară maşina din spatele lui şi pe McIver, aflat pe locul şoferului.

— Vă rog aşteptaţi, aga.

Ferestruica se închise. Din nou aşteptă, tropăind ca să se încălzească. Aşteptă, apoi folosi iarăşi, nerăbdător, ciocănelul, dorindu-şi să poată izbi cu umărul în uşă şi s-o scoată din ţâţâni, deşi ştia că n-ar fi putut-o face.

Alţi paşi. Ferestruica se deschise din nou. Alţi ochi şi alt chip.

— Cum vă numiţi, aga?

Lochart simţea nevoia să urle, dar n-o făcu.

— Mă numesc aga pilot Thomas Lochart. Soţul Şeherazadei. Deschide uşa! E frig şi sunt obosit şi-am venit după soţia mea. Ferestruica se închise în tăcere. Un moment de aşteptare agonizantă, apoi, spre uşurarea lui, auzi zăvoarele trăgându-se. Uşa se dădu în lături. Servitorul ţinea un opaiţ deasupra capului. În spatele lui se întindea curtea interioară, înconjurată de ziduri înalte, cu o minunată fântână în centru, copaci şi plante acoperite pentru a fi apărate de frigul iernii. De partea cealaltă se afla o altă uşă bătută-n fier. Aceasta era deschisă şi-i văzu silueta în lumina lămpii. Ţâşni înainte şi ea se năpusti în braţele lui, plângând şi gemând. Uşa dinspre stradă se izbi în canaturi şi zăvoarele lunecară înapoi.

— Aşteaptă! strigă Lochart către servitor, amintindu-şi de McIver, apoi auzi motorul maşinii pornind şi depărtându-se.

— Ce s-a-ntâmplat, aga?

— Nimic, zise, şi-o ajută pe Seherazada să intre în casă, la căldură.

Când o văzu în lumină, fericirea lui se topi şi stomacul se umplu de bulgări de gheaţă.

Chipul ei era murdar şi buhăit, părul despletit şi slinos, ochii goi, îmbrăcămintea mototolită.

— Iisuse Christoase, murmură dar ea nu-i dădu atenţie. Se agăţă doar de el, înnebunită, mormăind un amestec de farsi şi engleză împletit cu gemete, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Seherazada, s-a terminat! E bine acum, spuse, încercând s-o mângâie.

Dar ea continuă bolboroseala-i monotonă.

— Seherazada... Seherazada, dragostea mea, m-am întors! Totul e-n regulă...

Se opri. Parcă n-ar fi scos o vorbă. Brusc îi trecu prin minte, şi rămase împietrit de spaimă, că şi-ar fi putut pierde minţile. Începu s-o zguduie blând, dar nici asta nu avu vreun efect. Apoi îl observă pe bătrânul servitor rămas în picioare lângă scări, aşteptând porunci.

— Unde e... unde-i înălţimea Sa, doamna Bakravan? întrebă, cu braţele Seherazadei petrecute strâns pe după

— În camera ei, aga.

— Te rog, spune-i că sunt aici şi că aş vrea s-o văd.

— Oh, ea n-o să primească pe nimeni acum, aga. Pe nimeni. Voia lui Allah! N-a văzut pe nimeni din ziua-aceea.

Lacrimi străluciră în ochii bătrânului.

— Excelenţa voastră a fost plecat. Poate că nu ştiţi că Excelenţa sa...

— Am auzit, da, am auzit.

— Insha Allah, aga, Insha Allah. Dar ce crime ar fi putut comite stăpânul? Insha Allah că a trebuit el să fie alesul. Insha Allah, Insha Allah.

— Te rog, spune-i înălţimii Sale... Seherazada, opreşte-te, haide, dragă, spuse-n engleză, gemetele ei înnebunindu-l. Opreşte-te! încetează!

Apoi în farsi către servitor:

— Te rog, roag-o pe înălţimea Sa să mă primească.

— O, da, am s-o rog, aga. Iar înălţimea Sa n-o să deschidă uşa şi nici n-o să-mi răspundă şi nici n-o să vă primească dar am să mă duc imediat şi-am să vă îndeplinesc dorinţa.

Se-ntoarse să plece.

— Aşteaptă. Unde sunt ceilalţi?

— Cine, aga?

— Familia! Unde-i restul familiei?

— A, familia. Înălţimea Sa este în camerele ei, doamna Şeherazada este aici.

Din nou Lochart simţi furia zgândărită de gemetele ei.

— Vreau să Spun unde este Excelenţa Sa Meshang şi soţia lui şi copiii şi cumnatele mele şi soţii lor!

— Unde-ar putea fi decât acasă la ei, aga!

— Atunci spune-i Excelenţei sale Meshang c-am sosit! Meshang, cel mai mare dintre fii, şi familia sa erau singurii care locuiau aproape permanent acolo.

— Desigur, aga. Cu voia lui Allah am să mă duc în bazar eu însumi.

— În bazar?

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Desigur, aga. În noaptea asta este acolo, el şi familia. Acum el este stăpânul şi trebuie să conducă afacerile. Voia lui Allah, aga. El este capul familiei Bakravan acum. O să plec îndată.

— Nu, trimite pe altcineva.

Bazarul era în apropiere şi n-ar fi însemnat nici un deranj.

— Şeherazada... Şeherazada... Încetează! spuse aspru, Iar ea părea să nu-l audă.

— E apă caldă în casă?

— Ar trebui să fie, aga. Cazanele sunt foarte bune, dar nu au fost aprinse.

— N-aveţi combustibil?

— O, ar trebui să fie combustibil, aga. Vreţi să verific?

— Da. Fă focul la cazane şi adu-ne ceva de mâncare.

— Desigur, aga. Ce şi-ar dori Excelnţa Sa să mănânce? Lochart se stăpânea cu mult efort să nu-şi iasă din minţi, suspinele ei aducându-l în pragul nebuniei.

— Orice. Nu, orez şi horisht, horisht cu carne de pui, spuse, corectându-se, denumirea unei mâncări obişnuite. Horisht de pui.

— Cum doriţi, aga, dar bucătarul se mândreşte cu horishtul de pui şi-o să-i ia ore să pregătească ceva care să vă mulţumească.

Bâtrânul aşteptă politicos, plimbându-şi ochii de la Lochart la fată.

— Atunci... atunci... Oh, pentru numele lui Allah, numai fructe! Fructe şi ceai. Orice fructe ai.

Lochart nu mai putea suporta şi-o ridică pe Seherazada în braţe, urcă scările, trecu coridorul către camerele pe care le foloseau de obicei în această casă cu trei etaje, cu acoperiş plat, construită ca un palat, bogată şi plină de cotloane. Deschise uşa şi-o-nchise cu călcâiul.

— Seherazada, ascultă-mă! Seherazada... Ascultă, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă!

Dar ea rămase sprijinită de el, bolborosind şi gemând. O duse în braţe până în încăperea cealaltă, unde aerul era stătut, ferestrele închise şi draperiile trase şi o forţă să stea pe patul nefăcut, apoi alergă în baia echipată modern – cea mai mare parte a instalaţiilor, cu excepţia toaletei.

Nu era apă fierbinte. Apa rece curgea şi nu părea prea îngheţată. Găsi nişte prosoape, înmuie unul şi se întoarse înapoi cu inima strânsă dureros, ştiind că era la limita rezistenţei sale. Ea nu se mişcase. Încercă să-i şteargă faţa, dar ea se opuse şi-ncepu să scuipe, strâmbându-se urât. Pe la colţurile gurii i se scurgea salivă.

— Seherazada... Seherazada, draga mea! Pentru numele lui Dumnezeu! Dragostea mea!

O ridică în braţe şi-o strânse la piept, dar nimic nu părea să ajungă până la ea. Numai gemetele persistente care îl împingeau din ce în ce mai mult către capătul răbdării.

— Stăpâneşte-te! spuse cu glas tare, neputincios, şi se ridică în picioare, dar mâinile ei se agăţară de îmbrăcăminte şi încercară să-l tragă înapoi.

— O, doamne, dă-mi putere!

Îşi urmări cu privirea palma plesnind-o peste faţă. Pentru o clipă gemetele încetară. Se holbă la el neîncrezătoare, apoi ochii i se goliră din nou, bolboroseala reîncepu şi se agăţă iarăşi cu unghiile de hainele lui.

— Doamne ajută-mă, spuse el zdrobit, apoi începu s-o izbească cu palma deschisă peste faţă, din ce în ce mai tare, încercând disperat să fie brutal, dar nu prea mult, apoi o rostogoli cu faţa în jos pe pat şi se porni s-o izbească cu putere peste fese până când palma începu să-l usture şi mâna să-l doară şi auzi ţipete care erau ţipete adevărate şi nu bolboroseli:

— Tommyyyyy, opreşte-te! Tommyyyy, te rog, Tommyyy, te rog încetează, Tommyyyy! Mă doare! Ce-am făcut? Jur că nu m-am gândit la nimeni! Oh, Allah, Tommy, te rog încetează!

Se opri. Ochii-i erau înecaţi în sudoare, hainele răvăşite şi se lăsă să cadă gâfâind pe pat. Ea se zvârcolea de durere, cu obrajii şi fesele roşii, dar lacrimile ei erau lacrimi reale acum, iar ochii redeveniseră ochii ei, pe care îi cunoştea, şi mintea i se limpezise.

— Oh, Tommyyyy, mă doaareee! M-ai bătu-uh-ut, suspină ca un copil pedepsit. De ce? De ce? Jur că te iubesc... N-am făcut nimic... nimic care să te rănească şi să te facă... să te facă să mă loveşti!

Copleşită de durere şi ruşine că îl făcuse să se-nfurie, neînţelegând de ce, ştiind doar că trebuie să-l ajute să scape de furie, se târî de pe pat şi-i căzu la picioare, cerşindu-i iertare printre lacrimi. Şuvoiul lacrimilor se opri când mintea i se deschise în toată grozăvia realităţii şi ridică ochii către el.

— O, Tommy, spuse ea printre suspine. Tata e mort... ucis... ucis de Gărzile Verzi... Ucis...

— Da... da, draga mea... ştiu. O, ştiu, îmi pare rău!

O ridică şi îşi amestecă lacrimile cu ale ei şi-o strânse puternic în braţe, transmiţându-i puterea lui, făcând-o să redevină ea întreagă, aşa cum şi ea îi dăduse din puterea ei şi-l făcuse să fie bărbat, apoi adormiră adânc, trezindu-se uneori, dar adormind din nou liniştiţi, umplându-se de viaţă, flacăra opaiţului aruncând umbre blânde.

Se trezi chiar înainte de miezul nopţii. Îi surprinse privirea. Făcu un gest, încercând să se apropie ca să-l sărute, dar o opri un junghi de durere.

— O, ţi-e bine?

Braţele lui o înconjurară imediat.: Ah... ai grijă... Iartă-mă! O, da... este... Încercă să-şi privească spatele şi descoperi că era îmbrăcată cu haine murdare. Se strâmbă.

— Oh, hainele astea... Te rog să mă ierţi, dragul meu. Se ridică greoaie şi le smulse de pe ea, cu mişcări care-i trezeau dureri, ridică prosopul umed şi îşi

şterse fata şi îşi frecă părul. Apoi, când se-apropie şi mai mult de lumină, văzu că unul din ochii ei era uşor vânăt, iar fesele pline de vânătăi.

— Te rog, iartă-mă... Ce-am făcut... Ce-am făcut ca să te jignesc?

— Nimic, nimic! zise el încurcat şi-i spuse în ce stare o găsise.

Ea se holbă la el neîncrezătoare.

— Tu spui că eu... Nu-mi amintesc nimic din toate astea... doar că mă... doar că mă băteai.

— Îmi pare atât de rău, dar a fost singurul fel în care am putut... Îmi pare atât de rău!

— O, mie nu, mie nu! Dragul meu!

Încercând să se adune, făcu un pas înapoi şi se aşeză grijulie pe pat, pe burtă.

— Dacă nu erai tu... A fost voia lui Allah, dar dacă eram aşa cum spui... Ciudat. Şi nu-mi amintesc nimic... Nimic din clipa în care...

Vocea îi tremură o clipă, apoi continuă, încercând să şi-o păstreze fermă:

— Dacă n-ai fi fost tu, poate c-aş fi rămas nebună pe vecie!

Se trase mai aproape şi-l sărută.

— Te iubesc, iubitul meu! spuse în farsi.

— Te iubesc, iubita mea! îi răspunse cuprins de dorinţă.

După un moment, ea continuă cu o voce ciudată:

— Tommy, cred că ceea ce m-a făcut să înebunesc... l-am văzut pe tata... l-am văzut ieri... cu o zi înainte... nu pot să-mi amintesc... Faptul că mort arăta atât de mic, atât de neînsemnat... Mort, cu toate găurile alea-n el, în faţă şi în cap... Nu-mi amintesc niciodată de el atât de mic. Dar ei l-au făcut să arate atât de mic. L-au luat...

— Lasă, spuse el blând, văzând lacrimile gata să izbucnească din nou. Insha Allah! Nu te mai gândi la asta.

— Sigur, bărbate, dacă spui tu, zise ea imediat, politicoasă, în farsi. Sigur că e voia lui Allah! Dar e important pentru mine să-ţi pot spune, să îndepărtez ruşinea că m-ai găsit în starea aceea. Aş vrea să-ţi spun... Într-o zi.

— Atunci spune-mi acum Şeherazada. Şi o să punem asta deoparte pentru totdeauna, îi răspunse la fel de oficial. Te rog, spune-mi acum.

— Faptul că ei au făcut cel mai mare om din lumea mea – după tine... l-au făcut atât de insignifiant, fără nici un motiv... A fost întotdeauna împotriva Şahului, de câte ori putea, şi un mare sprijinitor al acestui mullah, Khomeini.

O spunea liniştită şi auzi cuvântul mullah şi nu ayatolah sau imam, sau farmadeh şi ceva ca un avertisment îl străbătu.

— L-au ucis pe tatăl meu fără nici un motiv. Fără judecată şi în afara legii şi l-au făcut mic. Au luat totul, ce avea el ca bărbat, soţ şi tată, ca prea iubit tată. „Voia lui Allah” ar trebui să spunem, şi-am să-ncerc, dar nu pot să cred că este ceea ce vrea Allah. S-ar putea să fie ceea ce vrea Khomeini. Nu ştiu. Noi, femeile, o să aflăm curând asta!

— Ce... ce vrei să spui?

— Peste trei zile, noi, femeile, o să facem o demonstraţie de protest. Toate femeile din Teheran.

— Împotriva a ce?

— Împotriva lui Khomeini şi a mullahilor care sunt împotriva drepturilor femeilor. Când ne vor vedea protestând fără chador, n-or să facă ceea ce e greşit.

Lochart n-o asculta cu toată atenţia. Îşi amintea de ea aşa cum fusese cu câteva zile în urmă. Fusese oare numai cu câteva zile în urmă? Când începuse tot coşmarul ăsta? Seherazada cea atât de mulţumită de ea şi de portul chadorului, atât de fericită să fie doar soţie, nu modernă ca Azadeh. Îi văzu ochii şi citi hotărârea şi ştia că îşi alesese locul.

— Nu vreau să iei parte la demonstraţia asta:

— Desigur. Da, bărbate, dar fiecare femeie din Teheran o să fie-acolo şi sunt sigură că nu vrei să fac de râs memoria tatălui meu în faţa reprezentanţilor ucigaşilor lui. Nu-i aşa?.

— E pierdere de vreme, spuse Lochart, ştiind că avea să piardă, dar obligat să continue. Mi-e teamă, dragostea mea. Un marş de protest al tuturor femeilor din Iran, sau din întreaga lume islamică, n-o să-l afecteze câtuşi de puţim pe Khomeini. Femeile din statul său islamic nu vor avea nimic în afară de ceea ce oferă Coranul, Nimic. Şi nici altcineva. E inflexibil. Nu stă în asta puterea lui?

— Sigur că ai dreptate, dar noi o să demonstrăm în semn de protest şi-atunci Allah o să-i deschidă şi o să-i limpezească ochii. Aşa vrea Allah. Nu cum vrea Khomeini. În Iran avem felurile noastre de-a ne purta cu astfel de oameni, încercate de-a lungul istoriei.

Îşi trecu braţele în jurul ei.

Demonstraţia nu e răspunsul, îşi zise. O, Seherazada, sunt atât de multe de hotărât, de spus, de discutat, şi-acum nu e vremea. Dar mai e Zagros şi un elicopter de scos din ţară. Însă asta îl lasă singur pe Mac la cârma corăbiei, daca e vreo corabie. Şi dacă l-aş lua şi pe el? Nu pot, decât cu forţa.

— Seherazada, s-ar putea să trebuiască să fac un zbor, să duc un '212 în Nigeria. Ai veni şi tu?

— Sigur, Tommy. Cât timp ai fi plecat? El şovăi.

— Câteva săptămâni, poate mai mult.

O simţi schimbându-se, în braţele lui, imperceptibil.

— Când ai vrea să pleci?

— Foarte curând, poate mâine.

Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui, fără să se depărteze.

— N-aş putea s-o părăsesc pe mama. Cel puţin nu pentru un timp. E... e zdrobită de durere, Tommy, şi... şi dac-aş pleca m-aş teme toată vremea

pentru ea. După aceea mai e şi sărmanul Meshang. El trebuie să se ocupe de afaceri. Trebuie să fie ajutat. Sunt atât de multe de făcut şi de supravegheat.

— Ştii despre ordinul de confiscare?

— Ce ordin?

Îi spuse. Lacrimile-i umplură din nou ochii şi se ridică în picioare, uitându-şi pentru moment de durere. Privi îndelung flacăra lămpii şi umbrele pe care le arunca.

— Atunci nu mai avem nici o casă. Nimic... Aşa a vrut Allah, spuse întunecată.

Apoi, aproape imediat, pe un ton diferit:

— Nu, nu aşa a vrut Allah. Aşa au vrut Gărzile Verzi. Acum va trebui să ne unim ca să salvăm familia, altfel tata ar fi înfrânt. Nu ne putem îngădui să-l ucidă şi după aceea să-l înfrângă. Asta ar fi groaznic.

— Da, de acord, însă zborul ăsta ar rezolva problemele noastre pentru câteva săptămâni.

— Da, ai dreptate, Tommy, ca-ntotdeauna. Da, aş face-o dacă ar fi nevoie să plecăm, dar aici este casa noastră, încă, dacă nu chiar mai mult. Oricât de fericiţi o să fim aici. Dimineaţa am să trimit servitorii şi-am să aduc tot ce-i al nostru de la apartament. Ce-nseamnă câteva mărunţişuri, când avem casa asta şi pe noi? Am să aranjez totul. O, da, o să fim fericiţi aici! Dar furtul ăsta tace şi mai important ca noi să fim aici, să rezistam, să protestăm, să facem marşul, oh, mult mai important.

Îi puse un deget pe buze când văzu că încearcă să vorbească.

— Dacă trebuie, du-te în zborul ăsta şi... Desigur, trebuie să-ţi faci munca. Atunci, du-te, dragul meu, şi întoarce-te degrabă. În câteva săptămâni, Teheranul va fi normal şi bun din nou şi ştiu că asta este ce vrea Allah.

O, da, îşi zise încrezătoare în sinea ei, fericirea acoperind durerea. Dar atunci voi fi în luna a doua şi Tommy va fi atât de mândru ele mine şi între timp va fi minunat să trăim aici, înconjuraţi de familie, tata răzbunat, casa plină de râsete din nou.

— Toţi or să ne ajute, spuse, strecurându-se înapoi în braţele sale, atât de obosită, dar atât de fericită. O, Tommy, sunt atât de bucuroasă că suntem acasă. O să fie atât de minunat, Tommy! Cuvintele ei deveniră din ce în ce mai încete în timp ce, valuri-valuri, o învăluia somnul.

— O să-l ajutăm cu toţii... pe Meshang şi cei care au plecat or să se-ntoarcă... Mătuşa Annoush şi copiii... Or să ne-ajute... şi unchiul Valik... o să-l îndrume pe Meshang...

Lochart n-avu puterea să-i spună.

CAPITOLUL 34

DUMINICĂ 18 februarie 1979

La palatul Hanului, *în Tabriz*; *ora 3*, *13 noaptea*. În întunericul încăperii scunde, căpitanul Ross deschise capacul de piele al ceasului său şi privi cifrele luminoase.

— Totul e gata, Gueng? spuse în gurkali.

— Da, sahib, şopti Gueng, bucuros că aşteptarea luase sfârşit. Cu multă prudenţă, amândoi se ridicară în tăcere de pe saltelele de paie întinse pe covoare vechi, urât mirositoare, aşternute pe podeaua din pământ bătătorit. Erau îmbrăcaţi şi Ross se duse la fereastră şi privi cu grijă afară.

Santinela era ghemuită lângă uşă, dormind adânc, cu carabina în poală. La două sute de metri mai departe, dincolo de livezile şi clădirile acoperite de zăpadă, se afla palatul cu patru etaje al Hanilor Gorgoni. Noaptea era întunecată şi rece, cerul acoperit de câţiva nori, printre care se întrevedea strălucind din timp în timp haloul care înconjura luna.

O să mai ningă încă, se gândi, apoi deschise încetişor uşa.

Rămaseră amândoi acolo, cercetând întunericul cu toate simţurile. Nicăieri nici o lumină. Ross se apropie fără zgomot de santinelă şi îl scuturã, dar omul nu se trezi din somnul provocat de drog, care avea să-l ţină cel puţin încă două ceasuri. Îl drogaseră cu multă uşurinţă, oferindu-i o bucată de ciocolată păstrată anume pentru acest scop în trusa lor de supravieţuire – o parte din ciocolată cu droguri, o parte cu otravă. Încă o dată îşi concentra atenţia asupra nopţii, aşteptând răbdător ca luna să dispară în spatele unui nor. Scarpină absent muşcătura unei gângănii ascunse în saltea. Era înarmat cu pumnalul kukri şi o grenadă.

— Dacă suntem opriţi, Gueng, am ieşit la plimbare, îi spusese mai devreme. Mai bine ne lăsăm armele aici. De ce să avem kukri şi o grenadă?

— E un vechi obicei gurka. E-o jignire adusă regimentului să umbli neînarmat. Mi-ar plăcea mai mult să ne luăm acum armele şi să ne strecurăm înapoi în munţi şi să ne croim drum către sud, sahib.

— Dacă treaba de acum nu ţine, va trebui s-o facem. Dar e-un risc împuţit, spusese Ross. E un risc împuţit. O să ne prindă în cursă la loc deschis. Ăia încă ne mai vânează şi nu se lasă până nu ne prind. Nu uita că abia am reuşit s-ajungem până la ascunzătoare. Doar hainele ne-au mai salvat.

După ambuscada în care fuseseră ucişi Vien Rosemont şi Tenzing, el şi Gueng dezbrăcaseră câţiva dintre atacatori şi-şi puseseră îmbrăcămintea tribală peste uniforme. Se gândiseră să-şi arunce uniformele cu totul, dar găsiseră că asta nu era o idee înţeleaptă.

— Dacă ne prind, ne prind şi cu asta basta. Gueng rânjise.

— Ca atare, ar fi mai bine să devii un bun hindu de-acum. Atunci, dac-o să ne ucidă, nu-i sfârşitul, ci un început.

— Cum fac asta, Gueng? Să devin hindus?

Zâmbi strâmb, amintindu-şi privirea perplexă a lui Gueng şi îndelunga ridicare din umeri, după care aranjaseră trupurile lui Vien Rosemont şi-a lui

Tenzing şi le lăsaseră unul lângă celălalt în zăpadă, după un vechi obicei al celor din munţi: „Acest trup nu mai înseamnă nimic pentru spirit şi, fiindcă spiritului îi este dat să renască, trupul este lăsat danie animalelor şi păsărilor, care sunt alte spirite ce se luptă cu propria lor kanna, în drumul lor către Nirvana, locul păcii cereşti”.

În dimineaţa următoare îi zăriseră pe cei care-i urmăreau neobosiţi. când ieşiseră dintre dealuri, la periferiile Tabrizului, urmăritorii lor erau la abia o jumătate de milă în urma lor. Numai deghizarea îi salvase, îngăduindu-le să se piardă în mulţimea prin care treceau mulţi nomazi, la fel de înalţi ca şi el, cu aceeaşi ochi albaştri – şi mulţi dintre ei la fel de bine înarmaţi.

Norocul îi însoţise şi mai departe şi el descoperise de la bun început uşiţa ascunsă din spatele garajului murdar, folosise numele lui Vien Rosemont şi omul de-acolo îi ascunsese. Abdullah Han venise în noaptea aceea, însoţit de gărzile lui, foarte agresiv şi suspicios.

— Cine ţi-a zis să întrebi de mine?

— Vien Rosemont – şi mi-a spus şi de locul ăsta.

— Cine este acest Rosemont? Unde-i acum?

Ross îi spusese ce se petrecuse în ambuscadă şi observase o schimbare în privirile omului, deşi rămăsese încă ostil.

— De unde ştiu că-mi spui adevărul? Cine eşti?

— Mai înainte de-a muri, Vien m-a rugat să vă las un mesaj. Delira şi suferea rău, dar m-a făcut să-l repet de trei ori ca să se-asigure. A zis: „Spune-i lui Abdullah Han că Peter vrea capul Gorgonei, iar fiul lui Peter e mai rău decât Peter. Se joacă cu caşul şi zerul*, ca şi tatăl, care-o să-ncerce să se folosească de Meduză ca să prindă Gorgona”.

Văzuse privirile bătrânului luminându-se imediat, dar nu de bucurie.

— Deci asta înseamnă ceva pentru domnia voastră!

— Da, înseamnă că l-ai cunoscut pe Vien. Deci Vien e mort. Voia lui Allah! Dar e păcat. Vien era bun, foarte bun şi un mare patriot. Cine eşti? Care-ţi era misiunea? Ce faci în munţii noştri?

Din nou şovăise, amintindu-şi că Armstrong îi spusese la pregătirea misiunii să nu se-ncreadă prea mult în acest bărbat şi totuşi Rosemont, în care el avusese încredere, spusese înainte de-a muri: „Poţi sa te-ncrezi în ticălosul ăsta batrân cu ochii închişi. Eu am făcut-o de aproape zece ori şi nu m-a lăsat de izbelişte. Du-te la el, o să te scoată de-aici.”

Abdullah Han zâmbise, tăietura gurii fiind la fel de crudă ca şi privirea.

— Poţi să ai încredere în mine.

— Cred că trebuie.?

— Da.

---

* Joc de cuvinle în lb. engleză: kurd – curd [caş].

Dar nu prea mult, adăugase în sinea lui, urând cuvântul care costase milioane de vieţi, mai multe milioane de oameni libertatea şi, pe fiecare adult de pe Pământ, liniştea gândurilor într-o vreme sau alta.

— Trebuia să neutralizez Sabalan, spusese şi-i istorisise ce se-ntâmplase acolo.

— Allah fie lăudat! Am să dau de ştire lui Wesson şi Talbot.

— Cui?

— A, nu contează. Te duc în sud. Vino cu mine. Aici nu-i sigur. S-a dat alarma şi se oferă recompensă pentru doi sabotori englezi, doi duşmani ai Islamului. Cine eşti?

— Ross, căpitanul Ross, şi acesta este sergentul Gueng. Cine erau oamenii care ne urmăreau? Iranieni sau sovietici? Sau conduşi de sovietici?

— Sovieticii nu operează pe faţă în Azerbaidjanul meu, nu încă.

Buzele Hanului se răsuciseră într-un zâmbet ciudat.

— Am o furgonetă afară. Intraţi iute acolo şi culcaţi-vă pe burtă în spate. O să v-ascund şi când o să fie sigur o să vă duc pe-amândoi înapoi la Teheran, dar va trebui să vă supuneţi poruncilor mele în cel mai mic amănunt.

Asta fusese cu două zile în urmă. Dar apoi, sosirea străinilor ruşi şi a elicopterului schimbase totul.

Luna trecu în spatele unui nor.

Îl bătu pe Gueng pe umăr. Bărbatul cel scund dispăru în livadă. când semnalul Totul e-n ordine veni din noapte, îl urmă. Se acopereau reciproc, trecând unul în faţa celuilalt, mişcându-se foarte uşor, până când ajunseră la colţul aripii de nord a uriaşei case. Nu-ntâlniseră încă străji sau câini de pază, deşi Gueng văzuse nişte dobermani în lanţuri. Le fu uşor să urce o balustradă până la un balcon de la primul etaj. Gueng era în faţă. Străbătu în grabă jumătate din lungimea lui, trecând pe lângă înşiruirea de ferestre acoperite cu obloane către scara care urca la următorul balcon. Ajuns sus, se opri, încercând să-şi dea seama unde se află. Ross veni lângă el. Gueng arătă către al doilea rând de ferestre şi-şi scoase pumnalul, dar Ross scutură din cap şi-i făcu semn către o uşă laterală pe care-o observase adânc în umbră. Încercă minerul. Uşa scârţâi tare. Nişte păsări de noapte zburâ tăcută ţipând în livadă, chemându-se. Amândoi bărbaţii priviră atenţi în direcţia de unde sosiseră păsările aşteptându-se să vadă o patrulă. Nu apăru nimeni. Încă un moment ca să se asigure, apoi Ross porni înainte înăuntru, cu sângele tensionat de valuri de adrenalină. Coridorul era lung, cu multe uşi de fiecare parte şi nişte ferestre către sud.

În faţa celei de-a doua uşi se opri, încercând grijuliu minerul. Uşa se deschise fără zgomot şi el intră. Gueng îl urmă cu pumnalul scos şi grenada pregătită.

Încăperea părea să fie o anticameră. Covoare, perne de sprijinit, mobilă şi canapele victoriene demodate. Două uşi se deschideau de acolo. Rugându-se

să fi făcut alegerea bună, Ross deschise uşa cea mai apropiată, aflată pe colţul clădirii, şi intră. Draperiile erau trase. Doar o rază de lună se strecura într-o parte, ărătându-le limpede patul şi bărbatul pe care-l căutau şi o femeie adormită acolo, sub plapuma groasă.

Era omul care trebuia, dar nu se aşteptase la o femeie. Gueng închise uşurel uşa. Fără şovăire, trecură de fiecare parte a patului, Ross alegându-şi bărbatul şi Gueng femeia. Apăsară simultan batistele făcute ghem pe gurile celor adormiţi, ţinându-le cu de-ajunsă putere sub nas ca să-i împiedice să ţipe.

— Suntem prieteni, pilotule! Nu ţipa! şopti Ross lângă urechea lui Erikki, necunoscându-i numele sau cine era femeia, ştiindu-l doar ca pilotul elicopterului.

Văzu spaima profundă a trezirii bruşte transformându-se într-o furie oarbă, pe măsură ce somnul se risipea, şi mâinile uriaşe ridicându-se să-l sfâşie. Se feri de strânsoarea lor, apăsând ceva mai tare chiar sub nas, ţinându-l pe spate cu uşurinţă.

— O să-ţi dau drumul. Nu ţipa, pilotule! Suntem prieteni, suntem englezi. Soldaţi englezi. Dă din cap dacă te-ai trezit şi-nţelegi.

Aşteptă, apoi mai mult simţi decât văzu uriaşul încuviinţând din cap şi-i privi ochii. Ochii strigau primejdia.

— Ţine-o bine, Gueng, până rezolvăm noi pe partea asta, spuse încetişor în gurkali, apoi către Erikki: Pilotule, nu te teme, suntem prieteni.

Îi dădu drumul şi ţâşni deoparte când Erikki se-ntinse după el, apoi se răsuci în pat ca s-ajungă la Gueng, dar se opri împietrit. Lumina sclipea pe tăişul kukriului curbat, ţinut lângă gâtul ei.

Ochii lui Azadeh erau larg deschişi şi îngheţase de spaimă.

— Nu, las-o-n pace! spuse Erikki răguşit în ruseşte, zărind doar ochii orientali ai lui Gueng, gândindu-se, încă ameţit şi înspăimântat, că trebuie să fie unul dintre oamenii lui Cimtarga.

Era încă buimac de somn, capul îl durea după orele de zbor, cele mai multe numai ghidându-se după instrumente, pe vreme proastă.

— Ce vrei? Vorbeşte englezeşte. Eşti englez, nu-i aşa?

— Nu, nu. Sunt finlandez.

Erikki se holbă la Ross care era ceva mai mult decât o simplă siluetă în raza de lună.

— Ce dracii vrei?

— Iartă-ne că te-am trezit aşa, pilotate, spuse Ross dintr-o suflare, venind mai aproape, păstrându-şi vocea o şoaptă. Iartă-ne, dar trebuia să vorbesc cu tine în taină. E foarte important.

— Spune-i ticălosului ăsta să-mi lase nevasta în pace. Acum!

— Nevasta? O, da... da, desigur... iartă-mă! Ea n-o să ţipe? ¡Te rog, spune-i să nu ţipe.

Îl urmări pe bărbatul uriaş întorcându-se către femeia care stătea nemişcată sub. Pumnalul pregătit fără şovăire şi palma grea care-i acoperea gura şi îl văzu întinzând mâna greoi şi atingând-o, cu ochii pe kukri. Glasul lui era blând şi încurajator, dar nu vorbea engleză sau farsi, ci o altă limbă. În panică, Ross se gândi că era rusă şi asta îl descumpăni şi mai mult, aşteptându-se să dea peste un pilot englez al S-G fără cineva alături de el în pat, nu de un finlandez cu o soţie rusoaică şi se înspăimântă la gândui că îl trăsese pe Gueng după el într-o capcană. Ochii bărbatului se întoarseră către el şi-n ei se oglindea şi mai limpede primejdia.

— Spune-i să-mi lase soţia în pace, spuse Erikki în engleză, încercând cu greu să se concentreze. N-o să ţipe.

— Ce i-ai spus? A fost în ruseşte?

— Da, a fost în ruseşte şi i-am spus: Ticălosul ăsta o să-ţi dea drumul peste o secundă. Nu striga. Apropie-te doar de mine. Nu te mişca repede, treci în spatele meu. Nu face nimic până nu săr la celălalt ticălos şi-atunci luptă-te cât poţi să-ţi aperi viaţa!

— Eşti rus?!

— Ţi-am spus că sunt finlandez şi mă obosesc foarte tare oamenii cu cuţite, noaptea. Englezi, ruşi, chiar finlandezi...

— Eşti pilot pe elicopterele S-G?

— Da. Grăbeşte-te şi dă-i drumul, oricine-ai fi, sau... Ross încă nu putea să-şi domine panica.

— E rusoaică?

— Soţia mea e iraniană. Vorbeşte ruseşte ca şi mine, spuse rece Erikki, mişcându-se uşor ca să treacă din îngustul fascicol de lumină a lunii în umbră. Treci în lumină, nu pot să te văd. Pentru ultima dată, spune-i nemernicului ăsta să-i dea drumul soţiei mele. Spune ce vrei, şi-apoi pleacă, ieşi afară!

— Iartă-mă pentru toate astea. Gueng, acum dă-i drumul femeii, adăugă în gurkali.

Gueng nu se mişcă şi nici lama curbată.

— Da, sahib, dar mai întâi ia pumnalul de sub perna omului.

— Dacă întinde mâna după el, chiar dacă-l atinge doar, ucide-o. Eu mă ocup de el. Apoi spuse politicos în englezeşte: Eokay. Ai un pumnal sub pernă. Te rog nu-l atinge. Iartă-mă, dar dac-o faci mai înainte ca să fim cu toţii de acord... Te rog, ai răbdare. Dă-i drumul, Gueng, spuse fără să-l scape din ochi pe pilot. Cu coada ochilor distinse trăsăturile vagi ale unui chip, părul lung, ciufulit, acoperindu-i pe jumătate obrazul, pijamalele de iarnă, groase, cu mâneci lungi, apoi ea trecu în spatele umerilor largi ai omului de lângă ea.

Ross stătea cu spatele către lumină şi nu putu să vadă prea mare lucru. Doar ura din priviri, care se zărea chiar şi în întuneric.

— Iartă-ne c-am pătruns ca nişte hoţi, în toiul nopţii. Scuze! spuse el, adresându-i-se.

Ea nu-i răspunse.

Repetă scuzele în farsi. Ea tot nu răspunse.

— Te rog, cere-i iertare soţiei tale, în numele meu!

— Vorbeşte englezeşte. Ce dracu vrei?

Erikki se simţea mai bine c-o ştia acum în siguranţă, totuşi era foarte conştient de apropierea celuilalt bărbat cu pumnalul curbat.

— Suntem un fel de prizonieri ai Hanului, pilotule, şi-am venit să te avertizez şi să-ţi cer ajutorul.

— Să m-avertizezi despre ce?

— L-am ajutat pe unul dintre căpitanii voştri acum câteva zile, Charles Petikin.

Văzu că numele fusese recunoscut, aşa că se relaxa puţin. Îi istorisi la iuţeală despre Doshan Tappeh şi despre atacul celor din SAVAK şi cum evadaseră, descriindu-l amănunţit pe Petikin, astfel ca să nu încapă vreo îndoială.

— Charlie mi-a spus despre tine, spuse Erikki uluit, nemaitemându-se, dar nu şi că te-a lăsat lângă Bandar-e Pahlavi. Numai că nişte paraşutişti englezi l-au salvat din mâinile celor din SAVAK, care altfel i-ar fi zburat creierii.

— L-am rugat să-mi uite numele. Eu, ăă... aveam o treabă.

— Din fericire pentru Charlie, tu, noi...

Ross zări femeia şoptind la urechea soţului ei, atrăgându-i atenţia. Bărbatul încuviinţă din cap şi-şi întoarse din nou privirile către el.

— Tu poţi să mă vezi, eu nu, treci în lumină. Cât despre Abdullah... dac-aţi fi prizonierii lui, aţi fi legaţi în lanţuri sau în vreo temniţă, nu lăsaţi liberi prin palat.

— Mi s-a spus că Hanul o să ne-ajute dacă dăm de necaz şi el a spus c-o să ne acundă pân-ar putea să ne ducă înapoi la Teheran. Între timp ne-a instalat într-o colibă mai ferită, la capătul celălalt al domeniului. O santinelă ne păzeşte permanent.

— Să v-ascundă de ce?

— Eram într-o misiune secretă şi ne urmăreau...

— Ce misiune secretă? Tot nu te pot vedea, treci în lumină!

Ross se mişcă, dar nu îndeajuns.

— A trebuit s-aruncăm în aer nişte chestii secrete americane de radar, ca să nu cadă în mâinile ruşilor sau sprijinitorilor lor.

— În Munţii Salpaîan?

— Cum dracu' ştii de asta?

— Mă forţează să pilotez pentru nişte ruşi şi alţii de stânga, care jefuiesc amplasamentele radar de lângă graniţă. Şi-apoi duc toată marfa la Astara, pe coastă. Unul dintre astea era o ruină, pe-coasta de nord a munţilor. N-au luat nimic de-acolo şi pân-acum restul n-a produs nimic care să merite, din câte ştiu eu. Zi-i mai departe! Să mă previi despre ce?

— Te forţează?

— Soţia mea e ostatica Hanului şi a sovieticilor în schimbul cooperării şi bunei mele purtări, spuse Erikki simplu.

— Christoase!

Mintea lui Ross lucra cu disperare.

— Eu, ă... am recunoscut emblema S-G când te roteai pe deasupra şi-am venit să te-avertizez că aici sunt nişte sovietici. Au venit, aici dis-de-dimineaţă şi pun la cale răpirea ta, cu sprijinul binevoitor al Hanului – se pare că lucrează pe mai multe fronturi, e agent dublu.

Zări uluirea lui Erikki.

— Ai noştri ar trebui să afle asta repede.

— Să mă răpească pentru ca să fac ce?

— Nu ştiu exact! L-am trimis pe Gueng să dea o raită după ce a ajuns elicopterul tău. S-a strecurat printr-o fereastră din spate. Spune-le, Gueng!

— A fost după ce-au prânzit, sahib, Hanul şi sovieticii, şi erau lângă maşina sovieticilor când au plecat. Eu eram în tufişuri, în apropiere şi-am putut s-aud bine. Vorbeau englezeşte. Sovieticul a spus: „Mulţumesc pentru informaţie şi pentru ofertă.” Hanul a spus: „Atunci ne-am înţeles. Totul, Patar!” Sovieticul a spus: „Da, am să recomand tot ceea ce vrei. Am să mă-ngrijesc ca pilotul să nu te mai deranjeze. Când o să termine aici, o să fie adus în nord”.

Gueng se opri când Azadeh scoase un şuierat.

— Da, memsahib!

— Nimic.

El se concentra, străduindu-se să-şi facă raportul cât mai desăvârşit.

— Sovieticul a spus: „Am să mă-ngrijesc ca pilotul să nu te mai deranjeze. Când o să termine aici, o sa fie adus în nord definitiv”...

Se gândi o clipă.

— A, da, apoi a zis: „Mullahul n-o să-ţi mai facă necazuri şi-n schimb ai să-i prinzi pe sabotorii englezi pentru mine. În viaţă. Mi-ar plăcea în viaţă, dacă-i posibil”. Hanul a zis: „Da, o să-i prind, Patar.”

— Nu, Piotr, spuse Azadeh cu mâna pe umărul lui Erikki. Numele lui e Piotr Mzytryk.

— Christoase, murmură Ross, când totul căpătă înţeles.

— Ce e? spuse Erikki.

— Am să-ţi spun mai târziu. Termină, Gueng!

— Da, sahib. Hanul a spus: „Am să-i prind, Patar, vii dacă pot. Ce primesc dacă sunt în viaţă? ” Sovieticul a râs: „Orice. Dacă e realist. Şi eu? ” Hanul a zis: „Am s-o aduc cu mine la următoarea vizită”. Sahib, asta e tot. După asta, sovieticul s-a urcat în maşină şi-a plecat.

Azadeh se cutremură.

— Ce-i? întrebă Erikki.

— Vorbea de mine, spuse ea cu voce pierdută. Ross interveni:

— Nu-nţeleg.

Erikki şovăi, simţindu-şi capul ca prins într-un cerc de fier. Îi spusese că fusese chemată la prânz de către tatăl ei şi că Piotr Mzytryk o invitase la Tbilisi – „...şi pe soţul tău desigur, dacă e liber. Mi-ar plăcea tare mult să vă arăt ţinutul nostru” – şi cât de atent fusese sovieticul.

— E... e ceva personal, n-are nici o importanţă, spuse. Se pare că mi-ai făcut un mare serviciu, cum aş putea să-l răsplătesc?

Zâmbi obosit şi întinse mâna.

— Mă numesc Yokkonen. Erikki Yokkonen, şi ea e soţia mea, Az...

— Sahib, şuieră prevenitor Gueng.

Ross încremeni. Cealaltă mână a lui Erikki era sub pernă.

— Nu mişca, spuse trăgând brusc kukriul din teacă. Erikki recunoscu tonul şi se supuse prudent. Ross

trase perna, dar mâna nu se afla lângă pumnal. Lama sclipi în raza lunii. Se gândi un moment, apoi îl înapoie lui Erikki, cu minerul înainte.

— Iartă-mă, dar e mai bine să fii sigur.

Scutură mâna întinsă, fermă şi simţi puterea enormă din ea. Îi zâmbi şi se-ntoarse uşor, primind pentru prima dată până atunci lumina pe chip.

— Mă numesc Ross, căpitanul John Ross, şi-acesta e Gueng.

Azadeh suspină şi ţâşni în picioare. O priviră cu toţii şi-acum Ross o văzu limpede pentru prima dată. Era Azadeh, Azadeh a lui, de-acum zece ani, Azadeh Gordon, aşa cum o ştia atunci, Azadeh Gordon din munţi, privindu-l nemişcată, mai frumoasă ea niciodată, cu ochii mai mari ca niciodată, ca şi atunci, un dar ceresc.

— Dumnezeule, Azadeh, nu ţi-am văzut chipul!

— Nici eu pe-al tău, Johnny!

— Azadeh, Dumnezeule mare, se clătină Ross. Zâmbea cu toată faţa şi acelaşi lucru i se-ntâmpla şi ei. Şi-apoi îl auzi pe Erikki şi privi în jos şi-l văzu holbându-se la el, cu pumnalul uriaş în pumn şi un fior de teamă îi străbătu pe amândoi.

— Eşti Johnny Ochi-frumoşi, spuse Erikki plat.

— Da, da, sunt, am avut plăcerea de a-ţi cunoaşte soţia cu ani în urmă, cu mulţi ani în urmă. Dumnezeule mare, Azadeh, cât mă bucur să te văd!

— Şi eu, şi eu!

Mâna ei nu părăsise umărul lui Erikki. Erikki o simţea ca o arsură, dar nu se mişcă, vrăjit parcă de bărbatul din faţa lui. Azadeh îi spusese despre John Ross şi despre vara lor şi rezultatul acelei veri, că bărbatul nu ştiuse despre copilul ce fusese gata să se nască şi nici ea nu-ncercase vreodată să-l găsească şi să-i spună şi nici nu voia ca el să afle vreodată.

— Vina a fost a mea, Erikki, nu a lui, îi spusese simplu. Eram îndrăgostită, abia împlinisem de câteva zile şaptesprezece ani şi el nouăsprezece, îi spuneam Johnny Ochi-frumoşi. Nu văzusem niciodată până atunci un bărbat cu

asemenea ochi albaştri. Eram foarte îndrăgostiţi unul de celălalt, dar a fost doar dragostea unei veri. Nu ca a noastră, care va fi veşnică. A mea este şi, da, o să mă căsătoresc cu tine dacă tata o să-mi îngăduie. O, da, îl implor pe Allah, dar numai dacă poţi să trăieşti mulţumit ştiind că odată, demult, cu foarte multă vreme în urmă, am devenit femeie. Trebuie să-mi promiţi, să-mi juri că poţi fi mulţumit ca bărbat şi soţ, căci poate într-o zi o să-l întâlnim şi-am să fiu fericită să-l întâlnesc, am să-i zâmbesc, dar sufletul meu va rămâne al tău, trupul meu al tău, viaţa mea a ta. Şi tot ceea ce am. Jurase după cum dorise ea. Cinstit şi cu tot sufletul, îndepărtând mulţumit îngrijorarea ei.

Era un om modern şi înţelegător şi finlandez, nu fusese Finlanda întotdeauna o ţară a progresului? Nu fusese Finlanda a doua ţară din lume, după Noua Zeelandă, care dăduse femeilor dreptul la vot? Nu era îngrijorat. Deloc. Era doar trist că nu avusese grijă de ea, căci îi spusese de mânia tatălui ei, o mânie pe care-o putea înţelege.

Şi-acum omul era aici. Suplu, puternic şi tânăr, mult mai aproape de dimensiunile ei decât el, mai aproape de vârsta ei decât el. Gelozia îl sfâşia.

Ross încerca să se stăpânească, prezenţa ei dominându-l. Îşi desprinse ochii şi amintirile de la ea şi îşi întoarse privirile înapoi către Erikki. Putea să citească limpede în ochii lui.

— Cu multă vreme în urmă ţi-am întâlnit soţia, în Elveţia. A fost la şcoală acolo, pentru o vreme.

— Da, ştiu, spuse Erikki. Azadeh mi-a povestit despre tine. Sunt... sunteţi... este... E o întâlnire neaşteptată pentru noi toţi.

Se ridică din pat, înălţându-se deasupra lui Ross, cu pumnalul încă în mână, şi toţi erau conştienţi de asta. De partea cealaltă a patului, Gueng ţinea încă pumnalul scos din teacă.

— Deci, din nou, căpitane, din nou îţi mulţumesc pentru avertisment.

— Ai spus că te-au forţat să pilotezi pentru sovietici.

— Azadeh e ostatică pentru buna mea purtare, spuse simplu Erikki.

Gânditor, Ross dădu din cap.

— Nu poţi face multe dacă Hanul ţi-e potrivnic. Christoase, ce-ncurcătură! Mă gândeam că dacă ai fost şi tu ameninţat, ai putea şi tu să evadezi şi-ai putea să ne duci cu elicopterul.

— Dac-aş putea aş face-o, da, desigur. Dar am douăzeci de santinele în jurul meu cât timp zbor şi Azadeh, soţia mea, şi cu mine suntem păziţi toată vremea cât suntem aici. Mai e un alt sovietic, îi zice Cimtarga, care e ca umbra mea, şi Abdullah Han e foarte grijuliu.

Încă nu se hotărâse ce să facă cu omul ăsta, Ross. Trase cu ochiul la Azadeh şi înţelese că zâmbetul ei era curat, atingerea mâinii pe umăr sinceră şi că, limpede, omul nu mai însemna pentru ea nimic altceva decât un vechi prieten. Dar asta nu-i îndepărtă impulsul aproape copleşitor de a-şi ieşi din fire. Se strădui să zâmbească.

— Trebuie să fim foarte prudenţi, Azadeh. Foarte!

Simţise tresărirea sub palma ei când el pronunţase Johnny Ochi-Frumoşi şi ştia că, dintre toţi trei, doar ea putea să stăpânească această primejdie suplimentară. În acelaşi timp, gelozia lui Erikki, pe care el se străduia atât de mult s-o ascundă, o excita, ca şi admiraţia nedisimulată a fostului ei iubit. O, da, îşi zise, Johnny Ochi-Frumoşi, eşti mai minunat ca niciodată, mai suplu ca niciodată, mai puternic ca niciodată, mai excitant – cu pumnalul tău curbat, cu obrazul neras, hainele murdare şi mirosul bărbătesc! Cum de nu te-am recunoscut?!

— Cu un moment în urmă, când am corectat pronunţia omului ăsta din Patar în Piotr, a însemnat ceva anume pentru tine, Johnny. Ce anume?

— Era un mesaj codificat pe care a trebuit să-l transmit Hanului, spuse Ross, conştient până la durere că ea îl stăpânea încă precum o vrajă. „Spune-i lui Abdullah Han că Peter – ăsta ar putea fi Patar sau Fitr al lui Gueng, sovieticul – că Peter vânează capul Gorgonilor şi fiul lui Peter este mai rău ca Peter. Fiul se joacă cu caşul şi zerul şi tot aşa şi tatăl, care va încerca să folosească Meduza ca să prindă Gorgona”.

Azadeh spuse:

— E uşor, Erikki?

— Da, spuse Erikki cu gândurile aiurea. Dar de ce caş şi zer?

— Să-ncercăm aşa, spuse ea înfierbântându-se: „Spune-i lui Abdullah Han că Piotr Mzytryk, de la KGB, îi vrea capul; că fiul lui Mzytryk – să presupunem că e şi el din KGB – e mai rău decât tatăl său. Fiul se joacă cu caşul şi zerul”. Poate că asta înseamnă că fiul e-amestecat cu kurzii şi revolta lor care ameninţă puterea lui Abdullah Han din Azerbaidjan, că tatăl şi fiul sunt, de asemenea, implicaţi şi că „Piotr Mzytryk se va folosi de Meduză ca să prindă Gorgona”. Se gândi o clipă.

— Ar putea fi asta o altă figură de stil care să însemne să folosească o femeie, poate chiar o femeie rea, ca să-l prindă pe tatăl meu?

Ross rămase uluit.

— Hanul, Dumnezeule, Hanul e tatăl tău?

— Da, mi-e teamă că da. Numele meu de familie este Gorgon, spuse Azadeh, nu Gordon. Dar directorul de la şcoala de la Château d'Or mi-a spus din prima zi că cu greu aş putea purta un nume ca Gorgon. S-ar fi glumit pe seama mea până la insuportabil, aşa că trebuia să fiu doar Azadeh Gordon. Pentru mine a fost amuzant, iar directorul s-a gândit că era mai bine pentru mine dacă eram o simplă Azadeh Gordon şi nu fata unui Han. Erikki rupse tăcerea.

— Dacă mesajul e corect, Hanul n-o să aibă deloc încredere în ticăloşii ăştia.

— Da, Erikki, dar tatăl meu nu se încrede în nimeni, în nimeni, absolut în nimeni. Dacă tata joacă de ambele părţi, aşa cum crede Johnny, n-ai cum să ştii ce-o să facă. Johnny, cine ţi-a dat mesajul ca să i-l transmiţi?

— Un agent CIA care spunea că pot să am încredere în tatăl tău cu ochii închişi!

Erikki spuse cu subânţeles:

— Am ştiut totdeauna că cei de la CIA sunt săriţi...

— Ăsta era sănătos! spuse Ross, mai apăsat decât ar fi vrut.

Îl văzu pe Erikki roşind şi zâmbetul femeii dispărând. Din nou tăcere. Mai dureroasă. Lumina din încăpere scăzu când luna trecu în spatele unui pâlc de nori. Se simţeau neliniştiţi în semiîntuneric. Gueng, care doar privea şi asculta, simţea neliniştea crescând şi în tăcere se ruga la toţi zeii să-i apere de Meduză, diavolul păgân cu şerpi în loc de păr, despre care misionarii îi vorbiseră în prima sa şcoală din Nepal. Apoi, simţurile sale deosebite înregistrară apropierea primejdiei, şuieră un avertisment, se duse la fereastră şi trase cu ochiul afară.

Două santinele înarmate, cu un doberman în lesă, se apropiau de scările din faţă. Ceilalţi erau la fel de nemişcaţi. Auziră santinelele tropăind în lungul terasei, câinele adulmecând şi trăgând de lesă, apoi îndreptându-se către uşa de-afară. Din nou o auziră trosnind. Oamenii intrară în clădire. Voci înfundate dincolo de uşa dormitorului şi răsuflarea câinelui adulmecând apoi lângă uşa anticamerei.

Gueng şi Ross trecură de-o parte şi de alta a uşii cu pumnalele în mână. După un timp, santinelele se depărtară în josul coridorului, ieşiră din clădire şi coborâră din nou scările. Azadeh se foi nervoasă.

— De obicei nu vin aici, niciodată! Ross şopti grăbit:

— Poate că ne-au văzut venind aici. Ar fi mai bine să plecăm. Dacă auziţi focuri de armă, nu ne cunoaşteţi. Dacă mai suntem încă liberi la noapte, putem să venim aici, să zicem, chiar după miezul nopţii? Poate am putea face atunci vreun plan!

— Da, spuse Erikki, dar veniţi mai devreme. Cimtarga m-a avertizat că s-ar putea să plecăm mai înainte de ivirea zorilor. Să fie în jur de unsprezece. Ar fi bine s-avem deja gata câteva planuri. Ieşirea de-aici o să fie foarte dificilă, foarte!

— Cât timp o să lucrezi pentru ei până o să termini?

— Nu ştiu. Poate trei sau patru zile!

— Bun. Dacă nu luăm legătura cu tine, uită-ne! Okay!

— Allah să te apere, Johnny, îi spuse Azadeh, neliniştită. Nu te-ncrede-n tatăl meu! Nu trebuie să-l laşi, pe el sau pe alţii, să pună mâna pe tine.

Ross zâmbi şi zâmbetul lui lumină încăperea chiar şi pentru Erikki.

— Nu-s probleme. Noroc tuturor! Făcu un semn de „nu-mi pasă” şi deschise uşa. În câteva secunde el şi cu Gueng dispărură la fel de tăcuţi

precum veniseră. Erikki privi pe fereastră şi-i văzu doar ca pe nişte umbre, coborând treptele, remarcând cât de inteligent şi tăcut foloseau cei doi bărbaţi întunericul nopţii, invidiindu-l pe Ross pentru eleganţa neglijentă a ţinutei şi mişcărilor.

Azadeh stătea lângă el, cu un cap mai scundă, cu braţele în jurul mijlocului său, privind. După un moment, mâna lui îi cuprinse umerii. Aşteptară, pregătindu-se să audă strigăte şi focuri de armă, dar noaptea rămase netulburată. Luna ieşi din nori. Nici o mişcare, nicăieri. Trase cu coada ochiului la ceas. Era patru şi douăzeci şi trei de minute. Privi cerul. Nu era nici un semn că s-ar apropia zorile. În zori trebuia să plece. Nu către coasta nordică a Munţilor Sabalan, dar către celelalte amplasamente radar, mai departe, către vest. Cimtarga îi spusese că CIA încă mai opera câteva amplasamente lângă graniţa turcă, dar că astăzi guvernul Khomeini ordonase închiderea şi evacuarea, intacte.

— N-au să facă niciodată asta, spusese Erikki, niciodată!

— Poate da, poate nu! Cimtarga râsese. În clipa în care primim ordine, tu şi cu mine o să zburăm acolo cu „nomazii” şi-o să-i grăbim.

Matyer! Şi Matyer Johnny Ochi-Frumoşi, ajuns aici ca să ne complice vieţile. Totuşi, mulţumesc tuturor zeilor pentru avertismentul pe care l-a adus. Ce pune la cale Abdullah pentru Azadeh? Aş ucide porcul ăla bătrân şi-aş isprăvi cu toate. Da, dar nu poţi! Am jurat pe zeii mei străvechi, un jurământ ce nu poate fi călcat, să nu m-ating de tatăl ei, aşa cum el însuşi a jurat pe Dumnezeu cel Unic să nu ne facă vreun rău – deşi o să găsească o cale ca să şi-l calce. Pot să fac la fel? Nu. Un jurământ e un jurământ. Ca cel pe care l-ai făcut în faţa ei, c-ai să poţi trăi mulţumit cu ea ştiind ce se-ntâmplase cu el – cu el – nu-i aşa?

Mintea i se întunecă şi se bucură că se află în întuneric. Deci KGB-ul pune la cale răpirea mea. Dacă e un plan real, sunt gata. Azadeh – ce drăcie mai pune la cale Abdullah, acum, pentru ea?

Şi iată că acest Johnny soseşte ca să ne tulbure pe toţi. Nu m-am gândit niciodată c-o să fie atât de arătos şi dur, nici un bărbat n-o să poată sta în calea lui. El cu împuţitul ăla de pumnal uriaş, pumnal pentru ucis.

— Hai în pat, Erikki, spuse ea. E foarte rece, nu?

Încuviinţă din cap şi o urmă, strecurându-se în aşternuturi, profund tulburat.

Când se aflară din nou sub plapuma cea groasă, ea se ghemui la pieptul lui, îndeajuns ca să provoace o reacţie, dar îndeajuns ca să pară un gest normal, neafectat de nimic.

— Ce nemaipomenit să fie el, Erikki! John Ross. Pe stradă cu siguranţă că nu l-aş fi recunoscut. O, a fost cu-atât de mult timp în urmă! Uitasem complet de el. Mă bucur atât de mult că te-ai căsătorit cu mine, Erikki! spuse cu vocea calmă şi iubitoare, sigură că în mintea lui transforma în pulbere vechea iubire.

Mă simt atât de în siguranţă cu tine. De apărată. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi murit de frică.

O spunea de parcă aştepta vreun răspuns – nu aştept nici unul, dragostea mea, oftă în gând.

Erikki o auzi oftând şi se-ntrebă ce-nsemna asta, simţindu-i căldura lângă trupul lui, urând furia care îl stăpânea. Era oare din pricină că îi părea rău că-i zâmbise fostului iubit aşa cum o făcuse? Sau e furioasă pe mine, poate că mi-a ghicit gelozia!? Sau e-ntristată că mi-am uitat jurământul sau mă urăşte pentru că-l urăsc pe acel bărbat? Jur că am să-l rup de ea...

Azadeh visa. Ah, Johnny Ochi-Frumoşi, ce extaz am trăit în braţele tale, chiar şi prima dată când se spune că doare, dar nu a fost aşa! Doar o arsură care a devenit un şuvoi care mi-a luat şi mi-a dat viaţă, din nou, mai bună ca înainte, o, cu mult mai bună decât înainte. Şi-apoi Erikki.

Era mult mai cald acum, sub plapumă. Mâna ei se întinse către coapsele lui. Îl simţi tresărind uşor şi-şi ascunse zâmbetul, sigură că îl pătrunsese căldura ei. Era atât de uşor să-l încălzească şi mai mult... Dar neînţelept, foarte neînţelept! Pentru că atunci ştia că el ar fi luat-o doar cu Johnny în faţa ochilor, ar fi posedat-o ca să se răzbune pe Johnny şi nu ca s-o iubească, poate chiar gândindu-se că în adâncurile ei ea se simţea vinovată şi încerca să-şi şteargă vinovăţia. Oh, nu, dragostea mea! Nu sunt un copil prostuţ. Tu eşti cel vinovat, nu eu. Şi deşi ai fi mai tare decât de obicei şi mai dur, ceea ce de obicei mi-ar mări plăcerea, de data asta nu s-ar întâmpla aşa, pentru că, îţi place sau nu, m-aş opune chiar mai mult decât tine, prea conştientă de cealaltă dragoste a mea. Aşa că, dragul meu, e de zece ori mai bine să aşteptăm până în zori. până atunci, dragul meu, dacă am noroc, ai să te convingi singur că greşeşti să-l urăşti şi să fii gelos şi-ai să fii din nou Erikki al meu. Iar dacă nu, atunci am să încep din nou. Sunt zece mii de feluri de a vindeca bărbatul meu.

— Te iubesc, Erikki! spuse şi sărută pânza care-i acoperea pieptul.

Se-ntoarse cu spatele, sprijinindu-şi spatele de el, şi se cufundă în somn, zâmbind.

CAPITOLUL 35

La Baza Aeriană Kowiss; *ora 8*, *11 dimineaţa*. Freddy Ayre izbi cu pumnul în masă:

— Nu, pentru Dumnezeu! Ai auzit ordinele lui McIver: dacă Starke nu se întoarce pânâ-n zori, toate zborurile sunt anulate. E trecut de opt şi Starke nu s-a întors, aşa că toate...

— Ai să te supui ordinelor mele strigă la el Esvandiary, managerul IranOiL glasul lui stârnind ecouri în cuprinsul bazei. Ţi-am ordonat să livrezi un nou rezervor de noroi şi ţevi pentru contractul Guerney la sonda...

— Nimic nu zboară până când nu se întoarce căpitanul Starke! se răsti Ayre.

Se aflau pe câmpul de zbor, lângă cele trei '212 pe care Esvandiary le pregătise pentru operaţiile din ziua aceea. Cei trei piloţi echipaţi şi gata din zori, restul personalului străin urmărindu-i cu diferite grade de nervozitate sau mânie. În jurul lor se afla încărcătura unui camion de membri ai Gărzilor Verzi şi militari, ostili, de la baza aeriană, care abia sosiseră cu Esvandiary. Patru dintre oamenii lui Zataki stăteau pe vine lângă elicoptere, dar nici unul dintre ei nu mişcase de când izbucnise cearta, deşi toţi îi priveau atent.

— Toate zborurile sunt anulate! repetă Ayre. Furios, Esvandiary strigă în farsi:

— Străinii ăştia refuză să se supună ordinelor legitime ale lui IranOill

Un murmur de furie trecu printre sprijinitorii săi, armele se îndreptară către piloţi şi el împunse cu degetul către Ayre:

— Au nevoie de-un exemplu!

Fără nici un fel de avertisment, mâini brutale îl înşfăcară pe Ayre şi bătaia începu. Unul dintre piloţi, Sandor Petrofi, ţâşni înainte şi interveni, dar fu îmbrâncit, alunecă şi fu aruncat înapoi către ceilalţi, cu şuturi, râmânând neajutorat sub ameninţarea armelor.

— Opriţi-vă! strigă Tăticu Kelly, căpitanul cel înalt, cu fata ca de cretă. Lăsati-l în pace! O să zburăm.

— Bun.

Esvandiary le spuse oamenilor să înceteze. Îl traseră pe Ayre în picioare.

— Daţi drumul la toate misiunile! Imediat!

Când aparatele fură în aer, dădu drumul piloţilor, avertizându-i grosolan:

— N-o să mai fie nici un fel de răscoală împotriva Statului Islamic. Pe Allah! Toate ordinele de la IranOil vor fi duse la îndeplinire imediat!

Foarte mulţumit că înăbuşise răscoala, aşa cum îi promisese comandantului bazei, intră cu paşi mari în biroul principal, străbătu coridorul până în biroul lui Starke, pe care îl ocupase forţat, şi se aşeză la fereastră, supraveghindu-şi domeniul.

Văzu două elicoptere depărtându-se şi cel de-al treilea planând la şase metri deasupra rezervorului de noroi, aflat la o sută de metri mai departe, aşteptând echipa de la sol să agate cârligul de marele inel de oţel, sudat la capătul cablurilor metalice care formau legătura.

În faţa biroului, Ayre, înconjurat de ceilalţi străini, era doftoricit de doctorul Nutt.

Ticălos împuţit! îmi face prea multe necazuri, se gândi Esvandiary şi aruncă o privire scurtă la ceas, admirându-l. Era un Rollex de aur pe care-l cumpărase pe piaţa neagră în acea dimineaţă, aşa cum merita statutul său îmbunătăţit, cu banii primiţi peşcheş de la un bazaari care dorea ca fiul său să facă parte din IranOil.

— Aveţi nevoie de ceva, Excelenţă? întrebă onctuos Pavoud, din uşă. Pot să adaug felicitările mele felului în care îi stăpâniţi pe străini? De ani de zile aveau nevoie de o bătaie bună, care să-i pună la locurile lor. Cât de-nţelept aţi fost!

— Da. De-acum înainte, lucrurile aici or să meargă ca unse. În clipa în care apare o problemă, oricine e responsabil va fi pedepsit ca exemplu. Slavului Allah că fiul ăla de căţea, Zataki, pleacă cu derbedeii lui la Abadan peste o oră.

— Acesta este unul dintre zborurile care or să plece la vreme, Excelenţă!

Amândoi bărbaţii râseră.

— Da. Adu-mi nişte ceai, Pavoud.

Esvandiary neglija deliberat politeţea obişnuită şi băgă de seamă că umilinţa omului se adânci. Privi din nou pe fereastră. Doctorul Nutt cosea rana de deasupra ochiului lui Ayre.

Mi-a făcut plăcere să văd cum îl băteau pe Freddy, se gândi. Da, da, mi-a făcut.

În vântul rece, doctorul Nutt îl înfăşurase pe Ayre cu o pufoaică.

— Ar fi bine să vii până la infirmerie, flăcăule.

— E-n regulă, zise Ayre, simţind dureri în tot corpul. Nu cred... nu cred că s-a zdrobit ceva.

— Ticăloşii, spuse cineva. Freddy, ar fi bine să ne gândim cum dracu ieşim de-aici. Eu o să fiu în primul avion. N-am de gând să mai risc.

Priviră cu toţii în sus când motoarele elicopterului ce plana deasupra rezervorului de noroi. Îşi accentuară ritmul. Ridicarea unei astfel de încărcături grele era o operaţiune delicată, în special pe un asemenea vânt, dar nu era o problemă pentru un profesionist ca Sandor. Cârligul nimeri din prima încercare şi, în clipa în care echipa de la sol rămase cu mâinile libere, el mări puterea, motoarele gemură pe un ton mai înalt, preluând greutatea, apoi elicopterul şi încărcătura se ridicară la cer. Santinela de pe scaunul de lângă Sandor flutură din mână înfierbântat, ca şi celălalt din cabină.

— Merge bine, căpitane! Fără grijă! auzi Sandor în căşti vocea lui Wazari, aflat în turn, şi măsură distanţa, câştigând înălţime, coordonându-şi perfect mâinile şi picioarele, nevăzând altceva decât figura lui Esvandiary la fereastra biroului, încă înnebunit de bătaia sălbatică pe care o primise Ayre, de prea mulţi oameni înarmaţi, la ordinul unui laş. Îl adusese înapoi în timp, la alte bătăi pe care fusese forţat să le privească, pe vremea când era copil, la Budapesta, în timpul revoluţiei ungare.

— E okay, HFD, dar prea aproape, îl avertiză vocea lui Wazari. Eşti cam aproape, ia-o spre sud.

Sandor mări turaţia, mişcându-se către turnul care se ridica deasupra clădirilor biroului.

— Încărcătura stă bine? întrebă. Se simte ciudat!

— Pare-n regulă, nu-ţi face griji... dar ia-o spre sud când te ridici. Totul e cinci cu cinci... la-o spre sud, mă auzi?

— Eşti sigur? Pentru Dumnezeu, parcă alunecă cu toate...

Indicatorul atinse marcajul de treizeci de metri. Chipul lui Sandor se înăspri şi mâna împinse manşa brusc spre dreapta, aplicându-i în acelaşi timp aparatului o rotaţie bruscă în acelaşi sens. Elicopterul se legănă ameţitor, paznicul de pe scaunul de lângă el fu dezechilibrat, izbindu-se de uşă, apoi îl înşfacă pe Sandor, încercând să se echilibreze, şi izbi comenzile. Din nou Sandor corectă prea mult, înjurând paznicul, ca şi cum omul împietrit de groază ar fi fost o adevărată pacoste. Pentru moment se părea că balansul puternic avea să doboare elicopterul din zbor, apoi Sandor împinse santinela înspăimântată într-o parte.

— Mayday! încărcătura scapă! strigă, fâcându-se că nu-l aude pe Wazari, cu ochii concentraţi dedesubt, uitând de orice altceva în afară de nevoia de răzbunare, încărcătura alunecă!

Trase de maneta de eliberare a încărcăturii, cârligul se deschise, rezervorul de oţel plonja din cer direct pe birouri. O tonă şi jumătate de oţel trecu prin acoperiş, pulverizând rafturi şi pereţi şi sticlă şi metal şi mese, zdrobind întregul colţ, şi rămase nemişcat, sprijinindu-se în rămăşiţele unui perete interior.

O tăcere îngrozită cuprinse întreaga tabără vreme de câteva clipe, apoi urletul motoarelor umplu cerul când, eliberat brusc de greutate, elicopterul ţâşni în sus, abrupt, scăpat de sub control.

Reflexele lui Sandor se luptară cu comenzile, dar mintea lui era nepăsătoare dacă avea să le stăpânească sau nu, dac-avea să aterizeze sau nu, ştiind doar că se răzbunase pe o brută. Lângă el, paznicul vomita şi căştile erau pline cu „ Iisuse Christoase, Iisuse Christoase” venind din turn.

— Christoase! Fereşte! strigă cineva când elicopterul se răsuci, năpustindu-se spre ei.

O rupseră la fugă, împrăştiindu-se în toate direcţiile, dar reflexele lui Sandor opriră motoarele şi reuşi o imposibilă aterizare forţată. Patinele tăiară zăpada de deasupra ierbii de la marginea peluzei, nu se agăţară şi elicopterul alunecă înainte, ca să se oprească apoi, neatins, patruzeci de metri mai departe.

Ayre ajunse primul la cabină. Deschise uşă cu o smucitură. Sandor era alb ca hârtia şi privea prostit drept înainte.

— Încărcătura a alunecat... spuse răguşit.

— Da, fu tot ce putu spune Ayre, ştiind că-i o minciună.

Ceilalţi ajunseră la ei şi-l ajutară pe Sandor, ale cărui mâini şi picioare tremurau moale, nestăpânite, să coboare din cabină. În spatele lui, lângă clădire, Ayre văzu Gărzile Verzi holbându-se la dezastru, apoi Pavoud şi celălalt

funcţionar ieşind cu paşi mici pe uşa din faţă, în stare de şoc, privind colţul unde stătuse până atunci Esvandiary şi care acum era un morman de resturi.

Doctorul Nutt îşi făcu loc cu coatele prin mulţime, grăbindu-se către ruine, în timp ce Wazari cobora pe scara de incendiu din turn, care era răsucit primejdios, atârnând înclinat pe jumătate deasupra clădirii.

— Christoase, îşi zise Ayre, Wazari trebuie c-a văzut totul!

Îngenunche lângă prietenul lui.

— E-n regulă, Sandy?

— Nu, spuse Sandor tremurând. Cred c-am înnebunit. Nu m-am putut opri.

Wazari îşi croi drum printre oameni către cabină.

Încă cuprins de panică la vederea rezervorului, năpustindu-se către el, ştiind că pilotul îi neglijase deliberat instrucţiunile.

— Eşti nebun, fir-ai al dracului! explodă, acoperind zgomotul motoarelor ce se opreau.

Ayre îşi ieşi din fire.

— La dracu, încărcătura a alunecat! I-am văzut cu toţii, ca şi tine!

— Sigur că da, ce dracu, am văzut şi eu la fel de bine ca şi tine!

Ochii lui Wazari jucau nebuneşte încolo şi-ncoace, căutând Gărzile Verzi, dar nici unul nu era în apropiere, apoi îl zări pe Zataki apropiindu-se dinspre unul dintre bungalowuri. Spaima lui crescu. Era încă învineţit rău de la bătaia pe care i-o dăduse Zataki, avea nasul zdrobit şi gura încă plină de durere, acolo unde îi fuseseră smulşi trei dinţi. Şi ştia că avea să recunoască orice ca să ocolească o altă bătaie. Îngenunche lângă Sandor, trăgându-l pe Ayre cu el.

— Ascultă, şopti disperat. Juri pe Allah c-ai să mă ajuţi? Promiţi! Da?

— Am spus c-am să fac tot ce pot!

Furios, Ayre-şi smulse braţul, aplecarea provocându-i dureri foarte mari. Se îndreptă de spate şi se trezi privindu-l pe Zataki în faţă. Gestul neaşteptat îl înfiora. Şi ochii. Toată lumea se trăsese înapoi.

— Pilotule! Ai făcut asta ca să-l ucizi pe Esvandiary, nu-i aşa?

Sandor îl privi lung din zăpadă.

— Încărcătura a alunecat, colonele!

Zataki îşi mută privirea spre Ayre, care-şi aminti ce-i spusese doctorul Nutt despre acest om, simţindu-şi propriul cap şi măruntaiele crăpând de durere, durere în tot corpul.

— Operaţiunea e dificilă. Vântul e de vină. Încărcătura a alunecat. A fost voia lui Allah, Excelenţă!

Wazari se dăduse înapoi un pas când Zataki se-ntoarse către el.

— E-adevărat, Excelenţă, spuse imediat. Sus, vântul bate în rafale.

Ţipă când pumnul lui Zataki îl lovi în stomac şi se ghemui de durere, apoi Zataki îl înşfacă şi-l izbi de elicopter.

— Acum, spune-mi adevărul, scârbă!

— E adevărul, scânci Wazari, abia în stare să vorbească din pricina greţii. E adevărul, a fost Insha Allah.

Văzu pumnul lui Zataki pregătindu-se din nou şi ţipă într-un amestec bâlbâit de farsi şi engleză:

— Dacă mă loveşti, am să spun orice vrei, orice, nu pot să mai îndur altă bătaie şi jur orice vrei, orice! Dar încărcătura a alunecat, pe Allah, încărcătura a alunecat!

Zataki îl privi lung.

— Allah o să te-aşeze în cazanele clocotite pentru restul veşniciei dacă ai jurat mincinos în urnele lui! Juri c-a fost numai voia lui Allah? Că încărcătura a alunecat? Juri că a fost voia lui Allah?

— Da, da, jur!

Wazari tremura neajutorat în încleştarea lui. Încercă să-şi păstreze privirile nevinovate, ştiind că singura lui şansă de supravieţuire ţinea de Ayre, dacă se dovedea preţios pentru el.

— Jur pe Allah şi pe Profet c-a fost un accident. A fost... a fost voia lui Allah! Lnsha Allah.

— Voia lui Allah, încuviinţă Zataki şi-i dădu drumul. Wazari alunecă în zăpadă, vomând. Toţi ceilalţi începură să-i mulţumească lui Dumnezeu sau Joss sau Cerului sau karmei că, pentru moment, criza trecuse. Zataki împunse cu degetul către ruine.

— Scoateţi de-acolo ce-a mai rămas din Esvandiary.

— Da, da, imediat, spuse Ayre.

— Dacă nu se-ntoarce căpitanul, o să mă duci dumneata pe mine şi pe oamenii mei la Bandar-e Delam!

Zataki se depărta. Gărzile Verzi plecară cu el.

— Christoase! murmură cineva.

Toţi erau aproape bolnavi de uşurare. Îi ajutară pe Sandor şi pe Wazari să se ridice în picioare.

— E-n regulă, sergent? întrebă Ayre.

— Nu, la dracu', nu!

Wazari scuipă iarăşi. când observă că Gărzile Verzi se depărtaseră cu Zataki, faţa lui se strâmbă de ură.

— Ticălosul! Sper să-l ia dracu!

Ayre îl trase pe Wazari deoparte şi-şi coborî vocea.

— N-am să uit c-am spus c-am să-ncerc să te-ajut! Zataki pleacă. O să fie-n regulă. N-am să uit!

— Nici eu, spuse slab Sandor. Mulţumesc, sergent!

— Îmi datoraţi afurisitele voastre de vieţi! spuse tânărul şi scuipă din nou, simţindu-şi genunchii moi şi pieptul arzând. Ai fi putut să mă omori şi pe mine cu împuţitul ăla de rezervor!

— Iartă-mă!

Sandor întinse mâna. Wazari o privi, apoi îl privi în ochi.

— Am să-ţi strâng mâna când o să scap teafăr din ţara asta împuţită.

Plecă şchiopătând.

— Freddy!

Doctorul Nutt îi făcea semne de lângă dărâmături, unde, cu câţiva mecanici, ridica panouri şi resturi. Gărzile Verzi stăteau înjur, privind.

— Dă-ne o mână de ajutor aici, vrei?

Toţi se duseră să ajute, nici unul dintre ei nedorind să fie primul care să-l vadă pe Esvandiary. Îl găsiră prăbuşit într-o nişă, sub unul dintre colţurile rezervorului. Doctorul Nutt se strecură lângă el, examinându-l cu multă greutate.

— Trăieşte! strigă şi stomacul lui Sandor se revărsă.

Săriră cu toţii să ajute la îndepărtarea ultimelor aşchii de panouri şi resturi din biroul lui Starke şi-l traseră uşurel afară.

— Cred că e teafăr, spuse doctorul răguşit. Duceţi-l la infirmerie. Are un cucui urât în cap, dar membrele par întregi şi nimic nu-i zdrobit. Aduceţi careva o targa!

Oamenii se grăbiră să-i dea ascultare, simţind de parcă un văl negru ar fi fost tras de deasupra lor, toţi urându-l pe Barosanu, dar toţi sperând să fie teafăr.

Nebăgat în seamă, Sandor se strecură în spatele clădirii, atât de uşurat că-i venea să plângă şi vomă îndelung. Când se-ntoarse, numai Ayre şi Nutt aşteptau.

— Sandy, ar fi bine să vii şi tu! Lasă-mă să-ţi dau ceva uşor, spuse Nut. Acum avem un afurisit de salon cu răniţi! Cu asta ne-am ales!

— Eşti sigur că Barosanii e teafăr?

— Foarte sigur!

Ochii doctorului erau apoşi, albastru palid şi uşor injectaţi.

— Ce s-a întâmplat? Ce n-a mers cum trebuie, Sandy? întrebă în şoaptă.

— Nu ştiu, Doc! Tot ce-am vrut a fost să scap de ticălosul ăla şi, la vremea aia, să-i trântesc în cap rezervorul părea cea mai bună cale de-a o face.

— Ştii că asta ar fi însemnat crimă? Stingherit, Ayre spuse:

— Doctore, nu crezi c-ar fi mai bine s-o lăsăm aşa?

— Nu, nu, nu cred! Vocea lui Nutt se aspri.

— Sandy, ştii că asta ar fi fost o încercare deliberată de a ucide?

— Da.

Sandor îl privi în ochi fără să clipească.

— Da, înţeleg asta şi-mi pare rău.

— Îţi pare rău că nu e mort?

— Jur pe Dumnezeu, doctore! Mulţumesc Domnului că e-n viaţă. Încă mai cred că s-a înrăit şi-a devenit o bestie şi tot ce urăsc mai mult şi nu pot să-l iert,

pentru... pentru că a ordonat să-l bată pe Freddy, dar asta nu-i o scuză pentru ce-am făcut. Am făcut o nebunie şi nu poate fi iertată şi mulţumesc într-adevăr lui Dumnezeu că trăieşte!

— Sandy, îi spuse Nutt cu vocea şi mai coborâtă, ar fi bine să nu pilotezi o zi sau două. Ai fost împins dincolo de margini. N-ai de ce să te-ngrijorezi, flăcăule, câtă vreme înţelegi asta. Dar ia-o uşurel o zi sau două. Ai s-o cam tragi la noapte, dar nu-ţi face griji! Şi tu, Freddy.

Sigur că toate astea rămân între noi trei şi încărcătura a alunecat. Am văzut-o cu ochii mei.

Îndepărtă firele de păr aruncate de vânt în joacă peste chelie.

— Viaţa-i ciudată, foarte ciudată! Dar să rămână între noi trei. Dumnezeu a fost cu noi astăzi, Sandy, dacă există aşa ceva.

Se îndepărtă, semănând mai mult ca niciodată cu un vechi sac de cartofi. Ayre îl privi un timp.

— Doctorul are dreptate, ştii, am fost al dracului de norocoşi! atât de-aproape de un dezastru. atât...

Se auzi un strigăt şi ridicară privirile. Unul dintre piloţii de lângă poarta principală strigă din nou şi arătă cu degetul. Inimile tresăriră. Starke se apropia pe drum, venind dinspre oraş. Era singur. Cât puteau vedea, părea neatins şi păşea mândru. Făcură semne înfierbântaţi şi el le răspunse. Cuvântul se răspândi în tabără ca fulgerul. Ayre pornise deja în fugă în întâmpinarea lui, uitând de durere.

Poate că-n definitiv e un Dumnezeu în ceruri, se gândea vesel.

CAPITOLUL 36

La Lengeh; *ora 2*, *15 după-amiază*. Scragger făcea plajă pe o plută mare, ancorată la o sută de metri depărtare de ţărm, de care era legată o mică barcă de cauciuc. Pluta era făcută din scânduri groase, legate împreună pe butoaie goale de petrol. În bărcuţă se aflau unelte de pescuit şi un radiotelefon, iar sub ea atârna un minciog solid ce adăpostea o duzină de peşti pe care el şi Willy Neurchtreiter – alt pilot – îi prinseseră până atunci pentru cină, Golful abundând în creveţi, macrouri spaniole, ton, cod şi duzini de alte specii.

Willy înota leneş în apele calde şi puţin adânci din apropiere. Baza lor se afla pe ţărm – o jumătate de duzină de rulote, o bucătărie, dormitoare pentru personalul iranian, o rulotă pentru birouri de care era ancorat turnul antenei de radio, hangare cu spaţiu pentru o duzină de '212 şi 206. Personalul din momentul acela consta din cinci piloţi – inclusiv el – şapte mecanici, cincisprezece funcţionari iranieni, lucrători cu ziua, bucătari şi servitori şi managerul IranOil, Kormani, acum bolnav. Din ceilalţi piloţi, doi erau englezi şi ultimul, Ed Vossi, american.

La bază se aflau acum trei '212 – dar pentru moment nu era de lucru decât pentru unul singur – şi două Jet Ranger 206 care nu prea aveau nici ele ce face. În afară de consorţiul francez, cu contractele de la Siri ale lui George de Plessey, toate celelalte contracte fuseseră anulate sau temporar suspendate, până la sfârşitul tulburărilor. Circulau încă zvonuri de tulburări serioase la marea bază navală de la Bandar-e Abbas, către est, şi de lupte desfăşurate de-a lungul întregii coaste.

Cu două zile în urmă, necazurile atinseseră pentru prima dată şi baza lor. Acum aveau un komiteh permanent de Gărzi Verzi, poliţie şi-un mullah.

— Ca să vă apărăm baza împotriva celor de stânga, Excelenţă căpitan.

— Dar, Excelenţă mullah, prietene, n-avem nevoie de protecţie!

— Voia lui Allah! Dar instalaţiile noastre de pe insula Siri sunt vitale şi-au fost atacate şi afectate de aceşti fii de căţea. Elicopterele noastre sunt vitale pentru noi şi n-o să îngăduim să fie atinse. Nu vă faceţi însă griji, nimic nu se schimbă între noi. Înţelegem nervozitatea voastră în privinţa zborului cu arme la bord, deci nici unul dintre noi n-o să fie înarmat – deşi unul dintre noi o să zboare mereu alături de voi, pentru protecţia voastră!

Scragger şi ceilalţi fuseseră liniştiţi de prezenţa în komiteh a sergentului de poliţie din localitate, Qeshemi, cu care fuseseră întotdeauna în relaţii bune. Necazurile de la Teheran, Qom şi Abadan abia-i atinseseră aici, în strâmtoarea Hormuz. Grevele fuseseră reduse la minimum şi totul se desfăşurase în ordine. De Plessey plătea toate cheltuielile, aşa că tote erau în regulă, dacă nu punem la socoteală lipsa ue activitate.

Leneş, Scragger privi către ţărm. Baza era îngrijită şi se puteau vedea oameni desfăşurându-şi activităţile zilnice – curăţând, reparând, câţiva dintre cei din komiteh tândălind prin preajmă, la umbră.

Ed Vossi se afla lângă un 206 de serviciu, verificându-l.

— Atât că nu prea-i de lucru, murmură Scragger.

De luni de zile era aşa şi ştia prea bine cât de costisitor şi dezastruos putea să fie asta. Le lipseau zborurile regulate şi aveau nevoie de echipamente mai moderne, nevoie care-l convinsese pe el să-şi vândă Sheik Aviation lui Andrew Gavallan cu atât de mulţi ani în urmă. Dar nu regret, se gândi, Andy e un băiat de zahăr. A fost corect cu mine, am o bucăţică din companie şi pot să zbor câtă vreme sunt în stare. Dar Iranul e cumplit pentru Andy, acum. Nici măcar nu primeşte banii pentru munca făcută sau pentru lucrările care se desfăşoară, exceptând locul ăsta şi asta-i o nimica toată. Trebuie că sunt patru sau cinci luni de când sunt închise băncile şi deci duce operaţiunile din Iran pe punga lui. Trebuie să se întâmple ceva. Dacă lucrează numai Siri, asta nu-i ajunge nici măcar să acopere jumătate din cheltuieli.

Cu trei zile în urmă, când îl adusese înapoi pe Kasigi de la instalaţiile Iran-Toda de lângă Bandar-e Delam, acesta îl întrebase pe de Plessey dacă ar fi putut închiria un 206 ca să meargă la Arshahaz sau Dubai.

— Trebuie să iau imediat legătura, prin telex sau telefon, cu sediul nostru central din Japonia, ca să-mi confirme aranjamentele pe care le-am făcut cu tine pentru plata pe loc şi pentru ridicarea viitoarelor transporturi.

De Plessey încuviinţase imediat. Scragger hotărâse să piloteze el însuşi şi era bucuros c-o făcuse. Cât stătuse la Al Shargaz, se întâlnise cu Johnny Hogg şi Manuela şi Genny. Între patru ochi, Genny îl pusese la curent cu toate, în special cu cele întâmplate lui Lochart.

— Dumnezeule mare! spusese, uluit de cât de iute se risipea munca lor şi îi înghiţea şi pe ei revoluţia. Săracu' Tom!

— Tom trebuia să plece la Bandar-e Delam în ziua în care am plecat eu, dar n-a ajuns, aşa că încă nu ştim ce s-a-ntâmplat cu adevărat. Cel puţin eu nu ştiu. Scrag, Dumnezeu ştie când o să putem vorbi din nou în linişte, însă mai e ceva, dar numai între noi.

— Să-mi sară ochii sau mi-i scot singur!

— Nu cred că guvernul va reveni vreodată la normal. Vroiam să te-ntreb, dacă se-ntâmplă, ar putea partenerii, cu sau fără sprijin oficial, sau IranOil, să ne dea afară forţat şi să păstreze aparatele şi echipamentul nostru?

— De ce-ar face-o? Trebuie să aibă elicoptere... dar dac-ar vrea, sigur, ar putea, ba chiar prea uşor! spusese şi fluierase, pentru că posibilitatea asta nu-i trecuse prin minte până atunci. Drăcia dracului! – Dacă hotărăsc că n-au nevoie de noi, Genny, şi-asta ar fi floare la ureche, floare la ureche... Ar putea să facă rost de alţi piloţi, iranieni sau mercenari. În definitiv, noi nu suntem aşa? Sigur că pot să ne dea afară şi să ne păstreze echipamentul. Şi dac-am pierdut tot aicea, s-a terminat cu S-G.

— Aşa gândeşte şi Duncan. Am putea pleca cu aparatele şi piesele dacă ar încerca s-o facă?

El râsese.

— Ar fi un fel de mană cerească, zău aşa! Dar nu se poate face, Genny. Dacă încercăm şi ne prind, ne dau cu legea-n cap. N-avem cum s-o facem. Nu fără aprobarea Controlului de Trafic Aerian iranian.

— Să zicem că ar fi vorba de Sheik Aviation...

— N-ar fi nici o diferenţă, Genny.

—...I-ai lăsa pur şi simplu să-ţi fure munca de-o viaţă, Scrag? Scrag Scragger, erou decorat de două ori, nu-mi vine să cred!

— Nici eu, spusese el imediat, deşi ce-aş face eu în cazul ăsta numai Dumnezeu ştie.

Văzuse faţa drăguţă ridicată spre el, cu ochelarii negri ridicaţi sus, deasupra frunţii, şi neliniştea din ochi, ştiind că îngrijorarea ei nu era numai pentru McIver şi pentru tot ceea ce ridicase el, nu numai pentru acţiunile şi pensia lor, care, ca şi a lui, era legată de existenţa S-G, dar, de asemenea, şi pentru Andrew Gavallan şi toţi ceilalţi.

— Ce-aş face? spusese el încetişor. Ei bine, avem aproape tot atât de mult băgat în Iran în piese de schimb ca şi în aparate. Ar trebui să începem să le scoatem afară, deşi, cum am face-o fără să le trezim suspiciuni celor de-aici, nu ştiu. N-am putea să le scoatem pe toate, dar am putea să luăm o felie mare. După asta ar trebui să plecăm cu toţii în acelaşi timp. Toată lumea, toate elicopterele – de la Teheran, Kowiss, Zagros, Bandar-e Delam şi de-aici. Ar trebui... ar trebui să venim încoace la Al Shargaz. Da, Genny, avem cu toţii distanţe diferite de zbor şi unii vor trebui să realimenteze o dată, poate chiar de două ori, şi chiar dacă ajungem la Al Shargaz, tot ne lovim de lipsa autorizaţiilor legale. O cercetase cu privirea. Andy crede că asta au de gând să facă partenerii?

— Nu, nu, nu încă! Şi nici Duncan nu e sigur, dar e o posibilitate şi Iranul e din ce în ce mai rău, pe zi ce trece. De-asta sunt aici. Ca să-l rog pe Andy. Nu poţi spune asta într-o scrisoare sau într-un telex.

— I-ai telefonat lui Andy?

— Da şi i-am spus cât de mult am îndrăznit. Duncan mi-a spus să am grijă şi Andy a zis că vor încerca să verifice la Londra şi când o să sosească, peste câteva zile, or să hotărască ce ar trebui să facem.

Îşi aşezase ochelarii la loc pe nas.

— Ar trebui să ne pregătim, nu-i aşa, Scrag?

— Mă miram de ce l-ai părăsit pe Duncan. El te-a trimis?

— Sigur. Andy o s-ajungă aici peste câteva zile.

Mintea lui Scragger zumzăia ca un viespar. Dacă le tragem clapa, cineva o s-o-ncaseze sigur. Ce-i de făcut cu Kish, Lavan şi radarul de la Lengeh, care ar putea să ridice la iuţeală douăzeci de avioane de vânătoare în câteva minute, să ne prindă înainte de-a ajunge pe cerul prietenilor, dacă decolăm fără aprobare?

— Duncan crede că ăştia ne coc ceva?

— Nu, spusese ea. El nu, dar eu cred.

— În cazul ăsta, Genny, doar între noi doi, ar fi bine să punem la cale ceva.

Îşi aminti cum i se luminase faţa şi se gândi din nou ce bărbat norocos era Duncan McIver, deşi era fudul şi încăpăţânat ca toţi bărbaţii. Privea marea când auzi motorul unui 206 şi îl văzu ridicându-se frumos în aer. Eddie e un pilot pe cinste, îşi zise.

— Hei, Scrag!

— Da, Willy!

— Tu înoţi şi eu păzesc! Willy se urcă pe plută.

— Bine, colega.

Pe lângă abundenţa de peşte comestibil erau şi răpitori – rechini şi, din când în când, meduze otrăvitoare – dar destul de rar în aceste ape puţin adânci şi, dacă ţineai ochii larg deschişi, le vedeai umbra cu suficient de mult timp

înainte ca să poţi ajunge la plută. Scrager bătu în lemn, ca de obicei, înainte de a sări în apa călduţă, adâncă de mai puţin de doi metri.

Willy Nerchtreiter era şi el gol puşcă. Un bărbat de patruzeci şi opt de ani, şaten, scund, îndesat şi butucănos, avea peste cinci mii de ore de zbor pe elicoptere, zece ani în armata germană şi opt în S-G. Lucrase în Nigeria, Marea Nordului, Uganda şi aici. Şapca lui cu cozoroc se afla pe barcă şi şi-o puse pe cap odată cu ochelarii, privind printre pleoape elicopterul care se îndrepta spre Golf, apoi îşi întoarse ochii către Scragger.

Soarele îl uscă în câteva clipe. Îi plăcea soarele şi înotul şi faptul că se afla la Lengeh. E atât de diferit de casă, se gândea. Casa lui se afla în Kiel, în Germania de Vest, pe ţărmul Mării Baltice, unde clima era aspră şi în general rece. Soţia lui şi cei trei copii plecaseră acasă anul trecut, din pricină că, firește, copiii aveau nevoie de şcoală şi el alesese să facă două luni acolo şi una în Kiel şi obţinuse un transfer înapoi în Marea Nordului, ca să fie mai aproape. Luna următoare, după concediu, nu avea să se mai întoarcă la Lengeh.

S-o ia dracu de Mare a Nordului, cu vremea ei urâtă şi primejdiile neîncetate, cu dormitoarele aglomerate şi strâmte şi uriaşa plictiseală a celor două săptămâni de serviciu pe o platformă de foraj aflată la sute de mile distanţă de ţărm, ca să-ţi câştigi dreptul la o săptămână de stat acasă la Kiel şi bani abia de ajuns ca să plăteşti ipoteca la casă şi taxele şcolare şi să trăieşti cât de cât, şi să economiseşti câte ceva pentru vacanţă. Dar ai să fii lângă copii şi Hilda, şi mama şi tata. Întotdeauna acasă e acasă. Da, este, şi cu ceva noroc, într-o zi, curând, toţi germanii vor putea să trăiască laolaltă, liberi. Mama o să-şi poată vizita familia în Schwerin oricând o să vrea, iar Schwerin şi toate celelalte Schwerinuri n-or să mai fie ocupate. Oh, Doamne, ajută-mă să trăiesc până atunci!

— Scrag, vine-o umbră!

Scragger o văzuse aproape în acelaşi timp şi înotă înapoi, urcându-se pe plută. Umbra se apropia iute. Era un rechin.

— Afurisitul! Uită-te ce mare e!

Rechinul încetini, apoi începu să-i înconjoare leneş, despicând cu uriaşa-i aripă dorsală suprafaţa calmă a mării. Cenuşiu închis, ucigător şi deloc grăbit. Amândoi bărbaţii îl priviră cu gurile căscate, apoi Scragger chicoti.

— Ce-i facem, Willy?

— Da, Sfinte Sisoe, nu e Fălci, da e cel mai mare pe care l-am văzut pân-acum, aşa că hai să punem mâna pe el, pentru Dumnezeu!

Vesel, apucă cârligul şi sfoara subţire şi tare de nylon din barca pneumatică.

— Ce facem cu momeala? Ce zici să punem ca momeală?

— Macroul ăla! Ăla mare!

Râzând, Willy se aplecă, strecură mâna în minciog şi scoase afară peştele care se zvârcolea, înfigându-l în acul de oţel. Se umpluse de sânge pe mâini şi

se spălă în apă privindu-şi prada. Apoi se ridică, verifică bucata scurtă de lanţ agăţat de cârlig, înnodând cu grijă de capătul lui coarda groasă de pescuit din nylon, care se afla pe mosorul undiţei.

— Gata, Scrag!

— Nu, amice, tu l-ai văzut primul.

Înfierbântat, Willy îşi şterse cu dosul mâinii sarea de pe frunte, îşi aşeză şapca şmechereşte şi privi rechinul care se rotea încă la douăzeci de metri distanţă. Aruncă cu mare grijă momeala, direct în drumul său, întinzând uşurel struna.

Rechinul trecu pe lângă momeală şi continuă să se rotească. Amândoi bărbaţii înjurară. Willy aduse momeala înapoi. Macroul dansa şi izbea spasmodic, pe moarte. În urma lui rămânea un firicel de sânge. Din nou Willy aruncă perfect, din nou nu se-ntâmplă nimic.

— Drace! spuse Willy.-

De data asta lăsă momeala unde era, privind-o cum coboară din ce în ce mai jos până când se aşeză pe fund, mulţumindu-se să ţină firul de nylon întins. Rechinul se-ntoarse, trecu pe deasupra ei aproape atingând-o cu pântecul şi continuă să se rotească.

— Poate că nu-i e foame!

— Puii ăştia de căţea sunt întotdeauna flămânzi.

— Poate că ştie că-l pândim, sau are de gând să ne tragă pe sfoară. Scrag, ia un peşte mai mic şi aruncă-l deasupra momelei când ajunge acolo.

Scragger alese un cod mic. Îl aruncă cu pricepere. Peştele căzu în apă la zece metri înaintea rechinului. Simţi primejdia şi ţâşni către fundul nisipos. Rechinul nu-i dădu nici o atenţie, nici lui şi nici macroului din apropiere, mulţumindu-se să fluture din coadă şi să se rotească.

— Lasă momeala unde e, spuse Scragger. Poate că nemernicul nu-i simte mirosul.

Puteau să-i zărească ochii galbeni şi cei trei mici peşti pilot plutind deasupra capului, linia subţire a gurii uriaşe sub nasul turtit, pielea netedă şi coada puternică. Alt cerc, mai aproape de data asta.

— Pariez că are cam doi metri, doi metri juma', mai aproape de doi juma', Willy!

— Împuţitul se uită la noi, Scrag, spuse Willy neliniştit. Entuziasmul îl părăsise, lăsând un gol în locul lui.

Scragger se încruntă; avea aceeaşi senzaţie. Îşi mută privirea de pe ochii aceia către bărcuţa pneumatică. Acolo nu avea nici un fel de armă care să însemne cât de cât ceva, doar un cuţitaş în teaca lui, un mic harpon de aluminiu cu trei vârfuri şi ramele. Totuşi, trase de saulă ca să aducă bărcuţa mai aproape, îngenunche şi se-ntinse după cuţit şi harpon.

— Ar fi bună o puşcă, zise.

Un strigăt neaşteptat al lui Willy îl făcu să sară în sus şi abia avu timp să vadă rechinul venind drept spre el cu toată viteza. Lovi marginea bărcii de cauciuc, scoţându-şi capul urât din apă, cu fălcile căscate spre el. Se izbi de butoaiele de petrol, făcând pupa bărcii să salte afară din apă, apoi dispăru, lăsându-i pe cei doi cu gurile căscate.

— Sfinte Sisoe, strigă Willy arătând cu degetul. Rechinul se repezise la momeală. Îl văzură înşfăcând-o şi îndepărtându-se cu cârligul în gură, în timp ce coarda cânta pe mosor. Willy îşi ţinu răsuflarea, întinse struna şi-apoi, cu amândouă mâinile pe minerul undiţei, trase brusc.

— L-am luat!

Trăgea din răsputeri, înfăşurând firul pe mosorul ce scârţâia. Cârligul se înfipsese adânc.

— Ticălosul ăsta era cât pe-aci să mă-nşface, spuse Scragger cu inima bătându-i nebuneşte, urmărind din priviri firul întins. Nu-l lăsa pe nemernic să te tragă-n piept!

Willy întinse şi mai tare coarda şi începu să se lupte cu peştele.

— Ai grijă, Willy, o să se-ntoarcă şi-o să vină-napoi repede.

Dar rechinul n-o făcu. Încetini doar avansul, trăgând de coardă şi de cârlig, frenetic, făcând apa din jurul lui să clocotească, ieşind pe jumătate din valuri, rostogolindu-se şi smucind. Dar cârligul rezistă, iar firul era de-ajuns de tare şi Willy îi lăsa peştelui doar atâta spaţiu cât era nevoie, îngăduindu-i să înoate puţin, apoi trăgându-l din nou înapoi. Minutele treceau. Oboseala luptei cu un astfel de peşte, fără scaun sau centură de siguranţă, fără a se putea ajuta cu picioarele, era istovitoare, dar Willy rezista. Brusc, rechinul renunţă la luptă, începând din nou să facă, încet, cercuri.

— Bravo, Willy! L-ai prins, Willy!

— Scrag, dacă vine încoace repede, vezi dacă poţi să m-ajuţi să nu se-ncurce struna. Şi când îl aduc îndeajuns de aproape, trage-i una cu harponul.

Spatele şi mâinile îl dureau, dar era entuziasmat, aşteptând următoarea-mişcare – care veni la iuţeală. Rechinul se răsuci şi ţâşni către ei. Willy începu să înfăşoare frenetic mosorul ca să recupereze bucla de fir ce atârna, altfel rechinul s-ar fi putut întoarce din nou, rupând struna, dar acesta se mulţumi să intre glonţ direct sub plută. Ca prin minune, struna nu se încâlci şi când rechinul ieşi pe partea cealaltă ca să ţâşnească spre ape mai adânci, Willy îl lăsă să ducă coarda cu el şi prelua treptat tensiunea.

Încă o dată rechinul încercă să se scuture de cârlig într-un paroxism de furie, înspumând apa, şi încă o, dată Willy reuşi să-l ţină. Dar muşchii începeau să-l lase. Ştia că n-avea să mai fie în stare să-l ţină singur şi înjură încetişor.

— Dă-mi o mână de ajutor, Scrag!

— E-n regulă, colega.

Împreună, cei doi bărbaţi apucară undiţa, Willy înfăşurând mosorul, trăgând rechinul aproape, jucându-se cu el din ce în ce mai din scurt. Rechinul înota încet.

— Oboseşte, Willy.

Centimetru cu centimetru, îl aduceau mai aproape. Rechinul era acum la treizeci de metri de plută, mulţumindu-se pur şi simplu să înoate, marea sa coadă arcuită legănându-se încet într-o parte şi cealaltă, făcând valuri. Ca să respire, rechinul trebuie să înainteze. Dacă se opreşte, se sufocă. Se luptau răbdători cu el, greutatea şi forţa acelui trup istovindu-i. Puteau să-i vadă acum dimensiunile uriaşe, ochii galbeni, fălcile strânse, peştii pilot.

Douăzeci şi cinci de metri, douăzeci, optsprezece, şaptsprezece – şi-atunci se petrecu miracolul. Rechinul se trezi la viaţă şi se depărta cu viteză incredibilă până la cincizeci de metri, desfăşurând coarda de pe mosor într-un acompaniament de şuierături, apoi se-ntoarse la nouăzeci de grade cu toată viteza şi se depărta, dar Willy reuşi să tensioneze din nou coarda, forţând peştele să se rotească, fără să-l mai poată aduce însă mai aproape, încă un cerc. Willy îşi folosea toată puterea, fără nici un succes. La următorul ocol câştigă puţin. Încă un centimetru, încă unul, apoi amândoi bărbaţii alunecară şi aproape căzură în apă când coarda rămase liberă.

— L-am pierdut, Sfinte Sisoe!

Amândoi gâfâiau, simţeau junghiuri în muşchi şi erau crunt dezamăgiţi. Nu se vedea urmă de rechin.

— Afurisitul de fir, spuse Willy, învârtind mosorul şi înjurând în două limbi.

Dar nu era firul. Era lanţul. Zalele de lângă cârlig erau zdrobite.

— Nemernicul l-a ros cu dinţii, spuse Scragger uluit.

— S-a jucat cu noi, Scrag, spuse Willy dezgustat. Ar fi putut să-l rupă oricând voia. Şi-a bătut joc de noi.

Scrutară apele dimprejur, dar nu se vedea urmă de rechin.

— Ar putea să stea la fund, aşteptând.

— Mai degrabă e la două mile distanţă, furios ca un dingo turbat.

— Pariez că-i nebun, Scrag! Cârligul ăla nu-i face deloc bine. Cercetară amândoi marea. Nimic. Apoi băgară de seamă că bărcuţa de cauciuc era lăsată la pupă, pe jumătate cufundată în apă. Scragger se aplecă şi-o examina cu grijă, fără să scape din ochi largul mării şi spaţiul de sub plută.

— Vite.

Într-una dintre camerele de aer se vedea o spărtură mare.

— Nemernicul a făcut-o când ne-a atacat! Aerul scăpa repede.

— Nici o problemă! Putem să ajungem pân-la ţărm la vreme. Haide!

Willy se uită la plută, apoi la mare.

— Scrag, du-te tu! Eu aştept o barcă de lemn, cu cineva la pupă, înarmat cu o mitralieră.

— Nu-i nici o problemă, pentru Dumnezeu, haide!

— Scrag, spuse Willy dulce, te iubesc ca pe-un frate, da nu mă mişc. Puiul ăla de căţea a băgat spaima-n mine.

Se aşează în centrul plutei şi-şi înconjură genunchii cu braţele.

— Ticălosul pândeşte pe undeva, pe la fund. Vrei să pleci, du-te, okay, dar eu, eu ştiu că regulamentul zice că atunci când ai dubii, aşază-te şi gândeşte. Cheamă cealaltă barcă cu emiţătorul.

— O s-o aduc eu.

Bărcuţa se îndoi când Scragger păşi grijuliu în ea, aproape răsturnându-se, şi el sări înjurând înapoi pe plută mai repede decât ar fi vrut.

— De ce dracu râzi?

— Ai ieşit de-acolo de parc ai fi avut o meduză pe buci! Willy încă râdea.

— Scrag, de ce nu-noţi până la ţărm?

— Pe mă-ta!

Scragger privi ţărmul cu inima bătându-i ca un ciocan. Astăzi părea mai departe, deşi-n celelalte zile părea atât de apropiat.

— Dacă înoţi, eşti nebun, spuse Willy, de data aceasta serios. N-o face!

Scragger nu-i dădu nici o atenţie.

Ştii ceva? se gândea. Eşti ud în chiloţi. Nemernicul era mic şi ai înfipt cârligul în el şi el a fugit şi e la mile distanţă în Golf. Da, dar unde?

Strecură un călcâi în apă. Ceva de dedesubt îi atrase privirile. Îngenunche la marginea plutei şi trase minciogul. Era gol. Tot fundul era smuls.

— Lua-l-ar dracu!

— Am să chem barca, spuse Willy, întinzându-se după emiţător. Cu o mitralieră.

— Nu-i nevoie de asta, Willy, se voinici Scragger. Hai, cine-ajunge primul la ţărm?!

— Nici mort! Scrag, pentru Dumnezeu, nu! Willy rămase cu gura căscată când Scragger se aruncă în apă. Îl văzu ieşind la suprafaţă cu bătăi puternice din braţe, apoi brusc se întoarse înapoi şi sări pe plută, pufnind şi înecându-se de râs.

— Te-am prostit, ă?! Ai dreptate, fiule, oricine ar înota acum până la ţărm, e nebun. Cheamă barca! Eu mai prind ceva pentru masă.

Când sosi barca, unul dintre mecanici era la cârmă, iar la prova stăteau două Gărzi Verzi înfierbântate. Alţii priveau de pe plajă. Se aflau la jumătatea drumului înapoi către ţărm când rechinul apăru din senin şi începu să se rotească în jurul lor. Gărzile Verzi începură să tragă şi în înfierbântarea lor unul căzu peste bord. Scragger reuşi să pună mâna pe arma acestuia şi începu să tragă asupra rechinului care ţâşnise spre omul înţepenit de spaimă, rămas în picioare în apa puţin adâncă. Gloanţele trecură prin capul rechinului, prin ochi şi, deşi rechinul era mort, nu voia s-o creadă, continuând să se rostogolească şi să se zvârcolească clămpănind din fălci şi lovind din coadă, apoi se scufundă după pradă, dar, lipsit de miros şi vedere, greşi ţinta şi continuă să înoate de-a

lungul fundului până când se puse singur pe plajă, zvârcolindu-se, pe jumătate ieşit afară din apă.

— Scrag! spuse Willy când putu să vorbească. Ai norocul dracului! Dac-ai fi înotat, te-ar fi prins! Ai norocu dracului!

CAPITOLUL 37

La Sonda Rosa, *Zagros*; *ora 3*, *05 după-amiază*. Tom Lochart ieşi din 206 ţeapăn şi îi strânse mâinile lui Mimo Sera, omul companiei, care-l întâmpină călduros.

Cu Lochart venise şi expertul de la SCHLUM-BERGER, Jesper Almqvist, un suedez înalt şi tânăr, încă netrecut de treizeci de ani. Adusese cu el valiza lui specială cu sculele trebuitoare, toate celelalte echipamente fiind deja acolo, la faţa locului.

— Buon giorno, Jesper! Mă bucur să te văd. Te-aşteaptă.

— E okay, domnule Sera. M-apuc de treabă.

Tânărul plecă spre sondă. El deschisese cele mai multe puţuri din câmpul acela petrolier.

— Hai înăuntru o clipă, Tom.

Sera îl conduse prin zăpadă către rulota birourilor, înăuntru era cald, iar pe burduhănosul godin de fontă, aflat lângă celălalt perete, se odihnea o oală cu cafea.

— Mulţumesc. Sunt turtit! Drumul de la Teheran a fost monoton.

Sera îi întinse o ceaşcă.

— Ce dracu se-ntâmplă?

— Mulţumesc. Nu prea ştiu bine. L-am lăsat pe Jean-Luc la bază. El a schimbat câteva cuvinte cu Scot, după care mi-a spus că-i mai bine să-l aduc pe Jesper imediat şi să vin şi eu. N-am vorbit încă cu Nitchak Han. O s-o fac imediat ce mă-ntorc, dar Scot a fost destul de limpede. Nitchak Han i-a zis că komitehul ne-a dat patruzeci şi opt de ore ca să plecăm. McIver...

— Dar de ce? Mamma mia, dacă plecaţi, va trebui să închidem complet tot câmpul!

— Ştiu. Doamne, cafeaua-i bună! Nitchak Han a fost întotdeauna rezonabil pe vremuri. Ai auzit că komitehul ăsta l-a împuşcat pe Nasiri şi-a dat foc la şcoală?

— Da; groaznic. Era un om grozav, deşi de partea Şahului.

— Aşa eram cu toţii, câtă vreme a fost Şahul la putere, spuse Lochart, gândindu-se la Şeherazada şi Jared Bakravan şi Emir Paknouri şi HBC, întotdeauna la HBC şi Şeherazada.

În zori o părăsise, detestând asta. Era încă adânc cufundată în somn. Se gândise s-o trezească, dar nu avea prea mare lucru să-i spună. Zagros era responsabilitatea sa şi ea părea atât de istovită, iar vânătăile de pe faţa ei atât

de intense... Îi lăsase un bileţel: „Mă întorc peste câteva zile. Dacă ai probleme, du-te la Mac sau Charlie. Toată dragostea mea, ” îşi întoarse privirile către Sera.

— McIver are o întâlnire în dimineaţa asta cu cineva de sus, din guvern, aşa că, cu ceva noroc, putem să le rezolvăm pe toate. A spus c-o să ne trimită un mesaj imediat ce se-ntoarce. Radioul tău merge?

Sera ridică din umeri.

— Ca de obicei: din când în când.

— Dac-aud ceva, îţi trimit vorbă – ori în noaptea asta, ori cu prima ocazie. Sper să fie totul o furtună într-un pahar cu apă. Dar dacă trebuie s-o ştergem, McIver mi-a spus c-o să ne aşezăm temporar în afara Kowissului. Nici dracu nu poate să vă ajute de-acolo! Ce crezi?

— Dacă vă forţează să plecaţi, va trebui să evacuăm. O să trebuiască să ne duci până la Shiraz. Sediul companiei noastre e acolo. Pot să ne ţină sau să ne trimită acasă până când o să ni se permită să ne întoarcem. Madonna, ar fi de închis unsprezece baze în schimburi duble.

— Am putea folosi amândouă elicopterele mari. Nu-ţi face griji!

— Ba-mi fac griji cu duiumul, Tom! Sera arăta într-adevăr foarte îngrijorat.

— N-avem cum să-nchidem şi să scoatem oamenii de-aici în patruzeci şi opt de ore. Sub nici o formă!

— Poate că n-o să fie necesar. Să sperăm. Ha! Lochart se ridică.

— Dacă va trebui să evacuăm, cea mai mare parte a oamenilor or să sară în sus de bucurie. N-au fost schimbaţi de săptămâni şi toţi trebuiau să plece de mult.

Sera se ridică şi el şi privi pe fereastră. Se putea vedea soarele după-amiezei sclipind pe crestele de deasupra sondei Bellissima.

— Ai auzit ce treabă bună au făcut Scot cu Pietro?

— Da. Flăcăii-i spun Pietro Bombardierul acum. Îmi pare rău de Mărio Guineppa.

— Che sora sărai, Doctorii sunt toţi stronzo – trecuse printr-un control abia luna trecută. Era perfect. Stronzol

Italianul se uită la el cercetător.

— Ce se-ntâmplă, Tom?

— Nimic.

— Cum a fost la Teheran?

— Nu prea bine.

— Ţi-a zis Scot ceva ce eu nu ştiu?

— Dacă există vreun motiv pentru ordinul komitehului. Nu, nu mi-a zis. Poate pot scoate ceva de la Nitchak Han.

Lochart îi strânse mâna şi plecă. Odată ridicat în aer, se gândi la povestea pe care i-o spusese Scot lui Jean-Luc şi Jesper despre ce se-ntâmplase în sat după ce komitehul îl condamnase pe Nitchak Han la moarte.

— În momentul în care l-au scos pe Nitchak Han din clădirea şcolii şi-am rămas singur, m-am strecurat în pădure cât de tiptil am fost în stare. Câteva minute mai târziu am auzit o groază de focuri de arme şi-am şters-o înapoi la bază cât de repede am putut. Trebuie să recunosc că aproape mă scăpasem pe mine. Mi-a luat o bună bucată de vreme. Afurisita de zăpadă s-a aşternut în unele locuri în troiene de trei metri. Nu multă vreme după ce m-am întors, au venit bătrânul Nitchak Han, mullahul şi unul dintre săteni. Pentru Dumnezeu, eram atât de uşurat. Eram sigur că Nitchak Han şi mullahul fuseseră ucişi şi cred că şi ei erau la fel de uşuraţi, pentru că s-au holbat la mine să le iasă ochii din cap, crezându-mă şi pe mine mort.

— De ce? întrebase Tom.

— Nitchak Han spune că, chiar înainte ca komitehul să plece, dăduseră foc clădirii şcolii, crezându-mă pe mine încă înăuntru. Au spus că au poruncit ca toţi străinii să plece din Zagros. Toată lumea, în special noi cu elicopterele noastre, până mâine noapte.

Lochart privea terenul de dedesubt. Nu era încă departe de bază, iar satul se afla în apropiere. Soarele după-amiezei aluneca în jos către orizont, strecurându-se în spatele munţilor. Era îndeajuns de multă lumină, dar lipsea căldura soarelui care să-i încălzească. Chiar înainte de a pleca cu Jesper la sonda Rosa, nefiind nimeni în preajmă, Scot îi spusese ce se-ntâmplase de fapt.

— Am văzut totul, Tom. N-am fugit când am spus c-am făcut-o. N-am îndrăznit să spun nimănui, dar am privit din şcoală pe fereastră. Mi-era frică de moarte, ca dracu şi-am văzut totul. S-a petrecut atât de repede. Doamne, s-o fi văzut pe nevasta bătrânului Nitchak Han cu carabina, şi dup-aia să-mi povesteşti despre tigroaice. Şi tare! A împuşcat unu din Gărzile Verzi în burtă, l-a lăsat să ţipe ceva şi bang, l-a terminat. Pun pariu că ea a fost cea care l-a împuşcat pe primul ticălos, şeful, ori cine dracu o fi fost ăsta. N-am văzut în viaţa mea o asemenea femeie! N-am crezut vreodată c-ar exista aşa ceva.

— Şi Nasiri?

— Nasiri n-a avut nici o şansă. A fugit şi l-au împuşcat. Sunt sigur că l-au împuşcat, pentru că era martor şi nu din sat. Asta mi-a pus mintea şi picioarele la lucru şi m-am strecurat pe fereastră cum ţi-am spus şi când Nitchak Han a venit aici, m-am prefăcut a crede ce-a zis. Dar jur pe Dumnezeu, Tom, toţi ticăloşii ăia din komiteh erau morţi înainte de-a pleca din sat, deci Nitchak Han a dat ordin fie arsă şcoala.

— Nitchak Han n-ar face asta. Nu cu tine acolo, cineva trebuie că te-a văzut când ai ieşit de-acolo.

— Sper din toată inima că greşeşti, pentru că atunci sunt o ameninţare permanentă pentru sat: singurul martor!

Lochart ateriza şi porni pe jos către sat. Singur, itchak Han şi mullahul îl aşteptau la cafenea, aşa cum fusese aranjat. Şi mulţi săteni – nici o femeie.

Cafeneaua era locul de întâlnire al satului. O încăpere mică, făcută din buşteni şi chirpici, un acoperiş în pantă, un cămin primitiv, grinzile tavanului înegrite în decursul anilor de fumul focului de lemne. Pe jos erau aşternute covoare grosolane pentru a sta pe ele.

— Salaam, kalandar. Pacea fie cu tine, spuse Lochart, folosind titlul onorific care confirma că Nitchak Han era de-asemenea mai-marele bazei.

— Pacea fie cu tine, kalandar al oamenilor zburători! spuse bătrânul politicos.

Lochart simţi şfichiul din glasul în care nu mai era nici un pic din prietenia de pe vremuri.

— Te rog stai aici, după plac. Călătoria ta a fost folositoare?

— Cum o vrea Allah. Mi-a fost dor de casa mea de aici, din Zagros. Şi de prietenii din Zagros. Eşti binecuvântat de Allah, kalandar.

Lochart se aşează pe covorul inconfortabil şi schimbă interminabilele politeţuri, aşteptând ca Nitchak Han să-i îngăduie să ajungă la subiect. Încăperea era înăbuşitor de mică şi mirosea sufocant a stătut, a trupuri nespălate, duhnind a capră şi a oaie. Ceilalţi bărbaţi priveau în tăcere.

— Ce-l aduce pe excelenţa ta în satul nostru? spuse Nitchak Han, şi prin audienţă trecu o undă de încordare.

— Am fost surprins şi tulburat când am auzit că străinii au venit în satul nostru şi-au avut impertinenţa să pună mâinile lor murdare pe domnia ta.

— Voia lui Allah!

Ochii lui Nitchak Han se îngustară uşor.

— Străinii au venit în satul nostru, dar au plecat lăsând satul nostru aşa cum a fost întotdeauna. Tabăra voastră, din nefericire, nu va mai fi la fel.

— Dar de ce, kalandar. Am fost buni cu satul şi am angajat mulţi dintre oamenii voştri.

— Eu nu trebuie să discut hotărârile guvernului nostru sau ale acestor komitehuri ale guvernului nostru sau ale conducătorului poporului nostru, Ayatolahul. Tânărul pilot a văzut şi-a auzit, deci nu mai e altceva de spus.

Lochart simţi capcana.

— Tânărul pilot a văzut şi-a auzit numai ce s-a-ntâmplat la şcoală, kalandar. Cer ca nouă, vechi, dar cunoscuţi oaspeţi, – îşi alese cuvintele cu grijă – să ni se îngăduie să aşteptăm o schimbare în hotârârile conducătorilor de-acum, care par să fie împotriva intereselor Zagrosului.

— Zagrosul se întinde pe mii de kilometri şi acoperă pământurile kashkai şi bakhtiari şi pământurile a o sută de alte triburi. Yazdeh e Yazdel replică aspru Nitchak Han şi apoi cită din Rubbaiyat: „Încredinţează-ţi trupul soartei şi împacă-te cu durerea, căci ceea ce ţi-e scris, eu n-am să şterg”.

— Adevărat! Dar n-a scris, de asemenea, Omar Khayyam şi: „Bunul şi răul sunt în inima omului. Bucuria şi durerea sunt norocul şi destinul; nu invoca Roata norocului, căci de-ţi vei întreba înţelepciunea, vei afla că Roata e de o mie de ori mai neajutorată decât tine”.

O şoaptă trecu printre săteni. Bătrânul mullah încuviinţă mulţumit din cap şi nu spuse nimic. Ochii lui Nitchak Han zâmbiră, deşi gura rămase nemişcată şi Lochart ştia că întâlnirea avea să se desfăşoare mai bine de-acum. O binecuvântă pe Seherazada, care-i deschisese urechile şi ochii către Rubbaiyat, ceea ce în farsi era mai presus de orice eleganţă.

Toţi aşteptau. Nitchak Han îşi scarpină barba, scotoci în buzunar şi trase afară un pachet de ţigări. Lochart scoase ca din întâmplare peşcheşul – o brichetă Dunhill, placată cu aur, pe care o cumpărase de la Jordon Porcărie anume pentru acest scop.

— Porcărie, te strivesc dacă n-o să funcţioneze la prima apăsare!

Mângâie rotiţa. Scânteia aprinse fitilul şi el răsuflă uşurat. Mâinile îi erau ferme când se înclină înainte ca să ofere foc bătrânului. Nitchak Han şovăi, pufăi din ţigară şi trase un fum adânc în piept.

— Mulţumesc.

Ochii lui se îngustară când Lochart aşeză bricheta pe covor, în faţa lui.

— Poate ai să primeşti acest dar de la noi toţi, cei din tabără, care-ţi suntem recunoscători pentru îndrumările şi protecţia domniei-tale. De fapt, nu ai doborât porţile şi ai luat în stăpânire baza, în numele Poporului? Nu ai câştigat cursa de coborâre înfrângându-i pe cei mai buni dintre noi prin deosebitul domniei-tale curaj?

Un alt foşnet în încăpere. Toţi aşteptau plini de desfătare, căci întrecerea se îndârjise, deşi, iarăşi, toţi ştiau că necredinciosul spusese doar ceea ce era adevărat. Tăcerea se adânci. Apoi Hanul întinse mâna şi ridică bricheta, privind-o îndeaproape. Degetul său mare, noduros, ridică uşor capacul aşa cum îi văzuse făcând pe cei de la bază. Aproape fără ca rotiţa să se mişte, bricheta se aprinse la prima apăsare şi toată lumea fu la fel de încântată de calitatea peşcheşului.

— Ce îndrumări îi sunt trebuitoare Excelenţei Tale?

— Nimic special. Nimic, Excelenţă kalandar, spuse Lochart nepăsător, continuând jocul după regulile persane.

— Dar trebuie totuşi să existe ceva care să-l facă pe Excelenţa sa să se simtă mai bine.

Bătrânul strivi mucul ţigării de pământ. În cele din urmă, Lochart îngădui să se lase convins.

— Ei bine, dacă Excelenţa voastră are mărinimia de a întreba... dacă Excelenţa voastră ar pune o vorbă pentru noi, astfel încât komitehul să ne dea ceva mai mult timp, aş fi foarte recunoscător. Excelenţa voastră, care cunoaşte aceşti munţi ca pe propria farfurie, ştie că nu putem să ne supunem ordinelor

unui străin. E limpede că nu putem scoate personalul sondelor şi nici asigura aparatele, proprietatea ilustrei ramuri Yazdeh a kash kailor din Zagros, şi nici să luăm de aici maşinile sau piesele până mâine la apusul soarelui.

— E-adevărat, străinii nu ştiu mare lucru, încuviinţă Nitchak Han binevoitor.

Da, îşi zise. Străinii nu ştiu nimic şi fiii ăştia de căţea care au îndrăznit să încerce să-şi strecoare felul lor murdar, străin, de viaţă au fost repede pedepsiţi de Allah.

— Poate că komitehul ar mai acorda încă o zi.

— Asta ar fi mai mult decât aş îndrăzni să cer! Dar domnia ta, kalandar, va fi îndeajuns să le arăţi cât de puţin ştiu despre Zagros. Poate că au nevoie de-o lecţie. Ar trebui să li se spună cel puţin două săptămâni. În definitiv, eşti kalandarul Yazdehului şi al tuturor celor unsprezece sonde şi tot Zagrosul îl cunoaşte pe Nitchak Han.

Nitchak Han era foarte mândru, ca şi sătenii, plăcut legănaţi de logica necredinciosului. Îşi scoase ţigările şi bricheta. Se aprinse de prima dată.

— Două săptămâni, spuse, şi toată lumea fu foarte satisfăcută, inclusiv Lochart.

Apoi adăugă, ca să-şi lase timp să cugete dacă două săptămâni nu era prea mult.

— Am să trimit un mesager să ceară două săptămâni. Lochart se ridică şi-i mulţumi adânc Hanului. Două săptămâni aveau să-i dea îndeajuns timp lui Mac.

Afară, aerul i se păru că are gustul vinului şi-şi umplu plămânii mulţumit, bucuros de felul în care purtase delicata negociere.

— Salaam; Nitchak Han, pacea fie cu tine!

— Şi cu tine!

Dincolo de piaţă se afla moscheea, iar lângă ea ruinele şcolii. De partea cealaltă a moscheii se afla casa cu un etaj al lui Nitchak Han şi, în uşă, nevasta lui şi doi dintre copiii săi, alături de câteva dintre femeile satului, toate la fel de colorat îmbrăcate.

— De ce-a ars şcoala, kalandar?

— Se pare că unul dintre membrii komitehului ar fi zis: „Aşa va dispărea tot ce-i străin! Aşa va dispărea baza şi tot ceea ce cuprinde. N-avem nevoie de străini aici, nu dorim străini aici!”

Lochart se simţi întristat.

Aşa credeţi cei mai mulţi dintre voi. Dacă nu toţi, îşi zise în sinea lui. Şi totuşi mulţi dintre noi încercăm să fim parte din Iran, să vorbim limba. Vrem să fim acceptaţi printre voi, deşi n-o să fim vreodată. Şi-apoi de ce rămânem, de ce încercăm? Poate pentru acelaşi motiv pentru care a rămas Alexandru cel Mare, pentru care el şi zece mii dintre ofiţerii săi s-au însurat cu femei iraniene într-o singură, vastă, ceremonie. Pentru că Iranul arunca asupra lor o vrajă

indefinită, deosebit de copleşitoare, care stăpâneşte – aşa cum sunt şi eu stăpânit.

O explozie de râsete ajunse până la ei dinspre grupul femeilor care-o înconjurau pe soţia lui Nitchak Han când aceasta spuse ceva.

— E bine când nevestele sunt vesele, nu? Ăsta-i darul lui Allah pentru bărbaţi, spuse Hanul jovial şi Lochart încuviinţă din cap.

Se gândi ce fantastic noroc avea Nitchak Han şi ce dar al lui Allah era soţia lui, ca şi Şeherazada pentru el şi, gândindu-se la ea încă o dată, grozăvenia nopţii trecute se ridică în el, spaima că aproape o pierduse, nebunia şi nefericirea ei, apoi bătaia şi priveliştea vânătăilor, când tot ceea ce-şi dorise fusese fericirea ei pe lumea asta şi în cea viitoare, dacă cumva exista o lume viitoare.

— Şi ce noroc de la Allah că trage aşa bine. Eh?!

— Da, zise Lochart, mai înainte de a se fi putut opri. Simţi un nod în stomac şi se blestemă că-şi lăsase atenţia să scadă. Zări privirile străpungătoare şi adăugă în grabă:

— Trage? Soţia domniei tale trage bine?! Te rog să mă ierţi, Excelenţă, nu te-am auzit prea limpede, vrei să spui cu puşca?

Bătrânul nu zise nimic. Se mulţumi să-l cântărească din ochi şi-apoi încuviinţă agale din cap. Lochart îşi păstră privirea neclintită şi se uită din nou de partea cealaltă a pieţei, întrebându-se dacă nu fusese o capcană deliberată.

— Am auzit că multe femei kashkai pot trage cu puşca. S-ar părea că Allah v-a binecuvântat în multe feluri, kalandar.

După o pauză, Nitchak Han spuse:

— Am să-ţi trimit vorbă mâine câtă vreme a acceptat komitehul. Pacea fie cu tine!

Întorcându-se către bază, Lochart se întrebă: A fost o capcană în care am căzut? Dacă remarca a fost involuntară, făcută din mândrie pentru ea, atunci poate, poate că suntem în siguranţă – şi noi şi Scot. În orice eventualitate, avem timp – noi avem, poate Scot n-are.

Soarele trecuse de partea cealaltă a platoului şi temperatura coborâse din nou sub punctul de îngheţ. Frigul îl ajută să-şi limpezească mintea, dar nu îndepărtă neliniştea sau îngrijorarea. O săptămână, două săptămâni sau câteva zile, n-ai prea mult timp, îşi zise.

În Teheran, McIver îi spusese că obţinuse licenţă de export pentru trei '212, spre a fi duse la Al Shargaz pentru reparaţii.

— Tom, am să trimit unul dintre ai voştri, unul de-aici şi unul de la Kowiss. Şi de-acolo în Nigeria. Dar, pentru Dumnezeu, păstrează asta doar pentru tine! Aici sunt hârtiile de plecare, datate miercurea viitoare. Cred c-ar trebui să te duci singur şi să ieşi cât mai poţi. Şterge-o de-aici şi stai la Al Shargaz. Sunt o mulţime de piloţi acolo care pot să ducă elicopterele mai departe.

Ieşi dintre copaci şi văzu baza, pe Scot şi Jean-Luc aşteptându-l lângă un '212. Am să-l trimit pe Scot cu aparatul orice se va-ntâmpla, îşi zise Lochart şi, luând hotărârea, o parte din grijă îl părăsi.

Decizia majoră este: începem să evacuăm sau nu? Ca să hotărăşti asta, trebuie să hotărăşti cât poţi să ai încredere în Nitchak Han – oricum, nu prea multă.

CAPITOLUL 38

La sediul Contraspionajului Intern; *ora 6*, *42 seara*. Abia trecuseră douăzeci şi trei de ore de când fusese capturat Rakoczy, dar era deja zdrobit şi bolborosea la al treilea nivel: adevărul. Primele două niveluri erau doar poveşti de acoperire, adevăruri parţiale, repetate şi răsrepetate de toţi agenţii de carieră, până se implantau adânc în subconştient, în speranţa că aceste adevăruri parţiale aveau să abată anchetatorii de a sonda mai profund sau aveau să-i facă să creadă că aveau deja tot adevărul.

Din nefericire pentru el, anchetatorii săi erau experţi şi nerăbdători să sape şi mai adânc. Problema lor era doar să nu îngăduie să moară din chinuri mai înainte de asta. Problema lui era cum să moară mai repede.

Când fusese prins, în dimineaţa trecută, încercase imediat să-şi înfigă dinţii în vârful gulerului, unde avea cusută o capsulă cu otravă. Un reflex căpătat la antrenamente. Dar răpitorii îi anticipaseră mişcarea, ţinându-i capul pe spate în timp ce-l adormiseră cu cloroform, apoi îl dezbrăcaseră cu atenţie, îi căutaseră în gură dintele fals cu otravă şi în anus o eventuală capsulă.

Se aşteptase la bătăi şi la droguri.

— Dacă le folosesc, căpitane Mzytryk, eşti terminat! îi spuseseră profesorii. Nu prea ai altceva de făcut decât să-ncerci să mori înainte de a trăda secretele. Mai bine să mori înainte de-a reuşi să te doboare! Nu uita niciodată c-o să te răzbunăm. Chiar şi peste cincizeci de ani, tot o să-i ajungem pe cei care te-au trădat.

Nu se-aşteptase la nivelul de suferinţă la care-l aduseseră atât de repede, sau de lucrurile de neconceput pe care i le făcuseră. Electrozi înlăuntrul lui, în urechi, nas, gură, stomac, rect, pe testicule şi pe globurile ochilor, injecţii cu droguri care-l adormiseră şi îl treziseră lăsând doar minute între secvenţele de somn şi trezire, somn şi trezire, dezorientându-l, întorcându-l pe dos, storcându-l.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hashemi, spusese Robert Armstrong îngreţoşat, cu mult timp în urmă, la început, de ce nu-i daţi pur şi simplu un drog? Le-aveţi şi aflaţi tot adevărul? N-aveţi nevoie de toată porcăria asta!

Colonelul Hashemi Fazir ridicase din umeri.

— Puţină cruzime e bună pentru suflet. Pe Allah, ai văzut dosarul. Ai văzut ce-au făcut cei de la KGB unora dintre cetăţenii noştri, care nici măcar nu erau spioni.

— Asta nu-i o scuză.

— Avem nevoie de informaţiile lui repede, pe Allah. Trebuie s-ajungem la al treilea nivel cu care ne tot frecai la cap. N-am timp de etica voastră încurcată. Robert, dacă nu vrei să stai, pleacă!

Armstrong rămăsese. Îşi astupase urechile să nu audă ţipetele, urând brutalitatea.

Nu era nevoie de asta! Nu astăzi, îşi spusese, ştiind că el ar fi murit de mult. Prin oglinda semitransparentă îi urmărea pe cei doi bărbaţi desfăşurându-şi din nou priceperea asupra lui Rakoczy, în mica, dar bine echipata cameră, într-un fel părându-i rău pentru el. În definitiv, Rakoczy era un profesionist ca şi el, un om curajos, care le rezistase extraordinar.

Brusc, ţipetele se opriră şi Rakoczy rămase din nou inert. Hashemi vorbi în microfonul care transmitea în căştile de la urechile oamenilor de jos.

— A murit? V-am spus, idioţilor, fii de căţea, să fiţi atenţi!

Unul dintre cei doi bărbaţi era doctor. Căştile pe care le purtau opreau toate sunetele, exceptând instrucţiunile anchetatorilor. Nervos, ridică pleoapele lui Rakoczy şi se uită la ochii lui, apoi îi ascultă inima cu stetoscopul.

— Trăieşte, domnule colonel. Încă se mai poate lucra.

— Daţi-i cinci minute, apoi treziţi-l. Şi nu-l omorâţi până nu vă spun eu!

Furios, Hashemi închise microfonul şi-l înjură.

— Nu-l vreau mort acum, când suntem atât de aproape de-al goli de tot.

Se uită la Armstrong cu ochi sclipitori.

— E cel mai bun pe care am pus mâna până acum. Ei?! Pe Allah, Robert, e o mină de aur.

Rakoczy bolborosise de mult cele două poveşti de acoperire şi după asta, numele său adevărat, numărul KGB, unde fusese pregătit, născut, căsătorit, unde locuia, superiorii din Tbilisi implicaţiile în Iran, tudehi, mujhadini, cum şi unde sprijineau mişcarea de independenţă kurdă şi cine erau legăturile sale.

— Cine-i cea mai de sus legătură KGB în Azerbaidjan?

— Eu... nu mai... vă rog... vă-rog-opriţi-vă-e-Abdullah-Han, din Tabriz... El, numai el e important şi el... el a fost... este... şi şi şi şi o să fie primul preşedinte când Azer... Azerbaidjanul devine... devine independent, dar acum e prea mare şi inde... independent... aşa... aşa că acum este Secţiunea 16/a...

— Nu ne spui adevărul! Daţi-i o lecţie!

— Oh, ba-da-ba-da-vă-roooog...

Apoi îl readuseră la viaţă şi începuse să bolborosească din nou despre Ibrahim Kyabi, tatăl lui Ibrahim, mullahul Kowissi, cine erau liderii studenţilor tudeh, despre propria-i soţie, despre tatăl său şi unde locuia în Tbilisi, despre bunicul său care fusese în poliţia secretă a tarului înainte de a fi membru

fondator al Ceka, apoi OGP, NKVD şi în sfirşit KGB, fondat în '54 de Hrusciov după ce Beria fusese împuşcat ca spion în slujba Occidentului.

— Crezi că Beria a fost spionul nostru, Mzytryk?

— Da... da... da a fost, la KGB există dovezi o daaaa... vă roooooog-opriiiiţi-vă-vă-rog-opriţi-vă-spun-oriceeeee...

— Cum ar putea să aibă dovezi la o asemenea minciună?

— Da, a fost o minciună dar noi trebuia s-o credem noi trebuia... Noi trebuia să... să... trebuia să... vă-rog-opriiiiiţi-vă-vă-imploooooooor!

— Nu-l mai chinuiţi, diavolilor!

Vocea lui Armstrong interveni poruncitoare.

— Nu-i nevoie să-l chinuiţi dacă cooperează. De câte ori trebuie să vă spun? Câtă vreme spune adevărul, nu-l atingeţi. Daţi-i un pahar cu apă. Acum, Mzytryk, spune tot ce ştii despre Gregor Suslev.

— Este... este spion, cred.

— Nu ne spui adevărul, urlă Hashemi la el, anume. Daţi-i o lecţie!

— Nu... nu... vă-rog-opriţi-vă-Doamne-opriiiiiiţi-vă! El este... Piotr Oleg Mzytryk tatăl meu tatăl meu... Suslev a fost numele lui... numele lui de acoperire în Orientul îndepărtat când era la Vlad... Vladivostok şi şi şi un alt nume Brodnin... şi şi şi el locuieşte înTbilisi şi e comisar şi consilier-şef în probleme iraniene şi legătura lui Abdullah Han...

— Minţi din nou. De unde ai putea să ştii secretele astea? Daţi-i o lec...

— Vă rog nu-jur-că-nu-miiiiint! Eu... am citit dosarul lui secret şi ştiu că e adevărat... Brodnin a fost ultimul şi apoi el... Allah-ajutooor!

Leşină din nou. Din nou îl readuseră în simţiri.

— Cum îl contactează Abdullah Han?

— El... eu... ei se întâlnesc de câte ori... cineva... câte... câteodată la... la dasha... câteodată la Tabriz...

— Unde la Tabriz?

— La... la palatul Hanului...

— Cum aranjează întâlnirile?

— Cu un cod... Un telex... un cod de la Teheran... de la sediu...

— Ce cod?

— G 16... G 16...

— Care-i numele conspirativ al lui Abdullah Han?

— Ivanovici...

— Şi al legăturii sale?

Armstrong era foarte grijuliu să nu îl tulbure pe bărbatul neajutorat reamintindu-i că îşi trădase tatăl.

— Aii... Aii Khoi...

— Care-au fost legăturile lui Brodnin?

— Nu... nu-mi amintesc... Nu-mi amintesc...

— Ajutaţi-l să-şi amintească!

— Vă-rog-vă-rog-oh-Doamne-Doamneeeeee-aştep-taaaţi lăsaţi-mă să mă gândesc nu pot să-mi amintesc a fost a fost... aşteptaţi mi-a spus că erau erau trei... Era ceva ca unul unul unul dintre ei era o culoare o culoare aşteptaţi da Gri da Gri aşa era şi... şi un altul a fost... şi un altul a fost Brut şi ceva... Brut şi ceva... cred c-a fost Julan Brut şi cumva...

— Ce altceva, întrebă Armstrong. Al treilea?

— Nu... nu pot să-mi amintesc... Nu-aşteptaţi-lăsaţi-mă-să-măgândessssc! A mai fost a mai fostun altul... Mi-a fost... că a mai fost... mi-a spus... despre... despre patru... unul... unul era... Ted Ivor... Ever şi încă ceva... Everly... şi altul erau... au fost... dacă eu... vă rog dacă mă gândesc... lăsaţi-mă să mă gândesc şi era... era... Peter... nu... Percy Smedley da Smedley Tailler, sau Smidley...

Culoarea fugi din obrajii lui Armstrong.

— Asta a fost tot?

— Ce... asta da... asta da el asta mi-a spus mie...

— Spune-ne tot ce ştii despre Roger Crosse!

Nici un răspuns. Prin oglindă-l văzură zvârcolindu-se pe masa de operaţie, trăgând de fire, căci altă durere pornise în trupului său şi, amestecate cu gemetele, cuvintele se revărsară din nou.

— El el... opriiiiiţi! El a fost şeful, nu adjunctul M16 şi aproape cel mai bun agent secret englez al nostru pentru pentru pentru... timp de douăzeci sau... mai mulţi ani pentru noi... şi Brodnin Brod... tatăl meu a găsit... a aflat că el a fost agent dublu... triplu şi a ordonat pentru el Secţiunea 16/a... Crosse ne-a înşelat ani de zile înşelat înşelat înşelat...

— Cine l-a informat pe Brodnin despre Crosse?

— Nu-ştiu-jur-că-nu-ştiu nu pot să ştiu totul totul numai ce-a fost în dosarul lui şi ceea ce mi-a zis...

— Cine a fost legătura lui Roger Crosse?

— Nu ştiu, nu ştiu, cum aş putea să ştiu ştiu doar ceea ce am citit pe ascuns în dosarul tat... trebuie să mă credeeeeeţi...

— Spune-mi tot ce era în dosar, porunci Hashemi la fel de profund interesat acum ca şi Armstrong

Ascultară alegând cuvintele dintre ţipete. Din vreme în vreme, aproape incoerentul amestec de rusă şi farsi pe care Rakoczy continua să îl reverse din el, aducea alte nume şi adrese şi acoperiri şi grade ca răspuns la întrebările lor, memoria lui ajutată de noi niveluri de durere, până când istovi şi începu să se repete, el însuşi ameţit şi fără valoare. Apoi, printre bolboroseli:

— Pah... Pah... mud... Pah... mudi...

— Ce-i cu Pahmudi? spuse brusc Hashemi.

— Eu... este... ajutooooooor!

— Ce-i cu Pahmudi? E agent sovietic? Numai bâlbâieli, lacrimi şi ameţeală.

— Ar fi mai bine să-l lăsaţi să se odihnească, Hashemi! Memoria lui e prea bună ca să-l lăsăm să crape. Am putea afla mâine ce înseamnă „Pahmudi” şi să trecem prin tot materialul.

Armstrong era la fel de golit de puteri, minunându-se în sinea lui de cunoştinţele pe care le oferise Rakoczy.

— Aş sugera o perioadă de odihnă. Lăsaţi-l să doarmă cinci ore, după care putem să-ncepem din nou.

În cameră, cei doi bărbaţi aşteptau instrucţiuni. Doctorul aruncă o privire la ceas. Era acolo de şase ore fără pauză, îl dureau spatele şi capul, dar era un vechi specialist SAVAK şi foarte mulţumit că-l adusese pe Rakoczy la nivelul adevărului fără droguri.

— Ateist afurisit! Fiu al unui tată împuţit! îşi zise dezgustat.

— Lăsaţi-l să doarmă patru ceasuri şi apoi începem din nou, se auzi în căşti.

— Da, domnule colonel! Foarte bine.

Se uită sub pleoape, apoi spuse prudent asistentului său care era surdo-mut, dar putea să citească pe buze:

— Lasă-l aşa cum e. Asta o să ne economisească timp când ne-ntoarcem. O să aibă nevoie de-o injecţie ca să se trezească.

Omul dădu din cap şi când uşa fu deschisă de-afară, plecară amândoi.

În camera din spatele oglinzii aerul era uscat şi încărcat de fum de ţigară.

— Ce-o fi cu Pahmudi? Trebuie să aibă legătură cu Piotr Oleg Mzytryk.

Armstrong trecea în revistă ce ascultase, minunându-se de toate informaţiile de la Rakoczy. Hashemi îşi desprinse privirile de pe bărbatul care zăcea pe masă şi închise casetofonul, apăsând butonul de derulare. Într-un sertar pe jumătate deschis se aflau şapte alte casete.

— Poţi să-mi faci copii? întrebă Armstrong.

— De ce nu?

Ochii lui Hashemi erau injectaţi şi ţepii bărbii dese se vedeau întunecaţi, deşi se bărbierise doar cu câteva ore în urmă.

— Ce a fost atât de important în privinţa numelui Brodnin, legat de Piotr Oleg şi toate celelalte nume? Grey, Julan Brut-cumva, Ted Ever şi Percy Smedley sau Smidley Tailler?

Armstrong se ridică pentru a-şi dezmorţi umerii şi a-şi acorda puţin timp de gândire.

— Brodnin a fost un om de afaceri sovietic, KGB, dar un agent dublu al nostru – n-am avut niciodată vreo suspiciune că ne trăgea pe sfoară. Julan Brut şi-mai-nu-ştiu-cum trebuie să însemne Julian Broadhurst. N-am avut niciodată nimic cu el, nici măcar o şoaptă, nimic. E lumina conducătoare a Societăţii Fabian, un foarte respectat membru al Partidului Laburist, pleacă şi vine când vrea în guvern, consilier şi confident al primilor miniştri.

Adăugă dezgustat:

— Patriot!

— Ei bine, acum îl aveţi. Trădător! Aşa că puneţi-l pe masă câteva ceasuri, mulgeţi-l bine şi apoi aruncaţi-l în Tamisa. Grey?

— Lordul Grey, torţa stângii, fost sindicalist, conducătorul turbat al lobiului anti-Chinez, anti-Hong Kong, politicos anticomunist, trimis în Camera Lorzilor acum câţiva ani ca să provoace alte necazuri. Am făcut nişte cercetări în privinţa lui, acum câţiva ani, dar era curat ca un înger. Nimic în afară de politică.

Dumnezeule, se gândi Armstrong, dacă-s amândoi spioni şi trădători şi dac-o putem dovedi, asta o să sfâşie laburiştii – fără să mai vorbim de explozia pe care Percy o s-o producă între conservatori. Dar cum să dovedeşti asta şi să rămâi în viaţă?

— N-am avut nimic cu el, niciodată.

— Aveţi acum: trădător! Scoateţi tot de la el şi împuşcaţi-l. Ted Ever?

— Everley. Băiatul de aur al TUC, pregătit pentru funcţii înalte. Politică impecabilă de centru. Nici măcar o urmă de roz, fără să mai vorbim de comunişti.

— Acum îl aveţi, radeţi-l. Smedley sau Smidley-Taylor?

Robert Armstrong îi întinse ţigările. Percy Smedley-Taylor, mic nobil de ţară, bogat, Trinity College, un sărit apolitic care reuşeşte să nu-şi vadă aberaţiile publicate în presă când e prins, binecunoscut critic de balet, publicat de felurite reviste erudite, cu legături impecabile, de neatins, printre cele mai înalte şi mai delicate surse ale puterii în Anglia. Sfinte Dumnezeule, dacă-i un spion sovietic? Imposibil. Nu fi tâmpit! Lucrezi de prea mulţi ani, ştii prea multe secrete ca să te mai surprindă ceva despre cineva!

— Nu-nseamnă cine ştie ce, dar am să-l verific, Hashemi, spuse, nevrând să împărtăşească ceea ce ştia până când nu hotăra ce avea de făcut.

Casetofonul se opri, caseta isprăvindu-se. Hashemi o scoase, aşezând-o alături de celelalte în sertarul de jos pe care îl închise cu grijă.

— Atunci ocupă-te de ei după obiceiurile noastre: trimite-le un emisar, Robert, lor şi împuţiţilor lor de prieteni sus-puşi. Şi-atunci o să-ţi dea curând o mulţime de peşcheşuri care or să compenseze pierderea pensiei.

Hashemi râse trist, introducând o nouă casetă.

— Dar nu te duce singur sau o să sfârşeşti într-o alee pustie cu un cuţit în spate sau cu otravă în bere. Ticăloşii ăştia sus-puşi sunt toţi la fel.

Era foarte obosit, dar bucuria resimţită în faţa tuturor informaţiilor minunate pe care le oferise Rakoczy îndepărta nevoia de somn.

— Avem îndeajuns de la el ca să-i zdrobim pe tudehi, să controlăm kurzii, să oprim insurecţia din Azerbaidjan, să asigurăm Teheranul şi Kowissul... şi să-l întărim pe Khomeini la putere, spuse încet, ca pentru sine.

— Asta vrei? Cum rămâne cu Abrim Pahmudi? Chipul lui-Hashemi se-ntunecă.

— Să mă lase Allah să mă ocup de el cum trebuie! S-ar putea ca Rakoczy să-mi dea o cheie de aur pentru el. Îl privi pe Armstrong. Aur şi pentru tine, nu? Acest Suslev, Piotr Oleg? Care l-a ucis pe marele Roger Crosse? Eh?!

— Da. Acum ştii şi tu cine este cel mai mare duşman al tău.

— Ce înseamnă Mzytryk, acest Suslev, pentru tine?

— M-am ciocnit de el cu ani în urmă, în Hong Kong. Armstrong luă o gură de cafea rece. Muşcase

momeala.

— Ar putea să-ţi ofere ţie – şi mie – mult mai mult aur decât fiul său. Ar putea să-l termine pe Abrim Pahmudi şi după el Christos mai ştie pe cine altul, poate chiar komitehul Revoluţionar. Aş da mult ca să-l interoghez pe Suslev. Cum am putea face asta?

Hashemi îşi desprinse gândurile de la Pahmudi, îndreptându-le către primejdia imediată în care se afla el şi familia lui.

— În schimbul acestui serviciu ai să-mi aranjezi un paşaport britanic, ieşirea peste graniţă şi o pensie serioasă – dacă o să am nevoie?

Armstrong întinse mâna.

— S-a făcut!

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, amândoi ştiind că gestul nu avea altă valoare decât aceea a politeţei, dar amândoi ştiind că ar face-o dac-ar putea, dar numai atâta vreme cât ar fi fost în avantajul lor.

— Dacă-l prind, Robert, eu controlez interogatoriul şi pun primul întrebările.

— Sigur, tu eşti şeful!

Ochii lui Armstrong ascundeau entuziasmul.

— Poţi să-l prinzi?

— Poate-aş putea să-l conving pe Abdullah Han să aranjeze o întâlnire de partea asta a frontierei. Rakoczy le-a dat destule despre el să-l fac să se zvârcolească, deşi va trebui să fiu foarte grijuliu. E unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri, totuşi.

— Oferă la schimb ce ştii despre Secţiunea 16/a! Pariez că nu ştie că l-au trădat.

Hashemi dădu din cap.

— Dacă îl aducem pe Piotr Oleg dincoace de graniţă... Nu-i nevoie să-l aducem aici. Putem să-l curăţăm la sediul din Tabriz.

— Nu ştiam c-aveţi un astfel de loc acolo.

— Multe lucruri nu ştii despre Iran, Robert. Hashemi strivi ţigara. cât timp mai am? se întrebă

nervos, cu desăvârşire neobişnuit cu sentimentul de a fi vânatul şi nu vânătorul.

— Dacă mă gândesc bine... Dă-mi mâine paşaportul.

— Cât de curând ai putea să-l „convingi” pe Abdullah Han?

— Trebuie totuşi să fim foarte atenţi. Ticălosul e atotputernic în Azerbaidjan.

Amândoi aruncară o privire către Rakoczy, care tresări o clipă, gemu, apoi se prăbuşi înapoi în coşmarul său.

— Trebuie să fim foarte atenţi.

— Când?

— Mâine. Imediat ce terminăm cu Rakoczy o să-l vizităm pe Abdullah. Tu ai putea să pui la dispoziţie avionul sau elicopterul. Eşti în foarte bune relaţii cu IHC, nu-i aşa?

Armstrong zâmbi.

— Ştii totul, nu?

— Doar despre lucrurile legate de Teheran, lumea islamică şi iraniană.

Hashemi se întreba ce-ar face McIver şi ceilalţi străini care lucrau la exploatările petroliere dac-ar şti că ministrul adjunct Aii Kia, proaspăt numit în consiliul ATC, recomandase cu câteva zile în urmă naţionalizarea imediată a tuturor companiilor străine din ramura petrolului, a tuturor avioanelor înregistrate în Iran, a companiilor de aviaţie, precum şi expulzarea tuturor piloţilor şi a personalului străin.

— Cum o să deserviţi câmpurile petroliere, Excelenţă ministru? întrebase când i se spusese.

— N-avem nevoie de străini. Piloţii noştri or să deservească câmpurile noastre. Avem sute de piloţi care trebuie să-şi dovedească credinţa. Bănuiesc c-aveţi dosare secrete în privinţa tuturor piloţilor străini, a funcţionarilor şi aşa mai departe. Komitehul âăâ... are nevoie de ele.

— Nu cred c-avem ceva, Excelenţă. Dosarele acelea erau alcătuite de SAVAK, îi spusese fără să şovăie Hashemi. Presupun că ştiţi că aceşti oameni groaznici aveau un dosar amănunţit asupra Excelentei voastre.

— Ce dosar? Eu? SAVAK? Cu siguranţă te-nşeli!

— Poate. Nu l-am citit niciodată, Excelenţă, dar mi s-a spus că există. Mi s-a spus că începe de acum douăzeci de ani. Probabil nu conţine altceva decât minciuni.

Lăsase în urma lui un ministru adjunct extrem de tulburat şi promisiunea că avea să încerce să obţină în secret dosarul şi să i-l dea, şi râsese tot drumul până la sediul Contraspionajului Intern.

Dosarul asupra lui Aii Kya, după care el avea o copie, începea într-adevăr cu evenimente petrecute în urmă cu douăzeci de ani şi conţinea dovezi inatacabile asupra a tot felul de afaceri murdare – camătă, voturi acordate Şahului, asupra faptului că Aii Kya fusese informator, laolaltă cu foarte ingenioase practici sexuale, fotografiate, care ar fi pus pe jeratic fundamentaliştii conservatori.

— Care-i gluma? întrebă Armstrong

— Viaţa, Robert. Acum câteva săptămâni aveam la dispoziţia mea toată aviaţia dacă era nevoie. Acum trebuie să te rog pe tine să aranjezi un zbor. Tu pregăteşti asta, eu pregătesc aprobările.

Zâmbi.

— Să-mi dai paşaportul englezesc şi să fie al dracului de valabil, cum ar spune Talbot. Înaintea decolării. Neam înţeles?

— Ne-am înţeles. Armstrong îşi stăpâni un căscat.

— Cită vreme aşteptăm, pot s-ascult ultima casetă?

— De ce nu?

Hashemi se întinse după cheie, dar se opri auzind un ciocănit în uşă. Se ridică obosit şi-o deschise. Oboseala-i dispăru. Dincolo de uşă se aflau patru bărbaţi, unul dintre oamenii săi, cu chipul alb ca varul, şi trei din Gărzile Verzi, înarmaţi. Îl cunoştea pe cel mai în vârstă dintre ei.

— Salaam, generale! spuse politicos, cu inima bătând nebuneşte. Pacea fie cu tine!

— Salaam, colonele! Pacea fie cu tine! Generalul Janan era un bărbat cu trăsături aspre şi o linie subţire ce-i ţinea loc de gură. SAVAK. Se uită rece la Armstrong, apoi scoase o hârtie şi i-o întinse lui Hashemi.

— Trebuie să îmi predai imediat pe prizonierul Yazernov.

Hashemi luă hârtia, mulţumindu-i lui Allah că riscase totul ca să-l captureze pe Rakoczy şi să-l târască până la al treilea nivel atât de repede.

„Către colonelul Hashemi Fazir, Contraspionajul Intern. Imediat. Imediat. Prin hotărârea Komitehului Revoluţionar, Departamentul Contraspionajului Intern este dizolvat şi tot personalul cuprins în această organizaţie trece imediat sub comanda generalului Janan. Sunteţi suspendat din toate îndatoririle până la noi ordine. Veţi preda imediat generalului Janan pe prizonierul Yazernov şi toate benzile de la interogatoriu. Semnat: Abrim Pahmudi, director SAVAMA”.

— Spionul e încă la al doilea nivel şi va trebui să aşteptaţi, e periculos să-l deplasaţi acum.

— Nu mai e-n responsabilitatea ta.

Generalul făcu un semn către unul din oamenii săi care ieşi, chemându-i pe ceilalţi după el pe coridor, apoi cobori treptele în camera de dedesubt, luându-l cu ei pe doctor, alb la faţă şi foarte nervos. Când Gărzile Verzi văzură bărbatul gol de pe masă şi instrumentele şi felul în care era legat la ele, ochii lor sclipiră. Doctorul începu să-l desprindă de aparate. În camera de interogatoriu de deasupra, Hashemi se întoarse către general.

— Vă spun oficial că e foarte primejdios să-l mişcaţi acum. Sunteţi responsabil pentru asta.

— Insha Allah. Dă-mi benzile.

Hashemi ridică din umeri, descuie sertarul de sus şi-i dădu duzina de benzi inutile de la primul şi-al doilea nivel.

— Şi celelalte? Acum!

— Nu mai sunt şi altele.

— Deschide sertarul.

Din nou Hashemi ridică din umeri, alese o cheie şi o folosi atent. Dacă era-ntoarsă cum trebuie, cheia punea în funcţiune demagnetizatorul şi ştergea benzile. Doar el şi Armstrong cunoşteau acest secret – şi instalaţia secretă de copiere a casetelor din casetofon.

— Nu ştii niciodată, Hashemi, când vei fi trădat sau de cine, îi spusese Armstrong cu ani în urmă când, împreună, instalaseră dispozitivul. S-ar putea să vrei să ştergi benzile, apoi să foloseşti pe cele secrete ca să-ţi cumperi libertatea. Nu poţi fi niciodată prea prudent în jocul ăsta.

Hashemi trase sertarul, rugându-se ca amândouă aparatele să funcţioneze corect. Insha Allah, îşi zise şi-i întinse cele opt casete.

— Sunt goale, îţi spun.

— Dacă sunt, primeşte-mi scuzele, dacă nu, Insha Allah.

Generalul se uită la Armstrong cu ochi de granit.

— Ar fi bine să părăseşti la iuţeală Iranul. Îţi dau o zi şi-o noapte – în amintirea serviciilor trecute.

Acasă la familia Bakravan, *lângă bazar*; *ora 8*, *57 noaptea*. Şeherazada stătea întinsă pe burtă pe pat, lăsându-se masată, gemând de plăcere când bătrâna îi întindea uleiurile peste vânătăi şi pe toată pielea.

— O... ai grijă, Jari.

— Da, da, prinţesa mea, cârâi Jari, îndepărtând durerea cu mâinile-i puternice, dar blânde.

Fusese doica şi servitoarea Şeherazadei de la naştere şi, o alăptase după ce copilul ei, născut cu o săptămână mai devreme, murise. O alăptase pe Şeherazada doi ani şi apoi, pentru că Jari era o femeie tăcută şi blândă şi rămăsese văduvă, îi fusese dată în grijă.

Când Şeherazada se căsătorise cu Emir Paknouri, o însoţise în casa acestuia şi, când căsătoria luase sfârşit, se-ntorseseră mulţumite acasă. „E-o prostie să alături o astfel de floare unuia care preferă băieţii, oricât de mulţi bani ar avea!” gândise mereu Jari, dar fără s-o spună cu glas tare. Niciodată! Niciodată! Niciodată! E primejdios să te pui cu capul familiei, oricare ar fi ăsta şi cu atât mai mult cu un avar lacom de bani ca Jared Bakravan, îşi zise, fără să-i pară rău că murise. când Şeherazada se căsătorise a doua oară, Jari nu plecase să locuiască cu ea în apartament, dar asta nu conta, pentru că Şeherazada petrecea zile întregi acolo, când necredinciosul pleca. Toată casa îl numea aşa şi-l tolera pentru că ea era fericită, o fericire pe care numai femeile o înţelegeau. „Ehei, ce diavoli mai sunt bărbaţii!” zisese în sinea ei, ascunzându-şi zâmbetul, înţelegând foarte bine. Auziseră cu toţii ţipetele din noaptea trecută şi suspinele şi deşi toţi ştiau că bărbatul avea dreptul să-şi bată nevasta şi că Allah îi îngăduise necredinciosului s-o lovească pentru a-şi

aduce stăpâna în simţiri, ea auzise şi alt fel de ţipete, chiar înaintea zorilor, în dimineaţa aceea: strigătele ei şi-ale lui în Grădina lui Allah.

Nu fusese niciodată acolo, ea însăşi. Şeherazada şi alte femei îi spuseseră despre visul acela, dar cele câteva ori în care soţul ei se culcase cu ea fusese numai pentru plăcerea lui şi nu a ei. Partea ei fusese durerea şi şase copii înainte de a împlini douăzeci de ani, patru dintre ei murind de mici, apoi murise el, eliberând-o de moartea la naştere care ştia că o aştepta, inevitabilă altfel. Voia lui Allah. O, da, îşi spuse mulţumită. Allah m-a salvat şi l-a luat pe el şi-acum sigur arde-n iad, fiindcă era un hulitor spurcat, care abia se ruga o dată pe zi. Şi tot Allah mi-a dat-o pe Seherazada.

Privi trupul minunat, satinat şi prelung şi părul negru-negru. Ehei, îşi spuse, ce binecuvântare să fii atât de tânără, atât de moale, de ageră, atât de pregătită să împlineşti în sfârşit lucrarea lui Allah...

— Întoarce-te, prinţesă.

— Nu, Jari... Mă doare atât de tare...

— Da, dar trebuie să-ţi întind muşchii pântecului şi să-i pregătesc.

Jari chicoti.

— În curând trebuie să fie foarte puternici. Imediat, Seherazada se întoarse cu faţa către ea, uitând de durere.

— O, Jari, eşti sigură?

— Numai Allah e sigur, prinţesă. Dar ţi-a mai întârziat vreodată până acum? N-a trecut de mult vremea? Şi nu e de mult vremea să ai un fiu?

Cele două femei râseră împreună, apoi Seherazada se-ntoarse pe spate şi se abandonă mâinilor ei şi viitorului şi fericirii pe care avea s-o trăiască atunci când îi va spune: 'Tommy, mă simt onorată să-ţi spun”... Nu, aşa nu-i bine. „Tommy, Allah ne-a binecuvântat”... nu, nici aşa nu-i bine, deşi e-adevărat. Dac-ar fi mahomedan şi iranian, ar fi mult mai uşor. O, Allah şi Profetule! Fă-l pe Tommy mahomedan şi salvează-l de Iad! Fă-l pe fiul meu puternic şi lasă-l să crească să aibă fii şi fiice şi aceştia la rândul lor fii! O, cât de binecuvântaţi suntem de Allah! îşi lăsă gândurile să plutească. Noaptea era liniştită. Încă mai ningea puţin şi nu se auzeau prea multe focuri de armă. În curând avea să vină masa de seară şi apoi avea să joace table cu vărul ei Karim, sau cu Zarah, soţia fratelui ei, Meshang, şi-apoi va dormi, mulţumită de ziua petrecută din plin.

În dimineaţa aceea, când Jari o trezise, soarele era de mult pe cer şi, deşi plânsese puţin de durere, uleiurile şi masajul îndepărtaseră în curând cea mai mare parte a suferinţei. Apoi spălarea rituală şi prima rugăciune a zilei, îngenuncheată în faţa micului altar, într-un colţ al dormitorului, şi sajadeh, mica tapiserie minunat ţesută, pătrată, cu bolul de nisip sacru din Cabella şi lângă asta şiragul de mătănii şi exemplarul ei din Coran, minunat decorat. Un dejun scurt: ceai, pâine proaspătă din cuptor, încă fierbinte, unt şi miere şi lapte, un ou fiert, ca întotdeauna. Nu prea duceau lipsă de nimic, nici chiar în toiul

tulburărilor. Plecase apoi grăbită în bazar, cu văl şi chador, ca să-l vadă pe Meshang, preaiubitul ei frate.

— O, Meshang, dragul meu, arăţi atât de obosit! Ai auzit de apartamentul nostru?

— Da, da, am auzit, spusese el greoi, cu cearcăne întunecate sub ochi.

Cele patru zile de când tatăl lor se dusese la închisoarea Evin îl îmbătrâniseră.

— Fii de căţea! Cu toţii! Dar nu sunt din poporul nostru. Am auzit că sunt de la OEP, sub ordinele Koniitehidui Revoluţionar.

Se cutremurase.

— Voia lui Allah!

— Voia lui Allah, da, dar soţul meu a spus că un bărbat numit Teymour, şeful lor, acest om a spus că avem timp numai până la rugăciunea de după-amiază, astăzi, ca să ne luăm lucrurile de acolo!

— Da, ştiu. Soţul tău mi-a lăsat un mesaj înainte de-a pleca în dimineaţa asta la Zagros. I-am trimis pe Aii şi Hassan şi-o parte dintre ceilalţi servitori. Le-am spus să se prefacă că sunt lucrători cărători cu spatele şi să ia tot ce pot.

— O, mulţumesc, Meshang. cât de deştept eşti!, Fusese foarte uşurată. Ar fi fost de neconceput să se ducă ea însăşi. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Ştiu că e voia lui Allah, dar mă simt atât de goală fără tata!

— Da, da, la fel şi eu, Insha Allah.

Nu putea face nimic în plus. Făcuse totul corect, supraveghind spălarea trupului şi înfăşurându-l cu cea mai bună muselină.

Acum, prima parte a doliului trecuse. În cea de-a patruzecea zi, la cimitir avea să urmeze o altă ceremonie, când aveau să mai plângă o dată şi să-şi sfâşie hainele şi să nu se lase consolaţi. Dar după asta, ca şi acum, fiecare avea să-şi reia din nou povara traiului, mai era de spus shahada de cinci ori pe zi, Cei Cinci Stâlpi ai Islamului de urmat, ca să te-asiguri c-aveai să ajungi în Paradis şi nu în Iad, singurul rost cu adevărat important în viaţă. Am să ajung cu siguranţă în Paradis, îşi spuse cu deplină încredere.

Stătuseră tăcuţi în mica încăpere de deasupra prăvăliei, care, cu-atât de puţin timp în urmă, fusese domeniul privat al lui Jared Bakravan. Trecuseră doar patru zile de când tata negocia cu Aii Kia noul împrumut – pe care, totuşi, cumva trebuie să-l punem la dispoziţie – iar Paknouri a dat năvală înăuntru şi toate necazurile noastre au început. Fiu de căţea! E numai vina lui. El a adus Gărzile Verzi aici. Da. A fost un blestem toţi anii ăştia. Dacă n-ar fi fost slăbiciunea lui, Seherazada ar fi avut cinci sau şase copii până acum şi nu ne-ar mai călări necredinciosul care ne face ţinta a mii de ironii în bazar.

Văzuse vânătaia din jurul ochiului ei stâng, dar nu comentase. În dimineaţa aceea îi mulţumise lui Allah şi fusese de acord cu soţia lui că bătaia o adusese-n fire.

— O bătaie bună din când în când nu face rău, Zarah, spusese el cu uşurare, gândindu-se: Toate femeile au nevoie din când în când de câte o bătaie bună, din pricina cicălelilor nesfârşite şi a pisălogelilor şi a plânsetelor şi certurilor şi geloziilor şi veşnicelor iscodeli şi toată vorbăraia asta spurcată despre vot şi marşuri şi demonstraţii. Împotriva a ce? Împotriva legilor lui Allah? N-am să-nţeleg niciodată femeile. Ba chiar Profetul, fie-i numele lăudat, el, cel mai desăvârşit dintre bărbaţii care-au trăit vreodată, chiar şi el a avut probleme cu femeile şi-a avut încă zece neveste pe lângă Khadija, prima nevastă, care a murit după ce-i dăruise şase copii. Ce trist că nu i-a supravieţuit nici un fiu, doar fiica sa, Fatima. Chiar după toată experienţa asta cu femeile, stă scris că însuşi Profetul, chiar şi el, se depărta de ele din vreme-n vreme pentru a sta în pace. De ce nu pot fi femeile mulţumite, stând acasă, supuse, tăcute, fără să se amestece în treburile noastre?

Sunt atât de multe de făcut. Atât de multe capete de sfoară de găsit şi apucat, taine de descifrat, conturi şi chitanţe de datorii, datornici de găsit şi-atât de puţin timp! Toate proprietăţile noastre furate, satele, domeniul de la Caspica, case şi apartamente şi clădiri prin tot Teheranul... De toate ştiau diavolii! Diavolii! Komitehul Revoluţionar şi mullahii şi Gărzile Verzi sunt diavolii pe Pământ. Cum o să mă descurc cu toţi? Dar trebuie, într-un fel sau altul, trebuie! Şi după asta, anul viitor am să fac pelerinajul la Mecca.

— Voia lui Allah, spusese şi se simţi ceva mai bine. Şi e voia lui Allah că trebuie să fac toate astea mai înainte decât mă aşteptam, deşi sunt foarte bine pregătit, aşa cum orice fiu ar trebui să fie, ca să preia un imperiu, chiar şi imperiul Bakravan. Şi de asemenea e voia lui Allah că ştiu deja cele mai multe dintre taine, şoptite mie de tata în cursul ultimilor ani, când a descoperit că poate avea încredere în mine, că sunt mai inteligent decât se aşteptase el vreodată. Nu i-am sugerat eu să-şi deschidă contul secret din băncile elveţiene, cu aproape şapte ani în urmă, şi nu i-am explicat despre biletele de tezaur americane, investiţiile în construcţii imobiliare din America şi aproape totul despre cele Şapte Surori? Am făcut milioane. Totul e la adăpost de aceşti fii de căţea, Allah fie lăudat! La adăpost în aur, pământ, acţiuni, dolari, mărci, yeni şi franci elveţieni, în Elveţia. Seherazada îl privise, aşteptând.

— Servitorii or să termine totul înainte de apus, Seherazada. Nu te-ngrijora.

O iubea, dar ar fi vrut să plece ca să-şi poată continua treburile. Era însă vremea să lege la un loc alte sfori.

— Acest soţ al tău a fost de acord să se facă mahomedan, nu-i aşa?.

— Cât de bun eşti că-ţi aminteşti, dragă Meshang. Soţul meu a fost de acord sa se gândească la asta, spuse prudentă, îl învăţ de câte ori pot.

— Bun. când se-ntoarce, te rog spune-i să vină să discute cu mine.

— Da, desigur, spuse imediat.

Meshang era capul familiei acum şi ca de obicei trebuia să i se supună fără crâcnire.

— Acel an şi-o zi a trecut, nu-i aşa? Chipul Şeherazadei se luminase.

— Sunt onorată să-ţi spun, dragă Meshang, că s-ar putea ca Allah să ne fi binecuvântat. Sunt în întârziere o zi sau două.

— Allah fie lăudat, asta merită sărbătorit! Tata ar fi fost atât de bucuros.

O bătuse pe mână.

— Bun. Acum, cum rămâne cu el, soţul tău? Asta ar fi momentul potrivit pentru divorţ, nu-i aşa?

— Nu, o, cum poţi să spui un astfel de lucru? izbucni ea mai înainte de-a se putea stăpâni. O, nu, deloc! Asta ar fi groaznic! Aş muri! Ar fi groaznic!

— Taci, Şeherazada! Gândeşte-te! Meshang fusese uluit de proastele ei purtări.

— Nu e iranian, nu e mahomedan, n-are bani, n-are viitor, nu merită să facă parte din familia Bakravan. Nu eşti de acord?

— Da, desigur, sunt de acord cu tot ce spui. Dar dacă aş putea să adaug... spuse ea dintr-o suflare.

Îşi păstrase ochii plecaţi ca să-şi ascundă uimirea, blestemându-se că nu înţelesese cât de mult îi displăcea Tommy al ei lui Meshang şi că acesta era deci un duşman de care trebuia să te fereşti. Cum am putut să fiu atât de naivă şi-atât de proastă?

— Sunt de acord c-ar putea fi unele probleme, dragul meu, şi sunt de acord cu tot ceea ce spui, se auzise răspunzându-i cu cel mai dulce glas, în timp ce mintea ei lucra cu viteza luminii, analizând, mărunţind, încercând să facă un plan, pentru moment şi pentru viitor, căci fără bunăvoinţa lui Meshang viaţa avea să fie foarte dificilă. Eşti cel mai înţelept bărbat pe care-l cunosc, dar poate mi s-ar îngădui să-ţi spun că Allah mi l-a aşezat în cale. Tata a încuviinţat căsătoria mea, aşa că până când Allah îl îndepărtează din calea mea şi-mi îndreaptă...

— Dar acum eu sunt capul familiei şi totul s-a schimbat. Ayatolahul a schimbat totul, spusese el scurt.

Nu-i plăcuse niciodată Lochart. Îl dispreţuise ca pe un necredincios, pricina tuturor necazurilor lor din prezent şi din trecut. Îl dispreţuise ca pe un intrus şi o cheltuială fără rost, dar, fiindcă nu avea nici o putere să se amestece şi din pricina acceptului tăcut al tatălui său, păstrase toate astea pentru el.

— Nu-ţi face griji în căpşorul tău drăguţ! Revoluţia a schimbat totul. Trăim într-o lume diferită şi în lumina acestor lucruri trebuie să mă gândesc la viitorul tău şi la viitorul fiului tău.

— Ai perfectă dreptate, Meshang, şi-am să te binecuvântez că te gândeşti la mine şi la copilul meu, şi cât de minunat e şi ce noroc că eşti aici ca să ai grijă de noi! spusese ea, reuşind din nou să se stăpânească.

Continuase să-l flateze, să-l linguşească, pocăindu-se pentru lipsa de bună creştere, folosindu-şi toată priceperea, neîngăduindu-i să se abată şi să schimbe discuţia către alte lucruri. Şi-apoi, la momentul potrivit, spusese:

— Sunt sigură că trebuie să fii foarte ocupat. Se ridicase zâmbind.

— Vii cu Zarah diseară la cină? Vine vărul Karim, dacă poate să plece de la unitate. N-o să fie nostim? Nu l-am văzut de la...

Se oprise la timp.

— De aproape o săptămână. Dar cel mai important lucru, Meshang, bucătarul pregăteşte horishtul tău favorit, aşa cum îţi place ţie.

— O, aşa? Ei bine, da, da, o să venim. Dar spune-i să nu pună prea mult usturoi. Şi-acum, în ceea ce-l priveşte pe soţul tău...

— O, asta mi-a adus aminte, dragă Meshang, spuse, jucând ultima ei carte, am auzit că Zarah a primit învoirea ta să se ducă poimâine la Marşul Femeilor. cât de mult bun-simţ dovedeşti!

Văzuse brusca roşeaţă de pe chipul lui şi râsese în sinea ei, ştiind că Zarah era la fel de hotărâtă să se ducă pe cât era el de hotărât să nu o lase.

El izbucnise furios. Ea ascultase răbdătoare, cu ochi nevinovaţi, încuviinţând din timp în timp, la momentul potrivit.

— Soţul meu e de-aceeaşi părere, pe de-a-ntregul, cu tine, dragă Meshang, spusese cu pasiunea potrivită momentului. Da, pe deplin, prea-iubite frate şi am să-i reamintesc cu siguranţă lui Zarah, dacă mă-ntreabă, de ceea ce crezi tu. Nu că asta ar însemna mare lucru pentru ea sau pentru mine, pentru că la acest marş de protest noi o să mergem. Îl sărută în fugă.

— La revedere, dragul meu. Încearcă să nu munceşti prea mult. O să mă-ngrijesc eu de horisht.

Apoi plecase imediat la Zarah şi-o avertizase că Meshang era încă furios când auzea de marş.

— Ridicol! Toate prietenele noastre or să fie acolo, Şeherazada! Vrea să ne facă de râs în faţa lor?

Făcuseră împreună un plan. Când isprăviseră era deja târziu, spre seară, şi ea trebuise să alerge acasă, să comande horishtul, aşa cum îi place stăpânului şi dacă pui prea mult usturoi şi nu-i perfect, am să o chem pe bătrâna Ashabageh, ghicitoarea, să te deoache! Du-te la piaţă şi cumpără pepenii care-i plac!

— Dar, stăpână, n-au fost pepeni de...

— Fă rost de unul! strigase ea bătând din picior. Nu mă îndoiesc c-o să faci rost de unul.

Apoi o supraveghease pe Jari care aranjase toate lucrurile ei şi ale lui Tommy, lăsând să-i scape din când în când câte o lacrimă pentru pierderea apartamentului, pe care el îl dorise şi de care se bucurase mai mult decât ea, dar şi de bucuria de a fi din nou acasă. Odihna, ultima rugăciune, şi-apoi baia, şi-acum masajul.

— Gata, prinţesă, spuse Jari, simţindu-şi braţele obosite. Acum ar trebui să te-mbraci pentru cină. Ce ţi-ar plăcea să porţi?

— Rochia care i-ar plăcea cel mai mult lui Meshang. Fusta de lână multicoloră şi bluza pe care le admiră atât de mult.

Apoi încă o verificare a horishtului şi polo, mâncarea iraniană de orez, apetisantă, cu o crustă galbenă deasupra, şi celelalte specialităţi pentru Meshang, pepenele dulce, aromat şi zemos şi perfect tăiat. Îl aştepta să sosească pe vărul lor, Karim Peshadi, iubindu-l, amintindu-şi minunatele vremuri când crescuseră împreună, familiile lor întotdeauna amestecate verile pe domeniile lor de la Marea Caspică, înotând şi plimbându-se cu barca cu pânze, iar iarna schiind în apropierea Teheranului, nimic altceva decât petreceri, dansuri şi cântece. Karim, înalt ca şi tatăl său, colonelul comandant al Kowissului, şi la fel de minunat. Întotdeauna asociindu-l pe Karim cu acea primă seară de septembrie în care-l văzuse pe acest străin ciudat înalt cu ochi albastru-cenuşii, ochi care sclipeau ca focurile cereşti de care vorbeau poeţii străvechi. Clipa în care el o zărise...

— Înălţimea voastră, Excelnţa Sa, vărul vostru Karim Peshadi, cere îngăduinţa de a vi se-nfăţişa. Alergă bucuroasă să-l întâmpine. El privea pierdut pe fereastra celei mai mici dintre camerele de primire, cu pereţii din oglinjoare şi ferestruici aşezate într-un aranjament artistic persan, singura mobilă fiind obişnuita canapea joasă desfăşurată de-a lungul pereţilor, la câţiva centimetri deasupra covoarelor moi, tunse scurt, şi îmbrăcată cu cea mai fină ţesătură persană, ca şi backrestul prins pe pereţi. – Dragă Karim! cât de minunat... Se opri. Era prima oară când îl vedea din ziua aceea, cu o săptămână în urmă, când plecaseră împreună să se-alăture revoltei de la Doshan Tappeh, şi-acum privea la un străin cu chipul tras, cu pielea întinsă peste pomeţii ridicaţi ai obrajilor de o paloare înspăimântătoare, cearcăne întunecate împrejurul ochilor, barba nerasă, hainele în dezordine, când de obicei el era îmbrăcat impecabil...

— O, Karim! Ce s-a-ntâmplat? Buzele lui se mişcară, dar nu lăsară să scape nici un sunet. Încercă din nou.

— Tata e mort! Împuşcat pentru crime împotriva Islamului. Sunt suspect şi suspendat din serviciu şi-as putea fi arestat în orice moment, spuse amar. Cea mai mare parte din prietenii noştri sunt şi ei suspecţi. Colonelul Jabani a dispărut, acuzat de trădare. Îţi aminteşti? Cel care a condus poporul împotriva Nemuritorilor şi s-a ales cu o mână smulsă!

Se aşeză prostită, ascultându-l, privindu-l.

— Dar răul abia acum vine dragă Seherazada: Unchiul... unchiul Valik şi Annoush şi micul Jalal şi Setarem sunt toţi morţi, ucişi încercând să evadeze în Irak, într-un '212 civil.

Simţi că i se opreşte inima şi nenorocirea se prăvăli asupra ei.

— Au fost interceptaţi şi doborâţi lângă graniţa irakiană. Eram la birouri astăzi, aşteptâând să răspund la întrebările komiîehului nostru, când a sosit telexul de la baza noastră de la Abadan. Fiii ăia de căţea din komiteh nu ştiu carte, aşa că mi-au cerut mie să citesc cu glas tare, fără să ştie că am vreo legătură cu Valik, că suntem rude. Telexul era marcat „secret” şi spunea că trădătorii general Valik şi un general Seladi au fost identificaţi în epava '212 după cărţile de identitate, alături de alţii, şi o femeie şi doi copii. Ne cerea să verificăm elicopterul. Se presupune că e unul de la compania lui Tommy, care a fost furat, EP-HBC.

Ea leşină.

Când îşi reveni, Jari îi tampona fruntea cu un prosop rece, iar ceilalţi servitori erau adunaţi, neliniştiţi, de jur împrejur. Undeva în spate, alb la faţă, Karim îşi cerea scuze.

Îl privi îndelung fără să-l vadă, apoi tot ceea ce spusese îi reveni în minte, laolaltă cu cele spuse de Erikki şi de ciudăţenia comportamentului lui Tommy. Din nou, toate cele trei se amestecară şi un alt val de groază o învălui.

— A... a sosit Excelenţa sa, Meshang? întrebă cu voce slabă.

— Nu, nu, prinţesă! Lasă-mă să te duc în pat. Ai să te simţi mai bine.

— Eu... nu... mulţumesc, Jari. Îmi e mai bine... Te rog, lasă-ne singuri.

— Dar, prinţesă...

— Lasă-ne singuri.

Se supuse. Karim era îndurerat.

— Te rog, iartă-mă, dragă Şeherazada! N-ar fi trebuit să te-ngrijorez cu toate problemele astea, dar eu am aflat despre... despre tata abia în dimineaţa asta. Îmi pare atât de rău, Şeherazada! N-ar trebui ca o femeie să se îngrijoreze...

— Karim, ascultă-mă! Te implor! îl întrerupse cu disperare crescândă. Orice-ai face, nu pomeni despre unchiul Valik! Nu-i spune lui Meshang despre el şi despre ceilalţi. Nu încă! Te rog, nu încă! Nu-i zice nimic de Valik!

— Dar de ce?

— Pentru că... pentru că...

O, Allah, Allah! Ce trebuie să fac? se gândea, venindu-i să strige. Sunt sigură că Tommy pilota HBC. O, Allah, fă să mă-nşel, dar sunt sigură că asta-i ceea ce a spus Erikki când l-am întrebat cât de mult o să lipsească Tommy! N-a zis Erikki: „nu-ţi face griji, Tommy are un zbor până la Bandar-e Delam, HBC, piese de schimb. Asta n-ar trebui să-i ia mai mult de o zi sau două”. Şi nu-i Bandăr-e Delam lângă Abadan, care-i lângă graniţă? N-a „venit unchiul Valik să-l vadă pe Tommy noaptea târziu, mult prea târziu, doar dacă problema era foarte urgentă şi după asta, după ce-a plecat, nu era Tom schimbat? Nu se tot frământa privind flăcările focului? „Familia trebuie să aibă grijă de familie.” Nu spunea el asta? O, Allah, ajută-mă!

— Ce s-a-ntâmplat, Şeherazada? Ce este?

— Nu îndrăznesc să spun, Karim, deşi mă încred în tine până la moarte. Trebuie să-l apăr pe Tommy. Dacă Meshang află despre Tommy, ăsta o să fie sfârşitul, pentru toţi. O să-l denunţe. N-o să rişte alte necazuri sau crime împotriva lui Allah. Nu pot să mă opun familiei. Meshang o să mă facă să divorţez. Allah să m-ajute, ce trebuie să fac? Fără Tommy o să mor. Ştiu c-o să mor. O să... Ce spunea Tommy, că o să ducă un elicopter undeva? Un zbor la Al Shargaz? Acolo, sau în Nigeria? Nu-ndrăznesc să-ţi spun, Karim! Nu-ndrăznesc! Dar când ochii ei văzură cât era de îngrijorat, gura i se deschise şi revărsă tot ceea ce nu îndrăznise să-i spună.

— Dar e cu neputinţă! bâlbâi el. Telexul spunea că n-au fost supravieţuitori. Imposibil să fi pilotat el. Imposibil!

— Da, dar el era. Sunt sigură de asta, sunt sigură de asta! O, Karim, ce-o să fac! Te rog ajută-mă! Te rog, te implor! Te rog ajută-mă!

Lacrimile îi curgeau pe obraji şi el o luă în braţe încercând s-o liniştească.

— Te rog, nu-i spune lui Meshang! Te rog ajută-mă! Dacă Tommy al meu... o să mor!

— Dar Meshang o să afle cu siguranţă! Trebuie să afle!

— Te rog, iartă-mă, ajută-mă! Trebuie să poţi face ceva! Trebuie să fie ceva!

Uşa se deschise şi Meshang intră grăbit, cu Zarah după el.

— Seherazada, draga mea, Jari a spus că ai leşinat. Ce s-a-ntâmplat? Te simţi bine? Karim, ce faci tu?

Meshang se opri uluit la vederea înfăţişării neîngrijite al lui Karim şi a palorii obrazului.

— Ce se-ntâmplă?

În tăcerea care se lăsă, Seherazada îşi duse mâinile la gură, îngheţată de spaimă că avea să scape din nou totul. Îl văzu pe Karim ezitând. Tăcerea se adânci şi mai mult, apoi îl auzi spunând dintr-o suflare:

— Am ştiri groaznice! Mai întâi... mai întâi despre tata... A fost... Împuşcat... Împuşcat pentru... pentru crime împotriva Islamului...

Meshang explodă.

— Asta-i cu neputinţă! Eroul de la Tofar?! Te-nşeli, fără îndoială!

— Nici cu Excelenţa Sa Jared Bakravan n-ar fi fost cu putinţă, dar e mort şi tata e mort ca şi el şi mai sunt şi alte veşti, toate proaste!

Neputincioasă, Şeherazada începu să p lângă, Zarah o îmbrăţişa, iar inima lui Karim se topi toată şi-l îngropa pe Valik, soţia şi copiii ca alţii să trăiască.

— Insha Allah, spuse, urând scuza pe care n-o mai putea accepta pentru crimele comise de hulitori în numele lui Allah, pe care astfel de oameni nu-l vor cunoaşte niciodată.

Ayatolahul e doar un dar de la Allah. Trebuie să-l urmăm, să curăţăm Iranul de aceşti hulitori nemernici, îşi zise. Allah o să-i pedepsească după moarte, aşa cum noi, cei ce trăim, trebuie să-i pedepsim prin moarte.

— Veştile mele sunt toate proaste. Sunt suspect, ca cea mai mare parte dintre prietenii mei, aviaţia este luată la întrebări. I-am spus prosteşte totul Şeherazadei. Vroiam să ştii, Meshang, dar i-am spus prosteşte şi ăsta a fost motivul pentru care a leşinat. Te rog să mă ierţi, îmi pare rău! Nu rămân, nu pot, trebuie să mă-ntorc! Am vrut doar să vă spun despre asta. Trebuia să spun cuiva!

La biroul lui McIver; *ora 10*, *21 noaptea*. McIver era singur în biroul de la ultimul etaj, aşezat în scaunul său vechi, scârţâitor, cu picioarele întinse confortabil pe birou, citind, lumina fiind bună şi camera călduroasă mulţumită generatorului. Telexul funcţiona, ca şi aparatul de radio-emisie. Era târziu, dar n-avea nici un rost să se ducă acasă încă, unde era frig şi umed şi Genny nu era. Ridică privirile. Auzise paşi grăbiţi pe scările de afară. La uşă, un ciocănit nervos.

— Cine e?

— Căpitane McIver, sunt eu, căpitanul Peshadi, Karim Peshadi!

Surprins, McIver deschise uşa, cunoscându-l pe tânăr destul de bine, atât ca elev pilot, cât şi văr favorit al Şeherazadei. Întinse mâna, ascunzându-şi surpriza la vederea înfăţişării tânărului.

— Intră, Karim! Ce pot să fac pentru tine? Mi-a părut tare rău când am auzit despre arestarea tatălui tău.

— A fost împuşcat acum două zile.

— O, Christoase!

— Da. Iertaţi-mă, nimic din ce-o să urmeze nu e plăcut.

Grăbit, Karim închise uşa şi-şi coborî vocea.

— Iertaţi-mă, dar trebuie să mă grăbesc. Am întârziat deja ceasuri întregi, dar de-abia m-am întors de la Seherazada. Am fost la apartamentul dumneavoastră, dar căpitanul Petikin a spus că sunteţi aici. Azi-noapte am citit un telex secret de la baza noastră din Abadan.

Îi spuse ce conţinea. McIver rămase descumpănit şi încercă să ascundă asta.

— I-ai spus căpitanului Petikin?

— Nu, nu. M-am gândit că ar trebui să vă spun numai dumneavoastră.

— Din câte ştim până acum, HBC a fost furat. Nici unul dintre piloţii noştri nu a fost...

— Nu sunt aici oficial. Am venit să vă spun doar, pentru că Tom nu-i aici. N-am ştiut ce să fac altceva. Am auzit-o pe Seherazada şi am aflat tot din întâmplare despre Tom.

Repetă ce-i spusese Seherazada.

— Cum ar putea Tom să trăiască şi ei să fie morţi, cu toţii? McIver simţi durerea din piept pornindu-se din nou.

— În numele lui Allah, spuneţi-mi adevărul! Trebuie să ştiu. Tom trebuie să vă fi spus! Puteţi avea încredere în mine! explodă tânărul, ieşindu-şi din fire de îngrijorare. Trebuie să aveţi încredere în mine. Poate că pot să v-ajut. Tom e într-o primejdie groaznică, ca şi Seherazada şi toate familiile noastre. Trebuie să aveţi încredere în mine! Cum a scăpat Tom?

McIver simţea plasa strângându-se în jurul tuturor – Lochart, Petikin, el însuşi. Nu te pierde cu firea, îşi porunci. Ai grijă! Nu trebuie, nu poţi să-ţi permiţi să recunoşti ceva! Nu admite nimic!

— Din câte ştiu, Tom nu era pe lângă HBC!

— Mincinosule! spuse înfuriat tânărul şi izbucni iarăşi, aruncându-i în faţă ceea ce pusese cap la cap pe drumul până acolo, mergând pe jos, luptându-se să se urce într-un autobuz, apoi din nou pe jos, sub ninsoarea care cădea, îngheţat şi disperat că trebuia să apară şi înaintea komitehului. Trebuie să fi semnat aprobarea. Tu sau Petikin! Şi numele lui Tom trebuie să fie pe aprobare. O ştim cu toţii prea bine. Tu şi toată... cât ne frecai cu respectatul regulamentelor, semnatul formularelor, „întotdeauna să ai un formular semnat”. Ai făcut-o, nu-i aşa? Nu-i aşa? strigă.

— Ar fi mai bine să pleci, căpitane! spuse scurt McIver.

— Eşti la fel de implicat ca şi Tom, nu vezi? Ai intrat la apă ca şi...

— Cred c-ar fi mai bine s-o laşi baltă. Ştiu că eşti obosit şi e groaznic ce s-a-ntâmplat cu tatăl tău, spuse blând McIver. Crede-mă, îmi pare foarte rău!

Nu se mai auzea nici un sunet în afara zumzetului domol al emiţătorului şi al generatorului care se afla deasupra, pe acoperiş. McIver aşteptă. Karim aşteptă. Apoi tânărul mişcă uşor din cap.

— Ai dreptate, spuse răguşit. De ce să te-ncrezi în mine? încrederea s-a dus dintre noi. Lumea noastră a devenit ladul pe Pământ şi totul din pricina Şahului. Ne-am încrezut în el şi el ne-a trădat: A luat nişte aliaţi prefăcuţi, ne-a împuşcat generalii, a fugit şi ne-a lăsat în gunoi, plini de ruşine, pe mâna unor falşi mullahi. Jur pe Allah că poţi să te-ncrezi în mine, dar ce mai înseamnă

asta pentru tine, sau pentru oricine altcineva? încrederea s-a dus dintre noi.

Obrazul i se strâmbă.

— Poate şi Allah a plecat dintre noi.

Emiţătorul din cealaltă încăpere trosni uşor, făcând auziţi paraziţii de la vreo furtună, aiurea.

— Poţi să iei legătura cu Zagros? Seherazada a zis că Tom s-a întors în dimineaţa asta.

— Am încercat mai devreme, dar nu pot să-i contactez! spuse McIver sincer. La vremea asta din an e aproape imposibil, dar am auzit că au ajuns cu bine. Baza noastră din Kowiss a transmis un raport chiar în după-amiaza asta.

— Ar fi bine... ar fi bine să-i spui lui Tom... să-i spui ce ţi-am zis. Spune-i s-o şteargă, zise Karim mohorât. Sunteţi toţi prea norocoşi, puteţi toţi pleca acasă...

Spre disperarea lui, explodă şi lacrimile i se scurseră pe obraji.

— Oh, băiete!

Plin de compasiune, McIver îl cuprinse pe după umeri, încercând să-l liniştească pe tânărul de aceeaşi vârstă cu propriul său fiu aflat departe, în Anglia, în siguranţă, născut din fericire englez, din fericire în siguranţă pe pământ, medic şi neavând nimic de-a face cu zborul. În siguranţă. Dumnezeule din ceruri! Cine dracu e vreodată în siguranţă?!

Peste puţină vreme simţi tresăririle din pieptul tânărului rărindu-se. Ca să-i protejeze orgoliul, se trase înapoi, se-ntoarse şi, privind către chicinetă, spuse ca din întâmplare:

— Mă pregăteam să beau nişte ceai. Bei cu mine?

— Eu... aş bea doar puţină apă şi dup-aia... după asta, plec. Mulţumesc.

McIver se duse imediat să-i aducă. Sărmanul flăcău, se gândea, cât de îngrozitoare e întâmplarea asta cu tatăl său, un om atât de minunat, dur, sever, dar cinstit şi loial, care n-a călcat niciodată un pas alături! Groaznic! Sfinte Dumnezeule! Dacă l-au împuşcat, o să ne-mpuşte pe toţi. O să fim cu toţii morţi foarte repede, într-o zi sau alta!

— Uite, spuse îngreţoşat, întinzându-i lui Karim paharul.

Tânărul primi, stânjenit că-şi pierduse controlul în faţa unui străin.

— Mulţumesc. Noapte bună!

Îl văzu pe McIver privindu-l ciudat.

— Ce e?

— Doar o idee neaşteptată, Karim. Ai acces la turnul Doshan Tappeh?

— Nu ştiu. De ce?

— Dac-ai putea, fără ca cineva să ştie ce vrei, poate c-ai putea să obţii aprobarea HBC. Trebuie să fie în registrul de decolări, dacă au folosit vreunul în ziua aia. Şi-atunci putem să vedem, nu-i aşa, cine îl pilota. Ei?

— Da, dar la ce-ar folosi? spuse Karim, urmărind cu atenţie ochii şterşi de pe chipul colţuros. Au fost în funcţiune înregistratoarele automate.

— Poate da, poate nu. S-au dus lupte pe-acolo. Poate că n-au fost atât de eficienţi. După câte ştim, oricine a luat HBC nu a avut aprobarea verbală de la turn. A decolat pur şi simplu. Poate că în fierbinţeala momentului nici n-au înregistrat vreo aprobare.

Speranţa lui McIver creştea pe măsură ce răsucea ideea. Doar registrul ar spune. Registrul de zbor, nu-i aşa?

Karim încerca să ghicească încotro îl împingea McIver...

— Şi dacă scrie 'Tom Lochart”?

— Nu ştiu cum s-ar putea, pentru că atunci ar avea semnătura mea pe el şi-atunci, ei, atunci ar trebui să fie un fals.

McIver ura minciunile, istorioara lui încropită la iuţeală sunând din ce în ce mai prost, pe clipă ce trecea.

— Singura aprobare pe care am semnat-o a fost pentru Nogger Lane, să ducă nişte piese de schimb la Bandar-e Delam, dar am anulat-o înainte de a pleca. Piesele nu erau atât de importante şi până una-alta HBC a fost furat.

— Aprobarea este singura dovadă?

— Numai Dumnezeu ştie asta! Dacă aprobarea spune 'Tom Lochart" şi e semnată de mine, e un fals. Un fals ca ăsta ar putea să provoace o mulţime de necazuri şi ca atare n-ar trebui să existe, nu-i aşa?

Karim scutură încetişor din cap, ajungând deja, în gând, la turn, pe lângă gărzi – or fi cumva santinele? –, găsind registrul şi pagina potrivită şi văzând una dintre Gărzile verzi în uşă, ucigându-l, luând registrul şi alergând la fel de tăcut şi de tainic precum intrase, ducându-şe la Ayatolah, dezvăluindu-i monstruoasa crima comisă împotriva tatălui său, Ayatolahul înţelept înţelegând, nu ca aceşti câini care îşi bat joc de Cuvânt, poruncind imediat răzbunarea în numele lui Allah cel Unic. Apoi ducându-se la Meshang şi spunându-i lui că familia era salvată, dar şi mai important, ştiind că Şeherazada, pe care el o iubea cu disperare şi o dorea cu disperare, dar pe care n-ar fi putut s-o aibă vreodată în această viaţă – îi era văr primar şi era împotriva legilor Coranului – era de asemenea salvată.

— Aprobarea n-ar trebui să existe, spuse obosit. Am să-ncerc. Da, am să-ncerc. Ce s-a-ntâmplat cu Tom?

În spatele lui McIver telexul începu să clănţăne. Amândoi tresăriră. McIver se întoarse spre Karim.

— Când îl vezi, întreabă-l pe el! Ăsta-i cel mai potrivit lucru. Nu-i aşa? Întreabă-l pe Tom.

— Salaam.

Îşi strânseră mâinile şi el plecă, iar McIver încuie uşa.

Telexul era de la Genny, din Al Shargaz. „Salut pustiu nr. 1! Am vorbit îndelung cu Chinezoiul, care soseşte mâine noapte, luni, şi o să fie în avionul de Teheran marţi. A spus că este absolut necesar să te întâlneşti cu el la aeroport pentru discuţii. Aici au fost acute toate pregătirile pentru reparaţiile elicopterelor şi întoarcere rapidă. Te rog, confirmă. Am vorbit cu copiii din Anglia şi totul e-n regulă. Mă distrez grozav ici, ocolind oraşul şi mă bucur că nu eşti aici. De ce nu şti? McAllister."

McAllister era numele ei de fată şi-l folosea numai când era foarte supărată pe el.

— Buna mea pătrimea! spuse cu glas tare, citindu-l. Telexul îl făcu să se simtă mai bine. Mă bucur că – n siguranţă şi-afară din porcăria asta. Mă bucur c-a vorbit cu copiii. Asta o s-o facă mai veselă. Băbuţa ea! Reciti telexul. Ce dracu e atât de important pentru Andy? O să aflu destul de curând. Cel puţin

putem avea legătura prin Al Shargaz. Se aşeză la biroul secretarei şi începu să dactilografieze confirmarea.

Pe înserat primise un telex de la sediul din Abereen, dar sosise deformat. Doar semnătura mai era iteligibilă: „Gavallan”. Trimisese înapoi o cerere de repetare a transmisiei şi aştepta de-atunci. În seara asta recepţia radio era la fel de proastă.

Umblau zvonuri de viscole în munţi şi BBC World Service, a cărui transmisie oscila groaznic, mai rău decât de obicei, vorbea de furtuni extraordinare de-a curmezişul întregii Europe şi a coastei de est a Americii şi inundaţii cumplite în Brazilia. Ştirile erau în general proaste: greve nesfârşite în Anglia, lupte grele între chinezi şi armatele vietnameze, un avion civil ce venea la aterizare doborât de guerilă, era de aşteptat ca preşedintele Carter să ordone raţionalizarea benzinei, sovieticii testau o rachetă de croazieră de două mii cinci sute de kilometri, şi în Iran „preşedintele Yaser Arafat s-a întâlnit cu Ayatolahul Khomeini în mijlocul unei manifestaţii tumultuoase de bun venit; cei doi lideri s-au îmbrăţişat public, iar OEP a preluat clădirea Ambasadei Israeliene din Teheran. S-a comunicat că lupta continuă în Azerbaidjan între forţele adverse şi cele fidele lui Khomeini. Primul ministru Bazagran a ordonat închiderea celor două posturi şi împuşcarea altor generali.”

Deprimat, McIver închisese aparatul, efortul de-a încerca să desluşească ştirile printre paraziţi dându-i o durere de cap cumplită. Migrena îl chinuise toată ziua. Începuse după întâlnirea de dimineaţă cu ministrul Aii Kia. Kia acceptase cecurile pentru banca din Elveţia „taxele” pentru cele trei aparate care trebuiau să plece – şi de asemenea pentru cinci aterizări şi decolări ale avionului şi promisese să afle ce se-ntâmplase cu expulzările de la Zagros.

— Până atunci transmiteţi komitehului de la Zagros că ordinul lor este anulat de acest departament până la noi investigaţii.

Mare scofală o să facă asta când ţi se propteşte-n fată ţeava unei puşti! îşi zise. Mă întreb ce fac acum trimis de Tabriz ATC din partea companiei Iran-Timber. „Căpitanii Yokkonen şi Lane sunt necesari aici pentru lucrări de urgenţă, timp de trei zile. Termenii obişnuiţi pentru aparat. Mulţumesc”. Era semnat ca de obicei de managerul regional şi era o cerere obişnuită. E mai bine pentru Nogger decât să stea pe fund aici, îşi zise. Mă întreb de ce avea nevoie tatăl lui Azadeh de ea?

Prompt, la 7, 30 după-amiază, Kowissul începuse să transmită, dar transmisia era abia doi pe cinci, atât cât să fie audibilă parţial, şi oscila prost. Freddy Ayre raportase că Starke se întorsese neatins.

— Slavă Domnului!

— Repe... Vă aud... pe voi... unu pe cinci, căp...ver!

— Repet, spusese el mai încet şi atent. Spune-i lui Starke că sunt foarte bucuros că s-a întors. E teafăr?

—...tanul Starke...spuns...bări... iteh...

— Repetă, Kowiss.

— Repet, căpit...arke a răsa...bărilor komi... sa...

— Te aud unu pe cinci. Încearcă din nou la nouă dimineaţa, sau mai bine o să rămân aici până târziu şi o să încerc înjur de unsprezece.

— Înţeleg...târziu... unsprezece noaptea.

— Da. În jur de unsprezece noaptea.

— Căpitan...Lochart şi Jean-Luc...Zagros...bine. Restul transmisiei fusese incomprehensibil. Se aşezase pe scaun şi începuse să aştepte. Aşteptând, aţipise puţin, citise puţin şi-acum, aşezat lângă telex, aruncă din nou o privire la ceas. 10, 30.

— Îndată ce termin cu chestia asta, o să chem Kowis-sul, spuse cu glas tare.

Isprăvi atent telexul pentru soţia sa, adăugind pentru Manuela că totul e în ordine la Kowiss. Este, îşi zise, câtă vreme Starke s-a întors înapoi şi e teafăr şi toţi băieţii sunt teferi. Strecură banda perforată în cititorul de bandă, formă numărul pentru Al Shargaz, aşteptă interminabil răspunsul, apoi apăsă butonul de transmisie. Banda şerpui în suportul ei. Încă o aşteptare lungă, dar codul de recepţie al Al Shargazului îi parveni în cele din urmă.

— Bun!

Se ridică şi se întinse. În sertarul mesei se aflau pilulele şi o luă pe a doua din acea zi.

— Afurisită tensiune! mormăi.

Avusese tensiunea şaisprezece cu unsprezece la ultimul control medical. Pastilele o aduseseră până la un confortabil treisprezece cu opt.

— Da ascultă, Mac, asta nu-nseamnă că poţi să dai pe gât whisky, vin, ouă şi frişca. Colesterolul tău e...

— Ce afurist de whisky şi frişca? Pentru Dumnezeu, Docvaici suntem în Iran!

Îşi aminti cât de nervos fusese şi, când Genny întrebase „Cum a fost? ”, răspunsese:

— Grozav, mai bine decât ultima dată şi nu mă mai cicăli atât! La dracu, nu pot să fac nimic în plus faţă de ce fac deja, dar sigur că mi-ar prinde bine un whisky mare (eu sifon şi gheaţă şi dup-aia încă unul!

În seif se găsea mai întotdeauna o sticlă, iar în micul frigider – gheaţă şi sifon... Acum nu mai era nici urmă. Rezervele erau pe zero. Îşi făcu o cană cu ceai. Ce-o fi cu Sarim şi HBC? O să mă gândesc la asta mai târziu, acum e unsprezece noaptea.

— Kowiss, aici Teheranul, mă auziţi?

Răbdător, chemă şi rechemă, apoi se opri. Peste un sfert de oră încercă din nou. Nici un contact.

— Trebuie să fie furtuna, spuse, pierzându-şi răbdarea. La dracu, încerc de-acasă!

Îşi puse paltonul şi urcă scara în spirală pe acoperiş, ca să verifice nivelul combustibilului din generator. Noaptea era foarte întunecoasă şi tăcută, rar de tot câte-un foc de armă, iar cele care se-auzeau erau atenuate de ninsoare. Nu vedea pe nicăieri nici o urmă de lumină. Zăpada încă mai cădea alene, se depuseseră aproape doisprezece centimetri din zori; O şterse de pe faţă şi lumină indicatorul cu lanterna. Nivelul combustibilului era în regulă, dar ar trebui să facă cumva rost de câteva kilograme în următoarele câteva zile. Drăcia dracului, ce-o fi cu HBC? Dacă Karim ar putea să facă rost de registru şi registrul ar putea fi distrus, n-ar mai rămâne nici o urmă. Nu-i aşa? Da. Dar cum rămâne cu alimentarea la Isfahan? Pierdut în gânduri, se întoarse, încuie şi, folosind lanterna ca să-şi lumineze drumul, o porni în jos pe scări cele cinci etaje. Nu auzi telexul trezit la viaţă în spatele lui. În garaj se duse până la maşină şi-o descuie. Inima îi tresări când văzu apropiindu-se o siluetă înaltă. SAVAK şi HBC îi apărură brusc în minte. Aproape scăpă lanterna din mână. Dar bărbatul era Armstrong, într-un impermeabil închis la culoare şi cu pălărie neagră.

— Iartă-mă, căpitane McIver, n-am vrut sa te sperii.

— Ei bine, ai reuşit, spuse el furios, cu inima încă bătând să-i spargă pieptul. De ce dracu nu te-anunţi şi nu vii sus, în birou, în loc să te-ascunzi în afurisitele astea de umbre, ca un afurisit de răufăcător?

— S-ar putea să mai ai şi alţi vizitatori. Am văzut unul ieşind, aşa că m-am gândit c-ar fi mai bine s-aştept. Iartă-mă Te rog, coboară lumina lanternei.

Furios, McIver făcu ce i se ceruse. De când Gavallan i-l arătase pe Armstrong, îşi scotocise memoria, dar nu îşi amintea să se fi întâlnit vreodată cu el. „Serviciul Secret şi CID” nu avea darul să-i îndepărteze dezgustul.

— Unde dracu ai fost? Te-am aşteptat la aeroport, dar nu ai apărut!

— Da, îmi pare rău. Când se-ntoarce avionul la Teheran.

— Marţi – dacă vrea Dumnezeu. De ce?

— Aproximativ când?

— La prânz. De ce?

— Asta ar fi minunat. Trebuie s-ajung la Tabriz. Aş putea să-l închiriez – eu şi un prieten?

— Nici vorbă! N-aş putea obţine niciodată aprobarea. Şi cine-i prietenul?

— Garantez eu aprobarea. Iartă-mă, căpitane, dar e foarte important.

— Am auzit c-au fost lupte grele în Tabriz. S-a spus la radio azi-noapte. Îmi pare rău, nu pot să autorizez asta. Ar fi un risc inutil pentru echipaj.

— Domnul Talbot ar fi chiar bucuros să alăture rugămintea lui pentru o mână de ajutor, spuse Armstrong cu aceeaşi voce răbdătoare şi liniştită.

— Nu, îmi pare rău.

McIver se-ntoarse, dar fu oprit de neaşteptatul venin din vocea celuilalt.

— Mai înainte de-a pleca, pot să te-ntreb despre HBC şi Lochart, partenerul tău Valik şi soţia lui şi cei doi copii?

McIver împietri. Zărea chipul ca sculptat şi gura cu buze dure şi ochii care clipeau în lumina reflectată de lanternă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Armstrong băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie, ridicându-i-o până în dreptul ochilor. Căpitanul îndreptă cercul de lumină spre ea. Hârtia era o fotocopie a unei înregistrări dintr-un registru de zbor. Scrisul era îngrijit. „EP-HBC aprobat la 0620 pentru un charter IHC către Bandar-e Delam; livrare de piese de schimb; pilot: căpitan Tom Lochart; zbor autorizat de căpitanul McIver". Jumătatea inferioară a hârtiei era o fotocopie a aprobării propriu-zise, semnată de el, cu căpitanul N. Line trecut pe ea şi scris: bolnav şi înlocuit cu căpitanul T. Lochart. Înlocuit.

— Un dar, cu complimentele mele.

— De unde-i luat-o?

— Când avionul intră în spaţiul aerian al Teheranului, transmite-i căpitanului Hogg că are un zbor imediat la Tabriz. O s-aveţi aprobarea la vremea potrivită!

— Nu, nu văd...

— Dacă nu aranjezi totul bucuros şi mai ales în linişte, doar între noi, spuse Armstrong cu asemenea hotărâre că McIver se simţi cuprins de spaimă, originalul acestora ajunge la SAVÁK, redenumit SAVAMA.

— Ăsta-i şantaj!

— E un târg.

Armstrong îi înghesui hârtia în mână, pregătindu-se de plecare.

— Aşteaptă! Unde sunt originalele?

— Nu în mâinile lor, până una alta!

— Dacă fac ce spui, le primesc înapoi?

— Cred că glumeşti! Sigur că nu primeşti nimic!

— Asta nu-i cinstit! Asta nu-i cinstit deloc, fir-ai al dracului!

Armstrong se întoarse spre el, privindu-l de sus, cu chipul ca o mască.

— Sigur că nu-i cinstit. Dacă le primeşti înapoi, aţi ieşit din joc, nu-i aşa? Toţi! Câtă vreme astea există, ai să faci ceea ce ţi se cere, nu-i aşa?

— Eşti un ticălos împuţit!

— Şi tu eşti un prost care ar trebui să aibă grijă de tensiunea lui.

McIver rămase cu gura căscată.

— Cum de ştii şi asta?

— Ai rămâne uluit câte ştiu despre tine şi Genevere McAllister şi Andrew Gavallan şi Nobila Casă şi-o mulţime de alte lucruri pe care n-am început încă să le folosesc.

Vocea lui Armstrong deveni mai aspră, oboseala şi liniştea împiedicându-l să se stăpânească.

— Nu-nţelegeţi, fir-aţi ai dracului, că există o foarte are probabilitate ca tancurile şi avioanele sovietice să fie definitiv staţionate de partea asta a strâmtorii Hormuz Iranul să fie o afurisită de provincie sovietică? Am sosit să mă tot joc de-a creşa cu voi, cretinilor! Faceţi doar ceea ce vă spun, fără să cârtiţi, sau de nu, vă trimit toţi la dracu!

CAPITOLUL 39
MARTI
20 februarie 1979

Tabriz; *ora 5*, *12 dimineaţa*. În coliba de la marginea domeniului Hanului, Ross se trezi brusc. Rămase nemişcat, păstrându-şi respiraţia regulată, dar cu toate simţurile concentrate. Părea că nu se-ntâmplă nimic deosebit, doar obişnuitele insecte şi dimensiunile minuscule ale încăperii, prin fereastră se vedea noaptea întunecoasă, cu cerul în cea ai mare parte înnorat. Pe cealaltă saltea de paie, Gueng dormea ghemuit, respirând normal. Din pricina frigului, amândoi bărbaţii se culcaseră îmbrăcaţi.

Fără zgomot, Ross se duse la fereastră şi scrută întunericul. Apoi, chiar lingă urechea lui, Gueng şopti:

— Ce e, sahib?

— Nu ştiu. Poate nimic.

Gueng îl înghionti şi arătă cu degetul. Pe scaunul din faţa uşii nu se afla nici o santinelă. Poate că s-a dus să-şi facă nevoile, întotdeauna fusese cel puţin o santinelă. Zi şi noapte, noaptea trecută fuseseră două, aşa că Ross îşi făcuse un fel de momâie în pat şi, lăsându-l pe Gueng să le distragă atenţia, se strecurase afară pe fereastra din spate, urcându-se singur la întâlnirea cu Erikki şi Azadeh.

La întoarcere fusese cât pe ce să dea peste o patrulă, dar santinelele fuseseră somnoroase şi neatente, aşa că putuse să treacă pe lingă ele.

— Aruncă un ochi pe fereastra din spate, şopti Ross. Priviră şi aşteptară. Până în zori mai e cam o oră.

— Sahib, poate a fost doar un duh al muntelui, spuse Gueng încetişor.

În Pământul de Deasupra Lumii era o superstiţie că hurile vizitau noaptea paturile bărbaţilor, femeilor şi copiilor care dormeau, pentru a face fapte bune sau rele şi că visurile erau poveştile pe care le şopteau ei. Bărbatul mărunt sonda întunericul cu ochii şi urechile.

— Mă gândesc că poate ar trebui să dăm puţină atenţie duhurilor.

Se întoarse la patul său, îşi trase cizmele, puse talismanul pe care-l păstrase sub pernă înapoi în buzunarul uniformei, apoi îmbrăcă halatul de nomad şi turbanul. Verifică îndemânatic grenada şi carabina şi-şi pregăti raniţa grea care adăpostea muniţia, grenadele, apa şi ceva hrană. N-avea nevoie să-şi

verifice kukriul, acesta nu-l părăsea niciodată, întotdeauna uns şi curăţat în fiecare noapte înainte de culcare.

Ross era la fel de pregătit. Pregătit pentru ce? se întrebă. Abia te-ai trezit de cinci minute şi eşti cu pumnalul pregătit, predica trasă la armă, pentru ce? Dacă Abdullah ar fi vrut să-ţi facă rău, ţi-ar fi luat deja armele. Sau ar fi încercat să ţi le ia.

În după-amiaza ce trecuse auziseră un 206 decolând şi la scurt timp după aceea îi vizitase Abdullah.

— A, căpitane! Iartă-mă pentru întârziere, dar alarma provocată de venirea domniei tale e mai mare ca oricând. Prietenii noştri sovietici au pus un preţ foarte mare pe capetele voastre! spusese jovial. Îndeajuns să mă tenteze şi pe mine, poate!

— Să sperăm că nu, sir. Cât de mult mai trebuie să aşteptăm?

— Câteva zile, nu mai mult. Se pare că sovieticii vă vor foarte mult. Am primit o altă delegaţie din partea lor, care îmi cerea să îi ajut să vă prindă. Prima a fost înainte de-a sosi voi. Dar nu vă faceţi griji, ştiu unde e viitorul Iranului.

Noaptea trecută Erikki confirmase ştirea despre recompensă.

— Azi am fost lângă Sabalan, să curăţăm un alt amplasament radar. Cred că unii dintre muncitori erau ruşi. Mulţi dintre cei de la graniţă vorbesc ruseşte şi spuneau că speră să fie ei cei care o să-l prindă pe sabotorul englez cel înalt şi pe ajutorul lui. Recompensa e de cinci cai, cinci cămile şi cincizeci de oi. E o avere. Şi dac-au aflat de tine atât de departe spre nord, sigur că te caută şi pe-aici.

— Sovieticii te supravegheau?

— Numai Cimtarga. Dar totuşi nu părea să răspundă de lucrare, numai de mine şi de aparat: Cei care vorbeau ruseşte m-au tot întrebat când o să trecem cu toate forţele peste graniţă.

— Dumnezeule! Aveau vreun motiv să spună asta?

— Mă îndoiesc. Doar zvonuri. Oamenii de aici se hrănesc cu ele. Am spus: „Niciodată”, dar omul a pufnit în râs şi a zis că ştie că avem coloane de tancuri şi armate care aşteaptă. Că le văzuse. Nu vorbesc farsi, aşa că nu ştiu dacă nu era alt spion KGB deghizat în nomad.

— Ce aduceai, ceva important?

— Nu ştiu. Nişte computere şi o mulţime de cutii negre şi nişte hârtii. M-au ţinut departe de ele, dar nici una din ele nu este desfăcută de experţi, doar smulse din pereţi, firele tăiate, lăsate să atârne şi puse una peste alta, neglijent. Singurul lucru de care sunt interesaţi muncitorii sunt depozitele, ţigările în special.

Vorbiseră despre evadare. Era cu neputinţă să pună la cale un plan. Prea multe necunoscute.

— Nu ştiu câtă vreme vor să pilotez, spusese Erikki. Ticălosul ăla, Cimtarga, mi-a spus că primul ministru Bazargan a ordonat americanilor să plece din cele două amplasamente aflate departe către est, lingă Turcia, ultimele la care vor ajunge. Le-a ordonat să plece imediat şi să lase echipamentul intact. Ar trebui să zburăm acolo mâine.

— Ai folosit astăzi elicopterul mic?

— Nu. Pilota Nogger Lane, unul dintre căpitanii noştri. A venit aici cu noi ca să-l ia înapoi la Teheran. Managerul bazei mi-a zis că l-au luat pe Nogger ca să facă recunoaştere în unele locuri unde se mai duc încă lupte. Dacă McIver n-o să mai primească nici o veste de la noi, o să sară-n sus şi-o să trimită un echipaj de cercetare. Asta s-ar putea să ne mai dea o şansă. Ce-i cu tine?

— Am putea să ne strecurăm de-aici. Devin din ce în ce mai nervos în împuţiciunea aia de colibă. Dacă o ştergem, ne-am putea îndrepta spre baza voastră, şi o să ne-ascundem în pădure. Dacă putem, o să luăm legătura cu tine, dar nu ne-aştepta. E bine?

— Da, dar nu vă-ncredeţi în nimeni la bază, în afară de cei doi mecanici ai noştri, Dibble şi Arberry.

— Pot să fac ceva pentru tine?

— Ai putea să-mi laşi o grenadă?

— Sigur. Ai folosit vreuna vreodată?

— Nu, dar ştiu cum funcţionează.

— Uite, tragi de inel şi numeri până la trei, nu patru. Şi-o arunci. Ai nevoie de armă?

— Nu, mulţumesc, am cuţitul, dar grenada s-ar putea să-mi fie de folos.

— Aminteşte-ţi că poate fi destul de periculoasă. Acum o să plec. Noroc!

Ross se uitase la Azadeh când spusese asta, bucurându-se de frumuseţea ei, atât de conştient că vremea lor era deja scrisă în stele şi pe aripile vântului sau în dangătul clopotelor care făceau atât de mult parte din vara ţinuturilor muntoase, ca şi vârfurile munţilor înşişi, întrebându-se de ce nu răspunsese niciodată la scrisorile sale. Şcoala îi răspunsese că plecase. Plecată acasă. Plecată!

În ultima zi petrecută împreună, ea spusese:

— Toate cele care s-au petrecut s-ar putea să nu se mai petreacă vreodată, Johnny Ochi-frumoşi.

— Ştiu. Dacă nu, am să mor fericit, pentru că ştiu ce-nseamnă dragostea adevărată. Te iubesc, Azadeh!

Ultimul sărut. Apoi trenul se îndepărtase şi el fluturase mâna în semn de adio până o pierduse din vedere. Pierdută pentru totdeauna.

Poate că amândoi ştiam că era pentru totdeauna, îşi zise aşteptând în întunericul colibei, încercând să hotărască ce să facă: să mai aştepte, să doarmă sau să fugă. Poate e cum a spus Hanul şi suntem în siguranţă aici,

pentru moment. N-avem nici un motiv să nu ne încredem deloc în el. Vien Rosemont nu a fost un prost şi a spus să avem încredere...

— Sahib!

Auzi paşii furişaţi în aceeaşi clipă. Amândoi bărbaţii se aşezară în apărare, acoperindu-se unul pe celălalt, amândoi bucuroşi că venise vremea de acţiune. Uşa se deschise încet. În cadrul ei apăru un duh fantomatic al muntelui, scrutând întunericul adânc al colibei – o umbră şi un chip palid.

Spre uluirea lui o recunoscu pe Azadeh, chadorul contopind-o cu noaptea. Avea chipul umflat de plâns.

— Johnny! şopti ea nelinişti tă.

O vreme Ross nu se mişcă, aşteptând încă duşmanii u arma coborâtă.

— Azadeh, aici, în spatele uşii, şopti la rândul lui, neîncercând să se adapteze situaţiei.

— Iute, urmaţi-mă! Sunteţi amândoi în primejdie! grăbiţi-vă!

Fata fugi, topindu-se în noapte. Ross îl văzu pe Gueng scuturând din cap nesigur şi ezită, apoi hotărâ.

— Mergem!

Deschise uşa şi fugi după ea în lumina palidă a lunii, Gueng îl urmă într-o latură, acoperindu-l automat. Îi aştepta sub copaci. Înainte de-a ajunge la ea, le făcu semn să o urmeze, conducându-i fără şovăială pe drumul prin livadă, dinprejurul unor clădiri. Zăpada le ascundea zgomotul aşilor, dar lăsa urme şi era foarte conştient de ele.

Se afla la zece paşi în urma ei, supraveghind grijuliu renul, întrebându-se ce primejdie şi de ce plânsese şi unde-i Erikki. Norii se jucau cu luna, ascunzând-o de uite ori. De câte ori ieşea la iveală, Azadeh se oprea şi e făcea semn să se oprească şi ei şi să aştepte, apoi pornea în nou, folosind bine acoperirea terenului. Se întrebă unde învăţase ea felul de a se purta al oamenilor pădurii i-apoi şi-l aminti pe Erikki şi uriaşul său pumnal, finlandezii şi Finlanda – ţara lacurilor şi a pădurilor şi munţilor şi trolilor şi vânătorilor.

Concentrează-te, prostule! Ai destulă vreme mai târziu să-ţi laşi mintea să hoinărească, nu acum, când îi poţi primejdui pe toţi! Concentrează-te!

Ochii lui scrutau împrejurimile, pândind orice pericol. În curând se găsiră în apropierea zidului împrejuitor. Zidul era înalt de trei metri şi făcut din piatră cioplită, cu o fâşie largă de iarbă cosită între el şi copaci.

Le făcu semn din nou să se oprească şi să stea ascunşi şi ieşi la loc deschis, căutând un loc anume. Îl găsi fără multe probleme şi îi chemă. Mai înainte de-a ajunge lângă ea, începuse deja să se caţăre, picioarele şi mâinile ei găsind cu uşurinţă ridicături şi crăpături şi sprijin, unele naturale, altele inteligent construite ca să facă urcuşul uşor.

Luna intră într-o porţiune senină de cer şi el se simţi gol şi începu să urce mai repede. Când ajunse în vârf, ea era deja la jumătate de partea cealaltă. Trecu peste coama zidului şi descoperi sprijin pentru picioare şi rămase aplecat

la umbra zidului, aşteptându-l pe Gueng. Neliniştea lui crescu până când îi văzu umbra ţâşnind de sub copaci şi ajungând fără probleme la piciorul zidului. Coborâşul fu mult mai dificil şi alunecă şi căzu ultimii doi metri. Înjură şi privi îndelung înjur ca să se orienteze. Ea se afla deja dincolo de drumul care înconjura domeniul, îndreptându-se spre o ridicătură stâncoasă de pe coasta abruptă a muntelui, la două sute de metri mai departe. În jos şi către stânga se zărea o parte a Tabrizului şi flăcări de partea cealaltă a oraşului, lângă aeroport. Se auzeau focuri depărtate de armă.

Gueng ateriza perfect lângă el, rânji şi-i făcu semn înainte. când ajunseră la ridicătură, ea dispăruse.

— Johnny, aici!

Zări mica crăpătură din stâncă şi înainta. Era loc îndeajuns cât să se strecoare. Aşteptă până când veni şi Gueng, apoi trecu prin deschizătură în întuneric. Mâna ei apăru şi-l călăuzi către o latură. Îl chemă pe Gueng şi făcu acelaşi lucru şi pentru el, apoi trase o perdea groasă de piele peste deschizătură.

Ross căută în raniţă lanterna, dar mai înainte de-a o găsi, se aprinse un chibrit. Azadeh ferea flacăra cu palma făcută căuş. Îngenunche şi aprinse luminarea aflată într-o nişă.

Aruncă iute o privire în jur. Perdeaua de la intrare părea destul de groasă ca să nu treacă lumina, peştera spaţioasă, călduroasă şi uscată; pături, covoare vechi pe pământ, câteva ustensile pentru băut şi mâncat, nişte cărţi şi jucării pe un raft natural.

Ah, ascunzătoarea unui copil, se gândi şi îşi întoarse privirile către ea.

Stătea îngenuncheată lângă lumânare, cu spatele către el şi, când trase chadorul de pe cap, deveni din nou Azadeh.

— Uite...

Îi întinse nişte apă din plosca sa. O primi bucuroasă, dar îşi feri ochii. Aruncă o privire scurtă către Gueng şi citi ce era în mintea lui.

— Azadeh, te deranjează dacă stingem lumina? Acum, că ştim unde suntem... şi putem trage draperia ca să vedem şi să auzim mai bine. Am o lanternă dac-o fi nevoie.

— O, da. Da, desigur. Se-ntoarse înapoi la luminare.

— O, numai o clipă, iartă-mă.

Pe raft, nebăgată în seamă, era o oglindă. O ridică şi se privi cu atenţie, displăcându-i ceea ce vedea: şiroaiele de sudoare şi ochii umflaţi. Îndepărtă la iuţeală nişte urme, luă pieptenul şi-şi aranja părul cât de bine putu. O ultimă verificare în oglindă şi stinse lumina.

— Iartă-mă, spuse.

Gueng trase draperia la o parte şi ieşi prin crăpătură, rămânând afară, ascultând. Focuri de armă dinspre oraş. câteva clădiri arzând lângă singura pistă a aeroportului, jos, către dreapta. Nici o lumină în zona aeroportului şi

foarte puţine în oraşul propriu-zis. câteva faruri de maşini pe străzi. Palatul încă întunecat şi tăcut. Nu simţea nici o primejdie. Se întoarse înapoi şi-i spuse lui Ross ce văzuse, vorbind gurkali.

— Ar fi mai bine să stau afară. E mai sigur. Nu prea e timp, sahib.

— Da.

Ross auzise neliniştea din glasul lui, dar nu comentă. Ştia motivul.

— Eşti teafără, Azadeh? întrebă în şoaptă.

— Da, acum sunt. E mai bine în întuneric. Iartă-mă că arăt în halul ăsta, dar acum e mai bine.

— Ce e cu toate astea? Şi unde ţi-e bărbatul?

Folosi cuvântul deliberat şi-o auzi mişcând în întuneric.

— Chiar imediat după ce ai plecat, noaptea trecută, a venit Cimtarga cu un paznic şi i-a spus lui Erikki că trebuie să se-mbrace şi să plece imediat. Omul ăsta, Cimtarga, a spus că-i pare rău, dar era o schimbare de plan şi voia să plece imediat. Iar eu, eu eram chemată la tata, imediat. Mai înainte de a intra în camera lui l-am auzit dând porunci ca voi doi să fiţi prinşi şi dezarmaţi imediat după răsăritul soarelui.

Vocea ei era încordată.

— Plănuia să trimită după voi amândoi, să discute plecarea voastră mâine, dar lângă fermă aveaţi să fiţi atraşi într-o capcană, legaţi, puşi într-un camion şi trimişi în nord.

— Unde-n nord?

— La Tbilisi.

Ea continuă grăbită, cu glas nervos.

— Nu ştiam ce să fac. N-aveam cum să vă avertizez. Sunt păzită la fel de atent ca şi voi şi ţinută departe de ceilalţi. Când l-am văzut pe tata, mi-a zis că Erikki n-o să se-ntoarcă vreo câteva zile, că astăzi el, tatăl meu, avea să plece într-o călătorie de afaceri la Tbilisi şi că... că o să mă duc cu el. A spus... a spus că o să lipsim două sau trei zile şi că până atunci... Erikki o să fie terminat şi după aceea o să ne-ntoarcem la Teheran.

Sta gata să izbucnească în lacrimi.

— Sunt atât de speriată! Sunt atât de speriată că s-ar putea să i se-ntâmple ceva lui Erikki...

— Erikki o să se descurce foarte bine, spuse fără să-nţeleagă ce era cu Tbilisi, încercând să hotărască în privinţa Hanului.

Îşi amintea mereu de Vien. „încrede-te în Abdullah cu ochii închişi şi nu crede minciunile despre el”! Şi totuşi iată că Azadeh spunea exact contrariul. O privi fără s-o zărească, urând întunericul, dorind să-i vadă chipul, ochii, gândindu-se că poate ar fi putut citi ceva în adâncul lor. Aş vrea din tot sufletul să-mi fi spus toate astea de partea cealaltă a afurisitului ăluia de zid sau la colibă. Se simţea din ce în ce mai nervos.

— Christoase, santinela! Azadeh, santinela, ştii ce s-a-ntâmplat cu ea?

— O, da, eu... am mituit-o, Johnny! Am mituit-o ca să plece o jumătate de oră. Era singurul fel în care puteam... Era singurul fel!

— Sfinte Dumnezeule! murmură.”Poţi să te-ncrezi în el?

— O, da. Aii este... e cu tata de ani de zile. Îl cunosc de când aveam şapte ani şi i-am dat peşcheş nişte bijuterii – de-ajuns pentru el şi familia lui ani de zile. Dar, Johnny, mă-ngrijorează Erikki. Sunt atât de îngrijorată!

— N-ai de ce, Azadeh. Nu a spus Erikki că s-ar putea să-l trimită în apropierea garniţei cu Turcia? adăugă încurajator, grăbit s-o vadă înapoi în siguranţă. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că ne-ai avertizat! Haide! Întâi ar trebui să te trimitem...

— O, nu, nu pot! explodă ea. Nu înţelegi? Tata o să mă ducă în nord şi n-am să mai scap niciodată de-acolo! Niciodată! Tata mă urăşte şi-o să mă lase cu Mzytryk. Ştiu c-o s-o facă! Ştiu!

— Dar cum rămâne cu Erikki? Nu poţi pur şi simplu să fugi...

— O, ba da, trebuie, Johnny! Trebuie! Nu-ndrăznesc să aştept! Nu-ndrăznesc să mă duc la Tbilisi. E mult mai sigur pentru Erikki dacă fug acum. Mult mai sigur!

— Ce spui? Nu poţi să fugi chiar aşa! Asta-i o nebunie! Să zicem că Erikki se-ntoarce la noapte şi află că eşti plecată...

— I-am lăsat un bilet. Ne-am înţeles că în caz de urgenţă să-i las un bilet într-un loc tainic din camera noastră. N-aveam nici un alt mod de a comunica unul cu altul dacă tata ar fi făcut ceva cât timp el era plecat. Erikki o să afle. Şi mai e ceva: astăzi, în jurul prânzului, tata se duce la aeroport. Trebuie să primească pe cineva care soseşte c-un avion. Cineva de la Teheran, nu ştiu cine e sau despre ce vor vorbi, dar cred că ai putea... poate ai reuşi să-i convingi să ne ia înapoi la Teheran, sau ne-am putea strecura la bord, sau tu ai putea să-i forţezi să ne ia...

— Eşti nebună! spuse furios. Asta-i nebunie, Azadeh! E nebunie să fugi şi să-l laşi pe Erikki! De unde ştii că nu-i chiar aşa cum a zis tatăl tău? Pentru Dumnezeu, spui că Hanul te urăşte! Dumnezeule, dacă fugi aşa, indiferent dacă te urăşte sau nu, o să crape de furie! Şi oricum îl primejduieşti pe Erikki şi mai mult.

— Cum poţi să fii atât de orb? Nu vezi? Câtă vreme sunt aici, Erikki n-are nici o şansă, nici una. Dacă nu sunt aici, Erikki trebuie să se gândească numai la el. Dacă ştie că sunt în Tbilisi, o să se ducă acolo şi e pierdut. Nu vezi? Eu sunt momeala! în numele lui Allah, Johnny, deschide ochii! Te rog, ajută-mă!

O auzi plângând – încetişor, dar totuşi plângea. Asta nu făcu decât să-i crească furia. Sfinte Dumnezeule, nu pot s-o iau cu mine! E imposibil să fac asta, ar fi o crimă. Dacă ceea ce spune despre Han e adevărat, în câteva ore o să se ţească în jurul nostru o o adevărată plasă şi suntem norocoşi dacă apucăm asfinţitul. Plasa e deja pregătită. Pentru Dumnezeu, gândeşte-te! E o prostie afurisită toată fuga asta.

— Trebuie să te-ntorci, e mai bine, spuse.

Plânsul încetă.

— Insha Allah, spuse ea cu un glas schimbat. Cum spui tu, Johnny. E mai bine să plecaţi repede. N-aveţi prea mult timp. Pe unde-o luaţi?

— Nu ştiu.

Era bucuros că întunericul îi ascundea chipul. Dumnezeule, de ce trebuie să fie Azadeh? Haide, o să te ducem înapoi!

— Nu-i nevoie. Am să stau aici o vreme.

Simţi nota falsă din glasul ei şi nervii se încordară şi mai mult.

— Ai să te-ntorci înapoi, trebuie!

— Nu, spuse ea sfidătoare. N-o să mă pot întoarce niciodată. Rămân aici. N-o să mă găsească. M-am mai ascuns aici şi-nainte. Odată am stat aici două zile. Sunt în siguranţă aici. Nu-ţi face griji pentru mine. O să fie bine. Voi plecaţi. Asta trebuie să faceţi.

Exasperat, reuşi să-şi controleze impulsul de a o trage în picioare şi se sprijini de peretele peşterii. Nu pot s-o las aici, nu pot s-o târăsc înapoi împotriva dorinţei ei, nu pot s-o iau cu mine. Nu pot s-o părăsesc, nu pot s-o iau cu mine. O, poţi s-o iei cu tine, dar pentru cât timp? Şi după asta, când o să fie prinsă, e înhăitată cu voi, nişte sabotori, şi Dumnezeu ştie de ce altele or s-o acuze şi pentru asta, aici, femeile se omoară bătându-le cu pietre.

— Când o să descopere că lipsim şi dacă şi tu ai să lipseşti, Hanul o să ştie că ne-ai ajutat. Dacă rămâi aici, până la urmă o să te găsească şi oricum Hanul ştie că tu ne-ai ajutat şi asta o să facă lucrurile mai rele ca niciodată, pentru tine şi pentru soţul tău. Trebuie să te-ntorci!

— Nu, Johnny. Sunt în mâinile lui Allah şi nu mi-e teamă.

— Pentru Dumnezeu, Azadeh, foloseşte-ţi capul!

— O fac. Sunt în mâinile lui Allah. Ştii asta. N-am vorbit despre asta acolo, în Ţinuturile înalte, de zeci de ori? Nu mi-e teamă. Lasă-mi o grenadă, ca cea pe care i-ai dat-o lui Erikki. Sunt în siguranţă în mâinile lui Allah... Te rog, pleacă acum.

În cealaltă viaţă ei discutaseră deseori despre Dumnezeu. Pe vârful unui munte, în Elveţia, e uşor şi ceva obişnuit şi nimic de care să te ruşinezi. Nu faţă de iubita ta, care cunoştea Coranul şi putea să citească araba şi se simţea foarte apropiată de Infinit şi credea în Islam fără şovăire. Aici, în întunericul peşterii, nu era acelaşi lucru. Nimic nu mai era la fel

— Insha Allah să fie. Şi hotărâ.

— Ne-ntoarcem cu toţii, tu şi cu mine, şi o să-l trimit pe Gueng mai departe.

Se ridică.

— Aşteaptă!

O auzi ridicându-se, apoi îi simţi răsuflarea şi apropierea trupului. Palma ei îi atinse braţul.

— Nu, dragul meu, spuse cu vocea ei de dinainte. Nu, dragul meu, asta l-ar distruge pe Erikki al meu, pe tine şi pe soldatul tău. Nu vezi? Sunt magnetul care-l va atrage pe Erikki spre pierzanie. Îndepărtează magnetul şi are o şansă. În afara zidurilor tatălui meu şi voi aveţi o şansă. Când o să-l vezi pe Erikki, spune-i... spune-i... Ce să-i spun? se întreba.

Prin întuneric, îi apucă mâna simţindu-i căldura. Se întorseseră înapoi în timp, împreună în întuneric în patul cel mare, o uriaşă furtună de vară biciuind ferestrele, amândoi numărând secundele între fulgerele strălucitoare şi tunetul care se rostogolea pe coastele văilor înalte, câteodată doar o secundă sau două.

— Qh, Johnny, cred că e chiar deasupra noastră. Insha Allah, o să ne lovească!

— Nu-mi pasă, suntem împreună!

Ţinându-se de mâini ca atunci. Dar nu chiar aşa, se gândi trist. Îi duse mâna la buze şi o sărută.

— O să-i spui tu însăţi! O să-i dăm drumul mai departe împreună. Eşti gata?

— Vrei să spui, o să plecăm de-aici împreună?

— Da.

După o pauză, ea spuse:

— Mai întâi întreabă-l pe Gueng.

— El face ce spun eu.

— Da, desigur, dar te rog întreabă-l. Fă-mi o favoare, te rog!

Se duse până la gura crevasei. Gueng stătea sprijinit de stâncă. Mai înainte de a putea spune ceva, Gueng zise încetişor în gurkali:

— Nici o primejdie încă, sahib, aici afară.

— Ah, ai auzit?

— Da, sahib.

— Ce crezi? Gueng zâmbi.

— Ce cred eu, sahib, nu înseamnă nimic, nu are nici o importanţă. Karma e karma. Am să fac ce-ai să spui.

La aeroportul Tabriz; *ora 12*, *40 după-amiază*. Abdullah Han stătea lângă Rollsul său blindat pe platoul betonat, acoperit cu zăpadă, de lângă clădirea aeroportului. Era roşu de furie şi, privind avionul care se rotea într-un ultim tur de pistă, se ruga să se prăbuşească.

Cu o zi în urmă, nepotul său, colonelul Mazardi, şeful poliţiei, îi adusese un telex trimis prin sediul poliţiei.

'Te *rog*, *vino la aeroport la avionul GJELTT*, *ETA 1240 mâine*, *marţi*. *Semnat*: *colonelul Hashemi Fazir*".

Numele îi iscase imediat un fior şi lui şi tuturor celorlalţi care avuseseră acces la mesaj. Contraspionajul Intern fusese întotdeauna mai presus de lege şi

colonelul Hashemi Fazir, Marele Inchizitor, un bărbat a cărui neîndurare era legendară chiar şi în Iran, unde neîndurarea era un lucru obişnuit şi admirat.

— Ce-o căuta aici, înălţimea voastră? întrebase Mazardi foarte speriat.

— Să discutăm despre Azerbaidjan, spusese, ascunzându-şi groaza şi fierbând din pricina conţinutului tăios al telexului, complet descumpănit de această neaşteptată şi nedorită vizită. Desigur ca să mă-ntrebe cum ar putea să m-ajute. Îmi e prieten pe ascuns de ani de zile, adăugă minţind automat.

— Am să poruncesc o gardă de onoare şi-un komiteh de primire şi...

— Nu fi prost! Colonelului Fazir îi place taina! Nu face nimic, nu te-apropia de aeroport, dar asigură-te că străzile sunt liniştite şi... Ah, da, strânge-i puţin cu uşa pe cei din tudeh. De fapt, du la îndeplinire ordinele lui Khomeini de a-i zdrobi. Incendiază-le sediul la noapte şi arestează-le conducătorii cunoscuţi.

Ăsta ar fi un peşcheş perfect dac-aş avea nevoie de unul, se gândise încântat de inteligenţa lui. Nu e Fazir fanatic împotriva tudehilor? Slavă lui Allah că prietenul Oleg şi-a dat aprobarea.

Apoi îl trimisese pe Mezardi de-acolo şi înjurase pe toţi cei din apropiere, alungându-i şi pe ei. Şi-acum ce-o vrea fiul ăsta de căţea, Fazir, cu mine?

În decursul anilor se-ntâlniseră de câteva ori şi schimbaseră informaţii, spre avantajul amândoura. Dar colonelul Hashemi Fazir era unul dintre aceia care cred că singura apărare a Iranului stă într-un guvern centralizat, sub conducerea absolut centralizată a Teheranului, şi că organizarea tribală este arhaică şi o primejdie pentru stat. Şi, de asemenea, Fazir era din tribul Tehrani, cu puterea de a descoperi prea multe secrete, secrete care puteau fi folosite împotriva lui.

Blestemaţi toţi cei din Teheran! Allah să-i trimită-n Iad! Şi pe Azadeh şi-afurisitul ei de bărbat! Azadeh. Oare eu am zămislit demonul ăsta? Cu neputinţă. Cineva trebuie să... Allah să mă ierte c-o bănuiesc pe preaiubita mea Naftala! Azadeh e posedată de Satan, dar n-o să scape. O, nu, jur c-am s-o dac la Tbilisi şi-am să i-o dau lui Piotr să se bucure de ea.

Îşi simţi din nou sângele bubuindu-i în urechi şi din nou durerea care-i strângea pieptul, o durere sufocantă. Opreşte-te! îşi spuse disperat. Linişteşte-te. Las-o deoparte. Ai să te răzbuni mai târziu. Opreşte-te, sau ai să te omori singur. Opreşte-te şi pune-o deoparte şi gândeşte-te la Fazir. O să ai nevoie de toată viclenia şi priceperea ta ca să te descurci cu el. Ea nu poate să scape.

Când, imediat după ivirea zorilor, străjile îngheţate de spaimă veniseră în goană să-i spună că cei doi prizonieri dispăruseră şi aproape în acelaşi timp se descoperise şi lipsa ei, violenţa lui nu cunoscuse margini. Trimisese imediat oameni ca să cerceteze ascunzătoarea ei dintre stânci, pe care o cunoştea de ani de zile, şi le porunci să nu se-ntoarcă fără ea sau fără sabotori. Tăiase nasul străjilor de noapte, pusese ca celelalte să fie biciuite şi aruncate în închisoare,

învinuite de complicitate, iar slujnicele ei biciuite. În cele din urmă plecase ca o furtună la aeroport, lăsând o umbră de teroare asupra întregului palat.

Blestemaţii, se gândi, făcând un efort uriaş să se calmeze, fără să piardă avionul din ochi.

Cerul albastru era pătat cu nori ameninţători şi bătea un vânt rău care mătura pista acoperită de zăpadă. Purta căptuşite cu blană, iar frigul îi aburea ochelarii. În buzunar avea un revolver micuţ. În spatele lui, în clădirea scundă a terminalului, nu se afla nimeni, cu excepţia oamenilor săi, care o înconjuraseră şi o blocaseră. Deasupra, pe acoperiş, aşezase un lunetist ascuns, cu instrucţiuni de a-l împuşca pe Fazir dacă ar fi scos din buzunar o batistă albă şi şi-ar fi suflat nasul.

Am făcut tot ce pot! se gândi. Acum totul e la voia lui Allah. Prăbuşeşte-te, fiu de căţea! Dar avionul execută o aterizare perfectă, ridicând nori de zăpadă cu roţile. Se posomorî şi mai mult, iar zgomotul bătăilor inimii se accentua.

— Cum o vrea Allah, murmură şi se urcă în spatele maşinii, despărţită de şofer şi Ahmed, cel mai de încredere sfetnic al său, gardă de corp, de un panou de sticlă mobil, blindat. Du-te la el! porunci şi-şi verifică revolverul, lăsând piedica trasă.

Avionul veni dinspre capătul îndepărtat al pistei către zona traficului de marfă, se întoarse cu faţa spre vânt şi se opri. Locul era sumbru, doar troiene de zăpadă şi pustietate. Marele Rolls negru trase lângă el şi uşa avionului glisa într-o parte. Îl văzu stând acolo pe Hashemi Fazir, făcându-i semn.

— Salaam! Pacea fie cu tine, înălţimea ta. Vino la bord!

Abdullah Han deschise fereastra şi strigă:

— Salaam! Pacea fie cu tine, Excelenţă. Vino alături de mine!

Mă crezi prost să-mi bag capul într-o asemenea capcană, îşi zise.

— Ahmed, du-te la bord! Du-te înarmat şi prefă-te că nu vorbeşti engleza.

Ahmed Dursak era mahomedan turcoman, foarte voinic, foarte ager cu cuţitul sau puşca. Ieşi din maşină cu pistolul mitralieră într-una din mâini şi alergă iute în sus pe scări, vântul fluturându-i haina lungă.

— Salaam, Excelenţă colonel, spuse în farsi, oprindu-se afară, pe ultima treaptă a scării. Stăpânul meu vă imploră să fiţi bun să vă alăturaţi lui în maşină. Cabinele avioanelor mici îi trezesc o stare de neliniște. În maşină puteţi vorbi între patru ochi în linişte, absolut singuri, dacă doriţi. Vă întreabă dac-o să-i onoraţi sărmana sa casă, rămânând la el pe timpul şederii domniei voastre aici.

Hashemi era uluit că Abdullah avusese obrăznicia şi încrederea de a-şi trimite emisarul înarmat. Nu-i convenea nici să se ducă în maşină. E prea uşor să fie înşfăcat sau să dea peste o capcană cu exploziv.

— Spune-i înălţimii Sale că uneori am rău de maşină şi îl implor să vină aici. Aici putem vorbi între patru ochi, fiind singuri, de asemenea, şi ar fi pentru

mine o mare favoare. Desigur că poţi cerceta cabina, ca nu cumva vreun străin răufăcător să se fi strecurat la bord.

— Stăpânul meu ar prefera, Excelenţă, ca domnia voastră...

Hashemi se apropie de el şi buzele sale deveniră o linie subţire, iar vocea la fel de tăioasă.

— Controlează avionul! Acum! Şi fă-o repede, Ahmed Dursak, de trei ori ucigaş – o dată al unei femei numită Najmeh – şi fă ce-ţi spun sau n-o să mai trăieşti nici o săptămână pe pământul ăsta.

— Atunci am să fiu mai curând în Paradis, pentru că, slujindu-l pe Han, împlinesc lucrarea lui Allah. Dar am să controlez aşa cum doriţi.

Păşi înăuntru şi-i zări pe cei doi piloţi în carlingă. În cabină se afla Armstrong. Ochii lui se îngustară, dar nu spuse nimic. Se mulţumi să treacă politicos pe lângă el şi să deschidă uşa toaletei, asigurându-se că e goală. Nu mai exista vreun loc unde s-ar fi putut ascunde altcineva.

— Ar fi posibil ceea ce-aţi sugerat, Excelenţă, ca piloţii să plece?

Ceva mai devreme, Hashemi îl întrebase pe căpitanul John Hogg dacă i-ar îndatora făcând asta în caz că ar deveni necesar.

— Iertaţi-mă, sir, spusese Hogg, dar nu-mi place deloc ideea.

— Ar fi doar pentru câteva minute. Poţi să iei cheia de pornire cu dumneata şi siguranţele circuitului electric, intervenise Armstrong. Garantez personal că nimeni nu intră în carlingă şi n-o s-atingă nimic.

— Tot nu-mi place ideea, sir.

— Ştiu, dar căpitanul McIver ţi-a spus că trebuie să faceţi ce vi se cere. În anumite limite. Şi asta este în anumite limite.

Hashemi citea aroganţa-pe faţa lui Ahmed şi ar fi vrut să i-o zdrobească. Asta o să vină mai târziu, îşi promise.

— Piloţii or să aştepte în maşină.

— Şi necredinciosul?

— Acest necredincios vorbeşte farsi mai bine decât tine, lepădătură. Şi dacă ai minte, lepădătură, ai să fii politicos cu el şi-ai să-i spui excelenţă, pentru că pot să te-asigur, pe tine şi pe dinii turcomani care-ţi sunt strămoşi, că are o ţinere de minte la fel de bună ca şi a mea şi poate să fie mult mai crud decât poţi să-ţi închipui.

Gura lui Ahmed zâmbi.

— Şi Excelenţa Sa necredinciosul o s-aştepte pe pistă?

— El o să stea aici. Piloţii aşteaptă în maşină. Dacă înălţimea Sa doreşte să-şi aducă un paznic cu el, să se asigure că nu-l aşteaptă nici un asasin ascuns, este desigur binevenit. Dacă aranjamentul ăsta nu-i convine, atunci poate am putea să ne întâlnim la sediul poliţiei. Acum du-te; şi ia cu tine proasta creştere.

Ahmed îi mulţumi politicos, coborî şi-i spuse Hanului ce se vorbise, adăugind:

— Cred că scârnăvia de dine trebuie să fie foarte sigur pe el, dacă-i atât de obraznic.

În avion, Hashemi spunea în engleză:

— Robert, fiul ăsta de căţea trebuie să fie sigur pe el dacă are asemenea servitori aroganţi.

— L-ai târâ, într-adevăr, pe Hanul Tuturor Gorgonilor până la poliţie?

— Aş putea încerca. Nu cred c-aş reuşi. Nepotul lui, Mazardi, e încă şeful poliţiei şi poliţia mai are încă aici destulă putere. Gărzile Verzi şi komitehul nu domină încă.

— Din pricina lui Abdullah?

— Desigur că din pricina lui Abdullah. De luni de zile din ordinele lui, poliţia din Tabriz îl sprijină pe ascuns pe Khomeini. Singura diferenţă din zilele Şahului faţă de zilele noastre – ale lui Khomeini – este că pozele Şahului au fost înlocuite cu pozele lui Khomeini, emblemele Şahului scoase de pe toate uniformele şi acum Abdullah ţine totul în mână mai strâns ca niciodată.

Un curent de aer rece pătrunse prin uşa deschisă pe jumătate.

— Azerbaidjienii sunt o naţie vicleană şi crudă. Şahii Qajari provin din Tabriz, ca şi Şahul Abbas care a construit Isfahanul şi-a încercat să-şi asigure longevitatea ucigându-şi fiul cel mai mare şi orbind un altul.

Hashemi Fazir supraveghea maşina pe fereastră, dorind ca Abdullah Han să cedeze. Se simţea mai bine acum şi mult mai încrezător că avea să apuce Ziua Sfântă a acelei săptămâni comparativ cu seara de sâmbătă, când generalul Janan năvălise în birourile sale cu ordinul de dizolvare a Contraspionajului Intern şi intrase în posesia casetelor şi a lui Rakoczy.

Toată noaptea şi întreaga zi de ieri, începând din zori, când, pierind de-acasă, descoperise că-l urmăreau nişte oameni, iar în timpul după-amiezei soţia şi copiii lui fuseseră batjocoriţi pe stradă, se frământase la limita puterilor. Îi trebuise toată dimineaţa şi prânzul ca să scape de cei care-l urmăreau. Până atunci, unul dintre conducătorii tainicului său Grup Patru îl aşteptase la o casă conspirativă şi-n seara aceea, când generalul Janan ieşise din limuzina sa blindată ca să intre-n casă, o maşină din apropiere, umplută cu exploziv, îl făcuse bucăţele, împreună cu două dintre cele mai de încredere ajutoare ale sale, ruinând complet casa, ucigându-i soţia şi cei trei copii şi şapte servitori şi pe tatăl său, bătrân ţintuit la pat. Fuseseră auziţi nişte bărbaţi care se depărtaseră în fugă, strigând sloganurile de stânga ale mujhadinilor. În urma lor lăsaseră fluturaşi tipăriţi grosolan: „Moarte celor din SAVAK, acum SAVAMA!”.

În primele ore ale dimineţii, cu o jumătate de oră după ce Abrim Pahmudi părăsise discret patul amantei sale – ţinută în foarte mare taină – nişte bărbaţi cruzi îi făcuseră o vizită. Se făcuseră auzite alte lozinci de stânga, iar pereţii fuseseră acoperiţi cu acelaşi mesaj, scris cu sângele, fecalele şi resturile vomitate de ea.

La nouă dimineaţa se dusese să-l întâlnească pe Abrim Pahmudi ca să-i prezinte condoleanţele sale pentru ambele tragedii, căci, desigur, Contraspionajul Intern îl informase de asta. Ca peşcheş adusese o parte din mărturisirile lui Rakoczy, ca şi cum ar fi fost o informaţie ce ajunsese în mâinile lui dintr-o altă sursă, îndeajuns să fie valoroase.

— Sunt sigur, Excelenţă, că dacă mi s-ar îngădui să-mi reiau munca, aş putea să aflu mult mai multe. Şi dacă departamentul nostru ar putea fi onorat cu încrederea voastră şi i s-ar îngădui să opereze ca mai înainte, dar să raporteze doar domniei voastre şi nimănui altcuiva, aş putea preveni astfel de întâmplări cumplite şi poate i-aş putea şterge pe aceşti câini terorişti de pe faţa pământului!

Când se afla acolo, năvălise înăuntru un adjunct tulburat, ca să spună că alţi terorişti asasinaseră unul dintre cei mai importanţi ayatolahi din Teheran – altă maşină capcană – şi Komitehul Revoluţionar cerea prezenţa mediată a lui Pahmudi. Acesta se ridicase instantaneu, dar înainte de a pleca retrăsese ordinul anterior.

— De acord, Excelenţă colonel! Treizeci de zile! Ai treizeci de zile să-ţi dovedeşti valoarea.

— Mulţumesc, Excelenţa voastră! încrederea voastră mă copleşeşte. Puteţi fi sigur de credinţa mea. Pot să-l primesc înapoi, vă rog, pe Rakoczy?

— Câinele ăla, generalul Janan, l-a lăsat să fugă. Apoi se dusese la aeroport, se întâlnise cu Robert

Armstrong la avion şi odată în aer râsese nestăpânit. Era prima dată când o bombă capcană cu un detonator telecomandat fusese folosită în Iran.

— Pe Allah, Robert, spusese jovial, e foarte eficientă. Aştepţi la o sută de metri distanţă până când eşti sigur că e el, apoi e suficient să atingi întrerupătorul de pe telecomandă, care nu-i mai mare decât un pachet de ţigarete şi bum! încă un duşman dus pentru totdeauna! Şi taică-său!

Îşi şterse lacrimile din ochi. Râsese cu poftă.

— Asta-i ceea ce l-a doborât pe Pahmudi. Da. Şi fără Grupul Patru aş fi fost eu acolo – şi familia mea.

Grupul Patru se născuse dintr-o sugestie a lui Armstrong, pe care el o preluase şi-o dezvoltase. Echipe mici de bărbaţi şi femei, aleşi cu atenţie, bine pregătiţi în cele mai moderne tactici antiteroriste, foarte bine plătiţi şi protejaţi cu grijă – nici unul iranian, necunoscând nici unul celelalte celule – toţi cunoscuţi şi supuşi numai lui Hashemi. Anonimatul lor însemna că unii puteau fi folosiţi împotriva celorlalţi dacă era nevoie, individual se putea dispensa de ei şi-i putea înlocui uşor – în Orientul Apropiat şi Mijlociu era prea multă sărăcie, prea multe cauze trădate, prea multă ură, prea multe crezuri, prea mulţi dezrădăcinaţi, ca să nu existe disponibil un adevărat ocean de bărbaţi şi femei în căutare disperată de astfel de slujbe. În decursul anilor, echipele Grupului

Patru prosperaseră şi dăduseră lovituri secrete, cea mai mare majoritate a lor ţinute ascunse chiar şi de Armstrong. Privi la el şi zâmbi.

— Fără ei aş fi mort.

— Şi eu, probabil. Am fost al dracului de speriat când nemernicul ăla de Janan a zis: „îţi dau o zi şi-o noapte pentru serviciile trecute!” Ticălosul ar fi putut să nu mă lase să plec.

— Adevărat.

Avionul trecea pe deasupra munţilor. La câteva mii de metri sub ei, pământul era acoperit de un strat gros de zăpadă, iar drumul până la Tabriz avea să dureze mai puţin de-o jumătate de oră.

— Cum rămâne cu Rakoczy? Crezi ce-a spus Pahmudi despre evadarea lui?

— Sigur că nu, Robert. Rakoczy a fost o marfă, un peşcheş. Când Pahmudi a descoperit benzile goale şi starea în care era omul, a înţeles că n-avea nici o valoare, decât cel mult ca plată pentru nişte servicii din trecut. Nu avea de unde să cunoască legăturile tale cu Piotr Oleg Mzytryk. Sau ar fi putut?

— Nu prea, aş spune că-i imposibil.

— Foarte probabil că acum se află la baza sovietică, dacă nu e deja mort. Sovieticii or să vrea să ştie ce-a scăpat... Ar putea să le zică ceva?

Armstrong scuturase din cap.

— Mă îndoiesc. Era cu un picior în groapă. Mă îndoiesc. Ce-o să faci acum, că eşti din nou şeful cel mare? Ai să-i mai dai lui Pahmudi şi alte informaţii peste treizeci de zile – dacă o mai fi în viaţă peste treizeci de zile?

Hashemi zâmbise subţire şi nu-i răspunse.

Nu sunt încă şeful cel mare, se gândise, şi nici măcar în siguranţă până când Pahmudi n-ajunge-n Iad. Şi odată cu el mulţi alţii. S-ar putea să-mi trebuiască încă paşaportul tău. Armstrong i-l dăduse înaintea decolării. Îl verificase foarte atent, apoi închisese ochii şi se lăsase pe spate, bucurându-se de luxul şi confortul acelui avion particular care era deja deasupra Qazvinului, doar la o jumătate de oră depărtare de Tabriz. Însă nu aţipise. Petrecuse vremea gândindu-se ce să facă cu SA VAMA, Pahmudi şi Abdullah Han – şi cu Robert Armstrong care ştia prea multe.

Prin fereastra cabinei continua să supravegheze marele Rolls imaculat, de care atât de puţini muritori se puteau bucura. Pe Allah şi Profetul Său, ce bogăţie! se gândi cu răsuflarea tăiată în faţa acestei dovezi a puterii şi poziţiei Hanului. Câtă putere trebuie să ai ca să te făleşti cu aşa ceva, netemător, în faţa komitehurilor şi a mea! Abdullah Han nu va fi uşor de supus.

Ştia că în avion erau primejdios de expuşi, ţinte uşoare dacă Abdullah ar porunci oamenilor săi să tragă asupra lor. Dar înlăturase posibilitatea asta, convins că nici chiar Abdullah Han n-ar îndrăzni să distrugă în văzul lumii un avion şi să ucidă trei necredincioşi – şi pe el. Dar în eventualitatea că Hanul ar fi aranjat un accident, două echipe din Grupul Patru erau deja pe drum, pe

şosea, una personal pentru Abdullah, cealaltă pentru familia sa, putând fi oprite doar printr-un cuvânt codificat din partea lui personal. Zâmbi. Demult, Armstrong îi spusese că în vremurile vechi o pedeapsă chineză pentru o persoană importantă era moartea împreună cu toate generaţiile.

— Îmi place asta, Robert, spusese. Are stil.

Zări uşa din faţă a maşinii deschizându-se. Ahmed ieşi afară, purtându-şi pistolul mitralieră ciudat, apoi se duse la portiera din spate şi o deschise ca să iasă Abdullah.

— Ai câştigat prima repriză, Hashemi, spuse Armstrong şi se duse în faţă, aşa cum se-nţeleseseră.

— E-n regulă, căpitane, o să dureze cât mai puţin posibil.

Fără prea mare tragere de inimă, cei doi piloţi se strecurară din micuţa carlingă, îşi traseră pe ei pufoaicele şi ieşiră în frig, coborând scările. Îl salutară politicoşi pe Han. El le făcu semn către maşină şi începu să urce scara, urmat de Ahmed.

— Salaam, înălţimea ta, pacea fie cu tine! spuse Hashemi, întâmpinându-l călduros la uşă, gest pe care Abdullah îl sesiză imediat.

— Şi cu tine, Excelenţă colonel!

Îşi strânseră mâinile. Abdullah trecu pe lângă el în cabină cu ochii pe Armstrong şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de ieşire.

— Salaam, înălţimea voastră, spuse Armstrong, pacea fie cu domnia-voastră.

— Acesta este un coleg al meu, spuse Hashemi, aşezându-se în faţa Hanului. Un englez, Robert Armstrong.

— A, da! Excelenţa care vorbeşte farsi mai bine decât Ahmed al meu şi e faimos pentru memoria şi cruzimea sa.

În urma lui, Ahmed trăsese draperiile groase peste uşă şi stătea cu spatele către carlingă, atent, cu arma pregătită, dar foarte politicos.

— Ei?

Armstrong zâmbi.

— Asta a fost o glumă a colonelului, înălţimea voastră!

— Nu cred. Chiar şi în Tabriz s-a auzit de expertul de la Special Branch, doisprezece ani de serviciu în slujba Şahului, conducătorul haitei lui de câini, spuse Abdullah batjocoritor în farsi.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Armstrong şi atât el, cât şi Hashemi se-ncordară la neînchipuit de proastele purtări ale Hanului.

— Ţi-am citit dosarul.

Îşi întoarse ochii negri către Hashemi, pe deplin asigurat că planul său va merge. Ahmed o să-i ucidă la semnul lui, va pune o bombă în avion, îi va trimite pe piloţi înapoi la bord, poruncindu-le să decoleze în grabă către o moarte cumplită. Nimic n-avea de-a face cu el, a fost voia lui Allah, iar el însuşi,

după o discuţie încântătoare în care promisese deplinul sprijin guvernului central, avea să fie plin de tristeţe.

— Deci, Excelenţă, spuse, ne-ntâlnim din nou. Ce pot să fac pentru dumneata? Ştiu că timpul îţi este, din nefericire, măsurat.

— Poate, înălţimea voastră, pot eu face ceva pentru domnia voastră!

— Vino la subiect, colonele, spuse Hanul aspru, în engleză, foarte sigur pe el. Noi doi ne cunoaştem unul pe celălalt, putem să ne lipsim de flatări şi complimente ca să ajungem la subiect. Sunt ocupat. Dac-ai fi avut politeţea să vii în maşina mea, singur, m-aş fi simţit mult mai bine. Am fi putut vorbi între patru ochi cât am fi vrut. Acum, treci la subiect!

— Aş vrea să vorbesc cu dumneata despre legătura dumitale, generalul Piotr Oleg Mzytryk, spuse Hashemi la fel de aspru.

Îngheţase de spaimă la gândul neaşteptat că fusese prins în capcană şi că Abdullah era un sprijinitor secret al lui Pahmudi.

—...şi despre vechea legătură cu KGB prin Mzytryk, sub numele de Aii Khoi.

— Legătură? Ce legătură? Cine-i omul ăsta? se auzi spunând Abdullah Han, dar capul urla de gânduri.

Nu poate să ştie asta. E imposibil, nu-i cu putinţă! Şi prin torentul bubuiturilor propriei sale inimi văzu gura colonelului deschizându-se şi spunând alte lucruri care făceau totul şi mai rău şi, cel mai rău dintre toate, năruia planul său în bucăţi. Dacă colonelul vorbeşte astfel de lucruri tainice în faţa străinului ăstuia şi-a lui Ahmed, aceste taine sunt cu siguranţă scrise altundeva, într-un loc sigur, ca să poată fi citite de Komitehul Revoluţionar şi duşmanii lui în cazul unui accident.

— Legătura dumitale, îi aruncă în faţă Hashemi, văzând schimbarea şi străduindu-se să menţină avantajul, Piotr Oleg, a cărui dasha se află lângă lacul Ţvenghid, în locul numit Valea Ascunsă, la sud de Tbilisi; numele lui conspirativ Aii Khoy, al tău este Iv...

— Aşteaptă! spuse hârâit Abdullah.

Era livid la faţă. Nici chiar Ahmed nu ştie asta şi nu trebuie s-o ştie.

— Eu... dă-mi nişte apă.

Armstrong încercă să se ridice, dar îngheţă când pistolul lui. Ahmed se-ndreptă către el.

— Vă rog rămâneţi aşezat, Excelenţă. Am s-o aduc eu. Legaţi-vă centurile. Amândoi.

— Nu-i nevoie...

— Legaţi-vă centurile! latră Ahmed şi mişcă arma, uluit de schimbarea Hanului, atât la chip cât şi ca şi tactică, şi pregătit să pună celălalt plan în aplicare, el singur.

— Legaţi-vă centurile. Se supuseră.

Ahmed se afla în apropierea robinetului şi umplu o ceaşcă de plastic şi i-o întinse Hanului. Hashemi şi Armstrong îl urmăriră descumpăniţi. Nici unul nu se aşteptase la o capitulare imediată din partea Hanului. Omul părea să se fi micşorat văzând cu-ochii, pălise şi respira greu. Hanul bău apa şi se uită la Hashemi cu ochii mici, injectaţi. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse absent, încercând să-şi adune puterile. Totul părea să-i ia mai mult timp decât de obicei.

— Aşteaptă-mă lângă maşină, Ahmed.

Şovăitor, Ahmed se supuse. Armstrong îşi deschise centura şi trase din nou perdeaua. Hanul se simţi mai bine, aerul rece care pătrunse pentru o clipă ajutându-l să-şi limpezească gândurile.

— Şi-acum ce vreţi?

— Numele tău conspirativ este Ivanovici, eşti agent KGB şi îi ajuţi din ianuarie '44. De-atunci...

— Numai minciuni! Ce vrei?

— Vreau să mă-ntâlnesc cu Piotr Oleg Mzytryk. Vreau să îi pun nişte întrebări foarte serioase, în secret.

Hanul auzi cuvintele şi se gândi la ele. Dacă fiul ăsta de căţea ştie numele conspirativ al lui Piotr şi al lui, şi ştie de Valea Ascunsă şi ianuarie '44, când fusese pe ascuns la Moscova ca să se devină agent KGB, ştie şi lucruri mult mai grave. Că el însuşi face jocul ambelor părţi pentru binele Azerbaidjanului său n-avea să însemne mare lucru pentru asasinii dreptei sau stângii.

— În schimbul a ce?

— Libertate de manevră în Azerbaidjan – câtă vreme faci ce-i bine pentru Iran – şi sprijin din partea mea. Am să-ţi furnizez informaţii care o să ţi-i dea în mână pe tudehi, cei de stânga, şi pe kurzi şi dovezi că sovieticii te trag pe sfoară. Spre exemplu, eşti declarat Secţiunea 16/a.

Hanul rămase cu gura căscată. Urechile începură să-i vâjâie.

— Nu cred.

Hashemi spuse dintr-o suflare:

— Piotr Oleg Mzytryk a semnat ordinul.

— Do...Dovezi... Eu... eu vreau dovezi, gâfâi Hanul.

— Momeşte-l să treacă dincoace, de partea asta a frontierei, viu, şi-am să-ţi dau dovezi. Adică el o să-ţi dea.

— Voi... voi minţiţi.

— N-ai stabilit-să te duci la Tbilisi, azi sau mâine, la invitaţia lui? Nu te-ai fi întors niciodată. S-ar fi auzit că s-ar putea să fi fugit din Iran. Ai fi fost denunţat, proprietăţile ţi-ar fi fost confiscate, iar familia ar fi căzut în dizgraţie şi ar fi fost dată pe mâna mullahilor.

Acum, că ştia că-l încolţise pe Abdullah, singurul lucru care-l mai îngrijora pe Hashemi era starea sănătăţii omului. Capul acestuia căpătase un tremur

uşor, faţa lui, de obicei oacheşă, se făcuse palidă, cu o ciudată roşeaţă împrejurul ochilor şi tâmplelor, iar vena de pe frunte devenise proeminentă.

— Ar fi bine să nu te duci în nord şi să-ţi dublezi străjile. Aş putea să mă tocmesc cu Piotr Oleg, dar şi mai bine aş putea să-ţi îngădui să-l salvezi şi... ei bine, sunt multe soluţii, dacă l-aş avea în mână.

— Ce, ce vrei să faci cu el? Ce vrei de la el?

— Informaţii.

— Aş... aş avea şi eu parte de ele? Hashemi zâmbi.

— De ce nu? Atunci ne-am înţeles?

Gura Hanului se mişcă fără sunet, apoi spuse:

— Am să-ncerc.

— Nu, spuse aspru colonelul, socotind că sosise momentul pentru coup degrăce. Nu, ai patru zile. Am să mă întorc sâmbătă. La prânz, sâmbătă, am să fiu la palatul tău ca să preiau marfa. Sau, dacă preferi, poţi să mi-l predai în secret la adresa asta.

Puse bucata de hârtie pe masă între ei.

— Sau, a treia variantă, dacă-mi dai timpul şi locul în care trece graniţa, am să mă-ngrijesc eu de toate.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică în picioare.

— Patru zile, Ivanovici!

De furie, lui Abdullah erau să-i plesnească timpanele, încercă să se ridice, dar nu reuşi. Armstrong îl ajută să se ridice în picioare şi Hashemi se apropie de perdea, dar mai înainte de-a o trage la o parte îşi scoase pistolul din tocul atârnat de umăr.

— Spune-i lui Ahmed să nu ne facă probleme!

Fără vlagă, Hanul ieşi în uşa deschisă şi făcu ce i se cerea.

Ahmed se afla la piciorul scării, cu pistolul mitralieră coborât. Vântul îşi schimbase direcţia. Acum bătea către capătul celălalt al pistei şi se înteţise considerabil.

— N-ai auzit-o pe înălţimea sa? Totul e-n regulă, dar are nevoie de ajutor.

Păstră un ton liniştitor.

— Ar trebui poate să-şi cheme doctorul cât mai repede posibil.

Ahmed era descumpănit, neştiind ce să facă. Acolo se afla stăpânul lui, evident simţindu-se mai rău ca înainte, dar şi cei care îi provocaseră starea asta şi care trebuiau ucişi.

— Ajută-mă să ajung până la maşină, Ahmed, spuse Abdullah cu un blestem şi asta aranja totul.

Se supuse imediat. Armstrong îl sprijini de partea cealaltă şi împreună coborâră scările. Piloţii ieşiră la iuţeală din maşină şi se grăbiră să urce în avion, în timp ce Armstrong ajută bolnavul să intre pe bancheta din spate. Abdullah se aşeză cu greu.

Armstrong se simţea mai golaş şi lipsit de apărare ca niciodată, singur în spaţiu deschis, Hashemi stând în siguranţă, sus, în uşa cabinei. Motoarele reactorului porniră.

— Salaam, înălţimea voastră. Sper să vă simţiţi mai bine.

— Mai bine pleacă de pe pământul nostru... repede, spuse Hanul, apoi către şofer: Întoarce-te la palat!

Armstrong privi maşina depărtându-se în viteză, apoi se-ntoarse. Văzu zâmbetul ciudat al lui Hashemi, pistolul pe jumătate ascuns în mână şi pentru o clipă se gândi că omul avea de gând să-l împuşte.

— Grăbeşte-te, Robert!

Urcă scările în fugă, cu picioarele îngheţate. Copilotul izbi cu degetul butonul „Scara retrasă”. Scara se ridică, uşa se închise şi se puseră în mişcare. În căldura şi intimitatea cabinei, reveni la viaţă.

— E frig afară.

Hashemi nu-i dădu atenţie.

— Cât de repede poţi, căpitane, decolează! ordonă, stând în spatele piloţilor.

— Trebuie să mă întorc până în capătul celălalt. Nu îndrăznesc să decolez aşa, cu vântul ăsta în coadă.

Hashemi înjură şi privi prin ferestrele carlingii. Celălalt capăt al pistei părea la milioane de kilometri depărtare. Vântul spulbera zăpada de pe troiene. Ca să poată folosi pista potrivită trebuiau să se apropie mai mult de zona de parcare a terminalului, s-o traverseze şi să folosească partea opusă până la celălalt capăt. Aflat în apropierea aerogării, Rollsul prindea viteză. Se zăreau oameni înarmaţi adunându-se ca să-l întâmpine.

— Taie pista de-a dreptul şi decolează de pe loc.

— Asta-i mai mult decât ilegal, fără autorizarea turnului, spuse John Hogg.

— Ai prefera un glonţ în cap sau o închisoare SAVAK? Oamenii ăia ne sunt duşmani. Dă-i drumul!

Pilotul putea să le vadă puştile. Apăsă butonul emiţătorului.

— EchoTangoLimaLima cere permisiunea să întoarcă, spuse, neaşteptându-se la nici un răspuns.

După ce ieşiseră din spaţiul aerian al Teheranului, nu reuşiseră să stabilească nici un contact radio pe tot drumul până acolo şi nici cu turnul acesta. Viră reactorul către pistă, derapă, trase maneta de gaz încă puţin, păstrând mai multă putere pe partea stânga şi menţinându-se de partea aceea paralel cu urmele aterizării.

— Turnule, aici EchoTangoLimaLima, mă întorc. Gordon Jones, copilotul, verifica totul, pregătindu-se pentru întoarcerea la Teheran. Vântul trăgea de ei şi roţile erau nesigure. La capătul clădirii, Rollsul se opri şi oamenii îl înconjurară.

— Grăbeşte-te cât poţi. Întoarce, ai pistă destulă, spuse Hashemi.

— Imediat ce pot, sir, răspunse politicos, dar se gândea: ţicnit afurisit, sunt mai mult decât grăbit să ajung sus, pe cerul liber, dar e de tras o fugă până acolo.

Intuise ostilitatea bărbaţilor din maşină, la Teheran – nervozitatea lui McIver. Dar turnul Teheran îi dăduse aprobarea instantaneu, ca şi cum l-ar fi dus pe Khomeini însuşi.

Drăcia dracului! Ce suntem noi în stare să facem pentru Anglia şi-o cană de bere! Simţea în mâini şi în picioare zăpada şi gheaţa şi lunecuşul pistei. Eliberă maneta de gaze încă puţin.

— Priveşte! spuse copilotul.

Un elicopter traversa cerul la joasă înălţime, la doi kilometri în fata lor.

— Un 212, nu?

— Da. Nu pare că vine încoace, spuse Hogg, plimbându-şi întruna ochii peste aparate şi în jur.

La terminal, o altă maşină se alăturase oamenilor de lângă Rolls; în faţa lor şi către stânga apăruse o sclipire de lumină. Elicopterul dispăruse după un deal; către dreapta era un stol de păsări; toate indicatoarele pe verde; alţi oameni lângă Rolls şi cineva pe acoperişul clădirii; combustibil perfect; zăpada nu prea adâncă, cu o pojghiţă de gheaţă dedesubt; ai grijă la derivă, ia-o puţin spre dreapta; radioul reglat corect; vântul bate încă dinspre coadă; nori de furtună se adună dinspre nord; mai slăbeşte puţin motorul stâng.

Hogg corectă derapajul, avionul fiind prea sensibil pe suprafaţa îngheţată.

— Ar fi poate bine să vă întoarceţi la locurile voastre, colonele.

— Saltă-l sus cât mai repede.

Hashemi se întoarse în cabină. Armstrong privea pe fereastră către clădirea aerogării.

— Ce fac acolo, Robert? Vreo problemă?

— Nu încă. Felicitări. L-ai manevrat strălucit pe Abdullah. Dacă se ţine de cuvânt.

Acum, că totul se terminase, Hashemi se simţea uşor îngreţoşat. Prea aproape de moarte, de data asta, se gândi. Îşi prinse centura de siguranţă, apoi o desfăcu, luă pistolul din buzunarul interior, puse piedica şi îl strecură în teaca de la umăr. Atinse cu degetele paşaportul britanic din buzunarul de la piept. Poate că în definitiv n-o să am nevoie de el. Îmi displace să mă fac de râs folosindu-l. Aprinse o ţigară.

— Crezi că o să reziste până sâmbătă? Aveam impresia că era gata să-l lovească damblaua.

— E aşa gras şi hipertensiv de ani de zile. Armstrong sesiză nuanţare violenţă. Hashemi Fazir era întotdeauna primejdios, întotdeauna la capătul

nervilor, patriotismul fanatic combinându-se cu dezgustul lui pentru majoritatea iranienilor.

— Te-ai descurcat minunat cu el, spuse şi privi din nou pe fereastră. Rollsul şi cealaltă maşină şi oamenii care le înconjurau erau destul de departe şi pe jumătate ascunşi de troienele de zăpadă, dar puteau să vadă arme în mâinile lor şi din timp în timp cineva arăta în direcţia lor.

Haide, pentru Dumnezeu, dă-i drumul.

— Colonele! se auzi prin interfon vocea lui Hogg. Aţi putea veni în faţă, vă rog?!

Hashemi îşi desfăcu centura şi se-ndreptă către carlingă.

— Acolo, sir, spuse Hogg, arătând spre dreapta, dincolo de sfârşitul pistei, către un pâlc de pini de la marginea pădurii. Ce ziceţi de asta?

Mica scânteie de lumină începu din nou să clipească.

— Spune S.O.S.

— Robert, strigă Hashemi, uită-te în faţă şi spre dreapta. Cei patru bărbaţi se concentrară. Din nou lumina repetă S.O.S.

— Nici o îndoială, sir, spuse Hogg. As putea să le răspund. Arătă către reflectorul puternic de semnalizare pentru situaţii de urgenţă, capabil să transmită lumină verde sau roşie, în cazul în care radioul lor cădea. Hashemi strigă spre cabină:

— Ce crezi, Robert?

— E un S.O.S.

Avionul prindea viteză, grăbindu-se să coboare pe pistă, în direcţia semnalului. Aşteptară, apoi văzură trei mici siluete ieşind dintre copaci, doi bărbaţi şi o femeie în chador. Şi văzură armele.

— E o capcană, spuse Hashemi imediat. Nu te-apropia mai mult! Întoarce-te!

— Nu pot. N-am destul loc.

Dădu drumul şi mai mult la gaze. Avionul se deplasa foarte repede, paralel cu urmele aterizării. Se puteau desluşi acum siluetele celor ce-şi agitau armele. Armstrong strigă:

— Hai să ieşim dracului de-aici!

— Imediat ce pot, sir. Domnule colonel, poate ar fi bine să vă întoarceţi la locul vostru. S-ar putea să zdruncine puţin, spuse Hogg cu voce calmă, apoi îi îndepărtă pe amândoi din minte. Gordon, ţine-ţi ochii pe nemernicii ăia de colo şi pe terminal.

— Sigur, n-ai grijă.

Căpitanul se-ntoarse un moment ca să verifice celălalt capăt al pistei, hotărî că nu erau de-ajuns de departe încă, dar slăbi maneta de gaze şi atinse frânele. Începură să derapeze, aşa că le lăsă în pace, ţinând aparatul cât de drept putea în vântul schimbător. Siluetele de lângă copaci erau mai mari acum.

— Arată cam rufoşi, nomazi aş zice. Două carabine. Gordon Jones îşi miji ochii către terminal.

— Rollsul a plecat, dar o maşină se îndreaptă spre noi în lungul pistei.

Închise gazele de tot. Se deplasau prea repede ca să se-ntoarcă.

— Christoase, cred... cred că unul dintre nomazi a tras cu arma, spuse Jones alarmat.

— I-am dat drumul! spuse Hogg în intercom, frână, simţi aparatul derapând, îl lăsă să alunece şi începu apoi întoarcerea spre dreapta pe lăţimea pistei, continuând să derapeze din pricina inerţiei şi a vântului încă potrivnic.

În cabină, Armstrong şi Hashemi se ţineau întunecaţi de scaune, trăgând din când în când cu ochii pe fereastră. Putură să vadă una dintre siluete fugind către ei, ridicându-şi arma. Armstrong mormăi:

— Suntem nişte ţinte perfecte, fir-ar să fie!

Simţea aparatul derapând în timpul întoarcerii, fără să fie ajutat de motoare şi înjură. În carlingă, Hogg fluiera fals. Reactorul ţâşni pe deasupra urmelor de la aterizare, încă derapând, spre capătul îndepărtat al pistei, barat de nămeţi mari şi grei. Nu îndrăznea încă să pună toată puterea motorului şi aşteptă cu gura uscată ca avionul să se-ntoarcă mai repede în vânt. Dar acesta n-o făcu şi continuă să alunece pe pelicula de gheaţă de sub zăpadă, cu roţile inutile, frânele primejdioase, motoarele gemând. Mormanele de zăpadă se apropiau inexorabil, din ce în ce mai mult. Se zăreau marginile de gheaţă zimţată care aveau să le despice învelişul subţire. N-avea nimic de făcut decât s-aştepte. Apoi o pală de vânt le ridică coada şi o răsuci şi, iată, deşi încă derapau, avionul era cu faţa spre vânt. Acceleră delicat ambele motoare, simţi alunecarea încetând şi începu să împingă maneta de gaze înainte centimetru cu centimetru, până când prinse viteză din ce în ce mai multă, controlul asupra aparatului crescu până reuşi să-l stăpânească pe deplin, şi-atunci împinse maneta de gaze puternic, până la capăt... Avionul ţâşni înainte, roţile părăsiră suprafaţa pistei, el atinse butonul de escamotare a trenului de aterizare şi plutiră.

— Puteţi fuma dacă doriţi, spuse laconic în intercom, profund mulţumit de el.

Pe aerodrom, nu departe de copaci, Ross se oprise din fugă şi-şi flutura mâinile gâfâind dureros.

— Afurisitule! strigă către avion. Sunteţi chiori?! Cuprins de o dezamăgire amară, se întoarse la ceilalţi care aşteptaseră ascultători la marginea pădurii. Simţea o disperare sumbră. atât de aproape, îşi zise. Prin binoclu văzuse sosirea Hanului, urcarea la bord, iar după asta, mai târziu, Armstrong coborând treptele cu Hanul, ajutându-l.

— O, lasă-mă şi pe mine să mă uit, Johnny, spusese neliniştită Azadeh şi el ajustase binoclul pentru ochii ei. O, dragă, tata pare bolnav, sper să se simtă bine, spusese. Doctorul insistă întotdeauna să ţină regim şi să nu se enerveze.

— Mai bine ca acum nici nu se poate, Azadeh, spusese încercând să-şi ascundă sarcasmul din voce, dar ea-l auzise şi roşise şi el spusese: O, iartă-mă, n-am vrut să spun... ştiu că e... n-am vrut să zic nimic, şi privise din nou către Armstrong, extaziat că era Armstrong, plănuind imediat cum să ajungă la bord.

Atât de uşor. Un avion S-G – uşor să vezi emblema – şi Armstrong. Suntem în siguranţă! Dar acum nu suntem în siguranţă. Acum suntem într-un rahat, îşi spuse şi mai amar, trudind înapoi prin zăpadă, simţindu-se murdar, dorind o baie şi furios până la neputinţă. Cu neputinţă să nu fi zărit S.O.S.-ul. gândesc cu bucile? Ce dracu nu...

Auzi semnalul ascuţit de primejdie al lui Gueng şi se răsuci pe călcâie. La câteva sute de metri distanţă se afla o maşină, îndreptându-se către ei. Alergă înapoi şi arătă către pădure.

— Pe-acolo.

Mai devreme făcuse un plan. Mai întâi aeroportul, apoi, dacă nu reuşeau, se vor îndrepta către baza lui Erikki. Baza se găsea la aproape şase kilometri distanţă, la sud-est de Tabnz. La adăpostul copacilor se opri şi privi înapoi. Maşina frânase la capătul pistei şi din ea ieşiră oameni care porniră după ei, dar descoperiră că mersul printre troiene era prea dificil. Se urcară înapoi în maşină şi se depărtară.

— N-o să ne mai prindă acum, spuse Ross...

O porni înainte, adâncindu-se în pădure, păstrându-se de nevoie de-a lungul unei cărări abia vizibile. La capătul acestui pilc de copaci erau câmpuri acoperite de gheaţă care, vara, aveau să geamă de grâne, cele mai multe aparţinând câtorva latifundiari, în ciuda reformelor agrare ale Şahului. Dincolo de câmpuri se întrezăreau contururile mahalalelor Tabrizului. Puteau zări minaretele Moscheii Albastre şi fum de la mai multe focuri bătute de vânt.

— Am putea ocoli oraşul, Azadeh?

— Da, dar e urnit de mers.

Auziră îngrijorarea ascunsă în glas. până atunci se mişcase repede şi fără să se plângă, dar era totuşi o piedică. Purtau hainele nomazilor peste uniforme. Cizmele lor scofâlcite ar fi putut trece nebăgate în seamă, ca şi armele şi chadorul ei. O privi, încă neobişnuit cu urâţenia pe care i-o aducea vălul. Ea-i simţi privirea şi încercă să zâmbească. Înţelesese. Atât în privinţa chadorului, cât şi a faptului că era o povară pentru ei.

— Să trecem prin oraş, spuse. Ne-am putea ţine pe străzile de la margine. Am nişte bani şi-am putea să cumpărăm mâncare. Johnny, ai putea să susţii că eşti caucazian, să zicem din Astara, şi eu aş putea să pretind că sunt soţia ta. Gueng vorbeşti gurkali sau o limbă străină, aşa că fii aspru şi arogant ca turcomanii din nord. Ai putea trece drept unul dintre ei. Sunt descendenţi ai mongolilor. Mulţi iranieni sunt. Sau poate aş putea să cumpăr nişte eşarfe verzi şi să ne facem Gărzi Verzi. Asta e tot ce pot face.

— Aşa-i bine, Azadeh Poate n-ar fi bine să stăm grămadă. Gueng, treci în urmă.

Azadeh spuse:

— Pe străzi, soţiile iraniene îşi urmează soţii. Eu o să stau un pas în urma ta, Johnny.

— E un plan bun, mem sahib, spuse Gueng. Foarte bun. Condu-ne.

Zâmbetul ei îi mulţumi. În curând se aflau în pieţe, pe străzi şi aleile mahalalelor. Odată un bărbat neatent îl lovi pe Gueng. Fără să stea pe gânduri, Gueng îşi înfipse mâna în gâtul lui, îmbrâncindu-l în şanţ, de-a rostogolul, fără simţiri, înjurându-l tare, într-un dialect gurkali. O clipă, peste mulţime se lăsă tăcerea, apoi zgomotele se stârniră din nou şi cei din apropiere îşi coborâră privirile şi trecură mai departe, câţiva făcând întruna semnul împotriva deochiului, dar pe care toţi cei ce veneau din nord, descendenţii hoardelor care nu-l cunoşteau pe Allah cel Unic, erau ştiuţi că-l posedă.

Azadeh cumpără mâncare de la vânzătorii ambulanţi, pâine proaspătă de la cuptoare, chebab de miel prăjit pe cărbune, fasole şi horisht de legume cu mult orez. Se aşezară pe nişte bănci grosolane şi înfulecară grăbiţi, apoi porniră mai departe. Nimeni nu le dădu atenţie. Din când în când câte cineva îi invita să cumpere câte ceva, dar Azadeh intervenea şi îi proteja bine, vorbind răguşit în dialectul local turcesc. Când muezinii chemară la rugăciunea de după-amiază, ea se opri înspăimântată. În jurul lor bărbaţi şi femei căutau o bucată de covor, sau material, sau ziar, sau carton sau cutie, ca să îngenuncheze şi să înceapă să se roage. Ross şovăi, apoi, urmând îndemnul privirilor ei, se prefăcu că se roagă şi el şi momentul trecu. Pe toată strada, doar patru sau cinci rămaseră în picioare, Gueng printre ei, sprijiniţi de un perete. Nimeni nu-i necăji pe cei care rămăseseră în picioare. Locuitorii Tabrizului erau de multe rase şi multe religii. Îşi continuară drumul mai departe, croindu-şi drum către sud-est, şi ajunseră în celelalte mahalale pline cu gunoaie şi o mulţime de câini flămânzi şi nelipsitul joub – şanţul, singura canalizare.

Curând, cocioabele aveau să se sfârşească, să înceapă câmpiile şi livezile, apoi pădurea şi şoseaua principală către Teheran, care şerpuia în sus spre trecătoarea ce avea să-i ducă la Tabriz Unu. Trecură de ultimele mahalale, ieşind pe drumul bolovănos, acoperit de nămeţi. Zăpada de deasupra era pătată de balega şi urina măgarilor şi catârilor, plină de gropi şi înşelătoare. Se alăturară altor oameni ce păşeau anevoie în susul drumului, unii trăgând după ei măgari împovăraţi, alţii cocoşaţi sub greutatea poverilor lor, alţii uşurându-se, bărbaţi, femei şi copii – o mână de zăpadă cu mâna stângă, apoi mai departe – o babilonie poliglotă de nomazi, triburi statornice, orăşeni, având în comun doar sărăcia şi mândria.

Azadeh se simţea foarte obosită. Tensiunea traversării oraşului o consumase. Se temuse că avea să facă vreo greşeală, se temuse că aveau să

fie descoperiţi, era frământată de grija lui Erikki şi de cum aveau s-ajungă la bază, şi-apoi? Insha Allah. Allah o să aibă grijă de tine şi de el şi de Johnny. Când ajunseră aproape de intersecţia drumului cu şoseaua spre Teheran, văzură Gărzi Verzi şi bărbaţi înarmaţi în jurul unei bariere încropite, uitându-se în vehicule şi cercetând oamenii care se înşirau pe lângă ei. N-aveau cum să îi ocolească.

— Azadeh, tu treci prima, şopti Ross. Aşteaptă-ne mai sus, pe drum. Dacă suntem opriţi, nu te-amesteca. Mergi mai departe. Du-te la bază. O să ne despărţim. E mai sigur. Îi zâmbi.

— Nu-ţi face griji!

Ea dădu din cap, spaima făcându-i chipul şi mai palid, şi o porni înainte. Purta raniţa lui. La ieşirea din oraş, ea insistase:

— Uită-te la toate celelalte femei, Johnny. Dacă nu duc nimic, bat la ochi.

Cei doi bărbaţi aşteptară, apoi se duseră la marginea drumului şi urinară în zăpadă. Oamenii tropăiau pe lângă ei. Câţiva îi priviră, câţiva îi înjurară ca necredincioşi. Unul sau doi îi priviră curioşi. Fără să ştie, se uşurau către Mecca, un gest pe care nu l-ar fi făcută vreodată nici un mahomedan.

— Odată ce trece, treci şi tu, Gueng. O să te urmez peste zece minute.

— Mai bine dumneata următorul, şopti Gueng. Eu sunt turcoman.

— E-n regulă, dar dacă sunt oprit, nu te-amesteca. Strecoară-te prin îmbulzeală şi du-o la adăpost. Nu-mi înşela încrederea.

Bărbatul cel mărunţel rânji cu dinţi foarte albi.

— Nici dumneata, sahib. Mai ai încă multe de făcut până când ai s-ajungi Stăpân al Munţilor.

Gueng îl privi îndreptându-se către bariera aflată la câteva sute de metri mai încolo. Azadeh era acum aşezată la coadă. Unul dintre Gărzile Verzi li spuse ceva, dar ea îşi feri ochii într-o parte, răspunse şi omul îi făcu semn să treacă.

— Nu m-aştepta pe drum, sahib, s-ar putea s-o iau peste câmpuri. Nu-ţi face griji, te-ajung eu.

Îşi făcu loc printre trecători şi se alătură şuvoiului care se întorcea către oraş. După o sută de metri, se aşează pe o ladă răsturnată şi îşi desfăcu şireturile la unul dintre bocanci, prefăcându-se că-l bate. Şosetele erau zdrenţe, dar asta nu conta. Tălpile sale erau ca fierul. Fără să se grăbească, îşi legă la loc bocancii, bucurându-se de joaca de-a turcomanul.

La barieră, Ross se alătură şirului celor ce părăseau Tabrizul. Observă înjur poliţişti şi Gărzi Verzi care cercetau mulţimea. Oamenii erau nervoşi, urând ca-ntotdeauna orice autoritate oficială şi orice amestec în dreptul lor de-a se duce unde, când şi cum le-ar fi plăcut. Mulţi vociferau fără să se ferească şi câţiva aproape ajunseră la lovituri.

— Tu, îi spuse unul din Gărzile Verzi, unde-ţi sunt hârtiile?

Furios, Ross scuipă pe pământ.

— Hârtii? Casa mi-a ars, nevasta mi-a ars, copilul mi-a ars din pricina câinilor de stânga. Nu mi-a mai rămas nimic decât puşca asta şi nişte muniţie. Voia lui Allah! Da tu de ce nu te duci să le dai foc sataniştilor şi să împlineşti lucrarea lui Allah, în loc să opreşti oamenii cinstiţi?

— Suntem cinstiţi, spuse bărbatul furios. Împlinim lucrarea lui Allah. De unde vii?

— Din Astara. Din Astara, de pe coastă. Lăsă mânia să izbucnească din nou:

— Astara! Da tu?

Omul din spatele lui şi cel de după el începură să înjure şi să-i spună santinelei să se grăbească şi să nu îi mai facă să aştepte în frig. Un poliţist se îndrepta către ei, aşa că Ross se hotărî să rişte şi-şi făcu loc pe lângă el c-un alt blestem, urmat imediat de cel din spatele lui şi de următorul, şi ieşi la loc deschis. Santinela strigă supărat o obscenitate după ei, apoi se întoarse să-i privească pe ceilalţi care se înşirau prin faţa lui.

Lui Ross îi trebui ceva vreme să poată respira în voie. Încercă să nu se grăbească şi cercetă cu privirea drumul din faţa lui. Nici un semn de Azadeh. Maşini şi camioane treceau pe lângă ei, hodorogind în susul pantei sau coborând prea repede, oamenii împrăştiindu-se din timp în timp cu inevitabilul şuvoi de blesteme. Cel ce fusese în spatele lui la barieră veni alături, profitând că trecătorii se răriseră, apucând cărări laterale către cocioabele de lângă drum sau către satele din pădure. Era un bărbat între două vârste, cu o faţă severă, plină de riduri, sărman îmbrăcat şi cu carabina bine îngrijită.

— Fiul ăla de căţea din Gărzile Verzi! spuse. Ai dreptate, aga. Ar trebui să împlinească lucrarea lui Allah. Lucrarea Imamului, nu a lui Abdullah Han.

Ross se puse imediat în gardă.

— Ce?

— Vin din Astara şi, după accentul tău, ştiu că nu vii din Astara, aga. Astarii nu urinează niciodată către Mecca – sau cu spatele către Mecca. Suntem cu toţii, buni musulmani în Astara. După descriere, ar trebui să fii sabotorul pe care-a pus Hanul preţ.

Omul vorbea cu uşurinţă, cu o ciudată amabilitate, ţinându-şi vechea carabină Enfield pe umăr. Ross nu spuse nimic, se mulţumi să mormăie fără să schimbe ritmul pasului.

— Da, Hanul a pus un preţ bun pe capul tău. Mulţi cai, o turmă de oi, zece sau mai multe cămile. O răsplată demnă de un Şah pentru un om obişnuit. Răsplata e şi mai bună dacă eşti viu şi nu mort. Mai mulţi cai, oi şi cămile atunci, îndeajuns să trăieşti o veşnicie. Dar unde-i femeia Azadeh, fiica lui? Fiica pe care ai răpit-o tu şi un alt bărbat?

Ross rămase cu gura căscată la el şi omul chicoti.

— Trebuie să fii foarte obosit ca să te trădezi atât de uşor.

Brusc faţa lui se aspri, mâna pătrunse în buzunarul vechii haine şi scoase un revolver pe care i-l propti în coaste.

— Mergi cu un pas înaintea mea. Nu fugi şi nu face nici un gest sau am să te-mpuşc în şira spinării. Acum, unde-i femeia? Şi pe ea s-a pus o recompensă.

În momentul acela, un camion care cobora dinspre trecătoare viră în curba din faţa lor, derapa în partea opusă şoselei şi se năpusti către ei claxonând zgomotos. Oamenii se împrăştiară. Reflexele lui Ross fură mai rapide şi păşi într-o parte, izbi cu umărul în coastele omului şi-l trimise rostogolindu-se în calea camionului. Roţile din faţă ale acestuia trecură peste el, urmate de cele din spate. Camionul se opri, derapând, la treizeci de metri mai jos.

— Allah să ne apere! Ai văzut? spuse cineva. A alunecat sub camion.

Ross târî trupul la marginea drumului. Revolverul căzuse în zăpadă.

— Ah, cel trecut spre Allah este tatăl tău, aga? spuse o bătrână.

— Nu... nu, rosti Ross cu greu, totul petrecându-se atât de repede, cuprins de panică. E... e un străin, nu l-am văzut până acum.

— Pe Profet, cât de neatenţi sunt unii oameni. Parcă n-ar avea ochi. A murit? strigă şoferul camionului, urcând la deal.

Era un bărbat colţuros, bărbos, cu faţă oacheşă.

— Allah e martor că mi-a tăiat calea, aşa cum aţi putut vedea cu toţii. Tu, spuse către Ross, erai lângă el, trebuie c-ai văzut.

— Da, da, e după cum spui, am fost în spatele lui. Voia lui Allah!

Şoferul se depărta mulţumit, totul se terminase după cuviinţă.

— Excelenţa sa a văzut, Insha Allah.

Ross îşi făcu loc printre cei câţiva care se deranjaseră să se oprească şi urcă dealul, nu prea repede, nu prea încet, încercând să se adune, fără să îndrăznească să privească înapoi. După cotitura drumului iuţi pasul, întrebându-se dacă era drept să reacţioneze atât de repede, aproape fără să gândească. Dar omul i-ar fi vândut pe-amândoi. Uită-l, karma e karma.

Încă o curbă şi nici urmă de Azadeh. Îngrijorarea lui crescu. Drumul se răsucea într-o pantă abruptă. Trecu de câteva case dărăpănate, pe jumătate ascunse, la liziera pădurii. Câini costelivi scormoneau în gunoaie. Îi alungă pe cei care se apropiară de el, căci turbarea făcea de obicei ravagii printre ei. O altă curbă. Era leoarcă de sudoare.

O văzu ghemuită la marginea drumului, odihnindu-se ca oricare alta dintre mulţimea de bătrâne. Îl zări în aceeaşi clipă, scutură din cap atrăgându-i atenţia, se ridică în picioare şi porni din nou în sus, pe drum. O urmă la douăzeci de metri în spate.

Apoi în urma lui se auziră focuri de armă.

Ca toată lumea, se opriră şi priviră înapoi. Nu putură vedea nimic. Bariera era mult în spatele lor, ascunsă de multe curbe, la mai bine de o jumătate de

kilometru distanţă. În câteva clipe, focurile de armă încetară. Nimeni nu spuse nimic. Se mulţumiră să urce şi mai grăbiţi.

Drumul nu era bun. Merseră aproape doi kilometri, ferindu-se din calea maşinilor. Din când în când, câte un autobuz hurduia pe lângă ei, dar întotdeauna supraîncărcat şi oricum n-ar fi oprit. În acele zile puteai să aştepţi o zi sau chiar două la staţie mai înainte să se facă loc în vreun autobuz. Câteodată opreau camioanele, contra plată.

Mai târziu, unul zdrăngăni pe lângă el şi, ajungând în dreptul lui Azadeh, încetini viteza, mergând alături de ea.

— De ce să mergi pe jos, când cei care sunt obosiţi pot să călătorească comod cu ajutorul lui Cyrus, camionagiul, şi-al lui Allah? strigă şoferul pe fereastră.

Rânjea, înghiontindu-şi tovarăşul, un bărbat cu barbă neagră de aceeaşi vârstă cu el. O urmăreau de ceva vreme, privind legănatul şoldurilor ei pe care nici chadorul nu putea să-l ascundă.

— De ce-ar umbla pe jos o floare a lui Allah, când ar putea să stea la căldură într-un camion, sau pe covorul unui bărbat?

Azadeh privi în sus la el şi-i repezi un blestem răguşit, strigând înapoi către Ross.

— Bărbate, fiul ăsta prost de căţea a îndrăznit să mă insulte şi-a vorbit murdar despre legile lui Allah.

Ross era deja alături de ea şi şoferul se trezi privind în ţeava unei arme.

— Excelenţă... Eu doar o rugam dacă... domnia ta şi ea aţi vrea... aţi vrea să călătoriţi sus, spuse cuprins de panică. E loc în spate. Dacă Excelenţa mi-ar onora vehicolul...

Camionul era pe jumătate plin cu fier vechi, dar oricum era mai bine decât să meargă pe jos.

— Pe capul tău, şoferule, unde mergi?

— La Qazvin, excelenţă, Qazvin! Mi-ati face onoarea...

Camionul nu se oprise, dar fu foarte uşor pentru Ross s-o ajute să urce pe platformă. Se ghemuiră unul lângă celălalt în spatele cabinei, la adăpost de vânt. Picioarele ei tremurau şi era îngheţată şi foarte nervoasă. Se lipi de ea, o prinse în braţe şi o strânse la piept.

— O, Johnny, dacă n-ai fi fost aici...

— Nu-ţi face griji.

Îi dădu o parte din căldura lui. Qazvin. Qazvin nu e la jumătatea drumului către Teheran? Sigur că da. O să mergem cu camionul până la Qazvin, îşi zise prinzând puteri. Apoi putem să mai găsim unul sau un autobuz, sau să furăm o maşină. Aşa o să facem.

— Ramificaţia către bază este ia trei-patru kilometri în faţă, spuse ea, tremurând în braţele lui. Către dreapta.

Baza? A, da, baza şi Erikki. Dar mai important, ce-i cu Gueng? Ce s-a întâmplat cu Gueng? Pune-ţi mintea la treabă. Ce-ai să faci?

— Cum e... cum e zona aici? Deschisă, plată, accidentată, sau cum?

— E destul de plată. Satul nostru vine curând. Abu Mard. O să trecem de satul nostru şi-apoi curând după asta pământul se aplatizează într-un fel de platou împădurit, pe unde trece şi drumul nostru. Apoi drumul principal urcă spre trecătoare...

În faţă zărea drumul care şerpuia, lăsând din când în când la vedere una dintre curbele sale, primejdios înşirate pe coasta muntelui.

— O să ieşim de partea cealaltă a satului, înaintea platoului, o să ocolim prin pădure şi-o să ajungem la bază. E posibil?

— Da. Ştiu ţinutul foarte bine. Am predat la şcoala din sat şi obişnuiam să iau copiii în excursie. Ştiu cărările.

O scutură din nou un tremur.

— Ţine-te la adăpost de vânt. O să te-ncălzeşti curând. Vechiul camion se chinuia să urce panta, nu mai repede decât pasul obişnuit al unui om, dar era mai bine decât să meargă pe jos. Rămase cu braţele în jurul ei şi cu vremea ea nu mai tremură.

Peste oblonul din spate al camionului observă o maşină depăşindu-i iute, schimbând cu zgomot asurzitor vitezele, urmată de o camionetă verde, stropită de noroi. Şoferul automobilului ţinea mina pe claxon. Camionul lor n-avea cum să tragă într-o parte, aşa că maşina ţâşni pe contrasens înainte.

— Sper să daţi de dracii, îşi zise înfuriat de zgomot şi de prostia de necrezut.

În treacăt observă că era plină cu bărbaţi înarmaţi. Ca şi camioneta care urma, deşi toţi oamenii ăştia stăteau în spate, agăţaţi de bare de metal, oblonul din spate atârnând şi zdrăngănind sălbatic. Când trecu mugind pe lingă ei, prinse cu coada ochiului imaginea unui trup prăbuşit sub picioarele lor. La început crezu că era bătrânul, dar nu era. Era Gueng. Nu putea să se înşele. Văzuse limpede resturile uniformei, apoi kukriul pe care unul dintre bărbaţi şi-l înfipsese în centură.

— Ce e, Johnny?

Se trezi lângă ea, fără s-o simtă, fără să simtă nimic altceva decât că îşi pierduse cel de-al doilea dintre oameni. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ce? Nimic. Vântul.

Îşi şterse lacrimile, apoi îngenunche şi privi înainte. Şerpuind, drumul apărea şi dispărea din nou. Ca şi maşina şi camioneta. Se zărea satul. Dincolo de el, drumul urca din nou, apoi trecea la orizontală, aşa cum spusese ea. Maşina şi camioneta trecură prin sat în plină viteză. În buzunar avea micul, dar foarte puternicul binoclu.

Încercând să se echilibreze şi să compenseze zdruncinăturile camionului, îndreptă binoclul către maşină. Aceasta ajunse pe drum drept, apoi o coti la dreapta pe drumul lateral către bază şi dispăru. când camioneta ajunse la intersecţie se opri, blocând cea mai mare parte a drumului. O jumătate de duzină de oameni săriră jos şi se împrăştiară de-a curmezişul drumului, cu faţa către Tabriz. Apoi camioneta viră la dreapta şi dispăru în urma automobilului.

Camionul lor încetini şi şoferul schimbă zgomotos în viteza întâi. Chiar înaintea lor se afla o pantă scurtă, abruptă, cu o cărare desprinzându-se din ea, şi în zonă nu se vedea nici un drumeţ.

— Unde duce asta, Azadeh?

Ea se ridică în genunchi, uitându-se încotro arăta el.

— Către Abu Mard, satul nostru. Şerpuieşte încolo şi-ncoace, dar acolo ajunge.

— Pregăteşte-te să sari. În faţa noastră e altă barieră. La momentul potrivit se strecură peste oblonul camionului, o ajută să coboare şi fugiră la adăpost sub copaci. Camionul nu se opri şi nici şoferul nu privi în urmă. Ajunse curând la o distanţă bună de ei.

Mână în mână, alergară la adăpostul copacilor.

CAPITOLUL 40

La Zagros Trei; *ora 4*, *05 după-amiază*. Lochart stătea sprijinit de carlinga elicopterului, aşteptând să plece din nou la sonda Rosa cu altă încărcătură de ţevi. Cerul era lipsit de nori şi imaginea muntelui atât de curată şi clară, încât simţea că, dacă ar fi întins mâna, l-ar fi putut atinge. Îl urmărea pe Rodrigues, mecanicul său, care îngenunchease în zăpadă şi-şi vârâse capul după un panou, sub pântecul elicopterului.

— E-o după-amiază bună pentru schiat sau dat cu sania, Rod! Nu pentru tocat creierul prin alte părţi!

— S-o ştergem dracului de-aici, Tom!

— Poate n-o să fie nevoie, spuse Lochart.

De sâmbătă, de când avusese loc confruntarea cu Nitchak Han, nu mai auzise nimic de la el sau de la altcineva din sat.

— Poate că komitehul o să se răzgândească, sau Mac o să obţină anularea ordinului. E o nebunie din partea lor să ne dea afară, când au nevoie de tot petrolul pe care-l pot obţine, iar noul puţ de la Rosa e o adevărată comoară. Jesper Almqvist crede că s-ar putea pompa optsprezece mii de barili pe zi când o să fie pus la treabă. Asta face aproape trei sute şaizeci de mii de dolari pe zi, Rod.

— Mullahii nu dau doi bani pe petrol sau orice altceva în afară de Allah, Coran şi Paradis. Am spus-o de milioane de ori.

Rodrigues şterse o urmă de ulei.

— Ar fi trebuit să plecăm cu toţii la Shiraz odată cu Jesper şi de-acolo afară. Nu suntem doriţi aici. Nasiri s-a ales cu un glonţ în cap, aşa-i? Pentru ce? Era un băiat de treabă, n-a făcut rău nimănui. Ni s-a spus s-o ştergem; ce dracu mai aşteptăm?

— Poate se răzgândeşte komitehul. Avem unsprezece sonde de deservit.

— Sondele lucrează la minimum. Echipele mor de nerăbdare s-o şteargă dracului de-aici şi, oricum, n-au fost schimbate de săptămâni.

Rodrigues se ridică, îşi scutură zăpada de pe genunchi şi începu să-şi şteargă urmele de ulei de pe mâini.

— E-o nebunie să rămâi unde nu eşti dorit. Tânărul Scot se poartă foarte ciudat, ca şi tine, dacă stau să mă gândesc.

— I-auzi! spuse Lochart.

Nu spusese nimănui ce povestise Scot că se întâmplase cu adevărat în piaţa satului. Fu din nou cuprins de îngrijorare – pentru Scot, bază, Şeherazada, HBC, şi ca întotdeauna revenea la Şeherazada.

— I-auzi nimic! spuse Rodrigues. Eşti al dracului de nervos de când te-ai întors de la Teheran. Vrei să stai în Iran, Tom? Okay, asta-i altceva. Eşti însurat în Iran. Eu... eu vreau afară!

Lochart îşi desprinse gândurile de la Şeherazada. Putea desluşi teama pe chipul prietenului său.

— Care-i problema, Rod?

Bărbatul mătăhălos îşi trase centura peste începutul de burtă şi-şi închise pufoaica.

— Sunt nervos ca toţi dracii când mă gândesc la actele mele de identitate false, Tom! Drace, imediat ce-o să deschid gura se prind că nu-s englez. Toate permisele mele sunt expirate şi la fel stă treaba cu unii dintre-ceilalţi băieţi. Dar sunt singurul american de-aici. Am vorbit într-o şcoală despre State şi afurisiţii de mullahi şi Khomelni cică sunt Satana, eu, un afurisit de bun catolic! Pentru Dumnezeu, nu dorm nopţile!

— Şi de ce dracu n-ai spus-o până acum? Nu era nevoie să rămâi, Rod! Un 212 e gata de plecare mâine. Ce-ar fi să pleci cu Scot? Odată ajuns la Al Shargaz, poţi să te transferi în Nigeria, Kenya sau unde dracu s-o mai putea!

Pentru moment, Rodrigues nu spuse nimic, şi obrazul îi rămase mohorât.

— Mi-ar plăcea, Tom. Sigur, dacă poţi să aprobi tu. Mi-ai luat dracului greutatea de pe inimă. S-a făcut!

— Trebuie să trimitem un mecanic, de ce nu pe tine? Tu eşti cel mai în vârstă.

— Mulţumesc, da, mulţumesc, Tom. O să-ntind puţin cablul palonierului şi după aia e ca nou.

Se luminase la faţă.

Jos, lângă platforma de încărcare, Lochart zări încărcătura de ţevi pregătită pentru ridicat. Doi muncitori iranieni aşteptau ca să agate cârligul

vinciului în inel. Se urcă în cabină, dar se opri, văzând la o sută de metri mai încolo doi bărbaţi păşind voiniceşte în susul cărării ce venea dinspre sat: Nitchak Han şi un alt bărbat cu o carabină. Chiar şi de la această distanţă era uşor de desluşit banderola verde. Le ieşi în întâmpinare, pregătindu-şi mintea să gândească şi să vorbească farsi.

— Salaam, kalandar. Salaam, aga, spuse către celălalt bărbat la fel de bărbos, dar mult mai tânăr.

— Salaam, spuse Nitchak Han. Vi s-a dat timp până la al cincilea apus.

Lochart încercă să-şi ascundă surpriza. Era joi, al cincilea apus avea să fie duminică.

— Dar, Excelenţă...

— Până la al cincilea apus, spuse nepoliticos omul din Gărzile Verzi. Nu puteţi munci sau zbura de Ziua Sfântă. E bine să-i mulţumiţi lui Allah. Şi la al cincilea apus, începând din noaptea asta, dacă n-au plecat toţi străinii şi aparatele lor, baza va fi incendiată.

Lochart se mulţumi să-i privească. În spatele lui se afla bucătăria şi-l văzu pe Jean-Luc ieşind, apoi îndreptându-se către ei.

— Patru zile lucrătoare... O să fie foarte dificil, aga, şi nu cred...

— Insha Allah.

— Dacă plecăm, toate sondele or să se oprească. Numai noi putem să aprovizionăm. Asta o să afecteze Iranul, asta...

— Islamul n-are nevoie de petrol. Străinii au nevoie de petrol. Cinci apusuri. Să cadă pe capul vostru ce se-ntâmplă dacă rămâneţi!

Nitchak Han îl privi dintr-o parte, apoi se întoarse către Lochart.

— Aga, aş vrea să plec cu acest om, să vorbesc cu kalandarul străinilor italieni. Aş vrea să plec acum, te rog.

— Cererea mă onorează, kalandar, spuse Lochart, gândindu-se: Mimo Sera a fost în munţi ani de zile, o să ştie ce să facă. Am o încărcătură de ţevi ce trebuie livrată la sonda Rosa. Putem să plecăm imediat.

— Ţevi? spuse tânărul obraznic. Nu-i nevoie de ţevi. Plecăm direct, fără ţevi!

— IranOil a spus ţevi şi ţevi or să fie, sau nu plecăm deloc, replică Lochart furios. Ayatolahul Khomeini a poruncit ca producţia de petrol să revină la normal. De ce nu i se supune komitehul.

Morocănos, tânărul se uită la Han, care spuse cu voce scăzută:

— Cum vrea Allah! Ayatolahul este ayatolahul, komitehul i se supune numai lui. Să mergem, aga.

Lochart îşi desprinse ochii de pe tânăr.

— E-n regulă, o să plecăm imediat.

— Salaam, kalandar, spuse Jean-Luc alăturânduli-se. Tom, care-i răspunsul? întrebă-n engleză.

— Duminică la apus. Va trebui să fim plecaţi până atunci şi nu putem să zburăm vineri.

Jean-Luc îşi înghiţi o înjurătură.

— Nu ne putem tocmi?

— Deloc. Doar dacă nu vrei să te cerţi cu afurisitul ăsta. Tânărul cu arma îl privi insolent pe Jean-Luc.

— Spune-i fiului ăsta de căţea că miroase urât! Lochart simţise un uşor miros de usturoi.

— Zice că ce găteşti miroase grozav, Jean-Luc! Ascultă, vor să vorbească cu Mimo Sera. O să mă-ntorc cât de repede pot, apoi hotărâm ce să facem. Kalandar, o să plecăm acum, spuse în farsi şi deschise uşa cabinei.

— Priviţi! se repezi pe neaşteptate Rodrigues, arătând cu degetul în sus, spre munte către nord.

Un nor de fum se învălătucea către cer.

— Acolo-i Maria?

— Ar putea fi Beilissima, spuse Jean-Luc. Nitchak Han privea printre pleoape în depărtare.

— Acolo e aproape de locul unde ar trebui să mergem noi, da?

— Nu prea departe, kalandar. Bătrânul păru foarte îngrijorat.

— Poate ar fi mai bine să luaţi ţevile cu zborul următor, pilotule! De câteva zile am auzit că revoluţionari de stânga se strecoară în munţi, încercând să saboteze şi să provoace tulburări. Noaptea trecută au tăiat gâtul unuia dintre păstorii mei şi i-au smuls mădularul. Am trimis oameni să-i caute pe ucigaşi.

Întunecat, se urcă în cabină. Tânărul din Gărzile Verzi îl urmă.

— Rod, spuse Lochart, scoate afară elicopterul celălalt. Jean-Luc, aşteaptă lângă emiţător. O să-ţi transmit veştile.

— Oui, pas de probleme.

Jean-Luc se întoarse cu faţa către fum. Lochart lăsă încărcătura de ţevi la bază şi porni grăbit către nord. Era Bellissima şi era cuprinsă de flăcări. Putu să zărească de la o bună distanţă flăcările ce se ridicau la zece metri înălţime deasupra uneia dintre rulote care, uscată ca iasca în aerul lipsit de umezeală, era acum aproape cenuşă.

Într-o parte, lângă sondă, în apropierea magaziei cu dinamită, se iscase un alt foc şi în zăpadă se zărea zăcând un trup. Deasupra bazei, pragul de zăpadă al muntelui cioplit de explozia lui Pietro şi de avalanşa care urmase atârna minuscul şi neprimejdios.

Pe măsură ce se apropie, observă o jumătate de duzină de siluete alergând în jos pe cărarea şerpuitoare, care în cele din urmă ajungea în vale, toţi înarmaţi. Coborî fără şovăire şi se luă după ei, trecând în spatele lor, înjurând că nu era un elicopter de război. N-ar fi avut nici o problemă ca să-i nimicească pe toţi.

Şase bărbaţi bărboşi, în hainele obişnuite ale triburilor din munţi. Apoi văzu unul dintre bărbaţi oprindu-se şi ochind şi scânteile familiare de la ţeava puştii şi atunci degajă într-o parte, zigzagând, şi când ajunse din nou înapoi, mai sus, în siguranţă, siluetele dispăruseră.

Se uită înapoi în cabină. Nitchak Han şi tânărul din Gărzile Verzi se holbau în jos pe unul dintre hublouri, cu nasurile lipite de sticlă. Strigă, dar nu se putu face auzit, aşa că lovi cu pumnul în peretele cabinei ca să le atragă atenţia şi-i făcu semn lui Nitchak Han. Bătrânul înainta, agăţând-se de suporţi, descumpănit de mişcările aparatului şi de faptul că se afla în zbor.

— I-ai văzut? strigă

— Da, da. Nu-s oameni ai munţilor, sunt terorişti! Lochart se întoarse:

— Jean-Luc, m-auzi?

— Tare şi limpede, Tom. Dă-i drumul!

Îi spuse ce văzuse şi-i ceru să rămână lângă radio, apoi se concentra asupra manevrelor de aterizare, căci, ca de obicei, deasupra imensităţii prăpastiei curenţii verticali de aer erau violenţi şi vântul vertical puternic.

Era prima dată când venea la Belissima de când se-ntorsese de la Teheran. Cu moartea lui Guineppa, Bellissima coborâse extracţia la minimum, pentru un singur schimb. Când atinse solul, îl văzu pe Pietro, acum şef în locul lui Guineppa, părăsind incendiul de lângă sondă şi grăbindu-se către ei.

— Tom, avem nevoie de ajutor, strigă pe fereastra lui, aproape în lacrimi. John e mort şi o parte dintre băieţi sunt răniţi. Au arsuri.

— Okay, linişteşte-te! Opri motorul.

— Nitchak Han e în spate cu cineva din Gărzile Verzi. Nu-ţi face griji, okay.

Se răsuci la loc în scaun şi arătă către uşă. Bătrânul încuviinţă din cap.

— Ce dracu s-a întâmplat, Pietro? continuă, pipăind cu degetele întrerupătoarele.

— Nu ştiu. Nu ştiu, cimicol.

Pietro îşi lipi fruntea de fereastra carlingii.

— Stăteam la masă când, stronzo. O sticla de benzină şi o cârpă aprinsă au trecut prin fereastră şi ne-am trezit în flăcări!

Privi înapoi când flăcările cuprinseră un butoi de petrol pe jumătate plin şi ţâşniră către cer, scuipând vălătuci de fum negru. Cei patru bărbaţi care se luptau cu flăcările se traseră înapoi.

A – 57, sala de mese a luat foc la iuţeală şi când am ieşit afară erau oamenii ăştia! Nomazii! Banditos. Mamma mia! Au început să tragă şi ne-am împrăştiat să ne punem la adăpost. Apoi, mai târziu, Giani i-a văzut punând foc la camera generatorului, aproape de locul unde-i dinamita, şi a ieşit afară să-i avertizeze, dar unul dintre ei l-a împuşcat. Mamma mia! N-avea nici un motiv să-l împuşte. Bastard! Stronzo bastardi!

Lochart şi ceilalţi coborâră iute din aparat. Unicul sunet era acela al vântului şi al flăcărilor şi al singurei pompe de incendiu. Pietro oprise generatorul şi pompele şi executase o oprire de urgenţă a întregii sonde. Acoperişurile rulotelor se prăbuşiră într-un nor de scântei, multe căzând pe acoperişurile rulotelor din apropiere, dar acestea erau învelite cu un strat gros de zăpadă şi nu erau în primejdie. Focul era încă incontrolabil lângă sondă, alimentat de petrolul risipit şi de gazele scăpate din foraj şi deosebit de primejdios. Oamenii împrăştiau spumă, iar flăcările atingeau depozitul de dinamită, lingându-i peretele de tablă ondulată

— Cât ai acolo, Pietro? Hai s-o scoatem!

— Mamma mia!

Pietro îl urmă pe Lochart, acoperindu-şi faţa cu braţele ca să se apere de flăcări, şi forţară uşa. Nu era timp să caute cheia. Dinamita era aşezată în cutii, în rânduri ordonate. O duzină. Lochart ridică o cutie şi ieşi afară. Simţi plesnetul fierbinte al flăcărilor şi apoi aerul curat. Unul dintre ceilalţi bărbaţi luă cutia din mâna lui şi o duse grăbit la loc sigur, în timp ce Lochart se întoarse după cealaltă. Lângă elicopter, Nitchak Han şi tânărul din Gărzile Verzi stăteau la adăpost de vânt şi primejdie.

— Cum o vrea Allah!

— Cum o vrea Allah! răspunse ca un ecou tânărul. Ce-ar trebui să facem acum?

— Trebuie să ne gândim la terorişti şi la mort. Tânărul privi peste troienele de zăpadă către silueta ce zăcea ca o păpuşă stricată.

— Dacă n-ar fi venit în munţii noştri, n-ar fi mort. E vina lui că e mort. A nimănui altcuiva.

— Adevărat.

Nitchak Han privi flăcările şi oamenii ce se luptau cu ele şi când Lochart şi Pietro goliră depozitul de dinamită, ceilalţi stinseseră focul. Lochart se sprijini de o rulotă ca să-şi tragă sufletul.

— Pietro, nu ne-a mai rămas timp decât până duminică seara, apoi trebuie să plecăm – sau o-ncurcăm.

Chipul lui Pietro se-ntunecă. Trase cu coada ochiului la tânăr şi la Nitchak Han.

— Cinci zile?.Asta mă scuteşte de-o hotărâre, Tom. Evacuăm la Shiraz. Direct sau prin sonda-Rosa.

Pietro făcu un semn către toc cu pumnul stâng strâns, cealaltă mână aşezată pe biceps.

— Pentru moment, Bellissima e distrusă. Am nevoie de Almqvist ca să închidă puţul. Mamma mia! O mulţime de oameni de transportat! Ce risipă! Mă bucur că bătrânul Guineppa nu-i aici ca să vadă ziua asta împuţită. Ar fi bine să vin cu tine, să vorbesc cu Mimmo.

— Imediat, şi-i iau şi pe cei care sunt răniţi. Ce-i cu Giani?

Pietro aruncă o privire scurtă trupului.

— O să-l lăsăm la urmă. Sărmanul meu frate de sânge! spuse trist. N-o să putrezească.

La sonda Rosa, *în sala de mese*. Mimmo Sera stătea în faţa lui Nitchak Han şi a tânărului din Gărzile Verzi, iar Lochart, Pietro şi încă trei sondori mai în vârstă, în jurul lui. Timp de o jumătate de oră, Mimmo, care vorbea bine farsi, încercase să-l convingă pe tânăr să extindă intervalul de timp sau să-i îngăduie să lase câţiva oameni, minimum necesar cât timp el şi Lochart aveau să meargă împreună cu el să vorbească cu şeful IranOil din Shiraz.

— În numele lui Allah, ajunge! spuse nervos tânărul.

— Dar, Excelenţă, fără elicoptere va trebui să închidem toată zona extractivă şi să începem să evacuăm imediat... Desigur, Excelenţă, pentru că Ayatolahul, binecuvântat fie-i numele, şi primul vostru ministru, Bazargan, vor ca producţia de petrol să revină la normal, ar trebui să-i consultăm pe cei din IranOil, de la Shi...

— De-ajuns! Kalandar, adăugă tânărul către Nitchak Han, dacă toate capetele astea de ţânţari nu se supun, e-n joc capul tău, s-a terminat cu Yazdeh şi cu toţi oamenii tăi. Dacă un singur străin şi-o singură maşină zburătoare rămân pe loc după al cincilea apus şi nu ai pus foc bazei, o s-o facem noi şi-atunci o să dăm foc satului. Cu mâna noastră, sau cu ajutorul avioanelor. Tu, se răsti către Lochart, porneşte elicopterul! Ne-ntoarcem! Acum!

Ieşi ca o furtună, priviră cu toţii după el, dezorientaţi. Lochart era trist. Îi părea rău pentru toţi cei care găsiseră petrolul şi exploataseră câmpul şi puseseră atâta energie, bani, talent, eforturi şi riscuri în ei.

E scandalos, îşi zise, dar n-avem de-ales. N-avem altceva de făcut. Va trebui să evacuăm! O să amân plecarea lui Scot şi-o să folosim toate aparatele şi-o să sfârşim treaba. O să lucrăm ca dracu cinci zile şi-o să lăsăm dracului Teheranul şi Şeherazada şi că astăzi este ziua Marşului de protest.

— Kalandar, spuse, fără bunăvoinţa şi ajutorul domniei tale, va trebui să plecăm.

Nitchak Han văzu toţi ochii întorcându-se spre el.

— Trebuie să hotărăsc între baza voastră şi satul meu, spuse grav. Nu am de ales. O să-ncerc să găsesc teroriştii şi să-i aduc în faţa judecăţii. Între timp, ar fi bine să nu riscaţi nimic. Munţii ăştia sunt plini de ascunzători.

Se ridică extrem de demn şi ieşi afară foarte sigur că acum nu va trebui să incendieze baza, deşi, dacă Allan ar fi vrut, ştia că putea s-o facă fără să ezite o clipă – indiferent dacă era plină sau goală. Îşi îngădui umbra unui zâmbet. Planul său funcţionase impecabil. Toţi străinii îl luaseră pe Hassan, păstorul, drept un adevărat membru al Gărzilor Verzi, a cărui prefăcută aroganţă şi nervozitate era minunat de urmărit. Străinii înghiţiseră minciuna cu uciderea păstorului de către „terorişti” şi el le ghicise teama. Aceiaşi „terorişti”

distruseseră sonda, cea mai greu de ajuns dintre toate unsprezece, în orele întunecate ale nopţii, aceiaşi „terorişti aveau să pună foc unei părţi din sonda Rosa şi-aveau să dispară pentru vecie înapoi în şuvoiul vieţii din sat, de unde veniseră. Şi până în zori, mâine, se gândi plin de satisfacţie, spaima avea să se răspândească peste tot, când străinii se vor călca în picioare în fuga lor, evacuarea lor este sigură şi pacea va coborî peste Yazdeh.

E-o prostie să încerci să joci un joc atunci când numai noi ştim regulile! Dar mai e problema tânărului pilot. A fost el martor? Sau n-a fost? Bătrânii au recomandat un accident, pentru mai multă siguranţă. Ieri ar fi fost momentul potrivit, când vâna singur. E foarte uşor să aluneci şi să cazi peste puşcă. Da, dar soţia mea s-a împotrivit unui accident.

— De ce?

— Pentru că şcoala a fost un lucru minunat, spusese

Fără piloţi, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar acum ştim şi putem uşor să construim alta, a noastră. Pentru că piloţii au fost buni cu noi. Fără ei, n-am fi ştiut multe din cele pe care le ştim acum, şi nici n-am fi avut un astfel de sat bogat. Pentru că eu cred că tânărul a spus adevărul. Cred c-ar trebui să-l laşi pe tânăr să plece. Nu uita cum ne-a făcut să râdem cu poveştile lui despre locul acela numit Kong, din ţara numită China, unde trăiesc de o mie de ori o mie de ori o mie de ori o mie de oameni, care au toţi părul negru, ochii negri şi mănâncă cu bucăţi de lemn.

Îşi aminti cum râsese laolaltă cu ea. Cum ar putea fi atât de mulţi oameni într-o singură ţară? Toţi la fel?

— Rămâne totuşi primejdia ca el să fi minţit.

— Atunci pune-l la încercare, spusese. Mai e încă vreme.

Da, îşi zise. Mai sunt încă patru zile să descoperim adevărul. Cinci, dacă punem la socoteală Ziua Sfântă.

CAPITOLUL 4l

Teheran; *ora 5*, *16 după-amiază*. Marşul femeilor se isprăvise. Începuse în dimineaţa aceea, cu acelaşi aer de aşteptare care învăluia Teheranul de două zile. Pentru prima dată în istoria ţării, femeile, singure, ca un grup definit, se pregătiseră să iasă pe stradă în semn de protest, arătându-şi solidaritatea împotriva oricărei încălcări de către noii conducători – chiar de către Imamul însuşi – a drepturilor lor atât de greu câştigate.

„*Îmbrăcămintea potrivită pentru o femeie este hijabul*, *care le cere să-şi acopere părul şi braţele şi picioarele şi părţile femeieşti*”.

— Am hotărât să port chadorul în semn de protest împotriva Şahului, Meshang! ţipase ascuţit Zarah, soţia lui. Eu am ales! Eu singură am hotărât! N-am să port niciodată văl sau chador sau basma împotriva voinţei mele! Niciodată, niciodată, niciodată!

„Învăţământul mixt, introdus de Şahul Satan cu câţiva ani în urmă, va înceta să se mai practice, căci s-a dovedit că a transformat multe dintre şcolile noastre în case de prostituţie."

— Minciuni, toate sunt minciuni! Ridicol! îi spusese Şeherazada lui Lochart. Adevărul trebuie să fie strigat de pe acoperişuri! Lucrurile astea nu le spune Imamul, ci extremiştii care-l înconjoară. *„Actul Protecţiei Căsătoriei, samavolnica lege dată de Şahul Satan, este dezaprobat de popor*."

— Cu siguranţă asta-i o greşeală, Hussain, spusese soţia mullahului cu multă prudenţă. Imamul nu poate să spună asta! Ne apără împotriva, alungării de către soţ, împotriva poligamiei şi ne garantează dreptul la divorţ şi votul, şi apără proprietatea soţiei!

„Naţiunea noastră islamică se va supune întru totul legilor din Coran şi Saria. Femeile nu trebuie să muncească; ele trebuie să stea acasă şi să-şi îndeplinească binecuvântata datorie poruncită de Allah de a zămisli şi creşte copii şi de a purta de grijă stăpânilor lor."

— Pe Profet, Erikki, oricât de mult mi-aş dori copii de la tine – şi-aş fi cea mai bună soţie – spusese Azaden, jur că nu pot să stau cu braţele încrucişate şi să văd surorile mele mai puţin norocoase împinse forţat înapoi în întunericul Evului Mediu, fără nici un fel de libertăţi sau drepturi. Fanaticii, extremiştii, nu Khomeini încearcă să facă toate astea! O să ies pe stradă oriunde-o să fiu!

Femeile pregătiseră demonstraţii de sprijin în tot Iranul, în Qom, Isfahan, Meshed, Abadan, Tabriz, chiar şi-n oraşele mici precum Kowissul, dar în nici un sat. Pe tot întinsul Iranului avuseseră loc certuri şi înfruntări între cei mai mulţi părinţi şi fiicele lor, între soţi şi soţii, între fraţi şi surori, aceleaşi argumente, rugăminţi, blesteme, cereri, implorări, interziceri şi – Allah să ne apere – chiar şi revolte, pe faţă şi pe ascuns! Şi pe tot cuprinsul iranului femeile erau stăpânite de aceeaşi hotărâre tainică.

Mă bucur că Tommy al meu nu-i aici! Asta face lucrurile mult mai uşoare, spusese Şeherazada imaginii ei din oglindă, în dimineaţa marşului. Mă bucur că e departe, pentru că, orice ar spune, până la urmă nu i-aş da asculare. O stăpânea un tremur de excitare plăcut şi-n acelaşi timp dureros. Îşi verifică machiajul în oglindă pentru ultima dată; se fardase doar atât cât să se asigure că vânătăile din jurul ochiului stâng erau bine acoperite cu pudră. Abia se vedeau. Zâmbi chipului din oglindă, mulţumită de ceea ce vedea: părul cârlionţat revărsat pe umeri, un pulover verde, călduros, bluză verde, fustă verde, ciorapi de nylon şi cizme ruseşti din piele întoarsă, iar pe deasupra se hotărâse să poarte un pardesiu asortat, căptuşit cu blană, şi pălărie.

Nu este verdele culoarea Islamului? se gândi bucuroasă, uitând de toate durerile.

În spatele ei, patul era plin cu costume de schi şi alte haine la care se gândise şi la care renunţase. În definitiv, noi, femeile, n-am mai protestat până acum ca un grup unitar, aşa că fără îndoială trebuie să arătăm cât mai bine. Ce

păcat că nu e primăvară! Atunci aş purta rochiţa mea uşoară de mătase şi pălăria galbenă şi...

O cuprinse o tristeţe bruscă. Tatăl ei îi dăruise acea rochie la aniversarea zilei de naştere de anul trecut, împreună cu un minunat colier de perle. Săracul tata! îşi zise, privindu-se. Blestemaţi fie oamenii cei răi care l-au ucis! Allah să-i arunce în groapa Infernului pentru veşnicie! Allah să-l apere pe Mesnang şi toată familia şi pe Tommy al meu şi să nu lase extremiştii să ne ia libertăţile! Avea lacrimi în ochi. Şi le şterse. Insha Allahl îşi zise. Tata e-n Paradis, unde e locul drept-credincioşilor, aşa că de fapt n-ai de ce să plângi. Nu. Numai dorinţa de a vedea dreptatea, împuţiţii de ucigaşi aduşi în faţa judecăţii. Ucigaşii unchiului Valik, ai lui Anmoush şi ai copiilor. HBC! cât urăsc literele astea! Ce s-a-ntâmplat cu Karim?

Nu mai auzise nimic de sâmbătă şi nu ştia dacă fusese denunţat, acuzat, mort sau liber şi nici altceva despre telex, n-avea nimic de făcut decât să se roage. Şi asta făcu, din nou. Şi înlătură acele probleme din minte, trecându-le pe umerii lui Allah şi se simţi purificată.

În timp ce-şi aranja pe cap mica pălărioară căptuşită cu blană, uşa se deschise şi Jari intră grăbită, îmbrăcată cu ce avea mai bun.

— E vremea, prinţesă! înălţimea sa Zarah a şi sosit. O, cât de minunat arăţi! Înfierbântată, Seherezada îşi ridică haina şi fugi pe coridor cu hainele fluturând, apoi coborî scările în întâmpinarea lui Zarah, care o aştepta în hol.

— O, arăţi minunat, Zarah dragă! Spuse îmbrăţişând-o. Credeam că Meshang o să te oprească în ultima clipă.

— N-a avut nici o şansă, spuse Zarah cu un râs scurt. Purta o căciuliţă nostimă de blană, aşezată şmechereşte pe creştet.

— M-am pus pe capul lui ieri de dimineaţă şi-am continuat toată ziua şi toată noaptea şi dimineaţa asta, despre noua haină de hermină pe care trebuie neapărat s-o am, care e absolut necesară sau altfel aş muri de ruşine în faţa prietenilor mei. A fugit la bazar ca să scape şi-a uitat cu totul de marş. Haide, nu trebuie să întârziem! M-aşteaptă un taxi. S-a oprit ninsoarea, ziua promite să fie bună, deşi răcoroasă.

În taxi mai erau alte trei femei – prietene şi verişoare, amândouă purtând mândre blue-jeans, pantofi cu tocuri înalte şi scurte matlasate de schi, părul liber – una o căciuliţă de schi – şi toate erau la fel de înfierbântate, de parcă s-ar fi dus la un picnic, pe vremuri.

Nici una dintre ele nu auzi mormăitul de dezaprobare al taximetristului – şi chiar dacă l-ar fi auzit nu le-ar fi păsat.

— La Universitate! porunci Zarah şi apoi se porniră pe ciripit ca tot atâtea păsărele.

Când ajunseră la două străzi distanţă de porţile Universităţii, locul de unde trebuia să pornească marşul, taxiul fu nevoit să se oprească, pentru că aglomeraţia era uriaşă.

De unde erau aşteptate câteva sute de femei, veniseră mii şi soseau tot mai multe în fiecare minut, din toate punctele cardinale. Tinere, bătrâne, din familii sus-puse sau modeste, analfabete sau culte, ţărănci sau patriciene, bogate, sărmane, blue-jeans, rochii, pantaloni, cizme, pantofi, zdrenţe, blănuri şi, plutind deasupra tuturor, aceeaşi fervoare, chiar şi de partea acelora care sosiseră purtând chador. Unele dintre cele mai bătăioase ţineau deja discursuri, iar câteva strigau lozinci.

— Nu chadorului prin forţă!

— Unitate, luptă, victorie!

— Femei, uniţi-vă! Refuzăm să fim ţinute cu sila în purdah sau chador...

— Am fost la Doshan Tappeh împotriva Nemuritorilor! N-am luptat şi-am suferit ca să ne lăsăm pradă despotismului!

— Moarte despotismului sub orice nume!

— Daaaaa! Trăiască femeile, uraaa! strigă Şeherazada. Jos cu obligativitatea chadorului, a vălurilor, a basmalelor!

Ca şi celelalte, fu prinsă în valul fierbinte. Zarah plăti omului şi-i dădu un bacşiş frumos Îi întoarse spatele veselă, luându-le de braţ pe Şeherazada şi Jari şi nici una dintre ele nu-l auzi strigând după ele:

— Târfelor! Toate nişte târfe!

— Mulţimea fierbea fără să ştie ce să facă, cele mai multe dintre organizatoare copleşite de numărul uriaş şi de varietatea femeilor, costumelor şi vârstelor. Chiar şi câţiva bărbaţi li se alăturaseră, entuziaşti.

— Protestăm, Zarah! Chiar protestăm! Nu-i aşa?

— O, da, Şeherazada! Şi sunt atât de multe dintre noi! O femeie bine îmbrăcată, o binecunoscută avocată din Teheran, activistă şi luptătoare pentru drepturile femeilor, Namieh Lengehi, încerca să se facă auzită peste tot acel tumult. Câteva grupuri de bărbaţi, studenţi şi profesori, pro şi contra, alături de câţiva mullahi, toţi contra, ascultau şi ei.

— Unii mullahi spun că noi, femeile, nu putem să fim judecători, n-ar trebui să fim educate şi trebuie să purtăm chador. De trei generaţii am aruncat vălurile. De trei generaţii avem dreptul la educaţie şi de o generaţie dreptul să votăm. Allah e mare!

— Allah e mare! îi răspunseră miile de glasuri ca un ecou.

— Unele dintre noi sunt mai norocoase decât celelalte, unele mai bine educate decât celelalte – unele chiar mai bine educate decât unii bărbaţi – unele dintre noi cunosc legile moderne, ba chiar şi legile coranice, mai bine decât unii bărbaţi. De ce n-ar fi aceste femei judecători? De ce? Nici un motiv!

— Femeile astea să fie judecători! strigă Zarah, alături de sute altele, acoperindu-i pe mullahi şi sprijinitorii lor care strigau „Sacrilegiu!”

Când se putu face din nou auzită, Namjeh Lengehi continuă:

— L-am sprijinit pe Ayatolah din toată inima!

Alte strigăte o întrerupseră, o mare revărsare de afecţiune.

— Îl binecuvântăm pentru ce a făcut şi am luptat cât de bine am putut, cot la cot cu bărbaţii, am împărţit cu ei suferinţa şi închisorile şi am ajutat revoluţia şi l-am alungat pe despot, şi acum suntem liberi, Iranul este liber, eliberat de jugul lui şi de jugul străin. Dar asta nu dă nimănui, nici mullahilor, nici chiar Ayatolahului, dreptul să dea înapoi limbile ceasului!

Strigăte uriaşe de „Nu, nu! Fără despoţi! Votul pentru femei! Nu despotismului sub orice mască! Lengehi pentru Majilis, Lengehi – ministrul Educaţiei!”

— O, Zarah, nu e minunat? spuse Şeherazada. Ai votat vreodată?

— Nu, dragă, desigur că nu. Dar asta nu-nseamnă că nu vreau să am dreptul s-o fac dac-aş vrea. De-o sută de ori i-am spus lui Meshang că desigur că l-aş întreba pe el pentru cine să votez, dar tot vreau să intru singură în cabină. Eu singură – dacă vreau.

— Ai dreptate.

Şeherazada se întoarse şi strigă:

— Trăiască Revoluţia! Allah e mare! Allah e mare! Lengehi la Curtea Supremă! Femei judecător! Ne cerem dreptul!

Teymour, iranianul pregătit de OEP care preluase apartamentul Şeherazadei şi fusese trimis să supravegheze marşul şi să-i identifice pe militanţi, o recunoscu din fotografia pe care o văzuse acolo. Furia lui crescu.

— Femeile să se supună legilor lui Allah! strigă. Nu femei judecător! Femeile s-asculte de Allah!

Dar glasul lui fu acoperit de miile de glasuri şi nimeni nu-i dădu atenţie. Nimeni nu observă când începu marşul. Se părea că se puseseră dintr-o dată în mişcare cu toatele şi în curând umplură bulevardul, din zid în zid, oprind toată circulaţia, revărsându-se vesele înainte, ca un potop cu o forţă irezistibilă. Cei aflaţi la tarabe şi la ferestrele şi balcoanele caselor alăturate se holbau la demonstrante cu gurile căscate. Cei mai mulţi bărbaţi erau scandalizaţi.

— Uită-te la aia, târfa tânără cu haină verde, care flutură deschisă în faţă ca să-i arate despicătura coapselor! Uite, uite acolo!

— Allah! Blestemată fie că mă aţâţă!

— Uită-te la aia cu pantalonii ca o a doua piele!

— Unde? Ah, o văd! Pantalonii albaştri! Allah să ne apere! Poţi să vezi fiecare cută de zînaaü Parcă ne cheamă! Ca şi cealaltă cu care se ţine de braţ, cea cu haina verde! Târfelor! Hei, târfo! Târfelor de colo! Vă trebuie un mădular zdravăn, asta vă trebuie!

Bărbaţii priveau şi strigau măscări. Priviri şi gânduri libidinoase înconjurau demonstrantele. Femeile priveau şi se minunau. Din ce în ce mai multe uitau de cumpărături sau tarabe şi se alăturau surorilor, mătuşilor, mamelor, bunicilor, înlăturându-şi fără teamă basmalele şi vălurile şi chadorul. Nu era asta capitala? Nu erau ei locuitorii Teheranului, tribul Tehrani? Elita Iranului? Orăşeni, nu ţărani! Era altfel aici, nu ca acolo, în sate, unde n-ar fi

îndrăznit niciodată să strige lozinci, să-şi scoată vălurile, baticurile şi chadorurile.

— Femei, uniţi-vă!

— Allah e mare! Allah e mare!

— Victorie, unitate, luptă!

— Egalitate pentru femei! Votul!

— Nu despotismului, orice fel de despotism!

În faţa demonstrantelor, în spatele lor, în jurul lor, pe bulevarde sau străzile laterale începură să se strângă grupuri de bărbaţi. Cei pro şi cei contra începură să se contrazică din ce în ce mai violent. Legea coránica cerea ca mahomedanii să se opună oricărei ridicări împotriva Islamului. Avură loc câteva încăierări. Un bărbat scoase un cuţit şi muri cu cuţitul altuia în spate. Câteva focuri de armă. Răniţi. Numeroase ciocniri între grupuri sau indivizi izolaţi, încăierări spontane între liberali şi fundamentalişti, între cei de stânga şi Gărzile Verzi. Câteva capete sparte, un alt om mort şi ici şi colo copii prinşi la mijloc, unii morţi, alţii adăpostindu-se în spatele maşinilor parcate.

Ibrahim Kyabi, liderul studenţilor tudehi, care scăpase din ambuscadă în noaptea în care fusese prins Rakoczy, alergă în stradă şi ridică unul dintre copiii împietriţi de spaimă, în timp ce prietenii săi îl acopereau cu focuri de armă. Reuşi s-ajungă la adăpostul colţului unei clădiri, asigurându-se că micuţul era teafăr şi, ştiind că erau depăşiţi ca număr acolo, o rupseră la fugă, strigând prietenilor săi:

— Veniţi după mine!

Erau şase cu toţii şi alergară pe alei şi străduţe. În curând erau departe, în siguranţă, îndreptându-se către bulevardul Roosevelt. Celor din tudeh li se ordonase să evite ciocnirile deschise cu Gărzile Verzi, să mărşăluiască alături de femei, să se infiltreze în rânduri şi să facă prozeliţi. Se bucura că poate să activeze din nou după ce stătuse ascuns.

La o jumătate de oră după arestarea lui Rakoczy, raportase trădarea legăturii sale la sediul tudeh. Omul îi spusese să nu se ducă acasă, să-şi radă barba şi să stea ascuns într-o casă conspirativă din apropierea Universităţii.

— Nu faci nimic până la Marşul de Protest al Femeilor, de marţi! Te alături lor cu celula ta, aşa cum s-a planificat, apoi pleci la Kowiss în ziua următoare. Asta ar trebui să te ferească de orice primejdie pentru un timp.

— Cum rămâne cu Dimitri Yazernov?

Era singurul nume sub care îl cunoştea pe Rakoczy.

— Nu-ţi face griji, îl scoatem noi de la scârbele alea! Spune-mi încă o dată cum arătau oamenii aceia.

Ibrahim le istorisise puţinul pe care şi-l amintea despre Gărzile Verzi şi ambuscadă, apoi întrebase:

— Câţi oameni or să vină cu mine la Kowiss?

— Tu şi alţi doi ar trebui să fie de-ajuns pentru un mullah împuţit.

Da, îşi zise din nou, mai mult decât de-ajuns. În curând tatăl meu va fi răzbunat. Mâinile i se încleştară pe carabina M16 furată cu o săptămână în urmă din arsenalul de la Doshan Tappeh.

— Libertate! strigă şi ieşi grăbit în stradă ca să se alăture liniilor din faţă ale marşului, prietenii lui împrăştiindu-se de jur împrejur.

La o sută de metri mai departe în spate, prin mulţimea care îl înconjura, se mişca încet un camion deschis, plin cu tineri care fluturau mâinile şi strigau încurajări. Erau piloţi în civil. Printre ei era şi Karim Peshadi. De ore întregi o căuta pe Şeherazada printre participanţii la marş, dar n-o zărise. El şi ceilalţi erau încartiruiţi la Doshan Tappeh, unde ordinea şi disciplina erau aproape inexistente, komitehurile deţinând puterea, emiţând ordine şi contraordine, alte ordine venind de la înaltul Comandament subordonat primului ministru Bazargan, altele de la Komitehul Revoluţionar şi altele de la radio, unde din vreme în vreme vorbea şi emitea legi Ayatolahul Khomeini.

Ca mulţi alţi piloţi şi ofiţeri din întreaga ţară, Karim fusese chemat înaintea unui komiteh la un interogatoriu asupra dosarului său, crezului său politic şi legăturilor sale prerevoluţionare. Dosarul era bun şi putuse să jure cu inima curată că sprijinise Islamul, pe Khomeini şi Revoluţia, dar spectrul tatălui său atârna deasupra lui şi îşi ascunsese cu grijă dorinţa de răzbunare în cel mai adânc colţişor al sufletului. Până atunci nu fusese atins.

Cu o noapte înainte încercase să se strecoare în turnul de la Doshan Tappeh ca să găsească registrul de zbor HBC, dar fusese întors înapoi. În noaptea aceea avea de gând să încerce din nou. Îşi jurase că n-avea să greşească.

Nu trebuie! îşi zise. Şeherazada depinde de mine. O, Şeherazada! Tu, care dai sens vieţii mele, deşi nu-mi eşti îngăduită!

O căută îngrijorat cu privirea printre rânduri, ştiind că era undeva acolo. Noaptea trecută, el şi un grup de prieteni ascultaseră la radio o emisiune violentă; incendiară, a unui ayatolah fundamentalist, care se opunea Marşului de Protest al Femeilor şi cerea să aibă loc contra-demonstraţii ale drept-credincioşilor. Se îngrijorase profund pentru soarta Şeherazadei, a surorilor sale şi rudelor despre care ştia că vor ieşi de asemenea la marş. Prietenii săi erau la fel de îngrijoraţi pentru rudele lor, aşa că în dimineaţa respectivă luaseră camionul şi se alăturaseră marşului. Înarmaţi.

— Egalitate pentru femei! strigă el. Democraţia pentru totdeauna! Islamul pentru totdeauna! Democraţie, lege şi Islam pentru totdea...

Cuvintele muriră. În faţa coloanei de demonstrante, bărbaţii formaseră o barieră groasă de-a curmezişul străzii, oprind înaintarea. Femeile din primele rânduri le vedeau pumnii ridicaţi şi furia. Instinctiv, femeile din primele şase rânduri încercară să încetinească pasul, dar nu putură. Valul miilor de trupuri le împinse inexorabil înainte.

— De ce sunt bărbaţii ăştia aşa furioşi? întrebă Şeherazada, simţindu-şi fericirea destrămându-se în înghesuiala din ce în ce mai strivitoare.

— Sunt doar prost sfătuiţi! Cei mai mulţi sunt ţărani, spuse curajoasă Namjeh Legenhi. Ne vor ca sclave! Sclave! Nu-ţi fie teamă! Allah e mare!

— Luaţi-vă de braţ, strigă Zarah. Nu ne pot opri! Allah-u akbar.

Printre bărbaţii care blocau bulevardul era şi cel care, la închisoarea Evin, îl dusese la moarte pe Jared Bakravan. O recunoscuse pe Şeherazada în avangardă.

— Allah e mare! murmură extaziat, cuvintele sale fiind acoperite de strigăte. Allah m-a făcut unealta Sa ca să-l trimit în Infern pe acel bazaari viclean şi acum Allah îmi dă în mână pe târfa lui de fiică în aşternut, cu picioarele desfăcute, cu sânii ridicaţi mândri, cu ochii plini de dorinţă, cu buzele umede, auzindu-i glasul rugător:

— Ia-mă, ia-mă repede! Pentru tine e fără bani. Dă-mi-o toată, repede! Repede! Umple-mă! Desfă-mă! Pentru tine nimic! Repede! Repede! Oh Satan, ajută-mă să-l sorb pe Allah din mădularul lui...

Îşi scoase cu o smucitură pumnalul, simţindu-şi bărbăţia pulsând încordată, şi se aruncă asupra ei.

— Allah e mare!

Ţâşnise pe neaşteptate şi străbătu intervalul care-l separa de femei, doborând o jumătate de duzină, întinzând mâinile spre ea, dar alunecă şi căzu din pricina înfierbântării, scăpând cuţitul. Cele pe care le rănise ţipau şi el se zvârcoli să se ridice în picioare, bâjbâind după ea, văzând-o doar pe ea, ochii ei îngroziţi larg deschişi, cuţitul din pumnul lui gata să o despice, numai la trei paşi, doi paşi, unul... Creierul îi era plin de parfumul ei, întruchiparea duhorii diavolului. Lovitura mortală porni dar n-o atinse şi-nţelese că Satan trimisese în calea lui un djin rău. Simţi o arsură cumplită în piept, ochii îşi pierdură vederea şi muri cu numele lui Allah pe buze.

Şeherazada privea împietrită la figura năruită la picioarele ei, Ibrahim lângă ea cu arma în mână, strigăte şi ţipete şi un muget de mânie din piepturile miilor de femei care îi priveau din spate. O altă împuşcătură, un alt bărbat, se prăbuşi ţipând.

— Înainte pentru Allah! strigă Lengehi, dominându-şi teama!

Strigătul fu preluat de Ibrahim care trase de Şeherazada.

— Nu-ţi fie teamă! înainte pentru femei!

Îi văzu încrederea şi pentru o clipă îl luă dreptarul ei Karim, atât era de asemănător la înălţime, alcătuire şi chip, apoi groaza şi ura faţă de ceea ce se întâmplase izbucni într-un strigăt.

— Înainte pentru tata! Jos cu extremiştii şi Gărzile Verzi! Jos cu ucigaşii! Haide, înainte!

Îi înşfacă de braţ pe Zarah şi pe Ibrahim şi porniră înainte din nou. Alţi bărbaţi alergară către primele rânduri ca să dea ajutor şi, printre ei, camionul cu aviatori. Un alt bărbat se repezi asupra lor urlând şi fluturând un cuţit.

— Allah e mare! strigă Şeherazada, împreună cu mulţimea ca o hoardă năvalnică alături de ea, dar mai înainte de a fi neutralizat, tânărul despicase braţul lui Namjeh Lengehi.

Neabătute, rândurile din faţă împinseră înainte, amândouă părţile strigând „Allah e mare!”, amândouă părţile la fel de sigure că au dreptate. Apoi opoziţia a fost zdrobită.

— Lăsaţi-le să treacă! strigă un bărbat. Şi femeile noastre sunt acolo, unele dintre ele!

— Sunt prea multe, prea multe!

Bărbaţii se traseră înapoi din calea lor şi drumul era deschis. Un muget de triumf se ridică din coloană.

— Allah-u akbarl Allah e cu noi, surori! înainte! strigă Şeherazada din nou şi marşul continuă.

Cele rănite erau purtate pe braţe sau ajutate să se dea deoparte, celelalte revărsându-se înainte. Acum protestul deveni din nou ordonat. Nimeni nu li se mai opunea, barându-le drumul, deşi mulţi bărbaţi priveau posaci de pe margine, Teymour şi alţii fotografiind militantele.

— E-un succes! spuse slab Namjeh Lengehi, încă mergând în primele rânduri, cu o basma pătată de sânge în jurul braţului. E un succes, chiar şi Ayatolahul o să înţeleagă hotărârea noastră.

— Acum putem să mergem acasă, la soţii şi familiile noastre! Am făcut ce ne-am propus şi-acum putem să mergem acasă.

— Nu, spuse Şeherazada, cu chipul palid şi murdar de praf, de pe care teama încă nu se topise. Trebuie să ieşim şi mâine, şi mâine, şi mâine, până când Imamul va accepta public să nu ne oblige să purtăm chadorul şi să ne lase drepturile.

— Da, spuse Ibrahim. Dacă vă opriţi acum, mullahii or să vă zdrobească.

— Ai dreptate, aga! O, cum pot să-ţi mulţumesc că ne-ai salvat?

— Da, spuse Zarah încă zguduită. O să ieşim şi mâine sau aceşti nebuni or să ne distrugă.

Marşul se desfăşură fără alte necazuri şi, în general, tiparul său fusese acelaşi în alte oraşe: la început necazuri, apoi protestul continuat în pace.

Dar în sate şi în micile orăşele, marşul fu oprit mai înainte de a începe. Departe, către sud, în piaţa satului din Kowiss era linişte, nu se auzea nimic în afară de şuierul biciului şi ţipete.

când coloana se formase, mullahul Hussain fusese acolo.

— Această demonstraţie e interzisă. Toate femeile care nu-s îmbrăcate după hijab pot fi învinovăţite de goliciune indecentă în public şi condamnate după legile Coranului.

Numai o jumătate de duzină dintre cele aproape două sute de femei erau îmbrăcate în paltoane şi rochii occidentale.

— Unde scrie în Coran că nu-l ascultăm pe Allah dacă nu purtăm chador? strigă una dintre femei.

Era soţia directorului băncii şi fusese la universitatea din Teheran. Îmbrăcămintea ei era modestă. Purta fustă şi părul descoperit.

— ”O, Profet, spune, nevestelor şi fiicelor tale şi femeilor drept-credincioase să-şi tragă vălurile mai aproape de trupul lor”. Iranul e un Stat Islamic. Primul în istorie. Imamul a decretat hijab. Este hijab. Mergeţi şi vă îmbrăcaţi imediat cum se cuvine!

— Dar drept-credincioasele din celelalte ţări nu sunt obligate să poarte chador. Şi nici conducătorii sau soţii lor nu le forţează să poarte!

— ”Bărbaţii sunt cei care hotărăsc treburile femeilor, căci Allah, în mărinimia lui, a hotărât pe unul deasupra celuilalt, iar femeile cinstite sunt prin urmare supuse... Cele de care vă temeţi c-ar putea fi nesupuse, certaţi-le, îndepărtaţi-le de la voi, închideţi-le în încăperile lor şi biciuiţi-le. Şi dacă după asta vi se supun, îndepărtaţi de la voi mânia stârnită asupra lor.” Mergi şi acoperă-ţi părul!

— N-am s-o fac! De mai mult de patruzeci de ani femeile iraniene n-au purtat văl.

— Patruzeci de bice o să-ţi domolească nesupunerea. Allah e mare!

Hussain făcu un semn unuia dintre acoliţii săi. Ceilalţi o înşfăcară pe femeie şi o legară. Curând biciul sfâşie materialul de pe spatele ei, în strigătele vesele ale bărbaţilor care priveau. când totul se sfârşi, femeia leşinată fu luată de acolo de celelalte femei. Restul se înapoiaseră la casele lor. În tăcere.

Atunci Hussain se întoarse către nevasta lui, cu pântecul uriaş din pricina sarcinii.

— Cum îndrăzneşti să te alături unei demonstraţii a târfelor şi femeilor stricate?

— A fost o greşeală! spuse ea împietrită de spaimă. A fost o mare greşeală! Da!

— N-ai să mănânci altceva decât apă vreme 20 de două zile, ca să-ţi aduci aminte. Dacă nu purtai copil, ai fi avut parte de acelaşi lucru, în piaţă.

— Îţi mulţumesc că eşti îndurător! Allah să te binecuvânteze şi să te păzească! îţi mulţumesc!

La aeroportul Teheran; *ora 6*, *40 seara*. Avându-l pe Andrew Gavallan pe scaunul de lângă el, McIver conduse maşina în afara zonei de mărfuri, pe drumul care se îndrepta către avionul lor ETLL, parcat pe platforma de încărcare, la patru sute de metri mai departe.

Aparatul se întorsese de la Tabriz de aproape o oră şi acum realimenta, pregătindu-se pentru zborul de întoarcere peste Golf. când aterizase,

Armstrong le mulţumise cu multă efuziune pentru îngăduinţa de a folosi avionul. Acelaşi lucru îl făcuse şi colonelul Hashemi Fazir.

— Căpitanul Hogg spune că avionul se întoarce sâmbătă, domnule Gavallan! spusese politicos Hashemi. Mă întrebam dacă ai putea fi atât de amabil ca să ne duci până la Tabriz? Numai un singur zbor de data asta. Nu-i nevoie să ne aştepţi. Putem să ne întoarcem singuri.

— Desigur, colonele, spusese amabil Gavallan, neavând chef de amabilităţi cu nici unul dintre ei.

Când sosise de la Al Shargaz, în dimineaţa aceea, McIver îi spusese imediat, între patru ochi, de ce era nevoie să fie cooperanţi.

— Mac, am să mă ocup eu aşa cum ştiu de treabă asta cu Talbot, spusese el furios în faţa şantajului. Chiar de-ar fi să crape cei de la CID sau Special Branch.

Îşi puseră cu toţii mâinile la urechi când un gigantic avion de transport al Forţelor Aeriene Americane rulă pe lângă ei în drum către îndepărtatul punct de decolare, unul dintre multele aparate închiriate de guvernul american ca să evacueze personalul civil şi militar al Ambasadei Americane, unde nu mai rămăsese decât o echipă minimală. Aerul supraîncălzit din reactoare spulberă zăpada şi o aruncă asupra lor. Când Gavallan se putu face auzit, spuse:

— Talbot ţi-a lăsat un mesaj, domnule Armstrong! Şi te roagă să-l vezi cât mai repede cu putinţă.

Văzu schimbul de priviri dintre cei doi bărbaţi, întrebându-se ce ar fi putut să însemne.

— A spus şi unde, sir?

— Nu. A spus să-l cauţi cât mai repede.

Atenţia lui Gavallan fu atrasă de o mare limuzină neagră ce se apropia în viteză de ei, cu steagul oficial al lui Khomeini fluturând pe bară. Doi bărbaţi cu chipuri aspre coborâră din ea, lăsând portiera deschisă, şi-l salutară politicoşi pe Hashemi.

— Pe sâmbătă. Mulţumesc din nou, domnule Gavallan! Hashemi se urcă pe bancheta din spate.

— Cum luăm legătura cu dumneavoastră, domnule colonel, în cazul că e vreo schimbare în plan?

— Prin Robert! Poate să-mi transmită un mesaj. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră aici, la aeroport.

McIver spuse la iuţeală:

— În privinţa realimentării, mulţumesc că aţi aranjat-o! Dacă aţi putea face să primim aceleaşi servicii rapide de fiecare dată, aş aprecia asta. Şi de asemenea, aprobările noastre.

— O să mă-ngrijesc de asta! O să aveţi prioritate la zborul de sâmbătă. Dacă mai e şi altceva, vă rog spuneţi-i lui Robert! Haide, Robert.

Robert Armstrong spuse:

— Mulţumesc din nou, domnule Gavallan! Ne vedem sâmbătă, dacă nu chiar mai înainte.

Când Talbot trecuse pe acolo mai devreme, ca să se intereseze despre ora la care se întorcea Armstrong de la Tabriz, Gavaflan îl luase deoparte şi aproape uriaşe furios, vorbindu-i despre şantaj.

— Doamne iartă-mă, spusese Talbot şocat. Ce acuzaţie respingătoare, cumplit de neenglezească, Andrew – dacă pot să spun aşa. Înţeleg că Robert a depus mari eforturi ca să vă apere, pe tine, compania voastră, pe Duncan şi pe Lochart – bun băiatul ăsta, o soţie minunată, îmi pare rău de tatăl ei – de la un dezastru care-şi putea înălţa capul hidos în orice clipă. Nu-i aşa?

Zâmbise dulce.

— Înţeleg că Robert te-a rugat, te-a rugat doar, să-i acorzi o favoare modestă, uşor de împlinit. N-a luat pielea de pe tine, Andrew.

— E Special Branch, fost CID Hong Kong, nu-i aşa? Zâmbetul lui Talbot nu-şi pierduse dulceaţa.

— N-am cum să ştiu! Dar pare într-adevăr că vrea să-ţi facă un serviciu. Destul de drăguţ din partea lui, nu-i aşa?

— Are registrul de zbor?

— N-am cum să ştiu despre lucrurile astea.

— Cine-i acest colonel Fazir, oricum? Talbot îşi aprinsese o ţigară.

— Doar un prieten. Un om de treabă. E bine să-l ai prieten!

— Am văzut asta! A aranjat realimentarea şi aprobarea imediat, cu prioritate de zbor, de parcă ar fi fost însuşi Dumnezeu Atotputernicul.

— O, nu este! Sub nici o formă. Pe-aproape, dar nu Dumnezeu. Dumnezeu e englez, chicotise Talbot. Şi femeie. Nici o inteligenţa masculină n-ar putea bulibaşi lumea asta atât de minunat. Un cuvânt înţelept, bătrâne: am auzit că, urmând sfatul unuia dintre colegii tăi din Consiliul de conducere, Aii Kia, ei intenţionează să naţionalizeze toate companiile aeriene străine, în special a voastră – dacă or să poată pune vreodată hârtiile cap la cap.

Gavallan îngheţă.

— Cine-s ei?

— Contează?

După ce Talbot plecase, Gavallan intrase cu paşi hotărâţi în biroul care era plin de funcţionari – nu încă tot personalul, dar erau acolo operatorul radio, operatorul telex, şeful de birou, oamenii din depozit şi unii secretari, nici o femeie prezentă, căci toate ceruseră îngăduinţa să se ducă la Marşul de Protest.

— Mac, hai să ne plimbăm puţin.

McIver îşi ridică ochii de pe grămada de rapoarte.

— Sigur, spuse sesizând gravitatea din glas.

Nu avuseseră încă vreme să vorbească între patru ochi. Era cu neputinţă în birou sau prin apropierea lui. Toţi pereţii erau subţiri şi toate urechile larg

deschise. Din momentul în care sosise Gavallan, cu câteva ore în urmă, ei doi fuseseră ocupaţi cu verificarea registrelor de încasări şi cheltuieli, a contractelor încă în vigoare, a celor îngheţate sau anulate, şi a stării fiecărei baze, toate raportând, cu mare grijă, minimum de lucrări şi maximum de neplăceri din partea autorităţilor, singura veste bună fiind aprobarea obţinută de McIver pentru exportul celor trei 212 – şi nici chiar asta nu era ceva destul de sigur, încă.

Ieşiră pe-platforma de mărfuri. Un Jumbo Jet al companiei JAL mugi pe deasupra capetelor lor.

— Se zice că sunt încă o mie de tehnicieni japonezi care tropăie nerăbdători la Iran-Toda, spuse absent McIver. Consorţiul lor a încasat-o zdravăn. Financial Times de astăzi zice că au depăşit deja cheltuielile cu o jumătate de miliard de dolari, n-au cum să isprăvească anul ăsta şi n-au cum să se retragă. Asta şi supraproducţia de pe piaţa constructorilor de nave trebuie să-i lovească rău pe cei de la Toda.

Gavallan se asigură că nu e nimeni prin preajmă.

— Cel puţin investiţiile noastre sunt mobile, Mac. Cea mai mare parte a lor.

McIver îşi ridică privirile către el, cercetând chipul plin de riduri, sprâncenele stufoase, încărunţite, ochii căprui.

— Ăsta-i motivul pentru o „întâlnire de mare importanţă”?

— Unul dintre ele.

Gavallan îi istorisi cele transmise de Talbot.

— Naţionalizaţi! Asta înseamnă să pierdem tot! Doar dacă nu facem ceva.

— Genny are dreptate, ştii?! Trebuie s-o facem singuri.

— Nu cred că-i cu putinţă. Ţi-a zis şi asta?

— Desigur, dar eu cred că putem. Ia gândeşte-te la asta: să zicem că astăzi e Ziua Unu. Tot personalul neesenţial începe să părăsească Iranul ca să fie reamplasat sau să plece în concediu; scoatem toate piesele de schimb pe care le putem, fie cu avionul nostru, fie cu cursele regulate, când o să înceapă din nou, ca fiind învechite, supranormative, pentru reparaţii sau ca bagaj personal; Zagros Trei se retrage la Kowiss, Tabriz închide temporar şi elicopterul lui Erikki se duce la Al Shargaz şi-apoi în Nigeria, împreună cu Tom Lochart de la Zagros şi un 212 de la Kowiss. Închizi birourile din Teheran şi le redeplasezi la Al Shargaz ca să conduci operaţia şi să controlezi cele trei baze care rămân la Lengeh, Kowiss şi Bandar-e Delam „până la revenirea la normalitate”. Încă mai sunt valabile ordinele guvernului nostru de a evacua tot personalul neesenţial.

— Aşa e, dar...

— Lasă-mă să termin, băiete. Să zicem că putem face pregătirile şi planificarea şi toate astea în treizeci de zile. Ziua a treizeci şi una este ziua Z.

La o oră anume în ziua Z – sau Z plus unu ori plus doi, depinzând de vreme sau Dumnezeu mai ştie de ce – transmitem prin radio un cuvânt de cod de la Al Shargaz. Simultan, toţi piloţii şi elicopterele care au mai rămas decolează, trec Golful în Al Shargaz, acolo înlăturăm elicele, înghesuim elicopterele în cargourile 747 pe care le închiriem de undeva, apoi le ducem la Aberdeen şi pot să ne pună sare pe coadă, sfârşi Gavallan cu un zâmbet larg. McIver îl privi.

— Eşti nebun! Îţi lipseşte o doagă, zău aşa, Chinezoiule! Are atât de multe găuri în el... Te-ai ţicnit!

— Zi-mi o gaură!

— Pot să-ţi arăt cincizeci. Mai întâi...

— Câte una pe rând, băiete! Şi a nu uita de tensiune. Cum mai stai, apropo? Genny mi-a zis să te întreb.

— Grozav, şi să nu începi din nou. Mai întâi, acelaşi moment de decolare. Elicopterele de la baze diferite vor avea decalări foarte mari din pricina distanţelor pe care trebuie să le parcurgă. Kowissul va trebui să realimenteze. Nu poate să facă mişcarea dintr-un singur salt, nici chiar trecând peste Golf.

— Ştiu asta. Facem planuri separate pentru fiecare dintre cele trei baze. Fiecare comandant de bază îşi face propriul plan cum să plece, noi suntem responsabili pentru ei numai la sosire. Skrag poate să salte uşor peste Golf. Şi tot aşa şi Rudi de la Bandar-e...

— Nu poate! Nici Rudi de la Bandar-e Delam, nici Starke de la Kowiss nu pot să facă o singură trecere peste tot Golful, până la Al Shargaz. Chiar dacă ar putea ajunge la ţărm, mai întâi. Va trebui să treacă prin spaţiul aerian kuweitian, saudit sau al Emiratelor şi Dumnezeu ştie dacă n-or să-i reţină la sol, să-i bage în puşcărie sau să ne amendeze. La Al Shargaz, la fel. Nu văd de ce s-ar purta altfel.

McIver scutură din cap.

— Şeicatele nu pot face nimic fără aprobările legale iraniene şi pe bună dreptate. Le e o frică de moarte de revoluţia lui Khomeini. S-ar putea extinde spre ei. Toţi au minorităţi şiite numeroase şi nu pot ţine piept armatei iraniene, fie ea terestră, navală sau aeriană, dacă se hotărăşte să facă urât.

— Să le luăm pe rând, spuse calm Gavallan. Ai dreptate în privinţa lui Rudi şi a lui Starke, Mac. Dar să zicem c-ar avea permisiunea să treacă în zbor peste aceste teritorii. Ei? Am trimis câte un telex, separat, la toate controalele de trafic aerian din Golf pentru aprobări şi am primit confirmări că elicopterele S-G în tranzit pot trece pe-acolo.

— Da, dar...

— Dar să le luăm pe rând, băiete! După asta. Să zicem că toate aparatele noastre s-ar întoarce la înregistrarea britanică. Sunt englezeşti, sunt aparatele noastre, plătim noi pentru ele şi noi suntem proprietarii lor, orice ar încerca partenerii noştri să facă. Fiind înmatriculate în Anglia, nu sunt supuse legilor Iranului. Aşa e?

— Odată ce ies din ţară, da, dar n-ai să poţi face Registrul Aviatic Civil Iranian să accepte transferul şi deci nu poţi să le reînmatriculezi în Anglia.

— Să zicem c-aş putea totuşi s-o fac. Fără să am nevoie de aprobarea iraniană.

— Cum dracu ai să reuşeşti?

— Ceri. Ceri, flăcăule, ceri băieţilor de la oficiul din Londra s-o facă. Ca să-ţi spun drept, am făcut-o mai înainte dea pleca din Londra. „Lucrurile sunt cam încurcate în Iran, zic eu. „Cu desăvârşire bulibăşite, bătrâne, da”, zic ei. „Aş vrea să-mi treceţi păsărelele pe înregistrare britanică, temporar”, zic eu. „S-ar putea să trebuiască să le scot de-acolo până se normalizează situaţia. Desigur, cei care-s la putere în Iran o să aprobe, dar nu pot să scot nici un colţişor afurisit de hârtie de acolo, pe moment, semnat, ştiţi cum e”. „Desigur bătrâne, zic ei. „E la fel şi cu afurisitul nostru de guvern. Cu oricare afurisit de guvern. Ei bine, sunt jucăriile tale, nu-i nici o îndoială în privinţa asta, e puţintei neregulamentar, dar îmi închipui c-o să fie în regulă. Te duci la băuta bătrânilor? ”

McIver se opri şi îl privi uimit.

— Au acceptat?

— Nu încă, flăcăule. Şi după asta?

— Am o sută de după asta.

Iritat, McIver se puse din nou în mişcare. Era prea frig ca să rămână nemişcat.

— Dar?

— Dar dacă ţi le dau câte una, pe rând, ai să-mi dai câte un răspuns şi o soluţie posibilă – care totuşi n-o să se poată însuma.

— Sunt de acord cu Genny. Va trebui s-o facem singuri.

— Poate. Dar trebuie să se poată face. Şi încă un lucru. Avem aprobarea să scoatem afară trei 212. Poate am putea scoate şi restul.

— Cele trei încă nu sunt afară. Partenerii, fără să mai vorbim de ICAA, n-o să ne lase din mână. Uite la Guerney: toate elicopterele lor sunt blocate la sol. Patruzeci şi opt, incluzând toate JR 212. Poate treizeci de milioane de dolari care ruginesc şi nu pot nici măcar să le întreţină.

Se uitară spre pistă. Ateriza un Hercules RAF. Gavallan îl urmări îndelung cu privirea.

— Talbot mi-a zis că până la sfârşitul săptămânii tehnicienii şi instructorii armatei engleze or să fie plecaţi şi la ambasadă or să rămână doar trei, incluzându-l şi pe el. Se pare că la încăierarea de la Ambasada Americană cineva s-a strecurat înăuntru sub acoperirea ei, a aruncat în aer seifurile şi a plecat cu cifrurile.

— Încă mai au chestii secrete pe aici?

— Se pare că da. Oricum, Talbot a zis că infiltraţia a udat fiecare chiloţel diplomatic din lumea creştină, sovietică şi arabă. Toate ambasadele închid.

Arabii sunt cei mai cutremuraţi dintre toţi. Nici măcar unul dintre şeicii petrolului nu vrea să-l vadă pe Khomeini trecut de Golf şi toţi sunt foarte nerăbdători, dornici şi în stare să cheltuiască petrodolari ca să împiedice asta. Talbot a zis: deschis în secret, kurzii la fel, şi oricine altcineva care este arab îi sprijină pe suniţi şi este împotriva lui Khomeini. Întregul Golf stă gata să explodeze.

— Par între timp?

— Între timp el nu e atât de bătăios cum era acum câteva zile şi nu e atât de sigur că Khomeini o să se retragă în linişte la Qom. „Pe iranieni îi aşteaptă vechile şi bunele obiceiuri iraniene, bătrâne, câtă vreme sunt cu Khomeini şi cu mullahii", a zis. „Şi Khomeini o să ia frâiele – dacă nu-l asasinează mai întâi cei de stângă – şi s-a terminat cu vechiul; adică cu noi".

Îşi plesni palmele înmănuşate una de cealaltă ca să-şi pună sângele în mişcare.

— Am îngheţat ca dracu, Mac. E limpede ca apa că suntem înfundaţi rău aici. Trebuie să ne purtăm singuri de grijă.

— E un risc al dracului. S-ar putea să pierdem o parte din păsări!

— Numai dac-avem ghinion!

— Ceri cam mult de la soartă, Andy! Aminteşte-ţi de cei doi mecanici din Nigeria care-au stat în puşcărie paisprezece ani doar pentru că au deservit un avion scos ilegal din ţară!

— Aia era în Nigeria şi mecanicii au rămas. Noi nu lăsăm pe nimeni în urmă. Dacă fie şi un singur om din personalul străin rămâne în urmă, or să pună mâna pe el, or să-l arunce în puşcărie şi-o să devină ostatic, în schimbul nostru şi al tuturor aparatelor noastre – doar dacă n-ai de gând să-l laşi s-o-ncaseze! Dacă nu, o să-l folosească pentru a ne forţa să ne-ntoarcem şi când o să ne-ntoarcem, o să fie al dracului de nervoşi.

— Ce facem cu angajaţii noştri iranieni? Gavallan evită subiectul.

— Dac-avem ghinion, dacă norocul e-mpotriva noastră, o să fie un dezastru orice am face. Să punem la cale un plan ca lumea, cu toate detaliile finale. Aşa, ca să fie! Asta o să ne ia săptămâni şi-ar fi bine să-l ţinem ultrasecret, doar între noi!

McIver scutură din cap.

— Va trebui să-i consultăm pe Rudi, Scragger, Lochart şi Starke dacă vrei să fie ceva serios!

— Cum spui tu.

Gavallan simţea un junghi în spate şi se-ntinse.

— Odată ce e stabilit totul ca lumea, nu va trebui să apăsam butonul final până când...

Păşiră o vreme alături în tăcere, ascultând trosnetul zăpezii. Erau aproape la capătul platoului.

— O să cerem al dracului de mult de la o mulţime de băieţi, zise McIver.

Gavallan părea să nu-l audă.

— Nu putem să lăsăm pur şi simplu aşa cincisprezece ani de muncă, nu putem să aruncăm toate economiile noastre, ale tale, ale lui Scrag, totul... Iranul nostru s-a dus. Cea mai mare parte din tipii cu care-am lucrat de-a lungul anilor au şters-o sau se ascund, sunt morţi sau s-au întors împotriva noastră, fie că vor, fie că nu. Se lucrează cu ţârâita. Avem activ un singur elicopter din cele douăzeci şi şase aflate aici. Nu suntem plătiţi de multă vreme pentru puţinul pe care-l facem şi nici nu ni se returnează cheltuielile. Cred că totul e hotărât. McIver se eschivă.

— Nu-i aşa de rău cum crezi. Partenerii...

— Mac, trebuie să-nţelegi că nu pot să anulez cu o trăsătură de condei banii care ni se datorează, plus aparatele şi piesele şi să rămânem în afaceri. Nu pot! Cele treisprezece 212 ale noastre valorează treisprezece milioane de dolari americani; nouă 206, alte unu-virgulă-două milioane în cap; trei Alouette, un alt milion şi jumătate, şi trei milioane piesele de schimb – douăzeci de milioane plus-minus câţiva dolari. Nu pot să anulez toate astea. Ian m-a avertizat că Struanii au nevoie de ajutor anul ăsta. Nu mai sunt bani de rezervă. Linbar a luat unele hotărâri proaste şi... Mă rog, ştii ce cred eu despre el şi el despre mine. Dar e totuşi taipan. Nu pot să anulez ce-avem în Iran. Nu pot să scap de noile contracte pentru X63 şi nu pot să mă lupt cu Imperial care în prezent ne-o trage zdravăn în Marea Nordului cu afurisitul lor de aranjament necinstit cu banii publici.

— Nu se poate! O să ceri al dracului de mult de la băieţi, Chinezoiule!

— Şi de la tine, Mac, nu te uita pe tine! Va fi un efort de echipă, nu numai pentru mine, ci şi pentru ei, pentru că e asta sau groapa!

— Cea mai mare parte a băieţilor noştri îşi pot găsi de lucru fără probleme. Piaţa are nevoie disperată de piloţi experimentaţi de elicoptere care au mai lucrat în petrol

— Şi ce? Fac pariu cu tine că marea lor majoritate ar da mult să fie cu noi. Avem grijă de ei, îi plătim cu dolari buni, avem cele mai bune limite de siguranţă, S-G e cea mai bună companie de elicoptere din lume – şi ei o ştiu. Ei o ştiu! Tu şi cu mine ştim că facem parte din Nobila Casă, pentru Dumnezeu, şi asta înseamnă şi ea ceva!

Ochii lui Gavallan se luminară brusc de o strălucire nestăvilită.

— O să iasă mare ghiduşie dacă scăpăm! Mi-ar plăcea să-i dau peste nas lui Linbar. Când o să vină vremea, o să-i întrebăm pe băieţi. Între timp, toate motoarele în plin. Da, băiete?

— E-n regulă! spuse McIver fără entuziasm. cât priveşte planificarea...

— Te cunosc prea bine, Mc. Curând o să tropăi de nerăbdare şi eu o să fiu ăla care o să zică „stai aşa! Cum rămâne cu asta şi ailaltă? ”

Dar McIver nu-l asculta. În mintea lui încerca să alcătuiască un plan, în ciuda imposibilului, excepţie făcând înregistrarea britanică. Ar schimba asta cu ceva situaţia?

— Andy, în privinţa planului. Ar fi bine să-i dăm un cod.

— Genny zice c-ar trebui să-i spunem „Vârtejul”.

CAPITOLUL 42
JOI
22 februarie 1979

La nord-vest de Tabriz; *ora 11*, *20 dimineaţa*. Din locul unde se aşezase pe treptele carlingii elicopterului său, aterizat sus pe coasta muntelui, Erikki putea să vadă până departe în Rusia Sovietică. Mult sub el, râul Aras curgea către est, către Marea Caspică, strecurându-se printre chei şi trecători şi marcând cea mai mare parte a graniţei dintre Iran şi Uniunea Sovietică.

Spre stânga putea privi până departe în Turcia, către muntele Ararat, care se înălţa la 5165 de metri. Elicopterul era aşezat nu departe de gura peşterii unde se afla postul secret american de ascultare. Se aflase, se gândi cu o veselie întunecată.

Când aterizase acolo, în după-amiaza zilei ce trecuse, altimetrul arăta 2856 de metri. Grupul pestriţ de fedaini pe care-l adusese cu el năvălise în peşteră, dar peştera era pustie, nici urmă de americani, iar când Cimtarga o inspectase, descoperise că tot echipamentul important era distrus şi caietele de cifru lipseau. Se vedeau numeroase semne ale unei plecări grăbite, dar nimic într-adevăr valoros, care să merite luat.

— O s-o curăţăm oricum, spusese Cimtarga oamenilor săi. Curăţaţi-o, ca şi pe celelalte.

Iar către Erikki adăugase:

— Ai putea ateriza acolo?

Arătase spre un loc depărtat, deasupra lor, unde se zărea instalat complexul de antene radar:

— Trebuie să le desfac.

— Nu ştiu, spusese Erikki.

Grenada pe care i-o dăduse Ross era încă prinsă cu bandă adezivă de subţioara stingă – Cimtarga şi paznicii lui nu-l percheziţionaseră – iar pumnalul pukoh se afla încă în teaca de la spate.

— Mă duc să văd.

— Mergem să vedem, căpitane, spusese Cimtarga râzând. În felul ăsta n-ai să fii tentat să ne părăseşti!

Zburase până acolo. Antenele erau ancorate în fundaţii adânci de beton, pe faţa nordică a muntelui, cu o mică porţiune plată în faţa lor.

— Dacă vremea e ca astăzi, o să fie okay, dar nu şi dacă se-ntăreşte vântul. Aş putea plana, ca să te cobor cu vinciul, zâmbise vulpeşte.

Cimtarga râsese.

— Mulţumesc, dar nu, nu vreau să mor prematur.

— Pentru un sovietic, în special pentru un KGB-ist sovietic, nu eşti un om rău.

— Nici tu, pentru un finlandez!

De sâmbătă, de când Erikki pornise să zboare pentru Cimtarga, începuse să-i fie simpatic omul – nu c-ai putea avea încredere sau să-ţi placă cineva de la KGB, îşi zise, dar el fusese politicos şi corect, îi dăduse o parte dreaptă din hrană şi noaptea trecută împărţiseră împreună o sticlă de vodcă şi-i oferise cel mai bun loc pentru dormit.

Dormiseră într-un sat la douăzeci de kilometri sud, pe covoare aşternute pe podeaua de pământ bătătorit. Cimtarga îi spusese că, deşi acesta era aproape în totalitate teritoriu kurd, satul era în secret fedain şi sigur.

— Şi-atunci de ce păstrezi santinela lângă noi?

— E sigur pentru noi, căpitan, nu şi pentru tine.

Cu două nopţi în urmă, când Cimtarga şi străjile veniseră la palatul Hanului după el, imediat după plecarea lui Ross, fusese condus cu maşina până la baza aeriană şi, în întuneric şi împotriva tuturor regulamentelor de zbor, decolase către satul din munţi, la nord de Kvoy. Acolo, în zori, se adunase un grup mare de oameni înarmaţi şi zburaseră către primul dintre cele două posturi radar americane. Era distrus, gol şi fără personal, ca şi acesta.

— Cred că i-a anunţat cineva că venim, spuse Cimtarga dezgustat. Spioni împuţiţi.

Mai târziu, Cimtarga îi spusese că localnicii şopteau că americanii se evacuaseră cu o noapte înainte, luaţi de acolo cu elicoptere fără numere de înregistrare şi fără însemne şi foarte mari.

— Ar fi fost bine să-i prindem spionând, foarte bine! Umblă zvonul că ticăloşii pot să vadă la o mie cinci sute de kilometri în teritoriul nostru.

— Ai avut noroc că n-au fost aici. Ar fi putut ieşi o luptă şi asta ar fi creat un incident internaţional.

Cimtarga râsese.

— N-avea nimic de-a face cu noi. Nimic! S-ar fi dat din nou vina pe kurzi. Altă treabă împuţită de-a lor! Nişte golani, nu? Ei ar fi fost cei vinovaţi. Împuţiţii yezdvas, aşa-i? La sfârşit, trupurile lor ar fi fost găsite pe pământurile kurzilor. Asta ar fi fost o dovadă suficientă pentru Carter şi CIA.

Erikki se mută mai jos cu o treaptă. Îi îngheţase şezutul din pricina metalul rece; se simţea deprimat şi obosit. Noaptea trecută dormise prost din nou. Avusese coşmare cu Azadeh. Nu mai dormise bine de când apăruse Ross.

Eşti un prost, îşi zise pentru a mia oară. Ştiu, dar asta nu ajută cu nimic. Nimic nu pare să ajute. Poate că te oboseşte zborul. Ai deja prea multe ore în

condiţii proaste, prea mult zbor de noapte. Şi-apoi ai la ce să te gândeşti: Nogger, Rakoczy şi toate acele omoruri. Şi Ross. Şi cel mai mult dintre toate, Azadeh. O fi teafără? încercase să facă pace cu ea, a doua zi dimineaţă, privitor la Johnny al ei.

— Recunosc c-am fost gelos. E-o prostie să fii gelos. Jur pe străvechii zei ai strămoşilor mei că pot trăi cu tine şi cu amintirea lui. Pot, ş-o să fac, spusese, dar rostirea cuvintelor nu-l purificase. Pur şi simplu nu mi-am închipuit că o să fie atât de... atât de bărbat şi atât de... atât de primejdios. Kukriul ăla ar putea ţine piept cuţitului meu.

— Niciodată, dragul meu, niciodată! Sunt atât de bucuroasă că tu eşti tu şi eu sunt eu şi suntem împreună. Cum putem să scăpăm de aici?

— Nu toţi, nu împreună şi nu în acelaşi timp, îi răspunsese cinstit. Soldaţii ar fi bine să plece cum pot. Cu Nogger şi cu ei şi câtă vreme tu eşti aici... Nu ştiu, Azadeh, nu ştiu încă cum putem scăpa. Va trebui s-aşteptăm. Poate am putea ajunge-n Turcia.

Privi către est, în Turcia, atât de aproape şi totuşi atât de departe câtă vreme Azadeh se afla încă la Tabriz. Treizeci de minute în zbor până la ea. Dar când? Dacă intrăm în Turcia şi elicopterul nu este confiscat şi dacă aş putea realimenta, am putea zbura până la Al Shargaz, ţinându-ne la graniţă. Dacă, dacă, dacă! Zei ai strămoşilor mei, ajutaţi-mă!

La paharul de vodcă din noaptea trecută, Cimtarga fusese la fel de taciturn ca întotdeauna, dar băuse bine şi împărţiseră sticla cinstit, pahar cu pahar, până la ultima picătură.

— Mai am una pentru la noapte, căpitane.

— Bun! când o să terminaţi cu mine?

— O să dureze două-trei zile ca să isprăvim aici, apoi ne întoarcem la Tabriz.

— Şi după asta?

— După asta om vedea.

Dacă n-ar fi fost vodca, Erikki l-ar fi înjurat. Se ridică în picioare şi urmări iranienii îngrămădind echipamentul pentru încărcare. Cea mai mare parte a lui părea să fie foarte obişnuit. Porni să bată cu paşi mari terenul accidentat, cizmele sale făcând zăpada să trosnească. Santinela veni după el. Nici o clipă vreo şansă de scăpare, în toate cele cinci zile nu avusese o şansă cât de mică.

— Ne place tovărăşia ta! spusese Cimtarga odată, citindu-i gândurile, încreţindu-şi coada ochilor săi orientali.

Deasupra lui se vedeau oameni lucrând la antenele radar, demontându-le. Pierdere de vreme! Chiar şi eu ştiu că nu e nimic special în privinţa lor.

— Asta n-are importanţă, căpitane, spusese Cimtarga. Şefului meu îi place cantitatea! A zis să luăm totul. Mai mult e mai bine decât prea puţin. De ce-ţi faci griji? Eşti plătit cu ora, şi din nou râsul, dar fără ironie.

Simţind un cârcel în muşchii cefei, Erikki se întinse, apoi se aplecă, atingând cu vârfurile degetelor vârful cizmelor şi, în poziţia aceea, îşi lăsă braţele şi capul să atârne libere, apoi îşi legănă capul într-un semicerc cât de mare putea, lăsând greutatea acestuia să întindă tendoanele şi ligamentele şi muşchii şi să alunge cârcelul, fără să forţeze nimic, folosind doar greutatea lui.

— Ce faci? întrebă Cimtarga apropiindu-se.

— E grozav pentru durerile din ceafă.

Îşi puse din nou ochelarii fumurii. Fără ei, lumina reflectată de zăpadă era neplăcută.

— Dac-o faci de două ori pe zi, n-o să te doară niciodată ceafa.

— Ah, şi pe tine te doare ceafa? Eu sufăr întruna de aşa ceva. Trebuie să mă duc la un tratament cel puţin de trei ori pe an. Şi asta ajută?

— Garantat. M-a învăţat o chelneriţă. Purtatul tăvilor toată ziua le dă o mulţime de dureri de ceafă şi de cap şi de spate. Ca şi piloţilor. E o activitate specifică. Încearcă şi-ai să vezi.

Cimtarga se aplecase ca Erikki şi-şi mişcase capul.

— Nu, nu faci bine! Lasă-ţi capul, braţele şi umerii să atârne libere. Eşti prea ţeapăn.

Cimtarga făcu cum i se spusese, îşi simţi gâtul trosnind, încheieturile eliberându-se şi când se ridică din nou spuse:

— E minunat, căpitane! îţi rămân dator.

— E un schimb pentru vodcă.

— Merită mai mult decât o sticlă de vodcă.

Erikki se holbă la el surprins, căci din pieptul lui ţâşni sângele în urma glonţului care îl străpunsese venind din spate; apoi se auzi o rafală urmată de altele, în timp ce o mulţime de nomazi se revărsau din ascunzătorile din spatele stâncilor şi copacilor cu strigăte de luptă şi Allah-u akbar, trăgând din mers. Atacul fu scurt şi violent şi Erikki îi văzu pe oamenii lui Cimtarga doborâţi pe întreg platoul, covârşiţi la iuţeală. Santinela sa, unul dintre puţinii care aveau armă, începuse să tragă la primul glonţ, dar fusese lovit imediat şi-acum un nomad bărbos stătea deasupra lui şi-şi termina mulţumit treaba – cu patul armei. Ceilalţi se năpustiră în peşteră. Alte focuri de armă, apoi din nou tăcere.

Doi bărbaţi se repeziră la el şi el îşi ridică braţele în sus, simţindu-se fără apărare, gol şi prost, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Unul dintre atacatori îl răsuci pe Cimtarga cu faţa în sus şi-l împuşcă din nou. Celălalt trecu de Erikki şi intră în cabina elicopterului, să se asigure că nu se ascunde nimeni acolo. Omul care-l împuşcase pe Cimtarga se opri în faţa lui Erikki, respirând greu. Era mărunt, cu pielea măslinie şi bărbos, cu ochi şi păr negru, purta îmbrăcăminte grosolană şi putea.

— Lasă mâinile jos, spuse într-o engleză greoaie. Sunt şeicul Baiazid! Sef aici. Avem nevoie de tine şi de elicopter.

— Ce vreţi de la mine?

În jurul lor nomazii ucideau răniţii şi luau morţilor orice putea avea vreo valoare.

— CASEVAC.

Baiazid zâmbi subţire, privindu-l pe Erikki drept în ochi.

— Mulţi dintre noi muncim la sonde şi foraje. Cine e câinele ăsta?

Făcu un semn cu piciorul către Cimtarga.

— Îşi spune Cimtarga. Era sovietic şi cred că şi de la KGB.

— Sigur că sovietic, spuse omul aspru. Sigur că de la KGB. Toţi sovieticii din Iran sunt de la KGB. Documentele, te rog!

Erikki îi dădu actele sale de identitate. Nomadul le citi şi clătină din cap ca pentru sine însuşi şi, spre şi mai marea surpriză a lui Erikki, i le înapoie.

— De ce zbori cu clinele sovietic?

Ascultă tăcut, chipul lui întunecându-se pe măsură ce Erikki îi istorisea cum îl atrăsese în cursă Abdullah Han.

— Abdullah Han nu-i bărbatul de supărat. Puterea lui Abdullah cel Crud foarte mare, chiar şi în ţinuturile kurzilor.

— Sunteţi kurzi?

— Kurzi, spuse Baiazid, convenindu-i minciuna.

Îngenunche şi-l percheziţiona pe Cimtarga. N-avea nici un act, doar câţiva bani pe care-i băgă repede în buzunar şi nimic altceva, cu excepţia pistolului din toc şi a muniţiei, pe care le luă de asemenea.

— Ai combustibil plin?

— Trei sferturi.

— Vreau merg douăzeci de mile sud. Eu îţi arăt. Apoi luăm CASEVAC după care mergem Reizaieh, la spitalul de acolo.

— De ce nu la Tabriz? E mult mai aproape.

— Reizaieh e în Kurdistan. Kurzii sunt în siguranţă acolo, câteodată. Tabriz aparţine duşmanilor noştri, iranienii. Şahul sau Khomeini, nici o diferenţă. Mergi la Reizaieh.

— Au right! Overseas Hospital ar fi cel mai bun. Am mai fost acolo înainte şi au o platformă de aterizare, sunt obişnuiţi cu CASEVÂC. Putem realimenta acolo. Au combustibil de elicopter. Cel puţin aveau pe vremuri.

Baiazid şovăi.

— Bun. Da. Plecăm îndată.

— Şi după Reizaieh ce urmează?

— Dacă ne slujeşti bine, poate tu eliberat să-ţi iei soţia de la Gorgon Han.

Şeicul Baiazid se întoarse şi strigă oamenilor săi să se grăbească şi să se urce în elicopter.

— Porneşte, te rog!

— Cum rămâne cu el? Erikki arătă către Cimtarga. Şi cu ceilalţi?

— Soarele şi păsările fac curând aici foarte curat.

Le luă puţin timp să urce la bord şi să plece, Erikki plin de speranţă acum. Nu fură probleme să găsească aşezarea micului sat. Elicopterul fusese adus pentru o bătrână.

— Ea e căpetenia tribului nostru! spuse Baiazid.

— N-am ştiut că femeile pot conduce triburile!

— De ce nu, dacă-s de-ajuns de înţelepte, de-ajuns de puternice, destul de deştepte şi din familiile potrivite? noi mahomedani suniţi, nu cei de stânga sau ereticii şiiţi, sau ca vacile care pun mullahi între om şi Allah. Allah e Allah! Plecăm îndată.

— Vorbeşte englezeşte?

— Nu.

— Pare foarte bolnavă. S-ar putea să nu reziste drumului.

— Voia lui Allah!

Dar rezistase drumului de o oră şi Erikki ateriza pe platoul spitalului. Zburase jos tot drumul, ocolind Tabrizul şi aerodromurile militare. Baiazid stătuse în faţă, lângă el, şase străji înarmate în spate, lângă căpetenia lor, întinsă pe o brancardă, trează, dar nemişcată, stăpânită de mari dureri, însă fără să se plângă.

Overseas Hospital fusese construit, utilat şi sponsorizat de companiile petroliere străine. Un doctor, surori şi infirmieri sosiră la platforma de aterizare la câteva secunde după ce atinseseră pământul. Doctorul purta o haină albă cu o mare cruce roşie pe mânecă, peste un pulover foarte gros, şi era trecut de treizeci de ani, american, cu cearcăne întunecate în jurul ochilor injectaţi.

Îngenunche lângă brancardă în timp ce ceilalţi aşteptară în tăcere. Femeia gemu uşor când îi atinse abdomenul, deşi mâinile doctorului erau blânde. Îi vorbi câteva momente domol într-o turcească opintită. Un zâmbet uşor trecu peste chipul ei şi încuviinţă, mulţumindu-i. El făcu semn infirmierilor care ridicară brancardă, o scoaseră din cabină şi o duseră de acolo. La porunca lui Baiazid, doi dintre oamenii săi plecară cu ea. Doctorul îi vorbi lui Baiazid într-un dialect greoi.

— Excelenţă, am nevoie de nume, şi vârstă şi... căută cuvântul, istorie! Istorie medicală.

— Vorbeşte englezeşte.

— Bun, mulţumesc, aga. Sunt doctorul Newbegg. Mi-e teamă că e aproape de sfârşit, aga! Pulsul ei e aproape zero. E bătrână şi ne spune că are hemoragie. Sângerează înăuntru. A căzut cumva de curând?

— Vorbeşte mai rar, te rog. Căzut? Da, da, cu două zile în urmă. A alunecat în zăpadă şi s-a lovit de o stâncă. Cu coasta de o stâncă.

— Cred că sângerează înăuntru. Am să fac tot ce pot, dar îmi pare rău, nu pot să promit lucruri bune.

— Insha Allah.

— Sunteţi kurzi?

— Kurzi.

Alte focuri de armă, mai aproape. Toţi priviră în partea de unde veneau zgomotele.

— Cine?

— Nu ştiu. Doar că-s mai dese, mi-e teamă, spuse doctorul neliniştit. Gărzi Verzi împotriva celor de stânga, cei de stânga împotriva Gărzilor Verzi, împotriva kurzilor multe facţiuni şi toţi sunt înarmaţi.

Îşi frecă ochii.

— Am să fac tot ce-am să pot pentru bătrâna doamnă. Poate că ar fi bine să vii cu mine, aga. Ai putea să-mi dai amănunte până acolo.

Plecă grăbit.

— Doc, mai aveţi combustibil aici? strigă Erikki după el.

Doctorul se opri şi se uită nedumerit la el.

— Combustibil? Oh, combustibil de elicopter? Nu ştiu. Rezervorul de benzină e în spate.

Urcă scările spre intrarea principală cu poalele hainei albe fluturându-i în vânt, în urma lui.

— Căpitane, spuse Baiazid, aşteaptă aici până mă întorc!

— Dar combustibilul? Nu pot...

— Aşteaptă aici. Aici.

Baiazid alergă după doctor. Doi dintre oamenii săi plecară cu el. Doi rămaseră cu Erikki. Câtă vreme aşteptă, verifică totul. Rezervoarele erau aproape goale.

Din vreme în vreme soseau maşini şi camioane cu răniţi, întâmpinate de doctori şi personal medical. Mulţi priveau curioşi elicopterul, dar nimeni nu se apropia. Paznicii se îngrijeau de asta. În timpul zborului, Baiazid spusese:

— De secole noi, kurzii, încercăm independenţa. Noi popor separat, limbă separată, obiceiuri separate. Acum, poate şase milioane de kurzi în Azerbaidjan, Kurdistan, dincolo de graniţa sovietică, pe partea aici a Irakului şi Turcia.

Aproape scuipase cuvântul.

— De secole luptăm cu toţii, uniţi sau singuri. Noi ţinem munţii. Suntem buni luptători. Salah-aldin era kurd. Ştii de el? Salah-aldin – Saladin – a fost cavalerul musulman adversarul lui Richard Inimă de Leu în timpul cruciadelor, secolul al doisprezecelea; a devenit sultanul Egiptului şi Siriei şi a capturat regatul Ierusalimului în anul 1187 de la Christos, după ce zdrobeşte puterea aliată a cruciaţilor.

— Da, îl ştiu.

— Astăzi, alţi Salah-aldin printre noi. Într-o zi o să recapturăm toate Locurile Sfinte, după ce Khomeini, trădătorul Islamului, o să fie aruncat în şanţ.

— I-aţi atacat pe Cimtarga şi pe ceilalţi şi i-aţi ucis numai pentru acest CASEVAC?

— Desigur. Sunt duşmani. Ai tăi şi-ai noştri. Baiazid zâmbise cu zâmbetul său strâmb.

— Nu întâmplă nimic în munţii noştri fără noi ştim! Căpetenia noastră bolnavă, tu în apropiere. Noi vedem americanii plecând, vedem tâlharii venind şi-ai fost recunoscut.

— Oh, cum?

— Roşcatul cu Cuţitul. Necredinciosul care ucide asasinii ca păduchii apoi i se dă un pui de Gorgon ca recompensă. CASEVAC. Pilot de CASEVAC.

Ochii de culoarea porumbelor îl priveau amuzaţi.

— O, da, căpitane, ştim bine. Mulţi dintre noi lucrează la pădure şi la sonde. Un bărbat trebuie să muncească. Totuşi e bine că nu eşti sovietic sau iranian.

— După zborul ăsta o să mă ajutaţi, tu şi oamenii tăi, împotriva lui Gorgon Han?

Baiazid râsese.

— Răzbunarea ta de sânge este răzbunarea ta de sânge, nu-i a noastră. Abdullah Han e cu noi acum. Nu ne ridicăm împotriva lui. Ce faci tu e la voia lui Allah!

Era rece în curtea spitalului, un vânt uşor accentuând senzaţia de frig. Erikki umbla în sus şi-n jos ca să se încălzească.

Trebuie s-ajung înapoi la Tabriz. Trebuie s-ajung înapoi şi după aia o s-o iau cumva pe Azadeh şi-o să plecăm pentru totdeauna.

Focuri de armă în apropiere îl făcură să tresară, pe el şi gărzile. Dincolo de porţile spitalului circulaţia încetini, claxoanele sunând iritate, apoi se bloca cu totul. Oamenii începură să alerge de colo-colo. Alte focuri de armă şi cei prinşi în vehiculele lor ieşiră şi se traseră la adăpost sau o rupseră la fugă. Curtea spitalului, cu elicopterul parcat într-o parte a platoului, amplifica sunetul. Focuri intense, mult mai aproape. O fereastră de la ultimul etaj al spitalului se sparse. Cele două străji se trântiseră pe zăpadă în spatele trenului de aterizare al elicopterului. Erikki fierbea de furie că aparatul său era atât de expus, neştiind unde să fugă sau ce să facă, neavând vreme să decoleze şi îndeajuns combustibil ca să se ducă undeva.

Câteva gloanţe ricoşară şi el se ghemui la pământ, în timp ce dincolo de ziduri se iscă o mică bătălie, care se potoli la fel de repede cum începuse. Oamenii se ridicară de prin ascunzători, claxoanele începură să sune şi în curând circulaţia era la fel de normală şi agitată ca şi până atunci.

— Insha Allah, spuse unul dintre nomazi, apoi îşi puse piedica la armă şi se ridică să stea de strajă. Din spatele spitalului se apropia un mic camion cisternă, condus de un iranian tânăr, cu un zâmbet larg pe faţă. Erikki se duse în întâmpinarea lui.

— Salutare, şefu! spuse vesel şoferul, cu un puternic accent new-yorkez. Am venit să-ţi aduc gaz. Neînfricatul vostru conducător, şeicul Baiazid, a aranjat chestia asta.

Salută nomazii într-un dialect turcesc. Imediat aceştia se relaxară şi îl salutară la rândul lor.

— Şefu, îl umplem ochi. Ai rezervoare speciale sau de rezervă?

— Nu, doar cele obişnuite. Eu sunt Erikki Yokonen.

— Sigur, Roşcatu cu Cuţitu. Tânărul rânji.

— Eşti un fel de legendă prin părţile astea. Ţi-am pus gaz odată, cam c-un an în urmă.

Întinse mâna.

— Eu sunt Aii Găzarul, Aii Rheza adică.

Îşi strânseră mâinile şi câtă vreme vorbiră, tânărul începu realimentarea.

— Ai fost la şcoală în America?

— Drace, nu! Am fost într-un fel adoptat de spital, cu ani în urmă, mult înainte ca să fie construit ăsta. Când eram puşti. Pe vremuri spitalul funcţiona într-unui dintre „ghetourile de aur”, spre marginea estică a oraşului; ştii, şefu, „accesul permis numai personalului american”. Un fost depozit ExTex.

Tânărul zâmbi, înşuruba grijuliu capacul rezervorului la loc şi începu să-l umple pe următorul.

— Primul doctor care m-a luat a fost Abe Weiss. Grozav tip! Grozav! M-a pus pe ştatul de plată, m-a învăţat chestia cu săpunul, şosetele, lingura şi toaleta. Drace, tot felul de chestii neiraniene pentru un şobolan al străzii ca mine, fără familie, fără casă, fără nimic. Zicea că-s copilul lui. El mi-a dat numele. Şi după asta, într-o zi a plecat.

Erikki zări durerea din ochii tânărului, durere repede ascunsă.

— M-a trecut lui Doc Templeton. Şi el a făcut la fel. Câteodată e destul de greu să înţeleg cam ce sunt. Kurd şi totuşi nu, yankeu şi totuşi nu, iranian şi totuşi nu, evreu şi totuşi nu, mahomedan, dar nu mahomedan. Ridică din umeri. Un fel de amestec, şefu. Din toată lumea câte puţin, ai?

— Da.

Erikki aruncă o privire fugară către spital. Baiazid cobora treptele însoţit de cei doi războinici ai săi, alături de infirmierii care cărau o targa. Bătrâna era acoperită acum din cap până-n picioare.

— Plecăm imediat ce umpli, spuse Baiazid scurt.

— Îmi pare rău, zise Erikki.

— Insha Allah.

Urmăriră infirmierii aşezând targa în cabină, Baiazid le mulţumi şi ei plecară. Curând alimentarea fu terminată.

— Mulţumesc, domnule Rheza. Mulţumesc. Erikki întinse mâna. Omul îl privi lung.

— Nimeni nu mi-a zis vreodată până acu „domnule”, şefu. Niciodată.

Cuprinse palma lui Erikki cu amândouă mâinile.

— Mulţumesc. Oricând o să ai nevoie de benzină, o s-o ai. Baiazid urcă alături de Erikki, îşi prinse centura şi-şi puse casca, în timp ce motoarele prindeau viaţă.

— Acum mergem la satul de unde am venit.

— Şi după aia?

— Am să-ntreb noua căpetenie! spuse Baiazid, dar se gândea: Omul acesta şi elicopterul ne-ar putea aduce o mare răsplată. Poate de la Han, poate de la sovietici, sau chiar de la ai lui. Oamenii mei au nevoie de fiecare rial pe care-l putem obţine.

Lângă Tabriz Unu, *în satul Abu Mard*; *ora 6*, *16 seara*. Azadeh ridică bolul de orez şi cel cu horisht, mulţumi soţiei starostelui şi traversă peticul de zăpadă murdară, plină de resturi, către coliba aşezată ceva mai departe. Era aprinsă la faţă şi tuşea urât. Bătu la uşă, apoi intră aplecându-se sub grinda joasă.

— Hello, Johnny! Cum te simţi? Mai bine?

— Grozav, răspunse el, dar minţea.

Prima noapte o petrecuseră într-o peşteră, nu prea departe, strânşi unul în celălalt, tremurând de frig.

— Nu putem să stăm aici, Azadeh, spusese el în zori. O să îngheţăm de tot. Va trebui să-ncercăm la bază.

Merseseră prin zăpadă şi priviseră dintr-o ascunzătoare. Văzuseră pe cei doi mecanici, ba chiar şi pe Nogger Lane din când în când, şi elicopterul, dar prin toată baza erau bărbaţi înarmaţi. Dayati, managerul bazei, se mutase în cabana lui Azadeh şi Erikki, cu soţia şi copiii.

— Fii şi fiice de câini, şuierase Azadeh, văzându-i nevasta cu o pereche de cizme de-ale ei. Poate am putea să ne strecurăm în cabanele mecanicilor. Or să ne ascundă...

— Sunt însoţiţi peste tot. Pariez că au şi noaptea santinele. Dar cine sunt paznicii? Gărzi Verzi, oamenii Hanului sau cine?

— Nu recunosc pe nici unul dintre ei, Johnny!

— Ne-aşteaptă pe noi, spusese, simţindu-se foarte prost, moartea lui Gueng afectându-l cumplit.

Atât Gueng, cât şi Tenzing fuseseră cu el de la bun început. Şi mai fusese Rosemont şi-acum Azadeh.

— Încă o noapte sub cerul liber şi s-a terminat cu tine. Cu amândoi s-a terminat.

— Satul nostru, Johnny, Abu Mard. E al familiei noastre de mai bine de un secol. Ne sunt credincioşi, sunt sigură. O să fim în siguranţă acolo, o zi sau două.

— Cu un preţ pe capul meu şi-al tău? O să-i trimită vorbă tatălui tău.

— Am să-i rog să n-o facă. Am să le spun că sovieticii au încercat să ne răpească şi tu m-ai ajutat. Asta-i adevărat. Am să spun că avem nevoie să ne

ascundem până când se-ntoarce soţul meu. A fost întotdeauna foarte popular, Johnny! Zborurile sale au salvat multe vieţi în cursul anilor.

O privise lung, găsind o duzină de motive împotriva ideii.

— Satul e pe drum, aproape chiar pe drum şi...

— Da, desigur, ai perfectă dreptate şi-o să facem ce spui tu, dar se-ntinde departe în pădure. Am putea să ne-ascundem acolo. Nimeni nu se aşteaptă la asta.

Înţelesese că e obosită.

— Cum te simţi? Mai ai putere?

— Nu prea, dar mă simt bine.

— Am putea merge pe jos, coborând pe drum câteva mile. Va trebui să ocolim bariera şi e mult mai puţin primejdios decât satul. Ei?

— Eu... mai bine nu. Aş putea încerca. Şovăise, apoi spusese:

— Mai bine nu, nu astăzi. Du-te tu, am să te-aştept. Erikki s-ar putea să se-ntoarcă astăzi.

— Şi dacă nu se-ntoarce?

— Nu ştiu. Du-te tu.

Privise înapoi către bază. Un cuib de vipere. Sinucidere curată să te duci acolo. De pe ridicătura de pământ pe care se aflau puteau să vadă până la şoseaua principală. În jurul barierei mai erau încă oameni, presupusese că Gărzi Verzi şi poliţie, o coadă de automobile întoarse din drum, aşteptând să părăsească zona. Acum n-o să ne mai ia nimeni cu maşina – decât ca să primească recompensă.

— Te duci în sat, eu am să aştept în pădure.

— Fără tine or să mă trimită la tata, îi cunosc bine, Johnny.

— Poate c-or să te trădeze oricum.

— Voia lui Allah! Dar am putea să ne-ncălzim şi să primim ceva de mâncare. Poate chiar să ne odihnim o noapte. În zori am, putea să ne strecurăm de-acolo. Am putea găsi o maşină sau un camion la ei. Kalandarul are un Ford vechi.

Îşi reţinuse un strănut.

Oamenii înarmaţi un erau prea departe, Mai mult ca sigur că erau patrule şi în pădure. Venind aici, fuseseră nevoiţi să ocolească pentru a se feri de una. Chestia cu satul e-o nebunie, îşi zisese. Ca să ocolim bariera o să ne ia ore ziua, iar noaptea... Nu putem rămâne afară noaptea.

— Hai să mergem în sat, spusese.

Aşa că plecaseră. Mustaţa, kalandarul satului, le ascultase povestea, ţinându-şi ochii feriţi de Ross. Ştirea despre sosirea lor trecuse din gură în gură şi peste câteva clipe tot satul ştia şi această ştire se adăugase celeilalte, despre recompensa pentru sabotor şi răpitorul fiicei Hanului. Kalandarul îi dăduse lui Ross o colibă nefolosită, cu o singură încăpere, cu podea de pământ bătătorit şi covoare vechi, mucegăite. Coliba se afla la o bună distanţă de

drum, în cealaltă parte a satului, şi el cântărise îndelung ochii oţeliţi, părul ciufulit şi barba nerasă, carabina şi kukriul şi raniţa plină cu muniţie.

Pe Azadeh o invitase în casa lui. Era o cocioabă cu două camere. Nu avea curent electric şi nici apă. Şanţul era toaleta. Cu o zi în urmă, pe înserat, o bătrână îi adusese lui Ross mâncare caldă şi o sticlă de apă.

— Mulţumesc, spusese, stăpânit de o, cumplită durere de cap şi deja cuprins de febră. Unde-i înălţimea Sa?

Femeia ridicase din umeri. Avea riduri adânci, urme de vărsat şi cioturi negre în loc de dinţi.

— Te rog, roag-o să mă primească.

Mai târziu se trimisese după el şi fusese adus în încăperea starostelui, vegheaţi de staroste şi de soţia acestuia şi de o parte din copii şi de câţiva bătrâni. O salutase prudent pe Azadeh, aşa cum ar trebui să facă un străin în faţa unei persoane de sânge ales. Purta desigur chador şi îngenunchease pe covor cu faţa la uşă. Obrazul ei avea o paloare gălbuie, nesănătoasă, dar se gândise c-ar fi putut fi de la lumina pâlpâitoare a opaiţului.

— Salaam, înălţimea voastră! Sănătatea voastră e bună?

— Salaam, aga. Da, mulţumesc. Şi a domniei-tale?

— Cred că am puţină febră.

Îi văzu ochii rdicându-se o clipă de pe covor.

— Am medicamente. Aveţi nevoie de ceva?

— Nu, nu, mulţumesc.

Cu atâţia ochi şi urechi, ce ar fi vrut să spună era cu neputinţă.

— Poate aş putea să vă salut mâine, spusese. Pacea fie cu voi, înălţimea voastră!

— Şi cu domnia ta.

E trebuise mult timp să adoarmă. Şi ei. Odată cu zorii, satul se trezise, focurile fuseseră înteţite, caprele mulse, horishtul de legume pus la fiert – prea puţin hrănitor, dar câteodată se găsea câte o bucată de carne de pui, în unele colibe o bucată de carne de capră sau oaie, carne veche, tare şi râncedă – şi boluri de orez, niciodată îndeajuns. Mâncare de două ori pe zi în vremurile bune, dimineaţa şi înainte de ultima rază a soarelui. Azadeh avea bani şi plăti pentru hrana lor. Asta nu trecu neobservat. Ceru ca un pui întreg să fie pus în horisht la cina de seară şi împărţi întregii case şi plăti pentru el. Şi nici asta nu trecu neobservat. Mai înainte ca întunericul să se înstăpânească, spusese:

— Acum am să-i duc de mâncare.

— Dar, înălţimea voastră, nu e drept ca să-l serviţi! spusese soţia kalandarului. Am să-i duc eu vasele. Putem merge împreună dacă doriţi.

— Nu, e mai bine să mă duc singură, pentru că...

— Allah să ne apere, înălţimea voastră! Singură? Unui bărbat care nu e soţul vostru? O, nu, asta ar fi de neînchipuit, ar fi mai mult decât de neînchipuit. Veniţi, am să le duc eu.

— Bun, mulţumesc. Voia lui Allah! Mulţumesc. Noaptea trecută zicea de febră: ar putea fi ciumă. Ştiu că necredincioşii poartă boli cumplite cu care noi nu suntem obişnuiţi. Vroiam doar să te apăr de vreo suferinţă. Mulţumesc că mă ajuţi.

Noaptea trecută toţi cei din încăpere văzuseră urmele de sudoare de pe chipul necredinciosului. Toţi ştiau ce stricaţi erau străinii, cei mai mulţi închinători ai lui Satan şi vrăjitori. Aproape toată lumea credea în taină că Azadeh fusese vrăjită, mai întâi de uriaşul cu pumnalul şi acum, din nou, de sabotor.

Tăcută, soţia starostelui îi întinsese holurile lui Azadeh şi ea păşise pe zăpadă. Acum îl privea în semiîntunericul încăperii care avea drept fereastră o gaură în peretele de chirpici, fără sticlă, acoperită doar cu un petic de pânză de sac. Aerul era încărcat de mirosul urinei şi gunoiului din şanţul de afară.

— Mănâncă, mănâncă până e fierbinte! Nu pot să rămân multă vreme. Te simţi bine?

Zăcuse sub singura pătură, îmbrăcat, somnolent, dar acum stătea cu picioarele încrucişate şi încordat. Febra se domolise întrucâtva cu ajutorul medicamentelor din trusă. Dar stomacul era deranjat.

— Nu arăţi bine. Ea zâmbi.

— Nici tu. Eu sunt bine. Mănâncă.

Era foarte flămând. Supa era subţire, dar ştia că-i prinde bine stomacului său. Încă un spasm începu să se răsucească în stomac, dar se ţinu tare şi trecu.

— Crezi că am putea să ne strecurăm de-aici? spuse între două înghiţituri, încercând să mănânce încet.

— Tu ai putea, eu nu.

Câtă vreme stătuse în amorţire toată ziua, prinzând putere, încercase să facă un plan. O dată încercase să iasă din sat. O sută de ochi îl urmăriseră. Mersese până la marginea satului, apoi se întorsese. Dar văzuse vechiul camion.

— Cum e cu camionul?

— L-am întrebat pe staroste. A spus că e stricat. Dacă minte sau nu, n-am cum să ştiu.

— Nu putem rămâne aici prea multă vreme. Până la urmă o să vină încoace o patrulă. Sau o să afle de noi tatăl tău, sau o să i se spună. Singura noastră speranţă e să fugim.

— Sau să furăm elicopterul, cu Nogger. O privi.

— Cu toţi oamenii ăia de-acolo?

— Unul dintre copii mi-a spus c-au plecat astăzi la Tabriz.

— Eşti sigură?

— Nu-s sigură, Johnny.

O inundă un val de nelinişte.

— Copilul n-avea nici un motiv să mintă. Eu, eu... am fost învăţătoare aici, înainte de-a mă căsători. Am fost singurul învăţător pe care l-au avut vreodată şi ştiu că ţineau la mine. Copilul spunea că e numai unul acolo sau doi.

Încă un fior se răsuci prin trup şi închise ochii, slăbită. Atât de multe minciuni, atât de multe probleme în ultimele săptămâni, se gândi. Doar săptămâni? atâta groază de când Rakoczy şi mullahul au năvălit peste noi în sauna noastră. Atât de puţină speranţă... Erikki, unde eşti?! ar fi vrut să strige. Unde eşti?!

Ross îşi isprăvi supa şi orezul şi ridică ultimul grăunte, cântărind şansele, încercând să facă un plan. Ea stătea îngenuncheată în faţa lui, privindu-i părul încâlcit şi murdăria, istovirea şi seriozitatea.

— Săracul Johnny, murmură şi-l atinse. Nu ţi-am adus prea mult noroc, nu-i aşa?

— Nu fi proastă! Nu-i vina ta. A nici unuia dintre noi. Scutură din cap.

— Câtuşi de puţin. Ascultă, uite ce-o să facem: O să stăm aici la noapte, iar mâine, la prima rază de lumină, plecăm. O să încercăm spre bază. Dacă asta nu ţine, o s-o luăm pe jos. Încearcă să-l faci pe staroste să ne-ajute ţinându-şi gura închisă. Soţia lui la fel. Restul sătenilor ar trebui să asculte dacă el le porunceşte, cel puţin până plecăm. Promite-le o mare recompensă când lucrurile or să revină la normal şi aici, uite...

Băgă mâna în raniţă, în ascunzătoare, şi scoase rupiile de aur, zece la număr.

— Dă-i cinci şi păstrează-le pe celelalte cinci pentru vreo urgenţă.

— Şi... şi tu? spuse ea cu ochii mari şi plini de speranţă la un peşcheş atât de mare.

— Eu mai am zece, spuse el, minţind cu uşurinţă. Fonduri de urgenţă, prin bunăvoinţa guvernului Majestăţii Sale.

— Oh, Johnny, cred c-acum avem o şansă. Asta înseamnă foarte mulţi bani pentru ei!

Aruncară o privire iute pe fereastră când vântul, înteţindu-se, flutură pânza de sac care-o acoperea. Ea se ridică şi-o aranja cât de bine putu. Nu putea acoperi toată deschizătura.

— Lasă, spuse el. Vino şi stai jos.

Ea se supuse, mai aproape ca înainte.

— Uite, pentru orice eventualitate. Îi întinse grenada. Ţii levierul, tragi cuiul, numeri până la trei şi arunci. Trei, nu patru!

Ea încuviinţă din cap, îşi trase chadorul şi puse grijulie grenada într-unui dintre buzunarele scurtei de schi. Pantalonii strâmţi de schi erau vârâţi în cizme.

— Mulţumesc. Acum mă simt mai sigură.

Îl atinse involuntar şi-ar fi vrut să n-o facă, pentru că simţi flăcări în tot corpul.

— Ar fi bine... ar fi bine să plec! Am să-ţi mai aduc mâncare la revărsatul zorilor. După aia o să plecăm.

Se ridică şi deschise uşa. Afară era întuneric. Nici unul dintre ei nu văzu silueta care se furişă de sub fereastră, dar amândoi simţiră ochii care îi scormoneau din toate părţile.

— Cum rămâne cu Gueng, Johnny? Crezi c-o să ne găsească?

— O să ne caute el, oriunde-o fi. Simţi un junghi.

— Noapte bună, vise plăcute! Vise plăcute!

Îşi spuneau întotdeauna aşa, pe vremuri. Ochii lor se întâlniră şi inimile amândoura se încălziră şi-n acelaşi timp se umplură de presimţiri negre. Apoi ea se-ntoarse, cnaaorul întunecat făcând-o aproape imediat invizibilă.

Văzu uşa colibei starostelui deschizându-se şi ea intrând, şi uşa se închise. Auzi un camion păcănind pe drum, nu prea departe, apoi un claxon. Îl străfulgera iarăşi un junghi şi nu mai putu indura, aşa că se aşeză pe vine. Durerea era intensă, dar afară nu ieşi mare lucru şi fu mulţumit că Azadeh plecase. Mâna stângă pipăi după zăpadă şi se curăţă, simţea o mulţime de ochi urmărindu-l din toate părţile.

Ticalosu! îşi zise, apoi intră în colibă şi se aşeză pe salteaua primitiva de paie. În întuneric, îşi unse pumnalul.

Nu era nevoie să-l ascută. O făcuse mai devreme. Lumina se reflectă pe lamă. Dormi cu el scos din teacă.

La palatul Hanului: *ora 11*, *19 noaptea*. Doctorul ţinea încheietura Hanului, verificându-i din nou pulsul.

— Trebuie să te odihneşti mult, înălţimea ta, spuse el îngrijorat. Şi să iei una din aceste trei pilule la fiecare trei ore.

— La fiecare trei ore... da, spuse Abdullah Han cu voce slabă, respirând greoi.

Sta sprijinit pe perne în patul întocmit din covoare groase. Lângă pat se afla Najoud, cea mai mare fiică a lui, Aisna a treia soţie, de şaptesprezece ani. Amândouă femeile aveau chipurile albe ca varul. Două străji stăteau a uşa şi Ahmed îngenunchease lângă doctor.

— Acum... lasă-mă.

— O să vin în zori cu ambulanţa şi...

— Fără ambulanţă... Stau aici...

Faţa Hanului se roşi şi-o altă durere ascuţită îi săgeta pieptul. Îl urmăriră abia respirând. Când putu să vorbească, spuse răguşit:

— Stau aici...

— Dar, înălţimea voastră! Aţi avut deja un preinfarct, slavă lui Allah, unul slab, spuse doctorul cu voce tremurătoare. N-avem de unde şti când aţi putea

avea... N-am echipament aici. Ar trebui să fiţi imediat pus sub observaţie şi tratament.

— De orice ai nevoie... adu aici. Ahmed, îngrijeşte-te de asta.

— Da, înălţimea voastră!

Ahmed se întoarse către doctor. Doctorul îşi puse stetoscopul şi aparatul de tensiune în geanta demodată. La uşă îşi strecură picioarele în pantofi şi ieşi. Najoud şi Ahmed îl urmară. Aisha şovăi. Subţirică, era căsătorită de doi ani şi avea un fiu şi o fiică. Chipul Hanului avea o paloare nesănătoasă şi când răsufla, hârâia din gât. Îngenunche mai aproape şi-i apucă mâna, dar el o împinse furios, frecându-şi pieptul şi blestemând-o. Se înspăimântă şi mai tare.

Afară, în hol, doctorul se opri. Era bătrân, cu părul alb, cu chipul ridat, arătând mai bătrân decât era de fapt.

— Înălţimea Ta, îi zise lui Najoud, ar fi mai bine în spital. Tabriz nu e de-ajuns de bun. La Teheran ar fi mult mai bine. Ar trebui să fie la Teheran, deşi călătoria până acolo ar putea... La Teheran e mai bine decât aici. Are tensiunea prea mare. A fost prea mare de ani de zile, dar... ei bine, voia lui Allah!

— De orice ai nevoie o să aducem aici, spuse Ahmed. Furios, doctorul răspunse:

— Prostule, nu pot s-aduc o masă de operaţie şi ustensilele şi încăperea aseptică.

— O să moară? spuse Najoud cu ochii mari.

— Când o vrea Allah! Numai când o vrea Allah! Tensiunea lui e prea ridicată. Nu sunt un vrăjitor şi-am rămas fără medicamente. Aveţi vreo idee ce a produs infarctul? Vreo ceartă, sau aşa ceva?

— Nu, nici o ceartă! Dar sigur din pricina lui Azadeh. Din nou ea, sora asta vitregă a mea.

Najoud începu să-şi frângă mâinile

— Ea a fost. A fugit cu sabotorul ieri-seară. A fost...

— Ce sabotor? întrebă doctorul uimit.

— Sabotorul pe care-l caută toată lumea, duşmanul Iranului. Dar sunt sigură că n-a răpit-o, sunt sigură că a fugit cu el. Cum ar fi putut s-o răpească din palat? Ea e cea care i-a produs înălţimii Sale asemenea mânie. Suntem toţi înspăimântaţi de ieri-seară.

Hârcă proastă! îşi zise Ahmed. Izbucnirea nebună fusese din pricina oamenilor de la Teheran, Hashemi Fazir şi necredinciosul care vorbea farsi şi ce i-au cerut stăpânului meu şi ceea ce a trebuit să accepte să facă stăpânul. Un lucru atât de mărunt, să le predea un sovietic, un prieten prefăcut, care era de fapt duşmanul, desigur, n-ar trebui să fie cauza unei asemenea izbucniri de furie. Inteligent din partea stăpânului meu să pună totul în mişcare astfel. Poimâine, blestematul dar soseşte de peste graniţă direct în plasă şi cei trei duşmani de la Teheran se întorc ca să pice şi ei în plasă. În curând stăpânul

meu o să hotărască şi eu am să acţionez. Între timp, Azadeh şi sabotorul sunt în siguranţă, închişi în sat, la mâna stăpânului meu, căruia starostele i-a trimis vorbă din prima clipă. Puţini oameni pe pământ sunt atât de deştepţi ca Abdullah Han. Numai Allah o să hotărască clipa când va trebui să moară, nu câinele ăsta de doctor.

— Să mergem, spuse.

— Vă rog să mă iertaţi, înălţimea Voastră, dar va trebui să aducem o soră şi medicamente şi ceva echipament.

— Doctore, ar trebui să ne grăbim!

Uşa din celălalt capăt al coridorului se deschise. Aisha era şi mai palidă.

— Ahmed, înălţimea Sa vrea să vii o clipă.

Când rămaseră singuri, Najoud prinse doctorul de mânecă şi-i şopti:

— Cât de rău e înălţimea Sa? Trebuie să-mi spui adevărul. Trebuie să ştiu.

Doctorul îşi ridică neajutorat mâinile.

— Nu ştiu, nu ştiu! Mă aşteptam la mai rău decât asta, de un an sau mai mult. Atacul a fost destul de slab, următorul ar putea să fie mai puternic, sau mai slab, peste o oră sau peste un an. Nu ştiu.

Najoud fusese cuprinsă de panică de când Hanul se prăbuşise, cu câteva ore mai înainte. Dacă Hanul murea, atunci Hakim, fratele lui Azadeh, era moştenitorul lui legitim – cei doi fraţi ai lui Najoud muriseră de copii, fiul Atshei avea abia un an, Hanul nu avea nici un frate în viaţă, deci moştenitorul avea să fie Hakim. Dar Hakim era alungat şi dezmoştenit, aşa că trebuia să fie o regenţă. Soţul ei Mahmud era cel mai în vârstă dintre gineri. Ar fi trebuit să fie el regentul, dacă Hanul nu poruncea altfel.

De ce ar porunci altfel? se gândi, simţind deschizându-se în stomac o groapă fără fund. Hanul ştie că pot să-mi îndrum soţul şi să ne facem puternici. Fiul Aishei – puah! Un copil bolnăvicios, la fel de bolnăvicios ca maică-sa. Voia lui Allah, dar sugarii mai şi mor. El nu-i o ameninţare. Dar Hakim? Hakim este!

Îşi aminti cum se înfăţişase Hanului când se întorsese Azadeh de la şcoala din Elveţia.

— Tată, îţi aduc veşti proaste dar trebuie să ştii adevărul. I-am auzit pe Hakim şi Azadeh. Înălţimea Ta, ea i-a spus c-a avut un copil, dar cu ajutorul unui doctor l-a dat afară.

— Ce?

— Da, da. Am auzit-o chiar eu!

— Azadeh nu putea... Azadeh n-ar face... n-ar putea face asta!

— Întreab-o! Te implor să nu-i spui de unde ai auzit. Întreab-o în faţa lui Allah! Întreab-o! Pune un doctor să cerceteze, dar aşteaptă, asta nu-i totul. Împotriva dorinţelor tale, Hakim e încă hotărât să devină pianist şi a spus că are de gând să fugă, cerându-i lui Azadeh să vină cu el la Paris. „Şi acolo poţi să te măriţi cu iubitul tău”, a spus. Dar Azadeh a zis: 'Tata o să te-aducă înapoi.

O să ne aducă cu forţa înapoi. El n-o să ne îngăduie niciodată să plecăm fără voia lui. Niciodată!” Atunci Hakim a zis: „Eu o să plec! N-am să rămân aici să-mi risipesc viaţa. Eu plec.” Şi din nou ea a zis: „Tata n-o să-ţi îngăduie niciodată. Niciodată”. „Atunci mai bine să moară!” a zis Hakim. Şi ea a zis: „Sunt de acord.”

— Eu nu... nu cred asta!

Najoud îşi aminti chipul aprinzându-se şi cât de îngrozită fusese.

— În faţa lui Allah, spusese ea. Am auzit-o rostind toate astea, înălţimea Ta. Înaintea lui Allah! Şi-atunci a spus: 'Trebuie să facem un plan. Trebuie!”

Ea tresărise înspăimântată, dându-se un pas înapoi când Hanul strigase la ea, cerându-i să-i spună totul exact.

— Exact aşa a spus. Hakim a zis: „Puţină otravă în halva sau într-o băutură. Putem mitui un servitor. Poate am putea mitui una dintre gărzi să-l ucidă, sau am putea lăsa porţile deschise noaptea, pentru asasini. Sunt o sută de feluri şi o mie de duşmani care pot să o facă pentru noi. Toţi îl urăsc. Trebuie să ne gândim şi să avem răbdare”.

Îi fusese uşor să-şi ţească plasa din ce în ce mai des, până când în curând începuse şi ea să creadă, aşa cum credea acum. În afară de afirmaţia „în faţa lui Allah”, totul ar fi adevărat.

Allah o să mă ierte, îşi spuse încrezătoare, aşa cum îşi spusese întotdeauna. Allah o să mă ierte. Azadeh şi Hakim ne-au urât întotdeauna pe noi, restul familiei. Ar fi vrut să ne vadă morţi, izgoniţi, să ne ia toată moştenirea numai ei. Ei şi vrăjitoarea lor de mamă care a aruncat o vrajă rea asupra tatei, care şi-a întors faţa de la noi timp de atât de mulţi ani! Opt ani a fost sub vraja ei. Azadeh aici şi Azadeh dincolo, Hakim aici şi Hakim dincoace. Opt ani ne-a întors spatele, nouă şi mamei, prima lui nevastă, nu m-a băgat în seamă, m-a măritat nepăsător cu blegul ăsta, Mahmud, pămpălăul ăsta rău mirositor, acum impotent, care sforăie urât şi mi-a nenorocit viaţa. Sper să moară bărbatul meu, să-l mănânce viermii, dar nu înainte de-a deveni Han, ca fiul meu să devină Han după el. Tata trebuie să scape de Hakim mai înainte de a muri. Allah să-l ţină în viaţă să facă asta. Trebuie s-o fac înainte să moară. Şi Azadeh trebuie să fie umilită, izgonită, distrusă, ba chiar, mai bine, prinsă în adulter cu sabotorul. O, da, atunci răzbunarea mea va fi completă. Desăvârşită.

CAPITOLUL 43
VINERI
23 februarie 1979

Lângă Tabriz Unu, *în satul Abu Mard*; *ora 6*, *17 dimineaţa*. În lumina zorilor, chipul unui alt Mahmud, mullahul islamic-marxist, era contorsionat de furie.

— Te-ai culcat cu acest bărbat? strigă. În faţa lui Allah, mărturiseşte! Te-ai culcat cu el?

Azadeh se afla în genunchi în faţa lui, cuprinsă de panică.

— N-ai nici un drept să năvăleşti aşa...

— Te-ai culcat cu acest bărbat?

— Eu... eu sunt credincioasă soţului... soţului meu, gâfâi ea. Doar cu câteva secunde în urmă, ea şi Ross stăteau pe covor în colibă, mâncând grăbiţi mâncarea pe care i-o adusese, bucuroşi de a fi împreună, gata pentru a pleca imediat. Starostele primise recunoscător şi umil peşcheşul – patru rupii de aur pentru el şi una pe care i-o dăduse pe ascuns soţiei sale – spunându-le să se strecoare afară din sat prin pădure imediat ce-aveau să isprăvească de mâncat, binecuvântând-o, apoi uşa se izbise de perete, nişte străini năvăliseră înăuntru copleşindu-l cu numărul lor şi târându-i pe amândoi afară, aruncând-o pe ea la picioarele lui Mahmud şi bătându-l pe Ross până când acesta căzuse în nesimţire.

— Sunt credincioasă, jur! Credincioasă!

— Credincioasă? De ce nu porţi chador?

Cea mai mare parte a sătenilor erau adunaţi în jurul lor, tăcuţi şi temători. O jumătate de duzină de bărbaţi înarmaţi stăteau sprijiniţi în armele lor, doi deasupra lui Ross, care zăcea trântit la pământ în zăpadă, inconştient, cu sângele scurgându-i-se din creştet.

— Purtam chadorul, dar l-am scos cât timp am mâncat.

— Ţi-ai scos chadorul într-o colibă cu uşa închisă, mâncând cu un străin? Ce altceva ţi-ai mai scos?

— Nimic, nimic! spuse şi mai înspăimântată, trăgându-şi şi mai strâns în jurul ei pufoaica descheiată. Mâncam doar şi nu e străin, doar un vechi prieten al me... vechi prieten al soţului meu...

Se corectase în grabă, dar scăparea nu trecu nebăgată în seamă.

— Abdullah Han e tatăl meu şi n-aveţi dreptul...

— Vechi prieten? Dacă nu eşti vinovată, n-aide ce să te temi! în faţa lui Allah, te-ai culcat cu el? Jură!

— Kalandar, trimite după tatăl meu! Trimite după el!

Kalandarul nu se mişcă. Toţi ochii o străpungeau. Neajutorată, văzu sângele pe zăpadă, Johnny al ei gemând, revenindu-şi în simţiri.

— Jur pe Allah că sunt credincioasă soţului meu! Ţipă ea.

Strigătul se ridică deasupra tuturor şi pătrunse în mintea lui Ross care se trezi.

— Răspunde la întrebare, femeie! Este „da” sau „nu”? în numele lui Allah, te-ai culcat cu el?

Mullahul stătea deasupra ei ca un corb bolnav. Sătenii aşteptau, copacii şi vântul aşteptau, toată lumea aştepta, chiar şi Allah.

Insha Allah.

Teama o părăsi. Locul ei fu luat de ură. Înălţă ochii, către el, privindu-l în faţă, pe Mahmud, şi se ridică în picioare.

— În numele lui Allah! Sunt şi-am fost întotdeauna credincioasă soţului meu! rosti ea. În numele lui Allah, da, l-am iubit pe acest bărbat cu mulţi ani în urmă. Cuvintele ei îi făcură pe mulţi dintre cei care erau acolo să se cutremure şi Ross fu uluit că ea recunoscuse.

— Târfă! Femeie stricată! Ţi-ai recunoscut deschis vinovăţia! Ai să fii pedepsită!

— Nu! strigă Ross, acoperindu-i glasul.

Se târî în genunchi şi deşi cei doi mujhadini aveau ţevile armelor îndreptate spre capul lui, îi ignoră.

— N-a fost vina înălţimii Sale. Eu, eu sunt de vină! Numai eu, numai eu!

— Ai să fii pedepsit, necredinciosule, nu te teme, spuse Mahmud, apoi se întoarse către săteni. Aţi auzit cu toţii că târfa a recunoscut destrăbălarea. Aţi auzit că şi necredinciosul a recunoscut. Pentru ea, aici, nu există decât o singură pedeapsă. Pentru necredincios... Ce-ar trebui să se întâmple cu necredinciosul?

Sătenii aşteptară. Mullahul nu era mullahul lor şi nici din satul lor. Nici măcar un mullah adevărat, ci un islamic-marxist. Venise nechemat. Nici unul nu ştia de ce venise acolo, doar că apăruse dintr-o dată, ca blestemul lui Allah, cu nişte revoluţionari de stânga, nici ei din satul lor. Nu erau adevăraţi şiiţi, nişte nebuni. Nu a spus Imamul de zeci de ori că toţi oamenii ăştia sunt nebuni, că sunt doar cu gura alături de Allah, închinându-se în taină Satanei Marx-Lenin?

— Ei bine, ar trebui să-i împărtăşească soarta? Nimeni nu-i răspunse. Mullahul şi oamenii săi erau

Înarmaţi. Azadeh simţea toţi ochii străpungând-o, dar nu se mai putea mişca sau spune ceva. Stătea acolo, cu genunchii tremurând, auzind nişte voci depărtate, chiar şi strigătele lui Ross.

— N-aveţi nici un drept asupra mea sau a ei! Pângăriţi numele lui Allah!

Unul dintre bărbaţii ce stătea deasupra lui îl lovi brutal, trântindu-l la pământ, apoi puse cizma pe gâtul lui, ţintuindu-l în zăpadă.

— Castraţi-l şi terminaţi cu asta, spuse omul. Altul zise:

— Nu! Femeia l-a ademenit! N-am văzut-o eu cum şi-a ridicat chadorul în faţa lui, noaptea trecută, în colibă? Uitaţi-vă la ea acum. Ne ademeneşte pe toţi! Nu e pedeapsa pentru el o sută de bice?

Altul spuse:

— Şi-a pus mâinile pe ea. Tăiaţi-i mâinile.

— Bun, zise Mahmud. Tăiaţi-i mâinile, apoi biciul. Legaţi-l!

Azadeh încercă să-şi ridice glasul împotriva acestei răutăţi, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Sângele îi bubuia în urechi, stomacul i se răsucea, gândurile îi turbaseră şi ei îl târau pe Johnny al ei, care se lupta, izbea cu

călcâiele, şi îl legau de grinzile care ieşeau din colibă, cu braţele depărtate de corp ca aripile unui şoim, amintindu-şi vremea când ea şi Hakim erau copii şi el, plin de vitejie, ridicase o piatră şi o aruncase către o pisică, iar pisica mieunase, se rostogolise, se ridicase rănită şi-apoi încercase să se târască de-acolo, mieunând, până când un paznic o împuşcase. Dar acum, acum ştia că nimeni n-avea s-o împuşte.

Se aruncă asupra lui Mahmud cu un ţipăt, cu unghiile ridicate, dar puterea o părăsi şi leşină.

Mahmud se uită în jos către ea.

— Sprijiniţi-o de perete! spuse unora dintre oamenii săi. Apoi aduceţi-i chadorul.

Se întoarse şi privi către săteni.

— Cine e măcelarul aici? Cine e măcelarul satului? Nimeni nu răspunse. Vocea lui se aspri.

— Kalandar, cine-i măcelarul vostru? Kalandarid arătă iute cu degetul către un bărbat din mulţime, un bărbat mărunt, cu îmbrăcăminte grosolană.

— Abrim, Abrim e măcelarul nostru.

— Du-te şi adu cel mai ascuţit cuţit al tău. Restul, adunaţi pietre!

Abrim se duse să-i împlinească porunca. Voia lui Allah! murmurară ceilalţi unul către altul.

— Ai văzut vreodată un omor cu pietre? întrebă cineva.

O femeie foarte bătrână spuse:

— Am văzut unul, odată. A fost la Tabriz, când eram fetiţă.

Vocea ei tremura.

—...Adultera era nevasta unui bazaari. Da, îmi amintesc, era nevasta unui bazaari. Iubitul ei era şi el bazaari. Şi i-au tăiat capul în faţa moscheii. Bărbaţii au bătut-o pe ea cu pietre. Puteau şi femeile să arunce pietre, dacă vroiau, dar n-au făcut-o. N-am văzut nici o femeie făcând-o. A durat multă vreme, cu pietrele. Şi ani de zile am mai auzit ţipetele...

— Adulterul este un mare păcat şi trebuie pedepsit, oricine ar fi păcătosul, chiar şi ea. Coranul spune o sută de bice pentru bărbat.

— Mullahul este legea, nu noi, spuse kalandarul.

— Dar nu-i un mullah adevărat şi Imamul ne-a prevenit împotriva răului lor.

— Mullahul este mullah, legea este lege, spuse kalandarul întunecat, dorind în sufletul lui să-l vadă pe Han umilit şi femeia asta care strecurase gânduri noi, tulburătoare, în capetele copiilor lor, distrusă.

— Adunaţi pietre!

Mahmud stătea în zăpadă, ignorând frigul şi sătenii şi sabotorul care înjura şi gemea şi se zbătea înnebunit în legături şi femeia inertă lângă perete.

În dimineaţa aceea, înainte de răsăritul soarelui, venind să preia baza, auzise că sabotorul şi ea ar fi fiind în sat. Ea, cea din saună, îşi zisese, simţind

mânia ridicându-se în el. Ea, care se destrăbăla, împăunându-se cu trupu-i gol. Prăsilă nobilă a blestematului Han care se pretinde stăpânul nostru, dar care ne-a trădat pe noi şi pe mine, deja punând la cale o încercare de asasinare a mea, noaptea trecută – o rafală de pistol automat, în faţa moscheii, după ultima rugăciune, care a ucis pe mulţi, dar nu şi pe mine. Hanul a încercat să mă ucidă pe mine, care sunt apărat de cuvântul sacru că Islamul împreună cu Marx-Lenin este singura cale de a ajuta lumea să se ridice.

Îi privi picioarele lungi înveşmântate în pantalonii albaştri de schi, părul fluturând liber, sânii împungând jacheta albastru cu alb. Târfă, se gândi, urând-o pentru că îl ispitea. Unul dintre oamenii săi aruncă chadorul peste ea. Ea gemu puţin, dar nu ieşi din starea de prostraţie.

— Sunt gata, spuse măcelarul, trecându-şi degetul peste lama cuţitului.

— Mai întâi mâna dreaptă! spuse Mahmud către oamenii săi. Legaţi-l deasupra încheieturii!

Legară fâşii de pânză de sac, rupte din pânza de la fereastră, strâns, sătenii înghesuindu-se mai în faţă, să vadă bine, şi Ross îşi folosi toate puterile ca să-şi stăpânească groaza ce sta să se reverse, văzând numai faţa ciupită de vărsat pe deasupra cuţitului de măcelărie, mustaţa şi barba slinoasă, ochii goi, degetul mare al omului încercând absent lama. Apoi, brusc, mai văzu ceva. O văzu pe Azadeh ieşindu-şi de sub vrajă şi-şi aminti.

— Grenada! ţipă. Azadeh, grenada!

Femeia-l auzi limpede şi bâjbâi după ea în buzunarul pantalonilor, iar el ţipa întruna, descumpănindu-l pe măcelar, atrăgând atenţia tuturor asupra lui. Măcelarul înainta blestemându-l, înşfacă strâns mâna sa dreaptă, fascinat de ea, se mişcă puţin într-o parte şi în cealaltă cu cuţitul pregătit, hotărându-se să taie printre tendoanele încheieturii, dându-i lui Azadeh îndeajuns timp să se ridice şi să se arunce peste distanţa mică ce-i despărţea, să-l îmbrâncească în spate, făcându-l să se rostogolească pe jos şi să scape cuţitul în zăpadă, apoi să se-ntoarcă spre Mahmud, trăgând cuiul, şi să rămână acolo tremurând, cu levierul grenadei strâns în mâna-i mică.

— Dă-te la o parte de lângă el, ţipă, la o parte!

Mahmud nu se mişcă. Toţi ceilalţi se-mprăştiară, călcându-se în picioare, alergând să se pună la adăpost dincolo de piaţă, înjurând şi strigând.

— Repede, aici, Azadeh, o chemă Ross. Azadeh!

Îl auzi ca prin ceaţă şi se supuse, trăgându-se cu spatele înapoi către el, privindu-l pe Mahmud cu urme de spumă la colţurile gurii. Apoi Ross îl văzu pe Mahmud întorcându-se şi pornind cu paşi mari şi rari către unul din oamenii săi, ieşind din raza de acţiune a grenadei, şi gemu, ştiind ceea ce avea să se întâmple acum.

— Repede, taie-mi legăturile, spuse, ca să-i atragă atenţia. Nu lăsa levierul. O să am eu grijă de el. În spatele ei îl văzu pe mullah luând arma de la unul dintre oameni, ridicând piedica şi întorcându-se către ei. Acum ea prinsese

cuţitul măcelarului şi se-ntinse după legăturile mâinii drepte şi ştia că glonţul avea s-o ucidă sau s-o rănească, grenada se va rostogoli, patru secunde de aşteptare şi apoi Neantul, pentru amândoi. Dar repede şi curat şi fără murdării.

— Te-am iubit întotdeauna, Azadeh, şopti şi zâmbi în timp ce ea-l privea uluită, răspunzând zâmbetului său.

Focul de armă bubui, inima i se opri, apoi un altul şi un altul, dar nu veneau de la Mahmud, ci din pădure şi Mahmud ţipa şi se zvârcolea în zăpadă, apoi o voce luă locul împuşcăturilor:

— Allah-u akbar. Moarte tuturor duşmanilor lui Allah! Moarte tuturor celor de stânga! Moarte duşmanilor Imamului.

Cu un muget de furie unul dintre mujhadini porni în fugă spre pădure şi muri. Îndată ceilalţi se împrăştiară în goană, îmbrâncindu-se şi împiedicându-se unul de celălalt, în panică. În câteva secunde, în piaţa satului nu mai rămăseseră decât Mahmud urlând bolborosit, fără turban pe cap.

Din pădure, conducătorul celor patru tudehi din echipa de şoc care-l urmăriseră din zori îl aduse la tăcere cu o rafală de pistol mitralieră, apoi toţi patru se retraseră la fel de tăcuţi cum sosiseră.

Ross şi Azadeh se uitară prostiţi la pustietatea satului.

— Nu poate să fie, nu poate să fie... mormăi ea încă aiurită.

— Nu lăsa să scape levierul, spuse el răguşit. Nu lăsa levierul. Repede. Taie-mi legăturile, repede!

Cuţitul era foarte ascuţit. Mâinile ei tremurau şi erau încete şi îl tăie o dată, dar nu rău. În momentul în care rămase liber, el înşfacă grenada cu mâinile încă amorţite dureros, dar ţinu levierul apăsat, începând din nou să respire. Intră clătinat în colibă, îşi găsi kukriul care fusese rătăcit în pătură în lupta de la început, îl puse în teacă şi-şi săltă carabina. În uşă se opri.

— Azadeh, repede, ia-ţi chadorul şi sacul şi vino după mine!

Ea rămase uitându-se prostită la el.

— Repede!

Se supuse ca un automat şi el o porni înaintea ei, ducând-o afară din sat, în pădure, grenada în mâna dreaptă şi arma în stânga. După ce alergară împleticindu-se un sfert de oră, se opri şi ascultă. Nu-i urmărea nimeni. Azadeh gâfâia alături de el. Luase sacul, dar uitase chadorul. Îmbrăcămintea ei albastru deschis se vedea limpede pe fondul copacilor şi al zăpezii. Porni din nou grăbit înainte. Ea se împletici după el, incapabilă să scoată o vorbă, încă o sută de metri şi nici un necaz. Nu exista un loc unde să te opreşti. Merse mai departe mai încet, stăpânit de o durere violentă în coaste, aproape să-i vină să verse, cu grenada încă pregătită, Azadeh clătinându-se şi mai rău. Găsi cărarea care ducea înapoi către bază. Nici un urmăritor. Se opri lângă colina din spatele cabanei lui Erikki, aşteptând-o pe Azadeh, apoi stomacul lui se răzvrăti, se clătină, se prăbuşi în genunchi şi vomită. Se ridică slăbit şi urcă colina. Când Azadeh i se alătură, pieptul lui tresaltă adânc, iar ea gâfâia sacadat, înghiţind

aerul cu lăcomie. Se nărui în zăpadă lângă el, icnind. Jos, lângă hangar, se zărea unul dintre mecanici spălând un 206.

Bun, îşi zise. Poate e pregătit pentru zbor.

Trei revoluţionari înarmaţi erau ghemuiţi pe o verandă în apropiere, sub pergola unei rulote, la adăpostul adierii de vânt, fumând. Nici un semn de viaţă în întreaga bază, deşi fumul se ridica din coşul cabanei lui Erikki, din cea în care locuiau mecanicii şi din bucătărie. Putea să vadă până la drum. Bariera era încă acolo, oamenii încă o păzeau, nişte camioane şi maşini erau oprite lângă ea. Îşi întoarse privirile către oamenii de pe verandă şi se gândi la Gueng şi cum fusese aruncat cadavrul său ca un sac de oase vechi în murdăria camionetei, sub picioarele lor. Poate aceşti oameni, sau poate nu. Capul îl durea de furie. Trase cu coada ochiului la Azadeh. Îşi depăşise spasmele, era încă mai mult sau mai puţin în stare de şoc, părea să nu-l vadă cu adevărat. Un firicel de salivă şi o urmă de vomă i se scurgea pe obraz. Îi şterse faţa cu mâneca.

— Acum e bine! Odihneşte-te puţin şi după aia plecăm.

Ea încuviinţă din cap şi se prăbuşi la loc în patru labe, încă o dată în lumea ei. Îşi îndreptă atenţia către bază. Trecură zece minute. Puţine schimbări. Deasupra, norii formau o pătură murdară, ameninţând cu ninsoarea. Doi dintre bărbaţii înarmaţi intrară în birouri şi-i putea vedea din vreme-n vreme prin ferestre. Cel de-al treilea nu dădea prea multă atenţie elicopterului. Nici o altă mişcare. Apoi un bucătar ieşi din bucătărie, urină în zăpadă şi se întoarse din nou înăuntru. Mai trecu timp. Una dintre gărzi ieşi afară din birouri şi porni păşind greoi Prin zăpadă către baraca mecanicilor, cu un M16 atârnat de umăr. Deschise uşa şi intră înăuntru. După o clipă ieşi din nou. Îl însoţea un european înalt, în echipament de zbor, şi un alt bărbat. Ross îl recunoscu pe pilotul Nogger Lane şi pe celălalt mecanic. Mecanicul spuse ceva către Lane, făcu un semn din mână şi se întoarse în rulotă. Santinela şi pilotul se îndreptară către elicopter.

— Îi am pe toţi, zise Ross, cu inima bătând.

Îşi verifică neîndemânatic carabina, grenada din mâna dreaptă împiedicându-l în mişcări, apoi puse ultimele două încărcătoare de rezervă şi ultima grenadă din raniţă într-un buzunar. Dintr-o dată teama îl invada şi ar fi vrut să fugă – Doamne, ajută-mă! Să fugă departe, să se ascundă, să plângă, să fie în siguranţă, acasă, departe, oriunde!

— Azadeh, acum o să cobor, se forţă să rostească. Pregăteşte-te să fugi spre elicopter când îţi fac semn sau strig. Gata?

Ea îl privi şi mişcă buzele şi buzele rostiră da, dar nu eră sigur că înţelesese.

O spuse din nou şi-i zâmbi încurajator.

— Nu-ţi face griji! Dădu din cap tăcută.

Îşi pregăti pumnalul şi trecu peste colină ca o fiară sălbatică pornită după pradă. Se strecură pe lângă cabana lui Erikki, acoperit de saună. Înăuntru se auzeau glasurile unor copii şi al unei femei. Îşi simţea gura uscată şi grenada caldă în mână. Se strecură din adăpost în adăpost, butoaie uriaşe sau grămezi de ţevi, fierăstraie şi piese pentru lucrările forestiere, din ce în ce mai aproape de rulota birourilor. Aruncă o privire prudentă pe desupra lor, ca să vadă santinela şi pilotul apropiindu-se de hangar, omul de pe verandă privindu-i leneş. Uşa biroului se deschise, o altă santinelă ieşi şi lângă el un alt bărbat, mai în vârstă, mai voinic, proaspăt ras, posibil un european, purtând haine de o calitate mai bună şi înarmat cu un pistol mitralieră Sten. Pe cureaua groasă de piele din jurul mijlocului se afla un kurkri în teaca sa. Ross eliberă levierul. Grenada fâsâi. Unu, doi, trei şi ieşi de la adăpost, aruncă grenada către bărbaţii de pe verandă la patruzeci de metri mai departe, şi se ghemui din nou în spatele rezervorului, pregătind încă una. Îl văzuseră, pentru o clipă rămaseră împietriţi, apoi, în timp ce se aruncau la pământ ca să se adăpostească, grenada explodă, aruncând în aer cea mai mare parte a verandei şi pergolei, ucigându-l pe unul dintre ei, ameţindu-l pe celălalt şi rănindu-l pe cel de-al treilea. În aceeaşi clipă Ross ţâşni în spaţiul liber cu carabina coborâtă, noua grenadă ţinută strâns în mâna dreaptă, degetul arătător pe trăgaci. Nici o mişcare pe verandă, dar jos, lângă uşa hangarului, mecanicul şi pilotul se aruncară cuprinşi de panică în zăpadă şi-şi puseră braţele pe deasupra capetelor, santinela o rupse la fugă spre hangar şi pentru o clipă rămase descoperit. Ross trase şi nu nimeri. Se năpusti spre hangar, observă o uşă în spate şi ocoli către ea. O deschise încetişor şi sări înăuntru. Duşmanul era descoperit lângă unul dintre motoare, cu puşca îndreptată către cealaltă uşă. Ross îi zbură capul, focul de armă stârnind ecouri printre pereţii de tablă ondulată, apoi alergă către cealaltă uşă.

Prin ea îi putu vedea pe mecanic şi pe Nogger Lane trântiţi în zăpadă lângă 206. rămânând la adăpost, strigă la ei:

— Repede. Câţi duşmani mai sunt aici? Nici un răspuns.

— Pentru Dumnezeu, răspunde! Nogger Lane îşi ridică faţa albă ca varul.

— Nu trage! Suntem civili, englezi! Nu trage!

— Câţi alţi duşmani mai sunt aici?

— Erau... erau cinci. Cinci. Ăsta de-aici şi restul în birouri...

Ross alergă spre uşa din spate, se aruncă la podea şi privi cu atenţie la nivelul solului. Nici o mişcare. Biroul era la cincizeci de metri mai departe, singurul loc ferit în spatele camionului. Sări în picioare şi ţâşni către el. O rafală de gloanţe şuieră izbindu-se de metal. Se trăsese de la una dintre ferestrele sparte ale biroului. În spatele camionului era un mic unghi mort şi acolo se afla un şanţ puţin adânc ce ducea în afara razei de acţiune a armei. Dacă stau ascunşi sunt ai mei, dacă ies afară, aşa cum ar trebui, ştiind că sunt singur, şansele sunt de partea lor.

Se târî înainte pe burtă, după pradă. Totul era liniştit. Păsările, vântul, duşmanul, totul aştepta. Ajunse în şanţ. Înainta încet, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Glasuri şi o uşă scârţâind. Tăcere din nou. Încă un metru şi încă unul. Acum! îşi pregăti genunchii, îşi înfipse vârfurile cizmelor în zăpadă, eliberă minerul grenadei, numără până la trei, săltă în picioare, alunecă, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul şi aruncă grenada prin fereastra spartă, pe lângă omul care stătea acolo cu arma îndreptată către el, şi se aruncă în zăpadă.

Explozia întrerupse rafala, aproape îi sparse timpanele şi încă o dată se afla în picioare atacând rulota, trăgând din mers. Sări peste un cadavru şi intră înăuntru încă trăgând. Arma i se opri pe neaşteptate şi-şi simţi stomacul ghem până când reuşi să smulgă încărcătorul gol şi să-l înfigă pe cel nou. Ucise trăgătorul puştii mitralieră şi se opri. Tăcere, apoi un urlet în apropiere. Prudent, izbi uşa spartă cu piciorul şi ieşi pe verandă. Cel care ţipa era un trup fără picioare, înnebunit, dar încă în viaţă. În jurul brâului avea cureaua de piele şi kukriul lui Gueng. Furia îl orbi pe Ross şi i-l smulse din teacă.

— Ai luat asta de la barieră! strigă în farsi.

— Ajută-mă! Ajută-mă!

O izbucnire de cuvinte într-o limbă străină, apoi:

— Cine eşti? Cine... Ajută-mă!

Bărbatul continuă să urle şi amestecat cu urletele se auzea: ajută-mă ajută-mă da eu l-am ucis pe sabotor ajută-mă!

Cu un urlet care îngheţa sângele în vine, Ross izbi cu lama în jos şi când ochii i se limpeziră privea faţa capului pe care-l ţinea ridicat de păr în mâna stingă. Revoltat, îl lăsă să cadă şi se depărta.

Un moment nu-şi dădu seama unde se află, apoi gândurile i se limpeziră, nările i se umplură, cu mirosul sângelui şi al corditei şi se regăsi în resturile rulotei şi privi în jur. Baza îngheţase, dar dinspre ea veneau alergând nişte oameni. Lângă elicopter, Lane şi mecanicul stăteau încă nemişcaţi în zăpadă. Alergă spre ei. Văzându-l venind, Nogger Lane şi mecanicul intrară în panică, fedainul, mujhadinul, nomadul maniac, cu ochi nebuni, cu părul încâlcit, cu barba nerasă, care vorbea perfect englezeşte, ale cărui mâini şi mâneci erau pătate de sângele ţâşnit din capul pe care cu numai câteva minute în urmă îl văzuseră retezându-l cu o singură lovitură şi un ţipăt dement, cu pumnalul ca o sabie scurtă, însângerată, încă în mână, un altul în teacă şi carabina în cealaltă mână. Săriră în genunchi cu mâinile sus.

— Nu ne ucide! Suntem prieteni, civili... Nu ne ucide!

— Taci din gură! Pregăteşte-te să decolezi. Repede! Nogger Lane rămase prostit.

— Ce?

— Pentru Dumnezeu, grăbeşte-te, spuse Ross înfuriat de privirea de pe chipurile lor, nefiind conştient de înfăţişarea lui. Tu, arătă către mecanic cu kukriul lui Gueng, tu, vezi ridicătura aia de acolo?

— Da, da, sir, hârâi Arberry.

— Du-te acolo cât de repede poţi. E o doamnă acolo. Ad-o aici!

Se opri văzând-o pe Azadeh ieşind la marginea pădurii şi începând să alerge în josul dealului către ei. Lasă, du-te şi adu-l pe celălalt mecanic. Grăbeşte-te, pentru Dumnezeu! Ticăloşii de la barieră or să fie aici într-un minut. Du-te, grăbeşte-te!

Arberry o rupse la fugă înspăimântat, dar şi mai înspăimântat de oamenii pe care-i vedea coborând pe drum. Ross se răsuci brusc spre Nogger Lane.

— Ţi-am spus să porneşti!

— Da, da, domnule! Dar cine e femeia aceea? Nu e Azadeh? Azadeh a lui Erikki?

— Da. Ţi-am spus să porneşti!

Niciodată nu pornise Nogger Lane mai repede un elicopter şi nici mecanicii nu se mişcaseră mai iute ca acum. Azadeh încă mai avea o sută de metri de parcurs şi deja duşmanii erau aproape, aşa că Ross se ghemui sub palele care se răsuceau şi se aşează între ea şi ei, golind încărcătorul către ei.

Se aruncară cu capetele înainte la pământ şi se împrăştiară şi el aruncă încărcătorul gol înspre ei, ţipând un blestem. Câteva capete se ridicară. O altă rafală şi o alta, economisind muniţia, ţinându-i la pământ. Azadeh se apropiase, dar încetinise paşii. Reuşi să facă totuşi un ultim efort şi trecu de el, clătinându-se ca beată, căţărându-se pe locul din spate, pe jumătate trasă sus de către mecanici.

Ross mai slobozi încă o rafală scurtă, retrăgându-se, se urcă pe bâjbâite în scaunul din faţă şi în aceeaşi clipă fură în aer, depărtându-se.

CAPITOLUL 44

Baza aeriană Kowiss; *ora 5*, *20 după-amiază*. Starke săltă cartea pe care o ceruse şi se uită la ea. Era asul de pică. Mormăi, superstiţios ca cei mai mulţi dintre piloţi, dar totuşi îl strecură plin de importanţă printre celelalte cărţi.

Erau cinci în bungalowul său şi jucau poker: Freddy Ayre, Doc Nutt, Tăticu Kelly şi Tom Lochart – care sosise cu o zi în urmă de la Zagros Trei cu altă încărcătură de piese, continuând evacuarea, prea târziu ca să se-ntoarcă. Din pricina ordinului care interzicea zborurile în acea zi, Zi Sfântă, erau ţinuţi la sol până a doua zi în zori.

În cămin ardea un foc de lemne, după-amiaza fiind rece. În faţa lor se aflau grămezi de riali, cea mai mare în fata lui Kelly, cea mai mică în faţa doctorului Nutt.

— Câte cărţi, Tăticu? întrebă Ayre.

— Una, spuse Kelly fără şovăială, aruncând o carte, şi le aşează pe cele patru pe care le ţinea în mână cu faţa în jos pe masă dinaintea lui.

Era un bărbat înalt, slăbănog, cu o faţă boţită, cu părul cânepiu, rar, fost pilot RAF, abia trecut de patruzeci de ani. I se zicea Tăticu pentru că avea şapte copii şi încă unul pe drum.

Ayre îi servi cartea foarte ceremonios. Kelly se holbă ia ea pentru moment, apoi, fără s-o întoarcă, o amestecă încetişor cu celelalte, după care, cu foarte mare atenţie şi ceremonie, le ridică şi aruncă o privire furişă fiecărui colţişor drept, carte după carte – şi oftă vesel.

— Căcat! spuse Ayre.

Râseră cu toţii, cu excepţia lui Lochart, care privea posac cărţile. Starke se încruntă îngrijorat pentru el, dar bucuros că era acolo, alături de ei. Era vorba despre scrisoarea secretă a lui Gavallan pe care John Hogg o adusese cu avionul.

— O mie de riali deschiderea, spusese Doc Nutt, şi toată lumea se uită la el.

De obicei punea cel mult o sută de riali. Lochart îşi filă absent cărţile, neinteresat de joc, cu mintea la Zagros şi Şeherazada. Noaptea trecută BBC-ul raportase ciocniri violente în timpul Marşului de Protest al Femeilor din Teheran, Isfahan şi Meshek, şi alte demonstraţii programate pentru azi şi mâine.

— Prea mult pentru mine, spuse şi zvârli cărţile.

— Să de văd, Doc, mai pun câteva mii, spuse Starke, şi încrederea doctorului se topi. Trăsese două cărţi; Starke una, Ayre trei. Kelly se uită la cărţile sale: patru, cinci, şase, şapte, opt – o chintă.

— Două mii ale voastre, Duke, şi încă trei.

— Mă arunc, spuse Ayre imediat, aruncând două perechi – regi şi decari.

— Mă arunc, spuse şi Doc Nutt cu un oftat de uşurare, uimit că putuse să fie atât de nesăbuit la început, şi aruncă cele trei dame pe care le primise, convins că Starke are o chintă, culoare sau full.

— Trei ale tale, Tăticu, şi încă treizeci de mii, spuse Starke dulce, simţindu-se foarte bine.

Renunţase la un şase dintr-o pereche ca să păstreze patru cupe, mergând la culoare. Asul de pică făcea o chintă foarte spartă, dar totuşi câştigătoare – dacă ar fi putut să-l păcălească pe Kelly şi să-l facă să renunţe.

Toţi ochii îl fixau pe Kelly. Încăperea era tăcută. Chiar şi Lochart devenise dintr-o dată interesat.

Starke aştepta răbdător, supraveghindu-şi faţa şi mâinile, destul de neliniştit de aerul încrezător al lui Kelly şi întrebându-se ce-ar face dacă acesta ar licita din nou, întrebându-se, de asemenea, ce-ar zice Manuela dac-ar afla că e gata să pună câştigul pe-o săptămână pe o chintă spartă.

Ar fi în stare să-mi spargă rulmenţii, îşi zise şi zâmbi.

Kelly asudase. Văzuse zâmbetul neaşteptat al lui Starke. Îl mai prinsese o dată la o cacialma, dar asta fusese cu săptămâni în urmă şi nu pentru treizeci de mii, ci numai pentru patru.

Nu-mi pot permite să pierd plata pe-o săptămână, totuşi. Afurisitul ar putea să încerce o cacialma. Ceva îmi spune că bătrânul Duke încearcă să mă păcălească. Şi mi-ar prinde bine un plus de salariu. Îşi mai trecu o dată în revistă cărţile, ca să se asigure că chinta lui era chiar o chintă – sigur că e o afurisită de chintă, pentru Dumnezeu, iar Duke mă şmechereşte. Îşi simţi gura pornind să zică „să-ţi văd alea treizeci de mii", dar se opri şi în loc de asta spuse:

— Pe mă-ta, Duke!

Azvârli cărţile şi toată lumea râse, cu excepţia lui Starke, care culese potul, îşi strecură cărţile în pachet şi le amestecă, pentru a se asigura că nimeni nu le poate vedea.

— Pun pariu că mergeai la cacialma, Duke, spuse Lochart şi rânji.

— Eu? Eu, cu o chintă royală? spuse Starke, inocent, în mijlocul strigătelor ironice.

Aruncă o privire la ceas.

— Trebuie să fac rondul. Hai s-o lăsăm după cină, ei? Tom, vrei să vii cu mine?

— Sigur.

Lochart îşi puse pufoaica şi-l urmă afară.

În vremuri normale, acesta era pentru ei momentul cel mai frumos al zilei: cu puţin înainte de apusul soarelui, toate zborurile încheiate, toate elicopterele spălate şi realimentate, gata pentru a doua zi, un pahar de băutură care-i aştepta, ceva timp pentru citit, scris câteva scrisori, ascultat muzică, mâncat, un telefon acasă şi-apoi patul.

Baza se prezenta grozav.

— Hai s-o luăm un pic pe jos, Tom, spuse Starke. Când te-ntorci la Teheran?

— Ce-ar fi la noapte?

— Prost, nu?

— Mai rău! Ştiu că Şeherazada a fost la marşul femeilor, deşi i-am spus să n-o facă şi restul îl ştii.

Noaptea trecută, Lochart îi povestise despre tatăl ei şi în amănunt despre cum fusese pierdut HBC. Starke rămăsese cu gura căscată şi încă mai era tulburat şi încă o dată îşi binecuvântase norocul că nu ştiuse când fusese luat la întrebări de Hussain şi Gărzile sale Verzi.

— Mac s-o fi îngrijit el de Şeherazada până acum, Tom! O să aibă el grijă ca totul să fie okay.

Când sosise Lochart, luaseră legătura prin radio cu McIver şi din întâmplare recepţia fusese minunată şi-l rugaseră să se intereseze dacă fata e teafără.

În câteva minute aveau să aibă din nou legătura lor zilnică cu Teheranul.

— E restricţie numai până revenim la normal. Acum o să luaţi legătura de câte ori vreţi. Asta s-ar putea întâmpla din zi în zi, zisese maiorul Changhiz, comandantul bazei.

Şi deşi erau urmăriţi de peste drum, din turnul principal al aerodromului, legătura le păstra sănătatea mintală şi dădea o aparenţă de normalitate.

Starke spuse:

— După ce o să fie golit sâmbătă Zagros Trei şi-o să fiţi cu toţii aici, de ce nu iei un 206, la prima oră? O să aranjez eu cu Mac.

— Mulţumesc, asta ar fi trăsnet!

Acum, când propria sa bază era închisă, Lochart se afla nominal sub comanda lui Starke.

— Te-ai gândit s-o ştergi dracu de-aici cu un 212, în locul lui Scot? Odată ce pleacă din Zagros, ar trebui să fie okay. Sau şi mai bine, plecaţi amândoi. Am să vorbesc cu Mac.

— Mulţumesc, dar Şeherazada nu poate să-şi lase familia tocmai acum.

Mai merseră o vreme. Noaptea cobora iute, rece, dar limpede, aerul mirosind greu a petrol de la uriaşa rafinărie din apropiere, aproape complet închisă şi în cea mai mare parte cufundată în întuneric, cu excepţia câtorva coşuri înalte în care ardeau gazele. La baza lor, luminile erau deja aprinse în cele mai multe bungalowuri, în hangare şi-n bucătărie: aveau propriile lor generatoare pentru cazul în care curentul electric care alimenta baza ar fi fost întrerupt. Maiorul Changhiz îi spusese lui Starke că nu există posibilitatea ca cineva să se amestece în sistemul electric al bazei lor.

— Revoluţia s-a terminat, căpitane! Imamul a preluat conducerea.

— Şi ăştia de stânga?

— Imamul a ordonat lichidarea lor dacă nu se supun Statului nostru Islamic, spusese maiorul Changhiz cu voce dură şi ameninţătoare. Cei de stânga, kurzii, bahaii, străinii, orice duşman. Imamul ştie ce să facă.

Imamul. Fusese la fel şi când îl chemaseră în faţa komitehului lui Hussain. De parcă ar fi fost semidivin. Hussain fusese judecătorul şef şi acuzator, iar încăperea, o parte a moscheii, fusese plină cu oameni ostili de toate vârstele, toţi din Gărzile Verzi, şi cinci judecători. Şi nici un martor.

— Ce ştii de evadarea duşmanilor Islamului din Isfahan, cu elicopterul?

— Nimic.

Imediat, unul din ceilalţi patru judecători, toţi tineri, duri şi cu desăvârşire analfabeţi, spusese:

— E vinovat de crime împotriva lui Allah, împotriva Iranului, ca fiind exploatator în favoarea sataniştilor americani. Vinovat!

— Nu, spusese Hussain. Aceasta este o curte legală după legea coranică. Este aici să răspundă la întrebări, nu pentru crime. Nu încă. Nu este acuzat de nici o crimă. Căpitane, te rog spune-ne tot ce ai auzit despre crima de la Isfahan.

Aerul din încăpere era fetid. Starke nu văzuse nici un chip prietenos, totuşi toţi ştiau cine e. Toţi ştiau de bătălia împotriva fedalnilor de la Bandar-e Delam. Teama lui fusese ca o durere surdă, ştiind că e de unul singur, la mila lor.

Trăsese adânc aer în piept şi-si alese cu grijă cuvintele.

— În numele lui Allah cel Milostiv, începând aşa cum începeau toate surâsurile din Coran, şi o tresărire de surpriză străbătuse încăperea – eu însumi nu ştiu nimic, n-am fost martor la nimic care să aibă de-a face cu asta, nici măcar în parte. Am fost în Bandar-e Delam la vremea aceea. Din câte ştiu eu, nici unul dintre oamenii mei n- a avut de-a face cu asta. Ştiu doar ce mi-a spus Zatak din Abadan când s-a întors de la Isfahan. Şi-a spus exact aşa: „Am auzit că marţi nişte sprijinitori ai Şahului, toţi ofiţeri, au fugit spre sud într-un elicopter pilotat de un american”.

— Allah să-i blesteme pe toţi sataniştii!

— Asta-i tot ce-a spus. Asta-i tot ce ştiu;

— Eşti un închinător al lui Satan! spusese unul dintre ceilalţi judecători, întrerupându-l triumfal. Eşti american. Eşti vinovat!

— Sunt un Om al Cărţii şi-am dovedit deja că nu sunt închinător al Satanei. Dacă n-aş fi fost eu, mulţi de-aici ar fi fost morţi.

— Dacă am fi murit la bază, am fi în Paradis acum, spusese furios un membru al Gărzilor Verzi din spatele încăperii. Împlinim lucrarea lui Allah. N-avem nimic de-a face cu tine, necredinciosule!

Strigăte de încuviinţare. Pe neaşteptate, Starke lăsase să-i scape un muget mânios.

— Pe Allah şi Profetul Său, sunt din Poporul Cărţii şi Profetul ne-a lăsat privilegii anume şi ne-a apărat!

Tremura de furie. Teama-i dispăruse. Ura acel tribunalul ad-hoc, îngustimea vederilor lor şi prostia, ignoranţa şi bigotismul.

— În Coran se zice: „O, Popor al Cărţii nu treceţi peste mulţimea adevărurilor din religia voastră, nici nu urmaţi dorinţele celor care deja au pornit pe calea rătăcirii şi au făcut pe mulţi alţii să se abată de la drumul cel drept”. Eu n-am făcut-o, adăugase brutal, strângându-şi pumnii şi Allah să-i blesteme pe cei care spun altfel.

Cu toţii se holbaseră uluiţi la el, chiar şi Hussain. Unul dintre judecători sparse tăcerea:

— Tu... tu ai citat din Coran. Citeşti araba tot aşa cum vorbeşti farsi?

— Nu, nu... Eu nu, dar...

— Atunci ai avut un învăţător, un mullah.

— Nu, nu... am citit...

— Atunci eşti un vrăjitor! strigase cineva. Cum poţi să cunoşti Coranul dacă n-ai avut nici un învăţător şi nici nu citeşti araba, limba sfântă a Coranului?

— Am citit în engleză, limba mea. Fusese privit cu şi mai mare uimire şi neîncredere până când vorbise Hussain:

— E-adevărat ce spune. Coranul e tradus în multe limbi străine.

Mai multă mirare. Un tânăr cu faţa spuzită se uitase miop la el prin ochelari cu lentile groase, crăpate.

— Dacă e tradus în alte limbi, Excelenţă, atunci de ce nu este şi în farsi? Ca să citim şi noi, dacă am putea citi.

Hussain spusese:

— Limba Sfântului Coran este araba. Ca să cunoască cum se cuvine Sfântul Coran, drept-credinciosul trebuie să ştie să citească în arabă. Mullahii din toate ţările învaţă araba pentru acest motiv. Profetul, fie-i numele lăudat, a fost arab. Allah i-a vorbit în această limbă, ca alţii s-o poată scrie. Ca să cunoşti într-adevăr Cartea Sfântă, trebuie s-o citeşti aşa cum a fost scrisă.

Hussain îşi întorsese ochii negri spre Starke.

— O traducere e întotdeauna mai puţin decât originalul, nu-i aşa?

Starke îi surprinsese expresia ciudată a privirii.

— Da, zisese, intuiţia spunându-i că trebuie să confirme. Da. Aşa este. Mi-ar plăcea să pot să-l citesc în original.

Din nou tăcere. Tânărul cu ochelari reluase:

— Dacă cunoşti Coranul atât de bine încât poţi cita din el în faţa noastră ca un mullah, de ce nu eşti mahomedan? De ce nu eşti drept-credincios?

Încăperea fusese străbătută de-un val de foşnete. Starke şovăise aproape în panică, fără să ştie ce să răspundă, dar sigur că răspunsul greşit avea să însemne moartea. Tăcerea se adâncise, apoi se auzise spunând:

— Pentru că Allah nu a luat încă vălul de pe urechile mele, nu încă, şi nici nu mi-a deschis pe deplin spiritul.

Adăugase apoi involuntar:

— Nu mă împotrivesc şi aştept. Aştept răbdător. Atmosfera din cameră se schimbase. Tăcerea devenise plină de înţelegere. Hussain spusese în şoaptă:

— Mergi la Imam şi aşteptarea ta va lua sfârşit. Imamul îţi va deschide spiritul către Slava lui Allah. Imamul îţi va deschide sufletul, ştiu. Am stat la picioarele Imamului. L-am auzit pe Imam predicând Cuvântul, dând Legea, împărţind liniştea lui Allah.

Un oftat trecuse prin încăpere şi atenţia tuturor se îndreptase către mullah, urmărindu-i ochii şi lumina din adâncul lor, ascultând prospeţimea care-i răzbătea din voce şi extazul ce se înălţa din ea. Starke era îngheţat şi-n acelaşi timp uşurat.

— N-a venit Imamul ca să deschidă sufletul lumii? N-a apărut Imamul printre noi ca să purifice Islamul de rău şi să răspândească Islamul în lume, să poarte mesajul lui Allah, aşa cum a fost făgăduit? Imamul este.

Cuvântul rămăsese atârnând în aerul încăperii. Toţi înţeleseseră. Şi Starke.

Mahdi, îşi zise, ascunzându-şi uluirea. Hussain vrea să spună că Khomeini este în realitate Mahdi, cel de-al doisprezecelea Imam legendar, dispărut cu secole în urmă şi despre care şiiţi cred că este doar ascuns de vederea lumii. Nemuritor. Cel despre care Allah a făgăduit că va reapărea într-o zi ca să conducă o lume perfectă.

Îi văzuse pe toţi privind nemişcaţi la mullah. Mulţi încuviinţau din cap, cu lacrimile alunecându-le pe obraji. Toţi, toţi, ca purtaţi de vrajă şi mulţumiţi şi nici unul îndoindu-se.

Dumnezeule mare, îşi zisese prostit, dacă iranienii îi acordă lui Khomeini şi titlul ăsta, puterea lui n-o să aibă margini. Vor fi douăzeci-treizeci de milioane de bărbaţi, femei şi copii, disperaţi să-i împlinească poruncile, care se vor arunca fericiţi în moarte la cel mai mic semn al lui. Şi de ce nu? Mahdi garantează un loc în Paradis, îl garantează.

Cineva spusese.

— Allah e mare!

Alţii îi preluaseră cuvintele ca un ecou şi începuseră să vorbească între ei, Hussain conducând discuţia, uitând de Starke. În cele din urmă îl băgaseră în seamă şi-l lăsaseră să plece, spunând:

— Du-te la Imam. Du-te şi crede! Întorcându-se la bază pe jos, păşise ciudat de uşor şi-şi aminti că niciodată nu-i păruse aerul mai bun, niciodată nu se simţise mai plin de bucuria vieţii. Poate din pricină c-am fost atât de aproape de moarte! se gândi. Eram un om mort şi cumva m-am întors la viaţă. De ce? Şi Tom. De ce a scăpat din Isfahan, de la Barajul Dez şi HBC? E vreun motiv sau doar norocul?

Şi-acum, în lumina asfinţitului, îl urmărea pe Lochart profund îngrijorat pentru el. Era groaznic ce aflase de HBC, de tatăl Şeherazadei, groaznic că Tom şi Şeherazada se aflau într-o situaţie fără ieşire. Curând vor trebui amândoi s-aleagă: exilul împreună – poate niciodată nu se vor mai putea întoarce aici – sau să se despartă – probabil pentru totdeauna.

— Tom, e ceva special, foarte secret, doar între noi. John Hogg a adus o scrisoare de la Andy Gavallan.

Erau la o distanţă bună de bază, păşind de-a lungul drumului de centură, pe lângă gardul întocmit din opt şiruri de sârmă ghimpată, şi nu se temeau c-ar fi putut să-i audă cineva. Totuşi continuă cu voce scăzută.

— În principiu, Andy e teribil de deprimat de viitorul nostru aici şi spune că se gândeşte să evacueze ca să-şi reducă pierderile.

— Nu-i nevoie de asta! spuse dintr-o suflare Lochart cu un neaşteptat ton muşcător în glas. Lucrurile or să se întoarcă la normal. Trebuie să se întâmple asta. Andy va trebui să îndure toate astea. Noi putem îndura, poate şi el.

— Asudă din plin, Tom! Astea-s probleme economice, ştii asta la fel de bine ca oricine. De luni de zile nu suntem plătiţi pentru munca pe care-o facem, n-avem îndeajuns de lucru pentru păsărele şi piloţii de aici, pe care el îi plăteşte din fondurile de la Aberdeen, Iranul e în ruine şi noi o luăm pe cocoaşă întruna.

— Vrei să spui că din pricină că Zagros Trei a fost închis o să se anuleze o mulţime de plăţi? N-am nici o vină, afurisenia...

— Ia-o încetişor, Tom! Andy a auzit zvonuri că toate companiile străine de aviaţie, societăţile mixte sau oricare dracu altele, în special cele cu elicoptere, vor fi naţionalizate ca dracu cât de curând.

Lochart era plin de speranţe neaşteptate. Nu mi-ar da asta o scuză perfectă să rămân? Dacă fură – naţionalizează – păsărelele noastre, tot au nevoie de piloţi experimentaţi. Pot să vorbesc farsi, aş putea să pregătesc iranieni, ceea ce trebuie să fie planul lor şi... Cum rămâne cu HBC? înapoi la HBC, îşi zise neputincios, întotdeauna înapoi la HBC.

— De unde ştie Duke?

— După cum a zis-o Andy, era o sursă neîndoielnică. Ce ne-ntreabă pe noi – pe tine, pe Scrag, pe Rudi şi pe mine – e că dacă el şi Mac pot veni cu un plan ce poate fi dus la capăt, noi şi oricât de mulţi piloţi ar fi nevoie am scoate aparatele pe cerul liber, dincolo de Golf?

Lochart rămase cu gura căscată.

— Iisuse, vrei să spui... să decolăm pur şi simplu, fără nici o aprobare, fără nimic?

— Sigur, da nu ridica vocea!

— E nebun! Cum putem să coordonăm Lengeh, Bandar-e Delam, Kowiss şi Teheran? Toată lumea vă trebui sa decoleze în acelaşi timp şi distanţele se vor aduna!

— Cumva trebuie s-o facă, Tom! Andy spune că aşa sau închide prăvălia!

— Nu cred! Compania are lucrări în toată lumea.

— La fel spune că dacă pierdem Iranul, ne-am dus.

— Uşor pentru el, spuse amar Lochart. Nu pierde decât banii! Uşor să ne forţeze mâna când stă bine mersi la adăpost şi tot ce riscă sunt banii. El zice că dacă se mulţumeşte să scoată personalul şi părăseşte restul S-G, se dă cu burta în sus?

— Da, asta vrea să spună.

— Nu cred o iotă!

Starke ridică din umeri. La urechile lor ajunsese un vaiet slab, tânguitor şi se-ntoarseră, privind dincolo de bază, către capătul cel mai îndepărtat din

porţiunea lor de teren. În lumina slabă, abia putură să-l vadă pe Freddy Ayre şi cimpoiul său, aşezat pe locul unde, prin acordul tuturor, avea voie să exerseze.

— Drace! spuse Starke acru. Zgomotul ăla mă scoate din minţi!

Lochart îl ignoră.

— Sigur că n-ai de gând să sprijini o blestemată de deturnare pentru că... Asta o să fie de fapt! în nici un caz eu nu merg la treaba asta.

Starke ridică din umeri.

— Ce spun ceilalţi?

— Ei nu ştiu şi n-o să-i întreb încă. Aşa cum am spus, asta este între noi, pentru moment.

Starke aruncă o privire la ceas.

— E aproape vremea sa-l chemăm pe Mac.

Lochart fu străbătut de un fior. Vântul purta până la ei plânsetul cimpoiului.

— Să fiu al dracului dacă înţeleg cum poate cineva să pretindă că asta e muzică! Ideea lui Andy merită chibzuită, Tom. Ca ultimă soluţie.

Lochart nu-i răspunse. Se simţea prost, amurgul i se părea urât, totul mergea rău. Chiar şi aerul mirosea urât poluat de rafinăria din apropiere, şi-şi dori să fie înapoi la Zagros, sus, aproape de stele, unde aerul şi pământul nu erau poluate, tot trupul lui dorind cu disperare să fie în Teheran, unde era chiar şi mai poluat, dar era şi ea acolo.

— Nu te baza pe mine. M-am gândit. Eu nu merg. E-o nebunie toată ideea! Imediat ce-ai să te gândeşti şi tu lai asta, ai să vezi că-i o trăsnaie a unui ţicnit.

— Sigur, bătrâne!

Starke se întrebă când avea să înţeleagă prietenul său că dintre toţi el, Lochart, era cel pe care se punea cel mai mare preţ – într-un fel sau altul.

CAPITOLUL 45

La Hotelul Internaţional Al Shargaz; *ora 6*, *42 seara*.

—...Poţi s-o faci, Scrag? întrebă Gavallan când soarele era gata să apună.

— Ar fi uşor pentru mine s-o şterg din Lengeh cu cele cinci păsări şi băieţii mei, Andy, zise Scragger. Ar trebui aleasă ziua potrivită şi va trebui să ne strecurăm pe sub radarul de la Kish, dar am putea-o face, dacă flăcăii vor să ia parte la ghiduşie. Dar şi cu toate piesele, nu se poate!

— Ai face-o, dac-ar fi posibil? întrebă Gavallan. Sosise cu zborul din ziua aceea de la Londra, aducând numai veşti proaste în legătură cu afacerile de la Aberdeen: Imperial Air făcea presiuni, lucrând mult sub preţurile lor în Marea Nordului, companiile petroliere storceau, Linbar convocase o întâlnire extraordinara a Consiliului de conducere ca să investigheze posibila proastă conducere a S-G. Ai face-o, Scrag?

— Să ţin eu totul în mână? Să scot pe toată lumea teafără afară de-aici? Ca din puşcă!

— Ar face-o flăcăii tăi?

Scragger se gândi un moment şi luă o înghiţitură de bere. Stăteau la masă pe una dintre terasele imaculate ce înconjurau piscina celui mai nou dintre hotelurile din măruntul şeicat, o mulţime de clienţi răspândiţi pe la mesele celelalte, dar nici unul în apropiere, aerul parfumat şi în jur de 35° C, iar o briză uşoară, atât cât să facă să tremure frunzele late ale palmierilor, aşezate ca nişte pământufuri, promitea ca seara să fie perfectă.

— Ed Vossi ar face-o. Rânji.

— Are destulă şmechereală australiană şi chef de ducă yankeu. Nu cred că Willy Neurchtreiter ar face-o. Ar fi greu pentru el să încalce o grămadă de reguli când nu-i pielea lui în joc şi nu-l ameninţă nimic. Ce spune Duke Starke? Dar Tom Lochart şi Rudi?

— Nu ştiu încă. I-am trimis miercuri o scrisoare lui Duke, prin Johnny Hogg.

— Asta-i cam primejdios, nu?

— Şi da şi nu. Johnny Hogg este un curier sigur. E o mare problemă să avem comunicaţii sigure. Tom Lochart o să fie curând în Kowiss. Ai auzit de Zagros?

— Ba bine că nu. S-au ţicnit toţi acolo, la munte! Ce face bătrânul Rudi?

— Nu ştiu cum să ajung la el pe-o cale sigură. Poate că Mac o să aibă vreo idee. Sosesc dimineaţa cu avionul, la Teheran şi-o să stăm de vorbă la aeroport. După care mă-ntorc drept aici şi am loc reţinut pentru zborul de noapte spre Londra.

— Tragi cam tare, nu-i aşa, bătrâne?

— Am câteva probleme, Scrag.

Paula apăru strălucind ca nişte giuvaeruri în lumina soarelui. Îşi şterse picioarele şi braţele şi umerii şi din nou picioarele îmbrăcând un halat de baie uşor ca o păpădie, pe deplin conştientă şi foarte bucuroasă că nu exista un singur bărbat în preajmă care să nu aprecieze apariţia ei şi nici o femeie care să nu fie invidioasă.

— Eşti un fustangiu afurisit, Scrag! Scragger râse şi-şi îngroşă accentul.

— E singura mea bucurie în viaţă, bărbate. Sigur Paula asta e doar ca o privelişte.

Gavallan o cântări din priviri.

— Ei, da, italiencele au, în general, ceva deosebit în ce le priveşte. Deşi această tânără doamnă nu-ţi taie răsuflarea ca Şeherazada şi nu are misterul exotic al lui Azadeh, sunt de acord, Paula e ceva deosebit.

Ca toţi ceilalţi din jurul lor, o urmăriră trecând printre mese, înconjurată de dorinţă şi invidie, până când dispăru în uriaşul hol al hotelului. Aveau să ia masa mai târziu cu toţii: Paula, Genny, Manuela, Scragger, Gavallan, Sandor

Petrofi şi John Hogg. Avionul Alitalia al Paulei era din nou la Dubai, la câţiva kilometri de mers pe autostradă, aşteptând aprobarea să plece la Teheran după încă un grup de cetăţeni italieni, iar Genny McIver dăduse peste ea din întâmplare la cumpărături. Scragger oftă.

— Andy, bătrâne, tare mi-ar plăcea să-i trag una, fii sigur!

— Nu ţi-ar prinde bine deloc, Scrag!

Gavallan chicoti şi comandă un alt whisky cu sifon chelnerului pakistanez zâmbitor, îmbrăcat fără cusur, care sosise instantaneu. O parte dintre ceilalţi oaspeţi erau deja elegant şi scump îmbrăcaţi pentru seara care se anunţa încântătoare, ultima modă de la Paris, multe decolteuri, smokinguri de seară, albe, scrobite, alături de haine de croială comună, dar din materiale foarte scumpe.

Gavallan purta un costum tropical de culoarea tabacului, foarte bine croit, Scragger uniforma regulamentară – cămaşă albă cu mânecă scurtă, cu epoleţi şi barete, pantaloni şi pantofi negri.

— Bere, Scrag?

— Nu, mulţumesc, colega. Mă îngrijesc de ăsta şi mă pregătesc pentru zglobia de Paula.

— Visătorule!

Gavallan se întoarse către apus, simţindu-se mai bine, înviorat de cuvintele vechiului său prieten. Soarele era aproape sub orizont, nicicând mai minunat, amintindu-i ele apusurile din China, din vremurile de demult, purtându-l înapoi la Hong Kong, şi la Kathy şi Dan şi la râsetele din Casa cea Mare de pe Peak, toată familia simţindu-se minunat şi puternică, propria lor casă pe un promontoriu la Shek. O, erau foarte tineri şi încă împreuna. Melinda şi Scot copii încă, amahi tropăind prin jur, şampanele şi joncile şi navele de toate dimensiunile plutind departe sub ei, către apus, pe o mare liniştită.

Geana soarelui dispăru sub mare. Cu multă solemnitate, Gavallan bătu fără zgomot din palme.

— De ce faci asta, Andy?

— Oh, iartă-mă, Scrag! Pe vremuri obişnuiam să aplaudam soarele – Katy şi cu mine – chiar în secunda când dispărea. Ca să-i mulţumim c-a fost acolo, pentru spectacolul unic şi pentru că suntem în viaţă şi că ne putem bucura de el. E ultima dată când poţi să vezi acest anume apus de soare, din seara asta. N-ai să-l mai vezi niciodată.

Gavallan luă o înghiţitură de whisky, privind nimbul lăsat în urmă de astrul zilei.

— Prima persoană care mi-a strecurat ideea a fost un tip încântător. Am devenit buni prieteni şi încă mai suntem. Un bărbat grozav, nevastă-să e şi ea trăsnet. Am să-ţi povestesc odată despre ei.

Se întoarse către vest şi se aplecă înainte.

— Lengeh, crezi că-i posibil?

— O, da, dacă am fi numai noi la Lengeh. Dar trebuie să punem totul la cale foarte amănunţit. Radarul de la Kish e mai iritabil ca niciodată, dar am putea să ne strecurăm pe dedesubt într-o zi potrivită. Marea problemă e că personalul nostru de sol şi funcţionarii iranieni, laolaltă cu komitehul nostru, în prezent prietenos, dar foarte zelos, şi fraţii cei noi, deloc amabili de la IranOil, or să afle în câteva minute că le-am tras clapa, n-au cum să nu-şi dea seama, cu toate păsările sus, depărtându-se. Or să behăie cu toţii după Controlul de Trafic şi or să dea alarma prin radio la toate serviciile din Dubai, Abu Dhabi, aici – de fapt de la Oman până în Arabia Saudită şi din Kuweit până la Bagdad – cerându-le să ne aresteze la sosire. Şi chiar dacă ajungem cu toţii aici... ei bine, bătrânul şeic e un tip grozav, liberal şi prietenos, da drace, nu poate să se pună contra Iranului când au dreptate. Ar putea să se aleagă cu o încăierare cu Iranul, are un procent serios de şiiţi printre suniţii săi, nu atât de rău ca alţii din Golf, dar mai rău ca mulţi alţii.

Gavallan se duse până la marginea terasei privind în jos, la vechiul oraş, cândva un magnific port de pescuitori de perle, cuib de piraţi, centru comercial şi piaţă de sclavi, şi – asemeni portului Sohar din Oman – numit Portul Chinei. Din vremuri străvechi, Golful era nepreţuita legătură maritimă între Mediterana – centrul lumii – şi Asia. Marinarii-negustori fenicieni care proveneau, la origine, din Oman, dominau această incredibil de bogată rută de negoţ, debarcând bunurile Asiei şi Indiei la Shat-el-Arab şi transportându-le de-acolo pe uscat, cu caravanele, către pieţele lor, ca mai târziu să-şi ridice din apele mării un imperiu mediteranean, înălţând oraşe – stat cum fusese Cartagina şi ameninţând însăşi Roma. Vechiul oraş înconjurat de ziduri era minunat în lumina care murea – acoperişuri plate, neatinse de vreme şi om, apărate de clădirile moderne, dominate de fortul şeicului.

În decursul anilor, Gavallan ajunsese să-l cunoască pe bătrânul şeic şi să-l admire. Şeicatul era înconjurat de emirate – o enclavă independentă, suverană, abia de vreo treizeci de kilometri lăţime, cu circa unsprezece kilometri de ţărm. Dar în interior şi în afară, spre largul mării, cale de o sută de mile către apele iraniene, se afla o pungă de petrol de multe miliarde de barili, uşor de forat. Deci Al Shargazul avea un oraş vechi şi un oraş nou, separat, cu o duzină de hoteluri moderne şi zgârie-nori şi un aeroport care putea să primească şi un Jumbo Jet. Nu se putea compara în bogăţie cu emiratele sau cu Arabia Saudită sau Kuweitul, dar avea îndeajuns din toate, dacă aceste „toate”, orice ar fi fost ele, erau alese cu înţelepciune.

Şeicul era la fel de înţelept ca şi strămoşii lui fenicieni, care purtaseră cu ei înţelepciunea lumii, la fel de neobosit luptător pentru independenţă şi, deşi el însuşi nu ştia să citească sau să scrie, fiii săi absolviseră cele mai bune universităţi de pe Pământ. El, familia şi tribul lui stăpâneau totul, cuvântul său era lege, era sunit, nu fundamentalist, şi tolerant cu supuşii săi, cu străinii şi oaspeţii – dacă se purtau cum se cuvine.

— Îi detestă pe Khomeini şi pe toţi fundamentaliştii, Scrag.

— Da, dar tot nu îndrăzneşte să se ia de piept cu Khomeini şi asta n-o să ne-ajute.

— Asta n-o să ne facă rău. Gavallan se simţea purificat de apus.

— Mă bate gândul să închiriez o pereche de aerocargouri Jumbo şi, când ajung aici elicopterele noastre, le scoatem rotoarele, le înghesuim în cale şi o rupem la fugă. Viteza e cheia – şi planificarea.

Scragger fluieră.

— Chiar vrei s-o faci?

— Chiar vreau să văd dacă pot s-o fac, Scrag, şi dacă sunt şanse. Aici e aici. Dacă pierd toate aparatele noastre din Iran, echipamentul şi piesele, închidem băcănia. Nici un fel de asigurare nu ne acoperă în cazul ăsta şi încă va trebui să plătim ceea ce datorăm. Eşti partenerul meu, unul dintre ei, poţi să te uiţi peste cifre în noaptea asta. Le-am adus pentru tine şi pentru Mac.

Scragger se gândi la locul său în companie, la acţiunile pe care le avea, la Nell şi copii şi copiii acestora aflaţi departe, la Sydney şi la ferma Baldon, unde familia sa crescuse vreme de un secol oi şi vaci, dar pe care o pierduseră în marea secetă şi pe care nu o scăpa din ochi, de ani şi ani, ca s-o cumpere pentru ei.

— Nu-i nevoie să mă uit la cifre, Andy. Dacă spui că-i aşa de rău, aşa e.

Privi desenele alcătuite de nori pe cer.

— Să-ţi spun ceva. O să mă-ngrijesc de Lengeh dacă poţi să născoceşti un plan şi dacă ceilalţi merg şi ei. După cină poate discutăm vreun ceas ceva logistică şi completăm la micul dejun. Kasigi nu se-ntoarce din Kuweit până la nouă. O scoatem la capăt.

— Mulţumesc, Scrag.

Gavallan îl bătu pe umăr, ridicându-se.

— Sunt al dracului de bucuros că mă aflu aici, al dracului de bucuros că ai fost cu noi toţi anii ăştia. Pentru prima dată cred c-avem o şansă şi nu visez.

— Cu o condiţie, camarade, adăugă Scragger. Gavallan se puse brusc în gardă.

— Nu pot să te trec de controlul medical dacă nu e corect până la ultima linie. N-am cum să...

— Vrei să asculţi? Scragger era stânjenit.

— Nu are nimic de-a face cu Dirty Duncan şi controalele mele. Asta o să iasă bine până o să fac 73 de ani. Nu, condiţia este că la cină tu stai lingă zglobia de Paula, Genny de cealaltă parte a ei, Manuela lângă mine, şi fustangiul ăla ungur de Sandor departe, la celălalt capăt, cu Johnny Hogg.

— S-a făcut!

— Grozav! Acum nu-ţi face griji, colega! Eu am muşcat de buci o groază de generali în cinci războaie, ca să nu fi învăţat ceva. E vremea să ne schimbăm pentru cină. Lengeh începuse să devină plictisitor, fără îndoială.

Se depărta suplu, drept şi vioi. Gavallan îi întinse cartea de credit zâmbitorului chelner pakistanez.

— Nu-i nevoie de asta, sahib. Vă rog, doar semnaţi nota, spuse omul, apoi adăugă încet: Dacă-mi îngăduiţi să vă sugerez, efendi, când plătiţi nu folosiţi American Express, costă prea mult conducerea.

Amuzat, Gavallan lăsă un bacşiş şi plecă.

De cealaltă parte a terasei, doi bărbaţi îl urmăriră plecând. Amândoi erau bine îmbrăcaţi şi trecuţi de patruzeci de ani, unul american, celălalt oriental. Amândoi purtau mici proteze auditive. Bărbatul cu trăsături orientale se juca cu un stilou demodat şi când Gavallan trecu pe lângă un arab bine îmbrăcat şi o foarte atrăgătoare europeancă, adânciţi în conversaţie, curiozitatea lui crescu, îndreptă stiloul către ei şi rămase cu el aşa. Instantaneu, amândoi putură auzi vocile în căşti.

— Draga mea, cinci sute de dolari americani e mult peste preţul pieţei, spunea bărbatul.

— Depinde ce domenii ale pieţei te interesează, dragul meu, replică femeia cu un foarte plăcut accent european, şi o văzură zâmbind agreabil. Taxa include cea mai fină lenjerie de mătase, pe care poţi să o rupi bucăţele, şi ancheta pe care o pretinzi introdusă la momentul adevărului. Experţii sunt experţi şi serviciile speciale necesită atenţii speciale şi dacă orarul tău îţi îngăduie numai mâine între şase şi opt după-amiază...

Bărbatul răsuci capacul şi vocile dispărură. Puse stiloul pe masă cu un zâmbet ciudat. Era un bărbat atrăgător, cu piele măslinie, educat în America, exportator de covoare fine, ca generaţii întregi de înaintaşi ai săi. Se numea Aaron ben Aaron, principala sa ocupaţie; maior, Serviciul Israelian de Spionaj.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că Abdu bin Talak e aşa de pervers, spuse sec.

Celălalt mârâi:

— Toţi sunt perverşi. Nu mi-aş fi închipuit că fata e la agăţat.

Degetele lungi ale lui Aaron se jucară cu stiloul, nevenindu-i să-l lase din mână.

— Grozavă jucărie, Glen. Economiseşte atâta timp! Aş vrea s-o fi avut cu mulţi ani în urmă.

— KGB-ul a scos un model nou anul ăsta. Bate până la o sută de metri distanţă. Nu e tot atât de mic, dar e eficace.

Glen Wesson luă o gură de bourbon cu gheaţă. Era american, un vechi comerciant de petrol, profesia, adevărată: ofiţer CIA de carieră.

— Poţi să ne faci rost de câteva?

— E mai uşor pentru tine. Pune-i pe ai tăi să ceară de la Washington.

Îl văzură pe Gavallan dispărând în hol.

— Interesant. Ce crezi? întrebă Aaron.

— C-am putea să aruncăm o companie britanică de elicoptere lupilor lui Khomeini oricând vrem, odată cu toţi piloţii lor. Asta o să-l facă pe Talbot şi pe Robert Armstrong şi tot M16 să dea în dambla, ceea ce nu-i o idee prea rea.

Wesson râse încetişor.

— Talbot are nevoie de câte o scuturătură din când în când. Care-i problema cu S-G? Crezi că sunt acoperirea vreunei operaţiuni a M16?

— Nu suntem siguri ce pun la cale, Glen. Suspectăm că e chiar pe dos. De-asta m-am gândit că ar fi bine să asculţi şi tu. Prea multe coincidenţe. La suprafaţă sunt legali – şi totuşi au pilot francez, Sessone, care întreţine o curieră OEP cu foarte multe relaţii, Sayada Bertolin, cu care se culcă; un finlandez, Erikki Yokkonen, foarte apropiat lui Abdullah Han, care e cu siguranţă agent dublu, aplecat mai mult spre KGB decât spre partea noastră şi făţiş şi violent antisemit. Yokkonen e foarte apropiat finlandezului de la contrainformaţii, Christian Tollonen, care-i suspect prin definiţie. Legăturile familiei Yokkonen din Finlanda l-ar desemna ca fiind un perfect agent sovietic, foarte bine plasat, şi am auzit un zvon că acum ar fi sus, în Sabalan, cu elicopterul său, ajutându-i pe sovietici să dezmembreze posturile voastre secrete de radar de acolo.

— Iisuse, eşti sigur?

— Am spus un zvon. Îl verificăm. După asta, canadianul Lochart. Nevasta lui Lochart provine dintr-o foarte cunoscută familie aebazaari, antizionistă. În apartamentul lui locuiesc chiar acum agenţi OEP.

— Da, dar am auzit că a fost confiscat şi nu uita că a încercat să-i ajute să evadeze pe ofiţerii care-l sprijineau pe Şah – şi Israelul...

— Dar ăştia au fost doborâţi, sunt toţi morţi acum şi, curios, el nu. Valik şi generalul Seladi ar fi fost fără îndoială în sau foarte aproape de orice guvern în exil. Am pierdut alte două piese foarte importante. Lochart e suspect, nevasta şi familia ei îl sprijină pe Khomeini – ceea ce înseamnă că sunt împotriva noastră.

Aaron zâmbi sardonic.

— Nu suntem noi Marele Satan, după voi? Şi apoi americanul Starke ajută la respingerea unui atac fedain la Bandar-e Delam, devine foarte bun prieten cu un alt extremist care se opune cu turbare Şahului şi Israelului, Zataki, care...

— Cine?

— Unul dintre cei care au luptat împotriva Şahului. Intelectual, mahomedan sunit, care a organizat grevele din câmpul petrolier Abadan, a aruncat în aer trei posturi de poliţie şi acum conduce komitehul revoluţionar din Abadan şi n-o să mai petreacă multă vreme pe pământul ăsta. Bei?

— Sigur. Mulţumesc. La fel. Ai zis de Sayada Bertolin – o avem şi pe ea pe listă. Crezi c-ar putea să fie „întoarsă”?

— Nu m-aş încrede în ea. Cel mai bun lucru este s-o urmărim şi să vedem unde ne duce. Îi urmărim legătura – nu putem să-l identificăm încă.

Aaron comandă pentru Wesson şi o vodcă pentru el.

— Înapoi la S~G. Deci Zataki e duşman. Starke vorbeşte farsi ca şi Lochart. amândoi sunt în tovărăşie proastă. După asta Sandor Petrofi, dizidentul ungur, cu familia încă în Ungaria, un alt potenţial infiltrat KGB, sau cel puţin unealta KGB-ului. Rudi Lutz, german cu strânse legături de familie peste Cortina de Fier, veşnicul suspect. Neurchtreiter, din Lengeh, la fel.

Făcu un semn cu capul în direcţia unde fusese Scragger.

— Bătrânul, doar un ucigaş antrenat. Un mercenar care poate fi îndreptat asupra noastră, asupra ta, asupra oricui, cu acelaşi rezultat. Gavallan? Ar trebui să-i pui pe oamenii tăi din Londra să-l purice puţin. Nu uita că el i-a ales pe ceilalţi. Nu uita că e englez. E destul de posibil ca întreagă această operaţiune a lui să fie o acoperire pentru KGB.

— Nici vorbă, spuse Wesson, brusc iritat.

La dracu, se gândi, de ce-s tipii ăştia atât de paranoici? Chiar şi bătrânul Aaron, care-i cel mai bun dintre ei?

— E prea cusută cu aţă albă. Nici vorbă.

— De ce nu? Ar putea să vă prostească. Englezii sunt de multă vreme meşteri la asta. Ca Philby, Maclean, Blake şi tot restul.

— Ca Cross.

Buzele lui Wesson se transformară într-o linie subţire.

— Aici ai dreptate, bătrâne.

— Cine?

— Roger Cross. Acum exact zece ani. Maestru spion, s-au îngropat şi acoperit cu toată priceperea pe care o au englezii din Clubul Bătrânilor, cei mai împuţiţi trădători.

— Cine a fost Cross?

— Fostul şef şi prieten al lui Armstrong, din Special Branch, la Hong Kong, pe vremuri. Oficial, un director adjunct minor al M16, dar în realitate vârful celei mai bune operaţii a lor. Trădător. Împuşcat de KGB la cererea lui, cu puţin înainte ca noi să-l prindem.

— Aveţi dovezi? De asta l-au terminat?

— Sigur! Săgeată otrăvită de la distanţă mică, asta l-a luat de pe lumea noastră. Îl înghesuisem, n-avea cum să scape ca ceilalţi. Îl mirosisem. Agent triplu. La vremea aia aveam pe cineva strecurat în Ambasada Sovietică din Londra. Un tip numit Brodnin. Ni l-a dat pe Cross şi după aia a dispărut, nefericitul. Cred că cineva a pus mâna pe el.

— Afurisiţi de englezi. La ei cresc spionii ca păduchii.

— Nu-i adevărat! Au avut şi nişte vânători grozavi. Toţi avem trădători.

— Noi nu!

— Nu pune mâna în foc, Aaron! spuse acru Wesson. Sunt trădători peste tot, Cu toate scăpările din Teheran, dinainte şi după plecarea Şahului, se pare că mai avem un trădător sus-pus pe partea noastră.

— Talbot sau Armstrong? Wesson clipi.

— Dacă e vreunul dintre ei, va trebui să ne dăm demisia.

— Asta vrea duşmanul să faci, să laşi pe altul, să te duci dracu din Orientul Mijlociu. Noi nu putem, aşa că noi gândim altfel, spuse Aaron.

Îl urmărea atent cu ochii întunecaţi şi reci, Cu obrazul neclintit.

— Vorbind de asta, de ce ar trebui ca prietenul nostru, colonelul Hashemi Fazir, să scape nepedepsit după uciderea noului călău al SAVAMA, generalul Janan?

Wesson icni.

— Janan e mort? Eşti sigur?

— Maşină-capcană. Luni noaptea. Ochii lui Aaron se îngustară.

— De ce-ţi pare atât de rău? Era unul dintre voi?

— Ar fi putut fi. Noi, hâm... negociam. Wesson şovăi, apoi oftă.

— Da. Hashemi e încă viu? Credeam că e pe lista de priorităţi a condamnaţilor Komitehului Revoluţionar.

— A fost, acum nu mai e. Am auzit că-n dimineaţa asta numele lui a fost şters şi gradul lui confirmat şi Contraspionajul Intern reconstituit. Se presupune că totul e aprobat de sus.

Aaron luă o înghiţitură de vodcă.

— Dacă e din nou la mare cinste, după tot ce a făcut pentru Şah şi pentru noi, trebuie să aibă un apărător sus-pus.

— Cine?

Wesson îl văzu pe celălalt ridicând din umeri cu ochii cutreierând terasa. Zâmbetul lui dispăru.

— Asta ar putea însemna c-a lucrat toată vremea pentru Ayatolah.

— Poate.

Aaron se jucă cu stiloul din nou.

— O altă curiozitate. Marţi, Hashemi şi Armstrong au fost văzuţi la aeroportul Teheran urcându-se într-un avion. S-au dus la Tabriz şi s-au întors în exact trei ore.

— Fir-aş al naibii!

— La ce-ar duce toate astea?

— Iisuse, nu ştiu, dar cred c-am face mai bine să aflăm. Wesson coborî şi mai mult vocea.

— Un lucru e sigur: ca Hashemi să-şi recâştige toate drepturile şi favorurile, trebuie să ştie unde sunt îngropate câteva cadavre foarte importante. Nu? O asemenea informaţie ar fi de mare valoare... De mare valoare, să zicem pentru Şah.

— Pentru Şah?

Aaron încercă să zâmbească şi se opri văzând expresia lui Wesson.

— Chiar crezi că Şahul are vreo şansă să se întoarcă?

— S-au întâmplat lucruri mai ciudate, bătrâne, spuse Wesson încrezător şi-şi isprăvi băutura.

De ce tipii ăştia nu înţeleg ce se întâmplă în lume? se întreba. E vremea să se deştepte, să nu mai fie atât de înguşti când e vorba de Israel, de OEP şi de întregul Orient Mijlociu, să ne lase loc să ne mişcăm. Sigur că Şahul are o şansă, deşi fiul lui are una mai bună. Imediat ce Khomeini o să moară şi o să fie îngropat, o să înceapă război civil. Armata o să preia puterea şi o să aibă nevoie de un conducător. Reza ar fi un monarh constituţional grozav.

Aaron ben Aaron reuşi cu multă greutate să nu-şi arate dezamăgirea pe faţă, nedumerit că Wesson putea să fie totuşi atât de naiv. După atâţia ani petrecuţi în Iran şi-n Golf, îşi zise, cum poţi să nu-nţelegi forţele explozive care sfâşie Iranul? Dacă ar fi fost un alt om, l-ar fi înjurat pe Wesson pentru prostia pe care o reprezenta, sutele de semnale de alarmă dispreţuite, munţii de rapoarte ale spionajului adunate cu atât de mult sânge, aruncate deoparte fără a fi citite, anii lor de rugăminţi pe lângă politicieni şi generali şi serviciile străine de spionaj, americane şi iraniene, pe care le avertizaseră de conflagraţia care se năştea. Şi toate fără nici un rezultat. De ani şi ani. Aşa vrea Dumnezeu, îşi zise. Dumnezeu nu vrea să ne fie uşor. Uşor? În toată istoria n-a fost niciodată uşor pentru noi. Niciodată, niciodată, niciodată! îl văzu pe Wesson privindu-l.

— Ce-i?

— Aşteaptă şi-ai să vezi. Khomeini e bătrân. N-o să reziste nici un an. E bătrân şi timpul e de partea noastră. Aşteaptă şi-ai să vezi!

— Aşa o să fac.

Aaron învinse tentaţia de a isca o ceartă violentă.

— Între timp, problema de faţă. S-G ar putea fi un paravan pentru celulele duşmanului: când te gândeşti la asta, piloţii de elicoptere specializaţi în zona lucrărilor petroliere sunt elemente de valoare pentru tot felul de sabotaje dacă treaba se împute.

— Sigur, dar Gavallan vrea să iasă din Iran, l-ai auzit!

— Poate că ştie că-l ascultam sau e o păcăleală pe care o pregăteşte.

— Haide, Aaron! Cred că-i kasher, Şi restul e coincidenţă.

Wesson oftă.

— Okay, am să pun o „coadă” după el. Nici n-o să se pişe fără să ştim. Da, la dracu, bătrâne, voi tipilor vedeţi duşmani şi sub pat, pe tavan şi sub covor!

— De ce nu? Sunt destui prin jur. Cunoscuţi, necunoscuţi, activi sau pasivi.

Aaron privea metodic de jur împrejur, verificând noii veniţi, aşteptând alţi duşmani, conştient de multitudinea agenţilor duşmani din Al Shargaz şi Golf. Şi cunoaştem duşmanii. Aici, afară, în oraşul vechi şi în cel nou, în sus spre Oman şi în jos spre Dubai şi Bagdad şi Damasc, până la Moscova şi Paris şi Londra, peste mări la New York, în sud până la ambele capuri şi-n nord către Cercul

Polar, oriunde sunt oameni care nu sunt evrei. Numai un evreu nu e automat suspect şi chiar şi-atunci, în vremurile astea, trebuie să fii prudent. Sunt mulţi printre cei aleşi care nu vor Zionul, nu vor să meargă la război sau să plătească pentru război, nu vor să înţeleagă că Israelul atârnă în balanţă cu Şahul, singurul nostru aliat în Orientul Mijlociu şi singurul din OPEC care livrează petrol tancurilor şi avioanelor noastre, nu vor să ştie că stăm cu spatele la zidul Plângerii şi că va trebui să ne batem şi să murim ca să apărăm Pământul lui Israel cel dat de Dumnezeu, pe care l-am recucerit cu ajutorul lui Dumnezeu şi la un asemenea preţ!

Îşi ridică privirile către Wesson, care-i era simpatic, iertându-l pentru toate greşelile sale, admirându-l ca profesionist, dar părându-i rău pentru el. Nu era evreu şi era, prin urmare, suspect.

— Mă bucur că m-am născut evreu, Glen! Asta face viaţa mult mai uşoară.

— Cum?

— Ştii unde ţi-e locul.

La Disco Tex, *Hotelul Shargaz*; *ora 11*, *52 noaptea*. Americani, englezi şi francezi dominau încăperea. Mai erau câţiva japonezi şi alţi asiatici. Europenii formau majoritatea, mult mai mulţi bărbaţi decât femei, variind ca vârstă între douăzeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, forţa de muncă străină a Golfului trebuind să fie tânără, puternică, de preferinţă necăsătorită, ca să supravieţuiască vieţii grele de celibatar. Câţiva beţivi, unii zgomotoşi. Urâţi şi nu prea urâţi, graşi şi nu prea graşi, cei mai mulţi supli, frustraţi şi vulcanici. Câţiva shargazi şi alţii din Golf, dar numai cei bogaţi, cei occidentalizaţi, sofisticaţi – şi bărbaţi. Cei mai mulţi dintre aceştia stăteau la balcon bând băuturi răcoritoare şi făcând ochi dulci femeilor, iar cei câţiva care dansau pe micul podium de dedesubt, dansau cu femei europene. Secretare, personal al ambasadei, stewardese, surori medicale sau altele din personalul hotelului. Parteneri de preţ. Nici o shargazi sau o femeie arabă nu se afla acolo.

Paula dansa cu Sandor Petrofi, Genny cu Scragger şi Johnny Hogg dansa obraz lângă obraz cu fata care fusese, prinsă în conversaţia de pe terasă, legănându-se la jumătate de ritm.

— Cât o să stai, Alexandra? murmură el.

— Săptămâna viitoare. Numai până săptămâna viitoare. După aia trebuie să-mi întâlnesc soţul la Rio.

— O, dar eşti atât de tânără ca să fii căsătorită! Şi eşti singură până atunci?

— Da, singură, Johnny. E trist, nu?

El nu-i răspunse, mulţumit s-o apropie ceva mai mult de el, binecuvântându-şi norocul că ridicase cartea pe care ea o scăpase în hol. Orga de lumini îl ameţi pentru o clipă, apoi îl observă pe Gavallan stând sprijinit de balustrada balconului, grav şi pierdut în gânduri şi din nou simţi o undă de

compasiune pentru el. Mai devreme îi aranjase, fără tragere de inimă, un zbor de noapte la Londra, încercând să-l convingă să se odihnească peste zi.

— Ştiu că zborurile astea vă întorc-pe dos, sir.

— Nici o problemă, Johnny, mulţumesc. Decolarea noastră spre Teheran rămâne pentru ora zece.

— Da. Aprobarea noastră are încă prioritate, ca şi charterul pentru Tabriz.

— Să sperăm că totul merge uns – drept acolo şi direct înapoi.

John Hogg simţea coapsele fetei lipite de el.

— Vrei să cinăm mâine? Ar trebui să mă întorc până la şase.

— Poate, dar nu înainte de nouă.

— Perfect!

Gavallan privea în jos la cei ce dansau, abia observându-i, apoi se întoarse şi coborî scările, ieşind pe terasa de la parter. Noaptea era minunată, luna uriaşă, nici un nor. De jur împrejur erau sute de metri pătraţi de grădini înconjurate de ziduri, minunat întreţinute şi delicat luminate; o parte dintre stropitoarele automate erau în funcţiune.

Shargaz era cel mai mare hotel din şeicat, cu o faţă spre mare, cealaltă în deşert, turnul său de optsprezece etaje adăpostind cinci restaurante, trei baruri, un hol pentru cockteiluri; cafenea şi discotecă, două bazine de înot, saune, terenuri de tenis, un centru de sănătate, un punct comercial cu o duzină de boutiques şi magazine de antichităţi, magazinul de covoare al lui Aaron, salon de coafură, bibliotecă video, patiserie, magazin de electronice, oficiu telex, birou de dactilografe, totul cuprins în aceeaşi clădire, ca în toate hotelurile moderne europene, toate camerele şi apartamentele având aer condiţionat, băi şi toalete, cu serviciu la cameră douăzeci, şi patru de ore din douăzeci şi patru – în cea mai mare parte pakistanezi zâmbitori – curăţătorie de urgenţă, serviciu de călcat, televizoare color în fiecare încăpere, cinematograf, canal de informaţii economice şi legătură telefonică prin satelit cu orice capitală din lume.

Adevărat, îşi zise Gavallan, dar totuşi un ghetou. Şi deşi ocârmuitorii Al Shargazului şi Dubaiului şi Sharjahului sunt liberali şi toleranţi şi deci străinii pot bea în hoteluri şi pot chiar să cumpere băutură, deşi Dumnezeu să te apere dacă ai vinde vreo sticlă vreunui musulman, femeile noastre pot să conducă maşina, să facă cumpărături şi să iasă la plimbare, nimic nu garantează că asta o să dureze. La câteva sute de metri mai departe, shargazii trăiesc cum au trăit de secole, iar la câţiva kilometri depărtare, peste graniţă, băutura este interzisă, o femeie nu poate să conducă maşina sau să iasă pe stradă singură şi trebuie să-şi acopere părul şi braţele şi umerii şi să poarte pantaloni largi, iar şi mai departe, în adevăratul deşert, oamenii trăiesc un mod de viaţă neîndurător.

Cu câţiva ani în urmă luase un Range Rover şi o călăuză şi, împreună cu McIver şi Genny şi Maureen, cu care era proaspăt căsătorit, ieşiseră în deşert

ca să petreacă noaptea într-una dintre oazele de la marginea lui Rub-al-Khali – Pustiul. Era o minunată zi de primăvară. La câteva minute după ce trecuseră de aeroport, drumul devenise o simplă pistă, care se topise repede printre nisipuri şi ei se treziseră zdruncinaţi pe întinderea pietroasă, sub bolta cerului. Făcuseră un picnic pe nisip, la prânz, apoi porniseră mai departe, câteodată pe nisip, câteodată pe pietre, în sălbăticia unde nu ploua niciodată şi nu creştea nimic, nimic. Tot mai departe. Când poposiseră şi opriseră motorul, tăcerea se aşternuse peste ei ca o prezenţă materială. Soarele ardea şi nemărginirea îi înghiţise.

În noaptea aceea cerul era de un albastru întunecat, stelele enorme, corturile minunate şi covoarele moi şi tăcerea şi mai adâncă. Nemărginirea şi mai nemărginită. atât de mult spaţiu, de neconceput.

— Îl urăsc, Andy, şoptise Maureen. Mă înspăimântă de moarte!

— Şi pe mine. Nu ştiu de ce, dar aşa e. Înconjurând palmierii oazei, deşertul se întindea către orizont în toate direcţiile, ameninţător şi nepământean.

— Imensitatea asta pare să-ţi soarbă viaţa. Închipuie-ţi ce este vara!

Ea se cutremurase.

— Mă face să mă simt mai neînsemnată decât un grăunte de nisip. Mă zdrobeşte, îmi tulbură echilibrul. Oh, băiete, o dată e de ajuns! Eu sunt pentru Scoţia, Londra în cel mai rău caz şi niciodată înapoi.

Şi nu se mai întorsese niciodată. Ca şi Nell a lui Scrag, îşi zise. Nu le învinovăţesc. E destul de greu în Golf pentru bărbaţi, darămite pentru femei.

Se răsuci pe călcâie. Genny ieşea pe uşile fereastră, făcându-şi vânt cu batista, părând mult mai tânără decât la Teheran.

— Hello, Andy. Eşti deştept, e atât de sufocant acolo. Şi fumul! Oh!

— N-am prea fost niciodată dansator.

— Nu dansez decât atunci când nu e Duncan cu mine. El e ca un urs.

Şovăi.

— La zborul de mâine, crezi că pot...

— Nu, spuse el blând. Nu încă. Peste o săptămână... Sau lasă să se mai aşeze praful...

Ea încuviinţă din cap fără să-şi ascundă nemulţumirea.

— Ce zicea Scrag?

— Da – dacă şi ceilalţi sunt de acord şi se poate face. Am stat de vorbă îndelung şi o să mai discutăm la micul dejun.

Gavallan îşi trecu un braţ peste umerii ei şi o îmbrăţişa.

— Nu te îngrijora în privinţa lui Mac. Am să m-asigur că e bine.

— Mai am o sticlă de whisky pentru el. Te deranjează?

— Am s-o pun în servietă – am primit o notă de la IATC să nu avem băutură printre proviziile aparatului – nici o problemă, o s-o duc eu.

— Atunci poate ar fi mai bine să n-o faci de data asta. Găsi gravitatea lui descumpănitoare, atât de

neobişnuită la el. Sărmanul Andy. Toată lumea poate să vadă că e înnebunit de grijă.

— Andy, pot să fac o sugestie?

— Desigur, Genny!

— Foloseşte-l pe colonelul ăsta şi pe Roberts, nu Armstrong, cel pe care trebuie să-l duci la Tăbriz. De ce nu le ceri să se întoarcă cu tine prin Kowiss, să zicem c-ai avea nevoie să ridici nişte motoare pentru reparaţii? Şi-atunci ai putea să vorbeşti cu Duke direct.

— Bună idee. Clasa întâi.

Se-ridică pe vârfuri şi-l sărută ca o soră.

— Nici tu nu eşti rău. Ei bine, eu mă întorc în cuptor. N-am mai fost atât de curtată din timpul războiului.

Râse şi râse şi el.

— Noapte bună, Andy.

Gavallan se întoarse la hotelul său, aflat puţin mai jos pe şosea. Nu băgă de seamă oamenii care îl urmăreau şi nici că încăperea lui fusese percheziţionată, hârtiile lui citite şi nici că era plină de microfoane şi telefonul supravegheat.

CAPITOLUL 46

Aeroportul Internationa Teheran; *ora 11*, *58 dimineaţa*. Uşa cabinei avionului se închise după Robert Armstrong şi colonelul Hashemi Fazir. Din carlingă, John Hogg ridică degetul mare în sus, către Gavallan şi McIver care stăteau pe tarmac lângă automobil şi porni rulajul, îndreptându-se către Tabriz.

Gavallan abia sosise de la Ai Shargaz şi era primul moment în care se afla singur cu McIver.

— Ce se-ntâmplă, Mac?

Vântul rece le flutura îmbrăcămintea de iarnă şi spulbera zăpada în jurul lor.

— Necazuri, Andy!

— Ştiu asta. Zi-mi iute! McIver se apropie mai mult.

— Am auzit că mai avem abia o săptămâna înainte de a fi blocaţi la sol până la naţionalizare.

— Ce? Gavallan rămase ca prostit.

— Talbot ţi-a spus?

— Nu, Armstrong, acum câteva minute când colonelul era la closet şi noi eram singuri.

Obrazul lui McIver se strâmbă. Era atât de îngrijorat încât nu-şi găsea cuvintele.

— Ticălosul mi-a zis, cu politeţea lui prefăcută: „N-aş paria pe mai mult de zece zile dacă aş fi în locul dumitale; o săptămâna ar fi mai sigur, şi au uita, domnule McIver, în gura închisă nu intră muşte!”

— Dumnezeule! Oare ştie că punem la cale ceva? O pală de vânt îi împroşcă cu zăpadă fină.

— Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu, Andy!

— Cum e cu HBC? A adus vorba de el?

— Nu, când am întrebat de documente, tot ce-a zis a fost: „sunt la loc sigur”.

— A spus unde o să ne întâlnim astăzi? McIver scutură din cap.

— ”Dacă mă întorc la timp, am să vă caut eu”... Ticălosul!

Smuci portiera maşinii. Tulburat, Gavallan scutură zăpada de pe umeri şi se strecură la căldură. Ferestrele erau îngheţate. McIver comută ventilatorul şi rezistenţele din ferestre la maximum, încălzirea interioară fiind deja pornită cu toată puterea, apoi băgă o casetă în aparat, dădu volumul la maximum, după care îl închise înjurând.

— Ce se mai întâmplă, Mac?

— O grămadă, explodă el. Erikki a fost răpit de sovietici sau de KGB şi e undeva sus, lângă graniţa turcă, făcând Dumnezeu ştie ce cu aparatul lui. Nogger crede că îl obligă să-i ajute la golirea posturilor secrete de ascultare americane. Nogger, Azadeh, doi dintre mecanicii noştri şi un căpitan britanic abia au scăpat cu viaţă din Tabriz. S-au întors ieri şi sunt la mine acasă, pentru moment. Cel puţin erau când am plecat în dimineaţa asta. Dumnezeule, Andy! Ar fi trebuit să vezi în ce hal erau când au ajuns! Căpitanul e acelaşi care l-a salvat pe Charlie la Doshan Tappeh şi pe care Charlie l-a lăsat la Bandar-e Pahlavi.

— Şi ce-i cu el?

— A fost o operaţiune secretă. E căpitan gurka, îşi zice Ross, John Ross. El şi Azadeh erau cam incoerenţi. Nogger era şi el destul de agitat, dar cel puţin sunt teferi acum, acasă.

Glasul lui McIver începu să tremure.

— Îmi pare rău să-ţi spun, dar am pierdut un mecanic la Zagros, Jordon Porcărie. A fost împuşcat şi...

— Isuse Christoase, bătrânul Porcărie e mort?

— Da. Da, mi-e teamă că da şi fiul tău a fost atins... Nu prea rău.

Adăugă dintr-o suflare, căci Gavallan se albise:

— Scot e okay.

— Cât de grav?

— I-a trecut un glonţ prin muşchi, în umărul drept. N-a fost atins osul, doar carnea. Jean-Luc spune că au penicilină, medic şi că rana e curată. Scot n-o să fie în stare să piloteze elicopterul mâine către Al Shargaz, aşa că l-am

rugat pe Jean-Luc s-o facă şi să-l ia pe Scot cu el şi după aia să se întoarcă la Teheran cu următorul avion şi-o să-l trimitem înapoi la Kowiss.

— Eşti sigur că Scot a fost doar atins?

— Da, Andy, sigur.

— Ce dracu s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu exact. Am primit un mesaj de la Starke în dimineaţa asta, care mesaj tocmai îi sosise de la Jean-Luc. Se pare că teroriştii acţionează în zona Zagros. Aceeaşi bandă care a atacat Bellissima şi Rosa. Trebuie că se ascund prin pădurile din jurul bazei. Jordon şi cu Scot încărcau piese de schimb în 212, imediat după răsăritul soarelui, dimineaţa, şi au fost împroşcaţi cu gloanţe. Săracul Porcărie a încasat cea mai mare parte, iar Scot doar unul.

Din nou, McIver adăugă grăbit, văzând expresia de pe faţa lui Gavallan:

— Jean-Luc m-a asigurat că Scot e-n regulă, Andy. Pe cinstea mea!

— Nu mă gândeam numai la Scot, spuse Gavallan greoi. Porcărie e cu noi, fir-ar să fie, de când am pornit-o. N-are trei copii?

— Da, aşa e. Groaznic.

— Cumplit!

McIver răsuci cheia şi porni încetişor maşina prin zăpadă, înapoi către birouri.

— Sunt toţi la şcoală, cred. O să fac ceva pentru ei imediat ce mă întorc. Zi-i mai departe despre Zagros.

— Nimic în plus. Tom nu era acolo. Vineri a trebuit să rămână peste noapte la Kowiss. Jean-Luc a spus că n-a văzut pe nici unul dintre atacatori. Nimeni nu i-a văzut. Gloanţele au ieşit pur şi simplu din pădure, baza e un haos oricum, cu aparatele care lucrează non-stop, aducând oameni de la toate celelalte sonde şi ducându-i în grupuri la Al Shargaz, toată lumea dându-se de ceasul morţii s-o şteargă de acolo înainte de termenul de mâine, la apusul soarelui.

— O să reuşească?

— Mai mult sau mai puţin. O să scoatem toţi găzarii noştri şi pe băieţi, cea mai mare parte a pieselor valoroase şi toate elicopterele şi le aducem la Kowiss. Structura de bază a sondelor va trebui să rămână, dar asta nu e în responsabilitatea noastră. Dumnezeu ştie ce-o să se întâmple cu baza şi cu sondele, fără întreţinere.

— O să se sălbăticească.

— Aşa e. Afurisită risipă. Prostească, afurisit de prostească! L-am întrebat pe colonelul Fazir dacă ar putea face ceva. Ticălosul a zâmbit doar, cu zâmbetul ăla scârbos, subţire, al lui şi-a spus că e destul de greu să afle ce dracu se-ntâmplă în biroul de lângă el, din Teheran, darmite atât de departe în sud. L-am întrebat dacă ar putea face ceva cu komitehul de la aeroport.

— Ar putea să ne-ajute?

— A zis „nu”. Komitehul n-are aproape nici o legătură cu oricine altcineva, nici chiar cu Teheranul. Ca să ţi-l.citez: „Sus, la Zagros, printre nomazi şi triburi semicivilizate, dacă n-ai arme sau nu eşti iranian, preferabil un ayatolah, e mai bine să faci ce ţi se spune”.

McIver tuşi şi îşi suflă nasul nervos.

— Ticălosul nu râdea de noi, Andy, şi totuşi nici nu-i părea rău.

Gavallan era cuprins de disperare. Atât de multe întrebări la care trebuia să afle răspunsul, totul primejduit, aici şi acasă! Mai era o săptămâna până când totul avea să se prăbuşească. Slavă Domnului că Scot... Săracul Porcărie! Sfinte Dumnezeule, Scot împuşcat!

Înnegurat, privi prin parbriz şi văzu că se apropiau de zona de mărfuri.

— Opreşte maşina pentru o clipă, Mac. Mai bine să vorbim între patru ochi. Ei?

— Iartă-mă! Da. Nu prea gândesc limpede.

— Tu eşti bine? Vreau să spun cu sănătatea.

— Oh, cu asta stau grozav. Dacă aş putea scăpa de tusea asta... Doar asta mă supără, din păcate, spuse McIver plat, dar Gavallan simţi recunoaşterea faptului ca pe-o durere. Am scăpat controlul. Am pierdut deja un om, problema cu HBC atârnă încă asupra noastră, bătrânul Erikki e în primejdie, toţi suntem în primejdie, S-G şi tot ce am făcut până acum.

Se jucă o vreme cu volanul.

— Genny e bine?

— Da. Da, ea da, spuse răbdător Gavallan.

Era a doua oară când răspundea la întrebarea asta. McIver îl întrebase în clipa în care coborâse treptele avionului.

— E bine, Mac, spuse, repetând ce spusese mai devreme. Am o scrisoare de la ea. A vorbit şi cu Hamish şi cu Sarah, amândouă familiile sunt bine, iar tânărului Angus i-a ieşit primul dinte. Toată lumea e bine acasă, toţi în formă şi am o sticlă de Loch Vay în servietă, de la ea. A încercat să-l convingă pe Johnny Hogg s-o lase în avion, să o ascundă în toaletă, chiar după ce eu am zis nu.

— Iartă-mă.

Pentru prima dată observă urma unui zâmbet la McIver.

— Genny e afurisit de încăpăţânată, nu încape îndoială. Sunt bucuros că e acolo şi nu aici, foarte bucuros. Curios totuşi cât de tare ţi-e dor de ele.

McIver privi în gol.

— Mulţumesc, Andy.

— Pentru nimic.

Gavallan cugetă un moment.

— De ce să-l pui pe Jean-Luc să plece cu elicopterul? De ce nu poate Tom Lochart? N-ar fi mai bine să-l scoatem pe el?

— Sigur că da, dar n-o să părăsească Iranul fără Şeherazada şi mai e şi altă problemă.

Muzica de pe bandă se isprăvi şi el întoarse caseta.

— Nu pot să dau de ea. Tom era tare îngrijorat. M-a rugat să mă duc acasă la ea, lângă bazar, ceea ce am făcut. N-am primit nici un răspuns. Nu părea să fie nimeni acolo. Tom e sigur c-a fost la Marşul Femeilor.

— Christoase! Am auzit la HBC de încăierări şi arestări şi atacul unor săriţi asupra unora dintre femei. Crezi că e-n închisoare?

— Sper din tot sufletul să nu fie. Ai auzit de tatăl ei? Oh, desigur, ţi-am spus eu însumi data trecută când ai fost aici, nu-i aşa?

McIver şterse parbrizul fără să se gândească.

— Tu ce-ai vrea să faci? Să aştepţi aici până se întoarce păsărica?

— Nu.

— Hai să mergem la Teheran. Avem timp? Gavallan aruncă o privire iute la ceas. Arăta 12, 25.

— Oh, da. Avem o mulţime de piese din stocul supranormativ de urcat la bord. O să avem timp dacă plecăm acum.

— Bun. Mi-ar plăcea să-i văd pe Azadeh şi pe Nogger. Şi pe omul ăsta, Ross. Şi în special pe Talbot. Am putea trece pe lângă casa Bakravan ca din întâmplare. Ei?

— Bună idee. Mă bucur că eşti aici, Andi, mă bucur foarte mult.

Porni motorul şi roţile derapară.

— Şi eu, Mac. Ca să-ţi spun drept, niciodată nu m-am simţit atât de deprimat.

McIver tuşi şi-şi drese glasul.

— Vesti proaste acasă?

— Da.

Cu dosul mănuşii, Gavallan şterse fără grabă picăturile de condens de pe fereastra portierei.

— Luni va avea loc o întâlnire extraordinară a Consiliului de Conducere al Struanilor. Va trebui să vin cu nişte răspunsuri la problema Iranului. Blestemată pacoste!

— Şi Linbar o să fie acolo?

— Da. Nemernicul o să ruineze Nobila Casă până la urmă. E o prostie să te extinzi în America de Sud când China e pe cale să se deschidă.

McIver se încruntă, simţind încordarea din glasul lui Gavallan, dar nu spuse nimic. De ani de zile cunoştea rivalitatea şi ura dintre ei, circumstanţele morţii lui David McStruan şi surpriza tuturor în Hong Kong că Linbar primise locul acela din vârf. Avea încă mulţi prieteni în colonie care-i trimiteau tăieturi din ziare sau îi scriau despre ultimele zvonuri şi bârfe – sângele Hong Kongului, despre Nobila Casă şi rivalii ei, dar nu le discuta niciodată cu vechiul său prieten.

— Iartă-mă, Mac! spuse Gavallan morocănos. Nu vreau să discut lucrurile astea, sau ce se întâmplă cu Ian. Quillan, Linbar sau oricine altcineva legat de Struani. Oficial, nu mai sunt în Nobila Casă. Hai s-o lăsăm aşa!

Destul de corect, se gândi McIver şi încercă să nu se neliniştească. Trase cu coada ochiului la Gavallan. Anii n-au lăsat urme asupra lui Andy, îşi zise. E un bărbat la fel de grozav ca întotdeauna, chiar cu toate necazurile astea!

— Nu-ţi face griji, Aridy, n-ai ce să faci!

— Aş vrea să cred asta chiar acum. Mac! Şapte zile prezintă o problemă uriaşă, nu?

— Asta este ceea ce...

Băgă de seamă că indicatorul de benzină arăta gol şi explodă:

— Cineva mi-a tras benzina din rezervor cât timp a fost parcată!

Se opri, ieşi din maşină o clipă şi se întoarse înapoi clăntind portiera.

— Ticăloşi afurisiţi, mi-au spart încuietoarea! Trebuie să fac plinul. Din fericire, încă mai avem câteva canistre de douăzeci de litri şi rezervorul subteran e încă pe jumătate plin cu combustibil de elicopter – pentru „situaţii speciale”.

Tăcu, frământat de gândul la Jordon şi Zagros şi HBC şi cele şapte zile. Ce-o să mai pierdem? începu să blesteme în sinea lui, apoi auzi vocea lui Genny spunând: „Putem s-o facem dacă vrem, ştiu că putem, ştiu că putem!”

Gavallan se gândea la fiul său.

N-am să stau liniştit până când n-am să-l văd cu ochii mei. Mâine, dacă am noroc. Dacă Scot nu se întoarce mai înainte de a-mi pleca avionul spre Londra, am să amân zborul şi mă duc duminică. Şi cumva trebuie să-l văd pe Talbot. Poate ar putea să-mi dea ceva ajutor. Dumnezeule! Numai şapte zile!

Lui McIver nu-i trebui mult timp să alimenteze, apoi ieşi din aeroport amestecându-se în circulaţia de pe şosea. Un uriaş reactor de transport al Forţelor Aeriene Americane trecu jos, pe deasupra capetelor, către terenul de aterizare.

— Primesc cam cinci Jumbo pe zi, tot cu controlori militari de zbor şi supraveghetori din Gărzile Verzi, toată lumea dă ordine, le contramandează – şi oricum nimeni n-ascultă – spuse McIver. Ba mi-a promis trei locuri la fiecare dintre zborurile lor pentru conaţionalii noştri, cu bagaje. Speră să aducă aici un Jumbo la fiecare două zile.

— Au spus ce vor în schimb?

— Bijuteriile Coroanei, spuse McIver încercând să mai slăbească tensiunea în care se aflau, dar gluma suna sec. Nu, nimic, Andy. Managerul de la BA, Bill Shoesmith, e un flăcău formidabil şi-şi face grozav treaba.

Ocoli rămăşiţele unui autobuz aflat pe partea lor, jumătate de-a latul şoselei, de parcă ar fi fost parcat cu grijă.

— Femeile protestează iarăşi astăzi. Umblă zvonul că au de gând să continue tot aşa până când Khomeini renunţă.

— Dacă sunt unite, va trebui s-o facă.

— Nu ştiu ce să mai cred în zilele astea.

McIver conduse o vreme în tăcere, apoi arătă cu degetul mare pe fereastră, către trecătorii care umblau încolo şi-ncoace.

— S-ar zice că totul e-n regulă în lume. Moscheile sunt pline ochi, marşurile de sprijin pentru Khomeini sunt numeroase, Gărzile Verzi se bat netemătoare cu cei de stânga, care le ţin piept la fel de neînfricaţi.

Tuşi şuierat.

— Angajaţii noştri... ei bine, se mulţumesc să-mi servească obişnuitele complimente şi politeţuri persane şi nu ştii niciodată ce gândesc într-adevăr, doar că e sigur că ne vor afară.

Urcă pe trotuar ca să evite o ciocnire frontală cu o maşină ce venea pe contrasens, cu claxonul urlând şi cu viteză mult prea mare pentru drumul înzăpezit, apoi continuă:

— Ţicniţi afurisiţi! Dacă n-aş iubi-o pe bătrâna Lulu, aş schimba-o pentru o veche camionetă şi i-aş turti pe toţi afurisiţii ăştia!

Trase cu ochiul la Gavallan şi zâmbi.

— Andy, mă bucur tare mult că eşti aici! Mulţumesc. Mă simt mult mai bine acum! Iartă-mă!

— Nici o problemă! spuse calm Gavallan, dar sufletul pui era un vulcan. Cum rămâne cu „Vârtejul”? întrebă, fără să fie în stare să se mai abţină.

— Ei bine, că sunt şapte sau şaptezeci de zile... McIver viră ca să evite un alt accident aproape iminent. Răspunse cu gesturi obscene similare şi îşi continuă drumul.

— Hai să zicem că am căzut cu toţii de acord şi că putem să apăsam butonul, dacă vrem, în ziua Z, peste şapte zile.

— Nu. Armstrong a spus să nu contăm pe mai mult de o săptămână, aşa că să zicem şase, şase zile începând de azi. Vinerea următoare – o vineri ar fi oricum cea mai bună, nu-i aşa?

— Pentru că e ziua lor sfântă; da, m-am gândit şi eu.

— Apoi adaptând ce-am născocit până acum Charlie şi cu mine... Faza întâi: de azi înainte trimitem de aici orice cetăţean străin şi orice piesă putem, pe orice cale putem, cu avionul, cu camionul, în Irak sau Turcia sau bagaje şi surplus de bagaj cu BA. Cumva am să-l fac pe Bill Shoesmith să mărească rezervările noastre şi să ne dea prioritate la spaţiul de cargo. Avem deja două JR 212 afară pentru reparaţii şi cel de la Zagros este programat pentru mâine. Avem cinci păsărele lăsate aici, în Teheran, un 212, două 206 şi două: Alouette. Trimitem tot – în afară de 206 – la Kowiss, ostentativ, ca să satisfacă cererea lui Barosanu, deşi de ce le vrea, numai Dumnezeu ştie. Duke spune că aici ale lui nu sunt toate ocupate. Oricum, lăsăm elicopterele mici aici. Ca un fel de camuflaj.

— Le lăsăm?

— N-avem cum să scoatem toate elicopterele, Andy, Oricare ar fi ziua limită. Acum, Z-2, miercurea următoare: ultimii din oamenii noştri de la sediu, Charlie, Nogger, piloţii care mai rămân, mecanicii şi cu mine, ne urcăm în avion şi spălăm putina la Al Shargaz, dacă desigur nu putem să scoatem o parte dintre ei mai înainte cu BA.

— Nu uita că trebuie să pară că suntem aici cu toate forţele! Unul care vine pentru unul care pleacă! După asta, cum rămâne cu documentele, cu permisele de ieşire?

— Am să încerc să obţin documente în alb de la Aii Kia. O să am nevoie de nişte cecuri elveţiene în alb, înţelege ce înseamnă peşcheşul, dar, de asemenea, e şi membru în Consiliul de Conducere şi foarte inteligent, încins şi flămând, dar deloc dornic să-şi rişte pielea. Dacă nu putem, atunci pur şi simplu ne cumpărăm drumul cu peşcheşuri. Scuza noastră către parteneri, Kia sau cine o mai fi, când or să descopere că am plecat, e că ai organizat o conferinţă urgentă la Al Shargaz. E o scuză tâmpă, dar asta nu mai contează. Cu asta se sfârşeşte Faza întâi. Dacă suntem împiedicaţi să plecăm, atunci „Vârtejul” se termină aici, pentru c-o să fim folosiţi ca ostateci pentru întoarcerea tuturor aparatelor şi ştiu că n-o să fii de acord să ne laşi de izbelişte. Faza a doua: Pregătim...

— Cum rămâne cu lucrurile din casă ale tuturor băieţilor care au apartamente sau case în Teheran?

— Compania va trebui să plătească compensaţii cinstite. Asta o să fie parte din câştigul şi pierderea „Vârtejului”. De acord?

— Cât o să însemne asta, Mac?

— Nu prea mult. N-avem altă ieşire decât să plătim compensaţia.

— Da, da, aşa e.

— Faza a doua. Deschidem prăvălia la Al Shargaz şi în timpul ăsta mai multe lucruri se vor fi întâmplat. Aranjezi pentru cargourile 747 să ajungă la Al Shargaz în după-amiaza zilei Z-l. Până atunci Starke va stoca cumva, pe ţărm, în taină, destule butoaie de două sute de litri ca să-i ducă peste Golf. Altcineva o să ascundă alt combustibil pe vreo insulă uitată de Dumnezeu, în afara ţărmurilor Arabiei Saudite sau a Emiratelor, în caz că o să aibă nevoie de ele Starke şi Rudi şi băieţii lui din Bandar-e Delam, cărora în mod sigur o să le trebuiască. Scrag n-are probleme cu combustibilul. Între timp aranjezi înregistrarea britanică pentru toate aparatele pe care ne gândim să le „exportăm” şi obţii permisiunea de zbor prin spaţiul aerian kuweitian, saudit şi-al Emiratelor. Eu sunt responsabil cu desfăşurarea operaţiilor „Vârtejului”. În zorii zilei Z îmi spui: „pleacă” sau „nu pleca”. Dacă e „nu pleca”, cu asta s-a terminat. Dacă e „pleacă”, pot să anulez ordinul dacă cred eu că e mai prudent, şi-atunci asta înseamnă terminat. Aşa e?

— Cu două amendamente, Mac. Te consulţi cu mine înainte de a abandona – aşa cum o să mă consult şi eu cu tine înainte de a zice „pleacă”

sau „nu pleca” – şi al doilea, dacă nu putem în ziua Z, încercăm din nou în Z+ l şi Z + 2.

— Au right!

Mac răsuflă adânc.

— Faza a treia: în zorii zilei Z sau Z + l, sau Z 4 – 2, trei zile e maximum de care ne putem îngădui să tragem – transmitem prin radio un mesaj codificat care spune „pleacă”. Cele trei baze confirmă şi imediat toate aparatele care trebuie să plece se ridică în aer şi se îndreaptă spre Al Shargaz. S-ar putea să fie o diferenţă de patru ore între sosirea lui Skrag şi a ultimului, probabil a lui Duke, dacă totul merge bine. În momentul în care aparatele aterizează oriunde în afara Iranului, înlocuim numerele de înregistrare iraniene cu cele englezeşti şi asta ne aduce parţial, în legalitate. În momentul în care aterizează la Al Shargaz, se încarcă în 747 şi după aia decolează în înaltul cerului cu toată lumea la bord.

McIver răsuflă adânc.

— Simplu.

Gavallan nu răspunse imediat, cântărind planul sesizând fisurile nenumăratele primejdii.

— E bun, Mac.

— Nu e, Andy, nu e bun deloc.

— L-am văzut pe Scrag ieri şi-am stat mult de vorbă. Spune că lui i se pare posibil „Vârtejul” şi dacă el e cu noi atunci îi dăm drumul. A spus c-o să-i sune pe ceilalţi la sfârşitul săptămânii şi o să-mi dea de ştire, dar era sigur că la ziua potrivită poate să scoată păsărelele şi băieţii afară.

McIver dădu din cap, dar nu mai spuse nimic. Se mulţumi să conducă în tăcere pe şoseaua îngheţată şi periculoasă, strecurându-se pe străzile înguste ca să ocolească şoselele principale pe care le ştia congestionate cu maşini.

— Nu suntem prea departe de bazar acum.

— Scrag a spus că ar putea să ajungă în următoarele zile la Bandar-e Delam ca să-l vadă pe Rudi sau să-l sune, scrisorile-s prea riscante. Apropo, mi-a dat un bileţel pentru tine.

— Ce zice?

Gavallan scotoci la fundul servietei. Găsi plicul şi-şi puse ochelarii.

— E adresat: „Căpitanului D.D. McIver, esquire”.

— Îi arăt eu într-o zi pentru afurisitul ăsta de „Dirty Duncan”! Citeşte-o!

Gavallan deschise-plicul, scoase două hârtii prinse între ele şi mormăi:

— Scrisoarea spune doar „Bagăţi-o!”. De ea este prinsă o fişă medicală...

O cercetă cu atenţie.

—...Semnată de doctorul G. Gernin, Consulatul Australian din Al Shargaz. Afurisitu bătrân are colesterolul normal, tensiunea 13 cu 8, 5, zahărul normal, totul e al dracului de normal – şi mai e un PS cu scrisul lui Scrag: „Am să zumzăi pe deasupra ta când o să-mplinesc 73 de afurisiţi de ani, gagiule!”

— Sper s-o facă, prăpăditul! Dar n-o să-i iasă, timpul nu e de partea lui. O să...

McIver frână prudent. Strada ducea într-o piaţă a moscheii bazarului, dar ieşirea era blocată de bărbaţi care vociferau, mulţi agitând arme. N-aveau cum să se întoarcă sau să tragă pe-o parte, aşa că McIver se mulţumi să încetinească şi opri maşina.

— Din nou femeile! spuse, prinzând o frântură din scurgerea demonstraţiei pe stradă.

De pe o parte şi de pe cealaltă violenţa strigătelor sporea. Traficul de pe ambele părţi ale străzii se opri brusc, ca la poruncă, claxoanele urlând furioase. Nu existau trotuare, doar obişnuitele şanţuri pline de mizerii şi zăpada strânsă troiene, câteva tarabe şi trecători înghesuiţi de ambele părţi. Trecătorii începură să se alăture celor din faţă, înghesuindu-se împrejurul automobilelor şi camioanelor. Printre ei erau vagabonzi şi tineri şi unul făcu un semn obraznic către Gavallan prin fereastra portierei, un altul trase un şut în aripă, apoi altul şi o rupseră la fugă râzând.

— Scârboşenii mărunte!

McIver îi putea zări în oglinda retrovizoare, alţi tineri se strângeau în jurul lor, alţi bărbaţi trecură pe lângă ei, alte privi ostile şi o pereche izbi portiera neglijent, cu patul armelor. În faţa lor, corpul principal al demonstraţiei, dominat de strigăte de „Allah-u akbar”, trecea de intersecţie. Un trosnet neaşteptat îi făcu să tresară când o piatră izbi maşina la mică distanţă de parbriz, apoi întreaga maşină începu să se clatine când tinerii şi vagabonzii se năpustiră asupra ei, sărind pe barele de protecţie, făcând gesturi obscene.

Mânia lui McIver explodă şi smuci portiera, trântind pe câţiva dintre ei de-a rostogolul pe jos, apoi ţâşni afară şi se năpusti în grămada care se împrăştie imediat. Gavallan ieşi la fel de iute ca să-i atace pe cei care încercau să răstoarne maşina din spate. Îl izbi pe unul şi acesta o rupse la fugă. Ceilalţi, cei mai mulţi, se retraseră alunecând şi strigând, însoţiţi de blestemele trecătorilor, dar doi dintre tinerii mai voinici îl atacară pe Gavallan din spate. Îi văzu venind şi-l izbi pe unul în piept, trântindu-l, îmbrâncindu-l pe celălalt de un camion, ameţindu-l, şi şoferul camionului râse, bătând cu pumnul în portiera cabinei.

McIver răsufla greii. De partea lui tinerii se trăseseră la o distanţă sigură, strigând obscenităţi.

— Fereşte, Mac!

McIver se aplecă. Piatra trecu la mică distanţă de capul lui şi izbi portiera camionului şi tinerii – zece sau doisprezece – ţâşniră înainte. Mac n-avea unde să se retragă, aşa că le ţinu piept lângă aripa maşinii, iar Gavallan îşi sprijini şi el spatele de ea, la fel de încolţit. Unul dintre tineri ţâşni către Gavallan cu o bucată de lemn ridicată ca o bâtă, în timp ce alţi trei se repeziră la el din părţi. Se răsuci într-o parte, dar bâta îl izbi razant în umăr şi el icni. Se întinse după

tânăr, îl lovi peste faţă dezechilibrându-l, dar alunecă şi se întinse în zăpadă. Haita sări asupra lui pentru lovitura de graţie. Pe neaşteptate zăpada dispăru, ca şi picioarele care-l izbeau, şi el se trezi ajutat să se ridice.

Îl sprijinea un membru înarmat al Gărzilor Verzi, tinerii se aflau adunaţi lângă perete sub ameninţarea armei altuia, în apropiere un mullah în vârstă striga înfuriat la ei, trecătorii înconjurându-i pe toţi. Ca prin ceaţă îl văzu pe McIver mai mult sau mai puţin neatins, lângă maşină, apoi mullahul se întoarse către el şi îi vorbi în farsi.

— Nam zaban-e shoma ra khoob namu danan, aga.

— Iartă-mă, nu-ţi vorbesc limba, Excelenţă! hârâi Gavallan cu pieptul străpuns de dureri.

Mullahul, un bătrân cu barbă albă, turban alb şi halat negru, se întoarse şi strigă pe deasupra îmbulzelii la privitori şi la oamenii din celelalte maşini. Fără prea mare enntuziasm, un şofer din apropiere ieşi din maşină şi-l salută foarte politicos pe mullah, ascultă cele ce i se spuse, apoi îi vorbi lui Gavallan într-o engleză bună, deşi foarte rigidă.

— Mullahul vă informează că tinerii au greşit când v-au macat, aga, şi au încălcat legea, şi că este limpede că domnia voastră nu aţi încălcat legea şi nu i-aţi provocat.

Ascultă din nou cele spuse de mullah şi se întoarse din nou către Gavallan şi McIver.

— El doreşte să ştiţi că Republica Islamică se supune legilor nestrămutate ale lui Allah. Tinerii au încălcat legea care nu îngăduie să ataci străini neînarmaţi care-şi văd paşnici de treburile lor.

Bărbatul bărbos, de vârstă mijlocie, cu haine zdrenţuite, se întoarse către mullah, care acum se adresa cu glas tare mulţimii şi tinerilor şi cuvintele lui fură urmate de un val de aprobări şi încuviinţări.

— Trebuie să fiţi martori că legea este întărită, vinovaţii pedepsiţi şi dreptatea împlinită imediat. Pedeapsa este cincizeci de bice. Dar mai întâi tinerii vă vor cere iertare domniilor voastre şi tuturor celor din jur.

În mijlocul tumultului de la demonstraţia ce se desfăşura în apropiere, tinerii îngroziţi fură îmbrânciţi şi împinşi cu lovituri de picior dinaintea lui McIver şi Gavallan, unde căzură în genunchi şi cerşiră umili iertare. Apoi fură minaţi înapoi la perete şi biciuiţi cu biciuri oferite cu multă solicitudine de nişte catârgii din mulţimea curioasă, care striga încurajări batjocoritoare.

Mullahul, cei doi din Gărzile Verzi şi alţii, aleşi de mullah, aplicară legea. Fără milă.

— Dumnezeule! mormăi Gavallan îngreţoşat. Şoferul translator spuse tăios:

— Acesta este Islamul. Islamul are o singură lege pentru toţi oamenii, o singură pedeapsă pentru fiecare crimă şi dreptatea se aplică imediat. Legea este legea lui Allah. Neatinsă, veşnică, nu ca în Vestul vostru corupt, unde

legea poate fi răsucită şi dreptatea răsucită şi întârziată, amânată spre folosul avocaţilor care se îngraşă din aceste ocolişuri şi corupţii şi viclenii sau din necazurile altora.

Ţipetele câtorva tineri îl întrerupseră.

— Fiii ăştia de căţea n-au nici mândrie! spuse bărbatul dispreţuitor, întorcându-se la camion.

Când pedepsirea luă sfârşit, mullahul îi admonesta blând pe acei tineri care nu-şi pierduseră încă simţirile, apoi le dădu drumul să plece şi se depărta însoţit de gărzile sale. Mulţimea se împrăştie, lăsându-i pe McIver şi Gavallan lângă maşină. Atacatorii lor erau acum grămezi patetice de zdrenţe inerte, pătate de sânge, sau tineri ce încercau să se târască în picioare gemând. Gavallan se duse să-l ajute pe unul dintre ei, dar acesta se zvârcoli înspăimântat, încercând să se ridice în picioare, aşa că se opri şi se întoarse înapoi.

Barele de protecţie erau deformate, vopseaua sărise în multe locuri unde fusese lovită de pietrele aruncate cu răutate de tineri. McIver părea mai bătrân ca înainte.

— N-aş putea spune că n-au meritat-o, cred, zise Gavallan.

— Am fi fost călcaţi în picioare şi al dracului de răniţi dacă n-ar fi venit mullahul, spuse răguşit McIver, nespus de bucuros că Genny nu fusese acolo. Ea s-ar fi simţit lovită de fiecare bici pe care-l primeau, îşi zise, simţind dureri în piept şi-n spate de la loviturile primite. Îşi desprinse ochii de la maşină şi-şi mişcă cu greu umerii îndureraţi. Apoi îl observă pe bărbatul care tradusese pentru ei într-o maşină din apropiere, încă prins în încurcătura circulaţiei şi-şi târî greoi picioarele prin zăpadă către el.

^688

— Mulţumesc, mulţumesc că ne-aţi ajutat, aga, îi spuse, strigând pe fereastră ca să acopere zgomotul din jur.

Maşina era veche, caroseria îndoită în multe locuri şi patru alţi bărbaţi erau înghesuiţi înăuntru. Omul coborî geamul portierei.

— Mullahul a cerut un translator. L-am ajutat pe el, nu pe voi, spuse strâmbând din buze. Dacă n-aţi fi venit în Iran, proştii ăia tineri n-ar fi fost tentaţi de dezgustătoarea voastră expunere de bogăţie materială.

— Iartă-mă! Voiam doar să...

—...şi dacă n-ar fi fost filmele voastre la fel de dezgustătoare şi televiziunea, care glorifică bandele voastre de stradă fără nici un Dumnezeu şi şcolarii neascultători, pe care Şahul le-a importat la imboldul stăpânilor săi, ca să corupă tineretul nostru, pe propriul meu fiu şi rudele mele între alţii, aceşti sărmani nebuni s-ar supune cu toţii sârguincioşi legilor. Ar fi mai bine pentru voi să plecaţi mai înainte de-a fi şi voi prinşi încălcând legea.

Ridică geamul şi izbi claxonul furios.

Apartamentul lui Lochart; *ora 2*, *37 după-amiază*. Degetele ei răpăiră scurt, codificat, la uşa apartamentului. Purta văl şi un chador pătat. Îi răspunseră o serie de ciocănituri. Bătu din nou de patru ori repede şi o dată încet. Uşa se întredeschise de un deget. Teymour era acolo, cu un pistol îndreptat spre faţa ei, şi ea râse.

— Nu mai ai încredere în nimeni, dragul meu, spuse în arabă, dialectul palestinian.

— Nu, Sayada, nici măcar în tine! răspunse el şi când se asigură că era într-adevăr Sayada Bertolin şi singură, deschise uşa mai larg, iar ea îşi smulse vălul şi baticul, intră şi se lăsă în braţele lui. El închise uşa cu piciorul şi o încuie.

— Nici chiar înainte. Apoi se sărutară flămânzi.

— Ai întârziat!

— Am venit la vreme, tu ai venit mai devreme!

Ea râse din nou şi se desprinse din îmbrăţişare! întinzându-i sacoşa.

— Cam jumătate e aici. Am să aduc restul mâine.

— Unde ai lăsat restul?

— Într-un dulap la French Club. Sayada Bertoliri îşi puse deoparte chadorul şi se transformă ca prin minune. Purta o scurtă de schi matlasata, un pulover călduros de caşmir, pe gât, o fustă de stofă scoţiană în pătrăţele şi cizme groase, îmblănite, totul de cea mai bună calitate.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă. Ochii lui zâmbiră.

— I-am trimis la plimbare...

— Ah, dragoste după-amiaza. Când se întorc?

— La apus.

— Perfect. Mai întâi un duş. Apa mai e caldă?

— Oh, da. Şi încălzirea centrală funcţionează, şi avem şi pătura electrică.

— Asemenea lux... Lochart şi nevasta lui ştiu să trăiască. Asta este o veritabilă., care-i cuvântul franţuzesc?... A, da, garsonieră de paşă!

Râsul ei îl încălzi.

— Habar n-ai ce peşcheş e un duş fierbinte, dragul meu. Mult mai minunat decât o baie. Fără să mai vorbim de restul.

Se aşeză pe un scaun ca să-şi tragă cizmele.

— Însă libidinosul bătrân, Bakravan, Jared Bakravan, nu Lochart, a fost cel care ştia cum să trăiască. La origine apartamentul ăsta a fost pentru o amantă.

— Tu? întrebă el fără răutate.

— Nu, dragul meu. El le voia tinere, foarte tinere. Eu nu sunt amanta nimănui, nici măcar a soţului meu. Şeherazada mi-a spus. Moş Jared ştia cum să trăiască. Păcat că n-a avut mai mult noroc în moarte!

— Şi-a atins ţelul.

— Nu aşa ar fi trebuit să sfârşească un astfel de om. E o prostie!

— Era cămătar cunoscut şi sprijinitor al Şahului, chiar dacă i-a dat din belşug şi lui Khomeini. Încălcase legile lui Allah.

— Legile extremiştilor, dragul meu! Ale extremiştilor. Aşa cum tu şi cu mine încălcăm tot felul de legi, nu?

Se ridică şi-l sărută uşor, ieşi în coridor călcând pe minunatele covoare, trecu în dormitorul Şeherazadei şi-al lui Lochart, îl traversă intrând în baia luxos acoperită cu oglinzi şi dădu drumul la duş, aşteptând să se încălzească apa.

— Mi-a plăcut întotdeauna apartamentul ăsta. El se sprijini de canatul uşii.

— Superiorii mei îţi mulţumesc că le-ai sugerat. Cum a fost demonstraţia?

— Îngrozitoare. Iranienii sunt nişte animale. Strigau porcării şi aruncau cu murdării în noi, fluturându-şi penisurile. Şi totul pentru că vrem să fim puţin egale, vrem să ne îmbrăcăm aşa cum dorim, să încercăm să fim frumoase pentru atât de puţin timp, suntem tinere atât de puţină vreme...

Îşi puse din nou palma sub duş, încercând apa.

— Khomeini al vostru va trebui să renunţe. El râse.

— Niciodată. Şi numai unii sunt animale, Sayada, restul nu ştiu altceva. Unde este toleranţa ta de palestiniancă civilizată?

— Bărbaţii voştri de-aici au pus totul într-un closet, Teymour. Dacă ai fi femeie, ai înţelege.

Încercă din nou apa şi simţi că se încălzeşte.

— E vremea să mă întorc la Beirut. Niciodată nu m-am simţit curată aici. Nu m-am simţit curată de luni de zile.

— M-ar bucura să mă întorc şi eu. Acolo războiul s-a terminat. Dar nu în Palestina, Iordan sau Liban. Acolo au nevoie de luptători antrenaţi. Mai sunt încă evrei de omorât, blestemul Zionului de îndepărtat şi Pământul Sfânt de recucerit.

— Mă bucur că o să te întorci la Beirut, spuse ea, chemându-l cu privirea. Mi s-a spus şi mie să mă întorc acasă, peste câteva săptămâni, şi-mi convine perfect, mai pot să mai demonstrez până atunci. Marşul planificat pentru joi o să fie cel mai mare.

— Nu înţeleg ce-ţi pasă? Iranul nu e problema noastră, iar toate marşurile şi adunările de protest n-or să ducă la nimic.

— Greşeşti! Khomeini nu e prost. Iau parte la marşuri pentru acelaşi motiv pentru care lucrez pentru OEP, pentru casa noastră, pentru egalitatea femeilor Palestinei şi, da... pentru femeile de pretutindeni.

Ochii ei căprui aruncau flăcări şi n-o văzuse niciodată mai frumoasă.

— Femeile au pornit protestul, dragul meu, şi pe Dumnezeul părţilor, singurul Dumnezeu, şi pe Marx-Lenin, pe care-n taină îi admiri, zilele dominaţiei bărbaţilor s-au sfârşit.

— Aşa-i, spuse el imediat şi râse. râse laolaltă cu el.

— Eşti un şovinist. Tu care ai văzut atât de multe. Temperatura apei era perfectă. Îşi scoase jacheta de schi.

— Hai să facem un duş împreună.

— Bine. Spune-mi despre documente.

— După aia.

Se dezbrăcară fără ruşine, amândoi excitaţi, dar răbdători, pentru că aveau încredere unul într-altul şi erau mulţumiţi.

Erau amanţi de trei ani, în Liban, în Palestina şi aici, la Teheran, şi se săpuniră reciproc şi se jucară unul cu celălalt, jocul lor devenind din ce în ce mai intim şi mai senzual şi mai erotic, până când ea ţipă o dată şi încă o dată şi atunci, în clipa aceea, el o pătrunse şi se contopiră perfect, înfierbântându-se şi mai mult, implorând împreună, rămânând apoi liniştiţi până mai târziu, întinşi unul lângă celălalt în pat, încălziţi de pătura electrică.

— Ce oră e? întrebă ea somnoroasă, oftând adânc.

— Ora pentru, dragoste.

Fără o vorbă, ea se întinse spre el şi el tresări, nepregătit, şi se retrase protestând, apoi îi prinse mâna şi o trase aproape.

— Nu încă! Nici chiar tu, dragostea mea, spuse ea mulţumită în braţele sale.

— Cinci minute.

— Nici cinci ore, Teymour.

— O oră...

— Două ore, spuse ea zâmbind. În două ore, ai să fii gata din nou, dar până atunci n-am să mai fiu aici. Va trebui să-ţi urci în pat una dintre târfele tale soldat.

Îşi înăbuşi un căscat, apoi se-ntinse ca o pisică.

— Oh, Teymour, eşti un amant minunat. Apoi auzi un zgomot.

— Duşul?

— Da, l-am lăsat să curgă. Ce lux! Nu?

— Da, da, dar e risipă.

Se strecură din pat şi închise uşa băii, folosi bideul, apoi intră sub duş, cântând în timp ce-şi spăla părul. Îşi înfăşură un prosop fin în jurul trupului, îşi usca părul cu uscătorul electric şi se întoarse aşteptându-se să-l găsească dormind satisfăcut. Dar nu dormea. Zăcea în pat cu gâtul tăiat. Pătura care-l acoperea pe jumătate era îmbibată de sânge, organele genitale retezate erau aşezate cu grijă pe pernă lângă el şi tot acolo, lângă pat, stăteau doi bărbaţi; privind-o.

Amândoi erau înarmaţi cu revolvere cu amortizor. Prin uşa deschisă a dormitorului zări un alt bărbat de strajă lângă uşa de la intrare.

— Unde sunt restul hârtiilor? întrebă unul dintre ei într-o engleză cu accent curios, cu revolverul îndreptat către ea.

— La... la French Club.

— Unde la French Clubl

— Într-un dulap.

Era de prea mulţi ani în OEP ca agent secret şi prea versată în viaţă ca să intre în panică. Inima-i bătea rărişi încercă să se hotărască ce să facă înainte de a muri. În geantă avea un cuţit, dar lăsase geanta pe noptieră şi acum se afla pe pat, cu conţinutul împrăştiat şi cuţitul nu mai era acolo. N-avea nici o armă în apropiere, la îndemână, ca să se ajute. Nimic, doar timp. La apus, ceilalţi se vor întoarce. Şi apusul era încă departe.

— În toaleta doamnelor, adăugă.

— Care dulap?

— Nu ştiu. Nu sunt numere şi obiceiul e încredinţezi dai tot ce ai de păstrat garderobierei, îţi treci numele în registrul pe care ţi-l prezintă ea şi îţi dă înapoi ceea ce ai dat, când ceri. Dar numai ţie.

Bărbatul aruncă o privire către celălalt, care dădu scurt din cap. Amândoi aveau părul negru, ochii negri, purtau mustaţă şi nu reuşi să le definească accentul. Puteau fi iranieni, arabi sau evrei şi de oriunde. Din Egipt, din Siria sau din sud, către Yemen.

— Îmbracă-te! Dacă încerci ceva, n-ai să ajungi în Iad fără să suferi ca bărbatul acesta. Nu l-am trezit mai întâi. E limpede?

— Da.

Sayada se întoarse şi începu să se îmbrace. Nu încerca să se ascundă. Bărbatul de la uşă o urmărea atent, dar nu trupul ei îl interesa, ci mâinile.

Sunt profesionişti! îşi zise îngreţoşată.

— De unde ai hârtiile?

— De la cineva care îşi zice Aii. Nu l-am văzut niciodată până...

— Stai!

Cuvântul tăia ca o lamă, deşi era spus blând.

— Data viitoare când ai să minţi am să-ţi tai sfârcul acela minunat şi-am să te fac să-l mănânci, Sayada Bertolin! O minciună, de probă, ţi se iartă. Dar nu şi cealaltă. Dă-i drumul!

O cuprinse teama.

— Numele bărbatului e Abdullah bin Aii Siba şi în dimineaţa asta a fost cu mine la vechiul cămin de lângă Universitate. A luat-o înaintea mea către apartament şi am căutat unde ni s-a spus să căutăm şi...

— Cine v-a spus?

— Vocea. Vocea de la telefon. Nu-l cunosc decât ca o voce. Din... Din vreme-n vreme mă sună, cu instrucţiuni speciale.

— Cum îl recunoşti?

— Sigur că după voce. Şi întotdeauna un cod.

Îşi trase puloverul peste cap. Era îmbrăcată complet, cu excepţia cizmelor. Revolverul cu amortizor nu tremurase o clipă.

— Întotdeauna pomeneşte ziua precedentă într-un fel sau altul, în primele câteva minute.

— Continuă!

— Am căutat sub duşumea şi am găsit materialele, scrisorile, dosarele şi nişte cărţi. Le-am pus în geanta mea şi-am fost la French Club şi... şi după asta, pentru că s-a rupt cureaua genţii, am lăsat jumătate acolo şi am venit aici.

— Unde te-ai întâlnit cu Dimitri Yazerov?

— Nicăieri, niciodată. Mi s-a spus doar să mă duc acolo cu Abdullah şi să mă asigur că nu ne urmăreşte nimeni, să găsesc hârtiile şi să i le dau lui Teymour.

— De ce Teymour?

— N-am întrebat: Nu întreb niciodată.

— Înţelept. Ce făcea Teymour?

— Nu ştiu exact. În afară de faptul că este... era iranian, pregătit ca fedain de către OEP.

— Ce ramură?

— Nu stiu.

În spatele omului se vedea dormitorul, dar se feri să privească patul, cu ochii aţintiţi pe acest bărbat care ştia prea multe. Prin felul în care puneau întrebările, puteau fi agenţi ai SA VAMA, KGB, CIA, M16, Israel, Iordania, Siria, Irak, ba chiar şi ai unuia dintre grupurile extremiste ale OEP, care nu-l recunoştea pe Arafat drept conducător şi care ar fi dorit cu toţii să intre în stăpânirea conţinutului seifului Ambasadei Americane.

— Când se întoarce francezul, amantul tău?

— Nu ştiu, spuse imediat, lăsând să i se vadă surpriza.

— Unde-i acum?

— La baza lui din Zagros. Se numeşte Zagros Trei.

— Unde-i pilotul Lochart?

— Cred că tot la Zagros.

— Când se întoarce aici?

— Vrei să spui aici, în acest apartament? Nu cred să se mai întoarcă vreodată aici.

— La Teheran?

Privirea îi fu atrasă spre dormitor, oricât de mult încercase să reziste, şi-l văzu pe Teymour. Stomacul ei se răsuci, bâjbâi după toaletă şi vărsă violent. Bărbatul privi fără emoţie, satisfăcut că una dintre barierele ei era sfărâmată. Era obişnuit să vadă trupul reacţionând singur în faţa spaimei, totuşi rămase cu pistolul îndreptat către ea, urmărind-o prudent în caz că ar fi încercat ceva.

Când spasmele trecură, îşi curăţă gura cu puţină apă. Încercând să-şi stăpânească ameţeala, blestemându-l pe Teymour că fusese atât de idiot ca să-i trimită pe ceilalţi. Tâmpitul! ar fi vrut să ţipe. E o prostie când ştii că eşti înconjurat de duşmani, în dreapta, în stânga sau în centru. M-a deranjat pe

mine vreodată să fac dragoste când se aflau şi alţii prin preajmă câtă vreme uşa era închisă?! Se sprijini cu spatele de chiuvetă, cu faţa la duşmanii ei.

— Mai întâi mergem la French Club. Ai să iei restul materialului şi-ai să mi-l dai. Limpede?

— Da.

— De-aici înainte ai să lucrezi pentru noi. În secret. Ai să lucrezi pentru noi. De acord?

— Am de ales?

— Da, poţi să mori. Cumplit.

Buzele bărbatului se subţiară şi mai mult şi privirea deveni vicleană

— După ce ai să mori, o să i se acorde atenţie unui copil cu numele de Yassar Bialik.

Toată culoarea îi dispăru din obraji.

— Ah, bine, deci îţi aminteşti de băieţelul tău care locuieşte cu familia unchiului tău pe strada Negustorilor de Flori din Beirut. Ei, îţi aminteşti?

— Da... desigur... spuse ea, abia putând să rostească cuvintele.

Era cu neputinţă ca ei să afle de dragul meu Yaser. Nici chiar soţul meu nu ştie.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl băiatului?

— A... a fost ucis... A fost ucis.

— Unde?

— Pe... Înălţimile Golan.

— E trist să pierzi un soţ atât de tânăr, când eşti căsătorită abia de câteva luni! spuse bărbatul ironic. Câţi ani aveai atunci?

— Şa... şaptesprezece.

— Memoria nu te-a lăsat. Bine. Acum ai de ales: lucrezi pentru noi, tu şi fiul tău şi unchiul şi familia lui sunt siguranţă; dacă nu ne asculţi cu desăvârşire, dacă încerci să ne trădezi sau să te sinucizi, băiatul Yassar nu va mai fi bărbat şi nu va mai vedea. E limpede?

Neajutorată, încuviinţă din cap, cu chipul pământiu.

— Dacă noi murim, alţii o să se asigure că suntem răzbunaţi. Nu te îndoi de asta. Acum, ce-ai ales?

— Am să vă slujesc.

Şi-am să îmi pun fiul la adăpost şi am să fiu răzbunată. Dar cum, cum, cum!

— Bun. Pe ochii, testiculele şi mădularul fiului tău, o să ne dai ascultare?

— Da! Vă rog... Vă rog, pe cine o să slujesc? amândoi bărbaţii zâmbiră fără veselie.

— Nu mai întreba vreodată şi nici nu încerca să afli. O să-ţi spunem, când va fi nevoie, dacă va fi nevoie. Limpede?

— Da.

Bărbatul înarmat deşurubă amortizorul şi-l puse împreună cu arma în buzunar.

— Vrem să aflăm imediat când se întorc fie francezul, fie Lochart. E de datoria ta să afli şi câte elicoptere au aici în Teheran şi unde. Limpede?

— Da. Cum iau legătura cu voi, vă rog?

— O să ţi se dea un număr de telefon. Ochii i se îngustară şi mai mult.

— Numai pentru tine. Limpede?

— Da.

— Unde locuieşte Armstrong, Robert Armstrong?

— Nu ştiu.

Semnale de alarmă începură să o străbată. Umbla zvonul că Armstrong era un asasin experimentat angajat de M16.

— Cine e Talbot?

— Talbot e un oficial al Ambasadei Britanice.

— Ce oficial? Ce slujbă are?

— Nu ştiu. Doar un oficial.

— E vreunul dintre ei amantul tău?

— Nu. Ei... ei vin câteodată la French Club. Cunoştinţe.

— Ai să devii amanta lui Armstrong. Limpede?

— Am să... am să încerc.

— Ai două săptămâni. Unde e nevasta lui Lochart?

— Cred... cred că e în casa familiei Bakravan, de lângă bazar.

— Ai să te convingi de asta şi-ai să obţii cheia uşii din faţă.

Bărbatul o privi clipind şi-şi ascunse amuzamentul. Dacă asta e împotriva scrupulelor tale, îşi zise, n-are a face.

— Ia-ţi haina, acum plecăm. Genunchii îi tremurau şi traversă dormitorul către uşa din faţă. – Aşteaptă!

Bărbatul înghesui conţinutul genţii înapoi şi după aceea, ca străbătut de un gând neaşteptat, înfăşură nepăsător ceea ce se afla pe pernă într-una dintre batistele ei de hârtie şi puse şi asta în geantă.

— Ca să-ţi amintească să ne asculţi.

— Nu, vă rog! Izbucni în lacrimi. Nu pot... Nu asta! Bărbatul îi strecură geanta în mână.

— Atunci scapă de ele!

Se clătină umilă înapoi către baie şi aruncă în toaletă şi vomă din nou, mai mult decât înainte.

— Grăbeşte-te!

Când putu să-şi pună picioarele în mişcare, se întoarse cu faţa către ei.

— Când ei or să se întoarcă şi-or să vadă că nu sunt aici... ei... or să ştie că sunt... că sunt cu cei care au făcut asta şi...

— Sigur. Ne crezi proşti? Crezi că suntem singuri? În momentul în care cei patru se întorc sunt morţi şi locul ăsta incendiat.

La apartamentul lui McIver; *ora 4*, *20 după-amiază*. Ross spuse:

— Nu ştiu, domnule Gavallan, nu-mi amintesc prea multe după ce am lăsat-o pe Azadeh pe deal şi-am intrat în bază. Mai mult sau mai puţin până când am ajuns aici.

Purta una dintre cămăşile de uniformă ale lui Petikin şi un pulover negru şi pantaloni şi pantofi negri. Era bărbierit şi îngrijit, dar pe chipul său se vedea o sfârşeală cumplită.

— Dar înainte de asta totul s-a întâmplat aşa... aşa cum v-am spus.

— Îngrozitor, spuse Gavallan, dar îi mulţumim Domnului pentru prezenţa dumitale, căpitane! Dacă n-ai fi fost dumneata, ceilalţi ar fi morţi. Fără dumneata i-am fi pierdut pe toţi. Hai să bem ceva. E afurisit de frig. Avem ceva whisky.

Îi făcu un semn lui Petikin.

— Charlie!

Petikin se duse către dulap.

— Sigur, Andy!

— Eu nu, mulţumesc, domnule McIver, spuse Ross.

— Mi-e teamă că eu vreau şi soarele nu e mai sus de un cot pe cer, spuse McIver.

— Şi eu, adăugă Gavallan!

Cei doi sosiseră nu de multă vreme, încă tulburaţi de nenorocirea pe lângă care trecuseră la un fir de păr şi îngrijoraţi, pentru că acasă la Şeherazada bătuseră cu ciocanul de fier în uşă de câteva ori fără nici un rezultat. Apoi veniseră aici. Ross dormita pe sofa şi, când uşa din faţă se deschisese, se trezise cu o tresărire violentă, cu kukriul ameninţător în mână.

— Iertaţi-mă! spusese tremurând şi băgase pumnalul în teacă.

— E-n regulă, se prefăcuse Gavallan, fără să-şi poată stăpâni sperietura. Sunt Andrew Gavallan. Salut, Charlie. Unde-i Azadeh?

— Încă mai doarme în dormitorul de oaspeţi.

— Iartă-mă că te-am speriat, spuse Gavallan. Ce s-a întâmplat la Tabriz, căpitane?

Şi Ross începuse să le spună, fragmentat, sărind înainte şi înapoi cu istorisirea, până când isprăvi.

Trezirea bruscă din somnul adânc îl ameţise. Îl durea capul, îl durea totul, dar era bucuros să spună ce se întâmplase, reconstruind, umplând treptat părţile albe, aşezând fiecare piesă la locul ei, cu excepţia lui Azadeh.

Nu, ei încă nu îi găsesc locul.

În dimineaţa aceea, când se trezise dintr-un coşmar cumplit – dormise agitat, străbătut de fiori de groază, totul amestecat în visurile lui, zgomotul motoarelor şi armelor şi pietrelor şi exploziilor şi frigul. Se holbase îndelung la mâinile sale ca să se convingă ce e vis şi ce realitate. Apoi văzuse un bărbat uitându-se la el şi ţipase:

— Unde-i Azadeh?

— Încă doarme, căpitane Ross! E în dormitorul celălalt, la capătul holului, spusese Petikin, liniştindu-l. Îţi aminteşti de mine? Charlie Petikin, Doshan Tappeh.

Îşi scruta memoria; locurile, amintirile, reveneau treptat. Amintiri hidoase. Pete mari albe, foarte mari. Doshan Tappeh. Ce-i cu Doshan Tappeh? Se dusese acolo să facă rost de un elicopter şi...

— A, da, căpitane! Ce mai faci?! Mă bucur să te văd. Doarme?

— Da. Ca un prunc.

— Cel mai bun lucru... Cel mai bun lucru pentru ea e somnul, spusese, mintea lui încă nefuncţionând cu uşurinţă.

— Mai întâi un ceai, după aia o baie, te bărbiereşti şi eu o să-ţi pregătesc nişte haine şi ceva de ras. Eşti cam de măsura mea. Ţi-e foame? Avem ouă şi nişte pâine. Pâinea e puţin cam veche.

— O, mulţumesc, nu, nu mi-e foame. Eşti foarte amabil.

— Am o datorie faţă de dumneata. Nu, cel puţin zece. Sunt al dracului de bucuros că te văd. Ascultă-mă, oricât de mult aş vrea să ştiu ce s-a-ntâmplat... ei bine, McIver s-a dus la aeroport să-l ia pe şeful nostru, Andrew Gavallan. O să se întoarcă repede, va trebui să le spui şi lor, aşa că o să aflu atunci. Deci nici un fel de întrebări până atunci. Trebuie să fii istovit.

— Da, mulţumesc. Totul e încă puţin... Nu-mi pot aminti când am lăsat-o pe Azadeh pe colină şi după aia aproape nimic, doar sclipiri, ca în vis, până m-am trezit acum câteva clipe. Cât timp am dormit?

— Ai dormit cam şaisprezece ore. Noi, asta înseamnă Nogger şi cei doi mecanici ai noştri, v-am târât până aici şi după asta aţi căzut amândoi laţi. V-am pus pe dumneata şi pe Azadeh în pat ca pe copilaşi, Mac şi cu mine. V-am dezbrăcat, am spălat o parte a mizeriei şi v-am dus la pat. Nu prea blând, că veni vorba, dar nu v-aţi trezit, nici unul dintre voi.

— Ea e bine?

— Azadeh? O, da! Am aruncat de câteva ori o privire în cameră, dar e încă turtită.

— Ce a...

— Iartă-mă, fără întrebări. Mai întâi rade-te şi baia! Mi-e teamă că apa e abia călâie, dar am pus, radiatorul electric în baie, aşa că nu-i prea rău.

Ross îl privea acum pe Petikin care îi întindea băutura lui McIver şi lui Gavallan.

— Sigur că nu vrei, căpitane?

— Nu, nu, mulţumesc!

Fără să-şi dea seama, îşi pipăi încheietura mâinii drepte şi o frecă. Nivelul energetic scădea rapid. Gavallan văzu oboseala de pe faţa bărbatului şi înţelese că n-avea prea mult timp.

— Despre Erikki nu-ţi poţi aminti nimic altceva, ca să ne dai vreo idee pe unde ar putea fi?

— Nu mai multe decât v-am spus. Azadeh ar putea să-l ajute. Numele sovieticului era cumva cam Certaga. Bărbatul cu care Erikki era obligat să lucreze acolo, la graniţă. Aşa cum am spus, o foloseau ca o ameninţare şi au fost şi nişte complicaţii cu tatăl ei şi un drum pe care trebuiau să-l facă împreună. Iertaţi-mă, nu-mi pot aminti. Celălalt om, cel care era prieten cu Abdullah Han... i se spunea Oleg Mzytryk.

Asta îi aminti lui Ross de mesajul codificat al lui Rosennt pentru Han, dar hotărî că nu era treaba lui Bavallan, şi nici să-i înşire toţi morţii, nici despre cum îl îmbrâncise pe bătrân în faţa camionului, pe deal, nici că într-o zi avea să se întoarcă înapoi în sat ca să îi reteze capul măcelarului şi kalandarului care, dacă n-ar fi fost mila Domnului sau a spiritului din Ţinuturile înalte, ar fi bătut-o cu pietre şi ar fi mutilat-o şi l-ar fi mutilat şi pe el. Avea să facă asta după ce avea să-i dea raportul lui Armstrong sau Talbot sau colonelului american, dar înainte de asta îi va întreba cine a trădat Operaţiunea Mecca. Căci cineva trădase. Pentru moment, gândul la Rosemont şi Tenzing şi Gueng îl orbi. Când ceaţa se limpezi, văzu ceasul de pe cămin.

— Trebuie să mă duc la o clădire de lângă Ambasada Britanică. E departe de aici?

— Nu. Am putea să te ducem noi, dacă doreşti, fi. Gavallan aruncă o privire către McIver.

— Mac, să mergem acum, poate că pot să-l prind pe Talbot. Încă mai avem timp să ne întoarcem să-i vedem pe Azadeh şi pe Nogger, dacă mai e aici.

— Bună. idee. Ar putea fi acum? Iartă-mă, dar mi-e teamă că o să leşin din nou dacă nu o fac repede.

Gavallan se ridică şi îşi puse paltonul. Petikin îi spuse lui Ross:

— Am să-ţi împrumut un pardesiu şi nişte mănuşi. Văzu ochii alunecându-i în jos, pe coridor.

— Vrei s-o trezesc pe Azadeh? Bine?

— Nu, mulţumesc... Am să... am să arunc doar o privire.

— Ea doua uşă pe stânga.

Îl urmăriră pornind pe coridor cu paşi tăcuţi, ca de pisică, deschizând în tăcere uşa şi stând acolo pentru un moment, apoi închizând-o din nou. Îşi ridică pistolul automat şi cele două kukriuri, al lui şi al lui Gueng. Se gândi o clipă, apoi îl puse pe al său pe cămin.

— În caz că nu mă întorc, spuse, spune-ţi-i că e un dar. Un dar pentru Erikki şi pentru ea.

CAPITOLUL 47

La palatul Hanului; *ora 5*, *19 după-amiază*. Kalandarul din Abu Mard se afla în genunchi, îngheţat de spaimă.

— Nu, nu, înălţimea voastră. Jur că mullahul Mahmud ne-a zis...

— Nu-i un mullah adevărat, fiu de căţea! Toată lumea ştie asta! Pe Allah, tu aveai de gând să-mi baţi cu pietre fiica? urlă Hanul cu chipul injectat, răsuflând sacadat, în spasme adânci. Tu... ai hotărât... tu ai hotărât să-mi baţi cu pietre fiica mea?!

— El a fost, înălţimea voastră... şopti kalandarul. Mullahul care a hotărât... după ce a întrebat-o şi... ea a recunoscut adulterul cu sabotorul.

— Tu... fiu de căţea! Tu l-ai ajutat şi l-ai îndemnat pe acest fals mullah. Mincinosule! Ahmed mi-a spus ce s-a întâmplat!

Hanul se sprijini de pernele aşternutului. O strajă era lângă el, Ahmed şi alte santinele în apropierea kalandarului din faţa lui. Najoud, fiica lui cea mare, şi Aisha, tânăra-i soţie, erau aşezate într-o parte, încercând să-şi ascundă groaza în faţa furiei şi îngrozite că avea să se răsfrângă şi asupra lor.

Hakim, fratele lui Azadeh, stătea îngenuncheat lângă uşă, încă în hainele sale murdare de praful drumului şi pin de presimţiri rele. Abia sosit, fusese adus în grabă acolo, sub pază, la porunca Hanului, care ascultase cu aceeaşi furie istorisirea lui Ahmed despre cele petrecute în sat.

— Tu... fiu de căţea, strigă Hanul din nou, cu saliva curgându-i din gură, ai lăsat... ai lăsat cânele de... sabotor să scape! Ai lăsat să-mi târască fiica după el, un... tăinuitor de sabotori... şi... după aia... după aia... Îndrăzneşti să-mi judeci pe cineva din familia mea, a mea. Şi ai bate-o cu pietre fără... să-mi ceri mie... mie, îngăduinţă?!

— Mullahul a spus! ţipă kalandarul, repetând iarăşi şi iarăşi cuvintele.

— Faceţi-l să tacă!

Ahmed îl izbi tare peste o ureche, ameţindu-l pentru o clipă, apoi îl săltă brutal înapoi în genunchi şi şuieră.

— Spune încă un cuvânt şi-ţi tai limba! Hanul încerca să-şi tragă sufletul.

— Aisha... dă-mi... dă-mi una dintre pilulele alea!

Ea înainta grăbită, rămânând în genunchi, deschise sticla, îi puse o pilulă în gură şi-i şterse buzele. Hanul păstră pilula sub limbă, aşa cum îi spusese doctorul, şi într-o clipă spasmul trecu, bubuitul din urechi scăzu şi încăperea îşi opri legănatul. Ochii săi injectaţi se îndreptară din nou către bătrânul care scâncea şi tremura necontrolat.

— Fiu de căţea! Deci îndrăzneşti să muşti mâna Stăpânului! Tu, măcelarul şi satul tău scârbos... Ibrahim, se întoarse Hanul către unul dintre paznici, du-l înapoi la Abu Mard şi bate-l cu pietre... Pune satul să-l bată cu pietre. Pe el! Apoi taie-i mâinile măcelarului...

Ibrahim şi celălalt paznic îl traseră în picioare pe omul care urla, îl izbiră cu pumnii, aducându-l la tăcere, îii deschiseră uşa, oprindu-se când Hakim spuse sălbatic:

— Apoi daţi foc satului!

Hanul se întoarse către el, mijind ochii.

— Da... şi după asta daţi foc satului... Îl îngână rămânând cu privirile asupra lui.

Hakim îi întoarse privirea, încercând să fie curajos. Uşa se închise şi tăcerea se aşternu şi mai grea, întrerupă numai de gâfâiala lui Abdullah.

— Najoud, Aisha, plecaţi! spuse.

Najoud şovăi, dorind să rămână, dorind să audă sentinţa pronunţată pentru Hakim, încântată că Azadeh fusese surprinsa în adulterul ei şi deci o aştepta pedeapsa oricând ar fi fost găsită. Bun, bun, bun. Cu Azadeh piereau şi cei doi: Hakim şi Roşcatul cu Cuţitul.

— Am să vin de îndată ce mă chemi, înălţimea ta, spuse.

— Poţi să te duci înapoi în încăperile tale. Aisha, aşteaptă la capătul coridorului.

Amândouă femeile plecară. Ahmed închise uşa mulţumit, totul desfăşurându-se aşa cum fusese plănuit. Celelalte două străji aşteptară în tăcere. Hanul se mişcă greoi, făcându-le semn să se apropie.

— Aşteptaţi afară. Ahmed, tu rămâi.

Când plecară şi nu mai rămăseseră decât ei trei în încăperea mare şi rece, îşi întoarse din nou privirea străpungătoare către Hakim.

— ”Daţi foc satului”, ai zis. O idee bună... Dar asta nu-i o scuză pentru trădarea ta şi nici pentru a surorii tale.

— Nimic nu scuză trădarea împotriva unui tată, înălţimea ta, dar nici Azadeh, nici eu nu te-am trădat sau n-am complotat împotriva ta.

— Mincinosule! L-ai auzit pe Ahmed. Ea a recunoscut că s-a destrăbălat cu sabotorul! A recunoscut-o.

A recunoscut că l-a „iubit”, înălţimea ta, cu ani şi ani în urmă. A jurat în faţa lui Allah că n-a comis niciodată adulter şi nu şi-a trădat niciodată bărbatul. În faţa cânilor ăia şi fiilor de căţea, şi mai rău, a acelui mullah de mâna stingă, ce-ar fi trebuit să spună fiica unui Han? N-a încercat ea să-ţi apere numele în faţa acelei grămezi de bălegar fără Dumnezeu?

— Tot răsuceşti cuvintele, tot aperi târfa! Chipul lui Hakim se făcu cenuşiu.

— Azadeh s-a îndrăgostit aşa cum şi mama s-a îndrăgostit. Dacă ea e o târfă, atunci şi mama mea e târfă!

Sângele năvăli din nou în obrajii Hanului.

— Cum îndrăzneşti să spui astfel de cuvinte?

— E adevărat! Te-ai culcat cu ea înainte de a fi căsătoriţi. Pentru că te iubea, te-a lăsat în taină în iatacul ei şi astfel a riscat moartea. A riscat moartea pentru că te iubea şi tu ai implorat-o. Oare nu mama l-a convins pe tatăl ei să te accepte şi l-a convins pe tatăl tău să-ţi îngăduie ţie să te căsătoreşti cu ea,

în loc să fie dată fratelui tău mai mare, care o dorea pentru el ca a doua nevastă?

Vocea lui Hakim se frânse, amintindu-şi de ea pe patul de moarte. Avea atunci şapte ani, Azadeh şase, neînţelegând prea mult, doar că ea suferea cumplit de ceva care se numea „tumoare” şi afară, în curte, tatăl lor, Abdullah, se învârtea fără rost, doborât de durere.

— N-a stat ea întotdeauna alături de tine împotriva tatălui tău şi a fratelui tău mai mare şi, atunci când fratele tău mai mare a fost ucis şi-ai devenit moştenitor, nu a aranjat ea împăcarea cu tatăl tău?

— Nu poţi... nu poţi să ştii astfel de lucruri! Eraţi... eraţi prea mici!

— Ni le-a spus bătrâna doică Fatemeh. Ne-a spus înainte să moară; ne-a spus tot ce-şi putea aminti.

Hanul abia asculta, amintindu-şi şi el, amintindu-şi accidentul de vânătoare al fratelui său, pe care-l pusese la cale atât de abil, bătrâna doică ar fi putut să ştie şi ea de asta şi dacă ea ştia, atunci şi Hakim ştie şi Azadeh ştie, un motiv în plus ca să-i aducă la tăcere; amintindu-şi şi vremurile minunate pe care le petrecuse cu Naftala cea Bălaie, înainte şi după căsătoria lor şi în timpul acelor zile până când începuse suferinţa. Nu erau căsătoriţi nici de un an când se născuse Hakim, de doi când apăruse Azadeh. Pe atunci Naftala abia avea şaisprezece ani – mărunţică, aproape după tiparul Aishei, dar de o mie de ori mai frumoasă, cu părul ei lung ca un caier de aur. Încă cinci ani dumnezeieşti; nu mai avuseseră alţi copii, dar asta nu mai contase. Avea deja un fiu, în cele din urmă, puternic şi voinic – căci primii trei fii de la prima sa soţie se născuseră toţi bolnăvicioşi, murind curând, cele patru fiice ale sale urâte şi cicălitoare – soţia-i abia împlinise douăzeci şi doi de ani, era sănătoasă, la fel de puternică şi minunată, la fel ca cei doi copii pe care îi născuse deja. Era îndeajuns timp şi pentru alţi fii. Apoi începuseră durerile şi suferinţa. Nici un ajutor din partea tuturor doctorilor din Teheran. Insha Allah, spuseseră. Nici o altă uşurare în afara medicamentelor, din ce în ce mai puternice, pe măsură ce ea se topea.

Allah i-a îngăduit pacea Paradisului şi-am s-o regăsesc acolo. Îl privea pe Hakim, văzând tiparul lui Azadeh, care era tiparul mamei sale, ascultându-l vorbind.

— Azadeh s-a îndrăgostit numai, înălţimea ta! Dacă îl iubea pe bărbatul acela, nu poţi s-o ierţi? Avea numai şaisprezece ani şi era exilată la şcoala din Elveţia. Aşa cum mai târziu am fost eu exilat la Kvoy.

— Pentru că aţi fost amândoi trădători! Nerecunoscători! Nişte otrăvuri! strigă Hanul, simţindu-şi din nou urechile bubuind. Ieşi afară! O să... o să stai departe de ceilalţi, sub pază, până când trimit după tine. Ahmed, ai grijă de asta, apoi întoarce-te!

Hakim se ridică aproape în lacrimi, ştiind ce avea să se întâmple şi nefiind în stare să împiedice desfăşurarea lucrurilor. Ieşi împleticindu-se.

Ahmed dădu ordinele necesare străjilor şi se întoarse înapoi în cameră. Ochii Hanului erau închişi, faţa cenuşie, respiraţia mai greoaie ca înainte.

Te implor, Allah, nu-l lăsa să moară încă, se rugă Ahmed.

Hanul deschise ochii şi-l privi cu atenţie.

— Trebuie să hotărăsc în privinţa lui, Ahmed... Repede.

— Da, înălţimea ta, începu sfetnicul său, alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu mai ai decât doi fii: Hakim şi sugarul. Dacă Hakim trebuie să moară sau... zâmbi ciudat, i se întâmplă să-şi piardă vederea şi e infirm, atunci Mahmud, soţul înălţimii sale Najoud, va fi regent până când...

— Prostul ăla? Pământurile noastre şi puterea s-ar duce într-un an!

Pete roşii se aprinseră pe obrajii Hanului şi găsea că-i e din ce în ce mai greu să gândească limpede.

— Mai dă-mi o pilulă!

Ahmed se supuse şi-i dădu apă de băut, liniştindu-l.

— Eşti în mâinile lui Allah, o să-ţi revii, nu-ţi face griji!

— Nu-mi fac griji, murmură Hanul, străpuns de o durere în piept. A fost voia lui Allah... că mullahul a murit... la vreme... Ciudat... Piotr Oleg s-a ţinut de partea lui de înţelegere... deşi el... mullahul... a murit prea repede... prea repede...

— Da, înălţimea ta!

Cu vremea, spasmul dureros trecu.

— Care... care ţi-e sfatul privitor la... Hakim? Ahmed se prefăcu că se gândeşte o clipă.

— Fiul tău Hakim este un bun mahomedan, ar putea fi pregătit. Ţi-a condus bine afacerile din Kvoy, şi n-a fugit, aşa cum poate ar fi putut s-o facă. Nu-i un om violent, decât ca să-şi apere sora, nu? Dar asta e foarte important, pentru că aici e cheia lui.

Veni mai aproape şi spuse în şoaptă.

— Fă-l moştenitorul tău, înălţimea ta!

— Niciodată!

— Dacă jură pe Allah să-şi protejeze tânărul frate, aşa cum o să-şi apere sora, dacă se dovedeşte că sora lui se întoarce imediat, de bună voie, la Tabriz... Într-adevăr înălţimea ta, n-ai nici un fel de dovadă adevărată împotriva lor, doar vorbe. Îngăduie-mi mie să aflu adevărul de la el şi de la ea şi am să-ţi spun în taină.

Hanul se concentra, ascultând atent, deşi efortul îl costa.

— Ah, fratele e momeala să punem mâna pe soră... Aşa cum a fost ea momeala ca să înşfăcăm soţul şi aşa cum amândoi sunt momeală unul pentru celălalt.

— Da înălţimea ta! Sigur că te-ai gândit la asta înaintea mea. În schimbul repunerii fratelui în drepturile sale, ea trebuie să jure în faţa lui Allah că rămâne aici să-l ajute. O s-o facă, o, da, o s-o facă! Şi-atunci amândoi or să fie la mâna

ta şi poţi să te joci cu ei după cum ţi-e voia, dând şi luând după cum doreşti, fie că sunt vinovaţi, fie că nu!

— Sunt vinovaţi.

— Dacă ar fi vinovaţi, şi-am să ştiu repede dacă îmi dai toate puterile ca să cercetez, apoi este voia lui Allah ca să moară încet, ca tu să hotărăşti ca soţul Fazuliei să fie Han după tine – nu că ar fi mai bun decât Mahmud; dacă nu sunt vinovaţi, atunci lasă-l pe Hakim să rămână moştenitor, dacă ea rămâne aici. Şi dacă ar fi să se întâmple, din nou la voia lui Allah, ca ea să rămână văduvă, s-ar mărita cu oricine ai alege înălţimea ta, ca Hakim să rămână moştenitorul tău – chiar şi cu un sovietic, dacă ar scăpa din capcană, nu?

Pentru prima dată în ziua aceea Hanul zâmbi. În dimineaţa aceea, când Armstrong şi colonelul Hashemi Fazir sosiseră ca să îl ia în stăpânire pe Piotr Oleg Mzytryk, se prefăcuseră a fi îngrijoraţi cum se cuvine de sănătatea Hanului, aşa cum şi el se prefăcuse a fi mai bolnav decât se simţea la acea vreme. Îşi păstrase glasul obosit şi şovăitor şi foarte coborât, aşa că amândoi trebuiseră să se aplece mult asupra lui ca să-l audă.

— Piotr... vine astăzi aici... Trebuia să mă întâlnesc cu el dar l-am rugat să vină aici... din pricină că sunt bolnav. I-am trimis vorbă... să vină aici şi-ar trebui să fie la graniţă p6 înserat... La Julfa... Dacă plecaţi imediat, aveţi destul timp. Se strecoară peste graniţă într-un mic elicopter sovietic militar şi aterizează lângă un drum lateral... care dă în şoseaua Julfa-Tabriz, unde îl aşteaptă maşina lui... N-aveţi cum să greşiţi. E singura răspântie... La câţiva kilometri nord de oraş... E singurul drum lateral... Un ţinut pustiu, ceva mai mult decât o cărare. Cum... cum o să puneţi mâna pe el, e treaba voastră şi... cum nu pot fi de faţă, o să-mi... o să-mi daţi o bandă a interogatoriului?

— Da, înălţimea ta, spusese Hashemi. Cum ne-ai sfătui să punem mâna pe el?

— Blocaţi drumul de ambele părţi ale intersecţiei cu câteva camioane vechi, încărcate... Lemne de foc... lăzi cu peşte... Drumul e îngust şi şerpuitor şi plin de gropi şi aglomerat, aşa că o ambuscadă ar fi ceva uşor... Dar aveţi grijă. Întotdeauna sunt maşini tudeh care se pot aşeza în faţa lui... E un om isteţ şi neînfricat... Are o capsulă de otravă în guler.

— În care?

— Nu ştiu... Nu ştiu... O să aterizeze spre apus. Nu puteţi greşi intersecţia, e singura.

Abdullah Han oftă pierdut în gânduri. De multe ori fusese luat de acelaşi elicopter ca să fie dus la casa din Tbilisi. Multe vremuri bune petrecuse acolo. Mâncare din belşug, femei tinere şi supuse, cu buze pline şi dornice să placă – şi apoi, dacă era norocos, Vertinskaia, drăcoaica, pentru altă distracţie.

Ahmed îl privea.

— Sper ca Piotr să scape din capcană.

— Da. Ar fi bine pentru el să... să o aibă. Oboseala îl învălui.

— Am să dorm acum! Trimite-mi străjile înapoi şi postaţii sub un şopron încropit, construit în grabă. După ce am să mănânc la noapte, adună-mi „devotata”.

Ahmed se ridică în picioare. Hanul îi invidie trupul suplu şi puternic.

— Aşteaptă, mai e încă ceva! Hanul se gândi un moment, procesul gândirii fiind ciudat de obositor. Unde-i Roşcatul cu Cuţitul?

— Cu Cimtarga, sus, lângă graniţă, înălţimea ta. Cimtarga a spus că ar putea să lipsească vreo câteva zile. A plecat marţi noaptea.

— Marţi? Ce-i azi?

— Sâmbătă, înălţimea ta! răspunse Ahmed ascunzându-şi îngrijorarea.

— Ah, da, sâmbătă...

Încă un val de oboseală. Simţea o senzaţie ciudată în obraz şi ridică mâna să se frece, dar găsi că efortul e prea mare.

— Ahmed, află unde este... Dacă se întâmplă ceva, dacă mai am încă un atac şi o să... ei bine, vezi să fiu dus la Teheran, la Spitalul Internaţional, imediat. Imediat elicopterul lui trebuie să fie răscumpăraţi.

Poţi să ai răbdare, căpitane! Eşti liber să umbli prin oraş, înţelegi?

— Da, înălţimea ta!

— Află unde este şi pentru următoarele câteva zile ţine-l în apropiere. Treci peste Cimtarga! Ţine-l pe Roşcatul cu Cuţitul lângă tine.

— Da, înălţimea ta!

Când străjile reveniră în cameră, Hanul închise ochii şi se simţi prăvălindu-se în adâncuri.

— Nu e alt Dumnezeu decât Allah, murmură, foarte speriat.

Lângă graniţa de nord, *la răsărit de Julfa*; *ora 6*, *05 seara*. Se apropia asfinţitul şi elicopterul lui Erikki se afla prizionier.

— Stai în satul nostru cu un paznic liniştit, să-ţi meştereşti avionul, spuse scurt Baiazid, sau poţi să fii nerăbdător şi furios şi ai să fii legat şi o să ţi se pună un căluş ca unei fiare sălbatice. Nu caut necazul, căpitane, nu vreau nici un fel de necaz şi nici ceartă. Vrem doar răscumpărare de la Abdullah Khan.

— Dar v-am spus că mă urăşte şi n-o să mă ajute să fiu răscumpărat!

— Dacă spune nu, o să căutăm răscumpărarea în altă parte. La firma ta din Teheran, sau la guvern. Poate la câinii tăi sovietici. Între timp, stai aici ca oaspete, mănânci ce mâncăm şi noi, dormi cum dormim şi noi, împărţind cinstit ce avem, sau legat şi cu căluş şi flămând! – oricum rămâi până când se plăteşte răscumpărarea.

— Dar asta ar putea să ia luni şi...

— Insha Allahl

Toată ziua de ieri şi jumătate din noapte Erikkii încercase să se gândească la o cale de ieşire din capcană. Îi luaseră grenada, dar îi lăsaseră pumnalul, însă paznicii lui erau atenţi în permanenţă. În aceste zăpezi adânci ar fi fost imposibil pentru el să scape numai cu cizmele îmblănite şi fără

îmbrăcăminte de iarnă, să coboare până în valea de jos, şi chiar şi atunci s-ar fi aflat în ţinut ostil. Tabriz era la nici treizeci de minute de zbor, dar pe jos...

— O să mai ningă şi la noapte, căpitane.

Erikki privi în jur. Baiazid se afla la un pas în urmă, Nu-l auzise apropiindu-se.

— Da, şi încă alte câteva zile în vremea asta şi pasărea mea, avionul meu, n-o să mai zboare. Bateria o să fie moartă şi cea mai mare parte a instrumentelor stricate. Va trebui s-o pornesc ca să încarc bateria şi să-i încălzesc motorul. Cine o să răscumpere un elicopter stricat între dealurile astea?

Baiazid se gândi o clipă.

— Cât de mult trebuie să se învârtă motoarele?

— Zece minute pe zi. Minimum absolut.

— E în regulă. Imediat după ce se lasă întunericul, în fiecare zi poţi s-o faci, dar mai întâi trebuie să mă întrebi. O-să te ajutăm să-l tragi. De ce vorbeşti întotdeauna ca despre o fiinţă?

Erikki se încruntă.

— Nu ştiu. Întotdeauna s-a considerat că navele au o viaţă a lor. Asta este o navă a cerului.

Ridică din umeri.

— Foarte bine. O să te-ajutăm s-o tragi la loc deschis şi-a s-o porneşti şi câtă vreme motoarele ei funcţionează or să fie cinci arme pe o rază de doi metri, dacă ai să ai vreo idee.

Erikki râse.

— Atunci n-o să am.

Baiazid zâmbise. Era un bărbat atrăgător, deşi cu dinţii stricaţi.

— Când îi trimiţi vorbă Hanului?

— Am făcut-o deja. Cu zăpezile astea, îţi ia o zi ca s-ă ajungi jos la drum, chiar şi călare, dar nu mult ca să ajungi laTabriz. Dacă Hanul răspunde favorabil, imediat, poate că aflăm mâine, poate poimâine, depinde de zăpezi.

— Poate niciodată. Cât de mult poţi s-aştepţi?

— Toţi oamenii din Nordul îndepărtat sunt atât de nerăbdători?

Obrazul lui Erikki tresărise.

— Zeii noştri străvechi erau foarte nerăbdători când erau reţinuţi împotriva voinţei lor şi ne-au transmis asta şi nouă. E rău să fi reţinut împotriva voinţei tale. Foarte rău.

— Suntem un popor sărman, şi în vremuri de război. Trebuie să luăm ce ne dă Allah cel Unic. Răscumpărarea e un obicei străvechi.

Zâmbi subţire.

— Am învăţat de la Saladin să ne purtăm cavalereşte cu prizonierii noştri. Spre deosebire de mulţi creştini. Creştinii nu prea sunt recunoscuţi pentru cavalerismul lor. Noi tratăm...

Urechile şi ochii lui erau mai buni decât ai lui Erikki.

— Acolo jos, în vale.

Auzi şi Erikki motoarele. Îi trebui un moment ca să desluşească elicopterul camuflat, zburând jos, apropiindu-se dinspre nord.

— Kajicikov 16, un aparat sovietic militar de sprijin... Ce face?

— Se îndreaptă spre Julfa. Şeicul scuipă pe pământ.

— Fiii ăştia de căţea vin şi pleacă cum vor.

— Se strecoară mulţi acum?

— Nu mulţi, dar unul e prea mult.

Lângă răspântia Julfa; *ora 6*, *15 seara*. Drumul de ţară şerpuia prin pădure, acoperit cu zăpadă şi necurăţat cu câteva urme de camioane şi căruţe şi cele făcute de vechiul Chevrolet de teren, parcat sub nişte pini în apropierea lizierei, la câţiva metri de drumul principal. Prin binoclu, Armstrong şi Hashemi puteau să vadă doi bărbaţi în haine călduroase şi cu mănuşi, aşezaţi pe locul din faţă, cu ferestrele deschise, ascultând atenţi.

— Nu prea are mult timp, mormăi Armstrong. Poate că de fapt nici nu vine.

Priveau de o jumătate de oră de pe o mică ridicătură, aflată între copaci, care dădea spre zona de aterizare.

Maşina lor şi cele ale oamenilor lui Hashemi erau parcate discret pe drumul principal, înaintea şi în urma lor. Era foarte linişte şi adia vântul.

— Aleluia! şopti Armstrong, înfierbântându-se. Unul dintre bărbaţi deschisese portiera laterală şi ieşise. Acum privea cerul către nord. Şoferul porni motorul, apoi pe deasupra zgomotului lui auziră elicopterul ce se apropia, îl văzură alunecând peste colină şi lăsându-se în vale, la rasul coroanelor copacilor, motorul cu piston sforăind plăcut. Efectua o aterizare perfectă într-un nor învolburat de zăpadă.

Zăreau pilotul şi un alt om, lângă el. Pasagerul, un bărbat mărunţel, ieşi afară şi se apropie de maşină.

Armstrong înjură.

— Îl recunoşti, Robert?

— Nu. Ăla nu-i Suslev – Piotr Oleg Mzytryk. Sunt sigur. Armstrong era profund dezamăgit.

— Chirurgie estetică?

— Nu. N-are nimic de-a face cu asta. E un nemernic spătos, înalt ca mine.

Îl urmăriră apropiindu-se de celălalt, apoi înmânându-i ceva.

— A fost o scrisoare? Ce i-a dat, Robert?

— Părea un pachet. Ar putea fi o scrisoare.

Armstrong mormăi o altă înjurătură, concentrându-se asupra buzelor lor.

— Ce spun?

Hashemi ştia că Armstrong putea să citească după mişcările buzelor.

— Nu ştiu. Nu e farsi şi nici engleză.

Hashemi înjură şi-şi regla binoclul deja perfect reglat.

— Mie-mi pare a fi o scrisoare.

Bărbatul rosti câteva cuvinte, apoi se întoarse la elicopter. Imediat pilotul trase maneta de gaze şi elicopterul se ridică. Celălalt o porni greoi prin zăpadă către Chevrolet.

— Şi acum? spuse exasperat Hashemi. Armstrong urmări cu binoclul omul îndreptându-se către maşină.

— Avem de ales. Interceptăm maşina aşa cum am plănuit şi vedem ce este – dacă am putea să-i neutralizăm pe cei doi ticăloşi mai înainte să distrugă lucrul acela – dar ăsta o să deconspire faptul că cunoaştem locul de sosire al şefului cel mare; sau doar ne ţinem de ei, presupunând că-i un mesaj pentru Han, care stabileşte o nouă întâlnire.

Îşi depăşise dezamăgirea că Mzytryk evitase capcana. Trebuie să ai noroc în jocul nostru, îşi reaminti. Nu face nimic. Data viitoare o să punem mâna pe el şi el o să ne ducă la trădătorul nostru, la al patrulea, la al cincilea şi la al şaselea om şi am să urinez pe gropile lor şi ale lui Suslev, sau oricum îşi spune Piotr Oleg Mzytryk – dacă am noroc.

— Nici n-avem nevoie să ne ţinem de ei. O să se ducă direct la Han.

— De ce?

— Pentru că e un pivot vital în Azerbaidjan, atât pentru sovietici cât şi împotriva lor, aşa că or să vrea să afle la prima mână cât de rău stă cu inima şi pe cine a ales el ca regent până ajunge sugarul la maturitate – sau până este înnobilat. Nu vine puterea odată cu titlul, odată cu pământurile şi bogăţia?

— Şi conturile secrete din băncile elveţiene – cu atât mai mult ar avea motive ca să vină imediat.

— Da, dar nu uita că s-ar fi putut întâmpla ceva serios la Tbilisi care să-l întârzie – sovieticii sunt la fel de acriţi şi agitaţi din pricina Iranului ca şi noi.

Îl văzură pe bărbat urcându-se la loc în Chevrolet şi începând să vorbească cu vervă. Şoferul băgă cheia în contact şi se îndreptă înapoi către şoseaua principală.

— Hai înapoi la maşină.

Coborârea de pe movilă fu destul de uşoară, şoseaua Julfa-Tabriz foarte aglomerată, câteva faruri erau deja aprinse, iar prada lor n-avea nici o şansă să scape din ambuscadă, dacă hotărau s-o declanşeze.

— Hashemi, o altă posibilitate ar fi ca lui Mzytryk să-i fi spus o păsărică cum c-a fost trădat de fiu-său şi a trimis un avertisment Hanului, a cărui acoperire a fost şi ea distrusă. Nu uita că încă n-am aflat ce s-a-ntâmplat cu Rakoczy de când i-a dat drumul răposatul tău prieten, generalul Janan.

— Câinele ăla n-o să se descurce de unul singur! Hashemi zâmbi strâmb, reamintindu-şi imensa bucurie simţită când atinsese butonul telecomenzii şi văzuse explozia bombei capcană înlăturându-i duşmanul de pe faţa pământului, odată cu casa, viitorul şi trecutul.

— Asta ar fi putut să fie ordonată de Abrim Pahmudi.

— De ce?

Hashemi îşi cobori pleoapele, trăgând cu coada ochiului către Armstrong, dar nu putu să citească nici o urmă de viclenie pe faţa acestuia. Ştii prea multe secrete, Robert. Ştii de benzile lui Rakoczy şi, cel mai rău dintre toate, despre Grupul Patru şi că l-am ajutat pe Janan să ajungă în Infern, unde o să i se alăture în curând şi Hanul, apoi Talbot – peste câteva zile – şi tu, vechiul meu prieten, când o să vreau. Să-ţi spun că Pahmudi a ordonat ca Talbot să fie pedepsit pentru crimele sale împotriva Iranului? Să-ţi spun că sunt bucuros să mă supun? De ani de zile am vrut să-l înlătur pe Talbot, dar n-am îndrăznit niciodată să pornesc singur împotriva lui. Acum Pahmudi poartă vina, arde-l-ar Allah! Şi altă piedică va fi îndepărtată din calea mea. Ah, da. Şi Pahmudi însuşi, săptămâna care vine. Dar tu, Robert, tu eşti asasinul ales pentru asta, şi probabil o să pieri în cursul acţiunii. Pahmudi nu merită unul dintre adevăraţii mei asasini. Chicoti în sinea lui, coborând greu dealul, nesimţind frigul, îngrijorat că Mzytryk nu sosise.

Am griji mult mai importante, se gândea. Cu orice preţ trebuie să protejez asasinii Grupului Patru, garanţia mea pentru Paradisul pe Pământ, cu puteri chiar şi asupra lui Khomeini însuşi.

— Khomeini este singurul care ar fi putut ordona eliberarea lui Rakoczy, spuse. În curând am să ştiu de ce şi unde se află. E fie în Ambasada Sovietică, fie într-o casă conspirativă sovietică, fie într-o celulă de interogare a SAVAMA, fie în siguranţă, în afara ţării, până acum.

— Atunci e în siguranţă – mort. KGB-ul nu tolerează trădătorii.

Hashemi zâmbi sardonic.

— Pe ce pariezi?

Pentru moment Armstrong nu-i răspunse, descumpănit de o întrebare neobişnuită pentru Hashemi, care condamna jocurile de noroc, ca şi el – acum. Ultima dată când jucase fusese în Hong Kong, în '63, cu nişte bani de mită care fuseseră puşi în sertarul mesei sale, pe vremea când era superintendent CID. Patruzeci de mii de dolari Hong Kong, aproape şapte mii de dolari americanii pe vremea aceea. Împotriva tuturor principiilor sale, luase heung yau – uleiul parfumat, aşa cum era numit acolo din sertar şi la cursele din după-amiaza aceea îi pusese pe toţi pe capul unui cal numit Pilot Fish, într-o încercare nebunească de a-şi recupera toate pierderile la pariuri, curse de cai şi bursă. Fusese prima mită pe care-o luase vreodată în optsprezece ani de când lucra în poliţie, deşi erau întotdeauna disponibile din abundenţă. În după-amiaza aceea câştigase masiv, pusese la loc banii mai înainte ca sergentul de poliţie care-i dăduse să observe că fuseseră atinşi, rămânându-i mai mulţi decât de ajuns pentru datoriile sale. Totuşi era dezgustat de el însuşi că apelase la ei şi uimit de prostia sa. Nu mai jucase de-atunci şi nici nu se mai atinsese de heung yau, deşi ocaziile fuseseră nenumărate.

— Eşti un prost, Robert! spusese unul dintre colegii săi. Nu-i nici un rău, în a primi puţini bănuţi pentru pensie.

Pensie? Ce pensie? Christoase! Douăzeci de ani curcan în Hong Kong fără să se abată o iotă de la drumul drept, unsprezece ani aici, la fel, ajutându-i pe ticniţii ăştia setoşi de sânge, şi totul s-a dus de râpă! Slavă Domnului că nu trebuie să mă îngrijesc decât de mine. Nu mai am nevastă sau copii sau pe cineva apropiat. Doar eu. Dacă pun mâna pe ticălosul de Suslev care să mă ducă la ticăloşii noştri criminali sus-puşi, o să merite totul.

— Ca şi ţie, nici mie nu-mi place să pariez, Hashemi, dar dacă mi-ar plăcea...

Se întrerupse şi-i oferi pachetul de ţigări şi aprinseră câte una, mulţumiţi. Fumul se amestecă cu aerul rece, văzându-se limpede în lumina în scădere.

— Dacă mi-ar plăcea, aş spune că diferenţa este că Rakoczy a fost peşcheşul tău către Pahmudi pentru vreun VIP sovietic, aşa, pentru orice eventualitate.

Hashemi râse.

— Pe zi ce trece devii din ce în ce mai iranian. Va trebui să fiu mai grijuliu.

Ajunseseră aproape de maşină şi ajutorul său ieşi şi deschise portiera din spate.

— Mergem drept la Han, Robert.

— Cum rămâne cu Chevroletul?

— Îi lăsăm pe alţii să-l urmărească. Vreau să ajung mai întâi la Han.

Chipul colonelului se întunecă.

— Doar ca să mă asigur că trădătorul e mai mult de partea noastră decât de-a lor.

CAPITOLUL 48

La Baza aeriană Kowiss; *ora 6*, *35 seara*. Starke se holbă la Gavallan complet uluit.

— ”Vârtejul” peste şase zile?

— Mi-e teamă că da, Duke.

Gavallan îşi trase fermoarul scurtei şi-şi puse pălăria în cuier.

— Vroiam să-ţi spun eu însumi. Îmi pare rău, dar asta e. Cei doi bărbaţi se aflau în bungalowul lui Starke care-l postase pe Freddy Ayre afară, ca să se asigure că nu trage nimeni cu urechea.

— Am auzit în dimineaţa asta că toate păsările noastre or să fie oprite să zboare până la naţionalizare. Avem şase zile sigure ca să facem planul şi să executăm „Vârtejul” dacă vrem s-o facem. Asta înseamnă vinerea viitoare. Sâmbătă suntem deja dincolo de linia roşie.

— Iisuse!

Absent, Starke îşi trase fermoarul scurtei de zbor şi tropăi până la bufet, cizmele sale de zbor lăsând o urmă uşoară de zăpadă şi picături de apă pe covor. În fundul sertarului de jos era ultima sa sticlă de bere. Scoase dopul cu dinţii, turnă jumătate într-un pahar şi i-l întinse lui Gavallan.

— Sănătate! spuse bând din sticlă şi se aşează pe canapea.

— Sănătate!

— Cine e cu noi, Andy?

— Scrag. Nu ştiu încă despre restul flăcăilor lui, dar o să aflu mâine. Mac vine cu un plan şi un orar, un plan în trei faze, acoperitor, care-i plin de găuri, dar e posibil. Să zicem că e posibil. Cum rămâne cu tine şi cu băieţii tăi?

— Care-i planul lui Mac? Gavallan îi spuse.

— Ai dreptate, Andy, e plin de găuri.

— Dacă ai vrea s-o ştergi, cum ai face-o tu, văzând de-aici? Ai cea mai lungă distanţă de străbătut.

Starke se duse până la harta de zbor de pe perete şi trasă o linie care pleca de la Kowiss, traversând câteva mile în Golf, până la o sondă.

— Sonda asta se cheamă Flotsam; unul dintre clienţii obişnuiţi, spuse, şi Gavallan observă cât de încordată îi devenise vocea. Ne trebuie cam douăzeci de minute ca să atingem coasta şi alte zece ca să ajungem până la sondă. Aş ascunde combustibil pe ţărm, lângă locul ăsta. Cred că s-ar putea face fără să provoace prea multă suspiciune, nu sunt decât dune de nisip şi nici un fel de aşezare pe kilometri de jur împrejur şi mulţi dintre noi obişnuiam să facem picnicuri aici. O aterizare de urgenţă ca să verificăm echipamentul de amerizare înainte de a ieşi în larg n-ar trebui să deranjeze prea tare radarul, deşi se fac zi în zi mai răi. Va trebui să pitim două butoaie de două sute de litri de fiecare elicopter ca să putem trece peste Golf şi va trebui să realimentăm în zbor cu mâna.

Se lăsase înserarea. Ferestrele dădeau către pistă şi, dincolo de ea, către baza militară aeriană. Avionul era parcat pe platou, aşteptând să sosească un camion cu combustibil. Gărzi Verzi oficiale nervoase îl înconjurau. Cu aprobarea prioritară pentru drumul mai departe către Al Shargaz, realimentarea nu era cu adevărat necesară, dar Gavallan îi ceruse lui John Hogg să o solicite oricum, ca să-i lase mai mult timp de vorbit cu Starke. Ceilalţi doi pasageri, Arberry şi Dibble, trimişi în concediu după fuga lor de la Tabriz, stăteau înghesuiţi între o încărcătură completă de lăzi şi piese ambalate la iuţeală pe care scria-n engleză şi farsi: „Pentru reparaţii imediate şi returnare la Teheran”. Nu li se îngăduise să coboare nici măcar ca să-şi dezmorţească picioarele. Piloţilor li se permisese doar timpul necesar pentru o verificare rapidă la sol şi supravegherea realimentării când avea să sosească cisterna.

— Te-ai îndrepta către Kuweit? întrebă Gavallan, întrerupând tăcerea.

— Sigur, Kuweitul este cea mai bună şansă a noastră, Andy! Va trebui să realimentăm în Kuweit şi apoi s-o luăm în josul coastei către Al Shargaz. Dacă

ar fi după nune, cred că aş stoca şi mai mult combustibil, pentru orice eventualitate.

Arătă o pată măruntă – o insulă în largul ţărmului Arabiei Saudite.

— Aici ar fi bine. E mai bine să ne menţinem în afara ţărmurilor saudiţilor. Nu ştim ce-o să facă.

Privi scârbit la tot acel traseu lung.

— Insula se numeşte Jellet, Broasca, pentru că seamănă cu aşa ceva. Nici un fel de locuinţe, nimic, dar se pescuieşte grozav. Manuela şi cu mine am fost acolo o dată sau de două ori pe când eram în Bahrain. Am să duc combustibil acolo.

Îşi scoase şapca şi-şi şterse picăturile de sudoare de pe frunte, apoi şi-o puse din nou pe cap. Obrazul îi era mai tras şi mai obosit ca de obicei, toate zborurile fiind mai obositoare ca până atunci, mereu anulate, apoi aprobate şi din nou anulate, Esvandiary mai împuţit ca niciodată, toată lumea nervoasă şi iritabilă, nici un fel de scrisori sau legătură cu cei de acasă de săptămâni. Cea mai mare parte a oamenilor săi, inclusiv el, trebuiau de mult să plece în concediu şi să fie înlocuiţi. Apoi se adăugase problema personalului ce venea de la Zagros Trei şi a aparatelor şi ce aveau să facă cu trupul lui Jordon Porcărie, când avea să ajungă a doua zi. Fusese prima întrebare a lui Starke când ieşise să-l întâmpine pe Gavallan lângă scările avionului.

— Am problema în mână, Duke, spusese greoi Gavallan, îngheţat de vântul de zece noduri. Am permisiunea ATC ca avionul să se întoarcă mâine şi va duce cadavrul. O să-l trimit înapoi în Anglia cu primul zbor. Groaznic! Am să vorbesc cu soţia lui imediat ce-ajung şi-am să fac tot ce pot. Împuţit ghinion.

— Slavă domnului că tânărul Scot e okay, nu?

— Da. Împuţită treabă că a trebuit să fie cineva rănit, împuţită!

Ce-ar fi dac-ar fi fost cadavrul şi sicriul lui Scot? se gândise iarăşi Gavallan, întrebare care nu-l părăsise până atunci. Ce-ar fi dacă ar fi fost Scot? Ai putea la fel de uşor să respingi probabilitatea unei crime? Nu, desigur că nu.

Tot ce poţi să faci de data asta e să-ţi binecuvântezi norocul şi să acţionezi cât mai eficient.

— Curios, Teheran ATC şi komitehul de la aeroport erau la fel de uimiţi ca şi mine şi foarte săritori. Hai să mergem să stăm de vorbă. Nu prea am mult timp. Aici sunt nişte scrisori pentru o parte din băieţi şi una de la Manuela. Ea e bine. A spus să nu-ţi faci griji. Copiii sunt bine şi vor să rămână în Texas. Ai tăi de-acasă sunt şi ei bine. Mi-a spus să-ţi zic imediat ce te văd.

Apoi Gavallan îi livrase bomba cu cele şase zile şi mintea lui Starke era acum ca în ceaţă.

— Cu păsărelele de la Zagros aici, o să avem trei 212, patru Alouette şi trei 206, plus o încărcătură de piese, nouă, piloţi, inclusiv Tom Lochart şi Jean-Luc şi o duzină de faecanici. De departe prea mulţi pentru o glumă ca Vârtejul”, Andy!

— Ştiu!

Gavallan privi afară pe fereastră. Camionul-cisterna se târa în lungul avionului şi-l văzu pe Johnny Hogg coborând treptele.

— Cât timp o să ia realimentarea?

— Dacă Johnny nu-i grăbeşte, trei sferturi de oră pe puţin.

— Nu-i prea multă vreme să punem la cale un plan. Gavallan privi din nou harta.

— Dar, de fapt, niciodată n-ar fi de-ajuns timp. Mai e vreo sondă închisă în apropiere de locul ăla gol?

— Duzini. Sunt duzini, părăsite cu uşile sudate, aşa cum le-au lăsat greviştii cu luni în urmă. E-o nebunie, nu? De ce?

— Scrag a spus că una dintre ele ar putea fi un punct ideal să stocăm benzină şi să realimentăm.

Starke se încruntă.

— Nu în zona noastră, Andy! El are nişte platforme mari. Ale noastre sunt nişte aşchii, cele mai multe... N-avem nici una care ar putea ţine mai mult de un elicopter odată şi suntem siguri ca dracu că nimeni n-o să vrea să aştepte în jur. Ce-a zis bătrânul Scrag?

Gavallan îi spuse.

— Crezi c-o s-ajungă să-l vadă pe Rudi?

— A spus că în următoarele câteva zile. Nu mai pot să aştept atât de mult. Ai putea găsi o scuză ca să te duci până la Bandar-e Delam?

Ochii lui Starke se îngustară.

— Dacă am putea să trimitem câteva dintre aparatele noastre acolo... Să zicem că le distribuim. Ar fi mai bine să-i spunem lui Barosanu că le-am împrumutat pentru o săptămâna. Am putea chiar să obţinem nişte aprobări din când în când, câtă vreme nemernicul e plecat.

— Nu mai putem să activăm prea multă vreme în Iran. Săracul Jordan, n-ar fi trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat şi-mi pare al dracului de rău că n-am ordonat evacuarea cu săptămâni în urmă. Al dracului de rău!

— Ce i s-a întâmplat lui n-a fost vina ta, Andy!

— Într-un fel este. În orice caz va trebui s-o ştergem.

Cu sau fără aparate. Va trebui să încercăm să salvăm ce se poate, fără să mai primejduim oamenii.

— Orice ghiduşie încercăm o să fie al dracului de riscantă, Andy!

Vocea lui Starke era blândă.

— Ştiu. Aş vrea ca tu să-i întrebi pe băieţi dacă ar vrea să ia parte la „Vârtej”.

— N-avem cum să scoatem toate aparatele noastre. Nu se poate.

— Ştiu. Deci îţi propun să ne concentrăm numai pe 212.

Starke îl privi curios.

— Mac a fost de acord. Ai putea să-ţi scoţi de aici cele trei 212?

Starke se gândi o vreme.

— Două, maximum, dacă aş putea să mă descurc. Avem nevoie de doi piloţi, cu... să zicem un mecanic de elicopter pentru urgenţă şi cineva care să se ocupe de butoaiele de rezervă pentru alimentarea în zbor. Asta ar fi minimum. O să fie riscant, dar dacă avem noroc...

Fluieră.

— Dacă am putea să-i trimitem celălalt 212 lui Rudi, la Bandar-e Delam... sigur, de ce dracu nu? Am să-i spun lui Barosanu că l-am împrumutat pentru zece zile. Ai putea să-mi trimiţi un telex de confirmare, cerând transferul. Dar, la dracu Andy, tot mai avem trei piloţi aici şi...

Interfonul bazei sună.

— Drace! spuse iritat, ridicându-se în picioare şi ducându-se să vadă ce e. Sunt atât de obişnuit ca telefoanele să nu meargă că, de fiecare dată când sună unul dintre ele, tresar ca o pisică speriată aşteptând ziua de apoi... Alo, aici Starke! Da,...

Gavallan îl privea – înalt, suplu, şi atât de puternic. Aş vrea să fiu la fel de puternic, îşi spuse.

— A, mulţumesc, spunea Starke. Okay, desigur! Mulţumesc, sergent! Cine?... Desigur. Dă-mi-l!

Gavallan observă schimbarea din glas şi-şi spori atenţia.

— Bună seara!... Nu, nu putem, nu acum. Nu! Nu putem. Nu acum, suntem ocupaţi! Puse receptorul jos, murmurând o înjurătură. Barosanu vrea să stea de vorbă cu noi. Împuţitul! „Vreau să veniţi amândoi în biroul meu, imediat”.

Luă o gură de bere şi se simţi mai bine.

— Era Wazari, din turn; a raportat că ultima dintre păsărelele noastre abia a aterizat.

— Cine?

— Tăticu Kelly. A făcut un drum până la Flotsam. A dus câţiva găzari de la sondă la sondă. Acolo muncesc toţi de dau în brânci, cu excepţia grăsanilor din komiteh care sunt mult mai preocupaţi de, rugăciuni şi tribunale ad-hoc decât de pompat petrol.

Se cutremură.

— Ascultă ce-ţi spun, Andy, komitehurile astea sunt sponsorizate de Satana.

Gavallan reţinu expresia, dar nu spuse nimic.

— Da, Azadeh era cât pe-aci să fie ucisă. Cu pietre!

— Ce?

Gavallan îi povesti ce se întâmplase în sat şi despre fuga ei de acolo.

— Încă nu ştim unde dracu e bătrânul Erikki. Am vorbit cu ea înainte de a pleca şi era ca dusă. Da, cam ăsta e cuvântul. Încă nu trecuse de starea de şoc.

Faţa lui Starke se întunecă şi mai mult. Cu un efort îşi înăbuşi mânia.

— Să zicem că putem scoate toate 212 afară. Cum rămâne cu băieţii? Mai avem încă trei piloţi şi poate zece mecanici de scos înainte de a face mişcarea. Ce facem cu ei? Şi ce facem cu toate piesele?

— O să lăsăm trei 206 şi Alouette.

— Şi ce facem cu toate lucrurile din casă, mărunţişurile, şi conturile din bancă, apartamentele din Teheran şi toate lucrurile băieţilor? Drace, nu numai ale noastre, ci ale tuturor băieţilor pe care-i luăm în exod? Dacă o ştergem, totul o să fie pierdut. Totul!

— Compania o să acopere pierderile. Nu pot să le dau înapoi lucrurile, dar o să plătim tot ce era în cont şi-o să acoperim restul. Mai toate sunt la minimum, căci mai toţi dintre voi vă ţineţi fondurile în Anglia şi le scoateţi când aveţi nevoie. În ultimele câteva luni, şi de când au intrat băncile în grevă, noi creditărm toate plăţile şi indemnizaţiile de la Aberdeen. O să plătim ca să înlocuim mobila şi lucrurile personale. Mi se pare că oricum nu putem să scoatem cea mai mare parte a lucrurilor: porturile sunt încă blocate, practic nu sunt camionagii, căile ferate nu funcţionează, transportul aerian e aproape inexistent. Toţi or să fie despăgubiţi.

Starke dădu încet din cap. Scurse ultima picătură de bere din sticlă.

— Chiar dacă scoatem aparatele ai să intri la apă. Gavallan spuse răbdător:

— Nu. Fă socoteala: fiecare 212 valorează un milion de dolari americani, fiecare 206 o sută cincizeci de mii şi un Alouette cinci sute douăzeci de mii. Avem douăsprezece 212 în Iran. Dacă putem să le scoatem, o să fie okay, încă rămânem în afaceri şi pot să absorb pierderile din Iran. Chit pe chit. Cererile cresc în fiecare zi şi douăsprezece 212 or să ne ţină pe picioare. Orice piesă de schimb putem scoate de-aici o să reprezinte câştigul. Din nou ne-am putea concentra numai asupra pieselor de 212. Cu aparatele noastre rămânem în afaceri.

Încercă să-şi păstreze încrederea, dar se topea încetul cu încetul. Atât de multe obstacole de trecut, munţi de escaladat, hopuri de sărit. Da. Dar nu uita că un drum de zece mii de leghe începe cu un pas. Fii puţin chinez, îşi spuse. Aminteşte-ţi copilăria din Shanghai şi bătrâna doică Ah Soong şi cum te-a învăţat despre joss – în parte noroc, în parte karma.

— Joss e joss, tinere stăpân, bun sau rău. Câteodată poţi să te rogi pentru un joss bun şi să-l obţii, alteori nu. Dar ayeeyah, nu te încrede în zei prea mult! Zeii sunt ca oamenii. Dorm, se duc la masă, se îmbată, uită ce trebuie să facă, mint şi promit şi mint din nou. Roagă-te cui vrei, dar nu te lăsa în grija zeilor, numai a ta şi-a familiei, şi-atunci bazează-te numai pe dumneata. Aminteşte-ţi că zeilor nu le plac oamenii, tinere stăpân, pentru că oamenii le reamintesc de ei înşişi.

— Desigur c-o să-i scoatem pe băieţi de-aici, până la ultimul. Între timp ai vrea să întrebi dacă se oferă cineva voluntar să piloteze cele două păsărele ale tale dacă... dacă apăs butonul cu „Vârtejul”?

Starke se uită din nou la hartă, apoi spuse:

— Sigur. O să fiu eu şi fie Freddy, fie Tăticu Kelly. Celălalt poate să ducă elicopterul la Rudi şi să se alăture grupului lui. Ei n-au atât de mult de mers. Zâmbi strâmb. Okay!

— Mulţumesc, spuse Gavallan, simţindu-se foarte bine în sinea lui. Mulţumesc. Ai vorbit de „Vârtej” cu Tom Lochart, când a venit aici?

— Da, a spus să nu-l punem la socoteală, Andy!

— Oh!

Buna dispoziţie i se topi.

— Deci asta e. Dacă rămânem numai noi, nu putem merge mai departe.

— Merge, Andy! Fie că-i place, fie că nu, spuse Starke compătimitor. E obligat – cu sau fără Şeherazada, asta-i partea cea rea. Cu sau fără. Nu poate să scape de umbra acestui HBC, Valik şi Isfahan.

După un moment, Gavallan spuse:

— Cred că ai dreptate. Destul de necinstit, nu-i aşa?

— Da. Tom e băiat bun, o să înţeleagă până la urmă. Nu sunt atât de sigur în privinţa Şeherazadei. Mac şi cu mine o să încercăm să vorbim cu ea. Am fost la ea acasă şi am bătut zece minute. Nici un răspuns. Mac a fost şi ieri. Poate că pur şi simplu nu răspund la uşă.

— Nu-i felul de-a fi al iranienilor.

Starke îşi scoase jacheta de zbor şi o atârnă în cui, pe micul coridor de la intrare.

— Imediat ce se întoarce mâine Tom, dac-o să mai rămână suficientă lumină, am să-l trimit la Teheran. Cel mai târziu luni dimineaţă. Vroiam s-o lămuresc cu Mac la noapte, la discuţia noastră obişnuită.

— Bună idee!

Gavallan trecu la următoarea problemă.

— Zău dacă ştiu ce să fac şi cu Erikki! Am vorbit cu Talbot şi-a zis c-o să vadă ce poate să facă, şi-apoi am fost la Ambasada Finlandeză şi-am vorbit cu un prim-secretar numit Tollonen şi i-am spus şi lui. Părea foarte îngrijorat şi la fel de neputincios. „Asta-i o ţară cam sălbatică, iar graniţa e incontrolabilă la fel ca şi revoltele, insurecţiile şi luptele ce se mai desfăşoară acolo. Dacă e vârit KGB-ul...” A lăsat-o în aer, Duke! Pur şi simplu! „Dacă e vârit KGB-ul...”

— Cum e cu Azadeh? N-ar putea tăticul ei, Hanul, să ne ajute?

— Se pare că a fost un mare scandal. Era foarte tulburată. Am rugat-o să lase naibii documentele iraniene şi să se urce în avion şi să-l aştepte pe Erikki la Al Shargaz. Dar parcă am vorbit la pereţi. Nu se mişcă până nu apare Erikki. I-am arătat că Hanul face legea cum vrea. Poate să trimită până la Teheran după ea şi s-o răpească, dacă vrea. A zis Insha Allah.

— Erikki o să scape teafăr. Fac pariu. Străvechii lui zei o să-l păzească.

Starke era foarte încrezător.

— Să sperăm.

Gavallan îşi păstrase scurta pe el. Chiar şi aşa îi era foarte frig. Pe fereastră putea vedea operaţiunea de realimentare continuând.

— Ce-ai zice de o ceaşcă înainte de plecare?

— Sigur.

Starke intră în bucătărie. Deasupra chiuvetei se afla o oglindă, iar deasupra aragazului, în partea opusă, o veche şi uzată cusătură de mână montată într-o ramă, pe care un prieten din Falls Church i-o dăduse lui Manuela ca dar de nuntă: „La dracu cu bucătăreala”. Zâmbi când îşi amintise cum o primiseră, apoi îl observă în oglindă pe Gavallan privind întunecat harta.

E-o nebunie, îşi zise, să tot numeri zilele şi elicopterele! Cum dracu o s-o ştergem din bază şi încă să rămânem întregi? Pentru că Andy are dreptate, într-un fel sau altul am terminat-o aici. Mi-am pierdut minţile că m-am oferit voluntar. Dar ce dracu, nu poţi să ceri asta unuia dintre, băieţi dacă n-o faci şi tu. Da, dar...

La uşa din faţă se auzi o ciocănitură şi se deschise imediat. Freddy Ayre îi spuse în şoaptă:

— Barosanu vine încoace cu cineva din Gărzile Verzi.

— Intră, Freddy, şi închide uşa, spuse Starke.

Aşteptară în tăcere. Un ciocănit poruncitor. Deschise uşa, văzu zâmbetul batjocoritor şi arogant al lui Esvandiary, recunoscând îndată pe tânărul din Gărzile Verzi ca pe unul dintre oamenii mullahului Hussain şi de asemenea membru al komitehului în faţa căruia se prezentase.

— Salaam! spuse politicos.

— Salaam, aga! spuse tânărul cu ochelari cu lentile groase, crăpate, haine zdrenţuite şi un M16, zâmbind timid.

Pe neaşteptate, Starke nu mai putu răbda şi se auzi spunând:

— Domnule Gavallan, cred că-l cunoaşteţi pe Barosanu.

— Numele meu e Esvandiary, domnul Esvandiary, spuse bărbatul furios. De câte ori trebuie să ţi se spună?! Gavallan, ar fi de mare folos pentru lucrările voastre de aici dacă ai scăpa de omul ăsta mai înainte să-l aruncăm noi afară ca pe un indezirabil!

Gavallan roşi în faţa grosolăniei.

— Haide, stai puţin, căpitanul Starke e cel mai bun căpitan...

— Eşti Barosanu şi ticălos, explodă Starke strângând pumnii, dintr-o dată atât de primejdios încât Ayre şi Gavallan tresăriră surprinşi, Esvandiary se trase un pas înapoi, iar tânărul din Gărzile Verzi rămase cu gura căscată. Ai fost întotdeauna Barosanul şi-am să-ţi spun Esvandiary sau orice alt afurisit de nume vrei, dacă nu i-ai fi făcut ce i-ai făcui căpitanului Ayre. Eşti un ticălos

fricos şi ai nevoie de o lecţie şi mai înainte de a îmbătrâni prea mult, o s-o capeţi.

— Am să te chem înaintea komitehului, mâine!

— Eşti un fricos, mâncător de balegă de cămilă, aşa că şterge-o şi scoate-o pe partea ailaltă!

Dispreţuitor, Starke se întoarse către tânărul din Gărzile Verzi care rămăsese cu gura căscată la el şi, fără să şovăie o clipă, trecu pe farsi cu un glas politicos şi plin de respect:

— Excelenţă, am spus acestui câine, arătă dispreţuitor cu degetul mare peste umăr către Esvandiary, că-i un mâncător de balegă de cămilă fără curaj, că are nevoie de bărbaţi cu arme ca să-l apere în timp ce ordonă altor bărbaţi să bată şi să ameninţe membri neînarmaţi şi paşnici ai tribului meu, nesocotind legile, care nu o să...

Sufocându-se de mânie, Esvandiary încercă să-l întrerupă, dar Starke nu-l băgă în seamă.

—...Care n-o să aibă curajul să stea în faţa mea ca bărbat – cu cuţitul, cu sabia, cu puşca sau cu pumnii – după obiceiul beduinilor, ca să îndeplinim o răzbunare de sânge, şi după obiceiul meu, de asemenea.

— Răzbunare de sânge? Ai înnebunit! în numele lui Allah, ce răzbunare de sânge? Răzbunările de sânge sunt împotriva legii! strigă Esvandiary şi continuă să zbiere în farsi.

Gavallan şi Andy îi priveau neajutoraţi, neînţelegând farsi şi complet descumpăniţi de izbucnirea lui Starke. Dar tânărul din Gărzile Verzi îşi astupă urechile la cele spuse de Esvandiary, apoi ridică mâna, încă uimit de Starke şi cunoştinţele lui, ba chiar invidios.

— Vă rog, Excelenţă Esvandiary! spuse el, cu ochii măriţi de grosimea lentilelor vechi şi crăpate, şi când fu linişte i se adresă lui Starke: Cereţi străvechiul drept al răzbunării de sânge împotriva acestui om?

Starke îşi simţea inima bătând şi se auzi spunând „da” cu glas ferm, ştiind că e un joc primejdios, dar trebuia să-şi asume riscul.

— Dar cum poate un necredincios să ceară un astfel de drept? spuse furios Esvandiary. Aici nu e deşertul saudit, legile noastre nu îngăduie...

— Cer acest drept!

— Voia lui Allah! spuse tânărul revoluţionar şi privi către Esvandiary. Poate că acest om nu este un necredincios. Nu cu adevărat. Acest om poate să ceară ce doreşte, Excelenţă!

— Ai înnebunit? Sigur că e un necredincios. Şi nu ştii că răzbunările de sânge sunt împotriva legii? Tu, prostule, e împotriva legii! E...

— Nu eşti mullah, spuse tânărul înfuriindu-se. Nu eşti mullah ca să spui ce e lege şi ce nu este! Taci din gură! Nu sunt un ţăran analfabet, ştiu să scriu şi să citesc şi sunt membru al komitehului, pus să păstrez pacea aici şi acum tu ameninţi această pace!

Se uită încruntat la Esvandiary care se trase înapoi încă o dată.

— Am să întreb komitehul şi pe mullahul Hussain, îi spuse lui Starke. Nu prea ai şanse ca ei să încuviinţeze, dar cum o vrea Allah! Sunt de acord că legea e lege şi că un bărbat n-are nevoie de alţi bărbaţi cu arme ca să bată nevinovaţi neînarmaţi, nesocotind legea ori chiar ca să pedepsească răul, oricare rău, ci numai puterea dată de Allah. Te las în grija lui Allah!

Se întoarse să plece.

— Un moment, aga! spuse Starke.

Se întinse şi luă o pufoaică de schimb care atârna de un cârlig lângă uşa încă deschisă.

— Uite, spuse întinzându-i-o, vă rog primiţi acest mic dar.

— E cu neputinţă! spuse tânărul cu ochii mari şi plini de dorinţă.

— Vă rog, Excelenţă! Este atât de neînsemnat, că nici nu poate fi remarcat.

Esvandiary începu să spună ceva, dar se opri când tânărul îl privi încruntat peste umăr, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Starke.

— N-aş putea primi... E atât de scumpă şi ar fi cu neputinţă s-o accept de la Excelenţa voastră!

— Vă rog, spuse Starke răbdător, continuând formalităţile şi în cele din urmă îi ţinu haina tânărului ca acesta s-o poată îmbrăca.

— Bine, dacă insistaţi, spuse tânărul prefăcându-se convins.

Îi dădu lui Ayre carabina şi îşi puse pufoaica pe el, ceilalţi neştiind prea bine ce se întâmpla, cu excepţia lui Esvandiary care privea şi aştepta, jurând răzbunare.

— E minunată, spuse tânărul, trăgându-i fermoarul până sus, simţindu-se încălzit pentru prima dată de multe luni.

N-avusese niciodată până atunci o asemenea haină.

— Mulţumesc, aga!

Văzu privirea de pe chipul lui Esvandiary şi dezgustul pentru el crescu. Nu primea oare un peşcheş, aşa cum era dreptul său?

— Am să încerc să conving komitehul să vă acorde dreptul pe care Excelenţa voastră îl cere, spuse, apoi ieşi mulţumit în lumina înserării.

Starke se răsuci brusc către Esvandiary.

— Şi-acum, ce dracu' vrei?

— Multe din licenţele piloţilor şi vizele de rezidenţă sunt expirate şi...

— Nici o licenţă englezească sau americană nu e expirată, numai cele iraniene, şi astea sunt automat valabile dacă celelalte sunt okay. Sigur că sunt expirate. N-au fost închise luni de zile birourile voastre? Scoate-ţi capul din bălegar!

Esvandiary se roşi ca focul şi în clipa în care se porni să răspundă. Starke se întoarse cu spatele, uitându-se la Gavallan pentru prima dată.

— E limpede, e cu neputinţă să mai lucrăm aici, domnule Gavallan. Aţi văzut chiar dumneavoastră, suntem mereu hărţuiţi. Freddy, aici de faţă, a fost bătut, se trece mereu peste hotărârile noastre şi e cu neputinţă să mai lucrăm în porcăria asta. Cred c-ar trebui să-nchideţi baza pentru câteva luni. Imediat, adăugă.

Gavallan înţelese dintr-o dată.

— Sunt de acord, spuse, preluând iniţiativa.

Starke oftă uşurat, trecu pe lângă el şi se aşeză cu prefăcută supărare, dar cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Închid acum baza. O să trimitem toate elicopterele şi personalul nostru în altă parte! Freddy, ia cinci oameni dintre cei care trebuie să plece în concediu şi urcă-i acum la bordul avionului, cu tot bagajul. Chiar acum...

— Nu poţi să închizi baza! lătra Esvandiary. Nu poţi!

— E închisă! Pe Dumnezeul meu! spuse Gavallan, străduindu-se să se înfurie cât mai mult. Sunt aparatele mele şi personalul meu şi n-o să mai îndurăm toată hărţuiala şi bătăile. Freddy, cine trebuia să plece?

Alb, Ayre începu să înşire nume şi Esvandiary rămase interzis.

Închiderea bazei nu-i convenea deloc. Ministrul Aii Kia trebuia să vină în vizită marţi şi el se pregătea să-i ofere un peşcheş extraordinar. Dacă baza era închisă, asta avea să-i năruie toate planurile.

— Nu poţi să iei elicopterele noastre, din zona asta, fără aprobarea mea! spuse. Sunt proprietate iraniană.

— Sunt proprietatea societăţii mixte, când o să fie achitate! strigă la rândul lui Gavallan, foarte impozant în mânia lui.

— O să mă plâng autorităţilor pentru imixtiune în ordinul direct al Imamului de-a aduce producţia înapoi la normal. Sigur că da! Ţi se interzice să închizi baza! O să cer komitehului să-l arunce pe Starke în închisoare pentru rebeliune...

— Fleacuri. Starke, îţi ordon să închizi baza. Barosanule, se pare că uiţi că avem legături sus-puse. Am să mă plâng direct ministrului Aii Kia! Acum el e consilierul Consiliului nostru de Conducere şi-o să se ocupe el de tine şi de IranOil.

Esvandiary icni.

— Ministrul Kia e, este... e în Consiliu?

— Da, este.

Pentru o fracţiune de secundă, Gavallan fu descumpănit. Folosise numele lui Kia ca singurul pe care-l ştia în guvernul actual şi rămase uimit de impactul pe care-l avea asupra lui Esvandiary. Dar, străduindu-se să nu arate urmă de şovăială, continuă să câştige avantaj.

— Bunul meu prieten Aii Kia o să se ocupe de toate astea! Şi de tine! Eşti un trădător al Iranului! Freddy, urcă cinci oameni la bordul avionului, chiar

acum. Şi... Starke, trimite toate aparatele pe care le avem la Bandar-e Delam, la prima rază de soare.

— Da, domnule!

— Aşteaptă! spuse Esvandiary văzându-şi planurile ruinate. Nu-i nevoie să închideţi baza, domnule Gavallan. S-ar putea să fi fost neînţelegeri... Multe din pricina lui Petrofi şi a acelui om, Zataki. Nu sunt vinovat pentru bătaia aia. Nu am fost eu...

Se strădui să capete o nuanţă rezonabilă în glas, dar în sinea lui ar fi vrut să strige de furie şi să-i trimită pe toţi la închisoare, biciuiţi şi ţipând după îndurare – pe care n-ar fi primit-o niciodată.

— N-aveţi motiv să închideţi baza, domnule Gavallan. Zborurile pot continua normal.

— E închisă! spuse imperios Gavallan, trăgând cu coada ochiului la Starke după alte idei. Oricât n-aş fi de acord cu asta.

— Da, domnule, aveţi dreptate.

Starke era foarte respectuos.

— Desigur că puteţi închide baza. Putem redistribui elicopterele, sau să le punem la păstrare. Bandar-e Delam are nevoie imediat de un 212 pentru contractul Iran-Toda. Am putea să le trimitem unul de-al nostru şi să le închidem pe celelalte.

Esvandiary interveni imediat:

— Domnule Gavallan, lucrurile revin la normal pe zi ce trece. Revoluţia e victorioasă şi s-a sfârşit, Imamul a preluat puterea, komitehurile or să dispară curând... Or să fie toate contractele Guerney de deservit de un număr dublu de 212. Cât despre reînnoirea licenţelor expirate, Insha Allah. O să aşteptăm treizeci de zile. Nu-i nevoie să opriţi zborurile. Nu trebuie să vă grăbiţi, domnule Gavallan, aţi fost la baza asta de multă vreme, aveţi multe investiţii aici...

— Ştiu care sunt investiţiile noastre! se răsti Gavallan, de data asta furios într-adevăr, urând milogeala. Foarte bine, căpitane Starke, am să-ţi urmez sfatul şi, pe Allah şi pe Dumnezeu, ar fi bine să ai dreptate! Uite pune doi oameni în avion în noaptea asta, or să fie schimbaţi săptămâna viitoare. Trimite un 212 la Bandar-e Delam mâine. Pentru câtă vreme e împrumutul?

— Şase zile, sir. Se întoarce sâmbăta următoare.

— Se întoarce dacă situaţia de-aici se îmbunătăţeşte!

— 212 este al nostru. Face parte din echipamentul acestei baze, domnule Gavallan, se corectă imediat Esvandiary. Îl avem trecut în documentele noastre. Va trebui să se-ntoarcă. cât despre personal, regula spune că mai întâi sosesc piloţii şi mecanicii de schimb ca să-i înlocuiască pe cei care pleacă...

— Atunci o să schimbăm regula, domnule Esvandiary, sau închid baza acum, spuse scurt Gavallan. Starke, urci doi oameni la noapte în avion şi restul în zborul de marţi şi laşi aici doar minimum de personal necesar şi-o să

trimitem aparatul înapoi, cu toată echipa, vineri, dacă situaţia o să revină la normal.

Starke observă că Esvandiary stătea gata să izbucnească din nou, aşa că spuse dintr-o suflare:

— N-avem voie să zburăm de Ziua Sfântă, sir. Echipa va trebui să se întoarcă sâmbătă dimineaţă.

Îi aruncă o privire scurtă lui Esvandiary.

— Nu eşti de acord?

Esvandiary simţea că o să explodeze, furia adunată aproape covârşindu-i hotărârea.

— Dacă... dacă-ţi ceri... dacă-ţi ceri iertare pentru cuvintele urâte şi purtările proaste!

Urmă o tăcere îndelungată. Uşa rămăsese deschisă, camera era friguroasă, dar Starke simţi sudoarea pe spate, îşi cântări răspunsul. Obţinuseră atât de mult... Dacă „Vârtejul” avea să pornească... Dar Esvandiary nu era prost şi o retragere prea grăbită avea să-l facă suspicios, iar un refuz ar putea să primejduiască ceea ce câştigase.

— Nu-ţi cer iertare pentru nimic. Dar pe viitor am să-ţi spun domnule Esvandiary, spuse.

Fără un cuvânt, Esvandiary se întoarse pe călcâie şi ieşi ca o furtună. Starke închise uşa, simţindu-şi cămaşa, pe sub pulover, lipită de piele, udă leoarcă.

— Ce dracu au fost toate astea, Duke? se repezi Ayre furios. V-aţi pierdut minţile?

— Doar o clipă, Freddy, interveni Gavallan. Duke, o ă ţină chestia asta cu Barosanu?

— Eu... Nu ştiu, spuse Starke aşezându-se jos, cu genunchii tremurând. Iisuse!

— Dacă ţine... dacă ţine... Duke, ai fost magnific! A fost o idee strălucită! Strălucită!

— Tu ai prins mingea, Andy! Tu ai marcat – dacă am marcat!

Gavallan îşi şterse sudoarea din sprâncene. Începu să-i explice lui Ayre, întrerupându-se când sună telefonul.

— Alo, aici e Starke. Sigur, stai aşa! Andy, e turnul. McIver te cheamă la emiţător. Wazari întreabă dacă vrei să te duci acolo imediat sau să-l chemi mai târziu. McIver spune să-ţi transmită că are un mesaj de la un tip numit Avisyard.

În camera de control, Gavallan atinse butonul emiţătorului, aproape bolnav de îngrijorare, Wazari şi un alt membru al Gărzilor Verzi, care vorbea engleza, urmărindu-l atenţi.

— Da, căpitane McIver.

— Bună seara, domnule Gavallan! Mă bucur că v-am prins. Vocea lui McIver era acoperită de paraziţi şi prudentă. Cum mă auziţi?

— Trei pe cinci, căpitane McIver. Dă-i drumul!

— Am primit chiar acum un telex de la Liz Chen. Spune: „Vă rog transmiteţi-i domnului Gavallan următorul telex, datat 15 februarie, abia sosit. Cererea voastră este aprobată. (Semnat) Masson Avisyard. O copie a fost trimitsă la Al Shargaz. Sfârşitul mesajului.

Pentru moment lui Gavallan nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Aprobat?

— Da, repet: „Cererea voastră este aprobată”. Textul e semnat „Masson Avisyard”. Ce trebuie să răspund?

Gavallan se străduia din răsputeri să-şi ascundă strălucirea de bucurie de pe chip. Masson era numele prietenului său de la biroul de înregistrare a Aparatelor de Zbor din Londra, iar cererea era de a trece toate elicopterele lor din Iran înapoi sub înregistrare britanică.

— Confirmă doar, căpitane McIver. Putem să continuăm după cum a fost stabilit. Da, sunt de acord. Plec peste câteva minute. Mai e şi altceva?

— Nu, până una alta, doar rutină. Am să-l informez pe căpitanul Starke de toate problemele la zi, în noaptea asta, la ora potrivită. Mă bucur de Masson. Zbor plăcut!

— Mulţumesc, Mac, şi ţie!

Gavallan apăsă butonul şi înmână microfonul tânărului Wazari. Observase vânătăile, nasul spart şi că o parte dintre dinţi lipseau, dar nu spuse nimic. Ce era de spus?

— Mulţumesc, sergent!

Wazari făcu un semn spre fereastră, către platoul de sub ei, unde echipa de realimentare începuse să înfăşoare furtunul cel lung.

— S-a făcut plinul... se opri brusc înainte de-a pronunţa automat cuvântul. Nu avem... n-avem nici un fel de lumini pentru piste, aşa că e cel mai bine să urcaţi la bord cât mai repede.

— Mulţumesc!

Gavallan simţea că pluteşte în timp ce se îndrepta spre scări. Emiţătorul bazei trosni, intrând în funcţiune.

— Aici comandantul bazei. Daţi-mi-l pe domnul Gavallan.

Wazari apăsă imediat butonul emiţătorului.

— Da, domnule!

Îi dădu microfonul lui Gavallan, a cărui atenţie se încorda din nou.

— E maiorul... iertaţi-mă, acum e colonel, colonelul Changhiz.

— Da, colonele! Andrew Gavallan.

— Străinilor le este interzis să folosească emiţătorul pentru mesaje codificate. Cine e Masson Avisyard?

— Un inginer proiectant, spuse Gavallan.

Era primul gând care-i trecuse prin minte. Ai grijă, ticălosul e deştept!

— Sigur că nu-ncercam să...

— Care a fost cererea şi cine este... Urmă o pauză scurtă şi o voce înfundată:

— Cine e Liz Chen?

— Liz Chen e secretara mea, domnule colonel. Cererea mea a fost să...

Să ce? îi veni să strige. Apoi, dintr-o dată, răspunsul îi apăru limpede în minte.

—...să confirme rearanjarea configuraţiei de şase rânduri de câte două locuri de fiecare parte a culoarului unui nou elicopter, X63. Constructorii vor o configuraţie diferită, dar inginerii noştri cred că acest şase pe patru va îmbunătăţi siguranţa zborului şi ar asigura o ieşire mult mai rapidă în caz de urgenţă. Ar economisi de asemenea bani şi...

— Da, foarte bine, îl întrerupse colonelul supărat. Repet, emiţătorul nu trebuie folosit decât cu aprobare prealabilă până când starea de urgenţă ia sfârşit şi în mod cert nu pentru transmisiuni codificate. Realimentarea e terminată, aveţi permisiune de decolare imediată. Aterizarea programată mâine ca să ridice cadavrul celui de la Zagros nu este aprobată. ETLL poate să aterizeze luni între unsprezece şi doisprezece, dacă o să existe confirmare-de la comandament care să fie trimisă radarului din Kish. Noapte bună!

— Dar avem deja aprobarea oficială a Teheranului, sir. Pilotul meu a dat-o responsabilului cu zborurile în momentul în care a sosit.

Vocea colonelului se aspri şi mai mult.

— Aprobarea de luni e valabilă numai după confirmarea de la Comandamentul Forţelor Aeriene Iraniene. Comandamentul Forţelor Aeriene Iraniene. Aceasta este o bază a Forţelor Aeriene Iraniene, trebuie să vă supuneţi legilor Forţelor Aeriene Iraniene, regulamentelor şi disciplinei şi le veţi respecta. Înţelegeţi?

După o pauză, Gavallan spuse:

— Da, domnule înţeleg, dar suntem un zbor civil.

— Sunteţi în Iran, pe o bază a Forţelor Aeriene Iraniene şi prin urmare sub incidenţa regulamentelor şi disciplinei Forţelor Aeriene Iraniene!

Transmisia încetă. Nervos, Wazari îşi aranja lucrurile, deja meticulos înşirate pe birou.

CAPITOLUL 49
DUMINICĂ 25 februarie 1979

Zagros, *sonda Bellisima*;*ora ll*, *05 dimineaţa*. În frigul tăios, Tom Lochart îl privea pe Jesper Almqvist, expertul în foraj, manevrând uriaşul dop suspendat de un cablu deasupra găurii de foraj descoperite. De jur împrejur se găseau

resturile sondei şi ale rulotelor rămase de la atacul terorist cu bombe incendiare, deja pe jumătate acoperite de zăpada proaspătă.

— Mai jos! strigă tânărul suedez.

Imediat, ajutorul său din cabina mică, închisă cu sticlă, porni macaraua. Luptându-se cu vântul stânjenitor, Jesper ghidă dopul în jos, pe coloana de metal a sondei. Dopul consta dintr-o încărcătură explozivă, aşezată deasupra a două emisfere metalice fixate împrejurul unui inel de cauciuc.

Lochart putea să vadă cât de obosiţi erau amândoi oamenii. Era a cincisprezecea sondă pe care o închideau în ultimele trei zile şi mai aveau încă cinci. Termenul de la apusul soarelui era la şapte ore distanţă, fiecare puţ de sondă însemnând o muncă de două sau trei ore în condiţii normale, din momentul în care ajungeau la faţa locului.

— Ale dracului condiţii! murmură Lochart la fel de obosit. Zburase prea mult de când Gărzile Verzi din komiteh hotărâseră termenul, avusese prea multe probleme pe cap, alergând de colo-colo să închidă cele unsprezece amplasamente ale câmpului petrolifer, alergând la Shiraz să-l ia pe Jesper, ducând echipajele la Shiraz şi piese de schimb la Kowiss, din zori şi până în seară, hotărând ce să ia şi ce să lase – imposibil să faci totul într-un termen atât de scurt. Apoi moartea lui Jordon şi rănirea Scot.

— Ţine-o aşa! Asta e! strigă Jesper, apoi se grăbi înapoi prin zăpadă, către cabină.

Lochart îl privi verificând adâncimea, apoi lovind cu degetul în buton. Se auzi o explozie înfundată şi din gaura sondei ieşi un nor de fum. Ajutorul său ridică imediat bucata de cablu rămasă şi Jesper se întoarse, luptându-se să împingă resturile ţevii mai aproape de gaură, şi totul fu terminat.

— Încărcătura explozivă împinge cele două emisfere laolaltă, îi explicase mai târziu Jesper. Asta împinge inelul de cauciuc în părţi, proptindu-l în pereţii de oţel, şi totul e închis. Rezistă câţiva ani. Când vrei să deschizi, ne întoarcem şi, cu altă sculă specială, găurim dopul şi e ca nouă. Poate.

Îşi şterse faţa cu mâneca.

— Hai s-o ştergem dracului, Tom!

Porni chinuit prin zăpadă către maşină, închise comutatorul electric, îşi înghesui toate listingurile de computer într-o servietă, închise şi încuie uşa.

— Cum rămâne cu echipamentul?

— Rămâne! Cabina e-n regulă! Hai la bord, am îngheţat ca dracu.

Jesper se îndreptă către elicopterul JR 206 parcat pe platformă.

— Imediat ce ne întoarcem la Shiraz mă duc la IranOil şi-i fac să ne aprobe să ne întoarcem aici şi să ridicăm cabina asta şi pe celelalte. Unsprezece cabine sunt o investiţie a dracului de mare ca să le lăsăm să zacă pe-aici fără să facă treabă. Altfel, ţin un an de zile încuiate. Sunt proiectate să reziste la vreme rea, deşi nu la vandalisme.

Făcu un semn către scheletele din jurul lor.

— O prostie!

— Da.

— Idioţenie. Tom, ar fi trebuit să-i vezi pe cei de la IranOil când le-am spus că ţi s-a ordonat s-o ştergi şi domnul Sera închide câmpul!

Jesper rânji. Păr blond, ochi albaştri.

— Urlau ca porcii castraţi şi se jurau că nu exista vreun ordin dat komitehului să oprească producţia.

— Tot nu văd de ce n-au venit cu tine aici, să le dea peste nas ticăloşilor ăştia.

— I-am invitat şi-au spus că săptămâna viitoare. Ăsta e Iranul. N-o să vină niciodată.

Privi înapoi la amplasament.

— Numai puţul ăsta singur ar fi putut da şaisprezece mii de barili pe zi.

Se urcă pe locul din stânga, de lângă Lochart. Ajutorul lui, un breton taciturn, se caţără în spate şi trase uşa. Lochart porni motorul.

— Următoarea, sonda Maria! Okay! Jesper se gândi o clipă.

— Mai bine s-o lăsăm la urmă. Sonda Rosa e mai importantă.

Îşi stăpâni un căscat.

— Avem de astupat două în producţie şi una care se forează. Nefericiţii ăştia n-au avut nici măcar vremea să scoată două mii trei sute de metri de ţeavă, aşa că va trebui s-o astupăm cu toate astea înăuntru. Împuţită risipă!

Îşi puse centura de siguranţă şi se ghemui mai aproape de radiator.

— Şi după asta ce se-ntâmplă?

— Rutină! râse tânărul. Când vrei s-o deschizi, tragem o gaură în dop, îl dăm afară şi după aia începem să pescuim ţeava după ţeava. Încet, greu şi scump.

Încă un căscat imens. Închise ochii şi adormi aproape imediat.

Mimmo Sera întâmpină elicopterul la sonda Rosa. Un 212 se afla şi el pe platformă, cu motorul în ralanti, cu Jean-Luc la comenzi, oamenii încărcând bagaje şi urcându-se la bord.

— Buon giorno, Tom!

— Salut, Mimmo! Cum merge? Lochart îşi flutură mâna către Jean-Luc.

— Ăştia-s ultimii dintre oamenii mei, cu excepţia unui băiat care să-l ajute pe Jesper.

Mimmo Sera era palid de oboseală.

— N-a fost vreme să scoatem ţeava din Trei.

— Nici o problemă. Înfundăm aşa.

— Şi.

Un zâmbet obosit.

— Mă gândesc la toţi banii pe care-o să-i faceţi când o să destupaţi.

Jesper râse.

— Două mii cinci sute nouăzeci şi doi de metri de ţeavă, la... Poate o să-ţi facem un preţ special.

Binevoitor, bătrânul făcu un expresiv gest italian. Lochart spuse:

— Vă las să vă ocupaţi voi doi. când vreţi să mă-ntorc să vă iau?

Jesper se uită la ceas. Era aproape de amiază.

— Vino la patru şi jumătate, okay!

— Patru jumate punct. Soarele-apune la 6, 37.

Lochart se îndreptă către 212. Jean-Luc se încotoşmănise zdravăn ca să se apere de frig, dar tot reuşea să arate elegant.

— Duc încărcătura asta direct la Shirhaz. Sunt ultimii. Cu excepţia lui Mimmo şi a echipei tale.

— Bun. Cum e jos?

— Haos.

Jean-Luc înjură înfierbântat.

— Miros nenorocire. Alte nenorociri.

— Tu aştepţi nenorocirile toată vremea, cu excepţia momentelor când eşti cu cineva în pat. Nu te îngrijora, Jean-Luc.

— Ba mă îngrijorez.

Jean-Luc urmări câteva clipe încărcarea aproape terminată – valize, truse de scule, doi câini, două pisici şi toţi oamenii aşteptând nerăbdători – apoi se întoarse îşi cobori vocea şi spuse serios:

— Tom, cu cât ieşim mai repede din Iran, cu atât mai bine.

— Nu. Zagros e doar un caz izolat. Oricum, încă mai sper că Iranul o să meargă.

HBC ieşi din nou la suprafaţa gândurilor lui Lochart şi Şeherazada şi „Vârtejul”. Nu spusese nimănui de aici despre „Vârtej” şi despre ce discutase cu Starke.

— Las asta în grija ta, Duke! spusese înainte de plecare. Poţi să pledezi cazul mai bine decât mine. Eu sunt total împotriva lui.

— Sigur. Ăsta-i dreptul tău. Mac a aprobat drumul tău la Teheran. Luni.

— Mulţumesc. A văzut-o pe Şeherazada?

— Nu, Tom. Nu încă.

Unde dracu este? îşi zise, simţind o strângere de inimă.

— Ne vedem la bază, Jean-Luc. Drum bun!

— Vezi ca Scot şi Rodrigues să fie gata când mă întorc. Voi fi nevoit să mă întorc iute dacă trebuie să ajung la Al Shargaz în noaptea asta.

Uşa cabinei se trânti, Jean-Luc aruncă o privire iute înjur şi ridică degetul mare în sus. Tom încuviinţă, apoi se-ntoarse din nou către el.

— Eu plec. Vezi ca Scot să se strecoare la bord în linişte, da? Nu vreau să fiu împuşcat în zbor. Tot mai cred că Scot a fost ţinta lor, nu altcineva.

Lochart încuviinţă posomorât, îndreptându-se către 206. Erau pe drumul de întoarcere de la Kowiss când se întâmplase dezastrul, ieri în zori. Jean-Luc se

pregătea de decolare la ora stabilită şi, printr-un noroc, privea afară pe fereastră. Cei doi, Jordon şi Scot erau foarte aproape unul de celălalt, ducând o ladă de piese de schimb, încărcând HTV.

— N-am văzut primele focuri, doar le-am auzit – îi spuse Jean-Luc imediat ce aterizase – dar l-am văzut pe Jordon clătinându-se şi ţipând, lovit în cap, şi pe Scot privind către copacii din în spatele hangarului, şi după aia Scot s-a aplecat şi a încercat să-l ajute pe Jordon. Am văzut destui oameni împuşcaţi ca să ştiu că sărmanul Porcărie era mort înainte de-a atinge zăpada. Apoi au urmat şi alte focuri de armă, trei sau patru, dar nu era un pistol mitralieră, părea mai repede un M16, sau un revolver. De data asta Scot a primit un glonţ în umăr şi asta l-a făcut să se răsucească şi a căzut în zăpadă lângă Jordon, pe jumătate acoperit de el, Jordon fiind între el şi copaci. Apoi gloanţele au început să şuiere din nou – spre Scot. Sunt sigur de asta, Tom.

— Cum poţi să fii sigur, Jean-Luc?

— Sunt sigur. Porcărie era direct în linia de foc. Direct. El le-a luat pe toate. Atacatorii nu trăgeau asupra bazei.

Ocheau doar în Scot. Mi-am înşfăcat pistolul Verey şi-am ieşit afară. N-am văzut pe nimeni, dar am tras oricum în direcţia copacilor. Când m-am dus la Scot, el era în stare de şoc şi Jordon era plin de sânge, lovit, probabil, de opt ori. L-am dus pe Scot la doctor. El e-n regulă, Tom. O rană în umăr, l-am urmărit când îl pansa. Rana e curată şi glonţul a trecut fără probleme prin carne.

Lochart plecase imediat să-l vadă pe Scot în rulota pe care o numeau infirmerie. Kevin O'Sweeney, medicul, îi spusese:

— E okay, căpitane.

— Da, îl îngânase Scot, cu chipul alb şi încă în stare de şoc. Chiar okay, Tom!

— Lasă-mă să vorbesc cu Scot o clipă, Kevin! când rămăseseră singuri, îi spusese în şoaptă:

— Ce s-a întâmplat câtă vreme am fost plecat, Scot? Ai vorbit cu Nitchak Han? Cu cineva din sat?

— Nu, cu nimeni.

— Şi n-ai spus nimănui ce s-a-ntâmplat în piaţă?

— Nu, nu. Deloc. De ce? De ce toate astea, Tom?

— Jean-Luc crede că tu ai fost ţinta, nu Jordon sau baza. Tu singur.

— O, Christoase! Bătrânul Porcărie a încasat-o din pricina mea!?

Lochart îşi aminti ce tulburat fusese Scot. Baza fusese învăluită de tristeţe, totuşi toată lumea lucrase frenetic, punând piesele în lăzi, încărcând cele două 212, un 206 şi un Alouette pentru astăzi, ultima zi la Zagros. Singurul moment luminos de ieri fusese cina: pulpă la grătar, proaspătă, de capră sălbatică, pe care Jean-Luc o pregătise cu un delicios orez şi horisht iranian din belşug.

— Grozav grătar, Jean-Luc! spusese.

— Fără usturoi franţuzesc şi priceperea mea, asta ar fi arătat a carne veche de berbec englezesc. Uh!

— Bucătarul l-a cumpărat în sat?

— Nu, a fost un dar. Tânărul Darius, cel care vorbeşte engleză, mi-a adus o capră întreagă, vineri, ca dar din partea soţiei lui Nitchak Han.

Brusc, îmbucătura căpătase un gust amar.

— Soţia lui?

— Da. Tânărul Darius a spus că a împuşcat-o în dimineaţa aia. Dumnezeule! Nu ştiam că vânează aşa bine! Tu ştiai?... Ce s-a-ntâmplat Tom?

— Era... a fost un dar... Pentru cine? Jean-Luc se încruntase.

— Pentru mine şi pentru cei din bază. De fapt, Darius a zis: „Asta este din partea kalandaranei pentru bază şi ca mulţumire pentru ajutorul acordat de Franţa Imamului, Allah să-l apere. De ce?

— Aşa, spusese Lochart, dar mai târziu îl luase pe Scot deoparte. Erai acolo când Darius a adus capra?

— Da, eram. S-a întâmplat să fiu în birou şi i-am mulţumit şi... culoarea dispăruse din obrajii lui Scot. Acum, dacă mă gândesc la asta, Darius a spus, când pleca: „E mare noroc că kalandarana este o bună ţintaşă, nu-i aşa? ” şi cred, cred că am zis: „Da, fantastic”. Asta ar fi o recunoaştere chioară, nu-i aşa?

— Da. Dacă adaugi asta la scăparea mea, care acum... acum cred c-a fost o capcană deliberată, şi pe mine m-au tras pe sfoară. Aşa că Nitchak Han trebuie să ştie că sunt doi dintre noi care am putea depune mărturie împotriva satului.

Noaptea trecută şi toată ziua Lochart se întrebase ce să facă, cum să-l scoată pe Scot – şi pe el însuşi – din asta şi nu găsise nici o soluţie. Absent, se urcă în 206, aşteptă până când Jean-Luc se depărta şi decola.

Acum zbura peste Râpa Cămilelor Zdrobite. Drumul care ducea către sat era încă îngropat sub tonele de zăpadă pe care le adusese o avalanşă. N-au să dezgroape niciodată asta, îşi zise. Pe platoul de deasupra se zăreau ciopoare de capre şi oi cu păstorii lor; în faţa lui era satul Yazdeh. Îl ocoli. Şcoala era ca o cicatrice pe pământ, neagră în mijlocul albului. Câţiva săteni erau în piaţă şi se uitară în sus, scurt, apoi îşi văzură de treburile lor.

N-o să-mi pară rău dacă plec, îşi zise. Nu cu Jordon ucis aici. Zagros Trei n-o să mai fie niciodată la fel.

Baza era un haos, oamenii agitându-se în toate părţile, ultimii dintre cei aduşi de la celelalte sonde pregătindu-se să plece la Shiraz şi deci afară din Iran. Înjurând, mecanici istoviţi încă mai împachetau piese de schimb, îngrămădind cutii şi bagaje pentru a fi duse la Kowiss. Înainte de-a putea ieşi din carlingă sosi cisterna de alimentare cu Freddy Ayre aşezat şmechereşte pe capota motorului.

Ieri, la sugestia lui Starke, Lochart îl adusese pe Ayre şi-un alt pilot, Claus Schwartenegger, ca înlocuitori pentru Scot.

— O preiau eu acum, Tom, spuse Ayre. Du-te şi mănâncă!

— Mulţumesc, Freddy. Cum merge?

— Ca dracu! Claus a mai dus o altă încărcătură de piese la Kowiss şi-o să se întoarcă la vreme pentru ultima. Mai spre asfinţit o să plec cu Alouette. E încărcat până la tavan sau chiar mai mult. Pe ce vrei să zbori?

— Pe 212. O să-l am pe Jordon la bord. Claus poate să ia un 206. Pleci la Shiraz?

— Da. Mai avem de dus încă trei tipi acolo. Mă gândeam... mă gândeam să iau cinci pasageri în loc de patru, ca să fac numai două drumuri. Ei?

— Dacă sunt îndeajuns de mici, fără bagaj şi câtă vreme nu te văd eu...

— Okay!

Ayre râse, frigul făcând vânătăile să-i pară şi mai palide.

— Sunt toţi foarte nerăbdători să plece, aşa că nu cred că o să le pese prea mult de bagaj. Unul dintre băieţii de la sonda Maria a zis că a auzit împuşcături în apropiere.

— Probabil vânează vreunul dintre săteni. Spectrul femeii la vânătoare, cu carabina ei cu bătaie lungă – sau dacă avea importanţă, oricare dintre Kashkai, toţi trăgători de elită – îl umplu de presimţiri rele. Suntem al dracului de neajutoraţi! îşi zise, dar nu lăsă să se vadă asta.

— Drum bun, Freddy!

Intră în bucătărie şi-şi luă nişte horisht fierbinte.

— Aga, spuse bucătarul nervos, celelalte patru ajutoare înghesuindu-se în jurul lui, mi se datorează plata pe două luni. Ce-o să se întâmple cu plata noastră şi cu noi?

— V-am spus deja, Aii. În după-amiaza asta vă duc înapoi la Shiraz, de unde veniţi. Vă plătim acolo tot şi imediat ce pot, vă trimit şi plata pe luna în curs pe care v-o datorăm. Ţinem legătura prin IranOil, ca de obicei. Când ne întoarcem, vă primiţi slujbele înapoi.

— Mulţumesc, aga.

Bucătarul era cu ei de un an de zile. Era un bărbat subţiratic, palid, suferind de ulcer.

— Nu vreau să rămân printre barbarii ăştia, spuse nervos. când în după-amiaza asta?

— Înainte de apusul soarelui. La ora patru începeţi să faceţi curat şi puneţi totul în ordine.

— Dar, aga, ce rost mai are? Dacă plecăm, păduchioşii din Yazdeh or să vină şi-or să fure totul.

— Ştiu, spuse obosit Lochart. Dar o să lăsaţi totul curat, şi am să încui uşa şi poate n-or să vină.

— Voia lui Allah, aga! Dar o să vină.

Lochart îşi isprăvi masa şi plecă spre birouri. Scot Gavallan era acolo, cu chipul tras şi cu braţul într-o eşarfă. Uşa se deschise şi intră Rod Rodrigues, cu cearcăne în jurul ochilor şi cu chipul cenuşiu.

— Salut, Tom! N-ai uitat? întrebă îngrijorat. Nu sunt pe listă.

— Nici o problemă, Scot. Rod se duce cu HGX. Merge cu tine şi Jean-Luc la Al Shargaz.

— Grozav. Dar eu sunt teafăr, Tom. Cred că m-aş duce mai degrabă la Kowiss. Bătrânul Doc Nutt...

— Pentru Dumnezeu! Te duci la Sharhaz şi am terminat cu treaba asta!

Scot roşi în faţa accesului de furie.

— Da, e-n regulă, Tom.

Ieşi. Rodrigues sparse tăcerea:

— Tom, ce vrei să trimitem cu HGX?

— De unde dracu să ştiu? Lochart se opri.

— Iartă-mă, încep să obosesc. Îmi pare rău.

— Lasă asta, Tom. Toţi suntem obosiţi. Poate îl trimitem gol. Ei?

Cu un efort, Lochart îşi depăşi oboseala.

— Nu. Pune motorul de rezervă la bord şi toate celelalte piese de 212 până îl încarci complet.

— Sigur, asta ar fi minunat.

Uşa se deschise şi Scot intră repede.

— Nitchak Han. Priviţi pe fereastră!

Douăzeci de bărbaţi sau mai mulţi coborau pe drumul dinspre sat. Toţi erau înarmaţi. Alţii se împrăştiau deja prin bază. Nitchak Han se îndrepta către rulota birourilor. Lochart se uită pe fereastra din spate şi o deschise.

— Scot, du-te la cabana mea şi ţine-te departe de fereastră. Nu-i lăsa să te vadă şi nu te mişca până nu vin eu să te iau. Grăbeşte-te!

Greoi, Scot se caţără pe fereastră şi o rupse la fugă. Lochart închise fereastra. Uşa se deschise. Lochart se ridică.

— Salaam, kalandar.

— Salaam. Au fost văzuţi trei oameni în pădurea din apropiere, s-or fi întors teroriştii, aşa c-am venit să vă apăr!

Ochii lui Nitchak Han erau duri.

— Voia lui Allah, dar mi-ar părea rău să fie şi alte morţi până plecaţi. O să rămânem aici până la apus.

Plecă.

— Ce-a zis? întrebă Rodrigues, care nu înţelegea farsi. Lochart îi spuse şi-l văzu tremurând.

— Nici o problemă, spuse, ascunzându-şi propria teamă. N-aveau cum să decoleze sau să aterizeze fără să treacă peste pădure, jos, încet, o ţintă uşoară. Terorişti? Prostii! Nitchak Han ştie totul despre Scot, ştie despre mine şi îmi pun viaţa la bătaie că are ţintaşi buni plasaţi peste tot prin preajmă. Şi dacă

stăm aici până la apus, n-avem cum să ne strecurăm, or să ştie în care elicopter suntem. Insha Allah. Insha Allah, dar între timp ce dracu ai de gând să faci?

— Nitchak Han cunoaşte ţinutul! spuse evaziv.

Nu vroia să-l înspăimânte pe Rod. Plutea şi aşa destulă teamă în cuprinsul bazei, fără să fie nevoie să mai adauge şi el.

— Or să ne apere, Rod, dacă-s aici. Motorul de rezervă e în ladă?

— Cum? Sigur, Tom, sigur, e în ladă.

— Ai grijă de încărcare! Ne vedem mai târziu! Nu-ţi face griji.

Lochart privi îndelung, nemişcat, peretele. Când sosi vremea să se întoarcă la sonda Rosa, se duse să-l găsească pe Nitchak Han.

— S-ar putea să doreşti să vezi dacă sonda Rosa a fost închisă cum trebuie, kalandar. Nu e pe pământul vostru?

Şi deşi bătrânul şovăia, spre marea sa uşurare reuşi, cu multe complimente, să-l convingă să-l însoţească. Cu Hanul la bord, ştia că avea să fie în siguranţă pentru o vreme. Până acum e-n regulă! îşi zise. Va trebui să fiu ultimul care pleacă. Până când o să fim departe, Scot şi cu mine va trebui să fim foarte vicleni. Prea multe sunt de pierdut acum. Scot, băieţii, Şeherazada, totul.

La sonda Rosa; *ora 5 după-amiază*. Jesper îşi conducea camionul iute pe drumul mărginit de pini care ducea către ultimul puţ ce trebuia astupat. Lângă el se afla Mimmo Sera, un muncitor şi ajutorul său erau în spate şi el îngâna un cântec, mai mult ca să se ţină treaz. Platoul era lat, aproape un kilometru între puţuri, ţinutul minunat şi sălbatic.

— Suntem în întârziere, spuse Mimmo obosit, uitându-se la soarele care cobora. Stronzo.

— O să-i tragem tare! zise Jesper.

În buzunarul lateral avea ultima dintre bucăţile sale de ciocolată energizantă. O împărţi.

— Arată aproape ca în Suedia, spuse Jesper, ocolind o curbă, înfierbântat de viteză.

— N-am fost niciodată în Suedia. Uite-o! zise Mimmo. Puţul era într-un luminiş, deja legat la conductă şi producând cam doisprezece mii de barili pe zi, întregul câmp fiind nespus de bogat. Deasupra puţului se afla o coloană gigantică de ţevi şi robineţi, numită Pomul de Crăciun, care o lega de conducta centrală.

— Asta a fost prima pe care am forat-o aici, spuse el absent. Înainte de-a veni tu.

Când Jesper opri motorul, se lăsă o tăcere stranie. Nici un zgomot. Aici nu era nevoie de pompe care să tragă petrol la suprafaţă, gazele de sondă închise în punga de petrol la mii de metri dedesubt creau presiune îndeajuns pentru asta şi aveau s-o facă ani şi ani.

— N-avem vreme s-o căpăcim cum trebuie, domnule Sera, decât dacă vrei să rămânem peste limita de timp.

Bătrânul clătină din cap şi îşi trase căciuliţă de lână peste urechi.

— Cât o să ţină robineţii? Jesper ridică din umeri.

— Ar putea ţine atât de mult cât vrei, dar fără întreţinere sau câte o inspecţie din vreme în vreme... nu ştiu. La nesfârşit. Doar dacă nu avem o scăpare de gaze. Sau dacă unul dintre robineţi nu e defect.

— Stronzo!

— Stronzo! spuse binevoitor Jesper, făcând semn ajutorului său şi celuilalt muncitor, şi înainta. O s-o închidem fără dop.

Zăpada trosnea sub picioare. Vântul clătina vârfurile copacilor şi apoi auziră apropiindu-se dinspre bază sunetul motorului unui elicopter.

— Să-i dăm drumul.

Erau ascunşi de platforma de aterizare şi de clădirea principală a Rosei, aflată la o jumătate de milă distanţă. Nervos Mimmo îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de capota motorului, privindu-i pe cei trei bărbaţi lucrând răbdători, luptându-se cu robinetele, unele înţepenite, muncindu-se cu uriaşa cheie ca să le degripeze. Apoi glonţul ricoşa de Pomul de Crăciun şi trosnetul care-i urmă stârni ecouri prin pădure. Îngheţară cu toţii. Aşteptară. Nimic.

— Ai văzut de unde-a venit? murmură Jesper. Nimeni nu-i răspunse. Aşteptară din nou. Nimic.

— Hai să terminăm! spuse şi se lăsă din nou cu toată greutatea pe cheie.

Ceilalţi înaintară să-l ajute. Imediat se auzi o altă împuşcătură şi glonţul trecu prin parbrizul camionetei, făcu o gaură în peretele cabinei, sparse ecranul unui computer şi nişte echipamente electrice înainte de a ieşi pe partea cealaltă. Tăcere. Nici o mişcare, nicăieri. Doar vântul şi puţină zăpadă răscolită de vânt; sunetul motoarelor elicopterului, gemând la aterizare. Mimmo Sera strigă în farsi:

— Excelenţelor! Noi doar închidem puţul! Să-l asigurăm. Îl închidem şi-apoi plecăm!

Din nou aşteptară. Nici un răspuns.

— Nu facem decât să asigurăm puţul. Să-l asigurăm pentru Iran, nu pentru noi. Pentru Iran şi Imam. E petrolul vostru, nu al nostru!

Aşteptă din nou şi nici un sunet. Doar zgomotele pădurii. Crengi trosnind. Undeva, departe, un animal urlă prelung.

— Mamma mia! spuse Mimmo.

Răguşise din pricina strigatului, apoi se aplecă şi ridică cheia şi glonţul şuieră pe lângă obrazul lui, atât de aproape încât îl simţi trecând. Rămase împietrit. Cheia îi scăpă din mâinile înmănuşate.

— Toată lumea în camion! Plecăm!

Se trase înapoi cu spatele şi se urcă pe locul din faţă. Ceilalţi îl urmară, cu excepţia lui Jesper care recupera cheia şi când văzu dezastrul pe care

glonţul rătăcit îl provocase în cabina lui, în echipamentul lui, faţa i se întunecă, furia explodă şi aruncă cheia neputincios către pădure, cu o înjurătură. Rămase o clipă cu picioarele uşor depărtate, ştiind că era o ţintă uşoară, dar dintr-o dată fără să-i pese.

— Forbannades shitdjaulerrrr!

— Urcă în maşină! strigă Mimmo.

— Forbannades shitdjauler! murmură Jesper, obscenitatea suedeză uşurându-l, apoi se urcă pe locul şoferului.

Camionul se întoarse pe drumul pe care venise şi când dispăru din vedere, o ploaie de gloanţe, venind din ambele părţi ale pădurii, izbi Pomul de Crăciun, smulgând aşchii sau îndoind părţi de metal, ricoşând prelung în zăpadă sau în aer; tăcere. Apoi cineva râse şi strigă:

— Allahhhh-u akbarrrr!

Strigătul stârni ecouri, apoi se pierdu.

La Zagros Trei; *ora 6*, *38 seara*. Soarele atinse orizontul. Ultima dintre piese şi ultima boccea se afla la bord. Toate patru elicopterele erau aliniate: două 212, un 206 şi un Alouette, piloţii pregătiţi. Jean-Luc tropăia în sus şi-n jos, plecarea fiind amânată de Nitchak Han care, ceva mai devreme, hotărâse de unul singur că toate aparatele trebuiau să plece împreună, ceea ce făcea imposibil ca Jean-Luc să ajungă la Al Shargaz în noaptea aceea, numai la Shiraz, şi să înnopteze acolo, zborurile de noapte fiind interzise în spaţiul aerian iranian.

— Explică-i din nou, Tom, spuse furios Jeari-Luc.

— Ţi-a spus deja nu. Mi-a spus şi mie la fel, aşa că e nu şi e prea târziu, firar al dracului, oricum! Sunteţi gata cu toţii, Freddy?

— Da, strigă nervos Ayre. Aşteptăm de-o oră şi ceva. Mohorât, Lochart, se îndreptă către Nitchak Han care sesizase supărarea şi nervozitatea din glas şi observa eu plăcere ascunsă nemulţumirea străinilor. Lângă el stătea tânărul din Gărzile Verzi pe care Lochart îl credea a face parte din komiteh şi câţiva săteni. Ceilalţi se făcuseră nevăzuţi în cursul după-amiezei. În pădure, îşi zise, simţindu-şi gura uscată...

— Kalandar, suntem aproape gata.

— Voia lui Allah.

— Freddy, ultima încărcătură, acum!

Îşi scoase şapca şi ceilalţi făcură la fel, în timp ce Ayre, Rodrigues şi cei doi mecanici transportară sicriul încropit la repezeală afară din hangar, pe zăpadă, şi-l încărcară cu grijă în elicopterul 212 al lui Jean-Luc. Când totul fu gata, Lochart păşi într-o parte.

— Echipa de Shiraz, la bord.

Strânse mâinile lui Mimmo, Jesper, muncitorului şi ajutorului lui Jesper, în timp ce aceştia urcau la bord, aşezându-se printre bagaje, piese de schimb şi sicriu. Tulburaţi, Mimmo Sera şi însoţitorul său italian îşi făcură cruce, apoi îşi

puseră centurile de siguranţă. Jean-Luc se urcă pe locul pilotului, Rodrigues lângă el. Lochart se întoarse către restul oamenilor.

— Toată lumea la bord!

Urmăriţi atent de Nitchak Han şi de tânărul din Gărzile Verzi, cei rămaşi se urcară la bord, Ayre pilotând micul Alouette, Claus Schwartenegger un JR 206, toate locurile pline, rezervoarele pline, cala de mărfuri plină, pale de elice de rezervă legate de patinele trenului de aterizare. Elicopterul lui Lochart era plin ochi şi peste greutatea admisă.

— Până ajungem la Kowiss o să consumăm o grămadă de combustibil, aşa că o să fim în limite legale. Oricum, e la vale tot drumul, le spusese tuturor piloţilor la pregătire, ceva mai devreme.

Acum stătea singur în zăpada bazei Zagros Trei, toată lumea cu centurile puse şi uşile închise.

— Porniţi motoarele! ordonă, din ce în ce mai încordat.

Îi spusese lui Nitchak Han că se hotărâse să fie responsabilul cu decolarea. Nitchak Han şi tânărul se apropiara de Lochart.

— Tânărul pilot, cel care a fost rănit, unde e?

— Cine? O, Scot? Nu-i aici. E-n Shiraz, kalandar, spuse Lochart şi văzu mânia pe chipul bătrânului şi tânărul rămânând cu gura căscată. De ce?

— Asta nu-i cu putinţă! spuse tânărul.

— Nu l-am văzut urcând la bord, aşa că trebuie să fi plecat cu un zbor mai înainte.

Lochart fu nevoit să strige ca să se facă auzit peste zgomotul din ce în ce mai puternic al motoarelor, toate elicele prinzând acum viteză.

— Cu alt zbor, mai devreme, când eram la sonda Rosa sau Maria, kalandar. De ce?

— Asta nu-i posibil, kalandar repetă tânărul înspăimântat, în timp ce bătrânul se întoarse către el. Am urmărit totul cu grijă!

Lochart se aplecă pe sub elicele care se roteau şi se duse la fereastra aparatului lui Jean-Luc, scoţând un plic gros, alb.

— Uite, Jean-Luc. Bonne chance! spuse şi i-l dădu. Decolează.

Pentru o clipă văzu sclipirea unui zâmbet. Mai înainte de a ajunge în fugă la o depărtare sigură, Jean-Luc trăsese maneta de gaze la maximum, execută o decolare rapidă şi se ridică, depărtându-se greoi, vârtejul de aer produs de elice fluturând hainele lui şi ale sătenilor, motoarele acoperind ceea ce striga Nitchak Han. În aceeaşi clipă, şi de asemenea aranjat dinainte, Ayre şi Schwartenegger ambalară motoarele, depărtându-se unul de celălalt înainte de-a se ridica legănat, într-o urcare greoaie, pe deasupra copacilor. Lochart continuă să spere şi atunci tânărul furios îl apucă de mâneca hainei şi-l răsuci spre el.

— Ai minţit! strigă. L-ai minţit pe kalandar! Tânărul pilot n-a plecat mai devreme, l-aş fi văzut, am urmărit totul cu grijă! Spune-i kalandarului c-ai minţit!

Pe neaşteptate, Lochart îşi smulse mâneca din mâna tânărului, ştiind că fiecare secundă însemna încă vreo câţiva metri de altitudine, alţi câţiva metri spre libertate.

— De ce-aş fi minţit? Dacă tânărul pilot nu e-n Shiraz, atunci e încă aici. Cercetaţi baza, cercetaţi aparatul meu, haide! Să cercetăm mai întâi aparatul meu.

Porni cu paşi mari către elicopterul său şi rămase în uşa deschisă, zărindu-l cu coada ochilor pe Jean-Luc trecând de marginea pădurii, Ayre atât de supraîncărcat încât abia reuşi să se ridice peste copaci şi celălalt 206 încă urcând.

— Pe toate numele lui Allah, să căutăm, spuse încercând să le atragă atenţia asupra lui, abătându-i de la elicopterele care se depărtau, dorind să-i facă să percheziţioneze aparatul şi tabăra. Cum ar putea un om să se ascundă aici? Imposibil! Cum rămâne cu birourile şi rulota? Poate se ascunde...

Tânărul îşi smulse arma de pe umăr şi o îndreptă către el.

— Spune-i kalandarului că ai minţit sau mori!

Fără nici un efort, Nitchak Han smulse furios arma din mâinile tânărului şi-o aruncă în zăpadă.

— Eu sunt legea în Zagros, nu tu! Întoarce-te în sat. Înspăimântat, tânărul din Gărzile Verzi se supuse imediat. Sătenii priveau şi aşteptau. Chipul lui Nitchak Han era împietrit şi ochii săi mici alergau de la elicopter la elicopter. Erau departe acum, nu însă în afara bătăii armelor celor pe care-i aşezase împrejurul bazei, care trebuiau să tragă numai la semnul lui. Numai al lui.

Unul dintre elicopterele mai mici se clătina, încă urcând repede, înconjurând baza într-un cerc larg. Ca să ne supravegheze, se gândi Nitchak Han, să vadă ce-o să se mai întâmple. Voia lui Allah!

— E primejdios să dobori maşinile zburătoare, spusese soţia lui. Asta o să aducă blestemul asupra noastră.

— Teroriştii or s-o facă, nu noi! Tânărul pilot ne-a văzut. Şi pilotul kalandar, vorbitor de farsi, ştie. Ei nu trebuie să scape. Teroriştii n-au milă. Lor nu le pasă de lege şi de ordine. Şi cum ar putea fi ascunsă existenţa lor? Nu sunt munţii ăştia, încă din vechime, ascunzători pentru briganzi? Nu i-am vânat noi pe aceşti terorişti până la marginea hotarelor? Ce putem face ca să prevenim o tragedie? Nimic.

Şi-acum în faţa lui se afla ultimul dintre necredincioşi, principalul său duşman, cel care îl trăsese pe sfoară, mininţise şi îi ajutase pe ceilalţi diavoli să dispară. Cel puţin acesta n-o să scape, îşi zise.

Ultima geană de soare întârzia deasupra orizontului, în timp ce-o privea, dispăru.

— Pacea fie cu tine, pilotule!

— Şi cu tine, kalandar! Allah să te apere, spuse apăsat Lochart. Acel plic pe care i l-am dat pilotului meu francez, m-ai văzut dându-l?

— Da, da.

— Era adresat Komitehului Revoluţionar din Shiraz cu o copie către kalandarul iranian din Dubai, dincolo de Apa cea Mare, semnată de tânărul pilot – cu mine ca martor – spunând exact ce s-a întâmplat în piaţa satului, ce a fost făcut, de cine, cui, cine a fost împuşcat, numărul bărbaţilor legaţi în camionul Gărzilor Verzi înainte ca acesta să fie prăvălit în Râpa Cămilelor Zdrobite, felul în care a fost asasinat Nasiri, tero...

— Minciuni! Toate sunt minciuni! Pe Profet! Ce-i cu cuvântul ăsta, „asasinat”? Asasinat? Ăsta-i pentru bandiţi! Omul a murit. A fost Voia lui Allah! spuse bătrânul iritat, conştient de sătenii care căscau gura la Lochart. Era un sprijinitor cunoscut al Şahului Satan, pe care desigur c-o să-l întâlneşti curând în Iad.

— Poate da, poate nu. Poate servitorul meu credincios, ucis aici de fiii laşi de căţea, a spus deja Unicului Dumnezeu care ştie cine spune adevărul...

— Nu era drept-credincios, nu era slujitorul Islamului!

—...dar era creştin şi creştinii sunt slujitorii Dumnezeului cel Unic. Iar oamenii tribului meu au fost ucişi de laşi, din ascunzători, fii de căţea fără curaj, care împuşcă stând ascunşi, mâncători de bălegar şi oameni ai mâinii stângi şi blestemaţi. Adevărul este că a fost ucis, ca şi celălalt creştin de la sondă. Pe Allah şi Profetul lui Allah, morţile lor vor fi răzbunate!

Nitchak Han ridică din umeri.

— Teroriştii! izbucni foarte înspăimântat. Teroriştii au făcut asta! Sigur c-au fost teroriştii! cât despre scrisoare, e toată numai minciuni! Minciuni. Pilotul a fost un mincinos. Ştim toţi ce s-a întâmplat în sat. Tot ce a spus sunt numai minciuni!

— Cu atât mai mult scrisoarea n-ar trebui să fie predată.

Lochart îşi alegea cuvintele cu foarte mare grijă.

— Prin urmare, te rog, apără-mă de terorişti câtă vreme mă depărtez. Numai eu pot să împiedic ca scrisoarea să fie predată.

Inima-i bătea apăsat, urmărindu-l pe bătrân scoţând o ţigară, cântărind argumentele pro şi cele contra şi aprinzându-şi ţigara cu bricheta lui Jordon. Se întreba din nou cum ar fi putut răzbuna uciderea lui Jordon, încă o parte nerezolvată a planului care până atunci se desfăşurase perfect – îndepărtarea de preavigilentul Nitchak Han, Scot Gavallan strecurându-se în sicriul încropit ca să fie dus la bordul elicopterului lui Jean-Luc, trupul lui Jordon înfăşurat în giulgiu pus dinainte într-o ladă lungă, care odată adăpostise rotoarele elicelor anticuplu, încărcat în elicopterul său, apoi scrisoarea şi cele trei elicoptere decolând împreună, totul perfect aşa cum fusese plănuit. Şi acum venise vremea să termine.

Elicopterul se rotea deasupra bazei, mult în afara bătăii armelor.

— Salaam, kalandar. Dreptatea lui Allah fie cu tine, spuse şi se îndreptă spre carlingă.

— Nu pot să-i controlez pe terorişti!

Pentru că Lochart nu se opri, Nitchak Han strigă mai tare:

— De ce ai împiedica predarea acelor minciuni? Ei? Lochart urcă în carlingă, dorind să fie departe, urând acum acest loc şi pe bătrân.

— Pentru că, în faţa lui Allah, îmi displac minciunile.

— În faţa lui Allah! Ai să împiedici predarea acelor minciuni?

— Jur înaintea lui Allah, o să am grijă ca scrisoarea să fie arsă. Dreptatea lui Allah fie cu tine, kalandar! Şi cu Yazdeh!

Apăsă butonul de start. Primul motor porni. Deasupra lui, palele elicei începură să se rotească. Alte comutatoare. Al doilea motor porni şi în tot timpul acesta îl privea pe bătrân.

Să putrezeşti în Infern, bătrâne, îşi zise, pătat de sângele lui Jordon şi-al lui Gianny. Sunt sigur, deşi n-am să pot niciodată dovedi. Poate şi-al meu.

Aştepta. Toate indicatoarele pe verde. Decolarea!

Nitchak Han privi elicopterul ridicându-se vibrând, şovăind, apoi întorcându-se încet şi depărtându-se.

Atât de simplu să ridic mâna, îşi zise şi în curând necredinciosul şi monstrul acela urlător ar deveni un rug funerar prăvălindu-se din ceruri. Cât despre scrisoare, minciuni, toate numai minciuni. Doi bărbaţi morţi – toată lumea ştie că a fost numai vina lor c-au murit. I-am chemat noi aici? Nu. Au venit să ne exploateze pământul. Dacă n-ar fi venit, ar mai fi încă în viaţă, aşteptându-şi locul în Iad, care le este hărăzit fără putinţă de scăpare.

Ochii lui nu părăsiră maşina zburătoare. Avea încă destul timp. Fuma încet, bucurându-se imens de ţigară, bucurându-se de conştiinţa faptului că ar putea să prăvălească o astfel de maşină enormă doar ridicând mâna. Dar n-o făcu. Îşi aminti sfatul kalandaranei şi aprinse o altă ţigară de la chiştocul celeilalte şi o fumă şi pe aceasta, aşteptând răbdător.

Curând sunetul detestat al motoarelor era departe, scăzând repede şi după aceea, deasupra lui, văzu cea mai mică dintre maşinile zburătoare întrerupându-şi rotirile şi îndreptându-se către sud-vest. Când sunetele maşinilor necredincioşilor se depărtară de tot, hotărî că pacea revenise încă o dată în Zagrosul său.

— Incendiaţi baza, spuse celorlalţi.

În curând, flăcările se ridicară înalte. Aruncă bricheta în flăcări fără urmă de regret şi, mulţumit, porni cu paşi mari către casă.

CAPITOLUL 50

Lângă Baza aeriană Bandar-e Delam; *ora 9*, *16 dimineaţa*. Cu ştergătoarele lucrând din plin sub ploaia torenţială, dubiţa Subaro cu însemnele Iran-Toda pe uşi alerga grăbită pe şoseaua plină de hârtoape şi inundată pe unele porţiuni. Şoferul era iranian.

Scragger şedea neliniştit lângă el, cu centura de siguranţă bine strânsă, iar în spate, un tehnician radio japonez se ţinea cât putea de bine. În faţa lor, printre torentele de apă, Scragger întrezări un străvechi autobuz legănându-se greoi pe mijlocul drumului şi, nu departe, apropiindu-se, o coloană de maşini.

— Minoru, spune-i să încetinească! Iar n-are minte! Repetase asta de nenumărate ori până atunci.

Tânărul japonez se aplecă înainte şi vorbi tăios în farsi. Şoferul încuviinţă din cap fără să-l bage în seamă, îşi propti palma în claxon, fără s-o mai ridice, virând aproape de marginea opusă a drumului, chiar pe buza şanţului, ocoli autobuzul accelerând când ar fi trebuit să frâneze, derapă, recâştigă controlul maşinii şi abia reuşi să treacă prin spaţiul îngust dintre autobuz şi maşina care se apropia, toate trei vehiculele urlând din claxoane. Scrager murmură o înjurătură. Zâmbitor, şoferul, un tânăr bărbos, îşi luă privirile de la drum şi spuse ceva în farsi, lăsând dubiţa să salte într-o groapă adâncă, plină cu apă. Minoru traduse:

— Spune că, cu ajutorul lui Allah, o să ajungem la aeroport în câteva minute, căpitane Scargger

— Cu ajutorul lui Allah, să ajungem acolo într-o singură bucată, nu în cincizeci!

Scragger ar fi preferat să conducă el, dar nu i se îngăduise, aşa cum nu i se îngăduise nici unuia dintre angajaţii de la Iran-Toda.

— Am descoperit că-i o politică bună, căpitane Scragger, drumurile şi iranienii fiind aşa cum sunt, spusese Atanabe, inginerul şef. Dar Mohamed e unul dintre cei ai buni şoferi ai noştri şi foarte de încredere. Ne vedem deseară!

Spre uşurarea lui, Scragger văzu aerodromul în faţa. Gărzile Verzi păzeau poarta. Şoferul nu le dădu nici atenţie, trecu ca glonţul printre ele şi trase într-un nor e stropi în faţa clădirii cu un singur etaj.

— Allah-u Akbar! spuse mândru. Scragger răsuflă uşurat.

— Allah-u Akbar să fie, zise, desfăcându-şi centura de siguranţă şi pregătindu-şi umbrela, în timp ce privea în jur, căci se afla pentru prima dată acolo.

Platforma mare de beton, un turn scund, clădirea părăginită a birourilor, cu multe ferestre sparte, altele acoperite cu scânduri, rulotele S-G, hangare bune, acum închise din pricina furtunii, găuri de gloanţe peste tot, chiar şi în pereţii rulotelor.

Fluieră amintindu-şi ce i se spusese despre luptele care se duseseră aici între Gărzile Verzi şi mujhadini.

Trebuie să fi fost mult mai rău decât s-a scăpat Duke, îşi zise. Două bireactoare de pasageri ale Royal Iran Air erau parcate la întâmplare – cuvântul Royal tăiat primitiv cu vopsea neagră – cu roţile dezumflate, parbrizele carlingii sparte, fuzelajele lăsate pradă ruginii.

— Sacrilegiu, murmură, văzând ploaia curgând în carlingi. Minoru, fiule, spune-i lui Mohamed ăsta să nu mişte un deget până nu suntem gata de plecare. Okay?

Minoru făcu ce i se ceruse, apoi îl urmă pe Scragger afară în ploaie. Scragger rămase lângă maşină, neştiind încotro să se îndrepte. Atunci uşa uneia dintre rulote se deschise.

— Mein Gott, Scrag! Mă gândeam că eşti tu – ce dracu cauţi aici?

Era Rudi Lutz, cu gura până la urechi; apoi îl văzu pe Starke alături de Rudi şi inima lui îşi iuţi bătăile.

— Salut, copilaşi!

Le strânse călduros mâinile amândoura, trezindu-se toţi trei vorbind în acelaşi timp.

— Ei bine, Duke, ce surpriză plăcută! Ce dracu cauţi aici, Scrag?

— Toate lucrurile pe rând, fiule! Acesta-i Minoru Fuyama, tehnician radio la Iran-Toda. Emiţătorul meu şi-a făcut de cap pe drum încoace – sunt cu un zbor închiriat de Iran-Toda, de la Lengeh. Minoru a scos cutia şi e în maşină. Poţi s-o înlocuieşti?

— Nici o problemă. Hai cu mine, domnule Fuyama! Rudi se duse să-l caute alături pe Fowler Joines ca să aranjeze totul.

— Sunt al dracului de bucuros că te văd, Scrag! Avem o grămadă de vorbit, spuse Starke. Cum ar fi starea vremii şi vârtejurile de aer.

— Da, da. Aş zice că starea vremii a fost permanent în mintea mea.

Starke părea mai bătrân, ochii îi alergau întruna în cuprinsul bazei, potopul şi mai înteţit ca înainte, ziua caldă şi înăbuşitoare.

— Am văzut-o pe Manuela la Al Shargaz. E ca de obicei – frumoasă ca o cadra, neliniştită, dar teafără.

Rud li se alătură, plescăind din cizmele de ploaie, şi-i conduse înapoi către rulota care îi slujea de birou.

— N-ai să zbori în mizeria asta, Scrag! N-ai vrea o bere?

— Nu, mulţumesc, colega, dar mi-ar prinde bine un ceai, răspunse Scragger automat.

Simţea o monumentală poftă de-o bere rece, dar chiar de la primul său control medical cu doctorul Nutt, imediat după ce vânduse Sheik Aviation lui Gavallan, doctorul spusese:

— Scrag, dacă nu te laşi de fumat şi nu mai reduci din bere, peste câţiva ani ai să rămâi jos.

Era mai mult decât îngrijorat. Afurisitul are dreptate, îşi zise. Fără tutun, fără băutură, fără mâncare, da o grămadă de gagici.

— Încă mai aveţi rezerve, Rudi? La Lengeh e din ce în ce mai greu. N-a mai rămas decât Plessey cu vinul lui.

— Am făcut rost de pe un petrolier care-i ancorat jos, în port, strigă Rudi din mica bucătărie, pregătind ceainicul. CASEVAC. Un marinar cu faţa făcută zob. Căpitanul zicea că a căzut, dar părea mai degrabă o bătaie urâtă. Nu e totuşi prea surprinzător: hurdubaia-i îngheţată la ancoră de trei luni. Meingott, Scrag, ai văzut îngrămădeala din port când ai venit? îngrămădeala? Trebuie să fie o sută de vase care aşteaptă descărcarea sau să încarce petrol.

— La fel la Kharg şi peste tot de-a lungul coastei, Rudi. Peste tot e blocat. Cheiurile sunt pline ochi cu lăzi, baloturi şi Dumnezeu ştie mai ştie, toate lăsate să putrezească în soare sau ploaie. De-ajuns cu asta. Ce faci aici, Duke?

— Am adus un 212 de la Kowiss, ieri. Dacă n-ar fi fost vremea asta, aş fi plecat în zori. Mă bucur acum că n-am plecat.

Scragger auzi nota precaută din glasul lui şi privi în jur. N-asculta nimeni şi nu vedea pe nimeni.

— Probleme?

E văzu pe Starke scuturând din cap. Rudi dădu drumul la casetofon. Wagner. Scragger ura Wagner.

— Care-i treaba?

— Doar prudenţă. Afurisiţii ăştia de pereţi sunt prea subţiri, şi-am prins unul dintre angajaţi trăgând cu urechea. Cred că cea mai mare parte a lor sunt iscoade. Apoi avem un nou manager al bazei, Numir. Numir Afurisitul îi spunem. E liber azi, altfel ai explica de ce eşti aici pe trei formulare.

Rud îşi coborî glasul şi mai mult.

— Sunt nişte vârtejuri de discutat, Scrag. Dar ce faci aici? De ce nu ne-ai chemat?

— Am venit ieri la Iran-Toda cu un charter pentru un tip căruia-i zice Kasigi, care-i mare cumpărător de petrol la Siri şi mare mahăr la Iran-Toda. Bătrânul Georges de Plessey a aranjat. Sunt aici toată ziua, plec mâine în zori, devreme. Andy m-a rugat să dau de tine sau să te sun şi-acum am izbuti s-o fac. N-am putut să te prind pe radio când am venit. Poate din cauza furtunii. Abia am reuşit să vin la vreme. N-am putut să obţin permisiunea să zbor până aici, aşa că am smuls o sârmă din drăcărie, pentru orice eventualitate, şi-am avut „urgentă nevoie de-o reparaţie”. Duke, Andy ţi-a spus ce-am vorbit în Al Shar.

— Da, da. Mi-a zis. Şi-ar fi bine să afli că s-a mai schimbat ceva. Andy mi-a spus c-o să fim ţinuţi la sol până la naţionalizare şi mai avem doar cinci zile – numai cinci zile ca limită de siguranţă. Dacă e s-o facem, cel mai târziu ar trebui să fie vineri.

— Sfinte Iisuse Christoase!

Scragger simţi o gheară strângându-i pieptul.

— Duke, n-avem cum să ne pregătim până vineri.

— Andy spune să scoatem numai elicopterele mari. Ei?

Starke explică ce se întâmplase la Kowiss şi cum sperau să se întâmple dacă Andy „apăsa butonul”.

— Trebuie să reuşim – nu dacă, ci când. Andy trebuie s-o facă. Întrebarea este: ne vârâm capul în chestia asta? Starke râse.

— Ai făcut-o deja. Am spus că sunt cu voi dacă mai sunt şi ceilalţi – cu doua 212 eu mă pot descurca. Şi-acum că... ei bine, acum că păsărelele noastre sunt reînscrise din nou în Anglia, odată ce ieşim treaba devine legală.

— Pe dracu! Nu-i deloc legală. Ţi-am spus noaptea trecută şi Kelly a fost de acord. Scrag, cum...

— Tăticu e-aici?

— Sigur, spuse Starke. A venit cu mine. Le explică de ce, apoi adăugă:

— Barosanu a aprobat împrumutul, avem doi băieţi afară cu avionul şi restul programaţi pentru joi, dar nu sunt atât de sigur de asta. Colonelul Changiz a spus că în viitor toate mişcările de personal vor trebui aprobate de el, nu numai de Barosanu.

— Cum te-ntorci?

— O să iau un 206.

Starke privi pe fereastră la ploaia de-afară.

— Afurisită vreme.

— O să se termine până la noapte, Duke, afirmă încrezător Scrag.

Rudi spuse:

— Cum ai să scoţi oamenii de-aici, Scrag? Ei?

— Dacă sunt doar cele două 212 ale mele, asta face lucrurile mult mai uşoare. Mult.

Rudi înghiţi o parte din berea sa rece ca gheaţa. Pe cutie sclipeau picături de apă şi Scragger se simţi şi mai însetat.

— Vineri o să fie o zi bună pentru şmechereală, pentru că iranienii or să fie la rugăciune sau pe acolo.

— Nu sunt prea sigur, Scrag, spuse Rudi. Vinerea radarul încă lucrează. Trebuie să ştie că ceva se-ntâmplă cu cele patru aparate ale mele care-o şterg peste Golf. Fără să mai vorbim de-ale tale trei şi ale lui Duke două.

— Abadanul e sensibil ca dracu când e vorba de elicoptere, în special după HBC.

— Au mai fost şi alte investigaţii în legătură cu treaba asta, Rudi?

— Da, săptămâna trecută a dat pe la noi Abbasi. El e pilotul care l-a doborât. Aceleaşi întrebări. Nimic în plus.

— Ştie că fratele său era pilotul pe HBC?

— Nu încă. Tom Lochart a fost al dracului de norocos, al dracului de norocos!

— Toţi am fost până acum al dracului de norocoşi, zise Starke. Cu excepţia lui Erikki.

Îl aduse pe Scragger la zi cu puţinul pe care-l ştiau.

— Christoase! Şi după asta ce mai vine? Cum o să mai lansăm „Vârtejul” cu el încă în Iran?

— Nu putem, Scarg. Asta-i ceea ce cred eu, spuse Rudi. Nu putem să-l lăsăm aici.

— Asta aşa e, dar poate...

Starke luă o gură de cafea, neliniştea făcându-l să-şi simtă gura amară.

— Poate că Andy n-o să apese pe buton. Între timp, sperăm din tot sufletul că Erikki o şterge sau i se dă drumul înainte de vineri. Atunci Andy ar putea...

— Drace! Dacă ar fi după mine, numai după mine, să fiu al dracului dac-aş risca „Vârtejul”.

— Nici eu.

Rudi era la fel de îngreţoşat.

— Dacă ar fi toate aparatele voastre şi firma voastră şi viitorul vostru, pun pariu c-aţi face-o. Ştiu c-aţi face-o!

Scragger zâmbi.

— Eu... eu sunt pentru „Vârtej”. Trebuie să fiu pentru el, amice. Nici o afurisită de companie n-o să mă mai angajeze la vârsta mea, aşa că trebuie să-l ţin pe Dirty Dunkan şi pe Andy şi pe Gav în treabă dacă am de gând să mai zbor.

Ceainicul începu să fluiere. Îl ridică.

— Îl fac eu, Rudi. Tu cum stai? Eşti cu noi sau nu?

— Eu... eu merg dacă şi voi doi mergeţi şi dacă e posibil. Dar nu-mi place câtuşi de puţin. Şi vă spun cinstit că am să duc numai pe ale mele patru dacă într-adevăr eu socotesc că avem o şansă. Am vorbit cu ceilalţi piloţi azi-noapte, Scrag – Marc Dubois şi Tăticu Kelly au spus e-or să meargă. Block şi Forsyth au spus „mulţumesc, dar nu, mulţumesc”, aşa c-avem trei piloţi pentru patru 212. L-am rugat pe Andy să-mi trimită un voluntar.

Chipul lui Rudi oglindea nemulţumirea.

—, Scheissen mit reissen! Oricum, o să fie patru de ridicat în aer, toate în acelaşi timp, când se zice că trebuie s-avem aprobare şi pentru pornitul motoarelor, cu Gărzile Verzi peste tot în preajmă, cu operatorul nostru radio, Jahan, care nu-i un idiot, şi pe urmă mai e şi Afurisim de Numir.

Ridică din sprinceană.

— N-ai nici o problemă, hodorog bătrân, spuse Scragger delicat. Spune-le că ai de gând să faci un zbor pe deasupra Abadanului ca să saluţi victoria lui Khomeini.

— Dute-n mă-ta, Scrag!

Muzica se termină şi Rudi întoarse caseta de la capăt. Apoi faţa lui deveni serioasă.

— Dar sunt de acord cu tine că Andy o să apese pe buton şi momentul ăsta o să fie vineri. Eu zic că dacă unul dintre noi abandonează, abandonăm toţi – de-acord?

Scragger sparse tăcerea.

— Dacă Andy spune „Plecăm”, eu plec. Trebuie.

Portul Bandar-e Delam; *ora 3*, *17 după-amiază*. Microbuzul lui Skragger viră de pe şoseaua principală a oraşului întins şi zgomotos pe o stradă secundară, merse puţin de-a lungul ei, apoi intră într-o piaţă din faţa unei moschei, Mohamed conducând ca de obicei aproape fără să ridice degetul de pe claxon.

Ploaia se domolise apreciabil, dar ziua era încă mizerabilă. Pe locul din spate, Minoru moţăia îmbrăţişând emiţătorul de schimb. Skragger privea înainte absent, având prea multe lucruri la care să se gândească: planuri, coduri şi Erikki.

Săracul nefericit, dar dacă o să reuşească cineva, el o să fie ăla. Zău aşa, bătrânul Erikki o s-o scoată el la capăt cumva. Să zicem că n-o face, sau Andy nu dă ordin de plecare. Cum ai să faci rost de o slujbă? O să mă gândesc la asta săptămâna viitoare.

Nu văzu maşina de poliţie ţâşnind dintr-o stradă laterală; derapând pe suprafaţa lunecoasă şi izbindu-i în spate. Era imposibil ca Mohamed să fi putut evita accidentul, iar viteza maşinii de poliţie, adăugată la cea a dubitei, îi răsuci de-a curmezişul drumului, rostogolindu-i peste o tarabă în mulţime, omorând o bătrână, decapitând o alta şi rănind mulţi, după care roţile nimeriră în şanţ şi forţa de inerţie rostogoli maşina peste cap, izbindu-i de pereţii într-un zgomot cumplit de fierărie.

Instinctiv, Scragger îşi acoperise faţa cu mâinile, dar ultima izbitură îi strivi fruntea de portieră, ameţindu-l pentru moment, centura de siguranţă salvându-l de la răni mai profunde. Şoferul ieşise prin parbriz şi-acum era pe jumătate în afara maşinii, rănit grav. În spate, Minoru fusese apărat de spătarul scaunului şi fu primul care-şi reveni, cu radioul ţinut proteguitor în braţe. În mijlocul ţipetelor şi al învălmăşelii, se luptă să deschidă uşa şi ţâşni afară, acoperit de înghesuiala trecătorilor şi răniţilor, nebăgat în seamă, japonezii de Iran-Toda fiind un lucru obişnuit pe străzile de-acolo.

În clipa aceea, ocupanţii maşinii de poliţie, răsucită pe jumătate în mijlocul drumului, cu partea din faţă zdrobită, dădură buzna peste ei. Îşi croiră drum până la dubită, aruncară o privire şoferului, apoi smuciră portiera şi îl traseră afară pe Scragger.

Strigăte furioase de „Amerikan!”, ţipete şi zgomot. Scragger era încă pe jumătate ameţit.

— Mulţumesc... Mulţumesc... mi-e bine acum... Sunt okay!

Îl înşfăcară zdravăn, strigând la el.

— Pentru Dumnezeu, gâfâi el, nu conduceam eu!... Ce dracu s-a...

În jurul lor se ridică un tumult de cuvinte în farsi, şi panică şi furie şi unul dintre poliţişti îi puse cătuşele, apoi îl târâră brutal către cealaltă maşină, îl îmbrânciră pe locul din spate şi urcară şi ei, înjurându-l întruna. Şoferul porni maşina.

De cealaltă parte a drumului, Minoru încerca fără succes să-şi facă loc prin mulţime, să-l ajute pe Scragger. Se opri descurajat când maşina porni zdrăngănind în josul străzii.

CAPITOLUL 5l

Lângă Doshan Tappeh; *ora 3*, *30 după-amiază*. McIver conducea maşina de-a lungul drumului pustiu de centură, aflat dincolo de gardul de sârmă ghimpată al aerodromului militar. Barele de protecţie erau îndoite rău şi burduşelile se îndesiseră. Unul dintre faruri era spart şi lipit grosolan cu bandă adezivă, stopul roşu de la unul dintre semnalizatoarele de pe o aripă din spate lipsea, dar motorul încă suna dulce şi cauciucurile speciale pentru zăpadă călcau ferm suprafaţa drumului.

Zăpada era troienită la marginea şoselei. Nici o rază de soare nu străpungea pătura de nori aflată la nici patru sute de metri deasupra şi care întuneca toată zona, cu excepţia poalelor îndepărtate ale munţilor dinspre nord. Era frig şi întârziase.

Pe interiorul parbrizului era lipit un permis mare şi verde la vederea căruia, grupul pestriţ al Gărzilor Verzi şi al santinelelor militare aflate lângă poartă îi făcură semn să treacă, pentru ca apoi să se înghesuie din nou în jurul focului la care se încălziseră până atunci. Se îndreptă către hangarul S-G. Înainte să ajungă acolo, Tom Lochart îi ieşi în întâmpinare pe o uşă laterală.

— Salut, Mac! spuse, apropiindu-se repede.

Purta echipamentul şi geanta de zbor şi abia se întorsese de la Koviss.

— Ce face Şeherazada?

— Iartă-mă că a durat atât de mult. Circulaţia a fost îngrozitoare.

— Ai văzut-o?

— Nu, nu încă. Îmi pare rău.

Îl văzu pe Lochart încordându-se imediat.

— Am fost din nou azi-dimineaţă devreme. A răspuns un servitor la uşă, da nu părea să înţeleagă ce spun. Te duc acolo imediat ce pot.

Dădu drumul motorului şi se întoarse spre poartă.

— Cum a fost la Zagros?

— Împuţit. Îţi povestesc imediat, spuse Lochart în grabă. Mai înainte de a pleca trebuie să ne prezentăm comandantului bazei.

— O, de ce? McIver frână.

— N-au zis de ce. Au lăsat uri mesaj la funcţionarul nostru, ca atunci când vii astăzi să te prezinţi comandantului bazei.

— Vreo problemă?

— Nu de care să ştiu eu.

McIver frână şi viră din nou. Acum ce-o mai fi, se gândi, stăpânindu-şi neliniştea. Ar putea fi HBC? Să sperăm că nu.

— Ce s-a întâmplat cu Lulu? Te-ai ciocnit?

— Nu. Nişte derbedei, pe stradă, spuse McIver cu gândurile la HBC. Pe zi ce trece e din ce în ce mai greu. Vreo veste de la Erikki?

— Nimic. Pur şi simplu a dispărut. Azadeh e destul de neliniştită. Stă lângă telefon toată ziua, în birou.

— Încă stă cu tine?

— Nu, s-a întors în apartamentul ei, sâmbătă. La mine... ei bine, e puţin cam înghesuit.

McIver se îndreptă către clădirile de pe partea cealaltă a pistei, conducând prudent printre resturile recentei bătălii, încă împrăştiate prin jur, caroserii arse de camioane, un tanc răsturnat pe-o parte, hangare şi clădiri ciuruite de gloanţe.

— Spune-mi despre Zagros.

Ascultă fără să facă vreun comentariu până când Lochart isprăvi.

— Ce ticălos!

— Da. Dar Nitchak Han n-a dat semnalul să mă împuşte pe mine sau pe ceilalţi. N-am fi putut face nimic. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi reuşit. A fost al dracului de greu să-i demontez teoria cu „teroriştii”. Cred că o scotea la capăt şi cu asta, Mac! Oricum. Când am ajuns la Kowiss, Duke şi cu Andy avuseseră un frecuş cu Barosanul.

Lochart îi istorisi şi despre asta.

— Dar gluma noastră pare să ţină. Ieri, Duke şi Tăticu i-au dus un 212 lui Rudi şi-n dimineaţa asta, EcoTango-LimaLima a venit după trupul lui Jordon.

— Groaznic. Mă simt foarte responsabil pentru bătrânul Porcărie.

— Cred că toţi ne simţim aşa.

În faţa lor se zărea clădirea comandamentului, cu santinele în faţă.

— Ne-am înşirat toţi afară şi-am urcat sicriul la bord. Tânărul Freddy a cântat ceva plângăreţ la cimpoi. N-am putut face mare lucru. Ciudat, colonelul Changiz a trimis o gardă de onoare militară şi ne-a dat un sicriu ca lumea.

Iranienii sunt atât de ciudaţi. Atât de ciudaţi. Păreau într-adevăr profund afectaţi.

Lochart vorbea automat, bolnav de grijă din pricina întârzierilor. Trebuise să aştepte la Kowiss, apoi zborul până aici şi controlul de zbor îl hărţuise tot drumul, apoi nu găsise nici un mijloc de transport şi aşteptase la nesfârşit ca să sosească McIver şi acum altă întârziere. Ce s-o fi întâmplat cu Şeherazada?

Se aflau în apropierea clădirii birourilor, care adăpostea şi locuinţa comandantului bazei şi popota ofiţerilor, unde amândoi petrecuseră multe momente plăcute pe vremuri. Doshan Tappeh fusese o bază de elită. Şahul

ţinea aici o parte din aparatele sale particulare cu reacţie şi acum pereţii clădirii cu două etaje erau plini de găuri de gloanţe şi spărturi provocate de obuze, cele mai multe ferestre lipseau, iar unele erau acoperite cu scânduri. În faţa lor, câteva Gărzi Verzi şi aviatori şlampeţi pierdeau vremea prin jur, făcând de santinelă.

— Pacea fie cu voi. Excelenţele McIver şi Lochart s-au prezentat la comandantul bazei, spuse Lochart în farsi.

Unul dintre revoluţionari le făcu semn să intre.

— Unde e biroul, vă rog?

— Înăuntru.

Urcară treptele către uşa principală, înconjuraţi de mirosul greu de fum, cordită şi canalizare stricată. În clipa în care ajunseră pe ultima treaptă, uşa se izbi de perete lăsând să iasă un mullah grăbit, însoţit de câteva Gărzi Verzi, târând după ei doi tineri ofiţeri piloţi cu mâinile legate şi uniformele sfâşiate şi murdare. Lochart rămase cu gura căscată, recunoscând pe unul dintre ei.

— Karim! izbucni el şi McIver îl recunoscu la rândul lui pe tânăr: Karim Peshadi, mult-preţuitul văr al Şheherazadei, omul pe care-l rugase să obţină din turnul de control registrul cu aprobarea de zbor pentru HBC.

— În numele lui Allah, spune-le că nu sunt spion sau trădător, strigă Karim în engleză. Tom, spune-le!

— Excelenţă, se adresă Lochart în farsi mullahului, fără îndoială că s-a petrecut vreo greşeală. Acest bărbat este căpitanul pilot Peshadi, un sprijinitor credincios al aiatolahului, un...

— Cine eşti, dumneata Excelenţă, întrebă mullahul cu ochi negrii, scund şi lat în spate. American?

— Numele meu este Lochart, Excelenţă. Canadian, pilotez pentru IranOil. Şi acesta este conducătorul grupului nostru din partea cealaltă a aerodromului, căpitanul McIver.

— Cum de-l cunoşti pe trădătorul ăsta?

— Excelenţă, sunt sigur că e o greşeală. E cu neputinţă să fie un trădător. Îl cunosc pentru că e un văr al soţiei mele şi...

— Soţia ta e iraniană?

— Da, Excelenţă!

— Eşti mahomedan?

— Nu, Excelenţă!

— Ar fi mai bine ca ea să divorţeze şi astfel să-şi salveze sufletul de murdărire. Voia lui Allah. Nu-i nici o greşeală în privinţa trădătorilor ăştia. Vezi-ţi de treaba ta, Excelenţă.

Mullahul făcu semn Gărzilor Verzi. Imediat aceştia coborâră mai departe scările, pe jumătate târând cei doi tineri ofiţeri care strigau şi protestau, pledându-şi nevinovăţia, apoi se-ntoarse către uşă.

— Excelenţă, strigă Lochart grăbit, alergând după el. Vă rog, în numele lui Allah cel Unic, îl cunosc pe tânărul ăsta ca pe un om loial, credincios Imamului. Un bun musulman. Un patriot. Ştiu asta din faptul că a fost unul dintre cei care a luptat împotriva Nemuritorilor, aici, la Doshan Tappeh, şi a ajutat revoluţia...

— Opreşte-te!

Ochii mullahului deveniră şi mai duri.

— Aceasta nu este treaba ta, străine. Nu ne mai conduc străinii sau legile străine sau un Şah dominat de străini. Nu eşti iranian, nici judecător şi nici legiuitor. Aceşti oameni au fost judecaţi şi condamnaţi.

— Vă implor s-aveţi răbdare, Excelenţă! Trebuie să fie o greşeală. Trebuie...

Lochart, se răsuci brusc când o rafală de împuşcături trosni în apropiere. Santinelele de jos se uitau peste drum, către nişte clădiri. Din locul său, de pe trepte, nu putea să vadă ce vedeau ei. Apoi Gărzile Verzi reapărură din spatele uneia dintre barăci, aşezându-şi armele pe umăr. Tropăiră înapoi în sus pe scări. Mullahul le făcu semn să intre înăuntru.

— Legea-i lege! spuse mullahul, privindu-l pe Lochart. Erezia trebuie îndepărtată. Deoarece îi cunoşti familia, poţi să le spui să cerşească îndurare lui Allah că au crescut un astfel de fiu.

— De ce se presupune c-a fost vinovat?

— Nu „se presupune”, Excelenţă, spuse mullahul cu o umbră de nervozitate în glas. Karim Peshadi a recunoscut c-a furat un camion şi-a părăsit baza fără aprobare, a recunoscut că s-a alăturat unor demonstraţii interzise, s-a declarat pe faţă împotriva viitorului nostru Stat Islamic, s-a opus pe faţă antiislamicei Legi a Căsătoriei, a susţinut activităţi contrare legii islamice, a fost prins în cursul unui act suspect de sabotaj, nu recunoaşte adevărul absolut al Coranului şi neagă dreptul Imamului de-a fifaquira, el, care este deasupra legii şi ultimul judecător al ei.

Îşi trase halatul mai aproape de trup ca să se apere de frig.

— Pacea fie cu tine!

Intră în clădire. Pentru moment, Lochart nu fu în stare să scoată o vorbă, apoi îi explică lui McIver ce se spusese.

— Acte suspecte de sabotaj? Tom a fost prins în turn?

— Ce mai contează, spuse amar Lochart. Karim e mort, „pentru crime împotriva lui Allah”.

— Nu, flăcăule, spuse blând McIver, nu împotriva lui Allah, ci împotriva versiunii lor de adevăr, susţinută în numele unui dumnezeu pe care n-or să-l cunoască niciodată.

Îşi îndreptă umerii şi intră primul în clădire.

În cele din urmă găsiră biroul comandantului bazei şi fură poftiţi înăuntru. În spatele biroului se afla un maior. Mullahul şedea alături de el. Deasupra lor

atârna singura podoabă a încăperii mici şi neîngrijite: o fotografie mare a lui Khomeini.

— Sunt maiorul Detami, McIver, spuse bărbatul repede în engleză. Acesta este mullahul Tehrani.

Apoi se uită la Lochart şi trecu pe farsi.

— Cum Exelenţa sa Tehrani nu vorbeşte engleza, ai să traduci ce spun. Numele, te rog.

— Lochart, căpitan Lochart.

— Vă rog luaţi loc, amândoi. Excelenţa sa spune că eşti căsătorit cu o iraniancă. Numele ei de fată?

Lochart, se încruntă.

— Viaţa mea particulară este viaţa mea particulară, Excelenţă!

— Nu şi pentru un pilot de elicopter străin, aflat în mijlocul Revoluţiei noastre Islamice pornită împotriva dominaţiei străine, spuse maiorul furios. Şi nici pentru cineva care cunoaşte trădători ai statului. Ai ceva de ascuns, căpitane?

— Nu, desigur că nu!

— Atunci, te rog răspunde-mi la întrebare.

— Eşti de la poliţie? Cu ce drept... Mullahul spuse:

— Sunt membru al komitehului Doshan Tappeh. Preferi o convocare oficială, acum, în clipa asta?

— Prefer să nu-mi fie puse întrebări despre viaţa mea particulară.

— Dacă n-ai nimic de ascuns, poţi să răspunzi la întrebări. Te rog alege.

— Bakravan.

Numele era cunoscut celor doi. Stomacul i se strânse şi mai tare.

Jared Bakravan, zaraful din bazar? Una dintre fiicele sale?

— Da.

— Numele ei, te rog.

Lochart îşi stăpâni furia care îl înnebunea, încă obsedat de uciderea lui Karim. Este crimă, ar fi vrut să strige, orice aţi spune voi.

— Excelenţa sa Şeherazada. McIver îl privea atent.

— Ce-i cu toate astea, Tom?

— Nimic, nimic. Am să-ţi spun mai târziu. Maiorul lua note pe o bucată de hârtie.

— Care-s legăturile tale cu trădătorul Karim Peshadi?

— Îl ştiu de aproape doi ani. A fost unul dintre studenţii mei la şcoala de pilotaj. Este primul văr al soţiei mele – a fost primul văr al soţiei mele – şi pot doar să repet este de neconceput ca el să fie un trădător al Iranului sau al Islamului.

Maiorul mai făcu o însemnare pe hârtie. Creionul scârţâi ascuţit.

— Unde locuieşti, căpitane?

— Eu... nu prea ştiu... Stăteam în casa familiei Bakravan, lângă bazar. Apartamentul nostru a fost confiscat.

Tăcerea se lăsă în încăpere, aproape sufocantă. Maiorul isprăvi de scris, apoi ridică o altă hârtie plină de însemnări şi se uită direct la McIver.

— Mai întâi: nici un elicopter străin nu poate fi deplasat în interiorul sau în afara spaţiului aerian al Teheranului fără aprobarea Comandamentului Forţelor Aeriene.

Lochart traduse şi McIver dădu din cap vag. Nu era nimic nou, exceptând doar faptul că komitehul de la Aeroportul Internaţional Teheran abia emisese instrucţiuni oficiale, scrise în numele atotputernicului Komiteh Revoluţionar, că numai acesta putea să autorizeze şi să semneze astfel de aprobări. McIver primise aprobarea să-şi trimită la Kowiss singurul 212 care mai rămăsese acolo şi unul dintre Alouette, ca un fel de împrumut pe termen scurt. Chiar la timp, se gândi posomorât, concentrându-se asupra celor spuse de maior, dar întrebându-se ce însemna schimbul violent de cuvinte în farsi, cu Lochart.

— Al doilea: e necesară o listă completă a tuturor elicopterelor aflate în prezent sub controlul vostru, unde se află ele în Iran, matricolele, seria motoarelor, cantitatea şi felul pieselor de schimb pe care le aveţi.

Lochart văzu ochii lui McIver lărgindu-se, propriile sale gânduri nedezlipindu-se de la Şeherazada şi la întrebarea de ce voiau să ştie unde locuieşte şi legăturile ei cu Karim, abia ascultând cuvintele pe care le traducea dintr-o limbă în cealaltă.

— Căpitanul McIver spune: foarte bine; o să-mi ia ceva timp din pricina legăturilor radio, dar am să vi le aduc cât de curând cu putinţă.

— Ar fi bine să fie mâine.

— Dacă pot să le obţin până atunci, Excelenţă, fiţi sigur că o să le aveţi. O să le aveţi cât de curând cu putinţă.

— Al treilea: toate elicopterele voastre din zona Teheran vor fi adunate aici începând de mâine şi de acum înainte vor opera numai de aici.

— Fiţi sigur c-am să-mi informez de îndată superiorii de la IranOil de cererea voastră, domnule maior.

Chipul maiorului se înăspri.

— Forţele Aeriene hotărăsc asta.

— Desigur. Am să-mi informez superiorii imediat. Asta e tot, domnule maior?

Mullahul spuse:

— În privinţa elicopterului...

Se uită pe o notă de pe birou în faţa sa.

—...HBC. Noi am...

McIver îngădui panicii sale să izbucnească, transformând-o într-o furie reală cu care Lochart abia reuşi să ţină pasul.

— HBC! Paza este responsabilitatea Forţelor Aeriene la fiecare bază şi cum au putut să fie atât de neglijenţi ca să permită să fie furat HBC, nu înţeleg! Ne-am plâns întruna de neglijenţa asta, santinelele nu apăreau niciodată, nu existau străji noaptea! Un furt de un milion de dolari! De neînlocuit! Am să înaintez o plângere împotriva neglijenţei Forţelor Aeriene şi...

— N-a fost vina noastră, începu maiorul furios, dar McIver nu-i dădu atenţie şi continuă ofensiva, neîngăduindu-i să răsufle, şi Lochart îl seconda, transformând tirada lui McIver în cuvinte şi fraze iraniene potrivite pentru un atac şi mai tăios la adresa perfidiei Forţelor Aeriene.

— Incredibilă neglijenţă! Aş putea spune trădare deliberată şi conspiraţie cu alţi ofiţeri, ca să permită unui american necunoscut să intre în hangarul nostru chiar pe sub nasul presupuşilor noştri paznici, să se dea autorizaţia de zbor chiar de către presupuşii noştri protectori şi-apoi să li se îngăduie să-l distrugă, afectând marele stat iranian! De neiertat! Sigur c-a fost trădare. Fără îndoială c-a fost trădare şi încă premeditată de persoane necunoscute, cu grad de ofiţeri, şi trebuie să insist...

— Cum îndrăzneşti să implici...

— Sigur că totul trebuie să se fi făcut cu complicitatea Forţelor Aeriene, cine controlează baza? Cine controlează transmisiile radio? Cine stă în turn? Noi facem responsabile Forţele Aeriene şi o să prezint plângere la cel mai înalt nivel, la IranOil, cerând despăgubire, iar săptămâna viitoare... săptămâna viitoare am să solicit o compensaţie ilustrului Komiteh Revoluţionar şi însuşi Imamului, Allah să-l apere! Acum, Excelenţă, dacă o să ne îngăduiţi, o să plecăm la treburile noastre. Pacea fie cu voi!

McIver se îndreptă către uşă, urmat de Lochart, amândoi supraîncărcaţi de adrenalină, McIver simţindu-se groaznic, cu pieptul străbătut de o durere cumplită.

— Aşteaptă! porunci mullahul.

— Da, Excelenţă?

— Cum îţi explici că trădătorul Valik, care se întâmplă să fi fost partener al companiei voastre şi rudă a cămătarului şi sprijinitorului Şahului, Bakravan, a sosit la Isfahan în elicopterul ăsta, ca să ia de acolo alţi trădători, printre care unul era generalul Seladi, altă rudă a lui Jared Bakravan, socrul unuia dintre piloţii voştri?

Gura lui Lochart era foarte uscată când rosti cuvintele rău-prevestitoare, dar McIver nu şovăi şi se întoarse înapoi la atac.

— Nu l-am numit eu pe generalul Valik în Consiliul nostru de conducere. A fost numit de iranieni sus-puşi, în concordanţă cu legea voastră, în vigoare atunci. Nu am căutat noi parteneri iranieni, legea iraniană ne cerea să-i avem. Ne-au fost impuşi, n-are nimic de-a face cu mine. Cât despre rest, Insha Allah. A fost voia lui Allah.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, deschise uşa şi ieşi cu paşi mari. Lochart isprăvi traducerea cu un „Salaam” şi porni după el.

— O să mai auziţi de asta! strigă după ei maiorul.

În apropierea Universităţii, *ora 6*, *07 seara*. Şeherazada şi Ibrahim Kyabi stăteau întinşi unul lângă celălalt pe covoare moi, în faţa focului de lemne care ardea vesel în încăperea plăcută. Nu se atingeau. Priveau doar focul, ascultând muzica bună, modernă, de la casetofon, pierduţi în gânduri, fiecare prea conştient de celălalt.

— Tu, dar al universului, murmură el. Tu, cea cu buze rubinii şi respiraţia ca vinul, tu limbă a Paradisului...

— O, Ibrahim, râse ea. Ce e asta, „limbă a Paradisului”? El se ridică într-un cot şi privi în jos către ea, binecuvântând soarta care-i îngăduise s-o salveze de extremistul nebun de la Marşul Femeilor, aceeaşi soartă care avea în curând să-l îndrume către Kowiss, să răzbune uciderea tatălui său.

— Citam din Rubaiyat, spuse zâmbindu-i.

— Nu cred un cuvânt, ai născocit-o acum.

Ea îi răspunse la zâmbet, apoi îşi acoperi ochii ferindu-şi-i de strălucirea ochilor lui şi privi din nou cărbunii.

După marşul de protest de acum şase zile, discutaseră din nou, până seara târziu, comentând revoluţia şi descoperind o cauză comună în uciderea tatălui ei şi a tatălui său. amândoi copii ai singurătăţii, mamele lor neînţelegând, mulţumindu-se să plângă şi să rostească Insha Allah şi nesimţind nevoia de răzbunare. Vieţile lor erau răscolite, asemeni ţării în care trăiau. Ibrahim nu mai era un drept-credincios. Nu mai credea în puterea şi ţelul Poporului. Crezurile ei erau zdruncinate, îşi punea pentru prima dată întrebări, cum putea Allah să îngăduie asemenea răutate şi toate celelalte răutăţi care se petrecuseră, decăderea ţării şi a sufletelor.

— Aşa e, Ibrahim, ai dreptate! N-am scăpat de un despot ca să aducem altul. Ai dreptate! Despotismul mullahilor devine pe zi ce trece mai limpede, spusese. Dar de ce oare se opune Khomeini drepturilor pe care Şahul ni le-a dat? Drepturi rezonabile, drepturile tale inalienabile ca fiinţă umană?

— Nu sunt date de Şah şi de nimeni. Aşa cum şi trupul tău e al tău, nu un câmp de arat.

— Dar de ce se opune Imamul!

— Nu este Imam, Şeherazada. Este doar un ayatolah, un om şi-un fanatic. Totul e din pricină că face ceea ce preoţii au făcut întotdeauna de-a lungul istoriei: foloseşte varianta lui de religie ca să ameţească oamenii până la pierderea-conştiinţei de sine; să-i facă dependenţi, nu educaţi, să asigure puterea mullahilor. Nu vrea el ca numai mullahii să răspundă de educaţie? Nu pretinde el că mullahii singuri înţeleg legea, studiază legea, cunosc legea, de parcă numai ei singuri ar avea toată învăţătura

— Nu m-am gândit niciodată astfel la lucruri. Le-am acceptat, atât de multe, atât de prea multe... Dar ai dreptate. Ibrahim. Faci totul să pară atât de limpede. Ai dreptate. Mullahii cred numai ceea ce scrie în Coran. De parcă ce a fost drept pentru zilele Profetului, pacea fie cu El, s-ar aplica şi astăzi. Refuz să fiu obiect fără drept de vot şi fără dreptul de-a alege.

Găsiseră atât de multe subiecte de discuţie, el un om modern, educat la universitate, ea dorind să fie modernă, dar nesigură de drumul ei, împărţind taine şi dorinţe, înţelegându-se unul pe celălalt într-o clipă, folosind aceleaşi nuanţe, aparţinând aceleiaşi moşteniri; el, atât de asemănător lui Karim în vorbă şi privire, încât ar fi putut să fie fraţi.

Noaptea aceea dormise adânc şi liniştit şi în dimineaţa următoare se strecurase afară devreme ca să se întâlnească din nou cu el, bând cafea într-o cafenea micuţă, ea acoperită cu chadorul pentru siguranţă şi tăinuire, râzând împreună pentru nici un motiv şi pentru toate motivele, câteodată serioşi, amândoi conştienţi de atracţia lor, fără să fie nevoie să vorbească despre asta. Apoi cel de-al doilea marş de protest, mai mare decât primul, mai bine organizat şi cu mai puţină opoziţie.

— Când trebuie să te-ntorci, Şeherazada?

— I-am spus mamei că o să întârzii. Că o să vizitez o prietenă, de partea cealaltă a oraşului.

— Am să te duc acum acolo, repede şi poţi să pleci repede, iar după asta, dacă vrei, putem să mai stăm de vorbă sau, chiar mai bine, am un prieten care are un apartament şi nişte înregistrări nemaipomenite.

Asta se întâmplase cu cinci zile în urmă. câteodată prietenul său, un alt lider tudeh, era şi el acolo, câteodată veneau şi alţi studenţi, tineri şi tinere, nu toţi comunişti, dar cu idei noi, schimburi libere de păreri, idei ameţitoare despre viaţă, despre dragoste şi despre libertate. Din când în când erau singuri. Zile paradisiace, protestând alături, vorbind, râzând şi ascultând înregistrările, nopţi pline de linişte acasă, lângă bazar.

Victoria de ieri. Khomeini anunţase public cum că femeile nu erau obligate să poarte chador dacă îşi acopereau părul şi se îmbrăcau modest. Noaptea trecută celebraseră victoria în apartamentul acela, dansând de bucurie, îmbrăţişându-se, toţi tineri, apoi se-ntorsese din nou acasă. Dar noaptea visele ei fuseseră numai despre el şi ea – împreună. Erotice. Rămăsese întinsă, pe jumătate adormită, toată dimineaţa, temătoare şi totuşi atât de înfierbântată.

Caseta se sfârşi. Era una a Carpenterilor, lentă, romantică. O întoarse pe cealaltă faţă. Şi mai bine.

Să îndrăznesc, se întrebă visătoare, simţindu-i ochii asupra ei. Printr-o crăpătură a perdelelor putea să vadă cerul care se întuneca.

— E aproape vremea să plec, spuse fără să se mişte, cu un tremur în glas.

— Jari poate să aştepte, spuse el tandru. Jari, slujnica, împărtăşea taina vizitelor lor.

— Mai bine să nu ştie, spusese el în cea de-a doua zi. Nici chiar ea.

— Ea trebuie să ştie, Ibrahim. Alfel nu pot să ies niciodată singură. N-am să te mai pot vedea. N-am nimic de ascuns, dar sunt căsătorită şi e...

Nu era nevoie să pronunţe „periculos”. Primejdia era în fiecare clipă în care erau singuri. Aşa că el, ridicase din umeri şi rugase soarta s-o apere, aşa cum făcea şi ea acum.

— Jari poate să aştepte.

— Da, da, poate, dar mai întâi trebuie să facem nişte cumpărături şi dragul meu frate Meshang n-o să... În seara asta trebuie să luăm masa cu el şi Zarah.

Ibrahim rămase uluit.

— Ce mai vrea? Nu cumva te bănuieşte?

— O, nu, doar probleme de familie. Doar atât. Îl privi languros.

— Cum rămâne cu treaba ta de la Kowiss? Ai să mai aştepţi încă o zi sau ai să te duci mâine?

— Nu e urgent, spuse el nepăsător.

Amânase şi amânase întruna, deşi legătura sa tudeh spusese că fiecare zi în plus în care rămânea la Teheran era primejdioasă:

— Ai uitat ce i s-a întâmplat tovarăşului Yazernov? Am auzit că e amestecat contraspionajul intern. Trebuie să te fi văzut intrând în clădire cu el, sau ieşind din ea.

— Mi-am ras barba, nu m-am dus acasă şi evit să merg la Universitate. Apropo tovarăşe, e mai bine să nu ne mai întâlnim pentru o zi sau două. Cred că mă urmăreşte cineva.

Zâmbi în sinea lui, amintindu-şi graba cu care celălalt bărbat, un vechi simpatizant tudeh, dispăruse după colţul străzii.

— De ce zâmbeşti, dragul meu?

— Nimic. Te iubesc, Şeherazada! spuse simplu, cuprinzându-i sânii şi sărutând-o.

Ea îi răspunse, dar nu pe deplin. Pasiunea lui se înteţi, a ei de asemenea şi, deşi ea încercase să se stăpânească, simţea că va rupe zăgazurile, mâinile mângâietoare aprinzând flăcări în urma lor.

— Ţe iubesc, Şeherazada. Iubeşte-mă!

Ea n-ar fi vrut să se depărteze de căldură sau de mâinile sale sau de apăsarea trupului său sau de tunetele inimii ei. Dar o făcu, fără să ştie de ce.

— Nu acum, dragul meu, murmură şi răsuflă adânc. Şi după aceea, când inima îşi încetini bătăile, privi în sus către el, căutându-i ochii. Văzu dezamăgire, dar nu supărare.

— Eu... nu sunt încă pregătită. Nu pentru dragoste... Nu acum. Dragostea este...

— Eşti în siguranţă, Şeherazada, dragostea ta va fi apărată cu mine.

— Ştiu, o da, ştiu, dar... se încruntă, neînţelegându-se, ştiind doar că acum greşea. Trebuie să fiu sigură de ceea ce fac. Acum nu sunt.

El se luptă o clipă cu sine însuşi, apoi se aplecă asupra ei şi o sărută fără s-o forţeze, destul de încrezător că în curând avea să fie iubita lui.

— Mâine sau poimâine.

— Eşti înţeleaptă ca întotdeauna, spuse. Mâine o să avem apartamentul numai pentru noi. Îţi promit. Hai să ne întâlnim ca de obicei, să bem cafeaua la locul obişnuit!

Se ridică şi-o ajută să se ridice. Ea rămase lângă el. Îl sărută şi-i mulţumi şi el descuie uşa. Îşi înfăşură tăcută chadorul în jurul trupului, îl mai sărută o dată şi plecă, lăsând o undă de parfum în urma ei. Apoi şi aceasta se topi.

Încuie uşa, se întoarse în cameră şi-şi puse pantofii. Ridică gânditor carabina aşezată într-un colţ, verifică percutorul şi încărcătorul.

Departe de vraja ei, nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa primejdiilor sau, realităţilor vieţii sale şi a unei morţi premature. Înflăcărarea lui crescu. Moartea, se gândi. Martiriul. Să-mi dau viaţa pentru o cauză justă, îmbrăţişând liber moartea, primind-o cu braţele deschise. O, am s-o fac! Am s-o fac! Nu pot să conduc o armată ca Martirul Martirilor, dar pot să mă ridic împotriva sataniştilor care-şi spun mullahi şi să aduc răzbunarea asupra mullahului Hussain din Kowiss pentru că mi-a ucis tatăl în numele unor zei mincinoşi şi pentru că a pângărit Revoluţia Poporului. Extazul crescu, la fel ca şi celălalt, mai puternic decât celălalt. O iubesc cu tot sufletul meu, dar trebuie să plec mâine. Nu am nevoie de o echipă alături de mine. Singur am să fiu mai sigur. Pot uşor să prind un autobuz. Ar trebui să plec mâine. Ar trebui, dar nu pot. Nu încă. După ce-o să facem dragoste!

Aeroportul Al Shargaz, *ora 6*, *17 seara*. La aproape o mie cinci sute de kilometri mai departe către sud-est, dincolo de Golf, Gavallan stătea în incinta heliportului, urmărind un 212 ce venea la aterizare. Seara era plăcută; soarele ajunsese puţin deasupra orizontului. Putea să-l zărească pe Jean-Luc la comenzi, unul dintre ceilalţi piloţi lângă el, nu Scot, aşa cum crezuse şi sperase.

Neliniştea lui crescu. Făcu un semn cu mâna şi, când patinele atinseră solul, alergă nerăbdător către uşa cabinei.

Se dădu într-o parte. Îl văzu pe Scot desfăcându-şi centura cu o singură mână, celălalt braţ într-o eşarfă, cu chipul tras şi palid, dar întreg.

— O, fiule, spuse, inima bătându-i uşurată, pregătindu-se să alerge spre el şi să-l îmbrăţişeze, dar rămânând pe loc şi aşteptând până când Scot coborî treptele şi se află pe tarmac lângă el. O, băiete, eram atât de îngrijorat!

— N-aveai de ce să te îngrijorezi, tată! Sunt teafăr. Scot îl cuprinse strâns cu braţul sănătos pe după umeri, stabilind contactul liniştitor, atât de necesar amândurora.

— E-n regulă, tată! Eu, ă... eu... mi-ar prinde bine o aspirină. Recunosc că mă simt cam ameţit. Drumul a fost cam zdruncinat. Tu, ă... Pleci cu cursa de noapte? când te întorci?

— cât de repede pot. Într-o zi sau două. E bine? Scot şovăi; un muşchi al fetei tresărea.

— Poate poţi să vii cu mine. Aş putea să-ţi povestesc despre Zagros. Ai avea timp?

— Sigur. A fost rău?

— Şi da, şi nu. Am scăpat cu toţii, cu excepţia lui Jordon. Dar el a fost împuşcat din pricina mea, tată. A fost...

Lacrimile îi umplură ochii, deşi vocea îi rămase fermă şi controlată.

— Nu pot să fac nimic. Nu pot.

Îşi şterse lacrimile şi mormăi o înjurătură apoi îl luă de braţ cu mâna teafără.

— Nu pot să fac nimic. Nu ştiu cum să...

— N-a fost vina ta, Scot, spuse Gavallan, cu inima frântă de disperarea fiului său şi temându-se pentru el. Haide. Hai să începem!

Strigă către Jean-Luc:

— Îl iau pe Scot pentru o radiografie. Mă întorc imediat.

La Teheran, *apartamentul lui McIver*, *ora 6*, *35 seara*. Charlie Petikin şi Paula stăteau la masă, ciocnind un pahar de vin în lumina luminărilor cu Sayada Bertolin. Pe masă era o sticlă mare de Chianti, deschisă, platouri cu două salamuri mari, unul pe jumătate mâncat, o bucată uriaşă de caş încă neatinsă şi două pâini lungi, franţuzeşti, baguettes, pe care Sayada le adusese de la French Club, una aproape terminată.

— Ar putea să fie război, spuse ea cu veselie forţată când sosise pe neaşteptate cu o jumătate de oră în urmă, dar, orice s-ar întâmpla, francezii trebuie să aibă pâine ca lumea. Vive la France!

— Şi viva Italial spusese Petikin invitând-o înăuntru fără prea mare entuziasm, nedorind s-o împartă pe Paula cu nimeni.

De când interesul Paulei pentru Nogger Lane dispăruse, el se repezise să umple golul cu o speranţă nebună.

— Paula a venit cu zborul din după-amiaza asta şi a adus toată marfa asta de contrabandă cu riscul vieţii ei şi nu arată superissimă?

Paula râse.

— E vorba de caş, Sayada. Charlie mi-a zis că e plăcerea lui.

— Nu-i cea mai bună brânză din lume? Nu tot ce-i italian e cel mai bun lucru din lume?

Paula scoase tirbuşonul şi i-l dădu, ochii ei cu reflexe verzui trimiţându-i un fior pe şira spinării.

— Pentru tine, Carol.

— Magnifico! Oare toate tinerele doamne de pe Alitalia sunt la fel de grijulii, curajoase, frumoase, eficiente, drăgăstoase, zâmbitoare, tandre şi ă... agile?

— Desigur. Hai să petrecem, Sayada.

Când se apropiase o văzuse mai bine şi sesizase ciudăţenia comportării ei.

— Te simţi bine?

— O, da, n-am nimic.

Sayada era bucuroasă că lumina venea de la luminări şi se putea ascunde în spatele lor.

— Eu... ei, mulţumesc... n-am să rămân. Eu... Îmi era dor de Jean-Luc. Vroiam să văd când se întoarce. Mă gândeam că v-ar face plăcere o pâine.

— Suntem încântaţi c-ai venit. N-am avut o bucată decentă de pâine de săptămâni. Mulţumesc, dar rămâi totuşi! Mac s-a dus la Doshan Tappeh să-l ia pe Tom. Tom ştie ceva de Jean-Luc. Ar trebui să se-ntoarcă din clipă-n clipă.

— Cum e la Zagros?

— A trebuit să-l închidem.

În timp ce el se agita preocupat, aducând pahare şi aranjând masa ajutat de Paula, care de fapt făcea cea mai mare parte din treabă, el le spuse de ce şi despre atacul terorist asupra sondei Belissima, Giani omorât, apoi mai târziu Jordon, iar Scot Gavallan rănit.

— Afurisită treabă. Dar asta e!

— Groaznic, spusese Paula. Asta explică de ce am fost trimişi prin Shiraz, cu instrucţiuni să păstrăm patruzeci de locuri libere. Trebuie să fie pentru conaţionalii noştri din Zagros.

— Ce ghinion împuţit, spuse Sayada.

Se întreba dacă ar trebui să transmită informaţia asta mai departe. Lor şi lui. Vocea o sunase cu o zi în urmă, devreme, întrebând-o la ce oră plecase de la Teymour sâmbătă.

— Pe la cinci. Poate cinci şi un sfert. De ce?

— Blestemata de clădire a luat foc imediat după căderea serii undeva la etajul al treilea şi cei de deasupra au rămas blocaţi acolo. Toată clădirea e o ruină, au fost mulţi oameni răniţi şi nu e urmă de Teymour sau de ceilalţi. Bineînţeles că pompierii au sosit prea târziu.

Nu fusese greu să izbucnească în lacrimi adevărate şi să lase durerea şi suferinţa să se vadă. Mai târziu, în cursul zilei, Vocea o sunase din nou.

— I-ai dat lui Teymour hârtiile?

— Da, da, i le-am dat.

Se auzise o înjurătură înfundată.

— Treci pe la French Club mâine după-amiază. Am să-ţi las instrucţiuni în cutia ta.

Dar nu găsise nici un mesaj. Reuşise să smulgă cu multe rugăminţi, de la bucătărie, cele două pâini şi venise aici, neavând unde să se ducă în altă parte, încă foarte de înspăimântată.

— E atât de trist, spunea Paula.

— Da, dar ajunge cu asta, zise Petikin, blestemându-se că le spusese.

Nu era problema lor.

— Hai să mâncăm, să bem şi să ne veselim

— Căci mâine vom muri, spuse Sayada.

— Nu.

Petikin ridică paharul zâmbind către Paula.

— Căci mânie o să trăim. Sănătate!

Atinse paharul de-al ei, apoi de-al Saydei şi se gândi: ce pereche trăsnitoare fac, dar Paula e mult mai presus şi de departe cea mai...

Sayada se gândea: Charlie e îndrăgostit de vrăjitoarea asta care o să-l mănânce bucăţică cu bucăţică şi o să scuipe resturile fără măcar să râgâie. Dar de ce vor ei – noii mei stăpâni, oricine ar fi ei – de ce vor să ştie de Jean-Luc şi Tom şi vor să fiu amanta lui Armstrong şi cum de ştiu de fiul meu? Afurisiţii!

Paula se gândea: Urăsc oraşul ăsta împuţit, unde toată lumea e atât de mohorâtă şi bântuită de presimţiri sumbre şi dărâmată – ca sărmana femeia asta, care desigur c-a intrat iarăşi în obişnuita încurcătură cu bărbaţii – când există Roma şi soarele şi Italia şi viaţa minunată cu care s-o sorbi până la ameţeală, vinul şi râsetele şi dragostea de care să te bucuri, copii de crescut alături de soţul tău, de care să te bucuri, dar numai atâta vreme cât afurisitul se poartă cum trebuie. De ce sunt toţi bărbaţii nişte împuţiţi şi de ce-mi place bărbatul ăsta, Charlie, care-i prea bătrân şi totuşi nu, prea sărac şi totuşi nu, prea masculin şi totuşi...

Spuse, vinul făcându-i buzele şi mai umede:

— Charlie, amore. Trebuie să ne întâlnim la Roma. Teheranul este atât de deprimare... scuză-mă, deprimant...

— Nu când eşti şi tu în preajmă, spuse el.

Sayada îi văzu zâmbindu-şi unul celuilalt şi-i invidie.

— Cred c-am să mă întorc mai târziu, spuse, ridicându-se. Înainte ca Petikin să poată spune ceva, o cheie se răsuci în uşă şi intră McIver.

— Oh, hello, spuse şi încercă să-şi lepede oboseala. Salut, Paula, salut, Sayada! Ce surpriză plăcută!

Apoi observă masa.

— Ce-i asta, Crăciunul?

Îşi scoase paltonul şi mănuşile.

— Paula le-a adus – iar Sayada pâinea. Unde e Tom? întrebă Petikin, sesizând imediat că ceva nu e în regulă.

— L-am lăsat la Bakravani, lângă bazar.

— Ce face ea? întrebă Sayada. N-am văzut-o din ziua marşului, primul marş.

— Nu ştiu, fetiţo! Eu l-am lăsat doar acolo şi-am venit. McIver primi un pahar de vin, privindu-l cu subânţeles pe Petikin.

— Circulaţia a fost împuţită. Mi-a luat o oră să ajung până aici. Sănătate, Paula! Eşti o binecuvântare pentru ochi. Rămâi la noapte?

— Dacă se poate. Trebuie să plec mâine de dimineaţă. N-am nevoie de maşină, caro, cineva din echipaj m-a lăsat aici şi-o să mă ia la întoarcere. Genny zicea c-aş putea folosi camera de oaspeţi. Zicea c-ar fi trebuit făcută puţină ordine, dar pare în regulă. Da, arată perfect.

Paula se ridică şi amândoi bărbaţii fură pe dată vrăjiţi de senzualitatea mişcărilor ei. Sayada o blestemă, invidiind-o, întrebându-se în ce consta farmecul ei. Desigur nu în uniforma care era destul de severă, deşi minunat croită, ştiind că ea însăşi era mult mai frumoasă şi mai bine îmbrăcată. Dar nu de aceeaşi rasă. Vaca!

Paula strecură mâna în geantă şi scoase cele două scrisori pe care i le dădu lui McIver.

— Una de la Genny şi una de la Andy.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

— Eu tocmai plecam, Mac, spuse Sayada. Vroiam doar să te-ntreb când o să se-ntoarcă Jean-Luc.

— Poate miercuri. Duce un 212 la Al Shargaz. Ar trebui să ajungă acolo azi şi să se-ntoarcă miercuri.

McIver aruncă o privire scrisorilor.

— Nu trebuie să pleci, Sayada, scuză-mă o clipă.

Se aşeză într-un scaun pliant lângă radiatorul electric, pus la jumătate din putere, şi aprinse o veioză. Lumina alungă o mare parte din romantismul încăperii.

Scrisoarea lui Gavallan spunea: „Salut, Mac, scriu în fugă ca să-ţi trimit scrisoarea asta prin bunăvoinţa Zânei Zânelor. Îl aştept pe Scot, după care plec cu cursa de noapte la Londra – dacă el se simte bine – dar mă întorc în două zile, trei cel mult. L-am extras delicat pe Duke din Kowiss până la Rudi, în caz că Skrag întârzie. Ar trebui să se întoarcă marţi. La Kowiss e încurcată rău. Am avut scandal mare cu Masson şi la fel e şi la Zagros. Am vorbit chiar acum c-un mason de-aici şi totu-i gata, aşa că dau liber cum am planificat. S-a făcut. Ne vedem miercuri. Îmbrăţişeaz-o pe Paula pentru mine – Genny spune să nu îndrăzneşti”.

Privi îndelung scrisoarea, apoi se lăsă pe spate în scaun, abia ascultând o istorioară pe care o povestea Paula despre zborul lor către Teheran. Deci să apăsam pe buton. Nu încerca să te minţi, Andy, ştiu că l-ai fi apăsat din prima clipă. De-asta am spus e-n regulă, am prevăzut că pot să opresc „Vârtejul” dacă am să consider că-i prea riscant, iar decizia mea e definitivă. Cred că

trebuie să apeşi oricum pe buton. N-ai nici o altă alternativă dacă vrei ca S-G să supravieţuiască.

Vinul avea un gust foarte bun. Isprăvi paharul, apoi deschise scrisoarea lui Genny. Erau doar ştiri despre casă şi copii, toţi sănătoşi şi la locul lor, dar o cunoştea prea bine ca să nu citească printre rânduri îngrijorarea: „Să nu-ţi faci griji, Duncan, şi să nu te frământi întruna din pricina furtunilor, oricare ar fi ele. Să nu-ţi închipui că plănuiesc o căsuţă acoperită cu trandafiri, în Anglia. Pentru noi rămâne kasbahul, iar mieyashmakul şi exersez dansul din buric, aşa că ar fi bine să te grăbeşti. Cu dragoste, Gen!”

Mac zâmbi, se ridică şi-şi mai turnă vin, mai liniştit acum.

— Un toast pentru femei. Dumnezeu să le binecuvânteze!

Ciocni paharul cu Petikin.

— Trăsnitor vin, Paula. Andy îţi trimite o îmbrăţişare. Ea zâmbi imediat şi întinse mâna, atingându-l, şi el îşi simţi braţul străbătut de ceva asemănător curentului electric. Ce dracu e cu ea? se întrebă tulburat şi spuse dintr-o suflare Sayadei:

— Ţi-ar fi trimis şi ţie dacă ar fi ştiut că eşti aici.

O luminare de pe consola căminului începu să pâlpâie.

— Mă ocup eu de ea, Ceva mesaje?

— Unul de la Talbot: face tot ce poate ca să-l găsească pe Erikki. Duke e reţinut la Bandar-e Delam de o furtună, dar ar trebui să se întoarcă la Kowiss mâine.

— Şi Azadeh?

— E mai bine azi. Paula şi cu mine am dus-o până acasă. E bine, Mac. Ar fi bine să mănânci ceva. Sunt nişte resturi pe-aici pentru cină.

Sayada spuse:

— Ce-ar fi să mâncăm la French Club? Mâncarea e încă acceptabilă.

— Mi-ar plăcea, spuse Paula zâmbind şi Petikin înjură în gând. Ce idee minunată, Sayada. Charlie?

— Minunat.

— Mac?

— Sigur. Dacă plătesc eu şi nu te deranjează să staţi târziu.

McIver ridică paharul în dreptul luminii admirând culoarea vinului.

— Charlie, aş vrea să duci un 212 până la Kowiss – treaz şi devreme. Nogger o să ia Alouette. Puteţi să-l ajutaţi pe Duke pentru câteva zile. Am să-l trimit pe Shoesmith cu un 206 să vă aducă înapoi sâmbătă. E-n regulă?

— Sigur, spuse Petikin, întrebându-se de ce acea schimbare de plan care cerea ca McIver, Nogger şi cu el să plece cu avionul miercuri, doi alţi piloţi ducându-se a doua zi la Kowiss. De ce? Poate scrisoarea lui Andy? Vârtejul? Renunţă Mac?

În mahalalele Jalonului, *ora 6*, *50 seara*. Un automobil vechi opri pe alee. Din el coborî un bărbat care privi înjur. Aleea era pustie; ziduri înalte; într-o

parte, o rigolă deschisă, de multă vreme îngropată sub zăpadă şi resturi. Peste drum de locul unde oprise maşina, abia vizibil în penumbra creată de lumina farurilor, se afla un scuar părăsit. Bărbatul bătu în capotă. Farurile se stinseră, şoferul ieşi şi se duse să dea ajutor celuilalt, care deschise portbagajul. Scoaseră un trup înfăşurat şi legat într-o pătură neagră şi îl duseră până în scuar.

— Aşteaptă un moment, spuse şoferul în ruseşte.

Îşi scoase lanterna şi o aprinse pentru scurt timp. Cercul de lumină descoperi în peretele înalt spărtura pe care o căutau.

— Bun, spuse celălalt, şi trecură prin ea, oprindu-se apoi încă o dată ca să se orienteze.

Se aflau acum într-un cimitir vechi, aproape părăsit. Lumina trecu de la piatră la piatră, descoperind înscrisurile – o parte în ruseşte, altele cu litere romane – şi groapa proaspăt săpată. În mormanul de pământ era înfiptă o lopată. Înaintară şi se opriră pe buza gropii. Bărbatul mai înalt spuse:

— Gata?

— Da.

Lăsară trupul să cadă în groapă. Şoferul îndreptă mâna către el.

— Aranjează-l puţin!

— Da ce-i pasă! spuse celălalt şi apucă lopata. Era lat în umeri şi puternic şi începu să umple groapa.

Şoferul îşi aprinse o ţigară, aruncând nervos chibritul este cadavru.

— Poate ar fi trebuit să spui o rugăciune pentru el. Celălalt râse.

— Marx-Lenin n-or să fie de acord şi nici bătrânul Stalin.

— Curvarul ăla? Putrezească-n Iad! Uite ce-a făcut din Mama Rusia.

— Ne-a făcut un imperiu. Cel mai mare din lume. Şi-a bătut joc de englezi, i-a păcălit pe americani, a ridicat cea mai mare şi mai bună armată pe uscat, pe apă şi în aer şi-a făcut KGB-ul atotputernic.

— Cu preţul fiecărei ruble pe care am primit-o şi a douăzeci de milioane de vieţi. Vieţi de ruşi.

— Fără importanţă. Gunoaie, proşti, scursorile societăţii. Sunt o grămadă. Au mai rămas încă destui.

Bărbatul începuse să asude şi dădu cazmaua celuilalt.

— Ce dracu-i cu tine? Ai fost întors pe dos toată ziua.

— Obosit. Sunt doar obosit, iartă-mă.

Toată lumea e obosită. Ai avea nevoie de câteva zile libere. Cere un liber la Al Shargaz. Am petrecut acolo trei zile grozave. Nici nu-mi venea să mă întorc. Am cerut transferul acolo. Avem o operaţie destul de extinsă, creşte pe zi ce trece. Israelienii şi-au înmulţit şi ei activitatea – ca şi CIA. Ce s-a mai întâmplat de când am plecat?

— Azerbaidjanul se încinge frumos. Umblă zvonul că bătrânul Abdullah Han e mort sau pe moarte.

— Secţiunea 16/a?

— Nu, infarct. Toate celelalte sunt obişnuite. Chiar te-ai distrat bine?

Celălalt râse.

— E acolo o secretară a Inturistului care-i foarte amabilă.

Se scarpină între picioare amintindu-şi.

— Cine-i amărâtul ăsta?

— N-avea numele trecut pe listă, spuse şoferul.

— Niciodată nu e. Deci cine era?

— Un agent numit Yazernov. Dimitri Yazernov.

— Nu-mi spune nimic. Ţie?

— Un agent de la Dezinformare, în zona Universităţii. Am lucrat cu el pentru scurtă vreme, cu un an în urmă. Un deştept, genul de universitar plin de rahat ideologic. Se pare c-a fost prins de Contraspionajul Intern şi interogat serios.

— Ticăloşii. L-au ucis, ei?

— Nu.

Bărbatul mai înalt se opri pentru o clipă şi aruncă o privire în jur. N-avea cine să-i audă, dacă nu credea în fantome sau Dumnezeu sau în orice altceva în afară de Partid şi KGB, vârful de lance al Partidului. Dar, oricum, nu-i plăcea locul. Îşi coborî vocea.

— Când a fost scos, acu aproape o săptămâna, arăta rău. Era în nesimţire. N-ar fi trebuit mişcat din loc. Nu în halul ăla. SAVAMA l-a scos de la Contraspionajul Infern. Directorul crede că cei de la SAVAMA l-au lucrat şi ei puţin înainte de a ni-l da înapoi. Se sprijini o clipă de cazma.

— SAVAMA ni l-a dat cu menţiunea că cred că a fost curăţat până la nivelul al treilea. Directorul a zis să aflăm cine era, repede, dacă avea acces la secrete, dacă era un spion intern sau implantat de mult mai sus, sau ce dracu le-o fi spus şi cine dracu era. În registrele noastre nu e trecut altfel decât ca agent în zona Universităţii.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi începu din nou să sape.

— Am auzit că echipa a aşteptat şi-a tot aşteptat să-şi revină, apoi astăzi şi-a pierdut răbdarea şi-a încercat să-l trezească.

— O greşeală. Cineva i-a dat prea mult?

— Cine ştie? Amărâtu-i mort.

— Ăsta-i lucrul care mă înspăimântă, spuse celălalt cutremurându-se. Când se pompează prea mult în tine, nu poţi să faci nimic în privinţa asta. Nu s-a trezit deloc? N-a spus nimic?

— Nu. Nici o vorbuliţă. Prostia e c-a fost prins şi gata. A fost vina lui. Nenorocitul lucra pe cont propriu.

Celălalt înjură.

— Şi cum s-a strecurat aşa?

— Să mă ia dracu dacă ştiu. Mi-l amintesc ca pe unul dintre cei care cred că le ştiu pe toate şi-şi bat joc de ce-au învăţat.

— Deştept?

— La dracu! Ticăloşii ăştia ne fac mai multe necazuri decât merită.

Bărbatul mai înalt muncea cu osârdie şi fără pauză. Când obosi, celălalt îl schimbă. În curând groapa fu umplută. Omul bătători pământul, respirând greu.

— Dacă amărâtul a fost prins, noi de ce ne facem atâtea probleme?

— Dacă trupul nu poate fi repatriat, un tovarăş are dreptul la o îngropăciune cumsecade. Aşa scrie la carte. Ăsta-i un cimitir rusesc, nu-i aşa?

— Sigur. Sigur că e, da, fir-aş al dracului, nu mi-ar plăcea să fiu îngropat aici.

Îşi şterse murdăria de pe mâini, se întoarse şi se uşura lângă cea mai apropiată piatră de mormânt. Bărbatul mai înalt smulse de la locul ei o lespede.

— Dă-mi o mână de ajutor.

Împreună ridicară micul monument funerar şi-l replantara la capul gropii pe care abia o astupaseră.

Afurisitul-ăsta tânăr a murit, îşi zise, blestemându-l. Nu-i vina mea c-a murit. Ar fi trebuit să reziste la doză. Împuţiţii de doctori. Ar fi trebuit să ştie! N-am avut de ales, ticălosul era pe ducă şi erau prea multe întrebări la care trebuia să răspundă. Cum ar fi: de ce era atât de important el, ca să se ocupe de interogatoriu însuşi ticălosul-ticăloşilor, Hashemi Fazir, împreună cu nemernicul ăla de Armstrong. Doi profesionişti de clasă nu-şi pierd vremea cu peştişorii mărunţi. Şi de ce a zis Yazernov „Feodor” chiar înainte de a-şi da duhul? Ce-o fi însemnând asta?

— Hai să mergem acasă, spuse celălalt. Locul ăsta nu-mi place şi pute. Pute mai mult decât de obicei.

Luă cazmaua şi se depărta greoi în noapte. Abia atunci înscrisul de pe piatră îi atrase atenţia şoferului, dar era prea întuneric ca să citească. Aprinse pentru o clipă lanterna. Pe piatră sta scris: „Contele Alexei Pokenov, ambasador plenipotenţiar la curtea Şahului Nasirud din, 1830-1862.

— Lui Yazernov i-ar fi plăcut asta, îşi zise cu un zâmbet strâmb.

La casa familiei Bakravan, *lângă bazar*; *ora 7*, *15 seara*. Uşa de la intrare se deschise larg.

— Salaam, înălţimea voastră. Servitorul o urmări cu privirea pe Şeherazada care trecu veselă pe lângă el, urmată de Jari, în curtea interioară, îşi smulse chadorul şi îşi ciufuli părul, umflându-l cu vârfurile degetelor, ca să stea frumos.

— Soţul vostru s-a întors, înălţimea voastră. A sosit imediat după asfinţit.

Pentru o clipă Şeherazada îngheţă în lumina lămpilor cu ulei care pâlpâiau în curtea acoperită de zăpadă.

Atunci s-a sfârşit, se gândi. S-a sfârşit înainte de a începe. Aproape începuse astăzi. Eram gata şi totuşi nu. Şi acum, acum sunt salvată de la... de la pofte sau dragoste? Asta încercam să hotărăsc? Nu ştiu. Nu ştiu, dar... dar mâine o să-l văd pentru ultima dată. Trebuie să-l mai văd o dată. Trebuie. Doar... doar încă o dată... doar să-i spun la revedere. Lacrimile îi umplură ochii şi intră alergând în casă, trecând în fugă prin camere şi saloane, în sus pe scări, către apartamentul ei, aruncându-se în braţele lui.

— O, Tommy, ai lipsit atât de mult! cât de dor mi-a fost de tine! Unde-ai fost?

— Nu plânge, draga mea! Nu trebuie să plângi!

Braţele lui o înconjurau şi ea simţi mirosul slab, familiar, de ulei şi benzină care venea de la hainele sale de zbor agăţate pe un cuier. Fără să-i lase o clipă de răgaz, se ridică pe vârfuri, îl sărută şi îi spuse dintr-o suflare:

— Am veşti atât de minunate! Sunt însărcinată! O, da, e-adevărat şi-am fost la un doctor şi mâine o să primesc rezultatul testului, dar eu ştiu. Zâmbetul ei era larg şi sincer. O, Tommy, continuă dintr-o suflare, simţindu-i braţele înconjurând-o şi mai strâns. Ai să te însori cu mine? Te rog, te rog, te rog!

— Dar suntem căsătoriţi!

— O, spune-o, te rog, spune-mi!

Privi în sus către el şi observă că era încă palid şi zâmbea doar foarte puţin, dar asta era îndeajuns pentru moment. Îl auzi spunând:

— Desigur c-o să mă însor cu tine.

— Nu, spune aşa cum trebuie: Am să te iau de soţie, pe tine, Şeherazada Bakravan. Am să te iau, am să te iau, am să te iau...

Îl auzi rostind cuvintele şi asta făcu aşa încât totul fu perfect.

— Perfect, spuse şi îl îmbrăţişa la rândul ei, apoi îl îndepărtă şi alergă până la oglindă ca să-şi aranjeze fardul. Prinse cu coada ochiului în oglindă imaginea unui Lochart cu chip sever şi tulburat.

— Ce e?

— Eşti sigură, sigură... În privinţa copilului? Ea râse.

— O, sunt sigură. Dar doctorul are nevoie de dovezi. Bărbaţii au nevoie de dovezi. Nu-i asta minunat?

— Da, este... este.

Îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Te iubesc!

În mintea ei auzi celălalt „te iubesc”, rostit cu atâta pasiune şi-dorinţă şi se gândi cât era de ciudat că, deşi dragostea soţului ei era certă şi dovedită, cea a lui Ibrahim nu era. Şi totuşi cred că el era sincer, câtă vreme, chiar şi după această veste minunată, soţul meu mă priveşte în continuare încruntat.

— Anul şi-o zi a trecut, Tommy! Anul şi-o zi, pe care-l vroiai, spuse ea blând şi se ridică de la măsuţa de toaletă.

Îşi aruncă braţele după gâtul lui, zâmbind în sus către el, ştiind că de ea depindea să-l ajute.

„Străinii nu sunt ca noi, prinţesă, îi spusese Jari. Se poartă diferit, educaţia lor e diferită, dar nu îţi face griji; fii tu însăţi, minunată, aşa cum eşti de obicei, şi el o să fie ca lutul în mâinile tale”.

Tommy o să fie cel mai bun tată care a existat vreodată, îşi promise, neputându-şi stăpâni fericirea de a nu se fi topit în după amiaza asta, că îi dăduse vestea şi-acum aveau să trăiască fericiţi o veşnicie.

— Aşa o să facem, Tommy, nu?

— Ce?

— O să trăim fericiţi o veşnicie.

Pentru un moment bucuria ei acoperi suferinţa provocată de Karim Peshadi şi grija despre ce şi cum să facă. O ridică în braţe şi se aşează într-un fotoliu, ţinând-o pe genunchi.

— O, da, o, da! Aşa o să facem. Avem atâtea de vorbit... Ciocănitul lui Jari îi întrerupse.

— Intră, Jari.

— Vă rog să mă iertaţi, Excelenţele voastre, dar Excelenţa Sa Meshang şi înălţimea Sa au sosit şi aşteaptă, dorind să aibă plăcerea să stea de vorbă cu domniile voastre, când o să doriţi.

— Spune-i Excelenţei Sale că o să coborâm imediat ce ne schimbăm.

Lochart nu văzu uşurarea lui Jari când Şeherazada dădu din cap şi zâmbi.

— Am să vă pregătesc baia, Înălţimea voastră, spuse Jari, intrând în baie. Nu e minunată vestea înălţimii sale, Excelenţă? O, multe felicitări, Excelenţă! Multe felicitări.

— Mulţumesc, Jari, spuse Lochart fără s-o asculte, gândindu-se la copilul care avea să vină şi la Şeherazada, pierdut în griji şi fericire.

— E-atât de complicat acum, atât de dificil.

— Nu-i dificil, spuse Meshang după cină. Conversaţia cu Meshang fusese plictisitoare, acesta conducând-o, aşa cum făcea întotdeauna de când devenise capul familiei, Şeherazada şi Zarah abia scoţând o vorbă, Lochart vorbind şi el puţin, n-avea sens să vorbească despre Zagros căci pe Meshang nu-l interesaseră niciodată părerile sau sau munca sa. De două ori fusese cât pe-aci să izbucnească şi să le spună despre Karim, dar n-avea nici un motiv să o facă încă, se gândise, ascunzându-şi disperarea. De ce să fiu purtătorul veştilor proaste?

— Nu mai găseşti dificilă viaţa în Teheran, acum? spuse.

Meshang se plânsese de toate noile legi şi regulamente aruncate asupra bazarului.

— Viaţa este întotdeauna dificilă, spuse Meshang, dar dacă eşti iranian şi negustor încercat, cu grijă şi înţelegere, cu muncă grea-şi logică, chiar şi

Komitehul Revoluţionar poate fi domolit. Întotdeauna am domolit fiscul şi stăpânirea, şahii, comisarii, yankeii sau paşalele engleze.

— Sunt foarte bucuros s-aud asta. Foarte bucuros.

— Şi eu sunt foarte bucuros că te-ai întors. Vroiam să-ţi vorbesc. Sora mea ţi-a spus despre copilul...

— Da, da. Mi-a zis. Nu e minunat?

— Da, este. Allah fie lăudat. Care-ţi sunt planurile? Ce ai de gând?

— Ce vrei să spui?

— Unde ai să locuieşti? Cum ai să plăteşti pentru toate, acum?

Se lăsă o tăcere adâncă.

— O să ne descurcăm, începu Lochart. Intenţionez...

— Nu pot... nu văd cum ai putea, logic. Am trecut prin cheltuielile anului trecut şi...

Meshang se opri când Zarah se ridică.

— Nu cred că e vremea potrivită să vorbim despre cheltuieli, spuse ea, cu chipul dintr-o dată alb.

Şeherazada se albise şi ea.

— Ba eu cred, spuse aspru Meshang. Cum o să trăiască sora mea? Stai jos, Zarah, şi ascultă! Stai jos! Şi când am să spun, pe viitor, că n-ai să te duci la un marş de protest sau orice altceva, ai să te supui sau am să te biciuiesc. Stai jos!

Zarah se supuse, surprinsă de proastele purtări şi violenţa sa. Şeherazada era uluită, întreaga ei lume se prăbuşea. Îşi văzu fratele întorcându-se către Lochart.

— Acum, căpitane, cheltuielile tale de anul trecut, cele achitate de tatăl meu, fără să le pun la socoteală pe cele pe care le datorezi şi urmează să fie achitate, sunt substanţial mai mari decât salariul tău. Aşa este?

Faţa Şheherazadei ardea de ruşine şi furie şi mai înainte ca Lochart să poată răspunde, spuse la iuţeală, cu cea mai dulce voce a ei.

— Dragă Meshang, ai destulă dreptate să te îngrijorezi în privinţa noastră, dar apartamentul...

— Te rog să taci. Trebuie să vorbesc cu soţul tău, nu cu tine. Este problema lui, nu a ta! Ei bine, căpitane...

— Dar, dragă Meshang...

— Taci din gură! Ei bine, căpitane, este adevărat sau nu?

— Da, este adevărat, răspunse Lochart, căutând disperat o cale de scăpare din abis. Dar ai să-ţi aminteşti că Excelenţa Sa ne-a dat apartamentul, de fapt clădirea şi celelalte chirii, care au acoperit cheltuielile, iar restul era o dotă care i-a fost dată Şeherazadei – fapt pentru care i-am fost veşnic recunoscător. Cât despre viitor, o să mă îngrijesc de Şeherazada, desigur c-o să mă îngrijesc.

— Cu ce? Ţi-am citit hotărârea de divorţ şi e limpede că, cu plăţile pe care trebuie să le faci fostei soţii şi copilului, ai puţine şanse să-mi ţii sora ferită de lipsuri.

Lochart se sufoca de mânie. Şeherazada se mişca în scaun şi Lochart îi văzu teama şi îşi stăpâni nevoia de a-l izbi pe Meshang cu capul de masă.

— E-n regulă, Şeherazada. Fratele tău are dreptul să întrebe. E cinstit. Are dreptul ăsta.

Putea să ghicească încântarea în spatele obrazului chipeş şi împietrit şi ştia că se încleştase în luptă.

— O să ne descurcăm, Meshang. Eu o să mă descurc. Apartamentul nostru n-o să fie confiscat pe vecie. Sau putem să ne luăm altul.

— Nu există nici un apartament sau clădire. A ars până în temelii sâmbătă. S-a dus totul. Totul.

Rămaseră cu gura căscată la el, Şeherazada cea mai cutremurată dintre toţi.

— O, Meshang, eşti sigur? De ce nu mi-ai spus?

— Ai atât de multe proprietăţi încât să nu te interesezi de ele din când în când? S-a dus în întregime!

— O, Christoase, murmură Lochart.

— Ar fi bine să nu blestemi, spuse Meshang, străduindu-se din greu să nu îşi arate bucuria. Deci nu există nici un apartament, nici o clădire, nimic n-a mai rămas. Insha Allah. Acum, cum intenţionezi să-ţi plăteşti cheltuielile?

— Asigurarea! explodă Lochart. Trebuie să fie...

Un hohot de râs îl acoperi. Şeherazada răsturnă un pahar cu apă, dar nimeni nu observă.

— Crezi că o să ţi se plătească vreo asigurare? îl luă în râs Meshang. Acum? Chiar dac-ar fi vreuna? Nu eşti în toate minţile! Nu există nici o asigurare. Niciodată n-a fost. Deci, căpitane, multe datorii, nici un ban, nici capital, nici clădire. Nu c-ar fi fost măcar legal a ta, mai degrabă un fel de a nu te face de ruşine de către tatăl meu şi a-ţi pune la dispoziţie un mijloc de a te putea îngriji de Şeherazada.

Ridică o bucată de halva şi o aruncă în gură.

— Aşadar, ce propui?

— O să mă descurc.

— Cum? Te rog să-mi spui şi Şeherazadei, desigur. Şi ea are dreptul legal să ştie. Cum?

Şeherazada murmură:

— Am bijuterii, Tommy. Pot să le vând.

Meshang lăsă cuvintele să atârne crud în aer, încântat ca Lochart era încolţit, umilit, neajutorat. Necredincios murdar, dacă n-ar fi fost Loharţii în lumea noastră, străinii lacomi, exploatatorii Iranului, am fi scăpaţi de Khomeini şi mullahii lui, tata ar trăi încă, iar Şeherazada ar fi măritată cum se cade.

— Ei bine, ce propui? spuse Lochart, nevăzând nici o cale de ieşire.

— Ce propui tu?

— Nu ştiu.

— Între timp, n-ai casă, datorii substanţiale şi în curând ai să rămâi şi fără slujbă: mă îndoiesc că o să i se îngăduie companiei tale să mai lucreze aici multă vreme. Pe bună dreptate, companiile străine sunt persona nongrata.

Meshang era încântat că îşi amintise expresia latinească.

— Nu mai avem nevoie de ele, nu le mai vrem şi nu ne mai sunt necesare.

— Dacă asta o să se întâmple, o să demisionez şi o să mă ofer să pilotez elicopterele pentru companiile iraniene. Ei or să aibă nevoie imediată de piloţi. Pot să vorbesc farsi, sunt expert în pilotaj şi pregătire. Khomeini... Imamul vrea producţia de petrol adusă la normal şi deci cu siguranţă o să aibă nevoie de piloţi experimentaţi.

Meshang râse în sinea lui. Ieri ministrul Aii Kia venise în bazar, cuviincios de umil şi străduindu-se să-i intre în voie, aducând un peşcheş deosebit – nu trebuia reînnoit curând comisionul său de consultant? – şi îi spusese de planurile de-a obţine toate aparatele partenerilor străini şi a îngheţa toate conturile din bancă.

— Nu vom avea nici o problemă să strângem toţi mercenarii de care avem nevoie să ne piloteze elicopterele noastre, Excelenţă Meshang, spusese el. Or să se înghesuie, la jumătate din salariile obişnuite.

Da, ei da – dar nu tu, bărbat temporar al surorii mele. Nici măcar pentru a zecea parte din salariu.

— Îţi sugerez să fii mai practic.

Meshang îşi examina unghiile, minunat îngrijite, cu care în după amiaza aceea mângâiase adolescenta de paisprezece ani pe care i-o dăruise Aii Kia.

— Prima dintre multe altele, Excelenţă.

Era o circaziană cu o minunată piele albă. Căsătoria temporară pentru după-amiaza aceea pe care el o extinsese bucuros pentru toată săptămâna fusese aranjată atât de uşor.

— Conducătorii actuali ai Iranului sunt xenofobi, în special în privinţa americanilor.

— Sunt canadian.

— Mă îndoiesc că asta contează. E logic să presupunem că n-o să ţi se îngăduie să rămâi.

Îi aruncă o privire tăioasă Şeherazadei.

— Sau să te-ntorci.

— Presupuneri, spuse Lochart printre dinţi, văzându-i privirea.

— Căpitane, opera de binefacere a răposatului meu tată nu mai poate fi continuată. Vremurile sunt grele. Vroiam să ştiu cum ai de gând să o întreţii pe sora mea şi copilul care urmează să vină, unde intenţionezi să locuieşti şi cum?

Lochart se ridică pe neaşteptate, uluindu-i pe toţi ceilalţi.

— Ai fost destul de limpede, Excelenţă Meshang. O să-ţi răspund mâine.

— Vreau un răspuns acum. Obrazul lui Lochart se înăspri.

— Mai întâi am să discut cu soţia mea şi după aceea am să-ţi vorbesc domniei tale. Mâine. Haide, Şeherazada!

Ieşi cu paşi mari. Scăldată în lacrimi, ea porni împleticindu-se după el şi închise uşa. Meshang zâmbi sardonic, ridică o altă bucăţică de halva şi începu s-o mănânce. Zarah trase aer în piept, înfuriată.

— Ce, în numele lui Allah...

El se întinse şi o izbi cu dosul palmei peste faţă.

— Taci din gură!

Nu era pentru prima dată când o lovea, dar niciodată până atunci cu asemenea violenţă.

— Taci din gură, sau am să divorţez de tine! Am să divorţez de tine, auzi? Am de gând oricum să-mi iau altă nevastă. Una tânără, nu o scorpie uscată, bătrână şi cicălitoare ca tine. Nu înţelegi că Şeherazada e în primejdie? Suntem toţi în primejdie din pricina omului ăsta! Du-te şi cere-i iertare lui Allah pentru proasta ta purtare! Ieşi afară!

Ea dispăru în fugă. El aruncă o ceaşcă după ea.

În suburbiile din nord, *ora 9*, *14 seara*. Azaden trecea în automobilul cu caroserie deformată şi plină de lovituri, pe strada mărginită de case şi blocuri splendide, multe dintre ele întunecate, câteva sparte şi jefuite. Conducea cu viteză, cu claxonul urlând, cu farurile aprinse cu nepăsare pe faza lungă, orbindu-i pe cei care veneau din faţă. Frână, derapa, traversă periculos fluxul de trafic de pe strada intens circulată, evitând la un fir de păr un accident, şi intră în garajul uneia dintre clădiri, în scârţâitul frânelor. Garajul era întunecat. În buzunarul portierei se afla o lanternă. O aprinse, coborî şi încuie maşina.

Pardesiul ei era bine croit şi călduros, purta fustă, mănuşi de blană, căciuliţă şi cizme şi părul lăsat liber pe umeri. De cealaltă parte a garajului erau scările şi comutatorul pentru lumină. Când apăsă pe comutator, becul cel mai apropiat plesni şi muri. Urcă încet scările. Patru apartamente pe fiecare palier. Apartamentul pe care tatăl ei îl închinase pentru ea şi Erikki se afla la al treilea etaj, cu faţa către stradă.

Astăzi era luni. Era acolo de sâmbătă.

— Nu e riscant, Mac, spusese ea când anunţase că pleacă şi el încercase s-o convingă să rămână în apartamentul lui. Dar dacă tatăl meu vrea să mă întorc la Tabriz, nu mă ajută deloc să stau aici cu tine. În apartamentul meu am telefon, sunt doar la opt sute de metri mai departe şi pot să merg pe jos foarte bine. Acolo am îmbrăcăminte şi un servitor. Am să trec pe-aici în fiecare zi şi am să vin la birou şi-am să aştept. Asta-i tot ce pot să fac.

Nu spusese că prefera să stea departe de el şi de Charlie Petikin. Ţin foarte mult la amândoi, dar sunt destul de bătrâni şi pedanţi şi nu seamănă deloc cu Erikki sau cu Johnny.

Ah, Johnny, ce să fac cu tine? Să îndrăznesc să te întâlnesc din nou?

Cel de-al treilea etaj era întunecat, dar avea lanterna. Îşi găsi cheia şi o vârî în broască. Simţi pe cineva privind-o şi se întoarse speriată. Vagabondul oacheş, nebărbierit, avea pantalonii desfăcuţi şi îşi flutura către ea membrul în erecţie.

— Te aşteptam, prinţesa tuturor târfelor, şi Allah mi-e martor că e pregătit pentru tine! Cu faţa, cu spatele, sau cum vrei...

Înainta bolborosind obscenităţi şi ea se trase lipindu-se cu spatele de uşă, înspăimântată. Înşfacă cheia, o întoarse şi izbi uşa de perete. Dobermanul de pază era acolo. Bărbatul îngheţă. Un mârâit ameninţător, apoi câinele atacă. Cuprins de panică, bărbatul ţipă şi încercă să respingă câinele, apoi o rupse la fugă în jos pe scări, câinele mârâind, lătrând şi muşcându-l de picioare şi de fese, sfâşiindu-i hainele, iar Azadeh strigă după el:

— Acum mai arată-mi-l o dată!

— Oh, înălţimea Voastră, nu v-am auzit bătând! Ce s-a întâmplat? spuse bătrânul servitor, năpustindu-se din bucătărie.

Îşi şterse furioasă sudoarea de pe faţă.

— Blestemat să fii, Aii! Ţi-am spus de zeci de ori să mă aştepţi jos, la intrare, cu câinele. Vin la timp. Întotdeauna vin la timp. Te-ai prostit?

Bătrânul îşi ceru iertare, dar o voce aspră din spatele ei îl întrerupse.

— Du-te şi adu câinele.

Ea se răsuci pe călcâie. Simţi o strângere de inimă.

— Bună seara, înălţimea voastră!

Era Ahmed Dursak, înalt, bărbos, cu privirea îngheţată, stând în uşa sufrageriei. Insha Allah, îşi zise. Aşteptarea a luat sfârşit şi-acum totul începe din nou.

— Bună seara, Ahmed.

— Înălţimea Voastră, vă rog să mă iertaţi, nu-i înţeleg pe oamenii din Teheran, altfel aş fi aşteptat jos eu însumi. Aii, adu câinele.

Temător şi încă murmurând scuze, servitorul o porni tropăind pe scări.

Ahmed închise uşa şi o urmări pe Azadeh folosind un descălţător de fier ca să-şi scoate cizmele, strecurându-şi picioarele micuţe în papuci curbaţi, turceşti. Trecu pe lângă ei în sufrageria confortabilă, mobilată occidental, şi se aşeză jos, cu inima bătându-i puternic. Focul pâlpâia în cămin. Covoare nepreţuite erau aşternute pe jos sau întinse pe pereţi. Lângă ea se afla o măsuţă. Pe măsuţă, kukriul pe care i-l lăsase Ross.

— Ai ştiri de la tatăl meu şi de la soţul meu?

— Înălţimea Sa Hanul este bolnav, foarte bolnav şi...

— Ce boală? întrebă Azadeh sincer îngrijorată.

— Un infarct. Allah să-l apere.

— Când s-a întâmplat asta?

— Joia trecută.

Părea să-i citească gândurile.

— A fost ziua în care... Domnia voastră şi agentul eraţi în satul Abu Mard, nu-i aşa?

— Cred că da. În ultimele câteva zile am fost foarte tulburată, spuse ea rece. Ce face tata?

— Infarctul de joi a fost destul de slab, mulţumită lui Allah. Chiar înainte de miezul nopţii, sâmbătă, a avut un altul. Mult mai rău.

O privea atent.

— Cât de rău? Te rog, nu te juca cu mine! Spune-mi totul, imediat!

— Ah, iertaţi-mă, înălţimea voastră. Nu vroiam să mă joc cu domnia-voastră.

Îşi păstră vocea politicoasă şi evită să-i privească picioarele, admirându-i înflăcărarea şi mândria şi dorind foarte mult să se joace cu ea.

— Doctorii au numit asta „un atac" şi-acum toată partea stângă a înălţimii sale este aproape paralizată. Poate încă să vorbească, cu ceva greutate, dar mintea-i e încă la fel de puternică. Doctorul a spus că şi-ar reveni mult mai repede la Teheran, dar călătoria încă nu-i cu putinţă.

— O să-şi revină?

— Nu ştiu, înălţimea voastră. Cum vrea Allah! Mie-mi pare foarte bolnav. Doctorul... nu prea dau mulţi bani pe el. Tot ce-a spus a fost că şansele înălţimii sale ar fi mult mai bune dacă ar fi aici, în Teheran.

— Atunci adu-l aici cât de curând posibil!

— Aşa o să fac, înălţimea voastră, nu vă temeţi. Între timp am un mesaj pentru înălţimea voastră. Hanul, tatăl vostru, spune: „Vreau să te văd imediat. Nu ştiu cât de mult am să trăiesc şi trebuie făcute şi confirmate anumite aranjamente. Fratele tău Hakim e acum cu mine şi..."

— Allah să-l apere! explodă Azadeh. S-a împăcat tata cu Hakim?

— Înălţimea sa l-a făcut moştenitorul său, dar...

— O, asta-i minunat! Minunat! Allah fie lăudat! Dar...

— Vă rog aveţi răbdare şi lăsaţi-mă să isprăvesc mesajul său..."Fratele tău Hakim e acum cu mine şi l-am făcut moştenitorul meu, cu unele condiţii pentru tine şi pentru el".

Ahmed şovăi şi Azadeh ar fi vrut să-l grăbească, plină de fericire, dând la o parte orice prevedere. Mândria o opri.

—..."Este deci nevoie să te întorci imediat cu Ahmed". Acesta este sfârşitul mesajului, înălţimea voastră.

Uşa din faţă se deschise. Aii o încuie şi dădu drumul câinelui din lesă. Acesta intră dintr-un salt în sufragerie şi-şi puse capul în poala lui Azadeh.

— Foarte bine, Reza, spuse ea, bătându-l uşurel pe cap, mulţumită de întreruperea care îi îngăduia să-şi adune gândurile. Şezi. Haide, şezi. Şezi!

Câinele se supuse fericit şi se întinse la picioarele ei, supraveghind uşa şi pe Ahmed care stătea în apropiere, pe cealaltă canapea. Absentă, se juca cu minerul pumnalului, atingerea lui dându-i încredere. Într-un fel Ahmed era conştient de el şi de semnificaţia lui.

— În faţa lui Allah, mi-ai spus adevărul?

— Da, înălţimea voastră, Allah mi-e martor.

— Atunci plecăm imediat. Se ridică.

— Ai venit cu maşina?

— Da, înălţimea voastră. Am adus o limuzină şi şoferul. Dar mai sunt şi alte veşti. Bune şi rele. O cerere de răscumpărare a ajuns sâmbătă la înălţimea sa. Excelenţa sa, soţul domniei voastre, este în mâinile bandiţilor. Triburi nomade...

Ea încercă să-şi menţină chipul neclintit, dar genunchii îi cedară.

—...Undeva lângă graniţa sovietică. Şi el, şi elicopterul. Se pare că aceşti bandiţi pretind a fi kurzi, dar Hanul se îndoieşte. L-au surprins pe rusul Cimtarga şi pe oamenii lui şi i-au ucis pe toţi, capturând-o pe Excelenţa sa şi elicopterul joi dimineaţă, aşa pretind ei. După aceea au zburat la Rezaiyeh, unde a fost văzut şi părea neatins, înainte de-a decola din nou.

— Slavă lui Allah, fu tot ceea ce mândria ei îi îngădui să spună. Soţul meu a fost răscumpărat?

— Mesajul de răscumpărare a sosit sâmbătă târziu, prin intermediari. De îndată ce înălţimea sa şi-a recăpătat cunoştinţa, ieri, mi-a dat mesajul acesta şi m-a trimis aici să vă aduc.

Ea auzi „să vă aduc” şi înţelese seriozitatea, dar Ahmed se făcu că nu bagă de seamă şi îşi strecură mâna în buzunar.

— Înălţimea sa Hakim mi-a dat asta pentru domnia voastră.

Îi înmână plicul sigilat. Ea îl rupse cu o mişcare bruscă, făcând câinele să tresară.

Biletul era acoperit cu scrisul lui Hakim: „Draga mea, înălţimea Sa m-a făcut moştenitorul lui şi ne recunoaşte pe amândoi – cu anumite condiţii, condiţii minunate, uşor de împlinit. Grăbeşte-te să te întorci. E foarte bolnav şi n-o să se ocupe de răscumpărare până când nu te vede. Salaam.”

Cuprinsă de fericire, ieşi grăbită, îşi umplu o geantă aproape într-o clipită, scrise la iuţeală un bileţel pentru McIver, spunându-i lui Aii să i-l trimită a doua zi.

Ca şi cum gândul i-ar fi venit abia la sfârşit, ridică pumnalul şi ieşi ţinându-l în braţe. Ahmed nu spuse nimic, mulţumindu-se s-o urmeze tăcut.

CAPITOLUL 52

MARŢI 27 februarie 1979

Bandar-e Delam; *ora 8*, *15 dimineaţa*. Kasigi se grăbea în urma ofiţerului de poliţie încruntat, prin coridoarele aglomerate şi mizere ale spitalului, tehnicianul radio Minoru la câţiva paşi în spatele lui.

Bolnavi şi răniţi, bărbaţi, femei şi copii, se aflau întinşi pe tărgi, şedeau pe scaune sau în picioare, sau pur şi simplu întinşi pe podea, aşteptând să vină cineva să-i ajute, cei foarte bolnavi amestecaţi cu cei mai puţin bolnavi, unii uşurându-se, unii mâncând şi bând din proviziile aduse de rudele care-i vizitau şi care roiau peste tot – şi toţi cei care aveau putere se văitau cu glas tare.

Surori hărţuite şi nervoase şi doctori intrau şi ieşeau din saloane. Toate femeile purtau chador, cu excepţia câtorva surori din Ordinul Reginei Alexandra, englezoaice, a căror îmbrăcăminte şi acoperământ pentru cap erau aproape echivalentul chadorului şi, prin urmare, acceptate.

În cele din urmă, poliţistul găsi uşa pe care-o căuta şi-şi croi drum cu umerii şi coatele în salonul plin. De-o parte şi de alta a uşii era câte un şir de paturi, iar între ele un altul, toate ocupate de pacienţi, familiile care-i vizitau pălăvrăgind sau văicărindu-se, copiii jucându-se şi, într-un colţ, o bătrână gătea ceva pe o lampă cu gaz.

Scragger avea o încheietură a mâinii şi o gleznă prinse în cătuşe de un pat vechi de fier. Era întins pe salteaua de paie, îmbrăcat şi încălţat, cu un bandaj în jurul frunţii, nebărbierit şi murdar. Când îi văzu pe Kasigi şi Minoru în spatele poliţaiului, ochii i se luminară.

— Salut, colega! spuse răguşit.

— Cum te mai simţi, căpitane? spuse Kasigi, descumpănit la vederea cătuşelor.

— Dacă aş putea să fiu liber, m-aş simţi grozav.

Nervos, poliţistul îi întrerupse răstit – în farsi, ca să poată înţelege şi ceilalţi.

— Acesta este bărbatul pe care doreaţi să-l vedeţi?

— Da, Excelenţă, răspunse Minoru în locul lui Kasigi.

— Acum l-aţi văzut. Puteţi să raportaţi guvernului vostru sau oricui doriţi că se vede limpede că a fost îngrijit. O să fie judecat de komitehul de circulaţie.

Se întoarse fălos, dând să plece.

— Dar nu conducea căpitanul pilot, spuse Kasigi răbdător în engleză, Minoru traducând pentru el.

Spusese acest lucru cea mai mare parte a nopţii şi, în aceeaşi dimineaţă, diferiţilor poliţişti de diferite grade, obţinând de fiecare dată felurite variante ale aceluiaşi răspuns:

— Dacă străinul n-ar fi fost în Iran, accidentul nu s-ar fi întâmplat niciodată. Sigur că e de vină! Nu contează că nu conducea el. Tot e responsabil pentru asta, spuse poliţistul furios, vocea lui stârnind ecouri între pereţi. De câte ori trebuie să vi se spună? Răspundea pentru maşină, el a comandat-o!

Dacă n-ar fi comandat maşina, accidentul nu s-ar fi întâmplat niciodată. Au fost răniţi oameni şi ucişi şi sigur că e de vină.

— Dar, repet, ajutorul meu, aici de faţă, a fost martor şi-o să depună mărturie că accidentul a fost cauzat de cealaltă maşină.

— Minciunile spuse în faţa komitehului vor fi privite cu multă seriozitate, spuse încruntându-se omul – unul dintre cei aflaţi în maşina poliţiei.

— Nu minciuni, aga, mai sunt şi alţi martori, spuse Kasigi asprindu-şi glasul – fără să aibă de fapt alţii. Insist ca bărbatul să fie eliberat. Este un angajat al guvernului meu, care a investit miliarde de dolari în complexul petrochimic Iran-Toda spre folosul Iranului şi în special al tuturor locuitorilor din Bandar-e Delam. Dacă nu este eliberat îndată, am să ordon tuturor japonezilor să părăsească fabrica şi să oprească lucrul.

Gustul amar din gură se accentua, pentru că nu avea autoritatea s-o facă şi nici n-ar fi dat un asemenea ordin.

— Totul se va opri.

— În numele Profetului, nu mai suntem supuşi şantajului străinilor! izbucni omul şi se întoarse cu spatele. Va trebui să discutaţi asta cu komitehul.

— Dacă nu este eliberat îndată, tot lucrul se opreşte şi n-o să mai existe locuri de muncă. Nici unul!

— În timp ce Minoru traducea, Kasigi observă o schimbare în atmosfera şi atitudinea celor din jur. Chiar şi ofiţerul de poliţie, conştient că toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui, sesiză brusca ostilitate. Un tânăr din apropiere, purtând o banderolă verde pe pijamaua jegoasă, spuse gros:

— Vrei să ne primejduieşti slujbele, ai? Cine eşti? De unde ştim că nu eşti omul Şahului? Ai fost verificat de komiteh?

— Sigur c-am fost! Pe Allah cel Unic, am fost cu Imamul de ani de zile, răspunse bărbatul furios, dar un val de teamă îl străbătu. Am ajutat revoluţia, toată lumea ştie! Tu, se întoarse el către Kasigi, înjurându-l în sinea lui pentru că îi producea toate necazurile astea, vino cu mine.

Îşi croi drum printre privitori.

— O să mă întorc, căpitane Scragger, nu te îngrijora. Kasigi şi Minoru porniră în fugă în urma ofiţerului.

Acesta îi conduse în jos pe nişte scări, în lungul unui coridor, apoi în jos pe alte scări, toate aglomerate. Nervozitatea lui Kasigi creştea pe măsură ce se adânceau mai mult în labirintul spitalului. Poliţistul deschise o uşă pe care se afla o inscripţie în farsi.

Kasigi se simţi învăluit de o sudoare rece. Se aflau la morgă. Plăci de marmură pe care erau întinse cadavre acoperite cu pânze cenuşii. Nenumărate. Miros de chimicale şi sânge uscat şi resturi şi excremente.

— Aici! spuse ofiţerul de poliţie şi dădu la o parte o pânză.

Sub ea se afla cadavrul fără cap al unei femei. Capul, cu ochii deschişi, era aşezat obscen lângă corp.

— Maşina voastră a cauzat moartea ei! Ce facem cu ea şi familia ei?

Kasigi auzi „voastră” şi un curent îngheţat îl străbătu.

—...şi-aici!

Smulse altă pânză. O femeie zdrobită rău, de nerecunoscut.

— Ei bine?

— Nouă ne pare tare rău... suntem profund îndureraţi, desigur, că cineva a fost rănit. Profund îndureraţi. Dar asta este karma, Insha Allah, nu e vina noastră sau vina pilotului de la etaj!

Kasigi se lupta din greu să-şi stăpânească greaţa.

— Profund îndureraţi...

Minoru traduse în timp ce ofiţerul de poliţie sta sprijinit insolent de placa de marmură. Apoi răspunse şi ochii tânărului japonez se măriră.

— El spune... el spune cauţiunea... amenda ca să-l elibereze imediat pe domnul Scragger, este un milion de riali. Imediat. Ce hotărăşte komitehul n-are de-a face cu asta.

Un milion de riali însemna aproape douăsprezece mii de dolari.

— Asta nu-i cu putinţă, dar am putea desigur să plătim o sută de mii de riali... Într-o oră.

— Un milion! strigă bărbatul, înşfacă de păr capul femeii şi-l ridică în faţa lui Kasigi, care se strădui să nu se clatine.

— Cum rămâne cu copiii ei, care sunt acum condamnaţi să nu-şi mai vadă niciodată, mama? Nu merită o recompensă? Ei?

— Nu sunt... nu sunt atâţia bani în toată fabrica, îmi pare rău!

Poliţaiul înjură şi continuă să se tocmească, dar uşa se deschise. Intrară angajaţi ai spitalului cu o masă pe rotile, urmaţi de un alt grup de oameni care-i priviră curioşi. Pe neaşteptate, poliţistul spuse:

— Foarte bine, mergem imediat în biroul vostru. Merseră şi luară suma pe care o oferise Kasigi ultima dată – două sute cincizeci de mii de riali, cam opt mii de dolari – fără nici o chitanţă, doar încuviinţarea verbală că Scragger putea să plece.

Neîncrezându-se în poliţai, Kasigi îi dădu jumătate la birou şi puse restul într-un plic pe care-l băgă în buzunar. Se întoarseră la spital. Acolo aşteptă în maşină în timp ce Minoru şi omul intrară înăuntru. Aşteptarea păru interminabilă, dar în cele din urmă Minoru şi Scragger coborâră scările, însoţiţi de poliţist. Kasigi ieşi şi-i dădu plicul. Omul înjură toţi străinii şi se depărta încruntat.

— Aşa deci! spuse Kasigi şi-i zâmbi lui Scragger.

Îşi strânseră mâinile, Scragger mulţumindu-i profund, cerându-şi scuze pentru toate necazurile, amândoi blestemând şi binecuvântând în acelaşi timp soarta. Urcară repede în maşină. Şoferul iranian ieşi în şosea, înjură tare când o maşină trecu prin faţa lor – după cum avea de altfel dreptul – aproape izbindu-i, şi apăsă claxonul.

— Spune-i să meargă mai încet, Minoru, spuse Kasigi. Minoru se supuse şi şoferul dădu din cap, zâmbi şi se supuse. „Mersul mai încet” dură câteva secunde.

— Te simţi bine, căpitane?

— O, da. Mă doare capul cumplit, dar în rest e okay. Cel mai rău a fost că vroiam să mă uşurez.

— Ce?

— Ticăloşii m-au ţinut legat de pat şi nu m-au lăsat la toaletă. Pur şi simplu n-am putut să-mi dau drumul în pantaloni sau în pat şi abia azi de dimineaţă o soră mi-a adus o ploscă. Christoase! Credeam c-o să-mi plesnească băşica!

Scragger îşi frecă ochii obosiţi.

— Nu-s probleme, amice! Îţi rămân dator, plus răscumpărarea. Cât a fost?

— Nimic. Pentru tine, nimic. Avem un fond pentru întâmplări din astea.

— Nu-i nici o problemă. Andrew Gavallan o să plătească. O, asta mi-a amintit că a zis că l-a cunoscut pe şeful tău acum câţiva ani. Toda. Hiro Toda.

— Ah so desu ka!

Kasigi era într-adevăr surprins.

— Gavallan are elicoptere în Japonia?

— O, nu. A fost pe vremea când era negustor în China, prin jurul Hong Kongului, unde lucra pentru Struani.

Numele iscă un clopoţel de avertizare în mintea lui Kasigi, dar se strădui să nu lase să se vadă.

— Ai auzit de ei?

— Da, o companie grozavă. Toda face sau a făcut afaceri cu Struanii, spuse Kasigi ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit, dar puse deoparte informaţia pentru a fi studiată mai profund în viitor.

Nu era Linbar Struan cel care, unilateral, anulase cinci contracte pentru nişte vase, în urmă cu doi ani de zile, gata să ne aducă la faliment? Poate că Gavallan ar fi un instrument ca să recuperăm într-un fel sau altul.

— Îmi pare rău c-ai avut asemenea necazuri.

— Nu-i vina ta, amice. Andy o să vrea să plătească răscumpărarea. De cât te-a jecmănit?

— N-a fost foarte modest. Te rog, hai să fie un dar. Mi-ai salvat vasul.

După o pauză, Scragger spuse:

— Atunci îţi sunt şi mai dator, bătrâne.

— Noi am ales şoferul. A fost vina noastră.

— Unde-i... Unde-i Mahommed?

— Îmi pare rău. E mort. Scragger înjură.

— N-a fost vina lui. Sub nici o formă.

— Da, da. Ştiu. Am dat o compensaţie familiei sale şi o să facem acelaşi lucru pentru victime.

Kasigi încerca să ghicească cât de tulburat era Scragger, dorind foarte mult să ştie când ar fi în stare să piloteze şi profund nemulţumit de întârzierea de o zi. Era absolut necesar să se înapoieze cât mai curând la Al Shargaz şi de-acolo acasă, în Japonia. Îşi isprăvise treaba aici.

Inginerul Watanabe era acum pe deplin de partea sa, copii ale rapoartelor lui particulare aveau să întărească poziţia corporaţiei sale şi să-l ajute enorm pe el şi pe Hiro Toda, oferindu-le posibilitatea de a convinge guvernul să declare Iran-Toda Proiect Naţional.

Nu posibilitatea, siguranţa, îşi zise, mai încrezător decât fusese vreodată. Am scăpat de faliment, o să ne îngropăm duşmanii, Mitsuwari şi Gyokotomo, şi n-o să avem decât de câştigat – cinste şi profituri, profituri uriaşe!

Oh, da. Pe lângă asta, elementul de noroc – Kasigi îşi îngădui un zâmbet cinic – nespus de importanta copie a raportului decedatului inginer şef Kasusakâ, raportul personal către Gyokotomo, datat şi semnat, pe care Watanabe îl „găsise” ca prin minune într-un dosar uitat, în vreme ce eu eram la Al Shargaz. Va trebui să fiu foarte atent cum îl folosesc. O, foarte atent, într-adevăr. Din pricina lui este cu atât mai important să ajung acasă cât mai repede.

Străzile şi aleile erau înţesate cu maşini. Deasupra lor cerul era încă acoperit, dar furtuna trecuse şi ştia că vremea era bună de zbor.

Ah, cât aş vrea să am avionul meu propriu, se gândi. Să zicem un Lear Jet. Răsplata pentru toată munca mea de-aici va trebui să fie substanţială. Îşi lăsă gândurile să rătăcească vesel, bucurându-se de măsura realizărilor şi puterii sale.

— Se pare că de-acum vom fi în stare să începem construcţia foarte curând, căpitane.

— Ah?

— Da, şeful noului komiteh ne-a asigurat de cooperarea lor. Se pare că îl cunoaşte pe unul dintre piloţii voştri, un căpitan, Starke. Îi zice Zataki.

Scragger îi aruncă o privire tăioasă.

— El e acela pe care Duke, Duke Starke, l-a salvat din mâna celor de stânga şi l-a dus în zbor la Kowiss. Dacă aş fi în locul tău, amice, eu... ăăă... aş sta cu ochii pe el.

Îi istorisi lui Kasigi cât de instabil era omul.

— E de-a dreptul nebun.

— Nu părea aşa, chiar deloc. Curios, iranienii sunt foarte, foarte ciudaţi. Dar cel mai important – cum te simţi?

— Ca nou.

Scragger exagera destul de mult. Ziua ce trecuse şi noaptea nu-i priiseră absolut deloc. Toate blestemele şi strigătele şi faptul că fusese ţinut legat, fără

să fie în stare să se facă înţeles de cineva, înconjurat din toate părţile de priviri ostile, pierdut şi înspăimântat, durerea crescând întruna, timpul trecând agonizant de încet, speranţa din ce în ce mai slabă. Fusese convins că Minoru şi şoferul erau răniţi sau morţi, aşa că nimeni n-avea să ştie unde era sau ce se-ntâmplase.

— N-am nimic care să nu poată fi dres cu o ceaşcă bună de ceai. Dacă vrei să plecăm imediat, e-n regulă. Doar o baie la iuţeală şi o ceaşcă şi ceva haleală şi o să pornim veseli la drum.

— Excelent! Atunci o să plecăm în clipa în care eşti gata. Minoru a instalat radioul şi l-a verificat.

Tot drumul spre rafinărie şi în timpul zborului înapoi la Lengeh, Kasigi fu într-o stare de spirit excelentă. În apropiere de Kharg crezură că îl zăriseră pe uriaşul rechin cap-de-ciocan, de care amintise cândva Scrag. Zburară la mică altitudine şi aproape de ţărm, plafonul de nori încă era jos şi dens, ici şi colo câte un nimbus ameninţându-i cu străfulgerarea unui fulger, dar nu era rău. Ceva scuturături din când în când. Supravegherea radar şi aprobările erau eficiente şi rapide, ceea ce accentua presimţirile rele ale lui Scragger.

Două zile până la „Vârtej”, fără să socotim ziua de azi, nu-i mai ieşea din minte. Dacă pierd o zi, totul se încurcă şi mai rău, îşi zise îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat de când am plecat?

După ce trecu de Kharg, ateriza ca să realimenteze şi să-şi tragă sufletul. Stomacul îl durea încă rău şi observă puţin sânge în urină. N-ai de ce să te îngrijorezi, îşi zise, desigur că trebuie să fie un pic de hemoragie după un accident ca ăsta. Bat în lemn, dar am fost norocos.

Se aflau pe un banc de nisip, isprăvind un prânz rece: orez rece şi bucăţi de peşte şi murături. Scragger avea un coltuc mare de pâine iraniană pe care îl şterpelise din bucătăria imaculată a concernului şi un morman de felii de carne rece de pui – yakatori – şi sos de soia, care-i plăceau foarte mult. Kasigi bea bere japoneză pe care Scragger o refuzase.

— Mulţumesc, dar băutura şi pilotajul nu se-mpacă. Kasigi mâncă puţin, Scragger cu poftă şi repede.

— Bună haleală, zise.

— Deîndată ce eşti gata am putea pleca.

— Am terminat. În curând erau din nou în aer.

— O să fie vreme să mă duci astăzi la Al Shargaz sau Dubai?

— Nu, dacă mergem la Lengeh. Scragger îşi potrivi uşor căştile.

— Să-ţi spun ceva. Când intrăm în zona Controlului Aerian Kish o să întreb dacă pot să mă abat până-n Bahrain. Ai putea lua de acolo un zbor local sau internaţional. Va trebui să realimentăm la Lavan, dar o să aprobe dacă cei de-aici sunt de acord. După cum am spus, îţi datorez o groază.

— Nu ne datorezi nimic. Kasigi zâmbi în sinea lui.

— La întâlnirea de ieri cu komitehul, acest Zataki a întrebat cât de repede o să avem flota de elicoptere la capacitate maximă. I-am promis să acţionez imediat. După cum ştii, Guerney nu ne mai deserveşte. Ce-aş vrea, ar fi trei JR 212 şi două 206 pentru următoarele trei luni, după care să negociem un contract anual, depinzând de nevoile noastre, care să fie reînnoit anual. Cu tine la conducere. Ar fi posibil?

Scragger şovăi, fără să ştie ce să răspundă. De obicei o astfel de ofertă ar face să sune clopote de veselie până la Aberdeen, Gavallan ar telefona personal şi toată lumea ar căpăta o primă uriaşă. Dar cu „Vârtejul” programat, Guerney ieşit din joc şi nimeni altcineva disponibil, n-avea cum să-l ajute pe Kasigi.

— Când... ăăă... când ai avea nevoie de păsărele ca să începi? întrebă, ca să-şi dea timp de gândire.

— Imediat.

Kasigi continuă vioi, privind un petrolier pe deasupra căruia treceau:

— I-am garantat lui Zataki şi komitehului său că, dacă cooperaţi, o să pornim acţiunea imediat. Mâine sau poimâine cel mai târziu. Poate am putea să cerem de la sediul vostru ca să mute temporar o parte din elicopterele Staţionate la Bandar-e Delam şi care nu-s folosite la întreaga lor capacitate.

— Da, sigur, am să întreb imediat ce-o să aterizăm.

— Vreme de o săptămâna, sau cam aşa ceva, avem nevoie de un pod aerian cu Kuweitul, ca să aducem şi să înlocuim echipele. Zataki a spus că komitehul de aici o să aranjeze astăzi cu komitehul aeroportului Abadan ca până la sfârşitul săptămânii să-l deschidă pentru folosinţa noastră.

Scragger asculta doar pe jumătate planurile încrezătoare ale omului care îi devenise prieten şi fără de care ar fi fost şi acum încătuşat de pat. Alegerea sa era simplă: îi spui despre „Vârtej” sau îl laşi în rahat. Dar dacă îi spui, trădezi o încredere mult mai mare şi cu bătaie mai lungă. Kasigi ar putea lăsa să-i scape ceva. Cu siguranţă o să-i spună lui de Plessey. Întrebarea este cât de mult pot să am încredere în el – şi în de Plessey.

Profund tulburat, aruncă o privire pe fereastră şi verifică poziţia.

— Iartă-mă că te întrerup, dar trebuie să raportez. Apăsă butonul.

— Kish radar, aici Hotel SierraTango. Mă auzi?

— HST, aici radarul Kish, te auzim patru pe cinci. Dă-i drumul.

— HST. Zbor charter de la Iran-Toda în interior, către baza Lengeh. Mă apropii de Lavan la trei sute cincizeci. Un pasager la bord. Cer permisiunea să realimentez la Lavan şi să mă abat către Bahrain ca să-mi las pasagerul care are afaceri urgente în beneficiul Iranului.

— Cerere refuzată. Menţineţi trei sute cincizeci şi direcţia actuală.

— Pasagerul meu e japonez, şeful Iran-Toda, şi are nevoie urgentă să consulte guvernul japonez... În numele guvernului iranian care doreşte să-şi reia lucrările imediat. Cer să acordaţi o atenţie deosebită aceastei situaţii.

— Cerere refuzată. Nu sunt autorizate nici un fel de zboruri peste Golf fără o aprobare prealabilă, cu douăzeci şi patru de ore înainte. Întoarce la zero-nouă-cinci grade, direct către Lengeh, raportează înainte de Kish şi nu deasupra Kishului. Mă auzi?

Scragger aruncă o privire iute către Kasigi, care putea şi el să audă schimbul de cuvinte.

— Îmi pare rău, colega.

Viră pe noua direcţie.

— HST, recepţie. Cer aprobare pentru Al Shargaz mâine în zori, cu un pasager.

— Aşteaptă Unu.

Paraziţii trosniră în căşti.

Spre dreapta, podul maritim de petroliere continua, Lenind şi plecând de la sau către terminalele din Golf ale Arabiei Saudite, Emiratelor, Bahrainului, Kuweitului şi irakului. Nici unul nu încărca la Kharg sau Abadan, unde erau deservite în mod obişnuit o duzină odată, în timp ce altă duzină aştepta în larg. Acum nu se vedea decât un furnicar de nave aşteptând, unele de peste două luni. Cerul era încă acoperitei urât.

— HST, aici Kish. În condiţiile prezentate, cererea voastră este aprobată. Zbor de la Lengeh la Al Shargaz mâine, miercuri 28, plecarea la amiază. Până la noi ordine, toate, repet, toate zborurile peste Golf trebuie comunicate cu douăzeci şi patru de ore înainte şi toate, repet, toate pornirile motoarelor au nevoie de aprobare. Mă auzi?

Scragger înjură, apoi confirmă.

— Ce e? întrebă Kasigi.

— Niciodată până acum n-a trebuit să cerem aprobare ca să pornim motoarele! Ticăloşii încep într-adevăr să devină nervoşi.

Scragger se gândea la ziua de vineri şi la cele două 212 ale sale care trebuiau pornite şi la Kishul prea iritat Şi prea eficient.

— Ticniţii naibii!

— Da. Ai să poţi să conduci grupul de elicoptere de care avem nevoie?

— Sunt o mulţime de tipi mai buni ca mine.

— Da, iartă-mă, dar pentru mine ar fi important să ştiu că activitatea e în mâini bune.

Din nou Scragger şovăi.

— Mulţumesc. Dacă am să pot, am s-o fac... Sigur sigur c-am s-o fac.

— Atunci e aranjat. Am să cer oficial domnului Gavallan.

Kasigi trase cu coada ochiului la Scragger. Ceva s-a schimbat, îşi zise. Ce? Acum, dacă mă gândesc la asta pilotul n-a reacţionat cu entuziasmul la care m-am aşteptat când am anunţat contractul. Ar înţelege sigur valoarea contractului care i se oferă. Ce ascunde?

— Ai putea să iei legătura cu Bandar-e Delam prin baza voastră de la Kowiss, să îi rogi să ne ofere mâine măcar un 212? întrebă, începând să sondeze.

— Da, da, sigur. Imediat ce sosim.

Ah, îşi zise Kasigi ascultându-l şi privindu-l foarte atent, am avut dreptate. Ceva este într-adevăr foarte diferit acum. Prietenia a dispărut. De ce? N-am spus sigur nimic ca să-l supăr. Nu poate să fie contractul, e prea bun pentru oricare companie de elicoptere. Sănătatea lui?

— Te simţi bine?

— O, grozav, bătrâne! Mă simt bine.

Zâmbetul a fost sincer de data asta şi vocea ca de obicei. Atunci trebuie să aibă legătură cu elicopterele.

— Dacă n-o să mă ajuţi tu, lucrurile vor fi foarte dificile pentru mine.

— Da, ştiu. Eu... mie mi-ar plăcea să te ajut cât pot. Ah, zâmbetul a dispărut şi vocea a devenit serioasă din nou. De ce? Şi de ce acel eu... mie mi-ar plăcea să te-ajut, de parcă el ar vrea să m-ajute, de parcă altcineva nu-i îngăduie să mă ajute. Gavallan? Ar putea fi... Oare ştie că din pricina Struanilor Gavallan n-o să ne ajute?

Mult timp Kasigi cântări tot felul de combinaţii, dar nu putu să obţină un răspuns satisfăcător. Apoi se reîntoarse la singura manevră infailibilă care putea n folosită cu un străin ca acesta.

— Prietene, spuse, folosindu-şi cel mai sincer glas, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Te rog, spune-mi ce este?

Văzu chipul lui Scragger devenind mult mai solemn şi aplică le coup degrăce:

— Mie poţi să-mi spui. În mine poţi să ai încredere, sunt într-adevăr prietenul tău.

— Da, da, ştiu asta, colega.

Kasigi scrută chipul lui Scragger şi aşteptă, urmărind peştele zbătându-se în cârligul legat de o strună atât de subţire şi atât de puternică, ce se întindea înapoi până la o elice ciobită, o strângere de mână, primejdia întâmpinată umăr la umăr la bordul lui Rikomaru, un război comun şi respectul comun pentru camarazii morţii – atâţia dintre noi morţi, atât de tineri. Da, se gândi cu o furie bruscă, dacă am fi avut o zecime din avioanele lor, din armamentul lor şi din navele lor şi a douăzecea parte din petrolul şi materiile prime, am fi fost invincibili şi împăratul nu ar fi trebuit să încheie războiul aşa cum a făcut-o. Am fi fost invincibili – dar bomba... Cele două bombe. Facă toţi zeii ca cei vinovaţi pentru inventarea bombei care i-a zdrobit voinţa să se chinuie pe vecie în Infern.

— Ce e?

— Eu, ă... nu pot să-ţi spun. Nu încă! Iartă-mă. Semnale de alarmă trecură prin gândurile lui Kasigi.

— De ce, prietene? Credeam că ai încredere în mine.

— Da... Da, dar nu depinde numai de mine. Mâine, la Al Shargaz, ţin-te de mine, vrei?

— Dacă este atât de important, ar trebui să ştiu acum, nu-i aşa?

Kasigi aşteptă din nou. Cunoştea valoarea răbdării şi tăcerii într-un moment ca acesta. Nu era nevoie să-i aducă aminte celuilalt de „îţi sunt dator". Încă.

Scragger îşi amintea. La Bandar-e Delam, Kasigi mi-a salvat capul ăsta afurisit, nu-i nici o îndoială în privinţa asta. Pe bordul petrolierului, la Siri, şi-a dovedit bărbăţia şi astăzi s-a dovedit un bun prieten, nu trebuie să se grăbească înaintea atâtor necazuri. Imediat, mâine sau poimâine, nu conta pentru el.

Ochii îi alergau peste instrumente şi pe fereastră afară, fără să vadă vreo primejdie aici sau acolo. Kishul avea să apară foarte curând în dreapta. Aruncă o privire iute către Kasigi. Acesta privea drept înainte, cu chipul neclintit, cu obrazul său sever, plăcut, uşor încruntat.

Drace! Bătrâne, dacă nu faci ceva, Zataki o să-şi iasă din fire. Dar nu poţi să faci nimic. Nu poţi, bătrâne! Şi-i aşa de greu când te văd stând pur şi simplu acolo, fără să-mi aduci aminte ce-ţi datorez...

— Kish, aici HST pe direcţia Kish la trei sute cincizeci.

— Kish, menţine trei sute cincizeci! Aveţi trafic către est la trei mii cinci sute.

— Le am la vedere.

Erau două avioane de vânătoare. I le arătă lui Kasigi, care nu le văzuse.

— Sunt F14. Probabil de la Bandar-e Abbas. Kasigi nu-i răspunse. Se mulţumi doar să dea din cap

şi asta-l făcu pe Scragger să se simtă şi mai neplăcut. Minutele treceau târându-se, apoi Scragger se hotărâ, detestând însă că trebuia s-o facă.

— Iartă-mă, spuse posomorât, dar va trebui să aştepţi până la Al Shargaz. Andrew Gavallan poate să te ajute, eu nu.

— El poate să mă ajute? În ce fel? Care-i necazul?

— Dacă cineva poate să te-ajute, el e acela. Hai s-o lăsăm aşa, amice.

Kasigi înţelese finalitatea hotărârii, dar nu o acceptă şi o vreme lăsă lucrurile aşa cum erau. Mintea lui zumzăia de noi semnale de primejdie.

Acest Scragger, care nu căzuse în capcana lui ca să-i spună secretul, îl făcea să-l respecte şi mai mult. Dar asta nu-i dă dreptul la iertare, îşi zise, înfuriindu-se. Mi-a spus de-ajuns ca să mă avertizeze. Acum depinde de mine să aflu restul. Deci Gavallan e cheia. La ce? Îşi simţea capul gata-gata să crape. Nu i-am promis nebunului de Zataki că o să începem imediat treaba? Cum îndrăznesc oamenii ăştia să primejduiască întregul nostru proiect? Proiectul nostru naţional? Fără elicoptere, nu putem începe. Ar putea fi considerată o

trădare a Japoniei! Oare ce pun la cale? Cu un efort uriaş, îşi păstră chipul neclintit.

— O să mă întâlnesc cu siguranţă cu Gavallan de îndată ce o să fie posibil. Să sperăm că o să conduci noua noastră lucrare. Ei?

— Orice spune Andrew Gavallan. Numai de el depinde.

Nu fi prea sigur, se gândea Kasigi, pentru-că, orice se va întâmpla, o să am elicoptere imediat. Ale voastre, ale lui Guerney, nu-mi pasă ale cui. Dar pe strămoşii mei samurai, Iran-Toda n-o să mai treacă prin vreo cumpănă. Nici ea şi nici eu.

CAPITOLUL 53

Tabriz, *palatul Hanului*; *ora 10*, *50 dimineaţa*. Azadeh îl urmă pe Ahmed în încăperea mobilată occidental până la patul cu baldachin. Se afla din nou între pereţii care-i făceau ca pielea să i se încrânceneze de frică. Chiar lângă pat stătea o soră medicală într-o uniformă albă ca laptele, cu o carte pe jumătate deschisă în poală, privindu-i curioasă prin ochelari. Perdele de brocart vechi, mucegăite, acopereau ferestrele împotriva curentului. Luminile erau reduse. Şi în aer plutea mirosul unui om bătrân. Ochii Hanului erau închişi, faţa albă ca varul şi răsuflarea gâtuită. Vena de la încheietura mâinii era legată la o pungă cu soluţie salină, atârnată lângă pat. Pe un scaun din apropiere stătea pe jumătate adormită Aisha, ghemuită cu genunchii la gură, micuţă, cu părul în dezordine şi obrazul înlăcrimat.

Azadeh încercă să zâmbească, compătimind-o, apoi se adresă surorii cu p voce ce părea să nu fie a sa:

— Cum se simte înălţimea sa, te rog?

— Aşa şi-aşa, dar nu trebuie să se agite sau să se tulbure, spuse aceasta în şoaptă, într-o turcească Şovăitoare.

Azadeh o privi şi văzu că era europeancă, trecută de cincizeci de ani, cu părul vopsit şaten şi cu o cruce roşie cusută pe mâneca.

— O, sunteţi englezoaică sau franţuzoaică?

— Scoţiancă, răspunse femeia în engleză, cu evidentă uşurare şi cu accent uşor.

Vorbea cu glasul coborât, privind întruna către Han.

— Sunt sora Bain de la spitalul din Tabriz şi pacientul se simte bine, atât cât ne aşteptam, considerând că n-o să facă ce i se spune. Şi cine-ai putea fi dumneata, te rog?

— Sunt fiica lui, Azadeh. Abia am sosit de la Teheran. A trimis după mine. Am... am călătorit toată noaptea.

— A, da, spuse ea, surprinsă că o femeie atât de frumoasă putea fi creaţia unui bărbat atât de urât. Dacă aş putea să-ţi sugerez, fetiţo, ar fi mai

bine să-l laşi să doarmă. Îndată ce se trezeşte am să-i spun că eşti aici şi-am să trimit după dumneata. Ar fi mai bine să doarmă.

Ahmed întrebă nervos:

— Te rog, unde este straja înălţimii sale?

— Nu e nevoie de bărbaţi înarmaţi în camera unui bolnav. I-am trimis de aici.

— Întotdeauna o să fie o strajă aici până când Hanul – sau eu – îi porunceşte să plece.

Furios, Ahmed se întoarse şi plecă. Azadeh spuse:

— E doar un obicei, soră.

— A, e foarte bine, da ăsta-i altul dintre obiceiurile fără de care putem trăi.

Azadeh îşi întoarse privirea către tatăl ei, abia recunoscându-l, încercând să-şi domolească groaza care o stăpânea. Chiar şi aşa, se gândi, chiar şi aşa poate încă să ne distrugă, pe Hakim şi pe mine. Încă îl mai are pe câinele său supus, Ahmed.

— Te rog, spune-mi cinstit, cum îi merge? Cutele de pe faţa surorii se adânciră şi mai mult.

— Facem tot ce putem.

— Ar fi mai bine pentru el să fie la Teheran? Dacă are un alt atac?

— Da. Ar fi.

Sora Bain îi luă pulsul în timp ce vorbea.

— Dar n-aş recomanda să-l mişcăm acum. Deloc. Nu încă.

Făcu o notă pe o fişă, apoi se uită din nou la Aisha.

— A putea să-i spui doamnei de aici că nu-i nevoie sa stea. Ar fi necesar să se odihnească şi ea ca lumea, sărmana copilă!

— Iartă-mă, dar n-ar trebui să mă amestec. Iartă-mă, dar şi ăsta este un obicei. S-ar putea... s-ar putea să mai aibă un atac?

— N-ai cum ştii, fetiţo! Asta e-n mâna lui Dumnezeu. Sperăm să fie bine.

Se întoarseră când uşa se deschise. Acolo stătea Hakim, cu faţa numai zâmbet. Ochii lui Azadeh se luminară şi-i spuse surorii:

— Te rog trimite după mine în clipa în care se trezeşte înălţimea sa, apoi străbătu grăbită camera, ieşi pe coridor, închise uşa şi-l îmbrăţişa.

— O, Hakim, dragul meu, a trecut atâta vreme de când nu te-am văzut! spuse ea dintr-o suflare.

— O, adevărat?

— Da, da, aşa e. Dar cum...

Hakim se opri, auzind paşi. Ahmed şi un străjer înarmat dădură colţul pe coridor şi se apropiară de ei.

— Mă bucur ca te-ai întors, Ahmed, spuse politicos, înălţimea sa se va bucura şi el.

— Vă mulţumesc, înălţimea voastră. S-a întâmplat ceva în lipsa mea?

— Nu. Doar că în dimineaţa asta a venit colonelul Fazir să-l vadă pe tata.

Ahmed îngheţă.

— I s-a îngăduit să intre?

— Nu. A lăsat instrucţiuni că nimeni nu trebuie să fie primit fără permisiunea personală a înălţimii sale – el dormea la vremea aceea şi a dormit aproape toată vremea. Am verificat oră de oră şi sora spune că starea lui nu s-a schimbat.

— Bun, mulţumesc. Colonelul a lăsat un mesaj?

— Doar că se duce astăzi la Julfa, aşa cum a aranjat cu partenerul său. Îţi spune ceva asta?

— Nu, înălţimea voastră, minţi Ahmed liniştit.

Se uită de la unul la celălalt, dar înainte de-a rosti ceva, Hakim spuse:

— O să fim în salonul albastru, te rog cheamă-ne în momentul când tatăl meu se trezeşte!

Ahmed îi urmări depărtându-se braţ la braţ pe coridor, tânărul înalt şi chipeş, sora mlădioasă şi atrăgătoare.

Trădători? N-am prea mult timp să obţin dovezile, se gândi.

Se întoarse în camera bolnavului şi văzu paloarea de pe chipul Hanului, nările lui răzvrătindu-se în faţa mirosului. Se aşeză pe vine, nepăsător la privirea dezaprobatoare a surorii, şi-şi începu veghea.

Ce vroia fiul ăla de căţea, Fazir? se întrebă. Sâmbătă seara, când Hashemi Fazir şi Armstrong se întorseseră de la Julfa fără Myztryk, colonelul ceruse furios să-l vadă pe Han. Ahmed fusese prezent când Hanul îi primise, declarându-se la fel de uimit ca şi ei că Myztryk nu se afla în elicopter.

— Veniţi mâine. Dacă omul acela îmi aduce vreo scrisoare, o puteţi citi, spusese Hanul.

— Mulţumesc, dar o să aşteptăm. Chevroletul nu poate să fie prea departe în urma noastră.

Aşa că aşteptaseră, Hanul fierbând de mânie, dar incapabil să facă altceva, oamenii lui Hashemi împrăştiaţi prin tot palatul, gata de-o ambuscadă. O oră mai târziu sosise Chevroletul. El însuşi dăduse drumul înăuntru şoferului, în timp ce Hashemi şi necredinciosul care vorbea farsi se ascunseseră în încăperea de alături.

— Am un mesaj personal pentru înălţimea sa, spusese rusul şi odată intrat în încăperea bolnavului, continuase: înălţimea ta, trebuie să îţi dau asta domniei tale când eşti singur.

— Dă-mi-o acum! Ahmed e cel mai de încredere sfetnic al meu. Dă-mi-o.

Şovăitor, omul se supuse şi Ahmed îşi aminti roşeaţa care cuprinsese brusc faţa Hanului din clipa în care începuse să-l citească.

— E vreun răspuns? întrebase sovieticul arogant. Sufocat de furie, Hanul scuturase din cap dându-i

drumul omului să plece, şi-i înmânase scrisoarea lui Ahmed. Spunea: „Prietene, am fost uimit aflând de boala ta şi-aş fi cu tine acum, dar trebuie să rămân aici pentru probleme urgente. Am veşti proaste pentru tine. S-ar putea ca grupul tău de agenţi să fi fost trădat către Contraspionajul Intern sau SVAMA. Ştiai că aventurierul acela, Abrim Pahmudi, conduce acum această nouă versiune a SAVAK? Dacă eşti trădat în beneficiul lui Pahmudi, pregăteşte-te să fugi imediat sau ai să vezi degrabă cum arată pe dinăuntru o cameră de tortură. Am alertat oamenii noştri să te ajute dacă e nevoie. Dacă îţi pare sigur, am să vin miercuri pe înserat. Noroc!”

Hanul n-avusese de ales şi trebuise să arate mesajul celor doi bărbaţi.

— E adevărat ce scrie despre Pahmudi?

— Da. E un vechi prieten de-al tău, nu-i aşa? spusese Fazir ironic.

— Nu, nu este! Ieşiţi afară!

— Desigur, înălţimea voastră. Între timp acest palat se află sub supraveghere. N-aveţi de ce să fugiţi. Vă rog, nu faceţi nimic care să stea în calea sosirii lui Myztryk miercuri, nu faceţi nimic ca să încurajaţi o altă revoltă în Azerbaidjan. cât despre Pahmudi şi SAVAMA, ei nu pot acţiona aici fără aprobarea mea. Eu sunt legea în Tabriz acum. Supuneţi-vă şi-o să vă apăr sau, dimpotrivă, nu vă supuneţi şi-o să fiţi peşcheşul lui.

Apoi cei doi bărbaţi plecaseră şi Hanul explodase mai înfuriat decât îl văzuse Ahmed vreodată. Mânia crescuse din ce în ce mai mult şi dintr-o dată încetase: Hanul zăcea pe podea şi el se aplecase asupra lui, aşteptându-se să-l vadă mort, dar nu se-ntâmplase aşa. Doar o paloare de ceară şi tremurături şi respiraţie întretăiată.

— Voia lui Allah, murmură Ahmed, nevrând să retrăiască noaptea aceea.

În Salonul Albastru; *ora 11*, *15 dimineaţa*. Când fură într-adevăr singuri, Hakim o ridică pe Azadeh în braţe.

— Oh, e minunat, e minunat, e minunat să fim din nou împreună, începu ea, dar el îi şopti:

— Vorbeşte în şoaptă mereu, Azadeh! Sunt urechi peste tot şi cu siguranţă că cineva o să interpreteze iarăşi greşit lucrurile şi se vor spune din nou minciuni.

— Najoud fie blestemată şi numai pentru că...

— Ssst! Draga mea, nu poate să ne mai facă rău acum. Eu sunt moştenitorul oficial.

— Hai, spune-mi ce s-a întâmplat, spune-mi totul!

Se aşezară pe canapeaua lungă, acoperită cu perne şi Hakim începu pe nerăsuflate:

— Mai întâi despre Erikki. Răscumpărarea este de zece milioane de riali, pentru el şi pentru elicopter. Tata poate să se tocmească, să coboare preţul şi să plătească. Poate cu siguranţă să plătească – apoi să-i găsească şi să-i facă bucăţele. Da, da, fără îndoială că poate s-o facă şi mi-a spus de faţă cu Ahmed

că imediat ce-o să te-ntorci o să se ocupe de asta şi-i adevărat că m-a făcut moştenitorul lui dacă jur pe Allah să mă îngrijesc de micul Hassan aşa cum m-aş îngriji de tine. Bineînţeles că am făcut-o deîndată, bucuros, şi a spus că ai să juri şi tu pe Allah să faci acelaşi lucru, că amândoi o să jurăm să rămânem în Tabriz, eu să învăţ cum să-i urmez şi tu să fii aici să mă ajuţi şi oh, o să fim atât de fericiţi!

— Asta-i tot ce trebuie să facem? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da, da, asta-i tot! M-a făcut moştenitor în faţa întregii familii. Arătau de parcă stăteau să moară. Dar asta nu contează. Tata a spus condiţiile în faţa lor. Am încuviinţat deîndată, desigur, ca şi tine. De ce n-am încuviinţa?

— Desigur, desigur. Orice. Allah ne veghează.

Îl îmbrăţişa din nou, îngropându-şi faţa în umărul lui, astfel ca lacrimile de bucurie să se şteargă. Tot drumul de la Teheran – o călătorie urâtă, Ahmed necomunicativ – se gândise îngrozită care ar fi putut fi condiţiile. Dar acum...

— E de necrezut, Hakim! E ca o vrajă. Sigur c-o să ne îngrijim de micul Hassan şi-o să-i dai Hanatul lui sau moştenitorilor lui, dacă asta este dorinţa tatei. Allah să ne apere şi să-l apere pe el şi pe Erikki. Şi Erikki poate să zboare oricât de mult o să-i placă.

— De ce nu?

— O, o să fie minunat, îşi şterse ochii.

— Oh, trebuie să arăt îngrozitor.

— Arăţi minunat. Acum spune-mi ce ţi s-a întâmplat. Ştiu doar c-ai fost prinsă în sat cu sabotorul britanic şi după aceea, cumva, ai reuşit să scapi.

— A fost un alt miracol. Numai cu ajutorul lui Allah, Hakim. Dar la vremea aceea a fost groaznic. Mullahul ăla îngrozitor... nu pot să-mi amintesc cum am scăpat, doar ce mi-a zis Johnny... Johnny Ochi-frumoşi, Hakim.

Ochii lui se măriră.

— Johnny din Elveţia?

— Da, da, el a fost! El era ofiţerul britanic.

— Dar cum... pare imposibil!

— Mi-a salvat viaţa, Hakim. Şi... o, sunt atât de multe de spus...

— Când tata a auzit despre sat... ah, ştii că mullahul a fost împuşcat de Gărzile Verzi, nu-i aşa?

— Nu-mi amintesc, dar mi-a spus Johnny.

— Când tata a auzit de cele întâmplate în sat, l-a pus pe Ahmed să-l târască pe kalandar până aici, l-a luat la întrebări şi l-a trimis înapoi; a pus să-l bată cu pietre, să se taie mâinile măcelarului şi apoi să se dea foc satului. Să dea foc satului a fost ideea mea. Câinii!

Azadeh era profund cutremurată. Distrugerea întregului sat era o răzbunare prea groaznică. Dar Hakim nu îngădui să-i întrerupă euforia.

— Azadeh, tata a îndepărtat străjile şi pot să mă duc peste tot. Ba chiar am luat o maşină şi m-am dus la Tabriz singur, astăzi. Toată lumea se poartă

cu mine aşa cum se cuvine cu un moştenitor, toată familia, chiar şi Najoud, deşi ştiu că scrâşneşte din dinţi şi trebuie să ne păzim de ea. Ei, nu e ce m-aşteptam.

Îi spuse cum fusese târât aproape cu forţa din Khvoy, aşteptându-se să fie ucis sau mutilat.

— Îţi aminteşti când am fost alungat? M-a blestemat şi a jurat că Şahii Abbas ştiu cum să se poarte cu fiii trădători.

Ea se cutremură, amintindu-şi coşmarul acela. Blestemele şi furia, atât de nedrepte, amândoi fiind nevinovaţi.

— Oare ce l-a făcut să se schimbe? De ce-a trebuit să se schimbe în privinţa ta, în privinţa noastră?

— Voia lui Allah! Allah i-a deschis ochii! Trebuie că a înţeles că i se apropie ceasul şi trebuie să se pregătească... El e Hanul, poate că e înspăimântat şi vrea să îndrepte lucrurile. Nu ne-am făcut vinovaţi cu nimic împotriva lui. Şi ce mai contează motivul? Mie nu-mi pasă. Am scăpat de jug. Suntem în sfârşit liberi!

În camera bolnavului; *ora 11*, *16 noaptea*. Ochii Hanului se deschiseră. Fără să-şi mişte capul, se uită de jur împrejur. Ahmed, Aisha şi straja. Nici o soră. Apoi se uită la Ahmed care stătea pe podea.

— Ai adus-o?

Alcătuia cuvintele cu greutate.

— Da, înălţimea voastră. Acum câteva minute. Sora apăru în câmpul lui de vedere.

— Cum vă simţiţi, Excelenţă? spuse în engleză, aşa cum îi poruncise, pretinzând că turceasca ei e proastă.

— La el.

— Să vă aşez mai confortabil.

Cu multă grijă, atenţie şi putere, ea îl ridică, îndreptă pernele şi netezi patul.

— Aveţi nevoie de ploscă, Excelenţă? Hanul se gândi o vreme.

— Da.

Ea o aduse şi îl ajută şi el se simţi prost că era ajutat la o astfel de treabă de o necredincioasă, dar de când sosise înţelesese că era deosebit de eficientă, foarte înţeleaptă şi foarte bună. Cea mai bună din Tabriz. Ahmed se îngrijise de asta. Atât de superioară Aishei, care se dovedise a fi total nefolositoare. O văzu pe Asha zâmbindu-i şovăitoare, cu ochii mari, ochi speriaţi.

Mă întreb dac-o s-o mai pătrund vreodată, sus, până la capăt, tare ca piatra, ca prima dată, lacrimile şi zvârcolirile îmbunătăţind lucrurile – pentru moment.

— Excelenţă!

Primi pilula şi înghiţitura de apă şi se bucură de răcoarea mâinilor care sprijineau paharul. Apoi îl văzu din nou pe Ahmed şi-i zâmbi. Bucuros că sfetnicul său de taină se întorsese.

— Bună călătoria?

— Da. Înălţimea voastră.

— De bună voie sau... cu forţa?

Ahmed zâmbi.

— A fost cum aţi plănuit, înălţimea voastră. Aşa cum aţi plănuit.

— Nu cred că ar trebui să vorbiţi atât, Excelenţă, spuse sora.

— Pleacă!

Îl bătu binevoitoare pe umăr.

— Aţi vrea să mâncati ceva? Poate puţin horishf.

— Halva!

— Doctorul a spus că dulciurile nu-s bune pentru domnia voastră.

— Halva.

Sora Bain oftă. Doctorul le interzisese, apoi adăugase:

— Dar dacă insistă, poţi să-i dai oricâte vrea, ce mai contează acum? Insha Allah.

Aduse şi îi strecură în gură o bucată, ştergându-i saliva, şi el o mestecă cu bucurie – cu nucă, dar moale şi atât de dulce.

— Fiica domniei tale a venit de la Teheran, Excelenţă, spuse. Mi-a cerut să-i spun în momentul în careva treziţi.

Abdullah Han găsea foarte curios felul în care vorbea, încerca să rostească propoziţiile, dar gura nu se deschidea aşa cum era de aşteptat să se deschidă şi cuvintele rămâneau în minte pentru multă vreme şi după aceea, când o formă simplificată a ceea ce vroia să spună scăpa afară, cuvintele nu erau bine închegate, deşi ar fi trebuit să fie. De ce oare? Nu fac nimic deosebit faţă de ce făceam înainte... Înainte de ce? Nu-mi amintesc. Doar un nesfârşit întuneric şi sângele care urla şi năpădit de ace arzătoare ca focul şi neputând respira. Acum pot să respir perfect şi văd perfect şi mintea îmi lucrează perfect şi e plină cu planuri, la fel de zdravănă ca şi până acum. Doar când trebuie să scot ceva afară din minte...

— Cum? Ce anume, Excelenţă? Din nou aşteptarea.

— 'Um să vo'be'c mai 'ine?

— Ah, spuse ea, înţelegând îndată, având o largă experienţă a atacurilor cerebrale. Nu vă faceţi griji. O să fie doar un piculeţ mai dificil la început. Pe măsură ce-o să vă înzdrăveniţi, o să vă recâştigaţi controlul. Trebuie să vă odihniţi cât puteţi. Asta-i foarte important. Odihnă şi medicamente şi răbdare şi-o să fiţi la fel de bun ca înainte. E-n regulă?

— Da.

— Vreţi să trimit după fiica dumneavoastră? Era foarte nerăbdătoare să vă vadă. O fată atât de drăguţă!

Aşteptarea.

— Mai tâ'ziu. Văd mai tâ'ziu. Plecaţi... 'oată 'urnea. Nu A'med.

Sora Bain şovăi, apoi îl bătu din nou, binevoitoare, pe mână.

— Vă dau zece minute, dacă promiteţi să vă odihniţi după asta. E bine aşa?

— Da.

Când rămaseră singuri, Ahmed se apropie şi mai mult de pat.

— Da, înălţimea voastră?

— Cât... ceasul?

Ahmed se uită la ceasul de la încheietura mâinii. Era de aur şi bătut cu pietre şi-l admira foarte mult.

— E aproape unu şi jumătate, miercuri.

— Piot'?

— Nu ştiu, înălţimea voastră.

Ahmed îi spuse ceea ce-i istorisise Hakim.

— Dacă Piotr vine astăzi la Julfa, Fazir o să-l aştepte.

— Insha Allah. Azadeh?

— Era într-adevăr îngrijorată de sănătatea voastră şi-a acceptat imediat să vină. Cu câteva clipe mai înainte i-am văzut împreună. Sunt sigur c-o să încuviinţeze orice lucru care l-ar ajuta pe el, aşa cum ar face şi el ca s-o apere.

Ahmed încerca să spună totul limpede şi concis, nedorind să-l obosească.

— Ce vreţi să fac?

— Totul.

Tot ce-am discutat cu tine şi ceva mai mult, se gândi Hanul cu mulţumire, înfierbântându-se. Acum că Azadeh s-a întors, taie-i gâtul mesagerului venit după răscumpărare, aşa ca nomazii, înfuriaţi, să facă acelaşi lucru cu pilotul. Află dacă sunt trădători pe orice cale doreşti şi dacă sunt, scoate-i ochii lui Hakim şi pe ea trimite-o în nord, lui Piotr. Dacă nu sunt, ciopârţeşte-o încetişor pe Najoud şi ţine-i pe ei bine supravegheaţi aici până ce pilotul moare – indiferent din ce motiv – apoi trimite-o în nord. Şi pe Pahmudi. Acum pun un preţ pe capul lui care-o să tenteze şi pe Satana. Ahmed, oferă-l mai întâi lui Fazir şi spune-i că vreau răzbunare. Îl vreau pe Pahmudi tras pe roată, otrăvit, jupuit, mutilat, castrat. Inima începu să-i pocnească, palpitând, şi ridică mâna ca să-şi frece pieptul, dar mâna nu se mişcă, nici măcar un centimetru. Chiar şi când privi în jos la ea, cum zăcea întinsă pe cuvertură, dorind s-o mişte, nu se petrecu nici o mişcare. Nimic. Nici măcar nu o simţea. Nici palma, nici braţul. În urechi auzea zgomotul valurilor. Frica îl învălui, îşi aminti disperat că sora îi spusese să nu se teamă. Ai avut un atac, asta-i tot. Nu unul rău, a spus doctorul şi a mai zis că mulţi oameni au atacuri. Şi bătrânul Komargi a avut unul, cu un an sau cam aşa ceva în urmă, şi e încă în viaţă şi activ şi pretinde că poate încă să se mai culce cu tânăra lui nevastă. Cu tratamentul modern...

eşti un bun musulman şi-ai să te duci în Paradis şi n-ai de ce să te temi, n-ai de ce să te temi...N-am de ce să mă tem, dacă mor mă duc în Paradis.

Nu vreau să mor! ţipă. Nu vreau să mor! ţipă din nou, dar asta se întâmpla doar în capul lui şi nici un sunet nu ieşi afară.

— Ce este, înălţimea voastră?!

Văzu neliniştea lui Ahmed şi asta-l linişti puţin.

Îi mulţumesc lui Allah pentru Ahmed. Pot să mă încred în Ahmed, îşi zise, asudând. Acum, ce vrea de la el?

— Fam'lia... Toată a...ici, mai tâ'ziu. Mai 'tâi Azadeh... 'Akim... Na'ud... În'elegi?

— Da, înălţimea voastră. Să confirme succesiunea?

— Da.

— Am îngăduinţa voastră s-o întreboghez pe înălţimea sa?

Hanul încuviinţa din cap, cu pleoapele ca de plumb, aşteptând ca durerea din piept să scadă. În timp ce aştepta, încercă să-şi mişte picioarele, simţind furnicături în tălpi, dar nimic nu se mişcă. Nu de prima dată. Abia a doua oară şi atunci numai cu un mare efort. Spaima îl invada din nou. Îngrozit, se răzgândi.

— Plăte'te 'ăscumpă'a... 'epede... adu pilot aici... E'kkj aici... eu la Te'e'an... În'elegi?

Îl văzu pe Ahmed încuviinţând din cap.

— 'Epede!

Articula numai din buze, fără sunet, şi-i făcu un semn să plece, dar mâna lui stingă tot nu se mişcă. Înspăimântat, încercă mâna dreaptă şi reuşi, nu uşor, dar se mişcă. O parte din panica lui scăzu.

— Plăte'te 'ăscumpă'a'ea... acum. Păs'ează 'ec'etul... Adu so'a.

La răspântia Julfa; *ora 6*, *25 seara*. Hashemi Fazir şi Armstrong se aflau încă o dată în ambuscadă sub copacii încărcaţi de zăpadă. Jos aştepta Chevroletul – cu luminile stinse, ferestrele deschise şi doi bărbaţi pe locurile din faţă ca şi mai înainte.

În josul pantei, în spatele lor, de ambele părţi ale drumului Julfa-Tabriz, se aflau plasaţi cincizeci de membri ai grupărilor paramilitare, gata pentru interceptare. Soarele dispăruse dincolo de munţi şi cerul începuse să se întunece perceptibil.

— Nu prea mai are mult timp, mormăi din nou Hashemi.

— A sosit pe înserat ultima dată. Încă nu s-a înserat.

— Îl bag în mă-sa pe el şi pe strămoşii lui! Am îngheţat tun.

— Nu mai e mult, Hashemi bătrâne!

Dac-ar fi fost după el, Armstrong ştia c-ar fi aşteptat o veşnicie să-l prindă pe Myztryk, alias Suslev, alias Brodnin, tot aşa cum spusese că ar fi aşteptat la Tabriz după ratarea de sâmbătă şi confruntarea cu Hanul.

— Lasă-mi mie oamenii, Hashemi! O să conduc eu ambuscada miercuri. Tu te întorci la Teheran. Ştiu că ai un milion de lucruri de făcut. Am să te-aştept aici, şi-am să-l prind şi-am să ţi-l aduc.

— Nu, plec imediat şi mă întorc miercuri devreme. Poţi să rămâi aici.

„Aici" era o locuinţă conspirativă, un apartament care dădea în piaţa Moscheii Albastre, călduros şi plin de cotloane şi bine aprovizionat cu whisky.

— Chiar e adevărat ce i-ai spus lui Abdullah Khan, Hashemi? Că acum tu eşti legea aici şi SAVAMA şi Pahmudi sunt neputincioşi fără sprijinul tău?

— Da, o, da! Pahmudi trebuie să-l fi ars tare pe Abdullah. Asta l-a pus pe jar.

— Despre ce e vorba?

— Pahmudi l-a izgonit pe Abdullah din Teheran.

— Christoase! De ce?

— Duşmănii vechi, care îşi au originea cu mulţi ani de zile în urmă, înainte de vremea noastră. Chiar de când Abdullah a devenit Han, în '53, a sfătuit foarte insistent pe câţiva prim-miniştri şi oficiali de la Curte să fie cu mare grijă în privinţa reformelor politice şi a aşa-zisei modernizări. Pahmudi, de viţă nobilă, intelectual educat în Europa, îl dispreţuia şi a fost întotdeauna împotriva lui, încercând mereu să-i împiedice accesul în preajma Şahului. Din nefericire pentru acesta, Pahmudi era cel care avea încrederea Şahului.

— Ca să-l trădeze până la urmă.

— O, da, Robert, poate chiar de la bun început. Prima dată când Abdullah Han şi Pahmudi s-au ciocnit pe faţă a fost în '63, asupra reformelor propuse de Şah – dreptul femeilor la vot, dreptul de a fi aleşi pentru nemahomedani şi îngăduind ca nemahomedanii să-fie aleşi în Majlis. Desigur că Abdullah, ca toţi iranienii cu scaun la cap, ştia că asta avea să stârnească imediat protestul tuturor conducătorilor religioşi, în special din partea lui Khomeini, care atunci abia urca în şa.

— E aproape de necrezut că nimeni n-a putut să ajungă la Şah ca să-l avertizeze.

— Mulţi au făcut-o. Dar nici unul nu avea destulă influenţă. Cei mai mulţi dintre noi eram de acord cu Khomeini – pe faţă sau în secret. Eu, spre exemplu. Abdullah a pierdut repriză după repriză în meciul cu Pahmudi. În ciuda tuturor sfaturilor noastre, Şahul a schimbat calendarul de la cel islamic, la fel de sacru pentru mahomedani cum este pentru creştini cel care împarte istoria în înainte şi după Christos, şi a încercat să forţeze o numărătoare falsă până înapoi la Cirus cel Mare... Desigur că asta i-a scos din minţi pe toţi mahomedanii şi, după ce era aproape să izbucnească o revoluţie, a fost retras.

Hashemi îşi isprăvi băutura şi-şi mai turnă un pahar.

—...După care, în public, Pahmudi i-a spus lui Abdullah să spele putina – literalmente, am dovezi scrise – batjocorindu-l că e prost, înapoiat, trăind în Evul Mediu – „nu e de mirare, doar vii din Azerbaidjan" – şi să stea departe de

Teheran până când avea să fie chemat – sau arestat. Mai rău, şi-a bătut joc de el relativ la o anumită capacitate importantă a lui şi a pus să fie publicate în presă caricaturi deocheate.

— Nu l-am crezut niciodată pe Pahmudi atât de prost, spuse Armstrong ca să-l încurajeze să continue, întrebându-se dacă avea să dezvăluie ceva de valoare.

— Slavă lui Allah că e – şi de asta zilele lui sunt numărate.

Armstrong îşi aminti ciudata încredere care-l stăpânea pe Hashemi şi cât de tulburat fusese. Acest simţământ îl stăpânise toată vremea cât îl aşteptase să se întoarcă la Tabriz, fiind neînţelept să cutreiere străzile încă pline cu grupuri rivale care încercau să le ia în stăpânire. În timpul zilei, armata şi poliţia loialistă menţineau pacea în numele Ayatolahului; noaptea era mult mai dificil, dacă nu imposibil, să împiedici micile grupuri de fanatici înclinaţi spre violenţă de a teroriza unele părţi ale oraşului.

— Putem totuşi să-i înlăturăm cu uşurinţă dacă diavolul ăla bătrân, Abdullah, ne ajută, spusese Hashemi furios.

— Abdullah Han are încă atât de multă putere, chiar şi aşa, pe jumătate mort?

— O, da, râmâne conducătorul ereditar al unui trib foarte mare, bogăţia lui ascunsă şi cea cunoscută poate rivaliza cu a unui Şah, nu a lui Mohammed Reza Şah, dar cu siguranţă a tatălui său.

— O să moară în curând – şi dup-aia?

— Moştenitorul lui o să aibă aceeaşi putere, presupunând că amărâtul ăla de Hakim rămâne în viaţă ca s-o folosească. Ţi-am spus că l-a făcut moştenitor?

— Nu. Ce-i ciudat în privinţa asta?

— Hakim este fiul său cel mai mare şi a fost alungat la Khvoy, ani de zile, în dizgraţie. A fost adus înapoi şi repus în drepturi.

— De ce? De ce-a fost alungat?

— Ca de obicei. A fost prins punând la cale suprimarea tatălui lui. Aşa cum a făcut şi Abdullah cu taică-su.

— Eşti sigur?

— Nu, dar, în mod ciudat, tatăl lui Abdullah a murit la dasha lui Myztryk al tău, la Tbilisi.

Hashemi zâmbi sardonic la efectul acestei informaţii...de apoplexie.

— De câtă vreme ştiai asta?

— De mult timp. O să-l întrebăm pe Myztryk al tău dacă-i adevărat, când îl prindem. O să-l prindem, deşi ar fi fost desigur mai uşor dacă Abdullah era viu.

Chipul lui Hashemi se întunecă.

— Sper să trăiască îndeajuns de mult ca să poruncească să fim sprijiniţi să punem capăt luptelor. După asta poate să putrezească. Îl urăsc pe bătrânul

ăsta viclean, cu două feţe, care ne foloseşte pe toţi pentru scopurile lui. De-asta l-am înţepat atunci, cu Pahmudi. Sigur că-l urăsc, deşi nu l-aş da niciodată pe mâna lui Pahmudi, e prea patriot, chiar în felul lui murdar. Ei bine, plec la Teheran, Robert, ştii unde să mă găseşti. Ai vreo companie la pat?

— Doar apă rece şi fierbinte la robinet.

— Ar trebui să faci o experienţă. Încearcă un băiat, aşa, pentru schimbare. O, pentru numele lui Allah, nu fi aşa de stânjenit! De multe ori mă dezamăgeşti. Nu ştiu de ce sunt atât de răbdător cu tine.

— Mulţumesc.

— Voi, englezii, sunteţi atât de depravaţi şi suciţi în ceea ce priveşte sexul... Prea mulţi dintre voi sunteţi homosexuali pe faţă sau pe ascuns – oameni pe care ceilalţi îi găsesc dezgustători şi păcătoşi, unul dintre cele mai mari pericole, împotriva legilor lui Dumnezeu. Ceea ce nu e aşa. Şi totuşi, în Arabia – unde legăturile între bărbaţi sunt normale şi obişnuite încă din negurile istoriei, pentru că prin lege nu poţi să pui mâna pe-o femeie dacă nu eşti căsătorit cu ea, altfel o păţeşti – homosexualitatea aşa cum o înţelegi tu nu e cunoscută. Deci un bărbat preferă sodomia. Şi ce dacă? Asta n-are nici o legătură cu masculinitatea lui, aici. Oferă-ţi o nouă experienţă, viaţa e scurtă, Robert! între timp, ea o să fie aici la voia ta, dacă doreşti. Nu mă insulta încercând s-o plăteşti!

Ea fusese o caucaziană creştină, atrăgătoare, şi-o luase fără nevoie sau pasiune, doar din politeţe, şi-i mulţumise şi-o lăsase să doarmă în pat şi să rămână şi ziua următoare să facă curăţenie şi să gătească şi să-l ajute să-i treacă timpul şi după aceea, înainte ca el să se trezească în dimineaţa aceea, fata dispăruse.

Acum Armstrong privea cerul către vest. Era mai întunecat ca înainte şi lumina se topea repede. Aşteptară încă o jumătate de oră.

— Pilotul n-o să mai fie în stare să vadă acum, Robert. Hai să plecăm.

— Chevroletul încă nu s-a mişcat.

Armstrong îşi scoase revolverul şi-i verifică mecanismul.

— O să plec când pleacă şi Chevroletul, okay? Iranianul îndesat îl privi lung, cu obrazul neclintit.

— O să te-aştepte o maşină mai jos; parcată cu faţa spre Tabriz. O să te ducă la casa noastră conspirativă. Aşteaptă-mă acolo! Eu mă întorc acum la Teheran. Sunt nişte lucruri importante care nu pot s-aştepte, mai importante decât fiul ăsta de căţea. Cred că ştie că-l urmărim. Dar când o să te-ntorci aici?

— Mâine. Rămâne în continuare problema Hanului.

Ieşi cu paşi apăsaţi şi dispăru în întuneric, înjurând.

Armstrong îl urmări plecând; bucuros să rămână singur. Hashemi devenea din ce în ce mai dificil, mai primejdios ca de obicei, gata să izbucnească oricând, nervii prea întinşi, prea întinşi pentru şeful

Contraspionajului Intern, cu atât de multă putere şi cu o bandă personală de asasini antrenaţi în taină.

Robert, e timpul să începi să te retragi! Nu pot. Nu pot. Nu încă. Haide, Myztryk, lumina lunii ajunge pentru aterizare, pentru Dumnezeu!

Imediat după ora zece, luminile Chevroletului se aprinseră. Cei doi bărbaţi ridicară geamurile portierelor şi se depărtară în noapte. Grijuliu, Armstrong îşi aprinse o ţigară, acoperind mărunta flacără a brichetei cu mâna înmănuşată ca s-o apere de vânt. Fumul îi făcu mare plăcere. când isprăvi, aruncă mucul în zăpadă şi îl strivi, apoi plecă şi el.

Lângă graniţa iraniano-sovietică; *ora 11*, *05 noaptea*. Erikki se prefăcea că doarme în mica şi grosolana colibă. Era nebărbierit. Un fitil primitiv plutea în ulei într-o veche ceaşcă de pământ, ciobită, pâlpâind şi aruncând umbre ciudate. Cărbunii din vatra grosolană de Piatră străluceau în curenţii de aer. Deschise ochii şi privi 'n jur. Nu mai era nimeni altcineva în colibă. Alunecă fără zgomot de sub pături şi pieile de animale. Era complet îmbrăcat. Îşi puse cizmele, se asigură că pumnalul e la centură, se duse la uşă şi o deschise încetişor.

Pentru moment rămase acolo ascultând, cu capul uşor întors într-o parte. Şiruri de nori de mare înălţime acopereau luna, iar vântul mişca crengile mai uşoare ale pinilor. Satul era tăcut sub plapuma lui de zăpadă. Nu putea să vadă nici o santinelă, nici o mişcare în apropierea şopronului unde era parcat elicopterul. Mişcându-se ca un vânător, se strecură pe lângă colibe, îndreptându-se într-acolo. Elicopterul era parcat acolo, cu piei şi pături aşternute pe unde era mai multă nevoie de ele şi toate uşile închise. Printr-o fereastră laterală a cabinei zări doi nomazi înfăşuraţi în pături, întinşi cât erau de lungi pe banchetă, sforăind. Armele se aflau lângă ei. Înainta uşor. Omul de strajă din carlingă îşi ţinea arma pe braţe şi era treaz. Nu-l văzuse încă pe Erikki. Simţi mirosul de capră şi oaie şi tutun prost, înainte de a auzi paşii uşori apropiindu-se.

— Ce e, pilotule? întrebă în şoaptă tânărul şeic Baiazid.

— Nu ştiu.

Santinela îi auzi şi se uită pe fereastra carlingii. Făcu un semn de salut către căpătenie şi întrebă ce se întâmplase.

— Nimic, şi-i făcu semn să treacă înapoi în timp ce scrută gânditor noaptea cu privirile.

În cele câteva zile de când străinul se afla în sat, ajunsese să-l placă şi să-l respecte ca bărbat şi vânător. Astăzi îl luase în pădure ca să-l încerce şi apoi, tot ca să-l încerce şi pentru propria lui plăcere, îi dăduse o puşcă. Cu prima împuşcătură, Erikki doborâse o capră de munte aflată la o distanţă dificilă, la fel de curat cum ar fi făcut-o şi el. Se simţise excitat dându-i puşca; se întrebase ce-ar fi făcut dacă străinul, prosteşte, ar fi încercat s-o întoarcă asupra lui sau, şi mai prosteşte, să fugă printre copaci, unde puteau să-l

vâneze cu mare plăcere. Dar Roşcatul cu Cuţitul se mulţumise să vâneze şi-şi păstrase gândurile pentru el, deşi cu toţii puteau să ghicească violenţa care se strângea în el.

— Ai simţit ceva? Primejdie? întrebă.

— Nu ştiu.

Erikki privi în noapte şi peste tot prin jur. Nici un alt sunet în afară de cel al vântului, câteva animale de noapte vânând, nimic altceva. Totuşi era tulburat.

— Nici o veste?

— Nu. Nimic în plus.

În după-amiaza aceea se întorsese unul dintre mesageri.

— Hanul e foarte bolnav, aproape pe moarte, spusese omul. Dar a promis un răspuns curând.

Baiazid îi transmisese toate, cinstit, lui Erikki.

— Pilotule, ai răbdare, spusese, nedorind necazuri.

— De ce-i bolnav Hanul?

— Bolnav. Mesagerul a zis că i s-a spus că e bolnav. Foarte bolnav. Bolnav.

— Dacă moare, ce se-ntâmplă atunci?

— Moştenitorul lui o să plătească sau n-o să plătească. Insha Allah.

Şeicul schimbă greutatea armei automate pe umăr.

— Hai la adăpost, e frig!

De la marginea colibei puteau zări până departe în vale. Linişte şi pace câteva, scânteieri ale unor faruri, din vreme în vreme, pe şoseaua aflată departe, departe, dedesubt. Abia treizeci de minute până la palat şi Azadeh, se gândea Erikki şi nici o cale de scăpare. De fiecare dată când pornea motoarele ca să reîncarce bateriile şi să recircule uleiul, asupra lui erau îndreptate cinci arme. Din când în când pornea pe jos până la marginea satului sau, ca în noaptea asta, se ridica gata să fugă şi să-şi încerce şansele pe jos, dar niciodată nu se ivea vreo ocazie. Santinelele erau prea atente.

În timpul vânătorii fusese tare tentat să încerce s-o rupă la fugă – fără folos, desigur, ştiind că ei se jucau doar cu el.

— Nu-i nimic, pilotule! Întoarce-te şi dormi, spuse Baiazid. Poate mâine o să avem veşti bune. Voia lui Allah!

Erikki nu spuse nimic, încercând să străpungă cu ochii întunericul, nefiind în stare să alunge presimţirile negre. Poate că Azadeh e-n primejdie, sau poate nu-i nimic şi doar îmi pierd minţile din pricina aşteptării şi îngrijorării. Şi ce-o să se întâmple? Oare Ross şi soldatul au reuşit să se strecoare? Şi ce rămâne cu Piotr Myztryk şi Abdullah?

— Voia lui Allah, da. Sunt de acord, dar vreau să plec. A sosit vremea.

Bărbatul celălalt zâmbi, arătându-şi dinţii stricaţi.

— Atunci va trebui să te leg. Erikki zâmbi la fel de nepăsător.

— O să aştept până mâine şi până mâine noapte, apoi în zori o să plec...

— Nu.

— O să fie mai bine şi pentru tine şi pentru mine. Putem să mergem până la palat cu oamenii tăi, eu pot să aterizez...

— Nu. Aşteptăm.

— Pot să aterizez în curte şi să vorbesc cu el şi o să primiţi răscumpărarea.

— Nu, aşteptăm. Aşteptăm aici. Nu e sigur acolo.

— Plec, fie cu tine, fie singur. Şeicul ridică din umeri.

— Ai fost avertizat, pilotule.

La palatul Hanului; *ora 11*, *38 noaptea*. Ahmed îi mâna pe Najoud şi pe soţul ei, Mahmud, pe coridor, în faţa lui, ca pe vite. Amândoi erau somnoroşi şi încă în veşmintele cu care dormiseră, amândoi înspăimântaţi, Najoud scăldată în lacrimi. Aveau două santinele în urma lor, iar Ahmed încă mai ţinea pumnalul în mină.

Cu o jumătate de oră în urmă dăduse buzna în camerele lor, urmat de străji, îi târâse jos de pe saltele spunând că Hanul, în cele din urmă, aflase că minţiseră în privinţa lui Hakim şi Azadeh, complotând împotriva lui, pentru că în noaptea aceea unul dintre servitori recunoscuse că auzise aceeaşi conversaţie şi nu se spusese nimic rău.

— Minciuni! gâfâise Najoud, lipită de covoarele patului, pe jumătate orbită de lanterna pe care una dintre străji o îndreptase asupra feţei ei, cealaltă santinelă ţinând puşca la tâmpla lui Mahmud. Toate-s numai minciuni.

Ahmed îşi trăsese din teacă pumnalul cu vârful ascuţit ca un ac şi i-l aşezase sub ochiul stâng.

— Nu-s minciuni, înălţimea voastră. Sunteţi sperjură în faţa Hanului şi-a lui Allah, aşa că sunt aici la porunca Hanului ca să vă iau vederea.

Îi atinse pielea cu vârful lamei şi ea ţipă.

— Nu, te rog, te implor, te implor, te rog, nu, aşteaptă, aşteaptă!

— Recunoşti c-ai minţit?

— Nu, n-am minţit niciodată, îngăduie-mi să-l văd pe tata, el niciodată n-ar porunci aşa ceva fără să vorbească mai întâi cu mine!

— N-ai să-l mai vezi niciodată. De ce ar trebui să te vadă el? Ai minţit mai înainte şi minţi din nou.

— Eu n-am minţit niciodată, niciodată n-am... Buzele lui se strâmbaseră într-un zâmbet. În toţi anii

aceştia ştiuse că minte. Până atunci nu contase pentru el, dar acum conta.

— Ai minţit în faţa lui Allah.

Vârful pumnalului înţepase pielea. Femeia, cuprinsă de panică, încercase să ţipe. Ahmed îşi ţinuse mâna peste gura ei şi fusese tare ispitit să apese

pumnalul încă o jumătate de centimetru, apoi să-l tragă afară şi din nou în partea cealaltă şi afară şi totul se isprăvea. Se isprăvea pentru totdeauna.

— Mincinoaso!

— Îndurare, hârâise ea, îndurare, în numele lui Allah! El îşi slăbise strânsoarea, dar nu ridicase vârful pumnalului.

— Nu pot să-ţi promit îndurare. Cere îndurare lui Allah. Hanul te-a condamnat.

— Aşteaptă, aşteaptă, spusese ea înnebunită, simţind muşchii încordându-se pentru apăsare. Te rog, lasă-mă să mă duc la Han, lasă-mă să-i cer îndurare, sunt fiica lui.

— Recunoşti c-ai minţit?

Ea şovăi. Ochii alergau înnebuniţi, odată cu inima. Imediat, vârful pumnalului apăsă încă o idee şi ea gâfâise.

— Recunosc, recunosc că am exagerat.

— În numele lui Allah! Ai minţit sau n-ai minţit? lătrase Ahmed.

— Da, da, am făcut-o. Te rog, lasă-mă să-l văd pe tata, te rog.

Lacrimile se revărsaseră şi el şovăise, prefăcându-se nesigur, apoi îşi întorsese privirea tăioasă către bărbatul ei, care zăcea în apropiere pe covor, tremurând înspăimântat de groază.

— Eşti la fel de vinovat!

— N-am-ştiut nimic despre asta, nimic, bâlbâise Mahmud. Nimic! Deloc! Nu l-aş fi minţit niciodată pe Han, niciodată, niciodată! Nu ştiu nimic!

Ahmed îi împinse pe amândoi în faţa lui. Santinelele deschiseră uşa camerei unde zăcea Hanul. Azadeh şi Hakim şi Aisha se aflau deja acolo, chemaţi într-o clipă, şi ei în ţinută de noapte, toţi înspăimântaţi, sora la fel, Hanul treaz şi mohorât şi cu ochii injectaţi.

Najoud se prăbuşi în genunchi şi începu să bolborosească cum că ea exagerase în privinţa lui Hakim şi-a lui Azadeh şi când Hakim se apropie şi mai mult, izbucni dintr-o dată:

— Am minţit am minţit am minţit te rog iartă-mă tată iartă-mă te rog iartă-mă! Îndurare! Îndurare! într-o bolboroseală încurcată.

Mahmud gemea şi plângea, spunând că nu ştia nimic despre asta sau ar fi spus, sigur c-ar fi spus, înaintea lui Allah, sigur c-ar fi spus, amândoi cerşind îndurare, toată lumea ştiind că n-aveau să o capete. Hanul îşi drese glasul zgomotos.

— Tăcere!

Toţi ochii se îndreptară spre el, gura lui se mişcă, dar nu lăsă să iasă nici un sunet. Sora şi Ahmed veniră mai aproape.

— Ahmed 'ămâne... şi Ha'im... Azadeh. Restul 'leacă. Ei... păziţi.

— Înălţimea voastră, spuse sora blând, nu poate să aştepte până mâine? V-aţi obosit foarte mult. Vă rog, vă rog, lăsaţi până mâine!

Hanul se mulţumi să clatine din cap.

— Acum!

Sora era foarte obosită.

— Nu-mi asum nici o responsabilitate, Excelenţă Ahmed! Vă rog să fie cât mai scurt cu putinţă!

Exasperată, ieşi. Două străji îi traseră pe Najoud şi pe Mahmud în picioare şi-i târâră de-acolo. Aisha îi urmă tremurând. Hanul închise ochii, adunându-şi puterile. Acum numai respiraţia sa grea, gâtuită, întrerupea tăcerea. Ahmed şi Hakim şi Azadeh aşteptau. Trecură douăzeci de minute. Hanul deschise ochii. Pentru el trecuseră câteva secunde.

— Fiul meu, să ai înc'ede' în Ahmed ca... p'imul sfetnic.

— Da, tată!

— Ju'ă pe Allah... amândoi.

Ascultă atent când amândoi rostiră într-un glas:

— Jur pe Allah c-am să mă încred în Ahmed ca-n primul sfetnic.

Mai devreme, întreaga familie jurase acelaşi lucru şi tot ce le mai ceruse – să-l îngrijească şi să-l ocrotească pe micul Hassan, Hakim să-l facă pe Hassan moştenitorul său, cei doi să rămână în Tabriz, Azadeh să rămână cel puţin doi ani în Iran fără să plece.

— În acest fel, înălţimea voastră, explicase mai devreme Ahmed, nici un străin, nici o influenţă străină din afară, ca cea a soţului ei, n-ar putea s-o îndepărteze de-aici mai înainte de a fi trimisă în nord, indiferent dacă-i vinovată sau nevinovată.

Asta-i înţelept, se gândise Hanul, dezgustat de Hakim şi de Azadeh care îngăduiseră ca minciuna lui Najoud să stea îngropată atâţia ani şi o lăsaseră nepedepsită atâta vreme. Dispreţuindu-i pe Najoud şi pe Mahmud că erau atât de slabi, nici curaj, nici putere. Ei bine, şi Hakim şi ea or să înveţe. Dac-aş avea măcar ceva mai mult timp...

— Azadeh!

— Da, tată?

— Najoud. Ce pedea'să?

Ea şovăi înspăimântată, ştiind cum lucra mintea lui, simţind cum se închide capcana.

— Alungă-i! Pe ea, pe bărbatul şi familia ei. Proasto! N-ai să zămisleşti niciodată un Han al Gorgonilor, se gândi, dar era prea obosit ca s-o mai spună, aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap şi-i făcu semn să plece. Înainte de a ieşi, Azadeh se apropie de pat, se aplecă şi îi sărută mâna.

— Fii îngăduitor te rog, fii îndurător, tată.

Se strădui să zâmbească, îl atinse din nou şi plecă. O urmări închizând uşa.

Hakim sesizase şi el capcana şi era înspăimântat c-ar fi putut să-şi nemulţumească tatăl, dorind răzbunare, dar nu chiar sentinţa neiertătoare pe care Hanul ar fi rostit-o.

— Alungă-i din familie pentru totdeauna, fără un ban, spuse. Lasă-i să-şi câştige propria pâine în viitor şi alungă-i din sânul tribului.

Ceva mai bine, se gândi Abdullah. De obicei, asta ar fi o pedeapsă groaznică, dar nu şi dacă eşti Han, iar ei o ameninţare continuă. Din nou îşi mişcă mâna, îndepărtându-l. Ca şi Azadeh, Hakim sărută mâna tatălui său, urându-i un somn liniştit.

Când rămaseră singuri, Abdullah spuse:

— Ahmed? Mâine alungă-i în ţinuturile pustii din nordul Meshedului, fără un ban, sub pază. Peste un an şi-o zi, când or să fie siguri c-au scăpat cu viaţă, când or să încropească ceva din care să-şi câştige pâinea, pune foc avutului lor, iar pe ei dă-i morţii – cu cei trei copii ai lor.

Hanul zâmbi.

— Bun! Fă-o.

— Da, înălţimea ta!

Ahmed îi zâmbi foarte satisfăcut.

— Acum dormi. Somn uşor, înălţimea ta.

Ahmed văzu pleoapele închizându-se şi chipul descompunându-se. Peste câteva secunde, bolnavul sforăia cumplit.

Ahmed ştia că acum trebuia să fie foarte atent. Deschise uşa în tăcere. Ahmed şi Azadeh aşteptau pe coridor, cu sora. Îngrijorată, sora trecu pe lângă el, luă pulsul Hanului, uitându-se îndeaproape la el.

— E bine? întrebă Azadeh din usă.

— Cine poate să spună, fetiţo? S-a obosit prea mult, s-a obosit rău de tot. Ar fi bine să plecaţi acum.

Nervos, Hakim se întoarse către Ahmed.

— Ce-a hotărât?

— Să fie alungaţi pe pământurile de la nord de Meshed, mâine la prima rază de lumină, fără un ban şi izgoniţi din trib. O să v-o spună el însuşi, mâine, înălţimea voastră!

— Voia lui Allah, spuse Azadeh, simţind o mare uşurare că ce era mai rău nu fusese poruncit.

Hakim strălucea de mândrie că sfatul său fusese urmat.

— Sora mea şi cu mine o să... nu ştim cum să-ţi mulţumim că ne-ai ajutat, Ahmed, şi... ei bine, că ai scos adevărul la iveală în cele din urmă.

— Vă mulţumesc, înălţimea voastră, dar eu mă supun numai Hanului. când o să vină vremea, am să vă servesc aşa cum l-am servit şi pe înălţimea sa. M-a făcut s-o jur. Noapte bună!

Ahmed zâmbi în sinea lui, închise uşa şi se întoarse înapoi la pat.

— Cum se simte?

— Nu prea bine, agat

O durea spatele şi îi era rău de oboseală.

— Trebuie să mă înlocuiască cineva mâine. Ar trebui s-avem două surori şi încă un infirmier de ajutor. Iartă-mă, dar nu pot continua singură.

— Orice doreşti o să ai – dacă rămâi. Înălţimea sa apreciază foarte mult grija pe care i-o arăţi. Dacă doreşti, am să-l priveghez eu o oră sau două. În camera de alături e o sofa şi pot să te chem în caz că se-ntâmplă ceva.

— O, asta e foarte amabil din partea dumitale, sunt sigură. Mulţumesc. Mi-ar prinde bine o fărâmă de somn, dar trezeşte-mă dacă se deşteaptă şi oricum peste două ore.

Aşteptă să intre în camera de alături, îi spuse santinelei să-l înlocuiască peste trei ore şi îi dădu drumul să plece. Apoi începu veghea.

O jumătate de oră mai târziu aruncă cu grijă o privire în camera ei. Era adânc cufundată în somn. Se întoarse înapoi în încăperea bolnavului şi încuie uşa, trase adânc aer în piept, îşi ciufuli părul şi se repezi la pat, scuturându-l

— Înălţimea voastră, şuieră cu voce speriată, treziţi-vă! Treziţi-vă!

Hanul se trezi din somnul de plumb, neştiind unde se află sau ce se-ntâmplă, sau dacă are din nou coşmaruri.

— Ce... ce?

Apoi ochii i se deschiseră şi-l zări pe Ahmed părând înspăimântat, ceea ce era de neînchipuit. Sufletul său se cutremură.

— Ce?

— Repede! Trebuie să vă ridicaţi, Pahmudi e jos, Abrim Pahmudi cu călăii de la SAVMA a venit după domnia voastră!

Ahmed gâfâia.

— Cineva le-a deschis uşa! Sunteţi trădat, un trădător v-a trădat, Hashemi Fazir v-a dat lui Pahmudi şi SAVAMA ca peşcheş. Repede, ridicaţi-vă! Au doborât toate gărzile şi vin să vă ia! Îl văzu pe Han deschizând înspăimântat gura, cu ochii aproape să iasă din cap, şi continuă pe nerăsuflate:

— Sunt prea mulţi, nu pot fi opriţi, grăbiţi-vă! Trebuie să fugiţi!

Îndemânatic, desfăcu perfuzorul şi sfâşie aşternuturile, ajutându-l să se ridice pe bărbatul înnebunit care tot încerca să mişte din buze, după care îl îmbrânci brusc înapoi în pat şi se holbă la uşă.

— Prea târziu, gâfâi, ascultaţi, au venit, au venit! Pahmudi e în frunte, au venit!

Cu pieptul tresăltând greoi, Hanul avu impresia că le aude paşii. Îl vedea pe Pahmudi, chipul său slab rânjind fericit şi instrumentele de tortură afară în coridor, ştiind că n-avea să existe nici o îndurare şi-aveau să-l ţină în viaţă ca să-şi urle durerea. Ieşit din minţi, strigă la Ahmed:

— Repede, ajută-mă! Pot să ajung până la fereastră. Putem să coborâm pe-acolo dacă mă ajuţi. În numele lui Allah, Ahmed...

Dar nu reuşi să facă cuvintele să se alcătuiască, încercă din nou, dar gura nu se supuse creierului, deşi muşchii gâtului erau încordaţi de efort şi venele

umflate. I se părea că urla şi ţipa de-o veşnicie la Ahmed, care doar stătea acolo privind la uşă fără să-l ajute, paşii apropiindu-se din ce în ce mai mult.

— Ajutor! reuşi să gâfâie, zbătându-se să iasă din pat, cearceafurile şi pătura apăsându-l, împiedicându-i mişcările, înecându-l, durerea din piept din ce în ce mai puternică, crescând întruna, monstruoasă acum, ca şi zgomotul.

— Nu-i nici o scăpare! Sunt aici! Trebuie să-i las să intre. La capătul puterilor, îl văzu pe Ahmed pornind spre uşă. Cu ultimele rămăşiţe de putere, strigă la el să se oprească, dar tot ceea ce se auzi fu un hârâit ciudat, gâtuit, apoi simţi ceva răsucindu-se în creier şi altceva trosni. O scânteie ţâşni prin firele creierului şi izbi în adâncurile acestuia, declansând o reacţie în lanţ. Durerea încetă, sunetul încetă. Zări zâmbetul lui Ahmed. Urechile sale auziră tăcerea coridorului şi tăcerea palatului şi ştiu că era într-adevăr trădat. Cu un ultim şi atotcuprinzător efort, se întinse după Ahmed, flăcările din creier luminându-i drumul în jos în adâncul fântânii, roşie şi caldă îmbrăţişa întunericul.

Ahmed se asigură că Hanul e mort, bucuros că nu trebuise să folosească perna ca să-l liniştească. În grabă, legă din nou perfuzorul, verifică dacă nu rămăseseră picături prin jur, îndreptă puţin aşternutul şi apoi, cu multă grijă, cercetă încăperea.

Nimic din cele ce vedea n-ar fi putut să-l trădeze. Respira greu, capul îi bubuia şi era nespus de uşurat. O a doua verificare, apoi se duse până la uşă, o descuie pe tăcute şi se întoarse fără zgomot înapoi lângă pat. Hanul zăcea cu capul pe pernă, cu ochii goi, sângele curgându-i din nas, şi din gură.

— Înălţimea ta! urlă. Înălţimea ta, apoi se aplecă înainte şi-l înşfacă o clipă, îi dădu drumul, apoi sări de-a curmezişul camerei şi dădu uşa de perete. Soră! strigă, năvălind în camera alăturată, smulgând-o pe femeie din somnul adânc şi, pe jumătate purtând-o, pe jumătate târând-o, o aduse înapoi lângă Han.

— O, Dumnezeule, murmură ea, slăbită de uşurarea că nu se-ntâmplase câtă vreme fusese doar ea singură, ca să poată fi acuzată de acest străjer violent, cu pumnal, sau de aceşti oameni nebuni ce ţipau şi spumegau.

Pe deplin trează acum, îşi şterse fruntea şi îşi aşeză părul în ordine, simţindu-se goală fără bonetă. Făcu la repezeală ceea ce avea de făcut şi-i închise ochii, auzindu-l pe Ahmed gemând întruna, doborât de suferinţă.

— Nu s-ar mai fi putut face nimic, aga, spuse ea. S-ar fi putut întâmpla oricum. Suferea foarte mult, îi venise ceasul. E mai bine aşa. Mai bine decât să trăiască ca o legumă.

— Da, da, cred ca da.

Lacrimile lui Ahmed erau reale. Lacrimi de uşurare. Insha Allah. Insha Allah.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu... eu moţăiam şi el a oftat şi a început sa sângereze pe nas şi pe gură.

Ahmed îşi şterse lacrimile, lăsând vocea să tremure.

— L-am... m-am repezit la el şi l-am prins, căci se răsturnase din pat şi dup-aia, nu ştiu. Am... a leşinat şi... şi-am venit după dumneata.

— Nu-ţi face griji, aga, nimeni nu putea face nimic. Câteodată e brusc şi iute, alteori nu. Mai bine să fie iute, e o binecuvântare.

Oftă şi-şi aranja uniforma, bucuroasă că totul se terminase şi-acum putea să părăsească locul ăsta.

— El, ă... ar trebui să fie curăţat înainte de-a fi chemaţi ceilalţi.

— Da, vă rog lăsaţi-mă să ajut. Vreau să ajut. Aş dori să ajut. Ahmed o ajută să îndepărteze sângele cu un burete şi să-l facă prezentabil şi toată vremea se gândea: Najoud şi Mahmud vor fi alungaţi înainte de amiază, restul pedepsei lor la un an şi-o zi de azi înainte. Să aflăm dacă Fazir l-a prins pe Piotr Oleg, să ne asigurăm că gâtlejul mesagerului cu răscumpărarea va fi retezat în după-amiaza asta, aşa cum am ordonat în numele Hanului.

Prostule! spuse el către cadavru. Ce prost ai fost să crezi că aş aranja să plătesc răscumpărarea, să aduc înapoi pilotul ce te-ar fi putut duce la Teheran să-ţi salveze viaţa. De ce să salvezi o viaţă pentru câteva zile în plus, sau o lună? E primejdios să fii bolnav şi neajutorat, cu boala ta, mintea devine tulbure; o, da, doctorul mi-a spus la ce să mă aştept: ţi-ai fi pierdut din ce în ce mai mult minţile, ai fi devenit mai răzbunător ca niciodată, mai primejdios ca niciodată, de-ajuns de primejdios ca, poate, să te răzbuni pe mine, să te descarci pe mine. Dar acum, acum succesiunea e asigurată, pot să stăpânesc căţelandrul şi cu ajutorul lui Allah să mă însor cu Azadeh sau s-o trimit în nord. Gaura ei e ca oricare alta.

Sora îl urmărea pe Ahmed din vreme în vreme, mâinile sale puternice, îndemânatice şi blânde, pentru prima dată bucuroasă de prezenţa lui, fără să se mai teamă de el, urmărindu-l cum pieptăna barba.

Oamenii sunt atât de ciudaţi, îşi zise. Trebuie să-l fi iubit foarte mult pe diavolul ăsta bătrân.

CAPITOLUL 54
MIERCURI
28 februarie 1979

Teheran, *ora 6*, *55 dimineaţa*. McIver continuă să selecteze dosarele şi hârtiile pe care le scosese din marele seif al biroului, punând în servietă numai pe cele care erau vitale. Începuse treaba de la cinci şi jumătate dimineaţa şi acum îl dureau capul şi spatele, iar servieta era aproape plină.

Atât de multe ar mai trebui să iau, îşi zise, lucrând cât de repede putea. Într-o oră, poate chiar mai puţin, aveau să sosească angajaţii lui iranieni şi va trebui să se oprească.

Afurisiţi oameni! îşi zise iritat. Niciodată nu-s aici când avem nevoie de ei. În afara ultimelor câteva zile – când nu pot să scap de ei. Slugarnici afurisiţi! „O, nu, Excelenţă, vă rog îngăduiţi-mi să încui eu în locul domniei voastre. Vă implor să-mi acordaţi cinstea” sau „o, nu, Excelenţă, o să deschid eu biroul în locul domniei voastre. Insist, aceasta nu este o treabă pentru Excelenţa voastră”. Poate că devin paranoic, dar parcă m-ar spiona, parcă li s-a poruncit să ne urmărească, iar asociaţii sunt mai băgăreţi ca niciodată. Aproape ca şi cum cineva ne-ar supraveghea continuu.

Şi totuşi, până acum – să bat în lemn – totul merge ca un avion bine întreţinut: noi o să fim plecaţi astăzi la prânz, sau ceva mai târziu; Rudi e deja pregătit pentru vineri, când toţi băieţii lui şi întreaga încărcătură de piese vor fi plecaţi din Bandar-e Delam pe şosea, la Abadan, unde s-a strecurat un Trident aprobat de prietenul lui Duke, Zataki, ca să evacueze sondorii englezi; până acum, Duke a depozitat probabil combustibilul de rezervă la Kowiss şi toţi băieţii lui sunt pe lista de aprobări, gata să plece mâine cu avionul companiei – să mai batem o dată în lemn – trei camioane încărcate cu piese au ajuns deja la Bushire, gata pentru traversarea la Al Shargaz; Barosanu, colonelul Changhiz şi afurisitul ăla de mullah Hussain încă se poartă ca lumea – să batem de cincizeci de ori în lemn; la Lengeh, Scrag n-o să aibă probleme, sunt o mulţime de nave costiere disponibile pentru piesele lui şi n-are altceva de făcut decât s-aştepte ziua Z – nu, nu ziua Z, ziua V.

Singura pată neagră, Azadeh şi Erikki. De ce dracu nu mi-a spus ea nimic mai înainte să pornească la vânătoarea asta nebunească după sărmanul Erikki? Dumnezeule, scapă din Tabriz numai cu pielea de pe ea şi după aia se întoarce şi-şi bagă căpşorul drăgălaş înapoi în laţ! Femeile sunt toate nişte nebune. Răscumpărare? Prostii! Mă prind că-i altă capcană pregătită de tatăl ei, împuţitul ăla de ticălos bătrân. Şi în acelaşi timp e cum a zis Tom: „S-ar fi dus oricum, Mac. Şi, de altfel, i-ai fi spus despre „Vârtej”? "

Stomacul începu să-l ardă. Chiar dacă noi toţi ieşim, rămâne în continuare problema lui Erikki şi a fetei ăsteia. Apoi mai sunt săracul Tom şi Şeherazada. Cum dracu să-i punem la adăpost pe ăştia patru? Trebuie să născocesc ceva. Mai avem două zile. Poate până...

Se răsuci brusc, uimit, căci nu auzise uşa deschizându-se. În cadrul uşii stătea şeful său de birou, Gorani, înalt şi cu un început de chelie, un şiit devotat care era cu ei de ani de zile.

— Salaam, aga!

— Salaaml Ai venit aşa devreme?

McIver înţelese surprinderea sinceră a omului în faţa întregii dezordini. De obicei, McIver era deosebit de îngrijit, până la meticulozitate, şi se simţi de parcă ar fi fost prins cu mâinile în cutia cu ciocolată.

— Voia lui Allah, aga. Imamul a ordonat revenirea la normal şi toată lumea să treacă la lucru din greu pentru succesul Revoluţiei. Pot să vă ajut?

— Ăăă... Ei bine, nu... Nu, mulţumesc. Eu doar... Sunt doar cam grăbit. Am o mulţime de făcut astăzi. Mă pregăteam să plec la ambasadă.

McIver ştia că vocea îl trăda, dar nu era în stare să se controleze.

— Am... Am nişte întâlniri toată ziua şi trebuie să ajung la aeroport după-amiază. Trebuie să pregătesc ceva pentru komitehul de la Doshan Tappeh. N-o să mă întorc la birou de la aeroport, aşa că poţi să închizi mai devreme şi să-ţi iei după-amiaza liberă. De fapt, ai putea să-ţi iei liberă toată ziua.

— Oh, mulţumesc, aga, dar biroul ar trebui să rămână deschis până când...

— Nu, o să închidem în ziua în care plec. Mă duc direct acasă şi o să fiu acolo dacă-i nevoie. Te rog să te întorci peste zece minute, Vreau să trimit nişte telexuri.

— Da, aga, desigur aga.

Omul plecă. McIver ura să răstălmăcească adevărul. Ce-o să se întâmple cu Gorani, se întrebă din nou, cu el şi cu restul oamenilor noştri de peste tot în Iran, unii dintre ei minunaţi, cu ei şi cu familiile lor? Tulburat, isprăvi cât de bine putu. Mai rămăseseră încă o sută de mii de riali în caseta cu bani. Lăsă nişte bilete, încuie seiful şi trimise nişte telexuri lipsite de importanţă. Pe cel important îl trimisese la cinci şi jumătate în aceeaşi dimineaţă, la Al Shargaz, şi o copie la Aberdeen, în caz că Gavallan întârziase: „Trimitem la Al Shargaz pe calea aerului cele cinci lăzi cu piese de schimb, pentru reparaţii, aşa cum e planificat. Tradus, codul însemna că Nogger, Petikin el şi ultimii doi mecanici pe care nu putuse să-i scoată din Teheran se pregăteau să urce la bordul avionului astăzi, aşa cum se plănuise, şi era încă verde pentru toate acţiunile.

— Ce lăzi sunt astea, aga?

Cine ştie cum, Gorani găsise copiile telexului.

— Sunt de la Kowiss. Or să plece cu avionul de săptămâna viitoare.

— O, foarte bine. O să verific pentru domnia voastră. Mai înainte de a pleca aţi putea să-mi spuneţi, vă rog, când se-ntoarce elicopterul nostru? Cel pe care l-am împrumutat la Kowiss.

— Săptămâna viitoare. De ce?

— Dorea să ştie Excelenţa sa, ministrul şi director al Consiliului de Conducere, Ali Kia, aga.

McIver îngheţă.

— Oh, de ce?

— Probabil are un contract pentru el, aga. Secretarul lui a venit aici noaptea trecută, după ce aţi plecat şi m-a întrebat. Ministrul Kia doreşte de asemenea un raport asupra progresului reparaţiilor celor trei elicoptere trimise pentru reparaţii, eu, ă... am spus că o să i-l dau astăzi. Vine în dimineaţa asta, aşa că nu pot să închid biroul.

Nu discutaseră niciodată despre cele trei aparate sau despre deosebit de marele număr de piese de schimb pe care le trimiteau din ţară cu camionul, maşina sau ca bagaj personal, nefiind nici un pic de spaţiu disponibil pentru mărfuri. Era mai mult ca posibil ca Gorani să ştie că cele trei elicoptere nu aveau nevoie de reparaţii. Ridică din umeri şi speră să fie bine.

— O să fie gata aşa cum s-a planificat. Lasă-i un bilet pe uşă.

— O, da, dar asta ar fi foarte nepoliticos. Am să transmit mesajul ăsta. A spus că o să se întoarcă mai înainte de rugăciunea de amiază şi a solicitat în mod special o întâlnire cu domnia voastră. Are un mesaj foarte personal din partea ministrului Kia.

— Ei bine, mă duc la ambasadă. McIver cugetă un moment.

— Am să mă-ntorc imediat ce pot.

Ridică nervos valiza şi o porni grăbit în jos pe scări, înjurându-l pe Aii Kia şi adăugind încă o înjurătură pentru Aii Baba.

Ali Baba, numit astfel pentru că-i amintea lui McIver de cei patruzeci de hoţi, era jumătatea specialistă în linguşeli din cuplul de servitori care locuise la ei în ultimii doi ani, dar care dispăruse la începutul tulburărilor. Ieri, în zori, Ali Baba se întorsese strălucind de zâmbet şi purtându-se ca şi cum lipsise un sfârşit de săptămână, în loc de aproape cinci luni, insistând plin de voioşie să-şi reia vechea cameră.

— Ah, aga, casa trebuie să fie cum nu se poate mai curată şi pregătită pentru întoarcerea înălţimii sale. Săptămâna viitoare o să se întoarcă aici soţia mea ca să facă asta, dar între timp am să vă aduc ceai şi pâine prăjită, la iuţeală, aşa cum v-a plăcut întotdeauna. Poate că m-am sacrificat pentru domnia voastră, dar m-am tocmit grozav astăzi în piaţă pentru pâine proaspătă şi lapte, la nişte preţuri atât de rezonabile, ah, cele mai rezonabile, numai pentru mine, dar hoţii de negustori pretind de cinci ori preţul de anul trecut... Vă rog să mă iertaţi, dar daţi-mi banii acum. Şi, imediat ce se deschide banca, puteţi să-mi plătiţi salariu din urmă.

Afurisitul de Aii Baba! Revoluţia nu l-a schimbat câtuşi de puţin. E în continuareo felie pentru noi şi cinci pentru el, dar nu contează. A fost grozav să servesc ceaiul şi pâinea prăjită în pat – dar nu şi în ziua în care o s-o ştergem de-aici. Cum dracu' o să ne luăm bagajele, eu şi cu Charlie, cu el mişunând în jur ca un şobolan flămând?

În garaj îşi descuie maşina.

— Lulu, bătrânica mea, spuse, îmi pare rău, dar n-am ce-ţi face. A sosit vremea pentru marea despărţire. Nu prea ştiu cum am să fac, dar n-am să te las ofrandă vreunui afurisit de iranian. Ar fi ca un viol.

Talbot îl aştepta în biroul spaţios şi elegant.

— Dragul meu domn McIver, eşti proaspăt şi punctual. Am auzit toate aventurile tânărului Ross. Pe onoarea mea, am fost toţi foarte norocoşi, nu crezi?

— Da, da, am fost. Cum se simte?

— O să treacă şi peste asta. Băiat bun, a făcut o treabă al dracului de bună. Mă întâlnesc cu el la prânz şi-l scoatem de aici astăzi, cu zborul BA, asta în caz că a fost luat la ochi de careva. Nici o precauţie nu-i de lepădat. Vreo ştire de la Erikki? S-au interesat de la Ambasada Finlandeză, cerând ajutor.

McIver îi spuse de biletul lui Azadeh.

— Afurisită prostie! Talbot îşi împleti degetele.

— ”Răscumpărare” nu-mi sună prea bine. Este, hâm... umblă un zvon că Hanul este într-adevăr foarte bolnav. Infarct.

McIver se încruntă.

— Asta ar ajuta-o sau le-ar face rău lui Azadeh şi Erikki?

— Dacă crapă, ei bine, asta cu siguranţă c-o să schimbe balanţa puterii în Azerbaidjan, pentru o vreme. Lucru care cu siguranţă c-o să-i încurajeze pe nechibzuiţii noştri prieteni de la nord de graniţă să se agite mai mult ca de obicei, fapt care o să-i facă pe Carter şi voinicii lui să tragă nişte aghioase răsunătoare.

— Ce dracu face acum?

— Nimic, bătrâne, bate câmpii cu graţie, ăsta-i necazul! Şi-a împrăştiat alunele şi s-a udat pe el.

— Mai e ceva nou cu naţionalizarea noastră? Armstrong spunea că e iminentă.

— S-ar putea foarte bine ca pierderea controlului aparatelor voastre să fie într-adevăr iminentă, spuse Talbot cu o grijă studiată şi atenţia lui McIver se încorda. Este, ă... s-ar putea să fie mai degrabă o achiziţie personală din partea părţilor interesate.

— Vrei să spui Aii Kia şi partenerii? Talbot ridică din umeri

— Asta nu e problema noastră, nu?

— E oficial?

— Dragul meu amic, Doamne, nu! Talbot era destul de revoltat.

— Doar o observaţie personală, neoficială. Ce pot să fac pentru tine?

— Neoficial, la instrucţiunile lui Andrew Gavallan, e-n regulă?

— Hai s-o facem oficial.

McIver cântări chipul rozaliu lipsit de veselie şi se ridică uşurat.

— Nici gând, domnule Talbot, a fost ideea lui Andy să vă ţin la curent, nu a mea.

Talbot oftă cu exersată elocvenţă.

— Foarte bine, neoficial.

McIver se aşează.

— Noi, ă... noi ne transferăm sediul la Al Shargaz. Astăzi.

— Foarte înţelept. Şi?

— Plecăm azi. Tot personalul străin, cu avionul nostru.

— Foarte înţelept. Şi?

— Noi, ă... Încheiem toate operaţiile din Iran. Vineri. Talbot oftă obosit.

— Fără personal, aş spune că asta e axiomatic. Şi? McIver găsea foarte greu cuvintele cu care să spună ceea ce ar fi dorit.

— Noi, ă... ne luăm toate aparatele vineri. Vinerea asta.

— Fir-aş al naibii! spuse Talbot cu o admiraţie deschisă. Felicitări! Cum Dumnezeu aţi reuşi să-l înghesuiţi pe împuţitul ăla de Kia să vă dea permisele? Cred că i-aţi promis un loc pe viaţă în loja regală la Ascot.

— A, nu, nu. Nici pe departe. Am hotărât să nu cerem permise de ieşire. Pierdere de vreme.

McIver se ridică.

— Ei bine, ne vedem...

Zâmbetul lui Talbot păru să alunece de pe faţă.

— Fără vize?

— Fără. Ştii şi dumneata că păsările noastre or să ne fie săltate, naţionalizate, furate, preluate. Oricum ai vrea s-o spui, n-avem cum să obţinem viză de ieşire, aşa că pur şi simplu plecăm.

Adăugă inocent:

— Vineri golim hulubăria.

— Oh, pe onoarea mea!

Talbot scutura viguros din cap, degetele lungi jucându-se cu un dosar de pe birou.

— Fir-aş al naibii! Foarte, foarte neînţelept, foarte, foarte, al naibii de neînţelept!

— Nu e nici o altă alternativă. Ei bine, domnule Talbot, asta-i tot. Distracţie plăcută! Andy dorea să vă avertizăm dinainte, aşa ca să puteţi face ce aţi vrea să faceţi.

— Ce dracu-i asta?! explodă Talbot. Cum dracu să ştiu eu...

McIver era la fel de exasperat.

— Se zice c-ar trebui să vă protejaţi conaţionalii. Dar n-am de gând să fiu scos din afaceri şi cu asta basta!

Degetele lui Talbot băteau nervos darabana pe masă.

— Cred că am nevoie de-o ceaşcă de ceai. Apăsă butonul interfonului.

— Celia, două ceşti din alea bune şi cred c-ar fi bine să strecori o modestă cantitate de Nelson's Blood în conţinut.

— Da, domnule Talbot, spuse o voce fonfănită şi strănută.

— Sănătate! zise automat Talbot.

Degetele îşi opriră darabana. Îi zâmbi dulce lui McIver:

— Sunt nespus de bucuros că nu mi-ai spus nimic despre nimic, bătrâne!

— Şi eu.

— Fii fără grijă, dacă vreodată am s-aud c-ai intrat la zdup încercând să... care-i expresia? A, da, să faci mişculaţii, am să fiu bucuros să te vizitez în numele guvernului Majestăţii Sale şi să încerc să te scot din necaz.

Sprâncenele lui Talbot se ridicară până pe frunte.

— Mare escrocherie, pe onoarea mea, dar mult noroc, bătrâne!

În apartamentul lui Azadeh; *ora 8*, *10 dimineaţa*. Bătrâna servitoare purta o tavă grea de argint în lungul coridorului. Patru ouă fierte, pâine prăjită, unt şi marmeladă, două minunate ceşti de cafea, un ibric ce scotea aburi şi cele mai fine şerveţele egiptene de bumbac. Aşează tava jos şi ciocăni la uşă.

— Intră!

— Bună dimineaţa, înălţimea voastră! Salaam!

— Salaam, spuse morocănoasă Şeherazada.

Era sprijinită de multele perne ale patului aşternut direct pe covor, cu faţa buhăită de lacrimi. Uşa băii era dată de perete şi se auzea zgomotul apei ce curgea.

— Poţi s-o pui aici, pe pat!

— Da, înălţimea voastră.

Bătrâna se supuse. Cu coada ochiului, aruncă o privire în baie, apoi plecă tăcută.

— Dejunul, Tommy, strigă Şeherazada, încercând să pară veselă.

Nici un răspuns. Ridică din umeri mai mult pentru ea. Suspină puţin, alte lacrimi gata să izbucnească în curând. Ridică privirile când Lochart se întoarse în dormitor. Era proaspăt ras şi îmbrăcat în echipamentul de zbor pentru iarnă: cizme, pantaloni, cămaşă şi un pulover gros.

— Cafea? întrebă cu o încercare de zâmbet, urându-i chipul împietrit şi aerul de dezaprobare pe care îl avea.

— Într-o clipă, spuse fără entuziasm.

— Mulţumesc.

— Am... am poruncit totul aşa cum îţi place.

— Arată bine. Nu m-aştepta.

Se duse la birou şi începu să îşi lege cravata.

— N-a fost într-adevăr minunat din partea lui Azadeh să ne împrumute apartamentul cât e plecată? Nu-i aşa? E mult mai drăguţ decât acasă.

Lochart o privi în oglindă.

— N-ai spus asta atunci.

— O, Tommy, sigur că ai dreptate, dar te rog, hai să nu ne certăm!

— Nu mă cert. Am spus tot ce-aveam de spus, şi tu la fel. Am făcut-o, se gândi nemulţumit, ştiind că ea se simţea la fel de mizerabil ca şi el, dar fără să fie în stare să facă ceva în privinţa asta.

Când Meshang îl provocase în faţa ei şi-a lui Zarah, cu două nopţi în urmă, începuse coşmarul care continua chiar şi acum, sfâşiindu-i, împingându-l în pragul nebuniei. Două zile şi două nopţi de lacrimi amare şi el spunând întruna: „N-ai de ce să te îngrijorezi. O să ne descurcăm cumva, Şeherazada!” şi-apoi discutând viitorul. Care viitor, îşi întrebă imaginea din oglindă, simţindu-se încă o dată gata să explodeze.

— Uite-ţi cafeaua, dragă Tommy!

O luă morocănos, se aşeză cu faţa la ea pe un scaun, fără s-o privească. Cafeaua era fierbinte şi excelentă, dar nu-i îndepărtă gustul amar din gură, aşa că o lăsă aproape neatinsă, ducându-se să-şi ia scurta de zbor.

Slavă Domnului că am zborul de astăzi la Kowiss, se gândi. La dracu cu totul!

— Când am să te revăd, dragul meu? când ai să te-ntorci? Se văzu ridicând din umeri şi se urâ, dorind s-o ia în braţe şi să-i spună cât de profundă era dragostea lui, dar trecuse prin suferinţa aceea de patru ori în ultimele două zile şi era la fel de neînduplecată şi inflexibilă ca şi fratele ei.

— Să plec din Iran? Să plec de-acasă pentru totdeauna? ţipase. O, nu, nu pot! Nu pot!

— Dar n-o să fie pentru totdeauna, Şeherazada! O să petrecem o vreme la Al Shargaz, apoi o să mergem în Anglia. O să-ţi placă Anglia şi Scoţia şi Aber...

— Dar Meshang spune...

— Tu-l în cur pe Meshang! strigase şi văzuse teama de pe chipul ei şi asta nu făcuse decât să-i exacerbeze furia. Meshang nu e Dumnezeu Atotputernicul, Isuse Christoase! Ce afurisenia dracului ştie el?

Ea începuse să suspine ca un copil înspăimântat, îndepărtându-se de el.

— O, Şeherazada, iartă-mă! O luase în braţe, murmurându-i cuvinte drăgăstoase la ureche şi ea se cuibări în braţele sale.

— Tommy, ascultă-mă, dragul meu. Aveai dreptate şi am greşit. A rost vina mea, dar ştiu ce trebuie să fac. Mâine am să mă duc la Meshang şi-am să-l conving să ne lase un venit şi... ce s-a-ntâmplat?

— N-ai ascultat nici măcar un cuvânt din ce ţi-am spus.

— O, ba da, da, într-adevăr, am ascultat cu foarte mare grijă, te rog, nu te înfuria din nou, e desigur drept să te superi, dar ascultă-mă!

Izbucnise din nou.

— N-ai auzit ce-a spus Meshang? N-avem nici un ban. Cu banii s-a terminat. Clădirea s-a terminat. Are controlul total asupra banilor familiei. To.tal. Şi până când nu i te supui lui şi nu mie, n-ai să mai primeşti nimic. Dar asta nu e important. Pot să câştig de-ajuns pentru noi! Pot!

Problema este să plecăm din Teheran. Să plecăm pentru... pentru o vreme.

— Dar n-am nici un act! Nu am, Tommy! Şi nu pot să obţin altele încă. Şi Meshang are dreptate când spune că dacă plec fără acte, n-o să mă lase niciodată să mă întorc. Niciodată! Niciodată!

Alte lacrimi şi altă ceartă şi nu fusese în stare s-o convingă. Alte lacrimi, apoi se culcaseră, încercaseră să doarmă şi nici unul nu reuşise.

— Poţi să rămâi aici, Tommy. De ce nu poţi să rămâi aici, Tommy?

— O, pentru Dumnezeu, Şeherazada! Meshang a arătat asta foarte limpede. Nu sunt dorit şi toţi străinii sunt izgoniţi. O să mergem undeva, în altă parte, în Nigeria sau la Aberdeen. În altă parte. Pregăteşte-ţi o valiză. O să te urci în avion şi-o să ne întâlnim la Al Shargaz. Ai paşaport canadian. Eşti canadiancă!

— Dar nu pot să plec fără documente, începuse ea să se văicărească şi să suspine şi aceleaşi argumente întruna şi alte lacrimi.

Apoi, cu o zi în urmă, detestându-se, lăsase la o parte mândria şi se dusese în bazar să ajungă la o înţelegere cu Meshang, să-l facă să se răzgândească. Pregătise cu multă suferinţă şi durere tot ceea ce avea de gând să spună, dar se izbise de un zid la fel de înalt. Înalt până la cer. Şi mai departe.

— Tatăl meu deţinea acţiuni suficiente ca să controleze asocierea la IHC, acţiuni pe care, desigur, le-am moştenit.

— O, asta-i minunat! Asta schimbă totul, Meshang.

— Nu schimbă nimic. Problema este cum intenţionezi să-ţi plăteşti datoriile? Să plăteşti fosta ta soţie, să plăteşti pentru sora mea şi copilul ei, fără un mare exces de caritate?

— O slujbă nu e o faptă caritabilă, Meshang, nu e o faptă caritabilă! Ar putea fi teribil de profitabilă pentru amândoi. Nu-ţi sugerez o asociere, nimic de genul ăsta. O să lucrez pentru tine. Nu cunoşti nimic din ceea ce ţine de elicoptere. Eu da, pe de rost. Aş putea să mă ocup de noua asociere pentru tine şi s-o fac imediat profitabilă. Cunosc piloţii şi ştiu cum să mă ocup de asta. Cunosc tot Iranul şi cea mai mare parte a exploatărilor. Asta ar rezolva totul pentru amândoi. Aş lucra din răsputeri ca să apăr interesele familiei şi am sta în Teheran. Şeherazada ar putea avea copilul aici şi...

— Statul Islamic o să ceară numai piloţi iranieni. Ministrul Kia m-a asigurat. Sută la sută.

Înţelesese dintr-o dată. Universul lui se spărsese în ţăndări.

— A, acum înţeleg. Nici o excepţie, nu? în special pentru mine!

Îl văzuse pe Meshang ridicând dispreţuitor din umeri.

— Sunt ocupat. Ca să fiu direct, nu mai poţi rămâne în Iran. N-ai nici un viitor în Iran. În afara Iranului şi alături de tine, Şeherazada n-are nici un viitor de oarecare valoare şi ea n-o să se exileze permanent, ea singură, de

bunăvoie, niciodată; iar dacă pleacă fără permisiunea mea şi fără hârtiile potrivite, o aşteaptă exilul. Prin urmare, trebuie să divorţezi.

— Nu.

— Trimite-o înapoi de la apartamentul Hanului, după-amiaza asta – apartamentul este alt gest de milă, apropo – şi părăseşte imediat Teheranul. Căsătoria ta n-a fost mahomedană, deci nu contează. Ceremonia civilă canadiană o să fie anulată...

— Şeherazada n-o să încuviinţeze niciodată!

— Oare? Să fii la mine acasă la şase după-amiază şi o să isprăvim cu problema asta. După ce o să pleci, am să-ţi acopăr datoriile în Iran. Nu pot să las ca datoriile să-mi păteze bunul nume. La şase după amiază fix! Bună ziua.

Nu-şi amintise cum se întorsese la apartament, dar îi spusese, şi izbucniseră alte lacrimi şi apoi merseseră la casa familiei Bakravan şi Meshang repetase ceea ce spusese, înfuriat de rugăminţile umile ale Şeherazadei.

— Nu te umili, Şeherazada! Termină cu urletele! Asta-i spre binele tău. Spre binele fiului tău şi spre binele familiei! Dacă pleci cu paşaport canadian, fără documentele iraniene potrivite, n-o să ţi se îngăduie niciodată să te întorci! Să locuieşti în Aberdeen? Allah să te apere! Ai muri de frig într-o lună, ca şi fiul tău! Doica Jari n-o să meargă cu tine, ca să nu mai vorbim că ăsta n-ar putea s-o plătească. Ea nu-i nebună, n-o să-şi părăsească Iranul şi familia niciodată. N-ai să ne mai poţi vedea vreodată. Gândeşte-te la asta! Gândeşte-te la fiul tău!

Mereu şi mereu, până când rugăminţile Şeherazadei fuseseră reduse la un şir de cuvinte incoerente şi Lochart la carne vie.

— Tommy!

Tresări din gândurile sale.

— Da, spuse, auzind vechea notă în glasul ei.

— Tu mă părăseşti pentru totdeauna? spuse ea în farsi.

— Nu pot să rămân în Iran, spuse liniştit acum, acest tu ajutând foarte mult. când o să se oprească activitatea companiei, n-o să mai existe slujbă pentru mine aici, n-am bani şi chiar dacă n-ar fi ars casa, ei bine, eu n-am putut niciodată să stau degeaba.

Privirea lui era nevinovată.

— Meshang are dreptate în multe privinţe. N-ar fi cine ştie ce viaţă cu mine şi ai dreptate să rămâi. Desigur, fără acte ar fi periculos să pleci şi trebuie să te gândeşti la copil. Ştiu asta. Şi încă... Nu, lasă-mă să termin, spuse blând, întrerupând-o. Şi mai e HBC.

Asta-i aminti de vărul ei Karim. Încă o grozăvie care avea să vină. Sărmana Şeherazada.

— Tu, tu ai să mă părăseşti pentru totdeauna?

— Astăzi plec la Kowiss. Am să rămân acolo câteva zile, apoi mă duc la Al Shargaz. Am să te aştept acolo. Am să te aştept o lună. Asta o să-ţi dea timp să

te gândeşti la ceea ce vrei. O să-mi poţi trimite o scrisoare sau un telex prin intermediul celor de la Aeroportul Al Shargaz. Dacă vrei să vii cu mine, Ambasada Canadiană o sa aranjeze imediat, cu prioritate. Am aranjat deja asta şi desigur o să ţin legătura.

— Prin Mac?

— Prin el sau altcumva.

— Tu, tu ai să divorţezi?

— Nu, niciodată. Dacă vrei asta sau... lasă-mă s-o spun altfel, dacă crezi că e necesar să apere copilul nostru sau pentru orice alt motiv, atunci am să fac orice vrei tu.

Tăcerea se adânci şi îl privi cu o căutătură ciudată în ochii săi mari, întunecaţi, într-un fel mai bătrână decât înainte şi totuşi atât de tânără şi atât de fragilă, cămaşa de noapte translucidă subliniind auriul pielii ei, părul revărsându-se peste umeri şi sâni. Lochart era mistuit de neputinţă, murea înlăuntrul său, dorindu-şi să rămână şi ştiind că nu mai avea nici un motiv să o facă. Totul fusese spus şi acum totul depindea de ea. Dacă aş fi în locul ei, n-aş ezita. Aş divorţa. Nu m-aş fi căsătorit niciodată, de la bun-început.

— Tu, spuse el în farsi, îţi spun adio, iubito!

— Şi ţie, iubitule!

Îşi luă scurta de zbor şi plecă. Peste câteva clipe ea auzi uşa închizându-se. Pentru o vreme privi după el, apoi, gânditoare, îşi turnă cafea şi o bău cu înghiţituri mici, fierbinte şi tare şi dulce, dătătoare de viaţă.

Voia lui Allah, îşi spuse, mai liniştită. Fie că se va întoarce sau nu. Fie că Meshang o să renunţe sau nu. Oricum, trebuie să fiu puternică şi să mănânc pentru doi şi să mă gândesc la lucruri bune cât timp îmi împlinesc fiul.

Decapita primul ou. Era fiert perfect şi avea un gust delicios.

La apartamentul lui McIver, *ora 11*, *50 dimineaţa*. Petikin intră în sufragerie târând după el o valiză şi fu surprins să-l vadă pe servitor, Aii Baba, lustruind cu sârguinţă ostentativă bufetul.

— Nu te-am auzit întorcându-te! Am crezut că ţi-am dat zi liberă, spuse iritat, aşezând jos valiza.

— O, da, aga, dar este cel mai foarte mult de făcut. Locul... ea este plin de mizerie şi bucătăria...

Sprâncenele lui stufoase castanii se ridicară către ceruri.

— Da, da, asta-i adevărat, dar poţi să începi de mâine. Petikin îl văzu privind valiza şi înjură.

Imediat după micul dejun îl trimisese pe Aii Baba de-acasă, toată ziua, cu instrucţiuni să se întoarcă la miezul nopţii, ceea ce de obicei ar fi însemnat că n-avea să se întoarcă până a doua zi dimineaţă.

— Acum şterge-o!

— Da, aga. Plecaţi în vacanţă sau în concedii?

— Nu. O să... O să stau cu unul dintre piloţi pentru câteva zile, aşa că vezi ca dormitorul meu să fie curat mâine. Ah, da. Şi-ar fi bine să-mi dai cheia. Am rătăcit-o pe-a mea.

Petikin întinse mâna, blestemându-se că nu se gândise la asta mai înainte. Cu o şovăială ciudată, Ai Baba îi dădu cheia.

— Căpitanul McIver vrea apartamentul numai pentru el. Are treabă de făcut şi nu vrea să fie tulburat. Ne vedem curând. La revedere.

— Dar, aga...

— La revedere!

Se asigură că Aii Baba îşi luase haina, deschise uşa şi aproape îl îmbrânci afară, închizând-o după el. Nervos, aruncă din nou o privire la ceas. Aproape prânzul şi McIver încă nu sosise şi ar fi trebuit să fie deja la aeroport. Intră în dormitor, băgă mâna în dulap după cealaltă valiză, de asemenea pregătită, apoi se-ntoarse şi o puse alături de prima, lângă uşa din faţă.

Două valijoare şi o geantă de voiaj, se gândi. Nu-i prea mult de arătat după atâţia ani în Iran. N-are a face! Prefer să călătoresc cu bagaje puţine şi poate de data asta o să fiu norocos şi am să fac mai mulţi bani sau o să încep o afacere legată de asta. Şi-apoi mai e şi Paula. Cum dracu să-mi permit să mă însor din nou? Să mă însor? Eşti nebun? O legătură e aproape tot ceea ce-ţi poţi îngădui. Da, dar, fir-ar să fie, aş vrea să mă însor cu ea şi... Telefonul sună şi, speriat, fu gata să sară înapoi, atât de neobişnuit cu sunetul lui. Îl ridică cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Alo?

— Charlie, eu sunt, Mac! Slavă Domnului, blestemăţia funcţionează! Am încercat-o din întâmplare. Am fost reţinut.

— Ai probleme?

— Nu ştiu, Charlie, dar trebuie să plec şi să mă întâlnesc cu Aii Kia. Ticălosul şi-a trimis afurisitul de secretar şi pe cineva din Gărzile Verzi ca să mă ia.

— Ce dracu vrea şi Kia acum?

Afară, muezinii din întreg oraşul începură să cheme credincioşii la rugăciunea de amiază şi, pentru o clipă, îi abătură atenţia.

— Nu ştiu. Întâlnirea este peste o jumătate de oră. Mai bine te-ai duce la aeroport, iar eu o să ajung acolo cât de repede pot. Spune-i lui Johnny Hogg să întârzie.

— Okay, Mac! Cum rămâne cu lucrurile tale? Sunt în birou?

— Le-am strecurat dis-de-dimineaţă, în timp ce Aii Baba sforăia, şi sunt în portbagajul lui Lulu. Charlie, mai e una dintre cusăturile lui Genny în bucătărie: „Jos cu plăcinta cu carne!” înghesui-o în valiza ta. Faci asta pentru mine, te rog? îmi face maţele jartiere dacă o s-o uit. Dacă am timp, o să mă întorc şi-o să mă asigur că totul e okay.

— Să închid gazul sau electricitatea?

— Christoase, nu ştiu. Las-o aşa, okay?

— E-n regulă. Sigur nu vrei să te-aştept?

Vocile metalice din difuzoare ale muezinilor îi sporeau starea de nelinişte.

— Nu mă deranjează să aştept. Ar putea să fie mai bine aşa, Mac.

— Nu, tu du-te. O să fiu acolo cât de repede. La revedere.

— La revedere!

Petikin se încruntă, apoi, având ton, formă numărul biroului lor de la aeroport. Spre uimirea lui, legătura se făcu imediat.

— Iran Helicopters, alo?

Recunoscu vocea responsabilului lor de mărfuri.

— Bună dimineaţa, Adwani. Aici căpitanul Petikin, a sosit avionul?

— A, căpitane, da. Face turul şi ar trebui să aterizeze din clipă în clipă.

— Căpitanul Lane e acolo?

— Da, doar un moment, vă rog. Petikin aşteptă, întrebându-se ce-o fi vrut Kia.

— Salut, Charlie! Nogger la telefon. Ai prieteni sus-puşi?

— Nu, telefonul a început pur şi simplu să funcţioneze, poţi să vorbeşti între patru ochi?

— Nu, nu-i cu putinţă. Ce se coace?

— Sunt încă în apartament. Mac a fost reţinut. Trebuie să se ducă să se întâlnească cu Aii Kia. Eu plec acum spre aeroport, iar el o să vină direct de la biroul lui Kia. Eşti gata să încarci?

— Da, Charlie. Trimitem motoarele la reparaţii şi recondiţionare, aşa cum a ordonat căpitanul McIver. Totul cum s-a ordonat.

— Bun. Mecanicii-s acolo?

— Da. Şi piesele alea sunt gata pentru încărcat.

— Bun. Nici o problemă?

— Nu se întrevede încă nimic la orizont, amice.

— Ne vedem acolo.

Petikin puse receptorul în furcă. Privi în jur prin apartament pentru ultima dată, acum în mod ciudat întristat. Vremuri şi bune şi rele, dar cele mai bune când rămânea acolo Paula. Observă afară pe fereastră, în depărtare, un fir de fum deasupra Jalehului şi auzi, pe măsură ce vocile muezinilor se stingeau una câte una, obişnuitele focuri rare de arme.

— Să-i ia dracu pe toţi, murmură.

Se ridică şi ieşi cu bagajul şi încuie grijuliu uşa. când ieşi din garaj, îl văzu pe Aii Baba ascunzându-se în umbra unei arcade de peste drum. Alături de el se aflau alţi doi bărbaţi pe care nu-i mai întâlnise până atunci.

Ce dracu pregăteşte nemernicul ăsta? se gândi neliniştit.

La Ministerul Transporturilor; *ora 1*, *07 după amiază*. Încăperea uriaşă era ca o gheţărie, în ciuda focului de buşteni, iar ministrul Aii Kia purta o şubă grea scumpă, de astrahan şi o căciulă asortată, şi era furios.

— Repet, am nevoie de un mijloc de transport la Kowiss mâine şi-ţi cer să mă însoţeşti!

— Nu pot mâine. Îmi pare rău, spuse McIver, făcând din greu eforturi ca să nu lase să i se vadă nervozitatea pe faţă. Aş fi bucuros să mă alătur domniei voastre săptămâna viitoare. Să zicem, luni.

— Sunt uimit ca după toată „cooperarea” pe care v-am acordat-o să fie necesar chiar să ne certăm! Mâine căpitane, sau... sau o să anulez toate aprobările pentru avionul vostru. De fapt, am să-l ţin la sol astăzi, am să-l sechestrez astăzi, până la noi cercetări.

McIver stătea în picioare în faţa uriaşului birou, Kia aşezat de partea cealaltă, într-un scaun mare, sculptat, care îl făcea să pară un pitic.

— N-ar putea să fie astăzi, Excelenţă? Avem un Alouette de dus la Kowiss. Căpitanul Lochart pleacă...

Kia se înroşi şi mai mult.

— Mâine, nu astăzi! Ca director al Consiliului de Conducere, îţi ordon; o să vii cu mine şi-o să plecăm împreună la ora zece. Înţelegi?

McIver dădu din cap mohorât, încercând să găsească o cale de scăpare din capcană. Reuşi să alcătuiască din bucăţele un plan.

— Unde vreţi să ne întâlnim?

— Unde-i elicopterul?

— La Doshan Tappeh. Avem nevoie de aprobare. Din nefericire, acolo e un oarecare maior Delami şi un mullah şi amândoi sunt destul de dificili, aşa că nu văd cum am putea s-o facem.

Chipul lui Kia se încruntă şi mai mult.

— Primul ministru a dat noi ordine care-i privesc pe mullahi şi amestecul cu guvernul legal, şi Imamul a încuviinţat totul. Amândoi ar face bine să se poarte cum trebuie. O să ne întâlnim mâine la zece şi...

În momentul acela se auzi afară o explozie puternică.

Alergară la fereastră, dar nu putură vedea decât un nor de fum învolburându-se de după colţul străzii spre cerul rece.

— Pare o altă maşină-capcană, spuse McIver îngreţoşat.

În ultimele zile avuseseră loc câteva tentative de asasinat şi atacuri cu maşini-capcană, organizate de extremiştii de stingă, cele mai multe asupra ayatdlahilor marcanţi din guvern.

— Terorişti împuţiţi, arde-le-ar Allah părinţii şi pe ei! Kia era vizibil înspăimântat, ceea ce-i făcu plăcere lui McIver.

— Preţul gloriei, domnule ministru, spuse cu vocea plină de îngrijorare. Cei sus-puşi, ca domnia voastră, sunt evidente ţinte.

— Da, da, ştim..., ştim... Terorişti împuţiţi!

McIver zâmbi tot drumul de întoarcere la maşină. Deci Kia vrea să meargă la Kowiss. Am să mă îngrijesc ca afurisitul să ajungă la Kowiss şi „Vârtejul” să continue după cum am stabilit.

După colţ, drumul principal era parţial blocat cu dărâmături, o maşină încă ardea, altele fumegau şi în asfalt era o gaură acolo unde explodase maşina-capcană, aruncând în aer toată faţada unui restaurant şi spărgând obloanele băncii străine de lângă el. Cioburi de sticlă de la ferestrele acestor două clădiri şi de la ferestrele celorlalte magazine erau împrăştiate peste tot. Mulţi răniţi, morţi sau pe moarte. Durere şi panică şi mirosul cauciucului care ardea.

Circulaţia era blocată în ambele sensuri. Nu mai era nimic de făcut decât s-aştepte. După o jumătate de oră sosi o ambulanţă, nişte Gărzi Verzi şi un mullah care începu să dirijeze circulaţia. După o vreme i se făcu semn să treacă înainte şi demară într-o avalanşă de înjurături. Trecând încet pe lângă dărâmături, printre toate maşinile care claxonau şi şoferi furioşi, nu observă trupul descăpăţânat al lui Talbot, pe jumătate îngropat sub ruinele restaurantului, şi nici nu-l recunoscu pe Ross, îmbrăcat în civil, zăcând în nesimţire alături, în parte proptit de zid, cu haina sfâşiată şi cu sânge curgându-i din nas şi din urechi.

În holul aeroportului Al Shargaz, *de cealaltă parte a Golfului*; *ora 2*, *05 după-amiază*. Scot Gavallan se afla în mulţime, aşteptând dincolo de bariera Vămii şi Biroului de Imigrări, cu braţul drept într-o eşarfă. Din difuzor se revărsau anunţuri în arabă şi engleză referitoare la zboruri, iar marele tabel cu sosiri şi plecări clănţănea, stabilind orare şi porţi de ieşire, întregul terminal zumzăind ca un stup prosper. Îşi zări tatăl intrând pe uşile verzi, chipul i se lumină şi se repezi în întâmpinarea lui.

— Salut, tată!

— O, Scot băiete! spuse Gavallan nespus de fericit şi-l îmbrăţişa cu grijă, protejându-i umărul. Ce mai faci?

— Minunat, tată, zău. Ţi-am spus, acum e bine.

— Da, se vede asta.

De când plecase, luni, Gavallan vorbise de multe ori cu fiul său la telefon. Dar vorbitul la telefon nu-i acelaşi lucru, îşi zise.

— Eram atât de îngrijorat...

N-ar fi vrut să plece deloc, dar doctorul englez de la spital îl asigurase că Scot se pusese pe picioare, iar el avea probleme de afaceri urgente în Anglia şi trebuise să se ocupe de întâlnirea amânată a Consiliului.

— Pe radiografie nu se vede nici o fractură, domnule Gavallan. Glonţul a trecut prin muşchi, rana e urâtă, dar vindecabilă.

Lui Scot, doctorul îi spusese:

— O să doară zdravăn şi n-ai să zbori două luni sau chiar mai mult. cât despre lacrimi, n-ai de ce să-ţi faci griji. E doar o reacţie normală în urma împuşcăturii. Zborul de la Zagros nu ţi-a priit nici el prea tare. Ai fugit într-un sicriu, spuneai. Asta-i destul ca să-ţi facă pielea de găină, fără să mai vorbim de împuşcătură. Şi mie mi s-ar întâmpla asta. O să te ţinem o zi aici.

— E necesar, doctore? M-aş simţi... m-aş simţi mult mai bine...

Scot se ridicase în picioare, genunchii îl lăsaseră şi ar fi căzut dacă Gavallan nu ar fi fost atent.

— Mai întâi trebuie să te reparăm. Un somn bun o să fie ca ploaia de vară, domnule Gavallan. Îţi promit.

Doctorul îi dăduse un sedativ şi Gavallan rămăsese el, liniştindu-l în privinţa morţii lui Jordon.

— Dacă e cineva responsabil, eu sunt acela, Scot. Dacă aş fi ordonat evacuarea înainte de plecarea Şahului, Jordon ar fi încă în viaţă.

— Nu, asta nu-i drept. Gloanţele erau pentru mine... Gavallan aşteptase până când fiul său adormise. Pierduse avionul, dar prinsese zborul de miezul nopţii şi ajunsese la Londra la vreme.

— Ce dracu o să se întâmple în Iran? întrebase Linbar ca preambul.

— Cum rămâne cu ceilalţi? îl întrerupsese aspru Gavallan.

Doar unul dintre ceilalţi directori se afla în încăpere, Raul Choy, poreclit „Profitabilul”, care venise cu avionul în Hong Kong. Gavallan îl respecta enorm pentru abilitatea lui în afaceri. Singurul nor întunecat între ei era implicarea strânsă a lui Choy în accidentul mortal al lui David McStruan şi succesiunea lui Linbar.

— Ar trebui să-i aşteptăm, nu crezi?

— Nu mai vine nimeni! se răstise Linbar. Eu le-am anulat sosirea şi n-am nevoie de ei. Sunt taipan şi pot să ce vreau!

— Nu, cu S-G Helicopters nu poţi! Aspru, Gavallan privise peste el către Choy.

— Propun sa amânăm.

— Sigur că putem, spusese îndată Profitabilul Choy. La dracu, Andy, am venit aici special şi noi trei suntem statutari dacă vrem să votăm.

— Eu votez! spusese Linbar. De ce dracu ţi-e frică?

— Nimic, dar...

— Bun, atunci suntem statutari. Acum, ce-i cu Iranul? Gavallan se stăpânise.

— Vineri e ziua Z, dacă îngăduie vremea. „Vârtejul” este pregătit cât de bine putem.

— Sunt sigur de asta, Andy.

Zâmbetul Profitabilului Choy era prietenos.

— Linbar spune că ai hotărât să încerci să scoţi numai elicopterele JR 212.

Era un bărbat plăcut la înfăţişare, nemaipomenit ele bogat, aproape de patruzeci de ani, de mulţi ani unul din directorii Casei Struan şi al multelor sale consilii subsidiare, având multe acţiuni în afara Struanilor, în societăţi de navigaţie, de medicamente, în Hong Kong, Japonia şi China. Cum rămâne cu celelalte, 206 şi Alouette?

— Va trebui să le părăsim. E cu neputinţă să le scoatem. N-avem cum.

O tăcere grea urmă după explicaţia lui. Profitabilul Choy spuse:

— Care e ultima variantă a „Vârtejului”?

— Joi la ora şapte, dacă îngăduie vremea, o să transmit prin radio codul care va declanşa „Vârtejul”. Toate aparatele se ridică în aer. Avem patru 212 poziţionate la Bandar-e Delam cu Rudi la comandă; ele or să se îndrepte spre Bahrain, o să realimenteze, apoi mai departe, până la Al Shargaz; cele două 212 de la Kowiss vor trebui să realimenteze pe coastă, apoi să se îndrepte către Kuweit pentru altă realimentare, apoi spre Jelet – o mică insulă în afara coastei saudite, unde am ascuns combustibil – de aici către Bahrain şi Al Shargaz. Cele trei de la Lengeh, cu Scragger, n-ar trebui să aibă vreo problemă. Se îndreaptă pur şi simplu direct către Al Shargaz. Erikki iese prin Turcia. Imediat ce sosesc, începem să le demontăm şi le încărcăm într-un 747 pe care l-am închiriat deja şi plecăm de-acolo cât de repede putem.

— Ce şanse ai calculat ca să nu pierdem vreun om sau vreun elicopter? întrebă Profitabilul Choy, cu ochii dintr-o dată duri.

Era un jucător faimos şi proprietar de cai de curse şi membru al Jockey Clubului din Hong Kong. Umblau zvonuri că era, de asemenea, membru al Sindicatului Jocurilor din Macao.

— Nu fac de obicei pariuri, dar şansele sunt bune. Altfel nici măcar nu m-aş fi gândit la aşa ceva. McIver a reuşit deja să scoată afară trei 212, salvând prin asta mai, bine de trei milioane. Dacă scoatem toate elicopterele mari şi cea mai mare parte a pieselor, S-G va fi în formă bună.

— Împuţită formă, spuse brutal Linbar.

— Mai bună decât cea în care o să fie Struanii anul ăsta! Linbar roşi.

— Ar fi trebuit să fii pregătit pentru catastrofa asta. Tu şi afurisitul de McIver! Orice prost putea să înţeleagă că Şahul îşi trăia ultimele zile.

— De-ajuns cu asta, Linbar! izbucni Gavallan. Nu m-am întors ca să mă cert, doar ca să-mi prezint raportul, aşa că hai să isprăvim şi să iau avionul înapoi. Ce mai e, Profitabile?

— Andy, chiar dacă le scoţi din ţară, cum rămâne cu Imperial, care lucrează în Marea Nordului sub preţurile tale, luându-ţi douăzeci de contracte? Apoi se mai pune problema predării celor şase X63.

— O hotărâre afurisit de idioată şi prost venită! spuse Linbar

Gavallan îşi luă ochii de la Linbar şi se concentra. Choy avea dreptul să întrebe şi el nu avea nimic de ascuns.

— Câtă vreme am câteva JR 212, pot să revin la normal. E imens de lucru pentru ele. Săptămâna viitoare am să încep negocierile cu Imperial. Sunt convins că pot recâştiga o parte din contracte. Restul lumii e înnebunită după petrol, aşa că ExTex o să vină cu noile contracte din Arabia Saudită, Nigeria şi Malaysia şi când o să primească raportul nostru asupra noului X63, o să-şi dubleze afacerile cu noi. Ca şi toate celelalte companii importante. O să fim în

stare să le oferim servicii mai bune ca niciodată, mai sigure în orice condiţii de vreme, la un cost mai mic pe kilometru şi pe pasager. Piaţa e uriaşă. Curând China o să se deschidă şi...

— Vis de opioman! spuse Linbar. Tu şi afurisitul de Dunross umblaţi cu capul în nori.

— China n-o să ne folosească la nimic, spuse Profitabilul Choy cu o privire curioasă. Sunt de acord cu Linbar.

— Eu nu.

Gavallan observase ceva ciudat în comportarea lui Choy, dar furia îl purta nestăpânită.

— O să aşteptăm! China trebuie să aibă pe undeva petrol din abundenţă. Ca să isprăvim, sunt în formă, o formă grozavă. Profiturile anului trecut au crescut cu cincizeci la sută şi anul ăsta o să fie la fel, dacă nu mai bine. Săptămâna viitoare o să...

Linbar îl întrerupse.

— Săptămâna viitoare ai să ieşi din afaceri. Zilele astea or să hotărască într-un fel sau altul.

Gavallan îşi împinse bărbia înainte.

— Vă propun să ne reîntâlnim lunea viitoare. Asta o să-mi dea timp să mă întorc.

— Paul şi cu mine ne întoarcem la Hong Kong duminică. O să ne întâlnim acolo.

— Asta nu-i posibil pentru mine şi...

— Atunci va trebui să mergem mai departe fără tine. Linbar îşi ieşi din fire.

— Dacă „Vârtejul” nu reuşeşte, s-a terminat cu tine. S-G Helicopters o să fie lichidat, O nouă companie, Nord Sea Helicopters – deja formată, ca să ştii – o să-i achiziţioneze patrimoniul şi mă îndoiesc c-o să plătesc o jumătate de cent la dolar.

Gavallan roşi.

— Ăsta-i jaf!

— Doar preţul insuccesului. Pentru Dumnezeu! Dacă S-G se prăbuşeşte, s-a terminat cu tine şi, în ceea ce mă priveşte, era şi timpul. Şi dacă nu poţi să-ţi îngădui să-ţi cumperi bilet de avion la întâlnirile Consiliului de Conducere, n-o să-ţi ducem lipsa!

Gavallan făcea eforturi supraomeneşti să-şi stăpânească furia, dar rezistă. Apoi, la un gând brusc, privi peste masă la Profitabilul Choy.

— Dacă „Vârtejul” reuşeşte, o să m-ajuţi să finanţez o cumpărare de la Struani?

Mai înainte ca Choy să poată răspunde, Linbar urlă:

— Pachetul de control nu-i de vânzare!

— Poate ar trebui, Linbar, spuse gânditor Profitabilul Choy. Asta ar putea să te mai scoată din rahatul în care te afli. De ce să nu scapi de o sursă de iritare? Voi doi vă muşcaţi toată vremea. Şi pentru ce? De ce să nu terminăm odată, nu?

Linbar Spuse printre dinţi:

— Ai finanţa cumpărarea?

— Poate. Da, poate! Dar numai dacă încuviinţezi, Linbar, numai atunci. Asta-i o problemă de familie.

— N-am să fiu niciodată de acord. Profitabile! Obrazul lui Linbar se strâmbă şi se întoarse holbat către Gavallan.

— Vreau să te văd putrezind, pe tine şi pe afurisitul de Dunross.

Gavallan se ridică.

— Ne vedem la întâlnirea viitoare a Consiliului Intern. O să vedem ce-o să zică.

— O să facă ceea ce am să le spun eu să facă. Eu sunt taipan. Că veni vorba, îl fac membru pe Profitabil.

— Nu poţi, e împotriva regulilor lui Dirk!

Dirk Struan, fondatorul companiei, stabilise că membrii Consiliului Intern puteau fi numai din familie, oricât de depărtaţi ar fi fost, şi creştini.

— Ai jurat în faţa lui Dumnezeu să te supui lor.

— La dracu cu regulile lui Dirk! se răsti Linbar. Nu eşti parte la toate sau la moştenirea lui Dirk. Numai un taipan este, pentru Dumnezeu! Şi ce-am jurat e treaba mea! Crezi că eşti atât de afurisit de deştept? Nu eşti! Profitabil a devenit anglican anul trecut, a divorţat şi în curând o să se căsătorească în familie cu una dintre nepoatele mele, cu binecuvântarea mea. O să fie mult mai în familie decât eşti tu!

Izbucni într-un hohot de râs.

Gavallan nu râse şi nici Profitabilul Choy. Se priviră unul pe celălalt. Zarurile fuseseră aruncate.

— Nu ştiam c-ai divorţat, spuse Gavallan. Ar fi trebuit să te felicit pentru... pentru noua viaţă şi numire.

— Da, mulţumesc, fu tot ce spuse duşmanul său.

Scot se aplecă să ridice valiza tatălui său. Alţi pasageri trecură grăbiţi, înghiontindu-i. Gavallan refuză:

— Nu, mulţumesc, Scot, pot să mă descurc. O ridică singur.

— Mi-ar prinde bine un duş şi câteva ore de somn. Nu-mi place să zbor noaptea.

— Genny are maşina afară.

Scot sesizase din prima clipă oboseala tatălui său.

— Ai avut o vreme grea acasă?

— Nu. Nu, deloc. Mă bucur că eşti teafăr. Care-s veştile aici?

— Totul e grozav, tată. Merge conform planului, ca ceasul.

În suburbiile nordice al Teheranului; *ora 2*, *35 după-amiază*. Jean-Luc cobori din taxi, arătos ca întotdeauna, în costumul său de zbor şi cizme de comandă. După cum promisese, scoase o bancnotă de o sută de dolari şi o rupse grijuliu în două.

— Voilă!

Şoferul examina îndeaproape jumătatea sa de bancnotă.

— Numai o oră, aga! în numele lui Allah, aga, nu mai mult!

— O oră şi jumătate, aşa cum ne-am înţeles, şi-apoi degrabă înapoi la aeroport. O să am nişte bagaje.

— Insha Allah.

Şoferul se uită nervos înjur.

— Nu pot aştept aici. Prea mulţi ochi. O oră şi jumătate de oră, eu după colţ, acolo.

Arătă cu degetul înainte şi demară. Jean-Luc urcă scările şi descuie uşa apartamentului 4A ale cărui ferestre dădeau către şoseaua mărginită de copaci şi spre miazăzi. Era apartamentul lui, deşi îl găsise şi-l aranjase pentru el soţia sa, Marie-Christine, şi unde locuia în rarele ei vizite la Teheran. Un dormitor cu un pat mare, jos, dublu, o bucătărie bine dotată, o sufragerie cu o sofa adâncă, o combină muzicală de bună calitate cu pick-up HiFi.

—...Ca să-ţi distrezi prietenele, chéri, câtă vreme nu importi vreuna în Franţa.

— Éu, chérie? Eu sunt amant, nu importator! Zâmbi în sinea lui, bucuros să fie acasă, dar puţin iritat că trebuia să părăsească atât de multe. Combina era cea mai bună, discurile minunate, canapeaua seducătoare, patul... o, atât de elastic, vinul atât de greu strecurat în ţară, şi apoi mai era bucătăria, ustensilele sale de gătit.

— Espèce de con, spuse cu glas tare intrând în dormitor şi încercând telefonul.

Nu funcţiona. Scoase o valiză din biroul încastrat în perete şi începu să împacheteze repede şi eficient, pentru că se gândise mult la lucrul ăsta. Mai întâi cuţitele sale favorite şi tigaia de omletă, apoi cele şase sticle din cele mai bune vinuri, restul de patruzeci aveau să rămână noului proprietar – un proprietar temporar, în caz că se va întoarce vreodată – care închinase de la el întregul apartament începând de a doua zi, cu plata în franci francezi buni, lunar, plătiţi în avans în Elveţia, şi o altă sumă bună drept garanţie pentru stricăciuni, de asemenea în avans. Înţelegerea se cocea dinainte de a pleca în concediul de Crăciun.

Câtă vreme toată lumea purta ochelari de cal, pufni el, eu am fost cu mult înaintea lor. Desigur, însă, că am un avantaj deosebit asupra celorlalţi: sunt francez.

Mulţumit, continuă să împacheteze. Noul proprietar era de asemenea un francez, un prieten mai în vârstă din ambasadă, care de săptămâni avea

nevoie imperioasă de o garsonieră bine echipată pentru amanta lui, o adolescentă georgian-circaziană, care jura să-l părăsească dacă nu se descurcă.

— Jean-Luc, dragul meu prieten, cel mai bun prieten, închiriază-mi-o pentru un an, pentru şase luni, pentru trei! Îţi spun din tot sufletul: curând, singurii rezidenţi europeni de-aici vor fi diplomaţii! Nu spune nimănui altcuiva, dar am aflat-o de la cea mai înaltă autoritate din cercul lui Khomeini, la Neauphle-le-Château. Pe cinstite, ştim tot ce se întâmplă. Nu sunt mulţi dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai lui vorbitori de franceză şi pregătiţi la universităţile franceze? Te rog, te implor, trebuie pur şi simplu să mulţumesc lumina vieţii mele!

Sărmanul meu prieten, se gândi trist, slavă Domnului că n-a trebuit niciodată să mă târăsc pe lângă nici o femeie. Ce norocoasă e Marie-Christine că s-a căsătorit cu mine, care pot, cu înţelepciune, să mă îngrijesc de averea ei!

Ultimele lucruri pe care le împacheta fură instrumentele de zbor şi o jumătate de duzină de ochelari de soare. Toate hainele le pusese deoparte într-un dulap încuiat. Desigur c-o să mă despăgubească compania şi-am să-mi cumpăr altele noi. Cine are nevoie de haine vechi?

Acum isprăvise. Totul era îngrijit aranjat. Se uită la ceas. Îi trebuiseră numai douăzeci şi două de minute. Perfect. Sticla de La Doucette din frigider se răcise. Frigiderul încă mai funcţiona, în ciuda frecventelor opriri ale curentului electric. Deschise sticla şi gustă. Perfect.

Trei minute mai târziu auzi o bătaie în uşă. Perfect.

— Sayada, draga mea, ce minunată eşti, spuse cald şi-o sărută, dar gândi: Nu arăţi deloc bine, obosită şi îngrijorată. Ce mai faci, chérie?

— Am răcit. N-ai de ce să-ţi faci griji, spuse.

În dimineaţa aceea observase în oglindă riduri şi cearcăne şi ştia că Jean-Luc avea să bage de seamă.

— Nimic serios, am terminat acum. Dar tu, chéri?

— Astăzi minunat, mâine,...

Ridică din umeri. O ajută să-şi scoată pardesiul, o ridică uşor în braţe şi se cufundară în îmbrăţişarea canapelei. Era foarte frumoasă şi îi părea rău să o părăsească. Pe ea şi Iranul. Ca şi Algerul, se gândi.

— La ce te gândeşti, Jean-Luc?

— În '63 am fost izgonit din Alger. A fost exact ca acum, în Iran, într-un fel. Am fost forţaţi să plecăm, ca şi acum.

O simţi tresărind în braţele sale.

— Ce s-a întâmplat?

— Lumea e atât de îngrozitoare câteodată... Sayada nu-i spusese nimic despre viaţa ei reală.

— atât de nedreaptă, spuse scârbită, amintindu-şi războiul din '67 din Gaza şi moartea părinţilor săi, apoi fuga, povestea vieţii ei foarte asemănătoare cu a lui, amintindu-şi şi mai pregnant catastrofala ucidere a lui Ţeymour şi o cuprinse greaţa când şi-l imaginã pe micul Yassar şi ceea ce i s-ar fi putut întâmpla fiului ei dacă nu se supunea.

Măcar dac-aş putea să aflu cine sunt ei.

Jean-Luc turnă vinul pe care-l aşezase pe masa din faţa lor.

— E rău să fim serioşi, chérie! N-avem prea mult timp. Sante!

Vinul avea un gust răcoros, delicat şi primăvăratec.

— Cât timp ai? Nu rămâi?

— Trebuie să plec într-o oră.

— La Zagros?

— Nu chérie, la aeroport, apoi la Kowiss.

— Când ai să te-ntorci?

— N-am să mă întorc, spuse şi o simţi tresărind.

O reţinu ferm şi peste o clipă ea se relaxa din nou şi el continuă. N-avea nici un motiv să nu aibă încredere în ea.

— Între noi fie vorba, Kowiss este temporar. Ne retragem din Iran, întreaga firmă. E evident că nu suntem doriţi. Nu putem să mai operăm liber de-aici înainte, compania nu e plătită. Am fost izgoniţi din Zagros, unul dintre mecanicii noştri a fost ucis de terorişti acum câteva zile şi tânărul Scot Gavallan a fost la un fir de păr de a fi ucis şi el, aşa că ne retragem. Cest fini.

— Când?

— Curând. Nu ştiu exact.

— Eu... o să-mi fie dor. O să-mi fie dor de tine, Jean-Luc, spuse şi se ghemui mai aproape.

— Şi mie o să-mi fie, chérie, spuse blând, observându-i lacrimile care-i curgeau liniştit pe obraji.

— Cât de mult mai rămâi în Teheran?

— Nu ştiu.

Se strădui să nu-i răzbată durerea în glas.

— Am să-ţi dau o adresă la Beirut. Acolo o să ştie unde poţi să mă găseşti.

— Poţi să dai de mine prin Aberdeen.

Rămaseră acolo, pe canapea, ea în braţele lui, ceasul-de pe cămin ticăind – de obicei încetişor, dar acum atât de tare – amândoi conştienţi de timpul care trecea şi de finalul care se apropia, nu din dorinţa lor.

— Hai să facem dragoste, murmură ea, nedorind asta, dar ştiind că era aşteptată în pat.

— Nu, spuse el galant.

Se prefăcu tare pentru amândoi, ştiind ce se aştepta de la el: patul. Şi după asta aveau să se îmbrace şi-or să fie francezi şi sensibili şi de bun simţ

acum, la sfârşitul legăturii lor. Trase cu ochiul la ceas. Mai rămăseseră patruzeci şi trei de minute.

— Nu mă doreşti?

— Mai mult ca oricând.

Îi cuprinse sânul în palmă şi buzele îi mângâiară gâtul.

Parfumul ei era uşor şi plăcut, iar trupul gata să înceapă.

— Mă bucur, murmură ea cu aceeaşi voce dulce şi mă bucur atât de mult că ai spus „nu”. Te doresc pentru ceasuri întregi, dragul meu, nu pentru câteva minute. Nu acum. Ar strica totul dacă am face-o în grabă.

Pentru moment rămase surprins, neaşteptându-se la gambitul ăsta în jocul pe care-l jucau. Dar acum, cuvintele fiind rostite, era şi el bucuros. Câtă putere din partea ei să treacă peste o asemenea plăcere, se gândi, iubind-o profund. E mult mai bine să-ţi aminteşti vremurile grozave decât să cucereşti în grabă. Asta mă scuteşte de o grămadă de sudoare şi efort şi nici n-am verificat dacă există apă fierbinte. Acum putem să stăm şi să pălăvrăgim şi să ne bucurăm de vin, să plângem puţin şi să fim fericiţi.

— Da, aşa e. Şi eu gândesc la fel.

Din nou buzele sale îi mângâiară gâtul. O simţi tresărind şi pentru o clipă fu tentat să o înfierbânte, dar se hotărî să n-o facă. Sărmana de ea, de ce s-o chinuiesc?

— Când pleci, dragul meu?

— O să plecăm împreună. Cu ceilalţi, în zbor. Vin?

— Da, da, te rog. E-atât de bun.

Sorbi încetişor din vin, îşi uscă obrajii şi pălăvrăgi cu el, încercând să pătrundă mai adânc această extraordinară retragere.

Şi ei şi Vocea vor găsi asta foarte interesant. Poate chiar mă va ajuta să descopăr cine sunt ei. Până acum ştiu dacă nu pot să-mi apăr fiul. O, Doamne, ajută-mă să aflu cine sunt ei.

— Te iubesc atât de mult, chéri, spuse.

La aeroportul Teheran; *ora 6*, *05 seara*. Johnny Hogg, Petikin şi Nogger se holbau aiuriţi la McIver.

— Rămâi? Nu pleci cu noi? bolborosi Petikin.

— Nu, v-am spus, spuse McIver tăios. Trebuie să-l însoţesc pe Kia mâine, la Kowiss.

Se aflau lângă maşina lui, în parcare, departe de urechi străine, avionul la capătul pistei, muncitorii încărcând ultimele câteva lăzi şi inevitabilul grup de Gărzi Verzi şi un mullah, privind.

— Mullahul e unul pe care nu l-am mai văzut până acum, spuse Nogger nervos ca şi ceilalţi, deşi încerca s-o ascundă.

— Bun. E toată lumea gata să urce la bord?

— Da, Mac, cu excepţia lui Jean-Luc. Petikin era foarte neliniştit.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să rişti şi să-l laşi baltă pe Kia?

— Asta ar fi chiar o nebunie, Charlie! N-ai de ce să-ţi faci griji! Tu poţi să pregăteşti totul la aeroportul din Al Shargaz, cu Andy. Am să fiu acolo mâine. Am să mă urc în avion mâine la Kowiss, cu restul băieţilor.

— Dar, pentru Dumnezeu, ei au viză, tu nu, spuse Nogger.

— Pentru Dumnezeu, Nogger, nimeni de aici nu are viză de plecare, pentru numele lui Dumnezeu, adăugă McIver râzând. Cum dracu o să fim siguri de băieţii noştri de la Kowiss până când n-o să fie în aer, în afara spaţiului aerian al Iranului? N-ai de ce să-ţi faci griji! Mai întâi şi mai întâi trebuie să săltăm în aer partea asta a spectacolului.

Se întoarse să privească taxiul care opri cu un scârtâit de frâne. Din el coborî Jean-Luc, îi dădu şoferului cealaltă jumătate de bancnotă şi înainta către èi, purtând în mână o valiză.

— Alors, mes amis, spuse cu un zâmbet mulţumit, ça marche”!

McIver oftă.

— Foarte frumos din partea ta c-ai dat de veste că pleci în vacantă, Jean-Luc.

— Ce?

— Nu contează!

Lui McIver îi plăcea de Jean-Luc pentru îndemânarea lui, felul în care gătea şi modul absolut personal în care gândea. Când Gavallan îi spusese lui Jean-Luc despre „Vârtej”, Jean-Luc spusese îndată:

— În ce mă priveşte, puteţi fi siguri c-o să pilotez un 212 de la Kowiss, dacă pot să fiu în zborul de miercuri către Teheran şi să rămân la Teheran pentru câteva ceasuri.

— Ce să faci acolo?

— Mon Dieu! Ca să spun adieu Imamului poate.

McIver îi zâmbi francezului.

— Cum a fost la Teheran?

— Magnifique, rânji Jean-Luc drept răspuns.

În sinea lui îşi zise: Nu l-am văzut pe Mac arătând atât de tânăr de ani de zile. Cine o fi doamna?

— Et toi, mon vieux?

— Bine.

În spatele lui McIver îl văzu pe Jones, copilotul, coborând treptele avionului două deodată şi îndreptându-se către ei. Pe tarmac nu mai era nici o ladă de încărcat şi cei din echipa de sol iraniană porniseră cu paşi mari înapoi către birou.

— Totul e gata la bord?

— Totul e gata, căpitane, cu excepţia pasagerilor, spuse Jones cu voce plată. Controlul de zbor începe să se enerveze şi zice că întârziem. cât de repede puteţi, allright.

— Încă avem permisiunea de a opri la Kowiss?

— Da, nici o problemă. McIver răsuflă adânc.

— E-n regulă, îi dăm drumul aşa cum am stabilit, cu excepţia că eu iau hârtiile, Johnny.

Johnny Hogg i le înmână şi toţi trei, McIver, Hogg şi Jones, porniră înainte drept către mullah, sperând să-i distragă atenţia. Aşa cum fusese aranjat dinainte, cei doi mecanici erau deja la bord, străduindu-se să pară nişte încărcători.

— Bună ziua, aga, spuse McIver şi îi întinse ostentativ mullahului documentele, poziţia lor blocând vederea către trepte.

Nogger, Petikin şi Jean-Luc le urcară fără şovăire şi dispărură înăuntru.

Mullahul răsfoi documentele, evident neobişnuit cu ele.

— Bun, acum inspectăm, spuse, cu accent greoi.

— Nu-i nevoie de asta, aga. Ev...

McIver se întrerupse. Mullahul şi cele două Gărzi Verzi porniseră deja către trepte.

— Imediat ce urci la bord porneşte motoarele, Johnny, spuse în şoaptă şi îi urmă.

Cabina era încărcată până sus cu lăzi, pasagerii erau deja aşezaţi, cu centurile puse. Toţi ochii îl evitară cu foarte multă grijă pe mullah. Mullahul îi privi lung.

— Cine bărbaţii? McIver spuse vioi:

— Echipele de înlocuire, de schimb, aga.

Deveni şi mai nervos când motoarele începură să urle. Făcu un semn la întâmplare către Jean-Luc.

— Pilotul de schimb pentru Kowiss, aga! Apoi şi mai grăbit:

— Komitehul din turn doreşte ca avionul să decoleze acum. Ne grăbim, da?

— Ce în lăzi?

Mullahul îşi ridică ochii către carlingă, de unde Johnny Hogg strigă într-o farsi desăvârşită:

— Iertaţi-mă că vă întrerup, Excelenţă, voia lui Allah, dar turnul ne ordonă să decolăm imediat. Cu îngăduinţa voastră, desigur.

— Da, da, desigur, Excelenţă pilot. Mullahul zâmbi.

— Vorbiţi farsi foarte bine, Excelenţă.

— Mulţumesc, Excelenţă, Allah să vă aibă în pază şi binecuvântările Sale Imamului.

— Mulţumesc, Excelenţă pilot, Allah să vă ajute!

Mullahul plecă. În drum către scară, McIver se aplecă şi băgă capul în carlingă:

— Ce-a fost asta, Johnny? Nu ştiam că vorbeşti farsi!

— Nici nu vorbesc, îi răspunse Hogg sec, adăugind în engleză ceea ce-i spusese mullahului. Am învăţat doar frazele astea. M-am gândit că o să-mi folosească.

McIver zâmbi.

— Eşti prima-ntâi. Apoi coborî vocea:

— Când ajungi la Kowiss, fă-l pe Duke să aranjeze cu Barosanul, oricum poate, să le dea drumul băieţilor cât mai devreme mâine dimineaţă. Nu vreau ca Kia să fie acolo când o să decoleze. Să-i scoată de acolo cât mai devreme, cum o putea, okay?

— Da, desigur. Uitasem de asta. Foarte înţelept.

— Zbor plăcut. Ne vedem la Al Shargaz.

Mac ridică zâmbitor degetul mare în sus şi ei se îndepărtară.

În secunda în care fură în aer, Nogger explodă cu un strigăt:

— Am reuşit!

Şi toată lumea îl reluă ca un ecou, cu excepţia lui Petikin care bătu în lemn şi a lui Jean-Luc care-şi făcu cruce superstiţios şi zise:

— Merele, aşteptaţi cu uralele, Nogger. Aţi putea fi reţinuţi la sol în Kowiss. Păstraţi-vă strigătele pentru vineri. Mai e multă apă de curs prin Golf până atunci!

— Mare dreptate ai, Jean-Luc, spuse Petikin aşezat la fereastră lângă el, privind aeroportul care se îndepărta. Mac era bine dispus. Nu l-am văzut atât de fericit de luni de zile şi azi-dimineaţa era fiert. Ciudat cum se pot schimba oamenii.

— Da, ciudat. Eu aş fi într-adevăr fiert dacă ar interveni o astfel de schimbare în plan.

Jean-Luc se aşeză cât mai confortabil şi se lăsă pe spate, gândindu-se la Sayada şi la despărţirea lor care fusese deosebită şi străbătută de o tristeţe dulce. Trase cu ochiul la Petikin şi-i văzu încruntarea.

— Ce-i?

— Mă întrebam cum o să ajungă Mac la Kowiss.

— Cu elicopterul, desigur. Sunt două 206 şi un Alouette lăsate...

— Tom a dus acel Alouette la Kowiss astăzi şi n-a mai rămas nici un pilot.

— Aşa că o să se ducă cu maşina, desigur. De ce?

— Nu crezi c-o să fie îndeajuns de nebun să-l piloteze el însuşi pe Kia? Ce zici?

— Eşti nebun? Sigur că nu, nu-i atât de nebun... Sprâncenele lui Jean-Luc se ridicară până la cer.

— Merele! E atât de nebun!

La sediul Contraspionajului Intern; *ora 6*, *30 seara*. Hashemi Fazir stătea la fereastra vastului său birou, privind minaretele şi acoperişurile oraşului, domuri uriaşe de moschei printre clădiri şi hoteluri moderne, ridicate în înălţimi, ultimele chemări ale muezinilor la rugăciunea de la asfinţitul soarelui

stingându-se încet. câteva lumini mai mult decât de obicei în oraş. Focuri depărtate de armă.

— Fii de căţea! mormăi, apoi, fără să se întoarcă, mârâi furios: Asta-i tot ce-a spus?

— Da, Excelenţă, în câteva zile. Spunea că e suficient de sigură că francezul nu ştia exact când o să plece.

— Ar fi trebuit să se asigure. A fost delăsătoare. Agenţii delăsători sunt primejdioşi. Numai 212, eh?

— Da, era sigură de asta. Şi eu zic c-a fost delăsătoare şi-ar trebui pedepsită.

Hashemi auzi plăcerea maliţioasă din voce, dar nu îi îngădui să-i tulbure buna dispoziţie. Îşi lăsă gândurile să rătăcească, hotărând ce să facă cu Sayada Bertolin şi informaţia ei.

Era foarte mulţumit de el. Ziua de astăzi fusese excelentă. Unul dintre asociaţii săi secreţi fusese numit al doilea în SAVAMA după Abrim Pahmudi. La amiază, un telex de la Tabriz confirmase moartea lui Abdullah Han. Imediat transmisese înapoi un telex ca să aranjeze o întâlnire particulară, a doua zi, cu Hakim Han şi rechiziţionase unul dintre avioanele uşoare, bimotoare, ale SAVAMA. Sprijinul acordat lui Talbot ca să ajungă în Iad fusese desăvârşit şi nu găsise nici un fel de urmă a celor responsabili – o echipă a Grupului Patru – când inspectase zona; pentru că, desigur, fusese chemat instantaneu. Cei din apropiere nu văzuseră pe nimeni în parcare:

— Acum era pacea lui Allah şi peste o clipă furia lui Satan, aga!

Cu o oră în urmă, Abrim Pahmudi îl chemase personal, evident ca să-l felicite. Dar el evitase capcana şi negase cu grijă că explozia avea ceva de-a face cu el. Mai bine să nu atragă atenţia asupra asemănării cu prima maşină capcană care îl făcuse bucăţi pe generalul Janan, mai bine să-l ţină pe Pahmudi în nesiguranţă şi descumpănit şi sub presiune. Îşi ascunsese zâmbetul şi spusese grav:

— Voia lui Allah, Excelenţă. Dar e limpede că acesta a fost un alt blestemat de atac terorist al celor de stânga. Talbot n-a fost ţinta, deşi dispariţia lui oportună elimină problema asta. Îmi pare rău că trebuie să v-o spun, dar atacul a fost din nou împotriva celor ce se bucură de favorurile Imamului.

Dând vina pe terorişti şi afirmând că atacul a fost împotriva ayatolahilor şi mullahilor care frecventau restaurantul, avea să-i înspăimânte, îndepărtându-i de pista ce ducea la Talbot, aşa că putea să evite o posibilă răzbunare britanică, desigur din partea lui Robert Armstrong dacă el avea să descopere, şi strivise câţiva scorpioni cu o singură piatră.

Hashemi se întoarse şi privi la bărbatul cu trăsături dure, Suliman al Wiali, conducătorul echipei Grupului Patru care plasase maşina capcană de

astăzi, acelaşi bărbat care o prinsese pe Sayada Bertolin în dormitorul lui Teymour.

— În câteva minute plec laTabriz. O să mă întorc mâine sau poimâine. O să meargă cu mine un englez înalt, Robert Armstrong. Numeşte unul dintre oamenii tăi să-l urmărească, asigură-te că omul ştie unde locuieşte Armstrong, apoi spune-i să-l termine undeva pe străzi, după căderea întunericului. Nu, să n-o faci tu!

— Da, Excelenţă! când?

Hashemi se gândi, trecu încă o dată în revistă planul şi nu găsi nici o scăpare.

— De Ziua Sfântă.

— Acesta-i acelaşi bărbat cu care doreaţi să se destrăbăleze femeia Sayada?

— Da. Dar acum m-am răzgândit.

Robert nu mai are nici un fel de valoare, se gândi. Şi mai mult decât atât, i-a sosit vremea.

— Mai aveţi şi altă treabă pentru ea, Excelenţă?

— Nu. Am spart cercul Teymoun

— Voia lui Allah. Pot să fac o sugestie?

Hashemi îl cântări. Suleiman era cel mai eficient, de încredere şi ucigător comandant de Grup Patru, cu o slujbă de acoperire ca agent minor al Contraspionajului Intern, raportându-i direct lui. Suleiman pretindea că la origine provenea din munţii Shrift, la nord de Beirut, mai înainte ca familia să-i fie ucisă şi el să fie alungat de acolo de miliţiile creştine. Hashemi îl momise cu cinci ani în urmă, după ce-l scosese prin mită dintr-o închisoare siriană, unde fusese condamnat la moarte pentru omoruri şi atacuri banditeşti de ambele părţi ale graniţei, singura sa apărare fiind: „Am ucis numai evrei şi necredincioşi, aşa cum a poruncit Allah, aşa că am împlinit lucrarea Lui. Sunt un Răzbunător!”

— Ce sugestie? întrebă.

— Este un curier OEP obişnuit, nu unul prea bun, şi în starea prezentă e primejdioasă şi o posibilă ameninţare. Uşor de „întors” de către evrei sau CIA şi folosită împotriva noastră. Ca buni fermieri, ar trebui să plantăm seminţele acolo unde putem să culegem o recoltă viitoare.

Suliman zâmbi.

— Sunteţi un fermier înţelept, Excelenţă. Sugestia mea e să-i spunem că e vremea să se întoarcă la Beirut, că noi, cei doi care am prins-o în dezmăţul ei, vrem acum sa lucreze pentru noi acolo. O vom mai lăsa să ne audă vorbind între patru ochi şi ne vom preface că suntem o...parte dintr-o celulă a Miliţiilor Creştine din sudul Libanului, acţionând sub ordinul Israelului pentru stăpânii lor de la CIA.

Bărbatul râse fără zgomot, văzând surpriza şefului său.

— Şi după asta?

— Ce-ar transforma o coptă palestiniancă, moderată anti-Israel, într-o diavoliţă fanatică, năzuind veşnic să se răzbune?

Hashemi îl privi.

— Ce?

— Să zicem că cineva din aceleaşi „Miliţii Creştine, acţionând sub ordinele Israelului pentru stăpânii lor de la CIA” îi vor face rău copilului ei, foarte rău, înainte ca ea să ajungă acasă, apoi vor dispărea. N-ar face din ea un duşman neîndurător al duşmanilor noştri?

Hashemi îşi aprinse o ţigară ca să-şi ascundă dezgustul.

— Sunt de acord că nu ne mai e utilă, spuse şi văzu o umbră de iritare.

— Ce valoare are copilul ei, şi ce viitor? spuse Suliman dispreţuitor. Cu o astfel de mamă şi trăind cu rude creştine, o să rămână creştin şi-o să ajungă în Iad.

— Israelul este aliatul nostru. Nu te băga în afacerile Orientului Mijlociu sau ei or să te mănânce. E interzis.

— Dacă spuneţi că e interzis, e interzis, stăpâne! Suliman se plecă adânc şi încuviinţă.

— Pe capul copiilor mei.

— Bun, te-ai descurcat foarte bine astăzi, mulţumesc! Se duse la seif şi luă un pachet de dolari uzaţi din raftul de acolo. Văzu chipul lui Suliman luminându-se.

— Aici e un premiu pentru tine şi oamenii tăi.

— Mulţumesc, mulţumesc, Excelenţă! Allah să vă apere! Bărbatul acela, Armstrong, poate fi socotit mort.

Foarte recunoscător, Suliman se înclină din nou şi plecă.

Rămas singur, Hashemi descuie un sertar şi-şi turnă un whisky.

O mie de dolari este o avere pentru Suliman şi cei trei oameni ai săi, dar e o investiţie înţeleaptă, se gândi mulţumit. O, da, mă bucur c-am hotărât în privinţa lui Robert. Robert ştie prea multe, suspectează prea multe. N-a fost el cel care a dat numele echipelor melé?

— Echipele Grupului Patru trebuie folosite pentru lucruri bune, nu rele, Hashemi! spusese cu acea binecunoscută voce a lui. Te previn doar, puterea lor ar putea să fie năvalnică, dar s-ar putea întoarce împotriva ta. Aminteşte-ţi de Bătrânul de pe Munte. Ei?

Hashemi râsese ca să-şi ascundă surpriza că Armstrong îi citise cel mai ascuns gând al său.

— Ce are Al-Sabbah şi asasinii lui cu mine? Noi trăim în secolul douăzeci, iar eu nu sunt un fanatic religios. Ba, şi mai important, Robert, nu am un castel Alamut!

— Există încă haşişul – ba chiar mai bine.

— N-am nevoie de drogaţi sau de asasini, doar de oameni în care mă pot încrede.

— Asasin e un cuvânt derivat din „hashashin”, cel ce ia haşiş. Legendele spun că în secolul al unsprezecelea, la Alamut – fortăreaţa de nepătruns a lui Hassan ibn al-Sabbah, din munţii de lângă Qazvin – acesta avea grădini secrete alcătuite exact după Grădinile Paradisului descrise în Coran, unde vinul şi mierea curgeau din fântâni şi găseai fecioare minunate şi supuse. Aici erau aduşi în taină cei mai devotaţi oameni ai săi, drogaţi cu haşiş şi li se dădea să guste din fericirea promisă, eternă şi erotică ce-i aştepta după moarte în Paradis. Apoi, într-o zi, două sau trei, Binecuvântatul îi aducea înapoi pe Pământ, garantându-le o întoarcere grabnică în schimbul absolutei supuneri. Din Alamut, bandele fanatice ale zeloşilor săi. Asasinii, terorizau Persia, ajungând curând în cea mai mare parte a Orientului Mijlociu. Aceasta a continuat aproape două secole, până în 1256. Atunci, un nepot al lui Genghis-Han, Ulugu Han, a coborât în Persia şi şi-a pornit hoardele împotriva Alamutului, dărâmându-l piatră cu piatră de pe vârfurile munţilor şi transformând Ghilda Asasinilor în pulbere.

Buzele lui Hashemi erau o linie subţire.

Ah, Robert, cum ai reuşit oare să străpungi vălul şi să înţelegi planul meu secret de a moderniza ideea lui Al-Sabbah?

E atât de uşor s-o faci acum, când Şahul s-a dus şi pământul este în clocot, atât ele uşor cu drogurile psihedelice, halucinogene şi mulţimea fără număr de inşi nu prea isteţi, deja pătrunşi de dorinţa martiriului, care trebuie doar să fie puşi pe direcţia potrivită ca să înlăture pe oricine doresc eu – ca Janan şi Talbot. Ca tine. Dar cu ce stârvuri trebuie să mă adun pentru gloria nepieritoare a domeniului meu! Cum pot oamenii să fie atât de cruzi? Cum pot să se bucure pe faţă de asemenea cruzime nechibzuită şi fără rost, cum ar fi tăierea organelor genitale ale omului ăla? Sau să iei în considerare rănirea unui copil? Este oare doar pentru că sunt din Orientul Mijlociu, au trăit în Orientul Mijlociu şi nu aparţin nici unui alt loc? Ce groaznic că n-au putut să înveţe de la noi, că n-au putut beneficia de civilizaţia noastră străveche! Imperiul lui Cirus şi Darius trebuie să se întemeieze din nou. Pe Allah, în privinţa asta Şahul avea dreptate. Asasinii mei vor deschide drumul. Chiar până la Ierusalim dacă e nevoie.

Sorbi din whisky foarte mulţumit de înfăptuirile acelei zile. Băutura avea un gust excelent. Îi plăcea fără gheată.

CAPITOLUL 55
JOI
1 martie 1979

Într-un sat lângă graniţa de nord; *ora 5*, *30 dimineaţa*. În lumina de dinaintea zorilor, Erikki îşi trase cizmele. Acum avea jacheta de zbor pe el, pielea veche, bine îngrijită şi moale foşnind, pumnalul în teacă şi aceasta în mânecă. Deschise încetişor uşa colibei. Satul dormea sub plapuma de zăpadă. Nu se vedea nici o santinelă. În şopronul sub care se odihnea elicopterul domnea liniştea, dar ştia că aparatul era totuşi prea bine păzit ca să încerce.

Încercase în mai multe momente în cursul zilei şi al nopţilor. De fiecare dată, santinelele din cabină şi carlingă îi zâmbiseră, atente şi politicoase.

N-avea cum să-i doboare pe toţi trei şi să decoleze. Singura şansă era pe jos şi plănuia asta de când avusese confruntarea cu şeicul Baiazid, alaltăieri. Simţurile lui pipăiră întunericul. Stelele erau ascunse de nori subţiri. Acum.

Cu paşi siguri, se strecură pe uşă şi de-a lungul şirului de colibe, îndreptându-se către copaci, şi se trezi înfăşurat în plasa care păru să apară din senin şi se zbătu din răsputeri. Patru nomazi ţineau de fiecare capăt al plasei, folosită pentru capturarea şi domesticirea caprelor sălbatice. O răsuciră cu îndemânare din ce în ce mai strâns în jurul lui şi el urla furios şi puterea lui uriaşă rupse câteva dintre funii. În curând se zvârcolea neajutorat în zăpadă.

Pentru un moment rămase întins acolo, gâfâind, apoi încercă din nou să-şi rupă legăturile, senzaţia de neputinţă făcându-l să urle. Dar cu cât se rotea mai mult, cu atât funiile păreau să se strângă mai tare. În cele din urmă încetă să se zbată şi rămase întins pe spate, încercând să-şi tragă sufletul, privind în jur. Era înconjurat. Tot satul era treaz, îmbrăcat şi înarmat. Evident, îl aşteptau. Niciodată nu văzuse şi nu simţise atât de multă ură. Trebuiră cinci oameni să-l ridice şi să-l ducă – jumătate pe sus, jumătate târându-l – până la coliba adunării satului şi să-l arunce brutal pe podeaua de pământ, dinaintea şeicului Baiazid, care stătea cu picioarele încrucişate pe blănuri de animale, la locul său de onoare, lângă foc. Coliba era mare, înnegrită de fum şi plină cu oamenii tribului.

— Aşa, deci, spuse şeicul. Deci îndrăzneşti să nu mi te supui?!

Erikki zăcea nemişcat, adunându-şi puterile. Ce era de spus?

— Azi-noapte, unul din oamenii mei a venit de la palatul Hanului.

Baiazid tremura de furie.

— Ieri după-amiază, la ordinele Hanului, gâtul mesagerului meu a fost tăiat, împotriva tuturor legilor cavalereşti. Ce zici de asta? Cu gâtul tăiat ca un câine, ca un câine!

— Eu... eu nu pot să cred că Hanul ar face asta, spuse Erikki neajutorat. Nu pot să cred!

— Pe toate numele lui Allah, i-au tăiat gâtul! E mort şi noi suntem dezonoraţi. Cu toţii! Eu! Făcuţi de ruşine din pricina ta!

— Hanul este un diavol, îmi pare rău, dar eu nu...

— Am tratat cu Hanul onorabil. Şi pe tine te-am tratat onorabil. Ai fost pradă de război de la duşmanii Hanului şi ai noştri. Tu eşti căsătorit cu fiica lui

şi el e bogat, cu mai multe pungi de aur decât are o capră fire de păr. Ce înseamnă zece milioane de riali pentru el? O căcărează de capră. Mai rău! El ne-a dezonorat. Moartea lui Allah pluteşte asupra lui!

Un murmur trecu printre cei care priveau şi aşteptau, neînţelegând engleza, dar înţelegând ghimpii ascuţiţi ai mâniei. Din nou se auzi şuieratul veninos.

— Insha Allah! Acum o să-ţi dăm drumul, aşa cum ai dorit, pe jos, şi după asta o să te vânăm. N-o să te ucidem cu gloanţe şi nici tu n-ai să vezi apusul deasupra capului, iar capul tău va fi un dar pentru Han.

Şeicul reluă pedeapsa hotărâtă pe limba lui şi făcu un semn din mină. Oamenii înaintară.

— Aşteptaţi, aşteptaţi! strigă Erikki, căruia teama îi dăduse idei.

— Vrei să cerşeşti îndurare? spuse Baiazid dispreţuitor. Credeam că eşti bărbat, de asta n-am poruncit să ţi se taie capul în somn.

— Nu îndurare, răzbunare! Apoi Erikki mugi:

— Răzbunare!

Urmă o tăcere uluită.

— Pentru voi şi pentru mine! Nu meritaţi să răzbunaţi o astfel de dezonoare?

Bărbatul mai tânăr şovăi.

— Încerci să ne păcăleşti?

— Pot să v-ajut să vă recâştigaţi cinstea. Eu singur. Haideţi să jefuim palatul Hanului şi astfel amândoi o să ne răzbunăm pe el!

Erikki se rugă la zeii săi străvechi să-i facă gura aurită.

— Eşti nebun?

— Hanul este duşmanul meu mai mult decât al vostru. Care ar fi altul motivul pentru care ne-a făcut de râs pe amândoi, dacă nu să vă înfurie pe voi împotriva mea? Cunosc palatul. Pot să te duc pe tine şi cincisprezece oameni înarmaţi în curtea interioară într-o fracţiune de secundă şi...

— Nebunie! pufni ironic şeicul. Să ne aruncăm cu capul înainte, ca nişte nebuni intoxicaţi cu haşiş? Hanul are prea multe santinele!

— Cincizeci şi trei angajate în interiorul zidurilor. Nu mai mult de patru sau cinci de serviciu în oricare parte a zilei. Sunt războinicii tăi atât de slabi că nu se pot lupta cu cincizeci şi trei? Vom avea surpriza de partea noastră. Un atac de comando neaşteptat, din cer, un asalt nemilos ca să-ţi recâştigi onoarea. Aş putea să vă duc şi să vă iau de acolo, la fel, în câteva minute. Abdullah Han este bolnav, foarte bolnav, străjile n-or să fie pregătite şi nici cei din casă. Cunosc drumul înăuntru, unde doarme, totul.

Erikki îşi auzi vocea înfierbântându-se, ştiind că planul putea fi dus la îndeplinire. Saltul brusc peste ziduri şi aterizarea neaşteptată, ţâşnind din elicopter, conducând asaltul, luând-o în fruntea lor pe trepte, intrând în clădire, în susul scărilor, pe palier, de-a lungul coridorului, tăbărând pe Ahmed şi pe

oricine i-ar fi stat în cale în încăperea Hanului, apoi dându-se la o parte pentru ca Baiazid şi oamenii săi să facă ce vor, ajungând cumva în aripa de nord la Azadeh şi, dacă nu era acolo sau era rănită, atunci să ucidă, să ucidă Hanul, străjile, pe oamenii ăştia, pe toată lumea. Ideea pusese stăpânire pe el.

— N-ar rămâne numele vostru o mie de ani, din pricina îndrăznelii voastre? Şeicul Baiazid, cel care a îndrăznit să-l umilească, să-l înfrunte pe Han, Hanul Gorgonilor, în chiar bârlogul său, pentru o problemă de onoare? Nu vor cânta barzii cântece despre tine, la nesfârşit, la focurile de tabără ale tuturor kurzilor? Nu asta ar fi făcut Saladin-kurdul?

În lumina flăcărilor le vedea ochii strălucindu-le altfel acum. Îl văzu pe Baiazid ezitând, tăcerea adâncindu-se, îl auzi vorbind în şoaptă oamenilor săi, apoi un bărbat râse şi strigă tare ceva, la care ceilalţi se alăturară şi apoi, într-un singur glas, urmă un tunet de aprobare.

mâini binevoitoare îi tăiară legăturile. Bărbaţii se luptară îndârjiţi pentru privilegiul de a lua parte la raid. Degetele lui Erikki tremurau când apăsară butonul de start.

Primul dintre motoare bubui, trezindu-se la viaţă.

În palatul Hanului; *ora 6*, *35 dimineaţa*. Hakim se trezi din somn brusc. Straja sa de lângă uşă îl privea uimită.

— Ce se întâmplă, înălţimea voastră?

— Nimic, nimic, Istar. Am, am visat doar.

Acum era treaz de-a binelea. Hakim se culcă pe spate şi se întinse după pofta inimii, pregătit pentru noua zi.

— Adu-mi cafeaua! După baie, dejunul aici. Şi roag-o pe sora mea să vină.

— Da, înălţimea voastră, îndată!

Straja îl părăsi. Îşi întinse din nou trupul vânjos, încordat. Zorii erau întunecaţi. Camera era decorată bogat, largă, plină de curenţi reci de aer şi răcoroasă, dar era dormitorul Hanului. În uriaşul cămin ardea un foc strălucitor, întreţinut de strajă în timpul nopţii, nimeni altcineva nefiind îngăduit înăuntru, straja aleasă de el personal, din cei cincizeci şi trei din palat, până avea să hotărască viitorul lor. Unde să-i găseşti pe cei în care să ai încredere, se întrebă, apoi ieşi din pat, înfăşurându-se mai strâns în cămaşa de noapte călduroasă din brocart, una din cele cincizeci pe care le găsise în garderobă.

Se întoarse cu faţa către Mecca şi către Coranul deschis din nişa decorată cu plăcuţe de ceramică, îngenunche şi spuse prima rugăciune a zilei. Când isprăvi, rămase acolo cu ochii pe străvechiul Coran, imens, acoperit cu pietre scumpe, caligrafiat de mână şi nepreţuit. Coranul Hanilor Gorgoni, Coranul său.

Sunt atât de multe lucruri pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Allah, se gândi. Atât de multe încă de învăţat, atât de multe încă de făcut. Dar am făcut deja un început minunat.

Nu mult după miezul nopţii, ieri, în faţa tuturor membrilor familiei adunaţi în casă, luase inelul de aur cu smarald şlefuit, simbolul străvechiului Hanat, din degetul arătător al mâinii drepte a tatălui său şi îl pusese pe al său. Fusese nevoit să forţeze inelul să treacă peste o cută de grăsime şi să se străduie să nu simtă mirosul morţii care plutea în încăpere. Înfierbântarea sa învinsese repulsia şi acum era într-adevăr Hanul. Apoi toţi membrii prezenţi ai familiei îngenuncheaseră şi îi sărutaseră mâna cu inelul, jurându-i supunere, Azadeh, mândră, cea dintâi, apoi Aisha, tremurând înspăimântată, apoi şi ceilalţi, Najoud şi Mahmud ostentativ umili, binecuvântându-l pe Allah în sinea lor pentru amânarea pedepsei. Apoi jos, în Sala Mare, cu Azadeh stând lângă el, Ahmed şi gărzile juraseră de asemenea supunere şi credinţă, restul familiei răspândite urmând să sosească mai târziu, împreună cu alţi conducători tribali, servitori şi membri ai casei şi personal de serviciu.

Dăduse de îndată ordine pentru funeralii şi apoi îngăduise ochilor săi s-o vadă pe Najoud.

— Deci, înălţimea voastră, spusese Najoud mieros, din toate inimile noastre, în faţa Iui Allah, vă felicităm şi jurăm să vă servim cu toată puterea noastră.

— Mulţumesc, Najoud. Mulţumesc. Ahmed, care a fost sentinţa pe care Hanul a hotărât-o în legătură cu sora mea şi familia ei înainte de a muri?

Brusc, marea încăpere fu cuprinsă de tensiune.

— Alungarea fără bani către pustiul de la nord de Meshed, înălţimea voastră, sub pază, imediat.

— Regret, Najoud. Tu şi toată familia ta o să plecaţi în zori, aşa cum s-a hotărât.

Îşi amintise cum ea şi Mahmud se făcuseră cenuşii la faţă şi se clătinaseră.

— Dar, înălţimea voastră, acum sunteţi Han, cuvântul vostru este lege. Nu m-aştept... Sunteţi Han acum!

— Dar Hanul, tatăl nostru, a dat ordinul când el era legea, Najoud. Nu e corect să trecem peste cuvântul lui.

— Dar voi sunteţi legea acum, spusese Najoud cu un zâmbet bolnav. Voi faceţi ce e drept!

— Cu ajutorul lui Allah, am să încerc. Cu siguranţă, Najoud! Nu pot să nesocotesc hotărârea luată de tatăl meu pe patul de moarte.

— Dar, înălţimea voastră... Najoud se apropiase.

—...Vă rog, putem... putem discuta asta între patru ochi?

— Mai bine aici, în faţa întregii familii, Najoud. Ce vrei să spui?

Ea şovăise şi venise şi mai aproape şi-l simţise pe Ahmed încordându-se, îi văzuse mână pregătită pe pumnal şi părul de pe ceafă zbârlit.

— Doar pentru că Ahmed spune că Hanul a dat un astfel de ordin nu înseamnă că... Nu-i aşa? Încercase Najoud să şoptească, dar cuvintele ei stârniseră ecouri între pereţi.

Răsuflarea şuierase pe buzele lui Ahmed:

— Allah să mă ardă în veci dac-am minţit!

— Ştiu că n-ai făcut-o, Ahmed, spusese trist Hakim. N-am fost şi eu acolo când a hotărât Hanul? Am fost acolo, Najoud. Ca şi înălţimea sa, sora mea. Regret că...

— Dar poţi să fii îndurător, ţipase Najoud. Te implor, te implor, fii îndurător!

— O, dar sunt, Najoud. Eu te iert, dar pedeapsa a fost pentru c-ai minţit în numele lui Allah, spusese el grav. Pedeapsa n-a fost pentru c-ai spus minciuni despre mine şi sora mea, provocându-ne ani de suferinţă şi făcându-ne să pierdem dragostea tatălui nostru. Desigur că noi te iertăm pentru asta, nu-i aşa, Azadeh?

— Da, da, desigur, asta este iertat.

— Asta este iertat faţă de toată lumea, dar minciuna în numele lui Allah... Hanul a luat o hotărâre. Eu nu pot să merg împotriva ei.

Mahmud izbucnise, acoperindu-i cuvintele:

— Nu ştiu nimic despre asta, înălţimea voastră, nimic. Jur în faţa lui Allah! Am crezut în minciunile ei. O să divorţez de ea oficial pentru că te-a trădat! N-am ştiut niciodată nimic despre minciunile ei!

În Sala Mare, toată lumea îi privea târându-se, unii urându-i, alţii dispreţuindu-i pentru că nu reuşiseră atunci când aveau puterea.

— În zori, Mahmud. Eşti alungat, tu şi familia ta, spusese el nespus de trist. Fără un ban, sub pază, cită vreme voi dori eu. Cât despre divorţ, acesta este interzis în casa mea. Dacă doreşti s-o faci la nord de Meshed, Insha-Allah. Eşti totuşi alungat acolo cât îmi va face mie plăcere.

O, ai fost perfect, Hakim, îşi spuse pe deplin mulţumit, pentru că desigur toată lumea ştia că a fost prima ta încercare. Ai fost perfect. Nici măcar o dată nu ai lăsat să se vadă cât de mult te desfătai şi nu ţi-ai dezvăluit adevăratul scop, nici măcar o dată nu ţi-ai ridicat glasul, păstrându-l calm şi blând şi grav, de parcă ai fi fost într-adevăr întristat de sentinţa tatălui tău, dar pe bună dreptate nu era cu putinţă să treci peste ea. Şi nevinovata, dulcea promisiune „câtă vreme voi dori eu”! Voi dori să fiţi cu toţi alungaţi definitiv şi dacă aud doar de o singură, neînsemnată ameninţare a vreunui complot, am să vă sting pe toţi la fel de uşor ca pe un muc de lumânare. Pe Allah şi pe Profetul Său, fie-i numele lăudat, am să fac ca spiritul tatălui meu să fie mândru de acest Han al tuturor Gorgonilor, răsuci-s-ar în Iad pentru că a crezut asemenea minciuni sfruntate ale unei cotoroanţe răutăcioase!

Sunt atât de multe lucruri pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Allah, îşi zise, fermecat de flăcările ce străluceau în nestematele Coranului. Toţi anii

ăştia cât ai fost alungat te-au învăţat să-ţi tăinuieşti dezamăgirea şi trădarea. Acum ai de întărit puterea ta, Azerbaidjanul de apărat, o lume de cucerit, neveste de găsit, fii de zămislit şi o nouă dinastie de ridicat. Fie ca Najoud şi puii ei de căţea să putrezească.

În zori plecase cu Ahmed să privească „întristat" plecarea lor. Sentimental, insistase ca nimeni din restul familiei să nu mai fie prezent. „De ce să mărim durerea, a lor şi a mea? " îl urmărise pe Ahmed răvăşind împreună cu străjile – la instrucţiunile sale precise – muntele de bagaje, îndepărtând orice putea avea vreo valoare, până când nu mai rămăsese decât o valiză pentru fiecare dintre ei şi cei trei copii ai lor care priveau împietriţi de spaimă.

— Bijuteriile tale, femeie! spusese Ahmed.

— Ai luat totul... totul... Te rog... Hakim, înălţimea voastră, vă rog! suspinase Najoud.

Săculeţul ei special cu bijuterii, ascuns într-un buzunar al valizei ei, fusese deja adăugat grămezii de valori. Brusc, Ahmed se întinsese şi-i smulsese pandantivul de la gât şi-i sfâşiase gulerul rochiei. O duzină de coliere îl îngreunau – diamante, rubine, smaralde şi safire.

— De unde ai astea? întrebase Hakim uimit.

— Sunt... sunt ale mele. Sunt... mama, ale mamei mele... şi ale mele... Le-am cumpărat în decursul anilor.

Najoud se întrerupsese când Ahmed dăduse la iveală pumnalul.

— Bine, bine.

Grăbită, îşi trăsese tremurând lanţurile peste cap, îşi desfăcuse restul colierelor şi i le dăduse.

— Acum ai totul.

— Cercei!

— Dar... Înălţimea voastră, lăsaţi-mi ceva!

Ţipase când Ahmed, nerăbdător, îi apucase un deget ca să-l taie cu inelul încă pe el; se trăsese înapoi, îşi smulsese inelele de pe degete şi brăţările ascunse sus, în mâneci, urlând de durere şi amărăciune, şi le aruncase pe podea.

— Acum ai totul!

— Acum ridică-le şi dă-i-le înălţimii sale, în genunchi! şuierase Ahmed şi, fiindcă ea nu se supusese îndată, o înşfăcase de păr şi o aruncase cu faţa la podea şi ea se târa supusă.

Ah, asta a fost într-adevăr o desfătare, se gândi Hakim, amintindu-şi fiecare secundă a umilirii lor. După ce o să moară, Allah o să-i ardă în flăcările Iadului.

Mai făcu o temenea, îl puse pe Allah deoparte până la următoarea rugă de amiază şi sări în picioare, plin de energie. O slujnică era deja acolo, în genunchi, turnând cafeaua şi îi ghici teama din ochi şi fu foarte mulţumit.

În momentul în care devenise Han ştiuse că era vital să acţioneze repede şi să preia frâiele puterii. Cu o zi în urmă, dimineaţa, inspectase palatul. Bucătăria nu i se păruse destul de curată, aşa că pusese să fie bătut până la leşin bucătarul şef şi azvârlit dincolo de ziduri, apoi îl înaintase pe ajutorul său în locul lui, cu avertismente crâncene. Patru străji fuseseră alungate pentru că dormiseră prea mult, două slujnice biciuite pentru că arătau neîngrijit.

— Dar, Hakim, dragul meu, spusese Azadeh când rămăseseră singuri, simt sigură că nu era nevoie să fie biciuiţi.

— Peste o zi sau două n-o să mai fie. Între timp, palatul se va schimba în felul în care vreau eu.

— Desigur că ştii mai bine, dragul meu. Cum rămâne cu răscumpărarea'?

— A, da, îndată!

Şi trimisese după Ahmed.

— Regret, înălţimea voastră! Hanul, tatăl vostru, a poruncit să i se taie gâtul mesagerului ieri după-amiază.

Şi el şi Azadeh rămăseseră uluiţi.

— Dar asta e groaznic! Ce se mai poate face acum? ţipase ea.

Ahmed spusese:

— Am să încerc să iau legătura cu nomazii. Poate pentru că acum Hanul, tatăl vostru, este mort, o să... o să discute din nou cu domniile voastre. Am să încerc.

Stând acolo, în locul Hanului, Hakim observase încrederea, siguranţa nevinovată a lui Ahmed şi sesizase capcana în care se afla. Îl năpădise frica, urcând din măruntaie. Degetele se jucau cu inelul cu smarald de pe deget.

— Azadeh, vino peste o jumătate de oră, te rog.

— Desigur, spusese ea ascultătoare.

Când rămăsese singur cu Ahmed, îl întrebase:

— Ce arme ai?

— Un cuţit şi un revolver, înălţimea voastră.

— Dă-mi-le!

Îşi aminti cum îi bătuse inima şi că simţise o uscăciune neobişnuită în gură, dar trebuise să facă asta, şi singur. Ahmed şovăise, apoi se supusese, evident displăcându-i să fie dezarmat. Dar Hakim se prefăcuse că nu bagă de seamă, se mulţumise să cerceteze percutorul pistolului şi să-l armeze gânditor.

— Acum ascultă atent, sfetnicule! N-o să încerci să iei legătura cu nomazii; ai s-o faci foarte repede şi ai să aranjezi întoarcerea soţului surorii mele, teafăr. Pe capul tău, pe Allah şi pe Profetul lui Allah!

— Eu... desigur, înălţimea voastră!

Ahmed încercase să nu-şi lase mânia să se vadă pe chip. Leneş, Hakim îndreptase arma către capul lui.

— Am jurat pe Allah să te cinstesc ca prim sfetnic şi-am s-o fac – câtă vreme trăieşti. Zâmbise strâmb. Chiar dacă se-ntâmplă să fii rănit, să rămâi

fără o mână sau un picior, ba chiar să-ţi pierzi bărbăţia, sau să fii orbit de duşmanii tăi. Ai duşmani, Ahmed Dursak Turcomanul?

Ahmed râsese uşurat, mulţumit de bărbatul care devenise Han şi nu căţelandrul pe care şi-l închipuise. E mult mai uşor să te descurci cu un bărbat, îşi zise, recăpătându-şi încrederea.

— Mulţi, înălţimea voastră, mulţi. Nu este obiceiul să masori un bărbat după importanţa duşmanilor săi? Insha Allah. Nu ştiam că ştiţi să umblaţi cu armele.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Ahmed, spusese cu satisfacţie întunecată, simţind că câştigase o victorie importantă.

Îi înapoiase pumnalul, dar nu şi pistolul.

— Timp de un an şi-o zi să nu apari în prezenţa mea înarmat.

— Atunci... cum pot să vă apăr, înălţimea voastră?

— Cu înţelepciune.

Lăsase să se vadă o mică măsură din violenţa pe care-o ţinuse ascunsă în el de ani de zile.

— Va trebui să faci dovada măsurii tale. Mie, numai mie. Ce i-a plăcut tatălui meu, nu e obligatoriu să-mi placă şi mie. Aceasta este o eră nouă, cu alte posibilităţi şi alte pericole. Aminteşte-ţi, pe Allah, că sângele tatălui meu curge prin vinele mele.

Restul zilei, până târziu seara, primise bărbaţi importanţi din Tabriz şi Azerbaidjan şi le pusese întrebări despre ei, despre insurecţie şi despre cei de stânga, despre mujhadini şi fedaini şi alte facţiuni. Sosiseră negustori din bazar, mullahi şi doi ayatolahi, comandanţi ai armatei locale şi vărul său, şeful poliţiei, Iarel confirmase numirea acestuia.

Toţi aduseseră peşcheşurile potrivite. Şi aşa se cuvenea, se gândi foarte satisfăcut, amintindu-şi dispreţul lor din trecut, cunoscut de toată lumea, când fusese lipsit complet de noroc şi alungat la Khvoy.

Dispreţul lor o să fie foarte costisitor, pentru fiecare, Până la ultimul.

— Baia voastră este pregătită, înălţimea voastră, iar Ahmed aşteaptă afară!

— Adu-l aici, Ishtar. Tu rămâi! Uşa se deschise.

Ahmed era obosit şi cu hainele în neorânduială.

— Salaam, înălţimea voastră!

— Cum e cu răscumpărarea?

— Târziu, noaptea trecută i-am găsit pe nomazi. Erau doi. Le-am explicat că Abdullah Han e mort şi că noul Han mi-a poruncit să le dau imediat jumătate din răscumpărarea cerută, ca o dovadă de cinste, promiţându-le restul când pilotul va fi teafăr înapoi. I-am trimis spre nord într-una dintre maşinile noastre, cu un şofer de încredere, şi o altă maşină care să-i urmeze în taină.

— Ştii cine sunt? Unde e satul lor?

— Mi-au spus că sunt kurzi. Unul se numeşte Ishmud, iar celălalt Alilah, şeful lor al-Drah, iar satul lor este Copacul Frânt, în munţi, la nord de Khvoy. Sunt sigur că toate-s minciuni, înălţimea voastră, şi ei nu sunt kurzi, deşi pretindeau că sunt. Aş spune că sunt doar nomazi, mai mult bandiţi.

— Bun. De unde ai luat banii să-i plăteşti?

— Hanul, tatăl vostru, mi-a dat în păstrare douăzeci de milioane de riali, pentru situaţii de urgenţă.

— Adu restul la mine, înainte de asfinţit.

— Da, înălţimea voastră!

— Eşti înarmat? Ahmed era uluit.

— Numai cu pumnalul, înălţimea voastră.

— Dă-mi-l! spuse, ascunzându-şi plăcerea că Ahmed căzuse în capcana pe care i-o pregătise.

Primi pumnalul cu minerul înainte.

— Nu ţi-am spus să nu vii în prezenţa mea înarmat timp de un an şi-o zi?

— Dar... dacă mi-aţi dat pumnalul înapoi, am crezut... am crezut că pumnalul...

Ahmed se opri, văzându-l pe Hakim ridicându-se în picioare în faţa lui, cu pumnalul ţinut corect, ochii întunecaţi şi duri, după tiparul tatălui său. În spatele lui, straja Ishtar privea cu gura căscată. Firele de păr de pe ceafa lui Ahmed se zbârliră.

— Vă rog să mă iertaţi, înălţimea voastră! Am crezut că am îngăduinţa voastră, spuse, înspăimântat cu adevărat.

Pentru un moment, Hakim Han se mulţumi să-l privească neclintit, cu pumnalul pregătit în mână. Apoi izbi în sus. Mânuit cu multă îndemânare, numai vârful pumnalului trecu prin haina lui Ahmed, atingând pielea, dar numai atât cât să o zgârie, apoi reveni în poziţia perfectă pentru ultima lovitură. Dar Hakim nu o făcu, deşi ar fi vrut să vadă sângele revărsându-se, iar momentul, era potrivit. Dar nu era totuşi momentul cel mai bun. Încă mai avea nevoie de Ahmed.

— Îţi dau înapoi... Îţi dau înapoi trupul...

Alesese cuvântul şi tot ceea ce implica, cu mare atenţie.

—...Intact! Numai de data asta!

— Da, înălţimea voastră, vă mulţumesc, înălţimea voastră! murmură Ahmed, uimit că era încă în viaţă, şi se prăvăli în genunchi. Eu... n-o să se mai întâmple niciodată... Nu, n-o să se mai întâmple.

— Rămâi acolo! Aşteaptă afară, Ishtar!

Hakim Han se aşeză înapoi pe perne şi se jucă cu pumnalul, aşteptând să scadă adrenalina, amintindu-şi că răzbunarea e un fel de mâncare care e mai bun rece.

— Spune-mi tot ce ştii despre sovietic, despre acest om numit Mzytryk, cu ce-l avea el la mână pe tatăl meu şi tatăl meu pe el.

Ahmed se supuse. Îi spuse ce zisese Hashemi Fazir în avion, ce-i spusese Hanul în taină, în decursul anilor, despre vila din Tbilisi pe care o vizitase şi el, cum îl contacta Hanul pe Mzytryk, codurile lor, ce spusese şi ce ameninţări aruncase Hashemi Fazir, ce era în scrisoarea lui Mzytryk. ce auzise şi la ce fusese martor cu câteva zile în urmă.

Răsuflarea lui Hakim devenise şuierătoare.

— Tatăl meu trebuia să o ia pe sora mea şi să o ducă... avea de gând să o ducă la această vilă şi să i-o dea lui Mzytryk?

— Da, înălţimea voastră! Ba chiar mi-a ordonat s-o duc în nord dacă... dacă ar fi trebuit s-o lase aici când pleca la spital la Teheran.

— Trimite după Mzytryk. Urgent, Ahmed. Acum, Imediat!

— Da, înălţimea voastră, spuse Ahmed şi tremură în faţa agresivităţii reţinute. Dar, în acelaşi timp, cel mai bine ar fi să-i reamintim de promisiunile pe care le-a făcut lui Abdullah Han şi că vă aşteptaţi să le împlinească.

— Bine, foarte bine. Mi-ai spus totul?

— Tot ce pot să-mi amintesc acum, îi răspunse sincer Ahmed. Ar putea să mai fie şi alte lucruri. Cu vremea am să vă spun tot felul de taine, Han al tuturor Gorgonilor. Şi jur din nou în faţa lui Allah să vă servesc cu credinţă.

Am să-ţi spun totul, îşi zise înfierbântat, totul în afară de felul în care a murit Hanul şi că acum, mai mult ca niciodată, o vreau pe Azadeh de nevastă. Am să găsesc o cale să te fac să accepţi. Ea ar fi singura mea apărare adevărată împotriva ta, odraslă a Satanei!

Aproape de periferia Tabrizului; *ora 7*, *20 dimineaţa*. Elicopterul lui Erikki trecu peste colina împădurită, îndreptându-se către oraş cu maximum de viteză. Tot drumul, Erikki se menţinuse la nivelul vârfurilor copacilor, evitând drumurile şi aerodroamele, oraşele şi satele, gândurile sale fixate ca un magnet asupra lui Azadeh şi asupra răzbunării împotriva lui Abdullah Han, uitând orice altceva. Apărut pe neaşteptate în faţa lor, oraşul se repezea spre ei. La fel de brusc, o uriaşă nelinişte îl împresură.

— Unde-i palatul, pilotule? strigă vesel şeicul Baiazid. Undee?

— Dincolo de muchie, aga, spuse în laringofon, o parte din el vrând să adauge: Ar fi bine să ne mai gândim puţin, să hotărâm dacă atacul e un lucru înţelept, cealaltă parte strigând: Asta-i singura şansă pe care o ai, Erikki, nu poţi să schimbi planul.

Dar cum dracu ai să scapi cu Azadeh din palat şi de adunătura asta de maniaci?

— Spune oamenilor tăi să-şi lege centurile de siguranţă şi să aştepte până când patinele ating solul, să nu-şi ridice piedicile de la armă până când nu ajung pe pământ şi să se împrăştie imediat după asta, spune ca doi dintr-e ei să păzească elicopterul şi să-l apere cu vieţile lor. O să număr invers de la zece, până la aterizare, şi o să conduc atacul.

— Unde-i palatul? Nu-l văd.

— Dincolo de creastă. La un minut de aici. Spune-le! Copacii păreau nişte fantasme şterse când el trecu aproape de ei, iar ochii lui nu se dezlipeau de pe despicătura din creasta muntelui, orizontul părând că se răsuceşte.

— Vreau o armă, spuse îngreţoşat de ceea ce putea să anticipeze.

Baiazid îşi dezveli dinţii.

— Nici o armă până nu stăpânim palatul!

— Atunci n-o să mai am nevoie, spuse cu un blestem. Va trebui să...

— Trebuie să ai încredere în mine. Trebuie! Unde-i palatul ăsta al Gorgonilor?

— Acolo.

Erikki arătă către creasta aflată exact deasupra lor.

— Zece... nouă... opt...

Hotărâse să se apropie dinspre est, acoperit în parte de păduri, cu oraşul mult înspre dreapta, protejat de despicătura stâncii. Cincizeci de metri de mers. Stomacul i se strânse. Stâncile se repeziră către ei. Mai mult îl simţi decât îl văzu pe Baiazid ţipând şi ridicându-şi braţele să se apere de izbitura ce părea inevitabilă, apoi Erikki se strecură prin ravină şi se năpusti în jos, drept spre ziduri. Exact în ultimul moment tăie toată puterea motorului şi cobori elicopterul la câţiva centimetri distanţă peste muchia zidului, trecând la iuţeală prin procedura de urgenţă a opririi motoarelor; se aplecă uşor spre curtea interioară şi aşeză aparatul ca picat din cer, amortizând căderea perfect şi aşezându-se pe lespezile de piatră, lăsându-l să alunece înainte câţiva metri cu un scârţâit Pprelung, apoi se opri.

Cu mâna dreaptă smulse siguranţele electrice, stingă deschise centura de siguranţă şi împinse portiera carlingii şi ajunse cu mult înaintea tuturor pe sol, alergând către treptele intrării. În spatele lui venea Baiazid; uşa cabinei se deschiseră şi oamenii se revărsară afară, căzând unul peste celălalt în exaltarea lor, palele elicei încă învârtindu-se, dar motorul reducându-şi rotaţiile.

Când ajunse la uşa din faţă şi o dădu de perete, văzu servitorii şi o santinelă uluită alergând în întâmpinarea lor, să vadă ce-i cu tot zgomotul şi agitaţia. Smulse pistolul mitralieră din mâinile omului de strajă şi îl izbi, lăsându-l fără simţiri. Servitorii se împrăştiară şi o rupseră la fugă, câţiva recunoscându-l. Pentru moment, coridorul din faţa lui fu liber.

— Haide! strigă. Apoi când Baiazid şi câţiva dintre ceilalţi i se alăturară, o rupse la fugă în lungul culoarului, în sus, pe scări, către palierul etajului întâi.

Un străjer scoase capul peste balustrada scării, coborî arma, dar nomazii îl împroşcară cu gloanţe. Erikki sări peste cadavru şi îşi continuă goana. O uşă se deschise în faţa lui. Altă santinelă ieşi cu arma scuipând flăcări. Erikki simţi gloanţele trecând prin pufoaică, dar el scăpă neatins. Baiazid îl izbi pe om de canatul uşii şi împreună trecură pe lângă el către încăperile Hanului.

Odată ajuns acolo, Erikki lovi uşa cu piciorul. Îl întâmpină un foc susţinut de armă, dar nici el, nici şeicul nu fură nimeriţi, însă omul de lângă el fu atins şi

se răsuci, gata să cadă. Ceilalţi se împrăştiară căutând adăpost, iar nomadul grav rănit înainta către cel ce trăsese, încasând alte şi alte gloanţe, dar trăgând întruna – chiar şi după ce muri.

Vreme de o secundă sau două urmă o pauză, apoi, spre surpriza lui Erikki, Baiazid scoase cuiul unei grenade şi o aruncă pe uşă. Fumul năvăli îh vălătuci mari în coridor. Baiazid sări îndată înăuntru, cu arma coborâtă, şi imediat în spatele lui Erikki.

Încăperea era distrusă, ferestrele sparte, draperiile sfâşiate, patul, alcătuit din covoare moi, răscolit şi trupul santinelei prăvălit lângă un perete. În alcovul de la capătul îndepărtat al uriaşei încăperi, pe jumătate acoperit de dormitorul principal, se zărea o masă răsturnată, o servitoare ce gemea şi două trupuri inerte, pe jumătate îngropate sub faţa de masă şi cioburile farfuriilor. Inima lui Erikki se opri când o recunoscu pe Azadeh. Cuprins de panică, se repezi către ea, îndepărtând totul în cale şi, în trecere, observă că cealaltă persoană era Hakim. O ridică în braţe. Părul ei se revărsă, atârnând liber. O purtă la lumină. El însuşi nu îndrăzni să respire până când nu se asigură că era încă în viaţă – în nesimţire, numai Dumnezeu ştie dacă şi cât de rănită, dar în viaţă. Purta un halat de casă lung, din caşmir albastru, care-o ascundea cu totul, dar promitea orice. Nomazii care se revărsau în încăpere erau ameţiţi de frumuseţea ei. Îşi scoase scurta de zbor şi o înfăşură, fără să-i bage în seamă.

— Azadeh, Azadeh!

— Cine-i ăsta, pilotule?

Erikki îl văzu pe Baiazid ca prin ceaţă, printre lucrurile răvăşite, distruse.

— Acela-i Hakim, fratele soţiei mele. E mort?

— Nu.

Baiazid privi furios în jur. Nicăieri nu se vedea un loc unde s-ar fi putut ascunde Hanul. Oamenii săi se înghesuiau pe uşă şi el îi înjură poruncind unora să ia poziţii de apărare la ambele capete ale coridorului, iar altora să iasă afară, în larga curte interioară, şi să o păzească şi pe aceasta, apoi se repezi la Erikki şi Azadeh şi privi faţa lipsită de sânge şi sânii şi picioarele care se conturau sub caşmir.

— Soţia ta?

— Da.

— Nu e moartă. Bun.

— Dar numai Dumnezeu ştie dacă e rănită. Trebuie să fac rost de-un doctor...

— Mai târziu. Mai întâi trebuie să...

— Acum! Ar putea să moară...

— Voia lui Allah, pilotule, spuse Baiazid, apoi strigă furios: Ai spus că ştii tot! Unde e Hanul, în numele lui Allah, unde e?

— Acestea erau camerele lui, aga! Numai ale lui. N-am văzut pe nimeni altcineva aici. N-am mai auzit pe nimeni altcineva să fie pe-aici. Chiar şi soţia lui putea să vină aici numai chemată şi...

O rafală de armă automată de afară îl întreupse.

— Trebuie să fie aici dacă Azadeh şi Hakim sunt aici.

— Unde, unde s-ar putea ascunde?

Răscolit, Erikki privi în jur, aşezând-o pe Azadeh cât de bine putu, apoi se repezi la fereastră. Avea gratii. Hanul n-ar fi putut să scape pe acolo. De aici, un colţ uşor de apărat al palatului, nu putea vedea curtea interioară sau elicopterul, dar avea cea mai bună privelişte a grădinilor şi livezilor şi către sud, dincolo de ziduri, spre oraş, un kilometru sau doi mai jos. Nici o altă strajă nu-i ameninţa încă.

Când se întoarse, prinse cu coada ochiului o mişcare în alcov, văzu pistolul mitralieră, îl îmbrânci pe Baiazid la o parte din calea glonţului care l-ar fi ucis şi se aruncă asupra lui Hakim, care zăcea întins printre resturi. Mai înainte ca ceilalţi nomazi să poată reacţiona, îl imobiliza pe tânăr, îi luă pistolul din mână şi strigă la el, încercând să-l facă să înţeleagă:

— Eşti în siguranţă, Hakim! Sunt eu, Erikki, am venit să te salvăm pe tine şi pe Azadeh din mâinile Hanului! Am venit să te salvăm!”

— Să mă salvaţi... Să mă salvaţi de la ce?

Hakim se holba aiurit la el, încă ameţit, încă nefiind în stare să se mişte, încă neînţelegând, sângele şiroindu-i dintr-o rană mică de la cap.

— Să mă salvaţi?

— Din mâinile Han...

Erikki văzu groaza năvălindu-i în priviri, se răsuci şi prinse patul pistolului mitralieră al lui Baiazid chiar la timp.

— Aşteaptă, aga, aşteaptă. Nu-i vina lui. E ameţit. Aşteaptă! Ochea... ochea în mine, nu în tine. O să ne ajute. Aşteaptă.

— Unde-i Abdullah Han?! strigă Baiazid, înconjurat de oamenii săi cu armele încărcate şi pregătite să ucidă. Grăbeşte-te şi spune-mi sau sunteţi amândoi morţi!

Şi cum Hakim nu-i răspunse imediat, Erikki se răsti:

— Pentru Dumnezeu, Hakim, spune-i unde este sau suntem cu toţii morţi!

— Abdullah Han e mort... E mort. A murit noaptea trecută... Nu, noaptea dinaintea acesteia... A murit alaltăieri noapte, aproape de miezul nopţii, spuse slab Hakim şi cu toţii se holbară la el neîncrezători.

Îşi revenea încet în simţiri, dar tot nu putea înţelege de ce zăcea întins acolo, cu capul bubuind şi cu picioarele ca de plumb, Erikki ţinându-l de braţe, când Erikki fusese răpit de nomazi, în timp ce el dejuna cu Azadeh, apoi bubuiseră arme şi sărise să se adăpostească, străjile trăgeau, apoi explozia şi jumătate din răscumpărare deja plătită...

Dintr-o dată, mintea i se limpezi.

— În numele lui Allah, gâfâi.

Încercă să se ridice în picioare şi nu reuşi.

— Erikki, în numele lui Allah, de ce ai dat buzna aici... jumătate din răscumpărare a fost plătită. De ce?

Erikki se ridică înfuriat.

— Nu e nici o răscumpărare! Gâtul mesagerului a fost tăiat. Abdullah Han a pus să i se taie gâtul.

— Dar răscumpărarea... jumătate a fost plătită, Ahmed a făcut asta noaptea trecută.

— Plătită? Plătită cui?! se răsti Baiazid. Ce minciuni sunt astea?

— Nu sunt minciuni. Jumătate a fost plătită noaptea trecută, jumătate, plătită de noul Han, ca... ca o dovadă de încredere pentru... greşeala în privinţa mesagerului. În faţa lui Allah jur, jumătate e plătită!

— Minciuni, pufni Baiazid şi îndreptă arma către el. Unde-i Hanul?

— Nu sunt minciuni! Aş minţi în faţa lui Allah? îţi spun în faţa lui Allah, în faţa lui Allah! Trimite după Ahmed. Trimite după omul Ahmed. El a plătit.

Unul dintre nomazi strigăt ceva.

Hakim se albi la faţă şi repetă în turceşte:

— În numele lui Allah, jumătate din răscumpărare a fost deja plătită. Abdullah Han e mort... e mort şi jumătate din răscumpărare a fost plătită.

Un murmur de uimire trecu prin încăpere.

— Trimiteţi după Ahmed. O să vă spună adevărul! De ce vă bateţi aici? N-avem nici un motiv să ne batem.

Erikki se repezi.

— Dacă Abdullah Han e mort şi jumătate din răscumpărare a fost plătită, aga, cealaltă jumătate promisă, onoarea ta este spălată! Aga, te rog, fă cum spune Hakim. Trimite după Ahmed – o să vă spună cine a plătit şi cum!

În încăpere, teama atinsese apogeul, Baiazid şi oamenii săi detestând spaţiul închis, dorind să se afle în aer liber, în munţi, departe de oamenii ăştia vicleni şi de locul rău, simţindu-se trădaţi.

— Dar dacă Abdullah e mort, şi jumătate e plătită... pilotule, du-te şi adu-l pe omul ăsta, Ahmed, spuse Baiazid. Şi nu uita, dacă mă înşeli, ai să-ţi găseşti nevasta fără-nas.

Smulse revolverul din mâna lui Erikki.

— Du-te după el.

— Da... da, desigur.

— Erikki, mai întâi ajută-mă să mă ridic, spuse Hakim cu voce răguşită şi slabă.

Ridicându-l cu uşurinţă, Erikki încerca neputincios să înţeleagă ceva din toate acestea, apoi îşi croi drum printre oamenii care se înghesuiau în apropiere şi îl aşeză pe pernele canapelei, lângă Azadeh. Amândoi îi observară chipul palid, dar şi respiraţia regulată.

— Slavă lui Allah! Murmură Hakim.

Apoi Erikki se trezi încă o dată într-un fel de coşmar, ieşind din încăpere neînarmat, spre capul scărilor, strigând după Ahmed să nu...tragă.

— Abmed, Ahmed, trebuie să vorbesc cu tine! Sunt singur.

Ajunse jos şi era încă singur şi încă nu trăgea nimeni. Strigă din nou după Ahmed, dar cuvintele sale stârniră ecouri între pereţi şi el rătăci prin încăperi; nimeni prin preajmă, toată lumea dispărută şi apoi se trezi cu o armă în faţă şi alta în spate. Erau Ahmed şi un străjer, amândoi nervoşi.

— Ahmed, repede, izbucni el, e adevărat că Abdullah e mort şi că e un Han nou şi că jumătate din răscumpărare e plătită?

Ahmed rămase cu gura căscată la el.

— Pentru Dumnezeu, e adevărat?

— Da, da, asta e adevărat, dar...

— Repede, trebuie să le spui.

Simţi o imensă uşurare, căci îl crezuse doar pe jumătate pe Hakim.

— Repede, o să-l ucidă şi pe el şi pe Azadeh, haide!

— Atunci... atunci nu sunt morţi?

— Nu, sigur că nu. Haide!

— Aşteaptă! Ce... ce a spus exact înălţimea sa?

— Ce dracu diferenţă...

Arma se propti de obrazul lui Erikki.

— Ce a spus, EXACT?

Erikki îşi scotoci memoria şi-i spuse cât de bine putu, apoi adăugă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, acum haide! Pentru Ahmed, timpul se opri. Dacă mergea cu necredinciosul probabil avea să moară, Hakim Han avea să moară, sora lui avea să moară şi necredinciosul, care era vinovat pentru toate aceste necazuri, avea probabil să scape cu diavolii de nomazi. Dar atunci, se gândi, dacă aş putea să-i conving să-l lase pe Han şi pe sora lui în viaţă, să-i conving să părăsească palatul, am să-mi dovedesc valoarea dincolo de orice închipuire, şi Hanului şi ei, şi pot să-l ucid pe pilot mai târziu, sau pot să-l ucid acum şi pot să fug uşor şi să trăiesc, dar numai ca un fugar, dispreţuit de toţi, ca unul care şi-a trădat Hanul. Insha Allah.

Obrazul lui se încreţi într-un zâmbet. Cum vrea Allah.

Îşi scoase cuţitul şi i-l dădu, împreună cu arma străjii care avea faţa albă ca varul, şi trecu pe lângă Erikki!

— Aşteaptă, spuse Erikki, spune-i străjii să trimită după un doctor. Urgent! Hakim şi soţia mea ar putea să fie răniţi.

Ahmed îi spuse omului să o facă şi porni în lungul coridorului, apoi prin hol şi în sus pe scări. La palierul primului etaj, nomazii îl percheziţionară brutal, căutând arme, apoi îl însoţiră în încăperea Hanului, înghesuindu-se după el, împingându-l în spaţiul uriaş şi gol. Pe Erikki îl ţinură la uşă cu un pumnal în gât şi când Ahmed văzu că Hanul său era într-adevăr în viaţă, stând prostit pe

perne lângă Azadeh, care era încă în nesimţire, murmură „Lăudat fie Allah” şi zâmbi.

— Înălţimea voastră, spuse el liniştit, am trimis după un doctor.

Apoi îl descoperi pe Baiazid.

— Sunt Ahmed Dursak Turcomanul, spuse el mândru, vorbind turceşte foarte ceremonios. În numele lui Allah, este adevărat că Abdullah Han e mort, că am plătit jumătate din răscumpărare – cinci milioane de riali – noaptea trecută, în numele noului Han, celor doi mesageri ai căpeteniei Al-Drah din satul Copacul Frânt, ca un act de încredere, din pricina nedoritei dezonorări a mesagerului vostru, poruncite de Abdullah Han, acum mort. Numele lor erau Ishmud şi Alilah şi i-am pornit în grabă către nord, într-o maşină frumoasă.

Un murmur de uimire trecu prin încăpere. Nu putea fi nici o greşeală, căci toţi ştiau aceste nume false, folosite pentru a apăra satul şi tribul.

— Le-am spus în numele noului Han că a doua jumătate avea să fie plătită în momentul în care pilotul şi maşina lui zburătoare aveau să fie eliberaţi nevătămţi.

— Unde e acest nou Han, dacă există? pufni ironic Baiazid. Să vorbească el însuşi!

— Sunt Hanul tuturor Gorgonilor, spuse Hakim şi se aşternu brusc tăcerea. Hakim Han, fiul cel mai mare al lui Abdulkih Han.

Toţi ochii se îndreptară de la el către Baiazid, care observă uimirea sinceră de pe chipul lui Erikki. Pufni nesigur.

— Doar pentru că o spui nu înseamnă că...

— Mă faci mincinos în propria mea casă?

— Am spus doar către acest bărbat, şi Baiazid arătă cu degetul către Ahmed, că doar pentru că el a zis că a plătit răscumpărarea nu înseamnă că a plătit-o şi că n-a pus cumva să-i atace prin surprindere şi să-i ucidă, ca şi pe celălalt mesager al meu. Pe Allah!

Ahmed spuse veninos:

— Ţi-am spus adevărul în faţa lui Allah şi-ţi spun din nou, în faţa lui Allah, că i-am trimis către nord, teferi, cu banii. Ia un cuţit şi-am să-ţi arăt ce poate să facă un turcoman celui care îl face mincinos.

Nomazii erau îngroziţi că şeful lor se pusese într-o asemenea poziţie proastă.

— Mă faci pe mine şi pe Hanul meu mincinoşi?

În tăcerea ce se lăsase, Azadeh se mişcă şi gemu, atrăgându-le atenţia. Imediat Erikki porni către ea, dar pumnalul nu se clinti, nomadul mârâi un blestem şi el se opri. Încă un suspin, un geamăt uşor care aproape îl scoase din minţi, apoi îl văzu pe Hakim trăgându-se greoi mai aproape de sora sa şi apucându-i mâna şi asta îl ajută puţin.

Hakim era speriat, îl durea tot corpul, ştia că era fără apărare, ca şi ea, şi că avea nevoie urgentă de un doctor, că Ahmed era înconjurat, Erikki

neputincios, propria sa viaţă ameninţată şi Hanatul în ruine. Totuşi îşi adună curajul. Nu m-am arătat mai viclean decât Abdulah Han şi Najoud şi Ahmed ca să las victoria acestor câini. Hotărât, ridică privirile către Baiazid.

— Ei bine, îl faci mincinos pe Ahmed? Da sau nu?

O spuse aspru, în turceşte, ca să poată fi înţeles de toţi, şi Ahmed îl îndrăgi pentru curajul său. Toţi ochii erau acum aţintiţi asupra lui Baiazid.

— Un bărbat trebuie să răspundă acestei întrebări. Îl faci mincinos?

— Nu, mârâi Baiazid. A vorbit adevărul. Îl recunosc ca fiind adevărul.

Cineva spuse Insha Allah, degetele slăbiră pe trăgaciuri, dar nervozitatea nu dispăru din încăpere.

— Voia lui Allah, spuse Hakim, ascunzându-şi uşurarea, şi continuă dintr-o suflare, cu fiecare clipă ce trecea, mai stăpân pe situaţie. Continuarea luptei n-ar duce la nimic. Deci jumătate din răscumpărare este deja plătită şi cealaltă jumătate promisă va fi achitată când pilotul va fi eliberat teafăr.

Se opri, căci ameţeala ameninţa să-l cuprindă din nou, dar o domină, mai uşor de data asta decât mai înainte.

— Pilotul e aici, e nevătămat şi aşa este şi maşina lui. Deci am să plătesc restul imediat.

Văzu lăcomia din ochii lor şi îşi promise să se răzbune pe toţi.

— Ahmed, acolo lângă masă. Săculeţul lui Najoud e undeva pe-acolo.

Îl urmări pe Ahmed făcându-şi arogant loc cu umerii printre nomazi ca să înceapă să scotocească după punga de piele moale pe care i-o arătase lui Azadeh chiar înainte de a începe atacul, spunându-i fericit că bijuteriile erau moştenirea familiei, moştenire pe care Najoud recunoscuse că o furase şi, cuprinsă de căinţă, i le dăduse înainte de a pleca.

— Mă bucur că nu te-ai lăsat înduplecat, Hakim! Foarte mult mă bucur, spusese Azadeh. N-ai fi fost niciodată în siguranţă cu ea şi prăsila ei prin preajmă.

N-am să mai fiu niciodată în siguranţă, se gândi fără teamă, concentrându-se asupra lui Ahmed. Mă bucur că l-am lăsat întreg pe Ahmed, îşi zise, şi mă bucur că am avut înţelepciunea, Azadeh şi cu mine, să rămânem în alcov, la adăpostul peretelui, la primul foc de armă. Dacă am fi fost aici, în mijlocul camerei... Insha Allah.

Îi prinse încheietura mâinii şi căldura îi făcu plăcere. Respiraţia ei era în continuare regulată.

— Allah fie lăudat! murmură, apoi observă bărbatul ce-l ameninţa pe Erikki. Tu, arătă cu degetul poruncitor către el, dă-i drumul pilotului!

Stupefiat, bărbatul bărbos se uită la Baiazid, care încuviinţă din cap. Imediat Erikki trecu printre ei către Azadeh, aranjându-şi puloverul gros, îndepărtându-l de corp ca să-i permită să ajungă mai uşor la pumnalul aflat în mijlocul spatelui, apoi îngenunche, îi apucă mâna şi se întoarse către Baiazid, acoperindu-i cu trupu-i masiv pe ea şi pe Hakim.

— Înălţimea voastră... Ahmed îi dădu lui Hakim Han punga. El o deschise alene, răsturnând. giuvaerurile în palmă. Smaralde, diamante şi safire, coliere, brăţări de aur încrustate cu nestemate, medalioane. Un oftat adânc străbătu încăperea. Cu multă cumpănire, Hakim alese un colier de rubine valorând zece-cincisprezece milioane de riali, prefăcându-se că nu observă că toţi ochii erau concentraţi asupra lui. Simţea aproape fizic mirosul lăcomiei care cuprinsese încăperea. Lăsă brusc să cadă rubinele şi alese un pandantiv valorând de trei ori mai mult.

— Uite, spuse, vorbind tot turceşte. Aici este plata întreagă. Ridică medalionul bătut în diamante.

Baiazid, fermecat de flăcările ce străluceau din solitarul uriaş, înainta cu mâna întinsă. Dar înainte s-o poată apuca, Hakim închise pumnul.

— În faţa lui Allah, îl primeşti ca plată întreagă?

— Da, da, ca plată întreagă, în faţa lui Allah, mormăi Baiazid, nevenindu-i să creadă că Allah îi îngăduia atât de multă bogăţie, îndeajuns să cumpere turme şi arme şi grenade şi mătăsuri şi haine călduroase.

Întinse mâna.

— Jur în faţa lui Allah!

— Şi-ai să pleci de-aici îndată, în pace, în fata lui Allah?

Baiazid îşi desprinse gândurile de la asemenea bogăţie.

— Mai întâi va trebui s-ajungem în satul nostru, aga. Avem nevoie de aparat şi de pilot.

— Nu, pe Allah. Răscumpărarea este pentru întoarcerea pilotului, teafăr, şi a maşinii. Nimic în plus.

Hakim îşi desfăcu palma, fără să-şi desprindă ochii ue pe Baiazid care acum vedea numai piatra.

— În faţa lui Allah!

Baiazid şi oamenii săi priveau ţintă focul lichid din palma neclintită.

— Ce mă poate împiedica să iau totul? spuse întunecat. Ce mă poate împiedica să te ucid? Să te ucid şi să dau foc palatului şi s-o iau pe ea ostatică şi să-l silesc pe pilot?

— Nimic. Doar onoarea. Sunt oare kurzii lipsiţi de onoare?

Vocea lui Hakim era tăioasă şi el se gândea: Ce excitant este: viaţa premiul şi moartea pentru cazul când dai greş!

— Acesta valorează mai mult decât plata cuvenită.

— Eu îl primesc în faţa lui Allah ca plată întreagă pentru pilot şi pentru maşină.

Baiazid, îşi desprinse ochii de pe nestemată.

— Pentru pilot şi pentru maşină. Dar pentru tine, pentru tine şi pentru femeie?

Sudoarea îi curgea pe fată. atât de multă bogăţie acolo, strigau gândurile lui, atât de multă, atât de uşor de luat, atât de uşor! Dar mai este onoarea. O, da, foarte multă onoare este amestecată în asta.

— Pentru tine şi femeie trebuie să fie o răscumpărare cinstită.

Afară o maşină porni motorul. Oamenii se repeziră la ferestrele sparte. Maşina gonea către poarta principală şi în timp ce priveau trecu de ea, îndreptându-se către oraşul de jos.

— Grăbeşte-te, spuse Baiazid către Hakim. Hotărăşte-te!

— Femeia nu preţuieşte nimic, spuse Hakim, temându-se pentru minciună, conştient că trebuia să se tocmească sau erau încă pierduţi.

Degetele aleseră o brăţară cu rubine şi o întinseră.

— De acord?

— Pentru tine femeia poate să n-aibă valoare, dar nu şi pentru pilot. Brăţara şi colierul acela. Împreună cu brăţara cu pietre verzi.

— Pe Allah! Asta-i prea mult! explodă Hakim. Brăţara asta e mai mult decât de ajuns! Asta-i mai mult decât valoarea pilotului şi elicopterului! Fiu de căţea!

— Asta, colierul şi brăţara cealaltă, aceea cu pietre verzi!

Se certară o vreme, din ce în ce mai furioşi, toată lumea ascultând cu încordare, cu excepţia lui Erikki care era încă prins în Iadul său şi îngrijorat doar de Azadeh şi unde ar fi putut fi doctorul şi cum putea să o ajute, pe ea şi pe Hakim. Mâinile îi mângâiau părul, nervii gata să plesnească, întinşi de vocile furioase ale celor doi bărbaţi care urcau în crescendo, insultându-se din ce în ce mai violent. Apoi Hakim gândi că sosise momentul potrivit şi lăsă să-i scape un vaiet care făcea de asemenea parte din jocul tocmelii.

— Eşti un negociator prea bun pentru mine, pe Allah! Ai să mă sărăceşti. Uite, ultima ofertă!

Puse brăţara de diamante şi cel mai mic colier de smaralde şi brăţara grea de aur pe covor.

— Ne înţelegem?

Era un preţ cinstit acum, nu atât de mare pe cât ar fi vrut Baiazid, dar mult mai mare decât se aşteptase.

— Da, spuse, adunând în căuşul palmelor comoara şi mulţumirea umplu încăperea.

— Juri pe Allah să nu ne urmăreşti şi să nu ne ataci?

— Da, da, în faţa lui Allah.

— Bun. Pilotule, am nevoie de tine acum, să ne duci acasă, spuse Baiazid în engleză de data asta şi, văzând furia invadând obrazul lui Hakim, adăugă în grabă: Te rog nu-ţi poruncesc, aga! Uite!

Îi întinse lui Erikki brăţara de aur. Doresc să cumpăr serviciile tale. Această plată...

Se opri şi privi în sus când unul dintre oamenii săi ce păzea curtea interioară strigă grăbit:

— Se apropie o maşină dinspre oraş. Baiazid asuda mult.

— Pilotule, jur pe Allah că n-o să-ţi fac nici un rău.

— N-am destulă benzină.

— Atunci, nu tot drumul. Jumătate, numai jumătate.

— Nu am destul benzină.

— Atunci ia-ne şi lasă-ne în munţi. Doar puţin. Un drum scurt. Te rog, nu e un ordin, spuse Baiazid, apoi adăugă cu o intonaţie stranie: Pe Profet! Te-am tratat cinstit şi pe tine şi pe el, cinstit şi... şi n-am lovit-o pe ea Te rog.

Înţeleseseră cu toţii ameninţarea ascunsă din voce poate ameninţare, poate nu, dar Erikki ştia fără tăgadă că fragila coajă a onoarei sau acel „în faţa lui Allah" avea să dispară la primul glonţ, că totul depindea de el acum, să încerce să îndrepte dezastrul în care se transformase atacul în urmărirea unui Han deja mort, răscumpărarea deja pe jumătate plătită, iar acum Azadeh zăcea acolo cu Dumnezeu ştie ce răni şi Hakim aproape ucis...

Cu chipul împietrit, o atinse pentru ultima dată, trase cu coada ochiului către Han, încuviinţă din cap mai mult pentru sine, apoi, smulgând brusc pistolul mitralieră Sten din mâinile celui mai apropiat nomad, rosti:

— Îţi primesc cuvântul în faţa lui Allah şi-am să te ucid dacă mă înşeli. Vă las la nord de oraş, în munţi. Toată lumea în elicopter. Spune-le!

Baiazid detesta ideea armei în mâinile acestui monstru mocnind de furie şi răzbunare. Nici unul dintre noi n-a uitat că am aruncat grenada care, poate, i-a ucis această hurie, îşi zise. Insha Allah. Ordonă la iuţeală retragerea. Luând trupul tovarăşului mort cu ei, oamenii săi se supuseră.

— Pilotule, o să plecăm împreună. Mulţumesc, aga Hakim Han! Allah fie cu tine! spuse şi se trase cu spatele către uşă, cu arma ţinută nepăsător în mână, dar pregătită.

Erikki îşi ridică mâna în semn de adio către Hakim, frământat de nelinişte faţă de ceea ce avea să se întâmple.

— Iartă-mă!

— Allah fie cu tine, Erikki, şi întoarce-te teafăr! strigă Hakim după el şi Erikki se simţi mai bine după asta. Ahmed, du-te cu el! Nu poate să piloteze şi să folosească în acelaşi timp o armă! Vezi să se întoarcă teafăr.

Da, se gândi, mai am încă să mă socotesc cu el pentru atacul asupra palatului meu, îşi zise el rece.

— Da, înălţimea voastră. Mulţumesc, pilotule! Ahmed luă arma de la Erikki, verifică percutorul şi

Încărcătorul, apoi zâmbi strâmb către Baiazid.

— Pe Allah şi Profet, fie-i numele lăudat, să nu mă înşele nimeni!

Politicos, îi făcu semn lui Erikki să pornească, apoi îl urmă. Baiazid ieşi cel din urmă.

La poalele dealului, *lângă palat*; *ora 11*, *05 dimineaţa*. Maşina poliţiei gonea în sus pe drumul ce şerpuia către porţi, urmată de alte maşini şi un camion militar plin cu trupe. Hashemi Fazir şi Armstrong se aflau pe bancheta din spate a maşinii din frunte, care intră scârţâind din frâne în curtea interioară, unde se mai aflau deja parcate alte maşini şi o ambulanţă. Coborâră şi urmară santinela în Sala Mare. Hakim Han îi aştepta pe locul său de onoare, palid şi tras la faţă, dar cu o ţinută regală, înconjurat de Gărzi Verzi. Această parte a palatului era neatinsă.

— Înălţimea voastră, Allah fie lăudat că nu sunteţi rănit! Abia acum am auzit despre atac. Pot să mă prezint? Sunt colonelul Hashemi Fazir de la Contraspionajul Intern şi acesta este superintendentul Armstrong care ne-a sprijinit ani de zile şi expert în anumite domenii, care ar putea să vă ajute. Vorbeşte farsi, ca să ştiţi. Aţi vrea să ne spuneţi ce s-a întâmplat, vă rog?

Ascultară atenţi cât timp Hakim le relată versiunea sa despre atac – auziseră deja zvonuri amănunţite – amândoi impresionaţi de comportamentul său. Hashemi venise pregătit. Înainte de-a pleca ieri seara din Teheran, răsfoise cu multă atenţie dosarele lui Hakim. De ani de zile şi el şi SAVAK îl supravegheau la Khvoy.

— Ştiu cât datorează şi cui, Robert. Şi ce favoruri şi cui, ce-i place să mănânce şi să citească, cât de bine sau rău se descurcă cu o armă, pianul sau cuţitul, fiecare femeie pe care a urcat-o în pat şi fiecare băiat.

Armstrong râsese.

— Cum rămâne cu politica?

Nu-l interesează. De necrezut, dar adevărat. Este iranian din Azerbaidjan şi totuşi nu s-a alăturat nici unui Enip, nu a luat partea nimănui. A nimănui. Nici măcar nu a spus nimic cât de cât subversiv, măcar la adresa lui

Abdullah Han, iar Khvoyul a fost întotdeauna o colcăială de aspide. De religie şiit, dar calm, conştient, ortodox, nici de dreapta, nici de stânga. De când a fost alungat... Nu, asta nu prea e adevărat... De la şapte ani, de când mama lui a murit şi el şi cu sora lui au mers să locuiască în palat, a fost ca un fulg purtat de cea mai uşoară răsuflare a tatălui lui, aşteptând cu teamă inevitabila catastrofă. Voia lui Allah, dar e un miracol că e Han, un miracol că afurisitul ăsta de fiu de căţea a murit înainte să-i facă rău lui şi surorii sale. Ciudat! Capul lui era pe tăietor şi când colo controlează bogăţii neştiute, puteri necunoscute şi eu trebuie să mă ocup de el.

— Asta ar trebui să fie uşor dacă ceea ce spui e adevărat.

— Eşti suspicios! întotdeauna suspicios. Asta-i puterea englezilor?

— Doar lecţia pe care un bătrân curcan a învăţat-o de-a lungul anilor.

Hashemi zâmbise în sinea lui şi acum o făcu din nou, concentrându-se asupra tânărului Han al tuturor Gorgonilor, privindu-l cu atenţie, căutând indicii ascunse. Care-ţi sunt tainele? Trebuie să ai taine.

— Înălţimea voastră, când a plecat pilotul? întrebă Armstrong.

Hakim aruncă o privire iute la ceas.

— Cam acum două ore şi jumătate.

— A spus cât combustibil avea la el?

— Nu, numai că o să-i ducă puţin şi apoi o să-i lase. Hashemi şi Robert Armstrong stăteau în faţa podiumului, aşternut cu bogate covoare şi perne. Hakim Han era îmbrăcat oficial, în brocarturi călduroase, purtând în jurul gâtului un şirag de perle cu un pandantiv în care era montat un diamant de patru ori mai mare decât cel pe care îl oferise în schimbul vieţilor lor.

— Poate, spuse Hashemi delicat, poate, înălţimea voastră, pilotul a fost într-adevăr în cârdăşie cu nomazii kurzi şi n-o să se mai întoarcă.

— Nu. Şi nu erau kurzi, deşi pretindeau că sunt. Doar bandiţi – şi-l răpiseră pe Erikki şi-l forţaseră să-i ducă împotriva Hanului, tatăl meu.

Tânărul Han se încruntă, apoi spuse hotărât.

— Hanul, tatăl meu, n-ar fi trebuit să ucidă mesagerul lor. Trebuia să se tocmească pentru preţul răscumpărării, coborându-l, apoi trebuia să plătească şi după aceea să pună să-i ucidă pentru impertinenţa lor.

Hashemi puse deoparte ideea.

— O să mă îngrijesc să fie vânaţi cu toţii şi toate bunurile mele recuperate.

— Desigur. Este oare ceva, orice, pe care eu sau departamentul meu să-l putem face pentru înălţimea voastră?

Îl urmări pe tânăr îndeaproape şi văzu sau crezu că vede o străfulgerare de amuzament sardonic şi asta îl cutremură. În clipa aceea se deschise uşa şi intră Azadeh.

N-o mai întâlnise până atunci, deşi o văzuse de multe ori. Ar trebui să aparţină unui iranian, îşi zise, nu unui împuţit de străin. Cum poate ea să stăpânească monstrul ăla? Ñu-l observă pe Hakim scrutându-l la fel de atent. Armstrong însă băgă de seamă, privindu-l pe Han fără să se vadă că-l priveşte.

Azadeh era îmbrăcată în haine europene de un verde cenuşiu care îi evidenţia ochii verzui, şosete şi pantofi moi, obrazul foarte palid şi uşor fardat. Păşea încet şi oarecum chinuit, dar se înclină în faţa fratelui său cu un zâmbet dulce.

— Iartă-mă că te întrerup, înălţimea ta, dar doctorul m-a rugat să-ţi reamintesc să te odihneşti. Se pregăteşte de plecare. Doreşti să îi vorbeşti din nou?

— Nu, nu, mulţumesc. Te simţi bine?

— O, da, spuse ea şi se strădui să zâmbească. Spune că sunt teafără.

— Pot să ţi-i prezint pe colonelul Hashemi Fazir şi pe domnul Armstrong, superintendentul Armstrong: înălţimea sa, sora mea Azadeh.

O salutară şi ea le răspunse.

— Superintendentul Armstrong? spuse în engleză cu o încruntătură uşoară. Nu-mi amintesc când, domnule superintendent, dar ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

— Da, înălţimea voastră, o dată la French Club, anul trecut. Eram cu domnul Talbot de la Ambasada Britanică şi cu un prieten al soţului domniei voastre de la Ambasada Finlandeză: Christian Tollonen. Cred că era ziua de naştere a soţului domniei voastre.

— Aveţi o memorie bună, domnule superintendent. Hakim Han zâmbi ciudat.

— Asta este o caracteristică a M16, Azadeh.

— Doar fost poliţist, înălţimea voastră, spuse fără să clipească Armstrong. Sunt doar un consultant al Contraspionajului Intern. Apoi către Azadeh: Colonelul Fazir şi cu mine am fost amândoi atât de uşuraţi că nici domnia voastră, nici Hanul n-aţi fost răniţi...

— Mulţumesc.

Capul şi urechile încă o dureau rău şi spatele îi dădea probleme. Doctorul spusese: „Va trebui să aşteptăm câteva vreme, înălţimea voastră, deşi o să vă facem la amândoi câte o radiografie cât de curând cu putinţă. Cel mai bine ar fi să mergeţi la Teheran, amândoi. Au echipament mai bun. Cu o explozie ca asta, nu ştii niciodată, înălţimea voastră. Cel mai bine ar fi să mergeţi. N-aş vrea să fiu făcut responsabil...”

Azadeh reluă:

— Vă rog să mă iertaţi că v-am întrerupt...

Se opri brusc, ascultând, cu capul uşor aplecat într-o parte. Ascultară şi ei. Doar vântul ce se întărea şi zgomotul unei maşini în depărtare.

— Nu încă, spuse blând Hakim.

Ea încercă să zâmbească şi murmură:

— Cum vrea Allah.

Apoi plecă. Hashemi întrerupse scurta tăcere:

— Ar trebui să plecăm şi noi, înălţimea voastră, spuse politicos, din nou în farsi. Vă mulţumim că aţi binevoit să ne primiţi astăzi. Poate am putea să ne întoarcem mâine?

Tânărul Han îşi desprinse ochii de pe uşă şi îl privi pe sub sprâncenele-i negre. Chipul plăcut era destins, degetele jucându-se cu pumnalul ornamental, bătut în nestemate, de la centură.

Pare făcut din gheaţă, îşi zise aşteptând politicos să fie lăsat să plece. Dar în loc de asta Hakim Han îşi trimise de acolo toate străjile, cu excepţia uneia, pe care o aşează la uşă într-un loc de unde nu putea să audă şi îi chemă mai aproape pe cei doi bărbaţi.

— Acum o să vorbim englezeşte. Ce doriţi de fapt să-mi cereţi? întrebă în şoaptă.

Hashemi oftă, convins că Hanul ştia deja, şi mai mult decât convins că acum aveau acolo un adversar valoros sau un aliat.

— Ajutor în două probleme, înălţimea voastră. Influenţa voastră în Azerbaidjan ar putea să ne dea un ajutor nepreţuit să înlăturăm elementele rebele, ostile, răsculate împotriva statului.

— Care este al doilea?

Auzise nuanţa de nerăbdare şi îl amuză.

— Al doilea este cumva delicat. Priveşte un sovietic numit Piotr Oleg Mzytryk, o cunoştinţă a tatălui vostru care, de ani de zile, din vreme în vreme, vizitează acest loc. Aşa cum şi Abdullah Han a vizitat un sat dinTbilisi. Mzytryk poza în prietenul lui Abdullah Han şi al Azerbaidjanului, în realitate este un ofiţer KGB de rang înalt şi foarte ostil nouă.

— Nouăzeci şi opt din fiecare sută de sovietici care vin în Iran sunt de la KGB şi deci duşmani, iar ceilalţi doi sunt de la GRU şi deci duşmani. Ca Han, tatăl meu a trebuit să aibă de-a face cu toate felurile de duşmani...

Din nou zâmbetul sardonic, fugar, pe care-l observase Hashemi.

—...Tot felul de prieteni şi mulţi între aceste două Poziţii. Şi?

— Am dori foarte mult să stăm de vorbă cu el.

Hashemi aşteptă o reacţie oarecare, dar nu se întâmplă nimic şi admiraţia sa pentru tânăr crescu.

— Înainte de a muri, Abdullah Han a acceptat să ne ajute. Prin el am auzit că omul intenţiona să treacă graniţa în secret sâmbăta trecută şi din nou marţi, dar de ambele daţi nu şi-a făcut apariţia.

— Cum trecea?

Hashemi îi spuse, nu prea sigur despre cât de multe ştia Hakim Han, pipăindu-şi drumul cu mare atenţie.

— Credem că omul ar putea să ia legătura cu domnia voastră. Şi dacă-i aşa, aţi vrea, vă rugăm, să ne daţi de ştire în secret?

Hakim Han hotărî că era vremea să-i pună la locul lor pe aceşti duşmani tehrani şi pe cânele slugarnic englez. Fii de căţea, sunt oare atât de naiv să nu ştiu ce se întâmplă?

— În schimbul a ce? spuse brusc, fără ocol. Hashemi fu la fel de direct.

— Ce doriţi?

— Mai întâi, toţi ofiţerii importanţi din SAVAK şi poliţie, din Azerbaidjan, să fie suspendaţi imediat până la confirmarea lor de către mine, iar toate numirile viitoare să fie în funcţie de aprobarea mea prealabilă.

Hashemi roşi. Nici chiar Abdullah Han nu primise asta.

— Care-i al doilea? întrebă sec. Hakim Han râse.

— Bine, foarte bine, aga. Al doilea va aştepta până mâine sau poimâine şi aşa va aştepta şi al treilea şi poate al patrulea. Dar în privinţa primului punct... Mâine la zece dimineaţa aduceţi-mi cererile referitoare la cum aş putea să opresc toate luptele din Azerbaidjan şi cum ai face-o domnia ta personal, dac-ai

avea puterea. Se gândi o clipă, apoi adăugă: Cum ne-ai apăra de duşmanii din afară şi de duşmanii dinăuntru.

Îşi îndreptă atenţia către Armstrong.

Armstrong sperase că schimbul de cuvinte avea să dureze la nesfârşit, extaziat că avea ocazia să fie martor cu propriii ochi la înfruntarea dintre noul Han şi un; adversar înrăit ca Hashemi. Fulgere şi tunete! Dacă nemernicul ăsta mic poate să se poarte cu atâta încredere la două zile după ce a devenit Han, după ce aproape a fost trimis în faţa Judecăţii de Apoi acum câteva ceasuri guvernul Majestăţii Sale ar fi bine să-l pună undeva în capul listei cu persoane primejdioase. Îi zări ochii îndreptându-se spre el. Cu un efort, îşi menţinu expresia imobilă, gemând în sinea lui. Acum e rândul tău.

— Sunteţi un expert, în care anume domenii care ar putea să mă intereseze?

— Ei bine, înălţimea voastră, eu, ă... am fost... În Special Branch şi înţeleg câte ceva despre spionaj şi ă... contraspionaj. Desigur că ă... informaţii bune, informaţii secrete sunt vitale pentru cineva aflat în poziţia dumneavoastră. Dacă doriţi, poate aş putea, împreună cu colonelul Fazir, să vă sugerez căi de îmbunătăţire a situaţiei în folosul domniei voastre.

— Un gând bun, domnule Armstrong. Vă rog prezentaţi-mi părerile voastre în scris, cât de curând cu putinţă.

— M-ar bucura s-o fac. Armstrong se hotărî să rişte.

— Mzytryk s-ar putea să vă ofere repede o mulţime de răspunsuri de care aţi avea nevoie; cea mai mare parte a răspunsurilor importante de care aveţi nevoie în problemele interne şi externe, pe care le-aţi menţionat, în special dacă colonelul Fazir ar putea ă... discuta puţin cu el intre patru ochi.

Cuvintele atârnară în aer. Lângă el, Hashemi se foi nervos. Pun pariu pe viaţa mea că ştii mai multe decât laşi să se vadă, Hakim flăcăule, şi-mi pun bărbăţia la bătaie că n-ai petrecut toţi anii ăia ca un simplu fulg afurisit. Christoase, mi-ar prinde bine o ţigară!

Ochii îl străpungeau şi i-ar fi plăcut să aprindă ţigara. Şi să spună nevinovat: „Pentru Dumnezeu, opriţi toată prosteala asta şi isprăviţi odată! Şi du-te de te deşartă!” Apoi şi-l imagină pe Hanul tuturor Gorgonilor aşezat pe vine pe un scaun de closet, cu toate cele atârnând, şi trebui să tuşească ca să îşi stăpânească râsul.

— Iertaţi-mă, spuse încercând să pară umil. Hakim Han se încruntă.

— Cum aş avea acces la informaţii? spuse şi amândoi bărbaţii ştiură că îl prinseseră.

— Oricum aţi dori, înălţimea voastră, spuse Hashemi. Oricum aţi dori.

Încă o scurtă tăcere.

— Am să mă gândesc la...

Hakim Han se opri ascultând. Auziră cu toţii apropiindu-se păcănitul rotoarelor şi sunetul elicelor. Amândoi bărbaţii se îndreptară către ferestrele înalte.

— Aşteptaţi, spuse Hakim. Unul dintre dumneavoastră, ajutaţi-mă!

Uimiţi, cei doi îl ajutară să se ridice în picioare.

— Mulţumesc, spuse cu o grimasă. Aşa-i mai bine. E vorba de spatele meu. În timpul exploziei cred că mi-am sucit ceva.

Hashemi prelua o parte din greutatea lui şi între ei doi Hanul şchiopată spre ferestrele înalte care dădeau în curtea interioară.

Elicopterul se apropia încet, venind într-o parte la aterizare. Când se apropie mai mult îl recunoscură pe Erikki şi pe Ahmed pe locurile din faţă, dar Ahmed era prăbuşit în scaun, evident rănit. Câteva găuri de gloanţe în fuzelaj şi o bucată mare de plastic lipsea dintr-o fereastră laterală. Îngrijorarea crescu. Aparatul ateriza perfect. Imediat motoarele îşi încetiniră turaţiile. Zăriră sângele pătând gulerul alb şi mâneca lui Erikki.

— Christoase! mormăi Armstrong

— Aga, spuse Hakim cam grăbit către Hashemi, vedeţi dacă puteţi să-l opriţi pe doctorul care pleacă.

Hashemi o rupse la fugă imediat. De unde se aflau puteau vedea treptele din faţă. Uşa imensă se deschise şi Azadeh ieşi în fugă. Rămase acolo un moment, ca o statuie, ceilalţi strângându-se în spatele ei, gărzi şi servitori şi o parte din familie. Erikki deschise uşa din partea lui şi coborî greoi. Se îndreptă obosit către ea, dar păşea ferm şi drept, apoi ea se aruncă în braţele lui.

CAPITOLUL 56

În oraşul Kowiss, *ora 12*, *10 după-amiază*. Ascuns în piaţa aglomerată, Ibrahim Kyabi aştepta nerăbdător ca mullahul Hussain să iasă din moschee. Stătea pe vine, sprijinit de fântâna aflată în faţa uriaşei uşi, ţinând în braţe geanta de pânză care-i camufla carabina încărcată. Avea ochii injectaţi de oboseală şi tot trupul îl durea din pricina călătoriei de şase sute de kilometri. Amorţit, observă în mulţime un european înalt. Bărbatul mergea în urma unui revoluţionar din Gărzile Verzi şi purta haine de culoare închisă, o scurtă matlasată şi o şapcă cu cozoroc, îi urmări trecând de moschee şi dispărând într-o alee de lângă ea.

În apropiere se afla intrarea bazarului. Întunericul, căldura şi siguranţa ce le reprezenta îl tentau să plece din frig.

— Insha Allah! murmură automat.

Îşi aminti nemulţumit că trebuia înceteze să folosească expresia asta. Trase vechiul pardesiu mai aproape în jurul lui şi se aşeză mai confortabil, sprijinindu-se de fântâna, care, când gheaţa iernii avea să dispară, avea să

înceapă din nou să susure pentru ca trecătorii să poată bea sau să-şi spele ritual mâinile şi feţele înainte de a se duce la rugăciune.

— Cum arată mullahul ăsta Hussain? îl întrebase pe vânzătorul ambulant care îi întinsese într-un polonic o porţie aburindă de horisht de fasole, scos dintr-un cazan aşezat pe cărbuni.

Era dimineaţă atunci şi el abia ajunsese după nesfârşite întârzieri, cu cincisprezece ore mai târziu decât fi trebuit.

— Cum arată?

Bărbatul era bătrân şi fără dinţi şi ridicase din umeri.

— Un mullah.

Un alt client din apropiere îl înjurase.

— Lua-te-ar naiba! Nu-l asculta, străine! Mullahul Hussain este un adevărat conducător al Poporului. Un om al lui Allah, care nu are altceva decât o armă şi muniţie ca să-i ucidă pe duşmanii lui Allah.

Alţi clienţi îi reluaseră spusele, ca un ecou, adresându-se tânărului nebărbierit, şi-i istorisiseră despre ocuparea bazei aeriene.

— Mullahul nostru este un adevărat urmaş al Imamului O să ne conducă în Paradis, pe Allah!

Lui Ibrahifn îi venise aproape să ţipe de furie. Hussain şi toţi mullahii merită moartea, pentru că îi alimentează pe aceşti sărmani ţărani cu asemenea absurdităţi. Paradisul, mâncăruri şi vin şi patruzeci de veşnic fecioare pe divanuri de mătase! N-am să mă gândesc la dragoste, n-am să mă gândesc la Şeherazada. Nu încă.

Palmele mângâiară duritatea ascunsă a armei. Asta îi potoli în parte senzaţia de foame şi oboseală, dar nu şi pe cea de profundă singurătate.

Şeherazada. Acum făcea parte dintr-un vis. Mai bine aşa, mult mai bine. O aşteptase la cafenea când Jari se apropiase de el şi mormăise: „În numele lui Allah, soţul s-a întors. Ceea ce nu a început, s-a sfârşit pentru totdeauna”. Apoi dispăruse în mulţime.

Plecase imediat, îşi luase arma şi mersese pe jos tot drumul până la staţia de autobuz. Acum aştepta să devină martir, răzbunându-se în numele Maselor împotriva tiraniei oarbe. Atât de aproape... Curând, în întuneric sau în lumină, uitare sau înţelegere, singur sau cu ceilalţi profeţi, imami, diavoli, cine?

Închise ochii extaziat. În curând o să ştiu ce se întâmplă când murim şi unde mergem. O să aflu în sfârşit răspunsul la marea ghicitoare? A fost Mohamed ultimul profet al lui Allah sau un nebun? E Coranul adevărat? Există Allah?

Pe aleea de lingă moschee, revoluţionarul care-l conducea pe Starke se opri şi făcu semn către o colibă. Starke păşi peste şanţul împuţit şi bătu la uşă. Uşa se deschise.

— Pacea fie cu tine, Excelenţă Hussain, spuse în farsi, încordat şi atent. Aţi trimis după mine?

— Salaam, căpitane! Da, răspunse mullahul Hussain în engleză şi-i făcu semn să intre.

Starke trebui să se aplece ca să intre. În coliba cu o singură încăpere doi copilaşi dormeau adânc pe saltelele lor de paie aşezate direct pe podeaua de pământ. Un băieţel se holba la el cu mâinile încleştate pe o puşcă veche şi recunoscu în el pe acelaşi copil care asistase la bătălia dintre oamenii lui Hussain şi ai lui Zajaki. Un AK 47 bine întreţinut era sprijinit de perete. Într-o parte, lângă chiuvetă, o bătrână neliniştită, într-un chador negru, pătat, şedea pe un scaun şubred.

— Aceştia sunt copiii mei şi aceasta este soţia mea, spuse Hussain.

— Salaam!

Starke îşi ascunse uimirea, neaşteptându-se să fie atât de bătrână. Apoi privi mai îndeaproape şi văzu că vârsta nu ţinea de ani.

— Am trimis după domnia ta pentru trei motive. Mai întâi ca să vezi cum trăieşte un mullah. Sărăcia este una dintre primele îndatoriri ale unui mullah.

— Şi învăţătura, conducerea şi împărţirea dreptăţii. Asta în plus, aga. Ştiu că sunteţi sută la sută sincer în crezul vostru...Şi prins în capcană de el, ar fi vrut Starke să adauge, urând încăperea urât mirositoare, neputinţa, cumplita şi nemăsurata sărăcie pe care o reprezenta, de care ştia că nu este nevoie, dar care avea să existe tot restul vieţilor lor acolo şi în nenumărate alte case, de toate religiile, în toată lumea.

Dar nu în familia mea, slavă Domnului! Slavă Domnului că m-am născut texan, slavă Domnului de zece miliarde de ori că ştiu ce trebuie să fac şi copiii mei nu vor trebui, pe Dumnezeu, nu vor trebui să locuiască în murdărie ca aceste sărmane creaturi. Cu un efort, încetă să mai alunge muştele, dorindu-şi să-l poată înjura pe Hussain pentru că îndura un lucru ce nu era nevoie să fie îndurat.

— Aţi spus trei motive, aga!

— Al doilea, de ce este prevăzut ca mai toţi oamenii, afară de câţiva, să plece astăzi?

— De multă vreme trebuiau să plece, aga. Se munceşte puţin la bază şi este momentul perfect.

Neliniştea lui Starke crescu. În dimineaţa aceea, înainte de a fi chemat acolo, sosiseră alte trei telexuri şi două telefoane pe înaltă frecvenţă de la sediul lor din Teheran, ultimul de la Siamaki, acum membru cu drepturi depline în Consiliul de Conducere, cerând să afle unde erau Petikin, Nogger Lane şi ceilalţi. Foarte conştient de curiozitatea manifestată de Wazari, îl amăgise spunând că McIver o să-l sune imediat ce sosea cu ministrul Kia. El fusese primul care auzise de vizita lui Aii Kia. Charlie Petikin, în timpul scurtei sale opriri în drum către Al Shargaz, îi spusese ce se întâmplase cu McIver şi temerile lor în privinţa lui.

— Iisuse! fusese tot ce putuse să murmure.

Dar ieri nu-i mersese rău chiar toată ziua. John Hogg adusese planul provizoriu al lui Gavallan pentru „Vârtej”, cu coduri şi orare şi coordonatele punctelor de realimentare pregătite de cealaltă parte a Golfului.

— Andy mi-a zis să vă spun că toate au fost trecute în sarcina lui Scrag la Lehgeh şi a lui Rudi la Bandar-e Delam şi-o să ţină seama de problemele tuturor celor trei baze, îi spusese Hogg. Două cargouri 747 sunt închiriate la Al Shargaz; sunt programate să aterizeze vineri. Asta o să ne dea destul timp, spusese Andy. Am să aduc un alt raport la zi când mă întorc după băieţi, Duke. Butonul final nu trebuie apăsat până la şapte dimineaţa, vineri, sau la aceeaşi oră sâmbătă ori duminică. După asta nu mai merge.

Nici unul dintre spionii lui Esvandiary nu fusese prin jur, aşa că Starke reuşise să strecoare la bordul avionului o altă ladă de dispozitive preţioase pentru 212. Şi alt noroc: toate vizele de ieşire ale personalului lor erau încă valabile, îndeajuns de multe butoaie de combustibil de două sute de litri fuseseră ascunse pe ţărm şi Tom Lochart venise de la Zagros la vreme, acum un pilot pentru „Vârtej”.

— De ce schimbarea asta, Tom? Credeam că erai împotrivă, hotărât definitiv, spusese tulburat de purtarea lui, dar prietenul său ridicase pur şi simplu din umeri şi el lăsase lucrurile aşa.

Şi totuşi, gândul la elicopterele lor într-un zbor furişat îl îngrijora cel mai tare. N-avea nici un plan adevărat, doar câteva posibilităţi. Se concentra cu efort, încăperea părându-i din ce în ce mai sufocantă.

— Iertaţi-mă, aga, ce-aţi spus?

— Când o să se... când o să vină schimbul lor?

— Sâmbătă, atunci e programat.

— Esvandiary spune că aţi expediat multe piese de schimb.

— Piesele au nevoie sa fie înlocuite şi verificate din vreme în vreme, aga.

Hussain îl cercetă atent, apoi dădu din cap gânditor.

— Ce-a produs accidentul care era aproape să-l ucidă pe Esvandiary?

— A alunecat încărcătura. E o operaţie delicată, încă o scurtă tăcere.

— Cine este acest om – Kia, Aii Kia?

Starke nu se aştepta la nici una dintre aceste întrebări şi se întreba dacă era din nou supus unui test şi cât de mult ştia mullahul.

— Mi s-a spus cădeşte unul din miniştrii primului ministru Bazargan. Într-un tur de inspecţie. Şi de asemenea că a fost sau este consultant la societatea noastră mixtă, IHC, poate chiar director, dar nu prea cunosc lucrurile astea.

— Când o să sosească?

— Nu prea sunt sigur. Directorului nostru, căpitanul McIver, i s-a ordonat să-l însoţească.

— Ordonat?

— Ordonat. Aşa am înţeles.

— De ce ar fi un ministru consultantul unei companii particulare?

— Îmi închipui că va trebui să-l întrebaţi pe el, aga.

— Da, aşa-i.

Faţa lui Hussain se înăspri.

— Imamul ajurat că va stârpi corupţia. O să mergem împreună la bază.

Îşi ridică pistolul mitralieră şi-l agăţă de umăr.

— Salaam! spuse familiei sale.

Starke şi tânărul din Gărzile Verzi îl urmară pe Hussain pe alee, către o uşă laterală a moscheii. Acolo mullahul îşi aruncă pantofii din picioare, se aplecă, îi ridică şi intră înăuntru. Starke şi tânărul făcură acelaşi lucru, exceptând faptul că Starke îşi scoase şi şapca. Trecură printr-un pasaj şi printr-o altă uşă, apoi ajunseră în moscheea propriu-zisă: o singură încăpere sub dom, aşternută cu covoare şi fără alte ornamente decât plăcuţele de ceramică decorativă aşezate ici şi colo, cu minunate înscrisuri în farsi – citate din Coran; un pupitru cu un Coran deschis, lângă un casetofon modern şi difuzoare cu fire atârnate neglijent, becurile electrice rare şi slabe. Din difuzoare se auzea slab vocea cântată a unui bărbat citind din Coran. Oamenii se rugau, bârfeau, dormeau. Cei care îl văzură pe Hussain îi zâmbiră şi ei le răspunse la zâmbet, îndreptându-se către un alcov alcătuit de coloane. Acolo se opri, îşi aşeză pantofii şi arma şi-i făcu semn tânărului să se îndepărteze.

— Căpitan, te-ai mai gândit la ceea ce-am discutat atunci, în faţa komitehului?

— La ce anume, aga?

Atenţia lui Starke spori şi stomacul i se strânse.

— În privinţa Islamului, în privinţa Imamului, pacea lui Allah fie cu el! În privinţa acelui drum pentru a te duce să-l întâlneşti.

— Nu-i cu putinţă să-l întâlnesc, chiar dac-aş vrea.

— Poate aş putea să aranjez asta. Dacă-l-ai vedea pe Imam, l-ai urmări vorbind, l-ai asculta, ai găsi acea pace a lui Allah pe care-o cauţi. Şi adevărul.

Starke era mişcat de evidenta sinceritate a mullanului.

— Dacă aş avea şansa, cu siguranţă că aş urma-o, dac-aş putea. Ai spus trei lucruri, aga.

— Acesta a fost al treilea. Islamul. Fă-te mahomedan! Nu-i nici un moment de pierdut. Supune-te lui Allah, acceptă că există numai un singur dumnezeu şi că Mahomed este Profetul Său, acceptă asta şi viaţa veşnică în Paradis este a ta!

Ochii erau negri şi pătrunzători. Starke îi mai cunoscuse şi înainte şi îi găsea aproape hipnotici.

— Eu... eu ţi-am spus deja, aga. Poate că o s-o fac. Cu vremea... când o vrea Allah.

Îşi desprinse ochii şi simţi forţa dominatoare scăzând.

— Dacă ne întoarcem... Ar fi mai bine să plecăm acum. Nu vreau să pierd plecarea băieţilor mei. Părea că nici nu rostise vreun cuvânt.

— Nu este Imamul cel mai sfânt dintre oameni? Cel mai neînfricat, cel mai neobosit luptător împotriva oprimării? Imamul este, căpitan! Deschide-ţi ochii şi spiritul către el!

Starke simţi accentul rostit cu fervoare şi încă o data sacrilegiul îl tulbură.

— Am să aştept. Cu răbdare.

Privi din nou în ochii ce păreau să se uite prin el, prin pereţi, în infinit.

— Dacă plecăm, ar fi mai bine s-o facem acum, spuse pe cât de blând putea.

Hussain oftă. Lumina dispăru din ochii săi. Îşi luă arma la umăr şi porni înainte. La uşa principală îşi puse pantofii în picioare, aşteptându-l pe Starke să facă acelaşi lucru. Încă patru Gărzi Verzi i se alăturară.

— Mergem la bază, le spuse Hussain.

— Am parcat maşina lângă piaţă, spuse Starke, nespus de uşurat că se afla din nou la loc deschis şi departe de magia acestui om. E o furgoneta. Putem încăpea toţi. Dacă vreţi.

— Bine, unde e?

Starke arătă cu mână şi porni înainte, strecurându-se printre tarabe. Era cu aproape un cap mai înalt decât marea majoritate a mulţimii şi mintea îi zumzăia de gânduri pro şi contra, ci mărind cele spuse de mullah şi încercând să hotărască ce avea de făcut cu „Vârtejul”.

— La naiba! murmură pătruns de înţelegerea primejdiei.

Sper că Rudi abandonează. Atunci am s-o fac şi eu, orice ar face Scrag. Inconştient, ochii îi alergau de colo cólo, aşa cum făcea în cabină, şi observă o agitaţie în faţă, lângă fintână. Din pricina înălţimii sale, fu primul care văzu tânărul cu armaşi mulţimea care se împrăştia. Se opri fără să-şi creadă ochilor. Hussain veni lângă el, dar nu se înşela. Tânărul nebun ţâşnise urlând printre oameni, direct către el.

— Asasin! gâfâi el.

Bărbaţii şi femeile din faţa lui se împrăştiau îngroziţi alergând, împiedicându-se, căzând unii peste alţii trăgându-se din calea tânărului, şi acum drumul era liber! Alb la faţă, îl văzu pe tânăr oprindu-se brusc şi îndreptând arma drept către el.

— Fereşte!

Dar înainte să se poată arunca la pământ, la adăpostul unei tarabe, impactul primului glonţ îl răsuci, izbindu-l de unul dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi. Alte gloanţe, cineva din apropiere ţipă, apoi o altă armă deschise focul, asurzindu-l. Era Hussain.

Avusese reflexe foarte bune. Înţelesese imediat că atacul asasin era împotriva lui şi momentul de răgaz pe care i-l oferise Starke fusese de ajuns. Cu o singură mişcare continuă, îşi smulsese arma de pe umăr, ochise şi

apăsase pe trăgaci, strigându-i. „Nu e alt dumnezeu decât...”. Ţintise cu sânge rece şi precis şi-l ciuruise pe Ibrahim Kyabi, alungind viaţa din el, smulgând arma din mâinile moarte şi trântindu-l în praf.

Ameţit, mullahul încetă să mai tragă şi descoperi că era încă în picioare, nevenindu-i să creadă că nu fusese atins. Cu neputinţă ca asasinul să fi greşit, imposibil să nu fie martir şi în drum către Paradis. Tremurând, privi înjur la toată învălmăşeala şi tumultul, zări răniţii, alţii văitându-se şi blestemând, unul dintre tinerii săi revoluţionari la pământ, mort, cu mâinile şi picioarele răşchirate, mulţi trecători răniţi. Starke era năruit la pământ, pe jumătate ghemuit sub o tarabă.

— Lăudat fie Allah, Excelenţă Hussain! Sunteţi neatins! strigă un tânăr din Gărzile Verzi.

— Voia lui Allah... Allah e mare... Hussain se apropie de Starke şi îngenunche lângă el. Văzu sângele picurând din mâneca stingă şi chipul alb.

— Unde eşti lovit?

— Sunt... nu prea sunt sigur... este... cred că e umărul sau pieptul.

Era prima dată când Starke era rănit. Când glonţul îl aruncase înapoi, izbindu-l de pământ, nu simţise nici o durere, dar mintea lui ţipa: Sunt mort, ticălosul m-a ucis, n-am s-o mai văd vreodată pe Manuela! N-am să mă mai întorc vreodată acasă, n-am să-i mai văd pe copii! Sunt mort! Apoi simţise o nevoie oarbă s-o rupă la fugă – să fugă de propria-i moarte. Ar fi vrut să sară în picioare, dar durerea îi luase puterile şi acum îl vedea pe Hussain îngenuncheat lângă el.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Hussain, apoi către Gărzile Verzi: Luaţi-l de celălalt braţ!

Ţipă când îl întoarseră şi încercară să-l ajute să se ridice în picioare.

— Aşteptaţi, pentru Dumnezeu!

Când durerea trecu, descoperi că nu putea să mişte deloc braţul stâng, dar cel drept era neatins. Cu braţul drept se pipăi, îşi mişcă picioarele. Nici o durere acolo. Totul părea să fie în stare de funcţionare, cu excepţia braţului stâng şi a umărului, iar capul îi era ca în ceaţă. Strângând din dinţi, îşi deschise scurta şi-şi trase cămaşa într-o parte. Dintr-o gaură aflată exact în mijlocul umărului izvora sânge, dar nu puternic şi nu întâmpina nici o dificultate când respira, doar o durere străpungătoare dacă se mişca neprevăzător.

— Nu cred că e-n plămâni.

— Fiu de căţea, pilotule, spuse tânărul din Gărzile Verzi cu un hohot de râs. Uite, încă o gaură în spatele scurtei! Sângerează şi asta. Glonţul trebuie c-a trecut prin tine.

Încercă să-şi vâre un deget murdar în gaură şi Starke îl blestemă violent.

— Blesteamă-te pe tine, necredinciosule! spuse bărbatul. Blesteamă-te pe tine, nu pe mine. Poate că Allah, în mila lui, ti-a dat înapoi viaţa, deşi de ce-ar face Allah asta...

Dădu din umeri şi se ridică în picioare, privindu-şi tovarăşul mort în apropiere şi ceilalţi răniţi. Ridică din nou din umeri şi se îndreptă agale către Ibrahim Kyabi care zăcea în praf ca o grămadă de zdrenţe şi începu să-l caute prin buzunare.

Mulţimea din piaţă se înghesuia înconjurându-i, aşa că Hussain se ridică în picioare şi îi izgoni.

— Allah e mare! Allah e mare! Daţi-vă înapoi! Ajutaţi-i pe cei răniţi!

Când se făcu din nou loc, îngenunche lângă Starke.

— Nu te-am avertizat că timpul e scurt? Allah te-a apărat de data asta ca să-ţi mai dea o şansă.

Dar Starke abia îl auzea. Îşi găsise batista şi o apăsa pe rană, încercând să oprească sângele, simţind picăturile calde alunecând de-a lungul spatelui, mormăind blesteme, depăşind teroarea aceea întunecată, dar nu şi spaima că avea să se facă de ruşine rupând-o la fugă.

— De ce dracu încerca ticălosul ăla să mă omoare? mormăi. Lua-l-ar dracu, nebun afurisit!

— Încerca samă omoare pe mine, nu pe dumneata! Starke se holbă la el.

— Fedain, mujhadin sau tudeh.

— Ce contează? A fost un duşman al lui Allah. Allah l-a omorât.

Încă un junghi dureros străpunse pieptul lui Starke. Îşi stăpâni un blestem, urând toată vorbăria asta despre Dumnezeu şi nevrând să se gândească la asta, ci numai la copii şi la Manuela, la lucruri normale şi la ieşit dracului de-acolo. M-am săturat până peste cap de toată nebunia asta şi de omorurile în numele îngustei lor versiuni despre Dumnezeu.

— Lua-i-ar dracu, murmură, înconjurat de zgomotul care înghiţea cuvintele.

Îşi simţea umărul pulsând şi durerea răspândindu-se. Împături batista cât putu de bine, folosind-o ca pe un pansament, şi-şi îmbrăcă pufoaica mormăind obscenităţi.

— Ce dracu pot să mai fac acum? Pentru Dumnezeu! Ticălos afurisit, cum dracu o să mai pilotez acum?

Îşi schimbă uşor poziţia. Durerea îi smulse un alt geamăt involuntar şi el o blestemă din nou, dezgustat de el şi încercând să fie stoic. Hussain ieşi din reverie, nemulţumit că Allah hotărâse să-l lase din nou în viaţă când din nou ar fi putut fi martir.

De ce? De ce sunt atât de blestemat? Şi acest american... Cu neputinţă ca rafala de gloanţe să nu-l fi ucis şi pe el. De ce a fost lăsat şi el în viaţă?

— Acum mergem la baza ta. Poţi să te ţii pe picioare?

— Eu...sigur, doar un moment. Starke se pregăti.

— Okay, cu grijă... Ah, sfinte Iisuse!

Totuşi se ridică în picioare, clătinându-se uşor, ameţit de durere.

— Unul dintre oamenii domniei tale poate să conducă?

— Da.

Hussain strigă după unul din Gărzile Verzi îngenuncheat lângă Kyabi.

— Grăbiţi-vă!

Ascultător, omul se întoarse.

— Numai monezile astea în buzunare, şi asta. Ce spune?

Hussain le examina cu atenţie.

— Este un carnet obişnuit de student la Universitatea din Teheran.

Fotografia arăta un tânăr chipeş zâmbind aparatului.

— Ibrahim Kyabi, anul al treilea, secţia Ingineri. Data naşterii: 12 martie 1955.

Hussain aruncă o privire iute pe spatele carnetului.

— Aici e o adresă din Teheran.

— Împuţite unviersităţi, spuse un alt revoluţionar. Cloaca Satanei şi a răului occidental.

— Când Imamul o să le deschidă, să-i dea Allah pace, mullahii or să se ocupe de asta. O să ştergem pentru totdeauna toate ideile occidentale antiislamice. Daţi carnetul komitehului Fivouz! Pot să-l trimită la Teheran. Komiteturile din Teheran o să-i interogheze familia şi prietenii şi or să se ocupe de ei.

Hussain îl observă pe Starke privindu-i.

— Da, căpitane.

Starke văzuse fotografia.

— Mă gândeam doar. În câteva zile împlinea douăzeci şi patru de ani. Un fel de risipă, nu-i aşa?

— Allah pedepseşte răul. Acum este în focul Iadului.

La nord de Kowiss; *ora 4*, *10 p.m*. Elicopterul JR 206 zbura plăcut, cu viteză de croazieră, pe deasupra coastelor munţilor Zagros, cu McIver la comenzi, Aii Kia moţăind lângă el. McIver se simţea foarte bine. De când hotărâse să-l ducă el însuşi pe Kia, fusese cuprins de-o ameţeală plăcută. E o soluţie perfectă. Singura. Şi ce dacă n-am mai făcut de mult un control medical? Ce dacă! Suntem în stare de război, trebuie să ne asumăm riscuri şi încă sunt cel mai bun afurisit de pilot din companie. Privi către Kia. Dacă n-ai fi un dobitoc atât de mare, te-aş îmbrăţişa că mi-ai oferit scuza asta. Zâmbi şi apăsă butonul emiţătorului.

— Kowiss, aici Hotel TangoX-ray, la 1000; pe direcţia 185 de grade, de la Teheran, cu ministrul Aii Kia la bord.

— HTX, menţine direcţia, raportează la primul marker.

Zborul şi realimentarea la Aeroportul Internaţional Isfahan decurseseră fără evenimente deosebite, cu excepţia celor câteva minute după aterizare, când Gărzi Verzi, strigând înfierbântate, înconjuraseră ameninţătoare elicopterul, deşi el avusese aprobarea de aterizare şi realimentare.

— Dă drumul la radio şi insistă ca responsabilul bazei să vină imediat! îi spuse Kia, fierbând de furie. Reprezint guvernul!

McIver se supusese...

— Turnul, ă... turnul spune că dacă nu realimentăm şi plecăm într-o oră, komitehul o să ne confişte aparatul, adăugă dulce, încântat să transmită mesajul. Ei, ă... au spus: piloţii străini şi aparatele străine nu sunt binevenite, la Isfahan şi nici cânii slugarnici ai guvernului Bazargan dominat de străini.

— Barbari, ţărani analfabeţi, spusese Kia dezgustat, dar numai când se aflaseră din nou în siguranţă, în aer.

McIver se simţise extrem de uşurat că li se îngăduise intrarea în aeroportul civil şi nu trebuise să folosească baza aeriană militară unde realimentase Lochart.

Putea vedea acum întreaga bază aeriană Kowiss. În celălalt capăt al câmpului, lângă complexul lor, zări avionul companiei şi inima lui tresări. I-am spus lui Starke să-i scoată pe băieţi mai devreme, se gândi nemulţumit.

— Controlul IHC, HTX de la Teheran cu ministrul Kia la bord.

— Aici controlul IHC. HTX, aterizează pe Platforma 2. Vântul e 30-35 noduri la 135 de grade.

McIver zărea Gărzile Verzi de la poarta principală, câteva pe platformă, cu Esvandiary şi personalul iranian. Un grup de mecanici şi piloţi se aduna de asemenea în apropiere. Comitetul meu de recepţie, se gândi, recunoscându-i pe John Hogg, Lochart, Jean-Luc şi Ayre. Nici o urmă de Starke încă. Deci sunt ilegal. Ce-ar putea să-mi facă? Sunt mai mare în grad decât ei, dar dacă află ICAA, s-ar putea înfuria al dracului. Îşi pregătise deja discursul pentru cazul ăsta. „îmi cer iertare, dar specificul ordinului ministrului Kia a necesitat o hotărâre imediată. Sigur că n-o să se mai întâmple altă dată”. Nu s-ar fi întâmplat deloc dacă n-ar fi fost „Vârtejul”. Se aplecă şi-l scutură pe Kia, trezindu-l.

— Aterizăm peste câteva minute, aga.

Kia îşi frecă obrajii ca să-şi alunge oboseala, aruncă o privire la ceas, apoi îşi îndreptă cravata, îşi pieptănă grijuliu părul şi îşi reaşeză căciula de astrahan. Cercetă oamenii de jos, hangarele ordonate şi toate elicopterele aliniate cu grijă. Două 212, trei 206 şi trei Alouette. Elicopterele mele, se gândi cu o undă de bucurie.

— De ce-am zburat atât de încet? întrebă răstit.

— Suntem în orar, domnule ministru. Am avut un pic de vânt din faţă.

McIver se concentra asupra manevrei de aterizare, sunt obligat să reuşească foarte bine – şi reuşi. Esvandiary smuci uşa din partea lui Kia.

— Excelenţa domnule ministru, sunt Kuram Esvanlary, şeful IranOil în această zonă. Bine aţi venit la Kowiss. Aga manager Siamaki m-a sunat să se asigure că suntem pregătiţi pentru domnia voastră. Bine aţi venit!

— Mulţumesc!

Kia se întoarse ostentativ către McIver:

— Pilotule, pregăteşte-te să decolezi la zece dimineaţa, mâine. S-ar putea să doresc să trec în revistă câteva exploatări, cu Excelenţa Esvandiary, înainte de a mă întoarce. Nu uita: trebuie să fiu la Teheran pentru întâlnirea cu primul ministru de la şapte după-amiază!

Ieşi şi fu dus cu multă zarvă să inspecteze elicopterele. Imediat, Ayre, Lochart şi ceilalţi se aplecară pe sub palele elicei şi veniră iute sub fereastra lui McIver. El nu luă în seamă mutrele pe care le făceau şi le zâmbi.

— Salut! Cum merge şmecheria?

— Lasă-mă să termin eu procedura, Mac! spuse Ayre. Sunt în...

— Mulţumesc, dar sunt perfect capabil, spuse încordat McIver, apoi în microfon: HTX, opresc motoarele.

Văzu faţa lui Lochart şi oftă din nou.

— Ei şi? Sunt uşor ieşit de pe fix. Ei şi?

— Nu-i asta, Mac, spuse Lochart dintr-o suflare. Duke a fost împuşcat.

McIver ascultă cu gura căscată când Lochart îi istorisi ceea ce se întâmplase.

— E la infirmerie acum. Doc Nutt spune că s-ar putea să-i fi fost atins plămânul.

— Sfinte Dumnezeule, atunci urcă-l în avion. Dă-i drumul, Johnny!

— Nu poate, Mac! îl întrerupse Lochart cu aceeaşi grabă. Barosanul a amânat plecarea până după inspecţia fui Kia. Ieri, bătrânul Duke a încercat în toate chipurile să obţină aterizarea şi decolarea înainte de sosirea ta, dar Barosanu e un ticălos... şi asta nu-i totul. Cred că Teheranul ne-a mirosit.

Lochart îi istorisi despre telexuri şi despre apelurile radio.

— Siamaki îl trage pe Barosanu de urechi, punându-l la treabă. Am primit eu ultimul mesaj al lui Siamak. Duke plecase la mullah şi era furios ca un nebun. I-am spus acelaşi lucru ca şi Duke şi l-am dus cu vorba spunând că o să-l chemi tu când ajungi, dar, Iisuse, ştia că tu şi cu Charlie v-aţi golit apartamentul.

— Ali Baba! A fost pus să tragă cu ochiul!

McIver îşi simţea capul învârtindu-se, apoi observă micul medalion de aur cu Sfântul Cristofor, pe care, ca de obicei, îl atârna de busolă când zbura. Era un dar de la Genny, primul dar, un dar de război, imediat după ce se-ntâlniseră, el pilot RAF, ea înrolată în WAAF. „Ca să nu te pierzi, băiete, spusese ea, nu prea eşti în stare să spui unde-i nordul”.

Zâmbi şi o binecuvântă.

— Mai întâi o să vorbesc cu Duke.

Esvandiary şi Kia se zăreau trecând agale de-a lungul liniei de elicoptere.

— Tom, tu şi cu Jean-Luc vedeţi dacă puteţi să-l duceţi cu vorba pe Kia. Înmuiaţi-l pe nemernic, gâdilaţi-i mândria. O să vin şi eu cât de repede pot.

Plecară imediat.

— Freddy, împrăştie vorba că în momentul în care primim okay-ul pentru avion, toată lumea trebuie să urce iute şi în linişte. Toate bagajele-s la bord?

— Da, dar cum rămâne cu Siamaki?

— Nu-mi fac eu griji de nemernicul ăsta. Şterge-o! McIver plecă grăbit. John Hogg strigă după el:

— Mac, o vorbuliţă când poţi! Urgenţa din glas îl făcu să se oprească din drum.

— Ce e, Johnny?

— Urgent şi confidenţial de la Andy: Dacă vremea se înrăutăţeşte s-ar putea să amâne „Vârtejul” de mâine până sâmbătă. Vântul s-a schimbat. O să bată din fată acum, în foc de din spate.

— Vrei să zici că nu stiu să deosebesc sud-estul de nord-vest?

— Iartă-mă. Andy a mai spus că, odată ce eşti aici, nu poate să-ţi mai ofere vetoul pe care ţi l-a promis.

— E-n regulă, să i-l treacă lui Charlie.”Ce altceva?

— Restul poate să aştepte. Nu le-am spus-o celorlalţi.

Doc Nutt se afla în infirmerie cu Starke. Acesta zăcea întins pe o pătură cu braţul într-o eşarfă şi umărul bandajat din belşug.

— Salut, Mac! Ai avut un zbor plăcut? spuse el cu voce tremurată.

— Nu-ncepe iar. Salut, doc! Duke, o să te scoatem cu avionul.

— Nu, mai e ziua de mâine.

— ''Mâine” o să aibă singură grijă de ea şi între timp tu o să urci în avion. Pentru Dumnezeu! spuse McIver iritat.

Uşurarea de a fi terminat zborul în regulă şi de a-l vedea pe Starke în viaţă îl făcu să-şi piardă controlul.

— Nu te purta de parc-ai fi Deadeye Dick la Alamo!

— N-a fost la afurisitul de Alamo, se răsti Starke furios, şi cine dracu eşti tu ca să te porţi ca Chuck Yeager?

Doc Nutt interveni blând:

— Dacă n-o lăsaţi mai moale amândoi, o să dau ordin să vă facă câte o afurisită de injecţie!

Amândoi bărbaţii izbucniră brusc în râs şi Starke icni când durerea îl străfulgera.

— Pentru Dumnezeu, doctore! Nu mă face să râd! McIver spuse:

— Duke, Kia a insistat să-l însoţesc. N-am putut să-i spun să mă lase în pace.

— Sigur. Starke mormăi.

— Cum a fost?

— Grozav.

— Şi vântul?

— Nu prea ne ajută mâine, spuse cu grijă McIver. S-ar putea schimba la fel de repede. Dacă rămâne aşa, e un vânt de treizeci de noduri din faţă sau

mai rău şi nu putem să trecem peste Golf. N-avem cum să ducem de ajuns combustibil.

— Da.

— Doctore, ce noutăţi ai?

— Duke ar trebui să facă o radiografie cât mai curând posibil. Omoplatul e mişcat din loc şi câteva tendoane şi muşchi sunt afectaţi. Rana e curată. Ar putea să fie vreo aşchie sau două în plămânul stâng, a pierdut un sfert de litru de sânge sau cam aşa ceva şi, una peste alta, a fost al dracului de norocos.

— Mă simt okay, doctore! Pot să mă mişc, spuse Starke. O zi în plus n-o să schimbe cine ştie ce lucrurile. Încă mai pot să plec mâine!

— Îmi pare rău, asule, dar eşti încă în stare de şoc. Gloanţele fac asta. S-ar putea să nu simţi acum, dar peste o oră sau două o să simţi, îţi garantez.

Doc Nutt era foarte bucuros că pleca în ziua aceea cu avionul. Nu vreau să mai ajut pe nimeni, îşi spuse. Nu vreau să mai văd minunate trupuri tinere găurite de gloanţe şi mutilate. Mi-a ajuns! Da, dar trebuie s-o mai ţin aşa încă vreo câteva zile. Vor mai fi şi alţii de cârpăcit, pentru că „Vârtejul” pur şi simplu n-o să funcţioneze. N-o să funcţioneze, o simt în oase.

—...Iartă-mă, dar ai fi o piedică în orice operaţie, chiar şi una de mică anvergură.

— Duke, spuse McIver, e mai bine să pleci imediat. Tom poate să ia unul, Freddy pe celălalt, nu-i nevoie ca Jean-Luc să rămână. Şi ce dracu-ţi închipui c-o să facem?

McIver zâmbi cu toată faţa.

— Cât despre mine, eu am să fiu pasager. Între timp sunt doar afurisitul de pilot particular al afurisitului de Kia.

În turn; *ora 4*, *50 după-amiază*.

— Repet, domnule Siamaki, spuse McIver aspru în microfon. Este o conferinţă specială la Al Shargaz.

— Şi eu repet, de ce n-am fost informat imediat?

— Vocea din difuzor era ascuţită şi iritată. Degetele lui McIver se albiseră pe microfon din pricina strânsorii. Era urmărit atent de o santinelă din Gărzile Verzi şi de Wazari, a cărui faţă era încă umflată de la bătaia pe care-o administrase Zataki.

— Repet, aga Siamaki, răspunse cu voce limpede, căpitanii Petikin şi Lane sunt necesari pentru o conferinţă urgentă la Al Shargaz şi n-am avut timp să vă anunţ.

— De ce? Sunt aici, în Teheran. De ce n-a fost informat biroul? Unde sunt vizele lor de ieşire? Unde?

McIver se prefăcu uşor exasperat.

— V-am spus deja, aga, că n-a rost vreme. Telefoanele din Teheran nu funcţionează şi am rezolvat ieşirile lor cu komitehul de la aeroport, personal cu Excelenţa sa mullahul de serviciu, responsabil.

Omul din Gărzile Verzi căscă plictisit, nefiind vorbitor de engleză, şi tuşi zgomotos.

— Acum, vă rog să mă iertaţi...

— Dumneata şi căpitanul Petikin v-aţi luat toate lucrurile de valoare din apartament. Aşa este?

— Mai degrabă o precauţie spre a îndepărta tentaţiile pentru mujhadini şi fedaini, hoţi şi bandiţi, câtă vreme suntem plecaţi, spuse McIver inocent, foarte conştient de atenţia lui Wazari şi sigur că turnul şi baza monitorizau conversaţia. Vă rog să mă scuzaţi, acum ministrul Kia are nevoie de mine.

— A, ministrul Kia. A, da.

Nervozitatea lui Siamaki se îndulci puţin.

— Ce, ă... la ce oră o să ajungeţi la Teheran, mâine?

— Depinde de vânt...

McIver privi aproape cruciş din pricina efortului de a-şi stăpâni dorinţa bruscă, copleşitoare, de a spune totul dintr-o suflare despre „Vârtej”. Trebuie că mi-a sărit o doagă, îşi zise. Făcu un efort să se concentreze.

— Depinde de ministrul Kia, de vânt şi de timpul în care realimentăm, cândva după-amiază.

— O să v-aştept. S-ar putea chiar să vă aştept la aeroport, dacă o să aflăm ETA. Sunt nişte cecuri de semnat şi multe aranjamente noi de discutat. Vă rog, transmiteţi-i ministrului Kia cele mai bune urări din partea mea şi că-i doresc o şedere plăcută la Kloviss. Salaam!

Transmisia se întrerupse: McIver oftă şi pase microfonul jos.

— Sergent, câtă vreme sunt aici aş vrea să vorbesc cu Bandar-e Delam şi Lengeh.

— Va trebui să întreb baza, spuse Wazari.

— Dă-i drumul!

McIver privi pe fereastră. Vremea se deteriora, vântul de sud-est făcea să trosnească mâneca de vânt şi fluiera în cablurile antenei de radio; treizeci de noduri cu rafale de treizeci şi cinci din faţă. Prea mult, îşi zise. Rezervorul de noroi care zdrobise acoperişul se afla la numai câţiva metri distanţă. Îi zărea pe Hogg şi Gordon aşteptând răbdători în carlinga avionului, uşa cabinei deschisă îmbietor. Prin celelalte ferestre îi zări pe Kia şi pe Esvandiary care isprăviseră inspecţia şi se îndreptau spre el, către birourile aflate dedesubt. În treacăt văzu conectorul antenei principale de pe acoperiş fluturând liber, apoi observă cablul aproape desprins.

— Sergent, ar fi bine să fixezi aia la iuţeală. Ai putea să pierzi toate transmisiile.

— Iisuse, sigur, mulţumesc.

Wazari se ridică şi se opri. În difuzor se auzi:

— Aici turnul Kowiss. Cererea de a chema Bandar-e Delam şi Lengeh aprobată.

El confirmă, comută frecvenţele şi execută apelul.

— Aici Bandar-e Delam. Dă-i drumul, Kowiss. Recunoscând vocea lui Rudi Lutz, McIver îşi simţi

inima bătând mai repede. Wazari îi înmânã microfonul lui McIver, fără să părăsească din ochi legătura defectuoasă.

— Ticăloşii, murmură.

Culese din mers câteva scule, deschise uşa care dădea pe acoperiş şi ieşi. Era încă la o distanţă de la care putea auzi uşor. Santinela căscă, privind fără interes.

— Salut, căpitane Lutz. McIver. Înnoptez aici, spuse McIver cu voce obişnuită, alegându-şi cuvintele foarte atent. Trebuie să însoţesc un VIP, ministrul Kia de la Teheran. Cum stau lucrurile la Bandar-e Delam?

— Cinci pe cinci. Dar dacă...

Vocea se întrerupse. McIver auzi răsuflarea îngrijorată, iute stăpânită. Aruncă o privire lui Wazari, care stătea ghemuit lângă contacte.

— cât, ă... cât de mult rămâi, Mac?

— O să fiu pe drum mâine, cum e planificat, dacă vremea se menţine, adăugă cu atenţie.

— Înţeleg, nu-ţi face griji.

— Nu-mi fac griji. Toate sistemele funcţionează şi-o s-o ţină aşa un an lung şi fericit. Ce mai faci?

Încă o pauză.

— Totul cinci cu cinci. Toate sistemele or să funcţioneze un an lung şi fericit şi viva Imamul!

— Ai dreptate. Motivul pentru care te-am chemat este că sediul de la Aberdeen doreşte informaţii urgente despre dosarul la zi cu comentarii.

Era codul pentru pregătirile „Vârtejului”.

— E gata?

— Da, e gata. Unde să-l trimit?

Era codul lor pentru: „Mergem tot la Al Shargaz? ”

— Gavallan este într-o inspecţie la Al Shargaz. Aşa că trimite-l acolo. E important să faci un efort deosebit ca să ajungă acolo urgent. Am auzit la Teheran că mâine se aşteaptă un zbor la Abadan. Pune-l în avionul pentru Al Shargaz, mâine. Mă auzi?

— Tare şi limpede. Am lucrat la amănunte toată ziua.

— Excelent. Cum stai cu înlocuirea echipajelor?

— Grozav. Echipele care trebuiau să plece au plecat. Cele care trebuie să le schimbe vin sâmbătă, duminică cel mai târziu. Totul e pregătit pentru sosirea lor. Eu plec cu schimbul următor.

— Bun. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine. Cum e vremea?

O pauză.

— Cam furtunoasă. Acum plouă. Avem vânt din sud-est.

— La fel şi aici. Nu-ţi face-griji.

— Apropo, Siamaki a vorbit cu Numir, administratorul nostru de la IranOil, de câteva ori.

— Despre ce?

— Verifica baza, a spus Numir.

— Bun, zise McIver cu grijă. Mă bucur că se interesează de lucrările noastre. O să te chem mâine. Totul e rutină. Zboruri uşoare.

— Şi ţie la fel. Mulţumesc că ai chemat.

McIver închise, blestemându-l pe Siamaki. Ticălosul! Iscoadă ticăloasă! Privi afară. Wazari încă stătea cu spatele către el, îngenuncheat la baza antenei, lângă luminatorul birourilor de dedesubt, profund concentrat, aşa că-l lăsă sa-şi vadă de treabă şi chemă Lengehul. Scragger veni imediat la aparat.

— Salut, amice! Da, am auzit că faci un zbor de rutină Imun VIP. Andy nc-a chemat la Al Shargaz.

— Pentru ce?

— Rutină. Totul e cum a fost planificat. Sediul de la Aberdeen are nevoie de informaţii asupra dosarului cu comentarii la zi. E gata?

— Gata ca întotdeauna. Unde să-l trimit?

— La Al Shargaz. Dacă nu ţi-e greu. Poţi să-l trimiţi mâine?

— S-a făcut, batrâne. O să mă gândesc la asta. Cum e vremea?

— De la sud-est treizeci la treizeci şi cinci de noduri. Johnny spune că s-ar putea să fie mai bine mâine. Tu?

— Aproape la fel. Să sperăm că mai scade. Nici o problemă pentru noi.

— Bine, o să te chem şi mâine. Zboruri plăcute.

— La fel şi ţie. Apropo, ce face Lulu?

McIver înjură în sinea lui pentru că, în fierbinţeala schimbărilor din plan şi trebuind să-l însoţească pe Kia, uitase complet de promisiunea făcută maşinii de a o pune la adăpost de o soartă crudă. O lăsase pur şi simplu într-unui dintre hangare, cu o indicaţie suplimentară către personalul iranian de acolo că avea să se întoarcă a doua zi.

— Minunat, spuse. Ce-ţi fac controalele medicale?

— Minunat. Da ale tale, bătrâne?

— Ne vedem curând, Scrag!

Rânjind strâmb, McIver închise emiţătorul. Se simţea obosit. Se întinse şi se ridică în picioare. Observă că omul din Gărzile Verzi plecase şi că Wazari stătea acum în pragul uşii din acoperiş cu o privire ciudată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, domnule căpitan.

Tânărul închise uşa înfrigurat şi rămase surprins văzând turnul gol, numai cu ei doi.

— Unde este santinela?

— Nu ştiu.

Wazari verifică la iuţeală casa scărilor, apoi se întoarse către el şi coborî vocea.

— Ce se întâmplă, domnule căpitan? Oboseala lui McIver dispăru.

— Nu înţeleg.

— Toate aceste chemări de la Siamaki, telexuri, inşi care pleacă din Teheran fără permise, toţi băieţii care pleacă de-aici, piesele de schimb care sunt expediate afară pe furiş...

Făcu un semn cu degetul mare către luminator.

—...Ministrul înjură toată vremea.

— Echipele au nevoie de înlocuire. Piesele au devenit supranormative. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

McIver încercă să-l ocolească, dar Wazari i se aşeză în cale.

— Parcă toată lumea a înnebunit. Poţi să-mi spui... Auzi paşi de pe scări.

— Ascultă, domnule căpitan, şopti grăbit. Sunt de partea voastră. Am o înţelegere cu căpitanul Ayre. El o să mă ajute.

Santinela păşi tropăind în încăpere şi îi spuse ceva în farsi lui Wazari ai cărui ochi se măriră.

— Ce-a spus? întrebă McIver.

— Esvandiary vrea să cobori.

Wazari zâmbi sardonic, apoi se întoarse din nou pe acoperiş şi se aşeză cu picioarele încrucişate lângă conexiuni, jucându-se cu ele.

În biroul lui Esvandiary, *ora 5*, *40 după-amiază*. Tom Lochart şi McIver priveau, împietriţi de furie.

— Dar permisele noastre de ieşire sunt valabile şi avem aprobare să trimitem personalul astăzi, chiar acum.

— Cu aprobarea ministrului Kia, permisele sunt reţinute până când sosesc schimburile, spuse scurt Esvandiary.

Şedea în spatele biroului, lângă Kia; Lochart şi McIver în faţa lor. De partea cealaltă pe masă se aflau o grămadă de permise şi paşapoarte. Era aproape de apusul soarelui.

— Aga Siamaki a încuviinţat şi el. Kia era amuzat şi mulţumit de nemulţumirea lor. Străini afurisiţi.

— Nu-i nevoie de atâta grabă, căpitane. Mult mai bine ar fi să facem lucrurile în ordine. Mult mai bine.

— Zborul este în ordine, domnule ministru Kia, spuse McIver printre buzele strânse. Avem aprobare. Insistăm ca avionul să plece aşa cum a fost planificat.

— Acesta este Iranul, nu Anglia! pufni Esvandiary, ironic. Ba chiar şi acolo mă-ndoiesc că ai putea insista aşa.

Era foarte mulţumit de el însuşi. Ministrul Kia fusese încântat de peşcheşul său – venitul de la o viitoare sondă – şi-i oferise imediat un loc în consiliul IHC. Apoi, spre marele său amuzament, Kia explicase că permisele de

ieşire ar fi trebuit să aibă anexate taxe. „Lasă-i pe străini să asude”, adăugase ministrul. „până sâmbătă vor fi mai mult decât dornici să-ţi ofere, de bună voie, să zicem... trei sute de dolari americani în numerar, de persoană”.

— După cum spune ministrul, spuse plin de importanţă, ar trebui să facem ordine. Acum sunt ocupat. Bună ziua.

Uşa se dădu de perete şi Starke intră în micul birou, cu obrazul acoperit de pete roşii, cu pumnul mâinii sănătoase strâns şi cu braţul stâng într-o eşarfă.

— Ce dracu te-a apucat, Esvandiary? Nu poţi să anulezi permisele!

McIver izbucni:

— Pentru Dumnezeu, Duke! N-ar trebui să fii aici!

— Permisele sunt amânate. nu anulate. Amânate. Faţa lui Esvandiary se strâmbă.

— Şi de câte ori trebuie să vă spun, prost-crescuţilor, sa bateţi la uşă? Bateţi! Ăsta nu e biroul vostru, este al meu. Eu conduc baza asta şi nu voi. Şi ministrul Kia şi suntem într-o şedinţă pe care aţi întrerupt-o cu toţii. Acum ieşiţi afară. Ieşiti afară cu toţii!

Se întoarse către Kia de parcă ei doi ar fi fost singuri şi spuse în farsi, pe un alt ton:

— Domnule ministru, vă cer iertare pentru toate astea. Vedeţi cu ce trebuie să mă ocup aici?! Vă recomand serios să naţionalizăm toate avioanele străine şi să folosim propriii noştri...

Starke îşi strânse pumnul.

— Ascultă, ticălosule...

— Ieşi afară!

Esvandiary strecură mâna în sertar, unde se afla un revolver, dar nu apucă să-l scoată afară: Mullahul Hussain intră pe uşă însoţit de Gărzi Verzi. O tăcere bruscă invada, camera.

— În numele lui Allah, ce se întâmplă aici? spuse Hussain în englezeşte, cu ochi reci şi duri aţintiţi asupra lui Esvandiary şi Kia.

Esvandiary se ridică imediat în picioare şi începu să explice vorbind farsi. Starke îl întrerupse cu varianta lor şi în curând amândoi bărbaţii vorbeau din ce în ce mai taré.

Nerăbdător, Hussain ridică mâna.

— Mai întâi domnia ta, aga Esvandiary. Te rog, vorbeşte farsi, astfel ca komitehul meu să poată înţelege.

Ascultă impasibil îndelungatul discurs în farsi, cei patru însoţitori ai săi înghesuindu-se în uşă. Apoi îi făcu semn lui Starke.

— Căpitane?

Starke, atent, fu scurt şi dur. Hussain făcu un semn din cap către Kia.

— Acum, domnia voastră, Excelenţă ministru! Pot să văd documentul care vă îngăduie să treceţi peste autoritatea din Kowiss şi să anulaţi permisele de ieşire?

— Să trec, Excelenţă mullahl Să amân? Nu eu, spuse Kia, nevinovat. Eu sunt mai degrabă un servitor al Imamului, pacea fie cu el, şi al primului ministru, numit personal de acesta, şi al guvernului său.

— Excelenţa sa Esvandiary a spus că aţi aprobat amânarea.

— Mai degrabă am acceptat dorinţa sa pentru o planificare ordonată a personalului străin. Hussain privi în jos către masă.

— Acestea sunt permisele de ieşire, cu paşapoartele? Gura lui Esvandiary se uscă. Hussain le adună cu amândouă mâinile şi i le înmână lui Starke.

— Oamenii şi avionul vor pleca imediat.

— Mulţumesc Excelenţă, spuse Starke, extenuat de efortul de a sta în picioare.

— Dă-mi voie să te ajut.

McIver îi luă paşapoartele şi permisele.

— Mulţumesc, aga, spuse către Hussain, uşurat de victorie.

Ochii lui Hussain erau la fel de reci şi duri ca întotdeauna.

— Imamul a spus: dacă străinii vor să plece, lăsaţi-i să plece! Nu avem nevoie de ei!

— Ă... da, mulţumesc, spuse McIver, neplăcându-i deloc să se afle în aproapierea acestui om.

Ieşi urmat de Lochart. Starke spunea în farsi:

— Mi-e teamă că va trebui să plec şi eu cu avionul, Excelenţă.

Îi comunică cele spuse de doctorul Nutt, adăugind în engleză:

— Nu vreau să plec, dar asta este. Insha Allah. Hussain încuviinţă la rândul lui din cap.

— N-ai nevoie de un permis de ieşire. Urcă la bord! Am să explic komitehului. Am să urmăresc plecarea avionului.

Ieşi afară şi urcă în turn ca să îl informeze pe Colonelul Changiz de hotărârea sa. Nu fu nevoie de mai mult de câteva clipe ca avionul să se umple. Starke fu ultimul pe scară. Îi tremurau picioarele. Doc Nutt îi dăduse destule analgezice ca să-l poată urca la bord.

„ Mulţumesc. Excelenţă, spuse către Hussain pe deasupra zgomotelor motoarelor, încă temându-se de el şi lotuşi simpatizându-l.

— Pacea lui Allah fie cu domnia ta! Deasupra lui Hussain plutea acum o umbră ciudată.

— Corupţia şi înşelăciunea sunt împotriva legilor lui Allah, nu?

— Da, da... desigur.

Starke observă nehotărârea lui Hussain, apoi momentul trecu.

— Pacea lui Allah fie cu tine, căpitane!.

Hussain se întoarse şi porni cu paşi mari. Vântul se întări uşor. Slăbit, Starke urcă scările, folosindu-se de mâna cea bună ca să se sprijine, dorindu-şi să stea drept. La capătul lor, se apucă de bara uşii şi se întoarse un moment, cu tâmplele pulsând şi cu pieptul străbătut de dureri mari.

Atât de multe aveau de lăsat aici. Atât de multe. Prea multe. Nu numai elicoptere şi piese şi lucruri materiale. Mult mai mult. Fir-ar să fie! Ar trebui să rămân, nu să plec! Slăbit, făcu un semn de adio celor care rămâneau în urmă şi ridică degetul mare în sus, dureros de conştient că e recunoscător că nu se află printre ei.

În birou, Esvandiary şi Kia urmăriră avionul îndepărtându-se. Allah să-i blesteme! Să ardă cu toţii în Iad pentru că s-au amestecat! se gândi Esvandiary, apoi îşi stăpâni furia, concentrându-se asupra grandioasei petreceri pe care o aranjaseră prieteni aleşi care aveau neapărată nevoie să-l întâlnească pe ministrul Kia – prietenul său şi director ca şi el. O distracţie cu dansatori şi dansatoare, apoi căsătoriile temporare...

Uşa se deschise. Spre surpriza lui, intră Hussain, palid de furie, cu Gărzile Verzi înghesuindu-se după el. Esvandiary se ridică.

— Da, Excelenţă, ce pot să...

Se opri când unul dintre revoluţionari îl trase brutal într-o parte ca să-i permită lui Hussain să se aşeze în spatele biroului. Kia rămase unde stătea, perplex.

Hussain spuse:

— Imamul, pacea lui Allah fie cu el, a poruncit komitetelor să înlăture corupţia, oriunde va fi găsita. Acesta este komitetul bazei aeriene Kowiss. Sunteţi acuzaţi amândoi de corupţie.

Kia şi Esvandiary se albiră şi amândoi începură să orbească dintr-o dată, pretinzând că asta e ridicol şi că sunt acuzaţii mincinoase. Hussain se întinse şi smuci brăţara ceasului de aur de pe încheietura mâinii lui Esvandiary.

— Când ai cumpărat asta şi cu ce ai cumparat-o?

— Cu economiile, economiile mele şi...

— Mincinosule! Peşcheş pentru două slujbe! Komitehul ştie. Acum, ce poţi să spui despre planul tău de a fura statul, oferind în secret veniturile viitoare de pe urma petrolului, ca să corupi oficialii pentru viitoare servicii?

— Ridicol, Excelenţă! Minciuni, toate sunt minciuni! strigă Esvandiary, cuprins de panică

Hussain privi către Kia, care devenise şi el cenuşiu.

— Care oficiali, Excelenţă? întrebă Kia, păstrându-şi glasul calm, sigur că duşmanii săi îi aranjaseră această capcană departe de zona lui de influenţă.

Siamaki, Siamaki trebuie să fie. Hussain făcu semn unuia dintre revoluţionari care ieşi şi îl aduse pe operatorul radio Wazari.

— Spune-le, în faţa lui Allah, ce mi-ai spus mie! porunci.

— Aşa cum v-am spus mai devreme, eram pe acoperiş, Excelenţă, spuse nervos Wazari. Verificam una dintre legăturile antenei noastre şi am auzit prin luminator. L-am auzit făcând oferta.

Arătă cu un deget bont către Esvandiary, încântat de ocazia de a se răzbuna. Dacă n-ar fi fost Esvandiary, n-aş fi fost niciodată ales de nebunul de Zataki, niciodată bătut şi rănit, aproape ucis.

— Vorbeau englezeşte şi el a spus: „Pot să aranjez să deturnez veniturile de pe petrolul de la noile sonde. Pot sa nu trec sondele pe listă şi să deturnez fondurile către domnia ta.”

Esvandiary era consternat. Avusese grijă să trimită tot personalul iranian afară din clădirea birourilor, ba mai mult, pentru siguranţă, vorbise englezeşte. Acum era condamnat.

Îl auzi pe Wazari isprăvind şi Kia începând să vorbească cu voce scăzută, calm, evitând întreaga complicitate, spunând că el doar încercase să-l descoasă pe acest om corupt şi rău.

— Mi s-a cerut să fac o vizită aici exact în scopul acesta Excelenţă. Am fost trimis aici de guvernul Imamului, Allah să-l apere, exact pentru acest scop, să smulg din rădăcină corupţia, acolo unde există. Pot să vă felicit că sunteţi atât de zelos. Dacă-mi îngăduiţi, în momentul în care am să mă întorc la Teheran am să vă recomand direct Komitehulul Revoluţionar şi, desigur, primului ministru.

Hussain privi către Gărzile Verzi.

— Esvandiary e vinovat sau nu?

— Vinovat, Excelenţă!

— Este bărbatul Kia vinovat sau nevinovat?

— Vinovat, strigă Esvandiary înainte ca ei să apuce să răspundă.

Unul dintre cele patru revoluţionari ridică din umeri.

— Toţi tehranii sunt mincinoşi. Vinovat.

Ceilalţi încuviinţară din cap şi răspunseră ca un ecou. Kia spuse politicos:

— Mullahli şi ayatolahii din Teheran nu sunt mincinoşi, Excelenţelor! Cei din Komitehul Revoluţionar nu sunt mincinoşi şi nici Imamul, Allah să-l apere, care ar putea fi socotit tehrani pentru că locuieşte acolo acum. Se întâmplă doar să locuiesc şi eu acolo. Am fost născut în Qomul Sfânt, Excelenţelor, adăugă, binecuvântând acest lucru pentru prima dată în viaţa sa.

Una dintre Gărzile Verzi sparse tăcerea.

— Ce spune e adevărat, Excelenţă, nu-i aşa?

Se scărpina în creştet.

— Despre toţi tehranii? Că nu toţi tehranii sunt mincinoşi?

— Da, asta este adevărat.

Hussain privi din nou către Kia, la fel de nesigur.

— În faţa lui Allah, eşti vinovat sau nu?

— Sigur că nu sunt vinovat, Excelentă, în faţa lui Allah!

Privirea lui Kia era nevinovată. Proştilor, credeţi că mă puteţi prinde cu asta? Taquiah îmi dă dreptul să mă apăr dacă-mi consider viaţa ameninţată de falşi mullahi.

— Cum explicaţi că sunteţi ministru în guvern, dar de asemenea şi director al companiei de elicoptere?

— Ministrul responsabil...

Kia se opri, căci Esvandiary bolborosea cu glas tare tot felul de acuzaţii.

— Iertaţi-mă, Excelenţelor, voia lui Allah, dar acest zgomot... e greu să vorbeşti fără să strigi.

— Luaţi-l afară! Esvandiary fu târât de acolo.

— Ei bine, ministrul responsabil cu aviaţia civilă mi-a cerut să mă alătur Consiliului de Conducere al IHC ca reprezentant al guvernului, spuse Kia, spunând adevărul deformat, de parcă împărtăşea un secret de stat, adăugind alte exagerări, cu un glas la fel de important. Nu suntem siguri de loialitatea directorilor. Aş putea, de asemenea, să vă spun foarte confidenţial, Excelenţă, că în câteva zile toate companiile străine de avioane vor fi naţionalizate.

Le vorbi ca unor apropiaţi, modulându-şi glasul pentru un mai mare efect şi, când socoti că sosise momentul potrivit, se opri şi oftă.

— În faţa lui Allah, mărturisesc că sunt neatins de corupţie ca şi domnia voastră, Excelenţă, şi, deşi lipsit de marele vostru har, mi-am dedicat şi eu viaţa servind poporul.

— Allah să vă apere, Excelentă, izbucni unul dintre revoluţionari.

Ceilalţi încuviinţară şi chiar şi Hussain îşi simţea îndoielile risipite în cea mai mare parte. Era gata să mai scotocească încă puţin când auziră un muezin departe de bază chemând la rugăciunea de seară şi se certă că se lăsase abătut de la drumul lui Allah.

— Mergi cu Allah, Excelenţă.

— Mulţumesc, Excelenţă, fie ca Allah să vă păstreze pe domnia voastră şi pe toţi mullahii, ca să ne salvaţi pe noi şi marea noastră naţiune islamică de la lucrările lui Satan.

Hussain ieşi înaintea lor. Afară, urmându-l curăţară ritual cu toţii, se întoarseră către Mecca se rugară. Kia, Gărzile Verzi, funcţionarii, muncitorii de la bucătărie, toţi bucuroşi şi mulţumiţi că, încă o dată puteau să-şi exprime deschis supunerea fiecăruia în faţa lui Allah şi a Profetului lui Allah.

Doar Esvandiary plânse în timpul rugilor sale umile.

Apoi Kia se întoarse în birou. În tăcere, se aşeză în spatele biroului şi-şi îngădui pe ascuns un oftat şi mai pe ascuns, multe felicitări. Cum îndrăzneşte acest fiu de căţea să mă acuze? Pe mine, ministrul Kia? Să-l ardă Allah în Iad pe el şi pe toţi duşmanii statului!

Afară se auzi o rafală de armă. Calm, scoase o ţigară şi o aprinse. Cu cât părăsesc mai degrabă grămada asta de bălegar, cu atât mai bine, se gândi.

O rafală de vânt cutremură clădirea. Picături de apă împroşcară ferestrele.

CAPITOLUL 57

Lengeh; *ora 6*, *10 seara*. Apusul era rău prevestitor, norii acoperind cea mai mare parte a cerului, grei, tiviţi cu negru.

— O să fie acoperit până dimineaţă, Scrag, spuse pilotul american Ed Vossi, cu părul negru şi cârlionţat fluturat de vântul care sufla dinspre Hormuz către Golf, către Abadan. Afurisit vânt.

— O să fie okay, amice! Dar Rudi, Duke şi ceilalţi? Dacă ţine aşa, sau se înrăutăţeşte, or să fie în rahat până la gât – şi fără scară.

— Afurisit vânt! De ce a ales ziua de azi ca să-şi schimbe direcţia? Parcă ar râde zeii de noi.

Cei doi bărbaţi stăteau lângă catargul steagului lor, pe promontoriul care se înălţa deasupra Golfului! Valurile erau cenuşii şi – departe, în mijlocul strâmtorii – înspicate cu alb. În spatele lor se găseau baza şi aerodromul, încă umed din pricina aripii de ploaie care trecuse în dimineaţa aceea. Dedesubt şi către dreapta se aflau plaja şi pluta de pe care se scăldau. Din cauza rechinului, nimeni nu se mai aventurase acolo, mulţumindu-se să stea aproape de mal, la apă mică, în caz că îi mai pândea vreunul. Vossi murmură:

— O să fiu al dracului de fericit când toată chestia asta o să se termine.

Scragger încuviinţa absent, gândurile colindându-i printre hărţi meteorologice, încercând să înţeleagă ce avea să se întâmple în următoarele 12 ore, întotdeauna dificil în acest sezon când zona Golfului, de obicei atât de placidă, erupea cu neaşteptată şi monstruoasă violenţă. Timp de trei sute şaizeci şi trei de zile pe an, vântul bătea predominant din nord-vest. Acum venise tocmai una dintre celelalte zile. Baza era tăcută. Mai rămăseseră doar Vossi, Willi Neurchtreiter şi doi mecanici. Toţi ceilalţi piloţi şi mecanici şi managerul englez al bazei plecaseră cu două zile în urmă, marţi, în timp ce el era pe drumul de întoarcere de la Bandar-e Delam, cu Kasigi. Willi îi scosese pe toţi de acolo, expediindu-i la Al Shargaz pe mare.

— N-am avut nici o problemă, Scrag, pe cinstea mea, îi spusese Willi încântat când aterizase. Planul tău a mers. Ideea de a-i trimite cu barca a fost foarte inteligentă. Mai bine decât cu elicopterul şi mai ieftin. Komitehul a ridicat doar din umeri şi a preluat una dintre rulote.

— Dorm la bază acum?

— Câţiva dintre ei, Scrag. Trei sau patru. M-am asigurat că le dăm îndeajuns orez şi horisht. Nu sunt o gaşcă rea. Masoud încearcă să păstreze şi registrele în ordine.

Masoud era managerul din partea IranOil.

— De ce-ai rămas, Willi? Ştiu ce gândeşti despre şmecheria asta. Ti-am spus să fii în barcă, n-am nevoie de tine!

— Sigur că da, Scrag. Pe cinstea mea. Dar o să ai nevoie de un pilot ca lumea cu tine. Ai putea să te pierzi!

Bun băiat bătrânul Willi, se gândi Scragger. Mă bucur c~a rămas şi-mi pare rău.

De când se întorsese de la Bandar-e Delam, marţi, Scragger fusese întruna neliniştit, fără nici o pricină anume, doar cu un sentiment că elementele asupra cărora nu avea nici un control se pregăteau să-i joace festa. Durerea din partea de jos a stomacului se domolise întrucâtva, dar din vreme în vreme tot mai apărea o urmă de sânge în urină. Faptul că nu-l avertizase pe Kasigi asupra „Vârtejului" şi a retragerii planificate nu făcuse decât să-i sporească sentimentul de frustrare. La dracu, îşi zise. Nu puteam să risc asta, să împrăştii vestea despre „Vârtej". Am făcut tot ce-am putut spunându-i lui Kasigi să se ducă joi la Gavallan. Miercuri, Vossi îl dusese pe Kasigi dincolo de Golf. Îi dăduse lui Vossi o scrisoare confidenţială pentru Gavallan, explicându-i ce se întâmplase la Bandar-e Delam şi dilema în care se afla, lăsându-l pe Gavallan să hotărască ce să facă. Îi dăduse de asemnea amănunte despre întâlnirea sa cu Georges de Plessey, care era profund îngrijorat că tulburările aveau să cuprindă din nou întregul complex Siri. „Distrugerile la sistemele de pompare şi transport al petrolului de la Siri sunt mai grave decât m-am gândit la început şi nu cred că ei or să pompeze luna asta. Kasigi e legat de mâini şi de picioare şi are trei petroliere programate la Siri pentru încărcare în următoarele trei săptămâni, pe baza înţelegerii pe care a avut-o cu Georges. E încurcată rău, Andy, şi nu putem face nimic. Sunt puţine şanse de a evita sabotajul dacă teroriştii se hotărăsc într-adevăr să le-o facă. Desigur că nu i-am spus nimic lui Georges. Fă ce poţi pentru Kasigi şi ne vedem curând. Scrag."

În dimineaţa aceea, în comunicarea obişnuită de la Al Shargaz, Gavallan spusese numai că îi primise raportul şi se ocupa de el. Altfel nu hotărâse nimic. Scragger nu amintise de McIver şi nici de Gavallan.

Zâmbi. Mi-aş fi pus gâtul că Dirty Dune va pilota acel 206. Nici prin gând nu i-ar fi trecut lui Moş Ca-La-Carte că McIver o s-o facă. Şi totuşi pun pariu că se scăpase pe el de fericire. Şi nu mă mir. As fi făcut la fel.

— Scrag!

Se uită în jur. O singură privire spre faţa lui Willi îi fu de-ajuns.

— Ce se întâmplă?

— Am descoperit abia acum că Masoud a dat toate paşapoartele noastre jandarmilor. Până la ultimul.

Vossi şi Scragger rămaseră cu gurile căscate la el. Vossi spuse:

— De ce dracu a făcut-o? Scragger comentă mult mai vulgar.

— Asta s-a întâmplat marţi, Scrag, când ceilalţi au plecat cu barca. Desigur că acolo era şi un jandarm ca să-i numere când s-au urcat la bord-şi

ăsta l-a întrebat pe Masoud de paşapoartele noastre. Aşa că Masoud i le-a dat. Dacă aş fi fost eu, aş fi făcut acelaşi lucru.

— Şi de ce dracu le vroia? Willi spuse răbdător:

— Ca să le reînnoiască vizele de rezidenţă în numele lui Khomeini, Scrag! Vroia să fim legali. Ne-a cerut-o de nenumărate ori, nu-i aşa?

Scragger înjură un minut întreg fără să folosească acelaşi cuvânt de două ori.

— Pentru Dumnezeu, Scrag, trebuie să le luăm înapoi, spuse tremurând Vossi. Trebuie să le luăm înapoi sau „Vârtejul" s-a dus.

— Ştiu asta, amice!

Aiurit, Scrager cântărea variantele.

— Poate am putea să obţinem unele noi la Al Shargaz sau la Dubai. Să zicem că le-am pierdut.

— Pentru Dumnezeu, Willi, pentru Dumnezeu! Ne bagă la zdup atât de repede că nici n-o să apucăm să zicem „pâs" Îţi aduci aminte de Masterson?

În urmă cu câţiva ani, unul dintre mecanicii lor uitase să-şi reînnoiască permisul la Al Shargaz şi încercase să păcălească ofiţerii de la Oficiul de Emigrări. Deşi viza lui era expirată numai de patru zile, altfel paşaportul fiind perfect valabil, ofiţerul îl dusese imediat la închisoare, unde zăcuse foarte inconfortabil şase săptămâni, apoi i se dăduse drumul, dar fără a mai avea dreptul să intre vreodată în tară.

— La dracu! spusese rezidentul britanic. Eşti al dracului de norocos că ai ieşit aşa de uşor. Ştii legea! V-am tot spus-o până am făcut scurtă la limbă.

— Să mă ia dracu dacă o să plec fără al meu, spuse Vossi. Nu pot. Al meu e plin de afurisite de vize pentru toate ţările Golfului, Nigeria şi Anglia, pină la dracu şi înapoi. O să-mi ia luni întregi să fac rost de altele noi. Luni, dacă vreodată... şi cum rămâne cu Al Shargaz, ei? E un loc nemaipomenit, dar fără un afurisit de paşaport şi viza lor valabilă, zdupul ne paşte.

— Foarte corect, Ed! Fir-ar să fie! Şi mâine e Ziua Sfântă, când toate-s închise mai ceva ca haznaua împăratului.

— Willi, îţi aminteşti cine era jandarmul? Era unul dintre cei obişnuiţi sau din Gărzile Verzi?

După un moment, Willi spuse:

— Nu era din Gărzile Verzi, Scrag, era unul obişnuit. Cel bătrân. Era cu părul cărunt.

— Qeshemi, sergentul?

— Da, Scrag. Da, el era. Scragger înjură din nou.

— Dacă bătrânul Qeshemi spune că trebuie să aşteptăm până sâmbătă sau sâmbăta cealaltă, aşa rămâne.

În zona aceea, jandarmii încă mai activau aşa cum o făcuseră întotdeauna, ca parte a armatei, atât doar că îşi scoseseră insignele Şahului şi purtau pe braţ banderole cu numele lui Khomeini scris pe ele.

— Nu m-aşteptaţi la supă!

Scragger ieşi cu paşi apăsaţi în lumina apusului.

La postul de poliţie Lengeh; *ora 7*, *32 seara*. Caporalul de jandarmi căscă şi scutură politicos din cap, vorbind în farsi cu operatorul de radio al bazei, Aii Pash, pe care Scragger îl adusese cu el ca să traducă. Scragger aşteptă răbdător, prea obişnuit cu felul de a fi al iranienilor ca să-i întrerupă. Se aflau deja acolo de jumătate de oră:

— O, vroiai să întrebi de paşapoartele străinilor? Paşapoartele sunt în seif, unde ar trebui să fie, spunea jandarmul. Paşapoartele sunt foarte preţioase şi le-am încuiat.

— Pe buna dreptate, Excelenţă, dar căpitanul străinilor vrea să le primească înapoi, vă rog. Spune că are nevoie pentru schimbarea echipei.

— Sigur c-o să le aibă înapoi. Nu sunt ale lui? N-au pilotat ei şi oamenii lui multe zboruri binefăcătoare pentru oamenii noştri, în cursul anilor? Cu siguranţă, Excelenţă. De îndată ce se deschide seiful.

— Vă rog, ar putea fi deschis acum? Străinul ar aprecia bunăvoinţa voastră foarte mult.

Aii Pash era la fel de politicos şi calm, aşteptând ca jandarmul să ofere de la sine informaţia pe care o dorea. Era-un tehrani arătos de aproape treizeci de ani, pregătit la şcoala americană de radio-transmisiuni de la Isfahan şi lucra pentru IHC la Lengeh de trei ani.

— Ar fi cu siguranţă un gest de bunăvoinţă.

— Desigur, dar nu poate să şi le primească până nu apare cheia.

— A, pot să îndrăznesc să întreb unde este cheia, Excelenţă?

Caporalul de jandarmi îşi flutură palma mare către seiful demodat care trona în celălalt birou.

— Priviţi, Excelenţă, puteţi vedea şi domnia voastră! Cheia nu este pe cui. Mai mult ca sigur c-a luat-o sergentul în păstrare.

— Cât de înţelept şi de corect, Excelenţă. Probabil că Excelenţa sa sergentul este acum acasă.

— Excelenţa sa o să fie aici dimineaţă.

— De Ziua Sfântă? Pot să-mi exprim părerea că suntem foarte norocoşi că jandarmeria noastră are un asemenea înalt simţ al datoriei ca să lucreze cu atâta hărnicie? îmi imaginez că n-o să fie prea devreme.

— Sergentul este sergent. Dar biroul se deschide la 7, 30 dimineaţa, deşi desigur că postul de politie e deschis-zi şi noapte.

Jandarmul îşi stinse ţigara.

— Veniţi dimineaţă!

— Ah, vă mulţumesc, Excelenţă! N-aţi dori o altă ţigară câtă vreme îi explic căpitanului?

— Mulţumesc, Excelenţă! Rareori primesc una străină. Mulţumesc!

Ţigările erau americane şi foarte mult apreciate, dar nici unul dintre ei nu rosti un cuvânt despre asta.

— Pot să vă ofer un foc, Excelenţă?

Aii Pash şi-o aprinse pe-a lui şi apoi îi spuse lui Scragger ce se discutase.

— Întreabă dacă sergentul este acasă acum, Aii Pash.

— Am făcut-o căpitane. Spune că Excelenţa sa o să fie aici dimineaţă.

Aii Pash îşi ascunse oboseala, fiind prea politicos ca să-i spună lui Scragger că el înţelesese din primele clipe că omul ăsta nu ştie nimic şi n-ar face nimic şi întreaga conversaţie şi vizită erau o totală pierdere de vreme. Şi desigur că jandarmii ar prefera să nu fie tulburaţi noaptea în privinţa unei probleme atât de neînsemnate. Ce contează? Au pierdut ei vreodată vreun paşaport? Sigur că nu. Ce schimbare de echipaj?

— Dacă aş putea să vă dau un sfat, aga... dimineaţa... Scragger oftă. Dimineaţa putea să însemne mâine sau în ziua următoare. N-avea sens să sape mai departe, se gândi iritat.

— Mulţumeşte-i din partea mea şi spune-i că am să fiu aici mâine de dimineaţă, cu noaptea în cap. Dis-de-dimineaţă.

Aii Pash se supuse.

— Voia lui Allah! zise jandarmul obosit, flămând şi îngrijorat că trecuse încă o săptămâna şi tot nu primiseră leafa, nu fuseseră plătiţi de luni de zile deja, şi cămătarii din bazar insistau să li se restituie împrumuturile şi iubita lui familie stă să moară de foame.

— Shab be khayr, aga, spuse către Scragger. Noapte bună!

— Shab be khayr. Scragger aşteptă, ştiind că plecarea lor trebuia să ne fie la fel de politicos prelungită ca şi discuţia. Afară, pe drumul îngust care slujea de stradă principală oraşului portuar, se simţi mai bine. Trecători curioşi, toţi bărbaţi, înconjuraseră vechea şi uzata sa furgoneta cu simbolul S-G cu aripi pe uşă.

— Salaam, spuse vesel şi câţiva îl salutară.

Piloţii din bază erau populari, baza şi platforma petrolieră fiind sursa principală de locuri de muncă foarte avantajoase, misiunile lor de binefacere în orice condiţii de vreme bine cunoscute şi Scragger uşor de recunoscut.

— Ăsta-i şeful piloţilor, şopti vecinului său un bătrân atoateştiutor. Este cel care l-a ajutat pe tânărul Abdullah Turik să fie internat în spitalul de la Bandar-e Abbas, unde numai cei sus-puşi intră de obicei. A fost chiar să-i viziteze satul, la marginea Lengehului. A fost chiar şi la înmormântarea lui.

— Turik?

— Abdullah Turik. Fiul fiului surorii mele. Tânărul care a căzut de pe platforma petrolieră şi a fost mâncat de rechini.

— A, da, îmi amintesc! Tânărul de care unii spun c-a fost ucis de cei de stânga.

— Nu atât de tare, nu atât de tare! Nu ştii niciodată cine ascultă! Pacea fie cu tine, pilotule! Salutări, pilotule!

Scragger le făcu vesel semn cu mâna şi porni motorul.

— Dar baza e în cealaltă parte, căpitane! Unde mergem? întrebă Aii Pash.

— Să-l vizităm pe sergent, desigur.

Începu să fluiere printre dinţi, neţinând cont de vădita dezaprobare a lui Aii Pash.

Casa sergentului se afla pe colţul unei străzi murdare, nepavată, încă plină de noroi de la ploaia din aceeaşi dimineaţă. În peretele înalt ce mărginea şanţul se zărea o uşă ca toate celelalte. Începuse să se întunece şi Scragger lăsă farurile aprinse şi cobori din maşină. Nici un semn de viaţă pe toată strada. Doar câteva ferestre de la etaj erau luminate slab. Sesizând nervozitatea lui Aii Pash spuse:

— Tu rămâi în maşină. Nu-i nici o problemă, am mai fost aici!

Folosi viguros ciocănelul de fier, simţind ochi pretutindeni.

Prima dată fusese acolo cu un an şi ceva în urmă, când adusese un coş cu mâncare, două oi tăiate, câţiva saci cu orez şi cutii cu fructe, ca dar din partea bazei pentru sergentul „lor”, căruia Şahul îi dăduse medalia de bronz Sepah pentru curaj în lupta împotriva piraţilor şi contrabandiştilor care bântuiau dintotdeauna apele acelea. Ultima dată, acum câteva săptămâni, însoţise un jandarm îngrijorat care dorise să raporteze deîndată tragedia de la Siri Unu şi că Abdullah Turik fusese scos din apa plină de rechini.

Niciodată nu fusese invitat în casă, stătuse doar în micuţa curte interioară din spatele uşii înalte de lemn şi de ambele daţi fusese ziua.

Uşa se crăpă puţin. Scragger nu se aştepta la lanterna care-l orbi pentru o clipă. Cercul de lumină şovăi, apoi se îndreptă către maşină şi se fixă pe Aii Pash care aproape sări afară, se înclină adânc şi strigă:

— Salutări, Excelenţă ofiţer şef! Pacea fie cu voi! îmi cer iertare că străinul vă tulbură casa şi îndrăzneşte să...

— Salut! îl întrerupse scurt Qeshemi.

Stinse lanterna şi-şi îndreptă atenţia către Scragger.

— Salaam, aga Qeshemi, spuse Scragger – ochii lui începând să se obişnuiască acum cu întunericul.

Văzu trăsăturile puternice ale bărbatului, haina de uniformă neîncheiată şi revolverul în tocul deschis.

— Salaam, căpitane!

— Iartă-mă că am venit aici, aga, noaptea, spuse Scragger rar şi atent, ştiind că engleza lui Qeshemi era la fel de limitată ca şi vocabularul său farsi – aproape inexistent.

— Loftan, gozar nameh. Loftan. Vă rog, nevoie paşaport. Vă rog!

Sergentul de jandarmi mormăi surprins, apoi făcu un semn cu mâna-i puternică spre oraş.

— Paşapoartele la secţie, căpitane.

— Da, dar, iartă-mă, nu cheie!

Scragger mimă deschiderea unei încuietori cu cheia.

— Nu cheie! repetă.

— A, da, înţeleg. Da. Nu cheie. Mâine, mâine dimineaţă primeşti.

— Este posibil în seara asta, vă rog, acum? Scragger simţi privirea cercetătoare.

— De ce în noaptea asta?

— Ă... pentru schimbarea echipelor. Oamenii la Shiraz. Echipe schimbă.

— Când?

— Sâmbătă. Dacă cheie, mă duc secţie şi întorc imediat. Qushemi scutură din cap.

— Mâine.

Apoi vorbi tăios către Aii Pash, care se înclină automat şi mulţumi din nou cu multă efuziune, cerându-şi iertare că l-a tulburat.

— Excelenţa sa spune că puteţi să le primiţi mâine. Noi, ă... ar fi bine să plecăm, domnule căpitan!

Scragger se căzni să zâmbească.

— Mamnoon am, aga. Mulţumesc Excelenţă. Mamnoomn am, Excelenţă Qeshemi!

I-ar fi cerut lui Ali Pash să îl întrebe pe sergent dacă puteau să-şi primească paşapoartele deîndată ce se deschidea secţia, dar nu dorea să-l agite pe sergent inutil.

— Am să vin după prima rugăciune. Mamnoon am, aga.

Scragger întinse mâna şi Qeshemi i-o strânse. Amândoi bărbaţii simţiră fermitatea braţului celuilalt. Scragger se urcă în maşină şi plecă.

Gânditor, Qeshemi închise uşa şi trase zăvorul. Vara, micuţa curte interioară, cu pereţii săi înalţi şi via întinsă pe spaliere şi mica fântână, era răcoroasă şi primitoare. Acum era sărăcăcioasă. O traversă şi deschise uşa opusă care ducea în camera principală şi trase şi zăvorul acesteia.

Un copil tuşea, undeva sus, la etaj. Un foc de lemne dădea o oarecare căldură, dar întreaga casă era plină de curenţi reci de aer, nici una dintre uşi sau ferestre neînchizându-se bine.

— Cine era? strigă soţia lui din capul scărilor.

— Nimic, nimic important. Un străin de la aerodrom. Cel bătrân. Vroia paşapoartele.

— La vremea asta din noapte? Allah să ne apere! De fiecare dată când bate cineva la uşă mă aştept la alte necazuri – împuţitele de Gărzi Verzi sau cei de stânga.

Qeshemi încuviinţă grijuliu din cap, dar nu spuse nimic, încălzindu-şi palmele la foc, abia ascultând cicăleala ei.

— De ce trebuia să vină aici? Străinii sunt atât de prost crescuţi... La ce i-au trebuit paşapoartele la ora asta? I le-ai dat?

— Sunt încuiate în seif. Iau cheia cu mine ca de obicei, dar s-a pierdut.

Copilul tuşi din nou.

— Cum se simte Sousan?

— Încă mai are febră. Adu-mi nişte apă fierbinte. Asta o s-o ajute. Pune şi puţină miere în ea.

Aşează ceainicul pe foc. Oftă auzind-o bodogănind:

— Paşapoarte la ora asta! De ce n-au putut să aştepte până sâmbătă? atât de nesimţiţi şi de prost crescuţi! Spuneai că cheia s-a pierdut?

— Da. Probabil capra aia care-şi zice poliţai, Lafti, a luat-o şi a uitat s-o pună la loc. Voia lui Allah.

— Mohammed, la ce i-ar trebui străinului paşapoartele la ora asta?

— Nu ştiu. Ciudat. Foarte ciudat.

CAPITOLUL 58

La aerodromul Bandar-e Delam; *ora 7*, *49 seara*. Rudi Lutz stătea pe veranda rulotei sale, sub streaşină, privind ploaia torenţială.

— Scheiss, murmură.

În spatele lui, uşa era deschisă şi fascicolul de lumină făcea să sclipească picăturile grele de ploaie. Din difuzorul magnetofonului se auzea încet o piesă de Mozart. Uşa următoarei rulote, rulota birourilor, se deschise şi-l văzu pe Tăticul Kelly ieşind, ridicând deasupra capului o umbrelă şi apropiindu-se de el plescăind prin băltoace. Nici unul nu observă iranianul ascuns în umbră. Undeva un motan scuipa şi mieuna.

— Salut, Tăticu, hai intră. Ai prins?

— Da, nici o problemă.

Kelly se scutură de ploaie. Înăuntrul rulotei era cald şi confortabil, ordine şi curăţenie. Panoul radio-emiţătorului îngropat în perete, reconectat, era dat de perete, aparatul fiind pe recepţie, paraziţi înfundaţi amestecându-se cu muzica. O oală cu cafea clocotea pe plită.

— Cafea?

— Mulţumesc, îmi pun singur.

Kelly îi dădu hârtia şi se duse către partea care slujea de bucătărie. Hârtia conţinea coloane de cifre scrise în grabă. Temperatura, direcţia vântului şi intensitatea pentru fiecare sută de metri, presiuni barometrice şi buletinul meteo de a doua zi.

— Turnul de la Abadan spune că e la zi. Pretind că include şi toate datele care au venit astăzi cu BA. Nu arată prea rău, nu?

— Dacă e exact.

— Meteorologii prevedeau scăderea precipitaţiilor în jurul miezului nopţii şi reducerea intensităţii vântului.

Rudi dădu drumul mai tare la muzică şi Kelly se aşeză lângă el. Îşi cobori glasul.

— Ar putea fi în regulă pentru noi, dar împuţit pentru Kowiss. Tot mai trebuie să realimentăm în zbor ca să ajungem la Bahrain.

Kelly luă o gură din cafea, desfătându-se cu lichidul fierbinte, tare, amestecat cu o lingură de lapte condensat.

— Ce-ai face dac-ai fi în locul lui Andy?

— Cu trei baze cărora să le port de grijă eu...

Un zgomot uşor afară. Rudi se ridică şi aruncă o privire pe fereastră. Nimic. Apoi din nou mieunatul motanului, mai aproape.

— Afurisite pisici! îmi ridică părul pe ceafă.

— Mie îmi plac pisicile. Kelly zâmbi.

— Avem trei acasă: Mateo, Marc şi Luke. Două sunt siameze, cealaltă o corcitură tărcată. Betty-spune că băieţii o scot din minţi ca să pună motanul „s-o umfle”.

— Cum se simte?

Cursa BA de la Abadan din ziua aceea îl adusese pe Sandor Petrofi pentru cel de-al patrulea 212 şi, odată cu el, poşta de la Gavallan, trimisă de când începuseră tulburările prin sediul de la Aberdeen, prima după multe săptămâni.

— Grozav. Formidabil, de fapt. Mai are trei săptămâni. Bătrânica mea se descurcă de obicei la vreme. O să mă bucur tare mult că o să fiu acasă când o pocni.

Kelly zâmbi.

— Doctorul zice că crede că o să fie în sfârşit o fată.

— Felicitări! E minunat.

Toată lumea ştia că Kelly spera cu disperare.

Şapte băieţi şi o fată, o grămadă de guri de hrănit. Rudise gândi cât de greu se descurca el cu numai trei copii cu plăţile şi taxele şcolare şi nici un fel de rată la casă, casa fiind moştenire de la tatăl soţiei sale. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe bătrânul ticălos!

— O mulţime de guri, nu ştiu cum o scoţi la capăt.

— O, ne descurcăm! Slavă Domnului!

Kelly privi în jos către foaia de hârtie cu prognoza şi se încruntă.

— Ştii, dac-aş fi Andy, aş apăsa butonul şi n-aş mai amâna.

— Dacă ar fi după mine, aş abandona şi aş lăsa balta toată ideea asta nebunească.

Rudi continuă să vorbească încet şi se apropie şi mai mult.

— Ştiu că o să fie greu pentru Andy, poate compania o să se închidă. Poate. Dar noi toţi putem să găsim alte slujbe, chiar şi mai bine plătite. Avem

familii la care trebuie să ne gândim şi nu-mi place deloc treaba asta care nu-i ca la carte. Cum dracu putem să ne strecurăm de-aici? Nu se poate! Dacă...

Farurile unei maşini luminară fereastra şi auziră zgomotul unui motor puternic ce se apropia, apoi se opri în faţa rulotei.

Rudi fi primul la fereastră. Îl văzu pe Zataki ieşind din maşină urmat de Gărzi Verzi, apoi pe Numir, managerul bazei lor, ieşind din rulota birourilor cu o umbrelă ca să-l întâmpine.

— Scheiss, mormăi din nou Rudi.

Dădu muzica mai încet, verifică la iuţeală rulota pentru vreo urmă incriminatoare, apoi puse prognoza în buzunar.

— Salaam, domnule colonel, spuse, deschizând uşa. Pe mine mă căutaţi?

— Salaam, căpitane! Da, pe dumneata.

Zataki intră în încăpere cu un pistol mitralieră american atârnat de umăr.

— Bună seara! spuse. Câte elicoptere sunt aici, căpitane?

Numir începu:

— Patru: 212 şi...

— L-am întrebat pe căpitan, izbucni Zataki, nu pe tine! Dacă o să vreau informaţii de la tine, o să te întreb. Căpitane?

— Patru 212 şi două 206, colonele!

Spre surpriza lor, în special a lui Numir, Zataki spuse:

— Bun, vreau ca două 212 să se prezinte mâine la Iran-Toda la ora 8 dimineaţa, ca să lucreze sub ordinele lui aga Watanabe. De mâine vreau un raport zilnic. Îl cunoaşteţi?

— Da, ă... eu... au avut odată un CASEVAC şi i-am ajutat.

Rudi încercă să se adune.

— A... o să... o să lucreze de Ziua Sfântă, domnule colonel?

— Da, şi voi. Namir spuse:

— Dar Ayatolahul a spus...

— El nu e legea! Taci din gură. Zataki se uită la Rudi.

— Să fiţi acolo la opt dimineaţa. Rudi dădu din cap.

— Ă... da. Pot să... ă... pot să vă ofer cafea, domnule colonel?

— Mulţumesc.

Zataki îşi sprijini pistolul mitralieră de perete şi se aşeză la masa prinsă de perete, fără să-l piardă din ochi pe Pop Kelly.

— Nu te-am văzut la Kowiss?

— Da, da, aşa e, spuse bărbatul cel înalt. Aici este... ă... baza mea de obicei. Eu ă... am adus un 212. Sunt Ignatius Kelly.

Se prăbuşi moale în scaunul din faţa lui, la fel de tulburat ca şi Rudi, făcându-se mic sub privirea scrutătoare.

— O noapte bună pentru peşti, nu?

— Cum?

— Ă... ploaia.

— Ah, da, zise Zataki.

Era bucuros să vorbească englezeşte, îmbunătăţindu-şi vocabularul şi pronunţia, convins că iranienii care puteau vorbi o limbă internaţională şi erau educaţi aveau să aibă căutare, fie ei mullah sau nu. De la Kowiss şi de când lua pilulele pe care i le dăduse doctorul Nutt, se simţea mult mai bine, durerile cumplite de cap domolindu-se.

— Ploaia asta o să împiedice zborul mâine?

— Nu, nu.

— Depinde, spuse Rudi repede din bucătărie, dacă frontul de nord se accentuează sau scade.

Aduse tava cu două ceşti şi zahăr şi lapte condensat, încă străduindu-se să se descurce cu acest nou dezastru.

— Vă rog, serviţi-vă, domnule colonel. cât despre Iran-Toda, spuse prudent, toate elicopterele noastre sunt contractate de IranOil şi aga Numir, aici de faţă, e responsabil.

Numir încuviinţă din cap, începu să spună ceva, dar se răzgândi.

— Avem contracte cu IranOil.

Tăcerea se lăsă apăsătoare. Îl priveau cu toţii pe Zataki. Fără grabă, acesta îşi puse trei linguriţe de zahăr cu vârf în cafea, o amestecă şi sorbi din ea.

— E foarte bună, căpitane! Da, foarte bună. Şi desigur, ştiu de IranOil, dar am hotărât că Iran-Toda are prioritate asupra lui IranOil pentru moment, şi mâine o să puneţi la dispoziţie două 212, la ora opt dimineaţă, pentru Iran-Toda.

Rudi aruncă o privire iute către managerul bazei, care îşi feri ochii.

— Dar... ei bine, presupunând că e-n regulă cu IranOil...

— Este în regulă.

Zataki se întoarse către Numir.

— Nu-i aşa, aga?

— Da, da, aga.

Numir încuviinţă din cap.

— Eu... eu desigur că o să... informez biroul regional despre... despre... deosebitele voastre sugestii...

— Bun. Deci totul e aranjat. Bun.

Nu-i aranjat! ar fi vrut să strige Rudi, disperat.

— Pot să vă întreb cum... ă... cum o să fim plătiţi pentru noul contract? întrebă, simţindu-se prost.

Zataki îşi săltă arma pe umăr şi se ridică în picioare.

— Iran-toda o să aranjeze asta. Îţi mulţumesc, căpitane! O să mă întorc după prima rugăciune, mâine. Dumneata o să pilotezi un elicopter şi eu o să te însoţesc.

— Formidabilă idee, domnule colonel, izbucni Kelly, luminându-se brusc.

Lui Rudi îi venea să-l strângă de gât.

— Nu-i nevoie să veniţi înainte de opt, o să fie mai bine pentru noi. E timp destul dacă ajungem acolo pe la opt şi-un sfert. O idee grozavă să deservim Iran-Todal Formidabilă! Am dorit întotdeauna contractul ăsta! Nu ştiu cum să vă mulţumim îndeajuns, colonele. Fantastic! De fapt, Rudi ar trebui să ia toate patru aparatele... Să-i informăm pe băieţi, chiar acum, să economisim timp. Da domnule, o să aranjez eu asta, acum.

Ţâşni afară. Rudi se holbă după el, sufocat de furie.

CAPITOLUL 59

Lângă aeroportul Al Shargaz; *ora 8*, *Ol seara*. Noaptea era deosebit de frumoasă şi călduţă, încărcată de mirosul florilor; Gavallan şi Petikin şedeau pe terasa hotelului Oasis, la marginea aeroportului şi la marginea deşertului. Beau o bere înainte de cină, Gavallan fumând un trabuc subţire şi privind pierdut în depărtare, unde cerul roşu întunecat şi spuzit de stele întâlnea solul şi mai întunecat. Fumul aluneca în înălţimi. Petikin se foi în şezlong.

— Aş vrea din tot sufletul să pot face ceva mai mult...

— Aş vrea din tot sufletul ca bătrânu Mac să fie aici. I-aş rupe afurisitul ăla de gât! spuse Gavallan şi Petikin râse.

Câţiva oaspeţi se aflau deja în restaurantul din spatele lor – feţe de mese scrobite, pahare strălucitoare, tavanul înalt, cu vopseaua uşor scorojită. Hotel Oasis era vechi şi uşor dărăpănat, stil baroc empire, servind de locuinţă rezidentului britanic până în '7l, în perioada când puterea britanică era singura putere din Golf, care vâna piraţii şi menţinea pacea. Muzica, la fel de bătrână ca trioul care o interpreta, se strecura pe uşile înalte – pian, vioară şi contrabas; două doamne în vârstă şi un domn cu părul alb la pian.

— Dumnezeule! Asta nu e Chou Chin Chow.

— Mi-ai luat vorba din gură, Andy!

Petikin se întoarse către ei şi îl văzu pe Jean-Luc printre cei de la mese, pălăvrăgind cu Nogger Lane, Rodrigues şi alţi mecanici...Luă o înghiţitură de bere şi observă că paharul lui Gavallan era gol.

— Mai vrei una?

— Nu, mulţumesc!

Gavallan îşi lăsă privirea să-i alunece odată cu rotocoalele de fum.

— Cred c-o să mă duc până la biroul meteo, apoi o să runc o privire pe la al nostru.

— Vin cu tine.

— Mulţumesc, Charlie, dar de ce nu rămâi aici, în caz că sună cineva?

— Sigur, cum vrei tu.

— Nu m-aştepta la masă. Vin la cafea. Am să trec pe la spital să-l văd pe Duke la întoarcere.

Gavallan se ridică, traversă încăperea salutându-i pe aceia dintre oamenii săi care erau acolo şi ieşi în holul hotelului – care apucase şi zile mai bune.

— Domnule Gavallan, scuzaţi-mă, efendi, dar vă caută cineva la telefon.

Recepţionistul arătă cabina telefonică aflată într-o latură. Era căptuşită cu pluş roşu în interior, nu avea aer condiţionat şi nu era izolată fonic.

— Alo, Gavallan la telefon.

— Salut, şefu', Liz Chen! Vroiam doar să-ţi transmit că ne-au sunat cu privire la cele două transporturi din Luxemburg care o să întârzie.

„Transporturile din Luxemburg” era codul pentru ele două „747 cargo pe care le închiriase.

— Nu pot să ajungă vineri. Garantează numai pentru duminică la patru după-amiază.

Gavallan fu dezamăgit. Fusese avertizat de proprietari că aveau un orar foarte încărcat şi că s-ar fi putut să intervină o întârziere de douăzeci şi patru de ore. Avusese mari dificultăţi ca să aranjeze zborurile. Era evident că nici una dintre liniile aeriene care deserveau în mod obişnuit Golful sau Iranul nu puteau fi abordate şi trebuise să fie foarte vag în privinţa încărcăturii şi a motivului pentru care avea nevoie, de avioane.

— Ia legătura cu ei imediat şi încearcă să împingi data mai înainte. Ar fi mult mai sigur dacă ar ajunge sâmbătă. Mult mai sigur. Şi ce mai e?

— Imperial Áir s-a oferit să preia comanda noastră pentru noile X 63.

— Spune-le s-o lase moartă. Următorul!

— ExTex şi-au revizuit oferta pentru noile contracte în Arabia Saudită, Singapore şi Nigeria cu zece procente mai jos.

— Acceptă oferta prin telex. Stabileşte un prânz cu conducerea lor la New York, pentru marţi. Altceva?

— Am o listă a pieselor pe care le vroiai.

— Bun. Stai aşa.

Gavallan îşi scoase agenda pe care o purta întotdeauna şi căută pagina de care avea nevoie. Conţinea înmatriculările prezente pentru cele zece 212 care mai rămăseseră, toate începând cu EP, însemnând Iranul, apoi H pentru elicoptere şi ultimele două litere.

— Gata, dă-i drumul.

— AB, RV, KI...

Pe măsură ce ea citea literele, el le scrise paralel cu cealaltă coloană. Pentru mai multă siguranţă, nu trecu noile coduri – G însemnând Marea Britanie, H pentru elicoptere, şi le adăugă doar pe cele două noi. Reciti lista şi ea se potrivea cu cea deja citită.

— Mulţumesc. Sunt la fix. Am să te mai sun în noaptea asta, Liz. Dă-i un telefon lui Maureen şi spune-i că totul e în ordine.

— E-n regulă, şefu. Sir Ian a sunat acum o jumătate de oră să-ţi ureze noroc.

— O, grozav.

Gavallan încercase, fără succes, să ia legătura cu el toată luna cât fusese la Aberdeen.

— Unde e? A lăsat vreun număr?

— Da. Este la Tokio. 73-73-84. A zis c-o să fie acolo o vreme şi dacă ţi-e dor de el o să sune mâine. A zis de asemenea că o să se întoarcă peste câteva săptămâni şi ar vrea să te vadă.

— Şi mai bine. A spus de ce?

— Ulei pentru lămpile chinezilor, spuse criptic secretara.

Interesul lui Gavallan crescu.

— Minunat. Fixează o întâlnire cât de devreme îi convine lui. Te sun mai târziu, Liz. Trebuie s-o şterg.

— E-n regulă. Doar să-ţi amintesc că mâine e ziua de naştere a lui Scot.

— Sfinte Sisoe, am uitat! Mulţumesc Liz! Vorbim mai târziu.

Închise, bucuros să afle veşti de la Ian Dunross, binecuvântând sistemul telefonic din Al Shargaz şi legătura directă internaţională. Formă un număr internaţional. Tokio era cu cinci ore înainte, puţin după unu noaptea.

— Hai?

Vocea japonezei era somnoroasă.

— Bună seara! Iertaţi-mă că sun atât de târziu, dar am un mesaj pentru Sir Ian Dunross. Andrew Gavallan.

— A, da. Ian nu este aici, pentru moment, şi nu se întoarce până mâine. Îmi pare atât de rău! Poate la ora zece. Vă rog, puteţi să-mi daţi numărul dumneavoastră, domnule Gavallan?

Gavallan i-l dădu, dezamăgit.

— Mai e vreun alt număr la care as putea să-l sun, vă rog?

— Ah, îmi pare atât de rău, nu.

— Vă rog, rugaţi-l să mă sune. Să mă sune oricând.

Îi mulţumi din nou şi închise îngândurat. Se urcă în maşina închiriată care-l aştepta afară şi merse până la principala intrare a aeroportului. Deasupra capului, un 707 făcea turul final de aterizare, cu luminile aprinse şi cu semnalizatoarele de pe coadă şi aripi clipind.

— Bună seara, domnule Gavallan! spuse Sibbles, ofiţerul meteo.

Era englez, un bărbat mărunt, subţire, uscăţiv, aflat de zece ani în Golf.

— Uitaţi-le aici.

Îi înmână lunga fotocopie a prognozei.

— Vremea o să fie schimbătoare aici în următoarele câteva zile.

Îi dădu şi celelalte trei pagini: Lengeh, Kowiss şi Bandar-e Deîam.

— Şi limita inferioară?

— Sunt cam toate la fel: plus-minus zece sau cincisprezece noduri. Plafonul la câteva sute de picioare... Iertaţi-mă, nu mă pot obişnui cu metrii. La o sută de metri sau cam aşa. Vremea se va îmbunătăţi treptat. În următoarele

câteva zile, vântul va reveni la normal, plăcut, din nord-vest. Începând cu miezul nopţii, prognozăm ploaie uşoară şi nori joşi şi ceaţă deasupra celei mai mari părţi a Golfului, vânt dinspre sud-est la aproape douăzeci de noduri peste tot, cu tunete şi mici turbulenţe ocazionale.

Ridică privirea şi zâmbi:

— Şi vârtejuri.

Gavallan simţi un nod în stomac, deşi cuvântul fusese spus în treacăt, iar Sibbles nu cunoştea secretul. Cel puţin nu cred, îşi zise. Asta-i a doua coincidenţă ciudată astăzi. Cealaltă era americanul care luase prânzul la o masă alăturată cu cineva din Shargazi, al cărui nume nu-l prinsese.

— Noroc pentru mâine, spuse omul cu un zâmbet plăcut, bonom, când se îndepărtă.

— Iertaţi-mă?!

— Glen Wesson. Wesson Oii Marketing. Sunteţi Andrew Gavallan, aşa-i? Am auzit că dumneavoastră şi băieţii dumneavoastră organizaţi o cursă de cămile mâine, la Oaza Dez-al. Aşa e?

— Nu noi, domnule Wesson. Noi nu prea o avem cu cămilele.

— Ar trebui să încercaţi. Da, domnule, e tare amuzant. Noroc oricum.

Ar fi putut fi o coincidenţă. Cursele de cămile constituiau într-adevăr o distracţie aici pentru străini, una amuzantă, şi Dez-al era un loc favorit pentru weekend-ul islamic.

— Mulţumesc, domnule Sibbles. Ne vedem mâine. Băgă în buzunar prognoza şi coborî scările în holul de intrare, îndreptându-se către biroul lor care se afla departe, spre celălalt capăt. Nici un nu hotărât, îşi zise. Sâmbătă e mai sigur decât mâine. Plăteşti banii şi rişti. Nu pot să-l amân prea mult.

— Cum ai să hotărăşti? îl întrebase Maureen, soţia lui, când îl condusese la avion alaltăieri în zori, prin Áberdeenul aproape înecat în ploaie.

— Nu ştiu, fetiţo. Mac are un nas bun. O să m-ajute. Şi-acum ia-l pe Mac de unde nu-i. Lui Mac i-a sărit o doagă, Mac pilotează fără control medical, Mac e foarte convenabil blocat la Kowiss şi n-are cum să plece de-acolo decât cu declanşarea „Vârtejului”, Erikki e încă Dumnezeu ştie unde şi săracul Duke tocmai bun de ţinut la pat, acum că abia a scăpat s-o încaseze, dar afurisit de norocos c-a venit aici.

Doc Nutt avusese dreptate. Radiografia arătase câteva aşchii de os care îi perforaseră plămânul stâng şi încă o jumătate de duzină care ameninţau o arteră. Aruncă o privire iute la ceasul din hol: 8, 27. Ar trebui să fi ieşit de sub anestezie acum. Trebuie să mă hotărăsc curând. Împreună cu Charlie Petikin, trebuie să mă hotărăsc curând.

Intră pe usa „INTRAREA INTERZISĂ CU EXCEPŢIA PERSOANELOR OFICIALE” şi străbătu coridorul mărginit de geamuri duble pe toată lungimea sa. Pe platforma de beton, avionul era tras către zona de debarcare de un Follow me, cu textul în engleză şi farsi. În apropiere se aflau parcate îngrijit

câteva avioane de pasageri Fokkerwolf 40 cu elice, un Jumbo Pan Am care lua parte la podul aerian de evacuare din Teheran şi o jumătate de duzină de avioane particulare, avionul lor printre ele.

Aş vrea să fie sâmbătă, îşi zise. Nu, mai bine nu. Pe uşa biroului lor scria „S-G Helicopters, Sheik Aviation."

— Helio, Scot!

— Helio, tată!

Scot zâmbi. Era singur – ofiţer de serviciu – şi stătea în faţa radioemiţătorului aflat pe recepţie, cu o carte în poală şi braţul drept atârnat de gât într-o eşarfă.

— Nimic nou, exceptând un mesaj să-l suni pe Roger Newbury acasă. Să-l sun eu?

— Peste o clipă, mulţumesc.

Gavallan îi întinse rapoartele meteo. Scot îşi aruncă la iuţeală ochii peste ele. Telefonul sună. Fără să se oprească din citit, ridică receptorul.

— S-G.

Aşteptă o clipă.

— Cine? O, dar nu-i aici... Îmi pare rău... da am să-i spun. La revedere.

Puse receptorul în furcă şi oftă.

— Noua puicuţă a lui Johnny Hogg. Alexandra. Manuela îi spune Fierbinţica pentru că e sigură că John o să-şi frigă ciocănitoarea.

Gavallan râse. Scot ridică privirea din rapoarte.

— Nici aşa, nici aşa. Ar putea fi foarte bine o mulţime de nori unde să te ascunzi, dar dacă vântul se înteţeşte poate să iasă împuţit. Sâmbătă e mai bine decât vineri.

Ochii lui albaştri zăboviră pe silueta tatălui său, care privea afară pe fereastră la agitaţia de pe aeroport, la pasagerii ce coborau din avion...

— Aşa e, spuse Gavallan vag. E ceva care... Se opri când radioemiţătorul se trezi la viaţă.

— Al Shargaz, aici sediul din Teheran. Mă auziţi?

— Al Shargaz. Vă aud patru cu cinci, daţi-i drumul! răspuse Scot.

— Directorul Siamaki vrea să vorbească cu domnul Gavallan. Imediat.

Gavallan scutură din cap:

— Nu sunt aici, şopti.

— Pot să preiau mesajul? spuse Scot în microfon. E puţin cam târziu, dar am să i-l transmit cât de repede cu putinţă.

Aşteptară. Paraziţi. Apoi vocea arogantă pe care Gavallan o detesta.

— Aici directorul executiv Siamaki. Spune-i lui Gavallan să mă sune la noapte. O să fiu aici până la zece şi jumătate la noapte, sau oricând după nouă dimineaţa, mâine. Neapărat, înţelegi?

— Cinci pe cinci, spuse dulce Scot. Terminat.

— Ţicnit afurisit, murmură Gavallan. Apoi mai tăios: Ce dracu face la birou la vremea asta?

— Îşi vârâ nasul, asta face. Şi dacă are de gând să lucreze de Ziua Sfântă e destul de ciudat, nu?

— Mac a zis că o să golească seiful de chestiile importante şi o să arunce cheia şi cea de rezervă în joub. Dar nemernicii ăia au capii. Va trebui să aştept până mâine plăcerea de a vorbi cu el. Scot, avem cum să-l împiedicăm să ne asculte convorbirile?

— Nu dacă folosim frecvenţa companiei, ceea ce e tot ce-avem.

Tatăl său încuviinţă din cap.

— Când vine Johnny, adu-i aminte că s-ar putea să am nevoie să decoleze în câteva minute, mâine. De la ora şapte încolo.

Era parte din planul „Vârtejului” să folosească avionul ca un radioemiţător de înaltă altitudine pe unde scurte ca să poată acoperi transmisiile acelor elicoptere echipate numai cu astfel de aparate.

— Atunci pornim mâine?

— Nu încă.

Gavallan ridică receptorul şi formă un număr.

— Cu domnul Newbury, vă rog. Gavallan sunt. M-a rugat să-l sun.

Roger Newbury era unul dintre oficialii de la Consulatul Britanic care se arătase foarte săritor, ajutându-l să obţină permisele.

— Salut, Roger. Vroiai să vorbeşti cu mine? Iartă-mă. Nu eşti la masă, nu?

— Nu, mă bucur c-ai sunat. câteva lucruri. Mai întâi câteva veşti proaste. Am aflat chiar acum că George Talbot a fost ucis.

— Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Mi-e teamă că totul e destul de împuţit. Doar un accident. Era un restaurant unde se mai aflau şi alţi ayatolahi destul de bine plasaţi. O maşină capcană a teroriştilor a făcut zob locul şi pe el, de asemenea, ieri la prânz.

— Afurisită treabă!

— Cu el mai era un anume căpitan Ross. Şi el a fost rănit. Cred că-l cunoşti.

— Da, da, l-am întâlnit. A ajutat-o pe soţia unuia dintre piloţii noştri să iasă dintr-un necaz la Tabriz. Un tânăr tare drăguţ. Cât de grav e rănit?

— Nu ştim. Totul e destul de confuz, dar ambasada noastră din Teheran l-a dus ieri la Spitalul Internaţional din Kuweit. O să primesc un raport ca lumea mâine şi o să-ţi comunic şi ţie. Acum: m-ai întrebat dacă aş putea să aflu ceva de căpitanul vostru, Erikki Yokknen.

O pauză şi foşnet de hârtii şi Gavallan îşi ţinu răsuflarea.

— Am primit un telex în seara asta de la omul nostru din Tabriz, chiar înainte de a pleca din birou: „Vă rugăm să luaţi la cunoştinţă, ca urmare a investigaţiilor dumneavoastră referitoare la căpitanul Erikki Yokkonen. Se crede că a reuşit să evadeze de la răpitorii săi şi se crede că acum este cu soţia sa la

palatul lui Hakim Han. Un nou raport va fi transmis mâine, de îndată ce toate acestea vor fi verificate”.

— Vrei să spui Abdullah Han, Roger. Entuziasmat, Gavallan acoperi receptorul şi şopti către Scot:

— Erikki e teafăr.

— Fantastic, răspunse Scot, întrebându-se care puteau fi veştile proaste.

— Telexul spune clar: Hakim Han, spunea Newbury.

— Nu-i nimic. Slavă Domnului că e teafăr.

Şi slavă Domnului că un alt obstacol important din calea „Vârtejului” a fost îndepărtat.

— Poţi să-i transmiţi un mesaj din partea mea?

— Aş putea încerca. Treci pe-aici mâine. Nu pot să-ţi garantez că o să ajungă la el, situaţia în Azerbaidjan e destul de instabilă, dar am putea încerca, desigur.

— Nu am cum să-ţi mulţumesc îndeajuns Roger. Foarte amabil din partea ta că mi-ai dat de ştire. Îmi pare teribil de rău de Talbot şi de tânărul Ross. Dacă pot face ceva să-l ajut pe Ross, te rog spune-mi.

— Da, da, o să-ţi spun. Apropo. S-a aflat. Fusese spus scurt.

— Iartă-mă, nu înţeleg.

— Să zicem... turbulenţe, spuse delicat Newbury. Pentru moment, Gavallan rămase fără glas, apoi îşi reveni.

— Ah?

— Ah! Se pare că un anume domn Kasigi dorea să deserviţi Iran-Toda începând de ieri şi-ai spus că nu-i poţi da un răspuns mai devreme de treizeci de zile. Aşa că, hm... aşa că am pus cap la cap toate zvonurile şi am nimerit la ţintă. S-a aflat.

Gavallan încerca să se liniştească.

— Că n-am putut să deservim Iran-Toda este o hotărâre de afaceri, Roger, nimic mai mult. Să operezi oriunde în Iran e afurisit de dificil acum, ştii asta. Nu m-aş fi putut descurca cu contractul suplimentar al lui Kasigi.

— Zău?!

Glasul lui Newbury era ironic; apoi deveni tăios.

— Ei bine, dacă ceea ce am auzit este adevărat, noi te sfătuim foarte serios, foarte serios, să n-o faci.

Gavallan se îndârji.

— Desigur că nu mă sfătuieşti să sprijin Iran-Toda când tot Iranul se face bucăţele, nu?

Altă pauză, apoi un oftat.

— Ei bine, nu vreau să te reţin, Andy. Poate am putea să ne întâlnim la prânz. Sâmbătă.

— Da, mulţumesc, Mi-ar... mi-ar face plăcere. Puse receptorul în furcă.

— Ce-i rău? întrebă Scot.

Îi istorisi despre Talbot şi Ross şi despre „turbulenţe”.

— E prea aproape de „Vârtej” ca să fie nostim.

— Ce-i cu chestia asta despre Kasigi?

— Vroia două 212 de la Bandar-e Delam, imediat, ca sa deservească Iran-Toda. A trebuit să tergiversez.

Intâlnirea lor fusese scurtă şi directă.

— Iertaţi-mă, domnule Kasigi. Nu-i cu putinţă să vă stăm la dispoziţie săptămâna asta sau săptămâna următoare. N-aş putea, ă... n-aş putea să mă gândesc la asta mai devreme de treizeci de zile.

— Preşedintele companiei ar aprecia deosebit chestia asta. Înţeleg că îl cunoaşteţi.

— Da, da, l-am cunoscut şi dacă aş putea să vă ajut, aş face-o cu siguranţă. Iertaţi-mă, pur şi simplu nu-i cu putinţă.

— Dar aţi putea totuşi să-mi sugeraţi o alternativă? Trebuie să obţin elicopterele.

— Ce-ar fi să folosiţi o companie japoneză?

— Nu există! Există... există altcineva care ar putea să mă susţină?

— Nu, din câte ştiu eu. Guerney n-o să se întoarcă niciodată, dar ei ar putea să ştie pe cineva.

Îi dăduse telefonul lor şi japonezul o zbughise nemulţumit, îşi privi fiul.

— O adevărată ruşine, fir-ar să fie, dar nu puteam face nimic să-l ajut.

Scot spuse:

— Dacă s-a aflat...

Îşi aranja mai confortabil eşarfa.

— Dacă s-a aflat, atunci s-a aflat. Cu atât mai mult avem motive să apăsam butonul sau să abandonăm. Cred c-o să trec să-l văd pe Duke. Caută-mă dacă sună cineva. Nogger te schimbă?

— Da, la miezul nopţii. Jean-Luc are reţinut loc la zborul de dimineaţă în Bahrain, Petikin în Kuweit. Am confirmat locurile.

Scot îl privi. Gavallan nu răspunse întrebării nerostite.

— Las-o aşa pentru moment.

Îl văzu zâmbind şi încuviinţă şi inima lui se umplu de dragoste şi grijă şi mândrie şi teamă pentru el, amestecată cu propriile-i speranţe pentru un viitor care depindea de capacitatea lui de a-i scoate pe toţi din marasmul iranian. Fu surprins să se audă spunând:

— Te gândeşti să abandonezi zborul, băiete? Ei?! Zâmbi la uimirea fiului său. Dar pentru că o spusese, hotărî să continue:

— E parte dintr-un plan pe termen lung. Pentru tine şi pentru familie... De fapt am două. Dar rămâne între noi. Sigur că amândouă depind de faptul dacă rămânem sau nu în afaceri. Primul este să te laşi de pilotaj şi să te duci la Hong Kong câţiva ani şi să înveţi de partea aceea a Casei Struan, apoi să te întorci la Aberdeen pentru, probabil, încă un an şi apoi din nou la Hong Kong, unde ai să

te instalezi. Al doilea este să mergi la un curs de reciclare pentru X 63, să petreci şase luni în Statele Unite, poate un an, învăţând partea asta a afacerilor, apoi să te duci o vreme în Marea Nordului. Apoi din nou în Hong Kong.

— Întotdeauna ne întoarcem la Hong Kong.

— Da. China se va deschide curând pentru exploatările petroliere şi Ian şi cu mine vrem ca Staianii să fie pregătiţi pentru operaţii complete. Elicoptere de sprijin, echipamente de foraj, tot circul de la un cap la altul.

Zâmbi ciudat.

„Ulei pentru lămpile chinezilor” e codul lui Ian Dunross pentru planul secret iniţiat în scopul ăsta, la care în cea mai mare parte Linbar Struan nu e asociat.

Noua companie se va numi Air Struan şi zona sa de responsabilitate şi operaţii va fi Mările Chinei şi întregul bazin chinez. Planul nostru este ca tu să o conduci.

— Nu-i prea mult potenţial acolo, spuse Scot cu prefăcută indiferenţă. Crezi că Struanii vor avea viitor?

Apoi zâmbi din nou.

— Din nou, asta rămâne între noi. Lui Linbar nu i s-a spus încă nimic.

Scot se încruntă.

— O să aprobe să mă duc acolo? Să mă alătur Struanilor şi să fac asta?

— Pe mine mă urăşte, Scot, pe mine, nu pe tine. Nu s-a opus să te întâlneşti cu nepoata lui, nu?

— Nu, nu încă.

— Momentul e potrivit şi trebuie să avem pregătit un plan de viitor pentru familie. Ai vârsta potrivită. Cred c-ai putea s-o faci.

Privirea lui Gavallan desluşi o lumină.

— Eşti pe jumătate Dunross, eşti un descendent direct al lui Dirk Struan, aşa că ai responsabilităţi în plus faţă de cele personale. Tu şi sora ta aţi moştenit părţile mamei voastre. Puteţi avea locul vostru în Consiliul Intern dacă sunteţi îndeajuns de buni. Mitocanul de Linbar va trebui să se retragă într-o zi. Nici chiar el nu poate să distrugă complet Nobila Casă. Ce spui de planul meu?

— As vrea să mă gândesc la el, tată!

— La ce să te gândeşti, flăcăule? îşi zise.

— Noapte bună, Scot. Poate trec mai târziu.

Îl bătu uşurel pe umărul bun şi ieşi afară. Scot n-o să mă dezamăgească, îşi spuse mândru.

În holul spaţios de la Biroul Vămii şi Imigraţiilor, pasagerii se scurgeau din camera imigrărilor, alţii aşteptau bagajele.

Panoul cu sosiri anunţa zborul Golf Air 52 de la Muscat, capitala Omanului. Ajunsese la vreme şi se pregătea să plece peste cincisprezece minute la Abu Dhabi, Bahrain şi Kuweit. Chioşcul de ziare era încă deschis, aşa

că se abătu pe acolo să vadă ce ziare apăruseră. Întindea mâna după London Times când văzu titlul: „Primul ministru Callaghan despre succesele laburiştilor” şi se răzgândi. De ce aş avea nevoie de asta? îşi zise. Apoi o văzu pe Genny McIver. Stătea singură lângă poarta de acces, cu o valijoară lângă ea.

— Salut, Genny. Ce faci aici? Ea zâmbi dulce.

— Mă duc în Kuweit.

Îi răspunse la fel de dulce:

— Pentru ce dracu?

— Pentru că am nevoie de o vacanţă.

— Nu fi ridicolă. Butonul nici măcar n-a fost apăsat şi oricum n-ai ce face acolo. Nimic. Ai să le stai în cale. Faci mult mai bine să aştepţi aici. Genny, pentru Dumnezeu, fii rezonabilă!

Zâmbetul îngheţat nu se şterse nici măcar o idee.

— Ai terminat?

— Da.

— Sunt rezonabilă. Sunt cea mai rezonabilă persoană pe care o cunoşti. Duncan McIver nu este. Este cel mai nesăbuit şi pripit ţicnit pe care l-am întâlnit în toată viaţa mea şi în Kuweit mă duc.

Totul fusese spus cu un calm olimpian. El schimbă tactica cu înţelepciune.

— De ce nu mi-ai spus că pleci, în loc să te furişezi aşa? M-aş fi speriat de moarte când aş fi descoperit că lipseşti.

— Dacă te-aş fi întrebat, m-ai fi păzit ca pe Sfintele Moaşte. Am rugat-o pe Manuela să-ţi spună mai târziu. În timpul zborului: avionul cu care am plecat, hotelul şi numărul de telefon. Dar mă bucur că eşti aici, Andy. Poţi să mă conduci. Îmi place să mă conducă cineva. Detest să plec singură. O, ştii ce vreau să spun.

Atunci observă cât de fragilă părea.

— Te simţi bine, Genny?

— O, da, doar că... ei bine, trebuie pur şi simplu să fiu acolo. Trebuie să fiu. Nu pot să stau aici şi, oricum, o parte din asta e ideea mea. Sunt responsabilă la fel de mult şi nu vreau ca ceva, orice, să iasă prost.

— N-o să iasă, spuse şi amândoi atinseră lemnul scaunului.

Apoi el îşi strecură braţul pe sub braţul ei.

— O să fie în regulă. Ascultă o veste bună. Îi spuse despre Erikki.

— O, asta e minunat. Hakim Han? Genny îşi scotoci memoria.

— Ăsta nu-i fratele lui Azadeh? Cel care trăia la... drace, am uitat... fir-ar să fie, într-un loc pe lângă Turcia. Nu-l chema Hakim?

— Poate că telexul a avut dreptate şi este Hakim „Han”. Asta ar trebui să fie grozav pentru ei.

— Da. Tatăl ei părea un bătrân groaznic. Ridică privirea către el.

— Te-ai hotărât? E mâine?

— Nu, nu încă. Nu definitiv. Cum e cu vremea?

Îi spuse.

— Nu prea sunt multe de hotărât, oricum ar fi, spuse ea.

— As vrea ca Mac să fie aici. El e foarte isteţ în situaţii de-astea.

— Nu mai isteţ ca tine, Andy.

Priviră la tabela cu plecări, căci difuzorul chema pasagerii la Zborul 52. Se ridicară.

— Pentru că merită, Andy, toate celelalte lucruri fiind indiferente, Mac a hotărât să fie mâine.

— Ei? De unde ştii asta?

— Îl cunosc pe Duncan. La revedere, dragă Andy.

Îl sărută grăbită pe obraz şi plecă fără să se uite înapoi.

Aşteptă până când dispăru. Adâncit în gânduri, ieşi afară fără să-l observe pe Wesson lângă chioşcul de ziare, punându-şi deoparte stiloul.

CAPITOLUL 60
VINERI 2 martie 1979

Ál Shargaz, *Hotel Oasis*; *ora 5*, *37 dimineaţa*. Gavallan stătea la fereastra camerei sale, gata îmbrăcat, întunericul era încă adânc, exceptând către răsărit, unde zorile îşi făceau simţită prezenţa. Fuioare de ceaţă se apropiau dinspre coasta aflată la mai puţin de un kilometru distanţă, ca să dispară repede când atingeau deşertul. Cerul – întunecat, dar senin către est se acoperea treptat cu o pătură groasă de nori.

De unde se afla, putea să vadă cea mai mare parte a aeroportului. Luminile pistei erau aprinse, un mic avion cu reacţie rulând deja spre punctul de decolare, iar mirosul kerosenului plutea până la el, adus de vântul care-şi schimbase direcţia, bătând acum mai mult către sud.

Un ciocănit în uşă.

— Intră. A, bună dimineaţa, Jean-Luc, bună dimineaţa, Charlie!

— Bună dimineaţa, Andy! Dacă vrei să prindem avionul, e vremea să plecăm, spuse Petikin.

Nervozitatea îl făcea să se bâlbâie. El trebuia să plece în Kuweit, Jean-Luc în Bahrain.

— Unde-i Rodrigues?

— Ne aşteaptă jos.

— Bun, atunci ar fi bine să o pornim.

Gavallan era mulţumit că glasul îi suna calm. Petikin zâmbi cu toată faţa; Jean-Luc murmură:

— Merde!

— Cu îngăduinţa ta, Charlie, propun să apăsam pe buton la şapte dimineaţa, aşa cum am planificat. Dacă nu cumva vreuna dintre baze nu trece pe roşu mai înainte de asta. Dacă o fac, încercăm din nou mâine. De acord?

— De acord. Nici un telefon încă?

— Nu încă.

Petikin abia-şi putea stăpâni agitaţia.

— Ei bine, am şters-o în albastrul nesfârşit. Haide Jean-Luc!

Sprâncenele lui Jean-Luc se ridicară.

— Mon Dieu, ca pe vremea cercetăşiei. Se îndreptă către uşă.

— Grozave veştile despre Erikki, Andy. Da cum o să iasă de-acolo?

— Nu ştiu. Îl caut pe Newbury la consulat, la prima oră, să încerc să-i transmit un mesaj prin el: să iasă prin Turcia. Sunaţi-mă amândoi imediat, în secunda în care aterizaţi! O să fiu în birou de la şase. Ne vedem mai târziu.

Închise uşa după ei. Acum o făcuseră, dacă nu abandona vreuna dintre baze.

La Lengeh; *ora 5*, *49 dimineaţa*. Zorii abia se întrezăreau prin pătura de nori. Scragger purta o haină de ploaie şi păşea greoi prin burniţă şi băltoace către bucătărie, singura din toată baza cu luminile aprinse. Vântul îi sălta cozorocul şepcii, izbindu-l cu picături mărunte peste faţă. Spre surpriza sa, Willi se afla deja în bucătărie, aşezat lângă soba cu lemne, bându-şi cafeaua.

— Bună dimineaţa, Scrag! Cafea? Acum am făcut-o. Făcu un semn cu capul către un colţ. Ghemuit pe podea, la căldură în apropierea sobei, adâncit în somn, se afla unul dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi rămas la bază. Scragger dădu din cap şi-şi scoase impermeabilul.

— Pentru mine ceai, fiule! Te-ai trezit devreme. Unde-i bucătarul?

Willi ridică din umeri şi puse ceainicul înapoi pe plită.

— Întârzie. M-am gândit c-ar fi bine să mâncăm devreme. O să fac o omletă. Ce-ar fi să-ţi fac şi ţie una?

Lui Scragger i se făcu dintr-o dată foame.

— S-a făcut. Patru ouă pentru mine şi două bucăţi de pâine prăjită şi o să mănânc uşor la prânz. Avem ceva pâine, amice?

Se uită la Willi care deschidea frigiderul.

— Trei bucăţi, de pâine, ouă îndeajuns şi unt.

— O, Doamne, nu pot să mănânc ouă fără pâine prăjită cu unt. N-au gustul care trebuie.

Se uită la ceas.

— Vântul s-a schimbat, suflă aproape către sud şi-a ajuns la treizeci de noduri. Nasul meu spune c-o să scadă.

— Dosul meu spune c-o să scadă, dar încă e împuţit. Scragger râse.

— Ai încredere, colega!

— Aş avea mai multă încredere dac-aş avea paşaport.

— Corect. Şi eu. Dar planul încă rămâne.

Când se întorsese noaptea trecută de la sergent, Vossi şi Willi îl aşteptau. La adăpost de urechi indiscrete, le istorisise cele întâmplate. Willi spusese deîndată şi Vossi încuviinţase:

— Ar fi bine să-l avertizăm pe Andy sau ar trebui să abandonăm.

— Nu, spusese Scragger. Mă gândesc aşa, amice. Dacă Andy nu anunţă „Vârtejul” în dimineaţa asta, am toată ziua să fac rost de paşapoarte. Dacă anunţă „Vârtejul”, o să fie exact la şapte. Asta-mi lasă timp destul să ajung la secţie la şapte treizeci şi înapoi până la opt. cât sunt plecat, puneţi lucrurile în mişcare.

— Iisuse, Scrag, ar fi bine să...

— Ei, mă auzi? Plecăm oricum. Dar trecem de Al Shargaz, unde ştim c-am avea necazuri, şi intrăm direct în Bahrain. Cunosc pe ofiţerul de la aeroportul de acolo. O să ne lăsăm la mâna lui, poate chiar să avem un fel de situaţie de urgenţă pe plajă. Între timp, când ieşim din spaţiul aerian iranian, transmitem la Al Shargaz să ne aştepte cineva şi să ne scoată pe cauţiune. E cel mai bun lucru care-mi trece prin cap acum şi cel puţin suntem acoperiţi, într-un fel sau altul.

Şi este şi cel mai bun lucru la care mă pot gândi, îşi zise, privindu-l pe Willi care-şi făcea de lucru la plită când untul din tigaie începu să sfârâie.

— Credeam că faci omletă.

— Aşa se face omleta.

Vocea lui Willi avea o urmă de nervozitate.

— Habar n-ai, spuse tăios Scragger. Trebuie să pui apă sau lapte şi...

— Sfinte Sisoe, se răsti Willi, dacă nu vrei să... Iartă-mă, n-am vrut să mă dau la tine, Scrag. Iartă-mă.

— Şi eu sunt nervos, amice. Nici o problemă.

— Ă... aşa o face maică-mea. Pui ouăle acolo fără să le baţi, albuşul se face alb şi după aia, într-o clipită, pui puţin lapte şi-o amesteci şi albuşul rămâne alb şi gălbenuşul galben.

Willi nu se putea opri. Petrecuse o noapte proastă cu vise şi presentimente urâte, şi cu ivirea zorilor nu se simţea mai bine.

În colţ, tânărul din Gărzile Verzi se|oi când îi ajunse la nas mirosul untului încins, şi căscă. Îi salută din cap somnoros, apoi se aşeză mai confortabil şi aţipi din nou.

Când ceainicul începu să clocotească, Scragger îşi puse de ceai. Se uită la ceas. Cinci cincizeci şi şase. În spatele lui, uşa se deschise şi Vossi intră agale, scuturându-şi picăturile de ploaie de pe umbrelă.

— Salut, Scrag! Ei, Willi, cafea şi două ouă ochiuri moi cu şuncă rumenită şi pâine bine prăjită pentru mine!

— Pe mă-ta!

Râseră cu toţii, neliniştea dându-le o stare de ameţeală euforică. Scragger privi din nou la ceas.

Încetează! încetează! îşi porunci singur. Trebuie să fii calm, şi atunci or să fie şi ei calmi! E uşor de văzut că amândoi sunt gata să izbucnească.

La Kowiss; *ora 6*, *24 dimineaţa*. McIver şi Lochart se aflau în turnul de control, privind ploaia şi norii joşi. amândoi erau îmbrăcaţi în echipamentul de zbor. McIver se aşezase în faţa aparatului de radioemisie-recepţie, Lochart stătea în picioare lângă fereastră. Nici o altă lumină aprinsă, doar cele verzi şi roşii ale aparatelor care funcţionau, nici un alt sunet decât zumzăitul lor plăcut şi şuieratul nu prea plăcut al vântului care pătrundea prin ferestrele sparte, răcind să zbârnâie corzile antenelor.

Lochart privi la cadranul care indica viteza vântului. Douăzeci şi cinci de noduri, cu rafale către treizeci, dinspre sud-sud-est. În apropierea hangarului, doi mecanici spălau două 212 făcute deja lună şi elicopterul JR 206 adus de McIver de la Teheran. La bucătărie luminile erau aprinse. Cu excepţia unui minimum de personal de acolo, McIver le spusese celor din birouri şi muncitorilor să-şi ia vinerea liberă. După şocul provocat de sumara execuţie a lui Esvandiary pentru corupţie, nu avuseseră nevoie de nici un alt îndemn ca să plece.

Lochart se uită la ceas. Secundarul părea neînchipuit de lent. Un camion trecu pe jos, apoi un altul.

Şase treizeci.

— Sierra Unu, aici Lengeh.

Era Scragger, raportând după cum fusese planificat. McIver se simţi nespus de uşurat. Obrazul lui Lochart se întunecă şi mai mult.

— Lengeh, aici Sierra Unu, eşti cinci pe cinci. Vocea lui Scot de la Al Shargaz era limpede şi tare.

Sierra Unu era codul pentru biroul de la aeroportul Al Shargaz, Gavallan nedorind să atragă atenta asupra şeicatului mai mult decât era necesar. McIver comută emiţătorul.

— Sierra Unu, aici Kowiss.

— Kowiss, aici Sierra Unu. Eşti patru pe cinci.

— Sierra Unu, aici Bandar-e Delam. Amândoi sesizară tremurul din glasul lui Vossi.

— Bandar-e Delam, aici Sierra Unu. Eşti doi pe cinci. Acum se auzeau doar paraziţii. McIver îşi şterse palmele.

— Până acum e bine.

Cafeaua din ceaşcă era rece şi avea un gust groaznic, dar o isprăvi.

— Rudi părea încordat, nu-i aşa? spuse Lochart.

— Sunt sigur că şi eu şi Scrag.

Îl cercetă atent. Lochart nu i se uită în ochi. Se duse în schimb până la ceainicul electric şi-l puse în priză.

Pe birou se aflau patru telefoane. Două interne şi două externe. În ciuda hotărârii sale, Lochart încercă unul dintre telefoanele externe, apoi pe celălalt.

Amândouă moarte. Moarte de zile întregi. Moarte ca mine. N-am cum să iau legătura cu Şeherazada şi nici poşta nu funcţionează.

— E un consul canadian în Al Shargaz, spuse McIver morocănos. Ar putea să ia legătura cu Teheranul pentru tine.

— Sigur.

O rafală de vânt făcu să zăngăne bucata de placaj de pe fereastra spartă. Lochart nu dădea nici o atenţie vremii de afară, frământat de gândul la Şeherazada, rugându-se ca ea să i se alăture. Să mi se alăture? Pentru ce?

Ceainicul începu să fluiere. Îl privi. De când ieşise din apartament, alungase viitorul din gândurile sale. În noaptea aceea el năvălise peste el oricât încercase să se ferească. Dinspre bază ajunse până la ei prima chemare a muezinului.

— Veniţi la rugăciune, veniţi ca să vă poarte înainte. Ruga e mai bună decât somnul.

La Bandar-e Delam; *ora 6*, *38 dimineaţa*. Zori închişi, umezi, ploaie uşoară, vânt mai scăzut decât în ziua precedentă. Pe aeroport, Rudi Lutz, Sandor Petrofi şi Tăticu Kelly se aflau în rulota lui Rudi, bând cafea pe întuneric. Afară, pe verandă, Marc Dubois stătea de pază împotriva iscoadelor. Nici o altă lumină nicăieri în bază. Rudi trase cu ochiul la ceas.

— Sper din tot sufletul să fie astăzi, spuse.

— E azi ori niciodată. Kelly era întunecat.

— Anunţă-i, Rudi!

— Încă un minut.

Pe fereastră putea să vadă uşa Hangarului, deschisă ca o gură hulpavă, şi elicopterul lor 212. Nici unul dintre ei nu avea rezervoare suplimentare pentru distanţă lungă. Undeva în întuneric Fowler Joines şi cei trei mecanici aşezau în tăcere ultimele bidoane de combustibil de rezervă, isprăvind pregătirile începute cu precauţie noaptea trecută, când piloţii abătuseră atenţia străjilor şi-a lui Numir. Chiar înainte de a se duce la culcare, cei patru îşi făcuseră, fiecare pentru el, calculele de distanţă. Toate se încadrau într-o rază de zece mile nautice.

— Dacă vântul se ţine la puterea asta, picăm cu toţii în afurisita de mare, spuse Şandor în şoaptă.

Le era greu să vorbească peste zgomotul muzicii, dar nici nu erau în siguranţă fără ea. Mai devreme, Fowler Joines îl văzuse pe Numir strecurându-se prin apropierea rulotei lui Rudi.

— Da, încuviinţă Marc Dubois. Cam şase mile în larg.

— Poate ar trebui să lăsăm dracului Bahrain şi să ne abatem spre Kuweit, Rudi.

— Nu, Sandor, trebuie să lăsăm Kuweitul liber pentru Kowiss. Şase elicoptere înregistrate în Iran, toate îndreptându-se ţintă într-acolo? Or să dea în dambla.

— Unde dracu sunt noile numere de înregistrare care ne-au fost promise? spuse Kelly, din ce în ce mai nervos.

— Ne-aşteaptă la întâlnire. Charlie Petikin se duce în Kuweit, Jean-Luc în Bahrain.

— Mon Dieu, ăsta-i ghinionul nostru, spuse Dubois dezgustat. Jean-Luc întârzie întotdeauna, întotdeauna. Aceşti pied noirs gândesc ca arabii.

— Dacă Jean-Luc o încurcă de data asta, spuse Sandor, îl fac arşice. Ascultă, în privinţa gazului. Poate am putea lua ceva în plus de la Iran-Toda. O să pară al naibii de ciudat că suntem încărcaţi cu atâta benzină doar ca să ne ducem până acolo!

— Rudi, dă-i drumul, e vremea!

— Okay! Okay!

Trase adânc aer în piept şi ridică microfonul.

— Sierra Unu, aici Bandar-e Delam. Mă auzi?

La sediul din Al Shargaz; *ora 6*, *40 dimineaţa*.

—...Bandar-e Delam, mă auzi?

Gavallan şedea în faţa radioemiţătorului, cu Scot lângă el, Nogger Lane sprijinit de un birou în spatele lor, Manuela aşezată pe singurul scaun. Toţi erau ţepeni şi se uitau ţintă la difuzor, toţi convinşi că apelul însemna necazuri, pentru că planul „Vârtejului” impunea tăcere radio înainte de şapte dimineaţa şi în timpul evadării propriu-zise, cu excepţia situaţiilor de urgenţă.

— Bandar-e Delam, aici Sierra Unu, spuse Scot răguşit. Vă aud doi pe cinci, daţi-i drumul!

— Nu ştim cum e la voi, dar noi avem planificate nişte zboruri astăzi şi am vrea să vi le anunţăm acum. Aprobaţi?

— Aşteaptă unu.

— Afurisiţii, murmură Gavallan. Fir-ar al naibii. E esenţial ca toate bazele să plece în acelaşi moment.

Apoi auziră iarăşi:

— Sierra Unu, aici Lengeh.

Vocea lui Scragger era mult mai puternică şi mai limpede şi mai tăioasă.

— Avem şi noi zboruri, dar cu cât mai târziu cu atât mai bine. Cum e vremea la voi?

— Aşteaptă unu, Lengeh.

Scot se uită scurt la Gavallan, aşteptând.

— Cheamă Kowissul! spuse acesta şi toată lumea se relaxa puţin. O să verificăm întâi la ei. Kowiss, aici Sierra Unu, mă auzi?

Tăcere.

— Kowiss, aici Sierra Unu, mă auzi?

— Aici Kowiss, dă-i drumul.

Vocea lui McIver suna gâfâit şi cu intermitenţe.

— Mă auziţi?

— Da. Aţi auzit?

— Da. Preferăm să continuăm după cum s-a stabilit.

— Asta hotărăşte totul. Gavallan luă microfonul.

— Sierra Unu către toate bazele. Vremea aici e schimbătoare. Aşteptăm prognoza voastră meteo la ora şapte.

— Recepţie, spuse vesel Scragger.

— Recepţie, se auzi slab vocea lui Rudi.

— Recepţie. McIver părea uşurat.

Tăcerea se înstăpâni din nou în eter. Gavallan spuse fără să se adreseze cuiva anume:

— Cel mai bine ar fi să ne ţinem de plan. Nu vreau să alertez inutil ATC-ul, sau să-l fac pe nemernicul ăla de Siamaki mai greu de manevrat decât de obicei. Rudi ar fi putut abandona dacă era imperios necesar. Încă mai poate.

Se ridică şi se întinse, se aşeză, apoi se ridică din nou.

În difuzor se auzeau paraziţi. Ascultau de asemenea şi pe canalul de urgenţă, 12l, 5. Jumbo Jetul Pan Am decola făcând să zdrăngăne ferestrele. Manuela se simţea străină acolo, deşi Gavallan spusese: „Manuela, ai să asculţi şi tu cu noi. Eşti singura vorbitoare de farsi dintre noi.” Pentru ea, timpul nu avea atât de mare importanţă. Bărbatul ei era în siguranţă – puţin rănit, dar în siguranţă – şi inima ei cânta de bucurie pentru nemaipomenitul noroc care-i scosese din acel maelstrom. „Pentru că asta este, dragoste”, îi spusese ea noaptea trecută, la spital.

— Poate, dar fără ajutorul lui Hussain aş fi încă la Kowiss.

Dacă n-ar fi fost mullahul ăla, n-ai fi fost niciodată atins, se gândise, dar n-o spusese, nevroind să-l agite prea tare.

— Pot să-ţi aduc ceva, dragoste?

— Alt cap!

— O să-ţi aducă o pilulă într-o clipă; doctorul spune că în şase săptămâni îţi revii, că ai o constituţie de bivol...

— Mă simt ca o curcă plouată.

Ea râsese. Acum îşi lăsa gândurile să rătăcească plăcut, netrebuind să asude în aşteptare, ca ceilalţi, în special Genny.

Încă două minute. Paraziţi.

Degetele lui Gavallan băteau toba în tăblia mesei. Un avion cu reacţie particular decola şi un altul se zărea venind la aterizare, un Jumbo cu culorile Alitaliei.

— Mă întreb dacă zborul Paulei de la Teheran... Minutarele ceasului atinseră cifra 12. Era ora şapte

dimineaţa. Gavallan apucă microfonul.

— Sierra Unu către toate bazele. Prognoza noastră e definitivă şi ne aşteptăm ca vremea să se îmbunătăţească, dar aveţi grijă la vârtejurile mici. Recepţionaţi?

— Sierra Unu, aici Lengeh.

Scragger răspunse cu un ton nevinovat:

— Recepţie şi o să fim atenţi la vârtejuri. Terminat.

— Sierra Unu, aici Bandar-e Delam. Recepţionăm şi o să fim atenţi la vârtejuri. Terminat.

Tăcere. Secundele trecură. Aşteptând, Gavallan îşi muşca inconştient buza de jos, apoi apăsă pe butonul emiţătorului.

— Kowiss, mă auzi?

La Kowiss; *ora7*, *04 dimineaţa*. McIver şi Lochart priveau intens radioemiţătorul. Aproape în aceeaşi clipă îşi verificară ceasurile. Lochart mormăi:

— Astăzi se amână.

Răsuflă uşurat. Încă o amânare de-o zi, îşi zise. Poate că astăzi telefoanele o să-şi revină. Poate că astăzi o să pot vorbi cu ea.

— Încă mai pot să ne cheme. Face parte din plan. Or să ne cheme oricum.

McIver se jucă cu întrerupătorul. Toate indicatoarele erau aprinse. La fel şi becurile de control.

— La dracu, spuse şi apăsă nervos pe butonul emiţătorului.

— Sierra Unu, aici e Kowiss, mă auziţi? Tăcere. Din nou şi mai neliniştit:

— Sierra Unu, aici Kowiss, mă auziţi? „ Tăcere.

— Ce dracu e cu ei? spuse Lochart printre dinţi.

— Lengeh, aici Kowiss, mă auzi?

Nici un răspuns. Brusc, McIver îşi aminti şi sări în picioare, alergând către fereastră. Cablul principal al antenei radioemiţătorului atârna liber, fluturând în vânt. Înjurând, smuci uşa ce da către acoperiş şi ieşi în frig. Avea degete puternice, dar piuliţele erau prea ruginite ca să se mişte şi văzu că papucul de legătură al antenei era mâncat de rugină şi se rupsese.

— Drăcia dracului! Uite!

Lochart era lângă el şi-i întinse cleştii.

— Mulţumesc.

McIver începu să râcâie rugina. Ploaia se oprise aproape, dar nici unul nu o băgă în seamă. Mormăitul unui tunet. Fulgere uşoare sclipiră către Zagros, cea mai mare parte a munţilor fiind ascunşi în nori. Lucrând grăbit, îi povesti lui Lochart cum Wazari petrecuse atâta vreme ieri pe acoperiş, reparând cablul.

— Când am venit, în dimineaţa asta, am făcut o transmisie de rutină, aşa că ştiam că lucrează, şi se auzea tare şi limpede pe la 6, 30 şi din nou la 6, 40. Cred că vântul a tot tras de cablu de-atunci până acum.

Cleştii alunecară şi îşi juli un deget şi înjură.

— Lasă-mă pe mine.

— Nu, e în regulă. Câteva secunde.

Lochart se întoarse înapoi în cabina turnului. 7, 07. Baza era încă tăcută. Prin preajmă se mişcau camioane, dar nici un avion. Jos, lângă hangar, cei doi mecanici încă îşi făceau de lucru cu un 212, după plan, cu Freddy Ayre alături de ei. Apoi îl văzu pe Wazari apropiindu-se cu bicicleta pe drumul interior. Inima i se opri.

— Mac, uite-l pe Wazari! Vine dinspre bază!

— Opreşte-l! Spune-i orice, dar opreşte-l! Lochart alergă în jos pe scări. Inima lui McIver bubuia.

— Haide, pentru Dumnezeu, spuse şi se înjură din nou pentru că nu verificase.

Verifică, verifică şi reverifică! Siguranţa înseamnă fără accidente. Trebuie să fie verificat. Din nou cleştii alunecară, din nou îi apucă şi acum piuliţele se mişcară în lungul şurubului. Una dintre părţi era înşurubată bine. Apoi fu tentat să rişte, dar grija depăşi neliniştea şi strânse şi cealaltă parte. Trase de cablu, încercându-l. Strâns. Se întoarse în încăpere asudat. 7, 16. Pentru un moment nu putu să-şi stăpânească respiraţia. Haide, McIver, pentru numele lui Dumnezeu! Răsuflă o dată adânc şi asta îl uşura.

— Sierra Unu, aici Kowiss, mă auzi? Vocea neliniştită a lui Scot se auzi imediat.

— Kowiss, Sierra Unu, dă-i drumu.

— Aveţi vreo informaţie pentru noi în privinţa vremii? Imediat se auzi vocea lui Gavallan, şi mai neliniştită:

— Kowiss, v-am transmis următoarele la exact şapte zero zero: prognoza noastră este stabilită şi aşteptăm ca vremea să se îmbunătăţească, dar aveţi grijă la vârtejurile mărunte. Recepţie.

McIver răsuflă uşurat.

— Recepţionat şi o să avem grijă la vârtejurile mărunte. Ceilalţi... ceilalţi au recepţionat?

— Afirmativ.

La sediul de la Al Shargaz.

—...repet, afirmativ, insistă Gavallan în microfon.

— Nici o problemă.

Vocea lui McIver se auzea slab.

— Ne vedem curând. Terminat.

Eterul era din nou tăcut. Strigăte de bucurie izbucniră în încăpere. Scot îşi îmbrăţişa tatăl şi icni când durerea îi străpunse umărul, dar nimeni nu băgă de seamă în hărmălaia care se crease. Manuela îl îmbrăţişa pe Gavallan şi spuse:

— Mă duc să telefonez la spital, Andy, mă întorc într-o secundă, şi o rupse la fugă.

Nogger ţopăia plin de bucurie şi Gavallan spuse vesel:

— Cred că toţi cei care nu sunt piloţi merită o sticlă mare de bere.

La Kowiss. McIver închise emiţătorul şi se lăsă să cadă în scaun, adunându-se, simţindu-se ciudat, uşor ameţit şi cu mâinile grele.

— Lasă asta, s-a pornit, spuse.

Era linişte în turn, cu excepţia vântului care făcea să scârţâie uşa pe care în graba lui o lăsase deschisă. O închise şi văzu că ploaia se oprise, dar norii erau încă întunecaţi. Apoi observă că degetul îi sângera. Lângă radioemiţător era un şerveţel de hârtie şi rupse o bucăţică din el şi o înfăşură grosolan în jurul rănii. Mâinile îi tremurau. Dintr-un impuls neaşteptat, ieşi afară şi îngenunche lângă firul de legătură. Trase de el cu toată puterea. Apoi verifică turnul, îşi şterse sudoarea din sprincene şi coborî pe scări.

Lochart şi Wazari se aflau în biroul lui Esvandiary. Wazari nebărbierit şi murdar, aerul ciudat de încărcat. N-ai de ce să te îngrijorezi, îşi zise McIver, Scrag şi Rudi sunt deja în aer.

— 'Mneaţa, sergent, spuse scurt, conştient de privirea cercetătoare a lui Lochart. Credeam că ţi-am dat liber. N-avem nici un fel de trafic azi.

— Da, căpitane, aşa e, dar n-am putut să dorm şi... Şi nu mă mai simt în siguranţă în bază.

Wazari observă chipul injectat al lui McIver şi bandajul de hârtie de pe deget.

— E-n regulă?

— Da, eu sunt... sunt bine. Mi-am tăiat doar degetul într-o fereastră spartă.

McIver trase cu coada ochiului la Lochart care transpira la fel de tare ca şi el.

— Ar fi bine să mergem, Tom. Sergent, testăm la sol un 212.

Îl văzu pe Lochart uitându-se brusc la el.

— Da, domnule, o să informez baza, spuse Wazari.

— Nu-i nevoie de asta!

Pentru moment, McIver se simţi pierdut, apoi răspunsul îi veni ca din senin:

— Pentru binele tău, dacă ai de gând să întârzii pe-aici, pregăteşte-te de o-ntâlnire cu ministrul Kia.

Culoarea dispăru de pe fata omului.

— Ce?

— Trebuie să apară din clipă în clipă pentru zborul de întoarcere la Teheran. N-ai fost singurul martor împotriva lui şi a nefericitului de Barosanu?

— Sigur, dar am auzit, izbucni Wazari, simţind nevoia să se justifice. Kia e un ticălos şi-un mincinos ca şi Barosanu, şi puseseră la cale toată chestia asta. Aţi uitat că Barosanu a fost cel care a ordonat să-l bată pe Ayre? L-ar fi ucis, aţi uitat asta? Esvandiary şi Kia... Tot ce-am spus a fost adevărat, a fost adevărat!

— Sunt sigur c-aşa a fost şi te cred. Dar o să-şi iasă al naibii din fire dac-o să te vadă, nu? Ca şi personalul birourilor. Erau toţi foarte furioşi. O să te

alunge fără îndoială. Poate că aş putea să-i abat atenţia lui Kia, spuse McIver ca momeală, sperând să-l ţină de partea lor. Poate că nu. Dacă aş fi în locul tău, m-aş face nevăzut. Nu pierde vremea pe-aici. Haide, Tom!

McIver se întoarse, dar Wazari i se aşeză în drum.

— Nu uitaţi că sunt cel care a împiedicat masacrul, spunându-i că încărcătura lui Sandor a alunecat. Dacă n-aş fi fost eu, ar fi mort. Dacă n-aş fi fost eu, aţi fi sfârşit toţi în faţa unui komiteh. Trebuie să m-ajutaţi! Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Trebuie să m-ajutaţi!

— O să fac ce pot, spuse McIver, compătimindu-l, şi ieşi afară.

Trebui să facă un efort să nu o rupă la fugă către ceilalţi, văzându-le neliniştea, apoi Lochart îl ajunse din urmă.

— ”Vârtejul”? spuse, străduindu-se să se grăbească ca să păstreze pasul. Dar Andy?

— Andy a apăsat butonul la fix, aşa cum fusese plănuit. Scrag şi Rudi au recepţionat şi probabil sunt deja pe drum, spuse McIver, cuvintele înghesuindu-se unul peste celălalt, fără să observe disperarea bruscă a lui Lochart.

Ajunseră lângă Ayre şi mecanici.

— ”Vârtejul”! gâfâi răguşit McIver către, toţi şi cuvântul se auzi ca un sunet de trâmbiţă.

— Sfinte Sisoe!

Freddy Ayre îşi păstră glasul neutru, stăpânindu-şi înfierbântarea. Ceilalţi nu.

— De ce a întârziat?

— Ce s-a întâmplat?

— Vă spun mai târziu. Porniţi motoarele, daţi-i drumul!

McIver se îndreptă către primul 212, Ayre către al doilea, mecanicii sărind deja în cabine. În momentul acela, o maşină cu colonelul Changiz şi câţiva piloţi vira în curte şi se opri în faţa birourilor. Toţi piloţii purtau arme, toţi purtau banderole verzi.

— A, căpitane! Îl duci pe ministrul Kia înapoi la Teheran?

Changiz părea tulburat şi necăjit.

— Am un mesaj că vrea să îşi devanseze ora plecării la opt; dar nu trebuie să pleci până la zece, aşa cum spune aprobarea. E limpede?

— Da.

— Aş fi telefonat, dar telefoanele voastre iarăşi nu funcţionează şi se întâmplă ceva cu aparatul vostru de radio. Nu vă întreţineţi echipamentul?

— Funcţiona şi dintr-o dată s-a întrerupt. Colonelul privi către cele trei elicoptere aliniate şi o porni către ele.

— Nu ştiam că aveţi vreun zbor astăzi.

— Testăm doar la sol unul dintre ele şi la celelalte verificăm aparatura. Pentru schimbul de echipă de mâine de la sonda Abu Sal, domnule colonel, spuse în grabă McIver, pentru a-i abate atenţia şi mai mult. Care-i problema cu ministrul Kia?

— Nici o problemă, spuse el nervos, apoi se uită la ceas şi se răzgândi să mai inspecteze elicopterele. Puneţi pe cineva să vă repare emiţătorul şi dumneata vino cu mine. Mullahul Hussain vrea să-ţi vorbească. Ne întoarcem la timp.

Lochart interveni la repezeală:

— O să îmi facă plăcere să-l aduc cu maşina peste un minut pe căpitanul McIver... mai sunt câteva lucruri aici pe care...

— Hussain vrea să vorbească cu căpitanul McIver, nu dumneata. Acum! Dumneata ocupă-te de radio.

Changiz le spuse oamenilor să-l aştepte, se aşeză pe locul şoferului şi-i făcu semn lui McIver să stea alături. Alb la faţă, McIver se supuse. Changiz porni maşina şi şoferul său o luă agale pe jos către birou, ceilalţi piloţi împrăştiindu-se prin bază, uitându-se în elicoptere.

Amândouă elicopterele de transport erau pline ochi cu ultimele piese mai importante, încărcate noaptea trecută. Încercând să pară nonşalant, mecanicul închise uşa cabinei şi începu să lustruiască metalul. Ayre şi Lochart se holbară după maşina care se depărta. Ayre spuse:

— Şi acum?

— Nu ştiu. Nu putem să plecăm fără el. Lochart simţi că i se face rău.

La Bandar-e Delam; *ora 7*, *26 dimineaţa*. Cele patru JR 212 erau scoase din hangar, pregătite pentru decolare. Fowler Joines şi ceilalţi trei mecanici stăteau în spatele cabinelor, învârtind nerăbdător din degete, printre butoaie pântecoase de două sute de litri, cu benzina de rezervă, legate peste tot. Multe lăzi cu piese. Valizele erau ascunse sub prelată.

— Haide, porcăria naibii! spuse Fowler şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

Aerul cabinei era încărcat de mirosul benzinei. Prin uşa deschisă îi putea vedea pe Rudi, Sandor şi Kelly, aşteptând în hangar, totul pregătit după cum stabiliseră, cu excepţia ultimului pilot, Dubois, care întârzia de zece minute şi nimeni nu ştia dacă managerul bazei, Numir, sau unul dintre funcţionari sau Gărzde Verzi îl opriseră în drum. Apoi îl văzură ieşind din rulota sa şi fură gata să facă apoplexie. Cu nepăsare galică, Dubois purta în mână o valiză şi pardesiul pe braţ. În timp ce trecea cu paşi mari prin faţa biroului, Numir apăru la fereastră.

— Hai să-i dăm drumul, hârâi Rudi şi se îndreptă către cabina lui cât putea de liniştit, îşi puse centura de siguranţă şi apăsă butonul de pornire.

Sandor făcu acelaşi lucru, Kelly o secundă după el. Rotoarele aparatelor prinseră viteză. Alene, Dubois aruncă valiza lui Fowler, îşi aşeză grijuliu

pardesiul pe o ladă, apoi se urcă pe scaunul pilotului şi porni imediat, fără să mai piardă vremea cu centura de siguranţă sau cu verificările.

Fowler înjura incoerent. Motoarele elicopterului prinseră plăcut viteză şi Dubois începu să fredoneze un cântecel. Îşi regla căştile şi când totul fu pregătit, îşi puse şi centura. Nu-l zări pe Numir ieşind afară din birou.

— Unde plecaţi? strigă Numir către Rudi prin fereastra laterală.

— Iran-Toda. E-n acte.

Rudi continuă procedura de decolare: emiţătoarele în funcţiune, acele apropiindu-se de zona verde.

— N-aţi cerut permisiunea Abadanului pentru pornirea motoarelor şi...

— E Ziua Sfântă, aga. Poţi să o faci în locul nostru.

Numir strigă furios:

— Asta-i treaba voastră! Trebuie să-l aşteptaţi pe Zataki! Trebuie să-l aşteptaţi pe colonel, pregătit în clipa în care soseşte. E foarte important să-i fim pe plac, nu-i aşa?

— Da, clar de ce a venit Dubois cu valiza?

— O, îi ştii pe francezi, spuse primul lucru care-i trecu prin minte. Pentru ei îmbrăcămintea are mare importanţă. E sigur c-o să fie detaşat la Iran-Toda şi-şi ia uniformă de schimb.

Degetul înmănuşat şovăi deasupra butonului emiţătorului. Nu! îşi ordonă. Nu fi nerăbdător. Toţi ştiu ce să facă. Nu fi nerăbdător. Atunci în spatele lui Numir, prin ceaţa care cobora vizibilitatea la câteva sute de metri, Rudi zări camionul Gărzilor Verzi săltând pe poarta principală şi oprindu-se, zgomotul motoarelor lor acoperite de cel al motoarelor elicopterelor. Dar nu era Zataki, ci doar unul dintre grupurile obişnuite ale Gărzilor Verzi care rămaseră acolo adunaţi unul lângă altul, privind curioşi elicopterele. Niciodată până atunci nu decolaseră dintr-o dată patru 212. Îl auzi pe Dubois în căşti.

— Gata, mon vieux.

Urmară Kelly şi Sandor şi apăsă comutatorul şi spuse în laringofon:

— Plecăm.

Se trase mai aproape de fereastră şi-i făcu semn lui Numir să se dea înapoi.

— Nu-i nevoie ca ceilalţi să aştepte. Îl aştept eu.

— Dar vi s-a ordonat să plecaţi în grup şi aprobarea... Vocea managerului fu înecată de zgomotul motoarelor date la maxim în procedura de decolare de urgenţă, conform planului asupra căruia se înţeleseseră în secret în cursul nopţii, Dubois plecând spre dreapta, Sandor către stânga, Kelly drept înainte, ca un stol de raţe împrăştiindu-se speriate. În câteva secunde erau în aer şi se depărtau la joasă înălţime. Obrazul lui Numir se împurpură.

— Pentru siguranţa ta, aga, încercăm să te protejăm.

Rudi strigă acoperind zgomotul motoarelor, cerându-i din nou să se îndepărteze. Toate indicatoarele pe verde.

— Aşa e mai bine, aga. Aşa o să ne facem treaba fără nici o problemă. Trebuie să te protejăm, pe dumneata şi IranOil...

În căşti îl auzi pe Dubois întrerupând tăcerea obligatorie şi spunând grăbit:

— O maşină-i aproape la poartă.

Rudi o văzu în aceeaşi clipă şi-l recunoscu pe Zataki pe locul din faţă. Putere maximă.

— Aga, o să-l ridic doar câţiva metri. Indicatorul de rotaţii pulsează.

Orice ar fi strigat Numir, se pierdu în zgomot. Zataki era abia la câteva sute de metri. Rudi simţi rotoarele înfigându-se în aer, apoi ridicându-se.

Pentru moment i se păru că Numir se pregătea să sară pe o patină, apoi omul se ghemui şi se feri, aplecându-se, apoi căzu la pământ, atins uşor de patină când Rudi prinse viteză, împingând elicopterul înainte într-o mişcare legănată, aproape explodând el însuşi de înfierbântare. În faţa lor, ceilalţi planau deasupra mlaştini. Îşi legănă elicopterul dintr-o parte în cealaltă, alăturânduli-se, le arătă degetul mare ridicat în sus şi o porni în fruntea lor, gonind către Golful aflat la depărtare de şase kilometri.

Numir se sufoca de furie când se ridică de jos lângă portiera maşinii lui Zataki, ce se oprise lângă el scrâşnind din frâne.

— Pe Allah, se se întâmplă?

Furios, Zataki sări afară, uitându-se după elicopterele deja dispărute în ceaţă, sunetul motoarelor pierzându-se treptat.

— Trebuiau să m-aştepte!

— Ştiu, ştiu, domnule colonel! Le-am spus, dar au decolat pur şi simplu.

Numir urlă când pumnul îl izbi în obraz, răsturnându-l. Celelalte Gărzi Verzi priviră indiferente, obişnuite cu aceste izbucniri. Unul dintre ei îl ridică pe iar în picioare şi-l izbi peste faţă ca să-l întoarcă spre colonel. Zataki înjura cerul şi când valul de furie trecu spuse:

— Luaţi balega asta de cămilă cu voi şi veniţi cu mine! Trecu ca o furtună pe lângă hangarele deschise şi văzu cele două 206 parcate îngrijit în spate, piesele împrăştiate ici şi colo, un ventilator uscând un petic proaspăt de vopsea, întregul camuflaj alcătuit cu mare efort de Rudi ca să le mai ofere câteva minute.

— Am să-i fac pe câinii ăştia să-şi dorească să mă fi aşteptat, mormăi cu capul plesnind de durere.

Deschise cu piciorul uşa biroului şi năvăli lângă emiţătorul radio, aşezându-se în apropiere.

— Numir, trece recepţia elicopterelor pe difuzor!

— Dar Jahan, operatorul nostru radio, nu-i aici şi eu...

— Fă-o!

Îngrozit, sângerând la colţul gurii şi abia în stare să vorbească, omul comută emiţătorul.

— Baza cheamă căpitanul Lutz!

Aşteptă, apoi repetă ordinul; adăugind „urgent”.

În elicoptere. Zburau la nici trei metri deasupra mlaştinii şi la câteva sute de metri unul de celălalt când auziră în căşti vocea furioasă a lui Zataki.

— Toate elicopterele sunt rechemate la bază, rechemate la bază. Confirmaţi.

Rudi ajusta uşor puterea motoarelor şi volumul sunetului în căşti. În elicopterul cel mai apropiat îl zări pe Marc Dubois făcând un semn către căşti şi un gest obscen. Zâmbi şi făcu acelaşi lucru, apoi descoperi că asudase tot.

— TOATE ELICOPTERELE, TRECEŢI PE EMISIE! TOATE...

—

La aeroport.

— ELICOPTERELE, TRECEŢI PEEMISIE! striga Zataki în microfon. TOATE ELICOPTERELE, CONFIRMAŢI!

Nu auzi nici un răspuns în afara paraziţilor. Pe neaşteptate, izbi microfonul de masă.

— Ia legătura cu turnul Abadan. Grăbeşte-te! strigă şi Numir, îngrozit, cu sângele picurându-i în barbă, comută canalele şi după cel de-al şaselea apel, de data aceasta în farsi, prinse legătura.

— Aici turnul Abadan, aga, vă rog vorbiţi. Zataki îi smulse microfonul din mână.

— Aici colonelul Zataki de la Komitehul Revoluţionar Abadan, spuse în farsi. Vorbim de la aerodromul Bandar-e Delam.

— Pacea fie cu dumneata, colonele! Vocea era foarte politicoasă: Ce-aş putea să fac pentru domnia ta?

— Patru dintre elicopterele noastre au decolat fără aprobare, ducându-se către Iran-Toda. Rechemaţi-le, vă rog!

— Doar un moment, vă rog.

Voci înfundate. Zataki aşteptă; pete roşiatice îi apăruseră pe faţă. Aşteptă. Apoi:

— Sunteţi sigur, aga? Nu-i vedem pe ecranul radar.

— Sigur că sunt sigur! Chemaţi-le înapoi!

Din nou voci înfundate şi din nou altă aşteptare. Zataki era gata să explodeze când o voce spuse în farsi:

— Cele patru elicoptere care au plecat din Bandar-e Delam sunt chemate să se întoarcă la bază! Vă rog confirmaţi îndeplinirea ordinului.

Mesajul fusese transmis fără prea mare pricepere şi repetat, apoi vocea adăugă:

— Poate că aparatul lor de radio nu funcţionează, aga, Allah să te apere.

— Continuă să-i chemi! Zboară jos şi se îndreaptă către Iran-Toda.

Alte glasuri înfundate, alte schimburi de cuvinte în farsi, apoi pe neaşteptate o voce interveni în engleză cu accent american:

— Okay, îi iau eu. Aici Controlul de zbor Abadan. Elicopterele cu direcţia nouăzeci de grade, mă auziţi?

În carlinga lui Dubois. Acul busolei arăta nouăzeci şi unu de grade. Din nou vocea aspră spuse în căşti:

— Aici Controlul de zbor Abadan. Elicopterele pe direcţia nouăzeci de grade, la o milă de coastă, mă auziţi? Pauză.

— Controlul Abadan, elicoptere pe direcţia nouăzeci de grade, treceţi pe canalul 121-9. Mă auziţi?

Era canalul de urgenţă pe care se presupunea că trebuie să asculte toate aparatele, automat.

— Elicopterele pe direcţia nouăzeci de grade la o milă de coastă, întoarceţi-vă la bază! Mă recepţionaţi?

Prin ceaţă, Dubois văzu coasta apropiindu-se repede la mai puţin de un kilometru, dar zburând atât de jos se îndoia c-ar fi putut fi văzuţi pe radar. Se uită în stânga. Rudi făcu semn către căşti şi apoi duse un deget la buze, indicând tăcere. El ridică degetul mare în sus şi trecu mesajul către Sandor, care se afla în dreapta lui, şi se întoarse să-l vadă pe Fowler Joines care se căţăra dinspre cabină să se aşeze lângă el. Făcu un semn către setul de căşti de rezervă atârnate deasupra scaunului. Vocea din căşti era mult mai tăioasă acum:

— Toate elicopterele plecate de la Bandar-e Delam către Iran-Toda, întoarceţi-vă la bază! Mă auziţi?!

Fowler, cu căştile pe cap, spuse în interfon:

— Sper ca blestematul să dea în dambla. Din nou vocea şi zâmbetele dispărură.

— Controlul de zbor Abadan, către colonelul Zataki, mă auziţi?

— Da, daţi-i drumul.

— Am prins momentan o urmă pe radar, poate nimic, dar ar putea fi un elicopter sau elicoptere foarte apropiate îndreptându-se la nouăzeci de grade – transmisia scădea uşor – ...asta i-ar duce direct la aerodromul Iran-Toda.

La aeroport...

Faptul că nu au cerut permisiunea de pornire a motoarelor şi nu au fost în contact radio este o violare serioasă a regulilor. Vă rog daţi-ne matricolele aparatelor şi numele căpitanilor. Emiţătorul Iran-Toda este încă inoperativ, altfel i-am fi contactat. Vă sugerăm să trimiteţi pe cineva acolo să-i aresteze pe piloţi şi să-i aduceţi înaintea ATC Abadan, imediat, pentru încălcarea regulilor de trafic aerian. Mă auziţi?

— Da, da, înţeleg. Vă mulţumesc. Doar o clipă.

Zataki împinse microfonul în mâinile lui Numir.

— Mă duc la Iran-Toda. Dacă se-ntorc înainte de-a reveni eu, sunt arestaţi. Spune controlorilor de trafic ce vor să ştie.

Ieşi ca o furtună, lăsând trei oameni cu pistoale mitralieră la bază. Numir începu:

— Controlul Abadan, Bandar-e Delam HVV, HGU, HKL, HXC, toate 212. Căpitani: Rudi Lutz, Marc Dubois...

În carlinga lui Tăticu Kelly.

—...Sandor Petrofi şi Ignatius Kelly, toate trimise de IranOil la ordinul colonelului Zataki la Iran-Toda.

— Mulţumesc, Bandar-e Delam. Ţine-ne la curent! Kelly privi în dreapta şi făcu un semn entuziast cu degetul mare către Rudi, care încuviinţă...

În carlinga lui Rudi... Şi făcu acelaşi semn către Dubois, care încuviinţă la rândul lui. Apoi scrutară atenţi ceaţa încă o dată.

Grupul compact de elicoptere se găsea deasupra ţărmului. Iran-Toda se afla către stânga, la aproape o jumătate de kilometru, dar Rudi nu putea să vadă nimic prin ceaţă. Acceleră uşor ca să treacă în faţă, apoi întoarse elicopterul de la direcţia sud pe direcţia est. Manevra îi dădea traseul direct, hotărât dinainte, pe deasupra fabricii, şi mări altitudinea atât cât să-i permită să treacă pe deasupra clădirilor. Complexul trecu pe lângă el dar ştia că cei de la sol aveau să afle de trecerea lor din pricina zgomotului neaşteptat al motoarelor. Odată trecuţi, coborî din nou cât mai jos şi păstră acelaşi curs, acum îndreptându-se în interiorul ţărmului ceva mai puţin de şaisprezece kilometri.

Aici pământul era deşertic şi nici un sat în apropiere. Din nou, conform planului, se întoarse către sud. Imediat vizibilitatea începu să se deterioreze. Jos, la şase metri de sol, vizibilitatea era abia un sfert de milă, cu o uşoară lumină alburie acolo unde ar fi trebuit să fie linia care separa cerul de apă. În faţa lor, aproape direct în drumul lor, la şaizeci de mile distanţa, se afla insula Kharg cu fantastic de puternicul său radar şi, pe lângă asta, dincolo de ea, la alte două sute douăzeci de mile, ţinta lor: Bahrain.

Cel puţin două ore de zbor. Cu vântul ăsta, mai mult

— Vântul din sud-est de treizeci şi cinci de noduri schimbându-se într-un vânt relativ din faţă de treizeci de noduri.

Negura era groasă ca o supă şi primejdioasă. Dar se gândeau că ar fi trebuit să se poată strecura pe sub radar

— Dacă era în funcţiune – şi ar fi trebuit să poată evita interceptarea de către avioane dacă s-ar fi pornit după ei.

Rudi mişcă manşa dintr-o parte în alta, legănându-şi elicopterul, apoi atinse pentru o clipă emiţătorul.

— Delta Patru, Delta Patru, rosti limpede codul destinat biroului din Al Shargaz, care însemna că toate elicopterele de la Bandar-e Delam erau tefere şi părăsiseră coasta.

Îl văzu pe Dubois făcând semn cu degetul în sus, cerându-i să ia înălţime. Scutură din cap, făcu un semn înainte şi-n jos, ordonându-le să păstreze o

altitudine coborâtă şi să se conformeze planului. Ascultători, se împrăştiară şi împreună părăsiră ţărmul, adâncindu-se în ceata din ce în ce mai densă.

La Al Shargaz, *biroul S-G*. Gavallan vorbea înfierbântat la telefon cu cineva de la spital.

— Daţi-mi-l pe căpitanul Starke, vă rog... Alo, Duke? E Andy. Voiam doar să-ţi spun că am primit un Delta Patru de la Rudi, cu un minut în urmă. Nu e minununat?

— Minunat, grozav, fantastic. Patru au plecat şi mai sunt cinci.

— Dar mai este şi al şaselea: nu uita de Erikki!

CAPITOLUL 6l

La Lengeh; *ora 8*, *04 dimineaţa*. Scragger aştepta încă în biroul postului de poliţie. Stătea descurajat pe o bancă de lemn, în faţa caporalului de jandarmi care-l privea de sus, de la biroul înalt din spatele unei despărţituri de lemn, ridicată până la jumătatea pieptului.

Se mai uită o dată la ceas. Sosise acolo la şapte şi douăzeci de minute în caz că biroul s-ar fi deschis mai devreme, dar caporalul nu sosise până la şapte patruzeci şi cinci şi-i făcuse semn politicos să ia loc pe bancă, poftindu-l să aştepte. Era cea mai lungă aşteptare prin care trecuse vreodată.

Rudi şi băieţii de la Kowiss trebuie să fie în zbor de-acum, îşi zise amărât, aşa cum am fi şi noi dacă n-ar fi afurisitele astea de paşapoarte. Mai stau un minut şi cu asta gata. Nu îndrăznesc să mai aştept. Nu îndrăznesc. Tot o să ne ia o oră sau mai mult ca să plecăm şi bag mâna în foc că o să fie o scăpare pe undeva la aceste trei baze. Trebuie să fie pe undeva vreun băgăreţ curios care o să înceapă să pună întrebări şi să pună pe jar toate turnurile de control, fără să mai vorbim de necioplitul de Siamaki.

Noaptea trecută stătuse lângă radioemiţător şi urmărise apelurile repetate ale lui Siamaki către Gavallan la Al Snargaz şi către McIver la Kowiss, prin care le comunicase că avea să îi aştepte astăzi la aeroportul Teheran.

Dobitoc afurisit! Dar totuşi cred c-am avut dreptate să nu-l chem pe Andy şi să abandonez. La dracu! Avem cel mai uşor zbor dintre toţi şi o să amân „Vârtejul” până mâine dacă apare şi altceva, fie la noi, fie la unul dintre ceilalţi, şi n-avem cum să facem ca bătrânul Mac să evite să zboare astăzi înapoi la Teheran cu afurisitul de Kia. Nu pot să risc asta. Pur şi simplu nu pot. Era uşor de priceput că Mac era la fel de nervos ca o babă într-o pivniţă cu şoareci.

Uşa se deschise şi el ridică privirea. Intrară doi jandarmi tineri, târând după ei un tânăr plin de vânătăi, cu hainele sfâşiate şi murdare.

— Cine e? întrebă caporalul.

— Un hoţ. L-am prins furând, caporale! Amărâtul fura orez de la negustorul Ishmael. L-am prins în timpul patrulei, chiar înaintea zorilor.

— Voia lui Allah. Pune-l în a doua celulă.

Apoi caporalul se răsti la tânăr şi Scragger, care nu înţelegea farsi, tresări speriat.

— Fiu de căţea, cum poţi să fii atât de idiot ca să te laşi prins? Nu ştii că acum nu mai e vorba doar de o simplă bătaie? De câte ori trebuie să vi se spună la toţi? Acum e Legea Islamică! Legea Islamică!

— Mie... mi-a fost foame, murmură tânărul îngrozit, în timp ce unul dintre jandarmi îl zgâlţâi brutal.

— Foamea nu e o scuză, pe Allah. Şi mie mi-e foame, şi familiile noastre sunt înfometate. Tuturor ne e foame, sigur că ne e foame!

Îl târâră pe tânăr afară din cameră. Caporalul îl înjură din nou, compătimindu-l, apoi se uită la Scragger, dădu uşor din cap şi se întoarse la munca sa.

Mare prostie din partea străinului ăsta să fie aici într-o zi sfântă. Dar dacă bătrânul vrea să aştepte toată ziua şi toată noaptea până mâine, când vine sergentul, poate să aştepte toată ziua şi toată noaptea.

Creionul scârţâi tare, trimiţând un fior dureros în dinţii lui Scragger. Opt şi unsprezece minute. Se ridică întunecat şi se prefăcu că mulţumeşte caporalului care insistă politicos să mai rămână. Apoi se îndreptă către uşă şi aproape se lovi de Qeshemi.

— Ah, iartă-mă colega! Salaam, aga Qeshemi!

— Salaam, aga.

Sergentul observă uşurarea şi nerăbdarea lui Scragger. Sardonic, îi făcu semn să aştepte, îndreptându-se către birou, în timp ce ochii săi pătrunzători îl săgetau pe caporal.

— Bună ziua, Ahmed, pacea lui Allah asupra ta!

— Şi asupra voastră, Excelenţă sergent Qeshemi!

— Ce necazuri avem azi? Ştiu ce vrea străinul.

— A mai fost încă o întâlnire islamic-marxistă aproape de miezul nopţii, jos la docuri. Un mujhadin a fost ucis şi mai avem încă şapte în celule. Ambuscada a decurs uşor, slavă lui Allah, şi Gărzile Verzi ne-au ajutat. Ce facem cu ei?

— Supune-te noilor legi, spuse răbdător Qeshemi. Adu prizonierii în faţa komitehului revoluţionar când o să se întrunească mâine de dimineaţă.

Apoi caporalul îi spuse de tânăr.

— La fel şi cu el. Fiul de căţea s-a lăsat prins.

Qeshemi trecu prin despărţitură către seif şi începu să-l descuie.

— Slavă lui Allah! Credeam că s-a pierdut cheia, spuse caporalul.

— S-a pierdut, dar a găsit-o Lafti. Am fost la el acasă în dimineaţa asta. O avea în buzunar.

Paşapoartele erau pe cutiile cu muniţie. Le aduse pe birou, le verifică grijuliu pe fiecare, semnă permisul în numele lui Khomeini şi le verifică din nou.

— Uite, aga pilot! spuse şi i le înmână lui Scragger.

— Mamnoon am, aga, khoda haefez. Mulţumesc Excelenţă, la revedere.

— Khoda haefez, aga.

Sergentul scuturǎ mâna întinsă şi-l urmări gânditor când plecă. Pe fereastră îl văzu pe Scragger depărtându-se repede. Prea repede.

— Ahmed, avem benzină în rezervorul maşinii?

— Ieri era, Excelenţă!

La aeroportul Bandar-e Delam, *ora 8*, *18 dimineaţa*. Numir alergase frenetic de la o rulotă la cealaltă, dar toate erau goale. Se repezi înapoi către biroul său. Jahan, operatorul radio, se uită la el surprins.

— Au plecat! Toată lumea a plecat! Piloţii, mecanicii şi cele mai multe din lucrurile lor au dispărut... se bâlbâi Numir cu chipul încă livid de la lovitura pe care i-o dăduse Zataki.

— Fiii ăştia de căţea...

— Dar... dar au plecat până la Iran-Toda, Excelenţă!

— Îţi spun că au şters-o! Au fugit cu elicopterele noastre!

— Dar cele două 206 sunt încă în hangar, le-am văzut şi eu, şi un ventilator usucă chiar vopseaua. Excelenţa Rudi n-ar fi lăsat un ventilator aşa.

— Pe Allah! îţi spun că au plecat!

Jahan, un bărbat între două vârste cu ochelari, comută emiţătorul.

— Căpitane Rudi, aici baza, mă auzi?

În carlinga lui Rudi. Şi Rudi şi mecanicul său faganovici auziră limpede chemarea.

— Baza către căpitanul Rudi. Mă auzi?

Rudi modifică puţin volumul, apoi se relaxa, privind în dreapta şi-n stingă. Îl văzu pe Kelly făcând semn către căşti, ridicând două degete şi făcând un gest obscen, încuviinţă din cap. Apoi bucuria lui se topi.

— Teheran, aici Bandar-e Delam. Mă auzi? Toţi piloţii se încordară.

— Kowissraici Bandar-e Delam, mă auzi? Nici un răspuns.

— Lengeh, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

— Bandar-e Delam, aici e Lengeh. Te aud doi pe cinci, dă-i drumul.

Urmă imediat o izbucnire în farsi din partea lui Jahan pe care Rudi n-o înţelese, apoi cei doi operatori vorbiră între ei un timp. După o pauză, Jahan spuse în engleză:

— Teheran, aici Bandar-e Delam. Mă auzi? Paraziţi. Chemarea fu repetată. Din nou paraziţi.

Apoi:

— Kowiss, mă auzi? Din nou tăcere.

— Pentru moment, mormăi Rudi.

— Ce-a fost cu toate astea, căpitane? întrebă Faganovici.

— S-au prins! N-au trecut nici cincizeci de minute de când am decolat şi s-au prins.

Peste tot primprejur se aflau baze de aviaţie cu avioane de vânătoare şi în faţa lor era cea mare şi foarte eficientă de la Kharg. N-avea nici o îndoială că dacă erau interceptaţi avea să se tragă asupra lor. Şi pe bună dreptate, îşi zise întunecat. Şi deşi erau destul de în siguranţă pentru moment, acolo jos, chiar deasupra valurilor, vizibilitatea fiind la mai puţin de un sfert de milă; nu peste multă vreme, ceaţa avea să se împrăştie, să se subţieze şi ei vor rămâne fără nici o apărare. Din nou vocea lui Jahan:

— Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auzi? Paraziţi.

— Kowiss, aici Bandar-e Delam, mă auzi? Nici un răspuns.;

Rudi înjură. Jahan era un bun operator radio, insistent şi avea să continue să cheme până când Kowissul sau Teheranul vor răspunde. Şi după asta? Asta e problema lor, nu a mea. A mea este să-mi duc cei patru băieţi de-aici teferi şi numai de asta trebuie să-mi fac griji. Trebuie să-i scot teferi de aici pe cei patru băieţi ai mei.

La patru sau cinci metri sub ei se aflau valurile, încă netivite cu spumă, dar cenuşii şi urâte şi vântui nu scăzuse. Privi într-o parte către Kelly şi-şi flutură mâna din dreapta către stânga, semnalul să se împrăştie mai mult şi să nu încerce să păstreze contact vizual dacă vizibilitatea avea să se înrăutăţească. Kelly încuviinţă din cap. Făcu acelaşi lucru către Dubois, care-i trecu mesajul lui Sandor către extrema sa dreaptă, apoi se pregăti să obţină, pe cât posibil, distanţa maximă de parcurs cu minimum de consum de combustibil, chinuindu-şi ochii să străpungă alburiul din faţă. În curând aveau să fie mult în largul mării.

Aerodromul Lengeh; *ora 8*, *3l dimineaţa*.

— Iisuse, Scrag! Am crezut că te-au arestat! izbucni Vossi.

Ieşise înaintea maşinii însoţit de Willi, amândoi tremurând de uşurare, cei trei mecanici înghesuindu-se şi ei în jurul lor.

— Ce s-a întâmplat?

— Am paşapoartele! Hai să-i dăm drumul.

— Avem o problemă.

Vossi era alb. Scragger se strâmbă, încă asudat din cauza aşteptării şi drumului de întoarcere.

— Ce mai e?

— Aii Pash e aici. E la emiţător. A venit ca de obicei şi-am încercat să-l trimitem de-aici, dar nu vrea să plece şi...

Willi îl întrerupse nerăbdător:

—...Şi-n ultimele cinci minute, Scrag... de cinci sau zece minute se poartă al dracului de ciudat, parc-ar avea un vibrator în dos, Scrag. Nu l-am văzut niciodată aşa.

Vossi se întrerupse. Aii Pash ieşise pe veranda camerei radioemiţătorului şi-i făcu semn grăbit lui Scragger.

— Vin îndată. Ah, strigă Scragger, iar către Benson, mecanicul şef, şopti: Tu şi cu băieţii tăi sunteţi toţi gata?

— Yes, siri

Benson era un bărbat mărunt, agil, vânos şi foarte nervos.

— Ţi-am urcat lucrurile în căruţă chiar înainte de a veni Aii Pash. O ştergem?

— Aşteaptă până ajung la birou.

— Avem un Delta Patru, Scrag, spuse Willi. Nimic de la ceilalţi.

— Gata focu'! Toată lumea aşteaptă până dau eu semnalul.

Scragger trase adânc aer în piept şi se depărta, salutând în trecere Gărzile Verzi.

— Salaam, Aii Pash. Bună ziua, spuse, observând nervozitatea şi neliniştea tânărului. Credeam că ţi-am dat liber azi.

— Aga, e ceva...

— O clipă, fiule!

Scragger se întoarse şi cu prefăcută irascibilitate strigă:

— Benson, ţi-am spus că dacă tu şi Drew vreţi să vă duceţi la picnic, puteţi să vă duceţi, da' să vă întoarceţi până la ora două sau aţi încurcat-o! Şi ce dracu mai aşteptaţi? Faceţi verificarea la sol sau nu?

— Da, Scrag. Îmi pare rău, Scrag!

Aproape izbucni în râs văzându-i dând buzna unul peste celălalt, Benson şi mecanicul american Drew sărind în vechea furgoneta şi depărtându-se în viteză, Vossi şi Willi îndreptându-se către elicoptere. Ajuns în birou, răsuflă mai uşor şi îşi puse servieta cu paşapoarte pe masă.

— Acum, care-i problema?

— Ne părăsiţi, aga, zise tânărul, spre surprinderea lui...

— Noi... noi... ăăă, nu plecăm, începu Scragger. Noi verificăm...

— O, ba plecaţi, plecaţi! Nu e nici un schimb de echipaje mâine şi nu-i nevoie de valize. L-am văzut pe aga Benson cu valizele. Şi de ce toate piesele astea trimise de aici şi toţi piloţii şi mecanicii?

Lacrimile începură să şiroiască pe obrajii tânărului.

— E-adevărat?

— Acum ascultă, fiule. Eşti tare tulburat. la-ţi ziua asta liberă...

— Dar plecaţi ca şi cei de la Bandar-e Delam! Plecaţi astăzi şi ce-o să se întâmple cu noi acum?

O izbucnire de farsi din difuzorul emiţătorului îi acoperi cuvintele. Tânărul îşi şterse lacrimile şi atinse butonul de emisie, răspunzând în farsi, apoi adăugă în engleză. Aşteaptă Unu şi continuă nefericit:

— Era aga Jahan, a repetat iar ceea ce transmite de zece minute: că cele patru 212 ale lor au dispărut, aga! Au plecat, aga! Au decolat la 7, 32 îndreptându-se către Iran-Toda, dar n-au aterizat acolo, ci au mers mai departe în interior.

Scragger bâjbâi după scaun, încercând să pară calm. Din nou se auzi un mesaj, de data aceasta în engleză:

— Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

— Cheamă Teheranul şi Kowissul la fiecare câteva minute, dar nici un răspuns.

Alte lacrimi izvorâră din ochii tânărului.

— Au plecat cei de la Kowiss deja, aga? S-a golit Teheranul de oamenii voştri? Ce-o să facem noi când o să plecaţi?

Pe platformă, primul dintre elicoptere îşi porni zgomotos motoarele, urmat îndeaproape de cel de-al doilea.

— Aga, spuse nesigur Aii Pash, acum trebuie să cerem de la Kish aprobarea de pornire a motoarelor.

— Nu-i nevoie să-i tulburi în ziua lor liberă. Nici măcar nu-i un zbor, e doar o testare, spuse Scragger.

Comută emiţătorul şi-şi şterse barba, simţindu-se într-un fel murdar şi profund tulburat. Îi plăcea mult Aii Pash şi ceea ce spusese tânărul era adevărat. Cu ei plecaţi, nu aveau să mai fie slujbe, nici un fel de alte afaceri legate de ei, iar pentru Aii Pash nu era alt loc decât Iranul şi numai Dumnezeu ştie ce avea să se întâmple aici. Din emiţător se auzi vocea lui Willi.

— Indicatorul meu de turaţii îşi face de cap, Scrag!

— Du-ţi tărăşenia până în câmpul de varză şi verific-o! Câmpul de varză era o zonă aflată cam la cinci mile în interiorul ţărmului, departe de oraş, unde testau de obicei motoarele şi puteau să exerseze proceduri de urgenţă.

— Stai acolo, Willi, dacă ai vreo problemă, mă chemi! Pot oricând să-l aduc pe Benson, dacă ai nevoie de vreun reglaj. Cum merge, Ed?

— O frumuseţe, Scrag. Dacă e okay, aş vrea să exersez nişte proceduri de oprire. Licenţa mea trebuie înnoită curând. Willi poate să mă urmărească. Ei?

— Okay! Cheamă-mă peste o oră.

Scragger se duse la fereastră, bucuros că putea să stea cu spatele către Aii Pash, departe de acei ochi trişti, acuzatori. Amândouă elicopterele decolară şi se îndreptară către interiorul ţărmului, depărtându-se de coastă. Biroul părea mai sufocant decât de obicei. Deschise fereastra. Aii Pash stătea trist lângă emiţător.

— De ce nu-ţi iei ziua liberă, băiatule?

— Trebuie să răspund Bandar-e Delamului. Ce-ar trebui să le zic, aga?

— Ce te-a întrebat Jahan?

— A spus că aga Numir vrea să ştie dacă am observat ceva ciudat, dacă se-ntâmplă ceva ciudat aici, dacă sunt trimise de aici piese de schimb, dacă pleacă aparate, piloţi şi mecanici.

Scragger îl cântări din ochi.

— Mie mi se pare că nu se întâmplă nimic ciudat aici. Eu sunt aici, mecanicii s-au dus la picnic, Ed şi Willi sunt în nişte verificări de rutină. Rutină. Aşa-i?

Nu-şi dezlipi privirea din ochii lui, încercând să-l atragă de partea lor. N-avea cum să-l convingă, nimic să-i ofere, nici un fel de peşcheş, doar...

— Eşti de acord cu ce se întâmplă aici, fiule? Vreau să zi|c, viitorul care vi se arată.

— Viitorul? Viitorul meu e cu compania. Dacă... dacă plecaţi, atunci... atunci n-am să mai am nici o slujbă şi n-am să... nu pot să-mi permit... nu pot să-mi permit nimic. Sunt singurul fiu...

— Dac-ai vrea să pleci... ei bine, atunci ai slujba şi viitorul, dacă vrei, afară din Iran, garantat.

Tânărul rămase cu gura căscată la el, înţelegând dintr-o dată ceea ce-i oferea Scragger.

— Dar... dar ce-nseamnă garantat, aga? O viaţă în Occidentul vostru, eu singur? Cum rămâne cu ai mei, cu familia mea, cu viitoarea mea mireasă?

— La asta nu pot să-ţi răspund, Aii Pash. Scragger era cu ochii pe ceas, conştient de timpul care-i scăpa printre degete, de luminile şi zumzetul emiţătorului, pregătindu-se să-l doboare pe tânărul care era mai înalt decât el, mai voinic, mai tânăr cu 35 de ani şi apoi să distrugă emiţătorul şi să fugă. Iartă-mă, fiule, dar într-un fel sau altul va trebui să cooperezi. Ca din întâmplare se apropie, trecând într-o poziţie mai bună.

— Insha Allah! Aşa ziceţi voi, spuse el blând şi se pregăti.

Auzind ce ieşea din gura acestui bătrân ciudat şi bun pe care-l respecta atât de mult, Aii Pash se simţi invadat de un val de căldură.

— Aici e casa mea, aga, pământul meu, spuse simplu. Imamul este Imamul şi el se supune numai lui Allah. Viitorul e viitorul şi e-n mâinile lui Allah. Trecutul aparţine trecutului.

Mai înainte ca Scragger să-l poată opri, Aii Pash chemă Bandar-e Delamul şi transmise ceva în farsi. Cei doi operatori vorbiră unul cu celălalt câteva momente, apoi tânărul închise brusc aparatul şi ridică ochii către Scragger.

— Nu vă învinovăţesc că plecaţi. Îţi mulţumesc, aga, pentru... pentru trecut. Apoi, cu mare hotărâre închise emiţătorul, scoase o siguranţă şi o băgă în buzunar, i-am spus că... i-am spus că astăzi închidem.

Scragger răsuflă adânc.

— Mulţumesc, fiule!. Uşa se deschise. Qeshemi stătea în prag.

— Aş vrea să inspectez baza, spuse.

La sediul din Al Shargaz. Manuela spunea:

— Şi după asta, Andy, operatorul de la Lengeh, Aii Pash, i-a zis lui Jahan: „Nu, aici nu-i nimic ciudat”, după care a adăugat cam brusc, „închid pentru astăzi. Trebuie să mă duc la rugăciune”. Numir l-a chemat imediat, cerându-i să mai aştepte câteva minute, dar n-a mai urmat nici un răspuns.

— Brusc? întrebă Gavallan.

Scot şi Nogger ascultau şi ei atenţi.

— Cum adică brusc?

— Ca şi cum... ca şi cum s-ar fi săturat sau ar fi avut un pistol la ceafă. Nu-i deloc neobişnuit pentru un iranian să se poarte aşa brutal, adăugă nesigură Manuela. S-ar putea să-mi închipui tot felul de chestii, de fapt, Andy!

Scot şi Nogger se strâmbară, nemulţumiţi de idee. Manuela se foi nervoasă.

— Dacă ar fi fost, nu ar fi răspuns el însuşi? Ca să ne dea de ştire? Eu cred c-ar fi răspuns. Poate că...

Telefonul sună şi Scot îl ridică...

— S-G. O, salut, Charlie, stai aşa. Trecu receptorul tatălui său.

— Din Kuweit!

— Hello, Charlie! Totul e-n regulă?

— Da, mulţumesc, sunt la aeroportul Kuweit, telefonez din biroul lui Patrick de la Guerney.

Deşi cele două companii erau rivale în toată lumea, aveau relaţii foarte amicale.

— Ce-i nou?

— Delta Patru şi nimic altceva încă. O să-ţi telefonez în clipa în care Jean-Luc o să ne sune din Bahrain. E cu Delarne la Gulf Air de France, dacă vrei să vorbeşti cu el. Genny e cu tine?

— Nu, s-a întors înapoi la hotel, dar eu sunt pregătit Pentru momentul în care o să sosească Mac şi ceilalţi.

Gavallan spuse în şoaptă.

— I-ai spuse lui Patrick, Charlie? Auzi râsul forţat al lui Petikin.

— Ciudat lucru, Andy, reprezentantul lui BA de aici şi câţiva alţi tipi, inclusiv Patrick, au ideea asta trăsnită că noi am pune la cale ceva, cum ar fi să ne scoatem toate păsările de-acolo. Poţi să-ţi închipui? Gavallan oftă.

— Nu sări peste cal, Charlie! Ţin-te de plan!

Asta însemna să tacă din gură până când elicopterele din Kowiss aveau să ajungă în spaţiul aerian kuweitian şi apoi să se lase pe mâna lui Patnck.

— O să-ţi telefonez când o să aflu ceva. La revedere! O, stai aşa, cât pe ce să uit! Îţi aminteşti de Ross?

— John Ross? Cum aş putea să-l uit? De ce?

— Am auzit că este la Spitalul Internaţional din Kuweit. Verifică ce-i cu el când ai isprăvit. Vrei?

— Desigur, chiar acum, Andy. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu. Sună-mă dacă ai vreo ştire. La revedere! Puse receptorul în furcă. Încă un oftat adânc.

— S-a aflat în Kuweit.

— Christoase, dacă s-a aflat...

Scot fu întrerupt de soneria telefonului.

— Alo... doar un moment. E domnul Newbury, tată! Gavallan luă receptorul.

— Bună dimineaţa, Roger! Cum merge treaba?

— Oh, ei bine, eu., ăăă... eu aş fi vrut să te întreb asta: cum stau lucrurile pe la voi? Neoficial, desigur.

— Minunat, minunat, spuse Gavallan pe un ton egal. Ai să fii la birou toată ziua? O să trec pe-acolo, dar o să te sun înainte de a pleca de-aici.

— Da, te rog. Am să fiu aici până la prânz. E un weekend lung, ştii. Te rog, telefonează-mi în momentul în care...ă, auzi ceva. Neoficial. Suntem destul de îngrijoraţi şi... ei bine, o să stăm de vorbă când soseşti. La revedere!

— Stai aşa. Ai aflat vreo vorbă de tânărul Ross?

— Da, da. Îmi pare rău, dar am înţeles că a fost grav rănit şi nu se-aşteaptă să supravieţuiască. Mare ruşine, dar asta e. Ne vedem pe la prânz. La revedere!

Gavallan puse receptorul jos. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

— Ce nu merge? întrebă Manuela.

— Se pare că tânărul Ross e grav rănit şi nu se aşteaptă să supravieţuiască.

Nogger murmură:

— Ce împuţenie! Dumnezeule, nu-i cinstit! Le povestise despre Ross, despre felul în care le salvase vieţile, pe-a lor şi pe a lui Azadeh.

Manuela îşi făcu cruce şi se rugă aprins Sfintei Fecioare să-l ţină în viaţă, implorând-o iarăşi şi iarăşi să aducă toţi bărbaţii înapoi teferi, pe toţi, fără nici un fel de excepţii, şi pe Azadeh şi pe Şeherazada. „...şi fă să fie pace. Te rog, te rog, te rog!”

— Tată, ţi-a spus Newbury ce s-a întâmplat?

Gavallan scutură din cap fără să-l audă. Se gândea la Ross. De aceeaşi vârstă cu Scot, mult mai dur şi mai experimentat şi mai de neatins decât Scot şi acum... Sărmanul flăcău. Poate o să iasă şi din asta! O, doamne, sper să izbutească! Ce-i de făcut? Continuă, asta-i tot ce poţi să faci! Azadeh o să fie tare tulburată, sărmana fată. Erikki o să fie la fel de afectat ca şi ea. Îi datorează viaţa.

— O să mă întorc peste o secundă. Ieşi afară, îndreptându-se către celălalt birou de unde încerca să-i telefoneze discret lui Newbury.

Nogger stătea la fereastră privind afară ziua şi aeroportul fără să vadă nimic. Vedea doar ochii sălbatici ai ucigaşului nebun de la Tabriz Unu, îl vedea ridicând în aer capul retezat, urlând ca un lup la cer, îngerul răzbunării devenit pe neaşteptate dătător de viaţă pentru el, pentru Arberry, pentru Dibble şi cel mai mult pentru Azadeh. Doamne, dacă exişti, salvează-l aşa cum ne-ai salvat pe noi!

— Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auzi?

— Din cinci în cinci minute, pe ceas, murmură Scot. Nu pierde nici o secundă. Nu spusese Siamaki c-o să fie în birou de la nouă în sus?

— Da, aşa a zis.

Toţi ochii se îndreptară către ceas. Arăta 8, 54 de minute.

La aeroportul Lengeh; *ora 9*, *Ol dimineaţă*. Qeshemi stătea în hangar privind cele două elicoptere JR 206 Parcate acolo. În spatele lui Scragger şi Aii Pash aşteptau nervoşi. O rază de soare sparse pentru câteva clipe norii şi făcu să strălucească elicopterul JR 212 care aştepta pe platforma de decolare, la cincizeci de metri mai departe, cu maşina uzată a poliţiei şi şoferul, caporalul Anmed lângă el.

— Ai zburat cu unul dintr-astea, Excelenţă Pash? întrebă Qeshemi.

— Cu 206? Da, Excelenţă sergent, spuse Aii Pash oferindu-i sergentului cel mai plăcut zâmbet al său. Câteodată, căpitanul mă ia pe mine sau pe celălalt operator radio, când nu suntem de serviciu.

Îi părea foarte rău că diavolul îşi purtase picioarele acolo, astăzi, mai mult decât rău, pentru că acum era amestecat şi el în trădare fără putinţă de scăpare. Trădare că încălcase regulile, trădare că minţea poliţia, trădare că nu raportase întâmplările ciudate.

— Căpitanul v-ar putea lua oricând doriţi, spuse amabil, întreaga sa fiinţă concentrată acum ca să se elibereze din plasa pe-care diavolul şi căpitanul o aruncaseră asupra lui.

— Astăzi ar fi o zi bună?

Aii Pash aproape leşină sub privirea cercetătoare.

— Desigur, dacă îl rugaţi pe căpitan... Desigur, aga. Vreţi să-l rog eu?

Qeshemi nu spuse nimic. Se mulţumi să iasă afară la loc deschis, nepăsător faţă de Gărzile Verzi, o jumătate de duzină, care priveau curioase. Se adresă direct lui Scragger, în farsi.

— Unde sunt ceilalţi, astăzi, aga?

Aii Pash, slujind de interpret lui Scragger, deşi răsucind cuvintele, făcându-le să sune mai bine şi mai acceptabile, se porni să explice că astăzi, fiind Ziua Sfântă, fără nici un zbor programat, funcţionarilor iranieni li se dăduse pe bună dreptate o zi liberă, căpitanul ordonase ca două 212 să se îndrepte către zona destinată pentru testare şi îngăduise mecanicilor care rămăseseră să se ducă la picnic, aşa cum el însuşi avea să se ducă la moschee, de îndată ce Excelenţa sa sergentul avea să isprăvească ceea ce avea de isprăvit.

Scragger era foarte nemulţumit că nu înţelegea farsi şi că, deşi nu-i plăcea să-i scape de sub control situaţia. Viaţa sa şi cele ale oamenilor săi erau în mâinile lui Aii Pash.

— Excelenţa sa întreabă: Ce-aveţi de gând pentru restul zilei?

— Asta e o întrebare afurisit de potrivită, murmură Scragger.

Apoi vechea zicală a familiei îi răsări în minte: „Dacă tot umbli după un miel sau după o oaie, ai putea să iei la fel de bine şi toată turma”. Un moto care fusese trecut din moşi-strămoşi de către înaintaşii săi, aduşi pentru toată viaţa în Australia, la începutul anilor 1800.

— Te rog, spune-i că imediat ce termină o să mă duc la câmpul de varză, căci Ed Vossi are nevoie de nişte verificări. Licenţa lui se apropie de termen.

Îl privi şi aşteptă, dar Qeshemi puse o întrebare la are Aii Pash răspunse şi tot timpul se întreba ce să facă dacă Qeshemi avea să zică: „Minunat, vin şi eu”.

— Excelenţa sa întreabă dacă aţi fi atât de bun încât să împrumutaţi politiei nişte benzină.

— Ce?

— Vrea nişte benzină, căpitane. Vrea să împrumute niste benzină.

— Oh... oh, desigur, desigur, aga.

Pentru moment, Scragger fu plin de speranţă. Stai aşa, fiule! îşi zise. Câmpul de varză nu-i prea departe şi Qeshemi ar putea vrea benzina ca să trimită maşina până acolo şi să vină în zbor cu mine.

— Haide, Aii Pash, o să-mi dai o mână de ajutor, spuse, nedorind să-l lase singur cu Qeshemi, şi o porni înainte către pompă, făcând semn spre maşina poliţiei.

Mâneca de vânt dansa. Zări norii adunându-se undeva în faţă, printre, ei nimbuşi, alunecând repede pe cer împinşi de un vânt frontal. Jos, la sol, bătea tot cel din sud-est, deşi se schimbase şi mai mult către sud. E bine pentru noi, dar e un afurisit vânt din faţă pentru ceilalţi, îşi zise întunecat.

În elicoptere, *în apropierea insulei Kish*; *ora 09*, *07 dimineaţa*. Cele patru elicoptere ale lui Rudi erau la vedere unui faţă de celălalt, mai apropiate ca înainte, zburând liniştit chiar deasupra valurilor. Vizibilitatea varia între două sute de metri şi o jumătate de milă, toţi piloţii economiseau combustibil, încercând să străbată cât mai mult; şi din nou Rudi se aplecă în faţă ca să lovească cu degetul indicatorul de benzină. Acul se mişcă uşor, arătând încă ceva mai mult de jumătate plin.

— Nici o problemă, Rudi, merge minunat, spuse Faganovici prin intercom. Avem destulă vreme să realimentăm, aşa-i? Suntem în orar, nu?

— O, da.

Totuşi Rudi recalcula distanţa, ajungând ca şi până atunci la acelaşi răspuns: avem de-ajuns ca să atingem Bahrainul, dar nu de ajuns pentru cantitatea legală de combustibil de rezervă.

— Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auziţi? Vocea lui Jahan se auzi din nou în căşti, iritându-l cu

insistenţa sa. Pentru o clipă fu tentat să închidă, dar abandonă ideea ca prea primejdioasă.

— Bandar-e Delam, aici Teheran, te auzim patru pe cinci, dă-i drumul!

O revărsare de farsi. Rudi desluşi „Siamaki” de câteva ori, dar nimic altceva din schimbul de cuvinte dintre cei doi operatori, apoi recunoscu vocea lui Siamaki, nervoasă, arogantă şi foarte furioasă.

— Aşteaptă Unu, Bandar-e Delam. Al Shargaz, aici Teheran, mă auzi?

Apoi şi mai furios:

— Al Shargaz! Aici e directorul Siamaki, mă auzi? Nici un-răspuns. Chemarea fu repetată mai furios, apoi din nou izbucnire în farsi, după care Faganovici strigă.

— În faţă, fereşte!

Superpetrolierul lung de aproape o jumătate de milă îşi repezea asupra lor copastia lată, înălţată mult deasupra lor, făcând elicopterul să pară minuscul, croindu-şi drum cu grijă în contra curentului către terminalul irakian, sunând din sirena de ceaţă. Rudi ştia că e încolţit – n-avea timp să urce, n-avea loc să degajeze la dreapta sau la stânga, altfel s-ar fi ciocnit cu ceilalţi – aşa ca trecu direct în procedura de urgenţă de oprire a motoarelor.

Kelly era la stânga lui, aplecat periculos către stingă, însă reuşi să treacă doar la un fir de păr de pupa; Sandor în extrema dreaptă, în siguranţă, departe de proră; Dubois nu prea sigur, dar trecând instantaneu la putere maximă, împingând manşa în dreapta şi înapoi într-o prea abruptă întoarcere şi ridicare răsucită, din ce în ce mai strânsă, cincizeci, şaizeci, şaptezeci, optzeci de grade, etrava înaltă năvălind către el. N-o să reuşească! N-o să reuşească! Manşa în spate, forţa de acceleraţie apăsându-l pe el şi pe Fowler în scaune, bordajul navei năpustindu-se către ei, apoi trecură mugind pe deasupra punţii din faţă, la câţiva milimetri, echipajul risipindu-se uluit. Odată în siguranţă, Dubois răsuci elicopterul într-un semicerc ca să se întoarcă înapoi după Rudi, în slaba speranţă că Rudi reuşise să amortizeze impactul şi scăpase sărind în apă.

Rudi avea manşa trasă înapoi la maximum, aparatul aplecat periculos pe spate, puterea motoarelor redusă la minimum şi privea vitezometrul prăbuşindu-se; din nou aplecat, încă şi mai mult, n-avea timp nici să se roage, şi mai mult aplecat, coasta petrolierului şi mai aproape şi mai aproape, se aplecase şi mai mult pe coadă, avertizoarele de avarie urlau – n-avea să reuşească! – avertizorul de avarie urla – într-o clipă o să se prăbuşească în mare – petrolierul numai la câţiva metri distanţă, zărea hublouri, chepenguri, rugină, vopseaua scorojită. Se apropia de ei, dar din ce în ce mai încet, din ce în ce mai încet, dar prea târziu, prea târziu, dar poate îndeajuns ca să amortizeze izbitura care se pregătea, se opri, manşa în spate, toată puterea în motoare pentru moment ca să amortizeze impactul ucigător şi căderea şi dintr-o dată elicopterul rămase agăţat, plutind la un metru deasupra valurilor, elicele şfichiuind aerul la câţiva centimetri de copastia petrolierului care alunecă blând pe lângă ei.

Fără să-şi dea seama cum, Rudi reuşi să dea înapoi un metru şi apoi un altul şi să se ridice. Când putu din nou să-şi limpezească privirile, se uită în sus.

Pe puntea vasului, atât de departe deasupra lor, putea vedea ofiţerii holbându-se în jos la ei, cei mai mulţi scuturându-şi furioşi pumnii. Un bărbat roşu la faţă, cu o portavoce în mână, striga la ei:

— Idiot afurisit!

Dar nu-l putea auzi. Pupa trecu pe lângă ei, făcând valurile să clocotească şi împroşcându-i cu stropi. Drumul în faţa lor era liber.

— O să... o să trebuiască să mă duc la closet.

Cu genunchii tremurând, Faganovici începu să se târască înapoi în cabină.

Poţi să faci şi pentru mine, se gândea Rudi, dar n-avu energie s-o spună. Îi tremurau genunchii şi-i clănţăneau dinţii.

— Ai grijă! mormăi, apoi dădu drumul puţin la gaz, câştigând înălţime şi viteză şi în curând fu iarăşi în siguranţă. Nici un semn de ceilalţi. Apoi îl zări pe Kelly apropiindu-se, uitându-se după el, căutându-l. Când îl zări, se legănă dintr-o parte în cealaltă, nespus de bucuros, şi trecu lângă el, ridicând degetul mare în sus. Ca să economisească atât de vitalul combustibil al celorlalţi în caz că aveau să se-ntoarcă să-l caute, Rudi îşi apropie foarte mult microfonul de buze şi şuieră printre dinţi.

— Bip-bip-bip-biip, bip-bip-bip-biip, bip-bip-bip-biip, codul asupra căruia se înţeleseseră dinainte prin care fiecare se îndrepta independent către Bahrain şi le dădea de ştire că el era teafăr.

Îl auzi pe Sandor confirmând în aceeaşi transmisie morse simulată, apoi pe Dubois, care apăru din ceaţă într-o parte, adăugind o imitaţie de paraziţi şi accelerând, dar Kelly scutură din cap şi făcu semn că ar prefera să rămână alături. Făcu un semn înainte.

Auziră iarăşi în căşti.

— Al Shargaz, aici aga Siamaki din Teheran! Mă auziţi?

Apoi din nou, în farsi:

— Al Shargaz...

La sediul din Al Shargaz.

— Aici aga Siamaki, apoi o altă izbucnire în farsi. Degetele lui Gavallan băteau toba în tăblia mesei.

Era în aparenţă calm, dar nu şi în sinea lui. Nu fusese în stare să ia legătura cu Petikin înainte de-a pleca la spital şi nu avea cum să-i scoată din eter pe Siamaki şi Numir.

Scot regla uşor volumul, scăzând intensitatea sunetului, prefăcându-se, ca şi Nogger, nonşalant. Manuela spuse răguşit:

— E al naibii de furios, Andy.

La Lengeh; *ora 9*, *26 dimineaţa*. Scragger lăsă furtunul să reverse benzină în rezervorul maşinii de poliţie. Se auzi un bolborosit şi lichidul dădu pe afară, pătându-l. Mormăi o înjurătură, dădu drumul levierului şi atârnă maneta de pompă la loc.

În apropiere se aflau două Gărzi Verzi privind atente. Caporalul înşuruba capacul rezervorului la locul lui. Qeshemi îi vorbi lui Aii Pash o clipă.

— Excelenţa sa întreabă dacă aţi putea să-i împrumutaţi câteva bidoane de douăzeci de litri, domnule căpitan, desigur pline.

— Sigur, de ce nu? Câte vrea?

— Spune c-ar putea să ia trei în portbagaj şi două înăuntru. Cinci.

— Cinci să fie!

Scragger găsi canistrele şi le umplu. Le încărcară împreună în maşina poliţiei.

Afurisit cockteil Molotov, se gândi.

Nori de furtună se adunau repede. O sclipire de fulger în munţi.

— Spune-i c-ar fi bine să nu fumeze în maşină.

— Excelenţa sa vă mulţumeşte!

— Oricând.

Dinspre munţi se rostogoli tunetul. Alte fulgere. Scragger îl urmări pe Qeshemi care se uita alene prin tabără. Cele două Gărzi Verzi aşteptau. Alţi câţiva stăteau pe vine la adăpost de vânt, privind nepăsători. Nu mai putu suporta.

— Ei bine, aga, ar fi bine s-o şterg, spuse, arătând către 212 şi spre cer. Okay?

Qeshemi îl privi ciudat.

— Okay? Ce-i okay, aga?

— Acum plec.

Scragger făcu semn cu mâna imitând zborul şi îşi păstră zâmbetul strălucitor.

— Mamnoon am, khoda haefez. Mulţumesc, la revedere.

Îi întinse mâna. Sergentul se uită la mână, apoi la el, străpungându-l cu ochi iscoditori. Apoi spuse:

— Okay, la revedere, aga! şi-i strânse ferm mâna. Sudoarea curgea pe obrajii lui Scragger şi el se

strădui să n-o şteargă.

— Mamnoon am, khoda haefez, aga.

Dădu din cap către Aii Pash, dorindu-şi să-i poată spune adio aşa cum se cuvenea, dorind să-i strângă mâna şi lui, dar neîndrăznind să împingă mai departe norocul, aşa că îl bătu pe spate în trecere.

— Ne vedem mai încolo, fiule! Noroc!

— Aterizări bune, aga.

Aii Pash îl urmări pe Scragger urcându-se în carlingă şi decolând şi fluturând mâna în timp ce se îndepărta. Îi făcu şi el semn la rândul său, apoi îl observă pe Qeshemi care-l privea.

— Dacă mi se îngăduie şi dacă mă veţi ierta, Excelenţă sergent, am să încui şi-apoi am să mă duc la moschee.

Qeshemi încuviinţă din cap şi se întoarse către elicopterul care se îndepărta. Cât de uşor de înţeles sunt, se gândea, bătrânul pilot şi acest tânăr prost! E aşa de uşor să citeşti gândurile oamenilor dacă ai răbdare şi priveşti cu atenţie. E foarte primejdios să zbori ilegal. Ba chiar şi mai primejdios să-i ajuţi pe străini să zboare ilegal şi să rămâi. Adevărată nebunie! Oamenii sunt foarte ciudaţi. Voia lui Allah!

Unul dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi, un tânăr cu barba abia mijită, purtând un AK 47, veni agale mai aproape, uitându-se cu înţeles, la canistrele de bemzină din portbagajul maşinii. Qeshemi nu spuse nimic şi-i făcu doar semn din cap. Tânărul îi răspunse la fel, privindu-l cu ochi duri, şi se depărta insolent, alăturându-se celorlalţi. Sergentul se urcă pe locul şoferului.

Fii de căţea râioasă, se gândi sardonic. Nu sunteţi încă legea în Lengeh, slavă lui Allah!

— E vremea să plecăm, Ahmed! E vremea să plecăm!

Când caporalul se urcă în maşină lângă el, Qeshemi văzu elicopterul trecând peste înălţime şi dispărând.

E încă atât de uşor să vă prind, bătrâne, îşi zise amuzat, atât de uşor să alertez reţeaua – telefoanele noastre funcţionează şi avem o legătură directă cu baza aeriană de la Kish. Oare câţiva litri de benzină sunt un peşcheş gestul de mare pentru libertatea voastră? Nu m-am hotărât încă.

— O să te las la post, Ahmed. După aia sunt liber până mâine. O să păstrez eu maşina astăzi.

Qeshemi porni motorul. Poate că ar fi trebuit să plecăm cu străinii. Aş putea uşor să-i forţez să ne ia, pe familia mea şi pe mine, dar asta ar însemna să trăim de partea cealaltă a Golfului Persic, golful nostru, să trăim printre arabi. Nu mi-au plăcut niciodată arabii. Niciodată nu m-am încrezut în ei. Nu. Planul meu e mai bun. Încetişor, pe drumul vechi-de coastă, toată ziua de azi şi toată noaptea, apoi cu barca vărului meu în Pakistan, cu de-ajuns benzină de rezervă ca peşcheş. Mulţi dintre ai noştri sunt acolo deja. O să aranjez o viaţă bună pentru soţia mea şi pentru fiu şi pentru micuţa Sousan, până când, cu ajutorul lui Allah, vom putea să ne întoarcem din nou acasă. Prea multă ură acum, aici. Prea mulţi ani l-am servit pe Şah. Ani buni. În felul lor de a fi, a fost bun pentru noi. Întotdeauna am fost plătiţi la timp.

La nord de Lengeh; *ora 9*, *32 dimineaţa*. Câmpul de varză se afla la zece kilometri de bază, către nord-est, o zonă dezolantă, pustie, pietroasă, la poalele munţilor. Cele două elicoptere erau parcate unul lângă celălalt, cu motoarele torcând. Ed Vossi stătea la fereastra carlingii lui Willi.

— Îmi vine să vărs, Willi!

— Şi mie!

Willi îşi aranja uşor căştile; radioemiţătorul era în funcţiune dar, conform planului, trebuiau doar să asculte şi să nu-l folosească decât în caz de extremă urgenţă.

— Ai prins ceva, Willi?

— Nu, doar paraziţi.

— Drace! Trebuie să fie în mare necaz. Încă un minut şi mă duc să mă uit, Willi.

— Mergem să ne uităm amândoi.

Willi privi fulgerele dintre crestele munţilor, vizibilitatea la aproape doi kilometri, norii negri apropiindu-se.

— Nu-i o zi pentru o călătorie de plăcere, Ed!

— Nu.

Apoi faţa lui Willi se aprinse ca o rachetă, şi arătă cu degetul.

— Acolo!

Elicopterul lui Scragger se apropia încet la două sute de metri deasupra solului. Vossi o rupse la fugă către aparatul lui şi urcă în cabină. Auziră în căşti:

— Ce-ţi face indicatorul de turaţie, Willi?

— Nu prea bine, Scrag, spuse vesel Willi, urmând planul în caz că-i asculta cineva. L-am rugat pe Ed să arunce o privire la el şi nici el nu e prea sigur. Radioul lui nu funcţionează.

— Aterizez şi-o să stăm de vorbă. Scragger către bază, mă auziţi?

Nici un răspuns

— Scragger către bază! O să fim la sol o vreme. Nici un răspuns.

Willi ridică degetul mare către Vossi. Amândoi crescură puterea motoarelor, concentrându-se asupra lui Scragger care cobora pe o curbă leneşă. La nivelul solului, Scragger îşi verifică înălţimea şi o porni înaintea lor ca o săgeată către coastă. Acum erau cu toţii înfierbântaţi, Vossi striga vesel şi chiar şi Willi zâmbea.

— Sfinte Sisoe!

Scragger trecu peste culmea movilei şi coborî de partea cealaltă şi acum putea zări coasta şi mica lor furgoneta parcată pe faleza stâncoasă, chiar la marginea ţărmului, la-nivelul apei. Inima îi tresări. O turmă de capre cu trei ciobani punctau zona lui de aterizare. La cincizeci de metri mai departe, pe plajă, se afla o maşină cu nişte oameni şi copii ce se jucau prin preajmă, într-un loc unde niciodată până atunci nu zărise pe cineva. Şi nu departe chiar în larg, o mică barcă cu motor trecea alene.

Ar putea fi o barcă de pescuit. Ar putea fi una dintre patrulele obişnuite împotriva contrabandiştilor sau a fugarilor, pentru că aici, cu frontiera Omanului şi renumita Coastă a Piraţilor atât de aproape, paza de coastă fusese întărită din timpuri istorice.

Nu pot să schimb nimic acum, îşi zise cu inima bătându-i puternic, nebuneşte. Îl zări pe Benson – şi ceilalţi doi mecanici îl zăriră la rândul lor – sărind în furgonetă şi pornind către zona lor de aterizare. În spatele lui, Willi şi Vossi încetiniră ca să-i dea timp. Doar o şovăire, ateriza rapid, împrăştiind în toate părţile caprele, ciobanii şi excursioniştii împietriţi de uimire. În clipa în

care patinele atinseră solul, strigă „Haideţi!”. Mecanii n-aveau nevoie de nici un îndemn. Benson se repezi la uşa cabinei şi o smulse într-o parte, alergând în spate să-i ajute pe ceilalţi doi care deschiseseră uşile furgonetei. Împreună scoaseră valizele şi sacii şi bagajele şi se repeziră greoi să încarce elicopterul, cabina fiind deja plină ochi cu piese de schimb.

Scragger privi înjur şi-i zări pe Willi şi pe Vossi care planau în aer, făcând de pază.

— Până acum toate bune, spuse cu glas tare, concentrându-se asupra martorilor care trecuseră de surpriză şi se apropiau.

Încă nici o primejdie. Cu toate astea, se asigură că pistolul Verey se află la îndemână, pentru orice eventualitate, şi îşi îndemnă mecanicii să se grăbească, îngrijorat că în orice clipă ar fi putut sosi în viteză de-a lungul drumului o maşină de poliţie.

A doua încărcătură şi-apoi încă una, apoi ultima, toţi trei mecanicii asudaţi şi doi dintre ei se urcară în cabină trântind uşile. Benson se prăbuşi pe scaunul din faţă de lângă el, înjură şi se repezi să coboare.

— Am uitat să opresc motorul.

— La dracu cu asta. Am pornit!

Scragger mări puterea motorului şi se ridică în aer. Benson încuie uşa, îşi prinse centura de siguranţă şi se aflau deja deasupra valurilor, în ceaţa Golfului. Privi în stânga şi-n dreapta. Willi şi Vossi îl flancau strâns şi îşi dori sa aibă un radioemiţător de înaltă frecvenţă ca să poată raporta „Lima Trei” lui Gavallan. N-are a face! O să ajungem acolo într-o clipită.

Odată trecuţi de primele sonde, începu să răsufle mai uşor. Nu-mi place deloc că l-am lăsat pe tânărul Aii Pash aşa, îşi zise. Nu-mi place că l-am lăsat baltă pe George de Plessey şi băieţii lui, cele două 206, nu-mi place deloc c-am plecat. Ei bine, am făcut ce-am putut. Am lăsat recomandări şi promisiuni de slujbe când o să ne întoarcem – dac-o să nentoarcem – pentru Aii Pash şi ceilalţi, în primul sertar al şefului de birou, cu toţi banii care mai rămăseseră.

Îşi verifică direcţia, îndreptându-se către sud-vest, spre Siri, pe ruta obişnuită de transport, în caz că erau observaţi de radar. Lângă Siri avea să se întoarcă spre sud-est către Al Shargaz şi către casă. Dacă totul merge bine, îşi zise şi atinse piciorul de iepure pe care Nell i-l dăduse cu mulţi ani în urmă ca să-i poarte noroc.

Trecură la tribord pe lângă altă sondă: Siri şase. Furtuna electrică trosnea în căşti, apoi amestecat cu paraziţii, tare şi limpede se auzi:

— Hei, Scragger, tu şi Lesgars, sunteţi prea jos, n'est-ce pas?

Era vocea lui Francpis Menange, administratorul sondei pe lângă care abia trecuseră, şi înjură vigilenţa omului. Ca să-l potolească, apăsă butonul emiţătorului.

— Ţine-ţi gura, Franţois! Exersăm. Linişte, da? îl auzi râzând.

— Bien sur, dar eşti nebun să exersezi aşa de jos pe o zi canasta. Adie!

Începuse din nou să asude. Încă patru sonde pe lângă care trebuia să treacă mai înainte de a putea vira către marea liberă. Trecură pe lângă prima linie a brizanţilor, vântul izbindu-i în rafale, ploaia ropotind puternic în fereastră, năpădindu-i în şuvoaie, o mulţime de fulgere de jur împrejur. Willi şi Vossi erau strâns pe poziţie şi-i făcea plăcere că zbura cu ei.

De patruzeci de ori am crezut că Qeshemi avea să spună „Dumneata mergi cu mine" şi să mă ducă la zdup. Dar n-a făcut-o şi suntem aici şi peşte o oră şi patruzeci de minute noi o să fim acasă şi Iranul doar o amintire.

CAPITOLUL 62

La Baza aeriană Kowiss; *ora 9*, *46 dimineaţa*. Mullahul Hussain spuse răbdător:

— Mai spune-mi şi altceva despre ministrul Kia, căpitane!

Şedea la biroul comandantului bazei. Un revoluţionar din Gărzile Verzi, cu chipul dur, păzea uşa.

— Ţi-am spus tot ce ştiam, spuse McIver, istovit.

— Atunci, te rog vorbeşte-mi despre căpitanul Starke. Politicos, insistent şi fără grabă, de parcă aveau la dispoziţie toată ziua şi toată noaptea şi toată ziua următoare.

— Ţi-am vorbit şi de el, aga. Ţi-am tot spus tot felul de lucruri despre amândoi de atâtea ori în ultimele ceasuri! Am obosit şi nu mai am ce să-ţi spun.

McIver se ridică de pe scaun, se întinse şi se aşeză la loc. N-avea sens să încerce să plece. Încercase asta o dată şi revoluţionarul de la uşă îi făcuse semn tăcut să se întoarcă înapoi.

— Dacă nu ai ceva anume să întrebi, nu pot să mă gândesc la nimic de adăugat.

Nu fusese surprins că mullahul tot încercase să afle despre Kia şi repetase întruna cum, cu câteva săptămâni în urmă, Kia fusese făcut director ca din senin, despre întâlnirile sale cu el, destul de rare în ultimele săptămâni, dar nu şi despre cecurile pentru băncile din Elveţia care unseseră calea pentru avion şi scosese cele trei 212 din colivie.

Să fiu al dracului dacă o să fac ce i-a făcut Wazari, îşi spusese. Kia e uşor de înţeles, dar de ce Duke Starke? Unde a fost Duke la şcoală, ce mănâncă, de când e căsătorit, o nevastă sau mai multe, de câtă vreme e cu compania, e catolic sau protestant, totul şi orice şi-apoi spune-o din nou. Niciodată îndeajuns de satisfăcut şi totdeauna acelaşi răspuns liniştit, evaziv, la întrebarea sa.

— Pentru că mă interesează, căpitane!

McIver privi pe fereastră. O idee de ploaie, nori joşi, tunet în depărtare. Or să fie curenţi ascendenţi de aer şi câteva vârtejuri adevărate în norii ăia

dinspre est. Minunată ascunzătore pentru saltul peste Golf. Ce se întâmplă cu Scrag şi Rudi şi băieţii lor? îi năvăli dintr-o dată în minte. Cu un efort, îndepărtă întrebarea pentru mai târziu, ca şi oboseala lui şi grija şi ce dracu avea să facă atunci când o să se isprăvească tot interogatoriul, dac-o să se isprăvească.

Ai grijă, concentrează-te! O să faci o greşeală dacă nu eşti sută la sută atent şi atunci totul o să fie pierdut. Ştia că rezervele lui erau pe sfârşite. Noaptea trecută dormise prost şi asta nu-i fusese de mare ajutor şi nici enorma tristeţe a lui Lochart care se tot gândea la Şeherazada. Foarte dificil pentru Tom să facă faţă adevărului. Imposibil să-i spui. Nu era firesc să se destrame toată treaba? Era de aşteptat c-o se întâmple astea, Tom, bătrâne prieten. Ea e mahomedană, e bogată, tu n-ai să fii niciodată; tot trecutul ei e săpat în oţel, al tău este o scamă de funigel; familia ei e de sânge albastru, a ta nu; ea poate să rămână, tu nu. Şi peste toate astea, sabia care atârnă deasupra ta: HBC. Atât de trist, îşi zise. Ai avut vreodată o şansă? Cu Şahul poate, dar cu inflexibilitatea ăstora, nu. Ce-aş face dac-aş fi Tom?

Cu un efort, îşi opri mintea să hălăduiască. Simţea ochii mullahului sfredelindu-l. Nici nu clintiseră de când Changiz îl adusese acolo şi plecase.

A, da, afurisitul de colonelul Changiz.

Pe drum, în maşină şi câtă vreme aşteptaseră, pusese şi el o groază de întrebări. Dar întrebările sale erau destinate să stabilească exact când şi cât de des era programat avionul lor pentru Kowiss, câte Gărzi Verzi erau amplasate în partea lor de bază când sosea, câte rămâneau în bază şi dacă înconjurau şi păzeau avionul toată vremea cât era la sol. Întrebările fuseseră puse cu voce obişnuită, nimic care ar fi putut arăta ceva mai mult decât interesul, dar McIver era sigur că adevăratul motiv era alcătuirea unui traseu de evadare, dac-ar fi fost nevoie. Şi ultima cărămidă, târgul.

— Chiar şi într-o revoluţie se întâmplă greşeli, căpitane! E nevoie de prieteni sus-puşi mai mult ca niciodată, Trist, dar adevărat.

Dacă nu mă scarpini pe spate, am să te muşc. Mullahul se ridică.

— Am să te duc înapoi.

— O, foarte bine, mulţumesc.

McIver îl studie tăcut. Ochii căprui închis sub sprâncene groase nu trădau nimic, pielea întinsă peste pometii înalţi ai obrazului, o faţă ciudată, plăcută, ascunzând un suflet şi o hotărâre enormă.

Spre bine sau spre rău? se întrebă.

În turnul radio; *ora 9*, *58 dimineaţa*. Wazari şedea pe vine lângă uşa ce dădea pe acoperiş, încă aşteptând. Când McIver şi Lochart îl lăsaseră acolo, în birou, sufletul său fusese sfâşiat între a o rupe la fugă şi a rămâne. Apoi sosiseră Changiz şi aviatorii, aproape în acelaşi timp Pavoud cu restul personalului, aşa că se strecurase sus, aici, nevăzut, şi de atunci stătuse ascuns.

Cu puţin înainte de opt dimineaţa, sosise într-un taxi Kia. Din locul său de veghe îl văzuse izbucnind într-o furie paroxistică pentru că McIver nu-l aştepta lângă 206, gata pentru decolare.

Aviatorii cu banderole verzi îi transmiseseră ce ordonase Changiz şi Kia protestase zgomotos. Alte ridicări din umeri şi scuze politicoase şi Kia intrase ca o furtună în clădire, proclamând sus şi tare c-avea să-i telefoneze lui Changiz şi să vorbească cu Teheranul la radio imediat, dar Lochart îi tăiase calea la piciorul scărilor şi-i spusese că telefoanele nu funcţionează şi că emiţătorul le face probleme şi că nu există nici un depanator radio până mâine.

Îmi pare rău, domnule ministru. Nu putem face nimic în privinţa asta. Doar dacă nu vreţi să mergeţi domnia voastră personal la Cartierul General, îl auzise pe Lochart. Sunt sigur că domnul căpitan McIver nu o să întârzie prea mult. A trimis după el mullahul Hussain.

Că prin farmec, cea mai mare parte a aroganţei dispăruse din purtarea lui Kia şi asta îi făcuse mare plăcere lui Wazari, dar nu îi alinase neliniştea care îl măcina şi rămăsese acolo în vânt şi frig, abandonat, pierdut şi nenorocit. Siguranţa temporară înecare se afla nu-i îndepărtase cu nimic neliniştea său teama sau suspiciunea în ceea ce privea întâlnirea cu Kia din ziua aceea sau prezentarea în faţa komitehului, a doua zi mâine. „E nevoie de tine pentru alte lămuriri”. Şi de ce erau oare ticăloşii ăştia de Lochart şi McIver atât de nervoşi? Cu ce l-au minţit pe prefăcutul ăla de Changiz în legătură cu schimbarea de echipă de la sonda Abu Sal? Nu e nevoie de nici o afurisită de schimbare acolo, decât doar dacă n-a fost ordonată în timpul nopţii. De ce-am rămas numai cu trei piloţi şi doi mecanici, cu o grămadă de lucru începând de luni, de ce atâtea piese de schimb au fost trimise din bază? O, Iisuse Christoase, scapă-mă dracului de aici!

Era atât de frig şi rece încât intră hotărât înăuntru, dar lăsă uşa deschisă de perete pentru o retragere rapidă. Prudent, privi afară pe fereastră şi printre crăpăturile dintre scânduri. Dacă avea grijă, putea să vadă cea mai mare parte a bazei fără să fie văzut.

Ayre, Lochart şi mecanicii se învârteau în jurul unui 212. Poarta principală era bine păzită de obişnuitele Gărzi Verzi. Nici o activitate nu se zărea peste drum, la bază. Îl străbătu un fior. Umblau zvonuri că în curând komitehul avea să efectueze o altă epurare, că acum el se afla undeva în capul listei din pricina mărturiei depuse împotriva lui Kia şi Esvandiary. „Pe Profet! Am auzit ca vor să te cheme mâine. Ţi-ai pus viaţa în cumpănă vorbind aşa. Nu ştii că, de patru mii de ani, prima regulă a supravieţuirii, aici, a fost să-ţi ţii gura şi ochii închişi la ceea ce fac cei de deasupra, sau foarte curând n-o să mai ai nici urmă de ele în cap? Desigur că cei de sus sunt corupţi. A fost vreodată altfel? ”

Wazari gemu, neajutorat în furtuna în care se vârâse, cu nervii aproape să plesnească. De când Zataki îl bătuse atât de rău şi-i zdrobise nasul – avea senzaţia că nu mai poate respira – îi scosese patru dinţi şi se alesese cu o

aproape perpetuă durere de cap, entuziasmul şi curajul îl părăsiseră. Nu mai fusese bătut niciodată până atunci.

Deci, Barosanul şi Kia au fost amândoi vinovaţi. Şi ce te privea pe tine asta? Iar acum prostia ta o să te îngroape. Lacrimile începură să i se prelingă de-a lungul vânătăilor.

Pentru Dumnezeu, pentru Dumnezeu, ajutor! Ajutor!

Apoi defecţiunea îi răsări în minte şi rămase cu gândul la „ea. Ce defecţiune? Aparatul funcţionase ieri minunat. Îşi şterse lacrimile. Fără nici un zgomot, alunecă spre masă şi dădu drumul emiţătorului, păstrând volumul cât mai aproape de minimum. Totul părea minunat. Indicatoarele arătau măsurile corecte. O mulţime de paraziţi de la o furtună electrică, dar nici un fel de transmisiuni. Era un lucru neobişnuit să nu se audă alte emisiuni radio pe frecvenţa companiei. Cineva de undeva trebuia neapărat să spună ceva. Nu îndrăzni să dea volumul mai tare. Întinse mâna într-un sertar după o pereche de căşti şi le conecta, decuplând difuzorul.

Acum putea să dea volumul cât de tare vroia. Curios, tot nimic. Cu grijă, comută de pe canalul companiei pe celelalte. Nimic. Pe frecvenţă ultrascurte – nimic. Înapoi la primul emiţător. Nu putea nici măcar să recepţioneze obişnuitul raport meteo înregistrat pe bandă, care mai era emis încă de Teheran. Era un bun operator radio şi bine pregătit şi nu-i trebui aproape deloc timp ca să identifice eroarea. O privire aruncată printr-o crăpătură în uşa care ducea către acoperiş îi confirmă că firul atârna liber.

— Ticăloşii, îşi zise. De ce dracu n-am observat când eram afară? închise aparatul cu grijă şi se târî afară şi când ajunse la piciorul antenei şi văzu că firul fusese smuls, dar rugina de la capăt era proaspăt curăţată, se înfurie. Apoi se înfierbântă. Ticăloşii ăştia, îşi zise, ticăloşi ipocriţi, McIver şi Lochart, trebuie să fi ascultat şi să fi recepţionat şi sa fi emis când am ajuns cu. Ce dracu pun la cale? Legătura fu repede restabilită. Emiţătorul Porni imediat şi se umplu de farsi pe frecvenţa companiei. Sediul de la Teheran vorbea cu Bandar-e Delam, apoicu AIShargaz şi Lengeh, ceva despre nişte elicoptere care nu se duceau unde ar fi trebuit.

Iran-Toda? Nu din bazele noastre.

— Kowiss, aici Bandar-e.Delam, mă auzi? Recunoscu vocea lui Jahan de la Bandar-e Delam.

Automat degetul lui se îndreptă către butonul de emisie, apoi se opri. Nu era nevoie să-i cheme, îşi zise. Frecvenţele companiei erau pline – Nurrjir şi Jahan de la Bandar-e Delam şi Gerani de la Teheran şi Siamaki, spumegând furios.

— Ticăloşii, murmură după câteva minute, totul devenindu-i limpede.

În elicopter, *lângă insula Siri*; *ora 10*, *05*. Insula Siri se afla la o milă în faţa lor, dar mai înainte ca Scragger şi echipa lui să se poată întoarce spre

sud-est, către linia internaţională de demarcaţie, mai aveau de trecut pe lângă alte trei sonde.

Ca un afurisit de câmp de mine, îşi zise Scragger. Până acum suntem teferi şi n-am avut nici un fel de surpriză. Toate acele sunt pe verde, iar motoarele sună minunat.

Alături de el, mecanicul său, Benson, privea pierdut la valurile care alergau puţin mai jos, sub ei. Paraziţi în căşti. Din vreme în vreme, zboruri internaţionale aflate mult deasupra lor îşi transmiteau poziţia radarului de la Kish, un punct de verificare în zona lor, şi li se răspundea imediat. În intercom, Benson spuse:

— Kishul fix în faţă, Scrag.

— Suntem sub radarul lor. N-ai teamă.

— Mor de frică; da tu?

Scragger dădu din cap. Kish se găsea chiar în faţa lor, la exact 15 mile, către dreapta. Mătură cu ochii din stingă spre dreapta. Vossi şi Willi erau alături de el şi le arătă degetul mare ridicat în sus şi ei răspunseră la fel, Vossi cu mult entuziasm.

— Încă douăzeci de minute şi am trecut graniţa, spuse Scrag. Imediat ce-o facem, urcăm la 250.

— Bun. Vremea se îmbunătăţeşte, Scrag, spuse Benson.

Pătura de nori de deasupra lor se subţiase apreciabil, vizibilitatea se îmbunătăţise aproape la fel de mult. Văzură de departe petrolierul greu încărcat ce naviga spre larg în faţa lor. Alături de Willi, Scragger viră mult către pupa lui, având destul loc de manevră, dar, exuberant, Vossi săltă sus peste navă, apoi coborî să se aşeze din nou de partea cealaltă, lângă el. Imediat auziră din căşti:

— Aici controlul Kish, elicopterul la joasă altitudine direcţia 225, raportează înălţimea şi destinaţia.

Scragger se legănă dintr-o parte în cealaltă ca să tragă atenţia lui Willi şi Vossi şi făcu semn către sud-vest i le făcu semn să se depărteze, comandându-le să rămână şi să-l părăsească. Văzu că şovăiau, dar îşi întinse poruncitor degetul către sud-est, făcu un semn de adio şi împinse elicopterul într-o şambelă, lăsându-i la suprafaţa mării.

— Ţin-te de boaşe, Benson, spuse, simţind la rândul său greutate în stomac, apoi începu să transmită, mişcându-i laringofonul înainte şi-napoi de lingă gură, simulând un semnal prost:

— Kish, aici elicopterul HFX de la Lengeh ătre Siri Nouă cu piese, direcţia 225. Am crezut că văd barcă răsturnată, dar a fost negativ.

Siri Nouă era cea mai îndepărtată sondă pe care o deserveau în mod normal de partea aceea a graniţei intre Iran şi Emiratele Arabe Unite, încă în construcţie încă neechipată cu propriul ei emiţător. Mă întorc la 50.

— HVX eşti doi cu cinci, transmisia intermitentă! menţine direcţia şi raportează la 250 de metri. Confirmă dacă ai fost informat de noile regulamente obligatorii de a cere la Lengeh permisiunea de pornire a motoarelor.

Vocea operatorului, cu un puternic accent american, se auzea cinci cu cinci, clară şi profesională.

— Îmi pare rău, Kish, asta-i prima zi când m-am întors în concediu.

Îi văzu pe Willi şi pe Vossi dispărând în ceaţă.

— Trebuie să cer permisiunea de decolare de la Siri ouă după ce am aterizat? O să stau acolo cel puţin ora.

Scragger îşi şterse o picătură de sudoare de pe frunte. Ar fi avut tot dreptul să îi ceară să aterizeze la Kish mai întâi, ca să-i tragă un frecuş pentru încălcarea regulamentelor.

— Afirmativ. Aşteaptă Unu.

În intercom, Benson spuse nesigur.

— Şi-acum, ce facem, Scrag?

— O să le ţin o mică conferinţă.

— Ce facem? Scragger zâmbi larg.

— Depinde de ce fac ei. Apăsă pe emiţător.

— Kish, HVX la 259.

— Kish. Menţine direcţia şi altitudinea. Aşteaptă Unu.

— HVX. Tăcere.

Scragger cântărea posibilităţile, bucurându-se de primejdie.

— E mai bine decât să zbori pe o rută de cargo, nu-i aşa, fiule?

— Ca să fiu cinstit, nu prea. Dac-aş putea pune mâna pe Vossi, l-aş strânge de gât.

Scragger ridică din umeri.

— S-a întâmplat, s-a întâmplat. Am fi putut apărea şi dispărea de pe radar chiar de când am plecat. Poate că Qeshemi a raportat despre noi.

Începu să fluiere fals. Trecuseră bine de insula Siri. Aveau acum sonda Siri Nouă la cinci kilometri în faţă.

— Kish, aici HVX, spuse Scragger mişcându-şi microfonul. Părăsim 250 ca să ne apropiem de Siri Nouă.

— Negativ. HVX menţine 250; transmisia voastră este intermitentă, doi pe cinci.

— HVX. Te rog repetă. Transmisia voastră este perturbată. Repet: părăsim 250 pentru apropierea de Siri Nouă, repetă Scragger rar, continuând să simuleze o transmisie proastă.

Îi zâmbi din nou lui Benson:

— O şmecherie pe care am învăţat-o în RAF, fiule!

— HVX, aici Kish. Repet: menţine 250 şi stai pe recepţie.

— Kish, ne zdruncină şi ceaţa se îngroaşă. Părăsim 250 către 200. O să raportez aterizarea şi o să chem din nou, cerând pornirea motoarelor. Mulţumesc şi la revedere, adăugă cu o rugăciune.

— HVX, tramisia voastră este intermitentă. Renunţaţi la aterizarea pe Siri Nouă, întoarceţi 310 grade, menţineţi 250 şi prezentaţi-vă direct la Kish.

Benson se albi, Scragger râgâi.

— Repetă, Kish, sunteţi unu cu cinci.

— Repet. Abandonaţi aterizarea la Siri Nouă, întoarceţi 310 grade şi prezentaţi-vă direct la Kish.

Vocea operatorului nu era deloc grăbită.

— Înţeles, Kish. Înţeleg că trebuie să aterizăm la Siri Nouă şi să ne prezentăm la Kish după asta. Trecem prin 150 pentru o apropiere la joasă altitudine. Mulţumesc şi la revedere.

— Kish, aici zborul Jal 664 de la Delhi, îi întrerupse o voce. Deasupra voastră, la 12500, spre Kuweit pe direcţia 300, mă auzi?

— JAL 664, aici Kish, menţine direcţia şi altitudinea, cheamă Kuweitul pe 118.8. Bună ziua.

Scragger privi cu ochii mijiţi prin ceaţă. Putea zări sonda pe jumătate terminată, cu un bac dormitor ancorat de unul dintre picioarele sale. Toate acele indicatoarelor erau pe verde şi... Hei, ia aşteaptă. Temperatura a crescut, presiunea uleiului a coborât la motorul nr. l. Benson zărise şi el asta. Ciocăni cu degetul indicatorul, apropiindu-se mai mult de el. Acul indicatorului de presiune a uleiului sări uşor, apoi se întoarse înapoi, temperatura câteva grade deasupra normalului. N-aveau vreme să se îngrijoreze de asta acum.

— Pregăteşte-te!

Echipajul de pe platformă îi auzise şi văzuse şi se opri din lucru, eliberând pista de aterizare bine marcată. când ajunse la douăzeci de metri de sondă, Scragger spuse:

— Kish, HVX aterizează acum. La revedere.

— HVX te prezinţi direct la Kish după asta. Cere permisiunea de pornire a motorului. Repet. Te prezinţi direct la Kish după asta. Totul se auzea foarte limpede. Mă auzi?

Scragger nu confirmă şi nici nu ateriza. Se opri la câţiva metri în aer, făcu un semn echipei de punte care îl recunoscu şi presupuse că era doar un zbor de antrenament sau un zbor de familiarizare pentru un nou pilot, un obicei al lui Scragger, un ultim semn cu mâna, apoi porni

du-se de mare, întorcându-se către sud-vest cu maximum de viteză.

La baza aeriană Kowiss; *ora 10*, *21 dimineaţa*. Mullahul Hussain opri maşina pe care o conducea în faţa clădirii birourilor. McIver coborâ.

— Mulţumesc, spuse, neştiind la ce să se aştepte.

Hussain fusese tăcut de când părăsise comandamentul unităţii militare. Lochart, Ayre şi ceilalţi se aflau în jurul elicopterelor. Kia ieşi cu paşi mari din birou, se opri văzându-l pe mullah, apoi coborî treptele.

— Bună dimineaţa, Excelenţă Hussain! Felicitările mele! Mă bucur să vă văd. Folosise tonul ministerial

Kentru un oaspete de onoare, dar nu unul egal, apoi către MacIver, în engleză, scurt: Ar trebui să plecăm imediat.

— Ă... da, aga, daţi-mi numai câteva minute să pun lucrurile în ordine.

Mă bucur că nu sunt în pielea lui Kia, îşi spuse în timp ce se depărta, cu stomacul arzând.

— Salut, Tom!

— E-n regulă, Mac?

— Da, adăugă în şoaptă. Va trebui să-i ducem de nas următoarele câteva minute. Nu ştiu ce pune la cale mullahul. Trebuie să aşteptăm, să vedem ce face cu Kia. Nu ştiu dacă Kia a intrat la apă sau nu; imediat ce ne lămurim, putem să plecăm.

Coborî vocea şi mai mult.

— Nu pot să nu-l iau pe Kia dacă Hussain îi dă drumul. Mă gândesc să-l iau o parte din drum, chiar peste dealurile de la limita emiţătorului, să simulez o urgenţă şi să aterizez. Când Kia iese din carlingă şi îşi ia picioarele la spinare, decolez, ocolesc zona asta şi ne întâlnim la locul stabilit.

— Nu-mi place ideea, Mac! Mai bine lasă-mă s-o fac eu. Nu cunoşti locurile şi dunele alea de nisip arată la fel kilometri întregi. Ar fi mai bine să-l iau eu.

— M-am gândit la asta, dar atunci aş zbura cu unul dintre mecanicii fără licenţă. Mai degrabă l-aş supune pe Kia la riscul ăsta decât pe ei. Şi pe lângă asta ai putea fi tentat să ţii drumul drept până la Teheran. Ei?

— Mai bine decât să-l las baltă şi să ne-ntâlnim la locul stabilit. E mai sigur.

McIver scutură din cap, simţindu-se tare prost că-şi punea prietenul într-o astfel de situaţie.

— Tu ai merge mai departe, nu-i aşa? După o pauză ciudată, Lochart spuse:

— Cât timp te-am aşteptat, aş fi putut să decolez cu el la bord şi să plec. Zâmbi strâmb. Piloţii au spus că nici să nu mă gândesc, să aştept. Mai bine fii atent la ei, Mac. Unii dintre ei vorbesc engleza. Ce ţi s-a întâmplat?

— Hussain m-a luat la întrebări despre Kia şi Diike Lochart se holbă la el.

— Duke? Despre ce anume?

— Totul despre el. Când l-am întrebat pe Hussain de ce, tot ce-a zis a fost: „fiindcă mă interesează”.

McIver văzu un tremur străbătându-l pe Lochart.

— Mac, cred că-i mai bine să-l iau eu pe Kia. Tu s-ar putea să ratezi punctul de întâlnire. Ai putea merge în tandem cu Freddy. Decolez eu primul şi te-aştept.

— Iartă-mă, Tom, nu pot să risc asta. Tu ai merge până la capăt. Dac-aş fi în locul tău, aş face acelaşi lucru şi... la dracu cu riscurile! Dar nu pot să te las să te întorci. Dacă te-ai întoarce acum, ar fi un dezastru, ar fi un dezastru pentru tine, sunt sigur de asta Tom, la fel şi pentru restul dintre noi. Ăsta-i adevărul!

— La dracu cu adevărul, spuse amar Lochart. Allright, dar pe Dumnezeu, în clipa în care aterizăm în Kuweit îmi iau concediul de-o lună pentru care sunt programat sau demisionez de la S-G, oricum vrei, în aceeaşi secundă.

— Destul de corect, dar trebuie să fie de la Al Shargaz. Ar trebui să realimentăm în Kuweit şi să ieşim de-acolo cât de repede putem. Dacă suntem destul de norocoşi să ajungem acolo şi dacă ei ne lasă să decolăm.

— Nu, pentru mine Kuweitul e capătul liniei.

— Cum vrei, spuse McIver cu voce aspră, dar am să mă asigur că n-ai să urci într-un avion pentru Teheran, Abadan sau nicăieri în altă parte în Iran.

— Eşti un ticălos, spuse Lochart, scârbit că McIver îi ghicise atât de bine intenţiile. Lua-te-ar dracu!

— Da, iartă-mă. De la Al Shargaz o să te ajut cât pot. McIver se întrerupse văzându-l pe Lochart mormăind o înjurătură. Se întoarse. Kia şi Hussain stăteau încă de vorbă lângă maşină.

— Ce s-a întâmplat?

— În turn!

McIver privi în sus. Îl observă pe Wazari pe jumătate ascuns în spatele uneia dintre ferestrele bătute în scânduri, făcându-le foarte limpede semn să urce. N-aveau cum se preface că nu-l văzuseră. În timp ce-l priveau, Wazari le făcu din nou semn şi se trase înapoi la adăpost.

— Afurisitul! spuse Lochart. Am verificat turnul chiar după ce-ai plecat tu, să mă asigur că nu s-a strecurat acolo sus, şi nu era, aşa că am crezut c-a şters-o. Obrajii i se înroşiseră de furie. Dacă stau şi mă gândesc, nu m-am dus până în cameră, aşa că ar fi putut să se ascundă pe acoperiş. Ticălosul trebuie să fi fost acolo toată vremea. Sfinte Dumnezeule, poate că a găsit firul rupt!

McIver paralizase. Lochart se întunecă.

— Rămâi aici! Dacă încearcă să ne facă vreun necaz, îl omor.

Porni cu paşi mari.

— Aşteaptă, vin şi eu. Freddy, ne întoarcem într-o clipă!

Când trecură pe lângă Hussain şi Kia, McIver spuse:

— Mă duc să cer aprobarea, domnule ministru. Decolăm în cinci minute.

Mai înainte de-a putea răspunde Kia, mullahul spuse criptic:

— Insha Allah! Kia zise tăios:

— Căpitane, n-ai uitat că trebuie să fiu în Teheran pentru o întâlnire importantă la şapte seara? Bine.

Le întoarse spatele, îndreptându-şi atenţia către Hussain.

— Ce spuneaţi, Excelenţă?

Cei doi piloţi intrară în birou fierbând din pricina impoliteţei lui, trecură de Pavoud şi de ceilalţi angajaţi şi se îndreptară către casa scărilor. Turnul era gol. Apoi zăriră uşa de pe acoperiş dată de perete şi-l auziră pe Wazari şoptind:

— Aici!

Era afară, chiar lângă uşă, lipit de perete, nemişcat.

— Ştiu ce puneţi voi la cale. Nu e nici o defecţiune la emiţător, spuse, abia în stare să-şi stăpânească înfierbântarea. Patru elicoptere au şters-o de la Bandar-e Delam şi-au dispărut. Directorul vostru, Siamaki, urlă ca un porc înjunghiat pentru că nu poate să prindă Lengehul, pe noi sau Al Shargazul şi pe domnul Gavallan. Stau pur şi simplu şi-l ascultă. Aşa e? Nu-i aşa? Ia spune!

— Ce-are asta de-a face cu noi? spuse Lochart ameninţător.

— Totul, desigur că totul, pentru că totul cade la locul lui. Numir, de la Bandar-e Delam, zice că toţi străinii au plecat. N-a mai rămas nimeni la Bandar. Siamaki spune acelaşi lucru despre Teheran, ba chiar i-a zis lui Numir că servitorul vostru, căpitane McIver, servitorul vostru a spus că cea mai mare parte a lucrurilor personale ale dumneavoastră şi ale căpitanului Petikin lipsesc din apartament.

McIver ridică din umeri şi se duse să închidă emiţătorul.

— O măsură de siguranţă câtă vreme Petikin şi cu mine suntem plecaţi. Au fost o mulţime de jafuri.

— Nu folosiţi emiţătorul încă, vă rog. Ascultaţi. Pentru Dumnezeu, ascultaţi-mă. Vă implor. N-aveţi cum să acoperiţi adevărul. Elicopterele voastre şi băieţii au plecat de la Bandar, Lengehul a amuţit, aşa că şi-acolo e acelaşi lucru, Teheranul e-nchis, acelaşi lucru, n-au mai rămas decât cei de aici şi voi sunteţi cu toţii pe picior de Plecare.

Vocea lui Wazari avea o notă curioasă şi nu putea încă să-şi dea seama ce ascundea asta.

— N-am să vă trădez! Vreau să vă ajut, jur că vreau să vă ajut!

— Să ne ajuţi? La ce?

— Să plecaţi!

— De ce ai face-o, chiar dacă, să zicem, ar fi adevărat? spuse înfuriat Lochart.

— Aţi avut dreptate să nu vă încredeţi în mine mai înainte, căpitane, dar jur în faţa lui Dumnezeu că acum puteţi să aveţi încredere în mine. Acum m-am adunat. Mai devreme eram aiurit şi acum m-am limpezit şi sunteţi singura mea speranţă să scap de-aici. Sunt chemat mâine în faţa komitehului şi... uitaţi-vă la mine. Pentru Dumnezeu, explodă, sunt nenorocit şi, dacă nu dau peste un

doctor ca lumea, o să fiu nenorocit toată viaţa şi poate chiar mort! Mă apasă ceva aici, mă doare ca dracu!

Wazari îşi atinse baza nasului zdrobit.

— De când m-a bătut ticălosu de Zataki, mă doare capul şi aproape c-am înnebunit. E sigur c-am înnebunit, ştiu asta, da mai pot încă să v-ajut. Pot să vă acopăr de-aici, dacă mă luaţi cu voi! Lăsaţi-mă doar să mă strecor la bordul ultimului elicopter, jur c-o să v-ajut.

Lacrimile îi umpluseră ochii. Cei doi oameni se holbau la el. McIver apăsă butonul emiţătorului.

— Kowiss, IHC testează, testează.

O pauză lungă, apoi într-o engleză cu accent puternic:

— Aici turnul. IHC te auzim cinci cu cinci.

— Mulţumesc. Se pare c-am identificat defectul. Charterul nostru 206 pentru Teheran o să plece peste zece minute şi de asemenea zborul nostru de dimineaţă către sondele Patruzeci, Abu Sal şi Gordy, cu piese.

— Okay. Raportaţi în aer! Staţia voastră de la Bandar-e Delam încearcă să ia legătura cu voi.

McIver simţi că începe să transpire.

— Mulţumesc, turnule, la revedere.

— Bună ziua. Se uită la Lochart, apoi comută aparatul. Auziră imediat vocea lui Jahan în farsi şi Lochart începu să traducă.

— Jahan spune că ultima dată când au fost văzuţi în zbor a fost către nord-est, îndreptându-se dinspre coastă către interior, că Zataki... pentru un moment vocea îi tremură... că Zataki a ordonat celor patru elicoptere să deservească Iran-Toda şi că ar trebui să fie la Iran-Toda acum şi că e sigur c-o să sune sau o să trimită un mesaj.

Apoi McIver îl recunoscu pe Siamaki. Lochart asudase.

— Siamaki zice că o lipsească o jumătate de oră până la o oră, dar o să cheme când se întoarce şi o să continue să încerce să ne prindă pe noi şi Al Shargaz... Jahan zice okay şi o să aştepte şi dacă o să aibă ştiri o să cheme.

Pentru moment paraziţi, apoi vocea lui Jahan în engleză:

— Kowiss, aici Bandar-e Delam, mă auzi? Lochart mormăi.

— Dacă turnul prinde toată chestia asta, de ce n-am intrat încă la apă?

— Este vineri, n-au nici un motiv să urmărească frecventele companiei voastre.

Wazari îşi şterse lacrimile, reuşind să se stăpânească.

— Vineri echipa este minimă şi numai din novici. Nu sunt zboruri, nu se întâmplă nimic, komitehul a săltat toţi ofiţerii de la radar şi cinci dintre sergenţi şi i-a legat la gard.

Se cutremură, apoi continuă grăbit:

— Poate că unul dintre băieţi a prins Bandar-e Delamul o dată sau de două ori. Deci cei de la Bandar-e Delam au pierdut contactul cu unele din

elicopterele lor. Şi ce dacă? Sunt străini şi asta se întâmplă mereu. Dar, căpitane, dacă nu închizi gura Bandarului şi Teheranului, cineva o să... cineva o să se-ncingă. Scoase o batistă mototolită şi-şi şterse o picătură de sânge din nas. Dacă treci pe canalul de rezervă, o să fie destul de sigur. Turnul nu-l are.

McIver se holbă la el.

— Eşti sigur?

— Sigur. Ascultă. De ce nu...

— Se întrerupse. Se apropiau paşi. Se strecură înapoi pe acoperiş fără zgomot, în ascunzătoare. Kia urca scările cu paşi apăsaţi.

— Ce te reţine, căpitane?

— Aştept aprobarea pentru decolare, domnule ministru, îmi pare rău, mi s-a spus s-aştept. Nu pot face nimic.

— Ba da, putem să decolăm şi să plecăm. Acum. M-am săturat să...

— Şi eu m-am săturat, dar nu vreau să-mi zboare cineva capul de pe umeri! Nervii lui McIver cedară şi izbucni: O s-aştepţi! Aştepţi, înţelegi? O să aştepţi, fir-a să fii şi dacă purtările tale afurisite n-or să se îmbunătăţească, am să anulez toată călătoria şi am să amintesc un peşcheş sau două mullahului Hussain, de care s-a întâmplat să uit când am stat de vorbă cu el! Acum ieşi dracului de-aici!

Pentru moment crezură că Kia avea să plesnească, dar se întoarse pe călcâie şi plecă. McIver inspiră adânc, blestemându-se că se pierduse cu firea, apoi făcu un semn cu degetul mare spre acoperiş şi şopti:

— Tom, ce facem cu el? Nu putem să-l lăsăm. Ne-ar putea trăda într-o clipă.

Lochart se uită în spate. Wazari era în pragul uşii.

— Jur c-o să v-ajut, şopti disperat. Ascultaţi! când o să decolezi cu Kia, ce-ai de gând? Să scapi de el, nu? McIver nu-i răspunse, încă nesigur. Iisuse, căpitane! Trebuie să ai încredere în mine. Uite, cheamă Bandar-e Delamul pe frecvenţa de rezervă şi du-l cu vorba pe Numir, repede-l aşa cum l-ai repezit pe ticălosul ăsta şi spune-i c-ai poruncit ca toate elicopterele să vină aici. Asta o să-i mai răcorească o oră sau două.

McIver aruncă o privire iute către Lochart. Acesta spuse înfierbântat:

— De ce nu? Drace, asta-i o idee grozavă! Apoi decolezi cu Kia şi Freddy poate s-o şteargă. O să aştept aici şi... cuvintele se pierdură.

— Şi după aia ce, Tom? Wazari se apropie şi comută pe canalul de rezervă şi spuse repede către Lochart:

— Aştepţi o vreme, căpitane, şi când căpitanul McIver a plecat şi Ayre a ieşit din zonă, îi spui lui Numir că eşti sigur că elicopterele lui şi-au închis emiţătoarele, neavând de ce să le folosească, şi sunt pe scurte. Asta îţi oferă scuza de a decola şi a te învârti prin jur, apoi o ştergi către ascunzătoarea cu combustibil.

Îi văzu uitându-se unul la celălalt.

— Iisuse, căpitane! Toată lumea ştie că nu poţi să reuşeşti să traversezi Golful dintr-o bucată. N-ai cum. Aşa că trebuie să ai nişte combustibil pe undeva, pe ţărm sau pe una dintre sonde.

McIver trase adânc aer în piept şi apăsă butonul de emisie.

— Bandar-e Delam, încercăm să dăm de voi de ore întregi. Jahan, dă-mi-l pe aga Numir, rosti scurt.

Un moment, apoi se auzi vocea lui Numir, dar înainte ca managerul IranOil să se poată arunca într-o lungă tiradă, McIver i-o tăie brusc:

— Unde sunt cele patru elicoptere ale mele? De ce nu s-au prezentat? Ce se-ntâmplă acolo şi de ce sunteţi atât de ineficienţi că nu ştiţi că am ordonat elicopterelor şi personalului să vină aici...

Al Shargaz, *Biroul S-G*...şi de ce nu-ţi aminteşti că trebuie să sosească schimburile de echipă la Bandar-e Delam, la sfârşitul săptămânii?

Vocea lui McIver se auzea slab, dar limpede în difuzor şi Gavallan, Scot şi Manuela se holbau la aparat, uluiţi că era încă acolo, la Kowiss. Nu însemna asta că Lochart, Ayre şi ceilalţi erau şi ei acolo?

— V-am chemat toată dimineaţa, domnule căpitana! Vocea lui Numir se auzea şi mai slab.

— Aţi ordonat elicopterelor noastre să vină la Kowiss... dar de ce, şi de ce n-am fost şi eu informat? elicopterele noastre trebuiau să se ducă la Iran-Toda în dimineaţa asta, dar n-au aterizat şi au dispărut. Aga Zamaki a încercat şi el să dea de domnia-voastră.

— A fost o defecţiune la emiţătoarele noastre. Acum ascultă aici, Numir. Am ordonat elicopterelor mele să rămână la Kowiss. N-am aprobat niciodată un contract Iran-Toda, nu ştiu nimic despre un contract Iran-Toda, aşa că cu asta basta. Acum termină să mai faci atâta tămbălău fără rost.

— Dar sunt elicopterele noastre şi toată lumea a plecat! Toată lumea! Mecanicii şi piloţii.

— Le-am ordonat tuturor să vină aici pentru o investigare. Repet: sunt foarte nemulţumit de felul în care te ocupi de operaţiunile noastre şi am să raportez acest lucru la IranOil. Acum termină cu apelurile!

În birou împietriseră cu toţii. Dacă McIver era încă la Kowiss, era un dezastru. „Vârtejul” o pornise rău de la început. Era 10, 12 şi Rudi şi cei trei ai săi întârziau să sosească în Bahrain.

— Dar nu ştim, de fapt, ce vânt au din faţă, tată, spusese Scot, sau cât de mult o să dureze realimentarea în zbor. Ar putea să întârzie trei sferturi de oră până la o oră şi totuşi totul să fie okay. Să zicem un ETA la Bahrain la 11 Sau 11, 15.

Dar toată lumea ştia că n-aveau cum să aibă atât combustibil la bord. Nimic încă de la Scrag şi cei doi băieţi ai săi, dar asta era de aşteptat. Nu aveau emiţătoare puternice la bord, îşi zise Gavallan. Zborul lor către Al Shargaz ar trebui să dureze cam o oră şi jumătate. Dacă au plecat, să zicem la 7, 30, şi au

cules mecanicii şi au ieşit fără nici un incident, să zicem că la 7, 45, EŢA ar trebui să fie pentru ei 9, 15, oricum ai întoarce-o.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, Manuela, tu ştii cum e cu vântul! spusese. Şi de fapt nu ştim când au plecat.

Atât de multe lucruri n-au ieşit cum trebuie. Dumnezeule! Aşteptarea asta e tare împuţită. Gavallan se simţea tare bătrân. Ridică receptorul şi formă numărul Bahrainului.

— Gulf Air de France? Cu Jean-Luc Sessonne, vă rog-Jean-Luc, ceva?

— Nu, Andy, chiar acum am sunat turnul şi n-au nimic în sistem. Pas de probleme. Rudi o să economisească combustibilul. Turnul a spus c-o să mă sune în clipa în care îi vede. Orice altceva în privinţa celorlalţi?

— Am aflat abia acum că Mac este la Kowiss. Gavallan auzi şuieratul şi obscenităţile.

— Aşa e, o să te sun.

Formă numărul Kuweitului.

— Charlie, Genny e cu tine?

— Nu, e la hotel, Andy.

— Am auzit chiar acum că Mac este încă la Kowiss.

— Dumnezeule Atotputernic, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Încă mai transmite ceva. O să te sun când o fiu ceva definitiv. Nu-i spune încă lui Genny. Pa.

Din nou aşteptare îmbolnăvitoare, apoi emiţătorul trezi la viaţă.

— Teheran, aici Kowissul, căpitanul McIver.

— Kowiss, Teheranul, v-am chemat toată dimineaţa. Aga Siamaki a încercat să vorbească cu voi. O să se întoarcă peste vreo oră. Vă rog confirmaţi că aţi ordonat celor patru 212 să vină la Kowiss.

— Teheran, aici Kowissul. Bandar-e Delam, ascultaşi tu. McIver vorbea rar şi limpede, dar foarte furios. Confirm. Am toate JR 212 aici. Repet: toate 212 sub control. Toate. N-o să pot fi disponibil pentru discuţia cu aga Siamaki, căci mi s-a dat aprobarea să plec de-aici la Teheran cu ministrul Kia, în cinci minute. Dar îl aştept pe aga Siamaki să întâmpine elicopterul la Aeroportul Internaţional Teheran. Peste câteva momente închidem pentru reparaţii din ordinul autorităţilor şi o să lucrăm numai cu emiţătorul de unde scurte. Pentru informarea voastră, căpitanul Ayre va pleca peste cinci minute la sonda Abu Sal cu piese şi căpitanul Lochart o să rămână de serviciu ca să primească elicopterele de la Bandar-e Delam, în conformitate cu planul. M-ai auzit, Teheranule?

— Afirmativ, căpitan McIver, dar aţi putea să-mi spuneţi...

McIver îl întrerupse.

— M-ai auzit, Numir, sau eşti mai inutil ca niciodată?

— Da, dar trebuie să insist ca să fim...

— M-au obosit toate prostiile astea, sunt director executiv al acestor operaţii şi câtă vreme acţionăm în Iran: simplu, direct şi fără multă tevatură. Kowissul închide ca să facă reparaţii aşa cum a ordonat colonelul Changiz şi o să transmitem imediat ce suntem din nou în emisie. Rămâneţi pe acest canal, dar ţineţi-l liber pentru testări. Totul o să se desfăşoare aşa cum a fost plănuit. Terminat!

Chiar în clipa aceea uşa se deschise şi intră Starke, cu pieptul plin de bandaje, însoţit de o neliniştită soră tânără. Purta pantaloni de pijama şi un halat subţire flauşat. Manuela rămase prostită. Gavallan sări în sus şi-l ajută să se aşeze pe scaun.

— Mă simt bine, Andy, spuse Starke. Ce mai faci, dulceaţo?

— Conroe, eşti nebun!

— Nu. Andy, spune-mi ce se-ntâmplă? Sora spuse:

— Nu ne putem asuma responsabilitatea... Starke interveni răbdător:

— Promit să stau numai câteva ceasuri şi-o să fiu într-adevăr atent. Manuela, te rog, condu-o până la maşină. Vrei? Te rog, dragoste!

Se uită la ea cu acea privire specială pe care soţii o au pentru soţiile lor şi soţiile pentru soţi când nu e momentul să se certe. Într-o clipă ea se ridică în picioare şi o conduse pe soră afară pe uşă şi când plecară amândouă, Starke spuse:

— Iartă-mă, Andy, nu puteam să mai rabd. Ce se întâmplă?

La Kowiss; *ora 10*, *48 dimineaţa*. McIver coborî treptele turnului, simţindu-se ameţit şi golit şi nu prea sigur c-avea să reuşească s-ajungă până la elicopter, fără să mai pună la socoteală punerea în aplicare a restului planului.

O să reuşeşti! îşi spuse. Adună-te! Mullahul Hussain vorbea încă cu Kia, sprijinit de maşină, cu pistolul mitralieră atârnat pe un umăr.

— Totul e pregătit, domnule ministru, spuse McIver. Desigur, dacă e îngăduit, Excelenţă Hussain.

— Da. Voia lui Allah, spuse Hussain cu un zâmbet ciudat.

Politicos, întinse mâna.

— La revedere, domnule ministru Kia!

— La revedere, Excelenţă!

Kia se întoarse şi se depărta ţeapăn şi mândru spre elicopter. Stânjenit, McIver întinse mâna mullahului.

— La revedere, Excelenţă!

Hussain se întoarse să-l urmărească pe Kia urcându în carlingă. Din nou zâmbetul acela ciudat.

— Stă scris: „Morile lui Allah macină încet şi totuşi macină foarte mărunt”. Nu-i aşa, căpitane?

— Da. Dar de ce spuneţi asta?

— Ca un dar de plecare. Poţi să-i spui prietenului nostru Kia, când o să aterizezi la Teheran.

— Nu-i prietenul meu. Şi de ce atunci?

— Eşti înţelept să nu fi prietenul lui. Când o să te întâlneşti din nou cu căpitanul Starke?

— Nu ştiu, curând sper.

McIver îl observă pe mullah aruncând o privire iute apoi către Kia şi neliniştea sa crescu.

— De ce?

— Mi-ar plăcea să-l văd curând. Hussain îşi coborî carabina de pe umăr şi urcă în maşină, apoi, împreună cu Gărzile Verzi, se depărta.

— Domnule căpitan! Era Pavoud. Tremura şi era tulburat.

— Da, domnule Pavoud, doar un minut. Freddy! McIver îi făcu semn lui Ayre, care veni în fugă.

— Da, domnule Pavoud.

— Vă rog, de ce sunt toate elicopterele JR 212 încărcate cu piese şi bagaje şi... toate astea?

— Schimbare de echipă, spuse McIver imediat, prefăcându-se că nu observă ochii lui Ayre mărindu-se. Avem patru 212 care trebuie să sosească de la Bandar-e Delarn. Ar fi bine să pregăteşti totul. Patru piloţi şi patru localnici. Trebuie să sosească în vreo două ceasuri.

— Dar n-avem nici un document sau motiv să...

— Fă-o!

Sângele lui McIver începu din nou să clocotească.

— Am dat ordin. Eu, eu personal am ordonat ca elicopterele mele să vină aici. Freddy. Ce dracu mai aştepţi? Dă-i drumul cu piesele!

— Am înţeles! Şi tu?

— Eu plec cu Kia. Lochart rămâne de serviciu până mă întorc eu. Şterge-o! Nu, aşteaptă, merg cu tine! Pavoud, ce dracu mai aştepţi? Căpitanul Lochart va fi al naibii de nervos dacă nu eşti gata la vreme.

Se depărta cu paşi mari, însoţit de Ayre, rugându-se ca Pavoud să fie convins.

— Mac, ce dracu se-ntâmplă?

— Aşteaptă până ajungem la ceilalţi.

Când ajunseră lângă elicoptere, se întoarse cu spatele spre Pavoud, care încă stătea pe treptele biroului, şi le spuse la repezeală ce se-ntâmpla.

— Ne vedem pe coastă.

— Te simţi bine, Mac? spuse Ayre, foarte îngrijorat de culoarea feţei lui.

— Sigur că da. Decolaţi!

În apropiere de Bahrain; *ora 10*, *59 dimineaţa*. Rudi şi Kelly zburau încă în tandem, luptându-se cu vântul potrivnic şi dădăcindu-şi motoarele. Indicatoarele arătau rezervoarele goale şi luminile roşii de avertizare erau

aprinse. Cu o jumătate de oră în urmă planaseră amândoi deasupra mării. Mecanicii deschiseseră uşile cabinelor şi se aplecaseră afară, scoţând capacele rezervoarelor, apoi desfăşuraseră furtunele şi înfipseseră capetele acestora în gura rezervorului şi se întorseseră în cabină. Goliseră, muncind din greu cu pompele improvizate, primul dintre butoaiele de două sute de litri, apoi pe cel de-al doilea. Nici unul dintre mecanici nu mai realimentase vreodată astfel în zbor. Amândoi se simţiseră foarte rău când terminaseră, dar operaţiunea fusese încheiată cu succes. Ceaţa era încă deasă, marea foarte agitată sub vânt şi în trecere fuseseră cât pe ce să se ciocnească cu un petrolier. Zborul fusese simplă rutină, nervi măcinaţi, străduindu-se să obţină maximum de distanţă, întotdeauna reglând înclinaţia elicelor şi rugându-se.

Rudi nu spusese nimic. Nu văzuse nici urmă de Dubois sau Sandor. Unul dintre motoarele lui Rudi tuşi, dar îşi reveni aproape imediat. Faganovici clipi.

— Cât de mult mai avem?

— Prea mult!

Rudi trecu pe scurte, întrerupând tăcerea radio.

— Taticu, treci pe înaltă frecvenţă şi ascultă, spuse iute şi comută.

— Sierra Unu, aici Delta Unu, mă auzi?

— Tare şi limpede, Delta Unu, se auzi imediat vocea lui Scot. Dă-i drumul!

— Suntem aproape de Boston – codul lor pentru Bahrain – la 250 ne îndreptăm către 185, mai avem puţin combustibil. Delta Doi e cu mine. Trei şi Patru se descurcă singure.

— Bine aţi venit din Anglia în ţinuturile însorite GHTXX şi GHJZI. Repet: GHTXX şi GHJZI. Jean-Luc vă aşteaptă. N-avem nici o ştire încă de la Delta Trei şi Patru.

— HTXX şi HJZI.

Ruddy confirmă imediat noile lor litere de înmatriculare.

— Cum rămâne cu Lima Trei şi Kilo Doi? – Lima pentru Lengeh Trei, Kilo pentru Kowiss Doi.

— Nu avem încă veşti, cu excepţia faptului că Kilo Doi este încă la locul lui.

Rudi şi Kelly tresăriră surprinşi. Apoi auziră:

— Aici este Teheran, Al Shargaz, mă auzi? După care urmă imediat vocea lui Siamaki: Aici Teheranul! Cine vorbeşte pe canalul ăsta? Cine-i Kilo Doi şi Lima Trei? Cine-i Sierra Unu?

Glasul lui Scot îl întrerupse tare:

— Nu-ţi face griji, HTXX, un ţicnit foloseşte canalul în nostru. Dă-ne telefon la aterizare, adăugă, avertizându-i împotriva oricărei discuţii inutile. Kelly îl întrerupse înfierbântat:

— Bancuri de nisip în faţă, HTXX!

— Le văd. Sierra unu, HTXX, suntem aproape de coastă acum.

— Din nou unul dintre motoarele lui Rudi tuşi mai rău ca înainte, dar îşi reveni şi acele contorului de turaţii începură să se bălăngăne ca bete. Apoi prin negură întrezări coasta, un petic de pământ şi nişte dune de nisip şi plaja şi ştiu exact unde se afla.

— Pop, tu ocupă-te de turn. Sierra Unu, spune-i lui Jean-Luc că sunt...

La sediul din Shargaz. Gavallan forma deja numărul Bahrainului. În difuzor se auzea vocea grăbită a lui Rudi:

— Sunt la capătul nord-vestic al plajei Abu Sab, către est... o explozie de paraziţi, apoi tăcere.

Gavallan spuse în telefon.

— Gulf Air de France? Jean-Luc, vă rog. Jean-Luc, Andy. Rudi şi Tăticu sunt... Aşteaptă Unu.

Vocea lui Kelly se auzi foarte tare:

— Sierra Unu, îl însoţesc pe Delta Unu până jos. A oprit motoarele.

— Aici Teheranul. Cine a închis motoarele şi unde? Cine comunică pe canalul ăsta? Aici este Teheranul care...

Pe ţărmul Bahrainului. Plaja avea un nisip frumos, alb, dar era nepopulată, aproape goală în locul acela, multe bărci cu pânze şi alte nave de plăcere în largul mării, mulţimea de amatori de surfing, briza plăcută şi ziua înmiresmată. Pe faleză se afla hotelul Starbreak, strălucitor de alb, cu palmieri şi grădini şi umbrele multicolore împestriţând terasele şi plaja.

Elicopterul lui Rudi se ivi grăbit din ceaţă cu rotoarele răsucindu-se asemenea unor mori de vânt, cu motoarele tuşind, în curând inutile. Curba lui descendentă îi dădea puţine şanse, dar fu recunoscător că avea să fie o aterizare pe pământ tare şi nu în mare. Plaja se năpustea către ei şi alese punctul exact de aterizare, puţin într-o parte, chiar alături de o umbrelă singuratică, aşezată spre capătul plajei, înspre şosea. Era cu vântul în fată şi foarte aproape. Se opri, apoi trase de manetă, modificând înclinarea palelor, ca să obţină o uşoară mişcare ascendentă, suficientă să-i amortizeze căderea, şi mai alunecă înainte câţiva metri pe suprafaţa neregulată, săltă aplecându-se uşor pe o parte, dar nu îndeajuns ca să se rostogolească sau să provoace maşinii vreo stricăciune, şi-apoi fură în siguranţă.

— Drăcia dracului!

Faganovici îşi simţi din nou plămânii respirând, inima începând să bată şi sfincterele ca de piatră.

Rudi începu procedura de oprire a motoarelor în tăcerea stranie, mâinile şi picioarele tremurându-i.

Pe plajă, în faţa lor, cei ce se prăjeau la soare şi oamenii de pe terase se ridicaseră în picioare, uitându-se la ei.

Apoi falca lui Faganovici se lăsă moale în jos, înspăimântându-l. Se întoarse pe călcâie şi rămase şi el cu gura căscată.

Purta ochelari fumurii şi foarte puţin altceva, sub umbrela singuratică, fără sutien şi aproape la fel de bine fără slip, blondă şi minunată şi îi privea sprijinită într-un cot. Fără să se grăbească, se ridică în picioare şi îşi petrecu peste bust scuza unui bikini.

— Dumnezeule Mare! gâfâi Faganovici. Rudi flutură din mână şi strigă răguşit:

— Iertaţi-ne, am rămas fără combustibil.

Ea râse, apoi Kelly coborî din cer şi strică totul şi amândoi îl blestemară când vârtejul de aer stârnit de rotoarele sale făcu să se clatine umbrela şi învolbură părul lung, suflând prosopul aşternut pe jos şi împrăştiind nisipul. Kelly o văzu şi el, se trase politicos cu faţa în vânt mai aproape de şosea şi, la fel de tulburat ca şi ceilalţi, opri motoarele cu treizeci de centimetri mai sus decât trebuia.

Aeroportul Internaţional Bahrain; *ora 11*, *13 dimineaţa*. Jean-Luc şi mecanicul Rod Rodrigues ieşiră în fugă din clădire şi traversară tarmacul către un mic camion cisternă pe care scria GADF – Gulf Airde France – pe care el aranjase să-l închirieze. Aeroportul era foarte aglomerat, terminalul modern şi clădirile alăturate grozave şi strălucitor de albe. Multe reactoare de multe naţionalităţi încărcau şi descărcau şi un JAL Jumbo ateriza!

— On yva, să mergem, spuse Jean-Luc.

— Desigur, sayyid.

Şoferul răsuci potenţiometrul interfonului său, mărind volumul, şi cu un gest fluid porni motorul schimbă vitezele şi se puse în mişcare. Era un palestinian tânăr şi suplu, creştin, purtând ochelari întunecaţi şi salopeta companiei.

— Unde mergem?

— Ştii plaja Abu Sab?

— O, da, sayyid.

— Două din elicopterele noastre au aterizat acolo fără combustibil. Hai să-i dăm drumul.

— Aproape am ajuns.

Şoferul schimbă vitezele ca la curse şi acceleră. Prin interfon auziră:

— Alfa Patru.

Ridică microfonul şi continuă să conducă nebuneşte cu o singură mână.

— Aici Alfa Patru.

— Dă-mi-l pe căpitanul Sessonne!

Jean-Luc recunoscu vocea lui Mathias Delarne, managerul din Bahrain al GADF, un vechi prieten din Forţele Aeriene Franceze, pe vremurile Algeriei.

— Aici Jean-Luc, bătrâne, spuse în franceză. D'elarne îi răspunse la fel şi repede:

— Turnul m-a sunat să spună că alt elicopter a intrat acum în sistem, pe direcţia pe care o aşteptaţi voi. Dubois ori Petrofi, ei? Turnul îi cheamă întruna, dar nu poate să ia încă legătura.

— Numai unul?

Jean-Luc se nelinişti dintr-o dată.

— Da. Face o apropiere corectă pentru Platforma 16. Problema pe care am discutat-o, da?

— Da.

Jean-Luc îi spusese prietenului său ce se-ntâmpla în realitate şi despre problemele de înmatriculare.

— Mathias, spune-i turnului din partea mea că este GH-TTE în tranzit, adăugă, dând cea de-a treia din cele patru serii de litere alocate. O să-l trimit pe Rodrigues să se ocupe de Rudi şi Kelly. Noi ne ocupăm de Dubois şi Sandor; adu trusa de rezervă. Unde ne-ntâlnim?

— Pentru Dumnezeu, Jean-Luc, după toate astea va trebui să ne înscriem în Legiunea Străină. Ne întâlnim în fata biroului!

Jean-Luc încuviinţa. Atârnă microfonul la loc în cârligul său.

— Opreşte aici!

Camionul se opri instantaneu. Rodrigues şi Jean-Luc fură cât pe ce să iasă prin parbriz.

— Rod, tu ştii ce ai de făcut! Sări afară.

— Daţi-i drumul!

— Ascultă! Mai degrabă aş merge pe jos, şi restul se pierdu când Jean-Luc o rupse la fugă înapoi, iar camionul ţâşni pe poartă cu un scrâşnet de cauciucuri, pe drumul care ducea spre mare.

La Kowiss, *în turnul de control*; *ora 11*, *17 dimineaţa*. Lochart şi Wazari urmăreau elicopterul lui McIver urcând în depărtare către munţii Zagros.

— Kowiss, aici este HOC, spunea McIver în emiţător. Ieşim din sistemul vostru acum. Bună ziua.

— HOC, Kowiss, bună ziua, spuse Wazari. În emiţător se auzi – în farsi:

— Bandar-e Delam, aici Teheranul. Aveţi vreo veste de la Kowiss?

— Negativ.

— Al Shargaz, aici Bandar-e Delam, mă auziţi? Paraziţi, chemare repetată şi din nou tăcere. Wazari îşi şterse fruntea.

— Crezi că căpitanul Ayre o să fie la punctul de întâlnire? întrebă, încercând cu disperare să se facă plăcut.

Nu era greu să sesizeze faptul că lui Lochart îi displăcea şi nu-i inspira încredere.

— Ei?

Lochart se mulţumi să ridice din umeri, gândindu-se la Teheran şi la ce avea de făcut. Îi spusese lui McIver să trimită amândoi mecanicii cu Ayre.

— Asta în caz că mă prind, Mac, sau că Wazari e descoperit sau ne trădează.

— Nu face nimic prostesc, Tom, ca de exemplu să pleci la Teheran cu 212 – cu sau fără Wazari!

— N-am cum să mă strecor la Teheran fără să alertez întregul sistem şi să dau peste cap „Vârtejul”. Va trebui să realimentez şi or să mă oprească. E vreo cale? se întrebă, apoi îl văzu pe Wazari privindu-l.

— Ce-i?

— Căpitanul McIver o să vă dea un semn sau o să vă cheme când a scăpat de Kia când...

Lochart se mulţumi doar să-l privească. Wazari spuse plângăreţ:

— La dracu, nu vedeţi, orice faceţi voi trebuie să fac şi eu. Sunteţi singura mea speranţă să ies de-aici.

Amândoi bărbaţii se răsuciră pe călcâie, simţind privirile aţintite asupra lor. Pavoud se holba la ei printre barele balustradei scării.

— Aşa, spuse el în şoaptă. Voia lui Allah. Aţi fost amândoi prinşi în trădarea voastră.

Locnart făcu un pas către el.

— Nu ştiu ce te supără, începu, cu gâtul uscat. Nu-i nimic care...

— V-am prins! Pe tine şi pe Iuda ăsta. Încercaţi toţi să fugiţi, să fugiţi cu elicopterele noastre!

Faţa lui Wazari se strâmbă şi şuieră.

— Iuda, aşa? Adu-ţi dosul tău de comunist aici sus! Ştiu tot despre tine şi despre tovarăşii tăi tudehi.

Pavoud se albi.

— Vorbeşti prostii! Tu eşti cel care eşti prins asupra faptului...

— Tu, tu eşti Iuda, tu, ticălos comunist! Caporalul Aii Fedagi este colegul meu de cameră şi este comisarul bazei şi e şeful tău. Ştiu totul despre tine. A încercat să mă facă să mă înscriu în partid cu luni în urmă. Târăşte-ţi dosul până aici!

Şi când Pavoud şovăi, Wazari îl avertiză:

— Dacă n-o faci, o să chem komitehul şi-am să spun totul. De tine, de Fedagi, de Muhamed Berari şi de o mulţime alţii şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Degetele se îndreptară către comutatorul emiţătorului, dar Pavoud gâfâi „Nu”, se urcă pe palier şi rămase acolo tremurând. Pentru moment nu se întâmplă nimic, apoi Wazari înşfacă omul împietrit de spaimă care scâncea şi îl îmbrânci într-un colţ. Ridică o cheie, pregătindu-se să-i zdrobească fără milă capul. Lochart opri lovitura la timp.

— De ce mă împiedici, pentru Dumnezeu?! Wazari tremura de furie. O să ne trădeze!

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie de asta! Lochart reuşi cu greu să vorbească.

— Ai răbdare. Ascultă, Pavoud! Dacă taci din gură, o să tăcem şi noi. Jur pe Allah.

— Sigur că o să... Wazari şuieră:

— Nu poţi să ai încredere în ticăloşii ăştia!

— Nu am, spuse Lochart. Repede, scrie totul, repede. Tot, toate numele pe care ţi le aminteşti. Repede, şi fă trei copii.

Lochart înghesui un creion în mâna tânărului. Wazari şovăi şi începu să scrie.

Lochart se apropie şi mai mult de Pavoud, care se agăţă de el, cerşind îndurare.

— Taci din gură şi ascultă, Pavoud. O să facem o înţelegere: tu nu spui nimic, noi nu spunem nimic.

— Pe Allah, fireşte că n-o să spun nimic, aga! N-am servit eu cu credinţă compania? Cu credinţă, toţi anii ăştia? N-am fost eu totdeauna...

— Mincinosule! spuse Wazari, apoi adăugă spre surpriza lui Lochart: Te-am auzit pe tine şi pe ceilalţi minţind şi înşelând şi batjocorind-o pe Manuela Starke. Trăgeaţi cu ochiul la ea, noaptea.

— Minciuni, alte minciuni, nu crede!

— Taci din gură, ticăloşiile!

Pavoud se supuse îngheţat de veninul din glasul sergentului şi se ghemui înapoi în colţ. Lochart îşi desprinse ochii de pe bărbatul care gâfâia, scâncind, şi luă una dintre liste şi o puse în buzunar.

— Tu ţii una, sergent. Uite, îi spuse lui Pavoud, împingându-i-o pe cea de-a treia sub nas.

Omul încercă să se tragă înapoi, nu reuşi şi când lista îi fu înghesuită în pumn, gemu şi o lăsă să cadă ca şi cum ar fi fost încinsă.

— Dacă ne opreşte cineva, îţi promit în faţa lui Allah că asta ajunge la primul membru al Gărzilor Verzi şi nu uita că amândoi vorbim farsi şi eu îl cunosc pe Hussain. Înţelegi?

Aiurit, Pavoud dădu din cap. Lochart se aplecă.

— Stai jos acolo!

Îi făcu un semn către un scaun în colţ, apoi îşi şterse palmele asudate de pantaloni. Comută canalul şi ridică microfonul.

— Kowissul cheamă elicopterele de la Bandar-e Delam. Mă auziţi?

Aşteptă, apoi repetă apelul. Apoi:

— Turnule, aici baza. Mă auzi?

După o pauză, o voce leneşă, cu accent puternic, spuse:

— Da, vă auzim.

— Aşteptăm patru elicoptere de la Bandar-e Delam care sunt echipate cu emiţătoare numai pe unde scurte. O să decolez şi o să încerc să iau legătura cu ele de la înălţime. O să întrerupem emisia până mă întorc. Okay?

— Okay.

Lochart opri aparatul. Din emiţător se auzi:

— Kowiss, aici Teheranul. Mă auziţi?

— Cu ăsta ce facem? întrebă.

Amândoi priviră la Pavoud, care păru să se topească în scaun. Durerea pulsatorie din adâncul creierului era cea mai cumplită pe care o simţise vreodată Wazari. Va trebui să-l ucid pe Pavoud. Ăsta-i singurul fel în care pot să dovedesc că sunt de partea lui Lochart.

— Mă ocup eu de el, zise, ridicându-se în picioare.

— Nu, spuse Lochart. Pavoud, tu îţi iei restul zilei liber. Cobori scările, le spui celorlalţi că te simţi rău şi te duci acasă. Nu spui nimic altceva şi pleci imediat. Putem să te vedem şi să te auzim de-aici. Dacă ne trădezi, pe Sfântul Dumnezeu, tu şi fiecare bărbat de pe lista asta o să fie şi ei trădaţi.

Ridică lista şi o înghesui în buzunar.

— Juraţi să nu... să nu... cuvintele începură să se reverse nestăpânite. Juraţi să nu spuneţi nimănui, juraţi?

— Ieşi afară şi du-te acasă! Şi tu să te fereşti, nu noi.

Ieşi.

Îl priviră îndepărtându-se împleticit şi când îl văzură pe bicicletă, pedalând încet în josul drumului către oraş, se simţiră amândoi uşuraţi.

— Ar fi trebuit să-l ucidem. Aşa ar fi trebuit, căpitane! Aş fi făcut-o.

— În felul ăsta e la fel de sigur şi... ei bine, uciderea lui n-ar fi rezolvat nimic.

Şi nici nu m-ar fi ajutat pe mine sau Şeherazada, îşi zise. Auziră iarăşi emiţătorul:

— Kowiss, aici e Bandar-e Delam, mă auziţi?

— Nu e bine să-i lăsăm pe ticăloşii ăştia în aer, căpitane! până la urmă turnul o să-i recepţioneze, oricât de nepregătiţi şi neeficienţi ar fi.

Lochart îşi concentra mintea asupra problemei.

— Sergent, treci o clipă pe emiţător, prefă-te că eşti un tehnician de radio acrit că şi-a distrus weekend-ul, spune-le în farsi să tacă din gură şi să păstreze dracului tăcere radio până când se termină reparaţia, că nebunul de Lochart a decolat ca să prindă cele patru elicoptere pe scurte, poate unul dintre ei a avut o urgenţă şi celelalte sunt cu el pe sol, okay?

— M-am prins.

Wazari îndeplini totul perfect. Când închise aparatul, îşi sprijini o vreme capul în mâini, durerea orbindu-l, apoi privi în sus către Lochart.

— Acum ai încredere în mine?

— Da.

— Pot să vine cu tine? Pe cinstite? Lochart îi întinse mâna.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Trase cristalul radioemiţătorului afară, îl distruse şi-l puse la loc, apoi scoase siguranţa emiţătorului UHF şi-o puse în buzunar.

— Haide!

În biroul de jos se opri o clipă.

— Mă ridic puţin, spuse celor trei funcţionari care se uitau ciudat la el. O să încerc să prind cu emiţătorul de scurte aparatele de la Bandar-e Delam.

Cei trei bărbaţi nu spuseră nimic, dar Lochart simţi că într-un fel cunoşteau şi ei secretul. Apoi se întoarse către Wazari.

— Ne vedem mâine, sergent!

— Sper să fie o joacă că o şterg. Mă doare capul ca dracu! Ne vedem mâine.

Lochart mai pierdu un timp vremea în birou, conştient de privirile scrutătoare, pentru a-i da lui Wazari răgazul să simuleze că pleacă, de fapt să ocolească hangarul şi să se strecoare la bord.

— Odată ce ieşi din birou, te descurci singur, îi spusese. Eu n-am să verific cabina. O să decolez pur şi simplu.

— Dumnezeu să ne apere pe toţi, căpitane!

CAPITOLUL 63

La aeroportul Bahrain; *ora 11*, *28 dimineaţa*. Jean-Luc şi Mathias Delarne stăteau lângă o furgonetă, în apropierea platformei pentru elicoptere, privind elicopterul care se apropia, cu palmele streaşină la ochi ca să se apere de soare, nefiind încă în stare să recunoască pilotul.

Mathias era un bărbat scund, îndesat, cu păr negru ondulat şi cu un obraz brăzdat de cicatrici urâte în urma unui incendiu în elicopterul său, nu departe de Alger.

— E Dubois, spuse.

— Nu, te înşeli, e Sandor!

Jean-Luc flutură mâni, făcându-i semn să aterizeze cu vântul dintr-o latură. În momentul în care patinele atinseră solul, Mathias se repezi pe sub elice către uşa stingă a carlingii, nedându-i nici o atenţie lui Sandor care striga ceva la el. Ducea o pensulă mare şi o canistră de vopsea specială de avioane, cu uscare rapidă, şi trânti pensula cu vopsea albă peste literele de înmatriculare iraniene aflate sub ferestruica uşii. Jean-Luc se folosi de şabloanele pe care le pregătiseră, de vopsea neagră şi de pensula lui, apoi, cu grijă, desprinse şablonul de pe fuzelaj. Aparatul devenise acum G-HXXI şi intrase în legalitate. Între timp, Mathias se dusese până sub coadă şi ştersese IHC, trecuse pe sub ea ca să facă acelaşi lucru şi de partea cealaltă.

Sandor abia avu timp să-şi tragă braţul la o parte din uşă când, plin de energie şi entuziasm, Jean-Luc începu să picteze al doilea G-HXXI.

— Vodă!

Înapoie materialele lui Mathias, care se duse la furgonetă să le ascundă sub prelată, în timp ce el strânse puternic mâna lui Sandor şi-i povesti despre Rudi şi Kelly şi întrebă de Dubois.

— Nu ştiu, bătrâne, zise Sandor. După înghesuiala aia – îi explicase cum scăpase la un fir de păr de ciocnire – Rudi ne-a făcut semn să ne împrăştiem şi să venim încoace independent. De-atunci n-am mai văzut pe vreunul dintre ei. Cât despre mine, eu am pus totul pe consum minim, m-am lipit de valuri şi m-am rugat. Sunt pe gol, cu luminile de avertizare aprinse de mai bine de zece minute afurisite şi mă târăsc aşa de douăzeci. Ce-i cu ceilalţi?

— Rudi şi Kelly au aterizat pe plaja Abu Sabh. Se-ngrijeşte de ei Rod Rodrigues. Nimic însă despre Scrag, Willi sau Vossi, iar Mac e încă la Kowiss.

— Iisuse!

— Oui, împreună cu Freddy şi Tom Lochart. Cel puţin erau acum zece sau cincisprezece minute.

Jean-Luc se întoarse către Mathias care se apropia de ei.

— Eşti în legătură cu turnul?

— Da, nici o problemă.

— Mathias Delarne, Sandor... Johnson, mecanicul nostru.

Se salutară unul pe celălalt şi-şi strânseră mâinile.

— Cum a fost excursia? Merde! Mai bine nu-mi spune, adăugă Mathias, zărind maşina care se apropia. Necazuri, avertiză.

— Stai în carlingă, Sandor, ordonă Jean-Luc. Johnson, Înapoi în cabină.

Maşina purta însemne oficiale şi se opri chiar lângă elicopter, la douăzeci de metri. Din ea coborâră doi bărbaţi cu trăsăturile specifice celor din Bahrain, un căpitan în uniformă al Biroului de Imigraţii şi un ofiţer din turn, ultimul purtând un halat lung, alb, fluturând în vânt şi pe cap o pânză, pe care o ţinea la locul ei ceva ca o funie groasă, răsucită.

Mathias se duse să-i întâmpine.

— Bună dimineaţa, sayyid Yusuf, sayyid Bin Ahmed! Acesta este căpitanul Sessonne!

— Bună dimineaţa, spuseră amândoi politicos, continuând să cerceteze elicopterul. Şi pilotul?

— Căpitanul Petrofi. Domnul Johnson, mecanicul, este în cabină.

Jean-Luc avea o stare de greaţă. Soarele strălucea pe vopseaua nouă – nu şi pe cea veche – iar capătul de jos al I-ului avea câte o picătură de negru scursă de la fiecare colţ.

Aşteptă inevitabila observaţie şi apoi inevitabila întrebare: „Care a fost ultimul punct de plecare? ”, apoi răspunsul său inocent: „Basra, Irak”, ca fiind cel mai apropiat cu putinţă, dar era atât de simplu să se verifice acolo... deşi nu era nevoie să verifice, ci doar să facă cinci paşi înainte şi să tragă cu degetul prin vopseaua proaspătă, ca să descopere literele de dedesubt.

Mathias era la fel de tulburat. E uşor pentru Jean-Luc, îşi zicea, el nu locuieşte aici, nu trebuie să lucreze aici.

— Cât o să rămână G-HXXI, căpitane? întrebă ofiţerul de la Imigraţii.

Era un bărbat cu privire tristă şi obrazul proaspăt ras. Jean-Luc şi Mathias gemură în sinea lor auzind accentul apăsat pe litere.

— E programat să plece la Al Shargaz imediat, sayyid, spuse Mathias, la Al Shargaz, imediat, chiar în clipa în care isprăveşte realimentarea şi de asemenea şi celelalte care ăă... or să rămână fără combustibil.

Bin Ahmed, ofiţerul din turn, oftă.

— Proastă planificare când rămâi fără combustibil. Mă întreb ce s-a întâmplat cu rezerva legală de treizeci de minute.

Cred ca, ăă... cred că vântul din faţă, sayyid. E puternic astăzi.

— Asta e adevărat.

Bin Ahmed privi Golful: vizibilitate aproape o milă.

— Un 212 aici, două pe plajă şi al patrulea... al patrulea acolo.

Ochii întunecaţi se întoarseră către Jean-Luc.

— Poate că s-a întors la punctul de plecare.

Jean-Luc îi zâmbi cu cel mai plăcut zâmbet al său.

— Nu ştiu, sayyid Bin Ahmed, răspunse prudent, dorind să pună capăt acestui joc de-a şoarecele şi pisica, dorind să realimenteze şi să urmărească jumătatea de oră de zbor în căutarea celorlalţi.

Încă o dată cei doi bărbaţi priviră elicopterul. Elicea îşi oprise rotirea. Lamelele tremurară puţin sub vânt. Ca din întâmplare, Bin Ahmed scoase un telex.

— L-am primit chiar acum din Teheran, Mathias, despre nişte elicoptere care lipsesc, spuse politicos. De la controlul aerian de zbor iranian. Spune: „Rugăm căutaţi nişte elicoptere iraniene care au fost exportate ilegal de la Bandar-e Delam. Rugăm confiscaţi-le, arestaţi pe cei aflaţi la bord, informaţi cea mai apropiată ambasadă a noastră, care o să aranjeze deportarea imediată a criminalilor şi repatrierea echipamentului nostru”. Zâmbi din nou şi i-l întinse. Ciudat. Ei?

— Foarte, spuse Mathias.

Îl citi, ridică din sprâncene şi îl înapoie.

— Căpitane Sessonne, ai fost în Iran?

— Da, da, am fost.

— Groaznic, toate omorurile acestea, toate tulburările, toate uciderile! Mahomedani ucigând Mahomedani! Persia a fost întotdeauna altfel, a dat veşnic bătaie de cap celor care locuiesc prin preajma Golfului. Pretinzând Golful nostru – Golful Persic! – ca şi cum noi, pe partea asta, n-am exista.

Bin Ahmed spuse cu voce egală:

— Ba chiar Şahul a pretins că insula noastră este iraniană numai din pricină că în urmă cu trei secole ne-au ocupat perşii pentru câţiva ani, pe noi care am fost întotdeauna independenţi!

— Da, dar el, hâm, a renunţat la această pretenţie.

— Ah, da, asta-i adevărat – şi-a ocupat insulele petrolifere Turn şi Abu Musa. Conducătorii persani au avut întotdeauna aplecare spre hegemonie, foarte hrăpăreţi, foarte ciudaţi, oricine ar fi, de oriunde ar veni. Este un sacrilegiu să instalezi mullahi şi ayatolahi între om şi Allah, nu?

— Ei... ei au felul lor de viaţă, încuviinţă Jean-Luc. Alţii îl au pe al lor.

Bin Ahmed aruncă o privire iute în furgonetă. Jean-Luc zări un capăt al mânerului unei pensule întrezărindu-se de sub prelată.

— Vremuri primejdioase în Golf, foarte primejdioase. Sovietici, antihrişti, din ce în ce mai aproape în nord, pe zi ce trece, alţi marxişti antihrişti în sud, în Yemen, înarmându-se pe zi ce trece, toţi ochii pe noi şi bogăţia noastră şi pe Islam. Numai Islamul stă între ei şi dominaţia lumii.

Mathias ar fi vrut să spună „Cum rămâne cu Franţa şi cu America? ” în loc de asta zise:

— Islamul n-o să cadă niciodată şi nici statele Golfului, dacă sunt vigilente.

— Cu ajutorul lui Allah, aşa e.

Bin Ahmed încuviinţă din cap şi zâmbi către Jean-Luc.

— Aici, pe insula noastră, trebuie să fim foarte vigilenţi împotriva tuturor celor care încearcă să ne provoace necazuri. Ei?!

Jean-Luc dădu din cap. Îi era tare greu să nu ia la telexul din mâna lui. Dacă Bahrainul îl avea, acelaşi lucru trebuie să se fi întâmplat în fiecare turn:

— Cu ajutorul lui Allah, o să reuşim! Ofiţerul de Imigraţii dădu din cap, amabil. Căpitane, aş vrea să văd documentele pilotului ş ale mecanicului şi pe ei. Vă rog.

— Desigur, imediat. Jean-Luc merse până la Sandor.

— Teheranul le-a trimis un telex să stea cu ochii pe aparatele înregistrate în Iran, şopti în grabă şi Sandor, cenuşiu la faţă.

— N-ai de ce să intri în panică, mon vieux. Dă-i doar paşaportul tău ofiţerului de imigraţii. Nu spune nimic neîntrebat şi tu la fel, Johnson, şi nu uitaţi că sunteţi HXXI de la Basra.

— Dar, Iisuse, hârâi Sandor, ar fi trebuit să avem ştampila Irakului şi eu am ştampila iraniană pe aproape fiecare care pagină.

— Deci aţi fost în Iran. Şi ce dacă? Spune şi tu o rugăciune, mon brave. Haide.

Ofiţerul luă paşaportul american. Cu multă grijă cercetă fotografia, o compară cu Sandor care îşi scoase repede ochelarii, apoi i-l înapoie fără să răsfoiască celelalte pagini.

— Mulţumesc, spuse şi primi paşaportul britanic al lui Johnson.

Din nou o cercetare atentă numai a fotografiei. Binhmed se apropie cu un pas de elicopter, Johnson lăsase sa cabinei deschisă.

— Ce-i la bord?

— Piese, rostiră într-un glas Sandor, Jojinson şi Jean-Luc.

— Va trebui să rezolvaţi cu vama. Mathias interveni politicos:

— Sunt, bineînţeles, în tranzit, sayyid Yusuf, şi o să decolăm în momentul în care isprăvim realimentarea. Poate c-ar fi posibil să le permitem să semneze formularul de tranzit, garantând că nu descarcă nimic şi nu transportă arme sau droguri sau muniţie.

Şovăi.

— Aş garanta şi eu dacă ar avea vreo valoare.

— Prezenta domniei-tale este întotdeauna valoroasă, sayyid Mathias, spuse Yusuf.

Era zăpuşeală pe tarmac şi mult praf şi el îşi scoase o batistă şi-şi suflă nasul, apoi se apropie de Bin Ahmed, că cu paşaportul lui Johnson în mână.

— Cred c-ar fi în regulă pentru un aparat britanic în tranzit, chiar pentru celelalte două de pe plajă. Ei?!

Cel din turn se întoarse cu spatele către elicopter.

— De ce nu? când cele două or să sosească, o să le aşezăm aici, sayyid căpitan Sessonne. O să le aşteptaţi cu cisterna de combustibil şi o să le dăm aprobarea pentru Al Shargaz imediat ce sunt realimentate.

Din nou privi marea şi ochii lui negri lăsară să se vadă îngrijorarea.

— Şi cel de-al patrulea? când o s-ajungă? Cum rămâne? Presupun că-i de asemenea înregistrat în Anglia.

— Da, da, este, se auzi Jean-Luc spunând şi precizând noua înregistrare. Cu îngăduinţa voastră, cele trei o să facă o cercetare de jumătate de oră, apoi or să se ducă la Al Shargaz.

Merită să încercăm, îşi zise, salutând cu eleganţă galică pe cei doi care se îndepărtau. Abia era în stare să înţeleagă miracolul reuşitei. Poate că erau orbi sau poate că nu doreau să vadă. Nu ştiu. Nu ştiu, dar binecuvântată fie Fecioara că are din nou grijă de noi.

— Jean-Luc, ar fi bine să-i dai un telefon lui Gavallan să-i zici de telex, spuse Mathias.

În largul ţărmului Al Shargaz. Scragger şi Benson se holbau la indicatoarele de ulei şi presiune ale motorului nr. 1. Luminile de avertizare erau aprinse, acele indicatoarelor de temperatură erau pe maximum, la capătul liniei roşii, presiunea uleiului scădea aproape de zero. Zburau la două sute de metri, pe vreme bună, dar ceţoasă, pe lângă linia apelor internaţionale de lângă Siri, cu Abu Musa chiar în spatele lor şi Al Shargaz direct în faţă. Turnul se auzea trei cu cinci în căşti, ghidând traficul.

— O să închid motorul, Benson.

— Da, nu vreau să se încingă.

Zgomotele scăzură în intensitate şi elicopterul căzu treizeci de metri, dar când Scragger crescu puterea motorului nr. 2 şi regla palele din nou, îşi menţinu altitudinea. Nici unul dintre ei nu se simţea în apele lui fără un motor de rezervă.

— N-are de ce să se poarte aşa, Scrag, absolut deloc! verificat chiar eu acum câteva zile. Cum merge?

— Minunat. Casa nu-i prea departe. Benson era foarte nelinişţit.

— E undeva vreun loc unde am putea ateriza în caz de...

— Sigur, sigur că sunt. Mulţime, minţii Scrag, scotocind cu ochii şi urechile după un semn de primejdie şi negăsind nici unul. Ai auzit ceva?

— Nu, nimic. Fir-ar al naibii! Pot să aud fiecare piuliţă. Scrag râse.

— Şi eu.

— N-ar trebui să chemăm Al Shargaz?

— Avem timp suficient, fiule! Îl aştept pe Vossi.

Zburau, mai departe şi fiecare clătinare, fiecare decibel, schimbare de ton a motorului sau tremurare a acului îi făcea să asude şi mai tare.

— Cât de departe trebuie s-ajungem, Scrag? Benson iubea motoarele, dar ura zborul, în special în elicoptere. Cămaşa-i era năclăită de sudoare rece. Apoi auziră în căşti vocea lui Willi.

— Al Shargaz, aici EP-HBB, ne apropiem cu EP-HGF la două sute, direcţia 140 de grade, ETA douăsprezece minute.

Scragger gemu ţinându-şi respiraţia: Willi dăduse automat întreaga înregistrare iraniană, când ei căzuseră cu toţii de acord să vadă dacă ar fi putut să se descurce numai cu ultimele trei litere.

Vocea foarte englezească a controlorului de trafic se auzi tare şi limpede:

— Elicopter spre Al Shargaz, am înţeles că sunteţi în tranzit. Vă apropiaţi la 140 de grade şi ăă... transmisia noastră este foarte proastă. Vă rog confirmaţi că sunteţi „YYR şi GH-FEE. Repet: Golf Hotel Yankee ankee Romeo şi Golf Hotel Foxtrot Eco Eco. Explodând de încântare, Scragger lăsă să-i scape un strigăt de bucurie.

— Ne aşteaptă!

Vocea lui Willi era şovăitoare şi Scragger îşi simţi temperatura ridicându-se cu douăzeci de puncte.

— Al Shargaz, aici... aici GH-Y... YR, apoi vocea înfierbântată a lui Vossi îl întrerupse:

— Al Shargaz, aici Golf Hotel Foxtrot Eco Eco şi Golf HotelYankee Yankee Romeo. Te auzim tare şi limpede. O să fim cu voi în zece minute şi cerem permisiunea de aterizare pe platforma de nord. Vă rugăm informaţi S-G.

— Desigur, GH-FEE, spuse controlorul şi Scragger aproape putu să vadă uşurarea omului. Vi s-a aprobat platforma de nord şi vă rog chemaţi S-G pe 117.7. Bine aţi venit la Al Shargaz. Menţineţi direcţia şi altitudinea.

— Yes, sir, înţeles, dom'le, aşa o să facem! 117.7, spuse Vossi.

Imediat Scragger comută pe acelaşi canal şi-l auzi din nou pe Vossi:

— Sierra Unu, aici HFEE şi HYYR, mă auziţi?

— Tare şi minunat de limpede! Bine aţi venit cu toţii, dar unde-i Golf Hotel Siera Victor Tango?

La biroul din Al Shargaz.

— În spatele nostru, Sierra Unu, spunea Vossi.

Gavallan, Scot, Nogger şi Starke ascultau la receptorul de ultrascurte, în difuzor, pe frecvenţa companiei, urmărind în acelaşi timp şi frecvenţa turnului. Toată lumea era foarte conştientă că orice transmisie, în special pe emiţătorul lor de înaltă frecvenţă, putea fi auzită de Siamaki în Teheran şi de Numir la Bandar-e Delam.

— E în spatele nostru cu câteva minute. El ăăă... ne-a ordonat să mergem independent.

Vossi era evident foarte prudent.

— Nu ăă... nu ştim ce s-a întâmplăt.

Apoi Scragger intră peste ei şi auziră cu toţii încântarea din glasul lui.

— Aici GH-SVT, sunt în coada voastră, aşa că faceţi linişte.

Încăperea izbucni în strigăte de bucurie, Gavallan îşi tampona sprâncenele şi mormăi „Slavă Domnului!”, bolnav de uşurare. Apoi îl împunse cu arătătorul pe Nogger.

— Şterge-o, Nogger!

Tânărul plecă vesel şi aproape se ciocni de Manuela care, cu chipul împietrit, se apropia pe coridor cu o tavă cu băuturi reci.

— Scrag, Willi şi Ed se pregătesc de aterizare, strigă din fugă, deja la celălalt capăt al coridorului.

— O, ce minunat! spuse ea şi se grăbi să intre în cameră.

— Nu e...

Se întrerupse. Scragger spunea:

— Sunt cu un singur motor, aşa că cer intrare directă. Ar fi bine să pregătiţi o maşină de pompieri pentru orice eventualitate.

Vocea lui Willi imediat:

— Ed, fă un 180 şi alătură-te lui Scrag. Adu-l încoace. Cum stai cu benzina?

— De-ajuns. Am plecat.

— Scrag, aici e Willi. O să mă ocup eu de cererea de aterizare şi de aterizarea directă. Cum stai cu gazu?

— De-ajuns. HSVT, ei?!

— E mult mai bine decât HASVD.

Îl auziră râzând şi Manuela se simţi mai bine. Pentru ea, tensiunea acelei dimineţi în care încercase toată vremea să-şi stăpânească spaimele fusese teribilă; i se păruse cumplit să audă toată vremea vocile acelea fără trup, atât

de îndepărtate şi totuşi atât de aproape, toate legate de persoane pe care ea le simpatiza sau iubea ura – pe cele ale duşmanilor.

— Asta sunt – spusese încrâncenată cu câteva zile în urmă, gata să izbucnească în lacrimi că minunaţii lor prieteni, Marc Dubois lipseau, lipseau, lipseau, şi o Doamne, ar fi putu fi Conroe şi atunci poate... Jahan e duşmanul, Sianial H, Numir, toţi, toţi sunt duşmanii noştri. Apoi Gavallan spusese blând:

— Nu, nu sunt, Manuela. Nu chiar. Îşi fac doar meseria.

Dar blândeţea lui nu făcuse decât să o înfurie şi mai mult, adăugind toate astea la îngrijorarea că Starke era acolo şi nu la spital, în urma operaţiei de noaptea trecută, şi izbucnise:

— E un joc, ăsta-i „Vârtejul” pentru toţi, doar un joc afurisit! Sunt toţi o gaşcă de kung-fu, setoşi de glorie. Şi tu, şi tu...

Apoi ieşise alergând şi se dusese la toaleta doamnelor şi plânsese. Când furtuna trecuse, se admonestase îndelung pentru că îşi pierduse controlul, reamintindu-şi că bărbaţii erau proşti şi infantili şi n-aveau să se schimbe niciodată. Apoi îşi suflase nasul şi îşi refăcuse fardul, se pieptănase şi se dusese să aducă băuturile.

Tăcută, puse tava jos. Nimeni n-o băgă în seamă. Starke vorbea la telefon cu controlul de sol, explicând ce era necesar. Scot era pe înaltă frecvenţă.

— O să ne îngrijim de totul, Scrag, spunea.

— Sierra Unu, cum merge şmecheria? întrebă Scrag. Delta şi Kilo?

Scot se uită la Gavallan; Gavallan se aplecă înainte şi spuse apăsat:

— Delta Trei e bine. Kilo Doi e încă la locul lui, mai mult sau mai puţin.

Tăcere în difuzoare. Pe frecvenţa turnului auziră controlorul englez acordând priorităţi. O izbucnire de paraziţi. Vocea lui Scragger era diferită acum.

— Confirmaţi Delta Trei!

— Confirm Delta Trei, spuse Gavallan.

Era adânc cutremurat de veştile despre Dubois şi telexul din Bahrain despre care Jean-Luc le telefonase cu câteva minute în urmă, aşteptându-se la o explicaţie.

— O operaţie aero-navală de salvare? Mai bine am anunţa un Mayday.

— Noi suntem operaţiunea aero-navală de salvare, Andy. Nu mai e alta. Sandor a decolat deja ca să-i caute şi imediat ce Rudi şi Tăticu alimentează, or să se ducă şi ei. Am pus la punct un patrulater de căutare. După asta o să se îndrepte direct către Al Shargaz, ca şi Sandor. Nu putem să întârziem pe aici, mon vieux. Nu-ţi poţi închipui cât de aproape am fost de un dezastru. Dacă pluteşte, o să-l găsească. Sunt duzini de bancuri de nisip pe care poate să aterizeze.

— N-o să afecteze asta durata de zbor, Jean-Luc?

— O să fie okay, Andy. Mac n-a lansat un Mayday, deci trebuie să fie ceva neaşteptat, sau poate că radioul lui s-a defectat, sau şi mai probabil a coborât pe undeva. Sunt zeci de posibilităţi bune. Ar fi putut ateriza pe o sondă pentru combustibil, dacă a căzut în mare ar fi putut fi cules de cineva, oricare din astea şi încă o duzină de alte variante şi nu uita că tăcerea radio a fost una dintre priorităţi. Nu-ţi face griji, mon cher ami!

— Ba-mi fac multe griji. Vreo ştire de la ceilalţi?

— Nu încă.

Nu încă, îşi zise din nou şi simţi o strângere de inimă.

— Cine-i Delta Patru? întrebă Willi.

— Prietenul nostru francez şi Fowler, spuse Gavallan cu voce egală, neştiind cine ar fi putut asculta. Un raport complet când aterizezi.

— Înţeleg. Paraziţi, apoi... Ed, cum o mai duci?

— Muc şi sfârc, Willi. Urc la 300 şi merge şi mai bine. Hei, Scrag, care ţi-s înălţimea şi direcţia?

— 142 la 200 şi dacă aţi căsca ochii şi v-aţi uita către ora două, m-aţi vedea, pentru că eu vă văd.

Tăcere pentru o clipă.

Gavallan se ridică în picioare, se întinse şi o văzu pe Manuela.

— Hello, draga mea! Ea zâmbi puţin timid.

— Uite, spuse, întinzându-i o sticlă. Ai dreptul la o bere şi la o scuză.

— Nici un fel de scuză. Nici una. Ai avut dreptate. O îmbrăţişă şi bău mulţumit. O, a fost bună. Mulţumesc, Manuela!

— Cu mine cum rămâne, dragă? zise Starke.

— Tot ce ai să primeşti de la mine, Conroe Starke, e apă şi o ureche astupată fiindcă n-ai decât muşchi între urechi.

Deschise sticla de apă minerală şi i-o dădu, dar ochii îi zâmbeau şi îşi lăsă mâna să se odihnească uşor pe braţul lui. Îl iubea.

— Mulţumesc, dulceaţă, spuse, atât de uşurat că era acolo în siguranţă şi ceilalţi erau în siguranţă, deşi Dubois şi Fowler erau nişte semne de întrebare şi mulţi alţii mai trebuiau încă să plece.

Umărul şi pieptul îl dureau rău şi era din ce în ce mai ameţit, iar capul îi pulsa dureros. Doc Nutt îi dăduse un analgezic şi îi spusese că e bun pentru câteva ore. „O să te ţină până la amiază, Duke, sau poate mai puţin. Ar fi bine ca la doiş'p'ce s-o ştergi ca Cenuşăreasa, altfel ai să te simţi al dracului de prost. Al dracului, cu d mare!” Trase cu ochiul la ceas peste umărul Manuelei. Doisprezece.

— Conroe dragă, n-ai vrea tu să te întorci înapoi în pat, te rog?

Ochii lui îşi schimbară culoarea.

— Ce-ar fi peste patru minute? spuse în şoaptă.

Ea se-nroşi, apoi râse şi-şi înfipse uşurel unghiile în gâtul lui, aşa cum face o pisică când se-ntinde şi toarce.

— Serios dragă, nu crezi?

— Sunt serios.

Uşa se deschise şi intră Doc Nutt.

— La culcărică, Duke! Spune noapte bună, ca un băietei cuminte.

— Salut, Doc!

Ascultător, Starke porni să se ridice, fără să izbutească de prima dată, abia reuşi să-şi ascundă neputinţa, şi se ridică în picioare, drept, înjurând în sinea lui.

— Scot, avem un radio-telefon sau un radio pe frecvenţa turnului?

— Sigur, sigur c-avem.

Scot vârî mâna într-un sertar lateral şi-i dădu un mic radio portabil.

— Păstrăm legătura. Ai un telefon lângă pat?

— Da, ne vedem mai târziu. Dulceaţă, nu, mie mi-e bine, tu rămâi în caz că se-aude în farsi. Mulţumesc.

Apoi privi atent pe fereastră.

— Ei, uitaţi-vă acolo!

Pentru moment, toate grijile lor fură uitate. Avionul Concorde de pe ruta Londra-Bahrain prindea viteză – ascuţit ca un arc, alb strălucitor, cu nasul coborât pentru decolare. Viteză de croazieră 1500 de mile pe oră la 65 fie mii de picioare, distanţa de 4300 de mile acoperită în trei ore şi şaisprezece minute.

— O să fie cea mai minunată pasăre din lume, spuse Starke în timp ce ieşea.

Manuela oftă.

— Tare mult mi-ar plăcea să merg o dată cu ea. O singură dată.

— E singurul fel de-a călători, spuse Scot sec. Am auzit că opresc zborurile anul viitor, nu-i aşa?

Cea mai mare parte din atenţia lui era îndreptată către Willi, Scragger şi Vossi, care vorbeau între ei. Nu se întrezărea nici o problemă acolo. De unde se afla, putea să vadă camionul cu Nogger, mecanicii, vopseaua şi şabloanele prinzând viteză către platforma de elicoptere dinspre capătul îndepărtat al pistei, unde ajunsese deja un camion de pompieri.

— Sunt nişte idioţi afurisiţi, spuse Gavallan acru. Afurisitul de guvern gândeşte cu dosul şi francezii la fel. Ar trebui pur şi simplu să anuleze toate costurile pentru cercetare şi dezvoltare. De fapt, ele sunt deja anulate şi atunci o să fie o propunere de afacere viabilă şi nepreţuită pentru anumite trasee. Los Angeles-Japonia e unul evident, către Australia, către Buenos Ayres... a văzut cineva păsărelele noastre?

— Turnul e-ntr-o poziţie mai bună, tată. Scot trecu pe frecvenţa turnului.

— Concorde 001, urmezi la decolare. Bon voyage, spunea controlorul. Când ajungi în aer, cheamă Bagdadul pe 119, 9.

— Mulţumesc, 119, 9.

Aeronava se mişca mândră, nespus de conştientă că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

— Pe Dumnezeul meu, merită să te uiţi la ea.

— Turnule. aici Concorde 001, pentru ce e camionul de incendiu?

— Avem trei elicoptere care se apropie de platforma de nord, unul cu un singur motor.

În turnul de control.

— Vrei să le abatem până când decolezi? întrebă controlorul.

Îl chema Sinclair şi era englez, fost ofiţer în RAF, ca mulţi alţi controlori de zbor angajaţi în Golf.

— Nu, nu, mulţumesc. Eram doar curios.

Sinclair era un bărbat scund, chel şi robust şi stătea într-un scaun rotativ la o masă joasă, de unde i se deschidea o vedere panoramică. De gât îi atârna un binoclu foarte puternic. Îl duse la ochi şi-l regla. Putea zări cele trei elicoptere într-o formaţie de V. Mai devreme îl identificase pe cel cu motorul defect ca fiind cel din frunte. Ştia că e Scragger, dar se prefăcea că nu ştie.

În jurul lui, în turn, era o abundenţă de echipament de prima mână, radar, comunicaţii, telexuri, trei localnici în pregătire şi un controlor shargazi. Controlorul era concentrat asupra ecranului său radar, identificând alte şase avioane aflate în acel moment în sistem şi poziţionându-le.

Fără să piardă elicopterele din vedere, Sinclair apăsă butonul emiţătorului.

— HSVT, aici turnul. Cum merge?

— Turnule, HSVT.

Vocea lui Scragger era clară şi precisă.

— Nici o problemă. Totul pe verde. Văd Concorde apropiindu-se de decolare. Vrei să mai întârzii sau să mă grăbesc?

— HSVT continuaţi apropierea directă la maximum de siguranţă. Concorde, treci în poziţie şi rămâi acolo.

Sinclair chemă unul dintre elevii de la controlul de sol...

— Mohammed! Imediat ce elicopterul aterizează, chemă pompierii.

— Da, sayyid.

— Eşti în legătură cu camionul pompierilor?

— Nu, sayyid.

— Atunci fă-o repede, asta-i responsabilitatea ta.

Tânărul porni să-şi ceară scuze.

— Nu-ţi face griji! Ai făcut o greşeală, a trecut. Dă-i drumul la treabă!

Sinclair răsuci o idee reglajul binoclului. Scragger se afla la cincisprezece metri înălţime, venind perfect la aterizare.

— Mohammed, spune-le pompierilor să se pregătească. Dă-i drumul, pentru Dumnezeu! Nemernicii ar fi trebuit să fie gata cu tulumba!

Îl auzi pe tânărul controlor înjurând pompierii, apoi pompierii dând buzna unul peste celălalt din maşină, pregătindu-şi furtunele. Îndreptă din nou binoclul către avionul Concorde care aştepta răbdător, aliniat în centrul pistei, pregătit pentru decolare. Nici o primejdie în apropiere, chiar dacă toate trei elicopterele ar fi explodat în aer. Mai reţinu avionul încă treizeci de secunde ca să îndepărteze neşansa, una la un milion, ca turbulenţa de aer lăsată în urma lui să poată produce un vârtej pentru care elicopterul rănit ar fi fost o nimica toată.

Vârtej, Sfinte Sisoe! Zvonul că S-G pregătea o retragere ilegală din Iran se răspândise de două zile prin tot aeroportul. Binoclul se mută de pe Concorde înapoi pe elicopterul lui Scragger. Patinele aparatului atinseră solul. Pompierii îl înconjurară. Nici o flacără.

— Concorde 001, eşti liber să decolezi, spuse liniştit. HFEE şi HYYR aterizaţi când doriţi. Pan Am 116 ai permisiunea de aterizare. Pista 32, vântul douăzeci de noduri la 160.

În spatele lui un telex clănţăni. Făcu o pauză un moment, privind decolarea supersonicului, minunându-se de puterea şi unghiul de decolare, apoi se îndreptă din nou către Scragger ignorând deliberat siluetele mărunte ghemuite pe sub rotoare cu vopseluri şi şabloane. Un alt bărbat, Nogger Lane, care la indicaţiile lui Gavallan îl anunţase confidenţial, din vreme, deşi la mult timp după ce el aflase deja ceea ce avea să se întâmple, făcea semn maşinii pompierilor să se îndepărteze. Scragger se afla de partea cealaltă, voma, iar celălalt bărbat, presupuse că pilotul secund, urina cu un jet monstruos. Celelalte două elicoptere se aşezară pe sol. Zugravii năvăliră asupra lor. Da ce Dumnezeu fac acolo?

— Bun, murmură. Nu flăcări, nu balamuc, nu tevatură.

— Sayyid Sinclair, ar trebui poate să citiţi acest telex, ei!?

Absent, aruncă o privire tânărului care încerca neîndemânatic să vadă elicopterele prin binoclul de rezervă. O singură privire asupra telexului fu de ajuns.

— Mohammed, ai folosit vreodată binoclul invers? întrebă.

— Sayyid?

Tânărul era nedumerit. Sinclair îi luă binoclul din mâini, răsuci aiurea inelul de distanţă şi i-l înapoie, întorcându-l cu ocularul înainte.

— Îndreaptă-l către elicoptere şi spune-mi ce vezi. Tânărului îi trebuiră câteva momente ca să focalizeze imaginea.

— Sunt atât de departe că abia reuşesc să-i deosebesc.

— Interesant! Uite, stai aici, în scaunul meu, o clipă. Nemaiîncăpându-şi în piele de mândrie, tânărul se supuse.

— Acum, cheamă supersonicul şi cere un raport de poziţie.

Ceilalţi elevi îl priveau plini de invidie, uitând de orice altceva. Degetele lui Mohammed tremurară de emoţie când apăsară butonul emiţătorului.

— Concorde, aici... aici turnul Bahrain. Raportul de poziţie, vă rog!

— Turnule, 001 trece de la 34 de mii la 62 de mii, mach 1, 3 către mach 2, 1500 de mile la oră, direcţia 290. Părăsim zona voastră acum.

— Mulţumesc, Concorde, bună ziua. OK, cheamă Bagdadul pe 119, 9. Bună ziua, spuse strălucind de fericire şi la vremea potrivită Sinclair ridică teatral telexul şi se încruntă.

— Elicoptere iraniene? Dădu tânărului binoclul de rezervă. Vezi pe-aici vreun elicopter iranian?

După ce examina cu foarte mare grijă cele trei elicoptere străine care aterizaseră, tânărul scutură din cap.

— Nu, sayyid, acelea sunt britanice. Şi singurele pe care le mai ştim sunt din Shargaz.

— Ai perfectă dreptate.

Sinclair se încruntă. Observase că Scragger era încă prăbuşit la pământ. Lane şi o parte din ceilalţi se adunaseră în jurul lui. Nu e în firea lui Scragger, îşi zise.

— Mohammed, trimite un doctor şi o ambulanţă până la elicopterele alea englezeşti! Dar repede.

Apoi ridică receptorul şi formă un număr.

— Domnule Gavallan, păsările dumneavoastră au aterizat tefere şi întregi. Când aveţi un moment liber, aţi putea trece pe la turn?

O spuse pe acelaşi ton egal, englezesc, din care numai un alt englez ar fi înţeles de fapt că acel „când aveţi un moment” însemna „urgent”.

În biroul S-G. Gavallan spuse la telefon:

— O să vin chiar acum, domnule Sinclair. Mulţumesc. Scot îi zări chipul.

— Alte necazuri, tată?

— Nu ştiu. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. La uşă se opri.

— Drace! Am uitat de Newbury. Sună şi vezi dacă e liber după-amiaza asta. O să mă duc la el acasă, oriunde. Aranjează tot ce poţi. Dacă vrea să ştie ce se-ntâmplă, spune-i şase din şapte până acum, unul în aşteptare şi două gata de plecare. Ieşi grăbit, zicând: La revedere, Manuela, Scot, caută-l pe Charlie din nou şi vezi unde dracii e!

— Okay!

Scot şi Manuela rămaseră singuri. Pe tânăr îl înjunghia umărul şi îl deranja din ce în ce mai mult. Observase tristeţea ei.

— Dubois o s-apară, ai să vezi – spuse, dorind să sune toarte încrezător şi să-şi ascundă propria teamă că erau pierduţi – şi nimic n-ar putea să-l omoare pe bătrânul growler.

— O, sper într-adevăr asta, spuse ea, gata să izbucnească în plâns.

Îşi văzuse soţul clătinându-se şi era dureros de conştientă de durerea lui. În curând va trebui să plec la spital şi la dracu cu farsiul.

— Ştii... aşteptarea...

— Încă vreo câteva ore, Manuela! încă două păsărele şi cinci băieţi, apoi putem să sărbătorim, adăugă Scot.

Spera dincolo ele orice speranţă şi se gândea: şi-atunci greutatea o să se ridice şi de pe umerii bătrânului, o şi zâmbească din nou şi-o să trăiască o mie de ani. Doamne, să mă las de zbor? Iubesc zborul şi nu vreau o slujbă de birou. Hong Kong pentru o parte din an ar fi bine, dar Linbar... nu pot să mă descurc cu Linbar. Bătrânul ar trebui să se descurce cu el. Eu aş fi pierdut.

Vechea şi supărătoarea întrebare îi răsări din nou în minte. Ce-ai fi făcut dacă n-ar fi fost Bătrânul? Îl scutură un fior. Nu dacă, ci când. O să se întâmple într-o zi. S-ar putea întâmpla oricând. Uite la Iordon, laTalbot-laDuke sau la mine. O fracţiune de centimetru şi eşti mort sau viu. Voia lui Dumnezeu, karma, joss? Nu ştiu şi nu contează. Sunt sigur însă că de când am fost lovit m-am schimbat. Toată viaţa mea s-a schimbat. Siguranţa mea că nimic nu mă poate atinge s-a topit pentru totdeauna şi tot ce-a mai rămas este o blestemată de certitudine, împuţită şi rece ca gheaţa, că sunt foarte muritor. Dumnezeule Mare! Se întâmplă asta întotdeauna? Mă întreb dacă Duke simte acelaşi lucru.

O privi pe Manuela. Ea se uita la el.

— Iartă-mă, nu ascultam, spuse şi începu să formeze numărul lui Newbury.

— Am spus: nu sunt trei păsări şi opt băieţi, i-ai uitat pe Erikki şi pe Azadeh, nouă dac-o pui la socoteală şi pe Şeherazada.

Teheran, Casa Bakravan; ora 1, 14 după-amiază.

Şeherazada stătea goală în faţa oglinzii înalte din baiej cercetându-şi curbura pântecului, încercând să vadă daca se ghicea vreo urmă de rotunjire. În dimineaţa aceea observase că circurile sânilor păreau mult mai sensibile, iar sânii mai tari.

— Nu-ţi face griji, zisese Zarah, nevasta lui Meshang. Curând ai să fii ca un balon şi ai să te vaiţi în lacrimi că n-ai să mai fii niciodată în stare să intri în rochiile tale şi cât de urât arăţi. Nu-ţi face griji: ai să reuşeşti să intri în haine şi n-ai să arăţi urâtă!

Şeherazada era foarte fericită astăzi şi lenevea.

Se încruntă la imaginea ei din oglindă şi se apropie şi mai mult să vadă dacă are riduri, privindu-se dintr-o parte şi din cealaltă, încercând să aprecieze cum i-ar sta cu părul ridicat sau coborât, coc sau lăsat pe-o-parte, satisfăcută şi bucuroasă de ceea ce vedea. Vânătăile dispăreau. Trupul era destul de uscat după baie şi se pudră şi se strecură în lenjerie.

Jari dădu buzna.

— Oh, prinţesă, nu eşti încă gata? înălţimea sa, fratele vostru, e aşteptat să se întoarcă la prânz din clipă în clipă şi toată casa e înspăimântată că o să fie iarăşi cuprins de una din furiile sale. O, te implor, grăbeşte-te! Nu vrem să-l stârnim acum, nu-i aşa?

Trase automat dopul de la cadă şi începu să aranjeze lucrurile, agitându-se neîntrerupt şi mormăind şi îmboldind-o. În câteva clipe Şeherazada fu îmbrăcată. Ciorapi de mătase pentru portjartier – nu se găseau de mult de vânzare dresuri, nici măcar pe piaţa neagră; n-avea nevoie de sutien; o rochie din caşmir, de un albastru cald, după model parizian, cu un taior asortat, cu mânecă scurtă şi guler şal. Se pieptănă la iuţeală şi părul ei ondulat natural şi perfect, o slabă atingere de ruj, o linie de dermatograf în jurul ochilor şi fu gata.

— Dar, prinţesă, ştii că fratelui vostru nu-i place fardul.

— O. dar nu ies. Şi Meshang nu...

Şeherazada era gata să spună „nu e tata”, dar se opri la vreme, nedorind să rostească cuvântul sau să scoată din nou la iveală din adâncurile minţii amintirea tragediei.

Tata e-n Paradis, îşi spuse hotărâtă. Ziua lui de jelire, a patruzecea zi de când a murit, e abia peste douăzeci de zile şi până atunci, când or să se petreacă toate jelirile şi plânsetele şi sfâşierea îmbrăcăminţii, trebuie să trăim şi să iubim.

N-o întrebase pe Jari ce se-ntâmplase la cafenea în ziua în care o trimisese acolo să-i spună lui că se întorsese soţul ei şi că ceea ce nu începuse niciodată luase sfârşit. Mă întreb unde este, dacă o să continue să mă viziteze în vis.

Se auzi agitaţie la etajul de jos şi înţeleseră că sosise Meshang. Aruncă o ultimă privire de verificare, apoi se duse să-l primească.

După noaptea ciocnirii sale cu Lochart, Meshang se întorsese acasă cu familia. Casa era foarte mare, Şeherazada avea în continuare camerele ei şi era încântată că Zarah şi cei trei copii alungaseră cu zgomotele lor tăcerea apăsătoare şi mohoreala care o înconjurau. Mama ei se retrăsese acum în aripa ei, mâncând chiar acolo, servită doar de propria ei slujnică, rugându-se şi plângând în cea mai mare parte a zilei. Niciodată nu ieşise, niciodată nu invitase pe nimeni dintre ei acolo.

— Lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă în pace! era tot ce scâncea prin uşa încuiată.

În orele în care Meshang se afla acasă, Şeherazada, Zarah şi ceilalţi din familie aveau multă grijă să-l dispună şi să-l flateze.

— Nu te-ngrijora, îi spusese Zarah. O să fie în curând în genunchi! El crede c-am uitat că m-a insultat şi m-a lovit şi îndrăzneşte să se-mpăuneze cu târfa aia tânără cu care fiul ăla de căţea, vicleanul de Kia, l-a ademenit. O, nu te îngrijora, draga mea Şeherazada, o să mă răzbun eu! E de neiertat proasta creştere cu care te-a tratat – şi pe soţul tău. În curând o să putem călători din nou la Paris, la Londra, chiar la New York. Mă îndoiesc c-o să aibă vremea să meargă cu noi şi atunci... Ah, atunci o să ne punem poalele în cap, o să purtăm haine străvezii şi-o sa avem fiecare câte cincizeci de amanţi. O să ne facem de cap.

— Nu ştiu cum o să fie cu New Yorkul. Să te vâri astfel chiar în bârlogul Satanei, e mare primejdie, spusese Şeherazada.

Dar în inima ei tremura de încântare la gândul acesta. Am să mă duc la New York cu fiul meu, îşi promise. Tommy o să fie şi el acolo. În curând o să fie totul normal.

Puterea mullahilor asupra lui Khomeini va fi înlăturată, fie ca Allah să-i deschidă ochii, controlul lor asupra Gărzilor Verzi eliminat, Komitehul Revoluţionar dizolvat, o să avem un adevărat guvern Islamic, democrat, ales cinstit, cu primul ministru Bazargan conducător sub ochii lui Allah, drepturile femeilor nu vor mai fi niciodată atinse, cei din Tudeh n-or să mai fie în afara legii, ci vor lucra pentru toată lumea şi va fi pace în ţară; aşa cum a zis el că se va întâmpla.

Mă bucur că sunt cine sunt, îşi zise.

— Bună, dragă Meshang! Ce bine arăţi astăzi, dar atât de obosit. O, nu trebuie să munceşti atât de greu pentru toţi. Uite, lasă-mă să-ţi mai torn nişte apă rece cu lămâie, aşa cum îţi place ţie!

— Mulţumesc!

Meshang era întins pe covoare, sprijinit de perne. Îşi scosese pantofii şi începuse deja să mănânce. Un grătar mic era pregătit să frigă chebabul şi douăzeci sau treizeci de farfurii cu horisht şi orez şi legume şi carne şi fructe şi dulciuri erau aranjate la îndemână. Zarah se afla în apropiere şi-i făcu semn Şeherazadei să se aşeze pe covor lângă ea.

— Cum te simţi azi?

— Minunat. Nu mi-a fost rău nici un pic. Chipul lui Meshang deveni acru.

— Lui Zarah îi era toată vremea rău şi era nervoasă. Nu ca o femeie normală. Să sperăm că tu eşti normală. Dar eşti atât de subţire... Insha Allah!

Amândouă femeile îşi aşternură un zâmbet pe faţă, ascunzându-şi dezgustul, înţelegându-se una pe cealaltă.

— Săraca Zarah! spuse Şeherazada. Cum a fost ziua de azi, Meshang? Cred e-o să fie teribil pentru tine cu atât de multe lucruri de făcut, să trebuiască să ai grijă de toţi ai noştri.

— E greu pentru că sunt înconjurat de proşti, dragă soră. Dacă aş fi avut personal eficient, pregătit cum sunt eu, ar fi fost totul foarte uşor.

Şi mult mai uşor dacă tu nu l-ai fi dus cu vorba pe tata, nu ţi-ai fi dezamăgit primul bărbat şi nu ne-ai fi făcut de ruşine pe toţi cu alegerea celui de-al doilea. Ne-ai adus atât de multă supărare, dragă soră, tu cu trupul şi faţa ta de tuberculoasă şi prostia ta, pe mine care am muncit zi şi noapte să te salvez de tine însăţi. Slăvit fie Allah! Eforturile mele au dat roade.

— Trebuie să fie teribil de greu pentru tine, Meshang. Eu n-aş şti de unde să încep, spunea Zarah şi se gândea: E uşor să conduci afacerile dacă ştii unde sunt cheile, conturile din bancă şi hârtiile datornicilor şi toate lucrurile de bază.

Nu vreau să fim egale sau să votăm pentru că v-am da uşor deoparte, în şanţ, şi-am lua cele mai bune slujbe.

Horishtul gras de miel şi orezul crocant, auriu, erau delicioase, aromate şi condimentate aşa cum îi plăceau lui şi el mâncă cu bucurie.

Nu trebuie să mănânci prea mult, îşi spuse. Nu vrei să oboseşti prea mult înainte de-a o vedea pe micuţa Yasmin, în după-amiaza asta. Nu mi-am închipuit până acum cât de apetisantă poate să fie sau buzele atât de flămânde. Dacă rămâne grea, atunci am să mă-nsor cu ea şi Zarah poate să putrezească.

Trase cu coada ochiului la nevasta lui. Ea se opri imediat din mâncat, îi zâmbi şi-i întinse un şerveţel ca să-şi îndepărteze grăsimea şi picăturile de supă din barbă.

— Mulţumesc, spuse politicos şi încă o dată se concentra asupra farfuriei.

După ce-o s-o am pe Yasmin, se gândea, după asta pot să dorm o oră şi-apoi mă întorc la lucru. Tare aş vrea să se fi întors câinele ăla de Kia. Avem multe de vorbit, multe de pus la cale. Şi Şeherazada o să...

— Meshang, dragul meu, ai auzit zvonul că generalii au hotărât să dea lovitura? întrebă Zarah. Şi că armata e pregătită să preia puterea?

— Sigur, ştie tot bazarul.

Meshang simţi o strângere de inimă. Se acoperise cât putea de bine în caz că zvonul era adevărat.

— Fiul lui Mohammed aurarul jură că vărul său, care e telefonist la Statul Major al Armatei, a auzit pe unul dintre generali spunând că au aşteptat ca să dea timp unei forţe de intervenţie americane să ajungă la distanţa potrivită. Şi or să fie sprijiniţi de un desant aerian.

Amândouă femeile tresăriră.

— Paraşutişti? Atunci ar trebui să plecăm imediat, Meshang, spuse Zarah. N-o să mai fim în siguranţă în Teheran. Ar fi mai bine să mergem la casa noastră de la Caspica şi să aşteptăm acolo să se sfârşească războiul. Când am putea pleca? O să încep să împachetez imediat.

— Ce casă de pe Caspica? Nu mai avem nici o casă la Marea Caspica, spuse Meshang iritat. N-a fost confiscată odată cu toate celelalte proprietăţi ale noastre, pe care am muncit să le obţinem de generaţii întregi? Allah să-i blesteme pe hoţi, după tot ce am făcut pentru revoluţie şi pentru mullahi! Generaţii întregi!

Era roşu la faţă. O picătură de horisht i se scurse în barbă.

— Şi acum...

— Te rog iartă-mă! Ai dreptate, dragă Meshang. Ai dreptate ca de obicei. Te rog iartă-mă. Am vorbit fără să mă gândesc. Ai dreptate ca de obicei, dar dacă-ţi face plăcere am putea să plecăm şi să stăm cu unchiul meu, aga Madri. Au o vilă liberă pe coastă. Am putea s-o luăm pe asta şi-am putea să plecăm mâine.

— Mâine? Nu fi ridicolă! Crezi că n-o să fiu înştiinţat din vreme?

Meshang îşi şterse barba întrucâtva îmbunat de scuzele ei umile şi Şeherazada se gândi ce norocoasă fusese cu cei doi bărbaţi ai ei care niciodată nu se purtaseră urât cu ea sau nu strigaseră la ea.

Mă întreb oare cum s-o descurca Tommy la Kowiss sau oriunde e. Săracul Tommy, crede c-aş putea să-mi părăsesc casa şi familia şi să plec pentru totdeauna în exil!

— Desigur că noi, cei din bazar, o să fim avertizaţi, spuse din nou Meshang. Nu suntem nişte proşti cu capete găunoase!

— Da, da, desigur, dragă Meshang, spuse liniştitor Zarah. Îmi pare rău, vroiam doar să zic că sunt îngrijorată pentru siguranţa ta şi doream să fiu pregătită.

Oricât de rău ar fi, îşi zise ea, tulburată în sinea ei, e singura noastră apărare împotriva mullahilor şi-a derbedeilor lor din Gărzile Verzi.

— Crezi că lovitura chiar o să se întâmple?

— Insha Allah. spuse şi râgâi.

Oricum, eu sunt pregătit, cu ajutorul lui Allah. Oricine, ar câştiga, tot o să aibă nevoie de noi, cei din bazar. Întotdeauna au avut şi întotdeauna or să aibă. Putem să fim la fel de moderni ca orice străin, şi mai isteţi. Unii dintre noi pot fi, cu siguranţă eu! Pahnouri, fiul de căţea, putrezi-ar în Iad cu părinţii lui pentru că ne-a pus în primejdie. Caspica? Unchiul ei Madri? O idee bună. O idee perfectă. M-aş fi gândit şi eu la asta în câteva clipe. Zarah poate că e trecută şi zânaatul ei la fel de uscat ca praful verii, dar e o mamă bună şi sfatul ei, dacă nu-i bagi în seamă acreala, e întotdeauna înţelept.

— Un alt zvon este că gloriosul nostru fost prim-ministru, Bakhtiar, se ascunde încă în Teheran sub protecţia şi acoperişul vechiului său prieten şi coleg, primul ministru Bazargan.

Zarah rămase cu gura căscată.

— Dacă-l prind acolo Gărzile Verzi...

— Bazargan e nefolositor. Păcat! Nimeni nu i se mai supune şi nici nu-l mai ascultă. Komitehul Revoluţionar i-ar executa pe amândoi dacă i-ar prinde.

Şeherazada tremura.

— Jari spune că azi-dimineaţă la piaţă umbla un zvon că Excelenţa Bazargan a demisionat deja.

— Asta nu-i adevărat, spuse scurt Meshang, prezentându-le un alt zvon ca şi când ar fi fost o informaţie a lui foarte sigură. Prietenul meu din anturajul lui Bazargan mi-a spus că el i-a oferit lui Khomeini demisia, dar că Imamul a refuzat-o şi a spus să rămână unde e.

Întinse farfuria către Zarah, să-i mai pună.

— E de-ajuns horisht. Ceva mai mult orez.

Ea îi puse în farfurie partea rumenită şi el începu din nou să mănânce, aproape satisfăcut.

Cel mai interesant zvon de astăzi, şoptit în nespusă taină din gură în gură, era că Imamul e pe patul de moarte, fie din cauze naturale, fie otrăvit de agitatorii comunişti tudehi sau de mujhadini sau de CIA, ba şi mai rău, că trupele sovietice aşteptau la graniţă, pregătite sa pătrundă din nou în Azerbaidjan în momentul în care ar fi murit. Nu ne-aşteaptă decât moarte şi dezastru dacă asta-i adevărat, îşi zise.

Nu! Asta n-o să se întâmple! Nu se poate întâmpla. Americanii n-o să-i lase niciodată pe ruşi să ne cucerească. Nu pot să le îngăduie să preia controlul Hormuzului! până şi Carter poate să vadă asta! Nu, să sperăm că prima parte este adevărată: că Imamul va ajunge repede în Paradis. Voia lui Allah, zise pios, îndepărtând cu un gest servitorii şi când rămaseră singuri îşi îndreptă întreaga atenţie asupra surorii sale.

— Şeherazada, divorţul tău este aranjat, au mai rămas doar formalităţile.

— Oh, spuse ea punându-se în gardă, urându-şi fratele pentru că îi tulbura liniştea, provocându-i un adevărat vârtej în minte: nu vreau să divorţez, Meshang ar fi putut să ne dea foarte uşor bani din toate conturile elveţiene şi-ar fi putut să nu fie atât de obraznic cu Tommy al meu şi-am fi putut pleca... Nu fi proastă, n-ai fi putut pleca fără documente, să te exilezi, iar Tommy te-a părăsit. A fost hotărârea lui. Da, dar Tommy a spus c-o să fie doar pentru o lună? C-o să aştepte o lună. Într-o lună se pot întâmpla multe lucruri.

— Divorţul tău nu prezintă nici o problemă şi nici recăsătoria ta.

Ea rămase cu gura căscată, incapabilă să articuleze un cuvânt.

— Da, m-am înţeles asupra unei dote, mult mai mult decât mă aşteptam.

Fusese gata să spună „pentru o femeie de două ori divorţată şi purtând în pântece copilul unui necredincios”, dar era sora lui şi era o mare lovitură, aşa că nu spuse nimic.

— Căsătoria va avea avea loc săptămâna viitoare şi el te admiră de ani de zile. Excelenţa Farazan.

Vreme de o clipă, amândouă femeile abia îşi putură crede urechilor. Şeherazada simţi că roşeşte brusc, şi mai dezorientată. Keivan Farazan provenea dintr-o familie bogată de negustori din bazar, avea douăzeci şi opt de ani, era chipeş, întors recent de la Universitatea Cambridge şi erau prieteni de-o viată.

— Dar, dar credeam că Keivan o să se căsătorească...

— Nu Keivan, spuse Meshang enervat de prostia ei. Toată lumea ştie că Keivan o să se logodească. Daranush. Excelenţa Daranush Farazan.

Şeherazada încremeni ca lovită. Zarah icni şi încercă să-şi acopere scăparea. Daranush era tatăl. Proaspăt, văduv de cea de-a doua nevastă care murise la naştere, ca şi prima, un bărbat foarte înstărit, deţinând monopolul strângerii gunoiului în toată zona bazarului.

— Nu-i cu putinţă! murmură ea.

— O, ba da, spuse Meshang aproape strălucind de plăcere, neînţelegând nimic din atitudinea ei. Nici mie nu mi-a venit să cred când a venit cu ideea după ce a auzit de divorţul tău. Cu bogăţia şi legăturile lui, împreună devenim cel mai puternic conglomerat din bazar, împreună...

Şeherazada izbucni:

— Dar e nesuferit şi mărunt şi bătrân şi chel şi urât şi-i plac băieţii şi toată lumea ştie că e un pederast...

— Şi toată lumea ştie c-ai divorţat de două ori, eşti folosită şi porţi copilul unui străin, explodă Meshang, că te duci la marşuri şi eşti neascultătoare, că tot capul tău este plin de absurdităţi occidentale şi că eşti proastă! Răsturnă câteva farfurii în furia sa. Nu înţelegi ce-am făcut pentru tine?! E unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din bazar! L-am convins să te accepte! Eşti, eşti răscumpărată şi acum...

— Dar, Meshang, nu înţelegi?

— Târfă nerecunoscătoare, mugi, a acceptat chiar să-ţi adopte copilul! Pe toate numele lui Aliali, ce vrei mai mult!?

Meshang era aproape roşu, tremura de mânie, cu pumnii strînsi ridicaţi în faţa Şeherazadei. Zarah se uita când la el, când la ea, uluită de furia lui.

Şeherazada nu auzea nimic, nu vedea decât ceea ce hotărâse Meshang pentru ea: restul vieţii ei alături de bărbatul acesta mărunt, ţinta tuturor glumelor din bazar, care putea permanent a urină, însămânţând-o o dată pe an ca să nască şi să trăiască şi să nască din nou până când avea să moară în chinurile facerii sau din pricina lor, ca şi celelalte două soţii ale sale – nouă copii de la prima, şapte de la a doua. Era osândită. N-avea, nu putea face nimic. Prinţesa Gunoi până la moarte! Nimic!

Nimic? Dar aş putea muri acum. Nu sinucigându-mă, pentru că atunci mi se închid porţile Paradisului şi sunt condamnată la Iad. Nu, nu sinuciderea, niciodată, niciodată sinuciderea, dar moartea împlinind lucrarea lui Allah. Moartea cu numele lui Allah pe buze. Cum?

CAPITOLUL 64

Baza Kowiss; *ora 1*, *47 după-amiază*. Colonelul Changiz, mullahul Hussain şi câteva Gărzi Verzi săriră din maşini. Gărzile Verzi se împrăştiară prin bază, scotocind, în timp ce colonelul şi Hussain intrară grăbiţi în clădirea birourilor. Cei doi slujbaşi care se mai aflau în birou rămaseră surprinşi de sosirea neaşteptată a colonelului.

— Da... da, Excelenţă?

— Unde sunt toţi, strigă Changiz, ei?!

— Allah ştie! Noi nu ştim nimic, Excelenţă colonel, decât că Excelenţa sa căpitanul Ayre a plecat cu piese la sonda Abu Sal şi Excelenţa sa căpitanul

McIver cu Excelenţa sa ministrul Kia, la Teheran şi Excelenţa sa căpitanul Lochart a plecat să caute elicopterele care vin.

— Ce elicoptere vin?

— Patru 212 pe care Excelenţa sa căpitanul McIver le-a chemat să vină aici de la Bandar-e Delam cu piloţi şi alt personal şi noi pregătim... noi ne pregătim să le primim.

Funcţionarul, care se numea Ishmael, păli şi se făcu ic sub privirea străpungătoare a mullahului.

— Pe Allah, căpitanul a plecat să-i aştepte singur, căci nu au emiţătoare pe înaltă frecvenţă şi un emiţător pe ultrascurte la mare înălţime ar putea poate să-i prindă. Changiz era nespus de uşurat. Îi spuse lui Hussain:

— Dacă elicopterele vin toate aici, atunci ne-am speriat degeaba.

Îşi şterse fruntea.

— Când sunt aşteptaţi?

— Îmi închipui curând, Excelenţă, spuse Ishmael.

— Câţi străini sunt la bază acum?

— Eu... eu nu ştiu, Excelenţă. Noi... noi am fost foarte ocupaţi încercând să pregătim un document...

Un membru al Gărzilor Verzi intră alergând în birou:

— Nu putem să găsim nici un străin, Excelenţă, îi spuse lui Hussain. Unul dintre bucătari a spus că ultimii doi mecanici au plecat cu elicopterele cele mari azi-dimineaţă. Muncitorii iranieni spun c-au auzit că echipele de schimb trebuie să vină duminică sau luni.

— Sâmbătă, Excelenţelor, mâine, mi s-a spus, Excelenţa voastră! îl întrerupse Ishmael. Dar cu sosirea acestor patru elicoptere care au mecanici la bord, ca şi piloţi şi personal, a spus Excelenţa sa McIver... Aveţi nevoie de mecanici?

Unul dintre revoluţionari spunea:

— O parte din camere arată de parcă necredincioşii au împachetat în grabă. Dar mai sunt încă trei elicoptere în hangare.

Changiz se întoarse către Ishmael.

— Care-s alea?

— Un... nu, două 206 şi unul franţuzesc, un Alouette.

— Unde este şeful de birou, Pavoud?

— E bolnav, Excelenţă colonel. Şi-a luat învoire de boală chiar după rugăciunea de amiază; a plecat acasă. Nu-i aşa, Aii? se întoarse către celălalt funcţionar.

— Da, da, era bolnav şi a plecat spunând c-o să se întoarcă mâine...

Cuvintele se pierdură.

— Căpitanul McIver a ordonat să vină aceste 212 aici de la Bandar-e Delam?

— Da, da, Excelenţă. Aşa i-a spus Excelenţei sale Pavoud. L-am auzit spunându-i exact: „cu piloţi şi alt personal”. Nu a fost aşa, Aii?

— Da. Pe Allah, aşa s-a întâmplat, Excelenţă colonel.

— E-n ordine, ajunge!

Colonelul se întoarse către Hussain:

— O să-l chemăm prin radio pe Lochart. Îl întrebă pe slujbaş:

— Sergentul Wazari e în turn?

— Nu, Excelenţă colonel. S-a întors înapoi la bază chiar înainte ca Excelenţa sa, căpitanul Lochart, să decoleze ca să caute cele patru elicoptere care ar trebui să...

— De-ajuns!

Changiz se gândi o clipă, apoi se adresă grosolan unuia dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi:

— Tu, adu-mi caporalul în pas alergător la turn! Tânărul roşi auzind tonul şi se întoarse către Hussain, care spuse rece:

— Colonelul vrea să zică: „Te rog, găseşte-l pe caporalul Borgali şi adu-l repede la turn.

Changiz izbucni:

— N-am vrut să fiu nepoliticos!

— Desigur, desigur.

Hussain porni cu paşi mari pe coridor către scările ce duceau spre turn. Foarte supus, Changiz îl urmă.

Cu o jumătate de oră mai înainte, la baza aeriană sosise un telex din partea ATC Teheran, solicitând o verificare imediată a întregului personal străin al IHC şi a elicopterelor de la Kowiss. „S-a raportat că lipsesc patru JR 212 de la baza IHC de la Bandar-e Delam, de către directorul Siamaki, care crede că acestea ar fi putut fi scoase ilegal din Iran către unul din statele Golfului”.

Changiz fusese chemat imediat de către una din Gărzile Verzi de serviciu care dusese deja telexul lui Hussain şi komitehului.

Komitehul se adunase la bază, continuând laborioasele investigaţii asupra încrederii pe care Islamul putea s-o aibă în ofiţerii şi oamenii de acolo şi asupra crimelor comise împotriva lui Allah în numele Şahului. Changiz se simţea ameţit. Komitehul era nemilos. Nimeni dintre cei care fuseseră de partea Şahului nu scăpase încă. Şi deşi era comandant, numit de komiteh cu aprobarea lui Hussain, confirmarea din partea atotputernicului Komiteh Revoluţionar nu sosise încă. Până când asta avea sa se întâmple, Changiz ştia că era pe muchie de cuţit – şi nu depusese el oare personal jurământul de supunere Şahului, ca oricare alt militar?

În turn, îl văzu pe Hussain privind îndelung aparatura.

— Poţi să operezi emiţătorul, colonele? întrebă mullahul.

Hainele îi erau vechi, dar curate, turbanul alb şi proaspăt spălat şi el vechi însă.

— Nu, Excelenţă, de asta am trimis după Borgali. Caporalul Borgali urcă scările câte două deodată şi rămase în poziţie de drepţi.

— Ultrascurtele şi înalta frecvenţă! ordonă colonelul.

— Am înţeles!

Borgali dădu drumul aparatelor. Nimic. O verificare rapidă şi descoperi cristalul distrus şi lipsa siguranţei-circuitului VHF.

— Iertaţi-mă, domnule, aparatul acesta nu funcţionează.

— Vrei să spui c-a fost sabotat, rosti încet Hussain şi se întoarse către Changiz.

Changiz se simţea ca lovit în cap. Allah să ardă în iad toţi străinii, se gândea disperat. Dacă e un sabotaj deliberat... atunci asta-i o dovadă că au încercat să fugă şi au luat şi elicopterele noastre cu ei. Câinele ăla de McIver trebuie că ştia ce avea de gând să facă în dimineaţa asta, când întrebam de avion.

Ace îngheţate îi străpunseră corpul. Acum nu mai e rost de avion, nu mai există nici o portiţă de scăpare, nu-i nici o şansă să-l mai iau pe Lochart sau pe unul dintre ceilalţi piloţi ostatic, sub o acuzaţie oarecare, şi apoi să-i ofer pe ascuns eliberarea din închisoare în schimbul unui loc în avion pentru mine, dac-ar fi fost nevoie. Îşi simţi măruntaiele strângându-se. Iar dacă komitehul află că soţia mea şi familia sunt deja la Bagdad, nu, aşa cum se presupunea, la Abadan, unde sărmana mea mamă e pe moarte...

Diavolii coşmarurilor sale de noapte râdeau batjocoritor la el, strigându-i adevărul în faţă. Care mamă? Mama ta e moartă de şapte sau opt ani! Ai vrut să fugi! Eşti vinovat de crime împotriva lui Allah şi a Imamului şi a Revoluţiei.

— Colonele, spuse Hussain cu aceeaşi voce îngheţată, dacă radiourile sunt sabotate, astă nu înseamnă că domnul căpitan Lochart nu a plecat să aştepte celelalte elicoptere, nu le caută, ci a fugit şi el ca şi ceilalţi, şi că McIver a minţit în privinţa faptului că le-a chemat pe celelalte 212 aici?

— Da... da, Excelenţa, şi...

— Prin urmare au plecat ilegal şi-au luat de-aici ilegal două elicoptere, în afară de cele patru de la Bandar-e Delam.

— Da, da, şi asta ar fi adevărat...

— Voia lui Allah! Dar răspunzi pentru asta.

— Dar... Excelenţă, desigur că trebuie să înţelegeţi că ar fi fost cu neputinţă să prevăd asta. O operaţie secretă, ilegală ca...

Văzu ochii şi citi în ei şi cuvintele i se topiră pe buze.

— Deci ai fost tras pe sfoară.

— Străinii sunt fii de căţea care mint şi înşeală toată vremea.

Apucă telefonul, blestemând când descoperi că nu funcţionează. Cu voce schimbată, spuse dintr-o suflare:

— Excelenţă, un 212 nu poate să zboare peste Golf fără realimentare. E imposibil. Iar McIver trebuie să realimenteze şi el ca să ajungă la Teheran cu

Kia; va trebui să realimenteze şi el, aşa că putem să-i prindem. Către Borgali spuse:

— În pas alergător, te duci înapoi la turnul nostru şi afli unde a primit aprobarea să realimenteze elicopterul care a plecat la Teheran cu McIver şi ministrul Kia. Spune-i ofiţerului de serviciu să alerteze baza şi să aresteze pilotul, să reţină elicopterul şi să-l trimită pe ministrul Kia mai departe, la Teheran, pe şosea.

Se întoarse către Hussain.

— Sunteţi de acord, Excelenţă? Hussain încuviinţă din cap.

— Bun! Dă-i drumul. Caporalul se repezi pe scări.

În turnul de control era frig şi vântul bătea în rafale iar o aripă de ploaie stropi ferestrele o clipă, apoi trecu.

Hussain n-o băgă în seamă, nedezlipindu-şi ochii de pe Changiz.

— O să prindem câinele ăsta, Excelenţă. Ministrul Kia o să ne mulţumească.

Hussain nu zâmbi. Aranjase deja un komiteh de primire pentru Kia la aeroportul Teheran şi dacă Kia nu va putea explica tot felul de ciudăţenii din comportarea lui, în curând guvernul avea să aibă un ministru corupt mai puţin.

— Poate că Kia este parte din acest complot şi fuge din Iran cu McIver. Te-ai gândit la asta, colonele?

Colonelul rămase cu gura căscată.

— Ministrul Kia? Credeţi?

— Dar dumneata?

— Pe Allah... desigur că e posibil... dacă o iei aşa, răspunse prudent Changiz, încercând ca niciodată până atunci să fie atent. Nu m-am întâlnit niciodată cu omul ăsta, îl cunoaşteţi mai bine decât mine, Excelenţă. Ştiţi mai multe despre Kia. I-aţi pus întrebări în faţa kotnitehului...

Şi l-aţi absolvit de orice vină, se gândi cu încântare maliţioasă.

— Când o să-l prindem pe McIver, putem să-l folosim drept ostatec ca să-i aducem înapoi pe ceilalţi. O să-i prindem, Excelenţă...

Hussain citise teama pe chipul colonelului şi se întreba de ce era acest om vinovat. Era colonelul, de asemenea, parte din planul de fugă care lui îi apăruse limpede de când îi interogase, pe Starke cu o zi în urmă, şi pe McIver în aceeaşi dimineaţă?

„Şi dacă ţi-ai dat seama atât de bine, îşi imagină un superior religios întrebându-l, de ce l-ai ţinut secret şi de ce nu l-ai împiedicat? ” Din pricina lui Starke, Eminenţă. Pentru că într-adevăr cred că acest om, deşi necredincios, este într-un fel un instrument al lui Allah şi apărat de Allah. De trei ori a împiedicat forţele Răului să-mi ofere binecuvântata pace a Paradisului. Din pricina lui, ochii mei s-au deschis către Adevărul lui Allah, şi anume că nu mai trebuie să caut martiriul, ci trebuie să rămân pe cărarea pământească şi să devin un neostenit bici al lui Allah şi-al Imamului împotriva duşmanilor Islamului

şi ai ăi. „Dar ceilalţi, lor de ce le-ai îngăduit să fugă? ” Islamul nu are nevoie de străini şi nici de elicoptrele lor. Dacă Islamul are nevoie de elicoptere, în Isfahan sunt o mie altele.

Hussain nu se îndoia că are dreptate, în aceeaşi măsură în care acest colonel trădător, simpatizant al Şahului şi-al americanilor, se înşeală.

— Deci, colonele, cum rămâne cu cele două 212? Poţi să le prinzi şi pe ele? Cum?

Changiz se îndreptă către harta de pe perete, destul de sigur că, deşi amândoi fuseseră traşi pe sfoară, el era comandant şi responsabil, dacă mullahul ar fi vrut să-l facă responsabil. Dar nu uita că acesta este mullahul care a făcut o înţelegere cu colonelul Peshadi în noaptea primului atac asupra bazei, acelaşi care s-a purtat prietenos cu americanul Starke şi cu maniacul acela odios de Zataki de la Abadan; şi nu sunt eu un sprijinitor al Imamului şi-al Revoluţiei, nu am dat eu baza, pe drept, soldaţilor lui Allah? Insha Allah. Concentrează-te asupra străinilor. Dacă poţi să-i prinzi, chiar şi numai pe unul singur, ai să fii la adăpost de acuzaţiile acestui mullah şi le derbedeilor lui din Gărzile Verzi.

Câteva trasee standard de zbor erau marcate pe hartă de la Kowiss către diferite amplasamente petroliere şi către sondele din largul Golfului.

— Câinele ăla de funcţionar spunea „piese pentru Abu Sal”, mormăi. Acum, dacă aş fi în locul lor, unde aş realimenta?

Degetul lui împunse marcajul sondelor.

— Una dintre acestea, Excelenţă, spuse înfierbântat. Acolo o să realimenteze!

— Sondele au combustibil de rezervă?

— O, da, în caz de urgenţă.

— Şi cum ai să-i prinzi?

— Cu avioane de vânătoare.

Pe ţărm, *la punctul de întâlnire*; *ora 2*, *07 după-amiază*. Cele două 212 erau parcate pe o plajă pustie, uşor vălurită. Ploua uşor. Deprimaţi, Freddy Ayre şi Lochart stăteau în uşa deschisă a uneia dintre cabine, cei doi mecanici ai lor şi Wazari în celălalt elicopter, toţi obosiţi din pricina căratului butoaielor mari şi grele de două sute de litri de combustibil şi de pompatul cu schimbul al benzinei în rezervoare. Niciodată nu fuseseră două elicoptere realimentate mai repede şi nici subansamble întregi de schimb urcate la bord şi legate la locul lor mai repede, nici în situaţii de urgenţă.

Freddy Ayre sosise acolo în jurul orei 11, 30, Lochart imediat după 12, alimentarea le luase o jumătate de oră şi de atunci aşteptau.

— Îi mai dăm încă o jumătate de oră, spuse Lochart.

— Christoase! Te porţi de parcă ai avea timp berechet! a dispoziţie.

— E o prostie să aşteptăm amândoi. E mai sigur pentru tine să pleci singur. De câte ori trebuie să-ţi spun? Ia pe toată lumea şi-o să-l aştept eu.

— Când Mac soseşte, putem toţi să...

— Fir-ar al naibii! Ia mecanicii şi pe Wazari şi eu o să aştept. Asta ar spune Mac dacă ar fi aici şi tu ai aştepta după mine. Pentru Dumnezeu, nu te mai juca de-a eroul şi şterge-o!

— Nu, iartă-mă, dar am să aştept până când soseşte şi el – sau plecăm amândoi.

Lochart ridică din umeri; sufletul său era la fel de mohorât ca şi ziua. Imediat ce sosise, analizase varianta lui McIver.

— Freddy, Mac a fost în siguranţă departe de Kowiss până la 11, 20. Să zicem că mai zboară cel mult încă o jumătate de oră, apoi încă o jumătate de oră maximum, ca să simuleze pana, aterizează şi scapă de Kia, maximum o oră ca să ajungă aici şi în cel mai rău caz, la limită, înseamnă 1, 30. Aprecierea mea e c-o să fie aici între 1, 00 şi 1, 15.

Dar trecuse de două şi nici urmă de Mac încă şi poate că n-avea să apară deloc.

Trebuie să se fi întâmplat vreo încurcătură. Cercetă norii, căutând răspuns în starea vremii şi recântărind planul acesta şi alte planuri. Butoaiele goale erau aşezate într-o grămadă ordonată. Încă cinci pline. Fuseseră aduse acolo în timpul unor zboruri de rutină către sonde şi ascunse sub prelate şi camuflate cu nisip şi alge marine. În largul mării, abia vizibilă, se afla platforma unei sonde, montată pe piloni sus, deasupra nivelului apei.

Nu întâmpinase nici un necaz pe drumul de la Kowiss până acolo. De îndată ce ajunseseră în aer, la largul lor, Wazari se târâse în faţă.

— Ar fi mai bine să stai ascuns până când o s-ajungem în largul Golfului, spusese Lochart.

Dar imediat după aterizare lui Wazari i se făcuse foarte rău aşa că se răzgândise şi spusese celorlalţi ce se întâmplase. Wazari îşi revenise şi fusese primit în mijlocul lor dar încă era considerat suspect.

Ţărmul putea a peşte putred şi alge. Vântul constant de treizeci de noduri rotea palele elicelor, suflând încă împotriva traseului planificat pentru plecarea către Kuweit. Norii cenuşii coborâseră şi mai jos, până la aproape şaptezeci de metri. Însă Lochart vedea prea puţin din toate astea. Din ce în ce mai mult gândurile lui erau atrase către nord, către Teheran şi Şeherazada, în timp ce urechile sale se străduiau să prindă, peste zgomotul vântului şi valurilor, sunetul unui 206.

Haide, Mac! se rugă. Haide, nu mă lăsa! Haide, Mac, nu mă lăsa... Apoi îl auzi. Întârzie câteva secunde ca să fie sigur, apoi sări în picioare, ieşi din cabină cu gura uşor întredeschisă ca să sporească acuitatea auzului şi capacitatea direcţională. Ayre se trezi din visare şi veni lingă el, privind amândoi printre pleoape norii şi ceaţa, ascultând atenţi zgomotul motorului ce devenea din ce în ce mai puternic, trecând spre larg, trecând de ei şi Lochart înjură.

— A trecut de noi.

— Ultrascurtele? întrebă Ayre.

— Prea periculos. O să mai încerce o dată. E prea bun sa n-o facă.

Din nou aşteptară. Sunetul motoarelor murea, murea, apoi rămase la acelaşi nivel. Crescu. Din nou elicopterul trecu pe lângă ei şi nu-i văzu şi sunetul lui începu sa dispară şi-apoi încă o dată se întoarse. Zgomotul motoarelor deveni din ce în ce mai puternic, apoi elicopterul apăru din norii murdari la mai puţin de un kilometru în susul plajei, îi zări şi începu să se apropie. Nu era nici o îndoială că era al lor: pilotul era McIver şi era singur. Izbucniră în urale.

În cabina elicopterului 206. McIver reuşise foarte greu să găsească locul de întâlnire, întinderea mlaştinii arătând peste tot la fel, linia coastei pese tot la fel, iar condiţiile de zbor proaste. Apoi îşi amintise sonda dezafectată şi se depărtase puţin ca să o găsească, după care, folosind-o ca punct de reper, se apropiase de coastă. Când patinele îi atinseră solul şi se aşezară solid, mormăi „Slavă domnului!” şi răsuflă uşurat cu stomacul în flăcări, disperat şi cu o nevoie acută de a urina. Deschise imediat uşa carlingii şi strigă, acoperindu-le glasurile:

— Iertaţi-mă, trebuie să-i trag un pipi. Freddy, opreşte tu motorul pentru mine, vrei?

Lochart, care era mai aproape, spuse:

— Îl aranjez eu, Mac!

— Mulţumesc.

McIver îşi deschise centura de siguranţă, ţâşni afară şi porni grăbit pe sub palele elicei către cea mai apropiată dună. când putu vorbi, se uită în jur, îl văzu pe Ayre aşteptându-l şi ceilalţi în apropierea elicopterelor.

— Îmi stătea în gât de ore.

McIver se scutură, trase fermoarul şi-! observă pe Wazari.

— Ce dracu face ăsta aicea?

— Tom s-a gândit că-i mai bine să-l aducă. E mai bine decât să-l lase acolo şi ne-a fost într-adevăr de ajutor. Ar fi bine s-o pornim, Mac. Am realimentat toţi. Cum rămâne cu elicopterul tău?

— Va trebui să-l părăsim.

Nu era echipat cu rezervoare de distanţă lungă şi ar fi luat prea mult timp ca să încropească un sistem provizoriu de realimentare în zbor. Şi chiar şi atunci vântul din faţă avea să înghită combustibilul şi astfel călătoria să nu fie cu putinţă. McIver arătă către mare.

— M-am gândit că am putea să-l plasăm pe sondă în speranţa că am putea să ne întoarcem să-l luăm de-acolo.

Dar astea-s visuri deşarte. Nu e îndeajuns loc pe platformă ca să aterizeze în acelaşi timp un 206 şi un 212, ca să mă ia de-acolo. Mare ruşine, dar asta e!

— N-ai avut probleme cu Kia?

— Nu. M-a frecat puţin, dar...

Se răsuci pe călcâie. În spatele lor, Lochart pornise motorul elicopterului şi se ridicase în aer, depărtându-se.

— Pentru Dumnezeu, Tom! mugi şi alergă după elicopter, dar Lochart se ridică iute şi rămase la şase metri altitudine.

— Tom!

Lochart se aplecă pe fereastra carlingii şi strigă:

— Nu mă aşteptaţi, Mac!

— Dar ai rămas aproape fără combustibil!

— E de-ajuns pentru moment! O să aştept până plecaţi, apoi o să realimentez. Ne vedem la Al Shargaz.

— Ce joacă mai e şi asta? întrebă Ayre.

— Şeherazada, spuse McIver, blestemându-se că uitase. Trebuie să fi pus la cale cincizeci de variante ca să ia cumva elicopterul!

Îşi puse palmele pâlnie la gură şi strigă:

— Tom, o să dai peste cap „Vârtejul', pentru Dumnezeu! Trebuie să vii cu noi!

— N-o să reuşească să mă facă ostatec, Mac. Niciodată! E vina mea, nu a voastră. E hotărârea mea, pentru Dumnezeu! Acum ştergeţi-o.

McIver se gândi o secundă, apoi mugi:

— Aterizează acum! O să te realimentăm şi o să te scutim de necazuri.

Îl văzu pe Lochart scuturând din cap şi arătând către elicoptere.

— Mă întorc după Şeherazada. Nu încercaţi să mă opriţi sau să mă aşteptaţi. Eu îmi pun gâtul în joc, nu voi. Aterizare bună!

Le făcu semn cu mâna, apoi se îndepărtă către un loc sigur pe plajă, se întoarse cu spatele în vânt şi cu faţa către ei şi ateriza. Dar cu motoarele pornite, gata pentru o decolare imediată.

— N-avem cum să sărim pe el, mormăi McIver, furios pe el însuşi că nu fusese pregătit.

— Am putea... am putea aştepta până rămâne fără combustibil, spuse Ayre.

— Tom e prea deştept ca să se lase prins.

Cuprins de panică, se uită la ceas, cu mintea parcă învăluită în ceaţă.

Fir-ar să fie! Nişte nebuni afurisiţi, eu şi cu Tom. Îi văzu pe toţi ceilalţi privindu-l.

— Ce-o să facem, Mac? spuse Ayre.

McIver se forţă să gândească limpede. Tu eşti şeful, hotărăşte! Suntem foarte în întârziere după grafic. Tom a hotărât, după tot ceea ce am spus. Ăsta-i dreptul lui. Îmi pare rău, dar asta înseamnă că acum şi-a luat soarta în mâini. Acum gândeşte-te la ceilalţi. Cu Erikki cred că e în ordine. Rudi şi Scragger şi băieţii lor sunt în siguranţă, hai să zicem că sunt în siguranţă, aşa că urcă-te în

elicopter şi dă-i drumul la pasul următor. Îi venea să geamă cu voce tare la gândul că următoarele două ore şi jumătate, ba chiar mai mult, trebuia să piloteze cu grijă un 212 la joasă înălţime, până în Kuweit. Îngrijorarea îl copleşea.

— Drăcia dracului, murmură. Ceilalţi îl priveau şi aşteptau.

— Tom se-ntoarce să-şi ia nevasta. O să-l lăsăm să se descurce.

— Dar dacă e prins, n-o să dea asta peste cap „Vârtejul”? întrebă Ayre.

— Nu, Tom e de capul lui, ai auzit ce-a spus. Plecăm în Kuweit, aşa cum e stabilit. Toată lumea în elicopterul lui Freddy, eu îl iau pe al lui Lochart. Ştergeţi-o! O să zburăm jos şi strâns. Tăcere radio până când trecem linia.

McIver se îndreptă către celălalt 212. Neliniştiţi, se priviră unul pe celălalt. Observaseră cu toţii paloarea lui şi toţi ştiau că nu trecuse prin controlul medical. Kyle, mecanicul scund şi slăbănog, porni după el.

— Mac, n-are sens să mergi singur. Zbor cu tine.

— Mulţumesc, dar nu. Toată lumea în maşina lui Freddy! Haideţi! Daţi-i drumul!

Ayre interveni:

— Mac, mă duc să vorbesc cu Tom. Trebuie să-şi fi ieşit din minţi. O să-l conving să vină în Kuweit.

— N-ai să reuşeşti. Dac-ar fi fost vorba de Gen, aş fi la fel de înnebunit. Toată lumea, urcaţi!

În momentul acela, sunetul a două avioane de vânătore zburând jos şi trecând prin bariera sonică umplu plaja. În urma lor rămase o tăcere apăsătoare.

— Iisuse!

Wazari se cutremură.

— Căpitane, dacă mă luaţi, o să zbor cu dumneata.

— Nu, toată lumea cu Freddy. Prefer să zbor singur.

— Faptul că n-ai licenţă n-are importanţă pentru mine. Insha Allah! O să am grijă de radio.

Wazari ridică din umeri şi împunse cu degetul către cer.

— Ticăloşii ăia nu vorbesc englezeşte.

Se întoarse la elicopter şi se urcă pe scaunul din stânga. Ayre spuse:

— E o idee buna, Mac.

— E-n regulă. Stăm strâns şi jos, cum am discutat. Freddy, dacă unul dintre noi dă de necaz, celălalt merge mai departe.

Ca răspuns la privirea pe care i-o aruncă Ayre, continuă:

— Vreau să spun, orice fel de necaz!

O ultimă privire către Lochart. Îi făcu semn cu mâna şi se urcă la bord. Era foarte bucuros ca nu avea să fie singur.

— Mulţumesc, îi spuse lui Wazari. Nu ştiu ce-o să se întâmple în Kuweit, sergent, dar o să te ajut cât pot.

Îşi prinse centura de siguranţă şi apăsă butonul de pornire a motorului nr. l.

— Sigur, mulţumesc. Drace! N-am nimic de pierdut, îmi plesneşte capul şi-am luat ultima aspirină din cutia de prim ajutor.

McIver îşi regla volumul căştilor, apăsă butonul de pornire al motorului nr. 2, verifică rezervoarele de comestibil şi instrumentele, istorisind în acelaşi timp:

— A trebuit să simulez pana mai târziu decât plănuisem. Am aterizat cam la doi kilometri de un sat, dar a mers grozav. Prea grozav. Ticălosul a leşinat şi după asta n-am mai putut să-l trag afară din carlingă. S-a încurcat cumva în centurile de siguranţă şi nu puteam să-l trag afară. N-aveam măcar un afurisit de cuţit să le tai. Am încercat în toate felurile, trăgând şi împingând, dar siguranţa se blocase, aşa că m-am dat bătut şi-am aşteptat să-şi revină. În timp ce aşteptam, i-am scos bagajul şi l-am pus în apropiere de drum, unde o să-l găsească. Când şi-a revenit, am trecut prin toate chinurile iadului până l-am convins să coboare din carlingă.

Degetele lui McIver săreau cu precizie de la comutator la comutator.

— Până la urmă m-am prefăcut că am luat foc şi am sărit afară, lăsându-l acolo. Asta a mers şi a reuşit să desfacă siguranţa şi a rupt-o la fugă. Lăsasem motoarele mergând. Al naibii de periculos, dar trebuia să risc şi, când a fost destul de departe, m-am întors înapoi şi-am decolat. Am zgâriat un bolovan sau doi, dar asta e tot.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, gâtlejul era uscat din cauza decolării pripite.

Kia se agăţase de minerul uşii urlând la el, atârnat în aer, cu un picior pe o patină. McIver se temuse că va fi nevoit să aterizeze din nou. Din fericire, nervii ministrului cedară şi îşi dădu drumul, căzând cei doi metri până la pământ şi McIver fu liber şi se îndepărtă. Înconjurase locul o dată ca să se asigure că omul e teafăr şi ultima imagine rămasă fusese Kia scuturându-şi pumnii, roşu de mânie. Apoi se îndreptase către coastă, ţinându-se aproape de copacii care se legănau şi, deşi era în siguranţă, izbiturile de ciocan din piept nu se domoliseră.

Valuri de ameţeală şi căldură începură să îl învăluie.

E doar tensiunea ultimei săptămâni care m-a ajuns, se gândi mohorât. Doar oboseala şi efortul pe care a trebuit să-l depun ca să-l târăsc pe nemernicul ăla din carlingă, la care se adaugă toate grijile cu „Vârtejul” şi spaima de moarte pe care am tras-o la interogatoriul mullahului.

Timp de câteva minute după ce-l părăsise pe Kia zburase drept înainte. Îi venea greu să se concentreze. Durerea din piept creştea întruna, comenzile erau nefamiliare. Un val de ameţeală şi fu cât pe-aci să piardă controlul, aşa că se hotărî să aterizeze şi să se odihnească o clipă. Se afla încă la poalele

munţilor, între stânci şi pâlcuri de copaci şi troiene de zăpadă, sub norii joşi şi destul de subţiri.

Ameţit şi cu privirea înceţoşată, alese primul platou convenabil şi ateriza. Aterizarea nu fu prea reuşită şi asta, mai mult decât orice altceva, îl înspăimântă foarte mult. În apropiere se afla un pârâu în parte îngheţat, ale cărui ape înspumate se rostogoleau peste pietre. Apa îl învioră. Stăpânit de dureri puternice, opri motoarele, se împletici până la pârâu şi rămase îndelung întins în zăpadă. Şocul frigului îl făcu să icnească şi să verse şi când spasmul trecu îşi curăţă gura şi bău atent. Asta şi frigul din aer îi fură de folos. O mână de zăpadă cu care se frecă pe ceafă şi la tâmple îi ajută chiar şi mai mult, făcându-l să se simtă mai bine. Treptat, durerea se domoli şi amorţeala din braţul sting dispăru. Când aproape n-o mai simţi deloc, se ridică greoi în picioare şi clătinându-se uşor ajunse până la carlingă, lăsându-se să cadă înapoi în scaun.

Carlinga era călduroasă şi plăcută şi familiară, înconjurându-l ocrotitoare. Automat îşi prinse centura de siguranţă. Tăcerea îi cuprinse urechile şi gândurile. Doar sunetul vântului şi al apei, fără zgomotul motoarelor al, comunicaţiilor radio sau al paraziţilor, nimic altceva decât moliciunea vântului şi a apei. Pacea. Pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele, mai grele decât fuseseră vreodată, închise ochii şi adormi. Dormi profund o jumătate de oră şi se simţi foarte bine. Când se trezi, era parcă revitalizat. Nici urmă de durere, nici un fel de senzaţie neplăcută, doar uşor ameţit, de parcă ar fi visat durerea.

Se întinse îndelung. Zgomote uşoare de metal lovindu-se de metal. Privi în jur. Un tânăr călare pe un căluţ de munte îl privea în tăcere. Un nomad. În teaca agăţată de şa se afla o carabină şi o alta era atârnată la spatele lui, împreună cu o bandulieră de cartuşe. Se priviră unul pe celălalt îndelung, apoi tânărul zâmbi şi platoul păru să se lumineze.

— Salaam, aga!

— Salaam, aga!

McIver îi răspunse la zâmbet, surprins că nu-i era teamă absolut deloc, într-un fel liniştit de frumuseţea sălbatică a tânărului.

— Lotfan befanria id shoma ki hastid?

Folosise una dintre cele câteva fraze învăţate pe dinafară: „Pot să-mi îngădui să te-ntreb cine eşti? ”

— Aga Mohammed Rud Kahani, şi-apoi câteva cuvinte pe care nu le înţelese şi isprăvi cu un alt zâmbet şi ''Kashkai”.

— A, Kashkai!

McIver încuviinţase din cap, înţelegând că tânărul făcea parte dintr-unul dintre triburile nomade care erau împrăştiate prin tot Zagrosul. Arătă cu degetul către el însuşi.

— Aga McIver şi adăugă o altă frază învăţată pe de rost: Mota assef am, man zaban shoma ra khoob nami danam – îmi pare rău, nu vorbesc limba voastră.

— Insha Allah! America?

— Englez. Anglia.

Se vedea pe el şi pe celălalt, elicopter şi cal, pilot şi nomad, o largă prăpastie între ei, dar nici o ameninţare unul pentru celălalt.

— Iartă-mă, acum trebuie să plec, spuse în engleză, apoi făcu un semn cu mâna, sugerând zborul.

— Khoda haefez – la revedere – aga Mohammed Kashkai!

Tânărul dădu din cap şi ridică mâna în semn de salut.

— Khoda haefez, aga, apoi îşi trase calul deoparte, la adăpost de palele elicei, şi rămase acolo, privindu-l.

Când motoarele prinseră putere, McIver mai făcu un semn cu mâna şi plecă.

Tot drumul către locul de întâlnire se gândise la tânăr.

N-avea nici un motiv să nu tragă în mine, sau poate nici unul ca să tragă. Am visat? Am visat durerea? Nu, n-am visat durerea. Am avut oare un atac de cord?

Acum, pregătindu-se să plece către Kuweit, pentru prima dată înfrunta întrebarea. Simţi iarăşi fiorul de nelinişte şi trase cu coada ochiului către Wazari, care privea, alb şi trist, pe fereastra laterală dinspre mare.

Ce pericol reprezint acum? se întrebă. Dacă am avut un atac, chiar şi unul mic, aş putea avea încă unul, aşa că îi risc viaţa la fel de mult ca şi pe a mea. Nu cred. Am numai tensiunea crescută şi asta poate fi controlată. Am luat două pastile pe zi şi n-am avut probleme. Nu pot să părăsesc un 212 doar pentru că Tom şi-a ieşit din minţi. Sunt obosit, dar întreg, iar Kuweitul e numai la câteva ore de zbor. Mi-ar plăcea mai mult să nu trebuiască să pilotez. Dumnezeule, nu m-am gândit vreodată c-am să mă simt aşa. Bătrânul Scrag poate să rămână cu zborul, eu am terminat-o pentru totdeauna.

Era atent la zgomotul crescând al motoarelor. Gata de decolare. N-avea nevoie să verifice instrumentele. Printre picăturile de ploaie de pe parbriz d zări pe Ayre ridicând degetul mare în sus, pregătit şi el. În josul plajei îl putea zări pe Lochart în elicopterul său.

Săracul Tom! Sunt sigur că ne înjură să ne grăbim. E nerăbdător să realimenteze şi să alerge în nord, către un nou destin. Sper să reuşească, cel puţin el o să aibă vântul în spate.

— E-n regulă să dau drumul la emiţător? întrebă Wazari alungându-i gândurile. O să-l trec pe frecvenţele militare.

— Bine!

McIver îi zâmbi, mulţumit să-l aibă alături. O mulţime de paraziţi năvăliră în căşti, apoi voci în farsi. Wazari ascultă o vreme, apoi spuse răguşit:

— Sunt nişte avioane de vânătoare care vorbesc cu Kowissul. Unul dintre ele a spus: „Pe toate numele lui Allah, cum o să găsim două elicoptere în mizeria asta? ”

— N-or să ne găsească. Nu câtă vreme depinde de mine.

McIver încercă să pară încrezător, ca să ascundă un neaşteptat val de presimţiri negre. Atrase atenţia lui Ayre, făcu un semn în sus, indicând avioanele de vânătoare, şi trase cu muchia palmei peste gâtlej. Apoi arată pentru ultima dată cu degetul înainte, către Golf, şi ridică degetul mare în sus. Se uită iute la ceas. Ora 2, 21 dupa-amiază.

— Îi dăm drumul, sergent! spuse şi deschise gazul la maximum. Următoarea staţie, Kuweit. ETA 4, 40 P.M., sau pe-acolo.

La aeroportul Kuweit; *ora 2*, *56 după-amiază*. Genny şi Charlie Petikin şedeau în restaurantul în aer liber de la ultimul etaj al terminalului strălucitor, proaspăt dat în funcţiune. Era o zi minunată, însorită, iar locul unde stăteau era adăpostit de vânt, cu umbrele şi feţe de masă de un galben aprins, toată lumea mâncând şi bând cu poftă şi fără grijă, cu excepţia lor. Genny abia îşi atinsese salata, Petikin ciugulise din orez şi tocană.

— Charlie, spuse brusc Genny, cred că până la urmă am să beau o vodcă cu Martini.

— Bună idee!

Petikin făcu un semn chelnerului şi dădu comanda.

I-ar fi plăcut să bea şi el acelaşi lucru, dar se aştepta să trebuiască să înlocuiască fie pe Lochart, fie pe Ayre, pe ultima porţiune în josul coastei spre insula Jeled – cel puţin o oprire de realimentare, poate două, înainte de-a ajunge la Al Shargaz – blestemat fie afurisitul ăsta de vânt!

— Nu mai e mult, Genny.

Oh, pentru Dumnezeu! De câte ori trebuie să spui asta, ar fi vrut Genny să urle, sătulă de aşteptare. Stoică, îşi păstră aparenţa calmă.

— Nu mult, Charlie! Din clipă în clipă.

Privirile lor se întoarseră către Golf. Întinsul apei era înceţoşat, vizibilitatea slabă, dar aveau să afle în secunda în care elicopterele intrau în bătaia radarului din Kuweit. Reprezentantul Imperial Air aştepta în turn.

Cât de mult înseamnă „mult”? se întrebă, încercând să străpungă ceaţa, simţind toată energia ei scurgându-se în afară, ca într-un fel de rază, căutându-l pe Duncan, trimiţându-i rugăciuni şi speranţe şi putere de care s-ar putea să aibă nevoie.

Vorbele pe care i le şoptise Gavallan în dimineaţa aceea nu prea îi fuseseră de ajutor.

— De ce Dumnezeu pilotează el pentru Kia, Andy. Înapoi la Teheran? Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, Genny. Îţi spun ceea ce-a zis el. Părerea noastră este că Freddy a fost trimis mai întâi la întâlnirea pentru realimentare, Mac a decolat

cu Kia şi fie c-o să-l ducă până la punctul de întâlnire, fie c-o să-l lase undeva în drum. Tom stă pe baricade o vreme, ca să le lase celorlalţi timp de manevră, apoi o să se îndrepte şi el spre acelaşi loc. Am recepţionat prima chemare a lui Mac la 10, 42! Dă-i timp – şi lui şi lui Freddy – până la 11 dimineaţa să decoleze. Mai dă-le încă o oră ca să ajungă la punctul de întâlnire şi să realimenteze, adaugă două ore şi treizeci pentru zbor, ar trebui s-ajungă în Kuweit înjur de 2, 30 cel mai devreme, depinzând de cât de mult o s-aştepte la punctul de întâlnire; ar putea fi oricând după 2, 30.

Îl zări pe chelner apropiindu-se cu băutura ei. Pe tavă se afla un telefon mobil.

— Un telefon pentru dumneavoastră, căpitane Petikin, spuse chelnerul, aşezând paharul în faţa ei.

Petikin ridică antena şi duse receptorul la ureche.

— Alo? O, salut, Andy. Ea-i urmări atent faţa...Nu, nu încă... Ah?!

Ascultă atent, pentru o vreme, scăpând din când în când un mormăit şi o încuviinţare din cap, fără să lase să se vadă nimic, şi ea se întrebă ce spunea Gavallan şi n-ar fi trebuit să audă.

— Da... sigur... nu... Da... Totul e acoperit în măsura în care putem. Da, da, este. E aici... E-n regulă. Stai aşa.

Îi întinse telefonul.

— Vrea să-ţi spună ceva.

— Salut, Andy, ce-i nou?

— Doar o verificare, Genny. N-ai de ce să te îngrijorezi în privinţa lui Mac şi a celorlalţi. N-avem de unde să ştim cât de mult trebuiau să aştepte la punctul de întâlnire.

— Eu sunt bine, Andy! Nu-ţi face griji în privinţa mea. Cum e cu ceilalţi?

— Rudi, Kelly şi Sandor sunt pe drum în Bahrain. Au realimentat la Abu Dhabi şi suntem în legătură cu ei. John Hogg e staţia noastră de legătură. ETA pentru ei, aici, peste 20 de minute. Scrag e bine. Ed şi Willy n-au probleme. Duke doarme şi Manuela e aici. Vrea să-ţi zică Hello.

Un moment, apoi vocea Manuelei:

— Bună, dragă! Ce faci? Şi să nu spui că grozav! Genny zâmbi cu jumătate de gură:

— Grozav. Duke e bine?

— Doarme ca un bebeluş. Nu c-ar dormi bebeluşii aşa liniştiţi toată vremea. Vroiam doar să ştii că şi noi transpirăm de zor aici. Ţi-l trec iar pe Andy.

O pauză, apoi:

— Genny, Johnny Hogg o să fie în zona voastră cam pe-acum şi ascultă şi el. Ţinem legătura. Pot să vorbesc din nou cu Charlie?

— Desigur, dar ce ştii de Marc Dubois şi Fowler? Altă pauză.

— Nimic încă. Sperăm să fi fost culeşi. Rudi, Sandor şi Tăticu au făcut un zbor de recunoaştere cât au putut. Nu-s urme de prăbuşire, sunt o mulţime de vapoare şi de platforme în apele astea. Nu credem c-au păţit ceva.

— Acum, spune-mi, ce-ar trebui să ştie Charlie şi eu nu?

Ascultă ironică tăcerea care se lăsă brusc în aparat apoi auzi oftatul lui Gavallan.

— Eşti o figură, Genny. Au right! L-am întrebat pe Charlie dacă până acum a sosit vreun telex din Iran ca cel pe care l-am primit aici, în Dubai şi Bahrain. Încerc să trag toate sforile pe care le pot prin Newbury şi ambasada noastră din Kuweit în caz că se strică ceva – deşi Newbury spune că nu putem să ne aşteptăm la prea mult, Kuweitul fiind atât de aproape de Iran şi nedorind să-l ofenseze pe Khomeini şi sunt speriaţi că o să trimită sau o să îngăduie exportul câtorva fundamentalişti ca să agite şiiţii din Kuweit. I-am zis lui Charlie că încerc să trimit vorba părinţilor lui Ross din Nepal şi regimentului său. Asta-i tot.

Cu o voce mai blândă:

— N-am vrut să te îngrijorez mai mult decât e nevoie. Okay!

— Da, mulţumesc. Da, eu... bine. Mulţumesc, Andy!

Îi trecu telefonul din nou lui Charlie şi privi în pahar, pe pereţii lui se formaseră picături de umezeală. Unele se scurgeau în jos. Ca lacrimile de pe obrajii mei, se gândi şi se ridică în picioare.

— Mă întorc într-o clipă.

Întristat, Petikin o urmări plecând. Ascultă ultimele instrucţiuni ale lui Gavallan.

— Da, da... desigur. Nu-ţi face griji, Andy, o să am eu grijă de asta. O să am grijă de Ross şi o să te sun în clipa în care o să apară pe ecran. Mare afurisenie cu Dubois şi Fowler. Nu ne rămâne decât să ne gândim la ce-i mai bun şi să sperăm. Grozave veşti despre ceilalţi! Pa!

Vestea despre Ross îl zguduise. În momentul în care primise telefonul lui Gavallan, în aceeaşi dimineaţă, se repezise la spital. Fiind vineri, cu minimum de personal de serviciu, era doar un singur recepţionist şi vorbea numai araba.

Omul zâmbise şi ridicase din umeri şi spusese:

— Bokrah – mâine.

Dar Petikin insistase şi până la urmă omul înţelesese ce dorea şi dăduse un telefon. Într-un târziu venise un asistent şi-i făcuse semn.

Străbătuseră coridoare, apoi intraseră pe o uşă şi acolo îl văzuse pe Ross gol, pe o masă de marmură. Neaşteptata privelişte, goliciunea absolută, i se păruse un fel de pângărire şi înlăturarea oricărei urme de demnitate şi îi sfâşiase sufletul – nu moartea. Acest bărbat care fusese atât de bun în viaţă era acum părăsit ca o carcasă a unui animal măcelărit. Pe o altă masă de marmură se aflau bucăţi de pânză. Luase una şi-l acoperise şi asta păru să îndrepte lucrurile.

Îi trebuise mai mult de o oră ca să găsească salonul în care se aflase Ross, să identifice o soră care vorbea englezeşte şi să găsească doctorul.

— Ne pare atât de rău, ne pare atât de rău, sir, spusese doctorul, un libanez, într-o engleză greoaie. Tânărul a sosit ieri în comă. Avea fractură craniană şi suspectam uneele leziuni ale creierului. Proveneau de la o bombă a teroriştilor, ni s-a spus. Amândouă timpanele erau sparte şi avea o serie de tăieturi şi julituri minore. I-am făcut o radiografie, desigur, dar în afară de a-i pune craniul şi gâtul în ghips n-am prea putut să mai facem mare lucru. Nu era afectat intern şi nu avea hemoragie. A murit în dimineaţa asta, în zori. Zorile au fost minunate astăzi, nu-i aşa? Eu am semnat certificatul de deces. Aţi dori o copie? Am dat una Ambasadei Engleze, împreună cu efectele sale.

— Şi-a... recăpătat cunoştinţa înainte de-a muri?

— Nu ştiu! Era la reanimare şi sora lui... să vedem. Doctorul consultase îndelung listele şi-i găsise

numele: Sivin Tahollah. Ah, da, pentru că era englez, l-am dat în grija ei.

Era o femeie bătrână, parte din mulţimea rătăcitoare a Orientului Mijlociu, necunoscându-şi strămoşii ce proveneau, probabil, din multe naţii. Avea un chip urât şi ciupit de vărsat, dar sufletul ei nu era urât, vocea era blândă şi liniştitoare şi mâinile calde.

— N-a fost nici o clipă conştient, effendi, spuse în engleză. Nu cu adevărat.

— A spus ceva, în mod deosebit, ceva ce-ai putut înţelege? Orice.

— Multe am înţeles, effendi, şi totuşi nimic. Bătrâna se gândise un moment.

— Multe din cele ce a spus au fost doar rătăcirile minţii sale, spiritul temându-se de ceea ce n-ar trebui să se teamă, dorind ceea ce nu putea să aibă. Murmura din când în când „azadeh”, care înseamnă „născut liber”, în farsi, deşi poate fi, de asemenea, numele unei femei. Câteodată murmura un nume ca Erik sau Eki sau Kukri şi după aceea din nou azadeh. Sufletul lui era împăcat, dar nu încă pregătit pentru trecere deşi n-a plâns cum fac alţii şi nici n-a strigat la apropierea de hotar.

— A mai fost şi altceva? Orice?

Ea se juca cu ceasul pe care-l purta la brâu.

— Din vreme în vreme părea să-l supere încheieturile şi când i le frecam se liniştea din nou. Noaptea a vorbit o. limbă pe care n-am auzit-o niciodată. Vorbesc engleză, puţină franceză şi multe dialecte arabe, multe, dar limba asta n-am mai auzit-o până acum. O vorbea într-un fel cântat, amestecata cu alte rătăciri şi „azadeh”, câteodată cuvinte ca...

Îşi scotocise memoria.

—...ca „regiment” şi „edelweiss” şi „înălţate” sau „înalte” şi câteodată... a, da', cuvinte ca'„gueng” şi „tensing”, câteodată câte un nume ca Rose sau

Rose Mountain, poate că nu era un nume, ci doar un loc, dar asta părea să-l întristeze.

Ochii ei bătrâni erau urduroşi.

— Am văzut multă moarte, effendi, multă moarte, întotdeauna altfel, întotdeauna la fel, dar trecerea lui a fost liniştită şi fără dureri. Ultimele momente au fost doar un oftatm prelung. Cred că a mers în Paradis, dacă creştinii se duc în Paradis, şi a găsit-o pe Azadeh a lui.

CAPITOLUL 65

Tabriz, *Palatul Hanului*; *ora 3*, *40 după-amiază*. Azadeh păşea încet de-a lungul coridorului către Sala Mare, unde trebuia să se întâlnească cu fratele ei; spatele încă o durea după explozia de grenadă din ziua trecută.

Allah, a fost oare ieri când nomazii şi Erikki erau aproape să ne ucidă? se gândi. Pare că au trecut mai mult de o mie de zile şi un an lumină de când a murit tata.

A fost într-o altă viaţă. Nimic bun în viaţa aceea, cu excepţia mamei, a lui Erikki şi a lui Hakim. Erikki şi Johnny. O viaţă de ură şi omoruri şi teroare şi nebunie; nebunie să trăieşti ca nişte paria, Hakim şi cu mine, înconjuraţi de răutate; nebunie la barajul de pe şoseaua din Qazvin şi acel mujhadin cu faţă buhăită şi privire rea, strivit de maşină, sângele şiroind din el ca zeama dintr-o fructă strivită; nebunie salvarea noastră de către Charlie; Şi bărbatul acela de la KGB – care-i era numele? ah, da, Rakoczy – Rakoczy, aproape să ne ucidă pe toţi; nebunia de la Abu Mard care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna; nebunie la bază, unde Erikki şi cu mine am petrecut atâtea clipe minunate, dar unde Johnny a ucis atât de mulţi, atât de iute şi-atât de crud... Îi spusese totul lui Erikki noaptea trecută. Aproape.

— La bază, el... el a devenit un fel de animal de pradă. Nu-mi amintesc prea mult. Doar sclipiri: dându-i grenada în sat, urmărindu-l cum s-a repezit către bază cu grenadele şi pistolul mitralieră, unul dintre oameni purtând un kukri, apoi Johnny ţinând în aer capul retezat al acelui om şi urlând ca scos din minţi... ştiu acum că kukriul era al lui Gueng. Mi-a spus Johhny la Teheran.

— Nu-mi mai spune nimic acum. Lasă restul pentru mâine, draga mea! Dormi, acum eşti în siguranţă!

— Nu, mi-e teamă să dorm, chiar şi acum, în braţele tale, chiar cu toate veştile astea nemaipomenite despre Hakim. Când dorm sunt înapoi în sat, înapoi la Abu Mard şi e acolo şi mullahul, blestematul, şi kalandarul şi măcelarul, care are cuţitul cel ascuţit şi...

— Nu mai există nici satul, nici mullahul. Am fost acolo. Nu mai există nici kalandarul, nici măcelarul. Ahmed mi-a mărturisit totul, parte din ce s-a întâmplat acolo.

— Ai fost în sat?

— Da, în după-amiaza asta. Când te odihneai. Am luat o maşină şi am fost acolo. Este o grămadă de ruine fumegânde. Doar atât, spusese Erikki întunecat.

Pe coridor, Azadeh se opri o clipă şi se ţinu de perete până când tremurul încetă. Atâta moarte şi cadavre şi groază! Ieri, când ieşise pe treptele palatului şi-l văzuse pe Erikki coborând din carlingă cu sângele şiroindu-i pe faţă şi în barba nerasă. Alte picături scurgându-i-se din mânecă, Ahmed năruit lângă el, fusese cât pe ce să moară; apoi îl văzuse coborând pe pământ şi stând în picioare cât era de înalt şi păşind către ea pe propriile lui picioare – ale ei devenite dintr-o dată nefolositoare, trebuind să o prindă în braţe – revenise din nou la viaţă şi toată spaima se scursese din ea odată cu lacrimile.

— O, Erikki, o, Erikki, mi-a fost atât de teamă, atât de teamă!

O purtase pe braţe în Sala Mare şi acolo, alături de Hakim, Robert Armstrong şi colonelul Hashemi Fazir. Găsiseră un doctor. Un glonţ smulsese o parte din urechea stingă a lui Erikki şi altui îi zgâriase braţul; doctorii, cauterizase rănile şi le cususe, făcându-i o injecţie antitetanos şi cu penicilină, mai temător de infecţie decât de pierderea de sânge.

— Insha Allah, dar nu pot face multe, căpitane! Eşti puternic, pulsul ţi-e bun, un chirurg plastic ar putea face urechea să arate mai bine, auzul nu ţi-e atins... Slăvit fie Allah! Ai grijă doar de vreo infecţie!

— Ce s-a întâmplat, Erikki? întrebase Hakim.

— Ne-am dus către nord în munţi şi Ahmed a fost neatent. A fost vina lui. I s-a făcut rău în timpul zborului. Şi înainte să ne dăm seama ce se-ntâmplă, Baiazid a pus un pistol în capul lui, un alt nomad unul în ceafa mea şi Baiazid a zis: Mergi în sat, apoi poţi să pleci". „Ai jurat un jurământ sfânt că n-ai să-mi faci vreun rău", i-am spus. „Am jurat că n-am să-ţi fac nici un rău şi n-am să-ţi fac. Dar jurământul meu a fost al meu, nu al oamenilor mei", a zis Baiazid şi omul care ţinea pistolul în ceafa mea a râs şi a strigat: „Supune-te şeicului nostru sau, pe Allah, ai să simţi atâta durere încât ai să cerşeşti moartea!"

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta! spuse Hakim cu un blestem. Ar fi trebuit să-i leg pe toţi cu jurământ. Trebuia să mă gândesc la asta!

— N-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Oricum, a fost din vina mea, eu i-am adus aici şi era gata să distrug totul. Nu pot să spun cât de rău îmi pare, dar a fost singurul mod în care mă puteam întoarce şi m-am gândit că o să dau peste Abdullah Han. Nu m-am gândit nici o clipă că ticăloşii ăştia ar folosi o grenadă.

— Prin grija lui Allah, Azadeh şi cu mine nu suntem răniţi. De unde era să ştii că Abdullah Han a murit, sau că jumătate din răscumpărarea ta a fost plătită? Povesteşte mai departe ce s-a întâmplat, spusese Hakim şi Azadeh observase o inflexiune ciudată în vocea lui.

Hakim e schimbat, se gândi. Nu pot să înţeleg ce e în mintea lui, aşa cum se întâmpla mai înainte. Mai înainte de a deveni Han puteam, acum nu. E încă

fratele meu rnult-iubit, dar e un străin. Atât de mult s-a schimbat, atât de repede... Şi eu m-am schimbat şi Erikki. O, Allah, cât de mult! Johnny nu s-a schimbat.

În Sala Mare, Erikki continuase.

— Să-i duc cât mai departe era singura cale de a-i îndepărta de palat fără alte necazuri sau omoruri. Dacă Baiazid n-ar fi insistat, m-aş fi oferit singur – nu era altă cale să vă ştiu în siguranţă pe tine şi pe Azadeh. A trebuit să-mi asum riscul că, până la urmă, aveau să-şi respecte jurământul. Dar orice se întâmpla, ori eu ori ei, cineva trebuia să piardă, eu o ştiam şi o ştiau şi ei, pentru că, desigur, eram singurul care ştia cine erau şi unde locuiau şi răzbunarea unui Han e o treabă serioasă. Orice aş fi făcut, să-i las la jumatea drumului sau să merg până în sat, nu m-ar fi lăsat niciodată să plec. Cum ar fi putut? Era satul sau eu şi Singurul Dumnezeu avea să fie de partea satului şi a lor, orice ar fi acceptat şi jurat ei.

— Asta-i o întrebare la care numai Allah ar putea să răspundă.

— Zeilor mei, zeii străvechi, nu le place să fie folosiţi ca scuză şi nu le place să jurăm în numele lor. Nu le place deloc! De fapt, interzic asta.

Azadeh auzise amărăciunea din glas şi îi apucase mâna şi o ţinuse strâns.

— Acum mi-e bine, Azadeh.

— Ce s-a mai întâmplat după asta, Erikki? întrebase Hakim.

— I-am spus lui Baiazid că nu am destulă benzină şi am încercat să mă înţeleg cu el şi el a spus doar: „Voia lui Allah!” şi a apăsat arma în umărul lui Ahmed şi a apăsat pe trăgaci. „Mergi în sat! Următorul glonţ e îndreptat către stomacul lui”. Ahmed a leşinat şi Baiazid s-a întins peste el după pistolul mitralieră care alunecase pe podeaua elicopterului, pe jumătate sub scaunul lui, dar nu a putut ajunge prea bine la el. Eu eram prins în centură. Aşa era şi Ahmed. Ei nu erau. Am răsucit deci aparatul prin aer într-un fel în care nu credeam că ar rezista un elicopter, apoi l-am lăsat să cadă de sus şi am aterizat. Am aterizat urât. Credeam c-am rupt o patină, dar mai târziu am descoperit că era doar îndoită. Imediat ce ne-am oprit, am folosit pistolul mitralieră şi cuţitul meu şi i-am ucis pe cei care erau conştienţi şi agresivi. I-am dezarmat pe cei care-şi pierduseră cunoştinţa şi i-am aruncat din cabină. După o vreme m-am întors.

— Chiar aşa, spusese Armstrong, paisprezece oameni.

— Cinci şi Baiazid. Ceilalţi... Azadeh avea braţul pe umărul lui şi el simţise fiorul şi tremurul. I-am lăsat acolo.

— Unde? întrebase Hashemi Fazir. Ai putea descrie de, căpitane?

— Erikki făcuse asta cu exactitate şi colonelul trimisese oameni să-i găsească.

Erikki îşi pusese mâna bună, sănătoasă, în buzunar scoase bijuteriile de răscumpărare şi i le dăduse lui kim Han.

— Acum cred că aş vrea să vorbesc cu soţia mea, dacă nu te superi. Am să-ţi spun restul mai târziu. Apoi se duseseră în camerele lor şi el nu mai spusese ic, o ridicase blând în braţele sale uriaşe. Prezenţa ei îl liniştise treptat şi în curând adormiseră. Ea nu dormise aproape deloc, întoarsă imediat în sat, smulgându-se din îmbrăţişarea lui sufocantă. Stătuse tăcută pentru o vreme în braţele lui, apoi se mutase pe un scaun pe jumătate picotind, continuase să stea lângă el. Erikki dormise fără vise până când se întunecase, apoi se trezise.

— Mai întâi o baie, după aia mă bărbieresc, apoi nişte mâncare şi după asta o să vorbim, spusese. Nu te-am văzut niciodată mai frumoasă şi nici nu te-am iubit mai mult şi pare rău... Îmi pare rău c-am fost gelos. Nu, Azadeh! Nu spune încă nimic! Apoi vreau să ştiu totul.

Apoi, ea isprăvise tot ce era de spus, ceea ce avea vreodată, iar el partea lui de istorie. Nu ascunsese nimic. Nici gelozia lui, sau furia ucigaşă, sau plăcerea testării, sau lacrimile pe care şi le stăpânise în munte.

— La fel... ei m-au tratat cinstit în satul lor şi răscumpărarea este un obicei străvechi. Dacă n-ar fi fost uciderea mesagerului lor de către Abdullah... asta ar fi putut schimba ceva. Poate da, poate nu. Dar asta nu scuză omorurile. Mă simt un monstru, te-ai căsătorit cu un nebun Azadeh. Sunt primejdios.

— Nu, nu eşti! Sigur că nu eşti.

— Pe toţi zeii mei! Am ucis douăzeci – ba chiar mai mulţi – bărbaţi în mai puţin de atâtea zile şi totuşi n-am mai ucis până acum, cu excepţia acelor asasini, oamenii aceia care au năvălit aici ca să-ţi ucidă tatăl, înainte de ne fi căsătorit. În afara Iranului n-am ucis niciodată pe nimeni, nici măcar n-am făcut rău cuiva. Am avut o mulţime de încăierări, cu sau fără pukoh, dar niciodată serioase. Niciodată. Dacă kalandarul şi satul ar fi existat, i-aş fi dat foc şi lui şi satului, fără să mă gândesc o secundă. Pot să-l înţeleg pe Johnny al tău, la bază. Mulţumesc tuturor zeilor că ni l-au adus să ne apere, să te apere pe tine şi îl blestem pentru că mi-a luat pacea, deşi ştiu că îi voi fi îndatorat în vecii vecilor. Nu pot să mă obişnuiesc cu omorurile pe care le-am făcut şi... nu pot să mă obişnuiesc cu ele, nu pot, nu pot... Nu încă.

— Nu mai contează. Nu acum, Erikki. Acum avem timp. Acum suntem în siguranţă, tu eşti în siguranţă şi eu şi Hakim, cu toţii suntem în siguranţă. Dragul meu! Priveşte zorile, nu sunt minunate? Uite, Erikki, s-a născut o nouă zi, atât de minunată, o nouă viaţă! Suntem în siguranţă, Erikki!

În Sala Mare; *ora 3*, *45 după-amiază*. Hakim Han era singur cu Hashemi Fazir. Cu o jumătate de oră în urmă, Hashemi sosise nechemat. Îşi ceruse iertare pentru deranj şi-i întinsese un telex.

— Cred c-ar fi mai bine să vă uitaţi la asta, înălţimea voastră.

Telexul spunea: „URGENT. Către colonelul Hashemi Fazir, Contraspionajul Intern, Tabriz. Arestaţi-l pe Erikki Yokkonen, soţul înălţimii sale Azadeh Gorgon, pentru crime comise împotriva statului, pentru complicitate în piraterie aeriană,

deturnare de aparate de zbor şi înaltă trădare. Puneţi-l în lanţuri şi trimiteţi-l la sediu, aici, imediat. Director SAVAMA Teheran”.

Hakim Han făcu semn gărzilor să plece.

— Te rog explică-mi.

— În momentul în care am decodificat, am dat un telefon pentru alte detalii, înălţimea voastră! Se pare că anul trecut S-G Helicopters a vândut un număr de elicoptere către IHC şi...

— Nu înţeleg.

— Iertaţi-mă! Către Iran Helicopters Company, o companie iraniană, patronul actual al căpitanului Yokkonen. Printre ele sunt zece JR 212, inclusiv acesta. Astăzi, celelalte nouă, evaluate la nouă milioane de dolari, au fost furate şi duse ilegal în zbor în afara Iranului, de către piloţii IHC. SAVAMA presupune că într-unui dintre statele Golfului.

Hakim Han spuse rece:

— Chiar dacă au făcut-o, asta nu-l afectează pe Erikki. El n-a făcut nimic rău.

— Nu ştim sigur, înălţimea voastră. SA VAMA spune că ar fi posibil să fi fost la curent cu această conspiraţie. Cu siguranţă că a fost plănuită de multă vreme, fiindcă sunt implicate trei baze: Lengeh, Bandar-e Delam şi Kowiss, ca şi sediul principal din Teheran. SAVAMA este foarte, foarte agitată pentru că s-a raportat că, odată cu aparatele, au fost luate cantităţi importante de valoroase piese iraniene, ba chiar mai mult...

— Cine a raportat?

— Directorul Siamaki de la IHC. Ba chiar şi mai rău, tot personalul străin de la IHC, piloţi şi mecanici şi personal de birou, au dispărut cu toţii, toată lumea, aşa că desigur a fost o conspiraţie. Se pare că ieri au fost prin tot Iranul cam douăzeci dintre ei, săptămâna trecută patruzeci, astăzi nici unul. Nu mai sunt străini ai S-G – sau mai corect ai IHC – în Iran, cu excepţia căpitanului Yokkonen.

În aceeaşi clipă, importanţa lui Erikki şi implicaţiile prezenţei sale apărură limpede în mintea lui Hakim şi el se blestemă pentru că îngăduise feţei sale să-l trădeze când Hashemi spuse sec:

Ah, da, desigur că vă daţi seama şi domnia voastră. SAVAMA mi-a spus că, în caz că acest căpitan e vinovat de complicitate la conspiraţie, el este mijlocul esenţial pentru a-i convinge pe iniţiatorii acesteia şi criminalii că Gavallan şi McIver – şi desigur că şi guvernul britanic trebuie să fie părtaş la această trădare – să înapoieze elicopterele, piesele, să plătească o despăgubire foarte serioasă, sa se reîntoarcă în Iran şi să se supună judecăţii pentru crime împotriva Islamului.

Hakim Han se foi neliniştit pe perne, durerea din spate intensificându-se din nou. Ar fi vrut sa strige de furie pentru că toată durerea şi suferinţa erau inutile şi acum, abia în stare să stea în picioare de durere, ar putea fi lezat

pentru totdeauna. Lasă asta de-o parte pentru mai târziu, îşi spuse întunecat, şi ocupă-te de acest primejdios fiu de căţea care stă aici răbdător ca un negustor de covoare preţioase mulţumit, care şi-a întins mărfurile în faţa ta şi acum aşteaptă să înceapă tocmeala. Dacă vreau să cumpăr.

Ca să cumpăr ieşirea lui Erikki din capcană, va trebui să-i dau acestui câine un peşcheş personal, care să însemne ceva pentru el, nu pentru SAVAMA, blestemată fie de Allah sub orice nume. Ce? Piotr Oleg Mzytryk, cel puţin. Aş putea să i-l dau lui Hashemi fără să mă doară capul când o veni – dacă vine. O să vină. Ieri, Ahmed a trimis după el în numele meu. Mă întreb cum se simte Ahmed. O fi decurs bine operaţia lui? Sper că prostul n-o să moară. Mi-ar mai folosi cunoştinţele lui încă o vreme. Mare prostie să te laşi prins din neatenţie. Prostul! Da, Ahmed e prost, dar câinele ăsta nu e. Cu Mzytryk în dar şi ceva mai mult ajutor în Azerbaidjan şi promisiunea unei prietenii viitoare, aş putea să cumpăr ieşirea lui Erikki din capcană. Dar de ce-ăş face-o? Pentru ca Azadeh îl iubeşte? Din nefericire, ea este sora Hanului tuturor Gorgonilor şi aceasta este o problemă a Hanului, nu o problemă a fratelui.

Erikki înseamnă o primejdie pentru ea şi pentru mine. Este un bărbat primejdios, cu mâinile pătate de sânge. Nomazii, fie ei kurzi sau nu, or să caute să se răzbune probabil. N-au fost niciodată o pereche potrivită, deşi i-a adus mare bucurie şi încă o face fericită, dar nu i-a dat şi copii. Şi acum nu mai poate sta în Iran, e imposibil. N-are cum să rămână. N-aş putea să-i cumpăr doi ani de protecţie şi Azadeh a jurat pe Allah să rămână aici cel puţin doi ani. Cât de inteligent a fost tata să-mi dea puteri asupra ei!

Chiar dacă îl răscumpăr pe Erikki, ea tot nu poate să plece cu el. În doi ani, multe ciudăţenii se pot întâmpla, necontrolate. Dar dacă el nu-i e de folos ei, atunci de ce să-l răscumpăr? De ce să nu-i las să-l ia pe Erikki ca să năruie o trădare, căci trădare este când ne furi bunurile.

— Aceasta este o problemă prea serioasă ca să răspund pe loc, spuse.

— Înălţimea voastră n-aveţi ce să răspundeţi, numai căpitanul Yokkonen. Am înţeles că e încă aici.

— Doctorul i-a prescris să se odihnească.

— Poate c-aţi putea să trimiteţi după el, înălţimea voastră!

— Desigur, dar un bărbat de importanţa şi învăţătura dumitale va înţelege că sunt legi ale onoarei şi ospitalităţii în Azerbaidjan şi în tribul meu. El este cumnatul meu şi chiar SAVAMA înţelege ce înseamnă onoarea familiei.

Amândoi ştiau că era doar un gambit în deschiderea unei delicate negocieri. Delicată, pentru că nici unul nu vroia blestemata SAVAMA pe capul lui, nici unul nu ştia cât de departe să meargă, sau nici măcar dacă era de dorit o înţelegere intre patru ochi.

— Presupun că mulţi ştiu de această trădare.

— Numai eu aici, în Tabriz, înălţimea voastră! spuse Hashemi imediat, neţinând cont de Armstrong căruia îi vorbise despre falsul telex în aceeaşi dimineaţă.

— Fiul ăsta de căţea, Hakim, n-are cum să îşi dea seama că este o păcăleală, Robert, spusese încântat de propria-i isteţime. Trebuie să înceapă să se tocmească. O să schimbe finlandezul cu Mzytryk, ceea ce pe noi nu ne costă nimic. Maniacul ăla finlandez însetat de sânge poate să decoleze la apus, când o să obţinem ceea ce vrem, şi până atunci o să-l ţinem la cutie.

— Să zicem că Hakim Han n-o să fie de acord. Nu vrea sau nu poate să ni-l ofere pe Mzytryk.

— Dacă nu vrea schimbul, punem oricum mâna pe Erikki. De „Vârtej” o să se afle oricum în curând şi pot să-l folosesc pe Erikki pentru o mulţime de concesii. Poate fi ţinut ostatic în schimbul unor aparate care valorează cel puţin nouă milioane de dolari, sau poate aş putea să-l dau în schimb nomazilor ca un dar de pace. Faptul că e finlandez ne-ajută. Aş putea să-l leg foarte strâns de KGB şi de Rakoczy şi să provoc sovieticilor o mulţime de neplăceri şi la fel şi celor de la CIA, ei, ba chiar şi de la M16. Nu?

— CIA nu ţi-a făcut niciodată nimic, sau MI 6!

— Insha Allah! Nu te amesteca în asta, Robert. Erikki şi Hanul sunt probleme interne ale Iranului. Pe capul tău, nu te-amesteca. Cu finlandezul am să pot obţine concesii importante.

Dar importante numai pentru mine, Robert, nu pentru SAVAMA, se gândise şi zâmbise în sinea lui. Mâine sau poimâine o să ne întoarcem la Teheran şi atunci asasinii mei or să te urmeze în noapte şi după aia: Poc! ai să te stingi ca un opaiţ.

— O să ni-l dea! spusese liniştit.

— Dacă Hakim ni-l dă pe Erikki, prea-iubita lui soră o să dezlănţuie Iadul şi n-o să aibă niciodată pace din cauza ei. Cred că o să se bată până la moarte pentru el.

— S-ar putea să trebuiască.

Hashemi îşi reaminti explozia de plăcere pe care o simţise – iar acum se simţea chiar şi mai bine. Putea să înţeleagă tulburarea lui Hakim Han şi era sigur că îl încolţise.

— Sunt sigur că înţelegeţi, înălţimea voastră, dar va trebui să răspund repede la acest telex.

Hakim Han se hotărî asupra unei oferte parţiale.

— Trădarea şi conspiraţia n-ar trebui să treacă nepedepsite, oriunde pot fi găsite. Am trimis după trădătorul pe care-l doreşti. Urgent.

— A, şi cât de mult o să treacă până când o să răspundă Mzytryk? '

— Domnia ta trebuie să ştii mult mai bine decât mine asta, nu-i aşa?

Hashemi simţi grosolănia şi se înjură în sinea lui că îşi pierduse controlul.

— Aş fi foarte uimit dacă înălţimii voastre nu i se va răspunde foarte repede, spuse cu mare politeţe. Foarte repede.

— Când?

— În douăzeci şi patru de ore, înălţimea voastră. Personal sau printr-un mesager.

Îl văzu pe tânărul Han schimbându-şi poziţia pe perne cu o grimasă de durere şi încercă să hotărască dacă să mai aştepte sau să insiste asupra avantajului său, sigur că durerea era reală. Doctorul îi dăduse detalii amănunţite asupra diagnosticului, posibilelor afecţiuni ale Hanului şi ale surorii sale. Ca să fie pregătit pentru orice eventualitate, ordonase doctorului să-i dea lui Erikki, la noapte, un sedativ puternic, pentru cazul că ar fi avut de gând să-l răpească.

— Cele douăzeci şi patru de ore se vor sfârşi la şapte astă-seară, colonele!

— Sunt atât de multe de făcut în Tabriz, înălţimea voastră, urmând sfatul domniei voastre din această dimineaţă, încât mă-ndoiesc că aş putea să mă ocup de telex până atunci.

— Ai să distrugi sediul mujhadinilor în noaptea asta?

— Da, înălţimea voastră.

Acum că avem permisiunea şi garanţia voastră că nu vor exista repercusiuni din partea celor din tudeh, ar fi vrut Hashemi să adauge, dar n-o făcu. Nu fi prost! Tânărul ăsta nu are atâtea feţe precum tatăl său, câinele de Abdullah, arde-l-ar Iadul! Cu ăsta te poţi descurca mai uşor dacă ai mai multe cărţi decât are el şi nu ţi-e teamă să-ţi arăţi colţii când e nevoie.

— Ar fi foarte neplăcut dacă domnul căpitan n-ar fi disponibil pentru... pentru o serie de întrebări, în seara asta!

Ochii lui Hakim Han se îngustară în faţa ameninţării inutile. De parcă n-aş înţelege, câine necioplit.

— Aşa e.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră!

Azadeh deschise uşa.

— Iartă-mă că te întrerup, înălţimea ta, dar mi-ai spus sa-ţi reamintesc cu o jumătate de oră înainte de-a sosi vremea să mergem la spital pentru radiografie. Vă salut. Pacea fie cu voi, colonele!

— Şi pacea lui Allah cu dumneata, înălţimea ta!

Mă bucur că o asemenea frumuseţe va fi în curând forţată să poarte chador, se gândea Hashemi. L-ar tenta chiar şi pe Satan, nu numai gunoaiele analfabete ale Iranului. Îşi întoarse privirile către Han.

— Ar trebui să plec acum, înălţimea voastră.

— Te rog, întoarce-te la şapte, colonele! Dacă voi avea vreo veste până atunci, am să trimit după domnia-ta.

— Mulţumesc, înălţimea voastră! Ea închise uşa după el.

— Cum te simţi, Hakim dragă?

— Obosit şi mă doare rău.

— Şi pe mine. Trebuie să te întâlneşti mai târziu cu colonelul?

— Da. Nu contează. Cum se simte Erikki?

— Doarme. Era veselă.

— Suntem atât de norocoşi, toţi trei!

La Tabriz, *ora 4*, *06 după-amiază*. Robert Armstrong verifică funcţionarea micului pistol. Faţa îi era ca o mască.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Henley, displăcându-i total arma.

Englez şi el, dar mult mai mărunt, cu o mustaţă subţire şi ochelari, stătea în spatele biroului în încăperea neîngrijită şi murdară, sub o fotografie a reginei Elisabeta.

— Ar fi mai bine să nu întrebi, dar nu te îngrijora. Sunt fost poliţai, îţi aduci aminte? Asta în caz că vreun răufăcător încearcă să mi-o coacă. Poţi să-i transmiţi un mesaj lui Yokkonen?

— Nu pot să mă duc la palat neinvitat. Cum dracu m-aş scuza? Sprâncenele lui Hanley se ridicară. Să-i spun lui Hakim Han: Iartă-mă, bătrâne, dar vreau să vorbesc cu cumnatul tău despre scoaterea din ţară a unui amic cu un elicopter particular. Ironia lui se topi. Te înşeli tare în privinţa colonelului, Robert. Nu există nici un fel de dovadă că e responsabil pentru moartea lui Talbot.

— Nici dacă ai avea-o n-ai accepta-o, spuse Robert, furios pe sine însuşi că explodase când Henley îi spusese despre accident.

Vocea îi deveni din nou tăioasă.

— De ce dracu ai aşteptat până azi să-mi spui că Talbot a fost aruncat în aer!?

— Pentru Dumnezeu, s-a întâmplat acum două zile! Nu eu hotărăsc politica, eu doar duc mesajele şi oricum abia acum am aflat şi noi şi în afară de asta a fost foarte greu să dau de tine. Toată lumea credea că ai plecat. Ai fost văzut ultima dată urcându-te într-un avion englezesc care se îndrepta către Al Shargaz. La naiba! Ţi s-a ordonat să pleci de aproape o săptămână şi eşti încă aici! Eu nu ştiu să ţi se fi dat vreo misiune şi orice o să hotărăşti să faci, n-o face, însă fii bun şi extrage-te din Iran, pentru că, dacă eşti prins şi te duc până la al treilea nivel, o mulţime de lume are să se scape al dracului de rău în pantaloni!

— Am să încerc să nu-i dezamăgesc.

Armstrong se ridică şi îşi puse vechiul pardesiu cu guler de blană.

— Ne vedem curând.

— Când?

— Când o să hotărăsc eu, lua-te-ar naiba! Faţa lui Armstrong se înăspri.

— Nu sunt sub autoritatea ta, şi ceea ce fac şi când vin sau plec nu depinde de tine. Ai grijă doar să-mi ţii raportul în seif până când faci rost de geantă diplomatică pentru a-l transmite urgent la Londra şi tine-ţi afurisita aia de gură închisă.

— De obicei nu eşti atât de grosolan sau de iritabil. Ce dracu se-ntâmplă, Robert?

Armstrong ieşi cu paşi mari şi cobori treptele în frigul zilei. Cerul era acoperit şi se simţea promisiunea unei ninsori. O luă în lungul străzii aglomerate. Trecători şi negustori ambulanţi se prefăcură că nu-l bagă în seamă, Presupunând că e sovietic, şi îşi văzură prudenţi de treburile lor.

Deşi era atent să vadă dacă e urmărit, mintea lui cântărea căi şi mijloace de a se ocupa de Hashemi. N-avea Vreme să-şi consulte superiorii şi nici nu dorea de fapt s-o facă. Ar fi clătinat din cap: „Dumnezeule Mare, vechiul nostru prieten Hashemi? Să-l trimiţi pe lumea ailaltă, bănuindu-l că i-a pus aripioare lui Talbot? Mai întâi avem nevoie de dovezi...”

Dar n-o să existe niciodată vreo dovadă şi ei n-or să creadă ceea ce ştiu eu despre echipele Grupului Patru sau despre Hashemi care se închipuie un Hassan Ibn-al-Sabbah modern. Dar eu ştiu. Nu plesnea Hashemi de fericire când a fost asasinat generalul Janan? Acum are peşti mai mari de agăţat, ca Pabmudi sau întregul Komiteh Revoluţionar, oricine or fi ăştia. Mă întreb dacă i-a identificat până acum. Mă întreb dacă s-ar gândi la însuşi Imamul. N-ai cum să spui asta, dar într-un fel sau altul o să plătească pentru bătrânul Talbot după ce o să punem mâna pe Piotr Oleg Mzytryk. Fără Hashemi, n-am nici o şansă să ajung la el şi prin el la trădătorii nemernici de care ştim cu toţii că operează la nivel înalt la Whitehall şi la şefii lui Philby şi la al patrulea, a! cincilea, al şaselea om – în guvern, la M15 sau M16, sau toate trei.

Furia îl stăpânea, generându-i o migrenă uriaşă. Atâţia oameni de treabă trădaţi! Atingerea pistolului îi făcea plăcere. Mai întâi Mzytryk, se gândi, după asta Hashemi şi n-a mai rămas să hotărăsc decât când şi unde.

Bahrain, *Aeroportul Internaţional*; *ora 4*, *24 după-amiază*. Jean-Luc vorbea la telefon din biroul lui Mathias:

— Nu, Andy, nici noi n-avem nimic.

Trase cu coada ochiului către Mathias care aşteptaşi făcu grav un semn cu degetul mare în jos.

— Charlie e tare răvăşit! spuse Gavallan. Abia am închis acum după o convorbire cu el. Mare ruşine, dar nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm. La fel ca Jean-Luc putea simţi marea oboseală din vocea lui Gavallan.

— Dubois o să apară până la urmă. În definitiv, e francez. Apropo, i-am spus lui Charlie că dacă... când, se corectă grăbit, când Tom Lochart şi Freddy Ayre or să aterizeze, să le spună să realimenteze la Jelet şi să nu vina aici decât dacă-i vreo urgenţă. Mathias a dus el însuşi combustibilul de urgenţă la Jelet,

aşa că ştim că-i acolo. Andy, ar fi bine să-l suni pe Charlie şi să adaugi autoritatea ta, pentru că Brahrainul ar putea să creeze dificultăţi. Nu vreau să mai risc încă o confruntare. Avertismentul lor a fost limpede, indiferent dacă zburăm sub înregistrare britanică sau nu. Încă nu ştiu cum am reuşit să-i strecor pe Rudi, Sandor şi Kelly prin toate astea. Sunt sigur că o să confişte orice aparat cu înmatriculare iraniană şi echipajele şi data viitoare or să verifice vopseaua şi documentele.

— În regulă, o să le spun imediat. Jean-Luc, n-ai nici un motiv să vii înapoi la Al Shargaz. De ce nu te duci direct la Londra, mâine? Şi după aia la Aberdeen. Te trimit în Marea Nordului până când se liniştesc lucrurile.

— Bună idee. O să mă prezint la Aberdeen luni, spuse Jean-Luc la iuţeală, făcând rost de un weekend liber.

Mon Dieu, a meritat-o, se gândi şi schimbă subiectul ca să nu-i dea timp lui Gavallan să protesteze.

— Rudi a ajuns?

— Da, teafăr şi întreg. Toţi trei sunt la pat acum. Ca şi Vossi şi Willi. Scrag e bine. Erikki e în afară de orice primejdie, Duke se întremează încet, dar sigur. Dacă n-ar fi Dubois şi Fowler, Mac, Tom şi restul... Aleluia! Trebuie s-o şterg. Pa!

— Au revoir! apoi către Mathias: Merele, sunt detaşat Marea Nordului.

— Merele!

— Care este extensia Alitaliei!

— 22134. De ce?

— Chiar dac-ar fi să-l invoc pe Papa însuşi, plec cu primul zbor de mâine la Roma cu legătura la Nisa. Am nevoie de Maria Christina, de copii şi de nişte mâncare ca lurnea. Espèce de con, Marea Nordului!

Îngrijorat, se uită la ceas.

— Espèce de con, aşteptarea asta! Unde-s păsările noastre de la Kowiss, ei?

Kuweit, *în larg*; *ora 4*, *31 după-amiază*. Becul roşu de avertizare al indicatorului de combustibil se aprinse. McIver şi Wazari îl văzură în acelaşi moment şi înjurară amândoi.

— Cât ne-a mai rămas, căpitane?

— Cu afurisitul ăsta de vânt, nu prea mult. Erau la nici trei metri deasupra valurilor.

— Cât de departe trebuie s-ajungem?

— Nu prea departe!

McIver era istovit şi se simţea groaznic. Vântul se înteţise până la aproape treizeci şi cinci de noduri şi el dădăcise elicopterul încercând să întindă de combustibilul pe care-l aveau, dar nu prea era mare lucru de făcut cu nivelul atât de coborât. Vizibilitatea era încă proastă, plafonul de nori se subţia rapid

pe măsură ce se apropiau de coastă. Privi pe fereastră către Ayre, arătă către panoul de instrumente şi întoarse degetul mare în jos.

Ayre dădu din cap. Becul roşu nu se aprinsese încă la el. Se aprinse.

— Drăcia dracului, spuse Kylle, mecanicul lui. O să fim în cer deschis în câteva minute şi o să fim nişte afurisite de ţinte nemişcate.

— Nu-ţi face griji! Dacă Mac nu cheamă Kuweitul. În curând, am s-o fac eu.

Ayre se uită în sus printre pleoapele mijite şi avu impresia că a reuşit să zărească o fracţiune de secundă avioane de vânătoare deasupra lor, dar erau două păsări de mare.

— Christoase, pentru un moment...

— Ticăloşii ăia n-or să îndrăznească să ne urmărească până aici, nu?

— Nu ştiu.

De când părăsiseră coasta, se jucaseră de-a v-aţi ascunselea cu cele două avioane de vânătoare. Lângă Kharg, în timp ce se strecurau veseli prin ploaie şi ceaţa, fără să schimbe înălţimea deasupra valurilor, el şi McIver-fură identificaţi.

— Aici controlul Karg. Elicoptere pe un traseu ilegal pe direcţia 275 de grade, urcaţi la 300 şi rămâneţi acolo.

O clipă, surpriza îi împietri, apoi McIver îi făcu semn să-l urmeze, se întoarse nouăzeci de grade către nord, depărtându-se de Kharg şi coborând şi mai mult către mare. În câteva minute, căştile erau pline de cuvinte în farsi din partea avioanelor de vânătoare şi a controlului radar.

— Li se dau coordonatele noastre, căpitane! şopti Wazari. Li sa ordonat să armeze rachetele... Raportează că au armat rachetele...

— Aici Kharg. Elicoptere pe traseu ilegal în direcţia 270, urcaţi la 300 şi rămâneţi acolo. Dacă nu vă supuneţi, veţi fi interceptaţi şi doborâţi. Repet, dacă nu, o să fiţi interceptaţi şi doborâţi!

McIver ridică mâna de pe maneta de gaze şi-şi frecă pieptul, simţind că durerea revine, apoi, încăpăţânat, menţinu direcţia pe măsură ce Wazari îi dădea fragmente din ceea ce se spunea.

— Comandantul de patrulă spune: „Urmează-mă în jos!”... Acum coechipierul spune: „Toate rachetele armate... Cum o să-i găsim în rahatul ăsta?... Încetinesc, nu trebuie să ne scape...” Controlul de la sol spune: „Confirmaţi armarea rachetelor, confirmaţi doborârea.” Iisuse, au confirmat că au rachetele armate şi sunt pe un traseu de interceptare cu noi!

Apoi cele două reactoare se iviseră din ceaţă şi trecuseră urlând pe deasupra lor, dar către dreapta şi la douăzeci de metri deasupra lor şi apoi îi depăşiseră şi dispăruseră.

— Christoase, ne-or fi văzut?

— Iisuse, căpitane! Nu ştiu, dar ticăloşii ăia au rachete cu detectoare de căldură!

— Inima lui McIver galopa şi-i făcu semn lui Ayre, ramânând pe loc chiar deasupra valurilor, să lase vânătorii sa se îndepărteze.

— Spune-mi ce mai zic, Wazari, pentru Dumnezeu!

— Piloţii înjură... Raportează că sunt la 2000 cu 200 f noduri... Linul spune că „nu există găuri în supa asta şi gatonul e la 150... E dificil să vezi suprafaţa mării”... controlul spune: „Mergeţi până la demarcaţia interzonală şi aşezaţi-vă între ea şi piraţi”... Iisuse, piraţi?...

„Aşezaţi-vă între ei şi Kuweit... Vedeţi dacă pe undeva norii nu s-au subţiat... Rămâneţi în ambuscadă la 600.”

— Ce-i de făcut? întrebă McIver.

— Am putea să sărim de Kuweit şi să ne îndreptăm spre Jelet.

— Nu-i bine. Cu vântul ăsta, n-o să ajungem niciodată. Nu ne putem întoarce, aşa că rămâne Kuweitul şi să sperăm că putem să ne strecurăm pe lângă ei.

La limita internaţională de demarcaţie, norii erau doar atât de groşi cât să-i ascundă, dar avioanele pândeau undeva acolo, urmând un traseu de aşteptare, căutând o fereastră în nori sau un loc unde aceştia să se subţieze sau ca prada lor să creadă că e-n siguranţă şi să urce la înălţimea regulamentară de apropiere de ţărm. De un sfert de oră, canalul militar fusese tăcut. Acum puteau auzi controlorii kuweitieni.

— O să opresc un motor ca să economisim benzină, spuse McIver.

— Vrei să chem Kuweitul, şefule?

— Nu, o să fac eu asta. Peste un minut. Mai bine te-ai întoarce în cabină şi te-ai pregăti să te ascunzi. Vezi dacă poţi să găseşti nişte salopete. Sunt unele în ladă. Ia o salopetă de-acolo şi aruncă-ţi uniforma afară şi ţine la îndemână o vestă de salvare.

Wazari se albi.

— Cădem în mare?

— Nu, doar de camuflaj în caz că o să fim inspectaţi, minţi McIver.

Nu se aştepta să ajungă până la coastă. Vocea îi era calmă şi capul limpede, deşi îşi simţea mâinile şi picioarele ca de plumb.

— Care-i planul când o să aterizăm, şefule?

— Va trebui să jucăm după situaţie. Ai ceva documente?

— Numai licenţa mea de operator radio, americană şi iraniană. Amândouă spun că sunt din armata iraniană.

— Stai ascuns, nu ştiu ce-o să se întâmple, dar să sperăm că-i bine.

— Şefule, ar trebui să urcăm din mizeria asta! Nu-i nevoie să tragem de noroc, spuse Wazari. Am trecut de linie, suntem în siguranţă acum.

McIver privi în sus. Norii şi ceaţa se subţiau foarte repede, abia îi mai acopereau. Beculeţul roşu părea că-i umple orizontul. Mai bine să urcăm, nu? Wazari are dreptate, nu-i nevoie să forţăm norocul, îşi zise.

— O să fim în siguranţă numai când ajungem pe pământ, spuse tare. Ştii asta.

Turnul de control al Aeroportului Kuweit; *ora 4*, *38 după-amiază*. Marea încăpere era plină de personal. Unii controlori de zbor erau englezi, alţii kuweitieni. Cel mai bun echipament modern. Telex şi telefoane şi eficienţă. Uşa se deschise şi Charlie Petikin intră.

— Mă căutaţi, sir, se adresă îngrijorat controlorului de serviciu, un irlandez rubicond, cu o faţă înfloritoare, purtând pe cap o baretă elastică de metal cu un microfon micuţ şi o singură cască.

— Da, da, v-am căutat într-adevăr, căpitane Petikin, spuse omul scurt şi de îndată nelinişte a lui Petikin crescu. Mă numesc Sweeney.

— Îşi folosea creionul de ceară ca un fel de arătător. La periferia ecranului radar, la linia de treizeci de kilometri, se afla o mică sclipire luminoasă.

— Ăsta-i un elicopter, poate două. El sau ele abia acum au apărut, n-au raportat încă. Dumneavoastră aşteptaţi două elicoptere, aşa mi s-a spus, în tranzit din Anglia. Ăsta este?

— Da, spuse Petikin. Îi venea să strige de bucurie. În sfârşit, unul sau amândouă se aflau în sistem – pe direcţia asta trebuiau să fie cele de la Kowiss; în acelaşi timp era dureros de conştient că se aflau încă departe de a fi în siguranţă.

— E corect! spuse, rugându-se în sinea lui.

— Poate că, de fapt, nu sunt ale voastre. Sfinte Sisoe, sta-i o rută de apropiere tare ciudată – să vină dinspre est dacă sunt în tranzit din Anglia! Sub privirea scrutătoare a lui Sweeney, Petikin tăcu.

— Să presupunem că el sau ele vă aparţin. Acum, care ar fi înregistrările lor?

Petikin se nelinişti şi mai mult. Dacă dădea cele noi, britanice, şi elicopterele raportau înregistrarea iraniană aşa cum legal erau obligate s-o facă, dădeau cu toţii de necaz.

Literele de înregistrare aflate încă pe fuzelaj puteau fi văzute din turn când elicopterele se apropiau la aterizare. Era imposibil să nu le vadă controlorii de zbor. Dar dacă îi dădea lui Sweeney numerele de înregistrare iraniene, asta avea să distrugă „Vârtejul”. Ticălosul încearcă să te încolţească, se gândi, simţind un mare gol în stomac.

— Iartă-mă, spuse aiurit. Nu ştiu. Hârtiile noastre nu-s cele mai bune. Îmi pare rău.

Telefonul de pe birou toarse moale. Sweeney ridică receptorul.

— Ah, da... da, domnule comandant... nu... nu, pentru moment... Credem că sunt două... Da, da, sunt de acord. Nu, acum e bine. Dispare din vreme în vreme... Da, foarte bine.

Puse receptorul în furcă, concentrându-se din nou asupra ecranului.

Tulburat, Petikin privi şi el ecranul. Atât de importanta scânteie de lumină părea să nu se mişte, apoi Sweeney comută pe distanţa maximă şi imaginea ecranului se adânci până departe în Golf, înspre vest, la câteva mile de graniţa kuweitiană cu Irakul, la nord către graniţa irano-irakiană, amândouă atât de apropiate.

— Radarul nostru de distanţă a fost scos din funcţiune o vreme sau le-ar fi văzut mai curând. Acum funcţionează, slavă Domnului. O mulţime de baze militare pe acolo, spuse absent, creionul său de ceară indicând partea iraniană a graniţei către Abadan şi strâmtoarea Snat-el-Arab.

Apoi creionul se mută în Golf, pe o linie care ducea de la Kowiss la Kuweit, şi se aşeză pe un punct luminos.

— Acestea-s elicopterele voastre – dacă sunt doua şi dacă vă-aparţin.

Vârful se muta puţin spre nord, către alte două puncte care se mişcau rapid.

— Avioane de vânătoare – nu-s ale noastre, dar sunt în, zona noastră. Ridica privirile şi Petikin îngheţă. Nechemate şi neaprobate, aşa că inamici.

— Ce fac? întrebă, sigur acum că se juca cu el.

— Asta am vrea să ştim cu toţii, zău aşa.

Vocea lui Sweeney nu era prietenoasă. Cu creionul de ceară indica alte două clipiri luminoase ce se îndreptau dinspre o bază militară aeriană.

— Astea-s ale noastre şi se duc să arunce o privire. Îi înmână lui Petikin o cască de rezervă şi apăsă pe întrerupător.

— Aici Kuweit. Elicopter sau elicoptere pe direcţia 274 de grade, care este înregistrarea şi altitudinea?

Paraziţi. Repetă apelul răbdător. Apoi Petikin recunoscu vocea lui McIver:

— Kuweit, aici... aici Boston Tango cu Hotel Eco în tranzit către Al Shargaz. Trecem de la 200 la 300. McIver îşi dăduse ultimele două litere ale înregistrări iraniene în loc de toate literele cerute la apelul iniţial, neincluzând prefixul EP pentru Iran. Spre uimirea lui, Sweeney acceptă răspunsul.

— Elicopterele BT şi IE raportaţi la primul marcaj. Petikin băgă de seamă că nu era atent, concentrându-se către cele două sclipiri ostile care se apropiau acum iute de elicoptere, urmărindu-le cu vârful creionului său de ceară pe sticla ecranului.

— Sunt clar dincolo de graniţă, murmură, zece mile cel puţin.

Vocea lui McIver în căşti.

— Kuweit, vă rog confirmaţi primul marcaj. Cerem apropiere directă, avem puţin combustibil.

— Apropiere directă aprobată, raportaţi la primul marcaj.

Petikin auzi vocea hotărâtă şi îşi stăpâni un geamăt. Sweeney începu să îngâne un cântec. Controlorul şef, un kuweitian, se ridică în tăcere de la biroul lui şi veni lângă ei oprindu-se în spatele lor.

Urmăriră linia luminoasă, lăsând în urma ei conturul solului şi punctele de lumină, văzându-le nu ca puncte, ci ca două avioane de vânătoare duşmane şi două interceptoare kuweitiene mai lente şi, încă foarte departe, două elicoptere neajutorate între ele, ceva mai aproape. Inamicul aproape se contopi cu elicopterele, apoi se separă şi se depărta, îndreptându-se către est înapoi spre Golf. Un moment, toţi trei bărbaţii îşi ţinură respiraţia. Rachetelor le trebuie timp ca să-şi atingă ţinta. Trecură secunde. Punctele de lumină ale elicopterelor rămaseră. Punctele de lumină ale interceptoarelor kuweitiene rămaseră şi ele, apropiindu-se de elicoptere, apoi şi ele se întoarseră spre casă.

Pentru câteva secunde, Sweeney comută pe canalul lor şi ascultă cuvintele în arabă. Se uită repede în sus, spre controlorul şef, şi îi spuse câteva cuvinte în arabă. Omul spuse InshaAllah, dădu scurt din cap către Petikin şi ieşi din cameră.

— Interceptoarele noastre au raportat că n-au văzut nimic, spuse către Petikin cu voce plată, cu excepţia a două elicoptere JR 212. N-au văzut nimic.

Reveni la banda de frecvenţe obişnuită, avioanele comunicându-şi apropierea şi fiind îndrumate la decolare sau aterizare, apoi comută radarul pentru o zonă mai apropiată. Elicopterele se separară în două puncte de lumină, încă departe în largul mării. Apropierea lor părea interminabil de lentă, faţă de urmele reactoarelor care veneau şi plecau.

Vocea lui McIver îşi făcu loc printre celelalte.

— Pan pan pan, Kuweit, aici elicopterele BD şi HE, pan pan pan, amândouă indicatoarele de avertizare sunt aprinse – pan pan pan, apelul de urgenţă, doar o treaptă sub „Mayday”!

Sweeney spuse:

— Aveţi „aprobarea să aterizaţi pe platforma de pe plaja Messali, drept în faţa voastră, lângă hotel. O să-i avertizăm şi-o să vă trimitem combustibil. Mă recepţionaţi?

— Înţeles, Kuweitule, mulţumesc. Cunosc hotelul. Vă rugăm informaţi-l pe căpitanul Petikin.

— Am înţeles, imediat!

Sweeney ridică receptorul şi puse în alertă elicopterul lor pentru operaţiuni de salvare aero-navale, pregătindu-l pentru o decolare imediată. Trimise o masină de pompieri la hotel, apoi întinse mâna către casca lui Petikin, trăgând cu coada ochiului către uşă şi făcându-i semn să se apropie mai mult.

— Acum ascultă-mă, şuieră în şoaptă, tu ai să te duci la întâlnire şi ai să realimentezi şi ai să-i treci prin vamă şi imigraţii, dacă poţi, şi ai să-i scoţi dracului afară din Kuweit în câteva minute, sau tu şi ei şi prietenii voştri sus-puşi şi atotputernici şi importanţi o să ajungeţi cu toţii la zdup, sub pază bună! Sfântă Fecioară! Cum îndrăzniţi să primejduiţi Kuweitul cu aventurile voastre nebuneşti printre fanaticii ăştia iranieni, fericiţi că au o armă care trage! Cum îndrăzniţi să-i puneţi pe oamenii cinstiţi în situaţia de a-şi risca

slujba pentru unii ca voi? Dacă unul dintre elicopterele voastre ar fi fost doborât... A fost numai norocul dracului că nu s-a întâmplat un incident internaţional!

Băgă mâna în buzunar şi îndesă o bucată de hârtie în mâna lui Petikin, care rămăsese împietrit de răutatea şi brutalitatea tonului.

— Citeşte-l şi după aia aruncă-l în closet! Sweeney îi întoarse spatele şi se aşeză din nou la telefon.

Petikin părăsi turnul cu genunchii tremurând. Când fu în siguranţă, se uită iute pe hârtie. Era un telex. Telexul de la Teheran. Nu o copie, originalul.

Dumnezeule Atotputernic! Oare Sweeney l-a interceptat şi l-a ascuns pentru noi? Dar n-a zis el „trece-i prin vamă şi imigraţii, dacă poţi”?

Sala hotelului Messali. O mică cisternă de combustibil cu Genny şi Petikin în cabină coti de pe drumul spre coastă în grădinile vaste ale hotelului. Platforma se afla mult spre est iar în uriaşa parcare, un camion de pompieri se afla pregătit.

Genny şi Petikin săriră afară, purtând cu el un radiotelefon pe unde scurte.

— Mac, mă auzi?

Puteau auzi motoarele, dar nu le vedeau. Apoi:

— Doi pe cinci, Charlie! Mulţi paraziţi.

— Da eu... Freddy, iei tu platforma, eu mă aşez alături.

Alţi paraziţi.

— Uite-i acolo! strigă Genny.

Elicopterele ieşiră din pâclă la aproape două sute de metri. O, Dumnezeule, ajută-i să aterizeze!

— Te-avem la vedere, Mac! Pompierii sunt gata, nici o problemă.

Petikin ştia însă ca aveau o mulţime de probleme mai ales, nu aveau nici o posibilitate de a schimba literele cu atât de-multă lume privind înjur.

Un motor se opri şi tuşi, dar nu ştiură care. Încă un rateu. Vocea lui Ayre, prea uscată, spuse:

— Pregătiţi-vă, acolo jos, vin pe platformă. Văzură elicopterul din stângă depărtându-se uşor şi începând să piardă altitudine, străduindu-se să câştige distanţă, cu motoarele tuşind. Pompierii se pregătiră. McIver păstră direcţia încăpăţânat, menţinând altitudinea; ca să-şi dea cea mai bună şansă dacă propriile motoare aveau să se oprească.

— Drace! murmură Petikin involuntar, văzându-l pa Ayre apropiindu-se repede, prea repede, apoi acesta puse pasul elicei la maximum şi se opri brusc chiar în centru, nevătămat, McIver urmându-l după procedura de urgenţă.

— Pentru Dumnezeu, de ce zboară singur şi unde dracu e Tom Lochart?!

Cobora hotărât, fără spaţiu de manevră, nimeni nu respira şi apoi patinele atinseră pământul şi în acelaşi moment motoarele muriră. Pompierii, în legătură radio cu aeroportul, raportară „Situaţia de urgenţă a încetat apoi

începură să-şi împacheteze sculele, iar Petikin strângea cu amândouă mâinile palma lui McIver şi se repezi la Ayre să facă acelaşi lucru.

Genny rămase lingă uşa deschisă a carlingii lui McIver, zâmbind la el cu toată faţa.

— Hello, Duncan, spuse îndepărtându-şi părul din ochi. A fost bună excursia?

— Cea mai proastă pe care am făcut-o vreodată, Gen, îi spunse el, încercând să zâmbească, nereuşind încă să depăşească momentul. De fapt, n-am chef să mai zbor vreodată. Adică să pilotez eu. Aşa să mă ajute Dumnezeu! Tot o să-l mai verific pe Scrag, dar numai o dată pe an.

Ea râse şi îl îmbrăţişa stângace şi s-ar fi depărtat, dar el o ţinu strâns, cu dragoste, atât de uşurat s-o vadă şi să fie din nou pe pământ, pasagerul lui teafăr, aparatul nevătămat, într-atât de uşurat încât îi venea să plângă.

— Eşti bine, dragoste?

Asta-ridică stăvilarul lacrimilor ei. Nu-i spusese aşa de luni de zile, poate ani. Îl îmbrăţişa mai strâns.

— Acum, uite ce mi-ai făcut!

Se scotoci după batistă, îl lăsă să se depărteze, apoi se apropie din nou şi îl sărută uşor.

— Meriţi un whisky cu sifon. Două mari. Pentru prima dată îi observă paloarea obrazului.

— Te simţi bine, dragoste?

— Da, da, cred că da. Sunt uşor scuturat.

McIver privi peste umărul ei către Petikin care râdea şi vorbea excitat cu Ayre, şoferul camionului pompând deja combustibilul în rezervoare. Dincolo de el de pe şosea, se apropia o maşină cu aspect oficial.

— Ce-i cu ceilalţi. Ce s-a întâmplat?

— Toată lumea e teafără, cu excepţia lui Marc Dubois şi Fowler Joines. Ei încă lipsesc.

Îi povesti ce ştia de Starke şi Gavallan şi Scragger, Rudi şi oamenii săi.

— O veste nemaipomenită este că Newbury – este consulul din Al Shargax – a primit im mesaj de la Tabriz ca Erikki şi Azadeh, sunt teferi în palatul tatălui ei, dar că tatăl ei e mort. Se pare că acu fratele ei e Han. Doamne, asta-i grozav! Atunci... am făcut-o, am reuşit, Gen!

— Da, aşa-i. La naiba cu vântul. Îşi trase o şuviţă de păr din ochi.

— Andy şi Charlie şi ceilalţi cred că Dubois are o şansă...

Se opri, bucuria ei evaporându-se dintr-o dată, înţelegând ce nu era în regulă. Se răsuci pe călcâie, privind la celălalt 212:

— Tom! Unde e Tom Lochart?

La sud de Teheran; *ora 5*, *10 după-amiază*. Sonda părăsită şi staţia de pompare se aflau printre dealurile pustii, la aproape o sută cincizeci de kilometri de Teheran. Elicopterul lui Lochart era parcat lângă pompa de

alimentare. Realimentase manual. Acum era aproape pe sfârşite. Era o staţie de tranzit pentru elicoptere care deservea zona aceea, o parte din marea conductă de nord care, în vremuri obişnuite, adăpostea o echipă de întreţinere iraniană. Într-o colibă grosolană se aflau câteva paturi unde puteai să înnoptezi dacă erai prins de una dintre furtunile neaşteptate, atât de obişnuite în această zonă.

Primii proprietari ai locului, englezi, îl numiseră D'Arcy 1908, ca să amintească de englezul cu acelaşi nume care descoperise primul petrol în Iran în anul acela. Acum aparţinea lui IranOil, dar numele i se păstrase şi rezervoarele de combustibil erau menţinute pline.

Slavă Domnului pentru asta! îşi zise din nou Lochart, obosit de atâta pompat.

La punctul de întâlnire de pe coastă legase două butoaie goale de două sute de litri de scaunele din spate, pentru eventualitatea că D'Arcy 1908 ar fi deschisă, şi racordase o pompă manuală. Pe ţărm mai rămăsese încă destul combustibil ca să umple rezervoarele în drum, înainte de a ieşi în Golf, şi Şeherazada putea să pompeze în zbor.

— Acum avem o şansă, spuse cu glas tare, ştiind unde să aterizeze, cum să parcheze în siguranţă şi cum să se strecoare în Teheran.

Era din nou plin de încredere, făcea planuri şi contraplanuri şi ce să-i spună lui Meshang, ce să evite, ce sa-i spună Şeherazadei şi cum aveau să fugă. Trebuie să fie o cale să-şi primească moştenirea la care are dreptul îndeajuns ca să-i dea siguranţa necesară. Petrolul se revărsă peste buza rezervorului şi îl împroşcă şi înjură propria-i neatenţie. Puse capacul, strângându-l cu grijă, stergând resturile de benzină. Acum terminase, butoaiele de pe locurile din spate erau deja pline şi pompa la locul ei, într-una dintre colibe găsise câteva conserve de carne şi înghiţise pe nemestecate una dintre ele – era imposibil să mănânci şi să zbori în acelaşi timp, decât dacă foloseai mâna stingă, şi fusese de prea multă vreme în Iran ca să facă asta – luă sticla de bere pe care o băgase în zăpadă să se răcească şi o bău cu înghiţituri mici şi rare.

Într-un butoi se afla apă. Sparse gheaţa şi-şi udă faţa, dar nu îndrăzni să bea. Îşi uscă obrajii. Ţepii bărbii îl înţepară şi înjură din nou, căci dorea să arate cât se poate mai bine, pentru ea. Apoi îşi aminti geanta de zbor şi maşina de bărbierit de acolo. Era cu baterii. O găsi. Poţi să te razi la Teheran, îi spuse imaginii reflectate în fereastra carlingii, nerăbdător să plece. O ultimă privire aruncată înjur. Zăpada şi pietre şi nimic altceva.

În depărtare se zărea şoseaua Qom-Teheran. Cerul era acoperit, dar plafonul ridicat. câteva păsări se roteau departe, deasupra capului. Hoitari sau vulturi, îşi zise, strângându-şi centura.

Teheran, *Casa Bakravan*; *ora 5*, *15 după-amiază*. Uşa din zidul dinspre stradă se deschise, lăsând să iasă două femei acoperite bine cuchador şi văluri:

Şeherazada şi Jari – de nerecunoscut. Jari închise uşa. Tropăi mărunţel, repezindu-se grăbită după Şeherazada care se depărta iute prin mulţime.

— Prinţesă, aşteaptă! Nu trebuie să ne grăbim! Dar Şeherazada nu schimbă ritmul pasului până când nu dădu coltul străzii. Acolo se opri şi aşteptă nerăbdătoare.

— Jari, aici te las, spuse, nedându-i vreme s-o întrerupă. Nu te duci acasă. Ne întâlnim la cafenea, ştii care, la şase şi jumătate, aşteaptă-mă dacă întârzii.

— Dar... prinţesă! Jari abia putea să vorbească.

— Dar Excelenţei sale Meshang i-ai spus că te duci la doctor şi...

— La cafenea în jur de şase jumătate, şase jumătate – şapte, Jari.

Şeherazada o porni grăbită în josul străzii, traversând imprudentă printre maşini, ca să se ferească de slujnica ce pornise după ea, intră într-o alee, apoi într-o alta şi în curând era liberă.

— N-o să mă căsătoresc cu omul ăla îngrozitor. Nu, nu, nu, murmură cu glas tare.

Batjocura începuse deja în după-amiaza aceea, deşi abia la prânz Meshang anunţase marea nenorocire. Cele mai bune prietene ale ei sosiseră cu o oră în urmă ca să întrebe dacă zvonurile erau adevărate: că Şeherazada avea să se mărite cu cineva din familia Farazan.

— Se ştie în tot bazarul, dragă Şeherazada! Am venit îndată să te felicit.

— Fratele meu are multe planuri acum, că voi divorţa, spusese ea nepăsătoare. Am multe cereri, pretendenţi...

— Desigur, desigur, dar zvonurile zic că s-a şi aranjat zestrea cu cei din familia Farazan.

— O?! E prima dată când aud asta. Ce mincinoşi sunt oamenii.

— Aşa e... Sunt groaznici. Alţi răutăcioşi împrăştie zvonul că această căsătorie ar trebui să aibă loc săptămâna viitoare şi că... Şi că viitorul... Şi că presupusul tău soţ se laudă peste tot că l-a păcălit pe Meshang în privinţa zestrei.

— Cineva să-l păcălească pe Meshang? Trebuie să fie o minciună!

— Ştiam eu că zvonurile sunt false. Ştiam! Cum ai putea să te căsătoreşti cu bătrânul Diaree Daranusn Şahul Gunoiului?

Prietena ei râsese în hohote.

— Sărmana de tine! Cum, cum o să te descurci?

— Ce contează, strigase Meshang la ea. Sunt invidioşi. Căsătoria o să aibă loc şi la noapte o să îl avem oaspete la cină.

Poate că da, poate că nu, îşi zise fierbând de mânie. Poate că această întâlnire nu va fi cum se aşteaptă ei. Din nou verifică drumul. Îşi simţea genunchii moi. Se ducea la apartamentul prietenului ei, nu prea departe. Acolo, în nişa din capul scărilor, avea să găsească cheia şi avea să intre şi să se uite sub covor în dormitor şi să ridice scândura aşa cum îi arătase el. Apoi avea să ia pistolul şi grenada – mulţumesc lui Allah pentru chadond care o să le

acopere şi o să mă ascundă – apoi o să pună la loc cu grijă scândura şi covorul şi o să vină din nou acasă, înfierbântarea o cuprinsese definitiv.

Ibrahim o să fie atât de mândru de mine! O să mă duc la luptă pentru Allah şi o să fiu un martir al lui Allah. Oare el nu s-a dus în sud ca să devină martir luptându-se cu răul, exact la fel? Desigur că Allah o să-i ierte prostiile de stânga. Ce înţelept din partea lui să-mi-arate cum să pun piedica şi cum să încarc arma şi să ţin o grenadă, să trag siguranţa şi apoi să o arunc în duşmanii Islamului strigând „Allah e mare! Allah e mare!" Apoi să-i atac, să-i împuşc, să fiu ridicată în Paradis, în seara asta dacă se poate, mâine cel mai târziu. Întregul oraş zumzăia de zvonul că cei de stânga de la Universitate şi-au început insurecţia lor mult-aşteptată. O să-i zdrobim, fiul meu şi cu mine, noi, soldaţii lui Allah şi ai Profetului, fie-i numele lăudat, o să-i zdrobim. aşa o să facem. Allah e mare! Allah e mare! Trage doar cuiul şi numără până la patru şi arunc-o! îmi amintesc tot ce a spus, precis.

Kuweit, *platforma de aterizare a hotelului Messali*; *ora 5*, *35 după-amiază*. McIver şi Petikin urmăreau cei doi bărbaţi de la Imigraţii şi Vamă, primul răsfoind impasibil documentele aparatelor, celălalt băgându-şi nasul în cabina elicopterelor. Până atunci inspecţia fusese formală, deşi luase mult timp. Adunaseră toate paşapoartele Şi documentele aparatelor, dar se mulţumiseră doar să arunce o privire iute pe deasupra lor şi îi ceruseră părerea lui McIver asupra situaţiei curente din Iran. Nu-l întrebaseră încă direct de unde veneau elicopterele.

Din clipă în clipă se poate întâmpla, îşi ziseră, asteptând neliniştiţi.

McIver se gândea ce-ar fi dacă l-ar lăsa pe Wazari ascuns, dar se hotărâse să nu rişte.

— Iartă-mă, sergent! Va trebui să-ţi asumi riscul.

— Cine-i el? întrebă imediat omul de la Imigrări, culoarea pielii şi trăsăturile trădându-l pe Wazari.

— Operator radio şi radar, spuse liniştit McIver. Oficialul se întorsese cu spatele şi plecase, lăsându-l pe Wazari acolo, asudând din greu în salopeta impermeabilă din plastic, cu vesta de salvare pe jumătate încheiată.

— Domnule căpitan, crezi c-o să fie vreo lovitură militară în Iran?

— Nu ştiu, răspunsese McIver. Zvonurile sunt ca lăcustele. Ziarele englezeşti spun că e foarte posibil şi de asemenea că Iranul e prins într-un fel de nebunie, ca Teroarea din timpul Revoluţiei Franceze sau a revoluţiei ruse. Pot să pun mecanicii noştri să verifice totul câtă vreme aşteptăm?

— Desigur.

Omul aşteptase până când McIver dăduse ordinele necesare, apoi spusese:

— Să sperăm că nebunia nu se împrăştie peste Golf, nu? Nimeni nu vrea necazuri de partea asta a Golfului Islamic.

Rostise cuvântul apăsat, toate statele Golfului detestând termenul Golful Persic.

— Este Golful Islamic, nu-i aşa?

— Da, da, aşa-i.

— Toate hărţile vor trebui schimbate. Golful este Golful, Islamul este Islam, nu numai pentru secta aia.

McIver nu spusese nimic, din ce în ce mai prevăzător, şi asta făcea să-i crească neliniştea. Erau mulţi şiiţi în kuweit şi în cea mai mare parte a statelor Golfului. Mulţi. De obicei cei săraci. Conducătorii, şeicii erau mai adesea suniţi.

— Domnule căpitan!

Ofiţerul vămii îl chema din uşa cabinei elicopterului parcat pe platforma. Lui Ayre şi Wazari li se spusese să aştepte deoparte, la umbră, până când se termină inspecţia. Mecanicii verificau totul cu atenţie.

— Aveţi arme de vreun fel?

— Nu, sir, exceptând pistolul regulamentar Verey Light.

— Contrabandă de vreun fel?

— Nu, sir, doar piese de schimb.

Toate întrebările obişnuite, nesfârşite, care aveau să fie repetate de îndată ce li se va da drumul să plece la aeroport.

În cele din urmă, omul le mulţumi şi le făcu semn să plece. Ofiţerul de la Imigraţii se întorsese la maşina sa cu paşapoartele lor. Radioemiţătorul fusese lăsat deschis, aşa că McIver putea auzi foarte clar controlul de sol. Îl văzu pe om scărpinându-se în barbă, gânditor, apoi ridicând microfonul şi spunând câteva cuvinte în arabă. Asta nu făcu decât să-i sporească îngrijorarea. Genny stătea la umbră în apropiere, şi se duse până la ea.

— Tare băţos, şopti. Cum merge?

— Aş vrea din tot sufletul să ne lase să trecem, spuse McIver iritat, dar trebuie să mai îndurăm încă o oră la aeroport şi să fiu al naibii dacă ştiu ce să fac.

— Charlie a...

— Domnule căpitan!

Ofiţerul de la Imigraţii îi chema pe el şi pe Petikin în maşină.

— Deci sunteţi în tranzit, aşa e?

— Da, către Al Shargaz. Cu permisiunea dumneavoastră, o să plecăm imediat, spuse McIver. O să mergem la aeroport, o să completăm planul de zbor şi o să decolăm imediat ce putem. Aşa e bine?

— Unde spuneţi că sunteţi în tranzit?

— Al Shargaz, via Bahrain pentru combustibil.

Cu fiecare clipă ce trecea Mdver se simţea din ce în ce mai îngreţoşat. Orice oficial al aeroportului avea să înţeleagă că ei ar fi trebuit să realimenteze înainte de Bahrain, chiar şi fără vântul ăsta, şi că toate aeroporturile e aici până acolo erau saudite, aşa că ar fi trebuit să aibă plan de zbor pentru aterizări în

Arabia Saudită. Bahrain, Abu Dhabi, Al Shargaz, toate primiseră acelaşi telex. Şi Kuweitul. Şi deşi fuseseră primiţi aici cu bunăvoinţă, indiferent de motiv, acelaşi lucru nu s-ar fi întâmplat şi în aeroporturile saudite.

Pe bună dreptate, îşi zise şi văzu omul privind literele de înregistrare iraniană de sub fereastra carlingii. Sosiseră sub înregistrare iraniană şi trebuia să completeze planul de zbor şi să plece sub aceleaşi litere. Spre surpriza lui, omul îşi strecură mâna în buzunarul portierei laterale a maşinii şi scoase un vraf de formulare.

— O să primesc planul de zbor aici şi o să vă dau drumul către Bahrain direct şi o să plecaţi imediat. Puteţi să-mi plătiţi mie taxele regulamentare de aterizare şi am să vă ştampilez şi paşapoartele. N-o să fie nevoie să mergeţi la aeroport.

— Cum?

— Am să vă primesc planul de zbor acum şi puteţi să plecaţi direct de aici. Vă rog, completaţi-le!

Îi întinse vraful de hârtii lui McIver. Erau formularele cuvenite.

— Imediat ce-aţi terminat, semnaţi-le şi daţi-mi-le înapoi!

Câteva muşte care zburau în jurul maşinii îl deranjau şi el le izgoni cu mâna, apoi ridică microfonul, aşteptă până când McIver şi Petikin se depărtară şi începu să vorbească încet.

Abia în stare să creadă ce se întâmplase, merseră să se sprijine de camion.

— Iisuse! Mac, crezi că ştiu şi ne lasă să plecăm, pur şi simplu?

— Nu ştiu ce să cred. Nu pierde vremea, Charlie! McIver îi întinse hârtiile şi spuse, mai răstit decât ar fi vrut:

— Pur şi simplu completează formularele înainte să se răzgândească. Al Shargaz, dacă se întâmplă să avem vreo situaţie de urgenţă la Jelet, asta-i problema noastră. Pentru Dumnezeu, fă-o şi hai să ne ridicăm în aer cât de repede putem!

— Sigur, imediat. Genny interveni:

— Nu pilotezi tu, nu-i aşa, Duncan!?

— Nu, Charlie o s-o facă. Petikin se gândi o clipă, apoi scoase o cheie şi banii. Asta e cheia de la camera mea, Genny. Vezi să iei lucrurile mele, nu-i nimic acolo prea important, să plăteşti nota şi să prinzi avionul următor. Biddle o să-ţi facă rost de un bilet cu prioritate.

— Cum rămâne cu paşaportul şi licenţa ta?

— Întotdeauna le am la mine – mi-e teamă ca de moarte că am să le pierd – şi o bancnotă de o sută de dolari. Niciodată nu ştii când o să ai nevoie de ceva bacşiş.

— Consideră treaba făcută, spuse şi îşi împinse ochelarii de soare pe nas, zâmbindu-i soţului ei.

— Ce-o să faci, Duncan?

Fără să bage de seamă, McIver oftă adânc.

— Va trebui să merg mai departe, Gen. Nu îndrăznesc să rămân aici. Mă îndoiesc c-or să mă lase. Sunt disperaţi să nu facă valuri şi abia aşteaptă să nu ne mai vadă. E evident, nu-i aşa? Cine a mai auzit vreodată de aprobare dată pe plajă? Suntem un blestem pe capul lor şi o ameninţare pentru stat.

— Desigur, ăsta-i adevărul.

— Fă ce-a spus Charlie, Gen. O să aterizăm la Jelet – să schimbăm înregistrările – şi o să ne păstrăm speranţa. Ai şabloanele, Charlie?

— Pensule, vopsea, totul. Petikin nu se opri din completatul formularelor. Cum rămâne cu Wazari?

— E parte din echipaj până pune cineva întrebări. Trece-l acolo ca radio-operator. Asta nu-i o minciună. Dacă nu se iau de el la Bahrain, o să se ia sigur la Al Shargaz. Poate că Andy reuşeşte să facă ceva pentru el.

— E-n regulă, e echipaj. Asta-i, gata!

— Gen, Jelet e uşor de atins de-aici şi Bahrainul la fel, Sl Al Shargaz. Vremea e bună, luna o să se vadă, aşa că o excursie noaptea o să fie grozavă. Fă ce spune Charlie! O sa ajungi acolo la vreme ca să ne întâlnim...

— Dacă plecaţi imediat, aveţi nevoie de nişte mâncare şi sticle de apă, spuse. Putem să luăm de aici. Le aduc Charlie. Hai cu mine, Duncan, ai nevoie de băutură.

— Pregăteşte-mi-o la Al Shargaz, Gen!

— Aşa o să fac. Dar îţi mai dau una şi acum. Nu cred să ai nevoie de ea. Nici eu!

Se duse până la ofiţerul de la Imigrări şi obţinu permisiunea să cumpere sandvişuri şi să dea un telefon.

— Mă întorc într-o secundă, Charlie.

McIver o urmă în holul hotelului şi se duse direct la toaletă. Acolo îi fu foarte rău. Îşi reveni cu greu. Când ieşi, ea părăsea cabina telefonică.

— Sandvişurile vin dintr-o clipă într-alta, băutura ta e pregătită şi ţi-am aranjat un telefon cu Andy.

Îl conduse până la o masă de pe somptuoasa terasă a barului. Trei Perrier de la gheaţă, cu lămâie, şi un pahar mare de whisky simplu, fără gheaţă, aşa cum îi plăcea lui. Dădu pe gât primul Perrier dintr-o înghiţitură.

— Dumnezeule! Aveam nevoie de asta.

Trase cu ochiul la whisky, dar nu-l atinse. Gânditor, bău cu înghiţituri mici al doilea pahar de Perrier şi o privi. Când ajunse pe la jumătate, spuse:

— Gen, cred c-aş vrea să vii şi tu cu noi. Ea tresări surprinsă.

— Mulţumesc, Duncan. Aş vrea, da, desigur. Cutele de pe faţa lui se adânciră.

— Ai fi venit oricum, nu-i aşa?

Ea ridică uşor din umeri. Ochii ei coborâră spre paharul de whisky.

— Nu pilotezi, Duncan! Whiskyul o să-ţi facă bine. Îţi aranjează stomacul.

— Ai băgat de seamă, aşa-i?

— Doar că eşti foarte obosit, mai obosit decât te-am văzut vreodată, dar te-ai descurcat minunat. Ai făcut o treabă teribilă şi ar trebui să te odihneşti. Ţi-ai... ţi-ai luat pilulele şi toate prostiile alea?

— O, da, deşi cred că am nevoie de o realimentare cât de curând.

— Nici o problemă.

— Dar m-am simţit destul de prost de câteva ori. Faţa de brusca ei nelinişte: Acum mi-e bine, Gen, mi-e bine.

Ştia că nu trebuie să insiste mai mult. Acum că era invitată, putea să se relaxeze o clipă. De când aterizase, urmărise foarte atentă, cu o îngrijorare crescândă. Odată cu sandvişurile comandase câteva aspirine, avea Vegani în geantă şi trusa secretă de prim-ajutor pe care i-o dăduse doctorul Nutt.

— Cum a fost să pilotezi din nou?

— De la Teheran la Kowiss a fost grozav, restul nu prea bine. Ultima parte n-a fost bună deloc.

Gândul de-a fi fost vânat de către avioanele militare şi atât de aproape de dezastru de atâtea ori îl făcu să se simtă rău din nou. Nu te gândi la asta! îşi ordonă. Asta a trecut. „Vârtejul” s-a încheiat aproape. Erikki şi Azadeh sunt teferi, dar cum rămâne cu Dubois şi Fowler şi ce dracu s-a întâmplat cu ei şi cu Tom? L-aş strânge de gât pe afurisitul ăsta.

— Te simţi bine, Duncan?

— O, da, îmi e bine, îs doar obosit. Chestia asta ţine de câteva săptămâni doar.

— Cum e cu Tom? Ce îi spui lui Andy?

— Chiar la asta mă gândeam. Va trebui să-i spun lui Andy.

— Asta-i o cotitură serioasă în „Vârtej”, nu?

— Este. E de capul lui, Gen. Poate să reuşească s-o scoată pe Şeherazada şi să se strecoare afară. Dacă e prins... va trebui s-aşteptăm şi să vedem ce-o să se întâmple şi să sperăm, spuse, dar se gândea: când o să fie prins, întinse mâna şi o atinse, bucuros că e alături de ea, nedorind s-o îngrijoreze mai mult decât era deja. E greu pentru ea. Cred c-o să mor.

— Vă rog iertaţi-mă, sahib, memsahib, cele ce-aţi comandat au fost duse la elicopter, spuse chelnerul.

McIver îi întinse o carte de credit şi ospătarul plecă.

— Asta-mi aduce aminte de notele mele de plată la notei şi de ale lui Charlie. Va trebui să avem grijă de ele înainte de a pleca.

— O, i-am telefonat domnului Biddle câtă vreme erai la toaletă şi l-am rugat să aibă grijă de notele de plată şi să trimită bagajele şi tot ce-avem dacă nu-i dau un telefon peste o oră. Eu am geanta de mână, paşaportul şi... de ce zâmbeşti?

— Nimic, nimic, Gen.

— Era pentru cazul în care aveai să-mi ceri, mă gândeam...

Privi băşicuţele de spumă din pahar. Din nou uşoara ridicare din umeri. Înălţă privirea spre el şi zâmbi veselă:

— Mă bucur atât de mult că m-ai rugat, Duncan! Îti mulţumesc.

Al Shargaz, *la periferiile oraşului*; *ora 6*, *Ol seara*. Gavallan ieşi din maşină şi urcă iute treptele spre uşa din faţă a vilei în stil marocan, înconjurată de ziduri înalte.

— Domnule Gavallan!

— O, hello, doamnă Newbury!

Îşi schimbă direcţia ca să se alăture femeii pe jumătate ascunsă printre tufe, plantând îngenuncheată nişte răsaduri în apropiere de aleea garajului.

— Grădina dumneavoastră arată minunat.

— Mulţumesc. E atât de plăcut şi mă ţine în formă. Angela Newbury era înaltă şi trecută de treizeci de ani şi vorbea cu un accent patrician.

— Roger este în chioşc, vă aşteaptă.

Cu dosul mâinii înmănuşate îşi şterse transpiraţia de pe frunte, lăsând o uşoară urmă de murdărie.

— Cum merge?

— Grozav, spuse, sărind peste veştile despre Lochart. Nouă din zece până acuma.

— O, grozav, super! Asta este într-adevăr o uşurare. Felicitări! Am fost cu toţii atât de îngrijoraţi! O, minunat, dar nu-i spuneţi lui Roger c-am întrebat. O să i se urca tensiunea. Ar trebui să nu ştie nimeni!

Răspunse zâmbetului şi ocoli casa prin grădina minunată. Chioşcul se afla într-un pâlc de copaci înconjurat de răzoare de flori, cu scaune, măsuţe, un bar mobil şi telefon. Bucuria lui se topi văzând privirea de pe chipul lui Roger Newbury.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu te-ai întâmplat, „Vârtejul” s-a întâmplat! Am spus destul de limpede că-i o idee proastă! Cum merge?

— Am aflat chiar acum că cele două aparate ale noaste de la Kowiss sunt în siguranţă în Kuweit şi au aprobat pentru Bahrain, fără nici un fel de probleme, aşa că asta face nouă din zece dacă punem la socoteală şi pe cel al lui Erikki din Tabriz. Dubois şi Fowler... Încă nu avem vesti de la ei, dar sperăm. Acum, care-i problema, Roger?

— S-a dezlănţuit iadul în tot Golful, Teheranul urlă ca strâns de gât şi toate oficiile noastre sunt în alertă. Bătrânu şi omul vostru de încredere, Roger Newbury Esq. sunt invitaţi cordial la 7.30 să explice ilustrului ministru de externe ce-i cu afluxul ăsta de elicoptere aici, aşa, deodată, – teoretic înregistrate în Anglia – şi cât de mult intenţionează să rămână!

Newbury, un bărbat suplu cu păr nisipiu, ochi albaştri şi un nas proeminent, era evident foarte iritat.

— Mă bucur că sunt nouă din zece. Vrei să bei ceva?

— Mulţumesc. Un scotch uşor şi sifon. Newbury se duse să-l pregătească.

— Bătrânul şi cu mine am fi încântaţi să ştim ce-ai sugera să spunem.

Gavallan se gândi un moment.

— Elicopterele pleacă în momentul în care reuşim să le'urcăm în avioane.

— Când va fi asta? Newbury îi întinse băutura.

— Mulţumesc. Avioanele de transport au fost promise pentru ora 6 după-amiază, duminică. O să muncim toată noaptea şi o să le expediem luni dimineaţa.

Newbury împietri.

— Nu poţi să le scoţi mai devreme?

— Avioanele au fost comandate pentru mâine, dar m-au lăsat baltă. De ce?

— Pentru că, bătrâne, acum câteva minute am avut o informare de la un foarte înalt şi foarte amical nivel că atâta vreme cât elicopterele n-or să mai fie aici până mâine la apus, s-ar putea sa nu fie confiscate. Acum fu rândul lui Gavallan să îngheţe.

— Asta nu-i cu putinţă, e imposibil.

— Nu cred că se poate mai rău, bătrâne. Felul în care a fost făcută informarea... Fapt e că mâine, după apus, o să fiţi în rahat până la sprâncene.

Newbury se jucă cu băutura lui, suc de lămâie.

La naiba cu toate astea, îşi zise. În timp ce suntem obligaţi să ajutăm cei mai importanţi oameni ai noştri implicaţi în afaceri să-şi salveze ce pot din catastrofa Iranului, trebuie să nu uităm că lucrurile se desfăşoară pe termen lung, nu numai scurt. Nu putem să supunem guvernul Majestăţii Sale unui asemenea risc şi în afară de asta week-end-ul meu s-a dus. Ar trebui să beau o vodcă mare cu Angela şi când colo stau aici, înghiţind lături.

— Va trebui să le mişti cumva.

— N-ai putea să ne obţii o amânare de patruzeci şi opt de ore? Explică-le că avioanele de transport sunt angajate, dar trebuie să fie duminică.

— N-aş îndrăzni să sugerez, Andy, asta ar însemna să admitem vinovăţia.

— N-ai putea să-mi obţii un permis de tranzit către Oman, de patruzeci şi opt de ore?

Newbury se strâmbă.

— Am să-l întreb pe Bătrân, dar nu putem să încercăm nimic până mâine, e prea târziu acum şi reacţia mea imediată este că cererea va fi pe bună dreptate refuzată. Iranul are o considerabilă prezenţă aici şi bine apreciată după ce au făcut, în definitiv chiar i-au ajutat să îi înfrângă pe insurgenţii comunişti sprijiniţi de Yemen. Mă îndoiesc că o să accepte să-şi supere un foarte bun prieten, oricât de mult le-ar displace prezenta linie fundamentalistă.

Gavallan simţea că-l ia cu rău de la stomac.

— Ar fi bine să văd dacă pot să-mi aduc avioanele mai devreme său să mă gândesc dacă găsesc alternative. Zic că aş avea o şansă din cincizeci.

Îşi isprăvi băutura şi se ridică în picioare.

— Îmi pare rău pentru toate astea. Newbury se ridică şi el.

— Îmi pare rău că nu pot să te ajut mai mult, spuse sincer întristat. Ţine-mă la curent şi o să fac acelaşi lucru.

— Desigur! Spuneai că ai putea să-i transmiţi un mesaj căpitanului Yokkonen, laTabriz?

— Am să încerc, cu siguranţă. Care e?

— Din partea mea doar că ar trebui să... să zicem că ar trebui să plece cât de curând posibil, pe cea mai scurtă rută. Te rog semnează-l „GHPLX, Gavallan”.

Fără nici un comentariu, Newbury îl notă.

— GHPLX?

— Da.

Gavallan era sigur ca Erikki avea să înţeleagă că ăsta ar putea fi noua lui înmatriculare britanică.

— El nu are cunoştinţă de ăă... de desfăşurarea unor anumite evenimente, aşa că, dacă oamenii voştri ar putea să-i explice între patru ochi motivul grabei, aş fi foarte, foarte recunoscător. Mulţumesc pentru tot ajutorul.

— Spre binele tău şi al lui, sunt de acord că cu cât pleacă mai curând cu atât mai bine, cu sau fără aparat. Nu putem face nimic să-l ajutăm. Iartă-mă, dar ăsta-i adevărul.

Newbury se jucă cu paharul.

— Acum el reprezintă o foarte mare primejdie pentru tine, nu-i aşa?

— Nu cred, e sub protecţia noului Han, cumnatul lui. E mai în siguranţă ca niciodată!

Ce-ar zice Newbury dac-ar şti despre Tom Lochart?

— Erikki o să fie okay. O să înţeleagă. Mulţumesc încă odată.

CAPITOLUL 66

Tabriz, *Spitalul Internaţional*; *ora 6*, *24 seara*. Hakim Han intră în rezerva pentru pacienţii particulari, urmat de doctor şi un paznic. Păşea greoi din pricina durerii. Se folosea de cârje şi asta îi uşura mult mersul, dar când se apleca sau încerca să se aşeze, nu aveau cum să-i uşureze suferinţa. Numai analgezicele ajutau la asta. Azadeh aştepta jos; radiografia ei fusese mai bună decât a lui şi suferea mai puţin din cauza durerilor.

— Deci, Ahmed, cum te simţi?

Ahmed zăcea întins în pat, treaz, cu pieptul şi stomacul bandajate. Operaţia de extragere a glonţului rămas în piept reuşise. Glonţul din stomac provocase multe leziuni, pierduse o grămadă de sânge şi hemoragia internă începuse din nou, dar în momentul în care îl văzu pe Hakim Han încercă să se ridice singur.

— Nu te mişca, Ahmed! spuse Hakim cu voce blinda. Doctorul zice că evoluţia e bună.

— Doctorul e-un mincinos, înălţimea voastră. Doctorul porni să spună ceva, dar se opri când Hakim adăugă:

— Mincinos sau nu, fă-te bine, Ahmed!

— Da, înălţimea voastră. Cu ajutorul lui Allah. Dar domnia voastră, domnia voastră sunteţi teafăr?

— Dacă radiografia nu minte, am doar nişte ligamente rupte. Ridică din umeri. Cu ajutorul lui Allah.

— Mulţumesc, mulţumesc pentru rezervă, înălţimea voastră. N-am avut niciodată, niciodată, un asemenea lux.

— E mai degrabă un dar, o dovadă a preţuirii mele pentru asemenea credinţă.

Cu un gest imperios, îndepărtă doctorul şi straja. Când uşa fu închisă, se apropie mai mult.

— Ai qerut să mă vezi, Ahmed?!

— Da înălţimea voastră. Vă rog să mă iertaţi că n-am putut... n-am putut veni eu la înălţimea voastră.

Vorbea răguşit, rostind cu greu cuvintele.

— Omul din Tbilisi pe care-l vreţi, sovieticul, a trimis un mesaj pentru domnia voastră. Este... este sub sertar. L-a lipit sub sertar... acolo.

Hakim simţi că-i bate inima mai repede. Greoi, pipăi sub sertar. Bandajele adezive care îl înfăşurau nu-i îngăduiau să se aplece cu uşurinţă. Descoperi micul pătrat de hârtie împăturită şi-l dezlipi cu grijă.

— Astăzi... În cursul zilei astăzi... nu sunt sigur... cred c-a fost în după-amiaza asta. Nu ştiu... Omul purta o haina de doctor şi un halat şi ochelari, dar nu era doctor. Cineva din Azerbaidjan, poate turc. Nu l-am văzut niciodată pină acum. Vorbea turceşte... Tot ce-a spus a fost: Asta pentru Hakim Han de la un prieten din Tbilisi. Am spus da şi a plecat la fel de repede cum a sosit... Mult timp am crezut c-a fost un vis.

Mesajul era scris de o mână pe care Hakim n-o recunoscu. „Multe, multe felicitări pentru moştenirea voastră. Fie să trăiţi la fel de lung şi să fiţi la fel de productiv ca şi predecesorul vostru. Da, aş dori şi eu să ne întâlnim cât de repede, dar aici, nu acolo. Îmi pare rău. Oricând sunteţi gata, voi fi onorat să vă primesc cu ceremonie sau în taină, oricum doriţi. Ar trebui să fim prieteni. Sunt multe de împlinit şi avem multe interese comune. Vă rog comunicaţi-le lui Robert Armstrong şi Hashemi Fazir că Yazernov este îngropat în cimitirul rusesc, la Jaleh, şi aşteaptă să-i întâlnească la vremea potrivită.” Nu era semnat.

Nespus de dezamăgit, se întoarse la pat şi îi întinse hârtia lui Ahmed.

— Ce poţi să-mi spui de asta? Ahmed nu avu puterea s-o apuce.

— Iertaţi-mă, înălţimea voastră, vă rog ţineţi-o ca s-o pot citi.

După ce o citi, spuse:

— Nu e scrisul lui Mzytryk. I-aş recunoaşte scrisul, dar... eu cred că e adevărat. Ar fi transmis-o... ar fi transmis-o agenţilor lui ca s-o aducă aici.

— Cine-i Yazernov şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, e un cod... E un cod pe care ar trebui să-l înţeleagă ei.

— Este o invitaţie la o întâlnire sau o ameninţare. Care din ele?

— Nu ştiu, înălţimea voastră. Cred că o întâlnire.

Fu străbătut de o tresărire dureroasă. Înjură pe limba lui.

— Oare Mzytryk ştie că în ultima vreme când trebuia să vină, ei îl pândeau? O fi ştiind că Abdullah Han l-a trădat?

— Nu ştiu, înălţimea voastră. V-am spus că era foarte viclean şi că Hanul, tatăl vostru, era foarte... foarte prudent când avea de-a face cu el.

Efortul de-a vorbi şi de a se concentra îl istovea mult.

— Ca Mzytryk ştie că ei sunt în contact cu domnia voastră, că amândoi sunt aici, asta nu înseamnă nimic. Are o mulţime de spioni. Sunteţi Han şi desigur... că ştiţi că... sunteţi spionat de tot felul de oameni, cei mai mulţi dintre ei cu gânduri rele... care raportează superiorilor lor, cei mai mulţi chiar şi mai răi.

Un zâmbet îi străbătu faţa şi Hakim cugetă la înţelesul lui.

— Dar atunci ştiţi totul şi vă veţi ascunde adevăratul scop, înălţimea voastră. Nici măcar o clipă... nici măcar o clipă Abdullah Han nu a suspectat ce strălucitoare minte aveţi... Nici măcar o dată. Dacă... dacă ar fi ştiut macar a suta parte cum sunteţi într-adevăr... Într-adevăr... niciodată nu v-ar fi alungat. Ba v-ar fi făcut... v-ar fi făcut moştenitor şi principalul său sfetnic.

— Ar fi pus să mă sugrume.

Nici măcar pentru o milionime de secundă nu fu tentat să-i spună lui Ahmed că el trimisese asasinii pe care Erikki îi ucisese, sau de încercarea de otrăvire, care de asemenea nu-i reuşise.

— Cu o săptămână în urmă ar fi pus să mă mutileze şi tu ai fi făcut-o bucuros.

Ahmed privi în sus către el, cu ochii adânciţi în orbite şi plini de umbra morţii.

— De unde ştiţi atât de multe?

— Voia lui Allah.

Căderea începuse. Amândoi ştiau. Hakim spuse:

— Colonelul Fazir mi-a arătat un telex despre Erikki. Îi povesti conţinutul. Acum nu-l am pe Mzytryk cu care să-l schimb. Nu imediat. Pot să i-l dau pe Erikki lui Fazir, sau să-l ajut să scape. Oricum, sora mea este legată să rămână aici şi nu poate să plece cu el. Care-i sfatul tău?

— Pentru domnia voastră e mai sigur să i-l daţi pe necredincios colonelului ca peşcheş şi să Vă prefaceţi ca nu aveţi ce face ca să împiedicaţi... arestarea. Într-adevăr, n-aveţi ce face, dacă colonelul vrea aşa. Cel cu Cuţitul...

o să se opună şi o să fie ucis. După asta puteţi să îi făgăduiţi în taină celui de la Tbilisi... dar să nu i-o daţi niciodată şi atunci o să-l controlaţi... poate o să-l controlaţi, dar mă îndoiesc.

— Şi dacă Cel cu Cuţitul se întâmpla să scape?

— Dacă colonelul o îngăduie... o să ceară o răsplata.

— Care ar fi...?

— Mzytryk. Acum sau cândva... cândva în viitor. Câtă vreme Cel cu Cuţitul trăieşte, înălţimea voastră, n-o să divorţeze niciodată de ea – daţi-l uitării pe sabotor, aia a fost într-o altă viaţă – şi când... când cei doi ani se vor sfârşi, o să se ducă la el, asta dacă... dacă el îi îngăduie să... rămână. Mă îndoiesc că chiar înălţimea voastră...

Ochii lui Ahmed se închiseră şi trupul lui fu străbătut de un tremur prelung.

— Ce s-a întâmplat cu Baiazid şi bandiţii, Ahmed? Ahmed nu-l auzi. Vedea acum stepele, vastele câmpii ale patriei sale şi ale strămoşilor săi, marea de iarbă de unde strămoşii ieşiseră la iveală ca să călărească în umbra mantiei lui Gingis Han, apoi a celei a nepotului său, Kublai Han şi a fratelui său, Ulagu Han, care coborâse în Persia să ridice munţi din craniile celor care i se opuseseră. Aici, în pământul legendar, din vremuri străvechi, se gândi Ahmed; pământul vinului şi al căldurii şi al bogăţiei şi al femeilor cu nemăsurata frumuseţe a ochilor lor de căprioară şi nespusa senzualitate, preţuite din vremuri străvechi, ca Azadeh, ah, acum niciodată n-am s-o pot avea, aşa cum s-ar fi cuvenit, târâtă de păr ca pradă de război, aruncată de-a curmezişul şeii şi tăvălită şi îmblânzită pe piei de lup.

Din depărtare se auzi spunând:

— Vă rog... Înălţimea voastră, vă implor... o favoare. Aş vrea să fiu îngropat în ţinutul meu şi în felul nostru.

Atunci am să pot trăi veşnic cu spiritele părinţilor mei, se gândi, simţind chemarea acelui loc fermecat.

— Ahmed, ce s-a întâmplat cu Baiazid şi bandiţii, când ai aterizat?

Cu un efort, Ahmed se întoarse:

— Nu erau kurzi, doar nomazi prefăcându-se a fi kurzi! Cel cu Cuţitul i-a ucis pe toţi, înălţimea voastră, cu foarte mare brutalitate, spuse, cu un ciudat formalism al razelor. În nebunia lui i-a ucis pe toţi. Cu cuţitul şi cu mârna, cu picioarele şi dinţii; pe toţi, cu excepţia lui Baiazid care, din pricina jurământului făcut către domnia lastră, nu i s-a opus.

— L-a lăsat în viaţă? Lui Hakim nu-i venea să creadă.

— Da, Allah să-i dea pace! El a pus o armă în mâna mea şi l-a ţinut pe Baiazid în apropierea armei şi eu...

Vocea se pierdu. Valuri de iarbă îl chemau până în depărtare, atât cât puteau ochii să vadă.

— Tu l-ai ucis?

— O, da... uitându-mă... uitându-mă în ochii lui. Mânia îşi făcu loc în glasul lui Ahmed.

— Fiul de căţea m-a împuşcat în spate de două ori. Mişeleşte... fiul de căţea... aşa că a murit mişeleşte şi fără bărbăţie... fiul de căţea!

Buzele lipsite de sânge zâmbiră. Închise ochii. Murea iute, cuvintele deveniseră imperceptibile.

— M-am răzbunat... Hakim spuse repede:

— Ahmed, ce nu mi-ai spus din ceea ce ar trebui să ştiu?

— Nimic.

Peste puţin timp ochii i se deschiseră şi Hakim putu să privească prăpastia.

— Nu este alt Dumnezeu decât Allah şi... puţin sânge se scurse pe la colţurile gurii. Te-am făcut Han.

Ultimul cuvânt muri odată cu el.

Hakim se simţea neplăcut sub privirea îngheţată.

— Doctore! strigă.

Omul intră imediat, însoţit de strajă. Îi închise ochii.

— Voia lui Allah. Ce ar trebui să facem cu trupul, înălţimea voastră?

— Ce faceţi de obicei cu trupurile.

Hakim se mişcă în cârje şi se depărta, urmat de străjer. Deci, Ahmed, se gândea, deci acum eşti mort şi eu sunt singur, rupt de trecut şi fără nici o obligaţie faţă de nimeni. M-ai făcut Han, asta ai vrut să spui? Ştiai că şi în camera aia erau găuri prin care se putea spiona? Îl atinse umbra unui zâmbet, apoi se reculese, îndârjit. Acum Colonelul Fazirşi Erikki, Cel cu Cuţitul, cum îi spui tu.

La palat, *ora 6*, *48 seara*. În lumina care scădea din ce în ce, Erikki repara grijuliu, cu bandă adezivă transparentă, una dintre găurile de gloanţe din parbrizul de plastic al elicopterului. Îi era greu cu braţul prins într-o eşarfă, dar mina era puternică, iar rana avea să se vindece, şi nu se vedea urmă de infecţie. Urechea îi era bandajată din belşug, parte din păr ras ca să ţină zona curată şi se întrema repede. Avea poftă de mâncare.

Orele în care stătuse de vorbă îndelung cu Azadeh îi aduseseră într-o măsură pacea. Asta este tot, se gândi. E numai o măsură, nu îndeajuns să uiţi toate omorurile şi primejdia ce am devenit eu acum. Aşa să fie. Aşa m-au făcut zeii şi sunt ceea ce sunt. Da, dar cum rămâne cu Ross şi cum rămâne cu Azadeh şi de ce ţine kukriul atât de aproape de ea?

— A fost darul lui pentru tine, Erikki, pentru tine şi pentru mine. Este...

— Aduce ghinion să-i dăruieşti unui bărbat un pumnal fără să iei bani, imediat, doar simbolic, în schimb. Când am să-l întâlnesc, am să-i dau nişte bani şi-am să-i primesc darul.

Încă o dată apăsă butonul de start. Încă o dată motorul porni, tuşi şi muri.

Ce-a fost cu Ross şi Azadeh? Se aşează pe marginea carlingii şi se uită la cer. Cerul nu-i răspunse şi nici apusul. Pătura de nori se spărsese către vest, soarele era jos şi norii ameninţători. Începură chemările muezinilor. Gărzile de la poartă se întoarseră cu faţa către Mecca şi se prosternară la pământ. Tot aşa făcură şi cei din interiorul palatului şi cei care lucrau în câmp, la fabrica de covoare şi în saivanele oilor.

Fără să-şi dea seama, mâna se apropie de cuţit. Fără să vrea, ochii verificară că pistolul mitralieră se afla încă lângă scaunul pilotului, armat şi cu un încărcător plin. Ascunse în cabină se aflau alte arme, arme ale nomazilor, Pistoale mitralieră AK 47 şi M 16. Nu-şi putea aminti cum le ascunsese. Le descoperise în dimineaţa în care făcuse inspecţia, căutând avariile, şi curăţase interiorul. Din pricina benzii adezive lipite de ureche, nu auzi maşina apropiindu-se, aşa cum s-ar fi întâmplat în mod normal şi tresări când apăru la poartă. Gărzile Hanului recunoscură ocupanţii şi le făcură semn să treacă, iar mobilul intră în curtea uriaşă, lângă fântână. Din nou apăsă butonul de start, din nou motorul merse un moment, apoi făcu să tremure tot fuzelajul când se opri.

— Bună seara, domnule căpitan.

Cei doi erau Hashemi Fazir şi Armstrong.

— Cum te simţi astăzi? întrebă colonelul.

— Bună seara. Cu ceva noroc, într-o săptămână o să mă simt mai bine ca niciodată, spuse Erikki cu voce plăcută, dar deosebit de prudent.

— Străjile spun că înălţimile lor nu s-au întors încă

— Hanul ne aşteaptă, am venit la invitaţia lui.

— Sunt la spital, la o radiografie. Au plecat în timp ce dormeam eu. N-ar trebui să întârzie prea mult. Erikki îi privi. Aţi vrea să beţi ceva? E vodcă, whisky şi ceai şi, desigur, cafea.

— Mulţumesc, orice o fi, spuse Hashemi. Cum e elicopterul?

— Bolnav, spuse dezgustat. Încerc să-l pornesc de-o oră. A avut o săptămână mizerabilă.

Îi conduse în sus pe scările de marmură.

— Toate cablurile sunt un dezastru. Am nevoie teribilă de un mecanic. Baza noastră e închisă şi ştiţi c-am încercat să telefonez la Teheran, dar telefoanele iarăşi nu funcţionează.

— Poate aş putea să-ţi aduc un mecanic, mâine sau poimâine, de la oaza aeriană.

— Aţi putea, domnule colonel? Zâmbetul sau era neaşteptat şi plin de recunoştinţă. M-ar ajuta teribil! Şi mi-ar trebui şi nişte combustibil, un rezervor plin. Ar fi şi asta posibil?

— Ai putea să zbori până la aerodrom?

— N-aş risca asta, chiar dac-aş putea să-l pornesc, e prea primejdios. Nu. n-aş risca asta. Mecanicul trebuie sa vină aici.

O porni înaintea lor pe coridor, deschizând uşa către micul salon de la parter, pe care Abdullah Han îl pregătise pentru oaspeţi nemahomedani. Se numea Camera Europeană.

Barul era bine aprovizionat. Ca de obicei, frigiderul era plin cu cuburi de gheaţă – gheaţă făcută din apă îmbuteliată apoi apă gazoasă şi felurite băuturi răcoritoare şi ciocolate şi halva – pe care Hanul o adora.

— Eu beau vodcă, spuse Erikki.

— La fel şi eu, te rog, spuse Armstrong. Hashemi ceru o băutură răcoritoare.

— O să beau şi eu vodcă după ce apune soarele. Se auzea slab chemarea muezinilor.

— Prosit!

Erikki ciocni paharul cu Armstrong, făcu politicos acelaşi lucru cu Hashemi şi-l bău dintr-o înghiţitură. Îşi mai puse unul.

— Serveşte-te, domnule superintendent! Auzind zgomotul unei maşini, priviră toţi pe fereastră. Era Rollsul.

— Iertaţi-mă un minut. O să-i spun lui Hakim Han că sunteţi aici.

Erikki ieşi şi îi întâmpină pe Azadeh şi pe fratele ei e trepte.

— Ce-a spus radiografia?

— Nici un os afectat la nici unul dintre noi. Azadeh era veselă, faţa ei lipsită de griji. Tu cum te simţi, dragul meu?

— Grozav. E minunată vestea asta. Minunată! Zâmbetul său era sincer. Mă bucur atât de mult! Ai nişte oaspeţi: colonelul şi superintendentul Armstrong. I-am dus în „Camera Europeană”. Erikki observă oboseala lui Hakim. Să le spun să se întoarcă mâine?

— Nu, nu, mulţumesc. Azadeh, vrei să le spui că o să fiu acolo peste un sfert de oră şi să se simtă ca acasă? Ne vedem mai târziu, la cină.

Hakim o urmări atingându-l pe Erikki şi zâmbindu-i, apoi fata plecă.

Ce norocoşi sunt să se iubească atât de mult unul pe celălalt. Şi ce trist pentru ei.

— Erikki, Ahmed a murit. N-am vrut să-i spun încă ei. Erikki se simţi întristat.

— E vina mea c-a murit. Baiazid nu i-a lăsat nici o şansă.

— Voia lui Allah. Hai să mergem şi să vorbim o clipă.

Hakim străbătu coridorul până în Sala Mare, sprijinindu-se din ce în ce mai apăsat în cârje. Străjile stăteau la uşă într-un-loc de unde nu puteau auzi ce se vorbea. Se îndreptă către o nişă, puse deoparte cârjele, se întoarse cu faţa către Mecca, icnind de durere când îngenunche şi încercă să facă plecăciunea. Nici căznindu-se din răsputeri nu reuşi şi trebui să se mulţumească numai cu rostirea Shahadei.

— Erikki, te rog ajută-mă! Erikki îl ridică cu uşurinţă.

— Ar trebui să sari peste asta câteva zile.

— Fără rugăciune? se holbă Hakim cu gura căscată la el.

— Vroiam să zic, poate că Unicul Dumnezeu va înţelege dacă o spui stând în picioare, fără să îngenunchezi. N-ai să-ţi faci decât rău la spate. A spus doctorul ce e?

— Crede că sunt doar nişte ligamente rupte. O să mă duc la Teheran cât de curând, să consult un specialist. Primi cârjele. Mulţumesc.

După un moment de gândire, alese un scaun în locul obişnuitelor perne pe care se întindea şi se aşeză cu grijă pe el, apoi porunci ceai. Mintea lui Erikki era la Azadeh. Atât de puţin timp...

— Cel mai bun specialist din lume pentru problemele astea e Guy Beaucfiamp, din Londra. El m-a aranjat în cinci minute după ce doctorii mi-au spus că va trebui să zac trei luni cu tracţiuni, altfel o să mi se sudeze două vertebre. Să nu crezi ce spune un doctor obişnuit în legătură cu spatele tău, Hakim. Cel mai bun lucru pe care-l pot face ăştia e să-ţi prescrie un antinevralgic.

Uşa se deschise. Un servitor aduse ceaiul. Hakim îi făcu semn să plece şi lui şi străjilor.

— Vezi să nu fiu deranjat.

Ceaiul era fierbinte, mentolat, dulce şi servit în ceşcuţă de argint.

— Acum... acum trebuie să stabilim ce trebuie să faci. Nu poţi rămâne aici.

— Aşa e, spuse Erikki, bucuros că aşteptarea se sfârşise. Ştiu că te stânjenesc pe tine ca Han.

— O parte din înţelegerea lui Azadeh şi-a mea cu tata în schimbul recunoaşterii noastre şi numirii mele ca moştenitor a fost jurământul pe care l-am făcut să rămânem în Tabriz, în Iran, vreme de doi ani, deci, deşi trebuie să pleci, ea nu poate.

— Mi-a vorbit de jurâmânt.

— E limpede că tu eşti în primejdie, chiar şi aici. Nu pot să te apăr împotriva poliţiei sau a guvernului. Ar trebui să pleci imediat, să zbori din ţară. Peste doi ani, când Azadeh o să poată pleca, o să plece şi ea.

— Nu pot să zbor. Fazir a zis că ar putea să-mi dea mâine un mecanic, poate şi combustibil. Dacă aş putea să iau legătura cu McIver la Teheran, el ar putea să trimită pe cineva aici.

— Ai încercat?

— Da, dar telefoanele sunt încă deranjate. As fi folosit emiţătorul de la baza noastră, dar biroul e total distrus. Am zburat pe deasupra bazei venind încoace. Este un dezastru. Nu există transport, nu există butoaie de combustibil. Când o să ajung la Teheran, McIver poate să trimită aici un mecanic ca să repare elicopterul.

— Până când va fi în stare să zboare, nu poate să rămână unde e?

— Ba da, desigur.

Hakim îşi mai turnă ceai, convins acum că Erikki nu ştia nimic de evadarea celorlalţi piloţi şi elicoptere. Dar asta nu schimbă nimic, îşi spuse.

— Nici o linie aeriană nu deserveşte Tabrizul, altfel aş aranja cu una dintre ele să te ia. Şi totuşi cred că ar trebui să pleci imediat. Eşti în mare primejdie. Primejdie iminentă.

Ochii lui Erikki se îngustară.

— Eşti sigur?

— Da.

— Cum?

— Nu pot să-ţi spun, dar nu eşti sub controlul meu. E foarte serios, imediat, nu o priveşte pe Azadeh pentru moment, dar ar putea dacă nu suntem atenţi. Pentru protecţia ei, asta trebuie să rămână numai între noi. Am să-ţi dau o maşină, oricare vrei din garaj. Sunt cam douăzeci, cred. Ce s-a întâmplat cu Range-Roverul tău? Erikki ridică din umeri, mintea lucrând întruna.

— Asta-i altă problemă. Uciderea ticăloşilor de mujhadini care mi-au luat documentele – şi pe ale lui Azadeh – apoi Rakoczy care i-a împuşcat pe ceilalţi...

— Uitasem de Rakoczy. Hakim insistă şi mai mult. Nu prea e mult timp.

Erikki îşi răsuci capul ca să îşi dezmorţească muşchii şi să îndepărteze durerea.

— Cât de iminentă e primejdia asta, Hakim? Ochii tânărului Han erau neclintiţi.

— Îndeajuns de iminentă ca să-ţi sugerez să aştepţi până se întunecă, apoi să iei maşina şi să pleci şi să ieşi din Iran cât de repede poţi; îndeajuns de iminentă ca să ştiu că, dacă n-o faci, Azadeh o să aibă mari neplăceri; îndeajuns de iminentă ca să ştiu că n-ar trebui să-i spui înainte de a pleca.

— Juri?

— În faţa lui Allah, jur că asta este ceea ce cred.

Îl văzu pe Erikki încruntându-se şi aştepta răbdător, îi plăcea cinstea şi simplicitatea lui, dar asta nu atârna în balanţă.

— Poţi să pleci fără să-i spui?

— Dacă o fac noaptea, în apropierea zorilor, în timp ce doarme... Dacă plec în seara asta, prefăcându-mă că ies afară, să zicem să mă duc la bază, o să mă aştepte şi dacă nu mă întorc o să fie foarte dificil – pentru ea şi pentru tine. Satul încă o mai obsedează. O să facă o criză de isterie. O plecare pe furiş ar fi mai înţeleaptă, chiar înaintea zorilor. Atunci ea o să doarmă – doctorul îi dă sedative – o să doarmă şi eu o să pot pleca lăsându-i un bileţel.

Hakim încuviinţă satisfăcut din cap.

— Atunci e aranjat.

Nu dorea să-i provoace nici un fel de suferinţă său necaz lui Azadeh.

Erikki auzi tonul hotărât şi înţelese dincolo de orice îndoială că, dacă o părăsea acum, avea s-o piardă pentru totdeauna.

În baie; *ora 7*, *15 seara*. Azadeh se cufundă până la gât în apa fierbinte. Baia, placată cu o minunată faianţă, avea cincisprezece metri pătraţi, iar la un capăt era mai puţin încă, cu platforme anume făcute pe care puteai să stai întins, apa fierbinte curgând din camera cazanelor, aflată alături. Încăperea era caldă şi largă, un loc vesel, cu grinzi frumoase.

Avea părul adunat în creştetul capului într-un prosop se sprijinea de unul dintre spătarele acoperite cu faianţă, anume construite, cu picioarele întinse. Apa o odihnea.

— O, e atât de bine, Mina, murmură.

Mina era o femeie voinică, una dintre cele trei slujnice ale ei. Stătea deasupra ei în apă, purtând doar o pânză în jurul şoldurilor, masându-i blând gâtul şi umerii.

Baia era goală. Nu se aflau acolo decât Azadeh şi slujnica ei; Hakim trimisese restul familiei în celelalte case din Tabriz, ca să se pregătească aşa cum se cuvenea pentru ziua jelirii lui Abdullah Han – acesta fusese motivul oficial, dar toţi erau conştienţi că cele patruzeci de zile de aşteptare trebuiau să-i dea timp să cerceteze palatul după voie şi să repartizeze camerele aşa cum îi făcea plăcere. Numai bătrâna Hananum rămase netulburată şi Aisha cu cei doi copii ai ei.

Fără să-i tulbure reveria, Mina o trase pe Azadeh în apa puţin adâncă, pe o altă platformă, unde Azadeh sta perfect întinsă, cu capul sprijinit confortabil de o pernă, astfel încât putea să se ocupe de pieptul şi coapsele şi pântecul şi picioarele ei, pregătind-o pentru masajul adevărat, cu ulei, care avea să vină mai târziu, când fierbinţeala apei avea să pătrundă mai adânc.

— Oh, asta este atât de bine... spuse Azadeh din nou. Se gândea că era mult mai plăcut decât în sauna lor, cu căldura puternică, brutală şi apoi îngrozitorul plonjon în zăpadă, şocul care urma făcând tot trupul să vibreze, dătător de viaţă, dar nu atât de bun ca asta, senzualitatea băii parfumate şi tihna blânda şi nici un fel de zbateri după aceeaşi...

— O, e aşa de bine...

Dar de ce este baia, piaţa satului şi acum este atât de frig şi acolo este măcelarul şi falsul mullah care strigă „mai întâi mâna dreaptă! Bateţi cu pietre târfa!” ţipă fără sunet şi sări în picioare.

— Oh, oh, v-am apăsat prea tare, înălţimea voastră?! îmi pare atât de rău!

— Nu, n-a fost vina ta, Mina, n-a fost nimic, nimic, te rog, continuă!

Din nou degetele liniştitoare. Inima îşi încetini bătăile. Sper că în curând am să pot să dorm fără... fără sat. Noaptea trecută, cu Erikki, a fost deja ceva mai bine, în braţele lui a fost mai bine. Chiar şi numai stând lângă el. Poate că în noaptea asta o să fie şi mai bine. Mă întreb ce face Johnny. Ar trebui să fie în drum spre casă acum, în concediu, în Nepal. Acum că Erikki s-a întors, sunt din nou în siguranţă, dar numai atâta vreme cât sunt cu el, lângă el. Singură nu

sunt. Nu sunt în siguranţă nici chiar cu Hakim. Nu mă mai simt apărată, pur şi simplu nu mă mai simt în siguranţă.

Uşa se deschise şi intră Aisha. Chipul ei era marcat de suferinţă, ochii plini de teamă, chadond negru făcând-o să apară şi mai nemachiată.

— Bună, dragă Aisha. Ce s-a întâmplat?.

— Nu ştiu... lumea e atât de ciudată şi eu nu... eu nu îmi mai găsesc locul.

— Vino în baie, spuse Azadeh, compătimind-o. Părea atât de subţire şi bătrână şi fragilă şi fără apărare. E greu să crezi că este văduva tatălui meu, cu un fiu şi o fiică la numai şaisprezece ani.

— Intră, e aşa de bine!

— Nu, nu, mulţumesc, eu... eu doar voiam să-ţi vorbesc.

Aisha se uită la Mina, îşi coborî ochii şi aşteptă.

Cu două zile în urmă ar fi trimis pur şi simplu după Azadeh, care ar fi venit imediat şi ar fi îngenuncheat şi-ar fi aşteptat porunca, aşa cum îngenunchease ea acum rugătoare. Voia lui Allah! se gândi. Dacă nu m-aş frământa şi îngrozi pentru viitorul copiilor mei, aş striga de fericire. Nu mai am parte de mirosul urât şi sforăiturile cutremurătoare, nici de greutatea zdrobitoare, şi icnete şi furie şi muşcături şi disperarea de-a obţine ceea ce putea obţine doar rareori. „E vina ta! Vina ta, vina ta!” Cum ar fi putut fi vina mea? De câte ori nu l-am implorat să-mi arate ce trebuie sa fac pentru a-i fi de folos şi am încercat şi am încercat şi am încercat şi totuşi se întâmpla atât de rar şi apoi imediat greutatea dispărea, începeau sforăiturile şi eu eram lăsată treză să zac în sudoare şi-n miros. O, de câte ori nu mi-am dorit să fi murit pe loc!

— Mina, lasă-ne singure până te chem, spuse Azadeh. Femeia ascultă de îndată.

— Ce s-a întâmplat, Aisha, draga mea? Fata tremură.

— Mi-e teamă! Mi-e teamă pentru fiul meu şi am venit să te implor să-l aperi.

Azadeh spuse blând:

— N-ai de ce să te temi din partea lui Hakim Han şi din partea mea, deloc. Am jurat în faţa lui Allah să te îngrijim – pe tine, pe fiul tău şi pe fiica ta. Ne-ai auzit. Am făcut-o în faţa soţului tău, tatăl nostru, şi apoi din nou după moartea lui. N-ai de ce să te temi, absolut deloc.

— Am o mulţime de motive de teamă, spuse fata cu o voce tremurătoare. Nu mai sunt în siguranţă... Şi nici fiul meu. Te rog, Azadeh, n-ar putea... n-ar putea Hakim Han... Aş semna orice hârtie care să-i dea oricare drepturi... Orice hârtie! Vreau doar să trăiesc în linişte pentru el, să-l cresc şi să trăiască în pace.

— Viaţa ta e cu noi, Aisha. În curând ai să vezi ce fericiţi vom fi cu toţii, împreună, spuse Azadeh.

Are dreptate să se teamă, se gândi. Hakim n-o să-şi dea niciodată Hanatul în afara liniei sale, dacă o să aibă el însuşi fii. Acum trebuie să se căsătorească. Trebuie să-l ajut să-şi găsească o soţie potrivită.

— Nu-ţi face griji, Aisha!

— Griji? Acum tu eşti în siguranţă, Azadeh. Tu care doar cu câteva zile în urmă ai trăit în groază. Acum eu sunt cea în, primejdie şi eu trăiesc în teroare.

Azadeh o privi. Nu putea face nimic pentru ea. Viaţa Aishei era hotărâtă. Era văduva unui Han. Avea sa rămână în palat, urmărită şi supravegheată, trăind cât de bine va putea. Hakim n-avea să îndrăznească s-o lase să se recăsătorească, nu putea să-i îngăduie să cedeze drepturile fiului garantate de voinţa soţului, exprimată în faţa tuturor pe patul de moarte.

— Nu-ţi face griji, spuse.

— Uite!

Aisha scoase de sub chador un plic de plastic burduhănos.

— Ăsta-i al tău.

— Ce-i asta?

Mâinile lui Azadeh erau ude şi nu vroia să-l atingă. Fata-i deschise plicul şi-i arătă conţinutul. Ochii lui Azadeh se măriră. Paşaportul ei, actele de identitate şi toate celelalte acte, ale lui Erikki alături de ale sale, toate lucrurile care fuseseră furate de la ei de către mujhadinul de la barieră. Era într-adevăr un peşcheş.

— De unde le ai?

Aisha era sigură că nu asculta nimeni, dar totuşi coborî glasul.

— Mullahul acela de stânga, acelaşi mullah din sat, i le-a dat acum două săptămâni înălţimii sale Abdullah Han, când eraţi la Teheran. Acelaşi mullah din sat.

Fără să-şi creadă urechilor, Azadeh o privi îndelung.

— Cum le-ai luat?

Nervoasă, Aisha ridică din umerii plăpânzi.

— Mullahul ştia tot ce se-ntâmplase la barieră. A venit aici ca să încerce să pună stăpânire pe... pe soţul tău. Înălţimea şa... şovăi, apoi continuă, şoptind printre suspine: înălţimea sa i-a spus „nu”. Nu până nu încuviinţează el şi l-a gonit şi-a păstrat hârtiile.

— Mai ai şi alte hârtii, Aisha? Acte personale?

— Nu ale voastre sau ale soţului tău. Fata începu să tremure din nou.

— Înălţimea sa vă ura pe toţi atât de mult! Vroia să-l distrugă pe soţul tău, apoi avea de gând să te dea rusului şi fratele tău trebuia să fie... Îndepărtat. Ştiu atât de multe lucruri care ar putea să-ţi fie de folos, ţie şi lui, şi atât de multe pe care nu le înţeleg. Ahmed! Ai grijă de el, Azadeh.

— Da, spuse Azadeh rar. Tata l-a trimis pe mullah în sat?

— Nu ştiu, cred că da. L-am auzit cerându-i sovieticului să scape de Mahmud, ah, da, ăsta era numele falsului mullah. Poate că înălţimea sa l-a

trimis acolo să vă chinuiască pe tine şi pe sabotor şi l-a trimis de asemenea către propria-i moarte, dar Allah a intervenit. Am auzit că sovieticul a încuviinţat să trimită oameni după acest Mahmud.

— Cum ai auzit de asta?

Aisha îşi strânse nervoasă chadorul.

— Palatul e un fagure de găuri prin care poţi să auzi şi să vezi, Azadeh. El, înălţimea sa, n-avea încredere în nimeni. Îi spiona pe toţi, chiar şi pe mine. Cred că ar trebui să fim prietene, aliaţi, tu şi cu mine. Suntem lipsite de apărare. Chiar şi tu. Poate mai mult tu decât oricare dintre noi, iar dacă nu ne ajutăm una pe cealaltă, suntem cu toate pierdute. Pot să te-ajut, pot să te apăr. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

— Îţi cer doar să îmi aperi fiul. Te rog. Eu pot să te apăr pe tine.

— Desigur c-ar trebui să fim prietene, spuse Azadeh, necrezând că o ameninţă ceva, dar curioasă să cunoască secretele palatului. Ai să-mi arăţi aceste locuri tainice? Şi ai să-mi împărtăşeşti ceea ce ştii?

— O, da, da, sigur c-am s-o fac. Chipul fetei se lumină.

— Am să-ţi arăt totul şi doi ani or să treacă foarte repede. O, da, o să fim prietene.

— Care doi ani?

— Câtă vreme soţul tău e plecat, Azadeh. Azadeh sări în picioare alarmată.

— Pleacă?

Aisha se holbă la ea.

— Desigur, ce altceva ar putea face?

În „Camera Europeană". Hashemi îi întinse lui Robert Armstrong mesajul scris de mână din partea lui Mzytryk, pe care i-l dăduse Hakim. Armstrong aruncă o privire şi îngenunche.

Privi iute asupra lui.

— Iartă-mă, Hashemi, nu ştiu să citesc turceşte.

— A, îmi pare rău, am uitat.

Hashemi îl citi în engleză. amândoi putură observa dezamăgirea lui Armstrong.

— Data viitoare, Robert, o să punem mâna pe el Insah Allah!

Nu-ţi face griji, se gândi Armstrong, A fost oricum cu bătaie lungă. O să pun mâna pe Mzytryk altă dată. O să pun eu mâna pe el şi pe tine, bătrâne prieten Hashemi mare porcărie din partea ta uciderea lui Talbot. De ce-ai făcut tu asta? Răzbunare? Din pricină că omul cunoştea prea multe din secretele voastre? Nu-ţi făcuse nici un rău, ba dimpotrivă, îţi întinsese multe ciolane şi a îndreptat multe din greşelile tale. Împuţită treabă. Nu i-ai dat nici o şansă, de ce-ar trebui să-ţi dau eu ţie!? De îndată ce o să-mi aranjez ieşirea, o s-o încasezi! N-am nici un motiv să mai întârzii, acum că Mzytryk ştie că îl vânez şi-şi bate joc de noi de la adăpost. Poate că mărimile or să trimită pe cineva de

la Special Branch sau o echipă specială la Tbilisi, acum că ştim unde este. Cineva o să pună mâna pe ticălos, chiar dacă n-o să fiu eu ăla. Îl trezi din gânduri Hakim Han, care zicea:

— Colonele, ce-s toate astea, Yazernov şi cimitirul?

Hashemi îi răspunse cu voce scăzută:

— E o invitaţie, înălţimea voastră. Yazernov este un intermediar pe care Mzytryk îl folosea din vreme în vreme, acceptat de ambele părţi când trebuia să se discute ceva important pentru aceste ambe părţi.

Armstrong fu cât pe-aci să pufnească în râs. Hashemi ştia la fel de bine ca şi el că era o promisiune de vendetă personală, fără îndoială o imediată Secţiune 16/a. Isteţ din partea lui Mzytryk să folosească numele Yazernov.

— S-a întâlnit cu Yazernov la momentul potrivit, spuse Hashemi. Cred, înălţimea voastră, că ar trebui să ne întoarcem la Teheran mâine.

— Da, spuse Hakim.

Întorcându-se cu maşina de la spital împreuna Azadeh, Hakim hotărâse că singura cale de a rezolva mesajul lui Mzytryk şi de a se ocupa de aceştia doi era să pornească de-a dreptul.

— Când o să vă întoarceţi la Tabriz?

— Dacă vă face plăcere, săptămâna viitoare. Atunci am sta de vorbă despre cum am putea să-l atragem pe Mzytryk aici. Cu ajutorul vostru, sunt multe de făcut în Azerbaidjan. Am primit chiar acum un raport că, în apropiere de Rezaiyeh, kurzii s-au răsculat pe faţă, aprovizionaţi din greu cu bani şi arme de irakieni, stârpii-ar Allah! Khomeini a ordonat armatei să înăbuşe răscoala odată pentru totdeauna.

— Kurzii? Hakim zâmbi. Nici măcar el, Allah să-l aibă-n pază, nici chiar el n-o să facă asta! Nici măcar o dată şi nici pentru totdeauna!

— De data asta s-ar putea, înălţimea voastră! Are fanatici pe care-i poate trimite împotriva fanaticilor.

— Gărzile Verzi se pot supune ordinelor şi pot muri, dar ei nu locuiesc în munţii aceia. Nu au tăria kurzilor şi nici nu tânjesc ca ci după libertate pe acest pământ în drumul spre Paradis.

— Cu îngăduinţa voastră, am să comunic sfatul vostru, înălţimea voastră, mai departe.

Hakim zise tăios:

— O să i se dea mai multă crezare decât celor ale tatălui meu sau ale bunicului meu? Ale căror sfaturi au fost la fel?

— Aş zice că da, înălţimea voastră. Pot să sper...

Cuvintele îi fură înecate de zgomotul brusc al elicopterului care porni, tuşi, hurui pentru câteva momente, apoi muri din nou.

Pe fereastră îl zăriră pe Erikki desfăcând una dintre capotele motoarelor şi uitându-se îndelung cu lanterna la complexul mecanism dinăuntru. Hashemi se întoarse cu spatele la Han, care stătea ţeapăn pe un scaun. Tăcerea se

adânci, minţile celor trei bărbaţi gonind fiecare pe cărarea ei, fiecare la fel de puternică precum a celuilalt, fiecare înclinată spre o formă de violentă. Hakim Han spuse prudent:

— Nu poate fi arestat în casa mea sau pe domeniile mele. Chiar dacă nu ştie de telex, ştie că nu poate să rămână în Tabriz şi nici în Iran. Ştie că sora mea nu poate să plece cu el sau să părăsească Iranul pentru doi ani. Ştie că trebuie să plece imediat. Maşina lui nu poate să zboare. Sper să scape de arestare.

— Am mâinile legate, înălţimea voastră. Vocea lui Hashemi se străduia să pară sinceră şi să-şi ceară scuze. Datoria mea este să mă supun legilor ţării.

Absent, observă o scamă pe mânecă şi o îndepărtă. Armstrong prinse semnalul imediat. Atinsul mânecii stingi însemna: „trebuie să vorbesc cu omul ăsta între patru ochi, n-o să vorbească de faţă cu tine. Caută-ţi o scuză şi aşteaptă-mă afară”. Repetă cu nota potrivită de tristeţe:

— E datoria noastră să ne supunem legilor.

— Sunt sigur... destul de sigur că n-a făcut parte din nici o conspiraţie. Nu ştie nimic despre zborul celorlalţi şi aş vrea să fie lăsat în pace să plece singur.

— Aş fi bucuros să informez SAVAMA de dorinţele voastre.

— Aş fi bucuros dacă aţi face ceea ce sugerez eu. Armstrong spuse:

— Înălţimea voastră, dacă o să mă iertaţi, problema căpitanului nu e afacerea mea, nu mă priveşte şi n-aş vrea să tulbur nici o problemă de stat.

— Da, poţi să pleci, superintendent. Când o să primesc raportul despre noile posibilităţi de securitate?

— Va fi în mâinile voastre când se întoarce colonelul.

— Pacea fie cu tine!

— Şi cu domnia voastră, înălţimea voastră! Armstrong ieşi, apoi porni cu paşi mari în lungul coridorului către ieşire. Hashemi o să-l perpelească la foc încet pe nefericitul ăsta, se gândi.

Seara era plăcută, răcoarea din aer pişcă plăcut, o geană roşiatică spre vest. Ceriu roş' la asfinţit / Ciobănaşu-i mulţumit / Ceriu roş' la răsărit / Ciobănaşul nu-i tihnit.

— Bună seara, căpitane! Aşa, ca între noi trei, eu, dumneata şi stâlpul porţii/. Dacă autobuzul ţi-ar funcţiona, ţi-aş sugera o excursie grabnică spre o frontieră.

Ochii lui Erikki se îngustară.

— De ce?

Armstrong scoase o ţigară.

— Clima nu-i prea sănătoasă pe-aici, nu?

Îşi făcu palmele căuş în jurul brichetei şi o aprinse.

— Dacă aprinzi o ţigară cu atâta petrol de jur împrejur, clima n-o să fie sănătoasă nici pentru dumneata, nici pentru mine, şi poate pentru totdeauna.

Apăsă comutatorul. Motorul începu să rotească perfect elicea timp de douăzeci de secunde, apoi bolborosi şi tăcu. Erikki înjură.

Armstrong încuviinţă politicos din cap şi se întoarse la maşină. Şoferul îi deschise uşa. Se aşeză pe bancheta din spate şi aprinse ţigara, trăgând adânc fumul în piept, nefiind prea sigur dacă Erikki înţelesese mesajul. Sper că da. Nu pot să îi arăt telexul fals şi nici nu pot să-i spun de Vârtej. Asta o să mă pună la cel mai apropiat zid pentru trădare faţă de Hashemi şi Han, pentru că mi-am băgat nasul unde n-am fost poftit – am fost avertizat. Destul de corect. E o chestie de politică internă. Christoase! M-am săturat până în gât de toate astea. Am nevoie de o vacanţă, una lungă. Unde? M-aş putea întoarce la Hong Kong pentru o săptămână sau două, să-mi caut vechii amici, puţinii care au mai rămas, sau poate să urc în Pays d'en Haut, în Ţinuturile înalte, să schiez. Să schiez? N-am mai schiat de ani de zile şi mi-ar prinde bine nişte bucătărie elveţiană, roesti şi wurst şi cafea bună cu multă frişca şi mult vin, mult. Aşa o să fac. Mai întâi Teheranul, apoi să termin cu Hashemi şi mă topesc în înaltul cerului. Poate că o să dau peste cineva drăguţ...

Dar cei ca noi nu se încălzesc niciodată şi nici nu se schimbă. Ce dracu o să fac de aici înainte ca să fac rost de bani, acum, când pensia mea iraniană s-a dus şi pensia de poliţai în Hong Kong valorează din ce în ce mai puţin pe zi ce trece?

— Hello, Hashemi, cum a mers?

— Grozav, Robert. Şofer, ne întoarcem la sediu!

Şoferul acceleră, ieşi prin poarta principală şi goni în Josul drumului către oraş

— Erikki o s-o şteargă dis-de-dimineaţă, chiar înaintea zorilor. Noi îl urmăm până ne vine bine şi atunci punem mâna pe el în afara Tabrizului.

— Cu binecuvântarea lui Hakim?

— Binecuvântare între patru ochi, mânie în public. Mulţumesc.

Hashemi primi ţigara, evident mulţumit de sine însuşi.

— Până atunci, sărmanul, n-o să mai existe probabil. Armstrong se întreba la ce înţelegere ajunseseră.

— La sugestia lui Hakim?

— Desigur.

— Interesant.

Asta nu-i ideea lui Hakim. Oare ce pune la cale Hashemi acum?

— Da, interesant. După ce le dăm foc mujhadinilor în noaptea asta şi ne asigurăm că maniacul ăsta finlandez e terminat într-un fel sau altul, ne întoarcem la Teheran.

— Perfect.

Teheran, Casa Bakravan; ora 8, 06 seara. Şeherazada puse grenada şi pistolul în geantă şi o ascunse sub haine, în sertarul dulapului ei. Hainele pe care le va purta pe sub chador mai târziu, scurta de schi, un pulover gros şi

pantaloni de schi, erau deja pregătite. Acum purta o rochie de mătase de un verde palid, de la Paris, care îi sublinia figura şi picioarele lungi, perfecte. Se fardase desăvârşit. O ultimă verificare. Desăvârşit. O ultimă privire cercetătoare prin cameră, apoi coborî scările să se alăture petrecerii date în cinstea lui Daranush Farazan, viitorul ei soţ.

— Ah, Şeherazada!

Meshang îi ieşi în cale la uşă. Transpira şi îşi ascundea nervozitatea cu o prefăcută bună-dispoziţie, neştiind la ce să se aştepte de la ea. Când se întorsese de la doctor mai devreme, sărise asupra ei cu gura şi cu ameninţări urâte, dar, spre surprinderea tuturor, ea se mulţumise doar să-şi coboare ochii şi să spună docilă: „Nu e nevoie să mai spui şi altceva, Meshang. Allah a hotărât. Te rog sa mă ierţi. Am să mă duc să mă schimb”. Acum se afla acolo, la fel de docilă. Aşa ar trebui să fie, îşi zise el.

— Excelenţa sa Farazan moare de nerăbdare să te salute.

O luă de braţ şi o conduse printre cei aproape douăzeci de oameni din încăpere, cei mai mulţi dintre ei prieteni apropiaţi cu soţiile lor, Zarah şi câteva dintre prietenele ei, nici una dintre cele ale Şheherazadei. Zâmbi către cei pe care îi cunoştea, apoi îşi îndreptă întreaga atenţie spre Daranush Farazan.

— Bine aţi venit, Excelenţă, spuse politicoasă şi-i întinse mâna.

Era pentru prima dată când se afla atât de aproape de el. Era mai scund decât ea. Privi în jos la cele câteva şuviţe de păr cănit, întinse peste pielea aspră a cheliei, şi mai aspră pe mâini, răsuflarea urât mirositoare năvălind asupra ei, ochii lui mici şi negri sclipind.

— Pacea fie cu tine.

— Bine te-am găsit, Şeherazada, şi pacea fie cu tine, dar, te rog, te rog, nu-mi spune Excelenţă. cât... cât de frumoasă eşti!

— Mulţumesc, spuse şi se privi trăgându-şi înapoi mâna şi zâmbind şi stând lângă el şi repezindu-se să-i aducă o băutură răcoritoare, rochia fluturând, aducându-i-o înapoi atât de frumos pe cât era în stare s-o facă, zâmbind la complimentele lui searbede, salutând ceilalţi oaspeţi, prefăcându-se că nu bagă de seamă privirile lor insistente şi rìsetele înfundate, fără să exagereze gesturile, toate gândurile ei îndreptate asupra revoltei de la Universitate, care începuse deja, şi asupra marşului de protest care fusese interzis de Khomeini, dar care avea să aibă loc.

De partea cealaltă a încăperii, Zarah o privea, uimită de schimbare, dar mulţumind lui Allah că aceptase totul, Şi acceptase soarta şi avea să se supună ceea ce avea să facă viaţa lor mult mai uşoară. A tuturor. Ce-ar fi putut ace altceva? Nimic. Nici eu nu pot să fac altceva decât să accept că Meshang are o târfă de paisprezece ani care deja şi-a scos colţii, lăudându-se că în curând o să devină a doua lui nevastă.

— Zarah!

— O, da, Meshang, dragul meu?

— Seara e perfectă! Perfectă!

Meshang îşi şterse fruntea şi primi cu plăcere o băutură răcoritoare de pe tava care conţinea şi pahare de şampanie, pentru cei care doreau.

— Sunt încântat că Şeherazada şi-a băgat minţile în cap, fiindcă, desigur, este o pereche potrivită pentru ea.

— Perfectă, spuse Zarah cu voce plăcută. Cred că ar trebui să fim recunoscători că a venit singur şi nu a adus unul dintre băieţandrii lui. E-adevărat, chiar miroase a gunoi, a scârboşenia pe care o vinde. Ai aranjat totul perfect, dragă Meshang!

— Da, da, aşa e, merge exact cum am plănuit.

Lângă Jaleh. Ca să ajungă la mica pistă de iarbă, cândva gazdă a unui aeroclub sărac, acum scoasă din funcţiune, Lochart ocolise oraşul şi se menţinuse la joasă înălţime ca să treacă pe sub radare. Tot drumul dinspre D'Arcy 1908 îşi ţinuse emiţătorul reglat pe frecvenţa Aeroportului Internaţional Teheran, dar eterul era tăcut, aeroportul închis pentru Ziua Sfântă şi nici un zbor aprobat. Avusese grijă să sosească la apus şi fu foarte mulţumit când opri motorul şi auzi muezinii. Până acum toate bune.

Uşa hangarului era ruginită. Reuşi s-o deschidă cu destulă dificultate şi împinse elicopterul înăuntru, apoi o închise la loc şi porni la drum lung. Purta hainele de zbor şi, dacă avea să fie oprit, se gândea să spună că e un pilot de linie a cărui maşină se stricase şi trebuia să-şi petreacă seara cu prietenii.

Când ajunse la periferiile Teheranului, drumurile deveniră din ce în ce mai aglomerate, oamenii ducându-se acasă sau venind de la moschei, nici urmă de culoare sau râsete în mulţime, numai o teamă apăsătoare. Nu circulau prea multe maşini, cu excepţia vehiculelor armatei, pline ochi cu Gărzi Verzi. Nici urmă de militari în uniformă sau poliţie. Circulaţia era dirijată de tineri din Gărzile Verzi. Oraşul revenea la ordine. Nici o femeie nu purta îmbrăcăminte occidentală – numai chadoruri. Auzi în urma lui câteva blesteme, nu prea multe, câteva saluturi.

Ceva mai departe, în oraş, găsi un loc bun de unde putea prinde un taxi, în apropierea unei pieţe. Aşteptând, cumpără o sticlă de băutură răcoritoare şi un coltuc de pâine caldă, proaspătă, şi o mâncă încet. Vântul nopţii se înteţi puţin, dar grătarul sclipea vesel şi ademenitor.

— Vă salut, Excelenţă, hârtiile voastre, vă rog!

Erau tineri din Gărzile Verzi, politicoşi, câţiva cu un început de barbă. Lochart le arătă documentele sale de identitate ştampilate şi aduse la zi, şi i le înapoiară după ce vorbiră o vreme între ei.

— Putem să vă întrebăm unde mergeţi? în farsi stâlcit cu bună-ştiinţă, spuse:

— Vizitez prieteni, lângă bazar, maşină stricat. Insah Allah.

Îi auzi vorbind din nou între ei, spunând că piloţii erau oameni siguri, că pilotul era canadian, nu e asta o parte a Marelui Satan? Nu, nu cred.

— Pacea fie cu domnia ta, spuseră şi plecară.

Se duse până la colţ şi privi circulaţia, simţind din plin mirosul puternic al oraşului: petrol, mirodenii, fructe putrede, urină, transpiraţie, sudoare şi moarte. Ochii ageri zăriră un taxi cu numai doi oameni în spate şi unul în faţă, într-o intersecţie blocată de un camion care încerca să vireze. Fără şovăire, se strecură printre maşini, împinse într-o parte cu umerii un alt om, smuci uşa din spate, deschizând-o, şi se înghesui înăuntru, cerându-şi îndelung scuze într-o farsi corectă şi implorându-i pe pasageri să-i îngăduie să-i însoţească. După câteva blesteme şi ceva tocmeală, şoferul descoperi că bazarul era chiar pe traseul pe care îl aranjase cu ceilalţi, fiecare dintre ei un călător singuratic, care îşi croise şi el drum înăuntru.

— Cu ajutorul lui Allah, pentru Domnia voastră o să opresc a doua oară, Excelenţă!

— Am reuşit, îşi spuse exultând, apoi îngădui celuilalt gând să iasă la suprafaţă. Sper că şi ceilalţi au reuşit. Duke. V Scrag şi Rudi. Toţi, şi Freddy, şi bătrânul Mac.

Bahrain, *Aeroportul Internaţional*; *ora 8*, *50 seara*. Jean-Luc stătea lingă platforma elicopterelor cu binoclul îndreptat către cele două 212 aflate la capătul platformei, cu luminile de navigaţie clipind. Primiseră aprobarea unei aterizări directe şi se apropiau iute. Lângă el era Mathias, folosindu-şi şi el binoclul, şi în apropiere se afla o ambulanţă, un doctor şi ofiţerul de la Imigraţii, Yusuf.

Cerul era limpede şi plin de stele, noaptea plăcută cu un vânt uşor, cald. Elicopterul din frunte se întoarse puţin şi Jean-Luc putu să citească literele de înregistrare: GUVX. Englez, slavă Domnului! Au avut timp la Jelet, îşi zise recunoscându-l pe Petikin în carlingă, apoi întoarse binoclul către celălalt 212 şi-l zări pe Ayre şi pe Kyle, mecanicul. Petikin ateriza. Mathias şi Jean-Luc se repeziră amândoi, Mathias la Petikin, Jean-Luc la uşa cabinei. O deschise larg.

— Hello, Genny! Cum se simte?

— Nu pare să respjre.

Faţa lui era albă. Într-o străfulgerare, Jean-Luc îl zări pe McIver întins pe podea cu o vestă de salvare sub cap. Cu douăzeci de minute mai înainte, Petikin raportase turnului din Bahrain că unul din echipajul său, McIver, părea să aibă un atac de cord şi avea nevoie urgentă de un doctor şi de o ambulanţă la aterizare. Turnul cooperase imediat. Doctorul trecu grăbit pe lângă el, urcă în cabină şi îngenunche lângă McIver. O singură privire îi fu de-ajuns. Folosi seringa hipodermică pe care o pregătise.

— Asta o să-l pună repede pe picioare şi o să ajungă la spital în câteva minute.

Strigă în arabă după ajutoarele sale şi acestea sosiră în fugă. O ajută pe Genny să coboare. Jean-Luc se afla lângă ei.

— Sunt doctorul Lanoire, te rog spune-mi ce s-a întâmplat?

— Este un atac de cord? întrebă ea.

— Da, da, aşa e. Nu unul rău, spuse doctorul, încercând s-o liniştească.

Era jumătate francez, jumătate bahrairi, şi fuseseră norocoşi că îl obţinuseră atât de repede. În spatele lor, sanitarii îl întinseseră pe McIver pe o targa şi îl scoteau uşurel din elicopter.

— Soţul meu a început dintr-o dată să gâfâie şi a spus răguşit nu pot să respir. Apoi s-a ghemuit, strâmbându-se de durere, şi a leşinat. Îşi şterse sudoarea de pe buza de sus şi continuă cu aceeaşi voce plată. M-am gândit că trebuie să fie un atac de cord şi nu ştiam ce să iac. Apoi mi-am amintit ce mi-a zis bătrânul Doc Nutt când ne-a ţinut tuturor soţiilor o conferinţă, mai demult, şi am descheiat gulerul lui Duncan şi l-am întins pe podea şi după aia am găsit capsulele pe care ni le-a dat el şi i-am spart una sub nas.

— Nitrat de amoniu?

— Da, da, asta era. Doctorul ne-a dat câte două la fiecare şi ne-a spus cum să le folosim. A fost groaznic, dar Duncan a gemut şi pe jumătate şi-a revenit şi a leşinat din nou. Dar respira, respira... Nu prea se putea auzi bine în cabină, dar cred că o dată respiraţia i s-a oprit şi-atunci am folosit ultima capsulă şi asta a părut să îndrepte lucrurile puţin, din nou.

Doctorul privise tot timpul brancarda. În clipa în care fu aşezată la locul ei în ambulanţă, îi spuse lui Jean-Luc:

— Căpitane, te rog, adu-o pe doamna McIver la spital într-o jumătate de oră. Asta-i cartea mea de vizită, cei de acolo or să ştie unde sunt.

Genny spuse repede:

— Nu credeţi că... Doctorul o întrerupse ferm:

— O să-l ajutăm mai mult dacă o să mă lăsaţi să-mi fac treaba! O jumătate de oră. Dumneata ţi-ai făcut datoria. I-ai salvat viaţa, cred.

Porni în fugă.

CAPITOLUL 67

Teheran, *casa Bakravan*; *ora 8*, *59 seara*. Zarah învârtea pe lângă masă pentru o ultimă verificare a pregătirilor. Farfurii şi tacâmuri şi şerveţele de pânză albă, castroane cu diferite feluri de horisht, cărnuri şi legume pâine proaspătă şi fructe proaspete, dulciuri şi condimente. Numai orezul mai trebuia să sosească, iar acesta urma să fie adus când ea avea să-i cheme pe oaspeţi la masă. Dădu ultimele indicaţii servitorilor şi intră în cealaltă încăpere. Oaspeţii lor încă mai pălăvrăgeau şi o văzu pe Şeherazada singură, în apropierea lui Daranush care se afla adâncit în conversaţie cu Meshang. Ascunzându-şi tristeţea, se îndreptă către ea.

— Draga mea, arăţi atât de obosită... Te simţi bine?

— Desigur că se simte bine! strigă Meshang tare, cu un zâmbet subţire.

Şeherazada îşi întinse un zâmbet pe chipul devenit foarte palid.

— Din pricina agitaţiei, Zarah, doar agitaţia. Apoi către Farazan: Dacă nu vă supăraţi, Excelenţă Daranush, n-am să stau lângă domnia voastră la cină în seara asta.

— De ce, ce s-a întâmplat, spuse tăios Meshang, ti-e rău?

— O nu, dragul meu frate. E doar agitaţia. Şeherazada se întoarse din nou către bărbatul cel scund.

— Poate că mi s-ar îngădui să ne întâlnim mâine. Poate luăm cina mâine?

Mai înainte ca Meshang să poată interveni, Daranush spuse:

— Desigur, draga mea, şi se apropie mai mult, sărutându-i mâna.

Şeherazadei îi trebui toată puterea ca să nu verse.

— O să cinăm mâine. Poate că Domnia ta şi Excelenţa sa Meshang, şi Zarah, îmi veţi onora sărmana mea casă. Chicoti. Chipul lui deveni şi mai grotesc.

— Sărmana noastră casă.

— Îţi mulţumesc. Am să mă gândesc cu plăcere la aceasta. Noapte bună. Pacea fie cu voi.

— Şi cu voi!

Fu la fel de politicoasă cu fratele ei şi cu Zarah, apoi ieşi şi-i lăsă. Daranush o privi îndepărtându-se, apreciind legănarea coapselor ei băieţeşti şi a şoldurilor.

Pe Allah, uită-te la ea, îşi spuse mulţumit, imaginându-şi-o goală, supunându-i-se. Am făcut un aranjament mai bun decât îmi închipuiam. Pe Allah, când Meshang mi-a propus căsătoria, m-am lăsat convins doar de zestre şi de promisiunea unei întovărăşiri politice în bazar. Amândouă importante, aşa cum desigur ar trebui să fie pentru o femeie grea cu copilul unui străin. Dar acum, pe Allah, nu cred că va fi aşa de greu s-o pun în pat, s-o fac să mă slujească aşa cum îmi place mie şi câteodată să-mi facă copii. Cine ştie, poate că o să fie aşa cum a zis Meshang. Poate că o să-l piardă pe cel pe care-l poartă. S-ar putea.

Se scarpină absent sub pântece.

— Acum, unde rămăseserăm, Meshang?

— La sugestia mea pentru o nouă bancă...

Şeherazada încuie uşa şi alergă uşoară în sus pe scări. Jari o aştepta în cameră, aţipită în fotoliul cel larg.

— O, prinţesă, cum...

— Mă duc să mă culc acum, Jari. Poţi să pleci şi să nu ă deranjeze nimeni, Jari, nimeni, pentru nici un motiv.

— Dar, prinţesă, o să dorm în scaun şi... Şeherazada bătu nervoasă din picior. Noapte bună şi să nu fiu deranjată.

Încuie zgomotos uşa după ea, îşi aruncă pantofii din picioare, apoi, foarte tăcută, se schimbă la repezeală. Vălul şi chadorul. Descuie cu grijă uşile-fereastră ale balconului şi se strecură afară. Scările coborau către o

grădină interioară şi de acolo un culoar ducea spre o uşă secundară. Trase uşurel zăvoarele. Balamalele scârţâiră. Se trezi în alee şi trânti uşa. În timp ce se depărta, chadorul flutura în spatele ei ca o aripă mare, neagră.

În camera de primire, Zarah aruncă o privire la ceas şi se îndreptă către Meshang.

— Dragul meu, nu ţi-ar plăcea să servim cina acum?

— Într-o clipă, nu vezi că Excelenta Sa şi cu mine suntem ocupaţi?

Zarah oftă, apoi se depărta ca să vorbească cu o prietenă, dar se opri când văzu portarul intrând tulburat privind în jur după Meshang, apoi repezindu-se la el şi şoptindu-i la ureche. sângele dispăru din obrajii lui Meshang. Daranush Farazan icni, rămânând cu gura căscată.

— Ce s-a întâmplat?

Gura lui Meshang se mişcă, dar nu se auzi nici un sunet. În tăcerea ce se lăsase brusc, servitorul înspăimântat izbucni:

— Gărzile Verzi... sunt aici, înălţimea voastră. Gărzile Verzi... cu... cu un mullah. Vor să vorbească cu Excelenţa Sa... imediat.

În tăcerea adâncă, toată lumea îşi aminti arestarea lui Paknouri şi convocarea lui Jared şi toate celelalte execuţii şi zvonuri despre komitehuri, închisorile pline cu prieteni şi clienţi şi cunoştinţe.

Daranush spumega de furie că se afla acolo, în casa aceea, la vremea aceea. Îi venea să-şi sfâşie hainele pentru că acceptase atât de prosteşte să se alieze cu familia Bakravan, deja condamnată din pricina cametei lui Jared, aceeaşi camătă de care erau vinovaţi toţi zarafii bazarului, dar numai Jared fusese prins. Fiu de căţea! Şi eu care am acceptat căsătoria faţă de toată lumea, şi-am acceptat în taină să particip la planurile lui Mesnang! Planuri pe care acum pot să le înţeleg! Oh, Allah să mă apere, căci sunt primejdios de moderne, de occidentale şi desigur, se vede limpede, împotriva hotărârilor şi dorinţelor Imamului. Fiul de căţea! Casa asta trebuie să aibă o ieşire prin dos. Blestemată casă!

Patru tineri din Gărzile Verzi şi un mullah se aflau în camera de primire în care îi lăsase servitorul, aşezaţi cu picioarele încrucişate şi sprijinindu-se de pernele de mătase. Îşi scoseseră pantofii şi îi lăsaseră lângă uşă. Tinerii priveau cu ochii măriţi la bogăţia care îi înconjura, ţinându-şi armele pe covoare, lângă ei.

Mullahul purta un halat fin şi un turban alb şi era un om impozant, trecut de şaizeci de ani, cu barbă albă şi sprâncene întunecate, cu faţă severă şi ochi negri. Uşa se deschise. Meshang intră în încăpere cu paşi mici, ca un automat. De spaimă, era alb la faţă şi îl durea capul.

— Vă salu... salut, Excelenţă!

— Salaam! Sunteţi Excelenţa Meshang Bakravan? Meshang încuviinţă din cap, tăcut.

— Da. Atunci din nou salutări şi pacea fie cu voi, excelenţă! Vă rog să ne iertaţi c-am sosit atât de târziu. Eu sunt mullahul Siani şi vin din partea komhehului. Am descoperit abia acum cele întâmplate cu Excelenţa Sa Bakravan şi am sosit să vă spun că, deşi a fost voia lui Allah, Excelenţa Sa n-a fost niciodată condamnat prin lege, ci a fost împuşcat din greşeală, proprietăţile le expropriate din greşeală şi că toate vor fi înapoiate îndată.

Meshang rămase cu gura căscată, fără glas.

— Guvernul Islamic este hotărât să urmeze legile lui Allah.

Sprâncenele mullahului se împreunară.

— Allah ştie că nu putem să-i stăpânim pe toţi cei prea zeloşi sau oamenii prost sfătuiţi şi nepricepuţi. Numai Allah ştie că unii, din prea mult zel, fac greşeli. Şi Allah ştie, de asemenea, că sunt mulţi care folosesc revoluţia pentru fapte rele, ascunzându-se sub mantia patriotismului, mulţi care răstălmăcesc Islamul pentru propriile ur scopuri murdare, mulţi care nu se supun Cuvântului lui Allah, mulţi care se străduiesc să stârnească tulburarea între noi şi mulţi care poartă turbanul cu sufletul întinat, chiar nu-l merită, chiar şi unii ayatolahi, chiar şi ei, dar cu ajutorul lui Allah o să le smulgem turbanele, curăţind prunul, şi-o să strivim răul oriunde s-ar găsi. Cuvintele nu ajungeau la Meshang. Mintea lui exploda de speranţă.

— Tatăl meu... O să... primim... o să primim proprietăţile?

— Guvernul nostru Islamic este guvernul Legii, numai Allah este Legea. Legea are autoritatea absolută asupra oricui, inclusiv asupra guvernului Islamic. Chiar şi cel mai nobil dintre trimişi, pacea fie asupra lui, se supune legii pe care Allah singurul a dezvăluit-o, a răspândit-o limba Coranului.

Mullahul se ridică.

— Dar Excelenţa Jared Bakravan nu a fost judecat după Lege.

— Este adevărat?

— Da. Voia lui Allah, Excelenţă! Totul o să vă fie înapoiat. Nu ne-a sprijinit din plin tatăl vostru? Cum poate guvernul Islamic să prospere fără sprijinul şi ajutorul bazarului, cum putem noi exista fără negustorii din bazar în lupta împotriva duşmanilor Islamului, a duşmanilor Iranului şi necredincioşilor?

În afara bazarului. Taxiul se opri în piaţa aglomerată. Lochart ieşi şi plăti şoferul în timp ce doi din mulţimea de posibili pasageri, un bărbat şi o femeie, se înghesuiră pe locul pe care el abia îl părăsise.

Piaţa era plină de lume care se revărsa în şi din moschee şi bazar, printre tarabele de pe străzile înconjurătoare. Nu-i acorda nimeni prea multă atenţie, uniforma şi şapca deschizându-i drum. Noaptea era răcoroasă şi cerul acoperit. Vântul se întărise din nou şi făcea să pâlpâie flăcările lămpilor cu ulei ale vânzătorilor ambulanţi. Dincolo de piaţă se afla strada pe care era casa Bakravan şi o porni cu pas vioi, dădu colţul şi se trase într-o parte ca să lase să treacă mullahul Siani şi Gărzile Verzi, apoi continuă să mai înainteze.

La uşa croită în peretele înalt se opri, trase adânc aer în piept şi bătu tare. Apoi mai bătu o dată şi încă o dată. Auzi paşi şi văzu un ochi în spatele vizorului.

— Portarule, eu sunt, Excelenţa căpitan Lochart, strigă vesel.

Uşa se dădu de perete.

— Bine aţi venit, Excelenţă, spuse portarul.

Era încă zguduit de sosirea neaşteptată a mullahului şi Gărzilor Verzi, în faţa cărora se înclinase umil însuşi Excelenţa Sa Ţâfnă, care, chiar în clipa în care fuseseră trase la loc zăvoarele uşii, începuse să sară în sus şi-n jos ca un nebun, tropăind mărunţel şi se repezise înapoi în casă fără să scoată o vorbă, iar acum altă apariţie, pe Allah, necredinciosul care mai înainte a fost căsătorit cu logodnica Excelenţei Scârnă.

O pală de vânt aduse frunze moarte în curtea interioară. Un alt servitor, cu ochii holbaţi, gata să-i iasă din orbite, stătea la uşa principală.

— Bine aţi venit, Excelenţă, bolborosi. Eu... o să-i spun Excelenţei Meshang că aţi sosit.

— Aşteaptă!

Lochart putea auzi acum zumzetul vocilor agitate ce ajungea până la el din salon, clinchetul paharelor şi râsetele grupului.

— Soţia mea e acolo?

— Soţia voastră?

Servitorul îşi veni în fire cu greu.

— Înălţimea sa, Excelenţă căpitan, s-a dus la culcare. Lochart se nelinişti.

— E bolnavă?

— Nu părea bolnavă, Excelenţă! S-a dus să se culce imediat după cină. O să-i spun Excelenţei Meshang că...

— Nu-i nevoie să-l tulburi şi nici pe oaspeţii lui, spuse încântat de ocazia de-a o vedea singură mai întâi. Mă duc eu până la ea, apoi am să cobor şi am să mă anunţ eu mai târziu.

Servitorul îl urmări urcând scările câte două odată, aşteptă până când dispăru din priviri, apoi alergă grăbit să-l găsească pe Meshang.

Lochart străbătu coridor după coridor. Se străduia să păşească fără zgomot, încercând să-şi imagineze surpriza ei şi fericirea şi cum vor coborî apoi să-i întâmpine pe Meshang şi cum avea Meshang să asculte planul său. În cele din urmă ajunse la uşa dormitorului ei şi apăsă pe clanţă. Cum uşa nu se deschise, bătu cu vârfurile degetelor şi strigă încetişor:

— Şeherazada! Sunt eu, Tommy! Sufletul său cânta cât timp aşteptă.

— Şeherazada!

Aşteptă. Din nou bătu uşor cu degetele. Iar aşteptă. Apoi bătu ceva mai tare.

— Şeherazada!

— Excelenţă!

— O, salut, Jari, spuse, fără să bage de seamă în nerăbdarea lui că femeia tremura.

— Şeherazada dragă, descuie uşa, sunt eu, Tommv!

— Înălţimea sa a cerut să nu fie deranjată.

— Nu s-a referit la mine. Desigur că nu. A luat ceva de dormit?

— O, nu, Excelenţă.

Îşi îndreptă toată atenţia asupra ei.

— De ce eşti atât de înspăimântată?

— Eu? Eu nu sunt înspăimântată, Excelenţă. De ce ar trebui să fiu înspăimântată?

Ceva nu e-n regulă, îşi zise. Nerăbdător, se întoarse la uşă.

— Şeherazada! Aştepta, aştepta, aştepta.

— E ridicol, murmură. Şeherazada!

Mai înainte să-şi dea seama ce face, izbea cu pumnii în uşă.

— Deschide uşa, pentru Dumnezeu!

— Ce faci aici?

Era Meshang, roşu de furie. La celălalt capăt al coridorului apăru Zarah şi se opri acolo.

— Bună... bună seara, Meshang, spuse cu inima gata să-i spargă pieptul, încercând să dea glasului o intonaţie normală şi politicoasă şi de ce dracu nu deschide uşa şi nu aşa ar trebui să se întâmple... M-am întors să-mi văd soţia.

— Nu este soţia ta. A divorţat. Acum ieşi afară! Lochart se holbă la el, aiurit.

— Bineînţeles că e soţia mea.

— Pe Allah! Te-ai prostit? A fost. Acum pleacă din casa mea!

— Eşti nebun?! Nu poţi să hotărăşti divorţul chiar aşa!

— IEŞI AFARĂ!

— Du-te dracului!

Lochart începu să bată iarăşi cu pumnii în uşă.

— Şeherazada!

Meshang se răsuci pe călcâie către Zarah:

— Du-te şi adu nişte Gărzi Verzi. Du-te! Adu nişte Gărzi Verzi ca să-l arunce pe nebunul ăsta afară!

— Dar, Meshang, nu e primejdios să-i amesteci în...

— Adu-i încoace!

Nervii lui Lochart cedară. Izbi cu umărul în uşă. Se zgudui toată, dar nu cedă, aşa că ridică piciorul şi izbi cu călcâiul în încuietoare. Broasca sări şi uşa se dădu de perete.

— Adu Gărzile Verzi, ţipă Meshang. Nu înţelegi că sunt de partea noastră acum? Am fost reabilitaţi!

Apoi năvăli şi el prin uşă. La fel de nedumerit, descoperi că încăperea era goală, patul gol, baia goală şi nu exista nici un alt loc unde ar fi putut fi sora lui.

Şi el şi Lochart se întoarseră către Jari, care stătea în uşă, holbându-se neîncrezătoare. Zarah se apropie prudentă prin spatele ei.

— Unde e?! strigă Meshang.

— Nu ştiu, Excelenţă, n-a plecat deloc de-aici. Camera mea este alături şi dorm uşor.

Jari urlă când Meshang o izbi cu dosul palmei peste gură, izbitura trântind-o la pământ.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu, Excelenţă! Credeam că e-n pat!

Ţipă când vârful pantofului lui Meshang o izbi în coaste.

— Pe Allah, nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu!

Lochart se afla lângă uşile balconului. Se deschiseră cu uşurinţă, deja descuiate. Într-o clipă ajunse în balcon, în jos pe scări şi la uşa din spate. Se întoarse încet, tulburat. Meshang şi Zarah îl priveau de pe balcon.

— Uşa din spate era descuiată. Cred c-a plecat pe-acolo.

— Plecat?! Unde?

Meshang se înroşise tot şi Zarah se întoarse către Jari care stătea încă în patru labe în baie, gemând şi plângând de spaimă şi durere.

— Taci din gură, căţea, sau o să pun să te biciuiască!

— Jari, dacă nu ştii unde e, unde s-a dus, unde crezi că s-a dus?

— Eu... eu nu ştiu, înălţimea voastră, suspină bătrâna.

— Gândeşte-te, ţipă Zarah şi o pălmui. Jari urlă.

— Nu ştiuuuu! A fost ciudată toată ziua, Excelenţă! Ciudată! M-a gonit în după-amiaza asta şi a ieşit singură şi ne-am întâlnit aproape de şapte după-amiază şi ne-am întors împreună, dar nu mi-a zis nimic, nimic, nimic...

— Pe Allah, de ce nu mi-ai spus? strigă Meshang.

— Ce să vă spun, Excelenţă? Vă rog nu mă loviţi din nou, vă rog!

Meshang bâjbâi după un scaun. Trecerea violentă de la groaza cumplită când îi fuseseră anunţaţi mullahul şi gărzile sale la euforia nestăpânită în faţa reabilitării lor şi înapoierii tuturor bunurilor, apoi la furie, aflând că Lochart e acolo şi Şeherazada plecase, îl dezechilibra pentru moment. Gura i se mişca, dar nu scotea nici un sunet şi îl vedea pe Lochart punându-i întrebări lui Jari, dar nu putea înţelege nici un cuvânt.

Când năvălise înapoi în sufragerie ca să bâlbâie vestea trimisă de Allah, urmase un val de bucurie. Zarah plânsese de fericire şi-l îmbrăţişase şi toate femeile făcuseră la fel, iar bărbaţii îi scuturaseră călduros mâna. Toţi, cu excepţia lui Daranush. Daranush nu mai era acolo. O ştersese pe uşa din spate.

— A şters-o ca un papă-lapte, strigă cineva.

Toată lumea începuse să râdă; uşurarea fiecăruia că nu se mai afla în primejdie imediată de-a fi acuzat de complicitate, laolaltă cu neaşteptata întoarcere a bogăţiilor şi puterii lui Meshang îi ameţise pe toţi.

Cineva strigase:

— Chiar că nu puteai să ţi-l faci cumnat pe Daranush cel Viteaz, Meshang.

— Nu, nu, pe Allah! îşi aduse aminte că spusese, înghiţind pe nerăsuflate un pahar de şampanie.

— Ce încredere ai putea să-i acorzi unui astfel de om? Nici măcar o găleată de scârnă!

— Pe Profet! întotdeauna mi-am zis că Daranush Murdarul lua prea mult pentru serviciile lui. Bazarul ar trebui să-i rezilieze contractul.

Alte strigăte de bucurie şi încuviinţări generale şi Meshang băuse un al doilea pahar de şampanie, radiind în sinea lui, cugetând la noile, minunatele posibilităţi deschise acum în faţa lui, noul contract pentru gunoaiele bazarului pe care el, ca parte lezată, îl va primi, desigur, un nou sindicat care să finanţeze guvernul sub îndrumarea lui şi profituri mai mari, noi asocieri cu miniştri mai importanţi decât Aii Kia – unde-i câinele ăla? noi înţelegeri în câmpurile de petrol, monopoluri de aranjat, o nouă pereche pentru Şeherazada, atât de uşor acum, pentru că cine n-ar vrea să facă parte din familia sa, familia negustorilor din bazar? Nu mai avea nevoie acum să plătească o dotă înrobitoare pe care o acceptase numai pentru că fusese obligat.

Toate bunurile mele îmi sunt înapoiate – domeniile de pe ţărmul Caspicei, străzi întregi cu case în Jaleh, apartamente în suburbiile din nord, pământuri şi livezi şi câmpuri şi sate – toate înapoiate.

Apoi servitorul îi risipise entuziasmul, şoptindu-i că Lochart se întorsese, că se afla deja în casă, deja la etaj. Năvălise în sus pe scări şi acum privea neajutorat omul pe care-l ura atât de mult luând-le la întrebări pe Jari şi Zarah ascultându-l la fel de atentă. Cu un efort, se concentra.

Jari spunea printre suspine:

— Nu sunt sigură, Excelenţă. Ea doar... doar mi-a spus că tânărul care i-a salvat viaţa la primul Marş de Protest al femeilor a fost un student de la Universitate.

— L-a întâlnit vreodată singură?

— O nu, Excelenţă, o, nu! Aşa cum ţi-am spus, l-am întâlnit la marş şi ne-a invitat să bem cafea ca să ne întremăm.

Era îngheţată de spaimă c-ar fi putut fi prinsă cu minciuna, dar şi mai înspăimântată c-ar fi putut spune fără să vrea ceea ce se întâmplase într-adevăr. Allah să ne apere! se rugă. Unde s-a dus, oare, unde?

— Cum îl chema, Jari?

— Nu ştiu, Excelenţă. Poate Ibrahim... sau... sau Ishmael. Nu ştiu. V-am spus deja, nu era important.

Lochart simţea că-i explodează capul. Nici o urmă, nimic. Unde s-ar fi putut duce? La locuinţa unei prietene, la Universitate, la un alt marş de protest?

Nu uita zvonurile din piaţă despre studenţii de la Universitate care s-au ridicat din nou. Erau aşteptate alte explozii în noaptea asta, alte marşuri şi alte contrademonstraţii, Gărzile Verzi împotriva celor de stânga, dar toate demonstraţiile nesprijinite sau organizate de către Imam fuseseră interzise de komiteh şi răbdarea komitehului luase sfârşit.

— Jari, trebuie să ai vreo idee, vreun fel de a ne ajuta. Meshang spuse răguşit:

— Biciuiţi-o, ştie!

— Nu, nu, nu ştiii-hiuuu!

— Taci din gură, Jari!

Lochart se întoarse către Meshang, cu obrazul palid şi stăpânit de o violenţă fără margini.

— Nu ştiu unde s-a dus, dar ştiu de ce. Tu ai forţat divorţul şi jur în faţa bunului Dumnezeu că dacă păţeşte ceva, orice, ai să plăteşti.

Meshang izbucni:

— Tu ai părăsit-o, tu ai lăsat-o fără un ban, tu ai abandonat-o şi ai divorţat...

— Nu uita, ai să plăteşti! Şi dacă mă împiedici să intru în casa asta, oricând mă voi întoarce sau se întoarce ea, pe Dumnezeu, şi asta o să cadă tot pe capul tău!

În pragul nebuniei, Lochart ieşi cu paşi mari pe balcon. Zarah spuse iute:

— Unde te duci?

— Nu ştiu. Eu... poate la Universitate. Poate că s-a dus să participe la altă demonstraţie, deşi de ce a fugit aşa...

Lochart nu îndrăznea să dea glas spaimei care-l stăpânea: că răzvrătirea ei era atât de profundă, că mintea ei era eliberată şi avea să se omoare, o, nu, nu sinucidere de câte ori în trecut îi spusese oare să nu-ţi faci niciodată griji în privinţa mea, Tommy. Eu sunt o drept-credincioasă. Voi încerca întotdeauna să îndeplinesc porunca lui Allah şi atâta vreme cât am să mor împlinind lucrarea lui Allah cu numele lui Allah pe buze, am să mă duc în Paradis. Dar cum rămâne cu copilul nostru? O mamă n-ar face, n-ar putea să facă aşa ceva. Ea ar putea oare... cineva ca Şeherazada? Profund afectată?

Încăperea părea îngheţată. Rămase nemişcat în mijlocul dormitorului un timp care-i păru o veşnicie. Apoi, dintr-o dată, sufletul său se deschise către noi ţărmuri. Cu un glas neobişnuit de limpede, spuse:

— Staţi mărturie: Recunosc că nu este alt Dumnezeu decât Allah şi Mahommed este Profetul lui Allah... Recunosc că nu este alt Dumnezeu decât Allah şi Mahommed este Profetul lui Allah...

Şi a treia şi ultima oară. Acum o făcuse. Era împăcat cu sine însuşi îi văzu holbându-se la el, ameţiţi. Meshang sparse tăcerea. Furia i se risipise.

— Allah e mare! Bine ai venit! Dar rostirea Shahadei nu ajunge. Nu numai atât...

— Ştiu, dar e un început!

Îl priviră dispărând în noapte, ca vrăjiţi, căci fuseseră martorii unui suflet ce se salvase, ai unui necredincios transformat pe neaşteptate într-un drept-credincios. Toţi erau plini de bucurie – mai mult sau mai puţin.

— Allah e mare! Zarah şopti:

— Meshang, asta nu schimbă totul?

— Da şi nu, dar acum o să meargă în Paradis. Acum sunt foarte obosit.

Îşi îndreptă ochii către Jari şi ea începu să tremure din nou.

— Jari, spuse cu aceeaşi voce calmă, o să fii biciuită până o să-mi spui tot adevărul sau o să ajungi în Iad. Haide, Zarah, nu trebuie să uităm de oaspeţii noştri!

— Şi Şeherazada?

— Cum vrea Allah!

Lângă Universitate; *ora 9*, *48 seara*. Şeherazada dădu cotul în strada principală, unde se adunau Gărzile Verzi şi sprijinitorii lor. Mii. Marea lor majoritate erau bărbaţi, toţi înarmaţi. Îi conduceau şi organizau mullahii, îndemnându-i să păstreze disciplina, să nu tragă asupra celor de stânga până când aceia nu aveau să tragă asupra lor, să încerce să-i convingă să se depărteze.

— Nu uitaţi că sunt iranieni, nu străini ai Satanei, Allah e mare! Allah e mare!

— Bine ai venit, copilă! spuse blând bătrânul mullah. acea fie cu tine!

— Şi cu tine, răspunse ea. O să pornim împotriva duşmanilor lui Allah?

— O, da, peste puţină vreme. Avem destul timp.

— Am un pistol, spuse ea mândră, arătându-i-l. Allah e mare.

— Allah e mare. Însă ar fi mai bine ca omorurile să înceteze şi cei rătăciţi să recunoască Adevărul, să renunţe la ereziile lor, să se supună Imamului şi să se întoarcă în sânul Islamului.

Bătrânul îi cântări tinereţea şi hotărârea şi se simţi înălţat şi întristat în acelaşi timp.

— Ar fi mai bine să se pună capăt omorurilor, dar dacă cei ai mâinii stângi n-or să renunţe să se mai opună Imamului, pacea lui Allah fie cu el, atunci, cu ajutorul lui Allah o să-i aruncăm în Iad.

CAPITOLUL 68

Tabriz, *la palat*; *ora 10*, *05 noaptea*. Toţi trei stăteau în faţa focului de lemne, bând cafeaua după cină şi privind flăcările; încăperea era mică şi bogat împodobită, caldă şi intimă, una dintre străjile lui Hakim stând lângă uşă. Dar între ei nu exista pace, deşi toţi se prefăceau, acum, ca şi în tot timpul serii. Flăcările le atrăgeau privirile, fiecare văzând în ele alte imagini. Erikki privea răspântia şoselei, întotdeauna răspântia, pe un drum flăcările conducându-l către singurătate, pe celălalt către împlinire. Poate da, poate nu.

Azadeh privea viitorul, încercând să nu-l vadă. Hakim Han îşi desprinse ochii de la foc şi aruncă mănuşa.

— Ai fost abătută toată seara, Azadeh, spuse.

— Da, cred că toţi suntem. Zâmbetul ei nu era sincer. Crezi c-am putea vorbi în taină, numai noi trei?

— Desigur. Hakim făcu semn străjii. O să te chem dacă o să am nevoie.

Omul se supuse şi închise uşa după el. În aceeaşi clipa atmosfera din încăpere se schimbă. Acum toţi trei erau adversari, fiecare conştient de asta, toţi pregătiţi şi toţi în gardă.

— Da, Azadeh?!

— E adevărat ca Erikki trebuie să plece imediat?

— Da.

— Trebuie să fie o soluţie! Nu pot să îndur doi ani fără soţul meu.

— Cu ajutorul lui Allah, timpul o să treacă repede. Hakim Han stătea drept, ţeapăn, durerea alungată de codeină.

— Nu pot să îndur doi ani.

— Jurământul tău nu poate fi călcat. Erikki spuse:

— Are dreptate, Azadeh. Ai jurat de bunăvoie. Hakim este Han şi preţul e... drept. Dar toate morţile... Trebuie să plec. Vina-i a mea, nu a ta sau a lui Hakim.

— N-ai greşit cu nimic, cu nimic. Ai fost forţat să mă aperi şi să te aperi, erau fiare setoase de sânge, doreau să ne ucidă. Cât despre raid, ai făcut ceea ce ai crezut că-i mai bine. N-aveai cum să ştii că răscumpărarea fusese în parte plătită, sau că tata era mort. N-ar fi trebuit să poruncească uciderea mesagerului.

— Asta nu schimbă nimic. Trebuie să plec la noapte. Trebuie să acceptăm asta şi să lăsăm lucrurile aşa, spuse Erikki, privindu-l pe Hakim. Doi ani or să treacă repede.

— Dacă trăieşti, dragul meu!

Azadeh se întoarse către fratele ei care îi susţinu privirea, acelaşi zâmbet şi aceiaşi ochi. Erikki îşi mută privirile iute de la soră la frate, atât de diferiţi şi totuşi atât de asemănători. Ce s-a schimbat în ea? Ce a grăbit schimbarea care n-ar fi trebuit să se petreacă?

— Desigur, dacă o să trăiesc, spuse el, în aparentă calm.

Un cărbune căzu din vatră şi el se întinse şi îl împinse la loc. Azadeh nu-şi luase privirile de la Hakim şi nici el de la ea. Acelaşi calm, acelaşi zâmbet politicos, aceeaşi inflexibilitate.

— Da, Azadeh, spuse Hakim.

— Un mullah ar putea să mă absolve de jurământ.

— Nu-i cu putinţă! Nici un mullah şi nici eu n-am putea s-o facem. Nici măcar Imamul n-ar încuviinţa.

— Pot să mă absolv eu. Asta-i între mine şi Allah. Poţi să...

— Nu poţi, Azadeh. Nu poţi s-o faci şi-n acelaşi timp să trăieşti împăcată cu tine.

— Pot şi pot să trăiesc împăcată cu mine.

— Nu, dacă rămâi mahomedană.

— Da, spuse ea simplu. Hakim se holbă uimit la ea.

— Nu ştii ce vorbeşti!

— O, ba ştiu. M-am gândit chiar şi la asta. Vocea-i era albă. M-am gândit şi la soluţia asta şi am găsit-o suportabilă. N-am să îndur doi ani de separare şi nici n-am să accept vreun atentat la viaţa soţului meu şi nici n-am să iert aşa ceva.

Se aşeză la locul ei şi lăsă sensul cuvintelor, să pătrundă, ameţită, bucuroasă şi speriată în acelaşi timp că spusese lucrurilor pe nume într-o discuţie deschisă, încă o dată o binecuvântă pe Aisha că o avertizase.

— N-am să-ţi îngădui să renunţi la Islam sub nici o formă, spuse Hakim.

Ea se mulţumi să privească flăcările. Se afla ca într-un câmp de mine care-i înconjura, toate amorsate şi, deşi Hakim era atent la ea, simţurile sale îl sondau şi pe Erikki, Cel cu Cuţitul, ştiind că bărbatul aştepta şi el, jucând un joc diferit acum că această problemă fusese pusă înaintea tuturor. Ar fi trebuit oare să las straja să plece? se întrebă înfuriat de ameninţarea ei, simţind mirosul primejdiei umplându-i nările.

— Orice-ai spune, Azadeh, orice ai încerca, pentru binele sufletului tău aş fi nevoit să te împiedic să renegi, prin orice mijloace pot. Asta e ceva de neconceput.

— Atunci te rog, ajută-mă! Eşti foarte înţelept! Eşti Han şi am trecut prin multe împreună. Te implor îndepărtează ameninţarea de pe sufletul meu şi de pe capul soţului meu!

— Nu-ţi ameninţ nici sufletul şi nici bărbatul. Hakim privi direct la Erikki. Nu eu.

Erikki spuse:

— Care au fost acele primejdii de care ai amintit.

— Nu pot să-ţi spun, Erikki.

— Te rog să ne ierţi, înălţimea ta, trebuie să ne pregătim de plecare.

Azadeh se ridică, Erikki o imită.

— Trebuie să rămâneţi unde sunteţi. Hakim era furios. Erikki, ai să-i îngădui să renunţe la Islam, la moştenirea ei şi la şansa Vieţii Veşnice?

— Nu, asta nu face parte din planul meu, spuse. Amândoi îl priviră lung, surprinşi.

— Te rog, spune-mi ce primejdii, Hakim.

— Ce plan? Ai un plan? Să faci ce?

— Primejdiile! Întâi spune-mi despre ce pericole vorbeai. Credinţa lui Azadeh nu e primejduită alături de mine. Jur pe zeii mei. Ce pericole?

Nici o clipă Hakim nu luase în considerare să le spună ceva, dar acum era zguduit de neclintirea ei, uimit că ea se gândise să comită cea mai teribilă erezie şi, în plus, dezorientat de sinceritatea acestui om ciudat. Aşa că le spuse totul despre telex şi despre piloţi şi despre aparate şi despre discuţia sa cu Hashemi, observând că deşi Azadeh era la fel de surprinsă ca şi Erikki, surpriza ei nu era reală, de parcă ea ar fi ştiut deja, de parcă ar fi fost prezentă de fiecare dată la întâlniri. Dar cum ar putea să ştie? Continuă grăbit:

— I-am spus că nu poţi să fii luat prizonier la mine în casă sau pe domeniul meu sau în Tabriz şi că am să-ţi dau o maşină şi sper să scapi de arestare şi că ai să pleci chiar înaintea zorilor.

Erikki era zguduit. Telexul schimbă totul, îşi zise.

— Deci or să mă aştepte.

— Da. Dar eu nu i-am spus lui Hashemi că am şi alt plan, că am trimis deja o maşină la Tabriz, că în momentul în care Azadeh avea să adoarmă, eu...

— M-ai fi lăsat, Erikki? Azadeh era tulburată. M-ai fi părăsit fără să-mi spui, fără să întrebi?

— Poate. Ce spuneai. Hakim? Te rog, termină ceea ce spunem'.

— În momentul în care Azadeh ar fi adormit, plănuiam te strecor în afara palatului, la Tabriz, unde este maşina şi să te îndrept către graniţă. Către graniţa turcă. Am prieteni în Khvoy şi ei te-ar fi ajutat să treci cu ajutorul lui Allah, adăugă automat Hakim, nespus de uşurat că avusese prevederea să aranjeze această alternativă, aşa, pentru orice eventualitate. Şi acum sunt prins în plasă, îşi zise.

— Ai un plan?

— Da.

— Care?

— Dacă nu-ţi place, Hakim Han, cum rămâne?

— În cazul ăsta n-o să-l îngădui şi o să încerc să-l împiedic.

— Aş prefera să nu risc să te supăr.

— Fără ajutorul meu nu poţi pleca.

— Mi-ar plăcea să am sprijinul tău, asta-i adevărat. Erikki nu mai era încrezător. Mac şi Charlie şi restul plecaţi... cum dracu au putut s-o facă atât de iute? De ce dracu nu s-a întâmplat câtă vreme am fost la Teheran, dar, slavă tuturor zeilor! Hakim e Han acum şi poate s-o apere pe Azadeh, e limpede că SAVAK o să mă distrugă dac-o să pună mâna pe mine.

— Ai avut dreptate în privinţa pericolelor. Crezi c-aş putea să mă strecor aşa cum ai zis?

— Hashemi a lăsat doi poliţai la poartă. Cred c-ai putea să fii scos pe furiş afară. Cumva ar trebui să putem să le abatem atenţia. Nu ştiu dacă mai sunt şi alţii pe drum în jos, către oraş, dar ar putea fi. Mai mult ca sigur că trebuie să fie. Dacă sunt vigilenţi şi eşti oprit... asta e voia lui Allah.

— Erikki, ei se aşteaptă ca tu să pleci singur şi colonelul a acceptat să nu se atingă de tine în Tabriz. Dacă am fi ascunşi pe platforma unui camion vechi, am avea nevoie doar de puţin noroc să-i ocolim.

— Tu nu poţi să pleci, spuse Hakim agasat.

Dar ea nu-l auzi. Mintea ei ţâşnise la Ross şi Gueng şi cealaltă evadare şi cât de greu fusese pentru aceştia doi, deşi erau agenţi antrenaţi şi militari. Sărmanul Gueng! O scutură un fior. Drumul către nord e la fel de dificil ca cel către sud. E atât de uşor să pici într-o ambuscadă, aşa de uşor să instalezi bariere şi puncte de control pe drumuri...

— Nu e prea departe dacă numeri kilometrii până la Khvoy şi dincolo de Khvoy către frontieră, dar e la un milion de kilometri în timp şi cu spatele meu rănit mă îndoiesc c-aş putea să merg chiar şi un kilometru măcar.

— N-are a face, murmură, o să ajungem totuşi acolo. Cu ajutorul lui Allah o să scăpăm.

Hakim izbucni:

Chipul ei era foarte palid acum şi îşi încleşta palmele una de cealaltă ca să îşi oprească tremurul degetelor.

— Te rog să mă ierţi, Hakim, ţi-am spus. Şi dacă sunt împiedicată să plec cu Erikki acum, sau dacă Erikki n-o să mă ia cu el, am să fug cumva. O s-o fac, îţi jur, îţi jur! Privi intens spre Erikki. Dacă Mac şi toţi ceilalţi au fugit, tu ai putea fi folosit ca ostatic.

— Ştiu, trebuie să plec de-aici cât de repede pot. Dar tu va trebui să rămâi. Nu poţi să renunţi la religia ta doar pentru aceşti doi ani, oricât de mult mi-ar displăcea să te părăsesc.

— Tom Lochart ar părăsi-o pe Seherazada pentru doi ani?

— Nu ăsta-i subiectul, spuse grijuliu Erikki. Nu eşti Seherazada, eşti sora unui Han şi ai jurat să rămâi.

— Asta e între mine şi Allah. Tommy n-ar părăsi-o pe Seherazada, se încăpăţână Azadeh. Seherazada nu l-ar părăsi pe Tommy al ei. Ea îl iubeşte.

— Erikki, trebuie să-ţi cunosc planul, îi întrerupse rece Hakim.

— Iartă-mă, în privinţa asta nu am încredere în nimeni.

Ochii Hanului deveniră nişte despicături înguste şi-i trebui toată voinţa să nu cheme straja.

— Deci am ajuns în impas. Azadeh, toarnă nişte cafea, te rog.

Ea se supuse imediat.

Hanul privi la bărbatul uriaş care stătea cu spatele la

— Te rog, rezolvă asta, Hakim Han, spuse Erikki. Te cunosc ca pe un om înţelept şi n-as vrea să-ţi fac vreun rău. Nici ţie, nici lui Azadeh.

— Nu-i aşa?

Hakim primi cafeaua şi mulţumi, privi flăcările cântărind şi analizând, dorind să ştie ce avea Erikki în minte, dorind să pună capăt tuturor acestor necazuri, să-l vadă pe Erikki plecat şi pe Azadeh rămasă acolo, aşa cum fusese

întotdeauna până atunci, înţeleaptă şi blânda şi iubitoare şi ascultătoare şi supusă – şi mahomedană. Dar o cunoştea la fel de bine ca să creadă că nu şi-ar împlini ameninţarea şi o iubea prea mult ca să-i îngăduie să o ducă la capăt.

— Poate că asta te-ar satisface, Erikki: jur pe Allah că am să te sprijin dacă planul tău nu anulează jurământul surorii mele, n-o sileşte să renege, n-o pune într-o primejdie spirituală sau politică... Se gândi un moment: Nu-i face rău, ei sau mie, şi are o şansă de succes.

Azadeh izbucni furioasă:

— Asta nu ajută la nimic! Cum ar putea Erikki să...

— Azadeh, spuse scurt Erikki, unde-ţi sunt bunele purtări? Taci din gură. Hanul vorbea cu mine, nu cu tine. Planul meu vrea să-l cunoască, nu pe al tău.

— Îmi pare rău, te rog iartă-mă, spuse ea sinceră. Da, ai dreptate, vă cer iertare amândurora. Vă rog iertaţi-mă!

— Când ne-am căsătorit, ai jurat să mi te supui. Mai e valabil? întrebă el aspru, furios că aproape îi ruinase planul pentru că văzuse ochii lui Hakim înceţoşaţi de furie şi avea nevoie de el calm, nu mânios.

— Da, Erikki, răspunse ea fără se stea pe gânduri.

Cele spuse de Hakim o cutremuraseră, pentru că asta închidea aproape orice drum, exceptându-l pe cel pe care ea îl alesese, iar alegerea aceasta o îngrozea.

— Da, fără nici o reţinere, dacă n-ai să mă părăseşti.

— Fără nici o reţinere, da sau nu?

Imagini ale lui Erikki străfulgerară prin mintea ei, tandreţea şi dragostea şi râsul şi toate lucrurile bune ţinând de el, laolaltă cu violenţa întunecată care n-o atinsese niciodată pe ea dar care avea să atingă pe oricine ar ameninţa-o sau ar sta în drumul lui, Abdullah, Johnny şi chiar Hakim, în special Hakim. Fără reţineri, da, ar fi vrut să spună, doar dacă nu-i împotriva lui Hakim şi doar daca nu mă părăseşti. Ochii lui o sfredeleau. Pentru prima data se temu de el. Murmură:

— Da. Fără nici un fel de reţinere. Te implor să nu mă părăseşti.

Erikki îşi îndreptă atenţia către Hakim.

— Accept ceea ce ai spus. Mulţumesc.

Se aşeză din nou. Azadeh şovăi, apoi îngenunche lângă el sprijinindu-şi braţul pe genunchii lui, dorind contactul, sperând că avea să-l ajute să îndepărteze tema şi supărarea că se pierduse cu firea. Cred că îmi pierd minţile, îşi zise. Allah să mă ajute!

— Accept regulile pe care le-ai-stabilit, Hakim Han, spunea Erikki m.şoapta şi totuşi n-am să-ţi spun încă planul. Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă! Ai jurat că ai să mă ajuţi dacă nu te supun nici unui risc şi n-am s-o fac. În loc de asta, spuse grijuliu, am să-ţi propun o abordare imaginară a unui plan care ar putea să satisfacă toate condiţiile tale.

Inconştient, mâna lui începu să-i mângâie părul şi gâtul. Simţi tensiunea părăsindu-l. Erikki îl urmărea pe Hakim, amândoi bărbaţii gata să explodeze.

— E bine până acum?

— Continuă!

— Să presupunem că elicopterul meu este în stare perfectă, că m-aş fi prefăcut că nu pot să-l pornesc, ca să păcălesc pe toată lumea şi să-i fac pe toţi să se obişnuiască cu ideea motoarelor care pornesc şi se opresc. Să zicem c-am minţit în privinţa combustibilului şi ar fi de-ajuns pentru o oră de zbor, suficient ca să ajung uşor până la graniţă şi să...

— Aşa e? spuse Hakim involuntar, ideea deschizându-i o cale nouă.

— De dragul acestei poveşti ipotetice, da.

Erikki simţi strânsoarea lui Azadeh intensificându-se pe genunchi, dar se prefăcu că n-o observă.

— Să zicem că într-un minut sau două, înainte ca toţi să meargă la culcare, îţi spun că vreau să pornesc din nou rotorul. Să zicem că fac exact asta, motoarele pornesc şi se învârt suficient ca să se încălzească, apoi sunt oprite. Nimeni nu s-ar îngrijora, voia lui Allah, toată lumea o sa-şi zică cum că nebunul nu lasă lucrurile în pace – de ce nu lasă totul balta şi nu ne lasă şi pe noi să dormim liniştiţi? Apoi să zicem că pornesc motorul, dau drumul cu toată puterea şi mă ridic în zbor. Să presupunem c-aş putea să mă depărtez în câteva secunde, dacă străjile nu trag asupra mea şi dacă prin preajmă nu sunt duşmani, Gărzi Verzi sau poliţişti înarmaţi la poartă sau în afara zidurilor.

Aerul şuieră printre buzele lui Hakim, Azadeh se mişcă o clipă. Mătasea rochiei foşni.

— Mă rog ca o asemenea închipuire să devină realitate, spuse ea.

Hakim spuse:

— Ar fi de o mie de ori mai bine decât cu o maşină. De zece mii de ori mai bine. Ai putea zbura tot drumul noaptea?

— Aş putea, dac-aş avea o hartă. Mulţi piloţi care au petrecut ceva vreme într-o zonă păstrează o hartă destul de bună în memorie. Desigur, asta este doar o închipuire.

— Da, da, aşa-i. Ei bine, atunci... până aici e destul de bun acest plan închipuit al tău. Ai putea scăpa în felul ăsta dacă ai fi în stare să neutralizezi duşmanii din curtea interioară. Acum, să ne închipuim cum ar rămâne cu sora mea.

— Soţia mea nu face parte din nici unul dintre planurile mele de fugă, adevărate sau ipotetice. Azadeh n-are de ales. Ea trebuie să rămână ele bunăvoie şi să aştepte cei doi ani.

Erikki observă uluirea lui Hakim şi simţi revolta instantanee a lui Azadeh sub degete, dar nu îngădui degetelor sale să-şi schimbe ritmul pe părul şi gâtul ei, liniştind-o, dezmierdând-o, şi continuă blând:

— Ea este hotărâtă să rămână şi să-şi respecte jurământul. Nu poate să plece. Nimeni care o iubeşte – şi în mod special eu – nu i-ar îngădui să renunţe la mahomedanism pentru doi ani. De fapt, Azadeh, închipuire sau nu, îţi este interzis, înţelegi?

— Aud ceea ce spui, bărbate, spuse ea printre dinţi, atât de furioasă că abia putea să articuleze cuvintele, blestemându-se că picase în capcana lui.

— Eşti legată de jurământul tău timp de doi ani. Apoi poţi să pleci fără nici o oprelişte. E o poruncă.

Îşi ridică privirile către el şi spuse întunecată:

— Poate după doi ani s-ar putea să nu mai vreau să plec.

Erikki îşi aşează palma mare pe umărul ei, înconjurându-i uşor ceafa cu degetele.

— Atunci, femeie, am să mă întorc şi-am să te târăsc de aici de păr!

O spusese atât de liniştit şi cu o asemenea răutate, încât o îngheţă. Într-o clipă îşi coborî ochii şi privi flăcările, încă aşezată în genunchi. El îşi păstră mâna pe umărul ei. Nu făcu nici un gest ca să-l îndepărteze, dar el ştia că fierbe de furie şi îl urăşte. Şi totuşi mai ştia că trebuise să spună ceea ce spusese.

— Te rog, iartă-mă o clipă, zise ea, cu glasul de gheaţă. Cei doi bărbaţi o urmăriră plecând. Când rămaseră singuri Hakim spuse:

— O să se supună?

— Nu, spuse Erikki. Nu, dacă n-o încui şi nici chiar atunci. Nu, ea e hotărâtă.

— Niciodată, niciodată n-o să-i îngădui să-şi încalce jurământul şi să renunţe la mahomedanism! Trebuie să înţelegi asta. Chiar dacă... chiar dacă va trebui s-o ucid.

Erikki îl privi lung.

— Dacă-i faci vreun rău, eşti un om mort! Dacă trăiesc.

La periferia nordică a oraşului Tabriz; *ora 10*, *36 noaptea*. Sub acoperirea întunericului, primul val de Gărzi Verzi atacară uşa din zidul înalt, aruncând în aer încuietorile, şi intrară în curtea interioară, cu armele scăpărând.

Hashemi şi R.Armstrong se aflau de partea cealaltă a pieţei, într-o oarecare măsură apăraţi de un camion. Alţi bărbaţi se strecurară în aleile înconjurătoare, ca să taie orice cale de retragere.

— Acum, spuse Hashemi în emiţătorul său portativ, în aceeaşi clipă, partea de piaţă pe care o ocupau duşmanii fu scăldată în lumină de reflectoarele montate pe camioanele ascunse. Oamenii năvăleau pe uşi, dar poliţia şi Gărzile Verzi deschiseră focul şi începu bătălia.

— Haide, Robert! spuse Hashemi şi se apropie în fugă, atent.

Informatorii comunicaseră că în noaptea aceea urma să aibă loc o întâlnire la nivel înalt a conducătorilor islamic-marxişti şi că această clădire fiind legată de altele, de ambele părţi ale străzii, de un labirint de uşi şi pasaje

secrete. Cu ajutorul lui Hakim Han, Hashemi grăbise primul dintr-o serie de raiduri, menite să dezmembreze puternica opoziţie de stângă, să pună mâna pe conducătorii acesteia şi să facă din ei un exemplu public, spre folosul său.

Primul grup de Gărzi Verzi curăţaseră parterul şi atacau scările, nepăsători în faţa morţi. Apărătorii, trecuţi peste momentul de surpriză, se luptau cu egală ferocitate, bine înarmaţi şi bine pregătiţi. Afară, în piaţă, era un moment de acalmie. Nu mai existau apărători care să încerce să treacă peste baraj sau să se alăture celor blocaţi fără putinţă de scăpare între maşini, unele deja în flăcări. Aleile din spatele clădirii erau ameninţător de tăcute, poliţia şi Gărzile Verzi blocând ambele capete, bine adăpostiţi în spatele vehiculelor lor.

— De ce-i aşteptăm aici ca nişte împuţiţi de irakieni? laşi? spuse bătăios unul dintre tinerii din Gărzile Verzi. De ce nu mergem să ne luptăm cu ei?

— Aştepţi pentru că aşa a zis colonelul, zise sergentul de poliţie. Aştepţi pentru că putem ucide toţi câinii sigur şi în linişte.

— Nu sunt supus nici unui câine de colonel. Numai lui Allah. Allah e mare!

Şi cu acestea tânărul îşi armă carabina şi ţâşni înainte din ambuscadă către uşa din spate a clădirii. Ceilalţi îl urmară. Sergentul îi blestemă şi le porunci să se întoarcă, dar cuvintele îi fură acoperite de rafala care se abătu asupra tinerilor de la ferestrele înguste, deschise la înălţime în pereţi, măcelărindu-i pe toţi.

Hashemi şi ceilalţi auziră rafala din alee şi presupuseră că fusese încercată o străpungere.

— Câinii nu pot să scape pe acolo, Robert! strigă plin de bucurie. Sunt prinşi în capcană.

De unde se afla, putea vedea că atacul asupra principalului corp de clădire era oprit. Apăsă butonul emiţătorului

— Al doilea val în clădirea sediului.

Imediat un mullah şi o altă gloată de tineri, urlându-şi strigătele de bucurie, se năpustiră de-a curmezişul pieţei. Robert Armstrong era uimit că Hashemi le ordona să asalteze aşa, în plină lumină, ţinte uşoare.

— Nu te amesteca, Robert. Pe Allah, am obosit să te tot bagi în treburile mele, spusese Hashemi rece când el făcuse câteva sugestii asupra modului în care trebuia purtat asaltul, ceva mai înainte de-a începe. Păstrează sfaturile pentru tine. Asta-i o problemă internă. N-are nimic de-a face cu tine.

— Dar, Hashemi, nu toate clădirile din jur aparţin duşmanilor sau marxiştilor. Trebuie să fie şi familii, poate sute de nevinovaţi...

— Taci sau, pe Allah, am să o consider trădare!

— Atunci am să rămân în urmă. Mă întorc înapoi să supraveghez palatul.

— Am spus c-ai să vii cu mine în raid. Crezi că voi englezii sunteţi singurii care vă puteţi descurca cu câţiva revoluţionari? Ai să stai lângă mine unde pot să te văd. Dar, mai întâi, dă-mi pistolul.

— Dar, Hashemi...

— Pistolul. Pe Profet, nu mai am încredere în tine. Pistolul!

Aşa că îi dăduse pistolul şi Hashemi se liniştise şi păruse să se relaxeze şi râsese de toate astea. Dar nu-i înapoiase arma şi Armstrong se simţea gol în noapte, înspăimântat că fusese trădat. Trase cu coada ochiului către el, văzu din nou privirea ciudată în ochii lui Fazir şi felul în care i se mişca gura, cu puţină salivă la colţuri.

O rafală puternică îi atrase atenţia spre clădire. Armele automate trăgeau de la ferestrele superioare împotriva noilor atacatori. Mulţi tineri fură doborâţi, dar câţiva reuşiră să intre, mullahul printre ei, ca să întărească rândurile celor încă în viaţă. Împreună, traseră deoparte trupurile celor care blocau scările şi-şi croiră drum prin luptă la etajul următor.

În piaţă, Hashemi stătea ghemuit în spatele unui autoturism, surescitat şi stăpânit de senzaţia de putere.

— Mai trimiteţi oameni în clădire!

Niciodată până atunci nu fusese la comanda unei bătălii sau doar a unei părţi dintr-una. Toată munca sa de până atunci fusese ascunsă, secretă, implicând doar câţiva oameni în fiecare operaţiune, chiar şi cu asasinii Grupului Patru. Tot ce făcuse până atunci fusese să dea ordine de la adăpost şi să aştepte la adăpost, departe de acţiune. Exceptând ocazia în care el personal detonase maşina-capcană care îl ucisese pe duşmanul său din SAVAMA, generalul Janan. Pe Allah şi pe Profetul Său, îi strigau gândurile, pentru asta am fost născut, pentru bătălie şi război!

— Asaltul general! Strigă în microfon, apoi se ridică şi urlă cât de tare putu: Asaltul general!

Oamenii ţâşniră din noapte, aruncând grenade peste ziduri şi în curţile interioare şi pe ferestre, fără alegere. Explozii şi valuri de fum, alte rafale de armă, puşti şi arme automate şi alte explozii şi apoi o deflagraţie uriaşă în sediul celor de stânga, când un depozit secret de muniţie şi benzină explodă, aruncând în aer etajul clădirii şi cea mai mare parte a faţadei.

Valul de căldură făcu să fluture hainele lui Hashemi, îl doborî pe Armstrong, iar Mzytryk, care privea prin binoclu de la adăpostul unei ferestre aflate la etajul unei clădiri de pe partea cealaltă a pieţei îi văzu limpede în baia de lumină şi hotărî că momentul era perfect.

— Acum! spuse în ruseşte.

Lunetistul de lângă el prinsese deja ţinta în lunetă, iar ţeava armei se odihnea pe pervazul ferestrei. Îşi turti imediat arătătorul pe garda trăgaciului, simţi degetul lui Mzytryk pe trăgaci şi începu numărătoarea inversă aşa cum i se ordonase:

— Trei, doi, unu, foc.

Mzytryk apăsă pe trăgaci. Amândoi văzură glonţul exploziv pătrunzând în spatele lui Hashemi, la mijloc, deasupra şoldurilor, trântindu-l cu braţele şi picioarele răşchirate de maşina din faţă, apoi rostogolindu-l în ţarină.

— Bun, murmură întunecat Mzytryk, regretând doar că proprii săi ochi şi mâinile sale nu erau îndeajuns de bune ca să se fi ocupat el însuşi de ucigaşii fiului său.

— Trei, doi, unu...

Luneta oscilă. Amândoi înjurară pentru că-l văzuseră pe Armstrong răsucindu-se, privind în direcţia lor pentru o clipă, apoi aruncându-se între două maşini şi dispărând în spatele uneia dintre ele.

— E lângă roata din faţă. Nu poate să scape. Ai răbdare. Tragi atunci când poţi.

Mzytryk să năpusti arară din încăpere pe scări şi strigă în turceşte către oamenii care îl aşteptau jos:

— Plecaţi!

După care se repezi înapoi. când intra pe uşă, văzu lunetistul trăgând.

— L-am nimerit, spuse omul adăugind o obscenitate. Mzytryk îşi îndreptă binoclul, dar nu putu să-l vadă pe Armstrong.

— Unde e?

— În spatele maşinii negre. Şi-a ridicat capul peste roată pentru o secundă şi l-am nimerit.

— L-ai ucis?

— Nu, tovarăşe general. Am avut foarte multă grijă, aşa cum aţi ordonat.

— Eşti sigur?

— Da, tovarăşe general. L-am nimerit în umăr, poate în piept.

Clădirea din faţă ardea cu furie, focul de arme din locuinţele alăturate era sporadic, doar noduri de rezistenţă, atacatorii copleşind numeric apărătorii, toţi furaţi de o frenezie a violenţei. Barbari, îşi zise Mzytryk dispreţuitor, apoi privi înapoi la trupul răstignit al lui Hashemi, care tremura şi tresaltă şi se răsucea, jumătate în şanţ, jumătate pe drum. Nu muri prea repede!

— Poţi să-l vezi pe englez?

— Nu, tovarăşe general, dar acopăr ambele părţi. Apoi zări ambulanţa hodorogită sosind şi oameni cu banderole cu cruce roşie împrăştiindu-se cu brancarde ca să înceapă să ridice răniţii. Bătălia aproape luase sfârşit.

Mă bucur că am venit în noaptea asta, îşi zise, furia-i încă nedomolită. Hotărâse să conducă contralovitura personal în momentul în care îi sosise mesajul lui Hakim Han. Prost mascata convocare, laolaltă cu raportul secret al lui Pahmudi în privinţa felului în care murise fiul său în mâinile lui Hashemi şi Armstrong, îl făcuse să izbucnească într-o furie cumplită. Fusese simplu să aranjeze un elicopter şi să aterizeze în afara Tabrizului noaptea trecută. Simplu să aranjeze un contraatac ca să-i prindă în ambuscadă pe cei doi ucigaşi, simplu apoi să-şi plănuiască răzbunarea care avea să întărească legătura cu Pahmudi, îndepărtându-l pe duşmanul său, Hashemi Fazir, salvându-i în acelaşi timp pe mujhadinii şi tudehii săi de la multe necazuri în viitor; în sfârşit, simplu să-l elimine pe Armstrong, schimbătorul agent al MI 6, lucru de multă vreme

plănuit – blestemat fie nemernicul ăsta c-a apărut ca o fantomă după atâţia ani.

— Tovarăşe general! Da, îi văd.

Îi urmări pe cei de la Crucea Roşie punându-l pe Hashemi pe o targa şi ducându-l către ambulanţă. Alţii ajunseră în spatele maşinii. Liniile încrucişate din vizorul lunetei îi urmăriră. Mzytryk se înfierbântă şi mai mult. Lunetistul aşteptă răbdător. Când oamenii reapărură, îl purtau pe Armstrong între ei, pe jumătate trăgându-l.

— Ştiam că l-am lovit pe ticălos, spuse lunetistul.

La palat; *ora 11*, *04 noaptea*. Tăcute, roşiile lumini fosforescente de noapte ale panoului de bord se treziră la viaţă. Degetul lui Erikki apăsă butonul de start. Motoarele porniră, tuşiră, porniră din nou, şovăiră pe măsură ce el mişca grijuliu siguranţele circuitului electric. Apoi le împinse până la capăt. Motoarele începură o încălzire adevărată.

Curtea era luminată de reflectoare la jumătate din putere. Azadeh şi Hakim Han, îmbrăcaţi gros ca să se apere de frigul nopţii, stăteau la o distanţă sigură de palele care se învârteau, privindu-l. La poarta principală, o sută de metri mai încolo, două străji şi cei doi poliţai ai lui Hashemi priveau şi ei nepăsători. Mucurile ţigărilor lor străluceau în noapte. Cei doi poliţişti îşi săltară kalaşnikovurile pe umăr şi se apropiară cu paşi apăsaţi, încă o dată motoarele tuşiră şi Hakim Han strigă pe deasupra zgomotului:

— Erikki, las-o baltă astă-seară.

Dar Erikki nu-l auzi. Hakim se îndepărtă de zgomot, rugându-se mai aproape de poartă, urmat fără tragere de Azadeh. Mersul îi era şovăitor şi greoi şi blestemă, neobişnuit cu cârjele.

— Vă salutăm, înălţimea voastră! spuse poliţistul politicos.

— Bună seara! Azadeh, spuse Hakim nervos, soţul tău nu are răbdare, şi-a pierdut minţile, ce s-a întâmplat cu el? E ridicol să tot forţezi motoarele alea. La ce bun i-ar folosi chiar dacă ar putea să le pornească?

— Nu ştiu, înălţimea ta.

Chipul lui Azadeh era alb în lumina palidă şi ea se simţea foarte tulburată.

— Este... de când a fost atacul se poartă foarte... ciudat. E foarte greu de înţeles şi foarte dificil. Mă înspăimântă.

— Nu mă miră. Ar putea înspăimântă şi pe diavol.

— Te rog să mă ierţi, înălţimea ta, spuse Azadeh cu voce umilă, dar în vremuri obişnuite, el... el nu înspăimântă pe nimeni. Cei doi poliţişti se depărtară politicoşi, dar Hakim îi opri.

— Aţi observat ceva schimbat la pilot?

— E foarte furios, înălţimea voastră. E furios de ore întregi. O dată l-am văzut izbind cu piciorul maşina, dar schimbat sau neschimbat... e greu de spus. N-am fost niciodată lângă el până acum.

Caporalul era trecut de patruzeci de ani şi nu dorea necazuri. Celălalt era mai tânăr şi chiar şi mai înspăimântat. Aveau ordin să privească şi să aştepte până când pilotul pleca cu maşina, sau pleca cu orice maşină, să nu-i stânjenească plecarea, dar să raporteze imediat la sediu prin emiţătorul maşinii. Amândoi realizau primejdia poziţiei lor. Braţul Hanului Gorgonilor ajungea foarte departe. Amândoi ştiau de servitorii şi străjile rostului Han acuzate de el de trădare, care mai putrezeau încă în beciurile poliţiei. Dar amândoi ştiau de asemenea că mâna Serviciului Secret era mult mai sigură.

— Spune-i să oprească, Azadeh, să oprească motoarele!

— N-a fost niciodată atât de... atât de furios pe mine. Şi-n noaptea asta...

Se sufoca de furie.

— Nu cred c-am să-l pot face să mă asculte.

— O s-o faci!

După o pauză, ea mormăi:

— Când e chiar mai puţin furios decât astăzi nu pot să fac nimic cu el.

Poliţaiul observă paloarea din obraji şi o compătimi, dar le părea mai rău de ei înşişi. Auziseră ce se întâmplase la poalele muntelui. Allah să ne apere de Cel cu Cuţitul! Ce povară trebuie să fie căsătoria cu un astfel de barbar, care, toată lumea ştie, bea sângele nomazilor pe care îi măcelăreşte, se închină duhurilor pădurii, împotriva legilor lui Allah şi se rostogoleşte gol în zăpadă, silind-o şi pe ea să facă acelaşi lucru.

Motoarele tuşiră şi începură să-şi încetinească rotaţia, şi-l zăriră pe Erikki urlând de furie şi izbind cu pumnul său uriaş în portiera carlingii, curbând aluminiul cu forţa loviturii.

— Înălţimea ta, cu îngăduinţa ta am să mă duc să mă culc. Cred c-am să iau un somnifer şi mâine o să fie mai bine.

Cuvintele se pierdură.

— Da, un somnifer e o idee bună. Foarte bună. Mi-e teamă că eu va trebui să iau două. Spatele mă doare groaznic şi acum nu pot să dorm fără ele. Adăugă furios: E vina lui, dacă n-ar fi fost el, n-aş fi suferit atât!

Se întoarse către strajă.

— Adu străjile la poartă, vreau să le dau instrucţiuni. Haide, Azadeh!

Se depărta greoi, cu Azadeh ascultătoare şi morocănoasă lângă el. Motoarele începură să urle din nou. Nemulţumit, Hakim Han se întoarse şi se răsti la poliţist:

— Dacă nu încetează peste cinci minute, porunceşte-i în numele meu să oprească. Cinci minute, pe Allah!

Neliniştiţi, cei doi oameni îi urmăriră plecând, straja şi cei doi paznici de la poartă grăbindu-se după ei pe I trepte.

— Dacă înălţimea sa nu poate să se descurce cu el, noi ce putem face? spuse poliţistul mai bătrân. Cu ajutorul lui Allah, motoarele or s-o ţină aşa până când barbarul e mulţumit sau le opreşte singur.

Luminile din curte se stinseră. După şase minute, motoarele încă mai porneau şi se opreau.

— Ar fi bine să ne supunem. Tânărul poliţist era foarte nervos. Hanul a spus cinci. Am întârziat. Pregăteşte-te să fugi şi nu-l zgândări mai mult decât e nevoie.

Ridică piedica armei. Nervoşi, se apropiara şi mai mult.

— Pilotule!

Dar pilotul stătea încă cu spatele către ei, pe jumătate în carlingă. Fiu de căţea! Mai aproape, sub lamele rotitoare!

— Pilotule, spuse caporalul cu glas tare.

— Nu poate să te-audă. Cine poate să audă ceva? Ia-o înainte, te acopăr!

Caporalul încuviinţă din cap, îşi încredinţa sufletul în mâinile lui Allah şi pătrunse aplecat în vârtejul de aer.

— Pilotule!

Trebui să se apropie şi mai mult şi-l atinse.

— Pilotule!

Cu chipul întunecat, pilotul se răsuci şi spuse ceva în limba lui barbară pe care n-o înţelese. Cu un zâmbet forţat şi o politeţe forţată, spuse:

— Vă rog, Excelenţă pilot, am fi foarte onoraţi dacă aţi opri motoarele. Înălţimea sa Hanul a poruncit-o!

Văzu privirea nepăsătoare, îşi aminti că Cel cu Cuţitul nu putea să vorbească nici o limbă civilizată, aşa că repetă ceea ce spusese vorbind mai tare şi mai rar şi folosind semne. Spre imensa sa uşurare, pilotul încuviinţă din cap ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, răsuci câteva întrerupătoare şi motoarele încetiniră şi rotaţiile elicei se răriră.

Slavă lui Allah! Bine lucrat! cât de deştept eşti, îşi zise caporalul satisfăcut.

— Mulţumesc, Excelenţă pilot. Mulţumesc!

Foarte mulţumit de el însuşi, se holbă plin de importanţă în carlingă. Îl văzu pe pilot făcându-i semne, evident încercând să-i intre în voie, aşa cum ar şi trebui, pe Allah, invitându-l să se aşeze pe scaunul pilotului.

Nemaiîncăpându-şi în piele de mândrie, îl urmări pe barbar aplecându-se politicos în cabină şi mişcând comenzile şi arătând către instrumente. Incapabil să-şi stăpânească curiozitatea, poliţistul mai tânăr veni pe sub palele elicei, care se roteau din ce în ce mai încet, până la uşa carlingii. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine, fascinat de blocurile de întrerupătoare şi cadrane care străluceau în întuneric.

— Pe Allah, caporale, ai văzut atât de multe ceasuri şi întrerupătoare? Arăţi de parcă ai crescut în scaunul ăla!

— Vroiam să mă fac pilot, spuse caporalul. Eu...

Se opri uimit, căci cuvintele îi fură înghiţite de o ceaţă roşie, orbitoare, care îi sorbi răsuflarea din plămâni şi îl prăvăli într-un întuneric profund.

Erikki îi izbise pe cei doi cap în cap, ameţindu-i. Deasupra lui, palele elicei se opriră. Privi de jur împrejur. Nici o mişcare în întuneric, doar câteva lumini în palat. Nici urmă de ochi străini sau prezenţă pe care s-o poată simţi. Aruncă la repezeala armele în spatele scaunului pilotului. Îi trebuiră doar câteva secunde ca să-i care pe cei doi în cabină şi să-i întindă acolo, să le deschidă forţat gurile şi să le strecoare somniferele pe care le furase din dulapul lui Azadeh şi să-i lege. O clipă, ca să-şi recapete răsuflarea înainte de-a continua să verifice dacă totul era gata pentru o decolare imediată, apoi se-ntoarse în cabină. Cei doi nu se mişcaseră. Se sprijini de uşă, pregătit să-i reducă din nou la tăcere dacă ar fi fost nevoie. Îşi simţea gâtul uscat. Sudoarea îi îmbrobonea fruntea. Aşteptă. Apoi auzi câinii şi zgomotul făcut de lanţurile zgărzilor. Îşi pregăti în linişte pistolul mitralieră Sten. Patrula cu doi paznici înarmaţi şi doi dobermani trecu făcându-şi rondul în jurul palatului, dar nu se apropie de el. Privi palatul. Nu mai avea braţul în eşarfă.

În mahalalele din nord. Ambulanţa hodorogită acoperită cu prelată răzbătea cu greu pe străzile pline de gropi. În spate se aflau doi medici şi trei brancarde, iar pe una din ele zăcea Hashemi urlând, pradă unei hemoragii, cu cea mai mare a pântecului smulsă.

— În numele lui Allah, dă-i nişte morfină! gâfâi Armstrong din suferinţa lui.

Era prăbuşit pe altă brancardă, pe jumătate sprijinit de laterala care se clătina, ţinând apăsat un petec de tifon împăturit pe gaura de glonţ din piept, fără să-şi dea seama de sângele care se revărsa din rana din spate, îmbibând bandajul grosolan pe care unul dintre sanitari îl înghesuise printr-o despicătură a pardesiului.

— Dă-i nişte morfină! Mai repede! le spuse din nou, blestemându-i în farsi şi engleză, urându-i pentru prostia şi brutalitatea cu care se purtaseră, încă în stare de şoc din pricina glonţului neaşteptat şi a atacului care venise din neant.

De ce? De ce? De ce?

— Ce pot să fac, Excelenţă? veni din întuneric. N-avem nici o picătură din morfina asta. E Voia lui Allah!

Omul aprinse o lanternă, aproape orbindu-l, o întoarse către Hashemi şi apoi către cea de-a treia targa. Tânărul de-acolo era deja mort. Armstrong văzu că nu se obosiseră să-i închidă ochii.

Alt ţipăt gâlgâit se auzi dinspre Hashemi.

— Stinge lumina, Ismail, spuse celălalt sanitar. Vrei să fim împuşcaţi?!

Ismail se supuse alene. Din nou în întuneric, aprinse o ţigară, tuşi, îşi curăţă gâtul cu zgomot, trase deoparte prelata pentru câteva clipe, ca să se orienteze.

— Încă vreo câteva minute, cu ajutorul lui Allah.

Se lăsă pe vine şi îl scutură pe Hashemi, scoţându-l din pacea leşinului în iadul simţurilor.

— Numai câteva minute, Excelenţă colonel. Nu muri încă! spuse binevoitor. Doar câteva minute şi o să fi tratat cum se cuvine.

Se clătinară cu toţii când roata nimeri într-o groapă. Durerea îl săgeta pe Armstrong. Când simţi ambulanţa oprindu-se, aproape izbucni în lacrimi de uşurare. Alţi bărbaţi traseră deoparte prelata maşinii şi se năpustiră înăuntru. Mâini brutale îl înşfăcară de picioare şi-l târâră cu tot cu brancardă jos şi-l legară cu curelele acesteia. Prin ceaţa durerii văzu brancardă lui Hashemi dispărând în noapte, apoi oamenii îl ridicară neglijent, durerea fu insuportabilă şi el leşină.

Purtătorii brancardelor păşiră peste şosea şi trecură printr-o poartă din peretele înalt în coridorul murdar şi plin de mucegai şi la capătul lui, în jos câteva trepte, într-o pivniţă largă, luminată cu lămpi de ulei. Mzytryk spuse:

— Pune-l acolo! şi arătă către a doua masă. Hashemi se afla deja pe prima, legat de asemenea de brancardă lui. Alene, Mzytryk cercetă rănile lui Armstrong, apoi ale lui Hashemi, amândoi încă leşinaţi.

— Bun, spuse. Aşteptaţi-mă sus, Ismail.

Ismail îşi scoase banderola jegoasă cu cruce roşie şi o aruncă într-un colţ, odată cu ceilalţi.

— Mulţi dintre ai noştri şi-au găsit martiriul în clădire. Mă îndoiesc să fi scăpat vreunul...

— Atunci ai fost înţelept să nu te duci la întâlnire. Ismail tropăi în sus pe scări ca să se alăture prietenilor săi care se felicitau zgomotos pentru succesul de a pune mâna pe conducătorul duşmanilor şi câinele său străin. Toţi erau luptători islamic-marxişti şi duri, nici unul dintre ei sanitar sau medic. Mzytryk aşteptă până rămase singur, apoi luă un briceag şi îl înfipse adânc în Hashemi. Urletul de durere îi făcu plăcere. Când acesta scăzu, ridică găleata de apă rece ca gheaţa şi o vărsă peste obrajii colonelului. Ochii se deschiseră şi groaza şi durerea din ei îi făcură şi mai mare plăcere.

— Vroiai să mă vezi, colonele? Mi-ai ucis fiul, pe Feodor. Sunt generalul Piotr Oleg Mzytryk.

Folosi din nou briceagul. Chipul lui Hashemi deveni grotesc şi el mugi, urlă şi bolborosi incoerent, încercând să se smulgă din legături.

— Asta-i pentru fiul meu şi asta-i pentru fiul meu şi asta-i pentru fiul meu.

Inima lui Hashemi era puternică şi rezistă minute întregi, timp în care el cerşi îndurare, cerşi moartea, unicului Dumnezeu. Moartea şi răzbunarea. Muri greu şi urâ...

Pentru un moment, Mzytryk rămase aplecat asupra lui, nările răzvrătindu-i-se împotriva mirosului, dar nu avea nevoie să se străduiască să-şi reamintească ce-i făcuseră cei doi fiului său ca să-l împingă până la al treilea nivel. Raportul lui Pahmudi fusese explicit.

— Hashemi Fazir, ţi-am plătit-o, scârnăvie, spuse şi-l scuipă în faţă.

Apoi se-ntoarse şi se opri. Armstrong se trezise şi-l privea de pe brancarda aflată de cealaltă parte a pivniţei. Ochi reci albaştri. Obraji lipsiţi de sânge. Lipsa de teamă îl ului. O să schimb în curând asta, îşi zise şi apucă briceagul. Atunci observă că braţul drept al lui Armstrong scăpase din legături, dar mai înainte să poată face vreo mişcare, englezul ajunsese la gulerul pardesiului şi-acum ţinea în gură marginea acestuia şi capsula de cianură ascunsă în ea.

— Nu mişca! îl preveni Armstrong

Mzytryk era prea vechi în meserie ca să se gândească să sară la el. Distanţa era prea mare. În buzunarul lateral avea un pistol, clar era sigur că mai înainte de a apuca să-l scoată, dinţii lui Armstrong vor zdrobi capsulaşi cele trei secunde rămase nu erau suficiente pentru răzbunare. Singura lui speranţă era ca durerea să-l facă să leşine sau să-şi piardă puterea de concentrare. Se sprijini cu spatele de cealaltă masă şi îl blestemă.

Când cei care trăseseră targa îi legaseră curelele în întunericul ambulanţei, el îşi folosise instinctiv puterea, forţând curelele ca să-şi lase destul spaţiu pentru a-şi trage braţele afară în caz că durerea devenea insuportabilă. Avea o altă capsulă ascunsă în gulerul cămăşii. Tremurase tot timpul cât Hashemi se îndreptase către moarte, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru răgazul care-i îngăduise să-şi elibereze braţul cu un efort teribil. Dar odată ce reuşise să atingă capsula, spaima îl părăsise şi odată cu ea cea mai mare parte a durerii. Se împăcase cu sine însuşi în pragul morţii, unde viaţa pare atât de sublimă.

— Suntem... suntem profesionişti, spuse. Noi nu ţi-am... noi nu ţi-am ucis fiul. Era viu când generalul Janan l-a luat pentru Pahmudi.

— Mincinosule!

Mzytryk simţi slăbiciunea în voce şi ştia că n-avea să aştepte prea multă vreme. Se pregăti.

— Citeşte documentele ofici... Oficiale. SAVAMA trebuie să fi întocmit unele... Şi cele ale nemernicilor tăi de la KGB.

— Crezi că sunt atât de prost că poţi să mă întorci împotriva lui Pahmudi înainte de a muri?

— Citeşte rapoartele. Pune întrebări... Ai putea afla adevărul. Dar ticăloşilor tăi de la KGB nu le place niciodată adevărul. Îţi spun că era viu când l-a luat SAVAMA.

Mzytryk rămase descumpănit. N-ar fi fost normal pentru un profesionist ca Armstrong, aproape de moarte într-un fel sau altul, să-şi piardă vremea sugerând o asemenea investigaţie fără să fie sigur de rezultat.

— Unde sunt benzile?

Îl urmărea cu grijă văzând că ochii încep să clipească, că se instalează oboseala uriaşă datorată pierderii de sânge. Din clipă în clipă.

— Unde sunt benzile?

— N-au fost. Nici... nici de la al treilea... al treilea nivel. Puterea lui Armstrong se destrăma. Durerea dispăruse, odată cu timpul, îi trebuia un efort din ce în ce mai mare cu fiecare clipă ca să se concentreze. Dar benzile trebuie apărate. O copie era deja la adăpost în drum spre Londra, împreună cu un raport special.

— Fiul tău a fost curajos şi puternic şi n-a scăpat nimic. Ce-a... ce-a smuls Pahmudi de la el... ce-a smuls de la el... nu ştiu. Bandiţii lui Pahmudi... Ei sau gunoaiele voastre. Era... era în viaţă când l-au luat ai voştri. Pahmudi i-a spus lui Hashemi...

Asta ar fi posibil, se gândi Mzytryk nesigur. Scârnăviile alea incompetente din Teheran au dat peste cap operaţiunile noastre din Iran pentru ani de zile. Au interpretat aiurea ani de zile atitudinea Şahului şi şi-au bătut joc de munca noastră de generaţii.

— O să aflu. Pe capul fiului meu, o s-o aflu, dar asta n-o să te ajute... tovarăşe!

— O favoare... o favoare ce... cere alta. Tu l-ai terminat pe Roger... Roger Cross. Ei?

Mzytryk râse, bucuros să-l necăjească şi să exploateze aşteptarea.

— Eu am făcut-o, da, şi AMG. Îţi aminteşti? Şi Talbot. Dar i-am spus lui Pahmudi să-l folosească pe scârnăvia de Fazir pentru această 16/a.

Privi ochii reci, albaştri, îngustându-se, întrebându-se ce era în spatele lor.

Armstrong îşi scotocea memoria. AMG? Ah, da, Alan Medford Granit născut în 1905, decanul agenţilor lor de contraspionaj. În 1963 ca informator secret al lui Ian Dunross, identificase un spion în Nobila Casă. Şi un altul în Special Branch, care s-a dovedit a fi cel mai bun prieten al meu.

— Mincinosule! AMG a fost ucis într-un accident de motocicletă în '63.

— A fost ajutat. Aveam un 16/a asupra trădătorului ăla de un an sau mai mult; şi asupra nevestei sale japoneze.

— Nu era căsătorit!

— Ticăloşilor, voi nu ştiţi nimic. Special Branch, capete de bălegar! Era de la spionajul japonez, a avut un „accident” la Sydney în acelaşi an.

Armstrong îşi îngădui un zâmbet uşor. Accidentul de motocicletă al lui AMG fusese organizat de KGB, dar repus înscena de M16. Certificatul de deces era real. Al altcuiva însă, şi Alan Medford Grant încă opera cu succes, deşi cu un alt chip şi o altă acoperire, pe care nici măcar eu n-o ştiu. Dar o soţie japoneză? Era oare un alt ecran de fum sau altă taină? Taine în taine în taine. Trecutul îl chema. Cu un efort, îşi orienta gândurile către ceea ce dorea să afle cu adevărat, să se verifice dacă într-adevăr avea dreptate sau greşea, căci nu mai avea timp de risipit, câtuşi de puţin.

— Care-i al patrulea om, mai-marele trădătorilor noştri?

Întrebarea zăbovi îndelung în pivniţă.

Mzytryk rămase surprins, pentru că Armstrong îi dăduse cheia răzbunării sale psihologice. Îi spuse numele şi-i văzu tresărirea. Şi numele celui de-al cincilea şi chiar şi al celui de-al şaselea.

— M16 este împănat cu agenţii noştri. Nu numai informatori. Aşa e şi M15 şi cea mai mare parte a sindicatelor voastre. Ted Everly este unul dintre ai noştri, Broadhurst şi Lordul Grey. Îţi aminteşti de el, din Hong Kong? Nu-i numai membru al Partidului Laburist, deşi ei sunt cea mai bună pepinieră a noastră. Nume? spuse el exultând de mulţumire, ştiind că era la adăpost de orice. Uită-te în Who's Who's. Sus de tot, la bănci, în City, în Ministerul de Externe – Henley este altul dintre ei noştri şi am deja o copie a raportului tău – până sus în cabinete, poate chiar în Downing Street. Avem cinci sute de profesionişti de-ai noştri în Anglia, fără să mai punem la socoteală trădătorii voştri.

Râse crud.

— Şi Smedley-Taylor?

— O, da, şi el şi...

Brusc, mulţumirea lui Mzytryk se topi şi se puse în gardă.

— Cum de-ai aflat de el? Dacă ştii de el... ei? Armstrong era satisfăcut. Feodor Rakoczy nu minţise. Toate aceste nume de pe benzi plecaseră deja, erau deja la adăpost, Henley nu fusese niciodată de încredere şi nici măcar Talbot. Era mulţumit şi trist, îi părea rău că nu avea să fie prin preajmă, că nu avea să-i prindă el cu mâna lui. Cineva o s-o facă. AMG o s-o facă. Pleoapele îi fluturară, mâna îi aluneca de la guler. Instantaneu Mzytryk făcu un salt peste spaţiul care-i despărţea, mişcându-se foarte repede pentru un astfel de om voinic şi îi pironi braţul între masă şi picioare, smulgându-i gulerul. Armstrong râmase neputincios la voia lui.

— Trezeşte-te, ticălosule! spuse exultând cu briceagul în mână. De unde şti de Smedley?

Dar Armstrong nu-i răspunse. Moartea sosise tăcută.

Mzytryk era furios şi inima bătea să-i spargă pieptul.

— În sfirşit, n-are a face. S-a dus. Nu mai trebuie să pierd vremea, mârâi cu voce tare.

Ticălosul s-a dus în iad ştiind c-a fost unealta unor trădători, unii dintre ei. Dar de unde ştia despre Smedley-Taylor? La dracu cu el! Şi totuşi, dacă a spus adevărul în privinţa fiului meu...

În colţul pivniţei se afla un bidon cu kerosen. Începu să-l împrăştie peste trupuri, furia topindu-i-se încet, încet.

— Ismail! strigă spre capul scărilor.

Când isprăvi kerosenul, aruncă bidonul într-un colţ. Ismail şi un alt bărbat coborâră în pivniţă.

— Sunteţi gata de plecare? îi întrebă.

— Da, cu ajutorul lui Allah.

— Şi cu ajutorul nostru, spuse Mzytryk ironic.

Îşi şterse mâinile obosit, dar satisfăcut de felul cum trecuseră ziua şi noaptea. Acum doar o scurtă călătorie până la periferiile Tabrizului, la elicopterul său. O oră sau chiar mai puţin până la dasha din Tbilisi şi la Vertinskaia. În câteva săptămâni, tânărul căţelandru Hakim va sosi, cu sau fără peşcheşul meu: Azadeh. Dacă vine fără el, o să-l coste foarte mult.

— Pune-ţi foc, spuse aspru, şi plecăm.

— Uite, tovarăşe general. Vesel, Ismail îi aruncă nişte chibrituri. Este privilegiul dumneavoastră să isprăviţi ce-aţi început.

Mzytryk prinse cutia din zbor.

— Bine, spuse.

Primul chibrit nu se aprinse şi nici al doilea. Al treilea se aprinse. Se trase înapoi cu spatele către trepte şi-l aruncă grijuliu. Flăcările izbucniră până la tavan şi la grinzile de lemn. Atunci piciorul lui Ismail i se propti în spate şi-l trimise rostogolindu-se, cu capul înainte, între limbile flăcărilor. Cuprins de panică, Mzytryk ţipă şi începu să izbească flăcările cu palmele, apoi se răsuci şi începu să se târască în patru labe spre trepte; se opri un moment, izbindu-şi gulerul de blană cu palmele care începuseră să se înnegrească, tuşind şi sufocându-se din pricina fumului gros şi a mirosului de carne arsă. Reuşi cumva să se ridice în picioare, împleticindu-se. Primul glonte îi zdrobi rotula. Urlă şi se clătină, prăvălindu-se pe spate în flăcări; al doilea glonte îi zdrobi celălalt picior şi îl făcu să se ghemuiască la pământ.

Neputincios, izbi flăcările cu palmele, ţipetele sale fiind înecate de mugetul din ce în ce mai mare al infernului încins. Şi deveni o torţă.

Ismail şi celălalt bărbat săriră înapoi pe trepte către palier, aproape izbindu-se de ceilalţi care se năpustiseră înăuntru. Rămaseră cu gurile căscate la trupul lui Mzytryk ce se zvârcolea, flăcările înghiţindu-i acum cizmele.

— De ce-ai făcut asta? întrebă unul dintre ei nedumerit.

— Fratele meu a fost martir în casa aceea, ca şi vărul tău.

— Voia lui Allah, dar Ismail, tovarăşul general, Allah să ne apere, el ne dădea bani şi arme şi explozive, de ce să-l ucidem?

— De ce nu? N-a fost fiul ăsta de căţea un diavol arogant şi prost crescut? Nu era nici măcar dintre Oamenii Cărţii, spuse Ismail dezgustat. Sunt cu zecile acolo de unde vine. Cu miile. Ei au nevoie de noi, nu noi de ei. A meritat să moară. N-a venit el singur? Nu ne-a ispitit aşa? Scuipă către trup. Persoanele importante ar trebui să aibă gărzi de corp.

O limbă de foc ajunse până la ei. Se retraseră grăbiţi. Flăcările cuprinseseră scările de lemn şi se împrăştiară rapid. În stradă se îngrămădiră cu toţii în camion, care nu mai arăta a ambulanţă. Ismail privi înapoi la flăcările care înghiţeau casa şi izbucni într-un hohot de râs.

— Acum câinele ăsta s-a prăjit. Fie ca toţi necredincioşii să piară la fel de repede.

În curtea palatului. Erikki se sprijinea de elicopter când zări stingându-se luminile din camera Hanului, de la al doilea etaj. O verificare atentă a celor doi poliţişti drogaţi, dormind adânc în cabină, îl linişti. Încet, închise uşa cabinei, îşi pregăti cuţitul de la centură şi ridică pistolul mitralieră. Cu îndemânarea unei fiare de noapte, se mişcă fără zgomot către palat. Străjile de la poartă nu-l observară depărtându-se. De ce şi-ar fi pierdut timpul? Hanul le dăduse ordine limpezi să-l lase pe pilot în pace şi să nu-l irite mai mult, căci, fără îndoială, în curând o să obosească să se joace cu maşina.

— Dacă ia un automobil, lăsaţi-l. Dacă poliţia vrea necazuri, e problema lor.

— Da, înălţimea voastră, spuseseră amândoi, bucuroşi că nu răspundeau de Cel cu Cuţitul.

Erikki se strecură pe uşa de la intrare şi de-a lungul coridorului slab luminat către scările care duceau spre aripa de nord, departe de încăperile Hanului. Fără zgomot, urcă treptele şi străbătu un alt coridor. Zări o dungă de lumină sub uşa apartamentului lor. Intră în hol fără şovăire, închizând uşa în linişte după el. Traversă camera către uşa dormitorului şi o deschise brusc. Spre surpriza lui, Mina, slujnica lui Azadeh, se afla şi ea acolo. Era îngenuncheată pe pat, unde o masase pe Azadeh, care dormea adânc.

— O, îmi cer iertare, bolborosi ea, înspăimântată de prezentabilii, ca toţi servitorii. Nu v-am auzit, Excelenţa voastră! înălţimea sa m-a rugat să continui cât de mult pot cu masajul, apoi să dorm aici.

Chipul lui Erikki era o mască, dârele de ulei de pe braţ şi de pe bandajul lipit peste ureche făcându-l să ară şi mai ameninţător.

— Azadeh!

— O, n-o s-o treziţi, Excelenţă! A luat... a luat două somnifere şi m-a rugat să vă cer iertare dacă...

— Îmbrac-o! şuieră. Mina se albi.

— Dar, Excelenţă...

Inima îi sări aproape din piept când văzu cuţitul în mâna lui.

— Îmbrac-o iute şi dacă scoţi un sunet te despic. Fă-o! O văzu înşfăcând cămaşa de noapte.

— Nu asta, Mina, haine călduroase, haine de schi. Pe ţi zeii, nu contează de care, dar repede!

Îl urmări cu privirea aşezându-se între ea şi uşă, ca să nu poată fugi. Pe masa de lângă pat se afla kukriul în teaca lui. Îl străbătu o tresărire şi-şi desprinse ochii de acolo; asigurându-se că Mina îi dădea ascultare, scoase poşeta lui Azadeh din sertarul mesei de toaletă. Toate documentele ei se aflau acolo, cartea de identitate, paşaportul, permisul de conducere, certificatul de naştere, totul. Bun, îşi zise şi o binecuvântă pe Aisha pentru darul despre care îi spusese Azadeh înainte de cină şi mulţumi străvechilor săi zei pentru că îi oferiseră planul în dimineaţa aceasta.

Ah, draga mea, crezi că te-aş fi părăsit cu adevărat?

Tot în poşetă se afla punga ei moale de mătase cu bijuterii care părea mai grea ca de obicei. Ochii i se măriră la vederea smaraldelor şi diamantelor şi colierelor de perle şi medalioanelor pe care le adăpostea acum. Ce a rămas de la Najoud, îşi spuse, aceleaşi pe care Hakim Han le folosise ca să se tocmească cu nomazii şi pe care le-am luat de la Baiazid.

În oglindă o observă pe Mina holbându-se cu gura căscată la bogăţia pe care o ţinea în mâini, Azadeh moale şi aproape îmbrăcată.

— Grăbeşte-te! se răsti către imaginea ei.

La punctul de ambuscadă, *mai jos de palat*. Atât sergentul de poliţie cât şi şoferul din maşina care aştepta lângă drum priveau lung la palatul aflat la patru sute de metri mai departe, sergentul folosind binoclul. Nu se vedeau decât luminile slabe din preajma porţii uriaşe, nici un semn de vreo strajă sau de cei doi oameni ai săi.

— Dă-i drumul până acolo! spuse neliniştit sergentul. Ceva nu e-n regulă, pe Allah! Fie au adormit fie sunt morţi. Mergi încet şi în tăcere.

Îşi strecură mâna în tocul de piele de lângă el şi băgă un glonţ în încărcătorul carabinei M16. Şoferul porni motorul şi urcă încet pe drumul pustiu.

La poarta principală. Babak, straja, se sprijinea de un stâlp al porţii masive de fier, închisă şi zăvorâtă. Cealaltă strajă şedea ghemuită în apropiere pe nişte saci, cufundată adânc în somn. Printre barele porţii se putea zări drumul troienit care şerpuia către oraş. Dincolo de fântâna goală din curtea din raţă, la o sută de metri mai încolo, se afla elicopterul. Vântul îngheţat mişca uşor palele elicei. Căscă şi-şi izbi picioarele ca să şi le încălzească, apoi începu să se uşureze printre bare, mişcând absent jetul într-o parte şi-n alta.

Mai devreme, când Hanul îi lăsase să plece şi să se întoarcă la postul lor, descoperiseră că cei doi poliţişti dispăruseră. Au şters-o să şterpelească ceva de mâncare sau să tragă un pui de somn, spusese. Allah să-i blesteme, pe toţi poliţiştii.

Babak căscă în aşteptarea zorilor, când avea să fie liber pentru câteva ceasuri. Nu mai avea de făcut decât să lase să treacă maşina pilotului, chiar înainte de-a se crăpa de ziuă, apoi să încuie poarta şi în curând avea să fie în pat lângă un trup cald. Îşi scarpină absent boaşele, simţindu-se tare şi excitat. Se sprijini alene cu spatele de zid jucându-se cu mădularul, uitându-se în acelaşi timp să vadă dacă zăvorul greu al porţii era tras şi poarta mai mică, laterală, încuiată şi ea. Apoi, cu coada ochiului prinse o mişcare. Se uită într-acolo. Pilotul se strecurase pe o uşă laterală a palatului cu o boccea mare pe umăr, fără a-şi mai ţine braţul în eşarfă, şi cu o armă în mână. Grăbit, Babak se încheie la prohab, îşi trecu carabina pe umăr şi se trase în umbră. Prudent, lovi cu piciorul cealaltă strajă, ce se trezi fără zgomot.

— Uite, şopti, credeam că pilotul e încă în cabina 'copterului.

Cu ochii mari îl urmăriră pe Erikki care se ţinea în umbră, apoi ţâşni tăcut peste spaţiul deschis către elicopter.

— Ce duce? Ce e-n bocceaua aceea?

— Pare un covor... Un covor strâns sul, şopti celălalt, auziră sunetul depărtat al uşii carlingii.

— Dar de ce? Pe toate Numele lui Allah, ce face? Nu era decât foarte puţină lumină, dar aveau vederea şi auzul excelente. Auziră apropiindu-se o maşină, dar în aceeaşi clipă atenţia le fu abătută de zgomotul depărtat uşii cabinei care se deschise. Aşteptară abia răsuflând, apoi îl zăriră aruncând sub burta elicopterului ceea ce părea a fi două legături gemene, apoi aplecându-se ca să treacă pe sub coadă şi să reapară de partea cealaltă.

Pentru un moment rămase acolo, uitându-se către ei fără să-i vadă, apoi deschise încet uşa carlingii şi intră înăuntru cu arma, covorul răsucit fiind acum sprijinit pe scaunul din faţă. Dintr-o dată motoarele porniră şi amândouă gărzile tresăriră.

— Allah să ne apere. Ce facem? Nervos, Babak spuse:

— Nimic. Hanul ne-a zis exact aşa: „Lăsaţi-l în pace pe pilot, orice o face. E primejdios!” Aşa ne-a zis, nu? când pilotul ia maşina aproape de ziuă, lăsaţi-l să plece.

Era nevoit să strige ca să acopere zgomotul crescând al motoarelor.

— Nu facem nimic.

— Dar nu ni s-a spus că o să pornească din nou motoarele. Hanul n-a zis asta, sau că o să încerce să fugă cu covoare.

— Ai dreptate! Voia lui Allah, dar ai dreptate. Erau din ce în ce mai nervoşi. Nu uitaseră străjile aruncate în temniţă şi biciuite de bătrânul Han pentru nesupunere sau greşeală sau cele alungate de cel nou.

— Motorul sună bine acuma, nu crezi?

Amândoi îşi ridicară privirile când la al doilea etaj, etajul Hanului, se aprinseră luminile, apoi tresăriră, răsucindu-se pe călcâie când maşina poliţiei se opri brusc în faţa porţii.

Sergentul ţâşni afară cu o lanternă în mână.

— Ce se întâmplă, pe Allah? Deschideţi poarta, pe Allah! Unde-s oamenii mei?

Pabak se repezi către poarta laterală şi trase zăvorul.

În carlingă mâinile lui Erikki se mişcau cât puteau de repede, rana din braţ stânjenindu-l. Sudoarea i se scurgea pe obraji şi se amesteca cu un fir de sânge de la ureche, de unde bandajele lipite cu bandă adezivă se mişcaseră. Răsufla greu, sacadat, din pricină că alergase din aripa de nord cu Azadeh înfăşurată în covor, adormită şi fără puteri şi înjură acele indicatoarelor care nu voiau să se ridice mai repede. Văzuse aprinzându-se luminile în apartamentele lui Hakim şi capete care se iţiseră la ferestre.

Înainte să părăsească apartamentul, îi trăsese un pumn Minei, ameţind-o prudent, sperând că n-o rănise, ca s-o apere şi pe ea şi pe el, să nu poată da alarma sau să fie acuzată de complicitate, o înfăşurase pe Azadeh în covor şi-şi prinsese kukriul de centură.

— Haide! se răsti la indicatoare, apoi zări lângă poarta principală doi bărbaţi în uniformă de poliţişti.

Pe neaşteptate, elicopterul fu scăldat într-o baie de lumină de la lanternă şi îşi simţi stomacul răsucindu-se. Fără să se gândească, înşfacă pistolul mitralieră, scoase ţeava prin fereastra pilotului şi apăsă pe trăgaci, ochind sus.

Cei patru oameni se împrăştiară căutând adăpost când gloanţele ricoşară de fierăria porţii. În spaima lui, sergentul scăpă lanterna, dar nu mai înainte ca toţi să poată vedea două trupuri, al caporalului şi al celuilalt poliţist, ghemuite, inerte, prăbuşite la pământ şi să-i creadă morţi. Când rafala încetă, sergentul se repezi spre poarta laterală şi spre maşină şi carabină.

— Trage, pentru Dumnezeu! strigă şoferul. Surescitat, Babak apăsă pe trăgaci, dar gloanţele se pierdură în aer. Imprudent, şoferul ieşi la loc deschis ca să recupereze lanterna. O altă rafală din elicopter şi sări înapoi.

— Fiu de căţea!

Toţi trei rămaseră la adăpost. O altă rafală şi lanterna dansă, apoi explodă.

Erikki îşi vedea ruinat planul de evadare, elicopterul o ţintă neajutorată pe sol. Timpul trecea în defavoarea lui. Pentru o fracţiune de secundă se gândi să oprească motoarele. Indicatoarele erau mult prea jos. Apoi, îşi goli pistolul mitralieră către poartă cu un strigăt prelung, împinse maneta de gaz înainte şi lăsă să-i scape un alt strigăt primitiv care-i îngheţă pe cei ce-l auziră. Motoarele trecură la putere maximă, urlând sub tensiune când împinse manşa înainte şi târî elicopterul, săltându-l în aer câţiva centimetri, cu coada în sus; acesta alunecă înainte scrijelind pavajul cu patinele, săltă şi se ridică, se lăsă înapoi şi săltă din nou şi rămase în aer, legănându-se violent.

La poarta principală, şoferul smulse arma din mâna strajei şi se îndreptă către stâlp, privind grijuliu pe după el ca să vadă elicopterul depărtându-se, şi apăsă pe trăgaci.

La al doilea etaj al palatului, Hakim se aplecase ameţit pe fereastra dormitorului, smuls din somn de zgomot. Straja Margol se afla lângă el. Zăriră elicopterul aproape izbindu-se de una dintre clădirile de lemn de la marginea curţii, smulgând cu patinele o parte din acoperiş, apoi luptându-se să înainteze într-o ascensiune greoaie. Dincolo de ziduri se afla maşina poliţiei, silueta sergentului profilată pe fascicolul farurilor. Hakim îl văzu ochind şi se rugă să nu nimerească. Erikki auzi gloanţele zăngănind în metal, se rugă să nu fie atins nimic vital şi se aplecă periculos într-o parte ca să iasă din zona expusă de deasupra zidurilor către un spaţiu lateral, unde putea să se strecoare la adăpostul palatului. În virajul său violent, covorul răsucit în jurul lui Azadeh se

răsturnă şi se lovi de comenzi. O clipă se simţi pierdut, apoi îşi folosi uriaşa-i putere ca s-o împingă într-o parte. Rana din braţ se deschise.

Zbura legănat în spatele aripii de nord a palatului, elicopterul încă la câţiva metri deasupra solului, îndreptându-se către celălalt zid împrejmuitor, din apropierea colibei unde fuseseră ascunşi Ross şi Gueng. Încă numai la câţiva metri înălţime, un glonte rătăcit îi găuri uşa şi izbi în panoul de instrumente, împrăştiind cioburi de sticlă.

Când elicopterul dispăru din vedere, Hakim şchiopată de-a curmezişul uriaşului dormitor, pe lângă focul de lemne care ardea vesel, şi ieşi pe coridor, către ferestrele de-acolo.

— Tu poţi să-l vezi? întrebă gâfâind din cauza efortului.

— Da, înălţimea voastră, spuse Margol şi arătă surescitat cu degetul. Acolo!

Elicopterul era doar o siluetă neagră pe fondul şi mai întunecat al cerului, apoi reflectoarele curţii se aprinseră şi Hakim îl văzu clătinându-se pe deasupra zidului la numai câţiva centimetri şi prăvălindu-se de partea cealaltă. Câteva secunde mai târziu reapăru, prinzând viteză şi altitudine. În acel moment năvăli alergând pe coridor Aisha, ţipând isteric:

— Înălţimea voastră, înălţimea voastră, Azadeh a plecat! A plecat! Diavolul ăla a răpit-o! Şi Mina, zace în nesimţire!

Din pricina somniferelor, lui Hakim îi venea greu să se concentreze. Nu simţise niciodată pleoapele mai grele ca acum.

— Ce spui?

— Azadeh a plecat, sora voastră a plecat! A înfăşurat-o într-un covor şi a răpit-o! A luat-o cu el!

Se opri temătoare, zărind privirea din ochii lui Hakim, faţa lui cenuşie în lumina slabă şi pleoapele fluturând, ea neştiind că luase somnifere.

— A răpit-o!

— Dar... dar asta nu se poate, nu e cu...

— O, ba da! A răpit-o şi Mina e în nesimţire! Hakim clipi către ea, apoi bolborosi:

— Daţi alarma, Aisha. Dacă e răpită... pe Allah, daţi... daţi alarma! Am luat somnifere şi ei... o să mă ocup de diavolul ăsta mâine... Pe Allah... Acum nu pot... Dar trimiteţi pe cineva la Gărzile Verzi. Daţi de veste! Hanul pune o răscumpărare regească pe capul lui... Margol, ajută-mă să mă întorc în camera mea...

Servitori înspăimântaţi şi străji se adunaseră la celălalt capăt al coridorului şi Aisha, scăldată în lacrimi, alergă înapoi la ei, spunându-le ce se întâmplase şi ce ordonase Hanul.

Hakim bâjbâi după pat şi se întinse pe spate istovit.

— Margol, spune străjilor să-i aresteze pe proştii ăia de la poartă. Cum de-au putut să lase să se întâmple asta?!

— N-au fost atenţi, înălţimea voastră!

Omul era sigur că avea să fie dată vina pe ei, cineva trebuia să fie făcut vinovat, deşi el fusese de faţă când Hanul le spusese să nu se amestece în treburile pilotului. Transmise ordinul şi se întoarse.

— Vă simţiţi bine, înălţimea voastră?

— Da, mulţumesc. Nu pleca din cameră. Trezeşte-mă în zori. Ai grijă de foc şi trezeşte-mă în zori!

Hakim se lăsă să alunece mulţumit în somnul care-l îmbia atât de seducător. Spatele nu-l mai durea, dar mintea era concentrată asupra lui Azadeh şi Erikki.

Când sora lui ieşise din mica încăpere, lăsându-l singur cu Erikki, îngăduise să i se vadă tristeţea.

— N-ai cum să scapi din capcană, Erikki. Suntem cu toţii încolţiţi. Cu toţii. Tu, Azadeh şi cu mine. Încă nu pot să cred că o să renunţe la mahomedanism şi în acelaşi timp sunt convins că n-o să mi se supună nici mie, nici ţie! Nu vreau s-o răpesc cu nici un chip, dar n-am de ales. Sufletul ei nemuritor e mult mai important decât viaţa ei temporară.

— Aş putea să-i salvez sufletul, Hakim, cu ajutorul tău.

— Cum?

Văzuse încordarea lui Erikki, faţa sa tensionată, ochii ciudaţi.

— Elimină cauza!

— Cum?

— Să zicem că nebunul ăsta de pilot nu e mahomedan, ci un barbar care e atât de îndrăgostit de nevasta lui că înnebuneşte şi mai mult şi, în loc să evadeze de unul singur, o doboară în nesimţire, pe neaşteptate, o răpeşte, pleacă cu ea în zbor şi o scoate din ţară împotriva voinţei ei şi refuză să-i îngăduie să se întoarcă. În cele mai multe ţări, un soţ poate să aplice măsuri extreme ca să-şi menţină puterea asupra soţiei şi chiar să o forţeze să i se supună şi să-l asculte. În acest fel, ea n-o să-şi încalce jurământul şi n-o să trebuiască niciodată să renunţe la mahomedanism, tu n-o să fii nevoit vreodată să-i faci vreun rău şi eu o să-mi păstrez femeia.

— E păcăleală, spusese Hakim descumpănit. E păcăleală.

— Nu, e închipuire. O ipoteză. Totul e numai o închipuire. Dar ipotetic ea îndeplineşte... se supune regulilor cărora ai jurat să li te supui şi nimeni nu va crede vreodată că sora Hanului Gorgonilor şi-ar încălca de bunăvoie jurământul şi ar renunţa la mahomedanism pentru un barbar. Nimeni... Nici măcar acum nu eşti sigur c-o s-o facă. Nu-i aşa?

Hakim încercase să găsească scăpări în plan. Nu găsise nici una, iar planul ar fi rezolvat multe. N-ar rezolva oare totul? Dacă Erikki trebuia să facă asta fără ştirea şi ajutorul ei, s-o răpească... e-adevărat! Nimeni n-ar crede vreodată că şi-a încălcat de bunăvoie jurământul. S-o răpească! Aş putea să condamn asta public şi să mă bucur pentru ea în taină, dacă vreau să plece, iar

el să trăiască. Dar trebuie s-o fac. Este singura cale. Ca să-i salvez ei sufletul, trebuie să-l salvez pe el.

În pacea dormitorului, deschise pentru o clipă ochii. Umbrele aruncate de flăcări dansau pe tavan. Erikki şi Azadeh se aflau acolo. Allah o să mă ierte, îşi zise alunecând în somn. Mă întreb dac-o s-o mai văd vreodată.

CAPITOLUL 69

Teheran, *lângă Universitate*; *ora 11*, *58 noaptea*. În întunericul rece, Seherazada stătea cu falanga de Gărzi Verzi, apărând primele rânduri ale mahomedanilor care, strânşi unul lângă celălalt, strigau „Allah e mare!” la unison, o barieră vie în faţa celor două sau trei mii de studenţi de stânga, zgomotoşi şi agitaţi, care se apropiau pe bulevard. Lanterne şi torţe aprinse, câteva maşini în flăcări, arme, beţe, bâte. Degetele ei se strânseră în jurul pistolului din buzunar; avea grenada pregătită în celălalt buzunar.

— Allah e mare! strigă.

Duşmanul se apropia repede şi Seherazada văzu pumnii strânşi, auzi tumultul crescând de ambele părţi, strigătele din ce în ce mai răguşite, simţi nervii tuturor din ce în ce mai întinşi. „Nu e alt Dumnezeu decât Allah”. Acum duşmanii lor erau atât de aproape încât putea să vadă chipul fiecăruia. Dintr-o dată realiză că nu erau o adunătură de revoluţionari vânduţi Satanei, nu toţi, imensa lor majoritate erau studenţi şi studente, bărbaţi şi femei de vârsta ei, femeile înaintând curajoase fără chador, strigând, cerându-şi drepturile, votul şi toate lucrurile acelea de bun simţ date de Allah, câştigate din greu, care nu trebuiau niciodată înapoiate.

Se simţi transportată înapoi în fierbinţeala ameţitoare a Marşului Femeilor, toate în cele mai bune haine ale lor, cu părul liber, ele la fel de libere ca şi părul lor, susţinându-şi libertatea şi toate drepturile în noua măreaţă Republică Islamică, unde ea şi fiul ei şi Tommy aveau să trăiască fericiţi pentru totdeauna.

Din nou apăru în faţa ochilor ei imaginea fanaticului fluturându-şi cuţitul, sfâşiind viitorul, dar asta nu mai conta. Ibrahim îl oprise. Ibrahim, conducătorul studenţilor, fusese acolo ca să-o salveze. O, Ibrahim, eşti aici în noaptea asta, îi conduci aşa cum ne-ai condus pe noi? Eşti aici, luptând iarăşi pentru libertate şi dreptate şi drepturile femeilor, sau ai fost trecut în rândul martirilor la Kowiss, aşa cum doreai, rugându-l pe mullahul acela blestemat, cu două feţe, care ţi-a ucis tatăl – aşa cum a fost ucis al meu? Dar... dar tata a fost ucis de mahomedani, nu de cei de stânga, se gândi uluită. Iar Imamul este încă neclintit de partea tuturor legilor care au fost pe vremea Profetului... Şi Meshang... Şi Tommy a fost forţat să plece şi divorţul mi-a fost impus... şi căsătoria impusă cu bătrânul acela murdar... şi n-am nici un drept!

— Ce fac aici? gâfâi ameţită, în mijlocul acelui tumult. Ar trebui să fiu acolo cu ei. Ar trebui să fiu acolo cu ei, nu aici... Nu, nu, nu, nici acolo. Ce fac cu copilul, cu fiul meu? E primejdios pentru el aici.

Undeva se auzi un foc de armă, apoi altele şi vacarmul deveni general, cei din faţă încercând să se retragă, iar cei din spatele lor încercând să ajungă în rândurile care luptau. În jurul Şheherazadei era o vălmăşeală nebună. Se simţi strivită şi împinsă înainte, abia atingând pământul cu picioarele. O femeie de lângă ea ţipă şi se prăbuşi sub picioarele celorlalţi. Un bătrân se împiedică şi dispăru sub ei, bâlbâind cuvintele Shahadei, aproape trăgând-o cu el. Umărul cuiva o izbi în stomac şi ea ţipă de durere şi spaima ei deveni teroare.

— Tommy, ajută-mă!

La o sută de metri mai în faţă, Tom Lochart era lipit de vitrina unui magazin de către grupul de studenţi. Haina îi era sfâşiată, şapca dispăruse şi se simţea mai disperat ca niciodată. De ore întregi căuta printre grupurile de studenţi, nădăjduind cu disperare să o găsească, sigur că ea se afla pe undeva pe acolo, printre ei. Unde în altă parte ar fi putut să se ducă? Desigur că nu la apartamentul acelui student, cel despre care Jari zicea că l-au întâlnit, acel Ibrahim, sau cum s-o fi numit, care nu însemna nimic. Mai bine acolo decât aici, se gândi disperat. O, doamne, ajută-mă să o găsesc.

Pe lângă el trecură nişte femei scandând, cele mai multe în haine occidentale, cu jeanşi, scurte matlasate – şi atunci o văzu. Se zbătu să-şi croiască drum de-a lungul zidului, dar încă o dată se înşelase şi-şi ceru iertare şi-şi croi drum iarăşi într-o parte, urmărit de câteva înjurături. Apoi i se păru că o zăreşte de partea cealaltă a drumului, dar din nou se înşelase. Fata purta aceleaşi haine de ski ca şi Seherazada şi avea aceeaşi coafură şi era cam de vârsta ei, dar ducea o placardă cu o lozincă marxist-islamică şi, iritat de nemulţumire, o înjură, urând-o pentru prostia ei. Îl enervau strigătele dintr-o parte şi din cealaltă şi ar fi vrut să aibă un ciomag şi să-i zdrobească, să alunge răul din ei.

O, Allah, ajută-mă s-o găsesc.

— Allah e mare! murmură şi, deşi era înnebunit de grijă pentru ea, îşi simţea în acelaşi timp sufletul înălţat.

Când o să devin mahomedan, totul o să se schimbe. Acum o să mă accepte. Sunt unul dintre ei, pot să mă duc în hagealâc la Mecca, pot să mă rog în orice moschee, culoarea sau rasa nu înseamnă nimic pentru Allah. Numai credinţa. Cred în Allah şi cred că Mohammed a fost Profetul lui Allah. N-am să fiu fundamentalist sau şiit. Am să fiu sunit ortodox. Am să găsesc un profesor şi-am să studiez şi-am să învăţ araba. Şi am să pilotez pentru IranOil şi noul regim şi-o să fim fericiţi, Seherazada şi cu mine.

Un foc de armă se auzi în apropiere şi în aer se înălţară flăcările de la o baricadă din cauciucuri aprinse, în timp ce grupuri mici de studenţi se aruncau urlând asupra rândurilor Gărzilor Verzi. Se auziră din nou alte focuri de armă şi

întreaga stradă izbucni în strigăte, trupuri alergând de colo-colo şi cei slabi fură zdrobiţi sub picioare: O coloană înnebunită de tineri îl târî către zona luptelor.

La circa optzeci de metri mai departe, Seherazada ţipa zbătându-se cu disperare, încercând să-şi facă loc cu coatele şi cu picioarele, într-o parte, unde avea să fie relativ mai la adăpost. Chadond ei era sfâşiat, eşarfa dispăruse. Era zgâriată şi o durea pântecul. Cei din jurul ei se transformaseră într-o gloată ce izbea cu furie, orbeşte, pe cei din faţa lor, fiecare pentru el, dar toţi făcând parte din aceeaşi gloată dementă. Bătălia balansa mulţimea înainte şi înapoi, nimeni nu ştia cine e prieten sau duşman, cu excepţia mullahilor şi Gărzilor Verzi care strigau, încercând să controleze încăierarea. Cu un răcnet asurzitor, gloata de mahomedani îşi luă avânt şi avansa. Cei slabi se prăbuşiră şi fură zdrobiţi sub picioare. Bărbaţi, femei. Ţipete şi strigăte şi tumult, toţi chemând, fiecare pentru ei, pe Allah, după închipuirea fiecăruia.

Studenţii luptau cu disperare, dar fură măturaţi fără milă. Mulţi se prăbuşiră. Fură călcaţi în picioare. Restul se împrăştie şi începu urmărirea, iar părţile se amestecară.

Lochart îşi folosise înălţimea şi greutatea ca să-şi croiască drum spre trotuar şi acum se oprise între două maşini, apărat de ele pentru moment. La câţiva metri mai departe văzu o alee îngustă, pe jumătate ascunsă între case, care ducea către o moschee năruită, unde avea să se afle la adăpost.

În faţă se produse o deflagraţie uriaşă când rezervorul unei maşini explodă, împrăştiind flăcări. Cei norocoşi fură ucişi pe loc, răniţii începură să urle. La lumina flăcărilor i se păru că o vede o fracţiune de secundă, apoi un grup de tineri care alergau dădu peste el, cineva îl lovi cu pumnul în spate, alţii îl îmbrânciră la o parte din drum şi se prăbuşi sub bocancii lor.

Seherazada se afla doar la treizeci de metri distanţă, cu părul în dezordine, cu hainele sfâşiate, încă prinsă în înghesuială, încă târâtă de învălmăşeală, încă ţipând după ajutor, în mijlocul mulţimii surde şi nepăsătoare.

— Tommy, ajută-mă! Ajutor!

Mulţimea se desfăcu pentru o clipă. Ţâşni în locul liber, strecurându-se către magazinele încuiate şi oblonite şi maşinile parcate lângă trotuar. Tumultul scădea. O mulţime de mâini împingeau într-o parte şi-n alta ca să croiască loc stăpânilor lor, palmele îşi ştergeau sudoarea şi murdăria şi fiecare începu să-şi privească vecinul.

— Afurisită de târfă comunistă! strigă omul aflat în calea ei, cu ochii aproape ieşiţi din cap de furie.

— Nu sunt... nu sunt... Sunt mahomedană... gâfâi ea, dar mâinile înşfăcaseră bluza de schi cu fermoarul smuls şi palma bărbatului se strecură dedesubt, apucându-i sânul.

— Târfă! Femeile mahomedane nu se destrăbălează. Femeile mahomedane poartă chador.

— L-am pierdut! Mi-a fost smuls, ţipă ea.

— Târfă! Allah să te blesteme. Femeile noastre poartă chador.

— L-am pierdut, mi l-au smuls, ţipă din nou şi încercă să-l împingă. Nu este alt...

— Târfă! Stricato! Diavoliţo! strigă el fără s-o audă, cuprins de nebunie, atingerea sânului prin bluza de mătase şi furoul de dedesubt înfierbântându-l şi mai mult.

Degetele se strânseră pe mătase şi o smulseră şi cuprinseră rotunjimea pieptului, cealaltă mână trăgând-o mai aproape ca s-o supună şi s-o gâtuie, în timp ce ea izbea cu picioarele şi striga.

Cei din apropiere începură să strige cuvinte de batjocură sau încercară să se dea la o parte. Era greu să vadă în întunericul abia risipit de lumina flăcărilor, neînţelegând din ce se întâmpla decât că cineva prinsese o târfă comunistă acolo, între rândurile drept-credincioşilor.

— Pe Allah, nu e comunistă! Am auzit-o strigând numele Imamului, strigă cineva, dar ţipetele din jur îl acoperiră, o altă încăierare izbucni şi bărbaţii se aruncară înainte să ajute sau îşi făcură loc cu umerii ca să se retragă şi îi lăsară singuri.

Se luptă cu el cu unghiile şi cu picioarele şi cu glasul, sufocată de răsuflarea şi obscenităţile lui. Cu un ultim efort, îl chemă pe Allah în ajutor, încercă să-i sfâşie obrajii cu unghiile şi nu reuşi şi-şi aminti de armă. Mâna o înşfăcă singură, împinse ţeava în el şi apăsă pe trăgaci. Omul se prăbuşi răcnind, cu cea mai mare parte a organelor genitale smulse. În jurul ei se lăsă brusc tăcere şi se făcu loc. Pumnul ei ieşi din buzunar ţinând încă arma. Un om din apropiere i-l înşfacă. Se holbă aiurită în jos la atacatorul ei, care se zvârcolea şi gemea în praf.

Allah e mare! bolborosi, apoi băgă de seamă starea în care era şi îşi strânse scurta în jurul pieptului, o încheie şi observă ura care o înconjura. Mă ataca! Allah e mare! Allah e mare!

— Pentru ea sunt doar vorbe! E comunistă! ţipă ascuţit o femeie. Uitaţi-vă la hainele ei: nu e de-a noastră!

La câţiva metri mai departe, Lochart se ridică din praf cu capul bubuind, urechile ţiuind, abia în stare să vadă sau să audă. Cu un efort imens se ţinu drept, apoi îşi croi drum cu coatele înainte, către intrarea în alee, către linişte şi siguranţă. Mai avuseseră şi alţii acelaşi gând şi intrarea deja era blocată de învălmăşeală. Şi atunci vocea ei, amestecată cu alte strigăte, ajunse până la-el. Se întoarse.

O văzu încolţită, cu spatele lipit de un perete, cu gloata în jurul ei, cu hainele pe jumătate smulse de pe trup, mâneca scurtei sfâşiată, ochii holbaţi, privirea disperată, cu grenada în mână. În clipa aceea, un bărbat făcu o mişcare către ea, ea smulse cuiul, omul îngheţă şi toată lumea începu să se

tragă înapoi. Lochart năvăli prin cordonul de trupuri până la ea şi înşfacă grenada, ţinând levierul coborât.

— La o parte de lângă ea! urlă în farsi şi rămase în faţa ei, apărând-o. E mahomedană, fii de căţea! E mahomedană şi soţia mea şi eu suntem mahomedan.

— Eşti străin şi ea e comunistă, pe Allah!

Lochart se repezi la omul care strigase şi pumnul său, înarmat acum cu grenada, îi zdrobi buzele, dizlocându-i falca.

— Allah e mare! mugi Lochart.

Alţii preluară strigătul şi cei care nu-l credeau nu mai făcură nimic, temându-se de el, dar şi mai temători de grenadă. Ţinând-o strâns cu braţul liber, pe jumătate sprijinind-o, pe jumătate târând-o pe Seherazada, Lochart avansa până în primele rânduri, cu grenada pregătită în mână.

— Vă rog, lăsaţi-ne să trecem. Allah e mare! Pacea fie cu voi!

Primele rânduri se despărţiră, apoi celelalte şi el îşi croi drum printre ele, murmurând:

— Allah e mare! Pacea fie cu voi!

Continuă aşa până când străpunse zidul de trupuri, pătrunzând în îmbulzeala aleii, împiedicându-se de murdărie şi gropi, izbindu-se din când în când de oameni, în întuneric. La moscheea din faţa lor se aprinseră câteva lumini. Se opri lângă fântână, sparse gheaţa şi scoase apă cu o mână, stropindu-se pe faţă, furtuna din mintea lui încă nedomolită.

— Christoase! murmură şi mai luă apă.

— Oh, Tommy, ţipă Şeherazada ca dintr-un capăt de lume, cu vocea nefiresc de schimbată, ca o coardă gata să plesnească, de unde vii? De unde? O, mi-a fost atât de teamă! Mi-era frică!

— Şi mie! se bâlbâi el, reuşind cu greu să pronunţe cuvintele. Te caut de ore întregi, draga mea!

O trase mai aproape de el.

— Eşti teafără?

— O da, da!

Îl îmbrăţişa strâns şi-şi îngropa faţa în umărul lui.

Focuri neaşteptate de armă, alte ţipete în spatele lor în stradă. Instinctiv o trase mai aproape, dar în jurul lor nu se vedea nici o primejdie, doar grupuri de oameni abia deosebindu-se în întuneric. Focurile de armă se îndepărtară şi zgomotul încăierării descrescu.

Suntem în sfârşit în siguranţă. Nu, nu încă. Mai e încă grenada. Nu am cuiul ca să pot s-o asigur şi n-am cum s-o asigur altfel.

Peste capul ei şi al celor care treceau pe alături zări de partea cealaltă a pieţei, lângă moschee, ruinele unei clădiri incendiate. Acolo pot să scap de ea fără probleme, se convinse singur, fără să poată gândi încă limpede, ţinând-o pe Şeherazada strâns lângă el şi prinzând putere din îmbrăţişare. Împrejurul lor

se adunaseră iarăşi oameni şi aleea era din nou aglomerată. până când numărul lor nu va scădea, va fi foarte greu şi primejdios să scap de grenadă, să arunc grenada dincolo de piaţă. Se apropie împreună cu Şeherazada de fântână, unde întunericul era mai adânc.

— Nu te îngrijora. O să aşteptăm o clipă, apoi o să plecăm. Vorbea englezeşte, în şoaptă. Aveau atât de multe să-şi spună, atât de multe să întrebe.

— Eşti sigură că ţi-e bine?

— O, da, da! Cum m-ai găsit? Cum? când te-ai întors? Cum m-ai găsit?

— Am zburat azi-noapte înapoi şi am fost până acasă, dar plecaseşi. Apoi izbucni: Seherazada, am devenit mahomedan!

Ea rămase cu gura căscată.

— Dar... dar asta a fost doar o... vorbă, o vorbă, ca să scapi de ei!

— Nu, jur! Sunt într-adevăr; jur! Am spus Shahada în faţa a trei martori, Meshang şi Zarah şi Jari şi cred, cred cu-adevărat. Totul o să fie bine acum.

Neîncrederea ei se topi în faţa bucuriei din glasul care repeta întruna ceea ce se întâmplase.

— O, cât e de minunat, Tommy!

Se simţea cuprinsă de o bucurie fără margini şi în acelaşi timp era sigură, dincolo de orice îndoială, că pentru ei nimic n-avea să se mai schimbe. Nimic n-o să poată să-l schimbe pe Meshang, îşi zise. Meshang o să găsească o cale să ne distrugă, indiferent dacă Tommy este drept-credincios sau nu. Nimic n-o să se schimbe. Divorţul o să rămână divorţ, căsătoria o să se desfăşoare mai departe. Doar dacă...

Teama ei dispăru.

— Tommy, putem să plecăm din Teheran la noapte? Putem să fugim la noapte, dragul meu?

— Nu mai e nevoie de asta acum. Nu acum. Am nişte planuri minunate. Am părăsit S-G. Acum, că sunt mahomedan, pot să rămân şi să pilotez pentru IranOil. Înţelegi?

Nici unuia nu-i păsa de mulţimea care trecea pe lângă ei din ce în ce mai înghesuită, nerăbdătoare să ajungă acasă.

— N-ai de ce să-ţi mai faci griji, Seherazada... Cineva se împiedică şi-i înghionti, apoi altcineva, şi

micul lor sanctuar fu în curând o îngrămădeală diformă de corpuri. Îl văzu îmbrâncind un om într-o parte şi alţii începură să-l blesteme. Îl luă repede de mână şi îl trase în şuvoiul de oameni.

— Hai să mergem acasă, bărbate, spuse cu glas tare într-un farsi răguşit, prevenindu-l, ţinându-l strâns, apoi şopti: Vorbeşte farsi! Şi-apoi mai tare: Nu suntem în siguranţă aici şi putem să vorbim mai bine acasă.

— Da, da, femeie, mai bine să mergem acasă. Mergând, era mult mai bine şi mult mai în siguranţă

şi Şeherazada se afla acolo şi mâine avea să rezolve problemele de mâine. În noaptea asta avea să facă o baie şi să doarmă şi să mănânce şi să doarmă fără vise sau numai cu vise fericite.

— Dac-am vrea să plecăm în noaptea asta, în taină, am putea? Am putea, Tommy?

Oboseala îl învălui şi îi venea să strige la ea, de ce nu înţelegea cele ce abia îi spusese; în loc de asta, îşi stăpâni mânia şi spuse:

— Nu-i nevoie să mai fugim acum.

— Ai dreptate, bărbate, ca întotdeauna. Dar am putea?

— Da, da, confirmă obosit şi-i spuse cum, oprindu-se şi pornind din nou, odată cu restul trecătorilor; pe măsură ce aleea se îngusta, devenea din ce în ce mai sufocantă.

Ea radia, foarte sigură că avea să-l poată convinge. Mâine vor pleca. Mâine dimineaţă am să-mi strâng bijuteriile, o să-l minţim pe Meshang că venim la prânz la el în bazar, dar până atunci o să zburăm către sud în elicopterul lui Tommy. Poate să meargă în Emirate sau în Canada, sau oriunde, acolo poţi să fii mahomedană şi canadiană fără nici o grijă, mi-au spus când am fost la ambasadă. Şi în curând peste o lună, o să ne întoarcem acasă, în Iran, şi-o să trăim aici pentru totdeauna.

Mulţumită, se apropie şi mai mult de el, ascunsă de mulţime şi de întuneric. Teama dispăruse, era sigură de viitorul lor minunat. Acum, că-i drept-credincios, o să meargă în Paradis. Allah e mare! Allah e mare! Şi-acolo am să ajung şi eu împreună cu el, cu ajutorul lui Allah. O să lăsăm în urma noastră fii şi fiice. Şi după asta, când o să fim bătrâni, dacă el o să moară înaintea mea, în cea de-a patruzecea zi am să mă asigur că sufletul lui este comemorat desăvârşit şi după aceea am să-i blestem nevasta mai tânără, sau nevestele şi copiii lor şi după aceea am să-mi pun treburile în ordine şi am să aştept împăcată să mă alătur lui, la vremea aleasă de Allah.

— Oh, te iubesc într-adevăr, Tommy... Îmi pare atât de rău că ai avut atât de multe necazuri... atât de multe necazuri cu mine!

Ieşiră din alee într-o stradă. Înghesuiala era şi mai mare, oamenii roiau pe toată şoseaua şi printre maşini. Dar asupra tuturor, bărbaţi, femei, Gărzi Verzi, tineri şi bătrâni, plutea o uşurare, o linişte luminoasă. Noaptea fusese petrecută bine, împlinind lucrarea lui Allah.

— Allah e mare! strigă cineva.

Cuvintele stârniră ecouri şi fură repetate de mii de gâtlejuri. În faţa lor, şoferul nerăbdător al unei maşini acceleră scurt, lovi câţiva trecători care dădură unii peste alţii şi îi prăvăliră la rândul lor la pământ pe alţii, în mijlocul blestemelor şi râsetelor, Seherazada şi Lochart printre ei, fără ca nimeni să fie rănit. O prinsese la vreme şi, râzând, se aşezară să se odihnească o clipă, cu grenada strânsă încă bine în mână. Nu auziră fâsâitul ei alarmant, nu bănuiau

că, în cădere, el slăbise strânsoarea pentru o clipă, dar îndeajuns ca să sară levierul.

Pentru un moment care păru să continue la nesfârşit îşi zâmbiră unul altuia.

— Allah e mare, spuse ea plină de fericire şi el îi răspunse încrezător, la fel de fericit, şi în aceeaşi clipă muriră.

CAPITOLUL 70
SIMBĂTA 3 martie 1979

La Al Shargaz; *ora 6*, *34 dimineaţa*. Muchia soarelui ciobi orizontul, transformând deşertul întunecat într-o mare stacojie, colorând fără deosebire casele vechiului oraş-port şi barcazele din golful de dincolo de el. Din difuzoarele minaretelor începură să se facă auzite vocile muezinilor, dar muzica glasurilor lor nu-i făcea plăcere lui Gavallan şi nici unuia dintre ceilalţi membri ai S-G aflaţi pe terasa hotelului Oasis, unde-şi isprăveau în pripă micul dejun.

— Te-a ajuns, Scrag, nu-i aşa?

— Mare dreptate ai amice, spuse Scragger.

El, Rudi Lutz şi Petikin stăteau la masa lui Gavallan, toţi obosiţi şi dezamăgiţi. „Vârtejul”, un succes aproape complet, se transforma într-un dezastru. Duoois şi Fowler încă lipseau, în Bahrain McIver nu era încă în afară de pericol, Tom Lochart se întorsese la Teheran, Dumnezeu ştie unde, nici o veste de la Erikki şi Azadeh. Nici unul dintre ei nu dormise aproape deloc noaptea ce trecuse. Şi apusul zilei ce începea era încă termenul final.

Din clipa în care începuseră să aterizeze elicopterele, cu o zi în urmă, dăduseră toţi o mână de ajutor la demontarea lor, îndepărtând rotoarele şi cozile, pentru a putea fi depozitate în reactoarele cargo – când aveau să sosească, dacă aveau să sosească. Noaptea trecută, Roger Newbury se întorsese de la Al Shargaz de la o întâlnire de palat cu ministrul de interne, într-o dispoziţie proastă.

— Nu pot face nimic, fir-ar să fie, Andy! Ministrul a spus că noul reprezentant sau ambasador al Iranului, care a văzut opt sau nouă elicoptere ciudate la aeroport, pretinzând că sunt cele „deturnate” din Iran, le-a cerut, lui şi şeicului, să facă personal o inspecţie la aeroport. Ministrul a spus că, desigur, înălţimea Sa şeicul a acceptat. Cum ar fi putut refuza? Inspecţia va avea loc la apusul soarelui, cu ambasadorul. Sunt „invitat cordial” ca reprezentant britanic, să verificăm cu atenţie documentele şi dacă vreunul este găsit suspect, bătrâne, am dat de dracu!

Gavallan nu închisese ochii toată noaptea, încercând să devanseze înainte sosirea avioanelor sau să obţină un înlocuitor din fiecare sursă internaţională la care putea să ajungă. Nicăieri nu găsise vreunul disponibil. Cel

mai bun lucru pe care reuşise să-l obţină prin contactele sale fusese „poate” să aducă ETA a doua zi, duminică, la prânz.

— Afurisiţi oameni, mârâi şi-şi mai turnă cafea. Când ai nevoie de câteva 747 nu dai de nici unul şi de obicei cu un singur telefon poţi obţine cincizeci.

Petikin era la fel de îngrijorat şi în plus îl frământa starea sănătăţii lui McIver, aflat în spitalul din Bahrain. Nu se aştepta la nici o veste până la prânz cu privire la gravitatea atacului de inimă al lui Mac. „Pas de probleme, ” spusese Jean-Luc noaptea trecută. „Au lăsat-o pe Genny să rămână în spital în camera alăturată, doctorul este cel mai bun din Bahrain şi eu sunt aici. Am amânat zborul spre casă de mâine şi o să aştept, dar trimiteţi-mi mâine nişte bani ca să plătesc taxele.”

Petikin se juca cu ceaşca de cafea. Lăsase micul dejun neatins. Toată ziua şi noaptea trecută dăduse o mână de ajutor la pregătirea elicopterelor, aşa că n-avusese nici o şansă s-o vadă pe Paula şi ea plecase din nou la Teheran în dimineaţa aceea pentru a evacua cetăţenii italieni şi n-avea să se întoarcă cel puţin două zile.

Gavallan ordonase o retragere imediată a tuturor participanţilor la „Vârtej” în afara zonei Golfului, până la noi ordine.

— Nici o prevedere în plus nu strică, le spusese tuturor. Toată lumea trebuie s-o şteargă până una alta.

Mai târziu, Petikin îi zisese:

— Ai dreptate, Andy, dar cum rămâne cu Tom şi cu Erikki? Ar trebui să lăsăm pe cineva, aici. M-aş bucura să mă primeşti voluntar.

— Pentru Dumnezeu, Charlie, termină! explodase Gavallan. Crezi că eu nu sunt bolnav de îngrijorare din pricina lor? Şi a lui Fowler şi a lui Dubois? Trebuie să facem totul încetişor, pas cu pas. Toţi cei care nu sunt necesari o şterg înainte de apusul soarelui şi tu eşti unul dintre ei.

Asta fusese în jur de unu noaptea, la birou, când Petikin sosise să-l înlocuiască pe Scot, care răsucea încă somnoros butonul emiţătorului. Restul nopţii stătuse acolo. Nu chemase nimeni. La ora cinci dimineaţa îl înlocuise Nogger Lane şi venise aici ca să ia micul dejun.

Gavallan, Ruddy şi Scragger erau deja aşezaţi la masă.

— Ceva noroc cu cargourile, Andy?

— Nu, Charlie! A rămas tot pe mâine la prânz, cel mai devreme. Stai jos; ia nişte cafea.

Apoi se iviseră zorii şi muezinii. Cântarea lor încetă. Parte din agresivitate dispăru şi ea de pe verandă.

Scragger îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Stomacul încă îl mai deranja. Un alt fior îngheţat iradie din măruntaie şi se repezi la toaletă. Spasmul trecu repede, cu foarte puţine rezultate vizibile, dar nu se vedea nici urmă de sânge, iar Doc Nutt îi spusese că nu crede să fie dizenterie.

— Stai liniştit câteva zile, Scrag. Voi avea rezultatele tuturor testelor mâine.

Îi spusese doctorului despre sângele din urină şi despre durerea din stomac din ultimele câteva zile. Ar fi fost de neiertat să ascundă aşa ceva, ar fi adăugat o primejdie în plus atât pentru pasagerii săi, cât şi pentru elicopter.

— Scrag, mai bine rămâi în spital câteva zile, spusese Doc Nutt.

— Du-te naibii, bătrâne, am de lucru până peste cap! Întorcându-se la masă, observă atmosfera rău prevestitoare în care se scăldau cu toţii şi pe care o detesta, dar nu avea nici o soluţie. Nu putea face altceva decât să aştepte. N-aveau cum să iasă de acolo, fiindcă trebuiau să treacă prin Arabia Saudită şi Emirate sau spaţiul aerian al Omanului şi n-aveau nici o posibilitate de-a obţine aprobare pentru câteva zile. Sugerase în glumă să reasambleze elicopterele, să afle când avea să plece primul superpetrolier englezesc prin Hormuz, să decoleze şi să se aşeze pe el.

—...Şi pur şi simplu o să dispărem în largul mării albastre şi o să ajungem la Mombasa sau o să ocolim toată Africa, până în Nigeria...

— Hei, Scrag, spusese Vossy plin de admiraţie, mare aiureală chestia asta! Ne-ar prinde bine o croazieră. Ce părere ai, Andy?

— Am fi arestaţi şi băgaţi la zdup înainte ca elicele să se rotească de două ori.

Scragger se aşeză şi alungă o muscă. Soarele era mai puţin roşu acum şi toţi îşi puseră ochelari fumurii ca să se apere de radiaţiile sale. Gavallan isprăvi cafeaua.

— Ei bine, am şters-o la birou, în caz că pot să fac ceva. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt acolo. Cât de repede o să termini, Rudi?

Rudi era responsabil cu pregătirea elicopterelor pentru transport.

— Limita ta era astăzi la prânz. O să fie la prânz. Înghiţi ultima gură de cafea şi se ridică.

— E vremea să plecăm, meine Kinder.

Mârâieli şi mieunaturi din partea celorlalţi, dar cele mai multe binevoitoare, deşi toţi erau istoviţi. Urmă un exod general către maşinile care-i aşteptau afară.

— Andy, spuse Scragger, aş veni cu tine dacă crezi că e bine.

— Bună idee, Scrag! Charlie, n-ai de ce să te bagi în echipa lui Rudi, că oricum suntem în avans faţă de grafic. De ce nu vii mai încolo pe la birou?

Petikin îi zâmbi.

— Mulţumesc.

Paula nu era programată să plece de la hotel până la zece dimineaţa. Acum avea destul timp ca s-o vadă... şi ce să-i spună? se întrebă, făcându-le semn cu mâna.

Gavallan ieşi pe poartă. Aeroportul era încă parţial în umbră. Câteva reactoare, cu luminile de poziţie aprinse, îşi încălzeau motoarele. Evacuarea

Iranului avea încă prioritate. Trase cu coada ochiului către Scragger şi-l văzu strâmbându-se.

— Te simţi bine?

— Sigur, Andy, da mă bolboroseşte puţin burtica. Am tras-o rău în Noua Guinee, aşa că întotdeauna trebuie să am grijă. Dac-aş putea face rost de puţin elixir de-al bătrânului doctor Collis Brown, aş ţopăi de bucurie.

— Era o tinctură minunată, inventată de doctorul Collis Brown, un chirurg din armata engleză, deosebit de eficace în combaterea dizenteriei, din pricina căreia mureau zeci de mii de soldaţi în timpul Războiului din Crimeea.

— Şase picături din poţiunea magică şi eşti beton.

— Ai dreptate, Scrag! spuse Gavallan absent.

N-am plecat niciodată la drum fără Collis. Stai puţin! Se lumină dintr-o dată.

— Trusa mea de prim-ajutor! Am ceva acolo. Liz o înghesuie întotdeauna în valiză. Elixir Collins, balsam de tigru, aspirină, un dublon de aur şi o cutie de sardele.

— Ce, sardele?

— În caz că mi se face foame.

Gavallan se bucura că avea cu cine să stea de vorbă ca să-şi ţină gândurile departe de dezastrul ce plutea deasupra capetelor lor.

— Liz şi cu mine avem un prieten comun pe care l-am întâlnit cu ani în urmă în Hong Kong, un tip căruia îi zice Marlowe, un scriitor. Avea întotdeauna o conservă cu el. „Raţii de fier în caz de foamete”, aşa le zicea. Şi Liz şi cu mine râdeam întotdeauna de chestia asta. A devenit un fel de simbol, ca să ne amintească ce norocoşi suntem de fapt.

— Peter Marlowe, ăla care a scris Changi, despre lagărul de prizonieri de război din Singapore?

— Da. Îl cunoşti?

— Nu, da i-am citit cartea. Nu şi pe celelalte, dar pe aia am citit-o.

Scragger îşi aminti brusc de războiul lui cu japonezii Şi apoi de Kasigi şi de Iran-Toda. Noaptea trecută sunase la celelalte hoteluri ca să dea de urma lui Kasigi şi până la urmă îl găsise trecut în registrul Hotelului Internaţional întrebându-se dacă Pan Am Freightim poate fi anulat.

Şi îi lăsase un mesaj, dar până acum nu primise nimic de la el.

Probabil că e nemulţumit ca l-am lăsat baltă, îşi spuse, că nu putem să-l ajutăm la Iran-Toda. Drăcia aracului! Bandar-e Delam şi Iran-Toda par la ani distanţă, când n-au trecut decât câteva zile. Şi totuşi, dacă n-ar fi fost el, aş mai fi şi acum legat cu cătuşe de un afurisit de pat.

— Păcat că n-avem cu toţii cutia noastră de sardele, Andy, spuse. De multe ori uităm norocul. Nu? Uite ce norocoşi am fost c-am scăpat întregi de la Lengeh. Ce zici de bătrânu Duke? Curând o să fie sănătos tun. Încă o fracţiune de centimetru şi ar fi fost mort. Da nu e. Scot la fel. Ba ce să zici de „Vârtej”?

Toţi băieţii au ieşit de-acolo şi păsărelele noastre odată cu ei. Erikki e teafăr, Mac o să se pună pe picioare. Tu? Aşteaptă şi-ai să vezi. Dubois şi Fowler? Trebuie să se întâmple ceva, dar încă nu ştim ce; iar din câte ştim până acum, putem să sperăm încă. Tom? Ei bine, e alegerea lui – şi-o să scape.

Lângă graniţa turco-iraniană; *ora 7*, *59 dimineaţa*. La circa o mie de kilometri către nord, Azadeh îşi puse mâna streaşină la ochi ca să se apere de razele soarelui ce răsărea. Zărise ceva strălucind în valea de sub ei. Era lumina care se reflecta pe ţeava unei arme sau a unei şei? Îşi pregăti carabina şi ridică binoclul. În spatele ei, Erikki zăcea întins pe câteva pături în cabina deschisă a elicopterului, cufundat într-un somn profund. Avea faţa palidă şi pierduse mult sânge, dar se gândea că e totuşi bine. Prin binoclu nu văzu mişcându-se nimic. Acolo, jos, ţinutul era acoperit de zăpadă; din loc în loc se zărea câte un copac singuratic. Dezolant. Nu se vedeau sate şi nici fum. Ziua era frumoasă, dar foarte rece. Nu erau nori şi vântul scăzuse în cursul nopţii. Scrută încet valea. La câţiva kilometri mai departe se afla un sat pe care nu-l observase până atunci.

Elicopterul se afla aşezat într-un ţinut accidentat, muntos, pe un platou stâncos. Noaptea trecută, din pricină că un glonţ zdrobise ceva instrumente în timpul fugii din palat, Erikki se rătăcise. Temându-se să nu-şi consume tot combustibilul şi nefiind în stare să piloteze şi în acelaşi timp să oprească pierderea de sânge de la braţ, hotărâse să rişte o aterizare şi să aştepte zorii. Odată ajunşi desfăcuse covorul. Azadeh dormea încă adânc. Îşi legase rana cât putuse de bine, apoi o înfăşurase pe Azadeh la loc în covor ca să-i ţină de cald, scosese unele dintre arme şi se sprijinise de patină, rămânând de strajă. Dar oricât de mult se străduise, nu-şi putuse ţine ochii deschişi.

Se trezise dintr-o dată. Se crăpa de ziuă. Azadeh era încă înfăşurată în covor, dar avea ochii deschişi şi-l privea.

— Deci m-ai răpit!

Apoi răceala ei prefăcută dispăruse şi se năpustise în braţele lui, sărutându-l şi mulţumindu-i pentru că rezolvase dilema tuturor cu atâta înţelepciune şi rostise discursul pe care-l repetase de atâtea ori:

— Ştiu că o nevastă nu poate face prea multe împotriva voinţei soţului ei, Erikki, aproape nimic, chiar şi în Iran, unde suntem civilizaţi, chiar şi aici o soţie este aproape un obiect, o proprietate şi Imamul a vorbit foarte desluşit despre îndatoririle femeilor. Iar în Coran şi Saria, îndatoririle ei sunt tot atât de limpezi arătate. Ştiu, de asemenea, că m-am măritat cu un necredincios şi jur, fără gânduri ascunse, că o să încerc să scap măcar o dată pe zi, ca să mă întorc înapoi să-mi îndeplinesc jurământul şi deşi am să fiu înnebunită de spaimă şi ştiu c-ai să mă prinzi de fiecare dată şi ai să mă ţii fără bani şi ai să mă baţi şi va trebui să mă supun la orice ai să-mi porunceşti, am s-o fac!

Ochii ei revărsau lacrimi de bucurie.

— Îţi mulţumesc, dragul meu. Mi-era atât de teamă.

— Ai fi făcut-o? Te-ai fi lăsat de credinţa ta?

— Erikki, oh, cum m-am rugat ca Allah să te călăuzească!

— Ai fi făcut-o?

— Acum nu mai e nevoie să mă gândesc la ceea ce nici măcar nu pot să mă gândesc, nu-i aşa, dragostea mea?

— Ah, spusese el înţelegând. Atunci ştiai, nu-i aşa? Ştiai că asta trebuia să fac.

— Ştiu doar că sunt soţia ta, că te iubesc, că trebuie să mă supun ţie, că m-ai luat fără ajutorul meu şi împotriva voinţei mele. Nu trebuie să mai discutăm asta vreodată, te rog!

O privise ameţit şi dezorientat, fără să poată înţelege cum de era atât de puternică şi se trezise atât de uşor din somnul provocat de somnifere...

Somn.

— Azadeh, trebuie să dorm o oră ca lumea, iartă-mă, nu pot s-o mai ţin aşa. Fără o oră, sau chiar mai mult, nu mai pot. Ar trebui să fim destul de în siguranţă aici. Tu stai de pază. O să fim destul de în siguranţă.

— Unde ne aflăm?

Încă în Iran, undeva în apropiere de graniţă.

Îi dăduse o carabină M16, încărcată, ştiind că poate s-o folosească cu precizie.

— ”Unul dintre gloanţe mi-a zdrobit busola...

Îl văzuse clătinându-se în timp ce se îndrepta spre cabină, bâjbâind după câteva pături şi întinzându-se. Adormise instantaneu.

Câtă vreme aşteptase lumina zile, se gândise la viitorul lor – şi la trecut. Mai era încă de rezolvat problema lui Johnny. Nimic altceva. Ce ciudată e viaţa. De o mie de ori mi-a venit să ţip, stând acolo înfăşurată în covorul acela puturos, prefăcându-mă adormită de pastilele alea. De parcă aş fi fost atât de proastă ca să iau singură somniferul, fără să mă gândesc că poate va trebui să-l ajut să ne apărăm. A fost atât de uşor s-o păcălesc pe Mina şi pe dragul meu Erikki şi chiar pe Hakim, care nu mai e de mult dragul meu. „Sufletul ei veşnic e mai important decât trupul temporar.” M-ar fi ucis. Pe mine, prea-iubita lui soră! Dar l-am tras pe sfoară.

Era foarte mulţumită de ea şi de Aisha, care îi povestise despre toate locurile tainice de ascultare, astfel încât, când ieşise ca o furtună din cameră cu prefăcută furie şi-i lăsase pe Erikki şi pe Hakim singuri, se repezise să asculte ceea ce îşi spuneau.

Oh, Erikki! Eram îngrozită că tu şi Hakim nu veţi crede că aveam într-adevăr de gând să-mi calc jurământul. Şi înnebunită că toate semnele şi ideile pe care le-am tot presărat în calea ta, toată seara, n-aveau să se adune, să-ţi sprijine stratagema ta perfectă. Dar te-ai descurcat mai bine decât mine. Ai aranjat chiar şi elicopterul. O, ce deştept ai fost! Am fost. Amândoi. Ba chiar m-am asigurat că mi-ai adus geanta şi punga cu bijuterii, cu tot ceea ce am

strâns de la Najoud, pe care i-am luat-o pe furiş lui Hakim, aşa că acum suntem şi bogaţi şi în siguranţă, doar să putem ieşi din această ţară fără Dumnezeu.

— Este fără Dumnezeu, draga mea, spusese Ross ultima dată când îl întâlnise, la Teheran, chiar înainte de a pleca.

Nu putea să îndure despărţirea fără să-şi spună la revedere, aşa că se dusese la Talbot să întrebe de el şi apoi, câteva ore mai târziu, el bătuse la uşă şi rămăseseră doar ei doi în apartamentul gol.

— Ar fi mai bine să pleci din Iran, Azadeh. Părăseşte Iranul. Prea-iubitul tău Iran a fost încă o dată furat. Această revoluţie este la fel ca toate celelalte: o nouă tiranie ia locul celei vechi. Noii voştri conducători o să-şi impună legea lor, versiunea lor de „legi divine", aşa cum Şanul şi-a impus-o pe a lui. Ayatolahii voştri vor trăi şi vor muri aşa cum trăiesc şi mor papii, unii buni, alţii răi şi alţii foarte răi. Cu vremea lumea o să devină mai bună, fiara care este ascunsă în om şi care are nevoie să muşte şi să ucidă, să sfâşie, să chinuie, să tortureze şi să provoace suferinţă va deveni ceva mai umană şi ceva mai reţinută. Numai oamenii distrug lumea, Azadeh! Bărbaţii, de obicei. Ştii că te iubesc?

— Da, ai spus-o în sat. Ştii că te iubesc?

— Da.

Ar fi fost atât de uşor să alunece înapoi sub vălul timpului ca atunci când erau tineri.

— Dar acum nu mai suntem tineri şi sunt nespus de trist, Azadeh.

— O să treacă, Johnny, spusese ea, dorindu-şi să-l vadă fericit. O să treacă, aşa cum or să treacă şi necazurile Iranului. De-a lungul istoriei am avut vremuri groaznice, dar au trecut.

Îşi aminti cum stătuseră alături, fără să se atingă şi totuşi pătrunşi unul de celălalt, apoi mai târziu el zâmbise şi-şi ridicase mâna în gestul acela al său de nu-mi pasă şi plecase tăcut.

Iarăşi sclipirea din vale. O cuprinse din nou neliniştea. Zări o mişcare printre copaci şi îi văzu.

— Erikki!

Bărbatul se trezi brusc.

— Acolo, jos, doi oameni călare. Arată a nomazi, întinse binoclul.

— Îi văd.

Oamenii erau înarmaţi şi se legănau în pasul calului, pe firul văii, îmbrăcaţi ca muntenii, ţinându-se la adăpost acolo unde aveau cum. Erikki îi urmări îndelung. Din vreme în vreme îşi ridicau privirile în direcţia lor.

— Probabil că pot vedea elicopterul, dar mă îndoiesc că ne pot vedea pe noi.

— Se îndreaptă încoace?

În ciuda migrenei cumplite şi a oboselii, desluşi teama din glas.

— S-ar putea. Cred că da. O să le trebuiască o jumătate de oră să ajungă aici, sus. Avem destul timp.

Faţa i se albise şi se apropie de el.

— Ne caută pe noi. Hakim i-a alertat pe toţi.

— N-avea de ce să facă asta! M-a ajutat.

— Te-a ajutat să fugi.

Privi neliniştită în jurul platoului şi de-a lungul lizierei copacilor şi munţii, apoi înapoi către cei doi bărbaţi.

— Odată ce ai fugit, se poartă ca un Han. Nu-l cunoşti pe Hakim Erikki, este fratele meu, dar mai întâi de toate este Han.

Prin binoclu zări satul pe jumătate ascuns lângă drum, la o distanţă potrivită. Soarele sclipea pe firele de telefon. Se nelinişti şi mai mult.

— Poate că sunt doar săteni şi sunt curioşi, dar n-o să aşteptăm să vedem ce e.

Îi zâmbi obosit.

— Ţi-e foame?

— Da. Dar mă simt bine.

Începu să strângă în grabă covorul străvechi, nepreţuit, unul dintre cele care-i plăceau cel mai mult.

— Mai degrabă mi-e sete decât foame.

— Şi mie, dar acum mă simt mai bine. Somnul mi-a prins bine.

Scrută munţii din jur, încercând să-i aşeze pe harta pe care şi-o amintea. O ultimă privire către oamenii încă departe, dedesubt.

Nu-i nici un pericol, pentru o vreme, decât dacă erau şi alţii prin preajmă, îşi zise, apoi urcă în carlingă. Azadeh înghesui covorul în cabină şi trânti uşa. Văzu găurile de gloanţe pe care nu le observase până atunci.

Încă o sclipire de lumină pe ceva metalic, mult mai aproape, în pădure, pe care nici unul dintre ei n-o zări.

Pe Erikki îl durea foarte rău capul şi se simţea slăbit. Apăsă butonul de start. Elicele porniră să se învârtească imediat şi corect. O verificare iute a instrumentelor. Indicatorul de rotaţii era zdrobit, nu avea busolă şi ADF. N-avea nevoie de asemenea instrumente. Zgomotul motoarelor avea să-i spună când totul avea să fie pe verde, dar indicatoarele de la rezervoarele de combustibil înţepeniseră la un sfert din capacitate. N-avea vreme să le verifice şi nici dacă mai erau şi alte distrugeri. Ce-ar fi putut să facă?

Oh, zei mai mari sau mai mici, mai vechi sau mai noi, morţi sau vii sau care o să vă naşteţi! Fiţi de partea mea astăzi! Am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l puteţi da! Zări kukriul de care îşi amintea vag că-l băgase în buzunarul scaunului. Fără un efort conştient, degetele se întinseră şi îl atinseră. Părea să ardă ca focul. Azadeh se repezi în carlingă, turbulenţa de aer stârnită de rotoarele care prindeau viteză îngreunându-i mersul şi înfiorând-o şi mai mult. Se aşeză pe scaun şi încuie uşa, ferindu-se să privească urmele de sânge

uscat de pe scaun şi podea. Zâmbetul ei muri când observă încruntarea, ameninţătoare şi căutătura stranie, mâna aproape de kukri, fără să-l atingă. Se întrebă încă o dată ce se întâmplase.

— Te simţi bine, Erikki?

El nu părea s-o audă. Insha Allah! E voia lui Allah ca e-n viaţă şi el şi eu, că suntem împreună şi aproape în siguranţă. Dar acum e rândul meu să port povara şi să îl apăr. Nu e încă Erikki al meu, nici în priviri şi nici în suflet. Aproape că pot să aud gândurile urte care se învârtejesc în capul lui. În curând, răul o să domine din nou ce e bun. Allah să ne apere.

— Mulţumesc, Erikki! spuse, luând căştile pe care i le întinsese, închipuindu-şi că îşi pregăteşte armura de bătălie.

El se asigură că îşi pusese centura de siguranţă şi regla volumul din căşti.

— Poţi să mă auzi bine?

— O, da, dragul meu, mulţumesc!

Parte din atenţia lui era concentrată asupra zgomotului motoarelor, un minut sau două înainte de a decola.

— Nu avem de-ajuns combustibil ca să ajungem la Van, care este cel mai apropiat aerodrom din Turcia. Aş putea să mă duc după combustibil în sud, la spitalul de la Rezaiyeh, dar asta-i prea primejdios. O să mă îndrept puţin către nord. Am văzut un sat în direcţia aia şi un drum. Poate că e drumul Khvoy-Van.

— Bun, hai să ne grăbim, Erikki, nu mă simt în siguranţă aici. Mai sunt aerodroame prin apropiere? Hakim trebuie să fi alertat poliţia şi ei or fi alarmat la rândul lor aviaţia. Putem să decolăm?

— Doar încă vreo câteva secunde. Motoarele sunt aproape pregătite.

Văzu neliniştea şi frumuseţea ei şi încă o dată imaginea ei şi a lui John Ross, împreună, i se răsuci în minte. Se strădui s-o alunge.

— Cred că sunt avioane în sectorul de graniţă. O să mergem cât de departe putem. Cred că avem îndeajuns combustibil ca să trecem de graniţa.

Făcu un efort ca vocea să-i pară liniştită.

— Poate am putea găsi o staţie de benzină. Crezi că o să primească acolo cărţi de credit?

Ea râse nervos şi ridică geanta, răsucindu-şi cureaua în jurul încheieturii mâinii.

— N-avem nevoie de cărţi de credit, Erikki! Suntem bogaţi. Eşti bogat. Eu ştiu turceşte şi dacă nu pot să cerşesc, să cumpăr sau să mituiesc ca să ne descurcăm, atunci nu merit să fac parte din tribul Gorgonilor. Dar unde să mergem? încotro să ne croim drum? La Istanbul? Meritäm o vacanţă ca în basme, Erikki! Suntem în siguranţă numai din pricina ta. Tu ai făcut totul, te-ai gândit la totul.

— Nu Azadeh. Tu ai făcut-o.

Tu şi John Ross, ar fi vrut să strige şi îşi întoarse ochii către indicatoare ca să şi-i ascundă. Dar fără Ross, Azadeh ar fi moartă şi deci aş fi şi eu mort şi nu pot să trăiesc cu gândul la tine şi la el împreună. Sunt sigur că îl iubeşti.

În acel moment ochii săi neîncrezători văzură grupul călăreţi năvălind din pădure la o jumătate de kilometru mai departe şi pornind în galop către elicopter, peste terenul stâncos, înconjurându-i. Printre ei se desluşeau uniformele poliţiştilor.

Urechile îi spuseră că motoarele erau pe verde. În aceeaşi clipă mâinile împinseră maneta de gaze la maximum. Timpul îşi încetini curgerea. Se ridicau leneş de pe sol, cu neputinţă ca atacatorii să nu poată trage în ei şi să-i doboare. Oricare dintre cei aproape o duzină de oameni aveau un milion de ani la dispoziţie ca să-şi frâneze caii, să ochească şi să tragă. Iată, jandarmul din mijloc, un sergent, îşi scoate carabina M16 din tocul şeii. Brusc, timpul se întoarse în curgerea-i rapidă şi Erikki răsuci elicopterul, depărtându-se de ei, pendulând într-o parte şi cealaltă, aşteptându-se ca fiecare secundă să fie cea din urmă, apoi se prăvăliră peste marginea prăpastiei, coborând în ravină cu motoarele mugind, pe deasupra crestelor copacilor.

— Nu trageţi! strigă sergentul nomazilor prea surescitaţi care ajunseseră fa buza stâncii, trăgând în timp ce caii lor se ridicau în două picioare. În numele lui Allan! V-am spus că am primit ordine să-i prindem vii. Să o salvăm pe ea şi să-l ucidem pe el, nu să o ucidem pe ea. Fără tragere de inimă, ceilalţi se supuseră şi când ajunse lângă ei văzu elicopterul la o distanţă bună jos, în vale. Îşi scoase emiţătorul şi apăsă pe buton.

— Sediul, aici sergentul Zibri. Ambuscada n-a reuşit. Motoarele mergeau mai înainte de a ajunge noi în poziţie, dar a fost izgonit din ascunzătoare.

— Încotro se îndreaptă?

— S-a întors spre nord, spre drumul Khvoy-Van.

— Ai văzut-o pe înălţimea sa?

— Da, părea înspăimântată. Spune-i Hanului că am văzut răpitorul legând-o de scaun şi părea că a legat-o şi de încheieturile mâinilor. Ea...

Vocea sergentului se iuţi, înfierbântată. Acum elicopterul s-a întors către est. Se ţine la doi sau trei kilometri sud de drum.

— Bun. Te-ai descurcat bine. O să alertăm forţele aeriene.

Teheran, *sediul Contraspionajului Intern*; *ora 9*, *54 dimineaţa*. Asasinul Suliman al Waili, din Grupul Patru, încercă să-şi stăpânească tremurul degetelor când luă telexul de la colonelul SAVAMA. „Şeful Contraspionajului Intern, colonelul Hashemi Fazir, a fost ucis noaptea trecută în timp ce conducea vitejeşte atacul care a cucerit sediul mujhadinilor, împreună cu consilierul englez Armstrong. Amândoi bărbaţii au pierit în flăcări când trădătorii au aruncat în aer clădirea. Semnat: şeful poliţiei Tabriz.”

Suleiman nu scăpase încă de spaima care-l cuprinsese la chemarea neaşteptată, gândindu-se îngrozit că acest ofiţer găsise deja în seiful lui Fazir

documente acuzatoare despre asasinii Grupului Patru. Seiful, deschis şi golit, se vedea în spatele lui.

Sigur că stăpânul meu n-ar fi fost atât de neglijent. Nu aici, în propriul birou.

— Voia lui Allah, Excelenţă, spuse, întinzând hârtia şi ascunzându-şi furia. Voia lui Allah! Sunteţi noul şef al Contraspionajului Intern, Excelenţă?

— Da. Care-ţi erau îndatoririle?

— Sunt agent, Excelenţă, spuse Suleiman, gudurându-se aşa cum se aştepta de la el şi nefolosind trecutul.

Spaima începu să se topească. Dacă câinii ăştia bănuiesc ceva, nu m-aş afla aici, se gândi din ce în ce mai încrezător. Aş fi în hrube, urlând. Câinii ăştia nepricepuţi nu merită să trăiască în lumea bărbaţilor.

— Colonelul mi-a ordonat să locuiesc în Jaleh şi să-mi ţin urechile şi ochii deschişi şi să găsesc comunişti.

Păstră o privire nepăsătoare, dispreţuindu-l pe bărbatul plin de el, cu chipul smead, care stătea la biroul lui Fazir.

— De câtă vreme eşti angajat?

— De trei sau patru ani, nu-mi amintesc exact, Excelenţă. E-n fişa mea. Poate cinci, nu-mi amintesc. Ar trebui să fie în fişa mea, Excelenţă. Cam patru ani şi lucrez din greu şi vă voi servi din toate puterile.

— SAVAMA va îngloba Contraspionajul Intern. De aici înainte ai să-mi raportezi mie. Vreau copii după rapoartele tale de când ai început.

— Voia lui Allah, Excelenţă, dar nu ştiu să scriu. Adică scriu foarte prost şi Excelenţa Fazir n-a cerut niciodată rapoarte în scris.

Suliman minţea cu o privire nevinovată. Aşteptă în tăcere, legănându-se de pe un picior pe celălalt, făcând pe prostul.

SAVAK sau SAVAMA, toţi sunt nişte mincinoşi şi mai mult ca sigur că ei au aranjat uciderea stăpânului meu. Blestemaţi să fie! Câinii ăştia au ruinat planul stăpânului meu. O să m-arunce din slujba mea desăvârşită, cu bani adevăraţi şi putere adevărată şi un viitor adevărat. Câinii ştia sunt nişte hoţi. Mi-au furat viitorul şi siguranţa, cum n-am nici o slujbă, nu mai are cine să-mi arate duşmanii lui Allah pe care să-i măcelăresc. Nici un viitor, ici o siguranţă, nici o protecţie.

Doar dacă... doar dacă-mi folosesc creierul şi îndemânarea şi priceperea şi continui de unde a fost oprit stăpânul meu.

Fiu de căţea, de ce nu? E Voia lui Allah că el e mort şi eu trăiesc, că el este cel sacrificat şi nu eu. De ce să nu ai alcătuiesc nişte echipe? Cunosc tehnica stăpânului şi parte din planurile sale. Ba şi mai bine, de ce să nu-i jefuiesc casa şi să-i golesc seiful din pivniţă, despre care habar n-avea că eu ştiu. Nici măcar nevastă-sa nu ştie de el. Acum, că e mort, ar trebui să fie uşor. Da. Şi-ar fi bine să mă duc la noapte, să ajung acolo mai înainte s-o facă mâncătorii ăştia de bălegar din poporul mâinii stingi. Ce bogăţii ar putea

conţine acel seif! Ar trebui să conţină bani, documente, liste, stăpânului meu îi plăceau listele aşa cum unui câine îi plac mortăciunile. Să mă ia naiba dacă seiful nu conţine o listă a celorlalte Grupuri Patru. Nu plănuia fostul meu stăpân să fie un al-Sabbah al zilelor noastre? De ce nu eu în locul lui? Cu asasini, asasini adevăraţi, care nu se mai tem de moarte şi caută martiriul ca un paşaport sigur pentru Paradis.

Fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Ca să se ascundă, icni.

— Iertaţi-mă, Excelenţă, nu mă simt prea bine. Pot să plec, vă rog?

— Unde-şi ţinea hârtiile colonelul Fazir?

— Hârtii, Excelenţă? Să mă ia naiba, Excelenţă, dar de unde să ştie un om ca mine despre hârtiile lui? Sunt doar un agent. Îi raportam şi mă gonea, de cele mai multe ori cu o lovitură de cizmă şi un blestem. O să fie grozav să lucrez pentru un bărbat adevărat.

Aşteptă încrezător. Acum, ce-ar fi vrut Fazir să fac? Fireşte, să-l răzbun, ceea ce înseamnă, desigur, să scap de Pahmudi care este responsabil de moartea lui şi de câinele ăsta care îndrăzneşte să stea la biroul lui. De ce nu? Dar nu înainte de a-i goli adevăratul seif.

— Vă rog, pot să plec, Excelenţă? Băşica îmi dă să se spargă şi am dizenterie.

Dezgustat, colonelul ridică privirile de la fişa care nu-i spunea nimic. Nu găsise dosare în seif, doar bani. Un peşcheş minunat pentru mine, îşi zise, dar unde-i sunt dosarele? Fazir trebuie să fi păstrat dosare undeva. Acasă?

— Da, poţi să pleci, spuse iritat, dar prezintă-te la mine o dată pe săptămână. La mine personal. Şi nu uita! Dacă nu faci treabă bună... Nu intenţionăm să angajăm leneşi.

— Da, Excelenţă, desigur, Excelenţă! Vă mulţumesc, Excelenţă! O să fac tot ce pot pentru Allah şi Imam, dar când ar trebui să mă prezint?

— În prima zi după Ziua Sfântă. În fiecare săptămână.

Dispreţuitor, colonelul îi făcu semn să plece,. Suleiman ieşi târşindu-şi picioarele, promiţându-şi că, mai înainte de vremea viitorului raport, acest colonelul nu va mai exista. Fiu de căţea! De ce nu? Deja puterea mea ajunge până la Beirut şi Bahrain.

Bahrain; *ora 12*, *50 după-amiază*. Către sud, la aproape o mie de kilometri distanţă, Bahrainul era înmiresmat şi însorit, plajele pline cu turiştii de sfârşit de săptămână. Ünii făceau wind-surfing, bucurându-se de briza minunată; mesele de pe terasele hotelurilor erau înţesate cu bărbaţi şi femei îmbrăcaţi uşor, veniţi să se scalde în minunatele raze aje soarelui de primăvară. Printre ei se afla şi Sayada Bertolin. Purta o rochie străvezie de vară pe deasupra bichinilor şi sorbea încetişor dintr-o citronadă, singură la o masă adăpostită de o umbrelă verde. Privea leneş oamenii care se prăjeau la soare şi copiii ce se jucau în apa mică, unul dintre băieţei o copie aproape fidelă a propriului ei fiu.

O să fie aşa de bine să fiu iarăşi acasă, îşi zise. Să-mi ţin din nou fiul în braţe şi, da, chiar să-mi văd din nou soţul. Am fost atâta vreme departe de civilizaţie, de mâncare bună şi de o conversaţie bună, de o cafea bună şi pişcoturi şi vin, de ziare şi radio şi televiziune şi de toate lucrurile minunate pe care noi le considerăm normale, deşi nu şi eu. Le-am apreciat întotdeauna şi am luptat întotdeauna pentru o lume mai bună şi dreptate în Orientul Mijlociu.

Dar acum... Bucuria o părăsi.

Acum nu sunt doar un simpatizant al OEP şi un curier, ci un agent secret al Miliţiilor Libaneze Creştine, al stăpânilor lor israelieni şi al stăpânilor lor de la CIA. Slavă Domnului că am avut noroc să îi aud ce îşi şopteau, când credeau că plecasem, după ce am primit ordinele să mă întorc la Beirut. Totuşi n-am nume; e însă deajuns ca să aflu originea câinilor! Câini murdari! Creştini, trădători ai Palestinei! Teymour trebuie negreşit răzbunat. Să îndrăznesc să-i spun soţului meu, care să le spună celorlalţi din Consiliu? Nu îndrăznesc, ei ştiu prea mult.

Privirile îi rătăciră către mare şi tresări. Printre cei care făceau wind-surfing îl recunoscu pe Jean-Luc. Ţâşnise spre ţărm, minunat echilibrat pe scândura nesigură, aplecându-se elegant împotriva vântului şi, în ultima secundă, se răsuci în vânt, păşi în apa joasă şi lăsă pânza să cadă. Zâmbi în faţa unei asemenea perfecţiuni.

Ah, Jean-Luc, cât de mult te iubeşti, dar recunosc că ai şi de ce. În multe privinţe eşti superb: ca bucătar, ca amant – ah, da... dar numai din vreme în vreme. Nu pui destulă variaţie şi nu ai destulă imaginaţie pentru noi, cei din Orientul Mijlociu, care înţelegem într-adevăr ce înseamnă erotismul; şi eşti prea preocupat de propria-ţi frumuseţe.

— Recunosc că eşti frumos, murmură, simţindu-şi coapsele înfierbântându-se umed.

În ceea ce priveşte felul în care faci dragoste, chery, eşti deasupra mediei, dar nu mai mult. Nu eşti cel mai bun. Primul meu soţ a fost cel mai bun. Poate din pricină că a fost primul. Apoi Teymour. Teymour era unic. Ah, Teymour, nu îmi mai e teamă acum să mă gândesc la tine, acum când am plecat din Teheran. Acolo nu puteam. N-am să te uit şi nici ce ţi-au făcut. Într-o zi eara să mă răzbun în numele tău pe Miliţiile Creştine.

Îl urmărea din priviri pe Jean-Luc, întrebându-se ce făcea acolo, bucuroasă că era acolo, sperând că avea s-o vadă, nedorind să facă ea prima mişcare spre a nu stârni soarta, dar pregătită să aştepte şi să vadă ce pregătea soarta pentru ea. Aruncă o privire iute în oglinda din poşetă, adăugă o urmă de luciu pe buze şi se parfumă pe lobul urechilor. Aşteptă din nou.

El o porni în susul plajei. Se prefăcu că e atentă la pahar, urmărindu-i imaginea reflectată în el şi lăsând totul în teama şansei.

— Sayada! Mon Dieu, cherie! Ce faci aici?

Tresări după cum se cuvenea şi apoi se lăsă sărutată şi simţi gustul sării de mare şi mirosul uleiului de plajă şi al sudorii şi hotărî că după-amiaza avea să fie în cele din urmă perfectă.

— Abia am sosit, cherie. Am sosit noaptea trecută de la Teheran, spuse ea cu răsuflarea tăiată, lăsând dorinţa să o cuprindă. Sunt pe lista de aşteptare a zborului de mâine la prânz pentru Orientul Mijlociu. Dar tu ce faci aici? E ca un miracol!

— Este. Ce norocoşi suntem! Dar nu poţi să pleci mâine. Mâine e duminică. Mâine o să avem grătar, homar şi stridii.

Era foarte sigur de el şi galic şi delicios de convingător şi ea se gândi: De ce nu? Beirutul poate să aştepte. Am aşteptat atât de mult, o zi n-o să mai conteze.

El se gândea: Ce perfect! sfârşitul ăsta de săptămână se prevedea a fi un dezastru, dar acum... Vom face dragoste în după-amiaza asta, apoi siesta. Mai târziu am să aleg o cină desăvârşită, apoi o să dansăm puţin şi o să ne iubim tandru şi o să dormim adânc, gata pentru o altă zi perfectă mâine.

— Cherie, sunt dezolat, dar trebuie să te las pentru aproape o oră, spuse cu exact atâta tristeţe câtă trebuia. O să prânzim aici. Stai la hotelul ăsta? Perfect. Şi eu. 1623. Pe la unu şi jumătate, două fără un sfert. Nu te schimba, arăţi perfect!

Se aplecă şi-o sărută şi-şi lăsă mâna să-i netezească sânul, îi simţi tremurul şi fu mulţumit.

La spital; *ora 1*, *16 după-amiază*.

— Bună ziua, doctore Lanoire, căpitanul McIver e bine sau rău? întrebă Jean-Luc în franţuzeşte.

Tatăl lui Antoine Lanoire era din Cannes, iar mama – fata cu studii la Sorbona a unui pescar bahraini analfabet care încă mai prindea peşte aşa cum făcuse toată viaţa lui şi tot mai locuia într-o cocioabă, deşi era multimilionarul proprietar al unor puţuri de petrol.

— Binişor.

— Ce înseamnă „binişor”?

Doctorul îşi împreună degetele. Era un bărbat distins, trecut de treizeci de ani, pregătit la Paris şi Londra şi vorbea trei limbi: araba, franceza şi engleza.

— N-o să ştim cu prea mare exactitate câteva zile. Încă mai avem de făcut câteva teste. O să ştim cât de bine sau rău este abia peste o lună, la următoarea angiogramă, dar, în prezent, căpitanul McIver răspunde pozitiv la tratament şi nu are dureri.

— Dar o să se facă bine?

— Angina este destul de obişnuită de obicei. Am înţeles de la soţia lui că în ultima vreme a fost foarte stresat, în ultimele câteva luni, ba şi mai rău în ultimele câteva zile, din pricina acestei operaţiuni a voastre, „Vârtejul”, şi nu-i

de mirare. Ce curaj! Mă închin în faţa lui şi a voastră şi-a tuturor care au luat parte la ea şi în acelaşi timp vă sfătuiesc foarte serios ca toţi piloţii şi membrii echipajelor să primească un concediu de trei luni.

Jean-Luc zâmbi cu toată faţa.

— Poţi să-mi dai asta în scris, te rog? Desigur că un concediu de boală de trei luni va fi plătit în întregime, ca şi toate celelalte taxe şi indemnizaţii.

— Desigur. Aţi făcut o treabă magnifică pentru companie, cu toţii, riscându-vă vieţile. Ar trebui să primiţi toţi o bonificaţie binemeritată. Mă miră că nu mai are vreunul dintre voi un atac de cord. Două luni sunt necesare ca să recuperezi, Jean-Luc. Este esenţial să treci printr-un control foarte amănunţit înainte de-a continua să zbori.

Jean-Luc rămase stupefiat.

— Putem să ne aşteptăm toţi la un infarct?

— Oh, nu. Nu, nici vorbă. Lanoire zâmbi.

— Dar ar fi foarte înţelept un control amănunţit. Aşa, să fie. Ştii că angina este provocată de o bruscă blocare a circulaţiei sângelui? Un atac de cord se întâmplă când acelaşi lucru se produce în creier. Arterele se înfundă şi... asta e. Insha Allah. Se poate întâmplă oricând.

— Zău?

Neliniştea lui Jean-Luc crescu.

— Drace! Mare ghinion să am acum un infarct.

— O, da, continuă doctorul amabil. Cunosc pacienţi care au treizeci de ani, ba chiar ceva mai puţin de patruzeci, cu o tensiune perfect normală, colesterol normal şi EKG normal, electrocardiogramă adică, şi... pac!

Făcu un gest expresiv cu mâinile.

— În câteva ore... pac!

— Pac? Chiar aşa?

Jean-Luc se aşează îngrijorat pe un scaun.

— Nu ştiu să pilotez, dar îmi imaginez că pilotajul produce destulă tensiune, în special într-o zonă cum ar fi luarea Nordului, dar stresul este poate cea mai mare cauză a anginei; atunci o parte din inimă moare şi...

— Dumnezeule! Inima bătrânului Mac a murit? Jean-Luc era tulburat.

— O nu, doar o parte. De fiecare dată când ai un atac de angină, oricât de slab, o parte-i pierdută pentru totdeauna. Moartă!

Doctorul Lanoire zâmbi.

— Desigur că poţi s-o duci aşa destul de multă vreme înainte de-a rămâne fără ţesut.

Mon Dieu, se gândea Jean-Luc afectat, nu-mi place treaba asta deloc. Marea Nordului? Mare rahat! Ar fi bine să cer transferul chiar înainte de-a ajunge acolo.

— Cât de mult o să stea Mac în spital?

— Patru sau cinci zile. V-aş sugera să-l lăsaţi astăzi şi să-l vizitaţi mâine. Dar nu staţi pe capul lui. Trebuie să aibă un concediu de o lună, apoi alte teste.

— Care sunt şansele?

— Asta ţine de Dumnezeu.

La etaj, pe balconul unei camere plăcute ce se deschidea deasupra apelor albastre ale Golfului, Genny somnola într-un scaun, cu un ziar deschis în poală – London Times din aceeaşi zi, adus cu zborul de dimineaţă al BA. McIver stătea întins confortabil într-un pat ale cărui aşternuturi scrobite erau albe ca spuma laptelui. Briza mării îl atinse blând şi se trezi.

S-a schimbat vântul, îşi zise. A revenit cel obişnuit, de nord-est. Bun. Îşi schimbă poziţia ca să vadă mai bine Golful. Mişcarea uşoară o trezi pe Genny. Împături ziarul Şi se ridică.

— Cum te simţi, dragule?

— Grozav. Mi-e tare bine. Nu mă doare nimic, sunt doar puţin obosit. Te-am auzit vag vorbind cu doctorul. Ce spunea?

— Totul pare în regulă. Atacul n-a fost prea rău. Va trebui s-o laşi mai uşurel câteva zile şi după aia să-ţi iei o lună liberă şi să mai faci nişte teste. Era foarte optimist pentru că nu fumezi şi-ai avut întotdeauna o sănătate relativ bună.

Gennv stătea lângă pat, cu spatele la lumină, dar îi putu zări faţa şi citi acolo adevărul.

— Nu mai poţi să zbori. Nu ca pilot, spuse ea şi zâmbi.

— Asta-i mare porcărie! spuse el sec. Ai ţinut legătura cu Andy?

— Da, l-am sunat noaptea trecută, l-am sunat azi-noapte şi-n dimineaţa asta şi-o să-l mai chem peste o oră. N-a mai apărut nimic încă despre Marc Dubois şi Fowler, dar toate păsările noastre sunt în siguranţă la Al Shargaz şi sunt demontate pentru transportul de mâine. Andy era atât de mândru de tine şi de Scrag! Am vorbit cu el în dimineaţa asta.

Umbra unui zâmbet.

— M-as bucura să-l vad pe batrânul Scrag. Tu eşti bine?

— O, da.

Îi atinse umărul.

— Mă bucur atât de mult ca te simţi mai bine. Am tras o spaimă!

— Eu am tras o spaimă, Gen.

Zâmbi şi-şi întinse mâna şi spuse stânjenit:

— Mulţumesc, doamnă McIver!

Ea îi prinse mâna şi îi puse palma pe obraz, apoi se aplecă şi-i atinse buzele cu buzele ei încălzite de infinita afecţiune ce i se oglindea pe chip.

— M-ai speriat atât de tare... spuse din nou.

Observă ziarul.

— Cel de astăzi, Gen?

— Da, dragul meu!

— Mi se pare c-au trecut ani de când am văzut unul. Ce mai e nou?

— Ca de obicei.

Împături ziarul şi-l puse deoparte nepăsătoare, căci nu vroia ca el să vadă articolul pe care-l citea şi care ar fi putut să-l îngrijoreze.

„Prăbuşire la bursa din Hong Kong”. Asta o să afecteze desigur Struanii şi pe ticălosul ăla de Linbar, se gândi. Par oare o să atingă S-G şi pe Andy? Oricum, Duncan nu poate face nimic, aşa că nu are importanţă.

— Greve, Callaghan dă peste cap sărmana bătrână Anglie mai rău ca niciodată. Se zice c-ar putea să organizeze alegeri anticipate anul ăsta şi, dac-o face, Maggie Thatcher are şanse serioase. N-ar fi grozav? Ar fi o schimbare s-avem pe cineva cu bun simţ la conducere.

— Doar pentru că e femeie? Zâmbi strâmb.

— Ar fi ca lupul între oi. Dumnezeule Atotputernic! O femeie prim-ministru!? Nu pot să înţeleg cum a reuşit să-i smulgă conducerea lui Heath, în primul rând... Cred că poartă nişte foi de tablă în pantaloni... Măcar afurisiţii ăia de liberali să stea deoparte.

Vocea i se pierdu şi-şi întoarse privirile către mare, urmărind câteva barcazuri minunate care treceau prin faţa ferestrei.

Se aşeză tăcută şi aşteptă, vrând să-l lase să alunece din nou în somn, sau să vorbească mai puţin, orice ar fi vrut.

Trebuie că se simte mai bine dacă deja a început să se dea la liberali, îşi zise amuzată, lăsându-şi gândurile să zboare, privind marea. Briza cu miros de sare de mare îi flutura părul. Era plăcut să stai pur şi simplu, ştiind că el se simţea bine. „Răspunde pozitiv la tratament. N-aveţi de ce să vă faceţi griji, doamnă McIver.” Uşor de spus, greu de făcut. Asta o să însemne o schimbare uriaşă în vieţile noastre. Trebuie. Fără să mai punem la socoteală pierderea Iranului şi a tuturor lucrurilor noastre de acolo o mulţime de vechituri în cea mai mare parte, pe care n-o să le regret.

Acum că „Vârtejul” s-a terminat, îmi vine să cred că nu eram sănătoasă când l-am propus, dar a funcţionat atât dezbine! Acum cea mai mare parte a băieţilor noştri au scăpat de acolo teferi. Nu pot să nu mă gândesc la Tom sau la Mac sau la Fowler, Erikki sau Azadeh sau Seherazada, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi! Am salvat cel mai bun echipament al nostru şi obrazul nostru şi am rămas încă funcţionali – partea noastră din S-G trebuie să însemne ceva. N-o să rămânem săraci lipiţi şi asta e un lucru minunat.

Mă întreb cât de mult am putea obţine pe partea noastră de acţiuni? Cred că avem acţiuni. Dar cum e cu această prăbuşire a bursei? Sper că asta nu ne-a lovit din nou. Ar fi frumos să avem ceva bani, dar totuşi nu-mi pasă – dacă Duncan se face bine. Ori poate că acum are să se retragă? Sau poate că nu. N-aş vrea totuşi să se retragă. Asta l-ar ucide. Unde ar trebui să locuim? lângă Aberdeen sau la Edinburgh, lângă Sarah şi Trevor, sau la Londra, lângă Hamish şi Katy? Nu la Londra. E urât acolo şi n-ar trebui să locuim prea aproape de nici

unul dintre copii. Nu vreau să-i necăjesc, să-i plictisesc, deşi ar fi atât de frumos să putem trece pe la ei din când în când şi chiar să avem grijă de ăia mici.

Nu vreau să devin o soacră agasantă pentru Trevor sau pentru tânăra Katy. E o fată atât de drăguţă... Katy, Kathleen, Katy: Andrew şi Katy – şi câteodată să mergem la castelul Avisyard – şi acum Andrew şi Maureen şi micuţa Electra. Nu mi-ar plăcea să fiu singură. Nu vreau ca Duncan...

Nu vreau să retrăiesc acele clipe de groază, întunericul plin de zgomote şi zdruncinături... Nu puteam să văd nimic. Motoarele urlau, mirosea cumplit a benzină... Dumnezeule! Cum pot ei suporta zgomotul şi zdruncinăturile, oră de oră? Şi toată vremea Duncan gâfâind, nu ştiam dacă trăia sau murise. De două ori am ţipat „A murit, a murit!” dar nimeni nu mă auzea şi nimeni nu putea oricum să mă ajute, şi dragul de Charlie zburând încoace cât de repede putea, celălalt, sergentul iranian, cum îl chema, a, da... Wazari, Wazari, un om de treabă, dar nefolositor. Oh, Doamne, a fost groaznic, groaznic, şi a ţinut o veşnicie!

Dar acum e bine şi slavă Domnului că eram acolo. Duncan o să se simtă bine. O să se simtă bine. Trebuie să se simtă bine. Mă întreb ce-o să se întâmple cu Wazari. Părea atât de înspăimântat când l-a luat poliţia. Stai puţin. N-a zis Jean-Luc că a auzit că probabil o să-l elibereze şi o să i-l încredinţeze în custodie lui Andy, ca un fel de refugiat politic, dacă Andy garantează să-l scoată din Bahrain şi să-i dea o slujbă? Afurisită revoluţie!

Afurisită treabă să nu mă pot întoarce să-mi iau ceva din lucrurile mele. A rămas acolo vechea mea tigaie care nu se lipea niciodată şi ceainicul bunicii, care cea un ceai atât de bun, chiar şi cu pliculeţe şi apă de Teheran. Of, apa!

În curând n-o să mai fie nevoie să stăm ghemuiţi pe vine şi să folosim apa în loc de hârtie bună şi moale. Of! dacă n-o să mai trebuiască să stau pe vine niciodată o să ie prea...

— De ce zâmbeşti, Gen?

— O, stai să-ţi spun. O, da... mă gândeam la statul pe vine. La toţi indivizii ăia stând dis-de dimineaţă ghemuiţi ca nişte iepuraşi, deasupra şanţului şi la sticlele lor cu apă. Sărmanii oameni! Întotdeauna părea atât de îngrozitor şi-n acelaşi timp hazliu. Sărmanii oameni! Noi n-o să mai trebuiască să stăm pe vine, flăcăule! Ne întoarcem înapoi lumea bună.

Îi văzu privirea schimbându-se şi se nelinişti din nou.

— Asta nu-i rău, Duncan. Să mergem acasă. N-o să îţi promit.

După o pauză, el încuviinţă din cap, mai mult pentru el.

— Om trăi şi om vedea, Genn. N-o să luăm încă nici o hotărâre. N-avem ce hotărî timp de o lună sau două. Mai întâi trebuie să mă pun pe picioare şi după aia o să hotărâm. Nu-ţi face griji, da?!

— Acum nu mai sunt îngrijorată.

— Bun, n-ai de ce!

Încă o dată atenţia lui se îndreptă către mare. N-am de gând să-mi petrec restul vieţii luptându-mă cu afurisita de vreme englezească. Ar fi dezgustător. Să mă retrag? Christoase! Va trebui să mă gândesc la ceva. Dacă n-o să mai lucrez, o să înnebunesc. O să-mi pierd minţile. Poate am putea să facem rost de un locşor lângă mare, ca să iernăm în Spania sau în sudul Franţei. Să mă la naiba dac-o s-o las pe Gen să îngheţe, să îmbătrânească Şi să se cocoşeze înainte de vreme. Afurisitul ăla de vânt încărcat de sare din Marea Nordului... Niciodată!

Pentru Dumnezeu! O să avem bani mai mulţi decât ne trebuie acum, că „Vârtejul” s-a încheiat cu succes. Nouă din zece 212. Grozav. Nu pot să mă gândesc la Dubois sau Fowler, sau Tom, sau Erikki, Azadeh sau Şeherazada.

Simţi din nou neliniştea crescând şi o dată cu ea o înţepătură în inimă care îl nelinişti şi mai tare şi din cauza asta o înţepătură şi mai dureroasă.

— La ce te gândeşti, Duncan?

— Asta-i o zi minunată.

— Da, da, aşa e.

— Ai să încerci să dai de Andy?

— Încerc, desigur.

Ridică telefonul şi formă numărul, ştiind că ar fi fost mai bine pentru el să mai vorbească puţin.

— Alo?

— O, alo, Scot, ce mai faci? Genny la telefon. Ascultă un timp, apoi spuse:

— Asta-i bine. Tatăl tău e acolo?... Nu, spune-i doar că am sunat din partea lui Duncan. Se simte mai bine şi poate să fie găsit la interiorul 455, aici. Voia doar să spună Hello”. O să-l rogi pe Andy să sune când se întoarce? Mulţumesc, Scot... O, e chiar bine, spune-i şi lui Charlie. Pa!

Gânditoare, aşează receptorul la loc în furcă.

— Nimic nou. Andy a ieşit până la Hotel Internaţional, cu Scrag. Se întâlnesc cu japonezul ăla. Îl ştii care, cel de la Iran-Toda. Iartă-mă, nu l-aş spune-o în faţă, dar asta e: nu pot încă să uit ce-au făcut în război.

McIver se încruntă.

— Ştii, Gen, poate că e vremea s-o facem. Nu poţi nega că Kasigi l-a ajutat într-adevăr pe bătrânul Scrag. Vechea chestie cu păcatele părinţilor nu mai ţine. Poate c-ar trebui să pornim o nouă eră. Asta e ceea ce ar trebui să facem, Gen, ne place sau nu. O eră nouă, ei?!

Îl văzu zâmbind şi îşi simţi lacrimile gata să izbucnească. Nu trebuie să plâng. Totul o să fie bine. Noua eră o să fie bună şi el se va face bine. Trebuie să se facă bine! O, Duncan, mi-e atât de teamă!

— Să-ţi spun ceva, flăcăule, spuse ea veselă. Când ai să te pui într-adevăr pe picioare, o să mergem în Japonia întrtr-o vacanţă şi după aia mai vedem.

— S-a făcut. Am putea chiar să vizităm din nou Hong Kongul.

Îi apucă mâna şi o strânse şi amândoi îşi ascunseră îngrijorarea pentru viitor, îngrijorarea pentru celălalt.

CAPITOLUL 7l

Al Shargaz, *Hotel Internaţional*, *ora l*, *55 după-amiază*. Kasigi se strecură agil printre mesele ocupate de pe terasa imaculată ce înconjura bazinul de înot.

— A, domnule Gavallan, căpitane Scragger! îmi pare rău c-am întârziat.

— Nici o problemă, domnule Kasigi. Vă rog, luaţi loc!

— Mulţumesc.

Kasigi purta un costum uşor, tropical şi părea liniştit, deşi nu era.

— Îmi pare rău, detest să întârzii, dar în Golf e aproape imposibil să nu se întâmple. A trebuit să vin din Dubai şi circulaţia... Cred că felicitările sunt necesare. Am auzit că „Vârtejul" dumneavoastră a fost aproape un succes total.

— Încă ne mai lipseşte un elicopter şi doi membri ai echipajului, dar suntem foarte norocoşi, una peste alta, spuse Gavallan, fără bucurie şi Scragger simţea acelaşi lucru. Doriţi ceva de mâncare sau de băut?

Întâlnirea de prânz solicitată de Kasigi fusese pentru ora 12, 30 şi, aşa cum se înţeleseseră, Gavallan şi Scragger nu-l aşteptaseră şi ajunseseră deja la cafea.

— Un coniac şi apă minerală, vă rog. Apa minerală, separat. Nimic de mâncare, mulţumesc, nu mi-e foame.

Kasigi minţea din politeţe, nedorind să se simtă stânjenit că mănâncă în timp ce ceilalţi aşteaptă. Îi zâmbi lui Scragger.

— Deci, mă bucur să te văd teafăr, cu aparatele şi echipajele scoase de acolo. Felicitări!

— Îmi pare rău că a trebuit să evit întrebările, dar ştiu că o să înţelegi.

— În clipa în care am auzit, am înţeles, desigur. Sănătate!

Kasigi bău însetat apa minerală.

— Acum că „Vârtejul e de domeniul trecutului, domnule Gavallan, poate aţi putea să mă ajutaţi să-mi rezolv problemele cu Iran-Toda.

— Mi-ar plăcea, desigur, dar nu pot. Îmi pare foarte rău, dar nu putem. Pur şi simplu nu e cu putinţă. Asta trebuie să fie evident acum.

— Poate c-ar putea fi făcut cu putinţă. Kasigi nici nu clipise măcar.

— Am auzit că astăzi la apus este termenul hotărât ca să vă scoateţi aparatele de-aici sau vor fi confiscate.

Gavallan făcu un gest politicos cu mâna.

— Să spunem că e doar un alt zvon.

— Unul dintre oficialii ambasadei dumneavoastră l-a informat pe ambasadorul nostru că e ceva hotărât. Ar fi tragic să pierdeţi toate aparatele după un asemenea succes.

— Hotărât? Sunteţi sigur? Gavallan se simţea golit de gânduri.

— Ambasadorul nostru era sigur. Kasigi zâmbi dulce.

— Să zicem c-as putea să transform termenul „astăzi la apus” în „mâine la apus”. Aţi putea să-mi rezolvaţi problemele de la Iran-Toda?

Cei doi bărbaţi îl priviră lung.

— Aţi putea să amânaţi termenul, domnule Kasigi?

— Eu nu pot, dar ambasadorul nostru ar putea să o facă. Am o întâlnire cu el peste o oră. Am să-l rog. Poate ar putea să-l influenţeze pe ambasadorul iranian sau pe şeic, sau pe amândoi.

Kasigi observă interesul lui Gavallan şi lăsă cuvintele să atârne în aer, fiind un pescar mult prea experimentat în pescuitul în apele occidentale ca să nu cunoască momeala.

— Sunt îndatorat căpitanului Scragger. N-am uitat că mi-a salvat viaţa şi s-a abătut din drum ca să mă ducă până la Bandar-e Delam. Prietenii n-ar trebuie să-şi uite prietenii, nu-i aşa? La nivel de ambasadă... poate s-ar putea face.

Ambasadorul japonez? Dumnezeule! Oare ar fi posibil? Inima lui Gavallan bătea să-i spargă pieptul, plină de speratã în faţă căii deschise pe neaşteptate.

— Al nostru n-are cum să facă nimic. Legăturile mele mi-au spus-o foarte limpede. Aş aprecia orice ajutor pe care aş putea să-l primesc. Fără îndoială. Credeţi că ne-ar ajuta?

— Dacă vrea, cred c-ar putea. Kasigi luă o înghiţitură de coniac.

— Aşa cum ne-aţi ajutat şi dumneavoastră. Preşedintele companiei mele m-a rugat să vă amintesc de un prieten comun, sir Ian Dunross. Văzu sclipirea din ochii lui Gavallan şi adăugă: Au cinat împreună acum două nopţi.

— Dacă pot să ajut... De fapt, care sunt, exact, problemele voastre?

Şi unde-i clenciul şi care-i preţul? se gândea Gavallan. Şi unde e Ian? De trei ori am încercat să dau de el şi n-am reuşit.

— Am nevoie de trei 212 şi două 206 la Iran-Toda cât de curând posibil. Sub contract pentru un an. E esenţial ca fabrica să fie terminată şi komitehul local a promis întreaga cooperare dacă începem imediat. Dacă nu începem imediat, o să fie un dezastru.

Noaptea trecută, inginerul şef Watanabe de la Iran-Toda îi trimisese un telex codificat: „Şeful komitehului, Zataki, e ca un rechin nebun după întâmplarea cu S-G. Ultimatumul său: reluăm construcţia imediat – lucru pentru care trebuie să avem elicoptere – altfel întreaga fabrică va fi preluată şi naţionalizată imediat şi toţi străinii de aici vor trebui să plătească pentru trădare. Ora H este după rugăciunea de seară, duminică, 4, când va trebui să apar în faţa komitehului. Aştept instrucţiuni”. Telefoanele urgente care

zbârnâiseră în cea mai mare parte a nopţii la Osaka şi Tokio nu făcuseră decât să sporească furia lui Kasigi.

— Yoshi, dragul meu prieten, spusese vărul şi stăpânul său, Hiro Toda, cu o politeţe cutremurătoare, am consultat Sindicatul. Am fost cu toţii de acord că, aflându-te acolo, la faţa locului, totul depinde deţine. Suntem mai mult decât încrezători că o să rezolvi aceste probleme mai înainte de a pleca.

Mesajul era destul de limpede: Rezolvă sau nu te întoarce!

Petrecuse restul nopţii încercând să găsească o cale ca să iasă din această dilemă, apoi, odată cu zorii, îşi amintise o remarcă întâmplătoare pe care o făcuse ambasadorul japonez referitor la noul ambasador iranian, remarcă ce-i deschisese o cale de a rezolva termenul lui Gavallan şi propria sa problemă.

Ca să fiu deschis şi să vorbim direct, domnule Gavallan, spuse şi aproape pufni în râs din pricina formulei prosteşti, dar atât de necesară în negocierile cu occidentalii, am nevoie de un plan şi un răspuns până mâine la apus.

— De ce atunci? Pot să întreb?

— Pentru că am făcut nişte promisiuni unor prieteni, lucru pe care nu mă-ndoiesc c-o să-l înţelegeţi. Aşa că amândoi avem un termen, acelaşi.

Apoi cântări momentul potrivit şi lovi tare, drept în ţintă, ca să se asigure că cârligul era înfipt adânc.

— Dacă mă puteţi ajuta, aş aprecia asta toată viaţa. Desigur că am să-l conving pe ambasadorul meu să vă ajute, oricum.

— N-are nici un rost să vă oferim vreuna din păsările noastre. Ar fi imediat confiscată şi n-are rost să vă ofer acele 206 pe care le-am lăsat acolo. Fără îndoială că acum sunt şi ele hors de combat. S-G e total ieşită din problema asta, ca şi Guerney sau oricare altă companie.

— Aţi putea face rost de cetăţeni japonezi ca piloţi de elicopter?

— Nu, n-am nici unul pregătit.

Nu încă, îşi zise Kasigi, din nou furios pe Sindicat că nu avusese prevederea să pregătească proprii lor oameni de încredere pentru o astfel de treabă.

— Personalul trebuie să fie străin; ambasadorul meu ar putea aranja vizele şi aşa mai departe. Desigur, ştiţi că Iran-Toda este declarat Proiect Naţional, adăugă fără să-l deranjeze exagerarea.

Fără îndoială că o să fie în curând, când toate informaţiile pe care le am o să ajungă în mâinile potrivite.

— Cum rămâne cu echipajele franceze sau germane?

Cu un efort, Gavallan îşi desprinse gândurile de la criza din Hong Kong şi retragerea anticipată a lui Linbar şi poziţionarea lui Scot pentu o viitoare preluare, de la cum s-ar putea face – la nivel de ambasadă – ca oamenii săi şi elicopterele să fie puse la adăpost, cum ar putea ieşi atunci din capcana lui Linbar şi ajunge la o înţelegere cu Imperial Hclicopters în Marea Nordului.

— Atât de multe posibilităţi... spuse involuntar, apoi se acoperi la iuţeală şi se concentra asupra rezolvării problemei Iran-Toda.

— Problema are două părţi. Mai întâi echipament şi piese de schimb. Dacă aţi putea obţine – indiferent de unde – o scrisoare de credit reactualizată pe perioada cât păstraţi aparatele, la preţul nostru obişnuit lunar, cu o garanţie că, în cazul în care autorităţile iraniene le confiscă, o să vă asumaţi toate plăţile în dolari în afara Iranului şi o să plătiţi proprietarilor toate pierderile, aş putea să le obţin şi să le trimit la Iran-Toda, peste... peste o săptămână

Kasigi spuse imediat.

— Bancherii noştri sunt Sumitomo. Aş putea aranja o întâlnire cu ei aici, în seara asta. Asta nu-i o problemă. De unde aţi putea face rost de aparate?

— Din Germania sau Franţa. Nu pot folosi englezeşti sau americane şi acelaşi lucru e valabil pentru piloţi. Poate că Franţa ar fi mai bine, din pricina ajutorului acordat de ei lui Khomeini. S-ar putea să le pot aduce prin intermediul unui prieten de la Aerospaţiale. Cum rămâne cu asigurările?

— Ar fi imposibil pentru mine să vă obţin asigurări în Iran. Poate aş putea s-o fac prin Japonia.

— Bun. Îmi displace să folosesc aparate neasigurate. Apoi, Scrag, să zicem c-am putea să obţinem aparatele, de câţi piloţi şi mecanici ai avea nevoie?

— Ei bine, Andy, dac-ai putea să le obţii... Cel mai bine ar fi opt până la zece piloţi, în schimburi, şi zece până la paisprezece mecanici, cu baza în afara Iranului, dar undeva în apropiere.

— Cine i-ar plăti, domnule Kasigi? În ce monedă şi unde?

— Orice valută doriţi, oriunde şi oricum.

— Peste cheltuielile obişnuite, cred că va trebui să oferiţi un spor de periclitate, Iranul fiind ceea ce este.

— Aţi vrea să vă gândiţi să aranjaţi totul pentru mine, domnule Gavallan, echipamentul şi personalul, să zicem pentru un 10% în plus?

— Să lăsăm procentul şi să nu uitaţi că amestecul nostru va trebui să fie trecut sub tăcere. Vă sugerez următoarele: Operaţiunea dumneavoastră va trebui controlată, partea logistică, piesele şi reparaţiile, din Kuweit sau Bahrain.

— Bahrain ar fi mai bine, Andy, spuse Scragger.

— Kuweitul e mult mai aproape, spuse Kasigi.

— Da, reluă Scragger, dar cu atât mai mult influenţabil şi cu atât mai uşor supus presiunii din partea Iranului, sau unor tulburări sprijinite de Iran. Partea asta a Golfului o să aibă şi ea necazuri, cred. Prea mulţi şiiţi care sunt de obicei cei săraci şi prea mulţi şeici care sunt suniţi. Pe termen scurt sau lung e mult mai bine în Bahrein.

— Atunci Bahrain, spuse Kasigi. Domnule Gavallan, pot angaja serviciile căpitanului Scragger timp de un an, ca să conducă operaţia – dacă convorbirea noastră va fi fructuoasă – cu de două ori salariul actual?

Văzu ochii lui Scragger îngustându-se şi se întreba dacă nu mersese prea departe şi prea repede, aşa că adăugă nevinovat:

— Dacă îţi cer să renunţi la prima dragoste, prietene, E drept să ţi se ofere o compensaţie.

— Asta-i o ofertă grozavă, ei bine, dar... nu ştiu. Andy? Gavallan şovăi.

— Asta ar însemna că va trebui să părăseşti S-G, Scrag, şi să te laşi de zbor. N-ai să poţi conduce o bază de cinci aparate şi să zbori în acelaşi timp. Şi oricum n-ai putea niciodată să te întorci înapoi în Iran, în nici un caz.

— Aici ai dreptate.

Să mă las de zbor? Deci şi eu sunt la o răspântie, se gândea Scragger. Nu încerca să te prefaci că ghinionul lui Ian nu te-a îndemnat să termini cu toate emoţiile. Şi de ce am leşinat ieri? Doc Nutt a spus că doar din pricina oboselii. Pe naiba! N-am leşinat niciodată în viaţa mea până acum şi, oricum, ce ştiu doctorii? Un an în Bahrain? Asta e mai bine decât câteva luni în Marea Nordului, numărând întruna zilele până la următorul control medical. Dar să nu zbor? O, Doamne! Ia stai o clipă. Aş putea să-mi menţin forma şi mâna cu câteva zboruri locale, de ocazie.

— Va trebui să mă gândesc la asta, dar mulţumesc pentru ofertă, domnule Kasigi.

— Între timp, domnule Gavallan, aţi putea să vă ocupaţi de organizare în prima lună?

— Da, desigur; cu ceva noroc, într-o săptămână aş putea găsi şi aduce acolo destule aparate şi echipaje ca să începeţi. Restul peste o săptămână sau două, pentru un contract reînnoit din trei în trei luni. Gavallan adăugă cât de delicat putu: atâta vreme cât depăşim termenul ăsta.

Kasigi îşi ascunse satisfacţia.

— Bun! Să ne întâlnim aici la nouă? O să-l aduc pe domnul Umura, preşedinţie Sumitomo pentru zona Golfului, să aranjeze scrisoarea de credit în forma în care o doriţi, domnule Gavallan.

— La nouă punct. Poate aţi putea aminti ambasadorului dumneavoastră că, chiar dacă termenul din această seară trece, cargourile mele n-or să ajungă până mâine la prânz şi n-o să fiu în stare să încarc şi să decolez până mâine seară.

— O să păstraţi acest „aranjament la nivel de ambasadă” numai între noi?

— Desigur, aveţi cuvântul meu. Scrag?

Kasigi îl auzi pe Scragger spunând acelaşi lucru şi ca întotdeauna fu uimit şi nedumerit în acelaşi timp că occidentalii puteau fi atât de naivi ca să se bazeze pe cuvântul cuiva. Cuvânt de onoare. A cui onoare? Ce onoare? Din-totdeauna secretul împărtăşit nu mai e secret şi n-o să mai fie niciodată. Ca şi „Vârtejul”. A fost atât de uşor să aflăm de el!

— Poate că am putea pune lucrurile la punct aşa: stabilim partea financiară şi scrisorile de credit la noapte; începeţi să vă ocupaţi de aranjamentele cu elicopterele şi piesele şi echipajul şi cum să conduceţi operaţiunea din Bahrain, depozite şi aşa mai departe, totul ţinând de o confirmare mâine la apus. Şi dacă v-aţi retras cu succes propriul echipament până atunci, garantaţi că Iran-Toda o să aibă echipamente în cel mult o săptămână?

— Păreţi foarte încrezător că puteţi să amânaţi acest termen.

— Ambasadorul meu poate. Probabil. Am să-i telefonez şi-am să vă comunic ce spune în momentul în care am să plec de la el. Căpitane Scragger, aţi putea să conduceţi un program de antrenament pentru piloţi japonezi?

— Uşor, cu condiţia să vorbească engleză şi să aibă cel puţin o sută de ore de zbor pe elicopter. Va trebui să fac rost de-un căpitan instructor şi...

Scragger se întrerupse. Dintr-o dată îi venise în minte că aceasta era soluţia perfectă. Asta-i o idee straşnică. Aş putea fi examinator, ar trebui să le semnez certificatele şi în felul ăsta aş obţine destule ore de zbor în circumstanţele potrivite. Clasa întâi! Strălucea de bucurie.

— Să-ţi spun ceva, amice! Dacă Andy poate să aranjeze asta, eu merg.

Întinse mâna şi Kasigi i-o strânse.

— Mulţumesc. Perfect. Deci, domnule Gavallan, facem o încercare?

— De ce nu.

Gavallan întinse mâna şi simţi strânsoarea de fier a lui Kasigi, crezând pentru prima dată într-adevăr că are o şansă. Kasigi este deştept. Foarte. Acum a pus în mişcare procedura standard a companiilor japoneze moderne: fă rost de experţi străini ca să-ţi pregătească personalul niponez la faţa locului sau creează piaţa în propriile lor ri, apoi adu acolo experţii tăi. Obţinem profitul pe termen scurt, iar ei obţin piaţa pe termen lung. Ne fac în faceri ceea ce n-au reuşit să ne facă în război. Şi ce dacă? E un schimb cinstit. Şi dacă cei doi, Kasigi şi ambasadorul ei, mă pot salva de la dezastru, nu-mi iau pielea de pe mine ca să-i ajut să iasă din al lor.

— O să-i dăm drumul.

Kasigi zâmbi cu adevărat pentru prima dată.

— Mulţumesc. O să vă telefonez în clipa în care am vreo ştire nouă.

Se înclină, făcu o jumătate de plecăciune şi se depărta cu paşi mari.

— Crezi c-o s-o facă, Andy? întrebă Scragger plin de speranţe.

— Pe cinstea mea, habar n-am!

Gavallan făcu semn unui chelner după notă.

— Cum o să rezolvăm asta la vreme?

Gavallan porni să răspundă, dar se întrerupse. Îi observă atunci pe Petikin şi pe Paula la o masă lângă piscină, frunte lângă frunte.

— Credeam că Paula pleacă din Teheran în dimineaţa asta.

— A plecat. Aşa era programat. Poate că zborul ei a fost anulat sau şi-a scos o patalama, spuse Scragger absent, temându-se c-avea să rămână la sol.

— Cum?

— E o expresie australiană. Dacă-i o zi frumoasă şi o puicuţă are chef să aibă după-amiaza liberă ca să înoate, să facă dragoste sau pur şi simplu să caşte gura, se prezintă la birou în timpul pauzei de prânz şi spune că se simte tare rău. Bolnavă. Îşi ia o patalama.

Sprâncenele lui Scragger se ridicară.

— Puicuţele de la noi, dedesubt, sunt uneori tare săritoare, ascultătoare şi amabile. Paula asta e cumva diferită. Charlie e pierdut.

Gavallan văzu plăcerea de pe chipurile lor. Sub umbrelă, restul lumii nu mai exista pentru ei.

În afară de grija în privinţa lui Dubois, a lui Erikki şi a celorlalţi, mai avusese timp să citească articolul din ziarele din dimineaţă despre prăbuşirea bursei din Hong Kong. „Multe dintre companiile importante conduse de Struani, Rothwell-Gornt, Par-Con of China au pierdut 30% sau mai mult din valoarea lor într-o singură zi şi toată piaţa s-a prăbuşit într-o prăpastie al cărei fund nu se vede. Declaraţia dată de taipan, domnul Linbar Struan, că acesta ar fi un dezechilibru temporar, a generat o replică tăioasă din partea guvernului şi rivalilor săi. Presa de senzaţie abundă în zvonuri de largă circulaţie despre negocieri la nivel intern între Cei Patru Mari şi manipularea stocurilor prin vânzări bruşte de pachete mici pentru a prăbuşi preţurile de la cifrele record atinse până acum”. Ăsta trebuie să fie motivul pentru care nu pot să dau de Ian. S-a dus la Hong Kong. Afurisitul de Linbar! Bilanţul lui de anul ăsta o să fie roşu dş la cap la coadă.

Cu un efort, puse frâu gândurilor. Îl văzu pe Petikin întinzându-se peste masă şi punându-şi palma peste palma Paulei. Ea nu-şi retrase mâna.

— Crezi c-o să arunce întrebarea, Scrag?

— Dacă n-o face, e un tolomac.

— Aşa-i.

Gavallan oftă şi se ridică.

— Scrag, nu mai aştept. Semnează tu nota, apoi du-te jos şi ia-l pe Charlie, spune-i că-mi pare rău, dar trebuie să vină la birou pentru o oră, după care restul zilei e liber, apoi dă de Wilh şi de Rudi. O să-i telefonez lui Jean-Luc. Între noi, o să facem noi rost de ce are nevoie Kasigi, dacă el poate să se ţină de cuvânt. Nu le spune băieţilor de ce, spune doar că e urgent şi să-şi ţină gurile închise mai strâns decât haznaua paşei.

Se depărta.

— Hei, domnule Gavallan! Se opri.

Era americanul Wesson, care se ridică jovial de la masa lui şi-i întinse mâna.

— N-ai timp pentru o băută şi o vizită scurtă?

— O, salut, domnule Wesson, mulţumesc, dar... ă... aş rea să văd buletinul meteo... Sunt puţin grăbit.

— Drace, sigur, oricând altă dată! Wesson rânji şi se apropie, coborându-şi glasul într-o şoaptă conspirativ-amabilă şi pentru prima dată Gavallan observă micuţa cască din urechea stângă a omului.

— Vroiam doar să te felicit. Le-ai arătat al dracului de frumos călcâiele glumeţilor ălora.

— Noi, hm, am avut doar noroc. Iartă-mă! Trebuie s-o şterg. La revedere!

— Sigur, la revedere!

Gânditor, Wesson îşi luă stiloul şi îl puse în buzunar. Deci Kasigi e pe cale să încerce să-l scoată pe Gavallan pe banii lui, se gândi strecurându-se printre mese spre hol. Nu mi-a dat prin cap chestia asta. Drace! Noul regim n-o să coopereze sub nici o formă. Kasigi visează cu ochii deschişi. Nefericitul şi-a ieşit din minţi. Iran-Toda e un balamuc şi, drace, chiar dacă încep acum, o să le trebuiască ani de zile ca fabrica aia să intre în producţie şi toată lumea ştie că robinetul de petrol al Iranului stă închis, făcând ca Japonia să piardă 70% din rezervele sale energetice. Ne paşte alt salt în preţurile internaţionale, altă inflaţie. Japonia e singurul nostru aliat în Pacific, şi nefericiţii or să fie puşi la zid. Cu baza lui Gavallan de la Lengeh închise, oare nu e afectată întreaga zonă Siri? Cum o să opereze de Plessey la Siri fără sprijin de elicoptere? Ambasadori, ai? Interesant. Cum o să meargă chestia asta? Cine ce-o să facă, ce, cui? Şi cât de mult trebuie să îi scap eu bătrânului Aaron? Totul, totul. Ticălosul ăla bătrân o să vadă imediat cum se aşează toate lucrurile, mai bine ca oricine.

Trecu agale prin hol până la maşină fără să-l observe Pe Kasigi într-o cabină telefonică, într-un colţ.

— Sunt de acord Ishii-san, spunea Kasigi foarte Politicos în japoneză, cu fruntea plină de broboane de sudoare. Vă rog informaţi-o pe Excelenţa Sa că o să facem rost de echipament şi de personal, sunt sigur de asta, dacă aţi putea aranja restul.

Încerca să nu lase să i se simtă nervozitatea din glas.

— Ah, aşa deci, excelent, spuse Ishii, secretarul ambasadei. O să-l informez pe Excelenţa Sa imediat. Acum, cum rămâne cu ambasadorul iranian. Aţi auzit ceva de el?

Lumea lui Kasigi se întoarse pe dos.

— N-a acceptat invitaţia?

— Nu, îmi pare rău, nu încă şi e aproape ora trei. Foarte îngrijorător. Vă rog, participaţi la întâlnire aşa cum ne-am înţeles. Mulţumesc, Kasigi-san.

— Mulţumesc, Ishii-san, spuse cu voce obişnuită, deşi ar fi vrut să urle.

Aşeză domol receptorul în furcă.

În holul cu aer condiţionat se simţi mai bine şi merse până la recepţie. Acolo îşi primi mesajele, două de la Hiro Toda, prin telefon, urcă scările până în

camera lui şi încuie uşa. Făcu ghemotoc cele două hârtii ale mesajelor şi le aruncă în toaletă, apoi începu să urineze pe ele.

— Dragul meu văr Hiro, spuse cu glas tare în japoneză, eşti atât de idiot că, dacă îţi salvez capul tâmpit, e numai pentru că trebuie s-o fac ca să-l salvez pe ai meu – apoi adăugă un şuvoi de obscenităţi în engleză, căci în japoneză nu există, aşa ceva – iar familia ta îmi va fi îndatorată opt generaţii pentru toate necazurile pe care mi le provoci.

Trase apa, privind cum mesajele se duc la canal, îşi scoase hainele, făcu un duş şi se întinse în pat, gol în briza răcoroasă, încercând să strângă energie şi să îşi recapete liniştea, pregătindu-se pentru întâlnire.

Remarca întâmplătoare a ambasadorului japonez care stătuse la baza întregii scheme fusese făcută faţă de Roger Newbury, la o recepţie a Ambasadei Britanice, în urmă cu câteva zile. Diplomatul japonez afirmase că noul ambasador iranian regreta închiderea complexului Iran-Toda, care ar fi dat noului Stat Islamic o poziţie deosebită, ca putere economică, în întreaga regiune a Golfului.

— Îl cheamă Abadani, are studii universitare, o diplomă în economie, desigur fundamentalist, dar nu înrăit. E destul de tânăr şi nu prea experimentat, dar e ofiţer de carieră, vorbeşte bine englezeşte şi a fost la ambasada din Kabul.

La vremea aceea, remarca însemnase foarte puţin pentru Kasigi. Apoi urmase „Vârtejul”. Telexurile din Teheran împrăştiaseră vestea prin tot Golful, apoi apăruseră zvonurile despre cererea lui Abadani pentru o inspecţie asupra elicopterelor lui Gavallan, inspecţie fixată pentru seara aceasta, şi care avea să dovedească fără tăgadă că fuseseră înregistrate în Iran. „...Iar asta, Kasigi-san, o să creeze un incident internaţional – îi spusese noaptea trecută, târziu, Ishii – pentru că acum Kuweitul, Arabia Saudită şi Bahrainul vor fi implicate şi te asigur că fiecare dintre ei şi toţi laolaltă vor prefera să evite asta, şi cel mai mult dintre toţi şeicul nostru.”

În zori plecase să-l întâlnească pe Abadani şi-i explicase despre Zataki şi despre reînceperea lucrărilor, adăugind în mare taină că guvernul japonez considera Iran-Toda ca proiect naţional şi deci avea să asigure toate finanţările viitoare şi că treaba asta, alăturată sprijinului acordat de aici înainte de Excelenţa sa Abadani, ar putea face ca lucrul la Bandar-e Delam să înceapă imediat.

— Proiect naţional? Allah fie lăudat! Dacă guvernul vostru o sprijină oficial, asta va rezolva toată finanţarea odată pentru totdeauna. Allah fie lăudat! Ce pot să fac? Orice!

— Ca să începem imediat, am nevoie de elicoptere şi de piloţi străini şi mecanici. Singurul mod în care pot să le obţin repede este cu ajutorul S-G Helicopter şi a domnului Gavallan...

Abadani explodase. După ce ascultase politicos şi în aparenţă binevoitor o tiradă despre pirateria aeriană şi duşmanii Iranului, Kasigi revenise la atac din flanc.

— Aveţi într-adevăr dreptate, Excelenţă, spusese, dar ar trebui să aleg între a risca să vă nemulţumesc supunând aceasta atenţiei domniei voastre şi a nu-mi face datoria faţă de marea dumneavoastră ţară. Alegerea noastră este simplă. Dacă nu aduc elicoptere, nu pot să încep. Am încercat la Guerney şi la alţii fără nici un succes, şi acum ştiu că nu le pot obţine repede decât prin acesta persoană, într-adevăr groaznică, însă neîndoielnic numai pentru câteva luni, ca să astup lipsa, până când voi putea asigura chiar eu personal japonez. Dacă nu încep imediat, asta îl va irita pe acest om, Zataki – vă asigur că el şi komitehul lui din Abadan fac legea de capul lor şi ameninţarea lui este reală. Asta va surprinde şi va nemulţumi guvernul nostru şi va duce la întârzierea implementării totale a Proiectului Naţional, şi apoi... Ridicase din umeri.

—...Guvernul meu va ordona să fie abandonată construcţia Iran-Toda şi să înceapă o nouă construcţie a unei fabrici petrochimice într-o zonă mai sigură, cum ar fi Arabia Saudită, Kuweitul sau Irakul.

— Sigură? Irak? Hoţii ăia? Arabia Saudită sau Kuweitul? Pe Allah! Nu sunt decât nişte şeicate decadente, pe cale să fie răsturnate de popor. E tare primejdios să închei o afacere pe termen lung cu şeicii, foarte primejdios. Nu se supun legilor lui Allah. Iranul o face acum. Acum Iranul este la o răscruce. Imamul, pacea lui Allah fie cu el, ne-a salvat. El a poruncit ca petrolul să curgă din nou. Trebuie să mai fie şi alte căi de a obţine elicoptere şi echipaje. Gavallan şi haita lui de piraţi şi-au însuşit bunurile noastre. Nu pot să ajut piraţii să scape. Dumneavoastră doriţi ca piraţii să scape?

— Ferească cerul! N-aş sugera niciodată aşa ceva. Desigur că noi nu ştim că sunt piraţi, Excelenţă! Am auzit că acestea sunt doar zvonuri murdare împrăştiate de alţi duşmani care vor ca Iranul să fie lovit şi mai mult. Şi chiar dac-ar fi adevărate... Aţi putea echivala nouă elicoptere uzate cu 3, l miliarde de dolari deja cheltuite şi încă mai bine de un miliard pe care guvernul meu ar putea fi convins să-l ofere?

— Dar pirateria este piraterie, legea este lege, şeicul a acceptat inspecţia, adevărul este adevăr. Insha Allah.

— Sunt pe de-a-ntregul de acord cu domnia voastră. Excelenţă. Dar ştiţi că adevărul e relativ şi o amânare până după apusul soarelui, mâine, ar sluji interesele voastre naţionale...

Îşi înghiţise o înjurătură şi îşi corectase scăparea la iuţeală:

—...Interesele imamului şi Statului vostru Islamic.

— Adevărul lui Allah nu este relativ.

— Da, da, desigur.

Kasigi părea calm, dar în sinea lui strângea din dinţi. Şi cum se poate înţelege cineva cu lunaticii ăştia care îşi folosesc credinţa ca un fel de paravan

şi pe Allah ori de câte ori doresc să rupă o linie logică? Sunt nebuni cu toţii! ticniţi! N-or să înţeleagă, aşa cum înţelegem noi japonezii, că trebuie să fii tolerant în privinţa credinţelor celorlalţi şi că viaţa înseamnă din nimic în nimic, iar Raiul şi Iadul şi Dumnezeu sunt mai degrabă fumul de opium al unui creier rătăcit – până când se va dovedi altfel.

— Desigur c-aveţi dreptate, Excelenţă, dar oricum n-or să fie aparatele şi echipajele lui. Am nevoie doar de legăturile lui temporare.

Obosit, aşteptase şi flatase şi ascultase, apoi îşi jucase penultima ca.rte.

— Sunt sigur că şeicul şi ministrul Afacerilor Externe vor considera ca o imensă favoare dacă aţi amâna inspecţia până mâine, astfel ca să se poată prezenta la inspecţia specială a ambasadorului nostru la opt, în seara asta.

— Recepţie, domnule Kasigi?

— Da, este neaşteptată, dar e teribil de importantă. Se întâmplă să ştiu că sunteţi invitat ca cel mai important oaspete.

Kasigi coborâse vocea şi mai mult.

— Vă implor să nu menţionaţi de unde aveţi informaţia, dar. Din nou foarte confidenţial, pot să vă spun că guvernul nostru caută contracte de petrol pe termen lung care se vor dovedi uimitor de profitabile dacă Iranul va continua să ne aprovizioneze. Ar fi un moment perfect.

— Contracte pe termen lung? Sunt de acord că contractele negociate ou Şahul nu sunt bune de nimic, sunt unilaterale şi trebuie înlocuite, dar noi considerăm Japonia un client important. Japonia n-a încercat niciodată să ne exploateze. Sunt sigur că ambasadorul domniei voastre nu o să se supere dacă o să întârzie recepţia o oră, până când isprăvim cu inspecţia. Şeicul, ministrul de Externe, Newbury şi cu mine am putea merge acolo direct de la aeroport.

Kasigi nu era sigur cât de departe putea să îndrăznească să meargă. Dar, domnule Imitaţie-de-Ambasador, îşi zise, dacă nu-ţi amâni inspecţia o să fiu răzbunat, pentru că ai să mă faci să comit singurul păcat pe care-l recunoaştem: nereuşita.

— E un noroc că Iranul este atât de bine reprezentat aici...

— Am să vin la recepţie, domnule Kasigi, bineînţeles după inspecţie.

Kasigi îşi livră ultima carte cu toată eleganţa necesară.

— Bănuiesc, Excelenţă, că în curând veţi fi invitat personal în ţara mea pentru a-i întâlni pe cei mai importanţi conducători de-acolo – pentru că desigur vă daţi seama cât de vital este statul dumneavoastră islamic pentru Japonia – şi pentru a vizita facilităţi care ar putea fi foarte preţioase pentru Iran.

— Noi... desigur că avem nevoie de prieteni nepătaţi, spuse Abadani.

Kasigi îl urmărise atent şi nu văzuse nici o reacţie; aceiaşi ochi necruţători şi aceeaşi neclintire.

— În aceste vremuri tulburi este esenţial să-ţi cauţi prieteni, nu-i aşa? Nu ştii niciodată când ar putea să te lovească dezastrul, oricine ai fi, nu?

— Asta e în mâinile lui Allah. Numai ale Lui. Urmase o pauză lungă, apoi Abadani spusese:

— Voia lui Allah! Am să mă gândesc la ceea ce aţi spus. Acum, în singurătatea dormitorului său de hotel, Kasigi era foarte speriat. Esenţial este doar să ai grijă de tine. Oricât de înţelept sau grijuliu ai fi, nu ştii niciodată când o să te lovească dezastrul. Oricine ai fi. Dacă zeii există, există numai ca să te chinuie.

În Turcia, *chiar lângă graniţă*; *ora 4*, *23 după-amiază*. Aterizaseră în dimineaţa aceea chiar la marginea satului, la nici un kilometru în interiorul Turciei. Erikki ar fi preferat să meargă mai departe; era mai sigur, dar rezervoarele erau uscate. Fusese interceptat într-o ambuscadă, din nou, dar de data asta de două aparate de vânătoare şi de două elicoptere de luptă HUEI şi trebuise să le facă faţă mai mult de un sfert de oră mai înainte de a se putea strecura peste graniţă. Cele două elicoptere militare nu se aventuraseră după el, mulţumindu-se să se rotească în jurul unui punct fix de partea lor de graniţă.

— Nu te mai gândi, Azadeh! spusese plin de veselie. Acum suntem în siguranţă.

Dar nu erau. Sătenii îi înconjuraseră şi sosise poliţia: patru bărbaţi, un sergent şi trei jandarmi, toţi în uniforme şifonate şi desperecheate, cu revolverele la şold. Sergentul purta ochelari de soare ca să se apere de strălucirea zăpezii. Nici unul dintre ei nu vorbea englezeşte.

Azadeh îi întâmpinase conform planului pe care ea şi Erikki îl alcătuiseră, explicându-le că Erikki, cetăţean finlandez, fusese angajat de o companie engleză pentru IranTimber. În toiul încăierărilor şi al luptelor de lângă Tabriz, din Azerbaidjan, comuniştii îl ameninţaseră cu moartea şi ea, soţia lui, se simţise la fel de primejduită şi fugiseră.

— Ah, efendi este finlandez şi dumneavoastră iraniancă?

— Finlandeză prin căsătorie, efendi sergent, iraniancă prin naştere. Iată documentele noastre.

Îi dăduse paşaportul finlandez, care nu făcea nici o referire la tatăl ei, Abdullah Han.

— Putem folosi telefonul, vă rog? Am putea plăti, desigur. Soţul meu ar dori să-şi sune ambasada şi, de asemenea, patronul de la Al Shargaz.

— A, Al Shargaz.

Sergentul dăduse amabil din cap. Era un bărbat mătăhălos şi, deşi proaspăt bărbierit, negrul albăstrui al bărbii se iţea prin pielea aurie.

— Unde-i asta?

Îi explicase, foarte conştientă de felul în care arătau ea şi Erikki: el cu un bandaj murdar îmbibat de sânge pe braţ şi o bandă adezivă trasă la iuţeală peste urechea rănită, ea cu părul ciufulit şi obrazul şi hainele murdare. În

spatele lor, cele două elicoptere militare se roteau întruna. Sergentul le privise gânditor.

— De ce ar îndrăzni să trimită după voi avioane de vânătoare şi elicoptere în spaţiul nostru aerian?

— Voia lui Allah, efendi sergent. Efendi sergent, mă tem că de partea aceea a graniţei se întâmplă multe lucruri ciudate acum.

— Cum stau lucrurile dincolo de graniţă?

Făcuse un semn celorlalţi poliţişti către 212 şi începuse să asculte atent. Cei trei poliţişti se apropiaseră agale şi se zgâiseră în carlingă. Urme de gloanţe, sânge închegat şi instrumente sparte. Unul dintre ei deschisese uşa cabinei. O mulţime de arme automate, gloanţe şi găuri de gloanţe.

— Sergent!

Sergentul dăduse din cap, dar aşteptase politicos până când Azadeh isprăvi. Sătenii ascultaseră cu ochii căscaţi. Nici o femeie dintre ei nu purta chador sau văl. Sergentul arătase către una dintre colibele grosolane ale satului.

— Vă rog aşteptaţi acolo, la umbră!

Ziua era răcoroasă, pământul acoperit de zăpadă şi soarele strălucea puternic pe zăpadă. Fără să se grăbească, sergentul cercetase cabina şi carlinga. Ridicase cuţitul, îl trăsese pe jumătate din teacă şi-l pusese la loc. Apoi îi invitase printr-un gest să se apropie.

— Cum explicaţi prezenţa armelor, efendi! Neliniştită, Azadeh tradusese întrebarea pentru Erikki.

— Spune-i c-au fost lăsate în aparatul meu de nomazii care au încercat să îl fure.

— A, nomazii? Sunt uimit că nomazii v-ar lăsa să plecaţi cu asemenea bogăţie. Puteţi să-mi explicaţi asta?

— Spune-i ca au fost ucişi cu toţii de loialişti şi că noi am fugit în timpul încăierării.

— Loialişti, efendi? Ce loialişti?

— Poliţia. Poliţia din Tabriz, spusese Erikki, nespus de conştient şi neliniştit că fiecare întrebare îi trăgea şi mai adânc în nisipul mişcător. Întreabă-l dacă am putea folosi telefonul, Azadeh.

— Telefonul, desigur, la vremea potrivită.

Sergentul cercetase o clipă cele două elicoptere care se roteau, apoi îşi întorsese ochii duri, căprui, spre Erikki.

— Mă bucur că poliţia a fost loială. Poliţia are o datorie către stat, către popor şi trebuie să susţină legea. Contrabanda cu arme este împotriva legii. Când fugi de poliţia care întăreşte legea comiţi o crimă, nu-i aşa?

— Da, dar noi nu suntem contrabandişti de arme, efendi sergent, şi nici nu fugim de poliţia care întăreşte legea, spusese Azadeh şi mai înspăimântată.

Graniţa era atât de aproape, atât de aproape! Pentru ea, ultima parte a zborului fusese îngrozitoare. Era limpede. Nimeni altcineva în afara lui nu avea puterea să organizeze atât de rapid o asemenea intercepţie, pe pământ şi în aer.

— Sunteţi înarmaţi? întrebase politicos sergentul.

— Doar un cuţit.

— Puteţi să mi-l daţi, vă rog? Mulţumesc. Vă rog urmaţi-mă.

Merseseră la postul de poliţie, o mică clădire de cărămidă, cu celule şi câteva birouri şi telefoane, aşezată lângă moschee, în mica piaţă a satului.

— În ultimele câteva luni, pe drumurile noastre au trecut mulţi refugiaţi, de toate felurile – iranieni, englezi, europeni, americani, mulţi din Azerbaidjan, mulţi, dar nici un rus.

Râsese de propria-i glumă.

— Mulţi refugiaţi. Bogaţi, sărmani, buni, răi, mulţi criminali printre ei. Unii au fost trimişi înapoi, alţii au plecat mai departe. Insha Allah, nu? Vă rog aşteptaţi aici.

„Aici” nu era o celulă, ci o cameră cu câteva scaune, o masă, gratii la ferestre, multe muşte şi nici o ieşire. Dar era cald şi relativ curat.

— Am putea primi ceva de mâncare şi de băut şi să folosim telefonul, vă rog, întrebase Azadeh. Putem plăti, efendi sergent.

— Am să comand ceva pentru dumneavoastră de la hotelul de aici. Mâncarea e bună şi nu-i scumpă.

— Soţul meu întreabă: ar putea folosi telefonul, vă rog?

— Desigur, la vremea potrivită.

Asta se îruâmplase de dimineaţă şi acum era târziu după-amiază. Între timp sosise mâncarea: orez, carne de berbec, pâine de casă şi cafea turcească. Plătise cu riali şi nu fusese înşelată la preţ. Sergentul le îngăduise să folosească gaura urât mirositoare din closetul săpat în pământ şi apă dintr-un rezervor şi o chiuvetă veche în care să se spele. Nu existau medicamente, numai iod. Erikki îşi curăţase rănile cât de bine putuse, strângând din dinţi la durerea neaşteptată, încă slăbit şi istovit. Apoi, cu Azadeh lângă el, se aşezase pe un scaun, cu picioarele pe altul şi alunecase în somn.

Din vreme în vreme, uşa se deschidea şi câte unul dintre poliţişti intra şi ieşea.

— Nemernicii, mârâise Erikki. Unde am putea fugi? Ea îl liniştise şi se lipise de el, ascunzându-şi teama adânc în suflet, în spatele unei uşi oţelite.

Trebuie să fiu alături de el, îşi spunea întruna. Se simţea mai bine acum, cu părul pieptănat şi lăsat liber pe umeri, cu chipul curat şi puloverul de caşmir spălat. Putea auzi prin uşă glasuri înfundate, din când în când un telefon suna, maşini şi camioane trec pe drum, dinspre şi către graniţă. Muştele zumzăiau. O copleşi oboseala şi adormi adânc, visând urât. Zgomote de motoare şi focuri de armă şi Hakim călare, ca un cazac, atacându-i, şi ea şi Erikki îngropaţi până la

gât în pământ, copitele trecând la un fir de păr pe lângă capetele lor, apoi fără să ştie cum, liberi, alergând către graniţa care era o încâlceală nesfârşită de sârmă ghimpată, Falsul mullah Mahmud şi măcelarul apărând pe neaşteptate între ei şi libertate şi uşa se deschise.

Se treziră speriaţi. Un maior într-o uniformă impecabilă stătea acolo, strălucitor, flancat de sergent şi de un alt poliţist. Era înalt, cu chipul aspru.

— Documentele dumneavoastră, vă rog, îi spuse lui Azadeh.

— Eu... eu i le-am dat sergentului, efendi maior.

— Ia-ţi dat un paşaport finlandez. Documentele iraniene!

Maiorul întinse mâna. Ea se mişcă prea încet. În aceeaşi clipă sergentul înainta şi înşfacă geanta de umăr şi împrăştie conţinutul pe masă. Simultan, celălalt poliţist făcu un pas mare către Erikki, cu mâna pe revolverul din tocul deschis, făcându-i semn către colţul încăperii. Maiorul suflă un gunoi de pe un scaun şi se aşeză. Primi documentele iraniene din mâna sergentului, le citi atent, apoi cercetă conţinutul genţii răspândit pe masă. Deschise geanta cu bijuterii. Ochii i se măriră.

— De unde le aveţi?

— Sunt ale mele. Le-am moştenit de la părinţii mei. Azadeh era înspăimântată, neştiind ce ştia acest om sau cât de mult şi văzuse privirea cu care o cercetase din cap până în picioare. Erikki văzuse şi el totul.

— Ar putea soţul meu, vă rog, să folosească telefonul? El vrea...

— La vremea potrivită. Vi s-a spus asta de nenumărate ori. La vremea potrivită înseamnă la vremea potrivită.

Maiorul trase fermoarul genţii şi o puse pe masă în faţa lui. Ochii îi mângâiară sânii.

— Soţul dumitale nu vorbeşte turceşte?

— Nu. Nu vorbeşte, efendi maior.

Ofiţerul se întoarse către Erikki şi spuse într-o englezească de bună calitate.

— Există un mandat de arestare din Tabriz pentru tentativă de omor şi răpire.

Azadeh suspină, iar Erikki îşi stăpâni panica cât de bine putea.

— Răpire? Pe cine?

O sclipire de nervozitate străbătu chipul maiorului.

— Nu încerca să te joci cu mine. E vorba de această doamnă, Azadeh, sora lui Hakim, Hanul Gorgonilor.

— E soţia mea. Cum poate un soţ...

— Ştiu că-i soţia dumitale şi ar fi bine să-mi spui adevărul, pe Allah. Mandatul spune că ai luat-o împotriva voinţei ei şi ai zburat cu un elicopter iranian.

Azadeh porni să răspundă, dar maiorul se răsti:

— Pe el l-am întrebat, nu pe dumneata! Ei bine...?

— A fost fără voia ei şi elicopterul este englezesc, nu iranian.

Maiorul îl privi îndelung, apoi se-ntoarse către Azadeh.

— Ei bine?

— A fost... a fost fără voia mea. Cuvintele se pierdură.

— De ce?

Azadeh simţi stomacul urcându-i-se-n gât. Capul o durea şi era disperată. Poliţia turcească era cunoscută pentru inflexibilitatea ei, uriaşa putere personală pe care o aveau ofiţerii şi duritatea lor.

— Vă rog, efendi maior, poate că am putea vorbi între patru ochi, să vă explicăm în linişte...

— Suntem între patru ochi acum, doamnă, spuse maiorul scurt, apoi văzând tulburarea şi apreciindu-i frumuseţea, adăugă: Engleza este mult mai potrivită decât turca... mă rog... pentru discuţiile confidenţiale. Deci?

Cu multe întreruperi, alegându-şi atentă cuvintele, îi spuse despre jurământul ei faţă de Abdullah Han şi despre Hakim şi despre dilema ei, neputând să plece, neputând să rămână şi cum Erikki, din propria sa voinţă şi înţelepciune, tăiase acel nod gordian. Lacrimile îi brăzdau obrajii.

— Da, a fost fără voia mea, dar într-un fel a fost cu voia mea, cu voia fratelui meu care l-a ajutat pe Erikki.

— Dacă a fost cu voia lui Hakim Han, atunci de ce a pus o răscumpărare uriaşă pe capul acestui om, viu sau mort, spuse maiorul neîncrezător, şi a pus să fie emis mandatul de arestare, cerând extrădarea imediată dacă necesar?

Era atât de uluită încât fu gata să leşine. Fără să se gândească, Erikki se mişcă spre ea, dar revolverul i se propti în stomac.

— Vroiam doar s-o ajut, gâfâi.

— Atunci stai unde eşti.

În turceşte, ofiţerul zise: Nu-l ucide, în engleză spuse:

— Ei bine, doamnă Azadeh, de ce?

Nu putu să răspundă. Gura i se mişcă, dar nu putu să articuleze nici măcar un cuvânt. Erikki vorbi în locul ei:

— Ce-ar putea face altceva un Han, domnule maior? E-n joc onoarea unui Han, obrazul lui. Pentru ceilalţi ar fi trebuit s-o facă, nu-i aşa? Orice ar fi permis el pe ascuns.

— Poate, dar desigur nu atât de repede. Nu atât de repede, nu alertând avioane de vânătoare şi elicoptere. De ce ar face asta dacă ar fi vrut să scăpaţi? E un miracol că nu aţi fost forţaţi să aterizaţi, că nu v-aţi prăbuşit cu toate găurile alea de gloanţe. Totul pare o grămadă de minciuni. Poate că o înspăimânţi într-atât încât e-n stare să zică orice. Acum, aşa-numita evadare din palat, ce s-a întâmplat exact?

Neajutorat, Erikki îi spuse. N-am altceva de făcut, îşi se. Îi mărturisi adevărul şi speranţele sale. Stătea mai mult întors către Azadeh, înţelegând spaima nemăsurată care o stăpânea. Şi totuşi Hakim ar fi reacţionat în felul în

care a fâcut-o. Desigur că mort sau viu. Nu curge tumulos în vinele lui sângele tatălui său?

— Şi armele?

Relată exact felul în care fusese forţat să zboare cu cei de la KGB, despre şeicul Baiazid şi răpirea lui şi răscumpărare şi atacul asupra palatului, despre cum trebuise să zboare cu ei de acolo şi cum îşi încălcaseră jurămintele şi trebuise cumva să-i ucidă.

— Câţi oameni?

— Nu-mi mai amintesc exact. Şase, poate mai mulţi.

— Ţi-a plăcut să-i omori. Ei?

— Ñu, domnule maior. Detest asta, dar vă rog, credeţi, am fost prinşi într-o cursă pe care n-am căutat-o. Tot ce am dorit a fost să ne lase să plecăm. Vă rog, lăsaţi-mă sun la ambasadă. Ei or să poată garanta pentru noi. Nu denunţăm pe nimeni. Maiorul se mulţumi să-l privească îndelung.

— Nu sunt de acord. Povestea voastră e prea cusută aţă albă. Eşti căutat pentru răpire şi tentativă de omor. Te rog, du-te cu sergentul, spuse, repetând în turceşte.

Erikki nu se mişcă, pumnii i se strânseră, gata să explodeze. Într-o clipă, sergentul îşi scoase pistolul, iar doi poliţiştii îndreptându-se ameninţători către el, maiorul spuse aspru:

— În această ţară, nesupunerea faţă de poliţie este considerată o faptă foarte gravă. Du-te cu sergentul. Du-te cu el!

Azadeh încercă să spună ceva şi nu reuşi. Erikki se scutură de mâna sergentului, stăpânindu-şi furia şi panica hrănită de neputinţă şi încercă să-i zâmbească încurajator.

— E-n regulă, mormăi şi-l urmă pe sergent. Azadeh era aproape copleşită de spaimă şi panică.

Degetele şi genunchii îi tremurau, dar dorea atât de mult să stea în picioare, dreaptă, ştiind că e fără apărare şi că maiorul stătea acolo, în faţa ei, privind-o, şi în afară de ei doi nu se mai afla nimeni în cameră. Insha Allah, îşi spuse şi se uită la el cu ură.

— N-aveţi de ce vă teme, îi spuse cu o privire ciudată în ochi, apoi se întinse şi ridică punga cu bijuterii. O luăm în păstrare, spuse subţire şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi, închizând uşa după el.

Celula de la capătul culoarului era mică şi murdară, mai degrabă o cuşcă decât o încăpere, cu o pătură, bare de fier la fereastra minusculă, lanţuri ataşate de un inel uriaş într-unui dintre pereţi şi o găleată urât mirositoare într-un colţ.

Sergentul trânti uşa în urma lui Erikki şi o încuie. Printre gratii, maiorul spuse:

— Aminteşte-ţi: confortul doamnei Azadeh depinde de docilitatea ta.

Plecă.

Rămas singur, Erikki începu să bântuie de colo-colo prin cuşcă, cercetând uşa, încuietoarea, barele, podeaua, tavanul, pereţii, lanţurile, căutând o cale de ieşire.

Aeroportul Al Shargaz; *ora 5*, *40 după-amiază*. O mie şase sute de kilometri mai departe spre sud-est, dincolo de Golf, Gavallan stătea în birou, aşteptând neliniştit lângă telefon. până la apusul soarelui mai era încă o oră. Avea deja o promisiune pentru un 212 de la o companie din Paris şi două 206 de la un prieten de la Aerospaţiale, la preţuri rezonabile. Scot se afla în celălalt birou, urmărind comunicaţiile pe înaltă frecvenţă, cu Petikin aşezat la celălalt telefon din încăpere. Rudi, Willi, Nogger Lane şi Scragger se aflau la hotel, postaţi lângă alte telefoane, încercând să identifice alte posibile echipe, aranjând structuri logistice posibile în Bahrain. Nici un cuvânt încă de la Kasigi.

Telefonul sună. Gavallan îl înşfacă, sperând din străfundul sufletului că avea să afle veşti despre Dubois şi Fowler sau că era Kasigi.

— Al, Andy, aici Rudi. Avem trei piloţi de la Lufttransportgesellschaft şi ne-au promis doi mecanici. Zece procente peste salariul obişnuit, o lună la lucru, două libere. Stai aşa. Sună cineva pe celălalt fir. O să te sun mai târziu. Bye!

Gavallan făcu o scurtă însemnare pe agendă, neliniştea dându-i palpitaţii şi asta-l făcu să se gândească la Mcâver. Când vorbise cu el mai devreme, nu adusese vorba de nici una dintre problemele legate de termenul limită, nedorind să-l îngrijoreze mai mult, promiţându-i că de îndată ce elicopterele lor aveau să se afle în siguranţa, în afara Iranului, avea să se urce în primul zbor către Bahrain ca să-l vadă.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, Mac. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, ţie şi lui Genny, pentru tot ce-aţi făcut.

Prin fereastră se putea vedea soarele care cobora încet, încet către orizont. Aeroportul era aglomerat. Un Jumbo Jet Alitalia venea la aterizare şi asta-i aminti de Petikin şi Paula. Nu avusese ocazia încă să-l întrebe cum stau lucrurile. La capătul celălalt al pistei, în zona cargoului, cele opt 212 ale sale păreau jefuite, scheletice, fără rotoarele şi cozile lor; mecanicii aşezau încă în lăzi o parte din componente.

Unde dracu-i Kasigi, pentru Dumnezeu? încercase să-l sune de câteva ori la hotel, dar era plecat şi nimeni nu ştia unde se află sau când avea să se întoarcă. Uşa se deschise.

— Tată, spuse Scot, Linbar Struan pe telefonul nostru.

— Spune-i să se ducă-n mă-sa... Stai aşa. Spune-i doar că sunt încă plecat, dar că e sigur c-o să-l sun în momentul în care mă întorc.

Murmură un şir de obscenităţi în chinezeşte. Scot Plecă grăbit. Telefonul sună din nou.

— Gavallan.

— Andrew, aici Roger Newbury. Ce mai faci? Gavallan începu să transpire.

— Salut Roger, ce-i nou?

— Termenul e încă la asfinţit. Iranianul a insistat să vină aici să mă ia pe mine primul, aşa că eu aştept. E aranjat să plecăm împreună şi să ne întâlnim cu şeicul la aeroport. O să sosim câteva minute mai devreme, apoi toţi trei o să mergem în zona cargo ca să-l aşteptăm pe Maria-sa.

— Cum rămâne cu recepţia de la ambasada japoneză?

— Se pare c-o să plecăm cu toţii acolo, după inspecţie. Doar Dumnezeu ştie ce-p să se întâmple atunci, dar, ei bine, nu e treaba noastră. Îmi pare rău pentru toate astea, dar avem mâinile legate. Ne vedem curând. Pa!

Gavallan îi mulţumi, puse receptorul în furcă şi-şi şterse fruntea. Din nou telefonul. Kasigi? Ridică receptorul.

— Alo, Andy? Ian, Ian Dunross.

— Dumnezeule, Ian!

Toate grijile lui Gavallan se spulberară.

— Mă bucur atât de mult că te aud! Am încercat să dau de tine de câteva ori.

— Da, îmi pare rău, dar n-am fost disponibil. Cum merge?

Îi istorisi totul cu multă prudenţă, inclusiv despre Kasigi.

— Mai avem un ceas până la apusul soarelui.

— Ăsta-i unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Afurisit ghinion cu Dubois, Fowler şi McIver! O să-ţi ţin pumnii. Lochart pare că s-a ţicnit. De, aşa-i când e vorba de dragoste.

Gavallan auzi oftatul şi nu ştiu cum să-l interpreteze.

— Ţi-l aminteşti pe Hiro Toda, de la Toda Shiping?

— Desigur, Ian.

— Iran-Toda. Sunt băgaţi în încurcătura dracului, aşa că orice, orice poţi să faci să-l ajuţi, te rog fă-o!

— S-a făcut. M-am ţinut de asta toată ziua. Ţi-a zis Toda de ideea lui Kasigi cu ambasadorul lor?

— Da, Hiro a sunat personal. A spus că sunt mai mult decât dornici să ajute, dar este o problemă iraniană şi, să fim cinstiţi, nu se aşteaptă la prea mult, căci iranienii ar fi oricum în drept să facă asta.

Chipul lui Gavallan oglindea dezamăgirea.

— Ajută-i cum poţi. Dacă Iran-Toda e preluată, ei bine, aşa, ca între noi...

Dunross trecu pentru câteva momente pe dialectul din Şanghai:

— Pântecul unui nobil şi-a unei companii va fi despicat mortal.

Apoi din nou în engleză:

— Uită ce-am spus.

Deşi Gavallan uitase cea mai mare parte din cuvintele acestui dialect, înţelese şi fu gata să leşine. Nici nu-i dăduse prin cap că Struanii erau vârâţi în treaba asta. Kasigi nu amintise niciodată despre aşa ceva.

— Kasigi o să-şi primească elicopterele şi echipajele chiar dacă o să depăşim termenul şi o să fie confiscate ale noastre.

— Să sperăm că nu. Altceva acum: ai văzut ziarele cu articolele despre prăbuşirea bursei de la Hong Kong?

— Da.

— E mai groasă decât o prezintă ei. Cineva a tras urât de tot sforile pe aici şi Linear e cu spatele la zid. Dacă scoţi elicopterele mari de acolo şi rămânem încă în afaceri, tot va trebui să renunţi la X 63.

Temperatura lui Gavallan crescu cu două linii.

— Dar, Ian, cu astea pot să dau peste cap toată lucrarea Imperialului, oferind clienţilor servicii mai bune şi mai multă siguranţă şi...

— Sunt de acord, amice, dar dacă nu putem să le lăţim, nu poţi să le ai. Iartă-mă, dar aşa e. Bursa a nebunit. E mai rău decât de obicei. S-a întins afurisenia până în Japonia şi nu ne putem îngădui să lăsăm Toda să se prăbuşească. Mă tem...

— Poate o s-avem ceva noroc. N-am de gând să-mi pierd elicopterele. Că veni vorba, ai auzit că Linbar îi dă Profitabilului un loc în Biroul Intern?

— Da, o idee interesantă.

Fusese spusă fără nici un fel de intonaţie şi Gavallan nu putu să înţeleagă dacă era pozitiv sau negativ.

— Am auzit de întâlnirea lor cumva pe ocolite. Dacă ziua de azi se termină cu succes, ai de gând să fii luni Londra?

— Da, o să ştim cel mai bine după apusul de mâine. Dacă totul merge bine am să trec pe-acolo să-l văd pe Mac în Bahrain şi dup-aia mă duc la Londra. De ce?

— S-ar putea să vreau să renunţi la drumul la Londra şi să vii aici, să ne întâlnim în Hong Kong. A ieşit la iveală ceva al naibii de ciudat despre Nobunaga Mori, celălalt martor, pe lângă Profitabilul Choy, când a murit David McStruan. Nobunaga a ars de viu acum câteva zile, în casa lui din Kanazawa – asta-i undeva la ţară, imediat la marginea Tokioului – în nişte circumstanţe destul de ciudate. Cu poşta de azi am primit o scrisoare foarte curioasă. Nu pot să discut la telefon, dar este al naibii de interesantă.

Gavallan îşi ţinu răsuflarea.

— Şi-atunci... David... n-a fost un accident?

— Trebuie s-aşteptăm şi să vedem, în privinţa asta, Andy, până când o să ne întâlnim, fie la Tokio, fie la Londra, cât mai curând cu putinţă. Şi tot legat de asta: Hiro şi cu mine stabilisem să rămânem la Kanazawa în noaptea în care a murit Nobunaga, dar am renunţat în ultima clipă.

— Dumnezeule, ăsta a fost un noroc!

— Da. Ei, trebuie s-o şterg. Pot face ceva pentru tine?

— Nimic, dacă nu poţi să tragi de timp până duminică noaptea.

— Încă mai lucrez la asta, nu-ţi face griji. Îmi pare al naibii de rău de Dubois, Fowler şi McIver. Numărul acela de la Tokio o să preia mesajele până luni.

Îşi spuseră la revedere. Gavallan privi multă vreme telefonul.

Scot intră cu alte ştiri despre posibili piloţi şi avioane dar abia îşi auzi fiul. A fost oare crimă până la urmă? Christoase! Afurisitul de Linbar! într-un fel sau altul trebuie să-mi cumpăr elicopterele X 63. Trebuie!

Din nou telefonul.

Legătura era proastă şi accentul celui care chema cumplit.

— Convorbire internaţională pentru efendi Gavallan.

Inima-i tresări. Erikki?

— Aici este efendi Gavallan. Accept taxa. Puteţi vorbi mai tare, vă rog? Abia vă aud. De unde e convorbirea?

— Un moment vă rog.

În timp ce aştepta nerăbdător, se uită la poarta de la capătul pistei pe care şeicul şi celălalt aveau s-o folosească dacă Kasigi nu reuşea şi inspecţia va avea loc. Respiraţia aproape i se opri când văzu apropiindu-se o limuzină enormă cu steagul şeicatului Al Shargaz fluturând pe o aripă, dar maşina trecu pe lângă el într-un nor de praf şi o voce de la capătul celălalt al firului, pe care abia o putu auzi, spuse:

— Andy, sunt eu, Marc. Marc Dubois.

— Marc Dubois? bolborosi şi aproape scăpă receptorul, îşi acoperi cealaltă ureche cu palma, ca să audă mai bine.

— Dumnezeule Atotputernic, Marc. Eşti teafăr?.Unde dracu eşti? Fowler e teafăr? Unde dracu sunteţi?

Răspunsul fu neinteligibil. Trebui să facă un efort serios să audă.

— Spune din nou.

— Suntem la Kor al Amaya...

Kor al Amaya era uriaşul terminal petrolier maritim irakian, de un kilometru lungime, de la celălalt capăt al Golfului, la aproape opt sute de kilometri spre nord-vest, dincolo de strâmtoarea Shatt-el-Arab, care despărţea Irakul de Iranul.

— Mă auzi bine, Andy? Kor al Amaya...

Pe platforma Kor-al-Amaya. Marc Dubois ţinea şi el o mână pe cealaltă ureche şi încerca cu foarte mare grijă să nu strige în receptor. Telefonul se afla în biroul managerului platformei şi în încăperea de alături erau o mulţime de irakieni şi de cetăţeni străini care puteau să-l audă.

— Linia asta nu este particulară, vous comprenez?

— M-am prins, dar, pentru Dumnezeu, ce dracu s-a l întâmplat? Au pus mâna pe tine?

Dubois se asigură că nu trăgea nimeni cu urechea şi l spuse cu prudenţă:

— Nu, mon vieux, am rămas fără combustibil şi voilă, petrolierul Oceanrider a apărut din merde, aşa că am aterizat pe el. Perfect, desigur. Aşa că ne simţim amândoi minunat, Fowler şi cu mine. Pas de probleme. Cum e cu restul lumii? Cu Rudi, cu Sandor şi Tăticii'?

— Sunt toţi aici, în Al Shargaz, şi grupul tău – Scrag, Mac, Freddy, deşi Mac e-n Bahrain pentru moment. Cu tine teafăr, „Vârtejul” are zece din zece. Erikki şi Azadeh sunt în siguranţă la Tabriz, deşi...

Gavallan era gata să spună că Tom îşi risca viaţa ca să rămână în Iran. Dar în privinţa asta nici el, nici Dubois nu puteau să facă nimic, aşa că în loc de asta spuse vesel:

— E grozav că sunteţi teferi, Marc. Sunteţi în funcţiune?

— Desigur, eu ă... am nevoie doar de combustibil şi de instrucţiuni.

— Marc, eşti înregistrat în Anglia acum. Stai o secundă. Este G-HKVC. Scapă de vechile litere, pune-le pe cele noi. O să fie încurcătura dracului; fostele noastre gazde au înecat Golful cu telexuri, cerând guvernelor să ne blocheze la sol. Nu cobori nicăieri pe ţărm!

Bonomia lui Dubois se evaporă.

— Golf-Hotel-Kilo-Viktor-Charlie, s-a înţeles. Andy, le bon. Dieu a fost cu noi pentru că Oceanrider este înregistrat în Liberia şi căpitanul e britanic. Unul dintre primele lucruri pe care i le-am cerut a fost o cutie cu vopsea. Vopsea, înţelegi?

— S-a înţeles. Grozăvenie mare. Dă-i drumul!

— Şi cum se îndrepta către Irak, m-am gândit că-i mai bine să ţin gura închisă şi să stau cu el până când voi vorbi cu tine şi ăsta este primul moment...

Prin uşa întredeschisă, Dubois îl văzu apropiindu-se pe directorul irakian. Mult mai tare de data asta şi cu o voce uşor diferită, spuse:

— Înţelegerea asta cu Oceanrider e perfectă, domnule Gavallan, şi mă bucur să vă comunic că domnul căpitan e foarte mulţumit.

— Okay, Marc. Eu am să pun întrebările. Când va trebui să termine încărcarea şi care-i următorul port?

— Probabil mâine.

Dădu politicos din cap către irakianul care se aşează în spatele biroului.

— Ar trebui s-ajungem la Amsterdam, aşa cum s-a programat.

Amândoi auzeau foarte greu.

— Crezi c-ai putea să stai acolo tot drumul? Desigur, o să suportăm toate cheltuielile.

— Nu văd. De ce nu. Cred că o să finalizaţi acest experiment cu un contract permanent. Căpitanul a găsit că-i foarte convenabil să poată sta în larg şi în acelaşi timp să poată ajunge în port pentru o vizită rapidă, dar cinstit

vorbind proprietarul a comis o eroare cerând un 212. Un 206 ar fi mult mai bun. Cred c-o să rediscute subiectul.

Auzi râsul lui Gavallan şi asta-l făcu şi pe el fericit.

— Acum ar trebui să las telefonul. Vroiam doar să raportez cum stau lucrurile. Fowler trimite toate salutările şi dacă e posibil o să vă mai sun de pe vas când o să trecem pe-acolo.

— Cu ceva noroc n-o să fim aici. Păsările or să fie transportate mâine. Nu-ţi face griji. O să urmăresc Oceanrider tot drumul până acasă. Odată ce treci de Hormuz şi scapi de apele Golfului, cere-i căpitanului să ne contacteze prin radio sau prin telex la Aberdeen. Au right? Trimit pe toată lumea în Marea Nordului până când rezolvăm lucrurile. O, cu siguranţă că ai rămas fără bani. Semnează tot ce e de semnat şi o să plătesc eu căpitanului. Cum îl cheamă?

— Tavistock. Brian Tavistock.

— Am înţeles. Marc, nici nu ştii ce fericit sunt!

— Şi eu. À bientôt.

Dubois aşează receptorul în furcă şi mulţumi, managerului.

— Cu plăcere, căpitane, spuse omul, gânditor. Toate petrolierele mari or să aibă în curând propriul elicopter?

— Nu ştiu, monsieur. Pentru unele ar fi înţelept, nu? Managerul zâmbi slab. Era un bărbat înalt, între două vârste, cu accent şi pregătire americană.

— În apele lor se află o navă de patrulare care supraveghează Oceanrider. Ciudat, nu?

— Da.

— Din fericire, ei stau în apele lor, noi stăm în ale noastre. Iranienii se cred stăpânii Golfului Arabiei şi, o dată cu el, al strâmtorii şi apelor Tigrului şi Eufratului, până la izvoare. Aproape două mii de kilometri.

— Atât de lung este Eufratul? întrebă Dubois, foarte prevăzător.

— Da, se varsă în Turcia. Aţi mai fost în Irak până acum?

— Nu, monsieur. Din nefericire. Poate în călătoria mea următoare.

— Bagdadul este grozav. Străvechi şi modern în acelaşi timp. Şi aşa e tot restul Irakului. Merită o vizită. Avem o rezervă de nouă miliarde de tone de petrol şi de două ori pe atât aşteaptă să fie descoperite. Suntem mult mai preţioşi decât Iranul. Franţa ar trebui să ne sprijine pe noi, nu Israelul.

— Eu, monsieur, sunt doar pilot, spuse Dubois. Nu fac politică.

— Pentru noi asta nu e posibil. Politica e viaţă. Am descoperit asta în modul cel mai dificil. Chiar şi în Grădina Edenului – ştiaţi că oamenii locuiesc aici de şaizeci de mii de ani? Grădina Edenului a fost abia la o sută cincizeci de kilometri de aici, chiar dincolo de Shatt-el-Arab, unde se-ntâlnesc Tigrul şi Eufratul. Poporul nostru a descoperit focul, a inventat roata, matematicile, scrisul, vinul, grădinăritul, agricultura. Grădinile suspendate ale Babilonului au fost aici, aici şi-a născocit Şeherazada poveştile pentru califul Harun al Raşid, care a fost egalat doar de Charlemagne al vostru, şi tot aici au existat cele mai

puternice dintre civilizaţiile străvechi: Babilonul şi Asina. Chiar şi potopul a început aici. Am supravieţuit sumerienilor, grecilor, romanilor, arabilor, turcilor, englezilor şi perşilor.

Aproape scuipă cuvântul.

— O să continuăm să le supravieţuim.

Dubois încuviinţă grijuliu. Căpitanul Tavistock avertizase:

— Suntem în ape irakiene, platforma e teritoriu irakian tinere, din momentul în care părăseşti pasarela eşti de capul tău. N-am nici o jurisdicţie asupra ta, înţelegi?

— Vreau doar să dau un telefon. Trebuie!

— Ce-ar fi să foloseşti radioul când trecem pe lângă Al Shargaz, la întoarcere?

— N-o să fie nici o problemă, îi spusese Dubois perfect încrezător. De ce-ar trebui să fie? Sunt francez.

Când executase aterizarea forţată pe punte trebuise să-i spună căpitanului despre „Vârtej” şi despre motivele lui. Bătrânul se mulţumise să mormăie:

— Nu ştiu nimic de asta, tinere. Nu mi-ai spus. Cel mai bun lucru ar fi ca mai întâi să tragi o vopsea peste matricola iraniană şi să pui în locul lor orice altceva vrei, cu un G în faţă. Am să-ţi aduc vopsitorul navei să te ajute. În ceea ce mă priveşte, dacă mă întreabă cineva, eşti un experiment pe care ni l-au impus proprietarii. Ai venit la bord la Cape Town şi nu-mi placi deloc şi abia vorbim. E-n regulă?

Căpitanul zâmbise.

— Mă bucur că eşti la bord. Am fost pe navele de patrulare în timpul războiului şi-am operat prin tot canalul. Nevastă-mea e din Ile d'Ouessant, lângă Brest. Obişnuiam să ne strecurăm acolo din vreme în vreme, după vin şi coniac, aşa cum făceau şi strămoşii mei piraţi. Sub pielea oricărui englez se ascunde un pirat. Bine ai venit la bord!

Dubois aşteptă, privindu-l pe managerul irakian.

— As putea folosi din nou telefonul mâine, înainte de a pleca? '

— Desigur. Nu uitaţi de noi. Totul a început aici şi o să sfârşască aici. Salaam!

Managerul zâmbi ciudat şi-i întinse mâna.

— Aterizări bune!

— Mulţumesc! La revedere.

Dubois ieşi şi coborî scările pe platformă, nerăbdător să ajungă în larg, pe Oceanrider. La câteva sute de metri către nord văzu vedeta de patrulare iraniană, o fregată mică, legănându-se pe valuri.

— Espèce de con, bodogăni şi se depărta cu gândurile vârtejindu-i-se în cap ca un roi de albine.

Îi trebuiră aproape cincisprezece minute să ajungă la vas. Îl zări pe Fovvler aşteptându-l şi-i spuse veştile cele bune.

— Porcăria dracului, bună vestea cu băieţii! A dracului de bună porcărie! Da tot drumul în găleata asta veche?

Morocănos, Fovvler începu să blesteme, dar Dubois se hotărî să se ducă până la provă şi să se sprijine de parapet. Toată lumea teafără. Nici o clipă nu m-am gândit c-o să reuşim. Nici o clipă, se gândi bucuros. Ce noroc fantastic! Ândy şi Rudi or să creadă c-a fost din pricina planificării, dar n-a fost. A fost noroc, sau Dumnezeu. Dumnezeu l-a adus pe Oceanrider la vreme, când mai erau doar câteva minute. Drace! Şi de data asta am fost atât de aproape... Dar a trecut, aşa că n-am de ce să mă gândesc la ea şi-acum, atâta timp cât nu dăm peste vreme proastă ca să am rău de mare, sau să se scufunde ciubărul ăsta vechi, o să fie grozav, două-trei săptămâni nimic de făcut, doar să ne odihnim şi să mâncăm şi să dormim şi să jucăm ceva bridge şi să dormim şi să ne gândim şi să punem lucrurile la cale. Apoi Aberdeen şi Marea Nordului, şi glumele cu Jean-Luc, Tom Lochart şi Duke şi ceilalţi băieţi. Şi dup-aia o ştergem. Unde o ştergem? E vremea să mă însor. Drace, nu vreau să mă însor încă. N-am decât treizeci de ani şi am scăpat de asta până acum. S-ar putea să am ghinion să întâlnesc o vrăjitoare pariziancă cu chip de înger, care să-şi folosească farmecele ca să mă aiurească atât de tare încât să-mi distrugă toată apărarea şi să-mi năruiască hotărârea.

Viaţa e prea frumoasă, mult prea frumoasă şi e atât de bine să hoinăreşti şi să agăţi din când în când câte o puicuţă. E atât de amuzant.

Se întoarse şi privi către apus. Soarele înceţoşat de marea poluare cobora către orizontul plat, mohorât şi monoton.

Aş vrea să fiu la Al Shargaz cu băieţii.

Al Shargaz. *Spitalul Internaţional*; *ora 6*, *01 seara*. Starke stătea pe un balcon de la ai doilea etaj, privind şi el soarele ce cobora către orizont, dar aici era minunat, deasupra unei mări calme, sub un cer lipsit de nori, uriaşa barieră de lumină reflectată făcându-l să-şi îngusteze ochii, deşi purta ochelari fumurii. Era îmbrăcat cu pantaloni de pijama şi avea pieptul gol, bandajat, se vindeca bine şi, deşi se simţea încă slăbit, încerca să se gândească şi să pună lucrurile în ordine. Avea atât de multe lucruri la care să se gândească – dacă punem sau nu la socoteală „păsările”.

În camera din spatele lui putea s-o audă pe Manuela pălăvrăgind într-un amestec de spaniolă şi texană cu tatăl şi mama ei, aflaţi în depărtatul Lubbock. Vorbise deja cu ei şi cu părinţii lui şi cu copiii, Billy Joe, micul Conroe şi Sărita. „Ei, tăticule, când vii acasă? Ne-am făcut rost de-un cal nou şi la şcoală e grozav. Şi aici e mai cald decât într-un castron de cichita cu ardei iute”. Starke zâmbi pe jumătate, dar nu se putu sustrage noianului de preocupări.

Sunt atât de departe de-aici. Totu-i străin, chiar şi-n Anglia. Şi-acum Aberdeenul şi Marea Nordului. Nu-mi pasă dacă-i doar pentru o lună sau două,

dar asta nu-i pentru mine sau pentru copii sau Manuela. E limpede că copiii vor Texasul, vor acasă şi acum aşa vrea şi Manuela. Prea multe s-au întâmplat aici care au înspăimântat-o, prea multe, prea repede şi prea curând şi are dreptate, dar, drace, nu ştiu unde-aş vrea să merg sau ce să fac. Ce-aş vrea să fac. Trebuie să continui să pilotez. Asta este ceea ce ştiu să fac. Vreau să continui să zbor. Nu în Marea Nordului sau în Nigeria, care sunt acum zonele cheie ale lui Andy. poate în cadrul unuia din micile sale contracte din America de Sud, Indonezia, Malaya sau Borneo. Mi-ar plăcea să rămân cu el, dac-aş putea. Dar cum rămâne cu copiii şi şcoala şi Manuela? Poate să lăsăm baltă atâtea străinătăţuri şi să ne întoarcem în State?

Nu, am fost prea mult în afara ţării, prea mult aici.

Privirile îi trecură dincolo de vechiul oraş, în depărtarea deşertului. Îşi amintea vremurile în care ieşea dincolo de graniţa deşertului, noaptea, câteodată cu Manuela, câteodată singur, ducându-se acolo doar să asculte. Să asculte? Ce? Să asculte tăcerea, noaptea sau stelele care se chemau una pe cealaltă. Să asculte nimicul.

— Tu îl asculţi pe Allah, spusese mullahul Hussain. Cum poate oare un necredincios să facă asta? Îl asculţi pe Allah!

— Acestea sunt cuvintele tale, mullahule, nu ale mele. Ciudat om, mi-a salvat viaţa, eu i-am salvat-o pe a lui, era cât pe-aci să mor din pricina lui, apoi am fost din nou salvat şi-apoi, noi toţi cei de la Kowiss, eliberaţi. Drace! Ştia că aveam de gând să plecăm pentru totdeauna din Kowiss, sunt sigur de asta. De ce ne-a lăsat să plecăm, pe noi, Marele Satan? Şi de ce a ţinut întruna să-mi spună să mă duc şi să-l văd pe Khomeini?

Imamul n-are dreptate. N-are dreptate deloc.

Ce-i cu toate astea, ce nu-mi dă pace?

E spaţiul de acolo. Acel ceva al deşertului care există pentru mine. Pacea deplină, absolutul, este numai pentru mine. Nu pentru copii, sau Manuela, sau ai mei sau oricine altcineva. Doar pentru mine. Nu pot să explic asta nimănui. Şi Manuelei cu atât mai puţin. Tot aşa cum n-aş putea să explic ceea ce s-a întâmplat în moscheea de la Kowiss sau în timp ce-mi tot puneau întrebări.

Ar fi bine s-o şterg dracului de-aici sau sunt pierdut. Simplitatea Islamului pare să facă totul atât de simplu şi limpede şi mai bun, şi totuşi sunt Conroe Starke, texan, pilot de elicopter, cu o nevastă grozavă şi copii grozavi şi asta ar trebui să fie de-ajuns, pe Dumnezeul meu, nu-i aşa?

Tulburat, îşi întoarse din nou ochii către oraşul vechi, către minaretele şi pereţii deja înroşiţi de soarele care apunea. Dincolo de oraş se aña deşertul şi dincolo de el era Mecca. Ştia că acesta era drumul spre Mecca pentru că văzuse personalul spitalului, doctorii, asistentele şi pe alţii îngenunchind la rugăciune în direcţia aceea.

Manuela ieşi din nou pe balcon, tulburându-i gândurile. Se aşeză lângă el şi-l readuse, în parte, la realitate.

— Îţi transmit dragostea lor şi te-ntreabă când venim acasă. Ar fi bine să facem o vizită, nu crezi, Conroe?

Îl văzu dând din cap absent, deloc alături de ea, apoi privi încotro se uita, nevăzând nimic special, doar soarele care apunea. La naiba. Îşi ascunse îngrijorarea. Se vindeca perfect, dar nu mai era acelaşi.

— Nu-ţi face griji, Manuela, spusese doctorul Nutt. E probabil şocul de a fi lovit de un glonţ. Prima dată e întotdeauna cumva traumatic. Glonţul şi ce s-a întâmplat cu Dubois, Tom şi Erikki. Apoi toate îngrijorările şi necunoscutul. Toţi suntem atinşi – tu, el, toată lumea – dar încă nu ştim asta. Ne-a afectat pe toţi, pe fiecare în felul lui.

O cuprindea îngrijorarea. Ca s-o ascundă, se sprijini de balustradă, privind marea şi bărcile.

— Când dormeai, am dat peste Doc Nutt. Spunea că poţi să pleci peste câteva zile, mâine, dacă ar fi într-adevăr important, dar ar trebui s-o iei încetişor, o lună sau două. La dejun, Nogger mi-a zis că umblă zvonul că o să primiţi cel puţin o lună de concediu plătit. Nu e grozav? Cu asta şi cu concediul de boală, avem o grămadă de vreme să mergem şi-acasă. Nu?

— Sigur, bună idee.

Ea şovăi, apoi se-ntoarse şi-l privi.

— Ce te necăjeşte, Conroe?

— Nu prea sunt sigur, dragă. Mă simt bine. Nu-i pieptul. Nu ştiu.

— Doc Nutt zice că o vreme o să te simţi oarecum mai ciudat, dragule, şi Andy spune că sunt şanse să nu fie nici o inspecţie, iar cargourile vin sigur mâine la amiază, şi altceva nu putem face. Tu nu poţi face altceva.

Telefonul din încăpere sună şi se duse să răspundă, continuând să vorbească din mers.

— Nici unul dintre noi nu poate face mai mult decât face deja. Dac-am putea ieşi, noi şi elicopterele, ştiu că Andy i-ar da lui Kasigi echipajele şi elicopterele şi atunci... Alo? Oh, salut, dragă!

Starke ascultă, auzi oftatul şi tăcerea bruscă şi inima i se strânse, apoi explozia ei de încântare şi o auzi strigându-l.

— E Andy, Conroe, e Andy! A sunat Marc Dubois şi e-n Irak. El şi cu Fowler au aterizat forţat fără nici o problemă pe nu ştiu care petrolier şi sunt în Irak şi teferi. O, Andy, asta este nemaipomenit. Ce? Da... sigur... e bine... şi eu... dar ce-i cu Kasigi, stai o clipă, da... da... totuşi... sigur...

Închise telefonul şi se repezi înapoi.

— Nimic încă de la Kasigi. Andy spune că se grăbea şi c-o să sune după aia. O, Conroe!

Se aşeză lângă el, trecându-şi cu foarte mare grijă palmele în jurul gâtului său şi lăsând să-i cadă lacrimi de fericire.

— Eram atât de îngrijorată de Mac şi de bătrânul Fowler. Mi-a fost atât de teamă că s-au pierdut.

— Şi mie!

Îi simţea inima bătând puternic şi pe a lui odată cu ea şi o parte din greutatea care-l apăsa se risipi. O îmbrăţişa strâns cu braţul sănătos.

— La naiba! mormăi, abia putând să rostească cuvintele. Haide Kasigi, haide, Kasigi!

Aeroportul internaţional Al Shargaz; *ora 6*, *18 seara*. Gavallan stătea la fereastra biroului, şi urmărea maşina oficială a lui Nevvburry cu micul steguleţ britanic fluturând pe o aripă, luând curba ca să treacă de poartă. Maşina acceleră de-a lungul drumului de centură către intrarea clădirii. Zărea şoferul în uniformă şi două siluete pe bancheta din spate. Dădu uşor din cap, mai mult pentru sine. Deschise robinetul chiuvetei şi se stropi cu puţină apă pe obraji, apoi se şterse. Uşa se deschise şi intră Scot, împreună cu Charlie Petikin. Amândoi erau palizi.

— Nu te-ngrijora! spuse Gavallan. Haide să-i dăm drumul!

Se întoarse la fereastră, încercând să pară calm, şi rămase acolo, uscându-şi palmele. Soarele era aproape de orizont.

— N-avem de ce să-i aşteptăm aici. O să mergem să-i întâmpinăm.

Porni hotărât înaintea lor pe coridor.

— Grozave veşti despre Mac şi Fowler, nu-i aşa?

— Minunate, spuse Scot cu voce plată, în ciuda hotărârii lui. Zece din zece, tată. Nu se putea mai bine de atât. Zece din zece.

Ieşiră de pe coridor în hol.

— Ce face Paula, Charlie?

— O, ea... ea, grozav, Andy!

Petikin era uimit de sângele rece al lui Gavallan şi foarte invidios.

— A... a decolat spre Teheran acum o oră. Nu cred c-o să se întoarcă până luni, deşi s-ar putea şi mâine.

Blestematul „Vârtej”, se gândi nefericit, a ruinat totul. Ştiu că o inimă slabă n-a câştigat niciodată o femeie, dar ce dracu pot să fac? Dacă ni se duc elicopterele, adio, slujbă, adio, pensie. N-am aproape nici o economie. Sunt cu mult mai bătrân decât ea şi... fir-ar să fie! Într-un fel prostesc şi greţos, mă bucur. Acum nu mai pot să-i distrug viaţa şi oricum ar fi fost nebună să spună da.

— Paula e bine, Andy.

— E o fată de treabă.

Holul era aglomerat. Îl traversară şi ieşiră din răcoarea aerului condiţionat în căldura apusului, pe treptele de la intrare. Gavallan se opri surprins. Tot personalul S-G se afla acolo. Scragger, Vossi, Willi, Rudi, Kelly, Sandor, Freddy Ayre şi toţi ceilalţi şi toţi mecanicii. Toţi aşteptau nemişcaţi, urmărind maşina care se apropia, ce viră către ei. Din ea coborî Newburry.

— Salut, Andrew! spuse.

Însă toţi îl priveau ca vrăjiţi la omul care stătea lângă el, nu iranianul, ci Kasigi, strălucind tot. Newburry spuse erplex:

— Zău, nu prea înţeleg ce se întâmplă, dar ambasadorul, ambasadorul iranian, a amânat în ultima clipă inspecţia şi şeicul a făcut la fel, iar domnul Kasigi m-a cheat ca să mă invite la recepţia de la Ambasada niponeză, aşa că în seara asta n-o să fie nici o inspecţie.

Gavallan lăsă să-i scape un strigăt de bucurie şi toţi repeziră să-l bată pe umeri pe Kasigi, mulţumindu-i, vorbindu-i, râzând, împiedicându-se unul de celălalt, iar Kasigi spuse:

— Şi n-o să fie nici o inspecţie mâine, chiar dacă va trebui să-l răpim.

Şi râsetele izbucniră din nou şi strigătele de bucurie, iar Scragger începu să ţopăie un dans marinăresc.

— Ura pentru Kasigi!

Gavallan îşi croi drum printre ei şi îl strânse bărbăteşte în braţe, apoi strigă pe deasupra întregii adunări:

— Mulţumesc, mulţumesc, pentru Dumnezeu! Ai să-ţi primeşti o parte din aparate peste trei zile şi restul la sfârşitul săptămânii.

Apoi adăugă fără nici o legătură:

— Dumnezeule Mare, dă-mi o secundă. Dumnezeule mare! Trebuie să le spun lui Mac, Duke şi celorlalţi. Petrecerea o plătesc eu.

Kasigi îl privi depărtându-se grăbit, apoi zâmbi în sinea lui.

La spital; *ora 6*, *32 seara*. Tremurând, Starke aşeză receptorul în furcă strălucind de bucurie şi se întoarse pe balcon.

— La naiba, Manuela, la naiba! Am reuşit, nici o inspecţie! „Vârtejul” a reuşit! Andy nu ştie cum a făcut-o.

Îşi trecu braţul în jurul umerilor ei şi se sprijini de balustradă.

— ”Vârtejul” a reuşit. Acum suntem în siguranţă, acum o să scăpăm de aici şi putem să ne gândim la viitor. La naiba! Kasigi, ticălosul ăsta a făcut-o. Allah e mare! adăugă triumfal, fără să se gândească.

Soarele atinse orizontul. Din oraş se auzi un muezin, numai unul, chemând cu o voce limpede, şi sunetul îi umplu urechile şi fiinţa şi el ascultă uitând orice altceva, uşurarea şi bucuria amestecate cu cuvintele şi cu chemarea infinitului şi se depărta de ea.

Neputincioasă, ea aşteptă singură, acolo, în lumina soarelui care cobora către apus, temându-se pentru el şi tristă pentru el, înţelegând că viitorul se afla în cumpănă.

Aşteptă aşa cum numai o femeie poate s-o facă.

Chemarea încetă. Se lăsă tăcerea, foarte adâncă, atotcuprinzătoare. Ochii lui străbătură vechiul oraş în toată splendoarea lui străveche, deşertul de dincolo de el, infinitul de dincolo de orizont şi-l văzu aşa cum era.

Sunetul unui reactor care decola şi păsările mării chemându-se, apoi păcănitul unui elicopter – şi se hotărâ:

— Tu, îi spuse în farsi, tu, te iubesc.

— Tu. Te iubesc pe vecie, murmură ea, gata să izbucnească în lacrimi, apoi îl auzi oftând şi ştiu că se aflau din nou împreună.

— E vremea să mergem acasă, draga mea. O trase la pieptul său.

— E vremea ca toţi să mergem acasă.

— Casa-i acolo unde stai, spuse, fără să se mai teamă.

La Hotel Oasis; *ora 11*, *52 noaptea*. Telefonul sună discordant în întuneric, smulgându-l pe Gavallan dintr-un somn adânc. Bâjbâi după el, apoi aprinse veioza.

— Alo.

— Alo, Andrew, aici e Roger Newbury, te rog să mă ierţi că te sun atât de târziu, dar...

— O, e-n regulă, am spus să mă suni până la miezul nopţii. Cum a mers?

Newbury promisese să-i telefoneze şi să-i spună ce se întâmplase la recepţie. De obicei, Gavallan ar fi fost treaz, dar în noaptea aceea, imediat după zece, se scuzase faţă de toţi ceilalţi care celebrau evenimentul şi în câteva secunde adormise.

— Cum rămâne cu ziua de mâine?

— Sunt încântat să-ţi spun că Excelenţa Sa Abadani a acceptat invitaţia şeicului de a-şi petrece ziua vânând cu şoimi la oaza Al Sal. Aşa că lucrurile arată foarte bine, o să fie izolat toată ziua. Personal, n-am încredere în el, Andrew, şi te sfătuim foarte serios să-ţi scoţi aparatele şi tot personalul cât de repede şi, discret poţi şi de asemenea să închizi toate lucrările de aici o lună sau două, până când putem să-ţi trimitem o vorbă. E-n regulă?

— Da, grozave veşti! Mulţumesc. Gavallan se lăsă pe spate, un om nou, patul îmbietor.

— M-am gândit deja să închid, spuse cu un căscat profund. Toată lumea e programată să plece înainte de pusul soarelui.

Simţise nervozitatea din vocea diplomatului, dar o puse pe seama tensiunii de până atunci. Îşi înăbuşi un alt căscat şi adăugă:

— Scragger şi cu mine vom fi ultimii. Avem reţinute bilete la avionul de Bahrain, cu Kasigi, să-l întâlnim pe McIver.

— Bun. Cum dracu v-aţi descurcat cu Abadani, nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu, da ne-am scos cu toţii pălăria în faţa ta. Acum, ă... detest să amestec lucrurile bune cu cele rele, dar abia am primit un telex de la Henrley, din Tabriz.

Gavallan se trezi de-a binelea.

— Necazuri?

— Mi-e teamă că da. Sună bizar dar asta spune... Se auzi un foşnet de hârtie.

—...Henrley spune: Am auzit că ieri sau noaptea trecută a avut loc un fel de atac asupra lui Hakim Han. Se presupune a fi implicat căpitanul Yokkonen.

Noaptea trecută a fugit spre graniţa turcă în elicopterul său, luându-şi cu el soţia, Azadeh, împotriva voinţei sale. Din ordinul Hanului a fost emis un mandat de arestare pentru tentativă de omor şi răpire. În prezent Tabriz se desfăşoară numeroase ciocniri între facţiunile rivale, ceea ce face oarecum dificil un raport mai precis. Detalii ulterioare vor fi trimise imediat ce or sa fie disponibile". Asta e tot. Surprinzător, nu?

Tăcere.

— Andrew, eşti acolo?

— Da, da. Dar... doar că încercam să-mi adun gândurile. E vreo şansă să fie o greşeală?

— Mă îndoiesc. Am trimis un mesaj urgent pentru mai multe amănunte. S-ar putea să primim ceva mâine. Îţi sugerez să iei legătura cu ambasadorul finlandez din Londra, să-l alertezi. Numărul ambasadei este 01-766-8888. Îmi pare rău de toate astea.

Gavallan îi mulţumi şi, ameţit, închise telefonul.

CAPITOLUL 72
DUMINICĂ 4 martie 1979

În satul turcesc; *ora 10*, *20 dimineaţa*. Azadeh se trezi brusc. Pentru moment nu-şi putea aminti unde se află, apoi încăperea se limpezi, măruntă, sărăcăcioasă, două ferestre, salteaua de paie de pe pat, tare, aşternuturi curate, dar aspre şi pături, şi-şi aminti că era îa hotelul satului şi noaptea trecută după apusul soarelui, în ciuda protestelor ei şi a faptului că nu dorea să-l părăsească pe Erikki, fusese escortată aici de maior şi de un poliţist. Maiorul înlăturase cu un gest toate scuzele ei şi insistase să cineze cu ea în micuţul restaurant care se golise deîndată ce intraseră ei.

— Desigur că trebuie să mâncaţi ceva ca să vă păstraţi în puteri. Vă rog, luaţi loc. O să comand orice doriţi pentru soţul dumneavoastră şi o să pun să i le trimită. Vreţi asta?

— Da, vă rog, spusese în turceşte şi se aşezase încordată, înţelegând ameninţarea ascunsă. Pot să plătesc.

Un zâmbet abia ghicit mişcase buzele pline ale maiorului.

— Cum doriţi.

— Mulţumesc, efendi maior. Când putem să plecăm eu şi soţul meu?

— O să discutăm asta mâine, nu în noaptea asta. Făcuse un semn poliţistului să stea de pază la uşă.

— Acum să vorbim englezeşte, spusese, întinzându-i tabachera de argint.

— Nu, mulţumesc, nu fumez. Când pot să-mi primesc înapoi bijuteriile, vă rog, efendi maior?

El alesese o ţigară şi începuse s-o bată cu capătul de tabacheră, privind-o.

— Deîndată ce-o să fie sigur. Numele meu este Abdul Ikail, sunt detaşat la Van şi răspund de întreaga regiune până la graniţă.

Îşi aprinsese ţigara cu bricheta şi suflase fumul, fără s-o părăsească nici o clipă din ochi.

— Aţi mai fost până acum la Van?

— Nu, niciodată.

— E un locşor adormit. Era, se corectase, mai înainte de a izbucni revoluţia voastră, deşi de-a lungul graniţei întotdeauna a fost greu.

Trăsese încă un fum adânc în piept.

— Tot felul de indivizi nedoriţi de ambele părţi ale graniţei, încercând s-o traverseze sau să fugă. Contrabandişti, traficanţi de droguri şi arme, hoţi, toate scursorile la care vă puteţi gândi.

O spusese cu voce egală, rotocoale de fum punctându-i cuvintele. Aerul din mica încăpere era încărcat şi mirosea a mâncare, a sudoare şi a fum de tutun. Se simţise cuprinsă de presimţiri negre. Degetele începură să se joace cu cureaua poşetei.

— Aţi fost vreodată la Istanbul? o întrebase.

— Da, da, o dată, câteva zile, când eram copil. Am fost cu tatăl meu. El avea afaceri acolo şi pe mine m-au urcat în avion şi m-au trimis în Elveţia, la şcoală.

— N-am fost niciodată în Elveţia. Am fost o dată în vacanţă la Roma şi la Bonn, la un curs de poliţie, şi la altul la Londra, dar niciodată în Elveţia.

Fumase o vreme în tăcere, pierdut în gânduri, apoi îşi stinsese ţigara în scrumiera ciobită şi făcuse semn patronului hotelului, care stătuse tot timpul acesta umil, lângă uşă, aşteptând să-i ia comanda.

Mâncarea fusese primitivă, dar bună şi servită cu nespusă umilinţă îngrijorată, care o stânjenise şi mai mult. Era limpede că satul nu era obişnuit cu o asemenea prezenţă augustă.

— N-aveţi de ce vă teme, doamnă Azadeh, nu sunteţi în pericol, îi spusese de parcă i-ar fi citit gândurile. Dimpotrivă, mă bucur că am ocazia să vorbesc cu dumneavoastră. Rareori trece pe aici o persoană de calitatea dumneavoastră.

În timpul cinei, răbdător şi politicos, îi pusese întrebări despre Azerbaidjan şi Hakim Han, dându-i prea puţine lămuriri şi refuzând să discute situaţia lui Erikki sau ce avea să se întâmple.

— Ce-o fi o fi. Vă rog spuneţi-mi din nou povestea dumneavoastră.

— V-am... v-am spus-o deja, efendi maior. Este adevărul, nu este o poveste. V-am spus adevărul. Şi aşa a făcut şi soţul meu.

— Desigur, spusese, continuând să mănânce cu poftă. Vă rog mai spuneţi-mi o dată.

Aşa că se supusese temătoare, citindu-i în ochi dorinţa, deşi rămăsese tot timpul pedant de politicos şi atent.

— E adevărat, spusese, abia atingând mâncarea din faţa ei. N-am comis nici o crimă. Soţul meu n-a făcut decât să se apere pe el şi pe mine. Jur în faţa lui Allah.

— Din nefericire, Allah nu poate să depună mărturie în favoarea voastră. Desigur, în cazul vostru accept ceea ce-mi spuneţi ca fiind ceea ce credeţi. Din fericire, aici suntem mai cu picioarele pe pământ, nu suntem fundamentalişti, există o separare între Islam şi Stat, între noi şi Allah nu se interpune nimeni cu de la sine putere şi suntem fanatici numai în a ne păstra propriul mod de viaţă aşa cum dorim şi a nu lăsa ca legile altora şi credinţa altora să ne fie vârâte cu forţa pe gât.

Se întrerupsese ascultând atent. când sosiseră, lumina zilei începea să scadă şi în depărtare se auzeau focuri de armă şi explozii de aruncătoare. În tăcerea restaurantului le auziseră din nou.

— Probabil kurzii care-şi apără casele din munţi. Buzele i se strâmbaseră a dezgust.

— Am auzit că Khomeini trimite armata voastră şi Gărzile Verzi împotriva lor.

— Asta-i altă greşeală! spusese ea. E ceea ce spune fratele meu.

— Sunt de aceeaşi părere. Familia mea este kurdă. Se ridicase.

— Un poliţist va sta în faţa uşii toată noaptea. Ca să vă apere, spusese cu acelaşi zâmbet abia ghicit, straniu, care o tulbura nespus. Pentru protecţia dumneavoastră. Vă rog rămâneţi în cameră până când... până când am să vin după dumneavoastră, sau am să trimit după dumneavoastră, înţelegerea de care veţi da dovadă îi va sluji soţului. Noapte bună!

Aşa că ea se dusese în camera care i se dăduse şi acolo, văzând că nu exista cheie sau zăvor la uşă, proptise un scaun sub clanţă. Încăperea era rece şi apa din cană îngheţată. Se spălase şi se ştersese, apoi se rugase, adăugind o rugăciune specială pentru Erikki, şi se aşezase pe pat.

Cu mare grijă trăsese afară din cureaua genţii acul de pălărie din oţel, lung de cincisprezece centimetri, ce fusese ascuns în cusături, cântărindu-l câteva secunde din ochi. Vârful era ascuţit, capătul mic, dar îndeajuns de mare ca să poată fi apucat bine pentru o izbitură. Îl strecurase sud faţa de pernă aşa cum îi arătase Ross.

— Pentru tine nu-i nici o primejdie, îi spusese cu un zâmbet. Un duşman n-o să-l bage de seamă şi poţi să ajungi la el foarte uşor. O fată tânără şi frumoasă ca tine ar trebui să fie întotdeauna înarmată, pentru orice eventualitate.

— O, Johnny, dar n-am să fiu niciodată în stare să-niciodată!

— Ai să fii când şi dacă va sosi vremea şi ar trebui să fii pregătită pentru asta. Câtă vreme eşti înarmată şi ştii cum să foloseşti arma, oricare ar fi ea, şi accepţi că s-ar putea să fii nevoită să ucizi ca să te aperi, atunci n-o să ai niciodată de ce să-ţi fie teamă.

În cursul acelor minunate luni din Ţinuturile înalte îi arătase cum să-l folosească.

— Doar doi centimetri în locul potrivit e mai mult decât de-ajuns. E mortal.

De atunci îl purtase mereu cu ea, dar niciodată nu trebuise să-l folosească, nici măcar în sat. Satul. Lasă satul nopţii, nu zilei. Degetele atinseseră vârful armei. Poate că în noaptea asta, se gândise. Insha Allah! Cum rămâne cu Erikki? Insha Allah.

Apoi îşi amintise că Erikki spusese: „Insha Allah e minunat, Azadeh, şi o scuză nemaipomenită, dar Dumnezeu, oricum i-ai spune, are nevoie de un ajutor pământesc din vreme în vreme”.

— Da, îţi făgăduiesc să fiu pregătită, Erikki. Mâine o să fie mâine şi-am să te-ajut, dragul meu. Am să te scot cumva din toată povestea asta.

Mult mai liniştita, suflă în luminare şi se ghemui sub cearceafuri şi pături, îmbrăcată în pulover şi cu pantalonii de schi. Lumina lunii se strecura pe fereastră. În curând se încălzi. Căldura, istovirea şi tinereţea o purtară într-un somn fără vise. În cursul nopţii se trezi brusc. Clanţa uşii se mişcase încetişor. Mâna atinse acul. Stătea întinsă în pat, privind uşa. Mânerul se mişcă până la limită, uşa se deschise o idee, dar nu ieşi din clanţă fiind ţinută strâns de scaunul care trosnise sub apăsare. În acelaşi moment clanţa reveni în linişte la locul ei. Din nou tăcere. Nu se auziră paşi sau vreo respiraţie şi nici clanţa nu se mai mişcă.

Zâmbi în sinea ei. Tot Jobnny îi arătase cum să aşeze scaunul. Ah, dragul meu, sper să fi găsit fericirea pe care o căutai, îşi zise şi adormi din nou cu faţa către uşă.

Acum era trează şi odihnită şi ştia că era mult mai puternică decât cu o zi în urmă, mult mai pregătită pentru bătălia care avea să înceapă în curând. Da, pe Allah, îşi spuse, întrebându-se în acelaşi timp ce o trezise atât de brusc. Pe stradă se auzeau zgomotele maşinilor şi strigătele vânzătorilor ambulanţi. Nu, nu asta. Apoi din nou un ciocănit în uşă.

— Cine e, vă rog?

— Maiorul Ikail...

— Un moment, vă rog.

Îşi trase cizmele, îşi îndreptă puloverul şi părul, înlătura îndemânatică scaunul din faţa uşii.

— Bună dimineaţa, efendi maior. El aruncă o privire amuzată către scaun.

— Aţi fost foarte înţeleaptă să blocaţi uşa. N-o mai faceţi fără permisiunea mea.

O cercetă scrutător.

— Păreţi odihnită. Bun. Am poruncit cafea şi pâineproaspătă pentru dumneavoastră. Ce altceva aţi mai dori?

— Doar sa fiu lăsată să plec împreună cu soţul meu.

— Aşa?

Intră în cameră şi închise uşa, trase scaunul şi se aşeză pe el în spatele către lumina soarelui care se strecura pe fereastră.

— Cu cooperarea dumneavoastră, asta s-ar putea aranja.

Când intrase în încăpere, ea se retrăsese şi se aşezase pe marginea patului cu o mişcare care păruse întâmplătoare, sprijinindu-şi palma la câţiva centimetri de pernă.

— Ce cooperare, efendi maior?

— Ar fi foarte înţelept să nu ne înfruntăm, spuse el cu o voce ciudată. Dacă cooperaţi şi vă întoarceţi la Tabriz de bunăvoie, astă-seară, soţul dumneavoastră va rămâne în custodie în noaptea asta, iar mâine va fi trimis la Istanbul.

Se auzi spunând:

— Trimis ia Istanbul? Unde?

— Mai întâi la închisoare, pentru siguranţa lui, unde ambasadorul său va putea să-i vadă şi, dacă Allah vrea, să-l elibereze.

— De ce ar trebui să fie trimis la închisoare? N-a făcut nimic.

— Pe capul lui este pusă o recompensă. Mort sau viu. Maiorul zâmbi subţire.

— Are nevoie de protecţie. Sunt zeci de conaţionali de-ai dumneavoastră în sat şi prin apropiere, toţi lihniţi de foame. Dumneavoastră n-aveţi nevoie de protecţie? N-aţi fi o victimă perfectă pentru o răpire? Nu şi-ar răscumpăra Hanul propria-i soră imediat şi la un preţ frumos? Ei?

— Am să mă întorc bucuroasă înapoi dacă asta o să-i folosească soţului meu, spuse fără să mai stea pe gânduri. Dar, dacă mă întorc înapoi, ce garanţii am că soţul meu o să se bucure de protecţie şi-o să fie trimis la Istanbul, efendi maior?

— Nici una. Se ridică în picioare, dominând-o cu statura sa.

— Alternativa este că, dacă nu cooperaţi de bunăvoie, veţi fi trimisă peste graniţă astăzi şi el va trebui să-şi accepte soarta.

Ea nu se ridică, nici nu-şi îndepărtă mâna de lângă pernă şi nici nu-şi ridică privirile spre el. Aş face asta bucuroasă, dar, odată plecată, Erikki e lipsit de apărare. Să cooperez? Oare asta înseamnă să mă culc de bunăvoie cu acest bărbat? Cum trebuie să cooperez?

— Ce doriţi să fac? întrebă, furioasă că vocea părea mai timidă ca înainte.

El avu un început de râs şi spuse sardonic:

— Să faceţi tot ceea ce toate femeile găsesc că e greu de făcut: să fiţi supusă, să faceţi ceea ce vi se spune fără să vă opuneţi sau să vă tocmiţi şi să încetaţi de a fi inteligentă.

Se întoarse pe călcâie.

— Rămâneţi aici, la hotel. O să mă întorc mai târziu. Sper că până atunci o să fiţi pregătită să-mi daţi răspunsurile corect.

Închise uşa după el.

Dacă încearcă să mă forţeze, am să-l ucid, îşi zise. Nu pot să mă culc cu el ca plată. Bărbatul meu nu mi-ar ierta-o niciodată. Şi nici eu nu mi-aş ierta-o, pentru că amândoi ştim că gestul nu ar garanta libertatea lui sau a mea şi chiar dacă ar face-o, el n-ar putea să trăiască ştiind asta şi-ar căuta să se răzbune; şi nici eu n-aş putea să trăiesc aşa.

Se ridică în picioare şi se duse la fereastră, privind afară la satul care zumzăia preocupat, la munţii acoperiţi de zăpadă şi la graniţa care-i traversa, aflată la atât de mică distanţă.

— Singura şansă pe care o are Erikki e ca eu să mă întorc înapoi, murmură. Dar nu pot. Nu fără aprobarea maiorului. Şi chiar şi-atunci...

La postul de poliţie, *ora 11*, *58 dimineaţa*. Prinsă în strânsoarea pumnilor uriaşi ai lui Erikki, partea inferioară a barei centrale de fier din fereastră ieşi din locul ei, împrăştiind o mică ploaie de pulbere de ciment. O împinse grăbit la loc în gaură şi privi pe uşa cuştii şi de-a lungul coridorului. Nu se vedea nici un temnicer, înghesui la iuţeală bucăţele mici de ciment şi resturi în jurul bazei, ascunzând gaura. Se chinuise cu bara cea mai mare parte a nopţii, măcinându-i încet lăcaşul aşa cum un câine îşi roade neobosit osul. Acum avea o armă şi un Bevier ca să îndoaie celelalte bare.

O să-mi ia o jumătate de oră, nu mai mult, îşi zise şi se aşează la loc pe pat, satisfăcut. După ce-i adusese mâncare, seara trecută, poliţistul îl lăsase singur, încrezător în tăria cuştii lor. În dimineaţa aceea îi adusese o cafea care avea un gust groaznic şi un coltuc de pâine proastă şi se zgâise la el nedumerit când întrebase de maior şi de soţia lui. Nu cunoştea cuvântul turcesc pentru maior şi nici numele ofiţerului, dar când arătase către umăr, mimând rangul omului, pricepuse şi se mulţumise să ridice din umeri, spusese câteva cuvinte turceşti pe care el nu le înţelesese şi plecase. Sergentul nu-şi făcuse încă apariţia.

Fiecare dintre noi ştie ce trebuie să facă, îşi zise, şi eu şi Azadeh, fiecare dintre noi are de înfruntat un risc, fiecare are să facă ce poate. Bine. Dar dacă o atinge cineva sau o răneşte, nici un zeu n-o să-l poată ajuta pe acesta, câtă vreme eu sunt în viaţă. Jur!

Uşa de la capătul coridorului se deschise. Maiorul intră, înaintând cu paşi mari către el.

— Bună dimineaţa! spuse, strâmbând din nas din cauza mirosului.

— Bună dimineaţa, domnule maior. Unde-mi este soţia, vă rog? Şi când ne lăsaţi să plecăm?

— Soţia dumitale este în sat, destul de în siguranţă şi odihnită. Am văzut-o chiar eu. Maiorul îl cercetă gânditor cu privirea, observă murdăria de pe palmele lui, aruncă o privire ascuţită la încuietoarea cuştii, la barele ferestrei, la podea şi la tavan.

— Siguranţa şi tratamentul ei depind de dumneata, cred că înţelegi.

— Da, înţeleg într-adevăr. Şi ca cel mai mare în grad, te fac răspunzător pentru ea.

Maiorul râse.

— Bun, spuse sardonic, apoi zâmbetul dispăru. E mai bine să evităm o confruntare. Dacă cooperezi, ai să rămâi aici la noapte, mâine am să te trimit sub pază la Istanbul – unde ambasadorul vostru poate să te viziteze, dacă doreşte – ca să fii judecat pentru crimele de care eşti acuzat sau să fi extrădat.

Erikki înlătură propriile probleme.

— Mi-am adus soţia aici împotriva voinţei sale. N-a făcut nimic rău şi-ar trebui să plece acasă. Poate fi însoţită până acolo?

Maiorul îl privi atent.

— Asta depinde de cum cooperezi.

— Am să o rog să se întoarcă. Am să insist, dacă asta e ceea ce vreţi să spuneţi.

— Ar putea fi trimisă înapoi, spuse maiorul, jucându-se cu el. O, da, dar desigur că este posibil să fie răpită în drum către graniţă sau chiar de la hotel. De data asta de bandiţi, bandiţi iranieni, răi, şi ţinută în munţi o lună sau două ca să fie răscumpărată până la urmă de Han.

Erikki se întunecă la faţă.

— Ce vreţi să fac?

— Nu departe este calea ferată. La noapte ai putea fi scos pe furiş de aici şi dus în siguranţă la Istanbul. Toate acuzaţiile împotriva dumitale ar putea fi muşamalizate. Ţi s-ar putea da o slujbă bună, să pilotezi, să pregăteşti piloţii noştri, timp de doi ani, în schimb accepţi să devii agent secret pentru noi, ne furnizezi informaţii despre Azerbaidjan, în special despre acest sovietic de care ai amintit, Mzytryk, informaţii despre Hakim Han, unde şi cum trăieşte, cum să intrăm în palat şi orice altceva care e necesar.

— Şi soţia mea?

— Ea o să stea în Van de bunăvoie, ca garanţie a comportării dumitale. Pentru o lună sau două, apoi poate să ţi se alăture, oriunde ai fi.

— Dacă va fi escortată înapoi la Hakim Han, astăzi, în siguranţă, neatinsă şi dacă se dovedeşte c-a ajuns acolo în siguranţă şi neatinsă, am să fac ceea ce-mi cereţi.

— Trebuie să accepţi sau să refuzi! spuse maiorul nerăbdător. Nu sunt aici ca să mă tocmesc cu dumneata.

— Vă rog, n-are nimic de-a face cu nici un fel de crimă de-a mea. Vă rog, lăsaţi-o să plece. Vă rog.

— Crezi că suntem proşti? Eşti de acord sau nu?

— Da, dar mai întâi vreau s-o văd în siguranţă. Înainte de orice altceva.

— Poate că mai întâi ţi-ar plăcea s-o vezi batjocorită, înainte de orice altceva.

Erikki se repezi la el printre bare, uşa cuştii se zgudui sub impactul cu trupul său. Dar maiorul stătea suficient de departe de cuşcă şi râse de mâna uriaşă care încerca neputincioasă să-l înşface.

Cântărise distanţa cu exactitate, mult prea experimentat ca să fie prins nepregătit, mult prea experimentat anchetator ca să nu ştie cum să zgândăre şi să amenințe şi să tenteze, cum să-şi bată joc şi să exagereze şi să folosească teama şi neliniştea unui prizonier, cum să răsucească adevărul ca să străpungă bariera de inevitabile minciuni şi adevăruri spuse pe jumătate ca să ajungă la adevărul adevărat. Superiorii săi îi lăsaseră lui puterea de a hotărî ce să facă cu cei doi. Hotărâse. Fără să se grăbească, îşi scoase revolverul şi-l îndreptă către chipul lui Erikki şi ridică piedica. Erikki nu se trase înapoi. Se mulţumi să strângă barele cu pumnii săi enormi, răsuflând sacadat.

— Bun, spuse maiorul calm, punându-şi pistolul la loc în toc. Ai fost avertizat că comportamentul dumitale poate influenţa atitudinea noastră faţă de ea.

Ieşi.

Rămas singur, Erikki încercă să scoată uşa cuştii din balamale. Uşa gemu, dar nu se clinti.

Aeroportul Internaţional Al Shargaz; *ora 4*, *39 după-amiază*. Din spatele volanului, Gavallan privi trapa de încărcare a unui cargo 747 Jumbo Jet închizându-se în urma a jumătate din încărcătura de elicoptere, lăzi cu piese de schimb şi rotoare. Piloţii şi mecanicii încărcau frenetic cel de-al doilea Jumbo Jet, mai având de încărcat doar un singur fuzelaj de 212, o duzină de lăzi şi câteva grămezi de valize.

— Suntem în grafic, Andy, spuse Rudi, responsabilul cu încărcarea, prefăcându-se că nu observă paloarea prietenului său. O jumătate de oră.

— Bun.

Gavallan îi întinse nişte hârtii.

— Aici sunt aprobările pentru mecanicii care merg cu el.

— Nu şi piloţii?

— Nu, toţi piloţii pleacă cu cursa BA. Dar asigură-te că sunt prezenţi la Biroul de Emigrări la ora 6, 10 în seara asta. Avionul nu poate să întârzie. Asigură-te că toată lumea e acolo, Rudi. Trebuie să fie în avionul ăsta. Am garantat-o.

— Nu-ţi face griji! Ce-i cu Duke şi Manuela?

— Au plecat deja. I-a însoţit Doc Nutt, aşa că ei şi-au luat zborul. Eu... cam asta-i totul.

Gavallan se concentra cu greu.

— Tu şi cu Scrag încă mai sunteţi programaţi la zborul de 6, 35 pentru Bahrain?

— Da. Jean-Luc ne aşteaptă. O să-l luăm pe Kasigi ca să-i pregătim operaţiunea şi o să ne pregătim pentru aparatele Iran-Toda. O să mă îngrijesc să plecaţi cu toţii.

— Ne vedem la Aberdeen.

Rudi îi strânse puternic mâna şi plecă grăbit. Gavallan întoarse cheia în contact, schimbă vitezele şi înjură, apoi se întoarse la birou.

— Ceva nou, Scrag?

— Nu, nu încă, amice. A sunat Kasigi. I-am spus că afacerea e pornită, i-am dat înmatriculările elicopterelor, numele piloţilor şi mecanicilor. A spus că şi-a oprit bilete la zborul nostru către Kuweit, la noapte, apoi o să prindă o maşină către Abadan şi de-acolo la Iran-Toda.

Scragger era tulburat, la fel ca şi ceilalţi, de felul în care arăta Gavallan.

— Andy, ai acoperit toate posibilităţile.

— Oare? Mă îndoiesc, Scrag! Nu i-am scos încă pe Erikkj şi pe Azadeh.

În timpul nopţii, până foarte târziu după ora Londrei, Gavallan luase legătura cu orice ins cât de cât important la care se putuse gândi. Ambasadorul finlandez fusese uluit.

— E cu neputinţă! Unul dintre cetăţenii noştri nu poate fi amestecat într-o asemenea afacere. E imposibil! Unde o să fiţi mâine la ora aceasta?

Gavallan îi spusese şi aşteptase ca noaptea să se transforme în zori. N-avea cum să ia legătura cu Hakim Han altfel decât prin Newbury şi Newbury se ocupa de această posibilitate.

— E o porcărie, Scrag, dar asta e.

Bâjbâi după telefon şi-l aşează din nou la loc.

— Aţi verificat pe toată lumea?

— Da. Kasigi o să ne aştepte la poartă. Am trimis toate bagajele la terminal şi le-am verificat. Putem rămâne aici până în ultimul moment, apoi plecăm direct acolo.

Gavallan privi îndelung aeroportul. Aglomerat, totul normal, o zi blândă.

— Nu ştiu ce să fac, Scrag. Pur şi simplu nu mai ştiu ce să fac.

La postul de poliţie, *în satul turcesc*; *ora 5*, *18 după-amiază*.

— Exact cum spuneţi, efendi. O să faceţi aranjamentele necesare? spuse maiorul politicos.

Stătea la singurul birou din încăperea mică şi sărăcăcioasă, cu sergentul în picioare lângă el, cu cele două pumnale, kukn şi pukâh, ale lui Erikki pe birou.

— Bun, da, da, sunt de acord, salaam!

Aşează receptorul în furcă, îşi aprinse o ţigară şi se ridică în picioare.

— Mă duc la hotel.

— Da, efendi.

Ochii sergentului sclipiră amuzaţi, dar se feri grijuliu să lase să se vadă. Îl urmări pe maior aranjându-şi vestonul şi părul şi punându-şi fesul în cap, invidiindu-i rangul şi puterea.

Telefonul sună.

— Poliţia, da. O, salut, sergent!

Ascultă cu o uimire din ce în ce mai mare.

— Dar... da, da, foarte bine!

Aiurit, aşează receptorul la loc în furcă.

— E... a fost sergentul Kurbel de la graniţă, efendi maior. Se apropie un camion al Forţelor Aeriene Iraniene cu Gărzi Verzi şi un mullah ca să ia elicopterul şi prizonierul şi pe ea şi să-i ducă înapoi în Iran.

Maiorul explodă.

— În numele lui Allah! Cine a îngăduit duşmanilor să treacă peste graniţă fără documente scrise? Există nişte ordine referitoare la mullahi şi revoluţionari.

— Nu ştiu, efendi, spuse sergentul înspăimântat de furia neaşteptată. Kurbel a spus doar că i-au tot fluturat nişte hârta oficiale şi au insistat. Toată lumea ştie de elicopterul iranian, aşa că i-a lăsat pur şi simplu să treacă.

— Sunt înarmaţi?

— N-a spus, efendi.

— Ia-ţi oamenii, toţi. Şi pistoale mitralieră.

— Dar... dar cum rămâne cu prizonierul?

— Lasă asta, spuse maiorul şi ieşi ca o furtună, înjurând.

La marginea satului; *ora 5*, *32 după-amiază*. Camionul Forţelor Aeriene Iraniene era o maşină tot de teren, în parte cisternă, în parte camion; viră de pe drumul secundar care era doar ceva mai mult decât o cărare prin zăpadă, schimbă vitezele şi se îndreptă către elicopter. În apropierea acestuia, poliţistul de santinelă îi ieşi în întâmpinare. O jumătate de duzină de tineri înarmaţi, purtând banderole verzi pe braţ, săriră jos, urmaţi de trei aviatori iranieni în uniformă, neînarmaţi, şi un mullah.

Mullahul îşi trecu pe umăr pistolul mitralieră Kalaşnikov.

— Salaam! Ne aflăm aici ca să luăm ce e al nostru în urnele Imamului şi al Poporului, spuse plin de imporanţă. Unde este criminalul şi femeia?

— Eu... eu nu ştiu nimic de asta... Poliţistul era descumpănit. Avea ordine limpezi:

Stai de pază şi ţine pe toată lumea la distanţă până când o să ţi se spună să faci altfel.

— Ar fi mai bine să mergeţi mai întâi la postul de poliţie şi să întrebaţi acolo.

Văzu unul dintre ofiţerii Forţelor Aeriene Iraniene deschizând uşa carlingii şi aplecându-se înăuntru, ceilalţi desfăşurând furtune de alimentare.

— Hei, voi trei, nu e voie lângă elicopter fără aprobare! Mullahul i se aşează în cale.

— Iată împuternicirea noastră. Flutură nişte hârtii sub nasul poliţistului şi asta îl deranjă şi mai tare, pentru că nu ştia să citească.

— Ar fi mai bine să vă duceţi mai întâi la post, bolborosi el.

Apoi, cu nespusă uşurare, văzu maşina poliţiei săltând pe drumeag din direcţia satului. Derapa la curbă în zăpadă, se mai zdruncină câţiva metri şi se opri.

Maiorul, sergentul şi câdva poliţişti ieşiră din ea, purtându-şi armele în mână. Înconjuraţi de Gărzile sale Verzi, mullahul se îndreptă către ei, netemător.

— Cine eşti? întrebă aspru maiorul.

— Mullahul Aii Miandiry din komitehul Khvoy. Am venit să luăm în stăpânire bunul nostru: răpitorul şi femeia, în numele Imamului şi-al Poporului.

— Femeia? Vrei să spui înălţimea Sa, sora lui Hakim Han?

— Da, ea.

— Imam, care Imam?

— Imamul Khomeini, pacea fie cu el.

— A, ayatolahul Khomeini, spuse maiorul, jignit de titlu. Care popor?

La fel de grosolan, mullahul îi întinse nişte hârtii.

— Poporul Iranului. Aici sunt îndreptările noastre. Maiorul luă hârtiile şi le parcurse la iuţeală cu privirea. Erau două, scrise de mână în grabă, în farsi. Sergentul şi cei doi oameni se dispersaseră, înconjurând camionul cu pistoale mitralieră în mâini.

Mullahul şi Gărzile Verzi îi priveau dispreţuitori.

— De ce nu este pe formularul legal? spuse maiorul. Unde sunt sigiliul poliţiei şi semnătura şefului poliţiei din Khvoy?

— N-avem nevoie de aşa ceva. E semnată de komiteh.

— Ce komiteh? Nu cunosc nici un komiteh.

— Komitehul Revoluţionar din Khvoy are autoritate asupra acestei zone şi asupra poliţiei.

— Acestei zone? Zona asta este Turcia.

— Vroiam să spun autoritate până la graniţă.

— Din a cui însărcinare? Unde sunt documentele tale? Arată-mi-le!

Ceva ca un curent electric îi străbătu pe tineri.

— Mullahul ţi le-a arătat, spuse unul dintre ei agresiv. Komitehul a semnat hârtiile.

— Cine le-a semnat? Tu?

— Eu, spuse mullahul. E legal. E perfect legal. Komitehul este autoritatea aici.

Observă că aviatorii îi priveau lung.

— Ce mai aşteptaţi? Realimentaţi elicopterul.

Mai înainte ca maiorul să poată rosti un cuvânt, unul dintre ei spuse foarte politicos:

— Vă rog să mă iertaţi, Excelenţă, dar bordul e un dezastru. O parte din instrumente sunt sparte. Nu putem să zburăm până când nu-i facem o verificare. Ar fi mai bine să...

— Necredinciosul a zburat cu el tot drumul de la Tabriz până aici, în siguranţă, noaptea şi ziua, a aterizat teafăr, voi de ce nu puteţi să zburaţi în timpul zilei?

— Ar fi doar mai sigur să verificăm înainte de a decola, Excelenţă.

— Mai sigur? De ce mai sigur, spuse aspru una din Gărzile Verzi, îndreptându-se către el. Suntem în mâinile lui Allah, împlinim lucrarea lui Allah. Vrei să întârzii lucrarea lui Allah şi să laşi elicopterul aici?

— Desigur că nu, desigur că...

— Atunci supune-te mullahului nostru şi realimentează, acum!

— Da... da, desigur, spuse pilotul temător. Cum doriţi. Şi toţi trei se repeziră să îndeplinească ordinul.

Maiorul se cutremură văzând cum pilotul, un căpitan, îngăduia să fie condus atât de uşor de un derbedeu tânăr care acum se zgâia la el cu ochi apoşi, obraznici.

— Komitehul are jurisdicţie asupra poliţiei, aga, spunea mullahul. Poliţia a servit Şahul Satan şi e suspectă. Unde este răpitorul şi... şi sora Hanului?

— Unde sunt împuternicirile voastre de a trece graniţa şi a cere ceva?.

Maiorul era stăpânit de o furie rece.

— În numele lui Allah, hârtiile astea sunt de-ajuns! Mullahul împunse cu degetul documentele. Unul dintre tineri ridică piedica armei.

— Las-o! îl avertiză maiorul. Dacă apeşi o singură dată pe trăgaci pe pământul nostru, trupele noastre vor trece graniţa şi vor pârjoli totul de-aici până la Tabriz.

— Dacă o să vrea Allah.

Mullahul îl privi ţintă – ochi întunecaţi, barbă neagră şi foarte hotărât – dispreţuindu-l pe maior şi regimul nedemn pe care uniforma şi omul îl reprezentau în faţa. Război acum sau mai târziu era acelaşi lucru pentru el. Era în mâinile lui Allah şi împlinea lucrarea lui Allah, dar Cuvântul Imamului avea să-i poarte spre victorie. Peste toate graniţele. Dar acum nu era momentul pentru război. Aveau prea multe de făcut în Khvoy: de supus pe cei de stânga, de înăbuşit revolta, de distrus duşmanii Imamului şi pentru asta în aceşti munţi fiecare elicopter era nepreţuit.

— Eu... eu cer returnarea proprietăţii noastre, spuse, mult mai înţelegător.

Arătă cu degetul semnele de înregistrare.

— Aceasta este înmatricularea noastră. Este dovada că e proprietatea noastră. A fost furat din Iran. Trebuie să ştiţi că n-a existat aprobarea de-a

părăsi Iranul şi legal este încă proprietatea noastră. Mandatul, arătă către hârtiile din mâna maiorului, mandatul este legal, pilotul a răpit femeia, aşa că o să-i preluăm şi pe ei. vă rog.

Maiorul era într-o situaţie de neconceput. Era imposibil să-i predea pe finlandez şi pe soţia lui acestor inşi, aflaţi ilegal acolo, din pricina unei bucăţi ilegale de hârtie. Asta ar fi fost o abatere grosolană de la îndatoririle sale şi l-ar fi costat, pe bună dreptate, capul. Iar dacă mullahul avea să forţeze lucrurile, el trebuia să se opună şi să apere postul de poliţie care, evident, nu dispunea de suficienţi oameni ca s-o poată face şi era foarte clar că n-avea să reuşească. Avea să fie înfrânt în confruntarea ce putea să urmeze. Era la fel de convins că mullahul şi Gărzile Verzi erau pregătiţi să moară chiar în clipa aceea, lucru pe care el nu era pregătit să-l facă.

Se hotărî să rişte.

— Răpitorul şi doamna Azadeh au fost trimişi la Van în dimineaţa asta. Pentru extrădare va trebui să vă adresaţi Comandamentului Armatei, nu mie. Importanţa surorii Hanului a făcut ca armata să preia controlul amândurora.

Chipul mullahului îngheţă. Una dintre Gărzile Verzi spuse morocănos:

— De unde ştim că asta nu-i o minciună? Maiorul se răsuci brusc spre el, tânărul sări înapoi.

Gărzile Verzi din spatele camionului ridicară armele şi ochiră, piloţii neînarmaţi se aruncară la pământ în grabă, iar mâna maiorului se îndreptă către revolver.

— Stai! spuse mullahul.

Fu ascultat chiar şi de maior, care era furios pe el însuşi că îngăduise mândriei şi reflexelor să domine. Mullahul se gândi o vreme, cântărind posibilităţile, apoi spuse:

— O să luăm legătura cu Van. Da, o să facem asta, dar nu astăzi. Astăzi o să luăm ce-i al nostru şi-o să plecăm.

Rămase acolo cu picioarele uşor depărtate, cu arma automată pe umăr, stăpânit de o încredere neclintită.

Maiorul se luptă cu greu să-şi ascundă uşurarea. Elicopterul nu avea nici o valoare pentru el sau pentru superiorii lui şi era deosebit de stânjenitor.

— Sunt de acord că e înmatricularea voastră, spuse scurt. Cât despre proprietari, nu ştiu. Dacă îmi semnaţi un proces verbal, lăsând proprietarii în suspensie, puteţi să-l luaţi şi să plecaţi.

— Am să semnez o hârtie pentru elicopterul nostru. Pe spatele mandatului de arestare, maiorul scrise la repezeală ceea ce l-ar fi satisfăcut – poate şi pe mullah. Acesta se întoarse şi se răsti la piloţi, care începură să strângă grăbiţi furtunurile de alimentare, iar pilotul se opri lângă carlingă, îndepărtând încă o dată zăpada.

— Acum eşti gata, pilot?

— Dintr-o clipă într-alta, Excelenţă.

— Uite, spuse maiorul către mullah, întinzându-i hârtia.

Cu o batjocură abia ascunsă, omul semnă fără să citească.

— Eşti gata acum, pilot?

— Da, Excelenţă, da.

Tânărul căpitan se uită la maior şi maiorul văzu, sau crezu ca vede, suferinţa din ochii săi şi rugămintea nerostită pentru azilul care era cu neputinţă de oferit.

— Pot să pornesc motoarele?

— Porneşte! spuse mullahul imperios. Desigur că poţi să porneşti!

În câteva secunde motoarele porniră să şuiere dulce, rotoarele elicelor prinseră viteză.

— Aii şi Abri, vă întoarceţi cu camionul înapoi la bază! Ascultători, cei doi tineri se urcară alături de şoferu, apoi mullahul le făcu semn să plece şi ceilalalţi să duseră la elicopter. Elicele despicau aerul şi el aşteptă până când toată lumea ajunse în cabină, apoi îşi coborî carabina de pe umăr, se aşeză lângă pilot şi trase uşa, închizând-o. Motoarele prinseră putere, aparatul decola şovăielnic şi se depărta greoi.

Furios, sergentul duse la ochi pistolul mitralieră.

— Pot să dobor baligele alea, domnule maior.

— Da, da, am putea. Maiorul îşi scoase tabachera.

— Dar o să lăsăm asta în seama lui Allah. S-ar putea ca Allah s-o facă pentru noi.

Îşi aprinse cu mâini tremurânde ţigara, trase adânc fum în piept şi privi camionul şi elicopterul care se depărtau în păcănitul motoarelor.

Câinii ăştia trebuie să fie învăţaţi să se poarte şi să primească o lecţie! Se îndreptă spre maşină şi urcă lângă şofer.

— Lasă-mă la hotel!

La hotel. Azadeh stătea sprijinită de fereastră, cercetând cerul. Auzise motoarele elicopterului pornind şi decolarea şi era plină de speranţă că Erikki reuşise cumva să evadeze.

— O, Allah, fă să fie adevărat.

Sătenii priveau şi ei cerul şi reuşi şi ea să vadă desluşit elicopterul, în drumul său de întoarcere sătre graniţă. Simţi o strângere de inimă.

A oferit oare libertatea lui pentru a mea? O, Erikki.

Apoi văzu maşina poliţiei intrând în piaţă, oprindu-se în fata hotelului şi pe maior ieşind şi aranjându-şi uniforma. Sângele îi fugi din obraji. Hotărâtă, închise fereastra şi se aşează pe scaun în apropierea pernei.

Aşteptă. Aşteptă.

Paşi. Uşa se deschise.

— Urmaţi-mă, vă rog.

Pentru im moment, ea nu înţelese.

— Cum?

— Urmaţi-mă, vă rog.

— De ce? întrebă plină de suspiciune, aşteptându-se la o cursă şi nedorind să părăsească siguranţa acului ascuns. Ce se întâmplă? Bărbatul meu pilotează elicopterul întoarce? L-aţi trimis înapoi?

Simţi c-o părăseşte curajul, neliniştea că Erikki se oferise în schimbul ei înnebunind-o.

— El pilotează?

— Nu, soţul dumneavoastră este la postul de poliţie. Au venit iranienii după elicopter. După el şi după dumneavoastră.

Acum, ca criza luase sfârşit, maiorul se simţea foarte bine.

— Aparatul era înregistrat în Iran, n-avea nici un fel de aprobare să părăsească Iranul, prin urmare aveau încă dreptul să-l ia. Acum urmaţi-mă!

— Unde, vă rog?

— Mă gândeam că v-ar plăcea să vă vedeţi soţul. Maiorul se bucura s-o privească. Îi făcea plăcere primejdia, întrebându-se unde era arma ei tainică. Femeile astea întotdeauna au o armă sau o otravă oarecare, moartea sub unul din ascunsele şi nenumăratele chipuri pândindu-l pe agresorul nepregătit. E uşor să ocoleşti dacă eşti pregătit, dacă te urmăreşti mumie şi nu dormi.

— Ei bine... mai sunt... mai sunt iranieni la postul de poliţie?

— Nu. Asta este Turcia, nu Iranul şi nici un străin nu vă aşteaptă acolo! Haide, n-aveţi de ce vă teme.

— O să... o să cobor imediat. Imediat.

— Da, bineînţeles că imediat. N-aveţi nevoie de geantă. Doar haina. Grăbiţi-vă – mai înainte de a mă răzgândi.

O văzu roşindu-se de mânie şi asta îl amuză şi mai mult, dar de data asta ea se supuse fierbând în sinea ei, îşi duse haina şi coborî scările, urându-şi neputinţa. Traversă piaţa alături de el, simţind nenumăraţi ochi urmărindu-i. Intrară în clădirea postului de politie şi în încăpere, aceeaşi ca mai înainte.

— Vă rog, aşteptaţi aici.

Apoi închise uşa şi se duse în birou. Sergentul îi întinse receptorul telefonului.

— E căpitanul Tanazak de la postul de frontieră. Vierul de serviciu, domnule.

— Căpitane, aici maiorul Ikail. Graniţa e închisă. Pentru toţi mullahii şi Gărzile Verzi până la alte ordine.

Arestează pe sergentul care a lăsat câţiva dintre ei acum câteva ore şi trimite-l la Van cât mai inconfortabil cu putinţă. Un camion iranian e pe drum de întoarcere. Ordonă să-i hărţuiască vreo douăzeci de minute pe oamenii din el. cât despre dumneata, te vei prezenta curţii marţiale pentru nepunerea în aplicare a instrucţiunilor curente în privinţa persoanelor înarmate. Puse jos receptorul şi aruncă o privire iute la ceas.

— Maşina e gata, sergent?

— Da, efendi.

— Bine.

Ieşi pe uşă, străbătu coridorul care ducea la cuşcă, urmat de sergent. Erikki nu se ridică în picioare. Numai ochii i se mişcară.

— Acum, domnule pilot, dacă eşti pregătit să fii calm, controlat şi n-ai să mai fi prost, am să-ţi aduc nevasta să te vadă.

Vocea lui Erikki era aspra.

— Dacă tu sau oricine altcineva o atinge, jur că am să te ucid. Am să te rup bucăţele.

— Sunt convins că trebuie să fie foarte greu să ai o astfel de nevastă. Mai bine una urâtă decât una ca ea – doar dacă nu e ţinută în purdah. Acum, vrei s-o vezi sau nu?

— Ce trebuie să fac? Nervos, maiorul spuse:

— Să fii calm, controlat şi să nu mai fi prost. Către sergent şoptise în turceşte: Du-te şi ad-o!

Mintea lui Erikki aştepta o nenorocire sau o înşelătorie, apoi o văzu la capătul culoarului, nevătămată, şi fu gata să izbucnească în lacrimi de uşurare – ca şi ea.

— O, Erikki...

— Ascultaţi-mă! amândoi! spuse scurt maiorul. Deşi amândoi ne-aţi produs o mulţime de neplăceri şi încurcături, am hotărât că amândoi spuneţi adevărul. O să fiţi trimişi imediat sub pază la Istanbul, discret, şi o să fiţi predaţi ambasadorului vostru, discret, ca să fiţi evacuaţi din ţară, discret.

Se holbară la el prostiţi.

— O să ni se dea drumul? O să fim eliberaţi? spuse ea apucându-se de bare.

— Imediat. Ne aşteptăm să păstraţi discreţie, şi asta este o parte a înţelegerii noastre. Va trebui să acceptaţi asta oficial, în scris. Discreţie! Asta înseamnă nici un fel de scăpare, nici un fel de declaraţii publice sau particulare despre fuga sau escapadele voastre. Sunteţi de acord?

— O, da, da, desigur, spuse Azadeh. Dar nu este... nu este nici o păcăleală?

— Nu.

— Dar, de ce... dar de ce... de ce ne daţi drumul să plecăm?

Erikki se încurca în cuvinte, încă necrezându-şi urechilor.

— Pentru că v-am încercat pe amândoi. Amândoi aţi trecut testele, dumneata n-ai comis nici un fel de crimă pe care noi am considera-o crimă, jurământul vostru este între voi şi Allah şi nu este deci un subiect pentru nici un tribunal şi, din fericire pentru voi, mandatul era ilegal şi deci inacceptabil. Komitehl mârâi el dezgustat, apoi observă felul în care se priveau unul pe celălalt şi, pentru o clipă, se simţi vrăjit şi invidios.

Ciudat că Hakfm Han a îngăduit unui komiteh să emită şi să semneze un mandat de arestare şi nu poliţiei, care ar fi făcut extrădarea legală. Făcu un semn sergentului.

— Dă-i drumul! Am să v-aştept pe amândoi în birou. Nu uitaţi că mai sunt încă bijuteriile voastre şi trebuie să vi le înapoiez! Şi cele două cuţite.

Ieşi cu paşi mari. Uşa cuştii se deschise cu zgomot. Sergentul şovăi, apoi plecă. Nici Erikki, nici Azadeh nu-l văzură îndepărtându-se şi nu-l băgară în seamă nici pe el, nici mirosul din celulă. Se vedeau numai unul pe celălalt, ea rămânând încă afară, încă ţinându-se de gratii, el înăuntru, ţinându-se de barele uşii. Nu se mişcară. Îşi zâmbeau doar.

— Insha Allah, spuse ea, de ce nu?

— Şi atunci, încă dezorientat de comportamentul acestui om cinstit, pe care l-ar fi sfâşiat ca personificarea răului cu câteva clipe în urmă, Erikki îşi aminti ceea ce spusese el despre purdah şi cât de ademenitoare era ea şi, în ciuda dorinţei sale de-a nu ruina miracolul, izbucni:

— Azadeh! Aş vrea să las tot răul aici. Putem? Ce e cu John Ross?

Zâmbetul ei nu se schimbă şi ştia că erau la marginea prăpastiei. Cu multă încredere păşi peste ea, bucuroasă că se ivise ocazia.

— Cu multă vreme în urmă, la începuturile noastre, ţi-am spus că l-am cunoscut odată, demult, când eram tânără, foarte tânără, spuse ea cu o voce blinda, înăbuşindu-şi tulburarea. În sat şi la bază mi-a salvat viaţa! când am să-l întâlnesc, dacă am să-l întâlnesc, am să-i zâmbesc fericită. Şi te implor să faci acelaşi lucru. Trecutul este trecut şi ar trebui să rămână în trecut.

Acceptă asta şi pe el, Erikki, acum şi pentru totdeauna, îl implora ea în gând, sau căsătoria noastră se va sfârşi curând. Nu din voia mea, ci pentru că tu ai să te distrugi singur. Ai să-ţi faci viaţa de neîndurat şi n-ai să mă mai vrei lângă tine. Şi-atunci am să mă întorc la Tabriz şi-am să încep o altă viaţă. Trist, dar adevărat, însă asta-i ceea ce am hotărât să fac. N-am să-ţi reamintesc de promisiunea, pe care mi-ai făcut-o înainte de a ne căsători. Nu vreau să te umilesc, dar cât de urât din partea ta c-ai uitat! Te iert doar pentru că te iubesc. O, Allah! Bărbaţii sunt atât de ciudaţi, atât de dificil de înţeles. Te rog, Allah, aminteşte-i de jurământ acum!

— Erikki, murmură ea. Lasă trecutul să rămână în trecut, te rog!

Îl imploră cu ochii aşa cum numai o femeie poate să implore, dar el îi ocoli privirea, răscolit de propria-i prostie şi gelozie. Azadeh are dreptate, striga el în sinea lui. Ăsta-i trecutul. Azadeh mi-a spus despre el şi eu i-am promis de bunăvoie că am să pot să trăiesc cu această amintire, iar el i-a salvat într-adevăr viaţa. Are dreptate. Şi totuşi sunt sigur că îl iubeşte.

Frământat, privi în ochii ei şi o uşă se închise undeva în mintea lui, o încuie şi aruncă cheia. Vechea şi cunoscuta căldură îl învălui, curăţindu-l.

— Ai dreptate şi sunt de acord. Ai dreptate. Te iubesc! Pe tine şi Finlanda. Pe vecie!

O ridică în braţe şi o sărută şi ea îi răspunse la sărut, şi-apoi se agăţă cu braţele de gâtul lui când, mai fericit decât se simţise vreodată, o purtă fără efort pe coridor.

— Oare or avea saună la Istanbul? Crezi c-o să ne lase să dăm un telefon? Numai unul. Crezi că...

Dar ea nu asculta. Zâmbea în sinea ei.

Bahrain, *Spitalul Internaţional*; *ora 6*, *03 seara*. Telefonul sună încetişor în camera lui Mac şi, pe balcon, Genny se trezi din plăcuta reverie. Mac aţipise într-un şezlong lângă ea, la umbră. Se ridică încetişor din scaun fără să facă un zgomot, ca să nu-l trezească, şi ridică receptorul.

— Camera căpitanului McIver, spuse în şoaptă.

— O, mă iertaţi că vă deranjez! Căpitanul McIver e liber o clipă? Aici e secretarul domnului Newbury, de la Al Shargaz.

— Iertaţi-mă, doarme. Eu sunt doamna McIver. Pot să preiau eu mesajul în locul lui?

Vocea şovăi.

— Poate ar fi bine să-l rugaţi să mă sune. Bernard Jones.

— Dacă este important, ar fi bine să-mi spuneţi mie. Din nou o şovăire, apoi:

— Foarte bine, mulţumesc. A venit un telex de la sediul nostru din Teheran pentru el. Spune: „Vă rog comunicaţi-i căpitanului D. McIver, directorul executiv al IHQ că ni s-a raportat că unul dintre piloţii săi, Thomas Lochart, şi soţia lui au fost ucişi din întâmplare în timpul unei demonstraţii”. Vocea adăugă grăbită: îmi pare rău pentru veştile proaste, doamnă McIver.

— Este... e în regulă, mulţumesc. Am să... am să mă îngrijesc ca soţul meu să afle. Mulţumesc.

Aşeză la loc, în tăcere, receptorul. Pentru o clipă îşi prinse cu coada ochiului imaginea fugară în oglindă. Chipul era lipsit de culoare, obrazul golit de sânge în suferinţa lui. O, Doamne, nu pot să-l las pe Duncan să mă vadă aşa sau să afle, căci o să...

— Cine a fost, Genny? spuse McIver de afară, încă pe jumătate adormit.

Poate... poate să aştepte, dragoste! Culcă-te la loc!

— Bună treabă cu testele, nu-i aşa? Rezultatele fuseseră excelente.

— Minunate. Mă întorc peste o secundă.

Intră în baie, încuie uşa şi se stropi cu apă pe faţă. Nu pot să-i spun. Pur şi simplu nu pot. Trebuie să-l apăr. Să-l sun pe Andy oare? O privire iute la ceas. Nu pot. Andy trebuie să fie deja la aeroport. O să... o să aştept până o să sosească. Asta o să fac. O să mă duc să-l aştept cu Jean-Luc şi nu pot să fac nimic până atunci. O, Doamne, o, Doamne, sărmanul Tommy, sărmana Şeherazada, sărmanii de ei! Lacrimile izbucniră şi dădu drumul la robinet ca să acopere zgomotul. Când se aşeză şi privi apusul de soare fără să-l vadă.

Aeroportul Internaţional Al Shargaz. *La apus*. Rudi Lutz, Scragger şi toţi ceilalţi aşteptau la bariera de ieşire, privind neliniştiţi holul aglomerat în care pasagerii care soseau şi plecau treceau în toate părţile.

— Ultimul anunţ pentru zborul BA 532 pentru Roma şi Londra! Toţi pasagerii sunt rugaţi să poftească la bord.

Prin fereastra uriaşă se putea zări soarele, ajuns aproape la linia orizontului. Toţi erau nervoşi.

— Andy ar fi trebuit să-l ţină pe Johnny şi avionul ca acoperire, pentru Dumnezeu! bodogăni Rudi nervos, ca pentru el.

— A trebuit să-l trimită în Nigeria, îi luă apărarea Scot. Bătrânul n-a avut de ales, Rudi.

Înţelese că Rudi nu-l asculta, aşa că schiţă o ridicare din umeri şi-i spuse absent lui Scragger:

— Chiar ai de gând să te laşi de zburat, Scrag? Obrazul bătrân, plin de riduri, se strâmbă.

— Vreun an. Numai un an. Bahrainul e grozav pentru mine. Kasigi e un domn şi n-am să mă las de tot de zburat. O, dragul meu, nu, nu pot, fiule! Mi se ridică părul pe ceafă când mă gândesc la asta.

— Şi mie, Scrag! Dac-ai fi de vârsta mea, oare...

Se întrerupse când un oficial nervos al BA trecu prin zona de securitate, îndreptându-se cu paşi mari către Rudi.

— Căpitane Lutz, este absolut ultimul anunţ! Am întârziat deja cinci minute. Nu mai putem să-l ţinem. Trebuie neapărat să vă urcaţi cu toţii sau o să plecăm tara voi.

— E-n regulă, spuse Rudi. Scrag, spune-i lui Andy c-am aşteptat cât de mult am putut. Dacă Charlie nu reuşeşte, trage-i o înjurătură zdravănă. Blestemata aia de Alitalla a sosit prea devreme. Toată lumea sus!

Întinse biletul stewardesei drăguţe şi trecu prin barieră, oprindu-se de partea cealaltă, verificându-i pe toţi – Freddy Ayre, Tăticu Kelly, Willi, Ed Vossi, Sandor, Nogger Lane, Scot ultimul – şi trăgând de timp până nu mai putu.

— Hei, Scrag! Spune-i bătrânului okay din partea mea!

— Sigur, amice!

Scragger le făcu semn cu mâna până când dispărură pe uşa zonei de securitate, apoi se întoarse îndreptându-se către poarta lui, de partea cealaltă a terminalului. Kasigi îl aştepta deja acolo. Se lumină la faţă când îl văzu pe Petikin alergând prin mulţime mână în mână cu Paula, cu Gavallan la douăzeci de paşi în urma lor. Petikin o îmbrăţişa grăbit şi se repezi către barieră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Charlie!

— Nu mă freca, Scrag! A trebuit să-l aştept pe Andy, spuse Charlie, abia răsuflând. Întinse biletul, îi aruncă zâmbitor o bezea Paulei, trecu bariera şi dispăru.

— Salut, Paula! Ce-aţi pus la cale?

Paula gâfâia cu răsuflarea tăiată, dar radia toată. Îşi petrecu braţul pe după al lui şi îl strânse uşurel.

— Charlie m-a rugat să petrec concediul cu el, în Africa de Sud. Am pe cineva lângă Cape Town, o soră şi familia ei, aşa că am spus „De ce nu? ”.

— De ce nu, într-adevăr. Asta înseamnă că...

— Iartă-mă, Scrag, strigă Gavallan, alăturându-li-se. Gâfâia ca o locomotivă, dar părea cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Iartă-mă. Am stat la telefon o juma de oră. Se pare că am pierdut afurisitul de contract saudit cu KxTex şi o parte din Marea Nordului. Da să-i ia dracu! Am veşti grozave.

Zâmbi şi îndepărtă încă zece ani, iar în spatele lui soarele atinse orizontul.

— A sunat Erikki când eram cu un picior pe uşă afară, e teafăr şi Azadeh la fel. Sunt teferi în Turcia şi...

— Aleluia! izbucni Scragger, acoperindu-l, şi din Capătul îndepărtat al sălii de aşteptare se auzi un uriaş cor de strigăte de bucurie din partea celorlalţi, care primiseră vestea de la Petikin.

— Şi după asta m-a sunat un prieten din Japonia. Câtă vreme mai avem?

— De-ajuns. Douăzeci de minute. De ce? L-ai scăpat pe Scot. Mi-a zis să-ţi transmit un mesaj: Spune-i bătrânului okay.

Gavallan zâmbi.

— Bun, mulţumesc.

Îşi recăpătase răsuflarea.

— Te ajung din urmă, Scrag! Aşteaptă-mă, Paula! N-o să întârzii mult. Se duse la ghişeul de informaţii.

— Bună seara, aţi putea să-mi spuneţi, vă rog, când e următorul zbor de la Bahrain la Hong Kong?

Funcţionara atinse claviatura calculatorului.

— La 11, 42 la noapte, sayyid.

— Excelent.

Gavallan scoase biletele.

— Anulaţi-mi biletele pentru zborul BA spre Londra de la noapte şi treceţi-mă...

Difuzoarele se treziră la viaţă şi-i acoperiră cuvintele cu chemarea atotstăpânitoare la rugăciune. O tăcere instantanee învălui aeroportul.

Şi sus, în întinsul ţinut al munţilor Zagros, la opt sute de kilometri către nord, Hussain Kowissi se lăsă să alunece de pe cal, apoi îşi ajută fiul, să îngenuncheze cămila. Purta un cojoc de oaie kashkai, o centură peste halatul său negru, un turban alb şi pistolul mitralieră Kalaşnikov atârnat de umăr.

Amândoi erau solemni, chipul băieţelului buhăit de atâtea lacrimi. Împreună împiedicară animalele, îşi scoaseră covoarele de rugăciune, se întoarseră spre Mecca şi începură să se roage.

Un vânt îngheţat şuiera în jurul lor, împrăştiind zăpada de pe vârfurile nămeţilor înalţi. Soarele, pe jumătate acoperit, se iţea pe o fâşie îngustă de cer, printre norii care îl înghesuiau, prevestind furtună şi zăpadă. Îşi isprăviră curând rugăciunile.

— O să rămânem aici peste noapte, fiule!

— Da, tată.

Ascultător, băieţelul îl ajută să descarce, cu lacrimile încă pe obraji. Ieri murise mama lui.

— Tată, mama o să fie în Paradis când ajungem acolo?

— Nu ştiu, fiule! Da, cred că da.

Hussain îşi ascunse durerea. Naşterea fusese lungă şi grea, nu putuse să facă nimic s-o ajute, decât s-o ţină de mână şi să se roage ca ea şi copilul să fie cruţaţi şi ca moaşa să fie pricepută. Moaşa fusese pricepută, dar copilul se născuse mort şi hemoragia nu se oprise şi ceea ce fusese scris se împlinise. Voia lui Allah! spusese, dar pentru prima dată asta nu-l ajutase. O îngropase alături de copilul ei. Cuprins de o adâncă tristeţe, se dusese la vărul său, şi îi lăsase lui şi soţiei sale pe cei doi copii mai mici să-i crească şi locul său la moschee, până când congregaţia avea să aleagă succesorul său. Apoi, împreună cu fiul cel mare, întorsese spatele Kowissului.

— Mâine vom fi jos, în câmpie, fiule! O să fie mai cald.

— Mi-e tare foame, tată!

— Şi mie, fiule! răspunse blând. A fost vreodată altfel?

— O să fim curând martiri?

— La vremea hotărâtă de Allah.

Băieţelul avea şase ani şi găsea multe lucruri greu de înţeles, dar asta nu. În vremea hotărâtă de Allah vom ajunge în Paradis, unde e cald şi totul verde şi e mai multă mâncare decât poţi să mănânci şi apă curată şi limpede de băut. Dar cum rămâne cu...

— Sunt şanţuri în Paradis? întrebă cu vocea lui piţigăiată, ghemuindu-se lângă el ca să se încălzească.

Hussain îl îmbrăţişa.

— Nu, fiule, nu cred. Nu sunt şanţuri şi nici nu-i nevoie de ele...

Continuă, greoi, să-şi cureţe arma cu o bucată de cârpă muiată în ulei.

— Nu-i nevoie de şanţuri.

— Asta o să fie foarte ciudat, tată. Foarte ciudat. De ce-am plecat de acasă? Unde mergem?

— Mai întâi către nord-vest. Imamul a salvat Iranul, bule, dar mahomedanii de la nord, sud, est şi vest sunt asupriţi de duşmani. Au nevoie de ajutor şi îndrumare şi să li se predice Cuvântul.

— Imamul, pacea lui Allah fie cu el, te-a trimis?

— Nu, fiule! El nu porunceşte nimic. El doar îndrumă. Eu merg de bunăvoie să împlinesc lucrarea lui Allah. Eu singur am hotărât. Un bărbat e liber să aleagă ce trebuie să facă.

Îl văzu pe băieţel încruntându-se şi îl strânse uşurel în braţe, iubindu-l foarte mult.

— Acum suntem soldaţii lui Allah!

— O, bine, am să fiu un soldat bun. Ai să-mi spui din nou de ce i-ai lăsat să plece pe acei închinători la Satan? Pe cei de la baza noastră? Şi i-ai lăsat să plece cu maşinile noastre zburătoare?

— Din pricina căpeteniei lor, căpitanul, spuse răbdător Hussain. Cred că era un instrument al lui Allah. El mi-a deschis ochii în faţa mesajului lui Allah: că ar trebui să caut viaţa şi nu martiriul, să las vremea martiriului în grija lui Allah. Şi de asemenea, pentru că mi-a dat în mână o armă de neînfrânt împotriva duşmanilor Islamului, creştinii şi evreii: înţelegerea faptului că ei privesc viaţa individuală a omului ca sacră.

Băieţelul îşi stăpâni un căscat.

— Ce înseamnă sacră”?

— Ei cred că viaţa omului este nepreţuită. A oricărui om. Noi ştim că viaţa vine de la Allah, aparţine lui Allah şi se întoarce la Allah. Şi că viaţa are valoare doar dacă împlineşti lucrarea lui Allah. Înţelegi, fiule?

— Cred că da, spuse băieţelul foarte obosit. Câtă vreme împlinim lucrarea lui Allah, mergem în Paradis şi Paradisul este veşnic.

— Da, fiule. Folosind ceea ce am învăţat de la pilot, un drept-credincios poate să-şi pună călcâiul pe grumazul a zece milioane. O să răspândim aceste cuvinte tu şi cu mine.

Era foarte mulţumit că ţelul său devenise limpede. Curios că acel om, Starke, mi-a arătat calea.

— Noi nu suntem nici estici, nici vestici, suntem doar musulmani, înţelegi, fiule?

Dar nu primi nici un răspuns. Băieţelul adormise adânc. Hussain îl cuprinse în braţe, privind soarele care murea. Ultima rază dispăru.

— Allah e mare, spuse munţilor şi cerului şi nopţii. Nu e alt Dumnezeu decât Allah!

SFÂRŞIT